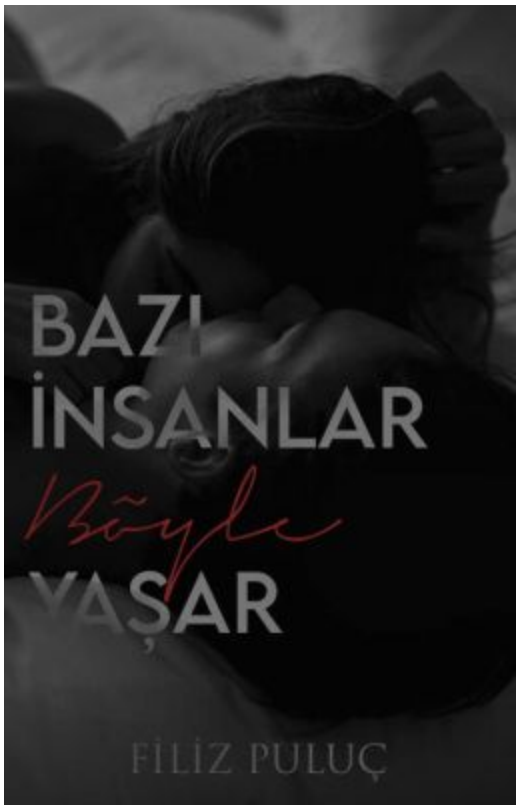

BAZI
İNSANLAR
Böyle
YAŞAR
FİLİZ PULUÇ

BAZI
İNSANLAR
Böyle
YAŞAR
FİLİZ PULUÇ

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR

Filiz Puluç

Published: 2024

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR

BAZI İNSANLAR BÖYLE YAŞAR

"Canavarlarla savaşan kişi, kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir."
- Friedrich Nietsche

♪ *Magnolia - Snow in April*

Ben ağzından çıkanı hesap edemeyen bir soytarıydım. O gece üç kelime söyledim, biri hedefi gösterdi, ikisi gitti onu vurdu. Kelimelerimle birini öldürebileceğimi bir morgda babamı kafasında bir delikle teşhis ettiğim gün öğrendim. O gün ikimizde öldük aslında. Ölüm meleği geldi babamı aldı, beni unuttu. Ölümün, kalana zor olduğunu o zamanlarda anladım.

İçten içe merhamet dileyen ruhumu babamın mezarındaki bir çiçeğe bağladım, onu her gün kendime olan nefretimle suladım. Yanımda taşıdığım ölümü de hislerimle besledim. Nefretimle büyüttüğüm çiçek kalbime kök saldı, büyüdü, içimi kökleriyle kapladı. Ölüm, benden yaşama isteğine dair her şeyimi aldı. Zamanla, aileme bakabilmek için yaşamak zorunda olan hissizleşmiş bir kuklaya dönüştüm. Yaşamanın ölmekten zor olduğunu o zaman anladım.

Kendime sırf çevirdim, ne hissettiğim üzerine düşünmedim çünkü ancak böyle yaşamaya devam edebildim. Devam etmek zorundaydım, bakmam gereken hasta bir annem, küçük bir kız kardeşim vardı. Ödenmesi gereken bir borç vardı. Yaşamaya devam etmemin sebebi onları arkada bırakamıyor oluşumdu. Ancak bu şekilde tüm aksiliklere rağmen ileri bir adım atabildim. Acılarıma, ağrılarıma, içimdeki çığlığa kulak asmadım. Yapmam dediğim ne varsa yaptım. Benliğim orta yolu bulamadı, akıl sağlığımı korumak için onu da kapattım. Olsun dedim, bazı insanlar da böyle yaşar.

Hiçbir şey korkutmaz, yıkmaz artık beni dediğim anda boynuma dolanan kaderin kan kırmızı ipi boğazıma sıkı bir düğüm daha attı. Erken konuştuğumu, bir ölüm meleğiyle yollarımız tekrar denk düştüğünde anladım. Ölüm meleği gözlerime baktı ama içerde kimseyi göremedi. Gitti mezarlıktaki büyüttüğüm çiçekleri topladı. Yaklaştı sessizce, kulağıma fısıldadı: oraya kendini gömmüşsün bir de bir yabancıyı... Bir yalana inanıp, her şeyin, bittiğini sandığım zaman başladığını o zaman anladım.

Boynuma dolanan kaderin kırmızı ipi, kucağında ölümü hatırlatan çiçekleri tutan Azrail'in boynuna da dolandı. Yanımda gezdirdiğim ölüm, ikimizin de ensesine dayandı. Alacaklı olan bizdik, borçlu çıkarıldık. İkimizin de ölmemek için sebepleri vardı ve ilk sırada kendimiz yoktuk. Ben iplerimden kaçmak istedim, Azrail ise iplerini kesmek istedi. O iplerini koparacak kadar cesur değildi, bense kaçtıkça ona dolandım. Kaçmanın da kaderde olduğunu o zaman anladım.

Kader bizi çaresizce birbirimize bağladı, ince kader ipliğinin üzerinde dans etmeye zorladı. Yanlış adımlar attık, birbirimizden ayrı düştük, döndük dolaştık, çıkış yolu aradık, aynı yere düğümlendik. Yaşamayı bir ölüm meleğinden öğreneceğimi düşünmezdim, onun da içinde bir can taşıdığını kalbini bana verdiğinde anladım.

Bu dans bir gün bitecekti. Belki birimiz düşecekti, belki ikimiz de ölecektik. Sonunda ne kazanmış olacaktık neleri kaybedecektik? Sonuçlarından korkuyordum ama kaçamıyordum. Durmak istiyordum ama durduğum an kaybedecektim, biliyordum. Devam etmek zorundaydım, zorundaydık, zorunda bırakılmıştık. Artık duramazdık. Çünkü ancak böyle yaşardık.

Yayımlama tarihi: 08.10.2021

Bölüm 1 | Ölüm Meleği ile Cennet Çiçeği

BÖLÜM 1 | ÖLÜM MELEĞİ İLE CENNET ÇİÇEĞİ
♪ Slow Sorrow - Minnie Aoyama
♪ Broken - *Isak Danielson*

Bazen toprağın altına ölmeden önce girdiğiniz zamanlar olur. Ölüm meleği bir gün sizin de evinizden içeri girer, o evden bir kişiyi alır ama geride kalan herkesin yanında bir ölüm bırakır. Ölümü içinizde taşımazsınız fakat bir eli hep üzerinizde kalır. Bazen zamanla unutursunuz varlığını, elinin ağırlığı da kendisi gibi kaybolur, izi kalır. Bazen de hiç aklınızdan çıkaramazsınız onu, ensenizde size ait olmayan bir nefes gibi hatırlatır durur kendini. Her geçen gün duygularınızdan beslenir. Ağlarsınız göz yaşınızla beslenir, nefret duyarsınız kininizle beslenir, içinize kapanırsınız sessizliğinizden ve tepkisizliğinizden beslenir. Ben o sonuncu basamaktayım, burada olmayı ben hak ettim. Kurulan bir cümlenin ne kadar öldürücü olabileceğini ancak söylediklerim bir kurşun olup babamı öldürdüğünde anlayabildim. O gün tetiği ben çekmedim ama kurşunu şarjöre süren bendim. O gün iki kişi öldü ama Azrail yalnızca babamı aldı, beni ardında bir ölümle bıraktı. O zamandan beri sessiz ve tepkisizim.

Bir insanı insan yapan yaptıklarıdır derler. İnsan davranışı düşünce ve altı temel duygu etrafında şekillenir; mutluluk, hüzün, öfke, iğrenme, şaşkınlık ve korku. Bu duyguların çoğu artık bir anlam ifade etmiyor bana. Duygularımı o kadar çok bastırmak zorunda kaldım ki artık ortaya çıkacak pek bir şey kalmadı içimde. En çok hüznü ve öfkeyi hissediyorum, bu duygular öyle güçlü duygular ki yanınızda bir ölüm gezse ve sadece onlarla beslense bile güçsüz düşmüyorlar aksine tüketildikçe daha güçlü oluyorlar.

Kendimi boş vermişliğim, göz adardı etmişliğim, kendime sırtımı dönüşüm ve içime göz gezdirmeyişim kendimden bir vazgeçişti. Utancımdan bir damla yaş bile dökemediğim babamın mezarının üzeri kapatılıp kimsenin katılmadığı cenazede tek başıma saatlerce orada dikilmiş ve o gece kendi için de bir mezar kazmıştım kafamın içinde. Ruhumu o mezarın önüne bağlamış, pişmanlıklarla dolu o koca dağı izlemeye mahkûm etmiştim. Ne hissettiğim üzerine düşünmek o koca pişmanlık dağının altını kazmakla aynı şeydi, altını oydukça pişmanlığımın altında kalıyordum.

Daha iyi hissedeceğimi düşündüğüm günlerden artık umudu olmayan günlere geldim. Derin bir depresyondan bana kalan tek motivasyon kendimi deli gibi borçlu hissettiğim annem ve küçük kız kardeşimi yaşatma dürtüsüydü. Babamı öldürmüştüm, onları yaşatacaktım. Utanmam yoktu hiç, utanmaz bir soytarıydım ama cezalandırılmak istiyordum. Babamı yaptığı işten dolayı borcun altına girmekle suçladığım işi o borcu ödemek için yapıyordum şimdi. Affedilmek istiyordum ama beni affetmesini istediğim kişiye yalvarmaya yüzüm bile yoktu. O mezarlığa bir türlü gidemiyor, utandığımdan o günden beri ağlayamıyordum. Hayatım ne kadar zor olursa olsun şikayet bile edemiyordum. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyordum. Üzerine düşünmüyordum artık hiçbir şeyin, çünkü ancak böyle yaşayabiliyorum.

Aynadan yansıyan yüzü ne kadar zamandır izliyordum bilmiyorum. Gözlerimi kırptım ve gözlerimin içine baktım. Gözlerimin içine bakmaya cesaret edemediğim zamanları geride bırakmıştım. İçeride kimse yokmuş hissi vermesinden çekinmiyorum artık, alışmıştım bu görüntüme. Solgun beyaz tenimden ötürü yüzüm tamamen boyanmaya ihtiyaç duymuyordu ama sevimli bir oyuncağa benzemem için yapılan makyaj gerçeklikten uzak duruyordu. Görüntü rahatsız etmiyordu ama ben tıpkı bir oyuncak gibi içimin boş olduğunu bildiğimden bu halimi görmekten hoşlanmıyordum. Bu tipleme bana o kadar uyuyordu ki kendimi gerçekten içinde ruh taşımayan bir bebekmişim gibi hissettiriyordu.

Dudaklarımı araladım, derin bir nefes aldım ve mükemmel bir taklit olan parlak bir gülümseme yerleştirdim yüzüme prova yapar gibi. O kadar gerçekçi bir gülümsemeydi ki bu yapay bir ışıkla parlıyor olsa dahi ışıldıyordu. Bir güneş değildi ama bir aydı, içimdeki hatıralarda

parlıyordu ve karanlık yüzünü yalnızca kendim görüyordum. Aynadaki yansımamada gülümsemem yapaylığını benim fark edebildiğim bir gerçeklikle parladı.

Kafamın içinde gösterimi tekrar ederken arkamdaki kapı açıldı ve "Senin sıran Lina!" diye bana seslendi hastaneye geldiğimde bana eşlik eden hemşire.

Gözlerimi masaya indirip üzerindeki gözlüklerimi yüzüme taktım, miyop gözlerim net bir görüş sağladı. Hiçbir eşyamın burada kalmadığından emin oldum için birkaç saniyede gözlerimle etrafı taradım. Hiçbir şeyimi dışarıda bırakmadığımdan emin oldum, gözlüklerimi sırt çantama koyup arkamı döndüm. Bulanık bir görüşle yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan bana seslenen hemşireye ilerledim. Bu mutluluktan ve eğlenceden yoksun bedenimin görünmez tüm iplerini parmaklarıma doladım, bir kukla gibi rolüme büründüm ve odadan dışarı çıktım.

Başından beri içine kapanık biri olduğumdan rol yapmakta ve insanların yüzüne bakarak ne düşündüklerini tahmin etmekte iyiydim. Bu işi yaparken bu yetenekler yararlı oluyordu, yoksa mahkeme bir suratla çocukları güldürerek para kazanmak imkânsız bir durumdu. Yeterince duygulanamayan biri için birilerini neşelendirmek kendinle dalga geçmek gibiydi fakat bunun gurur kırıcılığını bile hissetmiyordum üzerimde.

Ortama uyacak sakin bir fon eşliğinde beni bekleyen hasta çocukların arasına karıştım bir anda. Vücudum bir insan gibi değil daha çok bir kukla gibi hareket ediyordu. Kurmalı bir oyuncaktım sanki, ne zaman kırılıp darmadağın olacağı belli olmayan bozuk bir oyuncak.

Aralarında kukla gibi oynatılan bir oyuncak gibi gezerken çok küçük yaşlarda babamdan öğrendiğim illüzyon numaralarını diğer çocukları eğlendirmek için kullandım arsızca. Onları illüzyon numaralarıyla şaşırtıp, arada dans ederek eğlendirdim. Her hareketim ezberdi, gülümsemelerimden attığım adımın sırası bile ezberlenmişti. Eğer tüm gösterilerim bir kayda alınsaydı mekân dışında hiçbir adımda değişiklik göremezlerdi.

Beni tekerli sandalyede izleyen çocukların arasında dolaştım, ayakta duracak halleri olmasa da gülümsüyor, eğleniyor ve mutlu görünüyorlardı. Babam bir insan ne iş yaparsa yapsın onu severek ve

hakkıyla yapması gerektiğini söylerdi. Eğer bir insan palyaçoysa insanlar onunla dalga geçerek olsa bile insanları eğlendirdiği sürece yaptığı işle gurur duyması gerektiğinden bahsederdi. Ben, onu bu işi sevdiği için suçlayarak onun kafasına bir delik açmasına sebep olmuş biriydim ve bu işi hem borcumu ödemek hem de kendimi cezalandırmak için yapıyor olsam da babamın bu işi neden sevdiğini anlayabildiğim zamanlar oluyordu. Bir çocuğun neşesi içimde gülümseme isteği oluşturuyordu bazen.

Etrafımda döndüm ve bir kukla gibi bedenimin yarısını bacaklarım üzerinde dizlerimi kırmadan yere bıraktım. Kollarım yanımda yere doğru sallanırken çocukların heyecanla nefeslerini tuttuğunu işittim. Pelerinimle kendimi tamamen kapattım. Boynumdan aşırdığım misinanın ucunda sırtımdan aşağı sallanan kukla ona kazandırdığım ivmeden dolayı boynumun etrafında dönerek ben üst bedenimi yere doğru sarkıttığımda önüme gelmişti. Başından beri parmaklarıma bağlıydı ipleri. Benim bir minyatürüme benzeyen kuklayı aniden dikelip iplerinden yardım alarak havaya kaldırdığımda bunun bir sihir gösterisi olduğunu sandı çocuklar. Geniş alanı çocukların şaşkınlık nidaları ve heyecanlı kıkırdamaları doldurdu.

Kukla oynatmaktaki becerim çocukluğuma dayanıyordu. Babamın çalıştığı eğlence merkezinde bir kukla gösterisi görmüş, arkadaş edinmekte zorluk çektiğimden kukla oynatmaya merak salmıştım. El becerilerimi o yaşlarımda keşfetmiştim, babam becerikli olduğumu fark edince bana el çabukluğuna dayalı tüm illüzyon numaraları öğretmişti. Şimdi ise kuklayı oynatırken içimde zerre kadar istek barındırmadan kıpırdıyordu parmaklarım. Ben ne yaparsam kukla da beni taklit etti ve izleyen büyük küçük herkesi hayrete düşürdü ama içimde en ufak bir memnuniyet hissetmedim.

Gösteri bitmek üzereyken kukla tüm çocuklarla el sallayarak vedalaştı ve geldiği gibi pelerinimin altında kayboldu. Çocuklar bunun gerçek bir sihir numarası olduğunu düşünerek kendilerinden geçecek kadar eğlendiler. Çocukları kandırması kolaydı, büyüdüklerinde onları eğlendirmek de neşelendirmek de zor olacaktı. Hemşirelerin yardımıyla odalarına götürülürken hepsi bana el salladılar. Elimi az önce oynattığım kukladaki gibi donuk bir hareketle kaldırdım ve onlara el salladım.

Bütün çocuklar alandan ayrıldığında benimle ilgilenen hemşire dinlenme odasına kadar eşlik etti yine bana. Üzerimdeki kıyafetleri sedyenin etrafındaki perdeyi kendime siper ederek çıkardım üzerimden. Hastanenin içi soğuk olmasa da çok çabuk üşüyen bedenim kıyafetleri çıkardığımda titredi hemen. Kasıldım istemsizce. Sırt çantama koyduğum taytımı giymek için zaman harcamak istemediğimden direkt kot pantolonumu giydim. Üzerime bir uzun kollu body giyip üzerine kalın kazağımı giydim. Gözlüklerimi gözlerime taktığımda artık net görebiliyordum. Saçlarımdaki peruğu çıkarıp topuz yaptığım saçlarımı açtım. İnce telli kızıl saçlarım omuzlarımın biraz altına kadar döküldü. Eğlence merkezine geri götüreceğim kıyafetleri büyük poşete doldurduktan sonra montumu giyindim. Kafama siyah beremi, ellerime yarım eldivenlerimi geçirdim bir çırpıda. Sırtımda sırt çantam, iki elimle tuttuğum büyük poşetle perdenin arkasından çıktım. Yüzümdeki makyajı silmek için uğraşmadım, bir an önce kıyafetleri aldığım yere bırakıp eve gitmek istiyordum.

Hemşireyle birlikte geldiğimiz yolu geri yürüdük. Alana geri döndüğümüzde elli yaşlarındaki hastane müdürü yanında asistanıyla birlikte bize doğru gelmeye başlamışlardı. Aralarında haraketli bir konuşma geçiyordu, kulak asmadım. Gözlerimi yorgunca yerde gezdirdim ve yanımıza gelmelerini bekledim. Hastane müdürü hantal adımlarıyla yere bakan gözlerimin görüş açısına girecek kadar yaklaşmıştı artık. Kafamı kaldırdım, benimle tokalaşmak için elini uzattı. Birileriyle yakın temasa girmekten oldum olası hiç hoşlanmamıştım fakat babamın soğumuş bedenini teşhis edip, o gün pişmanlıkla elini tuttuğumdan beri özellikle onun yaşlarındaki adamlara dokunma fikri midemi bulandırıyordu. Bir tür travmaya dönmüştü.

Avuç içlerim terlerken eline baktım bir süre. İki elimle tuttuğum poşeti sıktığımda poşetin varlığını hatırladım. Ruhsuz gözlerimi yüzüne çevirip yapay bir mahcubiyetle "Ellerim dolu," dedim.

Adam mimiklerimdeki yapaylığı sezmişti. Elini tutmadığım için kaşları çatıldı ama bozuntuya vermedi. Asistanı olayı geçiştirmek için araya laf atmıştı hemen. Bana gülümseyerek bakıp övünç dolu birkaç şey söyledi. Gülümsemesi bir iş gülümsemesiydi, bu yüzden

söylediklerine çok kulak asmadım. Yalnızca bitirene kadar yüzüne baktım.

Ara ara dudaklarından bir kıkırtı çıkıyordu, bana mı yoksa yüzümdeki makyaja mı gülüyordu dikkat etmiyordum hiç. Bu bir nezaket mi yoksa alay mı bilemiyordum ama önemli de değil benim için. İnsanların ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştığım zamanlar çok geride kalmıştı. Onlarla iletişim kurmakta her zaman zorluk çekmiş biriydim. Yaşadıklarım ve onun sonuçları da eklenince üzerime, iletişim kurmaktaki becerim zaman içinde daha da kötüleşmişti. Önceden çekindiğimden iletişim kuramazdım şimdi çekincem yoktu hiçbir şeyden fakat gerek de duymuyordum. Zira insanlarla zaman geçirmeye, insanları tanımaya vaktim yoktu. Sürekli çalışmam gerekiyordu. Fazla insana da gerek yoktu aslında, enin sonunda gidiyordu.

Müdür bana içinde ödeme olan beyaz bir zarf uzattığında gözlerim zarfa çevrildi. Zarfı bana yakın ona uzak ucundan tutarak aldım. Teşekkür etmem gerekirdi belki fakat kendi emeğimle kazandığım bir para için teşekkür etmek gelmiyordu hiç içimden. Yalnızca başımı yavaşça salladım.

"Patronuna senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Bir dahaki sefere de seninle çalışmak isteriz."

Patron kelimesi damarlarımdan buz geçiyormuş gibi ürpertti beni. O adamdan hiç hazetmiyordum, beni rahatsız eden bir tavrı, bir havası vardı. Onda doğru olmayan bir şey vardı. Kötülük kendini ifşa etmez ama hissettirir derler. Onun kötü olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yaşanmadı aramızda ama ben onun kötü olduğunu hissedebiliyordum. Şayet babam ona borçlanmamış olsaydı o ikinci kez konuşacağım biri değildi. Fakat insan bu dünyadaki en büyük tuzak. Bir kez zihnine hapsederse sizi elinden kurtulmak imkânsız olabilir. O adam bana böyle bir his veriyordu. Bana oyuncak bebek tiplemesini uygun gören oydu. Bu kostümü giyip makyajı yaptığım her gün gözlerimin içine ne zaman baksa kendimi bomboş hissettiriyordu bana. Borcumu ödemek isteyişimde ki acelem bu yüzdendi, bir daha onu görmek istemiyordum.

Hastane müdürü, hemşireden beni kapıya kadar geçirmesini rica etti. Bir şey demeden müdürün yanından geçtim ve çıkışa doğru ilerledim kendi başıma. Kimsenin beni geçirmesine, kimsenin beni buyur etmesine, arkamdan bakmasına ihtiyacım yoktu. Ama yine de

baş hemşire arkamdan gelip bana yetişti ve yanımda ilerlemeye başladı.

Hemşire teşekkür ederek beni hastanenin dışına kadar yolcu etti. Hava kararmıştı ama kar bulutu havayı aydınlatıyordu.

"Eve dikkatli gidin," dedi samimi bir gülümsemeyle.

Başımla selam vermekle yetindim ve yoluma devam ettim. Hastanenin dışına adım attığım anda bir kabuktan ibaret olan bedenimin iplerini bıraktım. Dudaklarımı tutan görünmez ipler gevşedi ve yüzümdeki sahte gülümseme soldu. Oyuncak bebek artık serbest kalmıştı. Bu düşünce dişlerimi sıkmama sebep oldu. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye kapalı tuttum, derin bir nefes aldım. Güç topladım nefsimden ve bir sonraki adımı attım.

Hava karanlık çökünce daha da soğumuştu. Şehir birkaç kışını sessiz sedasız geçirmişti ama bu sene her zamankinden daha soğuk daha karlıydı.

Soğuk hava tenime kesikler açıp içerisine karını dolduruyordu. Ayak basılmamış yerlerde kar yirmi santimi bulmuştu çoktan, bense tekerler ve ayaklar altında ezilerek çamurlu bir bulamaca dönmüş asfaltın üzerinde yürüyordum. Botlarımın altından iki kat çorap giymiştim ama ayaklarım üşüyordu. Su mu alıyordu botlarım yoksa zaten ısınmayan tenimin işi miydi bu buz kesmişlik anlayamadım. Otobüs durağına gitmek için hastanenin arkasına yürürken akmaya başlayan burnumu çekerek poşetin izin verdiğince ellerimi montumun ceplerine sıkıştırdım. Karın botlarım altında ezilişinin sesi daha çok üşütüyordu beni. Kar tekrar yağmaya başlamıştı.

Hastanenin arkasına döndüğümde kaldırıma çıktım, ayak basılmamış duvarın önündeki göz alıcı beyazlıktaki kardan zeminin üzerine düşen kırmızı ışık yerdeki bakışlarımı kaldırmama sebep oldu, kırmızı ışık ile kendini belli eden kapıya kaydı gözlerim. Bakmasam bile o tabelada ne yazdığını biliyordum, o kapının nereye çıktığını da. Bakarsam çekip gidemeyeceğimi, fakültede olduğu gibi bir kere bakarsam dakikalarca ayrılamayacağımı biliyordum ama baktım. Hani hamlayınca kaslarını acıyan yöne çevirir acısa da buna devam edersin ya, iyileşmek için. Bu his öyle bir şeydir belki de. Ben acıyacağını bildiğim halde hep oraya bakıyordum ama bu ağrı kronikti. Acıyacağını bile bile gözlerim hep o tabelaya kayıyordu ve ne kadar bakarsam bakayım geçmeyecekti.

Hastanenin arka bahçesinin kaldırımında, kapıdan elli metre kadar uzakta duruyordum ama o kırmızı ışık yine de benim yüzüme vuruyordu. On ay on sekiz gün önce başka bir hastanenin bahçesinde, yağmurun altında babamın çıkarılmasını beklemiştim bu kapıdan ve ben o zamandan beri sanki her gün o kapının önünde durup ıslanıyor, babamın cenazesinin bana teslim edilmesini bekliyordum. O gün ölüm ikimize de gelmişti ama Azrail babamı almış, beni arkasında bırakmıştı. Bana verdiği ölüm benden canımı değil, duygularımı, beni almıştı.

Sert bir rüzgâr esti, soluk beyaz tenimdeki her santimin yüzüme vuran ışıktan değil soğuktan kırmızıya boyandığına emindim. Bedenim soğuktan kasılıp titredi, soğuk iliklerime kadar işledi, gitti kalbime dokundu. Kalbim sancırken bir adım dahi ilerleyip gidemedim. Ben babamı daha kaç morg kapısında bekleyecektim?

İçimde bastırdığım ağlama isteği ben bastırdıkça sanki içimde sıkışıyormuş gibi hissettirdiğinde dudaklarım arasından zorlanıyor gibi bir nefes verdim. O sırada izlediğim siyah kapı arkasındaki karı sürüyerek açıldı. Bir anlığına arkasında sakladığı üniteler gözüktü ama bu yalnızca bir anlıktı. Açılan aralıktan siyahlar içinde neredeyse kapı boyunda bir adam çıktı, ardından kapıyı kapattı. Yirminin sonlarına yakın bir adamdı, hastanede görevli ya da o türden biri olmalıydı ama hiç öyle bir hali yoktu. Siyah uzun paltosu dizlerinin altına kadardı, siyah bir pantolon, siyah boğazlı bir kazak ve siyah postallar giymişti. Saçları gece kadar siyah, teni kumraldı. Gözleri siyah mıydı yoksa karanlıkta mı öyle göründü bilemesem de oldukça koyu renkli ve boş bakışlara sahipti. Az önce çıktığı yer onu etkilememiş gibi duruyordu. Onlarca cansız bedenin arasından çıkmıştı fakat ne yüzünde ne de gözlerinde bundan rahatsızlık duyduğuna dair bir iz yoktu. Sert yüzünde üzüntü yoktu, hüzün yoktu, acıma yoktu. Gözlerindeki kayıtsızlığıyla ve görüntüsüyle bir ölüm meleğini anımsatıyordu.

Duvar kenarı boyunca kalın tabanlı asker botlarıyla ayak basılmamış beyaz karı ezerek birkaç adım attı, kapıdan yeterince uzaklaştığında durdu. Elinde tuttuğu bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip avucundaki çakmağı alışkanlık haline gelmiş bir çeviklikle yaktı. Çakmak büyük elleri arasında kayboluyordu, iki parmağı çakmağın gövdesini kaplamaya yeterdi. Sol elini rüzgâra siper ettiğinden çakmak kolayca alev yandı, avuçlarının içinde bir ateş

huzmesi belirdi. Dudakları arasındaki sigarayı elleri arasındaki ateşe uzattı, yüzü uzandığı ateşin kızıl ışığında aydınlandı. Uzun kirpiklerine takılan kar taneleri eridi, kirpiklerinim yüzüne düşürdüğü gölgelerin arasındaki siyah gözleri ateşin yansımasıyla parladı. Göz bebeklerinde ateşin yansımasını görmek ürpermeme neden oldu.

Bir nefesle tutuşan sigaranın ucu karanlıkta morg tabelasıyla aynı renkte yanıyordu şimdi. İçine çektiği duman dalgın bir nefesle yüzünü ve sık kirpiklerini sıyırıp rüzgârın yönünde savrulup dağılarak göğe yükseldi. Sigarayı yakarken istemsizce çatılan kaşları gevşemişti ve çakmak geldiği yere dönerken iki parmağı içinde, gözlerini yerden kaldırdı. Karşısına baktı, hiçbir şey yapmadan bu soğukta öylece dikilmiş kendisini izleyen soytarıyı gördü.

Gözlerimdeki boş ifadeden, görüntümden, yüzümdeki makyajdan, her şeyimden rahatsız olmuş gibi hissettim. O bana benimki kadar boş bir ifadeyle bakarken aklımdan ölüm meleğini kandırmış bir soytarı olduğum gerçeği geçti. Azrail'in insan kılığına girerek insanlar içinde dolaşabileceğine dair bir şeyler duyduğumu anımsıyordum, Azrail bir insan olsaydı belki de ona benzerdi.

Normalde insanların gözlerinin içine bakmaktan nefret eder, uzun süre bakmazdım ve normalde insanlar hoşlanmadıkları kişiye bakmama eğilimi gösterirdi. Fakat o an ne ben onun gözlerine bakmaktan alıkoyabildim kendimi ne de o rahatsız olmuş gibi görünse de çekmedi gözlerini üzerimden. Onun gözlerine bakmak kolaydı, siyahtı gözleri, göz bebekleri gözükmüyordu hiç. Ona bakmak, seni yargılayan gözlere bakmak gibi değildi, dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Baktıkça atlamayı düşündüren bir uçurum gibiydi ve bir uçuruma ne kadar süre bakarsanız uçurum da sizin içinize bakardı. Bu fikir ürpertti beni, ben onun siyah gözlerine bakarken o da benim bomboş içime bakıyor gibi hissettim.

Gözlerini kaçıran ben oldum, ellerine kadar indi gözlerim. Morgun kırmızı ışığı ikimizin de üstüne düşüyordu. Sanki ölüm ikimizin üzerine yansıyor gibiydi. Kılımı bile kıpırdatmadı aslında bu düşünce, peki neden gözlerimi kaçırdım?

Kafamı kaldırıp inat eder gibi arkasındaki morg yazısına baktım. Her insan kırıldığı yerden devam eder hayatına ama ben kendi kırdığımı aşamıyordum. Onu önce ben öldürmüştüm sözlerimle, kurşun yalnızca bahanesiydi ruhla bedenin ayrılışının. Ve şimdi morg

kapısında ne kadar beklersem bekleyeyim, zamanı geri alamayacak, söylediklerimden ne kadar pişman olursam olayım babamın benim yüzümden öldüğü gerçeğini değiştiremeyeceğim. Bu yüzden ağlamaya, içimi dökmeye bile yüzüm yok.

"Soytarı. Soytarı," diye fısıldadım.

Tonlarca gelen ağırlıktaki bedenimi bir adım daha ileriye taşıdım. Morgtan çıktığı halde hiçbir şeyini kaybetmeyen o adama doğru adım attım. Onun gibi olmak istiyordum. Üstüne basılmamış beyaz kar, ayaklarım altında ezildi, kirlendi, bir soytarıdan daha iyisi beklenmezdi. Dilimi ısırıyordum yine kefaretimi ödemek ister gibi. Açılan yaradan akan sıcak kan ısıttı üşüyen dişlerimi. Dilim en büyük silahım, suç aletimdi. Sesimi kurşuna, bıçağa, ateşe çevirirdi. Kendimden, sesimden ve sesi anlamlara döken dilimden nefret ediyordum.

Attığım her adımda ölüme yürüyor gibi hissettim ama içimde yaprak dahi oynamadı. "Azrail çoktan gözünün içine baktı," dedim, siyahlar içinde beni izleyen adama iyice yaklaşmışken gözlerim omzunun üzerinde morg kapısındaydı.

Ağzıma dolan kan dudağımın kıyısından taştı ve üşüyen tenimden aşağı sıyrıldı. Azrail'in içine çektiği sigarayı dudaklarına taşıyan elinin durduğunu gördüm. Beni mi izliyordu, ne düşünüyordu umurumda değildi. Bu Azrail tarafından ilk görmezden gelinişim değildi.

"Zaten ölmüş bir kızsın, kabuğundan başka verecek neyin kaldı?"

Çenemin kıpırtısından tenime tutunamayan kan damlası beyaz karın üzerine damladı. Adamın yanından geçtim, gözlerim parmakları arasında düşecek gibi duran sigarasının ucundaki ateşe takılmıştı. Acaba onun eline kaç insanın kanı bulaştı?

Adamı geçince durdum ve kafamı kaldırıp üstüme düşen kırmızı ışığın kaynağına baktım. Morg yazısı üzerime düşüyordu, tüm ölümler üzerime yağıyordu sanki. Farkında olmadan sağ elimi kapıya doğru uzattığımı fark ettim. Kendime çektim elimi, avucuma kar tanelerine baktım. Tam yumacağım sırada çenemden bir damla daha kan akıp avucuma düştü. Kana bulanan elime baktım.

Avucumu sıktım ve ağır adımlarla yoluma devam ettim. Morgu da adamı da arkamda bıraktım. Neden bilmiyorum, dönüp de bakmadım ama sanki o adam baktı benim arkamdan.

Soğuktan donmak üzere olan parmaklarımı kapıya uzattım. Sağ elimin iki parmağının sırtıyla vurdum üç kez. Kapının ardından gelen seslerden Alin'in kapıyı açmaya geldiğini işittim, neşeli sesi kapının ardından bile işitiliyordu. Henüz dört yaşındaydı, ondan ne aldığımı anlayacak yaşta değildi ama beni çok seviyordu yine de. Benim geldiğimi bildiğinden kapının arkasından benimle konuşmaya çalıştığını duyabiliyordum. İsmimi söylüyordu sürekli. Eğer kapı kilitli değilse kapı koluna asılarak kapıyı açabilecek beceriye sahipti.

Kapıyı asılarak açtı ve açılan küçük aralığı kapıyı kendine çekerek büyütürken beni gördüğü için sevinçle yerinde sekmeye başladı.

"Linacım!" dedi sevinçle.

Alin'in mutlu sesi ve beni görünce gözlerinde oluşan parıltı, birkaç saat önceki karanlığın içinden çekip çıkardı beni. Alin, benim küçük kız kardeşim, her zaman kahramanım olacaktı. Eğer o olmasaydı devam edebilmek için bu kadar motivasyonum olur muydu emin değildim ama o vardı. O vardı ve ben ne olursa olsun devam edecek, ona iyi bir hayat verecektim. Tek yapabildiğimin hayat almak olmadığını bilsin istiyordum, o zaman büyüdüğünde benden nefret etmezdi belki.

Onun sevinci içimdeki zifiri karanlığa düşen bir parça ışık huzmesiydi. Ona bakarken dudaklarım kendiliğinden hafifçe yukarı doğru meylediyor ve bazen utanmadan gülümsediğim oluyordu. Ona elimi uzattım. Mavi iri gözleri daha çok büyüdü ve ayakları heyecanla kıpır kıpır oynarken ellerini çenesinin altında birleştirdi, ne olacağını merakla beklerken. Boş avucumu içinde bir şekerle açtığımda her seferinde olduğu gibi olabildiği kadar şaşırdı ve elleriyle ağzını kapattı. Sevinçle kıkırdayıp avucumdaki şekeri aldı.

"Biy daha! Biy daha!" deyip bana baktı ve heyecanla yerinde duramayan ayaklarının üzerinde kıpırdandı, "Linacım biy daha!"

Ona boş elimi gösterdim ve kulağının arkasından bir şeker daha çıkardığımda gülerek kulağının arkasına dokundu ve diğer eliyle şekeri aldı.

"Annecim ablam kuyağımdan şekey çıkaydı!" diyerek koştu mutfağa ve anneme haber vermeye gitti.

Hafifçe gülümseyerek arkasından içeri girdim. Alin'in mutluluğu içimde sevince benzer bir şeye sebep oluyordu, bu hissi gülümseyerek çoğaltmaya çalışıyordum bazen.

Ben utanmaz bir soytarıyım, önce babamı öldürdüm şimdi kardeşim için yaşayacağım.

Su alan botlarımdan dolayı ıslanan çoraplarımı çıkarıp ellerimden daha soğuk olan ayaklarıma dokunduğumda ayaklarım sızladı. Ağır adımlara odama ilerledim. Alin'in oyuncaklarına basmadan dolabın önüne geçtim. Üzerimdeki kıyafetlerimi çıkarıp sandalyeye astım. İç çamaşırlarımla kaldığım sırada dolabın orta kapağındaki aynadaki yansımaya ilişti gözlerim. Tenim artık soluk beyaz değildi, o kadar üşümüştüm ki saçlarımla aynı renkti neredeyse. Kılcal damarlarım soğuktan çatlamıştı yer yer. Yorgun bir nefes çekip yeni iç çamaşırı ve kıyafetlerimi alıp banyoya yollandım.

Buharı tüten sıcak suyun altına girdim. Soğuktan kasılan bedenim sıcak suyla gevşedi. Hiçbir şey yapmadan bir süre suyun altında durdum. Oyuncak bebekmişim gibi boyanan yüzümden boya akıp giderken ayak uçlarıma baktım öylece. Ardından dik durmakta zorlanarak alnımı soğuk fayansa yaslayıp ağırlığımı duvara vererek gözlerimi kapattım bir süre. Gözlerimi kapattığımda, yemek yediğimde, okulda yürürken veya çalışırken aklıma gelen tek bir düşünce vardı; borcu bitirmeme ne kadar kaldı, ne zaman kurtulacağım?

Bu ayki ödememden sonra geriye üç bin dolar borcumuz kalacaktı o adama. Biraz bile rahatlamış hissedemiyordum yine de. Bitmeden rahatlayamayacaktım. Onun için en fazla on iş daha yapacaktım ve bir daha beni küçümseyen, kukla olmamdan haz duyan yüzünü görmeyecektim. Belki o adamdan uzaklaşır, borç yüzünden girdiğim işlerin birkaçını bırakırsam daha az yorgun ve mutsuz hissederdim kendimi. Daha az suçlu hissetmeyecektim, vicdanım da rahatlamayacaktı ama daha az işte çalışacağım için daha çok uyur, daha iyi hissederdim belki. Bencilce olsa bile daha iyi hissetmek istiyordum, bu beni kötü biri yapsa bile iyi hissetmek istiyordum. Birazcık iyi hissetmek, en azından gözümü açtığımda yaşamak için kendimde dair bir motivasyonum olsun istiyordum.

Yaşamaktan bahsediyordum ama aklıma ölüm geliyordu. Ve ölümün düşüncesi bana birkaç saat önce gördüğüm o adamı hatırlattı. Morga girip çıkabildiğinde göre orada çalışıyor olmalıydı, doktordu belki de ölülerle o kadar çok zaman geçirmişti ki artık onu etkilemiyordu. Birçok hocam vardı benim de onun gibi, o kadar çok ölüm görmüşleri

ki içinde yaprak kımıldamıyordu bazılarının. Bir keresinde girdiğim basit bir apandisit ameliyatında gelişen bir komplikasyondan dolayı hasta masada kalmıştı. Henüz yirmi yaşında genç bir adamdı. Hocamız hasta ex olduğunda saati söyleyip gözlerini şok içinde izleyen bizlere çevirmişti sakin gözlerle. "Öğrenebildiniz mi? Her ameliyatın ne kadar riskli olduğunu?" diye sormuştu sanki bir insandan değil de bir kadavradan bahsediyor gibiydi. Herkes ne kadar acımasız olduğunu düşünmüştü bense ona bakarken acaba ben de mi böyle görünüyorum diye düşünmüştüm. Daha sonra ona hep hayatı bir mucizeye bağlı hastaların geldiğini, yüksek riskli hastaları, masada kalacaklarını bile bile o küçük ihtimale tutunan hastaları ameliyat ettiğini öğrenmiştim. O ölmek üzere olan insanları kurtarmaya çalışan ama sadece %2'sini yaşatabilen bir doktordu. Umut için gelen yüz hastasının doksan sekizini o küçük umutlarına uyarak ameliyat etmiş ve onları o masada bırakmıştı. Bunu öğrendiğimde neden böyle bir tepki verdiğini anlamakla kalmadım aynı zamanda bu kadar kötü bir kariyere rağmen neden doktorluğa devam ettiğini de anladım. O Azrail'e kafa tutuyordu ve ona karşı verdiği yüz savaşın ikisini kazanmıştı. Ben de en azından bir kere ona karşı kazanmak isterdim.

"Linacım! Yemek samanı!"

Alin'in sesi beni düşüncelerimden koparıp şimdiye taşıdı. Gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım. Suyu kapattım, "Geliyorum minik sincap," diye seslendim ona.

Duşa kabinden çıkarken "Sonna sakyambaç oyna beyimle," dedi, sesini duyurabilmek için yere eğilmiş kapının altındaki boşluktan konuşuyordu benimle. Bu beni gülümsetti.

Minik parmaklarını kapının altına uzatmış onları oynatırken gülüyordu, "Paymaklayımı göyebiliyoy muşun Linacım?"

Havluyu bedenime sarıp, dizlerim bükerek yere çöktüm ve oynattığı minik parmağına dokundum. Bu hareketim onu güldürürken çığlık atıp parmaklarını geri çekti.

"Hadi parmaklayımı yakala," deyip parmaklarını tekrar soktu kapının altından.

Tek kolumu bacaklarıma sarıp çenemi dizlerime yasladım ve oyun teklifini kabul ederek sağ işaret parmağımla tekrar dokundum parmağına. Bu anlamsız bir oyun olsa da onu epey eğlendirdiği için memnun hissediyordum, burada durup o sıkıla kadar bunu

yapabilirdim. Alin heyecanla bu kez iki elini uzattı, uzattığı her parmağına dokundum. Gülme sesi kapıyı aşıp kulaklarıma dolarken içimden gelerek gülümsedim ben de.

"Alincim bırak da ablan giyinsin," diyen annemin sesini işittim Alin'in gülüşleri arasında.

Ardından Alin'in hoş gülme sesi doldurdu evi tekrar. Muhtemelen annem onu gıdıklayarak oturduğu yerden kaldırmıştı.

"Linacım bis mutfaya gidiyoyuz, çabuk gey," diye tembihledi beni Alin sesi gittikçe uzaklaşırken.

Çömeldiğim yerden kalkıp kendime sardığım havluyla iyice kurulandım. Üzerimi giyip gözlüklerimi yüzüme taktım ve mutfağa geçtim. Annem çoktan sofrayı kurmuştu, beni bekliyorlardı yemek için. Anneme elimden geldiğince samimi bir gülümse verip yerime oturdum. Gözlerim babamın oturduğu yere kaydı. Onun otopsi masasında yattığı görüntüsü geldi zihnime, iştahım kaçtı ama ben kaçıp gidemedim. Ben ayaklarımdan yere çivilenmiştim, korktuğum, kahrolduğum ne varsa hiçbirinden kaçamıyordum. O masada o yemeği boğazımdaki yumruyu ite ite yedim.

Yemeğimizi yerken annem günümün nasıl geçtiğini sordu. Pazar günleri dahi çalışıyor olmam onu üzüyor olsa da aslında en az iş yükü olan ve en çok uyuyabildiğim gün pazar günüydü. Tek kötü yanı o adamdı. Fakat yakında yüzünü görmeyecektim.

Yemekten sonra odama kapanıp ders notlarımı temize çektim. Yarın viziteye çıkmadan önce notlarımı kırtasiyeye bırakıp geçen haftanın not ödemesini almam gerekiyordu. Bir tıp öğrencisi olarak babamı öldürdükten sonra bırakmayı düşünmüştüm fakat bir insanın en çok istemeden birini öldürdüğünde başkalarını yaşatmak istediğini keşfetmiştim. Okulu dondurmamamın ya da bırakmamamın sebebi buydu. Henüz babam yaşarken yarı zamanlı bir kafede çalışıp komüniteden zayıf puan aldığım için bencilce babama mızmızlanıp onu sözlerimle öldürdükten sonra dört farklı işte çalışmaya başlamış, üstüne notlarımı da satıp bulduğum boşluklarda ders çalışarak haftada yirmi saat uykuyla hayatta kalmıştım. Az uyuyup çok çalışınca insan ölmüyormuş, öğrendim. Ders çalışmak için geniş zaman zaruri değilmiş öğrendim. Fakat hepsi boşuna. Sokakta yürürken arkamdan babasını gömdü rahatladı diyorlardı şimdi. Onlara karşı çıkamıyordum, yolumu değiştirmiyordum, her gün aynı yoldan, aynı

yaftalar eşliğinde yürüyordum. Çünkü ben bir soytarıydım, insanlar benimle eğlendiğinde memnun olmalıydım.

Notlarımı düzene sokup çantama yerleştirdikten sonra erkenden uyumadan önce Alin'i almak için salona uğradım. Annem bir battaniyenin altında televizyona bakarken Alin annemin bacağında uyumak üzereydi, gözleri kapanıp açılıyordu yavaşça. Koltuğun yanına yaklaşıp önünde eğildim. Onu almaya geldiğimi anlayarak uzandığı yerden kalktı yavaşça ve ayaklarını aşağı sallarken gözlerini ovuşturarak kollarını boynuma sardı. Ufak güzel yüzünü boynuma gömdü. Bacaklarını belime sarılırken bir elimle sırtına bir elimle kalçasına destek oldum, bu sırada belime bir sancı girdi fakat umursamadım. Annem ben ayağa kalkmadan önce ikimizi de saçlarımızdan öptü.

"İyi geceler bir tanelerim."

"İyi geceler anne," deyip gülümsedim ve Alin'le birlikte ayağa kalktım. Belimdeki ağrı kendini şiddetle hatırlatsa da ona ilgi göstermeyerek odama adımladım.

Alin uykulu yüzünü anneme çevirip el salladı ona. "İyi geceley, annecim."

Alin'le birlikte odamıza girip onu yavaşça yatağa bıraktım ve yanına uzandım. Bir kedi gibi mırıldanarak bana yaklaştı, kafasını göğsüme gömüp uykuya daldı hızlıca. Annem hastalandığında çok küçük yaşlarda olduğundan hep benimle uyumak zorunda kalmış bu alışkanlık haline getirmişti. Saçlarını öptüm ve okşadım yavaşça.

"İyi geceler Alin," diye fısıldadım.

"İyi geceley Linacım," dedi uyku bir sesle.

"Linacım, kahvaytı hazıy. Hadi uyan da yemek yiyelim, çok acıktım."

Yüzümde minik insan elleri ve kulaklarımda tatlı sesiyle uyandım yeni bir sabaha. Yumuşak ve sıcak elleriyle yanaklarımı sıkıştırıp, çekiştiriyordu ve bundan zevk aldığına işaret eden kıkırdama sesleri eşlik ediyordu ona. Fakat ben yalnızca uyurken taş kesilmiş bedenimdeki kaslarımın ağrılarını hissediyordum. Omuzlarım, göğüs kemiklerim ve belim ağrıyordu.

"Li-na-cım! Ha-di u-yan!" diye hecelemeye başladı Alin, beni omzundan dürterken. O güzel sesi tekrar neşeli bir kıkırtıya dönüştü

cümlesinin sonunda. Hiçbir şey olmadığı halde bu kadar neşeli olmasına imrendiğim bir gün oluyordu yine.

Gözlerimi açtığımda karşımda o güzel yüzünü gördüm, gözlerimi açtığım için dişlerini göstererek güldü ve yanaklarımı sıktı. "Hadi, kahvaytı," dedi ve üzerimde zıpladı.

Ağrıyan belime saplanan acıyla yüzümü buruşturdum ama Alin onunla oynadığımı sanarak daha çok güldü bu halime. Dişlerimi sıkarak yavaşça yatakta oturur bir pozisyona geçtim. Alin kucağımda oturduğundan kollarını boynuma, bacaklarını belime sardı hemen. Belimin ağrıyacağını bilsem de bir elimle kalçasına destek olup bir elimi sırtına koydum ve yataktan onunla birlikte kalktım. Belime yine bir ağrı saplandı, fakat onu taşımak bir külfet teşkil etmiyordu. Sıcaklığı ve yanağıma bıraktığı öpücük içimde bir sıcaklığa sebep oldu yine ve bu hisle onu daha sıkı sardım kollarımı. Onu içime hapsetmek geliyordu bazen içimden, bana hayatta hissettiren tek şeydi ve onu her şeyden sakınmak istiyordum.

Yanaklarını öperek banyoya ilerledim. Onu kucağımdan indirmeden yüzünü yıkadım. Ardından kendi yüzümü yıkamak için indirdim onu. Yüzünü havluya silip boyunun yettiği sıradaki banyo kaloriferinin bir sırasına astı havluyu ve koşarak çıktı banyodan. Elimi yüzümü yıkayıp havluya silindim ve ben de peşi sıra çıktım. Odamda bıraktığım gözlüklerimi alıp mutfağa yöneldim.

Mutfağa girdiğimde annem çaylarımızı dolduruyordu. Alin'in yanına oturup saçlarımı sırtımda topladım. Alin saçlarıma dokunup parmaklarının arkasında sevdi onları, bebekliğinden beri saçlarımı muhtemelen renginden ötürü çok seviyordu. Onun saçları anneme benziyordu, kahverengiydi, benim saçlarım babama çekmişti. Alin kendi sandalyesinden kalkıp kucağıma tırmandı ve kucağıma oturup sevimli yüzüyle bana baktı. Ne diyeceğini duymak için yüzüne baktım.

"Sakyambaç oynayacak mıyız sen okuya gitmeden önce? Dün oynayamadık."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Gülümseyip yanağımı öptü, elimi karnına koyup onu gıdıkladığımda gülmeye başladı. Gülme sesini duymak iyi hissediyordu. Benden kaçmak için kendi sandalyesine geçti. Annem daha rahat yemesi için ekmekleri ufak ufak bölüp Alin'in önüne bırakırken benim de yanağıma dokundu sevgiyle. Anneme

elimden gelen en samimi gülümsemeyle baktım, umarım bu kadarı onu mutlu ederdi.

Masanın üzerinden çatalımı aldığım sırada Alin "Peyniy yok mu?" diye sordu, mutsuz bir sesle.

Alin'in peyniri çok sevdiğini ikimizde bildiğimizden annemin peynirin bitmiş olmasını fark etmemiş olmasına imkân vermedim. Neden olmadığını anlayarak dilimle dudaklarımı ıslattım, parası bitmiş fakat bana söylememiş olmalıydı.

"Dün bitti annecim, şimdi başka şeyler ye, birlikte almaya gideriz bugün," diye ikna etmeye çalıştı Alin'i.

Ağzımdaki lokma ağzımın içini kupkuru ederken zorlukla yutup Alin'e uzandım ve yanağına dokundum.

"Başka şeyler ye minik sincap. Annemle bugün alışverişe giderken kendine çikolata da alırsın."

Gözleri parladı, "İki taye alabiliy miyim?"

Kafamı salladım, "Eğer karnını güzelce doyurursan, iki tane alabilirsin."

Hemen ikna olmuş ifadeyle annemin uzattığı zeytini küçük ağzına koydu ve çekirdeğini minik parmaklarıyla ağzından çıkarıp yine annemin uzattığı bir parça ekmekle birlikte çiğnemeye başladı.

"Belin nasıl Lina?" diye sordu annem Alin'in karnını doyurmasında ona yardımcı olurken.

"Çok ağrımıyor artık," diye yalan söyledim. "Endişe etme."

Tıp dördüncü sınıftım, her gün hastaneye girip çıkıyordum, bir hocamdan rica etsem yardımcı olurdu biliyordum ama benim kimseden yardım istemeyi bırak kimseye derdimi anlatasım bile gelmiyordu. Kimse ne kadar zor bir durumda olduğumu bilsin istemiyordum. Devlet hastanesinden randevu almıştım ama doktor MR'a bakmadan bir şey söyleyemeyeceğini söylemişti haklı olarak. MR için verilen randevunun en yakın tarihi ise bir ay sonraydı. Bu bel ağrısından kurtulmak, belimin neyi olduğunu öğrenmem için bir ay daha beklemem gerekiyordu ve annem de bunu bildiğinden, eğer gittikçe kötüleştiğini söylersem üzüleceğini biliyordum. Her şeyi bilmesine gerek yoktu, ben sorun etmiyordum böyle şeyleri. O da etsin istemiyordum. Annem bana inanmış gibi durmuyordu ama teselli edecek hiçbir şeyi de olmadığından üzgün bir ifadeyle Alin'i doyurmaya devam etti.

Alin karnı doyunca sandalyesinden sıyrılarak aşağı indi. "Hadi sakyambaç!" diye çığırdı ve koşarak çıktı mutfaktan.

Telefonumdan saati kontrol edip ağzımdaki lokmayı yuttum ve peşinden mutfaktan çıktım. Saklandığını bildiğim yerden geçerek onu aradım. Onu aramaya devam ederken odama girip okula gitmek için hazırladım. Montumu giyinmiş, çantamı da omuzlarıma aşırmış bir halde çıktım odamdan.

"Linacım hadi buy beni!" diye teşvik etti Alin beni.

"Bulacağım seni!" diye seslendim ona ve cüzdanımdaki son iki yüzlüğü çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Bugün, geçen hafta bıraktığım notların parasını alacaktım zira kişisel herhangi bir şey için paraya ihtiyacım olmuyordu. En fazla bir barda kahve alıyordum mecbur kaldıkça, bir de akpilimi dolduruyordum ayda iki kez.

Mutfaktan çıkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldim. Annemin hüzün gemisi mavi gözlerine demir atmıştı yine. Beni banyonun eşiğinde bekliyordu.

"Paran var değil mi Lina? Gerçekten yetiyor mu o kadarı? Daha azıyla da geçinebiliriz, kendini bu kadar hırpalaman beni çok üzüyor. Kendini bu kadar yıpratmana, zorlamana gerek yok."

Dişlerimi çabucak fırçaladım. Ağzımı çalkayıp dudaklarımı havluyla kuruladım ve tamamen anneme döndüm.

"Alin ne istiyorsa al lütfen ve paran olmadığında söyle bana. Borcumuz olsa da sizin iyi bir şekilde yaşamanızı istiyorum. Çok işte çalışmak ya da çok çalışmak sorun değil benim için, lütfen sen de üzülme boşuna" diye teselli etim onu yüzümde sahte ama inandırıcı bir gülümsemeyle.

Bu kadar çok işte çalışmak başlarda zor gelse de artık hayatımın bir parçası haline gelmişti. Bazı insanlar böyle yaşar deyip kabul etmiştim durumumu. Tek isteğim bir an önce borçtan kurtulmak ve mezun olana kadar Alin ve annemden aldığım şeyi telafi edebilmekti. En azından onlara eskiden olduğu gibi rahat bir yaşam sağlamak istiyordum. Mezun olup kendi işimi yaptığımda bu kadar işte çalışmak zorunda kalmayacaktım. Sadece iki sene daha bu tempoya ayak uydurmam gerekiyordu.

Annemin gözleri doldu ve kollarını etrafıma sardı. Alin bana sarıldığında hissettiğim o sıcaklığını hissettim annem bana sarıldığında. Onu teselli etmek için sarıldım ve sırtını okşadım. "İyiyim ben, iyiyim.

Neden ağlıyorsun?" diye sordum kendimi bile kandırabilecek bir gülümsemeyle.

"Keşke elimden bir şey gelse Lina. Keşke ben de çalışıp sana yardım edebilsem. Keşke daha iyi hissetmene, mutlu olmana yardım edebilsem."

"Siz iyi olduğunuz sürece ben iyi olacağım. Kendini üzme ve ilaçlarını dikkatli kullan," dedim kendimden emin bir sesle.

Benden ayrılıp yanağıma bir öpücük bıraktı, "Seni seviyorum bir tanem," dedi. Gülümserken gözünden bir damla yaş düştü, "Ne olursa olsun seni çok seviyorum. Aklından çıkarma sakın," deyip yanağımı okşadı.

Onu böyle gördüğümde o gemi benim limanıma vuruyor, içimi yıkıp geçiyordu. Sırf daha kötü hissetmek istemediğimden gözlerine bakamdım. "Ben de sizi seviyorum."

Bana hazırladığı içinde kahve olan termosu çantama koydum. Doğruca Alin'in saklandığı yere gittim, onu buldum. Gülerek kapattığı gözlerini açtı, kafasını sakladığında görünmezliği bulduğunu sanacak yaştaydı.

Eğilip onunla aynı seviyeye geldim. Yanağımı öpüp boynuma sarıldı ve bir alışkanlıkla burnuyla beni gıdıklamaya çalıştığında gülümsedim. Saçlarını öptüm ve yanağına bir öpücük bıraktım.

"Benden istediğin bir şey var mı?"

Kafasını iki yana salladı, "Sadece eve geyi gel."

Ufaktı fakat korkuları vardı. Gittiğimde dönmeyeceğim diye ödü kopuyordu.

"Döneceğim, saat tam onda," diye garanti verdim ona.

İki elini havaya kaldırıp bin bir zorlukla iki elinin de orta üç parmağını gösterdi bana, "Bu kaday soyna mı?"

Yanlış gösteriyor olsa da kafamı sallayarak onayladım onu, "Evet, o kadar sonra," deyip gülmesi için elimi karnına uzattım. Dokunmamla birlikte şen bir kıkırdama döküldü, sitem etti hemen. "Linacım yapma çok gıdıklanıyoyum."

Yumuşak yanağını tekrar öpüp kalktım ve ona el sallayıp çıktım evden. Botlarımı giyip merdivenler indim. Binanın demir kapısından dışarı, soğuk havaya çıktığımda anında soğuk hava dalgasıyla sarmalandım. Açıkta kalan yüzümü hava keserken buzlanmış yolda ilerlemeye koyuldum.

Hastaneye gelebilmek için iki vesait değiştirdim ve nihayetinde hastanenin bahçesinden içeri girebildiğimde adımlarımı doğruca kırtasiyeye çevirdim. İçerisi çok kalabalık olmayan kırtasiyeye girdiğimde yüzüme sıcak hava vurdu. Zaten ısınmayan bedenim kış aylarında taş kesilecek hale geliyordu. Kasılmaktan gerilen bedenimi serbest bıraktım, başımdan montumun kapüşonumu çıkardım. Yüzüme yapışan saçlarımı kulaklarımın arkasına soktum ve kasaya ilerledim. Geçen hafta anlatılan tüm derslerin, temize çıkardığım notlarını çantamdan çıkarıp tezgâhın üzerine koyduğumda kırtasiye ile ilgilenen tanıdık adamın yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

"Hoş geldin Lina," dedi ve kasayı açtı. "Bu haftanın bilançosu..." deyip benim notlarımdan kaç tane sattığını not ettiği defteri açıp tutarı hesapladı.

Beni kazıklamak isterse ona mâni olamazdım, durup burada not alanları sayacak halim yoktu. Bana tutarlı bir ödeme yaptığı sürece sorun değildi. Tuttuğu deftere baktı ve sattığı notlardan kazandığı paranın yarısını bana ödemek için kasadan birkaç yüzlük çıkardı.

Parayı notlarımın yanına bırakıp yeni notları almak istediğinde elimi notların üzerine koyup mâni oldum. Tezgâha bıraktığı beş yüzlüğe bakıp gözlerimi gözlerine diktim bomboş bir ifadeyle. Zaman zaman boş bakışlarımdan korktuğunu hissettiğim oluyordu. Yüzüme bakıp zoraki güldü. Kasadan iyi yüzlük daha çıkardı ve diğerlerinin üzerine koydu.

"Hahaha! İşten güçten kafam kalmıyor adamda. Yanlış saymışım."

Ona inanmayan gözlerle ve ifadesiz bir yüzle bakmaya devam ettim. "Çok meşgulsen başka kırtasiyeler de var."

Onu tehdit ettiğimi anladığından yüzü düştü. Burada en çok benim notlarımdan para kazanıyordu, kimse tıp dersleri için benim kadar iyi notlara sahip değildi. Hocalar arasında bile popüler olduğunu işitmiştim öğrencilerden. Ona bu notları satmazsam elinden sürekli müşterisi olan yüz kişilik bir güruhu alırdım. Başka kırtasiyeye gitmemi istemezdi.

Şakaya vurdu söylediklerimi, tehdidimi anladığına ikna olarak elimi notların üzerinden çektim. Rahatlatmış bir suratla notları aldı ve "Yine bekleriz," dedi ama tepki vermeden ona arkamı dönerek ayrıldım oradan.

Parayı cüzdanıma koyup hastanenin girişine doğru ilerledim. Vizite çıkmadan soyunma odasına gidip eşyalarımı bıraktım. Stajyer doktor olduğumuzu belli eden farklı renkteki önlükleri giyip yaka kartımı taktım ve stetoskobu boynuma aşırıp görev yerime gitmeye koyuldum. O sırada peşimden gelen aynı sınıfta olduğum, yüzünü bilsem de adını hatırımda tutmaya gerek görmediğim bir kız önüme geçerek durdurdu beni. Adımı bilmediğinden bana seslenememiş olmalıydı. Parlak sarı saçları, özenilmiş bir makyajı vardı. Bazen sabahın erken saatinde özenerek okula gelmelerini kıskandığım olurdu.

"Geçen haftanın notlarını bırakabildin mi kırtasiyeye?" diye sordu konuyu hiç uzatmadan.

Dahiliye stajı en zor staj olduğundan notlarını tutması ve düzenli çalışılması gereken bir dönemdeydik. Notlarımı satarak para kazandığımdan bu durum işime geliyor olsa da insanların rahatlıklarını garipsiyordum. Belki de on ay önce bana baksaydım bu gözlerle, kendimi de böyle mi görürdüm? Gözlerimi omzunun arkasında kalan koridorda gezdirirken kafamı salladım yalnızca.

"Teşekkürler," deyip uzaklaştı yanımdan ve diğer arkadaşlarına notları kırtasiyeye bıraktığım haberini verdi.

Havanın soğuk olması yetmiyormuş, yollar karla kaplanmamış gibi bir de yağmur yağmaya başlamıştı ben hastaneden çıktığım sırada. Çalıştığım çiçekçi hastaneye çok yakın olmasına rağmen dükkâna gelene kadar sırılsıklam olmuştum. Ne zaman şemsiyem olmasa yağmura yakalanıyordum. Hayatım da böyle geçmişti hep, ne zaman ayağa kalkmaya mecalim kalmasa bir şey daha yıkılırdı başıma. Benim yağmurum hep şemsiyemin içinde yağardı.

Dükkânın bahçesini geçip giriş kapısına ilerledim. Hastaneye de yakın olduğundan geç saatlerde bile müşterisi eksik olmayan bir çiçekçiydi. Haftanın üç günü mesai saatleri sonrasından saat dokuza kadar burada çalışıyordum. Sipariş paketliyor, temizlik yapıyordum. Zaman zaman notlarımı temize çekmek için vaktim bile oluyordu.

Dükkândan içeri girdiğimde rüzgâr çanı çınladı. Görünürde kimse yoktu fakat "Bu saatte gelinir mi ama ya?" diyen sesi geliyordu dükkân sahibesi Melek hanımın arka bahçeden.

"Abla yolların durumu ortada. Elimde olsa getirir miydim bu saatte? Yarın da çok teslimat var, şimdi getirmezsem bu hafta imkânı

yoktu buraya gelmemin."

Yetmiş beş metre kare kadar bir alanı kaplayan tamamı camdan oluşan dükkânda, çiçek raflarından oluşan koridorlar mevcuttu. Kasaya giden geniş koridorda ilerleyip arka bahçeyi görecek bir açıda durunca bahçeye yığdıkları gübre çuvallarını gördüm. Melek hanımın neden sinirlendiğini anlıyordum artık. Mesai saatinden sonra gelen teslimattan ötürü gübre torbaları taşıyacak kimse kalmamıştı dükkânda ve tüm torbalar şimdi yağmurun altında kalmıştı.

Yüzü tanıdık olan adam Melek hanımın söylenmelerine kulak asmadan kamyonuna binip gittiğinde Melek Hanım söylenmeye devam ederek kafasını dükkâna çevirdi ve beni görünce korkuyla irkildi.

"Ah!" deyip elini kalbinin üzerine koydu. "Lina, ödümü kopardın. Geldiğini duymadım." Daha fazla ıslanmak istemeyerek aceleyle içeri girdi ve soğuktan üşümüş bir halde kapıyı kapattı. "Olacak iş değil, yağmurda kaldı gübre torbaları, vallahi çıldıracağım."

Gözlüklerimin yağmurda ıslanan camlarının arkasından önce Melek hanıma ardından gözlerimi camın dışında gözüken torbalar üzerinde gezdirdim. Her biri on kiloluk torbalarla paketlenmişlerdi. Belim ağrıyordu ama biraz dişimi sıkarsam ikişer ikişer taşıyabilirdim.

"Bahşiş verirseniz ben taşırım," deyip gözlerimi Melek Hanım'a çevirdim sakince.

Elli lira da olsa, yüz lira da olsa borcuma katkısı olurdu. Melek Hanım önce böyle bir teklif beklemediğinden şaşırdı. Daha sonra gönlü el vermiyor gibi oldu ama başka seçeneği de yoktu.

"Pekâlâ, başka şansım da yok zaten. İkimiz halledeceğiz o zaman," dedi.

Çantamı kasanın olduğu tezgâhın altına bıraktım. Henüz kurumamış montumla yağmura çıktım, üzeri içindeki gübrenin üretildiği şirketin ismi yazılı olan beyaz torbalara ilerledim. En üstte duran torbayı kucaklayıp kaldırdığımda belime keskin bir ağrı saplandı. Neredeyse inleyecek olduğumdan duraksadım. Keskin ağrı boynuma kadar saplanmıştı fakat bir anlık bir ağrıydı. Dişlerimi sıkıp ağırlığı belime değil bacaklarıma vererek kaldırdım. Onu kolumun altında sıkıştırıp diğer kolumun altında da birini aldım ve depoya doğru ilerledim. Tahta kulübenin içerisinde birkaç adım atıp gübreleri yığdıkları yere bıraktım sol kolumun altındaki gübreyi. Ayağımla yerini düzeltip yanına diğer kolumun altındakini bıraktım. Melek

Hanım peşim sıra torbaları taşırken bir süre daha söylenmeye devam etti. Onun söylenmeleri eşliğinde tüm torbaları kulübeye taşıdık ve yıkılmayacakları şekilde üst üste istifledik.

Zaten buraya gelirken ıslanan montum, yağmur altında gübre taşıdıktan sonra içine su almaya başladığı sırada dükkândan içeri girdim. Dört bir yanı camdan olmasına rağmen oldukça sıcaktı içerisi. İçine kadar ıslanan montumu çıkarıp kuruması için ısıtıcıya yakın bir yere astım. Çalışanların oturması için olan sandalyelerden birini ısıtıcının yanına çektim ve sandalyeye oturdum. Gözlüklerimin buharlaşmasından rahatsızlık duyarak camlarını üzerimdeki kazağın altından giydiğim gömleğin ucuyla kuruladım.

Melek Hanım montunu çıkarıp astıktan sonra dükkânın arkasında kalan dolaptan iki battaniye çıkarıp birini bana verdi gülümseyerek.

Teşekkür etmem gerektiğini düşünerek "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bana gülümsedi ve mutfak kısmına ilerledi. Evli değildi fakat anaç bir tarafı vardı, bazen davranışlarını anneme benzettiğim oluyordu. Tezgâhta bir şeylerle uğraştıktan sonra elinde iki kupayla geri döndü yanıma. Kupadan güzel bir koku yükseliyordu. Bir çeşit bitki çayı olmalıydı. Neredeyse kangren olacak ince parmaklarımı bardağın bedenine sardım.

"Teşekkürler," dedim ama sesim varla yok arasıydı. Soğuk hava ciğerlerimi dondurmuştu sanki.

İçimi ısıtmak için acele ederek sıcak çaydan bir yudum aldım. Dilim yandı, sürekli ısırdığım için yarası iyileşmeyen dilim sızladı ama yüzümü buruşturmadım, irkilmedim. Bardağı sıkı sardım sadece. İçtiğim sıcak sıvı içimde bir yol izlerken biraz olsun ısınmış hissettim. Ben çayımı içerken kasadan iki yüzlük çıkarıp bana uzattı. Haftalık buradan beş yüz lira kazandığım için iki yüz lira vermesi orantısız olsa da karşı çıkacak durumda değildim. Boştaki elimle uzanıp parayı aldım ve cebime sıkıştırdım. Kasanın arkasındaki koltuğuna oturup üzerine bir battaniye aldı o da, gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Paraya çok mu sıkışıksın?" diye sordu.

Sesinde hüzün ve anlayış vardı. Normalde kimseye bunu pat diye sormazdı belki ama burada neredeyse bir senedir çalışıyordum. Benim nasıl biri olduğumu biliyordu artık. Bana bunu dolandırmadan sormayı uygun görmüştü.

"Herkes gibi," diye cevapladım sorusunu.

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu ve kafasını salladı anladım der gibi.

Dükkânının durumu iyiydi ve borcu olan birine benzemiyordu. Bir keresinde bu işi sevdiği için yaptığından bahsettiğini hatırlıyordum, benim gibi paraya ihtiyacı olduğundan değildi burada saatlerini harcamasının sebebi. Hobi gibi bir şeydi bu iş onun için. Benim durumumu anladığını sanmıyordum ama iyi niyetle söylemişti, onu bozmaya da ajitasyona da gerek yoktu.

Çayımı içip ısındıktan sonra işime döndüm. Kuruyan çiçekleri ayıkladım, online siteleri sipariş var mı diye kontrol ettim. Şehir içi acil teslimat olarak işaretlenen iki siparişi hazırladım ve akşamları bizimle çalışan, henüz yeni gelmiş olan iki kuryeye de siparişleri verip yolladım.

Dükkânı silip süpürdükten sonra saçlarımı tepemde toplayıp hediyelik eşyaların olduğu camdan tezgâhın arkasına geçtim. Gelip giden olmadığında sırt çantamdan not defterimi ve a4 kağıtlarını çıkarıp tezgâhı masa olarak kullanarak notlarımı temize çekmek üzere kollarımı sıvadım.

Henüz yeni yeni başlamışken dükkânı rüzgâr çanının sesi doldurdu. Gözlerimi kağıtlardan kaldırıp kapıya çevirdim. Yirmilerinin ortasında, sarışısın bir adamdı içeri giren. Kafasını doğrudan bana çevirmiş ve gözlerime bakmıştı. Gözlerine bakmaktan rahatsız olarak gözlerimi doğal bir şekilde önüme çevirdim ve notlarımı bir kenara kaldırdım. Oturduğum yüksek tabureden kalktım.

Melek Hanım müşteriyi karşıladı. Ona nasıl yardımcı olabileceğini sorup ardından "Linacım, beyefendiye çiçek seçmesinde yardımcı olur musun?" diye seslendi bana.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Tekrar yüzü bana dönene adama elimle işaret ederek yol gösterdim ve çiçek raflarının arasında ilerleyeme başladım. Adam peşim sıra benimle çiçeklerin arasında yürürken gözlerini çiçekler üzerinde gezdirdi. Mevsim ne kadar kara kışta da olsa kışın yetişen pek çok çiçek vardı. Çeşit çoktu ve bu müşterilerin seçmesinde zorluk yaşatıyordu. Melek Hanım da kafa karışıklığını biraz olsun ortadan kaldırmasını umarak çiçeklerin anlamlarının yazılı olduğu kartlar kullanmıştı. İyi bir satış stratejisiydi,

her çiçeğin iyi ve kötü anlamı vardı. Genel de iyi anlamlarını kullanıyordu o da.

"Şunlar güzelmiş," diyerek siyah deri eldivenleriyle bir çiçeğe uzandı.

Uzandığı çiçek kırmızı örümcek zambaklarıydı. Bu çiçeklerin mevsiminde değildik ama Melek Hanım bu çiçeklere takıntılı sayılırdı. Sonbaharda açan bu çiçekleri yetiştirmeye o kadar düşkündü ki kışın bu zamanına dek bu çiçeklerden dükkânda bulmak mümkündü. Benden önce burada çalışanların söylediğine göre sırf bu çiçeklerden almak için şehir dışından gelen müşterileri bile olmuştu. Fakat bu çiçekler benim bakmaya tahammül edemediğim çiçeklerdi aynı zamanda.

Gözlerim istemsizce kırmızı örümcek zambaklarının altında yazan karta kaydı. *Cennet çiçeği*.

Gözlerimi adama çevirdim, o da gözlerime bakıyordu. İletişimi zayıf biri olarak insanların ne düşündüğünü yüz ifadelerinden, jestlerinden anlayama çalışmakta tecrübe sahibiydim ve bu adamın bakışlarından hoşlanmamıştım. Bir ima, bir niyet seziyordum bakışlarında. Kötü niyetli miydi, iyi niyetli söyleyemezdim ama. Gözlerinde duygudan yoksun bir perde vardı, onu bir anda örmediği anlaşılıyordu. Böyle bakabilmek yıllarını almış olmalıydı, benim de aylarımı almıştı.

Gözlerimi çiçeklere çevirdim tekrar. "Kaç adet istersiniz?" diye sordum.

Kan kırmızısı rengindeki yapraklarıyla albenili duruyordu hep fakat onun cennet çiçeği olmadığını biliyorduk ikimizde. O rengi gibi kan çeken bir çiçekti, o mezarlıklarda yetişir, ölümle sulanan topraklarda yeşerirdi. Efsaneler hep ölüm olarak anardı onu, her ölümün cennete götürdüğünü kim söyledi?

"29 tane olsun," dedi gülümseyen bir sesle.

Ona bakmıyor olsam da onun beni izlediğini seziyordum. Ona özellikle hiç bakmadığımdan merakını mı cezbetmiştim bilmiyordum ama rahatsız edici bir varlığı vardı.

Gözlerimi ona çevirdim ve doğrudan gözlerine baktım boş gözlerle. "Ben buketi hazırlayacağım, içeride bekleyin lütfen," dedim burada olmasını istemediğim sesime yansımış gibi gülümsetti bu onu.

Beni onayladı kısa hafif bir baş sallamasıyla ve geldiğimiz yolu tek başına geri döndü. Çiçeklere uzandım ve narin bedenlerini

olabildiğince nazik bir tutuş sağlayıp makas ile yirmi dokuz tanesini budadım. Elimizdekilerin hepsi ediyordu bu neredeyse, yalnızca geriye üç adet kalmıştı. Küçük bir servis masasının üzerine bıraktığım çiçeklerle paketleme yaptığım bölüme ilerledim.

Yirmi dokuz adet kırmızı örümcek zambağı geniş yapraklı olmasından ötürü büyük bir demet yapıyordu. Kucak dolusuydu. Buketi kollarım arasında tezgâha kadar taşıdım. Alıcısı onu tezgâhın önünde bekliyordu, yavaşça kollarımdaki buketi tezgâha bıraktım. Melek Hanım adama seçimin ne kadar iyi olduğundan, bu zamanda bu çiçekleri bu halde bulmanın zorluğundan ve meşakkatinden bahsediyordu. Fakat hiçbiri adamın umurunda değildi. Çiçeklere bakıyordu dikkatle. Genelde bu çiçekleri alanlar cenaze için seçerdi fakat onun cenazeye gider gibi bir hali yoktu hiç.

Adam mavi gözlerini bukette gezdirip cüzdanını çıkarırken Melek Hanıma çevirdi bakışlarını.

"Kuryeniz var değil mi? Dışarda motosiklet gördüm," dedi.

"Maalesef kuryelerimiz henüz yeni çıktılar," diye açıkladı Melek Hanım mahcup olmuş bir ifadeyle.

Gözlerinde rica dolu bir bakış oldu. "Uçağa yetişmem gerek ve çiçekler mutlaka bu akşam elinde olmalı."

Yaşayan birine ölümü çağrıştıran çiçekler almıştı ve onu verecek zamanı bile yoktu. Onlar tam anlamıyla son dakika çiçekleriydi.

Melek Hanım bana bakıp ne yapacağını bilemez halde kıpırdandı. Anaç özelliği onu bu tür konularda hassas biri yapıyordu. Kabul manipüle edilebilen biriydi. Benim aksime o kendini kötü hissediyor olmalıydı adamın söylediklerinden ötürü. Motosiklet ehliyetim vardı, dışarıda da boş bir motorumuz vardı fakat ben kurye değildim, bunun için para almıyordum. Yardım etmek için bir sebebim yoktu, bu yüzden etmedim.

Fakat adam da Melek Hanım gibi bana bakıyordu. Melek Hanım'ın beklentisini anlıyordum fakat adamın benden beklentisine anlam veremedim. Yüzüne baktım boş boş "Ben kurye değilim," dedim.

Adam gülümsedi ve cüzdanından buketin ücreti dışında beş yüzlük çıkardı. "Lütfen, yardımcı olun. Bu benim için çok önemli."

Bu adamdan hoşlanmamış olsam da bir teslimat için bana beş yüz lira ödemesi geri çevirmesi zor bir teklifti benim için. Gözlerimi Melek Hanıma çevirdiğimde kafasını salladı hızlı hızlı al der gibi. O da

çiçeklerin yerine ulaşmasını istiyordu. Nefesimi verip gözlerimi adam çevirdim. Gülümsüyordu ama gözlerinde o perde vardı. Yapmak istemiyordum hiç ama tezgâhın üzerine bıraktığı beş yüz lirayı yok sayamıyordum. En azından mutfak alışverişini düşünmek zorunda kalmayacaktım, Alin yüzünü asmayacaktı. Gözlerimi kapatıp açtım ve tezgâhın üzerindeki parayı aldım. Gözlerim tekrar ona çevrildiğinde mavi gözleri artık yüzündeki ifadeden çok daha canlıydı. Heyecanlı gibi duruyordu sanki. Gerçekten tekinsiz biriydi, ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Çok uzak değil inanın. Yarım saatinizi bile almaz taksiyle gidip gelmeniz."

Taksiyle gitmeyecektim ama bu detayı vermedim. Tezgâha teslim edilecek kişinin bilgilerini girmesi için kullandığımız bir kâğıdı ve bırakmak ister belki diye bir not kartı koydum. Tezgâh üzerindeki kalemi aldı ve güzel bir el yazısıyla önce not kartını doldurdu.

İyi ki doğdun doktor.

Kartta yazan not beni bir ironin içine kilitledi. Benim gibi biri, doğum gününde birine ölüm çiçekleri götürecekti. İroniye gülümsedim ama neşeden eser yoktu hiçbir çizgisinde.

Kartı küçük bir mandalla buketin içindeki ince demire iliştirdim. Adres kağıdına bilgilerini eksiksiz doldurduğunda beni en azından kötü bir yere göndermediğini düşündüm. Kalemi tezgâha bıraktı ve bana teşekkür ederek götürdüğümü görmeyi bile beklemeden çiçeklerin ücretini ödeyip ayrıldı dükkândan. Derin bir nefes alıp çiçeklere baktım.

"Motorsikleti alabilir miyim?" diye sordum Melek Hanım'a.

Ehliyetim olduğunu söyleme gereği duymamıştım daha önce. Şaşırdı ama izin verdi almama. Taksiye para vermek istememem bir yana tanımadığım bir adamla bir arabada oturmak beni rahatsız ediyordu. Çoğu zaman da sinirleneceğim bir olay yaşıyordum taksicilerle. Zaman kaybetmek istemeyerek biraz olsun kuruduğunu umduğum montuma ilerledim. Ellerimle yoklayarak astığım yerden aldım montumu. En azından içi kurumuş gibi duruyordu ama giydiğimde geçici sıcaklığı vücudum emince içindeki tenden kalan soğukluk hissi sardı bedenimi.

Eldivenlerimi ellerime, beremi saçlarıma geçirdim. Melek Hanım bana motorun anahtarını, adres bilgisinin yazılı olduğu ve teslim ettiğimde alıcının imzalaması gereken kâğıdı teslim etti. Adresi

okudum. Buraya çok uzak olmayan, ismi bilindik bir projeye ait site serilerinden biriydi. Ücra bir yere gitmiyordum en azından. O kadar para verince kötü bir yere gideceğimi düşünmüştüm.

Buketi kucaklayıp dükkândan çıktım. Dışardaki yağmur ince ince yağıyordu artık. Çiçekleri kolumla koruyarak motosikletin yanına gittim. Motosiklet çantasından ufak navigasyon cihazını aldım ve çantaya çiçeklerdi yerleştirdim düzgünce. Akıllı telefon büyüklüğündeki cihazının kemere benzer kulpunu sol bileğime taktım, kağıttaki adresi girdim. Rota hesaplanırken kaskı kafama geçirip motoru çalıştırdım.

Yolun yarısına varmadan ince yağan yağmur iri tanelerle şiddetini arttırdı. Şaşırmadım ya da kızmadım bu duruma. İyi bir ödeme aldığım için söylenmedim bile. Yağmurdan ötürü çok hızlı gidemediğimden on beş dakika kadar sürdü yolculuğum. Montum çektiği sudan ötürü ağırlaşmıştı, kazağımın içinde gömleğimin bile ıslandığını tenime dokundukça anlıyordum. Gömleğimin altındaki tenim bile buz kesmişti. Lüks binanın önüne motoru park edip, indim. Kaskımı çıkardım ve birkaç kez öksürdüm. Titreyen bedenime söz geçirip çantadan çiçekleri aldım titreyen ellerimle. Onu yağmurdan korumaya çalışmadım bu sefer, halim yoktu hiç.

Binaya girip üzerine oturduğum için arka cebimde kuru kalmayı başaran kâğıttan daire numarasına bakarak zili çalmak için numarayı tuşladım. Kapılar nihayet açıldığında lobinin sıcaklığı yüzüme vurdu. Kendimi içeri attım ve güvenlikten geçip asansöre ilerledim. İçerisi hoş bir oda parfümü gibi kokuyordu.

Kahverengi lobiye açılan iki büyük asansörden olduğum katta olan sağdaki asansöre bindim. Asansöre asılı kat planında dairenin beşinci katta olduğunu bulup beş numaralı tuşa bastım. Bir cephesi aynayla kaplı olan asansörde kendi yansımama baktım dalgınlıkla. Islanan kızıl saçlarım yüzüme yapışmış, binaya yürürken yağmurda ıslanan gözlüklerim arkasındaki saçlarımla aynı renk olan gözlerim soğuktan kızardığı için irislerim daha kızıl duruyordu. Gözlüklerimi tepeme doğru kaldırıp orada bıraktım ve ıslak ellerimle yüzümü sildim. Kucağımda tuttuğum bu çiçekler kendimi kötü hissettirdiğinden gözlerimi yansımamdan çektim. Yürüyen bir cenaze gibiydim, bir de kucaklarımda çiçeklerimi taşıyordum.

Asansörden indiğimde elli numaralı daireyi bulmak zor olmadı. Sağıma baktığım an görüş açıma girmişti. Büyük İtalyan kapının zili çalıp geri çekilerek mesafemi açtım kapıyla. Diğer elimde tuttuğum kâğıttan çiçek sahibinin ismini okudum. Kapıyı yüzünde gülümsemeyle bir kadın açtı. İçeriden kalabalık sesler geliyordu. O sırada Alin yaşlarında bir erkek çocuğu da koşarak kadının yanına katıldı. Benim tanıdığı biri olmadığımı fark edince utanarak kadının arkasına saklanmıştı hemen.

Gözlerimi kadına tekrar çevirip, çiçek sahibinin ismini söyledim. "Aral Çakırca."

Kadın gülümsemesini hiç bozmadan, başını koridora çevirdi ve "Aral! Sana çiçek gelmiş!" diye seslendi. Çocuğu da yanına alarak ayrıldı kapıdan.

Onların ayrılmasıyla birlikte kapıda bir adam belirdi. Yirmilerinin sonunda, uzun boylu, kumral bir adamdı. Dudaklarında birkaç saniye önce bir gülüş olduğu henüz yeni sönen gülümsemesinden anlaşılıyordu. Siyah bir gömlek ve siyah pantolon giymişti.

Uzun boyundan dolayı kafamı biraz daha kaldırdım ve yüzünün tamamına baktım yavaşça. Yüzünün tamamına bakınca bir yerden tanıdık geldi fakat üzerinde durmadım. Onun uzanamayacağı bir mesafede durduğumdan ona bir adım daha yaklaşıp çiçekleri uzattım. Ona bir adım atmak görüşümü daha net kılarken aynı zamanda onu nerede gördüğümü hatırlattı bana. Dün morgun önünde siyahlar içinde onu sigara içerken görmüş, onu *ölüm meleğine* benzetmiştim. O dün gözlerimin içine bakmıştı ve ben bugün ona *ölüm* çiçekleri uzatmıştım.

Gözleri karanlıktan ötürü değil doğal haliyle gece kadar siyahtı. Baktıkça insanı derinlerine iten bir bakışı vardı. İçinde kendimi göründükçe, içine düşüyor gibi hissettim. Bu bende kaçma isteği doğurdu çünkü yine içime bakıyor ama içimde birini göremiyormuş gibi hissetmiştim. Gözlerimi kendi göz hizama indirdim, gömleğinin açık bıraktığı ilk iki düğmesinden açık kalan boynunda parlayan gümüş renginde bir zincir çarptı gözüme.

Çiçekleri almak için uzandı ve bilinçsizce buketin kabarık eteği altında nerede olduğu belli olmayan sağ elimi kavradı sol eliyle. Büyük elinin avuç içi sert ama sıcaktı, elimi tutunca ürperdim ama belli etmemeye çalıştım. Elimi elinin içinden kurtarıp arka cebimdeki kâğıdı

ve montumun cebine koyduğum kalemi çıkarıp uzattığım sırada o çiçeklerin içindeki not kartını çıkarmış okuyordu.

Not kısaydı ama nota bakması uzun sürdü. Çiçekleri tutunca sol elindeki tutuş sıkılaştığında elinin üzerinden gömleğinin kapattığı kollarına doğru uzanan damarları kabardı. Bu tepkiye neyin sebep olduğunu anlamadım. Gözlerime yüzüne tırmandı istemsizce.

Siyah gözlerini not kağıdına dikmiş, bakarak notun canına okuyordu sanki. Kâğıdı parmakları arasında sıkarken gözleri bana çevrildi, buzdan bir esinti geçti sanki, ürperdim yine.

"Bunu gönderen adam neye benziyordu?"

Sesi sert ve soğuktu. Bu yüze ve gözlere birkaç dakika önce bir gülümseme hiç uğramamış gibiydi. Notta kimin gönderdiği yazmıyordu ama o kimin gönderdiğini biliyor gibiydi ve hoşlanmamıştı bundan. Anlamlarını da biliyor mu acaba diye merak ettim. Ölümü nerede görse tanır gibi duruyordu.

"Sarışın, mavi gözlü, sizden biraz kısa biriydi," diye tarif ettim kısaca.

Yüz ifadem de sesim de tek düzeydi ama içimde bir huzursuzluk baş göstermişti. O adamdan başından beri hoşlanmamış ve buraya gelmek istememiştim esasında. Karşımdaki adam çiçekleri gönderenin kim olduğunu anlamış gibi yavaşça kafasını salladı.

"Kırmızı örümcek zambağı," diye mırıldandı. Çiçeklerin ismini biliyordu...

Gözlerini doğrudan bana çevirdi. O çiçeklerin ismini söyledikten sonra bana bakması rahatsız hissettirdi bana. Onun gülüşünü çalan, keyfini kaçıran benmişim gibi hissettim. Bu istemeden çaldığım kaçıncı gülümsemeydi?

Sol elindeki demeti sağ eline alıp bukete özen göstermeden elini yanına bıraktı. Nedense bu bırakışta bir hüzün varmış gibi hissettim. Sol eli boşa çıkınca elimde tuttuğum kâğıda uzandı, kâğıdı ve kalemi benden alarak, sağ elinin yardımıyla kâğıdı kapı çerçevesine yaslayıp sol eliyle imzasını attı.

Kâğıdı ve kalemi geri uzattığında almak için uzandım ama ben almadan önce hafifçe kâğıdı kaldırınca ona baktım. Ona bakmam için yapmıştı sanki, o da bana bakıyordu.

"Biraz bekle," dedi sakin bir tavırla.

Sesi az önceki konuşma tarzına göre daha az soğuktu şimdi. Fakat neden beklememi istediğine anlam veremedim. Karşı çıkacaktım ama arkasını dönüp aralık kapıdan içeri girerek gözden kayboldu hemen. İçeri girerek kapıyı biraz daha açmış ve kapatmamıştı geri. Evin koyu gri duvarlarını görebiliyordum. İçeriden birkaç farklı erkeğe ait sesler geliyordu. Eğlenceli bir konuşma geçiyordu aralarında, ne konuştuklarını anlayamıyordum ama gülme sesleri bana kadar geliyordu. Eskiden kalabalık aile ve arkadaş ortamlarına özendiğimi hatırladım bu sesleri duyunca. Şimdi hiç böyle bir istek duymuyordum.

Açık kahverengi rengindeki kapıya bakarken bu eğlenceli ortamın keyfini kaçıran günah keçisi olduğumdan ötürü mahcup hissettim. Birazdan doğum gününü kutladıkları adamın yüzünü gördüklerinde hepsinin keyfi kaçacaktı belki de. Üstelik o, doğum gününde aldığı çiçeklerin ne anlama geldiğini biliyordu. Çiçekleri buket haline getirirken anlamından değil çiçeklerin görüntüsünden ötürü seçtiğini düşünmüştüm hep. Fakat şimdi her şeyin anlamsal olduğunu fark ediyordum. Bana bunu yaptırdığı için o adama öfke duydum ama zorla da yaptırmamıştı bana. Bu yüzden kendime daha çok öfke duymadan edemiyordum. *Soytarı*, diye geçirdim içimden. *Sürekli hataya düşüyor ama yürümeye de devam ediyorsun. Çünkü duramazsın, durduğunda kan kaybediyorsun. Kendin için yaşama isteğin yok, o zaman neden başkalarınınkileri çalışıyorsun?*

"Umarım uzun ve güzel bir hayatınız olur," diye fısıldadım içim ona verdiğim çiçeklerin yüküyle ezilirken. "Umarım ölüm uzun bir süre uğramaz kapınıza."

Yumruğum içinde kırışan kâğıdı özensizce katlayıp arka cebime koydum. Gitmek ve kalmak arasında kaldığım sırada kapıda belirdi. Elinde çiçekleri tutmuyordu artık, nedense o çiçekleri tutmuyor oluşu rahatlattı beni.

"Beklettim, kusura bakma," dedi sol elinde tuttuğu ağzı kapaklı bir karton bardağı nezaketle bana uzatırken.

Kapaktaki ufak açıklıktan buhar yükseliyor, kahvenin kokusunu ciğerlerime taşıyordu. Az önce eline ölüm çiçekleri tutuşturduğum adamın bana gösterdiği bu nezaket afallattı beni. Üşüdüğümü fark etmiş olmalıydı elimi tutunca ve o, bir ölüm dileğinin almanın arkasından bana sıcak bir şeyler vermeyi mi düşünmüştü?

Ona şaşırdığım için donuk bir ifadeyle bakıyordum ve o bunu yanlış yorumlayarak "Kahve yalnızca. Endişe etmene gerek yok," dedi sanki içindekinden şüphe etmişim gibi.

Gözlerindeki yargısız bakış, sesindeki sakinlik ve tavrındaki nezaket sanki hasret duyduğum bir şeymiş gibi kalbimin ortasında bir mum gibi ışıdı, burnumun direği sızladı. Affedilmişlik hissi gibi geldi bu bana sanırım, burnumun direği sızladı.

Burnumu çektim sessizce, sağ elimi uzatıp bardağı altından tuttum ona dokunmak istemeyerek. Ama eli o kadar büyüktü ki, parmak uçlarım serçeme parmağına ve avucuna dokundu. Eli sıcaktı, bu yüzden o kadar da rahatsız etmedi beni ona dokunmuş olmak. Tuttuğum bardağın sıcaklığı sanki kalbime kadar uzandı.

"Soğumadan iç mutlaka," diye tembihledi elini geri çekerken.

İçimden gelerek "Teşekkür ederim," dedim.

Kafamı kaldırıp siyah gözlerine baktım o kapıyı kapatmadan önce. Bir şey söyleyeceğimi anlayarak yüzüme baktı.

"Nice senelere," deyi verdim gözlerine bakarak.

Ona o çiçekleri verdiğim için kendimi suçlu hissettiğimden doğum gününü kutlamak istemiştim fakat kurduğum cümle fazla samimi kaçmıştı sanki. Bunu söyledikten sonra fark ederek bir parça utansam da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Nezaketen miydi yoksa gerçek mi anlayacak kadar çok bakamadım yüzüne. Gözlerimi kaçırıp arkamı döndüm ona ve merdivenlere ilerledim.

Kahveyi soğumadan içebilmek için asansörle değil merdivenle inmeyi tercih etmiştim. Sıcak ve acı sıvı boğazımdan aşağı kayıp içimi ısıttığında burnumun direği sızladı yine. Bu adamı ikinci kez görüyordum, ilkinde morgtan çıkıyordu ikincisinde ise elinde ölüm çiçekleri tutuyordu. O Azrail değildi belki ama ölüme çok yakındı, bir şekilde hep yanında duruyordu.

Saat sabah yedi civarları, belimin ağrısıyla bölük pörçük olan uykuma geri dönmeye kendimi daha fazla zorlamayıp pes ederek uyandım, zira alarmımın çalmasına az kalmıştı. Alin'i uyandırmadan yataktan kalktım, bugün erkenci kuş değildi.

Yatağın kenarında bir süre oturup dişlerimi sıkarak bir elim alnımda bir elim belimde ağrının biraz olsun dineceği bir pozisyon aradım ayağa kalkmadan önce. Dün taşıdığım gübre torbaları geceme bir ağrı

yumağı olarak sirayet etmişti. Bir lokma ekmek yiyip ağrı kesici içmeye ve belime sıcak su torbası koymaya karar vererek gözlüklerimi yüzüme taktım ve odamdan dışarı çıktım.

Odamdan adımımı attığım anda annemin cılız sesini işittim fısıltı halinde. Bir şey olduğunu sanarak adımlarımı hızla salona yönlendirdiğim sırada telefonla konuştuğunu fark ederek duraksadım. Annemin telefonla konuşacağı kimsesi yoktu, yalnız bir kadın sayılırdı annem. Bir iki komşuyla arkadaştı yalnızca. Bunun dışında akrabalarımız yok sayılırdı.

Biraz daha yaklaştığımda annemin ağladığını fark ettim. Hüzünlü iç çekişi içimde hiç sönmeyen o ateşe doğru esti. İçim yanıyordu ama ellerim buz kesmişti. Ellerimi arkamda birleştirip sırtımı kapının hemen yanında, soğuk duvara yasladım sessizce. Ben birinin mutluluğunu paylaşmak da bile beceriksiz biriydim, üzüntüsünde ne teselli verecektim? Ben onun üzüntü sebebiydim, onu nasıl teselli edecektim?

Annem ağlamalarının arasında "Emin misiniz?" diye sorduğunda doktoruyla konuşuyor sandım ama o devamında beni dumur etti. "Lina teşhis etmişti babasını."

Duyduğum cümle zamanı yavaşlattı, içimdeki boşluk genişledi. Kara bir deliği anımsatıyordu bu duygu ve ne zaman açılsa içimdeki tüm hisleri içine çekiyordu. Yine ölümü tam ensemde hissettim, içimde değildi ama elini de çekmiyordu üzerimden hiç.

"Anlıyorum... görüşmek üzere," deyip kapattı telefonu.

Ağzını sesini çıkarmamak için kapattığında öne çıktım. Varlığımı fark ederek kafasını bana çevirdi. Duyduğumu anladığında ağlaması şiddetlendi. İlik kanserini yeneli çok olmamıştı henüz, onu kurtaran alin ve babam olmuştu, onu yıkan babamı öldürense bendim. Kemiklerime kadar hayırsız bir evlat sıfatını taşıyordum içimde ama yine de utanmadan onun için endişelenerek yanına adımladım. Önünde, dizlerimin üstüne oturmak istedim ama eğildim an belime saplanan ağrıyla çenem kasıldı. Dişlerimi sıkıp kendimi dizlerim üzerine bıraktım yavaşça. Ardından kucağındaki sol elini tuttum.

"Sorun ne anne? Kimle konuşuyorsun bu saatte?" diye sordum yumuşak anlayışlı bir sesle.

Elimi sıktı acıyla muhtemelen farkında olmadan ve titreyen dudakları aralandı. "Lina... Baban," dedi ve hıçkırarak ağlamaya

başladı.

Ona uzandım ve kollarımı omuzlarına sarıp sarıldım. Saçlarını okşadım sakinleşmesi için fakat hiçbir şey söyleyemedim. Onu teselli edecek hiçbir kelime bir araya gelip de lanet dilimle anlam kazanmadı. Ben bu kelimelerimi bir silah ediyordum ama merhem niyetine kullanamıyordum. Bu enim lanetimdi. Ailem için yapabildiğim tek şey sahip olduğum bu bedeni tüm gücüyle kullanmaktan ayrı bir şey değildi. Annem omuzlarımda ağlamadı da omuzlarıma kar yağdı sanki. Ben onun güvendiği dağdım ona en büyük ihaneti eden.

Annem sessizce yarım saat kadar ağladıktan sonra biraz olsun sakinleşebilmişti. Kafasını omzumdan kaldırıp ayrılmak istediğinde geri çekildim. Gözlerime baktı, ne olduysa bu onu sarsmış gibi duruyordu. Mavi gözlerinde derin hüznü görebiliyordum.

Burnunu çekti ve gözlerini sildi narin elleriyle. "Babanın... kendini öldürmesine anlam verememiştim biliyorsun," diye girdiğinde konuya yumruklarımı sıktım.

O konuşmadan ona bahsedememiştim hiç, bu yüzden o, babamın neden intihar ettiğini anlayamamıştı hiç.

"Bir ay önce bir savcı aradı beni ve babanın aslında öldürülmüş olabileceğini söyleyip tekrar otopsi yapılması için izin istedi."

Söyledikleri kulağa deli saçması gibi geliyordu. Babam gibi birine kim düşman olurdu? Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmayan kendi halinde bir adamdı fakat bu iddia çenemin kasılmasına ve kaşlarımın çatılmasına neden oldu yine de.

"Kabul ettim, çünkü içim hiç rahat değildi. O hayat ne zorluk getirirse getirsin bizi arkada bırakabilecek biri değildi," dedi hâlâ ilk günkü gibi acıyla ağlayarak. Her hıçkırığı vücudumu ayakta tutan bir kolonu yerinden söküyordu. "Savcının istediği gibi tekrar otopsi yapıldı ve az önce yüz yüze konuşmak istediğini söyledi. Dedi ki," deyip sustu. Yüzünde sanki inanamıyormuş gibi ifade vardı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat normal bir durum olmadığı kesindi. "Mezardaki adam baban değilmiş."

Son cümle zihnimde pimi çekilmiş bir bomba gibi patladı. O zaman ait her anım zihnim tam ortasına saçıldı ve kana bulandı. Yavaşça dizlerimin üzerine oturdum ve kalp sesim kulağımın arkasından gelirken gözlerimi kırptım birkaç kez. Babamın cesedini teşhis eden bendim. Kurşunu şakağına sıktığı için yüzü görülecek durumda değildi

ama ellerinden ve boyutlarından yola çıkarak onun olduğunu düşünmüştüm. Üzerinden eşyaların hepsi ona ait olan eşyalardı. Üstelik otopsi o zaman da yapılmıştı.

"Ne demek babam değilmiş?" dedim anlam veremeyerek.

"Detayları bilmiyorum ben de," dedi kafası karışmış bir yüz ifadesiyle. "Yüz yüze konuşmak istedi haklı olarak. Bunun ne demek olduğunu ben de bilmiyorum."

Yüzü göz yaşlarından ötürü parlıyordu, yüzünde ıslanmamış tek bir milim dahi bırakmamıştı. Ağladığı için hem yüzü hem de gözleri kızarmıştı. "Eğer o adam baban değilse, biz kimi gömdük Lina? Eğer o adam Kadir değilse, benim Kadir'im nerde?"

Belki de ben yanlış cenazeyi teslim almıştım o gün morgtan. Karıştırmış olmalıydım cenazeleri. Tek mantıklı açıklaması buydu yaşanan olayın. O yağmurun altında cenaze teslimi beklerken yanlış cenazeyi almış olmalıydım, evet. Öyle olmuş olmalıydı. Akrabamız yoktu, babam yetimdi. Anne tarafımız bizi sevmezdi cenazesine bile gelmemişlerdi babamın. Onu kimin yıkadığını bile hatırlamıyordum. Onu tanıyan kimse girmemişti belki de, ondan fark edilmemişti. Otopsi doktorları benim teşhis ettiğim adamın babam olduğunu onaylamışlardı. Bir yanlışlık, mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

"Cenazeler karışmış olmalı," dedim annemin umutlanıp tekrar sarsılmasından ya da şoka girmesinden endişe ederek. "Belki de ben yanlış cenazeyi teslim almışımdır."

"Fark ederlerdi Lina yıkanırken yanlış olduğunu," diye karşı çıktı annem. "Belki de olayın acısıyla yanlış teşhis etmişsindir bir tanem, baban yaşıyordur," dedi umutla.

Onun umudu keskin bir bıçak iki kaburgamın arsından geçip kalbime saplandı. İmkansızı ummak en çok yaralayan yanılgıydı, annem içine düşsün hiç istemiyordum.

"Belki de başına bir şey gelmiştir, bize gelemiyordur? Olamaz mı Lina? Belki de yaşıyordur baban."

Kafamı iki yana salladım dudaklarımı birbirine bastırıp. Annecim, gerçek bir ölüm seni bir kere ölü bir umut ise her gün öldürür.

"Anne lütfen. Ben gerçeği öğrenene kadar hiçbir şey düşünme olur mu?"

Ona böyle söyledim fakat beynim tamamen uyuşmuştu. Otopsi doktorları neden o adamın benim babam olduğunu söylemişlerdi o

zaman? Otopsi raporları mı karışmıştı? Ben mi aptallık ettim?

"Ne olmuş olursa olsun yanlış bir şeyler var. Peşini bırakma bunun," dedi ağlayarak.

Babam annem hasta olduğundan beri sık sık arkadaşlarından borç alan biriydi. Bunun bununla bir ilgisi olabilir miydi? Belki de şimdi borç ödediğim o herif bir şeyler biliyor olabilirdi ama aceleyle hareket etmek anlamsızdı. Sakinleşmeli, sakin bir kafayla düşünmeliydim.

"Savcı benimle görüşmek istiyor. Konuyla kendisinin ilgileneceğini ve davayı alacağını söyledi. Biz de iş birliği yaparsak gerçeği bulacaktır," dedi elimi tutup.

Ben gerçekten babama benzeyen ve üzerinde onun eşyaları olduğu halde babam olmayan bir adamı teşhis ederek aptallık ettim belki ama ya doktorlar? Ya polis? Onlar da bana o adamın babam olduğunu söylemişlerdi bana. Ya büyük bir yanlışlık vardı ortada ya da küçük bir ihtimalde olsa bizim aklımızın almayacağı işler dönüyordu.

"Gideceksin değil mi Lina?" dedi annem benim bu işin peşinden gitmek istemeyeceğimi bilerek.

O duygularıyla karar veriyordu bense mantığımla hareket ediyordum. Beni esiri edebilecek duygularım yoktu artık. Yalnızca onları kaybetme korkusuna boyun eğiyordum.

"Bir sene oldu o öleli anne. İlk otopsi yapan doktor da onun babam olmadığını anlayabilecek bilgiye sahipti. Üstelik üzerinden çıkan tüm eşyalar babamındı. Fakat belli ki ya bir karışıklık var," diye ikna etmeye çalıştım onu.

Annem zeki bir kadındı. Kafasını iki yana salladı karşı çıkarak. "Baban borç alıyordu birilerinden belki de bununla ilgilidir. Cenazeyi karıştırmış olamazsın Lina. Kim ne hata yaptıysa ödesin cezasını," diye sitem etti bana. "Buna arkamızı dönemeyiz. Babana arkamızı dönemeyiz."

Kafamı salladım sakinleşmesini siteyerek. "Sen üzülme ve düşünme hiçbir şeyi. Ben her şeyi halledeceğim. Tamam mı?"

Ağlayarak üzüntü dolu gözlerini yüzümde gezdirdi, ben de üzülüyordum ama benim üzülmeden önce on kere düşünmem gerekiyordu bunun için zamanım var mı diye. Şu an bile üzülmek için zamanım yoktu. Neye üzüleceğimi bile bilmiyordum henüz. O öleli bir sene olmak üzereydi ve şimdi bize çıkıp mezara koyduğunuz adam sizin sandığınız adam değilmiş diyorlar. İki doktor birbirinin tam

zıttını söylüyordu. Hangisine inanacaktım? Üstüne bir de savcının şüphesi vardı. Eğer savcının şüphelendiği gibi onu öldürmüşlerse bize ne olacaktı? Eğer onu ben öldürmediysem, asıl katili bizden daha fazlasını almak istemez miydi? Eğer o mezardaki babam değilse benim babam neredeydi? Yaşadığı bile belli değilken risk almaya değer miydi?

Annem ben düşüncelere dalmışken elini beni ikna etmek ister gibi yanağıma koydu, mavi gözleri dalgalı bir deniz gibiydi, kederli göz yaşlarıyla dolup taşıyordu.

"Bize yaptıklarının aynısını başkalarına yapmalarına izin veremeyiz Lina. Bu vicdanla nasıl yaşarız?"

Onu teselli etmek için gülümsedim hafifçe, "Bazı insanlar böyle yaşar."

Göz yaşları acıyla yanaklarından düştü.

"Bana baktığında içim bomboşmuş gibi gelebilir sana anne. Ama hâlâ kaybedecek bir şeylerim var. Diyelim ki savcı haklı, babamı birileri öldürmek istiyorsa ve yaşadığına dair bir ipucu yoksa bu sizin hayatınızı riske atmaya değer mi?"

Sorum ciddi bir soruydu. Ben zaten pişmanlığımı çekiyordum, nasıl öldüğünü bilmek belki yükümü hafifletirdi ama ben kaybettiğimi kaybetmiştim bir kere. O öldürüldüyse kimin öldürdüğünü bilmek ne işe yarayacaktı? Babamı öldürüp, doktoru ve polisi susturan, beni de uyutan kişi eli kolu uzun biri olmalıydı nihayetinde. Kayıpsız çıkamayacağını bildiğin halde katilin inine girmek ne işine yarayacaktı?

Dizlerimin üzerinden ayağa kalktım.

"Lina, lütfen," deyip elimi tuttu üzgün mavi gözlerini gözlerime dikerek. "Babanı öldürmüşlerse eğer peşlerini mi bırakacaksın? Nasıl söylersin değer mi diye?"

"Anne lütfen," dedim biraz olsun beni anlamasını dileyerek.

Annemin neden bunu istediğini anlıyordum ama benim de sebeplerim vardı. Alin vardı, annem vardı. Onları korumak istiyordum sadece. Ne olduğu belirsiz adalet uğruna onları da kaybetmek istemiyordum.

"Eğer bu işin peşine düşmez, beni de alı koyarsan seni asla affetmem," dedi gözlerime büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken.

O bakış içimdeki duyguların fişini çekti. Kendimi boş bir kabuk gibi hissettirdi bana. Gözlerimi kaçırdım endişeyle. Ne zaman böyle hissetsem endişeleniyordum böyle kalacak diye.

İçimdeki öfke ve nefret damıtılıp dilime zerk edilmiş gibi dudaklarımı araladım ve "Bizi yaşatmak için öldüyse size zarar verecek hiçbir yolu seçmeyeceğim" dedim düşünmeden.

Dilimden akan zehir sebebi olmayan annemin içinde düştüğünde dudaklarımdan kesik bir nefes aldım endişeyle. Kalbim söylediğim şeyin yol açacağı yıkımın farkındalığıyla çarparken dilimi ezdim dişlerimin arasında.

"Özür dilerim anne. Ben... Öyle demek istemedim."

Elimle gözlerimi kapattım. Böyle yaşamaktan nefret ediyordum. "Ben sadece siz yaşayın istiyorum," dedim kısık bir sesle. "Ben sadece mutlu bir hayatınız olsun istiyorum. Size verebileceğimin en iyisini vermek istiyorum."

Eğer dünya bu şekilde işliyorsa, eğer babam annem yaşasın diye kötü adamlara bulaştıysa, babam annem yaşasın diye bu yola girdiyse ve eğer annem ancak bu şekilde yaşayabiliyorsa elimden onları korumak dışında bir şey gelmezdi. Böyle insanları parmaklıkların ardına koyması kadar arkasında tutması da zordu. Bedeni kalsa dahi hırsını o kafeste tutamazdınız, bir şekilde sirayet ederdi size. O tür insanlardan kurtulmak istiyorsanız ya gerçekten kötü biri olmanız gerekiyordu ya da onlardan daha korkusuz biri.

Ben ölümden korkmuyorum ama yalnızca kendim için. Annem ve alin benim zayıf noktam, onlar benim ileri adım atmamın sebepleri ve ben ancak bu kadarını yapabiliyordum, gücüm ancak buna yeterdi. Ben ancak onları beladan uzak tutabilir, onlar rahat yaşasın diye gece gündüz çalışabilirdim. Ama adalet uğruna onları tehlike atamazdım. Kazancım olmayan savaşa giremezdim. Bazı gerçeklerin bilinmemesi daha iyiydi bu yüzden, bazı yalancılar hayat kurtarırdı. Eğer böyle düşünmekten vazgeçersem sürdürdüğüm bu hayatı devam ettiremezdim, biliyordum.

Kollarının omuzlarıma sarıldığını hissettim. Ellerimi gözlerimden çekmedim, annem kafasını omzuma koydu ve ağlarken bir yandan da beni teselli etti.

"Özür dilerim," dedi o da ağladığı için kısılan sesiyle. "Bir türlü iyileşemediğim için ve sizi bunları yaşamaya mecbur bıraktığım için,

özür dilerim Lina."

Kafamı iki yana salladım. "Senin suçun değildi. Ben... sadece," devamını getiremedim sustum birkaç dakika yutkunana kadar. "Ben sadece sizi de kaybetmek istemiyorum."

Annemin kollarından ayrıldım ona bakmaktan çekinerek. Yanağımı uzun kollu penyemin kollarına silerken odama ilerledim üzerimi değiştirmek için. Odaya girdiğimde Alin uyanmıştı.

"Linacım ne oldu?" diye sordu. "Neyini kaybettin?"

Söylediklerimin son kısmını duymuş gibi duruyordu. Gözlerimi küçük bedeninde gezdirdim. Onu kaybetmeyi geçtim, onun acı çekmesini dahi göze alamıyordum. Yüzünü astığında bile tüm gün aklımdan çıkaramıyordum. Nasıl gidip adalet için onların sırtına bir hedef tahtası asardım?

"Bir şey yok minik sincap. Saklambaçta anneni bulamadım."

Kıkırdadı uykulu suratıyla, "Kötü biy ebesin Linacım, beni de bulamıyoysun hiç," dedi ve yatağa uzandı tekrar sıkıca yorganı tutarak.

Üzerimi değiştirdim. İnce boğazlı bir kazak giyip üzerine en kalın kazaklarımdan birini geçirdim. Mavi kotumu giymeden önce altından termal siyah bir tayt giymiştim. Odadan çıkmadan önce Alin'e dönüp üzerini örttüm. Alnından ve yanağından öpüp kokusunu içime çektim.

"Alin," diye mırıldandım. "Ne yaparsam yapayım beni hep seversin değil mi?"

Gülümsedi ve kafasını salladı, "Hıhı. Seveyim."

Yutkundum ve burukça gülümsedim. "Kötü biri olsam bile mi?"

"Linacım kötü biyi değil ki. Ben Linacımı gökyüzü kaday seviyoyum."

Ona burukça gülümsedim ve tekrar yanağından öptüm. "Ben de güneş kadar."

Gülümsedi ve bana el salladı. Ona el sallayıp odamdan çıktım. Anneme bakmaya cesaret edemeyip sessizce evden ayrıldım. İçimde kötü bir duygu bulutu geziniyordu. Zaten yeterince iyi hisseden biri değildim, şimdi ise çok kötü hissediyordum.

Otobüs ve metro kullanarak adliyeye geldim. Dersimin başlamasına bir saatten az kalmıştı, işin aslını astarını öğrenmeli, eğer bir karışıklıktan meydana gelen bir durum değil de korktuğum gibi bir

durumsa bu konu dallanıp budaklanmadan ve bizi de içine sarmadan kurtulmalıydım.

Adliyenin girişine ilerlerken savcının adını sormak için annemi aradım. Annem onunla görüştüğünde onu görmüş olmalıydı fakat ben onu yüzünden tanıyacak durumda değildim.

Annem telefonu açtığında "Geldim adliyeye anne. Savcının adını ne?" diye sordum.

"Yiğit Atalay, otuzlarında genç bir adam. Odası dördüncü katta," dedi ağlamaklı sesiyle. Hâlâ ağlıyor olmalıydı.

"Tamam, görüşürüz. Ben olup biteni öğrendiğimde ararım seni," deyip kapattım telefonu.

Derin bir nefes aldım ve telefonumu cebime koydum. Dün geceden yağan on beş santimlik karın içinde adliyeye ilerledim. Kar yağmaya başlamıştı yine, yağmurdan daha iyiydi.

Güvenlikten geçip ziyaret sebebimi bildirdim. Bir polis eşliğinde asansörle dördüncü kata çıktık. Bana savcının odasına kadar eşlik etti ve Yiğit Atalay yazılı tabelanın önünde beklememi rica etti. Kapıyı çaldı, içeri önce kendisi girip savcıya benden bahsetti. Genç bir adamın sesi beni içeri davet etti. Polis memuru geri çekilerek geçmem için kapıyı araladı.

Adım atıp odanın içini görebilecek bir konuma geldim ve odadan içeri girdim. Kapı ardımdan kapatılırken odasının ortasında ayakta dikilen adamla göz göze geldik ve onu görmek olduğum yerde durmama neden oldu.

Morg, *Azrail, kırmızı örümcek zambakları, otopsi, adli tıp uzmanı ve Aral Çakırca.* Tüm kelimeler zihnimde bir araya geldi ve karşımda duran bu adamın üzerine yağdı.

Dün Aral'a teslim ettiğim çiçekleri, Aral'ın yüzündeki ifadeyi, beni sürekli izleyen o sarışın adamı hatırladım. Buraya arkama bakmadan kaçmaya gelmiştim fakat çoktan yakalanmış gibi hissettim.

Kaşları siyah gözlerinin üzerine düştü, o da beni hatırlamıştı. O bana bakarken, Azrail'in almayı unuttuğu ruhumu hatırladığını hissettim. Siyah gözlerindeki çukur genişlemiş benim gözlerimdeki boşluğa bakıyordu.

"Lina Kara," diye döküldü ismim dudaklarından.

Bu Azrail'in unuttuğu ruhuma seslenmesi gibiydi, tüylerim diken diken oldu. En son ne zaman kalbimin korkuya yakın bir duyguyla bu

kadar şiddetli çarptığını hatırlamıyordum. Sanki gerçekten Azrail'in yüzüne bakıyordum. O babamın otopsisini yapan doktordu, savcı anneme asıl gerçekleri iletemeden o ve ben bir demet kırmızı örümcek zambağıyla tehdit edilmiştik. O an anladım, ölüm çiçekleri yalnızca Aral Çakırca için değildi benim içindi de.

Monoton bir hızla atmaya alışmış olan kalbim sanki ilk kez atıyormuş gibi güçle göğsüme çarptı, ritmi değişti. Hep bir eli üstümde olup hislerimden beslenen ölümü ensemde hissettim bu kez. Savcı muhtemelen neden ikimizin de hayalet görmüş gibi birbirimize baktığımızı merak ediyordu. Gördüğümüz şey bir hayalet değildi, ikimiz de artık ensemizdeki *ölüm*ü görebiliyorduk.

Bu adamı üçünü kez görüyordum. İlkinde morgun yanında duruyordu, ikincisinde elinde cennet çiçekleri tutuyordu ve üçüncüsü şimdiydi arkasında bir ölüm bekliyordu. Bu adamın yanında dursam ölüm er ya da geç beni ya da sevdiğim birini bulacaktı, biliyordum. Buraya kaçmak için gelmiştim ama ona baktıkça siyah gözlerindeki dipsiz kuyuya düşüyordum.

Devam edecek...

Uzun zaman sonra sizlerle olmak çok güzel ve heyecanlıuu. Her hafta bölüm atma isteğindeyim, umarım bir aksilik çıkmaz.

Oy vermeyi ve tabiki yorum yapmayı unutmayın, pasaj yorumları okumaya bayılıyorum her yazar gibi kdkdkdkdkd Vereceğiniz oylar ve yapacağınız yorumlar için teşekkür ederim şimdiden <3

İnstagram: filizpuluc

Twitter: filizpuluc

*#BazıİnsanlarBöyleYaşar ve #Biby taglarına bakıyor olacağım *-* Bölüm hakkında koşmaya gelirsiniz artık, öpüyorum çok <3*

Bölüm 2 | Azrail'in İpine Dolanan Katil

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın ikinci bölümünde buluşuyor olduğumuz için o kadar heyecanlıyım ki ilk bölümden bu yana bu anı bekliyorum. İlginiz için teşekkür ederim. Umuyorum ki düzenli bölüm atmaya devam edebilirim. Aksilik olması durumunda günlerimiz sarksa dahi düzenli bölüm atmaya devam etmek istediğimi bilin istiyorum. Bunun için elimden geleni yapıyorum, inanın. Aksilik olmaz ise haftaya da buradayız <3

Yapmış olduğunuz yorumlar en büyük heyecan ve motivasyon kaynağım oluyor bu yüzden yorum bırakmayı ve lütfen ama LÜTFEN oy vermeyi unutmayın <3

Twitter kullanıcı adım: filizpuluc

Bu akşam #BazıİnsanlarBöyleYaşar ve #BİBY tagleriyle twitterda benimle buluşun :')

İnstagram: filizpuluc 'dan bana ulaşabilir, baziinsanlarboyleyasar hesabından yeni bölüm alıntıları okuyabilir ve haberleri alabilirsiniz.

Bu arada instagram hesabımda biby için harika bir reels videosu var. Keşke buraya video atabiliyor olsam :(

Spotify: filizpuluc , Hesabımdan Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'a ait SSRI isimli playlisti bulabilirsiniz.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 2 | AZRAİL'İN İPİNE DOLANAN KATİL

♪ *The Sound of Rain - BigRicePiano*

♪ *A Bitter Rain - BigRicePiano*

Hayat yaşadığın değil kaçtığın kadardır bazen. Ne kadar kaçmak istersen iste kaderinden kaçamazsın, çünkü kaçmak da kaderindir. Attığın her adım kaderin boynuna doladığı bir ilmektir yalnızca. Her adım kaderini örer durur, sen de o ince örgü üzerinde dans ederek yaşama tutunursun.

Aral Çakırca, bir akşam vakti rastgele karşılaştığım bir adamdı. Gözlerimi kaçırmıştım ondan, ardıma bakmadan uzaklaşmıştım sonra. Ertesi gün, ayın dokuzuydu, doğduğu gündü. Elimde ölüm çiçekleriyle kapısına gitmiştim, gülüşünü çalmıştım ondan, yükünden korkar gibi kaçmıştım. Bugün buraya yine kaçmak için gelmiştim ama yine ona yakalanmıştım. Ben kaçıyordum ama yüzümü nereye dönsem bu adam orada oluyordu. Kaçmak bile kaderimse bu adamı nasıl tesadüf sayacaktım?

Aral Çakırca'nın ismimden sonra dudaklarından fısıltı şeklinde "Cennet çiçekleri," kelimeleri döküldü.

Sesi ensemdeki tüyleri birer iğne gibi dikti, o iğneler zihnime battı birer birer. Tahmin ettiğim gibi, çiçeklerin anlamını biliyordu. Dünkü rahatsızlığı bundandı ve o benim aksime o çiçekleri kimin aldığını biliyordu. Bana o çiçekleri kimin gönderdiğini sorarken erkek olduğunu tahmin etmiş, ona tarif ettiğimde yüz, tanıyor gibi bir ifadeye bürünmüştü. O sarışın adamın sürekli beni izlemesinin, yüzünde hiçbir ifade barındırmazken çiçekleri götürmeyi kabul ettiğimde gözlerindeki heyecanın bir sebebi vardı. Bana kendi cenaze çiçeklerimi buket ettirmiş, ölüm meleğine kendi ayaklarımla götürtmüştü. Kendi ellerimle yaptığım çiçeklerle kendi ölümüme gitmiştim.

"O çiçekler," dedim sakince siyah gözlerine bakarak. "Yalnızca senin için miydi?"

Sesim titrememişti, bedenim sarsılmamıştı. Yalnızca beklemediğim bir sağanaktan biriydi bu. Öldürmek istedikleri sadece ben miyim diye düşündüm ilk. Ölüm benim içinse o kadar da korkutmuyordu beni. Ölürsem, öldüğümü bilmeyecektim çünkü. Arkada kalan olmadıkça ölümün korkulacak bir yanı yoktu. Eğer yapyalnız biri olsaydım bu tehdit içimde yaprak dahi kıpırdatmayacaktı. Fakat ben bir ölümden

sonra arkada bırakılan tek kişi değildim. Ben ölemezdim, henüz ölemezdim en azından. Ben ölürsem Alin'in ve annemin hayatları zor duruma girerdi. En azından toplu biraz para bırakmış olsaydım, öldüğümde arkamda onlara bırakacak bir şeyim olsaydı daha iyi hissederdim.

Aral Çakırca'nın sorum karşısında kaşları çatıldı hafifçe. Siyah gözlerini benim açık kahve gözlerimde gezdirdi ama olması gereken hiçbir duyguyu bulamadı. O çiçeklerin bir tehdit olduğunu anladığımı biliyordu ama gözlerimde bunun tedirginliğini göremiyordu. O gözlerle muhtemelen her gün ölü bedenleri inceliyordu ama beni gözlerime bakarak tanıyamıyordu.

Bana cevap vermedi. Yüzüne bir perde çekti, artık hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gözlerimi yüzünden göz hizama indirdim. "Öyle değil gibi duruyor," diye fısıldadım.

Beni onaylamadı ama karşı da çıkmadı. Onun bedenini izlerken ne yaşadığımı düşündüm. O mezardan bir cenaze vardı ama babama ait olmadığı ortaya çıkmıştı. Karşımdaki bu adam, Aral Çakırca, muhtemelen maktule otopsi yapıp bu yalanı ortaya çıkaran doktordu ve bu karışıklığın sebebi benim cenazeleri karıştırmış olmam gibi bir dalgınlık değildi. Bir dalgınlık için tehdit edilecek değildik.

"Lina."

İsmimi duyduğum ses bu kez farklı bir adama aitti. Bakışlarımı Aral Çakırca'dan savcıya çevirdim.

"Önce oturmak ister misin?"

Sesi sakin çıkıyordu ama gerildiğini anlayabiliyordum. Annemin dediği gibi otuzlarının başındaydı henüz ama saçlarında yaşından fazla beyazı vardı. Acaba ona da çiçekler gitmiş miydi yoksa yalnızca bizim için miydi bu çiçekler?

Kafamı hafifçe salladım, beni rahatlatmak ister gibi sakin bir gülümseme kondu dudaklarına. Masasının önündeki koltuğu işaret ediyordu oturmam için. Ayaklarım ağırlaşmış gibi hissetsem de işaret ettiği koltuğa yönlendirdim onları yavaşça. Buraya gerçek ne olursa olsun kaçmak için gelmiştim ve içeri girer girmez kaçmanın en iyi seçenek olduğuna ikna olmuştum. Yine de içimde ne kadar kulak tıkarsam tıkayayım susmayan vicdanım ikna olmak istiyordu. Ben babamı gömmediysem benim babam neredeydi?

Siyah koltuğun ucuna iliştiğim sırada "Sen de otur Aral," dedi savcı Aral Çakırca'ya. "Aral Çakırca, adli tıp uzmanımız," diye tanıttı ardından onu bana.

Onu tanıttığında gözlerim tekrar Aral Çakırca'ya çevrildi. Yüzüne dokunduğunu gördüm, sol eliyle burun kemerini sıkıyordu sıkıntılı bir tavırla. Onun da kafası karışmış duruyordu, yüzünü kolundan ötürü göremedim ama sinirliymiş gibi geldi bana.

Eli yanına inerken bize döndü, birkaç acelesiz adımda karşımdaki koltuğa oturdu. Sol dirseğini savcının masasına, parmaklarının sırtını da şakağına yasladı ve gözlerini bana dikti. Meraklı bir bakış vardı gözlerinde. Gözlerine değil, gözleriyle aynı çizgideki sol eline baktım. O normal bir doktor değildi. O yaşayanlarla değil, yaşamayanlarla ilgileniyordu. O birini neyin öldürdüğünü biliyordu. O, bana babamın intihar etmediğini, benim yüzümden ölmediğini söylemesini istediğim türden biriydi.

"Buraya seni değil anneni bekliyordum," dedi savcı.

Dalan gözlerimi savcıya çevirdim tekrar. Annemle konuştuğu ve bir aydır onunla iletişimde olmasına rağmen annem olmadan buraya gelmiş olmamın hayra alamet olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Buraya geldiğine göre benim kim olduğumu da babanın ölüm nedeninden şüphelendiğim için tekrar otopsi yapılmasını istediğimi de biliyor olduğunu varsayıyorum."

Kafamı salladım yavaşça. Bilmediklerim bildiklerimden fazlaydı. Zihnimin içinden ince keskin bir tel çekiliyor, o telin ucuna bin bir soru takılarak gün yüzüne çıkıyordu. Zihnim kan içindeydi.

Neden babamın ölümünden şüphelenmişti? Neden şimdi araştırmak istiyordu? O mezara koyduğum adam nasıl babam olmazdı? Onu teşhis etmiş, adli tıp merkezinden o olduğuna dair otopsi raporu almıştım. Eğer o adam babam değilse benim babam neredeydi? Neden tehdit ediliyordum? Aral Çakırca'ya götürdüğüm çiçekleri biliyor muydu? Çiçekleri alan sarışın adam kimdi? Aral Çakırca'nın onunla nasıl bir ilişkisi vardı? Size güvenebilir miydim? Ve en önemlisi babam yaşıyor muydu?

Kafamda cevaplanması gereken sorular o tele asılmış halde zihnimde sallanırken uçlarından kan damlıyor içimdeki o küçücük umudu kanımla yıkıyordu. Derin bir nefes aldım ve bunu yaparken gözlerimi kapattım birkaç saniye kafamı toparlamak için. Her şeyi doğru sırayla

sormalı, her şeyi anlamalıydım. Gerçekleri bilmek istiyordum, neye sırtımı döndüğümü ve neyden kaçacağımı.

"Anlaması ve kabullenmesi güç bir durum olduğunun farkındayım," dedi.

Farkında olmak ile anlamak birbirinden tamamen ayrı iki eylemdi. Savcı ne hissettiğimi, annemin ne hissettiğini asla bilemezdi. Yasasını yeni yeni sineye çekmiş hasta bir kadına eşinin gömdüğü adam olmadığını söylemişti. Babasını öldürdüğünü düşünen bana, o ölen senin baban değil diyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini hiçbir zaman bilemeyecekti.

Karşımdaki adamın gözlerinin içine bakmak ve bana babamı öldürüp öldürmediğimi gözlerime bakarak söylemesini istedim ama cesaret edemiyordum. Babamı öldürdüğüm fikri öyle yerleşmişti ki içime tersini duymaya, tüm bu çürümüşlüğümün bir hiç uğruna olduğunu öğrenmeye hazır değildim.

"Babam öleli bir sene olmak üzere," dedim dikkatimi farklı bir noktaya çekmek isteyerek. "Ne oldu da birdenbire mezarını açıp tekrar otopsi yapılmasını istediniz?"

Konuşma tarzımdaki sakinlik dikkatinden kaçmadı. Böyle bir durumda, sakinlik içinde mantıklı bir noktaya değinmem biraz şaşırttı onu. Normal şartlarda annemin verdiğine benzer bir tepki vermem gerekirdi, kim olsa o tür bir tepki beklerdi. Babamın cenazesi babama ait değildi ve dakikalar önce tehdit edildiğimi öğrenmiştim. Bu gerçekle sarsılmalı, endişe ve hüzünle ağlıyor olmalıydım. Fakat benim kalp atışlarım hızlanmışsa bile ellerimi titretmemişti. Tehdit edilmiş olmayı umursamıyordum. Tehdit edilmek kaçmak için verilen fırsattı değil mi? Ben zaten kaçmayı düşünüyordum.

"Babanı nasıl biri olarak tanımlardın Lina?" diye sordu soruma cevap vermek yerine.

Tepkisizliğimden ötürü onun kötü bir baba olduğunu düşündürmüştüm ona belki de. Keşke öyle olsaydı. O zaman arkamı dönmesi, pişmanlığımın üzerini örmesi çok daha kolay olurdu.

"O," dedim duraksayarak. Bir alışkanlıkla dişlerim dilimi ısırdı. Başımı eğdim istemsizce, tırnaklarımı sağ elimin baş parmağının tırnağıyla diğer eşinin tırnağını kazıdım. "İyi ve nazik biriydi."

Üzerimde yalnızca savcının değil karşımda oturan Aral Çakırca'nın da bakışları vardı. Bakışların üzerimde olmasından rahatsız olmuştum

oldum olası. Bu bakışlar şimdi tenimi karıncalandırıyordu. Savcı bir faile maktülünü sorduğunu bilmiyordu. Dişlerimi sıktım bu düşünceyle. Gerçekten gömdüğüm adam babam değil miydi? İnanabilir miydim buna?

Aral Çarkıca'ya bakma isteğiyle dolup taşsam da sormaya cesaretim olmadığından bakmadım. Ben nasıl babam diye başka bir adamı gömmüştüm, o gömdüğüm adamı çıkarmış babam olmadığını anlamıştı. Ben Kadir Kara'nın kızıydım, o ise bir yabancıydı. Ben kandırılandım o hakikati görendi. Gözlerine bakarsam benim de içi görecekti.

"Babanla ilgili farklı olan bir şeye şahit oldun mu hiç? İşiyle ilgili dikkatini çeken bir şey olmuş muydu?" diye sordu savcı bu kez.

Her sorusu pişmanlığımdan oluşan o koca dağın altını oyuyordu. Eteğine bağladığım ruhumun ayaklarına birkaç büyük kaya yuvarlandı, altını biraz daha eşelerse üzerime yıkılacaktı. Eşeleyecekti de. İşi buydu. Gerçeği bulmak için biraz yaramı deşecekti ve kan kaybedecek ama ölmeyecektim.

"Ne gibi bir şey?" diye sordum gözlerimi yüzüne çevirerek.

Savcı hâli hazırda beni izliyordu. Bugüne kadar birçok kişiyi sorguya çekmiş olmalıydı, tecrübeliydi, sorularını özenle seçiyor, cevapları kafasındaki haritada doğru yerlere iliştiriyordu.

"Ters giden, aklına yatmayan, mantıksız bir şeyler," diye açtı. "Babana uymadığını düşündüğün bir konuşma, bir tavır ya da davranış?"

"Neden bana bunları soruyorsunuz?" dedim anlamayarak. "Onun mezarından başka bir adamın çıkmasıyla kişiliğinin ya da işinin ne gibi bir ilgisi var? Neyden şüpheleniyorsunuz tam olarak? Açık açık söyleyebilirsiniz."

Derin bir nefes aldı sessizce. Gözlerini önündeki dosyalarda gezdirdi. Ona güvenmediğimi, sorularına kolaylıkla cevap vermeyeceğimi anlıyordu. O bana anlatmazsa ben de ona anlatmayacaktım. Sonuçta bana otopsi raporunu verilirken de bir savcının görüşü alınmıştı. Ben kime neden inanacaktım? Ben kendime bile güvenmiyordum, onlara nasıl güvenecektim?

Savcı gözlerin bana çevirdi. Kafasında bir şeyleri tartı, ekledi çıkardı. Ardından dudaklarını araladı. "Babanın çalıştığı eğlence merkezinin paravan bir şirket olduğundan şüpheleniyorum," dedi.

Babamın çalıştığı eğlence merkezi. Şimdi benim her Pazar gidip soytarılığını yaptığım eğlence merkezi. Dişlerimi sıktım, otomatikleşmiş bir tepkiydi bu. Oranın müdürü olan adam aklıma geldiğinde istemsiz kasılıyordum. Konu o adamsa savcının söylediği absürt gelmiyordu fakat şüphelendiğim hiçbir şey olmamıştı.

Savcıya anlam veremeyen bakışlarla bakarken devam etti.

"Bir suç organizasyonuna ait olduğunu düşünüyorum. İki ay önce bir muhbirimden organizasyon liderinin bir süre önce değiştiğine ve eski liderin kayıp olduğuna dair bir duyum aldım. Araştırmaya bunun üzerinden yola çıktık ve orada çalışan veya çalışmış herkesi araştırdık. Annenin baban öldükten sonra babanın ölümünü şüpheli bulduğuna dair savcılığa yazdığı dilekçe geçti elime. Babanın da tam muhbirimin kastettiği tarihlerde öldüğünü öğrenince annenle iletişime geçtim ve artık bildiğin gibi tekrar otopsi yapılmasını istedim. Annenin şüphesi bir nevi haklı çıktı," dedi duraksayarak. Benim sarsılmamdan ya da şoka girmemden endişeleniyor gibi tepkimi inceledi ardından o vurucu cümleyi söyledi. "Aral'ın yaptığı otopsiye göre mezardaki maktül Kadir Kara'ya, babana ait değil, Lina. Hatta o kişinin ölüm sebebi intihar bile değil."

Savcının kelimeleri bir kurşun gibi zihnime saplandığında babama yaşattığım hissin bu olabileceğini düşündüm o an. Daha doğrusu bu yaşattığımı düşündüğüm hissin buna yakın olduğunu söyleyebilirdim. Buraya gelmeden önce kaderine boyun eğmiş bir kukla gibi en kötü senaryoya hazırlamıştım kendimi, fakat bu bambaşka bir kulvardı. Ben kaçmaya gelmiştim ama önüme bir uçurum koymuşlardı. O uçuruma bakmıştım, o da benim içime bakmıştı. Benim on ay yirmi gündür yaşadığım kocaman bir yalandı. O uçurumda yankılandı, geldi zihnimde patladı.

Cenazede karışıklık yoktu. Hayır, ortada bir cenaze yoktu. Gördüğüm, gömdüğüm, benim öldürdüğüm adam benim babam değildi. O gece söylediğim şeyler belki ruhunu yaralamıştı ama babamın kafasına bir kurşun açmamıştı.

Kalbim içimde atmıyor, titriyordu. Başımı karşımda, beni izleyen adama çevirdim. Aniden ona bakmam kaşlarını hava kaldırmasına sebep oldu hafifçe. Gözlerimde ne gördü bilmiyorum, nasıl baktığımı bilmiyordum ama gördüğü şeyi sevmemiş gibi duruyordu.

"Gömdüğüm adamın," dedim siyah gözlerine bakarak. Sağ elim titremesin diye sol elimin avucu içine almış sıkıyordum. Pişmanlığını izlemeye mecbur bıraktığım ruhumun boynundaki zincir benim de boynuma dolanmış baskı oluşturuyordu. "Benim babam olmadığına emin misin?"

Sesinde ölümü taşıdığını düşünen biri olduğumu düşünüyordum bunca zaman. Az önceki cümlemin içine ne zaman bir umut gömdüğümü bilemedim. Ama söylediğim cümledeki çaresizliği hissetti, o küçük umut onun kulaklarına ulaştı, Aral Çakırca onu duydu. Sesimdeki çaresizliğe ben bile hazırlık yakalanmıştım, burnumun sızladığını hissettim. İçimde göz yaşlarını yutan ruhum ağlamak istiyordu, biliyordum ama ağlayamıyordum bir türlü.

Geldiğimden beri benden normal tek bir tepki alamayan Aral Çakırca, o cılız umudu babamın yaşadığı ihtimaline oynadığım bir kumar sandı belki de. Fakat içimde çaresizlik onun yaşamasına dair değil onu öldürmemiş olmaya dairdi. Ben pişmanlığın pençesinde ölmeyi bekleyen titrek bir ruhtum. Kaldıramayacağım büyüklükte şeyler umut edemezdim. Yaşıyor oluşuna dair bir umudu taşıyamazdım omzumda, o kadar umutlanmaya cesaret edemezdim. Korkaktım, tekrar kaybetmeyi göze alamazdım.

Aral Çakırca başını sol eline yaslamıyordu artık, ellerini kucağına bırakmış hafifçe öne eğilmişti benimle göz hizasına gelmek ister gibi. Siyah gözlerini gözlerimden bir kez olsun bile çekmeden "Eminim," dedi, sesinde en ufak tereddütte yer yoktu. Siyah gözlerinde yalan yoktu, irislerinde hakikati taşıyordu yalnızca. Cümlesi bir balyoz gibi boynuma dolan zincire çarptı, zincirin kırılma sesi hayalimde canlandı. "Gömdüğün adam senin baban değil."

Ruhumun boynuna vurduğum, ucunu kendime kazdığım mezarın ucuna gömdüğüm zincir koptu, her bir halkası bir yana dağıldı. Pişmanlık dağım bir toz bulutu gibi havada dağıldı, yerinde yine birkaç şey kaldı ama artık bir dağ kadar ağır değildi. Ağır değildi ama içimde izi vardı. Pişmanlığım boşunaydı ama benden aldıkları onda kaldı. Ne hissedeceğimi bilemedim. İçimi yokladım ama doğru hissi aradığım yerde bulamadım. Ruhum serbestti artık ama yüzü hâlâ o dağa dönüktü. Dağ orada değildi ama ağırlığıyla altında ezilen kalbim oradaydı. Rahatlamamış hissedemedim, mutlu hissedemedim. Isırdığım dilimden akan sıcak kan ağzımın içine yayıldı. Tüm vicdan

azabım boşunaydı, vicdanımın büyüttüğü canavarın benden kopardığı etim, akıttığı kanım boşunaydı. Bir uçurumun dibinde yaşayışım boşunaydı.

"Ben kimi gömdüm o zaman?" diye sordum ağzımdaki kanı yutup. "Benim babam nerde o zaman?"

Gözlerine bakmaya devam edememiş, ellerine çevirmiştim bakışlarımı. O elleri ve gözleriyle belki de her gün soğuk, cansız bir bedene dokunuyor, onunla saatlerini geçiriyordu ama elleri, gözleri ve gülümsemesi sıcak, canlıydı. Nasıl her gün ölülere bakmasına rağmen hiçbir şeyini kaybetmeden yaşamaya devam edebiliyordu? Ölenleri tanımıyor diye mi? Sevdiğini birini kaybetmiş miydi hiç? Ben de artık yas tutabilir miydim? Yasımı tutarsam... Hayatıma onun gibi devam edebilir miydim? Biraz ağlayabilirsem eğer, biraz daha hissedebilir miydim? Utanmadan yaşayabilir miydim?

"İyi misin Lina? Bunlar ağır şeyler. Bu konuşmaya bugün devam etmek zorunda değiliz," diye araya girdi savcı yine.

Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum, yalnızca ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilemez bir hale gelmiştim. Fakat bugün konuşmalıydık, bugün konuşmalı ve bir karar vermeliydim. Ben bu gerçeği duymadan önce tehdit edilmiştim, ya kaçamadan ölürsem ne olacaktı?

Kafamı iki yana salladım. Sol elimi alnıma götürdüm ve kafamı eğdiğim için yüzümü kapatan saçlarıma geçirip geriye doğru çektim sıkıntı içinde.

"Devam edelim, lütfen" diye rica ettim.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Henüz ortada ne döndüğünü tam olarak anlayabilmiş değildim. Sormam gereken her şeyi sormamış, tüm cevaplarımı almamıştım. Kime güveneceğimi bilmiyordum.

Savcının yüzünde iyi olmadığımı anlayan bir bakış vardı. İçinde biraz mantık barındıran herkes iyi olmayacağımı anlardı. Hissizleşmiş olsam da kesilirsem kanardım. O benim babamdı, tehdit edilen benim canımdı. Kaybedecek olan ailem, yaşam amacımdı. Tozu toprağa katarak yıkılmazdım ama bunun sebebi hissiz oluşum değil zaten yıkık oluşumdu.

"Babamın bahsettiğiniz organizasyonun lideri olduğunu mu düşünüyorsunuz? Benim babamın?"

Kurduğum cümle zıt iki ucun bir araya getirilmesinden oluşuyordu benim için. Babam ile organizasyon kelimelerini yan yana getiremiyordum, birbirlerini itiyorlardı. Böyle bir cümle kuracağımı kırk günlük bir uykuya yatsam ve kırk bin rüya görsem birinde dahi hayal edemezdim. Fakat hayatın ta kendisiydi bu. Herkes bir noktada mecbur kalır yapmam dediği ne varsa yapar, hayali kuramadığı hayatın başrolünü oynardı. Belki de annem için mecbur kalmıştı, belki de bizi yaşatmak için bu işe girmişti. Bilmiyordum, keşke sorabilseydim.

"O palyaço olmakla gurur duyan, herkese karşı nezaket gösteren biriydi. Hak etmeyenlere bile," dedim tırnaklarım avuç içlerime batarken. "Belki de ben yanlış cenazeyi teslim almışımdır."

Kafasını iki yana salladı savcı, "Cenaze karışıklığı yok Lina," dedi gözlerimin içine bakarak. "Emin olmamış olsaydım anneni aramazdım. Sana senin teşhis ettiğin, bir savcı gözetiminde otopsisi yapılan cenazeyi teslim ettiler."

Bana bir adam göstermiş, babam olduğunu söylemişlerdi. Kurşun kafasını delip geçtiğinden yüzü tanınmayacak bir haldeydi, suya düştüğünden biraz şişmişti ama boyu aynıydı. Üzerinden çıkarılan her şey ona aitti. O olduğunu düşünmüştüm, ikna olmam çok sürmemişti. Otopsi yapılmıştı ve bana onun babam olduğunu söylemişlerdi. Şüphelenecek hiçbir şeyim yoktu fakat şimdi bana başka bir adamı babam diye verdiklerini öğreniyordum. Birileri o mezarda o adam olsun istemişti. O adam Kadir Kara bilinsin istemişlerdi. Bu yüzden ben henüz bu haberi almadan, o adamın babam olmadığını ortaya çıkaran doktorla birlikte tehdit edilmiştim. En kötü ihtimal yine benim başıma gelmişti. Hayalini kuramayacağım o hayatın içindeydim.

"Babanın durumuyla ilgili şimdilik söyleyebileceğim tek şey kayıp olduğu. Sana onun yaşayıp yaşamadığını söyleyemem. Organizasyonun lideri olmasa bile organizasyonda önemli bir pozisyonda olduğunu düşünüyorum. Durumun sıradan bir durum olmadığını fark etmiş olmalısın. Sana, ölüm sebebi intihar denilip Kadir Kara olarak teslim edilmiş bir cenaze var ortada. Bunu sıradan insanlar yapamayacağı gibi bunu sıradan insanlar için de yapmazlar. Polislerle, adli tıpçılarla ve bir savcıyla birlikte çalıştıkları büyük bir usulsüzlük var ortada. Parmağı olduğunu saptadığımız herkesi göz altına alıyoruz fakat henüz elle tutulur bir şey yok."

Ben bunları annem nasıl açıklayacaktım? Anneme tehdit edildiğimi nasıl söyleyecektim? Gömdüğümüz adamın babam olmadığını ama yaşayıp yaşadığının da belli olmadığını nasıl söyleyecektim? Sadece her şeyden kaçmak istiyordum. Sadece geri geri yürümek ve düne gidip hiç uyanmaksızın uyumak istiyordum.

"Babanın şüpheli bir davranışı olmuş muydu diye sormuştum sana," diye hatırlattı. "Babanı hiç palyaçoluk yaparken gördün mü?"

Hepimiz biliriz babamızın ne iş yaptığını ama neredeyse hiçbir çocuk babasını çalışırken görme fırsatını elde edemez. O işi yaptığını bilirsin ama gidip o işi yaparken görmezsin onu hiç, ona inanırsın. Çünkü inanmaman için hiçbir sebep yoktur ortada. Ben de babasını o işini yaparken onu hiç izlememiş çocuklardan biriydim. Fakat bu gerçeğin bu kadar belirsiz bir yol çizeceğini, babama dair düşüncelerimi bu kadar sarsacağını hiç düşünmemiştim. Onu hiç palyaçoluk yaparken görmemiştim fakat bugüne kadar bana söylediklerinden hiç şüphe etmemiştim.

"Kaç çocuk babasını işini yaparken görür ki?"

Savcı sorduğum sorudan cevabını aldı ama ben o sorunun bilinmezliğinin içine düştüm. Bir insan ailesini yıllarca kandırmış olabilir miydi? Babam, bunu yapmış olabilir miydi? Benim babam... kimdi?

Ölmeden önce yaptığımız konuşma döndü durdu zihnimin içinde. O ana uzun zaman sonra bile isteye gittim. Kanlı kapısını açtım, o anıma hazırlıksız, ellerim kanla gittim. Ona hak etmediği şeyleri söylerken yüz ifadesini anımsamaya çalıştım. O gün konuşma yaparken babamın yüzünde üzüntü görüyordum fakat bir hayal kırıklığı seçtiğimi hatırlamıyordum. Bana kızmıştı belki de. Belki de aslında hiç umurunda dahi olmamıştı söylediklerim. O kapıyı elimde kanlarla açmıştım her defasında ama şimdi ellerim temizdi. Ben hangi birine inanacak, hangisini inkâr edecektim?

Dizlerim üzerinde yumruklarımı daha fazla sıktım, tırnaklarımın avuç içlerime yer ettiğini hissedebiliyordum.

"Annemin hastane masrafları çok pahalıydı," diye mırıldandım ruhum asılı kalmış gibi. "Her bir iğnesi üç bin dolardan başlıyordu ve her ay iğne olması gerekiyordu. Babam her ayın ücretini peşin öderdi fakat aylık ücreti onun maaşının beş katı kadar ediyordu. Parayı nereden bulduğunu sorduğumda patronuyla çok yakın dost olduğunu

ve borç aldığını söylemişti. Patronunun onun için çalışan bir adama neden bu kadar miktarda borç verdiğini anlayamasam da annem bu şekilde tedavi olabildiği için sorgulamadım hiç."

Belki de annemi yaşatabilmek savcının bahsettiği organizasyona bulaşmıştı, belki de bizi yaşatmak için ölümü göze almıştı. Eğer o zaman onu anlamaya çalışsaydım, eğer gerçeğin peşini bırakmamış olsaydım, eğer bencillik etmeyip daha çok işe girmiş olsaydım, babamı borca sokmadan annemin hastane masraflarını karşılayabilirdik. Eğer ben bu kadar kör olmasaydım, belki de burada olmayacaktım.

Bakışlarımı kucağıma eğmiştim. Sıkıca yumduğum ellerime bakıyordum.

"Aylarca onu öldürenin kafasına saplanan kurşun değil, benim söylediklerim olduğunu düşündüm," diye mırıldandım kendi kendime. Sesim sona doğru kısılmıştı.

Ben bir soytarıydım; kızınca zehir saçar, üzülünce susar, korkunca kaçar, sonra unuturdum. Benim hiçbir değerim yoktu. Aylardır kendim hakkımda düşündüğüm şeylerdi bunlar. Fakat karşımda oturan adam bana öldürdüm sandığım babamın, gömdüğüm sandığım babamın, mezardaki adam olmadığını söylemişti. Ben bencillik ve şımarıklık etmiştim ama katil olmamıştım. Aral Çakırca, beni azat etmişti ama ruhumdan o kadar uzaklaşmıştım ki geri dönüş yolunu hatırlamıyordum.

Hak etmeyene hak etmediği bilgiyi söylemek zulümdür derler, ben o zulmün kendisini yaşıyordum.

"Baban yaşıyor mu bilmiyorum ama senin yüzünden ölmediğine eminim," dedi savcı sanki beni teselli etmek istiyor gibi.

Teselliye ihtiyacım yoktu benim, sadece kefaret ödemek istemiştim. *O bile boşunaymış.*

"Bugün devam etmek zorunda değiliz."

Zorundayım, bugün kaçıp kurtulmak zorundayım. Kafamı çevirmek zorundayım. Yoksa gerçekten ailemden başka birinin soğuk bedenini kucaklayacaktım ve bu kez gerçek olacaktı.

Kafamı iki yana salladım yavaşça. Gözlerimi savcıya çevirdim, "Devam edebiliriz, bitsin istiyorum."

Bitsin istiyordum. Her şey bitsin istiyordum. Neden şu an kıyamet kopmuyordu? Endişelenecek hiçbir şeyim kalmazdı o zaman.

Yüzüme bakıp nefes verdi savcı, devam etmek istemiyor ama gidersem bir daha gelmeyeceğimi biliyor gibiydi.

"Patronu tanıyor musun?"

"Evet," dedim, o adamdan bahsedince yine istemsizce kasılmıştım.

"Asaf Soylu," dedi altını çizer gibi. "Ona mı ödüyorsun borcunuzu?"

"Hım," diye mırıldandım. "Babamın cenazesine gelip yüzünde samimiyetsiz bir gülümsemeyle borç konusunu kafama takmamamı söylemişti bana. Yüzünde alayla karışık acıma ifadesi vardı. Benim yüzümden ölen babamın arkasında borcu kalmasın, anneme kimse öyle bakmasın istemiştim. Babamı o işi yapıyor diye yerden yere vurmuştum, o işi yaparak cezamı ödemek istemiştim ama o da boşunaymış," dudaklarımda histerik bir gülümseme oluştu.

Savcının bakışları gülümsememe kaydı, delirmenin sınırında gezdiğimi düşündürdü bu ona belki. Bilmiyorum. Ben uzun zamandır uçurumun kenarında geziyordum ama aşağı bakmıyordum, bilmiyordu. Ağlamayayım, ayakta kalayım diye uçuruma bakmıyordum. Bakarsam o da benim içime bakardı, düşersem ağlardım, bakmıyordum.

Savcıya söylediklerimden sonra Asaf'ın bana olan tutumları geldi gözümün önüne birer birer. Beni o kıyafetler içerisinde her gördüğünde yüzünün aldığı o midemi bulandıran ifade her defasında yüzünde yer ediyordu. Orada çalışmamdan zevk duyuyor, oyuncak bebek olmam onu eğlendiriyor gibi hissediyordum hep. Belki de bunun sebebi savcının söylediklerinde saklıydı.

"Organizasyonlarda liderler genelde patron koltuğunda oturan kişi değillerdir. Asaf muhtemelen kukladan başka bir şey değil, bu yüzden şimdilik onu izlemekle yetiniyorum. Borcu silmeyi teklif etmesi babanın da önemli bir üye kaynaklanıyor olabilir fakat bunlar henüz birer varsayım."

"Babam," diye mırıldandım. Hiç sormak istemiyordum ama sormam gerekiyordu. Annem ve Alin için sormam gerekiyordu. "Yaşıyor olabilir mi sizce? Eminim emsal bir vaka görmüşsünüzdür."

Yüzüme baktı ne demesi gerektiğini bilemez bir ifadeyle ama vereceği bir cevabı olduğunu biliyordum. "Babanın ölü gösterilmek istendiği su götürmez bir gerçek ve bu gerçek organizasyonun önemli bir parçası olduğunu düşündürüyor. Eğer baban sıradan bir üye olarak

muhbirimin bahsettiği iç çatışmada ölseydi onun yerine başkasını koymak için uğraşmazlardı, başka bir adama yaptıkları gibi intihar sürü verirlerdi," diye özetledi önce durumu. Bana doğru eğildi biraz daha. "Bu yüzden yatkın olduğum üç ihtimal var; birincisi, eğer Kadir Kara eski liderse ve yaşıyorsa bu oyunu sadık adamları tarafından güvenliğini sağlamak için kurulmuş olabilir. Eğer baban yeni liderse ölü gösterilmek ortadan kaybolması için bir neden sağlar ona. Ama eğer baban organizasyon için bir şekilde önem kazanmış bir adamsa, bilmediğimiz bir sebepten dolayı alı konulmuş ve daha sonra öldürülmüş olabileceği gibi hâlâ yaşıyor da olabilir. Fakat hiçbir ihtimal kesinlik belirtmiyor ve henüz yolun çok başında olduğumuzdan henüz durumun ne olduğunu tam boyutu ile kavrayabilmiş değiliz."

Söyledikleri bir film senaryosu gibi geliyordu kulağa ama bunu yaşıyor olabileceğimi, yirmi iki senelik babamın aslında kim olduğunu bilmediğimi söylüyordu bana aslında. Kendi öz babamın bir yabancı olduğunu söylüyordu. Babamın kim olduğunu bilmiyordum. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Kaçmak istiyordum, çünkü kaçmazsam annemi ve Alin'i tehlikeye atmış olacaktım. Hayat bir kumar masasıydı, her elinde kaybetmeye mahkûm edilmiştim. Son eldeydim, elimde kaybetmeyi göze alamayacağım son iki kartım vardı. Şimdi ben bu elden çekilirsem korkak mı olacaktım bencil mi?

"Bu davayı açmayın," dediğimde kaşları hafifçe kalktı savcının ufak bir şaşkınlıkla. Böyle bir geri dönüş beklemiyordu sadece. Annem bunu dediğimi görseydi asıl hayal kırıklığını şimdi yaşardı, değil mi?

"Dediğiniz gibi böyle şeyleri normal insanlar yapmazlar ve ben bu gerçek ortaya çıkacağı için çoktan tehdit edildim. O tehdit bir başlangıç, ucu eninde sonunda aileme dokunacak. Her ihtimal bir ölüme gebe kalıyor ve ölülerden hayır gelmez savcı bey," deyip kafamı iki yana salladım ruhsuz bakışlarla. "Kendimden biliyorum."

"Endişeni ve korkunu anlıyorum Lina. Ama bu bir kamu davasına evrildi, göz yumup kapatabileceğim bir dosya değil."

Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu. Ne istediğim gibi yaşayabiliyordum ne de bir seçim şansım oluyordu. Kaçmak istiyordum, her zaman ayaklarımda bir kelepçe oluyordu.

"Otopsi sonucunu öğrendiğimiz günden bu yana polis arkadaşlarım tarafından yakın takibe alındınız. Evinin çevresinde birkaç sivil polis konuşlanmış durumda ve iki polis arkadaşım da her gittiğin yer de seni

uzaktan takip ediyorlar. Evinizin çevresinde sık sık kimlik kontrolü yapılıyor. Evine giden yollarda çevirmeler var. Senin de tahmin ettiğin gibi dün Aral'a gelen çiçekler yalnızca Aral için olmayabilir ama bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim. Ailene ya da sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Lina. Bir daha yas tutmana müsaade etmeyeceğim."

"Garanti verebilir misiniz?" diye sordum sözleri hiç içimi rahatlatmadığından.

"Verebilmek için elimden geleni yaptığımı bilmeni istiyorum. İstemeniz durumunda annen ve kız kardeşin için ayrı, okuyup çalıştığın için de senin için ayrı güvenli bir ev ayarladım. Dilerseniz güvenli evlere sevk edilme işleminizi hemen başlatabilirim. Senin de ailenin de zarar görmesine izin vermeyeceğim, sadece bana biraz güvenmeni istiyorum."

Konu ailemin hayatı olduğunda kendime bile güvenemiyordum ben, nasıl başkasına güvenecektim? Üstelik çiçeklerden haberi vardı, peki çiçekleri verenin kim olduğunu biliyor muydu?

"Bir ölüyü dirilttiniz ve onu kayıp ilan ettiniz. Onu arayan Azrail'e bizi siz hatırlattınız ama ölmemek için yine size güvenmem mi gerekiyor?" diye mırıldandım masasındaki isminin yazdığı altın rengindeki isimliğe bakarken.

"Babamın ölüp ölmediğini ya da kim olup olmadığını bilmiyorum."

Gözlerimi tırnaklarımı batırdığım ellerime çevirdim. Avuçlarım yukarı bacak şekilde parmaklarımı açmadan ellerimi çevirdiğimde etime oturan kanı görebilmiştim.

"Neden annemi ve kız kardeşimi bunun için tehlikeye atmak zorundayım?"

Polislerle ve savcıyla iş birliği yapabilen kişilerdi bu insanlar. Belki de bu adamlarla da iş birliği yapıyorlardı. Nereden bilecektim? Hem çiçekleri biliyorlarsa kimin aldığını da biliyor olma ihtimalleri yüksekti fakat hakkında hiçbir şey söylemiyorlardı. O adam kimdi? Onun da ifadesini almışlar mıydı?

Hem güvenli ev dediği yer ne kadar güvenli olacaktı? Okuyup çalıştığımdan takip edilme riskim çok olacağı için savcı ayrı bir ev fikrini sunmuş olmalıydı. Ben normalde de sürekli çalıştığım için eve az gidiyordum. Eğer teklifini kabul edersem annem ve Alin ile yaşayamayacak ve onları sık sık görmeyecektim. Onları görmezsem

içimdeki boşlukla nasıl başa çıkacaktım? Ben, kim için bu kadar çok çalışıyordum? Ben kime borç ödüyordum?

Sorunun vuruculuğu zihnime bir ok gibi saplandı. "Ben," deyip sustum. Susuşlarım birer çığlıktı içimde patlayan. "Kime borç ödüyorum savcı bey?"

Ben... babamı öldürmüş olabilecek adamlara mı para ödüyordum?

İçimde bir şeyin çatladığını hissettim. Endişelerimi, korkularımı, öfkelerimi biriktirdiğim o camdan kumbara çatlamıştı. Daha fazlasını alamıyordu, dağılmak, beni dağıtmak istiyordu.

Karşımdan bir el uzandı, sanki beni görmüş gibi, sanki sınıra dayandığımı görmüş bir yardım eli gibi uzandı bana. Dizlerime yasladığım sağ elimi kavradığında gözlerimi yavaşça elin sahibine, Aral Çakırca'ya çevirdim. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana eğilmiş, bana uzanmıştı. Sağ elimi hafifçe tutmuştu, uzun parmakları bileğime kadar geliyordu. İnsanlara temas etmekten nefret ettiğim için bana yaklaşan insanlara karşı duyarlı olmuştum hep ama onun bana yaklaştığını hissetmemiştim bile.

Eğildiğinden ötürü göz hizamda duruyordu gözleri, artık bakmak daha kolaydı. O beni tutana kadar çalkanıyormuşum da o beni tutup o sakin gözlerle gözlerime bakınca dinginliğe ermişim gibi hissettirdi. Gözlerine bakana kadar, o elimi tutana kadar titrediğimi, sıcak odada buz kestiğimi fark etmemiştim fakat şimdi ne kadar kasıldığımı fark edebiliyordum. Gözlerine hipnoz olmuş gibi bakarken Aral Çakırca gözlerini kısa bir süre gözlerimden çekti ve sol kolundaki saate baktı. O ana bana fark ettirmeden beni muayene ettiğini anladım. Hem nabzımı ölçüyor hem de vücut ısımı kontrol ediyordu. Şok geçirmemden endişe etmişti belki de.

Elimi çekmek istedim ama yeltendiğimde tutuşu sıkılaştı, izin vermedi. Gözlerime baktı tekrar.

"Her şey yolunda," dedi sanki gerçekten öyleymiş gibi.

Bu tepkisizliğini, bu dinginliğini ve sakinliğini neye borçluydu bilmiyordum. Sanki benden daha çok ölmüştü ama onu gülerken görmüştüm. Eğer bu kadar sıcak olmasaydı, benden daha çok öldüğüne ikna olurdum.

Öfkeyle baktım gözlerine beni bırakmadığı, benim için endişelendiği için. Ben öfkeli ve ailem için endişeliydim ama o canı kumar masasına yatırıldığı halde dünyadaki en dingin adam gibi duruyordu. Yüzünde

hiçbir duygu sezilmiyordu yine. Morgtan çıktığında takındığı ifade vardı yüzünde, bundan nefret ettim. Belki ben de de onun tepki vermediği bir ölüydüm.

"Ellerini aç Lina," dedi sakin bir tonla.

"Sen kimsin?" diye sordum gözlerine bakarak.

Anlamadı ne demek istediğimi. Hissettiğim tüm öfkeyi ve nefreti ona yönlendirdim. Çünkü bana en yakın oydu. Çünkü her şey onu gördüğümde başlamıştı.

"O çiçekleri kimin aldığını biliyorsun," dedim nefret kusar gibi. "Beni sana kimin getirdiğini biliyorsun."

Titrememin arttığını hissettim. Ağlama isteği vardı içimde fakat ağlamıyordum. Sıkışıp kalmıştım kendi içimde. Bedenime sığamıyordum.

Aral Çakırca'nın gözlerindeki bakışlar değişti o adamdan bahsettiğimde. Tıpkı dün olduğu gibi o adamdan bahis açılınca gözlerinde tarif edemediğim bir bakış oldu. Haklıydım, o adamı tanıyordu. Bizi kimin tehdit ettiğini, beni ona ölüm çiçekleriyle kimin gönderdiğini biliyordu.

İnkâr eder sandım ama Aral Çakırca'nın beni dürüstlüğüyle vuracağını düşünmedim hiç.

"Kardeşim," dedi gözlerini bile kırpmadan.

Bir çırpıda söylemişti ama yutkunmuştu. Sesinde sakinlik hakimdi hâlâ ama arkasında bin bir ah vardı.

"Ve sana güvenmem mi gerekiyor?" diye sordum ahlarına sırtımı dönerek.

Dün ona çiçekleri verdiğimde o notu kaç kez okumuştu bilmiyordum ama her okuduğunda gülüşünün silinişine şahitlik etmiş, çiçekleri ben götürdüğüm için pişman olmuştum. Gözlerindeki bakış o zamankiyle aynıydı, bin bir duygu vardı içinde ve kardeşim derken o duyguların hepsi bir ah olup çıkmıştı ağzından. *Hissetmiştim*. Ben o ahları hissetmiştim. Benim de kardeşim vardı, benim de üzerimde Alin'in henüz haberinin olmadığı büyük bir ahı vardı. Aral Çakırca'nın kardeşi dün yalnızca beni değil, abisini, kendi doğum gününde ölmekle tehdit etmişti. Ve ben, o ahları hisseden ben, gülüşünün faili olan ben, bu adamı, bin ah sığdırdığı kardeşiyle suç ortağı olmakla suçluyordum. Ona güvenmiyordum, belki de yaşadığım her şey bir tuzaktı, kaderin ağı üzerinde dans ediyordum.

Aral Çakırca acımasız soruma ve öfkeme karşılık soğuk bir tavırla "Gerekmiyor," dedi üstüne basarak. "Çiçekleri sana o verdi ama mesajı ona ait değildi."

Emindi yine söylediklerinden. Ağzından çıkan her söz bir senetti. Son cümlesi gözlerindeki kuyunun dibinde bir ateş yaktı, kim gözünden düşerse onu diri diri yakacaktı.

"Bu kaçabileceğin ya da arkanı dönebileceğin bir şey değil Lina."

Sözlerindeki bu kendinden eminliğin bir dayanağı, gözlerindeki bu ateşin bir mazisi olmalıydı. Ne yaşamıştı, kardeşi kimdi ve onları bu hale getiren olay ne veya kimdi bilmiyordum ama Aral Çakırca benim aksime bundan kaçacak birine benzemiyordu. O istediği zorluğa göğüs gerebilir, canını hiçe sayabilirdi ama ben yapamazdım. Ben kaçmak istiyordum, neden beni tutuyordu? Neden bana annemle aynı şeyi söylüyordu? Dudaklarımı birbirine bastırdım ona daha çok öfke duyarak.

"Sen kardeşine sırtını dönemiyorsun diye ben babama sırtımı dönemem mi sanıyorsun?"

Birini öldürmekten korkuyorsun Lina. Ama dilinde hep zehirle geziyorsun.

Aral Çakırca'nın gözlerinde saniyelik değişen bir bakış içimi titretti. Sadece beni tutmasın istemiştim. Beni en uzağına itsin, o da benden nefret etsin, benim varlığımı unutsun istemiştim. Deli gibi korktuğum halde söylediklerimin yaralayıcılığını hesap etmemiş, kelimelerimi kurşun niyetine kullanmış sesimi kalbine yaslamıştım. Ne söylediğimi fark ettiğim o an gözlerine bakamadım Aral Çakırca'nın. Dilimi azı dişerim arasında ezdim, ısırılmaktan parçalanmış olan dilimdeki yara açıldı tekrar. Sıcak kanım ağzımın içini doldurdu yavaşça.

"Kovalandığını dahi bilmiyorken buldular seni. Arkanı dönüp kaçarsan yakalayamazlar mı sanıyorsun?"

Söylediği her kelimeyi alın yazımdan okuyormuşçasına olan netliği kaderimin acıması ağına atılan bir ilmek gibi boynuma düğümleniyordu. Onun bu kendinden emin gerçekliği zihnime birer çivi gibi çakıldığından onları söküp atsam bile izi kalacaktı, sürekli bunları düşünecektim biliyordum. Bu yüzden ondan biraz daha nefret ettim. Başıma bunu saran savcıdan değil, kaçmak için nedenlerim varken beni önce azat edip sonra sadece sözleriyle tutan bu adamdan nefret ettim.

Konuşmak için kafamı kaldırdığımda dudaklarımın içine bulanan kendi kanımı görmüş olacak ki kaşları çatıldı.

"Sizin bahsettiğiniz adamı tanımıyorum, benim babam benim yüzümden öldü," dedim. İlk kez sesli dile getirdiğim inandığım gerçeklik ağzımdan kendi kanıma bulanan sesimle çıkmıştı. "Ve eğer biz yaşayalım diye sizin bahsettiğiniz birine dönüştüyse, yaşatmak istediklerini ne olursa olsun koruyacağım. Ben kendimden bile kaçabilen biriyim... Çünkü ancak bu şekilde yaşayabiliyorum."

Açmamı istediği ellerimi açtım pes ederek ve tırnaklarımın batıp kan oturttuğu avuç içlerimi görmesine izin verdim.

"Ben korkak, utanmaz, bencil bir soytarıyım. Kimse bana ve aileme zarar vermediği sürece her şeye sırtımı dönebilir, göz yumabilirim. Ben duygusuz, donuk ve kötü biriyim. Kaçarsam hayırsız evlat sıfatını omuzlarımda ilk kez taşımayacağım. İçim bomboş. Hüzün, öfke ve pişmanlıktan başka hiçbir şeyi hissetmiyorum. Kaçmak zorundayım. Kendimden de, hislerim üzerine düşünmekten de, o bakmadığım uçurumdan da kaçmak zorundayım. Çünkü bazı insanlar böyle yaşar," dedim gözlerine bakmaya devam ederek. Az önceki hırsımdan eser yoktu gözlerimde. "Bana iyi bak doktor. Benim kadar ölü olup da yaşayan birine rastlayamazsın. Kendi yaşamıyorken başkalarını yaşatmak isteyen başka birini bulamazsın."

Burnum sızladı, dudaklarımın titrediğini hissettim. "Bırak beni," dedim, sanki Azrail'den gün ister gibi. "Sen savaş, ben kaçabildiğim kadar kaçacağım."

Anlam dolu bir bakış oldu Aral Çakırca'nın gözlerinde ama ben o anlamı çıkaracak kişi değildim. Gözünden düşersem yanarım sandım ama düşmedim. Düşen söylediklerimdi sanki, ben düşsem ancak o kadar alev alırdı. Ardından o ifadesizliğe bürünürken yüzü, sıcak elini çekti üzerimden. Yalnızca bir eliyle tutmuştu beni, ama elini çektiğinde o beni tutarken kafeslendiğimi fark etmiştim. Geri çekildi tamamen ama gözlerini çekmedi üzerimden.

"Derdin yaşatmaksa eğer düşmana yüzünü dön Lina, sırtını değil." Ağzından çıkan her kelime hedefini buldu. "Bu tür insanlara karşı savaşmadan kazanamayacağını anlayacaksın er ya da geç." Son cümlesini ise yere bakarak söylemişti. Kendi kendine konuşur gibiydi.

Acımasız gerçekleri vurmuştu yüzüme ama canımı acıtmamıştı.

Kara bakışları yine beni buldu ardından. "Kaçsan bile saklanamayacaksın. Unutulduğunu sandığın anda, bir gün yine karşısına çıkacak, alacaklı olacaklar. Alacaklı olduğun halde borçlu çıkacaksın. Çünkü en kolay av her zaman karşı koymayandır."

Aral Çakırca o kadar kesin hükümlü konuşuyordu ki sanki o kaderin ipini doladığı kurban değil boynuma ipi dolayan o eldi. Sanki kader ortağım değil düşmanımdı, bana neler yapacağını anlatıyordu. Sesindeki o ahı duymamış, gözlerinde o ateşi görmemiş, gülüşünü çalmamış olsaydım onu düşmanım bellerdim. Kanımı yutarak sustum söylediklerine. Cevap verecek hiçbir şeyim yoktu. Bildiğim yoldan gidecek, düşeceksem ezbere bildiğim taşlara vuracaktım dizlerimi. Güçsüzlüğümden kaybetmiştim, bu sefer kaçarken yaşamayı deneyecektim. Sesimle katil olmuştum, bu sefer susan kurban olacaktım. Kendimden, değerlerimden, gururumdan ve insaniyetimden vazgeçecektim belki ama annemi ve kız kardeşimi yaşatacaktım.

Kaçarak kurtulamadığınız, birini öldürmenin bir şey ifade etmediği insanları demir parmaklıklar ardında atmanın hiçbir anlamı yoktu. Hırsı kendinden büyük insanlardı bunlar, bir hırs uğruna bir çocuğa başkasını babası diye satanlardı. Benim kendimi katil sandığımı bildiği halde yüzüme gülenlerdi. Bir yetimin hakkını, cebine koyup eğlenenlerdi. Onların dört duvar içine girmesi mi soğutacaktı benim içimi? Dört duvarın arasına girmesi mi durduracaktı onları, ya da koruyacaktı benim ailemi?

Eğer kaçamazsam, eğer hep ben borçlu çıkacaksam, eğer savaşmam gerekecekse sahip olduklarımı korumak için elimi ne kadar kirletmem gerekecekti? Ellerime baktım, nasır tutan ellerimin avuçlarına kan oturmuştu. Onlar kirli oyun çevirenlerdi, onlarla oynarsam mutlaka benim de ellerim kirlenecekti.

"Onlar tek bir kişi değil," dedim.

Onlar tek bir kişi değildi, onlar organizasyon diye adlandırılacak kadar kalabalıktılar. Onlar bizim sırtımıza bir hedef tahtası çoktan asmışlardı ama biz daha hangi başı ezeceğimizi bile bilmiyorduk. Seni yerin dibine çekecek onlarca el varsa, durup ellerini ezmeyi düşünmezdi insan, onlardan kaçmayı düşünürdü.

"Sen de değilsin."

İrkilmeme sebep oldu bu söylediği. Ellerimden çektim gözlerimi ve Aral Çakırca'nın gözlerine baktım. Kendimi o kadar yalnız hissetmiş o

yalnızlığın içinde o kadar kaybolmuştum ki söylediği cümle içimi sıkıştırmıştı. Ben o günden bu gününe kadar hep tek başıma savaşmış ve hiç kimseden yardım istememiştim. Ama şimdi bu adam beni zerre kadar tanımadığı halde kaçmazsam yanımda duracağını söylüyordu. Ben babasının kim olduğunu saklayan bir yalancı da olabilirdim, onu bizzat ben tehdit ediyor da olabilirdim ama o sanki içimi görüyor, biliyor gibi yanımda duracağını söylüyordu bana.

Geçen her dakika bu adamın kim olduğunu daha çok merak ediyordum. Neden kaçmamı istemediğini, neden savaşmamı bu kadar istediğini, neden savaşmak istediğini...

Siyah gözleri alev alev yanıyordu, içindeki o kini ve odaklanmış nefreti seçebiliyordum. Onun gözleri ve sözleri savcıdan daha ikna edici geliyordu bu sebepten. Yuttuğum kanım boğazımda birikmiş beni boğuyordu, yutkunamıyordum. Sesimi bulamadım ama bulsaydım bile diyecek bir şeyim yoktu. Hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum. Uyumak ve bugün olan her şeyi unutmak istiyordum yalnızca. Bu adamı gördüğüm günden bu yana olan her günü unutmak istiyordum.

Odadaki sessizliği telefonumun titreşimi cılız bir şekilde böldü. Hastaneye vaktinde gitmek istiyorsam şimdi yola çıkmam için uyarıyordu beni. Elimi montumun cebine soktum, ekran tuşuna basarak erteledim onu. Bakışlarım ellerine sabitlendi. Beni azat ettiği ellerine baktım. O beni zincirlerimden kurtaran kişiydi ve ben bu şekilde kaçıp gidebilecektim. O beni zincirlerimden kurtardığı için ona da sırtımı dönecektim.

"Gitmem gerek," dedim kuru bir sesle.

Savcının kafasını salladığını gördüm göz ucuyla.

"Bu konuyla yakından ilgilendiğimi bilmeni istiyorum Lina. Size daha fazla zarar vermemesi için elimden geleni yapacağım. Eğer kafana yatmayan ya da bilmem gereken bir şey olursa mutlaka benimle iletişime geçmeni istiyorum."

Bir gelişme olursa kaçmak için bunu ondan gizleyeceğimi düşündürmüştü söylemlerim. Haksız diyemezdim, bu ruh hali içerisindeyken yapmayacağım bir şey değildi. Kaçmak istiyorsam, yaşamak istiyorsam, susmalıydım, kör ve sağır olmalıydım...

Savcının bana uzattığı kartviziti en ucundan tutarak aldım ve usulca montumun cebine götürdüm elimi. Masadaki kalemlikten bir kalem

çıkardım, önümde duran küçük beyaz kare not kağıtlarından birini çıkardım ve kâğıt üzerine numaramı not ettim. Altına ismimi ve soy ismimi yazdım fakat soyadımı yazarken istemeden duraksadım. Bu soyad belki de benim gibi yaşayan insanlar için bir kâbus sebebi olmuştu. Belki de asıl kabusum bu soyadı taşıyor olmaktı. Kalemi o kadar sıktım ki bu düşünceyle, işaret parmağımdaki tenim kızardı.

"Anneme cenazelerin karışmış olabileceği üzerinde durduğunuzu söyleyeceğim." Savcı gözlerime bakıyordu ben bunları söylerken. "Babamın kim olduğundan emin olmadan gerekmedikçe kim olduğundan şüphelendiğinizi bilsin istemiyorum. Lütfen bir şey olursa beni arayın."

Annemden böyle bir durumu sakladığım ve yalan söyleyeceğim için savcının buna karşı çıkacağını düşünmüştüm ama yüzünde itiraz edeceğine dair bir ifade yoktu hiç. Onaylamayan gözlerle bile bakmıyordu bana.

"Gelişmelerden seni haberdar edeceğim, endişelenme."

Kafamı salladım hafifçe. Aral Çakırca'ya bakmadan ayağa kalktım. Ona sırtımı döndüm. Ona sırtımı döndüm ama onun bakışlarını üzerimde, sesini kulağımda hissediyordum hâlâ. Buraya arkama bakmadan kaçmak için gelmiş çoktan yakalandığımı öğrenmiştim.

Kaderinden kaçmak isteyen bir kuklaydım ben, o ise iplerini hepten kesmek isteyen bir ölüm meleği. İplerimiz bir noktada kesişmişti onunla, birbirine bağlanmıştı. Hangimiz haklı çıkardık bu savaştan bilmiyordum, kaderin ördüğü ince ip üzerinde dans ederek öğrenecektik. Hangimiz düşersek düşelim ikimizde bilecektik. Cennet çiçekleri onun kanın aktığı toprak yeşerecekti.

Odadan dışarı çıkıp ardımdan yavaşça kapıyı kapattığımda dahi o siyah gözleri üzerimde hissetmeye devam ettim. Çok koşmuş, nefes nefese kalmışım gibi solunma isteğiyle kapının önünde durdum. Kafamın arkası uyuşmuştu, ağzımdaki kan kurumuştu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu işittim savcının o sırada.

Kapı kapalıydı ama kulaklarım iyi duyuyordu sesini.

Aral'ın cevabı gecikmedi. "Ağlamadı," dedi durgun bir sesle.

Bu kelime içimde biriken göz yaşı havuzuma düştü. İçimi çalkaladı.

"Tehdit edildiğini bilmesine rağmen, söylediklerinin ağırlığına rağmen ağlamadı. Seninle konuşurken sesi bile titremedi. Söylenenleri

anladığı ortada ama genel olarak tepkisiz bir yüz ifadesi vardı. Öfkelendiğinde nabzı dakikada yüz atıyordu, onun yaşlarında genelde yüz yirminin üzerinde olur," dedi Aral Çakırca.

Savcı "Yirmi iki yaşında henüz. Babasını kaybedip, büyük bir borcun altına tek başına girmiş. Hiç kolay değil hayatı, omzundaki yük de hiç hafif değil. Kaçmak istemesini anlıyorum," dedi keyifsiz bir sesle.

"Ben de anlıyorum," dedi Aral tersler gibi. "Biliyorsun."

Kaçmama katılıkla karşı çıkan oyken onun beni anladığını söylemesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kedinden eminliğinden nefret etmiştim ve şimdi bunun için bir sebebi olduğuna emindim. Biliyorsun demişti, savcının bildiği neydi? Neden kaçmıyordu? Kardeşiyle bir ilgisi var mıydı bunun?

Savcının sıkıntıyla iç çektiğini işittim cılız bir sesle. "O kendi için yaşamayı bırakmış, yeterince duygulanamayan, ruhsuz bir kız ve sen de onun yaşadıklarını en iyi anlayacak olan bir adam aynı zaman da adli tıp doktorusun."

Aral Çakırca'nın beni anlayacağını düşünmesinin sebebi neredeyse ölü bir ruh olmam mı yoksa yaşadıkları mı emin olamadım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Aral ona.

"En iyi yaptığın şeyi yap," dedi savcı da. "Onu neyin öldürdüğünü bul, onu anla, yapabilirsen tedavi et. Sonra da ona birini korumak istiyorsa neden kaçmaması gerektiğini anlat, anlamazsa göster. Belki bu senin görebildiklerini görmesine yardımcı olabilir ve onu geç olmadan gerçeği bulabilmemiz için bize yardım etmesi için teşvik edebilir."

Duyduklarım göğsümün üzerine bir ağırlık çökmesine neden oldu. Söyledikleri üstü kapalıydı ama bir o kadar da açıktı. Savcının soruşturma açmak için benim iznime ihtiyacı yoktu ama soruşturmak için benim yardımıma ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Nedenini bilmiyordum. Aral'ın kaçmama karşı çıkmasının arkasında büyük bir nedeni, beni ikna etmek istememesinin bir sebebi vardı. Kendinden bu kadar emin olmasının nedeni vardı. Belki de bu kardeşinin neden ona düşman olduğuyla alakalıydı, bilmiyordum. Fakat Aral Çakırca'nın seçtiği yolu seçmesi için bir yaşanmışlığı varken benim yolumun korkaklık içinde bir çıkış yolu arayışı olması adımlarımı titretti.

Kaderin ince ipi üzerinde dans ederken düşecek olanın ben olmasından korktum.

Soğuktan üşüyen parmaklarımı dudaklarıma yaklaştırdım ve içimdeki sıcak nefesi üfledim parmaklarım üzerine. Ağzımdan çıkan sıcak hava yüzümü sıyırıp havaya karışırken gözlerimi cadde üzerinde gezdirdim. Ölümün nefesini hâlâ ensemde hissediyordum, yabancı biri değildi ama hep hislerimden beslendiğini düşünmüştüm, şimdi canımı istiyordu.

Savcı takip edildiğimi söylediğinden beri takip ediliyor olduğunu bilmenin verdiği o huzursuzluk hissi vardı üzerimde. Kimin beni korumak için orada olduğunu kimin bana zarar vermek için anı kolladığını bilmediğim bu durum tetikte hissettiriyordu ister istemez. Evimin önünde birilerinin durduğunu ve Alin'i ya da annemi gözetlediğini düşünmek tedirgin ediyordu beni. Savcıya inanmak istiyordum, onları koruyacağına verdiği sözü tutacağına inanmak istiyordum. Bilinmezlikten nefret etmiştim her zaman. Bir şeyin olması değil olacak ihtimali, her seferinde içine tek bir kurşun koyulmuş on dörtlük şakağına yaslıyken tetiğini çekmekti. O endişeyle her seferinde sarsılıp ihtimalin gerçekleşmemesini şans sayamamaktı.

Durağın camından yansıyan yüzüme bakarken Aral Çakırca'nın gözleri belirdi zihnimde. Ben kardeşim uğruna endişe içinde kıvranırken, ona kardeşi onu da tehdit ettiği halde acımasızca şeyler söylemiştim. Eğer o sarışın adamın Aral Çakırca'nın kardeşi olduğunu tesadüfen öğrenmiş olsaydım Aral Çakırca'nın bir oyun kurucu olduğunu, hepsinin bir tuzak olduğunu düşünebilirdim ama bana kendisi söylemişti. Kardeşim demişti gözlerini bile kırpmadan ve sesindeki o ahı hissetmiştim. Hissettiğim halde dilimle yarasını deşmiştim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kötü olmak önemli değildi benim için ama ona kardeşi hakkında söylediklerimden rahatsızlık duyuyordum şimdi. Benim de bir kardeşim vardı. Daha bu sabah Alin beni sevmezse diye ödüm kopmuştu. O sarışın adam da Aral'ın içinde bir yara olmalıydı ama o hiç de yerini yadırgayan birine benzemiyordu. Yara olmak istiyordu sanki Aral'a, o gün memnundu yaptığı her şeyden, hatta heyecanlıydı. Ben aileme yüzümü dönmek demek başka birine sırtını dönmekse bunu yapmayı tercih ederdim

ama onun kardeşi öyle biri değildi belli ki. O adam ailesine sırtını dönebiliyor, üstüne bir de abisinin ölümle tehdit ediyordu.

Alin'i görme ve annemden özür dileme isteğiyle doldum ansızın. Onların her şeye rağmen beni sevdiklerini söylemelerini, kollarını bana sarmalarını istiyordum. Sıcak hissetmek istiyordum. Fakat anneme yalan söylemiştim. Bu yalan kalbimde bir ateş gibi yanıyordu. Eğer bilseydi ne yaptığımı hayal kırıklığına uğrardı biliyordum.

Durağın camının ardından yaklaşan otobüsü gördüm, düşüncelerimden sıyrıldım. Dudaklarım üzerindeki parmaklarıma bir kez daha nefesimi verip onları son kez ısıttım ve otobüse bindim. Kartımı okutup bundan nefret ediyor olsam da hınca hınç dolu otobüsün içerisinde ilerleyerek kalabalık içerisine girdim. Boynumu içime çekip montumun yakasını burnuma kadar getirdim ve olduğum yerde büzüşüp kimseye dokunmadan gideceğim yere kadar sabretmeye çalıştım.

Yaklaşık yirmi durak kadar otobüsle yolculuk ettikten sonra indim otobüsten. Otobüsteki insan topluluğunun oluşturduğu ısıdan sıyrılıp soğuğa çıkan bedenimi bir titreme tuttu. Botlarım altında ezilen kar hışırtısı eşliğinde part time çalıştığım kafenin girişine yöneldim. Titrememek için kendimi kasmak daha çok titrememe sebep oldu.

Kafeye personel girişi olan arka girişten girdim. İçeri girdiğimde bedenimi saran sıcak hava kasılan bedenimi gevşetti, yemek kokusu çalındı burnuma önce, boş midem bu kokuyla kendini hatırlattı fakat ona kulak asmadım. Mutfağa girdiğimde iştahımın yağ kokusundan kaçacağını biliyordum.

Doğruca küçük soyunma odasına ilerledim. Sırt çantamı dolaba kaldırıp önlüğümle birlikte mutfağa girdim. Mutfak oda sıcaklığının biraz üzerindeydi, içerisinde hararetle çalışan insanlar kendi içinde bir ahenge sahipti.

Aralarında sıyrılıp kimsenin gözüne batmadan kendi işimi yapmak için kollarımı sıvadığım sırada sıcaktan ve stresten ter kan içinde kalmış şef beni fark etti hemen.

"Lina! Nerede kaldın?!" diye sesini yükseltti.

Bu öfkeli bir çıkış değildi, öyle olsaydı bile fark etmezdi. Onun bu yüksek perde tavrı onun normaliydi. Herkesle böyle konuşuyordu.

Sakince gözlerimi duvardaki saate çevirip saati kontrol ettim, ardından ona baktım tekrar. "Tam zamanında geldim şef."

Benim bu sakinliğim onun heyecanlı yüksek perde kişiliğine zıt düştüğünden ara ara söylenip dursa da işimi eksiksiz ve ona karşılık vermeden yapmadığım için mutfak içinde en iyi anlaştığı kişiydim belki de.

"Sen niye bu kadar sakinsin Allah Aşkına? Siparişler bekliyor hadi hareket et! Hadi! Fırındakileri çıkar buraya getir! Hadi biraz heyecan!" diye yükseldi kendi kendine.

Onun bu tavrına takılmadan adımlarımı fırına yönelttim. Fırındaki yemeği ellerime eldivenleri takıp tepsiyle birlikte çıkardım. Sıcak tepsiyi şefin çalıştığı tezgâha taşıdım ve bir bezin üzerine bıraktım.

"Sıcak," diye uyardım.

Ayakçı olduğum için yardıma ihtiyacı olan herkesin yardımına gittim. Kimisi benden belli bir teknikte salata yapmamı kimisi bir malzemeyi bulmamı kimisi yere dökülen bir şeyi silmemi istiyordu genelde. Uzun süredir burada çalıştığım için artık birçok şeyi onlar istemeden yerine getiriyordum. Birçok kesim ve pişirme tekniğini öğrenmiş kusursuz uygulayabiliyordum. Tam zamanlı çalışmış olsam ve biraz daha eğitimim olsaydı belki de şef yardımcısı olabilecek seviyedeydim.

Alarm veren fritözlere ilerledim, içindeki patates kızartmalarını çelik küvete boşalttım. Küveti de sahibi olan şefin yanına taşıdım ve benden istediği şekilde tabaklamasına yardım ettim. Hiçbir şefin ismini aklımda tutmayı denememiştim, bunu umursayacak kadar dikkat edemiyordum.

Yüksek perde şef beni yanına çağırdı sırada mutfağa kafenin işletmecisi girdi. Gözleri etrafa gezerken beni görünce gülümsedi sanki beni arıyormuş gibi.

"Hah! Lina! Tamam zamanında! Çok müşteri var, ön tarafta çalışsan-" demişti ki yüksek perde şef kolunu önüme uzatarak patronun konuşmasını yarıda kesti. Ben de temastan kaçınmak için bir adım geri çekilmiştim o sırada.

Ben şefin kolunun altından patrona ifadesiz bir yüzle bakarken "Olmaz Lina bana lazım," dedi şef kesin bir dille.

Her ne kadar bana gıcıkmış gibi dursa da bu mutfakta çalışmayı en çok sevdiği kişiymişim gibi duruyordu. Ben konuşmuyor, dediklerini harfiyen yapıyor, onun kızmalarına aldırış etmiyor ve sakin

mizacımdan hoşlanmasa da benim sakinliğime bakarak o da sakinleşebiliyordu. Onun için bir inhibitör işlevi görüyordum.

Ses etmedim. Benim de gitmek gibi bir isteğim yoktu. Burada sessiz sakin çalışıyordum. İnsanların arasında dolaşmak, birileriyle konuşmak zorunda olmak tercih ettiğim bir durum değildi.

Patron, şefi görmezden gelir gibi eğlenen bir yüz ifadesiyle gözlerini bana çevirdi halinden memnun bir ifadeyle.

"Eğer bugün ön tarafta çalışırsan iki yüz lira ekstra vereceğim," dedi iki parmağını gösterip gülümseyerek.

Teklifi fikrim değiştirdi. Derin bir nefes aldım ve kafamı eğerek şefin kolunun altından geçtim. Sakin adımlarla patrona ilerledim.

"Lina! Nasıl bunu yaparsın? Mutfak bir sanattır! Parayla alamayacağın bir sanat!" diye bağırdı şef arkamdan.

Ona cevap vermeden kafamı kaldırıp patronun yüzüne baktım. "Bahşiş alırsam tipe koymayacağım," diye belirttim düz bir ifadeyle.

Bu ifadem ve söylediğim onu güldürdü. "Evet, onların da hepsi senin olacak."

Önlüğümü çıkardım, almak için elini uzattı. Eline bıraktığım önlüğü alırken diğer elinde tuttuğu garson önlüğünü uzattı bana. Otuzlarının başındaydı ve burada çalışanların aksine o benim her şeyi direkt söylememden ve kimseden çekinmememden hoşlanıyor gibi duruyordu. Bu davranışlarım onu eğlendiriyordu sanırım. Kendimden memnun olmayan bir tek bendim sanki.

Mutfaktan çıkacakken bana dokunmadan elini önüme uzatarak durdurdu beni. "Bu arada," dedi gözlerime bakarken. "Lütfen sipariş alırken biraz gülümse."

Yüzüme alışık olduğum taklitten ibaret bir gülümseme yerleştirdim.

Baş parmağını kaldırdı memnuniyetle. "Harika."

Onun yanından ayrılıp yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan birkaç menü alarak yeni gelen müşterilere masa göstermek üzere kafenin ön kısmına geçtim.

Mutfağa geri döndüğümde saat tam sekizdi. Patron kahvesini içerken bir köşede, beni görünce ilk önce kolundaki saate ardından bana baktı. "Dakiksin yine."

Bir şey demedim. Önlüğümü çıkarıp bana uzattığı eline bıraktım. O da bana içerisinde ödemem olan zarfı uzattı. Diğer ucundan tutarak aldım ve açıp içerisine baktım. Meşhur bir kafe olduğu için günde iki yüz lira kazanıyordum. Bu seferki zarfta ilave iki yüz lira vardı söz verdiği gibi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp başımla selam verdim.

Normalde kimseye hak ettiğim parayı aldığım için teşekkür etmek gelmiyordu içimden ama o bana normal bir ayakçının ücretinden daha fazlasını veriyordu, tıp okuduğum halde çalıştığım için bana saygı duyduğunu söylemişti.

Mutfaktan çıkıp soyunma odasına ilerledim. Küçük soyunma odasında üzerimi değiştirip montumu ve çantamı giydim. Geldiğim kapıdan dışarı çıktım.

Patron arka bahçede sigara içiyordu.

Beni görünce, "İyi akşamlar Lina," dedi.

Ona başımla selam verip, "İyi akşamlar patron," diye mırıldandım.

Onu arkamda bırakarak eve gitmek üzere durağa ilerledim. Kalabalıktan hoşlanmasam da kafeden çıktığımda aklıma yine kötü düşünceler düştü ve o karanlıktan sıyrılmak her zamankinin aksine zor geldi. Kafenin biraz ilerisindeki durakta evime gidecek olan otobüsü beklemeye koyuldum. Karanlık çoktan çökmüştü fakat neyse ki cadde tenha değildi, aksine canlı bir hali vardı. Kafamda dönüp duran düşünceyle gözlerimi etrafa gezdirme isteği duydum. Fakat kimse dikkatimi çekmedi, benim gibi insanların yüzlerine bile bakmayan biri şüpheyi nereden anlayacaktı gerçi.

Kafeden eve döndüğümde saat dokuz olmak üzereydi. İki saat uyuduktan sonra 7/24 açık bir markete gece vardiyası için çalışmaya gitmek üzere evden çıkmam gerekecekti.

Kapıyı çaldığımda kapıyı Alin ile birlikte annem açtı. Anneme telefondan üstün kötü cenazelerin karışmış olabileceğini söylemiştim ama kafasında bir sürü soru olduğunu biliyordum. Annemin gözlerine bakacak güç bulamadım kendimde. Hem fiziken hem de zihnen yorgun düşen bedenimi zorla hareket ettirdim, içeri girdim.

Alin ben geldiğim için büyük bir heyecan içinde bacaklarıma dolanarak odama kadar takip etti beni. Annem gelmemişti, mutfakta uyumadan önce bir şeyler yiyeyim diye bir şey hazırlamış olmalıydı. Beni orada bekliyordu. O ölümün pençesinden yeni kurtulmuştu, tekrar ensemize yapıştığını nasıl söylerdim? Aşık olduğu adamın aslında bir yabancı olabileceğini düşünmek, her an bir şey olacak korkusuyla yaşamak hiçbir şey bilmemekten daha mı iyi olacaktı? Ben uzun bir süre anksiyete krizleriyle yaşamıştım, annemin de öleceği korkusuyla ödüm kopmuştu. O zamanlar çok uzak değildi, o hissi hâlâ hatırlıyordum ve o zamanlara dönmekten endişe duyuyordum. O duyguyu anneme yaşatmak en son isteyeceğim şeydi.

Üzerimi değiştirip benden ilgi isteyen Alin'e döndüm. Onu kucağıma alayım diye kollarını uzatmış, yerinde kıpırdanıp duruyordu. Bu görüntü kalbimi hem yumuşattı hem de sızlattı. Eğildim ve onu kucağıma aldım, belime saplanan ağrıyla inledim sessizce. Dişlerimi sıktım ve ağrısı geçene kadar derin nefes alıp verdim. Alin kucağımdayken dikeldim, kollarını bana sarıp yanaklarımı öptü.

"Seni ösledim Linacım."

Kokusunu içime çekip elimi saçlarının arkasına koydum ve ona sarıldım. Ona sarılmak acıyan yerlerime alkollü bir bezle bastırmak gibiydi. Yaralarımı kirden arındırıyordu ama acı da veriyordu.

"Özür dilerim Alin," diye fısıldadım. "Bencil olduğum için özür dilerim."

Küçük ellerini yüzüme koyarak uzaklaştırdı beni kendinden ve yanaklarımı sevdi. "Üsgün müsün linacım?"

Zoraki gülümsedim, onu kandırması kolaydı. "Seni görüp üsgün olmak mümkün mü ki?" diye sordum onu taklit ederek.

Kıkırdadı ve beni sevmeye devam ederken onu kucağımda mutfağa taşıdım. Bugün neler yaptığından bahsetti bana. Onunla kimseyle konuşmadığım kadar konuştum. Annem ona hamileyken onun bir kız olduğunu öğrendiğimde ne kadar sevindiğimi hatırlıyordum. Bir kız kardeşim olacaktı, yaş farkımız çok olacaktı ama belli bir yaşa geldiğinde en büyük sırdaşım, arkadaşım olacaktı önünde sonunda. Çekinmeden, utanmadan, sıkılmadan konuşabileceğim bir arkadaşım olacaktı ama hiçbir şey umduğum gibi gitmemişti. Şimdi ben onu dinliyordum ama içimi birikenleri ona anlatacak yüzüm kalmamıştı.

Ben hiçbir zaman derdimi anlatacak, yargısız dinleyecek biri bulamayacaktım.

Mutfağa girdiğimizde annem yemekleri tekrar ısıtmış benim için. Alin ile bir sandalyeye oturdum. Alin usluca kucağımda oturmuş, uykusu gelmiş gibi kafasını omzuma yaslamıştı. Çatalımı elime aldım ve tabağımdaki patates kızartmasına batırdım. Kafede çalıştığım için o kadar yağ kokluyordum ki yağ kokusu artık midemi bulandırıyordu ama bunu ne dile getirmemiştim hiç daha önce. Etmiş olsaydım biliyordum, annem asla yağlı yemekler yapmayacaktı. Ama ben o günden sonra yaşadığım her şeyi hak ettiğime karar vermiş, hiçbir şeye isyan etmemiş, karşı çıkmamıştım. Bugün o adam bana söylediklerimin birini öldürebilecek güçte olmadıklarını söylemiş beni kendi elimden kurtarmıştı. Kendi boynuma astığım zinciri kırmış beni azat etmişti ama bu değersizlikten bir santim dahi uzaklaşmamıştım. Babamı ben öldürmemiştim, peki beni kim öldürmüştü? Etimle kemiğimle çalışıyordum ama Alin'in oturduğu sofraya peynir koyulmadığı oluyordu. Ben kime borç ödüyordum?

"Lina?"

İsmimi duymamla irkildim ve gözlerimi anneme çevirdim.

"İyi misin Linacım? Sana birkaç kez seslendim," dedi endişeli bir ifadeyle.

Annem tüm gün ağlamış olmalıydı, gözleri hâlâ kırmızıydı.

"İyiyim anne, dalmışım," diye yalan söyledim.

"Aç değil misin? Başka bir şey yapayım mı?" diye sordu tabağımdakileri didiklediğim için.

"Yok, yiyorum," deyip gülümsedim.

İştahım yoktu halbuki, Bir lokma bile yiyesim gelmiyordu. Yine de zorladım kendimi, zorla yuttum tüm lokmalarımı.

Yemeğim bitmek üzereyken annemin gözleri üzerimde soru sorma anı kollar gibi geziniyordu. İştahım kaçmasın diye sormaktan çekindiğini biliyordum ama kaçacak bir şeyim yoktu kendimden başka. Onu bu ıstıraptan kurtarmak için son lokmamı da hızlıca yedim. Bardaktaki suyumu içerken Alin iyice mayışmıştı, uyuma zamanımız gelmişti çoktan. Benimle uyumak için bekliyordu beni.

"Lina," dedi annem.

Gözlerimi usulca ona çevirdim. Gözleri dolmuştu yine.

"Ne konuştunuz savcıyla?"

Ağzımın içi kurudu. Kendim hakkında yalan söylemekte profesyonelmiş biriydim artık ama bu bambaşka bir konuydu. Yaşadığımız, içine düştüğümüz bambaşka bir konuydu. Nereden tutsam elimde aklıyordu, elimde kalan ellerimi kesiyor içime batıyordu.

"Sana da söylediği gibi," dedim gözlerimi kaçırmak istedim ama kaçırmadım. Kaçırırsam anlardı yalan söylediğimi. "Gömdüğümüz adam sandığımız adam değilmiş," dedim üstü kapalı.

Alin duysun istemiyordum. Zira bu cümleyi tekrar edip durmak tüylerimi diken diken ediyordu. "Karışmış olunabileceği üzerinde duruyor." Gözlerinin içine baka baka yalan söyledim. Gözlerindeki o cılız umudun üzerine basa basa söyledim. "Yine de dikkatli olmakta fayda var. Bin bir türlü insan var dışarıda."

Kafasını salladı yavaşça annem. Gözlerini sildi ve muhtemelen rahatça ağlayabilmek ve bize göstermemek için ayağa kalkıp yanımdan geçerek çıktı mutfaktan. Çıkmadan önce de saçlarımı öpmüştü üzülme sen der gibi. Diz kapağımdaki elimin parmaklarını dizime bastırdım.

"Linacım, uyuyalım," diye fısıldadı Alin de o sırada daha fazla dayanamıyormuş gibi.

Uykum yoktu fakat uyumalıydım. Yarın bu saatlere kadar bir daha uyumak için fırsat bulamayacaktım muhtemelen. Kucağımda onunla birlikte kalktım ve odamıza götürdüm onu. Annemin iç çekişlerini duymamak için kapımı kapattım. Sızlayan burnumu çektim. Derin bir nefes aldım ve Alin'i yatağımıza bıraktım. Yanına uzandım.

"İyi uykular Linacım," diye mırıldandı bana sırtını dönerken.

Dudaklarımı saçlarına yasladım. "İyi uykular Alin."

Gözlerimi kapattım, dilimden akan kan boğazıma birikti. Belki de bu yüzden kelimelerimi kana bulanıyordu. Bilemedim.

Siyah bulutlu bir gökyüzünün altında bir yılan gibi uzanan siyah asfalt yolda yalın ayak yürüyordum. Yolun ucu bucağı gözükmüyordu. Sert rüzgâr saçlarımı savururken, gök gürlüyor ama yağan yağmur beni üşütmüyordu. Bir uğuldama sesi geliyordu kulağıma. Aniden bastıran yağmur ve kıyamet kopar gibi gürleyen gökyüzü endişe uyandırdı içimde. Adımlarım Alin'i ve annemi bulmak için hızlanırken hem yürüyor, hem de etrafıma bakıyordum ama ıssız bir yolun ortasındaydım. Koşmaya başladığımda kendimi bir ormanın içinde buldum. Yalın ayaklarım altında ezdiğim nemli toprağı hissettim önce, giydiğim midi beyaz

elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarıma çarpan yumuşak hisle başımı yere eğdim. Etrafımı saran kırmızı örümcek zambaklarını ancak o zaman fark edebildim. Dudaklarımdan şaşkınlık ve korkuyla kesik bir nefes kaçtığında kafamı kaldırdım. Artık yalnızca çevrem değil, tüm ormanın zemini bu kan kırmızısı çiçekle kaplıydı. Yerin dibine, toprağa çekiliyor gibi hissettim. Ayaklarıma çevrildi yine gözlerim, ayaklarımdan önce kana bulanan ellerimi ve eteği kan içindeki elbisemi gördüm. Kanla çamurlaşan toprağa batıyordum yavaşça. Kaçmak için ileri adım attım ama ayaklarımı kurtaramadım. Uyguladığım kuvvetin şiddetiyle ellerimin ve dizlerim üzerine düştüm toprak zemine. Düştüğüm zeminin üzerinde, babamın çürümüş bedeni uzanıyordu. Düşünce yüz yüze geldiğim bu yüz öyle korkunçtu ki korkuyla irkildim ve gözlerimi kapattım.

"Lina Kara."

İsmimi duydum fakat bu ses babama ait değildi. İsmimi fısıldamış gibiydi bu erkek sesi. Beni ürpertmişti ama korkutmaktan çok uzaktı sesi. Gözlerimi açtım tekrar. Yerde uzanan, üzerine düştüğüm adam artık babamın cansız bendeni değil, Aral Çakırca'nın ta kendisiydi. Ellerim yüzünün iki yanında duruyordu, onu zemine kafeslemiştim. Siyah gözleri yine bana bakmıyor da ta içimi görüyordu. Yüzünde üzgün bir ifadesi vardı. Üzgün bakması suçlu hissettirdi bana. Dudaklarının üzerinde beyaz bir örümcek zambağı duruyordu. Adını söylemek istedim, yardım dilemek istedim ama sesimi bulamıyordum.

Bana bakan hüzünlü gözlerinin göz pınarından göz yaşı değil kan aktığında suçluluk hissim boğazıma bir ilmek gibi dolandı. Sesimi bulduğumda, dudaklarımı araladım ama konuşamadan dudaklarım arasından kan aktı. Onun dudakları üzerindeki beyaz örümcek zambağının üzerine damladı ve onu kanımla kırmızıya boyadı.

İsmini söylemek istesem kelimeler ağzımdan "Azrail," şeklinde çıktı.

Bana gülümsedi, elini kaldırdı ve sıcak elini yüzüme koydu. Dudaklarını araladı ve o yumuşak sesiyle beni sarsan o kelimeyi söyledi. "Katil."

Gözlerimi irkilerek açtığımda kan ter içinde kalmıştım. Uzun zamandır ritmi dahi bozulmamış kalbim göğüs kafesim içinde ürkek bir kuş gibi çırpıyordu. Nefes alamıyor gibi hissederek Alin'i uyandırmadan yataktan kalktım. Titreyen elimi yüzüme götürdüm. Alnım terden ıslanmış, saçlarım yüzüme yapıştı. Alnımı elimle kurulayıp başımı eğdim ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Komodinin üzerindeki telefonumu alıp saate baktım. Gece on bire gelmek üzereydi. Bir buçuk saattir uyuyordum neredeyse. Derin bir nefes aldım yorgunca ve oturduğum yataktan kalktım. İçime ince kazak giyip üzerine kalın bir sweat giydim. Gözlüklerimi komodinin üzerinden alıp el alışkanlığıyla yüzüme geçirdim. Çantama bugünün notlarını temize çekmem için gereken araç gereci koyup montumla birlikte sessizce odayı terk ettim. Ev karanlıktı ama mutfağın ışığı yanıyordu. Annem uyumamıştı henüz, beni işe yolcu etmeden uyumazdı. Yanımda götüreyim diye sandviç ve bir termos filtre kahve hazırlıyordu her gün.

Mutfağa girdim usulca. Annem tezgâhın önünde yaptığı sandviçi streç filmle sarıyordu. Kirpiklerinin ıslak olduğunu görebiliyordum durduğum yerden. Kirpikleri birer bıçaktı, ne zaman bana çevrilse göğsüme batıyordu.

Sandviçi ve kahve termosumu alıp bana döndü. Yüzünde bir gülümsemeyle karşıladı beni. O dünyanın en iyi en güçlü annesiydi. Hastalığına rağmen, kaybına rağmen, bana rağmen gülümseyebiliyor ayakta durabiliyordu. Nazikçe bana uzattı elindekileri. Ben elindekileri alırken o boşalan ellerini yüzümde gezdirdi şefkatle. Saçlarımı öperken elleriyle yanaklarımı okşadı.

"Neden terledin Lina?" diye sordu hemen fark ederek.

Eli ateşimi ölçme isteğiyle alnıma gitti.

Ellerini tutup indirdim ve gülümsedim. "Yok bir şeyim merak etme. Sıcaklamışım uyurken."

Yanağımdan öptüm yavaşça tekrar.

"Teşekkürler," dedim sandviç ve kahve için.

Önemli değil der gibi kafasını iki yana salladı. "Giderken de gelirken de dikkat et bir tanem kendine tamam mı? Soğuğa da dikkat et, üşütürsün. İnsanlara da çok aldırma olur mu? Canını sıkmalarına izin verme."

Kafamı salladım, "Dikkat ederim merak etme. Sen de kapıyı kilitleyip uyu ben gidince. Sabah görüşürüz," deyip gülümsedim elimden geldiğince.

Kafasını salladı ve uzanıp saçlarımı öptü tekrar. Botlarımı giyinip, annemi iki yanağından öptüm ve bana gülümseyerek kapıyı kapatışını izledim. Kapı kilitlenip sırtımı kapıya döndüğümde yüzümdeki gülümseme soldu gitti.

Merdivenleri inip gündüzden daha soğuk olan karanlık geceye çıktım. Çalıştığım market yaşadığım semte yakın zengin bir semtteydi. Oraya gitmek için otobüsün son seferine yetişmem gerekiyordu, aksi taktirde taksi tutmaktan başka şansım kalmıyordu ve kazandığım parayı taksiye vermiş oluyordum. Bir kez kaçırırsam otobüsü o günkü emeklerim boşa çıkıyordu. Hayat da böyleydi, bir kere şans trenini kaçırdınız mı hayat bir daha dönüp yüzünüze bakmıyordu.

Binadan çıktığımda istemsizce etrafa bakındım. Bizi izlediğine dair ne polise ne de kötü birine ait göz gördüm etrafımda. Ya savcı işlerini yapmakta iyi derken haklıydı ya da beni rahatlatmak için yalan söylemişti. Yalan söylememiş olmasını diledim. Aksi taktirde eli silahlı adamlara karşı kazanamayacağımı bilsem de onları korumak için evden çıkmak istemeyecektim.

Ağzımdan derin bir nefes verdim. Ağzımdan çıkan buhar havada süzüldü. Tekrar kar yağmaya başlamıştı. Sokağa adım attım ve durağa adımladım yağan karın altında. Ellerim üşüyor olsa bile ellerimi ceplerime sokmadım. Biri arkamdan beni tutacak gibi hissetmeden edemediğimden tetikteydim.

O an küçükken saçlarım kızıl ve çillerim olduğu için zorbalığa uğradığımda babamın bana savunma hareketleri öğrettiğini hatırladım. Şimdi düşününce babam gibi birinin neden savunma hareketleri bildiğine anlam veremedim. Belki palyaçoluk yaparken zorbalığa uğradığından öğrenmişti o da ama savcıyla konuştuğumdan beri her şeyi sorgular olmuştum.

Otobüs durağının çatısı altına girip ayakta bekledim otobüsü. Gözlerim her zamankinin aksine bu kez etrafa geziniyor göze batar bir şeyler arıyordu. Evimizin olduğu sokak bir ana caddeye bağlanıyordu ve caddenin ilerisinde çevirme yapan polisler durduğum mesafeden seçiliyordu. Savcı yalan söylüyora benzemiyordu fakat bu aynı zamanda ailemi bu şekilde korumaları durumun savcının anlattığından daha büyük olduğunu işaret ediyordu.

Asaf Soylu'nun bu pazar bana karşı tutumunu merak eder olmuştum. Savcı oraya gidip gitmemem konusunda uyarmamıştı beni, muhtemelen Asaf Soylu şüpheli olduğundan ya da savcının eğlence merkezi hakkında fikirlerinden habersizdi şimdilik. Belki de pazar günü kafama bir kurşun sıkmak için avuç içleri kaşınıyordu. Fark

etmez, diye düşündüm. Bu pazar oraya gidecek onun yüzünü görecektim.

Beklediğim otobüs durağın önünde durdu. Neredeyse boştu. Binip, boş koltuklardan birine bıraktım kendimi. Montuma sarılarak bir köşeye sindim, vücut ısımı korumaya çalıştım. On altı durak gidip indim otobüsten. Çalıştığım market büyük zincir marketlerinden birine aitti, üç metre kadar ilerimde duruyordu artık.

Marketten içeri girdim. Sıcak hava yüzüme esti, kasılmaktan katılaşan bedenimi serbest bıraktım. İçeride saate rağmen hatırı sayılır müşteri vardı. Kendimi nöbetçi şube müdürüne gösterip kasaya geçtim. Gece vardiyalarının fiyatı normal vardiyadan çoktu ama uğraşacak müşterisi neredeyse yoktu. Gecelerinin ilerleyen saatlerinde müşteri sayısı iyice azaldığında raf düzenlemekle ilgileniyor ardından kasada beklerken ders çalışıyordum. İş yükü ağır bir iş değildi, tek zorluğu tüm gece ayakta kalmaktı. Sabah işten çıktığımda eve uğrayıp doğruca okula geçmem gerekiyordu. Hafta içleri birkaç saat uyuyabiliyordum yalnızca bu yüzden.

İçeride müşteriler olduğundan çantamı ayak altıma bıraktım. Saat gece yarısına iyice yaklaşırken müşteri sayısı iyice azaldı. Raf düzenleme sırası bende olmadığından diğer bir çalışan kasasını kapatıp kasada yalnızca beni bıraktı. O gidince çantamdan notlarımı çıkardım, önümdeki bandı masa niyetine kullanarak temize çekmeye başladım notlarımı. Düzenli not tutuyor, derslerime düzenli giriyordum ama dersleri ne kadar anladığımdan emin değildim. Babam öldükten sonra gireceğim ikinci komünite olacaktı bu. İlk seferini ucu ucuna geçmiştim, bu seferkini geçebileceğimden emin olamıyordum. Bir şeyler yapıyordum ama kafam ne kadarını alıyordu emin olamıyordum.

Bana doğru yaklaşan bir müşteriyi fark ederek notlarımı hızlıca kaldırıp terazinin üzerine bıraktım. Küçük sepetin içine koyduklarını yavaşça çıkararak bandın üzerine bıraktı. O bunu yaparken ellerini izledim. Elleri tanıdık geldi.

"Bir de sigara alacağım," dediğinde tanıdık gelen sesle kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Aral Çakırca'yla göz göze geldik. Rüyamı hatırladığımdan ürpermeme sebep oldu onun gözlerinin içine bakmak ama gözlerimi kaçırmadım. Onu kırmış mıydım bugün merak ediyordum ama

sormaya yüzüm yoktu. Bana kırgın bakmıyordu ama beni gördüğüne şaşırmış gibi de durmuyordu. Bu da mı tesadüftü?

"Kimliğinizi göstermeniz gerekiyor," dedim prosedür gereği.

Onun bir çocuk olmadığı ortaydı ama kimliğine bakmak istiyordum. Bu söylediğim yüzünde bir gülümseye sebep olunca dudaklarına baktım. Bu gülümsemeyi görmek çaldığımı geri vermişim gibi bir his oluşturduğundan içimde iyi hissettim. Aynı zamanda kıskanmıştım da. O da tehdit edilmişti, doğum gününde kardeşi ona ölüm çiçekleri göndermişti, savcının söylediklerine göre kaçmayayım diye bana gösterebileceği bir kaybı da vardı ama hâlâ böyle gülümseyebiliyordu. Ona kötü davranmıştım ama bana gülümseyebiliyordu.

Bu sabah gördüğüm kıyafetlerinin içindeydi hâlâ. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp içinden kimliğini alarak bana uzattı. Elinden almadan kimliğinin ön yüzüne baktım. Kimlikteki fotoğraf ona aitti.

ÇAKIRCA

ARAL

09.01.1992

Yirmi dokuz kırmızı örümcek zambağı... Kardeşi ona yaşadığı her sene için bir ölüm hediye etmişti. Bu tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir kindi.

Gözlerimi Aral Çakırca'ya çevirdim. Rüyamda kan ağladığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu yine. Gözlerimi kaçırdım bu kez. Ayağa kalktım ve sigara dolabını açtım. Kimliğini cüzdanına koyarken istediği sigara paketlerini sıraladı. Dördü farklı olmak üzere beş paket sigara çıkardım. Paketleri az önce banda bıraktığı eşyaların yanına koydum.

"Üyeliğiniz var mı?" diye sordum gözlerimi ona çevirerek.

Onun gözleri bu kez bende değil terazinin üzerine koyduğum notlarımdaydı. Gözleri ilgiyle bana çevrildi ve telefon numarasını söylemeye başladı. Önümdeki tuşları tuşlarken istemeden numarası zihnimde yer edindi. Numara ezberlemekte iyiydim çünkü bir palyaçoyla yaşamış, onun numaralarıyla büyümüştüm.

Aldıklarını teker teker kasadan geçirdiğim sırada o benden rica ettiği poşetlere ürünleri dolduruyordu.

"Tıp mı okuyorsun?" diye sordu ilgiyle.

O da bir doktor olduğu için ilgi duymasını anlıyordum fakat bu duruma biraz şaşırmıştı sanırım. Benim gibi birinin bu ruh halinde

hâlâ okumaya devam etmesi garipsenecek bir durumdu. Kafamı salladım hafifçe. Ona tutarı söyledim, kredi kartını pos cihazına okuttu.

"Dördüncü sınıf olmalısın."

Ders notlarıma bakarak kaçıncı sınıf olduğumu tahmin etmişti.

Ona fişini uzatırken "Evet," dedim sadece.

Elindeki paket sandviç ve meyve suyunu bandın üzerinden uzanıp notlarımın üzerine bıraktı.

"Ders çalıştığını görünce senin için almıştım," diye açıkladı itiraz etmemem için. "Not alma şeklini sevdim." Poşetini aldı ve "Kolay gelsin," dileyerek bana arkasını dönmüş gidiyordu ki kolayca kurtulmasına izin vermedim.

"Bu karşılaşmamız da mı tesadüf?"

Yerinde durdu, ardından hafifçe bana çevirdi tüm bedenini. Gözlerimin içine baktı ve hafifçe kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi dürüstçe. "Bu sefer ki değil."

Kaşlarımı çattım. Neden buraya gelmişti o zaman? Rüyamı anımsayarak ona karşı bir suçluluk dalgası sardı yine bedenimi. Kardeşi beni tehdit etti diye kendini sorumlu mu hissediyordu benden? Onu bunun için suçlamıştım bu sabah. Savcıdan nerede çalıştığımı öğrenip, beni kolaçan etmek istemişti belki de, bilmiyordum.

"Sen benim abim değilsin," dedim gözlerine bakarak.

Bunu onu kırmak için söylememiştim, aksine bana karşı sorumluluk hissetsin istemediğimdendi ama sesime bulaşan kanım gitti onun yarasına dokundu, onun kanını akıttı biliyordum. Yüzünde tarifsiz bir ifade belirdi ben öyle deyince.

Dudaklarında alaylı bir gülümseme oluştu. "Abi olmakta çok başaralı olduğumu söyleyemem."

"İlk doğmayı sen seçmiş olamazsın," dediğimde onu teselli etmemi beklemediği açıktı. "Herkesin kurtarılamayacağını en iyi senin bilmen gerekmiyor mu?"

Ben de ilk çocuktum ve şansım olsaydı bunu hiç istemezdim. Üstelik Aral Çakırca'nın yüzüne baktığımda rüyamı hatırlıyor o siyah gözlerinin hüzünle bana bakarken kan ağladığını anımsıyordum sürekli. Göstermiyordu ama kardeşinin yaşadığı her sene için bir ölüm hediye etmesine çok içerlemiş olmalıydı. Alin bana küstüğünü söylese benim için sıkılıyordu çünkü.

"Aksine," dedi Aral yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Ben birinin neyin öldürdüğünü ya da öldürebileceğini çok iyi bildiğimden arkamı dönemiyorum."

Onun ağzından ölüm kelimesini duymak, tüylerimi diken diken etti. Rüyamdan bana katil deyişi kulaklarımdaydı hâlâ. Birkaç adımda koluna yapışıp bana katil olmadığımı söyletmesini istememek için frenliyordum kendimi. Onun kim olduğunu ve ne yaşadığını merak ediyordum ama ağzımı açıp da soramadım. Alacağım cevaptan, verdiği kayıptan korkuyordum.

Gözlerine bakmaya devam ettim ve gülümsedim ben de içim korkuyla titrerken. "Kaçmakta sorun yok doktor," dedim gözlerime bakarak. "Bazı insanlar böyle yaşar."

Kafasını salladı hafifçe. Beni ikna etmeye ya da kendi fikrine yönlendirmeye çalışmadı hiç. Bu sabah elimi nasıl bıraktıysa aynı ifadeyle kabul etmişti söylediğimi. O an karar verdim, Aral Çakırca korkusuz olduğu için değil cesur olduğu için savaşmayı seçiyordu. Kaybetme riskini alıyordu ama korkak birine bunun için ısrar edemiyordu çünkü kaybın ne olduğunu o da biliyordu.

Saat 07:30'da mesaim bitmişti. Tüm notlarımı temize çıkarmıştım fakat hiçbir şey hatırlamıyordum yazdıklarımdan. Aklımı bir türlü verememiştim. Beremi kafama takıp marketten çıkış yaptığımda saat 07:45'di. Eve gitmem yarım saat kadar sürüyordu. Daha sonra okula geçecektim.

Tüm gece lapa lapa kar yağmıştı şehre, hâlâ yağmaya devam ediyordu. Henüz güneş doğmamıştı, geldiğim zamanla aynı tondaydı gökyüzünün rengi. Akşam mı sabah mı belli olmuyordu. Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, kar bulutları aydan yansıyor etrafı daha aydınlık ediyordu ama gökyüzüne baktığımda rüyamı hatırlıyordum.

İç çektim, durağa gitmek için sağıma döndüm ve beni izleyen sarışın adamla karşılaştım. Onu beklemediğim bir anda görünce irkildim fakat tek bir nabzım korkuyla çarparak ihanet etmedi bana. Aksine onu çıplak ellerimle öldürebilecek güçte hissettim kendimi. Montumun cebindeki ellerimi yumruk yaptım.

Yüzümde beklediği tepkiyi alamamak ilgisini çekmiş gibi gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. Onu gördüğüm iyi olmuştu aslında.

Çiçekleri kabul ettiğimi söylemek için bir fırsattı fakat bu adama karşı bir kin güdüyordum. Nasıl gütmezdim?

"Niye buradasın?" diye sordum mavi gözlerine bakarak.

Marketten çok uzakta durmuyordum, üstelik insanlar işe gitmek için evlerinden çıkmışlardı çoktan. Bana zarar vermek istese bile bunu burada yapamazdı.

"Çiçeklerin hoşunuza gidip gitmediğini kendim sorayım istedim. O zaman kendim verme şansım olmamıştı," deyip gülümsedi sanki bu planın bir parçası değilmiş, o çiçeklerle iki kişiyi tehdit etmemiş gibi bir rahatlık vardı üzerinde. Çiçeklerin ikimiz için olduğu da kanıtlanmıştı bu söylediğiyle. Acaba savcı için de hazırladıkları bir şey olmuş muydu? Yoksa yalnızca ikimizi mi tehdit etmişlerdi.

"Çiçeklerini kabul ediyorum," dedim ifadesizce yüzüne bakarken. "Arkamı dönecek, kulaklarımı tıkayacağım geçmişe. İpini kim tutuyorsa iletirsin."

Bu cümleleri söylerken içim titrediğinde, varlığını unuttuğum gururum bir kalp gibi içimde attığında fark ettim. Kaçmak kolay sanıyordu insan ama değildi.

Mavi gözlerinin genişlediğini gördüm sokak ışığının altında, şaşırtmıştı cevabım onu. İsteği bu olsa da böyle bir cevap beklemediği ortadaydı.

"Neden şaşırdın?" Sesimde tiksinen bir ton, yüzümde de aynı tonda bir ifade vardı "Hayırsız evlat tek sen misin sanıyorsun?"

Bu dünyada en çok kimden nefret ettiğimi sorsalardı önce kendimi gösteririm.

Yüzünde bir gülümseme oldu, ardından sesli bir gülüş çıktı dudaklarından. Beni ve abisini ölümle tehdit eden adam karşımda kahkahalarla gülüyordu. Tırnaklarım avuçlarıma oturdu.

"Bizim ailenin hayırsız evladı ben değil Aral oluyor ama bu önemli değil," diye geveledi ve dikkatini bana verdi. "Sen kaçmaya mı karar verdin?" diye sordu eğlenir gibi.

Eğlenen sesi öfkemi bir bıçak etti, içime batırdı "Aral kaçmıyor ama değil mi?" diye sordu heyecanlı bir sesle. Heyecanı midemi bulandırdı, bulantı içime batan o bıçağı göğsümün ortasında çevirdi, içimi oydu.

Normal bir psikoloji içinde değildi. Kendi kanından bir adama bu kini duyması normal değildi. Ama ben de değildim. Eğer içimdeki o

uçuruma bakmış olsaydım, eğer o uçurumdan düşmüş olsaydım, belki de onunla seviyede konuşuyor olacaktım.

"O, çiçeklerin asıl sahibi kimse ona iade edecektir," diye cevapladım sorusunu.

Aral Çakırca onu tanıdığımdan beri kararlı duruşunu bozmamıştı ve dediği gibi bir kayıp vermişse bir daha aynı hataya düşmeyecek birine benziyordu. Onun gözlerindeki o ateşi görmüştüm. Kendi yanacak olsa geri adım atmayacaktı ama kardeşini karşısına alabilecek miydi emin değildim bundan.

Söylediklerim karşımdaki adamın alkışlayarak gülmesine sebebiyet verdi. Karşımda oynadığı kara mizah tiyatrosuna anlam veremedim. Onun iki insanın ölümleri üzerine verdiği kararla bu kadar eğlenmesi baktıkça onu öldürme isteği doğuruyordu içimde ama bunu yapacak kadar cesur değildim. Arkamı döndüm bu yüzden. Her zaman yaptığım gibi arkamı döndüm. Bir adım atmıştım ki attığı kahkaha durmama sebep oldu.

Yirmi dört saat önce annemin ağlayışlarıyla başlamıştım güne. Tam bir gün sonra annemi ağlatan adamlardan birinin kahkahasıyla başlıyordum güne ve onu güldüren bendim. Annemi ağlatan da bu adamı güldüren de bendim. Dişlerimi kıracak kadar sıktım. Ağzım yine kendi kanım ısındı.

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi arkamdan. Kimden bahsettiğini anlayamadım. "Bu iş düşündüğümden daha eğlenceli olmaya başladı."

Son cümlesi bana kedi fare oyunu içindeki o çelimsiz fare gibi hissettirdi. Kedinin elinde oyuncak olan, eğlenmek için öldürülmeyip kaçma umuduyla alay edilen o çelimsiz fare gibi. Aral Çakırca'nın söyledikleri tekrar etti kafamda kendini. Alacaklı olan biziz ama borçlu çıkacağız demişti. Ben almaları yetmeyecekti, o çiçek bir gün annem belki de bir gün Alin için gelecekti. Bunu eğlenceli buluyordu.

Gözlerimi yere çevirdim. Ellerimi ceplerimden çıkardım ve avuçlarıma baktım. Yine avuçlarıma kan oturmuştu. Arkamı döndüm ve hâlâ gülen adama ilerledim. Bu o kadar hızlı oldu ki, tepki veremedi. Öfkeyle attığım tokatla başı sol omzuna düştü. Tırnaklarım yüzünde iki çizik bırakmış, tokadım dudağını patlatmıştı. Sızlayan avucumda artık yalnızca benim kanım yoktu. Geriye yatırdığı saçları bozularak sol gözünü kapatırken saçlarının altından bana baktı. Yüzündeki gülümseme silinmemişti. Dilini çıkarıp kanayan yarasına dokundu.

Duruşunu düzeltirken çenesine dokundu. "Elin ağırmış," deyip dişlerini göstererek güldü.

Ardından iyice gözlerime bakmak ister gibi bana eğildi, sinirlendiğini gözlerinden anlayabiliyordum. "Sana bir sır küçük kız. Savaşta, dövüşenlerden çok kaçanlar ölür."

"Ben kaçtığım için memnun olması gerektiğini söyle sahibine o zaman. Aileme dokunmayı aklından bile geçirmesin. Ailem hakkında düşünmesin, onları aklından bile geçirmesin," dedim kanlı ağzımla. "Çaresiz bırakılmış korkak insanların yaşamak için neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istemezsiniz."

Bakışlarım yüzündeki gülümsemesi donuklaştırdı.

"Kaybetmekten ya da kirleneceğinden korktuğum bir ruhum yok. Aileme dokunursanız sizin kanınızı kendi kanımdan daha çok yuttuğumdan emin olurum."

Sinirden titriyordum. Kafamı eğdim ve ağzımdaki kanı önüne tükürdüm.

"Bu benden alacağınız son kan damlası olsun."

Omzuna çarparak geçtim yanından, ölümün elçisini arkamda bıraktım. İleri attığım her adımda her şeyi arkamda bırakmış olmak diledim. Geleceğim gece kadar karanlık, şansıma olan güvenim üzerine tonlarca kar yağan o dağdı. Talihsizlikler beni bulmuyor, ben tam ortasına doğmuşum gibi hissettiriyordu. İşimizin bitmediğini biliyordum, hiçbir zaman bu kadar kolay olmazdı. Üzerimden geçip gitsin istiyordum, ben çiğnensem bile bu bela geçip gitsin istiyordum. Her gün eziliyordum ama yetmiyordu.

- Devam Edecek -

15.10.2021

Bölüm 3 | İpini Kesmek İsteyen Kukla

Selam. Yine aksatmadan günümüzde burada olabilmiş olmanın haklı gururunu yaşıyorum. İnşallah ayağımız takılmaz bir taşa. Ben size uzuuun bir bölüm bıraktım. Siz de bolca Oy ve Yorum bırakırsanız bu yazmam için beni teşvik eder iki taraf da mutlu olur diye düşünüyorum. Sizler bölümü okurken ben de yorumlarda olacağım. Lütfen oy ve yorum bırakmayı unutmayın, teşekkürler.

İpini Kesmek İsteyen Kukla sizlerle, keyifli okumalar dilerim...

Bana ulaşabileceğiniz hesaplar;

Instagram&Twitter&Spotify: ***filizpuluc***

Ayrıca alıntı ve yeni bölüm günü hakkında bilgiler için;

Instagram: ***baziinsanlarboyleyasar***

Twitter'da #BazıİnsanlarBöyleYaşar veya #Biby taglarına bakıyor olacağım <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 3 | İPLERİNİ KESMEK İSTEYEN KUKLA

♪ *Train Wreck - James Arthur*

♪ *No Time To Die - Billie Eilish*

Bu hayatta neyden korkuyorsam hepsine sağanak bir yağmur halinde tutuldum. Kaçmak istedikçe korkumla ıslandım. Eninde sonunda düştüm, korkuma yakalandım. Ben korkuyla ıslanmış yara bere içinde biriyim. Yapmam dediğim ne varsa hepsini yaptım. Arkamı dönemem dediğim her şeye arkamı döndüm, kendime bile. Erdemin bir faydasını görmediğimden kolayca söküp attım. Gururumu ayaklarım altına almakla kalmadım, başkalarının da ezmesine ses çıkarmadım.

Ne yaşarsam yaşayayım hak ettiğimi düşündüm. Her defasında hak ettiğimi bulduğumu düşündüm. Ama annem bunları hak etmiyordu. Küçük kız kardeşim, Alin, bunları hak etmiyordu.

Kalbim hırsımla çarparken göğüs kafesime, alnımı otobüsün soğuk direğine yasladım. O adamın söylediklerini zihnimde dönüyor, beni hep canımdan vuruyordu. Kaçmak istediğimi söylemiştim, kaçarsam görmezden geliniriz demiştim ama öyle olmayacak gibi duruyordu. Eğlenmişti benimle. Korkumla eğlenmişti.

Gülüşündeki o zehirli tını hatırlayınca bile tüylerimi diken diken etmişti. Bizim hayatlarımız onlar için bir eğlence aracıydı, kaçmak istesen de savaşmak istesen de bir önemi yok gibi duruyordu. Aral haklıydı, hep alacaklı olacaklardı ve sırf bu nedenden ötürü hırsları büyük adamları yenebileceğime inancım hiç yoktu. En azından bu halimle bunu yapamazdım. Hayat motivasyonum annem ve kız kardeşim üzerineydi. Onlar benim zayıf noktamdı, onlar benim belimi büken, kanadımı kıran, kinimi başkasına değil kendime büken etkenlerdi. Babamı kaybetmek beni onlara karşı korkak birine çevirmişti. Korkmak beni diri tutuyordu. Korkacak bir şeyimin olması hayata bağlıyordu beni. Eğer şimdiye kadar uçurumdan aşağıya bakmamışsam sebebi onlardı. Onlar beni yaşama bağlamıyordu, ben onlar için yaşama bağlıyordum kendimi. Aradaki ipi kopacak olursa ilk düşen ben olacaktım. Onları kaybetmek istemiyordum, kendimi kaybetmek istemiyordum. O adama söylediğim her kelimede ciddiydim fakat eğer aşağı bakarsam korktuğum biri olmaktan korkuyordum. Ben aylarca katil olduğunu düşünmüş biriydim, bu düşünceye öyle alışmıştım ki gerçekten olmaktan korkuyordum.

Kendi ailesi için hayırsız evladın Aral Çakırca olduğunu söylerken neyi kastetmişti bilmiyordum. Aral Çakırca'nın sakladığı şeyle ilgili olabileceğini düşünüyordum. Aral Çakırca aslında kimdi? Kaçamayacağımı düşündüğü halde ısrar etmemesinin sebebi neydi? Neyi kaybetmişti? Kafamda ona dair birçok soru vardı. Savcı çiçeklerden haberdardı ama o adam hâlâ dışarda olduğuna göre onu içerde tutabileceği bir şey çıkmamıştı arkasından. Çiçeklerin bir tehdit olduğunu anlayanlar bizdik, abisine çiçek yolladı diye kimse onu içeri tıkamazdı neticede.

Dişlerimi sıktım, tutunduğum direği o kadar sıktım ki soğuktan kızaran ellerim bembeyaz kesildi. Derin nefesler alıp vermeye

başladım. Sakinleşmeli, kafamdaki bu uyuşukluğu dağıtmalıydım. Düşmenin sırası değildi, oturup ağlamanın şikâyet etmenin bir anlamı yoktu. Soğukkanlılığımı kaybedersem elimdeki her şeyimi kaybederdim.

Hava soğuktu, otobüs soğuktu ama ben içimi sıkıntı bastığından ter içinde kalmıştım. Bir an önce otobüsten inme, soğuk havaya çıkma isteğiyle doldu içim. İnmem gereken durağa geldiğimde tabiri caizse kendimi otobüsten attım. Soğuk hava etrafımı sardı. Nefes nefese durağa ilerledim ve tahta banka oturdum yorgunca. Midem bulantımı bastırmak için derin nefesler aldım. Elimi saçlarıma götürüp beremi çekip aldım. Saçlarım yüzümü çerelerken saniyesinde, beremi kucağıma bıraktım. Tüm saçlarımı tepemde topladım büyük bir ihtiyaçla. Ensemdeki saçlarım terimle nemlenmişti zira ben hep üşüyen biriydim normalde. Saçlarım tepemde at kuyruğu yaparak yakamı açtım serinlemek için.

İki elimi yorgunca kucağıma bıraktığımda gözlerimi kapattım.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım.

Aral Çakırca'nın sesi zihnimde uğuldadı, o sırada ellerimi tuttu yine sanki. Bu düşünceyle ürpererek gözlerimi açtım. Ellerime baktım, tuttuğu sağ elimin tırnakları arasında şimdi kardeşinin kanı kurumuştu. Yumruklarımı sıktım. Derin birkaç nefes aldım.

Aklıma Alin düşmüştü. Onu bir an önce görme ihtiyacıyla ayağa kalktım. Botlarım altında buzlaşan karı ezerek eve doğru ilerledim. Acelesi vardı adımlarımın, ayağım kaydı, dengemi kaybettim ama düşmedim. Ben dengesiz biriydim, ayağımı hep kaydırırdı hayat ama düştüğüm yerden kalkar, inadına yürüyordum. Yerde kalmamıştım henüz ama yerde kalma korkusu hep içimdeydi.

Sokağa girdiğimde her şeyin normal göründüğünde biraz olsun rahatlamış hissettim. Sakinlik hakimdi sokağa, bir uğursuzluk sezmiyordum. Sık nefeslerim kafamın etrafında kendi nefesimden bir buhar bulutu oluşturuyordu. Öyle kasılmıştı bedenim, kemiklerim çatırdıyormuş gibi hissediyordum her adımda.

Binanın merdivenlerini çıktım, soğuk parmaklarımın sırtını kapıya yasladım, üç kez çaldım. Kısa bir süre aldı annemin kapıyı açması. Kapı açıldı ve yüzünde beni gördüğüne sevinen samimi bir gülümseme yer aldığında kaygıyla kasılan bedenimin gevşediğini hissettim, omuzlarım düştü rahatlamışım gibi. Yüzü yorgun, gözleri kızarıktı

ama nefes alıyordu hâlâ. Bu benim için yeterliydi şimdilik, her şeyi düzeltmek için önce yaşıyor olması gerekiyordu, o yaşadığı müddetçe onu mutlu etmenin yollarını bulabilirdim, yeter ki onlar yaşasındı.

"Hoş geldin bir tanem," dedi gülümseyerek.

İçeri girdim gülümsemeye çalışarak. Çantamı kapının kenarına bırakıp, montumu soydum omuzlarımdan, kendimi banyoya attım. Elimdeki kandan kurtulma isteğiyle ellerimi yıkadım üç defa. Yüzüme ılık suyu çarptım kendime gelmek isteyerek. Kafamı kaldırıp aynadaki yansımama baktım. Donuk gözlerimin arkasında zincirleri kopmuş olsa da yarasını izleyen beni görebiliyordum. O yara gerçek değildi ama acısı gerçekti. O acı içime yer etmişti, nasıl geçecekti?

Saçlarımla aynı tondaki gözlerime baktım. Kan oturmuştu gözlerime, şimdi kızıl kahve duruyorlardı. Bir süreliğine yumdum gözlerimi ağırlığımı lavaboyu iki yanından tutan kollarıma vererek. Hayatım boyunca bu korkuyla mı yaşayacaktım? Ya Aral Çakırca haklı çıkarsa? O zaman ne yapacaktım? Babamı ben öldürmemiştim ama ya bu sefer annemi ve Alin'i öldürecek kararı verirsem ne yapacaktım?

Aniden bacağımda bir baskı hissettiğimde irkildim. Gözlerimi açıp bacağıma sarılan şeye baktım. Alin henüz uykusu açılmamış bir halde bacağıma sarılmıştı, yanağını bacağıma yaslamış halde uyukluyordu hâlâ. Benden ilgi isteyen küçük bir kedi yavrusu gibiydi. Onun belki de sevgime en çok ihtiyaç duyduğu zamanlardı fakat ben önce yaşam ihtiyaçlarını karşılamakla ilgilenmek zorundaydım.

Elimi uzattım ve yumuşak yanağına dokundum nazikçe.

"Günaydın minik sincap," diye fısıldadım.

Gökyüzüne benzeyen gözlerini araladı birazcık yanağını elime sürttü.

"Günaydın Linacım," dedi pürüzlü bir sesle.

Ayakta uyuyor oluşuna içim gitti. Hafifçe soluma döndüm ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek eğildim. Belimdeki ağrı eğildiğimde kendini hatırlattı tekrar. Alin'i koltuk altlarından tutup kaldırdım. Hafif bedenini kucağıma aldım. Başını omzuma koydu. Kolunu omzuma sardı yanağıma belli belirsiz bir öpücük bıraktı.

"Sakyambaç oynayalım," diye mırıldandı hâlâ uykulu olmasına rağmen.

Olduğum yere mıh gibi çaktı beni bu cümle. Ne Aral Çakırca'nın ne de o adamın söylediklerini unutamayacaktım. İkisinin de söyledikleri zihnimde sızladı. *Sizi ne kadar saklayabilirim?*

Alin'i tutuşum sıkılaştı. Dudaklarımı omuzuna bastırdım. Kucağımda Alin'le banyodan çıkıp mutfağa ilerledim. Annem kahvaltıyı hazırlamıştı çoktan, çantamdan çıkardığı termosumu yıkıyordu elinde. Okula gideceğim diye tekrar dolduracaktı benim için. Bir sandalyeye oturdum yorgunca, oturduğumda belim ve diğer tüm kemiklerim ağrıdı.

Ben sandalyeye oturduğum sıralarda Alin'in uykusu biraz daha açılmış gibi duruyordu. Sırtımdaki saçlarımla oynuyordu kucağımda.

"Ye hadi Linacım," dedi annem termosumu kurularken. "Okula geç kalacaksın."

Gözlerim duvardaki saate kaydı. Vizite çıkmam için en fazla kırk dakikam vardı. Beş dakika içinde çıkmam, çıktığım gibi otobüse binmem gerekiyordu yetişebilmem için. Her şeyim aceleyleydi, tek bir rahat işim yoktu. Zamanla yarış içindeydim ve bu kazanamayacağımı bildiğim bir yarıştı. Kaybetmeye mahkûm edilmiştim. Ben akreptim, yelkovanla yarışa giremezdim.

İştahım yoktu ama bir zeytin aldım midemi toparlaması için. Hızlı hızlı bir şeyler atıştırırken Alin kucağımda kıpırdandı. Yüzüne baktım. Mavi gözleri beklentiyle beni izliyordu. Saklambaç oynamak istediğini anlayabiliyordum bakışlarından. Kıpır kıpırdı kucağımda.

"Git saklan bakalım," dediğimde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Uykulu olsa da heyecanlı bir şekilde kucağımdan sıyrılarak indi.

Parmaklarının hepsini gösterdi bana. "Yüse kaday say Linacım."

En sevdiği oyun saklambaç, bildiği en yüksek sayı yüzdü.

Alin... Yüz gün saklasam seni, kurtarmak için yeter mi?

Elimde bir yanma hissi hissedince yumruklarımı sıktım. "Tamam," dedim kısık bir sesle.

Bana gülümsedi ve neşeyle koşarak çıktı mutfaktan. Sıcak, üzerinde buharı tüten çayı dilimi yakacağını bile ile yudumladım. Yara olan dilim acıyla sızladı, yandı. Yana yana içtim çayı, daha ne kadar yanardı canım? Acı hissetmek uyandırdı beni, zihnimdeki uyuşukluğu dağıttı. Bunları düşünme Lina diye geçirdim içimden. İhtimallerin ipine takılmadıkça yaşamak mümkün.

Ayağa kalktığımda annem elimi tuttu. Gözlerimi ona çevirdim. Yorgun gözlerinde endişe barındırıyordu yine.

"Bir şey mi oldu Lina?" Gözlerini yüzümde gezdiriyordu. "Benden bir şey saklamıyorsun değil mi?"

Saklanma kelimesini duymak istemiyordum. Kaçmak ya da savaşmak kelimesini duymak istemiyordum. Hiçbir şey duymak istemiyordum. Dünya şu an dursun istiyordum yalnızca. Tüm hayatımı bu evin içinde bu insanlarla geçireyim, öleceksek eğer arkada kimse kalmasan ölelim en azından istiyordum.

Dişlerimi sıktım, ölmek yok Lina. Onları yaşatmadan ölmek yok.

"Yorgunum," dedim kısaca. "Geçer."

Bunu amaçlamamıştım ama söylediğim onu derinden üzdü. Yalan söylemekten de doğrularımın insanları incitmesinde de yorulmuştum artık. Biraz dinlenmek istiyordum sadece. Dinlenmek ve durulmak istiyordum. Hiçbir şey yapmadan oturmak, yalnızca bir manzaraya bakmak istiyordum.

Annemi teselli edemedim ve mutfaktan annemin kahve doldurduğu termosumu alarak çıktım sessizce. Bir kurt annemi üzdüm diye içimi kemirmeye başladı ama onun da yiyebileceği çok az şey vardı içimde. Üzerimi değiştirdim, çantamdan temize çektiğim notları çıkardım. Not defterimi ve termosu çantama atıp montumu üzerime geçirdim. O sırada Alin'in duyabileceği yükseklikte bir sesle yüze kadar sayıyordum yavaşça. Sayıyor olmam Alin'in onu aradığımı düşünmesini sağlıyordu. Onunla oynamak için bile zamanım yoktu. Büyüdüğünde beni hep dışarda hatırlayacaktı. Büyüdüğünde beni hep koşarken hatırlayacaktı, kaçarken hatırlayacaktı. Kendinden bile kaçarken hatırlayacaktı. Onların hayatıyla kumar oynarken hatırlayacaktı. Onun hayatını çalarken hatırlayacaktı.

Odadan çıkıp banyoya ilerledim hızlı adımlarla. Dişlerimi fırçaladım çabucak. Vizite geç kalacaktım. Bu süreklilik kazanmaya başlamış bir durumdu. Hocalarımın hoşuna gitmiyordu ama babamın öldüğünü bildiklerinden ruh halimdeki değişimin farkındaydılar. Müsamaha gösteriyor, göz yumuyorlardı ama bundan nefret ediyordum. Önceden kaybını avantaja çeviren insanlardan hoşlanmazdım, şimdi o kişiydim. Bunu kullanıyordum çünkü işe gitmek zorundaydım. İşten erken çıkmam mümkün olmuyordu, dönüşte eve uğramam gerekiyordu

çünkü Alin beni görmediğinde çok ağlıyordu. Okul da geç kalmama sessiz kalıyordu, ben de onu kullanıyordum işte.

Ağzımı çalkalayıp zihnimde dönen düşüncelerden usanmış bir şekilde ıslak elimin avucunu sağ gözüme bastırdım.

"Düşünme," dedim düşünmekten yorularak. "Düşünme Lina."

Banyodan ayrıldım. Alin'i zorlanmadan genelde saklandığı o köşede buldum.

"Buldum seni," dediğimde kıkırdayarak çıktı saklandığı yerden.

"Biy daha," dedi neşeyle.

Gülümsedim burukça ve yanağını okşadım. "Şimdi okula gitmem lazım. Akşam geldiğimde sen uyuyana kadar oynarız olur mu?"

Yüzü asıldı ama kafasını salladı. Uyumlu ve sevgi dolu bir çocuktu hep, bazen keşke öyle olmasa diyordum, daha çok üzüyordu beni bu uyumluluğu. Uzanıp yanağını öptüm, o da beni öptü sevgiyle.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordum gönlünü alma isteğiyle dolup taşarak.

Kafasını salladı heyecanla. "Boyama tibabı."

Kitap diyemeyişi gülümsetti beni. "Tamam, gelirken alacağım."

Gülümsedi bana dişlerini göstererek. "Dikkatli ol Linacım."

"Sen de öyle," derken yanağını okşamaya devam ettim. "Numaramı hatırlıyorsun değil mi?"

Kafasını hızlıca sallayıp aklında kalması için şarkı şeklinde ezberlettiğim numaramı söylemeye başladı. "Sıfıy, bes, üs, döyt, aytı," dedi şarkı söyler gibi bir tonda.

Ona ne olur olmaz diye öğretmiştim numaramı. Kaybolursa polis amcalara söylemesini istemiştim. Henüz dört yaşındaydı ama yaşına göre zeki bir kızdı, bu detayı aklında tutabileceğine inanıyordum.

Tamamını doğru sırayla okuduğunda gülümsedim. "Aferin sana."

Saçlarının üzerinden öptüm. Ayağa kalktım, annemi de öperek ayrıldım evden.

Binanın önüne çıktığımda tekrar kar yağmaya başlamıştı. İnsanlığa küsmüş mevsimler yılların biriken kırgınlığını üzerime yığıyordu sanki. Senelerin yağmayan karı bir ayda mı inecekti yeryüzüne merak ediyordum. Benim hayatım hep böyle kara kış mı geçecekti?

Bıkmış bir ifadeyle nefes verdim. Üşüyen burnumu montumun yakasına saklayarak binanın önünden ayrıldım. Sabah gelirken hızlı hızlı yürüdüğümden soğuk hava boğazımı tahriş etmişti, bir ağır peyda

olmuştu boğazıma geçmiyordu. Yine de hızlı adımlarla otobüs durağına ilerledim. Geç kalacaktım yine vizite. Söylenmeyeceklerdi yüzüme karşı ama arkamdan yapamıyorsa bıraksın diyeceklerdi. Haksızlar diyemiyordum, belki de okulu dondurmam gerekirdi. Dondurmak zor işti ama benim durumumda sorun çıkmazdı muhtemelen fakat ben okuldan da uzaklaşırsam kendim için hiçbir şey yapamayacaktım. Doktorluktan kopmak istemiyordum, orası kafamı dağıtabildiğim, kendimi düşünmediğim tek yerdi.

Güneş doğmak üzereydi, bir gün bana doğsun isterdim. Öksürdüm birkaç kez. Durağın altında durdum. Gözlerimi ana caddedeki polis arabalarının parlayan kırmızı mavi ışığına diktim. Polisler, adli tıpçılar ve savcıların karıştığı bir skandalın ortasında bir adli tıpçı ve savcının dürüstlüğüne muhtaçtım.

Gözlüklerimi bereme doğru kaldırıp ağrıyan gözlerime avuçlarımı bastırdım. Soğuk gözlerime iyi geliyor olsa da gözlerim o kadar kuruyordu ki batmaya sızlamaya başlamışlardı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırırken o adamın gülüşü uğuldadı yine kulağımda. Zihnimin içinde dönüp duran o gülüşe kilitli kalmıştım. Uzun zamandır artık ezdirecek gururum kalmadığını düşünürdüm ama bu sabah uzun zaman sonra gururumun bana varlığını hatırlattığı ilk andı. Cennet çiçekleri bir uyarı değil, bir temenniydi. Kaçmak ya da kaçmamak önemli değil gibi duruyordu ve bunun hiçbir mantığı yoktu. Benden ne istediklerini anlayamıyordum.

Sıkıntıyla nefes verdim. Ellerimi gözlerimden çekerken gözlüklerimi yüzümde düzelttim. Sağ elimi montumun cebine soktum ve soğuktan buz kalıbına dönen telefonumu çıkardım. Savcıya mesaj atmak, sarışın adamın neyin nesi olduğunu sormak istemiştim ama telefonumun muhtemelen soğuktan kapanmış olduğunu gördüm. Lanet okuyarak ellerimi etrafına sardım ısıtmak isteyerek fakat ellerimin de buz tutan çelik kasadan bir farkı yoktu.

Binmem gereken otobüs geldiğinde telefonumu cebime kaldırdım. Öğrenci kartımı otobüse okuttum, sıkış tıkış otobüsün içerisine girdim. İstemsizce boynumu içime çekip olduğum yerde küçücük kaldım ve bir köşeye sıkıştım. Avucum içine hapsettiğim telefonum on beş dakika kadar sonra açıldı. Şarjı çok yoktu fakat gün içerisinde bitirecek kadar ilgi göstermediğimden dert etmedim.

Parmaklarım rehberimde gezinirken kartviziti aldıktan sonra savcının numarasını kaybetmediğimi anımsadım. Numaraya hiç bakmamıştım, aklımdaki tek numara Aral Çakırca'nın markette söylediği numaraydı. Aral Çakırca'ya güvenmiyordum, soracak çok sorum vardı. Kardeşine öfkeli ve nefret yüklüydüm. Fakat neyin ne olduğunu bilmeden suçsuz birini tekrar yaralamak istemiyordum.

Montumun ceplerini yokladım, parmağımın ucuna kartın köşesi battı. Hâlâ bıraktığım yerde olmasına memnun oldum. Kartı dışarı çıkardım, kartı okudum. Kişisel numarasını da diğer hattın numarasını da ezberlemiştim okurken. Otobüsün camına yaslandım ve numarayı ezberimden rehberime kaydettim. Kartı tekrar cebime bırakıp, mesajlara girdim.

Telefonum numaramın kayıtlı olduğu operatörden gelen mesajdan ve annemin eve gelirken benden almamı istediği mesajlardan başka mesaj yoktu telefonumda.

Yeni bir mesaj oluşturdum.

Savcı Yiğit Atalay

Konuşmak istiyorum.

Konuşmak istiyorum... Böyle yazmıştım ama gönder tuşuna basmamıştım. Ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Ona güvenebilir miyim emin değildim. Bir savcı kandırmıştı beni, biri daha kandırmayacak değildi. Hem o bana güveniyor muydu ki? Aral Çakırca'nın kim olduğunu sorsam söyleyecek miydi bana? O sarışın adamın olayını sorsam anlatacak mıydı? Ben ona anlatır mıydım? Hem ne diyecektim ona? Kaçamayacağıma ikna olmaya başladım mı? Doktor haklı çıktı, her türlü borçlu olacağım onlara, bizzat verildi mesajı mı diyecektim? Gerçekten kaçamıyor muydum şimdi? Gerçekten sırtımı dönemiyor muydum? Neden bunları yaşamak zorundaydım? Neden bu korkuyla yaşamak zorundayım?

Ne kadar süre çoktan kararan ekranıma baktım öylece bilmiyorum. Otobüs durduğunda inmem gereken durağın ismi anons edildiğinde bir uykudan uyanır gibi gözlerimi kırptım ve kafamı kaldırdım. Neyse ki başka biri inmek için tuşa basmıştı. Açılan kapıdan dışarı attım kendimi. O sırada binmem gereken bir diğer otobüste yanaşmıştı durağa.

İkinci otobüsle o kadar uzun süre yolculuk etmiyordum. Birkaç durak sonra hastanenin önündeki durakta indim ve olabildiğince hızlı

adımlarla hastaneye ilerledim. Hastaneden içeri girdiğimde rahatsız edici koku soğuktan üşüdüğü için sızlayan burnumu daha çok sızlattı. Bu kokudan nefret ediyordum, bana hep kötü anılarımı hatırlatıyordu. Tek bir iyi anım yoktu bu kokuya dair. Bir çocuğun doğuşunu görmemiştim hiç, çocuk olan kız kardeşimin annem için ağlayışlarını işitmiştim. Annemi ölümün pençesinde aylarca izlemiş, babamı kaybetmiştim.

Yorgun ama hızlı adımlarla adımladım sabahın erken saati olduğundan henüz dolmamış boş koridorları. Soğukta hızlı yürümek için ağzımdan aldığım nefesler boğazımdaki ağrıyı şiddetlendirdi, boğazım kurumuştu. Birkaç kez öksürmek zorunda kaldım stajyer doktorlara ayrılan odaya girerken. İçeride birkaç tane iki üst dönemimden intörn vardı. Biri uyuyor, biri uzanarak telefonuna bakıyordu. Dolabıma eşyalarımı bıraktım, formamı giyindim ve not defterimi yanıma alıp beyaz önlüğümü giyerek boynumda stetoskopla çıktım odadan bir hışım.

Sorumlu tutulduğum hastaların vizitesine çıktım. Viziteden sonra genellikle kan almakla geçiyordu zamanım. Vizitem bittiğinde bir hemşireyle müşahede odasına girdik. Perdeyi açtığımda karşımda küçük bir çocuk görünce irkildim. Ufak bir kız çocuğuydu, uyuyordu. Alin yaşlarındaydı. Hayalimde canlanan senaryolar kalp ritmim ile oynarken zihnimin derinlerine bastırdım onları, şimdi hiç sırası değildi.

"Doktor hanım," dedi hemşire yüzüme bakarken.

Boğazımı temizledim, "Devam edin," dedim gözlerimi kızın yüzünden ayırarak.

"Yüksek ateşle geldi," deyip yaptıkları işlemleri bana anlatırken işlem geçmişi perdesinden neler yapıldığını kontrol ettim ben de.

Sorumlu doktoru kan testi istemişti, hepatit b şüphesi üzerinde duruluyor gibi duruyordu. Yüksek ateşte damarları incelmiş olmalıydı. Yatağın yanındaki tabureye oturdum. Yanında refakatçisi annesiydi. Kadın beni gördüğünden beri dik dik bakıyordu bana.

Tabureye oturduğum sırada "Doktor musunuz?" diye sordu bana küçük gösterdiğim için şüphelenerek.

"Öyleyim," dedim yüzüne bakmadan.

"Stajyer değilsiniz yani?"

"Öyleyim," dedim ellerime beyaz lateks eldivenleri giyerken.

"Doktor değilsin yani," dedi memnuniyetsiz bir sesle.

Ses etmedim, ne düşündüğü umurumda değildi. Küçük kızın kolunu yukarı sıyırdım, beyaz teninde sararma vardı.

"Doktor değilseniz sizin yapmanızı istemiyorum," diye karşı çıktı kadın ayağa kalkarken.

"Stajyer de olsa doktorum," dedim ben de sakince kızının kolundaki damarlara bakarken.

Koluna turnikeye yapıp baş parmağımı dirsek içinde gezdirdim hafif hafif bastırarak. İncecik kolları vardı, çocuklardan kan almak normalde de zordu. Bir de şimdi damarları inceldiğinden hiç hoşlanmamıştım içinde olduğum durumdan.

Annesi yerinden kalkmış tepemde dikiliyor hemşireyle benim hakkımda söylenerek konuşuyordu. Bir damarda karar kılıp enjektörün başlığını çıkardığımda sırada bana dokunmak üzere bana uzandığını fark edince istemsizce ileri eğilip bana dokunmasını engelledim. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde kaşları çatıktı, eli yukarda kalmıştı.

"Yapmayın diyorum neyi anlamıyorsunuz?"

"Ateşi olduğu için damarları incelmiş, hemşire hanım da zorlanacaktır. Hem bu benim işim," dedim bıkkın bir sesle.

"Uzman doktor istiyorum," diye sesini yükseltti. "Özellikle belirttim neden gelmediler? En azından gerçek bir doktor çağırın gelsin!"

"Koridora çıkın," dedim boş bir ifadeyle ben de. "Baş hekimin odası en üst katta."

Boş doktor yoktu ki hiç, onun isteğine keyfine göre mi hareket edecek insanlar sanıyordu? Talep ettiyse baş hekime gitsindi, benimle niye tartışıyordu. İstesem hasta seçme hakkım vardı, bırakır giderdim ama bu kızı bırakamadım.

"Seni küçük," dedi ama kabullenir gibi geri çekildi. "Hele bir yanlış bir şey yap peşini bırakmam," diye tehdit etti beni.

Çok daha iyi şekillerde tehdit edildiğim olmuştu.

İğnenin ucunu gözüme kestirdiğim damara soktum, kan gelmediğinde hafifçe oynatmak durumunda kaldım, tam damarı bulduğum kanı akmaya başladığı sırada çocuk uyandı ve kanı görünce ağlamaya başladı. Muhtemelen zaten hasta olduğu için hassastı, kendini daha kötü hissetmiş olmalıydı.

"Sorun yok," deyip onu yatıştırdığım sırada annesi aniden yaygara kopardı.

"Bırak, çıkar şunu çocuğumdan!"

Bağırarak enjektörü tutan koluma sarıldığında irkildim.

Annesinin verdiği tepki çocuğu daha çok korkuttu. Çocukta hepatit şüphe olduğundan çıkaracağım iğnenin birine batmasından, ya da aldığım kanın düşmesinden kaygılanarak kadını kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama kadın çocuğunun kolunun içinde bir iğne olduğunu anlamıyormuş gibi beni çekiştirip duruyordu. Saçlarımı ensemden kavradı ve beni geriye doğru çektiğinde çocuğa zarar verecek endişeyle enjektörü bıraktım.

Hemşire de o sırada kadını üzerimden almaya çalışıyordu. Ayağa kalkıp artık iki elim boşta olduğundan kadının kollarını sabitledim ve gözlerimi hemşireye çevirip "Enjektörü al," diyebildim sadece.

Hemşire kadını bırakınca kadın var gücüyle saçlarımı çekmeye, bana hakaretler etmeye başladı. Saçlarımı çekmesine öfke duyarak ensemdeki saçlarımdan kurtardığımda gücüme şaşırmış bir ifadeyle baktı.

Öfkeli gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Çocuğun ödünü kopardın üstüne başkalarını da hasta edebilirdin," dedim öfkelenerek. "Kendinize gelin!"

"Sen benimle nasıl konuşuyorsun?" diye bağırdı bu kez. "Sana bırak demiştim en cürretle çocuğuma dokunursun?"

"Enjektör kolundayken koluma yapıştın nasıl bırakabilirim?! Çok düşünüyorsan neden ağlayan çocuğunla ilgilenmiyorsun?" diye sordum

O sırada kapının açılıp bir erkek sesinin yankılandı, ne dediğini anlayamadan kadın önümden çekildi ve büyük bir kuvvetle öne doğru itilmemle dengemi toparlayamayıp kan örneklerini koyduğumuz tezgâha kolumu çarparak dizlerimin üzerine yere düştüm. Belime saplanan şiddetli ağrı gözlerimi karartacak kadardı. Kan tüpleri onlara çarptığım için yerle bir olurken müşahede odasında bir kargaşa çıkmıştı adeta. Güvenlikler gelmişti, bağırıp çağırıyor bana lanet okuyorlardı. Ne çocuk ne ben o an kimsenin umurunda değildik.

Düşerken kırdığım tüplerden akan kan örnekleri birbirine karışmış fayansta kendilerine bir yol çizerken ellerimin altına kadar yayılmışlardı. Ellerim üzerine düşerek kafamın yere gelmesine engel

olmuştum neyse ki. Aksi halinde hastalık kapmam kaçınılmaz olurdu. Öfkeyle bir nefes verdim. Öfkem kendimden başkasına değildi hiç. Neden bırakıp gitmemiştim ki? Birkaç saat sonra bir başka doktor bakabilirdi o çocuğa, bırakmalıydım. Bırakamamıştım, Alin'e benziyor diye, hemen iyileşsin diye bırakıp gidememiştim.

Ellerime baktım öylece. Ellerim yine kana bulanmıştı. Ellerimin kanın içinde olmasından nefret ediyordum. Neden birkaç gündür ellerimi hep kan içinde görüyordum? Tam da temizlenmişken?

Güçlü bir el kolumu kavradığında irkildim ve yanıma gelen benzer önlükteki kişiyi o an fark edebildim. Temasından rahatsız olarak kolumu çektim ve dizlerimin üzerine kalktım ellerim üzerinden.

"İyi misin?" diye sordu elini kendine çekerken.

"İyiyim, sorun yok," diye yalan söyledim.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu karşımdaki adam, yüzüne bakmadım.

Sol göğüs cebinde yazan ismi okudum. Benim hocam değildi ama uzman doktordu. Kadın talep ettiğinde gelmeyen doktordu belki de.

"Çocuk ağlayınca endişelendi annesi," dedim hâlâ gözlerim ellerime kayarken. "Ellerimi yıkayacağım." Yanından geçeceğim sırada önüme geçtiğinde sabırla gözlerimi kapattım.

"Hata yapamayacağın yerler vardır," dedi. Öfkem içimde gerdikçe gerdi beni. "Aids ya da hepatit kaptıysan ne yapacaksın?"

Gözlerimi kaldırdım ve öfke dolu gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Sert bir yüzü, kendini beğenmiş bir ifadesi vardı. Fakat benden bu şiddete bir öfke beklemediği belli oluyordu yüzünden. Korkup sinmemi ya da özür dilememi bekliyor olmalıydı rütbelerimizden ötürü. Sırf benden birkaç sene önce doğdu diye ona hürmet mi gösterecektim?

"En fazla ölürüm," dedim dümdüz bir ifadeyle.

Kaşları bu tutumuma daha çok çatıldı ama umursamadım. İsmimi öğrenmek ister gibi gözleri üzerimde gezindiğinde "Lina Kara," dedim ona zahmet etmesin diye. "Dördüncü sınıftayım."

Gözlerimi önüme çevirip çıktım odadan. Koridora çıktığımda herkes kana bulanan bana baktı. Hasta yakınları endişeyle dışarda içerisine bakıyorlardı. En yakın lavaboya girip büyük bir ihtiyaçla ellerimi suyun altına soktum. Ellerimde eldivenlerim vardı ama onları çıkarırken çıplak elle dokunmak istememiştim.

Ellerimi öfkemle ovaladım, akan kan benimdi sanki. Öyle çok kan vardı ki elimde, su kırmızıya boyanıyordu. Lateskleri fazla kandan

arıtıp tiksinerek ellerimden çıkardım ve çöpe fırlattım. Kendi ellerimi yıkamaya başladım bu kez. Fakat hissettiğim yoğun mide bulantısıyla ellerimi yıkamayı bırakıp arkamı döndüğüm gibi kabine girerek dizlerimin üzerine çöktüm. Sabah zorla yediğim her şeyi kustum. Midemdeki bulantı geçene kadar öğürdüm durdum.

Yorgun düşerek olduğum yere bıraktım kendimi, kafamı kabine yasladım. Hiçbir şey hissetmiyordum artık. İçimdeki her şeyi midemde taşıyormuşum gibi boşaltmış yalnızca uyuma isteğiyle kalmıştım. Olduğum yerden kalkmak istemiyordum, uyumak istiyordum yalnızca.

Hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıp veriyordum. Kanı görmek bana o adamı hatırlattığından tüm uykumu açmıştı aslında fakat ben uyumak istiyordum. Zihnim o kadar doluydu ki senelerce uyusam belki rahatlardı. Ellerime baktım, titriyordum biraz. Katil değildim ama ya birini öldürürsem korkusu hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktığında soğukkanlılığımı kaybettiğim oluyordu. Tıp okuyordum ama ölen birini bir daha görürüm diye ödüm kopuyordu.

Üşüyen burnumu çektim ve oturduğum yerden kalktım mecburiyetle. Üzerimdeki kanı görmek bana o adamı hatırlatıyor, midemi tekrar bulandırıyordu. Üzerimi değiştirmeliydim.

"Ölümün gözlerine bakabiliyorsun," diye mırıldandım kendi kendime. "Ama yanında duran birine bakar diye ödün kopuyor."

Gülümsedim ağzımdaki kan tadı midemi tekrar bulandırırken. "Açılan yarayı kaparken gözünü kırpmıyorsun. Ama yarayı ben açarsam diye dizlerin titriyor."

Yutkundum. "Titreyen dizlerinle mi kaçacaktın Lina? Ayakta dahi duramayan bu halinle mi onların kanını yutacaktın?"

Sinirle kabinin kapısına vurdum. Hafifçe titreyen elime baktım kapıya yasladığım. Dişlerimi sıktım. "Korkak!" Kafamı kapıya vurdum. "Korkak!"

Kapıyı sertçe açtım ve dışarı çıkıp aynadaki görüntüme bakmaktan kaçacağım sırada duraksadım ve gözlerimi görüntüme çevirdim inatla. Yaklaştım, ellerimi lavabonun tezgâhına yasladım ve yüzümü iyice yaklaştırdım aynaya. Gözlerimin içine baktım.

"Korkak."

Kendime bakıyor olmaktan nefret ettim. Yüzümden, saçlarımdan, gözümün üstündeki kaşımdan nefret ettim. Avuç içlerime izini çoktan

işlemiş sıkı yumruğumu kaldırdığım gibi aynadaki görüntümün üzerine geçirdim öfkeyle. Vurduğum yer çatladı. Görüntümü bin bir parçaya böldü. Bir çift gözlerimin içine bakmazken birçok çifti bakıyordu şimdi yüzüme.

Kafamı eğdim ve bu kez kendi kanıma bulanan elimle çıktım lavabodan, daha fazla orada duramaya dayanamayarak. Kapıyı açtığımda girmeyi bekleyen hastalar halimi görünce irkildiler. Kanayan elime, kana bulanan üstüme başıma ve arkamdaki parçalanan aynaya baktılar. Merakla fısıldadılar, arkamdan ahlayıp vahladılar.

Delirmiş herhalde dediler, asıl deliliğin bunca iş arasında aklı başımda olmak olacağını tahmin bile edemezlerdi.

Bir hastayla münakaşaya girmek, istenmeyen tedaviye devam etmek, üstünün egosunu incitmek, kendine ve hastane malına zarar vermek bir stajyer doktorun yapmaması gereken şeyler. Ben bunların hepsini üst üste tek seferde yapmıştım. Şansımı zaten zorluyordum, bu sefer sınırı tamamen aşmıştım. Uzman doktor beni şikâyet etmişti sorumlu hocama, böyle bir öğrencinin kendine hayrı olmadığını söylemişti muhtemelen. Haksız diyemezdim fakat öfkeliydim yine de.

Çağırıldığım disiplinde savunacak hiçbir şeyim yoktu. Küçük kızı kız kardeşime benzettiğimden devam ettim tedaviye diyemedim, uzman gidip baksaydı annesi çağırmıştır muhtemelen diyemedim. Kendimden nefret ettiğimden aynamızı kırdım diyemedim. Her gün geç kalışımı depresyonda olduğuma yordular üstü kapalı. Çalıştığımı, uyuyamayacak kadar çok çalıştığımı söylememiştim hiç kimseye nerden bileceklerdi? Birkaçı devam etsem bile bu durumda komünitede çakacağımı ima etmişti. Siz benim ne yaşadığımı nerden bileceksiniz diyememiştim. Siz benim ne emekle geldiğimi, derslerime nasıl çalıştığımı nereden bileceksiniz diyememiştim. Susmuştum yalnızca, sorumlu hocam okulum yanmasın diye dondurmamın ve bu süreyi psikolojik iyileşme için kullanmamın iyi olacağını önermişti heyete.

İntihar ve teşhis etme gibi detayları biliyorlardı babamla ilgili. Hepsi dondurmam gerektiğine ve kendime zaman ayırıp psikolojik destek almamın iyi olacağı konusunda ortak karara vardılar. Okulun kabul edeceği kesin gözüyle bakıldı ama cevap gelene kadar gelmeye devam

etmemi istediler, göze batmamam karşılığında. Bir de izin verdiler, eve git biraz dinlen diyerek sırtımı sıvazladı sorumlu hocam. İçime kocaman bir hiç koyduklarını, elimden kendime dair tek şeyi aldıklarını nerden bileceklerdi?

Hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilemez durgun bir zihinle bahçedeki banklardan birine oturdum. Güya dişimi biraz daha sıkacak, okulu iki sene sonra bitirip yalnızca kendi işimi yaparak aileme bakacaktım. Her şey gibi bu planım da suya düşmüştü. Uykumdan çaldığım, canla başla aldığım notlarım boşa gitmişti.

Yorgunca elimi alnıma götürdüm. "Şimdi nasıl not alacağım," diye mırıldandım sessizce.

Okuldan uzaklaştırıldığımda bile düşünebildiğim şey geleceğim değildi. Okula gelemezsem not tutamayacak, onları satamayacaktım. Aylık kazandığım paradan en az iki bin lira düşecek demekti bu. Yeni bir işe mi girmem gerekiyordu. Hem ben kime borç ödüyordum ki? Borcu ödemeyi bıraksam, başım daha mı çok belaya girerdi? Burnum sızladı ama gözlerim dolmadı hiç. Benim göz yaşlarım göz yaşı olmuyor, kan oluyor beni boğuyordu. İçimi bir sıkıntı basmıştı yine.

Oturduğum yerden kalktım, boş midem tekrar bulanmaya başlamıştı stresten. Ayaklarım beni bahçenin dışına yürüttü ama nereye gideceğimi de bilemedim. Uzun zamandır boş on dakikam bile olmamıştı. Şimdi eve mi gidecektim? Eve gidip uyuma düşüncesinden utanıyordum, anneme gidip nasıl söyleyecektim okulu dondurmak zorunda kaldığımı? Boş durma düşüncesine de alışık değildim, sanki bir şeyler yapamam gerekiyormuş hissi sarmıştı bedenimi şimdiden.

Düşünecek bir sürü şeyin olduğu bir vakitte baş başa kalmaya en çok korktuğum kişiyle baş başa kalmıştım, kendimle. Bazen bir kaza eseri ölmek istediğim oluyordu, kasti yapamaz aileme arkamı dönemezdim ama kadere karşı kazanabildiğim yoktu. Bir kaza olsun acıma son versin istediğim oluyordu.

Elimi montumun cebine soktuğumda tenim kadar soğuk olan telefonuma çarptı parmaklarım. O an savcıya mesaj atmayı bile unuttuğumu hatırladım. Burnumu çektim ve telefonu cebimden çıkardım. Uyanan ekranımda bir mesaj önizlemesi belirdi.

Asaf Soylu

Bu Pazar mağaza açılışı iptal. Özel bir davet olacak. Özellikle senin katılmanı istiyorum.

Öfkem üzerinde benzin etkisi yarattı bu mesaj. Telefonu avucumda sıkarken dişlerimi gıcırdattım. Sanki hayatım iyiymiş gibi bir de benden babamı alan adamlardan biri olma ihtimali olan bir herifin oyuncak bebeğiydim. Midemin bulantısı düşündükçe artıyordu.

Adımlarımı gittiğim yönüne tersine çevirip hastaneye geri döndüm. Malzeme odasına inip kendimi koruma iç güdüsüyle bir neşter aldığımda elime, duraksayıverdim Bir süre neştere baktım. Bu neşteri insanları iyileştirmek için tutuyordum ama şimdi aklımdan neler geçiyordu? Derin bir nefes verdim ama neşteri bırakmadım. Avucumda sıkarak montumun cebine soktum elimi. Derin birkaç nefes eşliğinde sakinliğimi geri kazanmaya gayret ederek hastaneden tamamen ayrıldım bu kez.

Planlanmamış boş vaktim vardı, eğlence merkezine hafta içi gitmek için daha önce hiç fırsatım olmamıştı. Gidip Asaf'ı görmek istiyordum. Beni tehdit eden oysa yüzüme nasıl bakacak görmek istiyordum. Tavrında bir değişim olacak mı, ben öğrendiğim şeylerin bilinciyle bakarken bu kez suratına; bir farklılık görecek miydim merak ediyordum.

Hastanenin önündeki duraktan eğlence merkezine en yakın noktaya götürecek otobüse bindim. Yaklaşık kırk dakikalık yolun sonunda eğlence merkezine bir kilometre uzaklıkta bir durakta bırakmıştı beni. Kar yağışı tipi şeklinde yağıyordu. Eğlence merkezi tek başıma bırakılmış gibi büyük bir arazi üzerine kuruluydu. Henüz yeni öğle saatlerindeydik, eğlence merkezinin bahçesinde tek tük birkaç insan vardı. Kıştaydık, yazın kalabalığını elbette görmüyordu ama birkaç gün önce hakkında duyduklarımın kattığı gözle bakınca bu mekâna, gerçekten karanlık işler dönüyor hissi yaratıyordu insanda daha ilk bakışta. Daha önce o gözle baktığım olmamıştı.

Uzun demir parmaklıklı ikili kapının açılan tek kapısından içeri girdim. Bekçi kulübesindeki tanıdık sima beni gördüğünde beni beklemediğinden kaşları kalktı.

Küçük camını açtı ve "Hayrola?" dedi merakla.

Nedense biraz tekinsiz gözüktü gözüme.

"Patrona bakacağım." Yüzümde her zamanki dümdüz ifade vardı yalnızca yüzüm soğutkan kızarmış olmalıydı.

"Arayayım," dedi eli telefona uzanırken.

Adımlarıma devam edip onu arkamda bırakırken "Gerek yok. Haberi var," diye yalan söyledim.

Arkamdan bir şeyler söyledi ama dinlemedim. Montumun cebinde tuttuğum neşteri parmaklarım arasında sıkarak onlarca çeşit oyuncağın arasında yönetim binasına ilerledim. Oyuncakların hepsini görebilecek bir konumdaydı, içesinde yemekhane, kostüm odaları, prova odaları, malzeme odası, onarım odaları ve en üst katlarında yetkili kişilerin odası bulunuyordu.

Her Pazar girip çıktığım bir yerdi ama şimdi içimde sanki ilk kez geliyormuş gibi bir his oluşmuştu. Bakış açısı değiştiğinde insanın görüşü, perspektifi de değişiyordu.

Binanın kapısını açtım, henüz öğlendi ama hava kapalı olduğundan ve normalde de güneş görmeyen bir bina olduğundan karanlıktı içerisi. İçeri girdiğimde harekete duyarlı ışık aydınlandı. Beyaz ışık mavi duvarları ve mavi fayansları aydınlattı. Soğuk hissettiriyordu koridor, irkiltici bir görünüşü vardı. Şimdiye kadar fark etmemiştim bu detayı.

Adımlarımı bu kez kostüm odasına değil merdivenlere yönlendirdim. Asaf'ın odasının bulunduğu kata kendi isteğimle çıktım bu kez. Bina içerisinden çeşitli sesler geliyordu ama dinlemeye değer değildi hiçbiri. Göze çarpmamak için yere bakarak yürüyordum. Asaf burada mıydı onu bile bilmiyordum aslında, yine de gelmiştim. Belki bir şey bulurum umudu vardı içimde, neye dayanarak bunu düşünmüştüm emin değildim. Belki daha önce fark etmediğim bir şey fark ederim, belki bir çıkış yolu bulabilirim belki de bir şeyleri daha iyi anlayabilirim diye umuyordum.

Asaf'ın olduğu kata çıktığımda artık mavi soğuk koridorlardan birinde değildim. Turuncu ışıklarla eskitilme bir görünüşe sahip bir bir koridordu bu. Koridor boylu boyuna Türk halısıyla kaplanmıştı. Karla karışık çamur içindeki botlarımla halıyı ayaklarım altında ezerek koridorun sonundaki odaya ilerledim. Her zaman Asaf'ın yanında gezdirdiği iki izbandut burada değildi, koridor sessiz duruyordu. Asaf bu katta değildi.

Koridordun sonuna ilerlerken etrafımı kolaçan ettim. Eğer gerçekten odasında yoksa odasını biraz karıştırabilirdim, kamera yoktu hiç bu katta. Daha önce kasasından para çalındığında çalışanlardan duymuştum bu detayı.

Standarttan biraz daha geniş ceviz ağacından yapılma oymalı ve cilalı kapının altın rengi pirinçten koluna uzandığımda arkamda bir nefes hissederek irkildim ve omzum üzerinde kafamı sola çevirdim. Asaf Soylu iki metre kadar arkamda duruyordu, ayak seslerini halı yüzünden duymamıştım bile. Yüzünde seni yakaladım der gibi bir gülümsemeyle gözlerime bakıyordu. Bozuntuya vermeden, soğukkanlılığımı kaybetmeden açık mavi gözlerine baktım elimi yanıma indirirken.

"Lina? Bu ne hoş sürpriz." Yüzüne kocaman bir gülümse yayılmıştı.

Görmeyeli sakalını uzatmaya karar vermiş gibi duruyordu, daha yaşlı göstermişti bu onu. Bembeyaz yüzündeki bembeyaz sakalı ve kirpikleriyle kışın ortasındaki bir hayaleti andırıyordu.

"Hangi rüzgâr attı seni benim kapıma kendi rızanla?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Boş vaktim vardı," dedim gözlerine bakmaktan rahatsız olsam da gözlerimi kaçırmayarak. "Mesajını gördüm."

Kafasını salladı anladım der gibi. Bana adımladığında gerilmiş olsam da kaçmadım ondan. Ondan rahatsız olduğumu zaten biliyordu bir de keyif versin ona istemiyordum. Uzandı ve bana gülümseyerek açtı odasının kapısını. Kapısı kilitli bile değildi.

"Geç lütfen," dedi.

Ona ifadesiz soğuk bir bakış atıp odasından içeri girdim. Odası derli topluydu, duvarları zümrüt yeşili boyalı, ceviz ağacından mobilyalarla döşeliydi. Masasının üzerindeki pahalı duran masa lambası açıktı, bir zarfın üzerine düşüyordu. Gözlerim zarfa kaydığında üzerindeki kabanı sanki üzerini örtmek ister gibi alalede zarfın üzerine attı.

Gözlerimi çekip ona yönlendirdim.

"Otur lütfen," diyerek bir koltuğu işaret etti.

Lacivert gömleğinin yakasındaki iki düğmeyi açtı. Kendi koltuğuna ilerlerken ceketini çıkardı ve kendi koltuğunun sırtına astı. Ayakta izledim her şeyi, oturasım hiç yoktu. Kendisi oturup ardından rahat bir tavırla arkasına yaslanırken o sinirimi bozan gülümsemeyle izledi beni.

"Nedir merak ettiğin? İşleri sorgulamazsın sen?"

"Özel davetten kastın ne? O tür partilere gitmeyeceğimi söylemiştim," diye hatırlattım ona sanki gerçekten iş konuşmaya gelmişim gibi.

"Gençlerin fantezi partisi gibi bir durum değil bu," dedi kafasını iki yana sallarken. "Hem o tür bir yere ben de seni göndermek istemem."

Midem bulandı yine imasıyla.

"Yaşlılar ilgimi çekmiyor," dedim gözlerimi odasında gezdirirken.

Kesik kesik nefes sesinden sessizce güldüğünü anlayabiliyordum.

"Albino bireylerle dalga geçmemelisin," dedi sanki ben onu kastetmişim gibi. "Otuzlarımda değil de otuzdan biraz küçük olsaydım uyar mıydı sana? Yirmi dokuz falan mesela?"

Yirmi dokuz sayısıyla gözlerimi ona çevirdiğimde istifini hiç bozmamış tüm dikkatiyle beni izliyordu. Kalbim öfkeyle yandı tekrar. Montumun cebindeki neşteri sıktım. Neden özellikle yirmi dokuz demişti, neden özellikle Aral'ın yaşını söylemişti? Öylesine miydi yoksa ima mıydı bu da? Yüzünden hiçbir şey anlayamıyordum.

"O da mı fazla?" dedi.

"Değil," dedim ben de ne anlamda dediğini bilsem de. "Yirmi dokuz sene yaşamış olmak çok fazla değil."

Buz mavisi gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Alay ediyordu yalnızca benimle, tıpkı bir diğer mavi gözlü adamın yaptığı gibi. Midemi bulandırıyordu ikisi de. Şimdi neşteri çıkarsam, şah damarına bir kesik atsam Asaf Soylu'nun bedenen benden ne kadar güçlü olduğunun hiçbir anlamı olmazdı. Ama korkaktım. Ama ne için yapacaktım? Emin değildim ki hiçbir şeyden. Hiçbir şeyi bilmiyordum. Savcı bizzat onun kukla olduğunu söylemişti. Benim savaşım onun ipini tutanlaydı. Hem ipimi tutan o olsa bile yapabilirdim ki? Sanmıyordum.

"Ortaklarımızın da katılacağı her sene yapılan önemli bir parti. Sen dahil birkaç kızı daha ayırdım kenara. Sevmediğin bir şey yapmayacaksın merak etme." Dirseğini bana keyifli bir güzel bakarken yüzünde hayran bir bakış belirdi. En çok da o ifadeden nefret ediyordum. "Cam prizmanın içinde oturacaksın sadece, güzel oyuncak bebeğim olarak."

Sanat eserlerinin saklandığı o büyük cam kutudan bahsediyordu. Beni oyuncak bebeği gibi süsleyip oraya da mı sergilemek istiyordu? Ne amaçla? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Nerde hoşlanmayacağım bir şey varsa bu adamın zihninde vuku buluyordu. Gözleriyle beni süzerken gülümsemesinin atlında bir hainlik yattığını sezebiliyordum.

"Katılmayacağım."

Sesim net, yüzüm ifadesiz ama keskindi. Asaf Soylu bunu bekliyormuş gibi dirseklerini masasına yasladı öne eğilerek.

"Bu parti önemli benim için, teklifimi kabul edersen bana olan tüm borcunu silerim."

Tuttuğum neşteri cebimden çıkarmamak için savaş verdim. Belki boğazını kesemezdim ama yüzünde bir iz bırakma isteğiyle dolup taşıyordum. Borçla teşvik ediyordu beni kime neyin borcunu ödediğimi bilmediğim halde. Resmen sabrımı sınırıyordu.

"Niye bu kadar önemli? Hayırdır? Evleniyor musun bu sefer?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. "Yok henüz değil," dedi keyifli keyifli. "Bir iş için diyelim."

Asaf Soylu ben uzak durayım diye beni tehdit etmiş olsaydı eğer beni iş davetine sokmak için borcumla teşvik etmezdi değil mi? Dudaklarımı araladığım sırada kapı tıklatıldı ve cevap beklenmeden kapı açıldı. İzbandut heriflerden biriydi bu. Yüzünde derin bir kesik izi vardı.

"Abi misafirin var," dediğinde merakla kapıya doğru döndüm biraz daha.

Kapının atlından vuran ışıktan başka birinin gölgesi de giriyordu içeri. Kim olduğunu görme isteğiyle doldum.

"Toplantı odasına alın, geliyorum," dedi Asaf Soylu yerinden kalkarken.

Gözlerim onun hareketliğine çevrildi. Koltuktan kalktı ve ceketini alıp üzerine geçirirken bana çevirdi gözlerini.

"Detayları başka zaman konuşuruz," dedi ve telefonunu da alıp odadan çıkmadan önce sözde nezaketen bana elini uzattı çıkmam için. Beni odada tek bırakmak istemiyordu. Önceden olsa umurunda bile olmazdı. Bir şeyler değişmişti belli ki.

Misafiri görebilme umuduyla üstünde durmadan kapıdan çıktığında korumasının arkasındaki tıknaz adamla göz göze geldik. Benim boylarımda, ensesi kalın biriydi.

Adamı incelerken Asaf arkamdan odadan çıkarak "Lina'ya yolu göster," dedi korumasına.

Koruması kolunu kaldırıp bana yolu gösterdiğinde ceketi kalkmış, kemerine astığı anahtarları görmeme imkân sağlamıştı. Neden o kadar çok anahtar taşıyordu yanında bilmiyordum ama mutlaka biri bu kapıyı da açıyor olmalıydı. Asaf'a dönüp bakmadan bana gösterdiği yolu izledim, zaten biliyordum gideceğim yolu ama binadan

ayrıldığımdan emin olmak istemişti nedense. Aklıma düşürülen tek bir şüphe her şeyi kasti hale getirmişti zihnimde. Her şeye bir kulp bulup anlam yükler hale gelmiştim. Bunun biraz ilerisi paranoyaklık olacaktı.

Zihnimde koca bir yirmi dokuz dönüyordu. Asaf Soylu, Aral'ı tanıyor muydu? Çiçeğin de mesajın da sahibini tanıyor muydu?

Kafam zonklarken merdivenleri inmeye başladım. Kostüm ve hazırlanma odasının bulunduğu kata geldiğimizde merdiven indiğim için gittikçe şiddetlenen baş ağrımla başımı tuttum ve o an gelen fikirle başım dönmüş gibi korumaya doğru sendeledim. Adam tahmin ettiğim gibi düşmeme izin vermeyerek, ondan beklenen bir çeviklikle yakaladı beni. Ben bir palyaçoydum, ilüzyonlarım el çabukluğumdan kaynaklanıyordu. Kemerinden anahtarları almak zor iş değildi benim için. Beni kuvvetli kollarıyla kavrayıp oyuncak bir bebekmişim gibi ayaklarım üzerine diktiğinde bu kez gerçekten başım dönse de anahtarları cebime atmıştım. Bir elim başımda temasından hoşlanmayarak geri adım attım.

"İyi misiniz?" diye sordu, muhtemelen zaten yorgun ve bitkin duruyordum. Rol yaptığımı anlayamamıştı.

"Ben bir lavaboya gireyim," dedim kata inip kendimi tanıdık odalardan birine atarak. Soyunma odasında kimse yoktu. Lavaboya girip banyo dolabından katı sabunları çıkardım. Dişlerimle aceleyle poşetini yırttım ve beş adet sabuna dizdim lavabonun kenarına. Anahtarlar neyi açıyordu bilmiyordum ama Asaf'ın odasında bir şey olduğunu tahmin ediyordum. O yokken girebilirdim mutlaka, nasılsa gidecek bir okulum da olmayacaktı artık.

Dişlerimi sıktım bu düşünceyle. "Düşünme," dedim kendime. "Hiçbir şeyi düşünme."

Cebimden anahtarları çıkardım. Altı adet anahtar mevcuttu. Her sabuna arkalı önlü farklı bir anahtarı bastırıp bir kalıbını çıkardım ve şekilleri bozulmasın diye tuvalet kağıdına sardım her birini. Sardığım sabunları ceplerime tıkıştırıp anahtarları tekrar cebime attıktan sonra elimi yüzümü ıslattım. Odadan sanki elimi yüzümü yıkamışım gibi bir görüntüyle çıktığımda beni kapıda bekliyordu.

Binadan birlikte çıktık, düşündüğüm gibi binadan çıkmış olmamla yetinmedi. Beni çıkışa kadar götürecek gibi duruyordu. Nefeslenme bahanesiyle biraz arkasında kaldım. Beni beklemedi, arkasından gidiyordum sonuçta. Cebimdeki anahtarı çıkarıp onun yürüdüğü

hizada yoğun karın üzerine bıraktım ses çıkarmasın diye. Dikkatini bile çekmedi bu, geri döndüğünde fark edecek düşürdüğünü sanacaktı muhtemelen. Beni eğlence merkezinin dışına çıkardığı sırada gözlerimi ona çevirdim.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum yara izine bakarken.

"Buyrun," dedi dümdüz bir sesle.

"Babamı tanıyor muydunuz?"

Sorum kaşlarının çatılmasına sebep olurken gözlerini binaya çevirdiği kaçmadı gözümden. Savunmaya geçeceğini tahmin ederek yüzüme sakin bir gülümseme yerleştirdim.

"Ah, rahatsız olmanıza gerek yok," dedim saf ayağına yatarak. "Babam da bu partilere katılıyor mu merak ediyordum sadece," dedim burukça gülümseyerek, Asaf her sene oluyor demişti.

Saflığı iyi mi oynadım bilmiyordum ama yüzünden alaylı bir gülümseme geçtiğinde onu saklamak için başını başka bir yöne çevirmişti birkaç dakikalığına. Bu dişlerimi sıkmama sebep oldu. Bu adamların derdi neydi, neden diğer insanların yaralarına gülüp duruyorlardı?

Ardından bana döndü ve keyifli olduğu bariz belli bir sesle beni teselli etmek ister gibi sırtıma dokunarak, "Evet katılırdı," dedi. "Siz de çok iyi bir iş çıkarın."

Midem bir yumruk yemiş gibi hissettim ama yüzümdeki yapay gülümsemeyi bozmadım. Kafamı salladım ve açtığı kapıdan çıktım içimdeki öfke ateşimle. Asaf özellikle beni ve birkaç kızı istediğini söylemişti, açıkça çocuk eğlendirmeye gitmiyorduk o davete. Babam ne için katılmış olabilirdi?

Zihnimdeki karışıklık öfkemle harmanlanırken cebimdeki neşterin ucuna parmağımı bastırdım. Keskin ufak bir sızı tüm bedenimi uyandırdı. Öfkemle gıcırdattım dişlerimi. Bir sürü ip vardı adım attığım her yerde ama ben hangi ipin ucunu tutacağımı bilmiyordum. Savcı da belki de bu yüzden yardımımı istemişti. Belki de Aral bu yüzden kaçamayacağımı söylemişti. O kadar çok ip vardı ki ayağıma dolanan, zihnimi sarıyor beni eklemlerimden yakalıyordu.

Telefonumu cebimden çıkardığımda bu kez mesaj atmak değil aramak istemiştim savcıyı ama hayat benden önce davrandı yine. Telefonum titremeye başladı avucumda, ekranda Savcı Yiğit Atalay yazı belirdiğinde titreyen yalnızca telefon değildi artık. Korku kanımda

gezen koynumda uyuttuğum bir yılandı. Uykusu hafifti, uyandı hemen, damarlarımda bir gezintiye çıktı. Bir yaprak gibi esti içim. Ama korkumdan kaçamadığımı yüzleşerek öğrenmiştim. Kaderin korkaklara torpil geçmediğini biliyordum, tecrübelerim sabitti. Parmağımı açma tuşuna bastım, titreyen elim telefonumu kulağıma götürdü usulca.

"Alo?" dedim kalbim dudaklarımda atarken.

"Lina, ben Savcı Yiğit Atalay."

Sesi gergin geliyordu. Bir şey mi olmuştu? Yumruklarımı sıktım, ayakları evimin olduğu yöne çevrildi ama koşsa yetişmesi saatlerini alırdı. Keşke, şimdi evde olsaydım.

"Endişelenecek bir durum yok." Sesi tek düzeydi ama ben bu tesellilerle sakinleşebilecek biri değildim. "Annen ve kız kardeşin hastanedeler."

Saç diplerim uyuştu. "Ben de yoldayım. Annen fenalaşmış biraz ama endişelenecek bir durum yok. Korkmaman için seni ben aramak istedim," diye açıkladı sakince.

Hiçbir şey diyemiyor, soramıyordum. Gerçekten yalnızca fenalaşmış mıydı? Ya evimize biri girmişse? Alin iyi miydi? Gerçekten endişelenmeme gerek yok muydu?

"Lina? Orada mısın?"

Olduğum yola kurşun rengi bir sedanın yaklaştığını gördüm.

"Hım," diye mırıldandım yalnızca.

"Polis arkadaşlar alacak seni olduğun yerden. Aracın plakasının sonu 851."

Bana doğru gelen aracın plakasında gezindi gözlerim, savcının dedikleriyle uyuşuyordu. Beni takip ettiklerini fark etmemiştim hiç ama hemen beni alabilecek kadar yakınımdaydılar aslında. Beni sessiz bir hayalet gibi takip eden bir tek onlar mıydı?

"İyiler endişe etme, hastanede görüşürüz," deyip kapattı telefonu. Elim usulca yanıma düşerken yanımda duran araca bakıyordum.

Bugün değil belki ama bir gün ölüm haberlerini alırsam ne yapacaktım? Memnun olacak mıydım yürüdüğüm yoldan? Her telefonu çaldığında bu korkuyla dizlerim titrerken kaçabilecek miydim? Ben güçsüzdüm ama Aral Çakırca haklıydı, istersem ben de yalnız olmak zorunda değildim. Savcı beni ruhum duymadan takip

ettiriyor, evdeki annemin rahatsızlandığında benden önce haberdar olabiliyordu. Kaçmak yalnızca daha çok korkutuyordu beni.

Arabanın kapısı açıldığında zihnimdeki düşünceler dağıldı. Bakışlarımı araçtan inen adama çevirdim. Bana polis kimliğini gösterip arka koltuğun kapısını açtı.

"Endişe edecek bir durum olmadığını bildirdi savcım. Endişe etme," dedi donmuş bakışlarıma bakarken.

Bir şey demedim. Açtığı kapıdan içeri girdim yalnızca. Kapımı kapatıp kendi koltuğuna geri döndü ve hızla yola koyulduk. Araba sıcaktı fakat ben soğuk soğuk terliyordum. Buz kestiğinde titreyen ellerim içindeki telefonumun çelik yüzeri terimden nemlenmişti. Elimi alnıma koyup kendimi sakinleştirmeye çalıştım fakat başarılı olamadım. Birkaç gündür yaşadıklarım bir bir zihnimde beliriyor, düşüncelerimi birbirine sokuyordu. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım, kafam karma karışıktı. Alin... Alin çok korkmuş olmalıydı. Henüz dört yaşındaydı, neden böyle şeyler yaşamak zorundaydı? Annemi de kaybedersem ben Alin'le ne yapacaktım? Alin'e baba olayım diye ablası olamıyordum, bir annesi olmam gerekirse ne yapacaktım?

Yol içsel olarak uzun, manen kısa sürdü. Arabadan inip polislerin eşliğinde girdim hastaneye. Beni yönlendirdiler. Nabzımı tenimin her noktasında hissetmek mümkündü, ayaklarımın altında dahi hissediyordum. Asansör bir koridora açılıp, kabinden çıkarak soluma döndüğümde bir sandalyede oturtulmuş Alin'i gördüm. Göğsüm sıkıştı, ağlıyordu sessizce. Bir kadın polis memuru bir çikolata uzatmıştı ona, en sevdiklerinden biriydi, ayıcıklı bir şekli olanlardan.

"Ablam yabancılaydan biy şey alma dedi," dediğini işittim ağladığı için boğuk çıkan sesiyle.

Küçük elleriyle göz yaşını silerken. Kalbim öyle sıkıştı ki onu o halde görünce, dizlerimin üzerine düşecek kadar güçsüz hissettim.

"Alin."

İsmi dudaklarımdan bir nefes gibi çıktı. Alin'in gökyüzüne benzettiğim gözleri bulutlarla doluydu. Hali hazırda çiseleyen yağmuru beni gördüğünde şiddetini arttırdı. Sandalyesinden sıyrıldığı gibi ağlayarak bana koştuğunda ben de bir an önce ona ulaşmak için hızlı adımlarla ilerledim ve dizlerimin üzerine indiğimde kollarımı arasına yerleşti. Küçük bedeni kucağıma sığışırken ağlayış sesleri benim içimdeki enkazda bir zelzeleye sebebiyet verdi.

"Li-linacım," diye ağladı Alin kollarımda. "A-annem, gitti mi Linacım?"

Ben yere çok düşer ama her seferinde kalkardım. Annem için kalkardım, Alin için kalkardım ama Alin'in sorusu beni yere mıhladı, altında kalkamadım. Dişlerimi sıktım, tırnaklarım ol avucuma oturdu önce sonra onun bedenini sardı.

"Gitmedi bir tanem," dedim sakinleştirmek isteyerek onu. "Bir şeyi yok annemizin."

Hıçkırarak yüzünü boynuma sakladı. Kollarımı bedenine sıkıca sarıp derin bir nefes aldım kalkmak için. Titreyen tüm bedenime söverek içimden ayaklarım üzerine kalktım.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım saçlarını okşarken. Bir adım attım sandalyelere doğru. Alin hiç bu kadar ağır olmamıştı benim için.

Yorgunca kendimi sandalyeye bıraktım, Lina'yı kucağıma oturdum rahat edeceği bir pozisyonda. Sessizce ağlarken sakinleşsin diye sırtını okşadım. Kadın polis bana buruk bir gülümsemeyle baktı sanki beni rahatlatmak ister gibi.

Annemi sormak istiyordum ama alacağım cevaptan korktuğumdan ertelemek istiyordum. En azından savcı gelene kadar erteleyebilirdim. Kötü tek bir şey duyacak halim yoktu gerçekten. Zira içten içe bu aldığı habere üzüldüğünden fenalaştığını tahmin edebiliyordum. Ben bir doktordum, bağışıklığının ne kadar zayıf olduğunu, stresin de bunu kötü yönde tetiklediğini biliyordum. Hastalığı nükseder diye içim içimi yiyordu. Yanağımı Alin'in saçlarına yasladım.

"Aç mısın bir tanem?" diye sordum saçlarını okşarken.

Cıkladı kesik kesik yükselip alçalan iç çekişlerinin arasında. Ağlaması sakinleşmişti kollarım arasında, ama iç çekişli sessiz hıçkırıkları devam ediyordu. Minik göğsü hızla inip kalkıyordu, kuş bir kuşun kalbini taşıyordu sanki. Kalbim acımın ateşiyle yansa, kül olsa o kor gönlümde kırk yıl daha yanardı. Bir gün daha ne kadar zor olabilirdi.

"Geçti, bir tanem," dedim kırık bir sesle. "Korkma, ben... buradayım."

Ben... sen korktuğunda neredeydim Alin? Ben seni korktuğun şeylerden nasıl koruyacağım? Bu titreyen dizle, tutmayan belle, kanayan elle ben sizi nasıl koruyacağım? Kaderin boynuma dolağı ipten kaçamıyorum ama kesebilir miyim ondan da emin değilim.

Saçlarını öptüm, sırtımı dikleştirdim önce, ardından ayaklarımı yere bastırdım titremesin diye dizlerim. Kanayan yaralı elime baktım. Kendimi toparlamalıydım. Toparlamak zorundaydım, şimdi düşmenin zamanı değildi. Bilmediğim çok şey vardı. Bir sürü şüphem, şüphelerimle artan endişelerim vardı. Ailemi alıp kaçamıyorsam, savaşanlarla müttefik olacaktım. Aral Çakırca'nın kendisi söylemişti bizzat yalnız olmadığımı. Kaderin boynuma doladığı ipten kaçamıyorsam eğer üzerine çıkıp dans edecek, dönse de başım ya o ipi kesecektim ya da onu tutan eli. Annem yaşasın, Alin yaşasın diye kirletemediğim elimi kan da bulardım, çok iyi biliyordum bunu. Ondan korkuyordum, içimdeki uçuruma dönersem yüzümü onun da içime bakacağından korkuyordum. Olmak istediğimi olmaktan kaçıyordum aslında ama illa böyle yaşatacaksam ailemi olmak istemediğim biri olarak da yaşardım. Olsun derdim o uçurumdan gözlerimi kaçırmadan, bazı insanlar da böyle yaşar.

Koridora küçük bir kalabalık girdiğinde koca koridorda yalnızca birkaç polis memuru ve bizim olduğumuzu fark edebildim. Kat mı boşaltılmıştı yoksa annem mi boş bir kata alınmıştı bilmiyordum. Gözlerim o ufak kalabalığa çevrildi. Ortalarında savcıyı gördüm, uzun boyu ve duruşuyla diğer adamlardan seçiliyordu. Yanındaki tanıdık polis memurunu dinliyordu dikkatle. Beni takip etmişlerdi, eğlence merkezine gittiğimden çoktan haberi vardı muhtemelen. Ceplerimdeki sabunları hatırladım, belki de ateşimden erimişlerdi.

Savcı polisleri arkasında bırakıp yanıma adımladığında kadın polis başıyla selamladı onu ve yanımızdan ayrıldı. Savcı bana bakıp yanıma oturdu yavaşça. Gözleri kucağımda uyuyan Alin'e çevrildi, ardından sıktığımda tekrar açılan yaralı elime.

"İyi misin?" diye sordu sakince.

Diğer elimle yaramın üzerini kapattım, yaramı göstermek istemez gibi.

"Annem..." dedim usulca. "İyi mi?"

Doktora değil, ona sormuştum. Bir doktordan aileme dair bir şey duymak istemiyordum artık. Doktorlara da güvenemiyordum ay gerçi artık, benim her şeye şüpheyle bakmama sebep olmuştu karşımdaki adam.

Kafasını salladı hafifçe, "Bağışıklık sisteminin çöktüğünü söylediler," dedi hiç eğip bükmeden doğruca. Bunun iyi bir şey

olmadığını tıpla ilgisi olmayan biri bile anlayabilirdi. "Geçirdiği hastalıktan ötürü bağışıklık sistemi zaten zayıf düştüğünden, stresin bunu tetiklemiş olabileceğini söylediler."

Biliyordum, tahmin edebiliyordum. Bazen tıp okuduğuma lanet ettiğim oluyordu. Bu kadar biliyor olmak, birini neyin öldürebileceğini bu kadar iyi biliyor olmak, benim gibi kaygılı biri için hiç iyi değildi. Önceden ölümü değil, yaşatmayı düşünürdüm. Önceden kanı gördüğümde yarayı kapatmayı düşünürdüm, yarayı benim açıp açmadığımı değil.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim savcının. "Hastalığı nüksetmiş mi?"

Sol kolundaki saatini düzeltti el alışkanlığıyla, gözlerini üzerimden ayırmamıştı hiç.

"Tetikleri yapılıyor, bazı sonuçları henüz çıkmamış. Önlem için yoğun bakımda takip edilecek gerektiği kadar. Ben güvenliğinden emin olacağım, endişe etme."

Endişe ediyordum. Tek korkum tehdit edilmiş olmam ya da içine olduğumuzu yeni fark ettiğimiz hayat değildi ki. Hastalıkla nasıl mücadele edecektik?

Annem buradan çıktığında savcının teklif ettiği güvenli bir eve mi kapanmalıydık? Babamın borcunun kötü adamlara olduğu ortaya çıkmıştı, ödemesem en fazla hayatımla tehdit edilirdim zira bu eski bir haberdi. Artık gitmem gereken bir okulum da yoktu. Ailemle bir eve kapanabilir, her şey bitene kadar orada saklanabilir bulunmayı bekleyebilirdik. Her kapı çaldığında, sokaktan her araba geçtiğinde kalbim korkuyla titreyerek yaşardım. Alin çocukluğunu eve kapatılarak yaşardı ve en kötüsü anneme bunun sebebini anlatmak zorunda kalırdım. O ise en büyük hayal kırıklığı olduğumu anlardı.

Annem eğer bu işin peşinden gitmezsem bana hakkını helal etmeyeceğini söylemişti dah önce. Eğer bugün onu kaybetmiş olsaydım, çok korktuğum halde yine en büyük pişmanlığımın içine düşecektim. Korkmanın ya da saklanmanın zamanı geçmişti. Saklandığım o deliğe çomak sokulmuş, zorla dışarı çıkarılmıştım. Saldırmaktan, kan akıtmaktan birine zarar vermekten korkuyordum. Fakat artık durum farklıydı. Artık durum saldırmak değil, savunmaktı. Artık girebileceğim bir delik, beni geri tutacak tek bir insaniyet kalmamış gibi hissediyordum. Freni kopmuş bir kamyon gibiydim. İçimde

tehlikeli madde vardı. Karşıma çıkanı ezecek, ateşle yaklaşanı yakacaktım.

Cesurlar bir kere, korkaklar bin kere ölür derler. Bugün benim bininci ölüşüm. Bir dahaki ölüşüm korkaklığımdan olmayacak. Köşeye sıkışırsam sırtımı çaresizliğime dayardım.

Alin'in kuş gibi çırpan küçük kalbinin atışını sırtında hissediyordum. Bu küçük bedeni yaşatacaktım, annemi yaşatacaktım. Ben bakmaya korktuğum uçurumun kendisi olsam bile bu duyguyu bir daha ona yaşatmayacaktım.

"Asaf," dediğimde kaşları çatıldı savcının. "Bir şey saklıyor."

Derin bir iç çekti, ardından oturuşu dikleşirken biraz bana doğru çevirdi gövdesini. Aramızda bir sandalye boşluk vardı. Bana doğru dönünce neredeyse dizleri benim dizlerimin biraz uzağında kalmıştı.

"Sana bunu düşündüren nedir?" dedi ilgiyle.

"İçgüdüsel," dedim sakince. "Sanki benden bir şeyleri saklamak istiyor gibi hissettim. Bir mektup vardı masasında. Onu görmemi istemedi, teknoloji çağında mektup gönderen insanlar mı kaldı? O kadar yaşlı bile değil," dediğimde aklıma yaşıyla ilgili söylediği cümle geldi. "Bir de," deyip sustum. Belki de bu bir rastlantıydı.

"Bir de?" dedi devam etmemi isteyerek.

Elimi montumun cebine attığım ve sabunu çıkardım cebimden. Oradan çıkarken kendim bir anahtarcıya gidip anahtarları çıkartmaktı amacım ama gitmeye vaktim olmamıştı. Savcıya güvenebileceğimden hâlâ emin değildim fakat o benim annemin hayatını kurtarmıştı belki de. Birine sırtımı dayamam gerekiyordu. Arkamdan çekilirse diye düşmemek için çok yükümü vermeyecektim ama en azından düşerken tutunacağım bir dala ihtiyaç duyuyordum. Birine güvenmeden bu karanlık yolda ilerleyemeyeceğimin farkındaydım.

Peçeteye sardığım sabunu ona uzattım. Avucumdan aldı ve peçeteyi açtı nazikçe, elleri titiz hareket ediyordu. Mesleki deformasyon denebilirdi buna, her gün adli delil inceliyor olmalıydı. Peçeteyi açtığında sabunu ve ortasındaki anahtar izini gördü. Gözleri usulca yüzüme çevrildi.

"Korumasından anahtarlarını yürüttüm," dedim gözlerine bakarken. "Mutlaka biri odasının kapısını açıyor olmalı en azından."

Yüzüme dökülen saçlarımı sağ elimle kulağımın arkasına ittim ve sağ kolumla Alin'in bedenini sarıp sol cebimdeki sabunu ve sol cebimdeki sabunları da çıkardım.

Savcı geldiğinden beri ilk defa bakışlarını başka bir yere, omzunun üzerinden arkasına çevirdi ve bir polise gelmesini işaret etti.

Ona verdiğim sabunları polise teslim ederken, "Bir örneğini alın," dedi.

Polis sabunları teslim aldıktan sonra başıyla selam verdi ve yanımızdan ayrıldı hızlı adımlarla. Ardından tekrar bana döndü.

"Ne yapmak istiyorsun? Ne planlıyorsun Lina?"

Sol kolumu tekrar Alin'e sardım ve bir süre onun nefes alışverişini dinledim. O ve annemle birlikte yaşamak istiyordum. Buna engel olanlardan kurtulmak istiyordum. Basitti fakat yalnızca istemesi.

"Siz de tehdit edildiniz mi?" diye sordum Alin'in kirpiklerini izlerken.

"Bu benim hayatımın bir rutin parçası," dedi aynı sakinlikle.

Buna alışmış geliyordu sesi. İnsan güçlü olduğunda ölümün teklifi reddedilebilir, görmezden gelinebilir oluyordu belki de.

"Aileniz yok mu?"

"Normalde bir savcıya bunu soramazsın ama cevabını etkileyecekse söyleyeyim. Kastettiğin anlamda bir ailem yok, evet."

Evli değildi, bir çocuğu, babası, annesi, kardeşi yoktu. Kafamı salladım hafifçe, benim vardı. Yine de yaşamak için bir amacı vardı, savaşmak için bir amacı vardı, ailesi olmasa da onu seven onun sevdiği insanlar vardı. Savaşmak için gücü vardı, idealleri, bir hayat görüşü vardı. Bu uğurda mezara girmeyi göze almıştı, benim de mezara girmeyi göze alacağım şeylerim vardı.

"Bir mezar da bana kazın," dedim kararlıkla Alin'in titreyen kirpiklerini izlerken.

Gözlerimi savcının yüzüne çevirdim. "Siz sadece kız kardeşimi ve annemi ne pahasına olursa olsun koruyacağınıza söz verin. Ben de bu olayı çözmek için ne gerekiyorsa onu yapacağım."

Kafasını salladı yavaşça. Telefonunun titreşim sesi doldurdu onun başlattığı sessizliği. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini bana çevirdi.

"Bunu cevaplamalıyım," dedi ve usulca ayağa kalktı.

Çok uzaklaşmadı, koridor yeterince genişti. Görüşmesi kısa sürdü, yanıma döndü tekrar ama oturmadı bu sefer. Sol kolundaki saati kontrol etti.

"Detayları daha sonra konuşuruz. Yorucu bir gün oldu senin için de. İletişime geçeceğim ben seninle, bir şeye ihtiyacınız olursa polis arkadaşlardan çekinme, ihtiyaçlarınızı karşılamak için burada olacaklar."

Kendimi ona karşı minnettar hissetmeden edemedim. Hiçbir çıkarı yoktu bu işten, en azından öyle duruyordu. Sırf adalet yerini bulsun diye miydi tüm bu çabası, ilerleyişi henüz emin değildim ama eğer öyleyse bu hayatta saygı duyduğum birkaç insandan biri olurdu.

"Teşekkürler," dedim kısık bir sesle.

Kafasını salladı yavaşça. "Görüşmek üzere o zaman," dedi gitmeye yeltenmeden önce.

"Savcı," diyerek durdurdum onu.

Gözlerini bana çevirdi, ne diyeceğimi merak ederek.

"Aral Çakırca'nın kardeşiyle görüştünüz mü?"

Gözlerimi gözlerine dikmiştim, yalan söylerse anlamak istemiştim ama yüzünde hiç şüpheye düşürecek bir bakış, bir mimik barındırmıyordu bir saniye bile.

Kafasını salladı, "Konuştum elbette. Abisine çiçek yolladığı için onu suçlayabileceğim bir şey yok. Şimdilik," dedi.

"Aral Çakırca'ya güveniyor musunuz peki?" diye sordum bu sefer.

O gün duyduğum konuşmalarından onu yakından tanıdığı hissine kapılmıştım. Birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibi duruyorlardı.

"Aral Çakırca'ya kefil olur muyum diye soruyorsan olurum Lina. Kardeşini gözden çıkarır mı diye sorarsan çıkarmaz derim ama hani dedin ya mezar kaz benim için de diye. Aral o mezarı hem kendisi hem de kardeşi için kazar, ben değil Aral onun sana zarar vermesine izin vermez."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ensemdeki tüyler dahi ürpermişti.

"Yine de sana kendini inandırması gereken o. Onu ondan dinlemen lazım," dedi.

Kafamı salladım usulca. Diyecek bir şeyim yoktu bunun üstüne. Savcıya güvenmeyi seçmiştim ve o Aral Çakırca'ya güveniyorsa ben de bir şans verecek, onu ondan dinleyecektim.

Savcı tekrar saatini kontrol edip gözlerime çevirdi bakışlarını. "Gitmem gerek şimdi. Burada kalmak istersen eğer, bir oda ayarlamalarını istedim. Yarın ilk fırsatta oturur etraflıca konuşuruz."

Kafamı salladım, anlayışı için minnettardım aslında. İstese beni yaka paça odasına götürtür, o odada neler olduğunu anlattırırdı bana en ince ayrıntısına kadar. Fakat o yapmıyordu. Asıl güç birine boyun eğdirmek değil boyun eğdirebileceği halde o gücü kullanmamaktı ve savcı Yiğit'in sahip olduğu güm tam olarak böyle bir güçmüş gibi hissettiriyordu bana.

O gittikten sonra kadın polis yanıma gelip az önce savcının bilgilendirdiği odadan bahsetti bana. Alin'i uzatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek onu çok sarmadan kucağımda onunla kalktım, belimdeki ağrı dizlerime kadar vurduğunda bir an kilitlenecek sandım bacaklarım. Fakat uzun sürmedi bu acı neyse ki. Alin kucağımda tek kişilik yoğun bakım ünitesine çok yakın ir odaya ilerlemeden önce gözlerimi bakmaya korktuğum yere, annemin uyuduğu odaya çevirdim. Ben hep bakmamam gereken yerlere bakıyordum, biliyordum ama bakıyordum, elimde değildi.

Annem üzerinde çeşitli kablolarla isimleri ve işlevleri farklı olan birkaç cihaza bağlanmıştı. Bir serum bağlıydı koluna, uyuyordu, teni soluk, göz altları kızarıktı. Göz yaşlarını silmekten tahriş etmiş olmalıydı. Bu görüntüye aylarca bakmıştım aslında, ama şimdi bakmak daha çok dokunuyordu. Tam iyileşti derken tekrar düşmekti kırıcı olan. Olacakken hayatın sillesiyle olmamasıydı.

"Olacak," dedim yine de kendimi ikna etmek ister gibi. "Annem de Alin de iyi olacak."

Onlar iyi olursa ben de iyi olacaktım. Kadın polisi takip etmeye devam ettim yavaş adımlarla. V.I.P olduğu belli olan odadan içeri girdiğimizde yatak neredeyse iki kişilik kadardı. Alin'i yavaşça yatağa bırakıp üzerindeki montunu onu uyandırmadan soydum. Terlemişti kucağımdayken. Alnındaki teri yavaşça tenini okşayarak sildim ve montunu koltuğun üzerine bıraktım.

"Ben kapıda olacağım, bir ihtiyacınız olursa bana söyle canım," dedi sevecenlikle polis memuru.

"Teşekkürler," dedim gözlerimi usulca ona çevirerek.

Yüzümde burukta olsa bir gülümseme kondurmaya çalışmıştım nezaketine karşılık. Bana gülümsedi ve çıktı odadan. Saat henüz üç

civarındaydı. Kendi montumu da çıkarıp Alin'in montunun yanına bıraktım. Ayakkabılarımı çıkararak Alin'in yanına uzandım yorgunca. Gözlüğümü, komodinin üzerine bırakıp Alin'i kucağıma çektim. Üzerimizi ince yorganla örterken Alin'in saçlarına bir öpücük bıraktım. Ağlayarak uyuduğu için ara ara derin iç çekişleri kalbimi sızlatırken, tüm bedenimin sızısı içinde kapandı gözlerim.

Gözlerimi araladığımda odanın içerisi karanlıktı artık. Hastanenin büyük camlarından gecenin karanlığına yağan iri taneli karı görmüştüm ilk. Kaç saat uyuduğumu bilmeyerek kollarım arasında hâlâ uyuyan Alin'e çevirdim gözlerimi. Normalde de öğle uykusuna yatan bir çocuk olsa da bugünkü biraz daha uzun sürmüştü onun için. Küçük bedeni bu korku ve strese yenik düşmüş olmalıydı. Saçlarını bir kez daha öptüm. Telefonumu montumun cebinde bıraktığımdan öylece saati görmek için gözlerimi duvardaki dijital saate çevirdim. 19:47

Sol dirseğim üzerinde yükselip hafifçe uzaklaştım Alin'den. Derin bir uykuda gibiydi hâlâ. Neyse ki kâbus görmüyor gibi duruyordu, göğüs kafesi yavaşça inip kalkıyordu düzenli bir şekilde. Temiz hava alma ihtiyacı duydum o an. Daralmıştım, kasılan bedenimden ötürü kemiklerimin hepsi ağrıyordu. Biraz yürürsem açılırdım fakat Alin'i de tek bırakmak hiç gelmiyordu içimden.

Yatakta oturur pozisyona geçip ayaklarımı sarkıttım. Elimi yatağa bastırdığımda sağ elimin üzerindeki sızıyla refleks olarak kaldırdım elimi. Doktordum sözde fakat kendi yarama hiç özen göstermemiştim. Enfeksiyon kapmış olsa ya da cam parçası kalmış olsa yaranın içinde hiç iyi olmazdı. Fakat umursamamıştım işte.

Hem yarama bakmak hem de biraz hava almak için ayağa kalktım. Botlarımı ayaklarıma geçirip montumu aldım usulca ve Alin'i alnından öpüp üzerini örterek çıktım odadan. Kapının önünde bekleyen kadın polisin gözleri hemen benimle birleşti.

"Bir şeye ihtiyacınız mı var?" diye sordu.

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayıp. Gerçi bir tost yesem iyi olacaktı, başım çatlıyordu açlıktan.

"Ben biraz hava alsam, Alin'e göz kulak olursunuz değil mi?" diye sordum ifadesiz bir suratla.

Kafasını salladı kadın, gerçekten nezaketli biriydi. Benim gibi suratsız memnuniyetsiz birine karşı nezaketi elden hiç bırakmamıştı.

"Elbette, siz merak etmeyin onu," dedi beni rahatlamak ister gibi kolayca samimi bir gülümseme ile bana bakarak.

"Teşekkürler," deyip ben de gülümsemeye çalıştım.

Ardından arkamı döndüm ve asansöre ilerledim. Beni takip etmekle görevli iki polis memuru da asansöre yakın olan koltuklarda oturmuş, muhabbet ediyorlardı. Beni gördüklerinde biri ilgiyle ayağa kalktı bana birkaç adım atmıştı.

"Bir şey mi lazım?" diye sordu. "Yardımcı olalım."

"Kantine inip sonra da biraz hava alacaktım," dedim.

"Olur," dedi kafasını sallarken. "Siz ne isterseniz söyleyin biz alalım. Bahçeye değil de çatıya çıkabilirsiniz hava almak için," dedi.

Savcı sıkı bir prosedür uyguluyordu belli ki. Araştırma hastanesinin en üst katını ve çatısını kapatacak kadar ileri gidebiliyordu ve bu içinde olduğum durumun ciddiyetine dair bir ipucuydu aslında.

İç çektim, karşı çıkmanın bir anlamı olmayacaktı. Zorluk da çıkarmak istemiyordum hiç zaten hiç enerjim de kalmamıştı.

"Tost ve çay rica edebilir miyim," dedim benim yerime onların gitmesine karşı mahcup hissederek kendimi. Hem parasını da ödemek istiyordum, borçlu olduğumdan beri para çok hassas bir durum haline gelmişti benim için. Kimseye bir lira borcum kalsın istemiyordum.

Ayakta olan değil diğer polis aşağı indiğinde benimle konuşanın daha rütbeli olduğunu düşündüm istemsizce. Polislik ve askerlik rütbeleriyle çok ilgili değildim.

Polis memurunun gidip gelmesi beş dakika kadar bile sürmedi. Teşekkür ederek elindeki küçük tepsiyi teslim aldım ve çatıya çıkan merdivenleri tırmandım.

Çatı, yağan karla epey dolmuştu. Adım attığımda botlarım tamamen kara gömülüyordu neredeyse. Kenara doğru yürüyüp kalın duvarın üzerine biriken karı elimle temizleyip tepsiyi üzerine bıraktım. Hiç rüzgâr yoktu neyse ki, sakince ağır çekimde yapıyordu kar.

Sıcak çaydan bir yudum içtim, üşüyen burnum buharıyla tekrar ısınırken tostumdan da bir lokma yedim. Alin de acıkmış olmalıydı. Ona da aldırsam iyi olacaktı, uyandığı bir sıra yedirirdim ona odaya geçtiğimde. Yediğim lokmaları yutarken yalnızca karı izledim. Çay çok sıcak olduğundan tostum çayımdan önce bitti. Boşa çıkan elimi üşüdüğünden cebime attım.

Varlığını unuttuğum soğuk ve keskin metal parmak uçlarıma çarptığında neşteri kavradım. Cebimden çıkarıp gözlerimi neşterin üzerine diktim. Tahmin etmezdim hiç ama okulu donduracak olmak düşündüğümden daha çok koymuştu bana. Lanet ettiğim, bırakmak istediğim olmuştu ama şimdi kendi sorunlarım yüzünden değil insanların benimle olan sorunları yüzünden zorla bıraktırılıyor olmak gücendirmişti beni. İnkâr etmeyecektim.

Arkamda duyduğum karın ezilme sesiyle refleks olarak neşteri kavradım. Bana seslenmeden yavaş adımlarla yürüdü biri yanıma doğru. Polislerden biri olsa seslenirdi ama o seslenmemişti. Aklıma yine binbir türlü senaryo geldi. Biri tam arkamda durup sol elini ileri uzattığında aldığım savunma derslerinden aklımda kalan öğretilmiş bir refleksle önüme uzattığı sol elini sol elimle kavranmış sağ elimdeki neşteri arkamdaki kişinin gırtlağına doğrulmuştum hiç düşünmeden.

Aniden durmuştu o da ve o an tuttuğum eldeki buharı tüten bardağı fark etmiştim. Elini tuttuğumdan bardak çalkalanmış sıcak sıvı eline dökülmüştü. Onun yüzüne bakmadım, onu ellerinden tanıdım. Korktuğum ellerinden.

"Benim," dedi arkamdan. Sesi oldukça yakın ve derinden gelmişti. "Gerçi o neşteri indirmek için iyi bir bahane sayılmaz bu senin için."

Tuttuğum elini bırakıp sağ elimi de indirirken kafamı çevirip omzum üzerinden ona bakmıştım. Boyundan ötürü kafamı kaldırmıştım. Bulutların kapattığı ay geceyi aydınlatmadığından ve sokak lambalarının ışığı bu kata varamadığından yüzü gölgelerde saklıydı. Siyah gözleri parlıyordu yalnızca yüzünde. Ama yakındı bana, ifadelerini seçebiliyordum.

"Ne diye sessiz sessiz yaklaşıyorsun arkamdan?" dedim sinirlenerek. Hem suçlu hem de güçlüydü.

"Seslendim," dedi o da öylece yüzüme bakarken. "Duymadın."

Duymamış mıydım? Dalıp gittiğimde mi seslenmişti? O kadar mı dalmıştım karı izlemeye?

Bir şey demedim, inkâr etsem elime ne geçecekti sanki. Önüme döndüm çatık kaşlarımla. Elimdeki neşteri bir kaza çıkmasın diye aldığım yere, montumun cebine bıraktım.

"Neden geldin?" diye sordum anlam veremeyerek burada olmasına.

İster istemez kardeşinden ötürü öfkeleniyordum onu gördüğümde ve içimde biriktiğim öfkemin ucu bana yaklaştığında ona batıyordu.

Kaçılmaz sondu, yine de bana yaklaşıyordu bile bile. Acısına basarsa geçer mi sanıyordu?

Eline döktüğüm çayı tepsiye bıraktı usulca. Eli yanmış olmalıydı ama ses etmemişti hiç. Hem neden sürekli bana bir şeyler veriyordu bu adam? Tuhaftı her şeyi. Yaptığı her şey beni sürekli borçlu çıkarmaktı. Ya sabırdı.

"İyi misin?" diye sordu sorumu görmezden gelerek.

Gözlerimi gözlerine yüzüne çevirdim. Sol elinde bir bardak tutuyordu o da şimdi. Bardağı dudaklarına yaklaştırmış bir yudum almıştı.

"Değilim," dedim yüzüne bakarken. "Neden geldin?"

"Buradaydım, seni görmek istedim."

Kaşlarım çatıldı, neden buradaydı? Ne zamandan beri buradaydı? İşi yok muydu hem, neden gelmişti ki o kadar yolu.

"Bu da mı tesadüf?" dedim ona inanmayarak.

Kafasını iki yana salladı sakince. "Değil. Kardeşim burada stajyer doktor," dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. O manyağın olduğu hastaneye mi yatırmışlardı annemi? Anneme gecenin bir vakti damardan potasyum falan versin diye mi? Alin'i benden alsın diye mi?

Öfke ve endişeyle aşağı inmek için arkamı dönecek oldum ama Aral kolumdan yakaladı beni sağ eliyle beklemediğim bir çeviklikle. Beni sağ kolumdan yakalamış, bedeni biraz bana dönmüştü. Öfkeyle yanan gözlerimi yüzüne çevirdiğimde o hâlâ sakindi.

"O kardeşim değil," dedi yanlış anladığımı anlayarak. "Tek kardeşim Ekin değil," diye açıkladı kendini.

Buna rahatlamam mı gerekiyordu emin değildim. Fakat savcı Aral Çakırca'ya güveniyordu ve ben savcıya güvenmeyi seçmiştim. Kötü niyetli olsalardı göz göre göre yapmazlardı değil mi? Ya da yaparlar mıydı? Bana babam olmayan bir adamı babam diye yutturmuşlardı, göz göre göre.

Derin bir nefes aldım sakinleşmeye çalışarak. Soğukkanlılığımı yitirmeme sebep olacak şeyler düşünmemeliydim şimdi. Savcı bana onu ondan dinle demişti, belki de bu bunun için iyi bir fırsattı bu karşılaşmamız. Sorularım vardı soracak, belki cevaplarımı alırdım.

Aral Çakırca gitmeyeceğimi anladı gözlerimden, yavaşça bıraktı kolumu.

Ardından "Bana güvenmediğini biliyorum," dedi sakin yüz ifadesini hiç bozmadan.

"Bana güvenmene gerek yok dedin," diye hatırlattım ona.

Kendisi söylemişti o gün ona güvenmemin gerekmediğini. Ama ikimiz de biliyorduk, güvenmezsek birlikte nasıl ölümün kuyusuna inecektik aynı ipten salınarak? Aynı ipte oynayacak iki cambazdık, güvenmezsek eğer nasıl adım atacak, ipin üzerinde diğerimiz düşmeden duracaktık?

"Güven bana desem güvenecek miydin?"

"Güvenmeyecektim," dedim dürüstçe.

Biliyorum der gibi kafasını salladı. Ama benim yerimde kim olsa aynısını yapardı. Öylece nasıl güvenecektim ki tanımadığım birine? Üstelik kardeşi, beni tehdit eden, elimde kendi cenaze çiçeklerimle beni bu adamın kapısına gönderendi.

"Ben de yine bana güven demeyeceğim," dedi o da. "Ben de sana güvenmiyorum çünkü."

Ona haksız diyemezdim. Ben daha babası kim bilmeyen, korkunca kaçan biriydim. Ortak olunmak istenecek son kişiydim. Ses etmedim bu yüzden. Yüzünü izledim yalnızca. Siyah hareleri yüzümden bir an olsun ayrılmıyordu hiç. Kimsenin gözlerine bu kadar uzun süre bakmaya dayanabildiğimi hatırlamıyordum.

"Hani sana söyledim ya, ben birini ne öldürür biliyorum diye."

Markette söylemişti bunu bana. Hatırlıyordum, üzerinden henüz yirmi dört saat dahi geçmemişti. Söylerken ki yüz ifadesi içimi sıkmıştı.

"Korkudan kaçmak öldürür mesela."

Söyledikleri ürpertti beni. Hafif bir rüzgâr esti, siyah saçlarının üzerine şimdiden kar birikmişti.

"Korkmazsan eğer ne kaçabilirsin ne de saldırabilirsin."

Biliyordum bunları, ben tıp öğrencisiydim. Savaş ya da kaç içgüdüsüydü bu. Korkuya dayalıydı. Korku insanı hayatta tutardı. Ama neden bana bunu anlatıyordu anlayamadım.

"Ama her korktuğunda kaçarsan eninde sonunda yakalanırsın. Ve saldırmakta geç kalırsan kaybedersin. Basit bir matematik," dedi ve dudaklarına ne zaman çıkardığını görmediğim bir dal sigarayı dudaklarına yerleştirip siyah bir çakmakla tutuşturdu ucunu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini manzaraya çevirirken dudaklarından usulca yayıldı dumanı. "Ben bunu yaşadım..."

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Sert, duygusuz sesi altındaki o kırıklığı buldum.

"Sen de gördün. Ellerinle verdin cennet çiçeklerini bana, yirmi dokuz adet... Kendi öz kardeşimden gelen."

Bulduğum o kırıklık göğüs kafesimin içine battı. Benim öfkemin ucu ona, onun kırıklığı da bana batmıştı. Bunları söylerken canı hiç acımamış gibi dümdüz karşısına bakıyordu ama eğer yüzüne ışık vursaydı biliyordum yine o anlamlandıramadığım bakışları yakalardım gözlerinde. O neyden kaçmıştı da ona ona saldıran kendi öz kardeşiydi bilmek istiyordum ama sormaya da dilim varmıyordu. O yaralıydı ve yarası hakkında sorular sorarken gereken nezaketi dilimde taşıyabileceğime güvenim yoktu hiç.

Ben bunları düşünürken kafasını bana çevirdi ve siyah gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Ben kardeşimi kaybettim," dedi, sesinde öfke vardı. "Yaşarken hem de."

Ekin Çakırca. Aral Çakırca'ya yaşadığı her sene için ölüm çiçeği veren kardeşi...

O gün kulak misafiri olduğum konuşmada savcının bahsettiği kaybı bu muydu? Nasıl bir olay öz kardeşleri bu raddeye getirmişti? Aklım almıyordu. Ekin Çakırca bana kendi ailelerinde hayırsız olanın Aral olduğunu söylemişti. Aral Çakırca'nın nasıl bir ailesi vardı tam olarak?

"Bu insanların benden neyi aldığını biliyorum ben, onları nasıl kaybettiğimi de biliyorum. Aynısı başkasının başına gelsin istemem hiç."

Kardeşini böyle adamlar yüzünden kaybettiğini mi kastediyordu? Nasıl mümkün olmuştu bu? O gün savcıya bana hak verdiğini söylemişti. Kaçtığı için o adamlara karşı kardeşini mi kaybetmişti? O yüzden mi benim kaçmamı istemiyordu bu kadar. Başkasının başına gelsin istemem demişti, o başkası bendim. Kaçarsam kardeşimden olacağımı ima ediyordu ve bu ima beni boğazıma kadar çamura batmışım gibi hissettiriyordu. Yumruklarımı sıktım.

"Niye bu kadar önemli benim kaçmamam?" diye sordum gözlerine bakarak.

O gün savcı onun beni ikna etmesini istemişti ondan. O bana kaçma demişti ama ikna etmeye çalışmamıştı hiç. Ama savcı benim yanlarında olmama ihtiyaçları var gibi konuşmuştu. Ne biliyorlardı benim bilmediğim. Yalnızca kendi başına gelenin benim başıma gelmesinden

endişe ettiğinde savaşmamı istiyor olamazdı, insanların iyi niyetlerinde şüpheye düşeli çok oluyordu.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın çünkü. Daha önce de dedim, bir kere borçlanırlarsa sana, alacaklı olacaklar hep."

Kesin hükümlüydü yine. Göründüğünden daha fazlasıydı ama anlatmayacaktı, baştan söylemişti güvenmiyordu ki bana. Dişlerimi sıktım ama gözlerimi kırpmadım. Devam etmesini bekledim, o da devam etti.

"Sen kaçarsan, senin bildiklerin de bizim elimizden kaçar. Yalnızca senin yapabileceklerin ve senin cevaplayabileceklerin kaçar. Sen kaçarsan ben kardeşimi benden alanlardan hesap soramam. Sorular cevaplanmazsa ben ailemi kimden koruyacağımı bilemem."

Boynundaki damarları şişmiş gölge düşürmüştü boynuna. Gerilmişti, kaskatıydı öfkesinden. Siyah gözlerindeki o ateş harlanmıştı yine o günkü gibi. Cevabı basitti aslında, onun da bir ailesi vardı. O da ailesini korumak istiyordu yalnızca ve haklıydı. Eğer ben kaçarsam onun sorularını kim cevaplayacaktı? Babam bir şekilde bu işin içindeydi, bu yüzden o da tehdit edilmişti öz kardeşinin vesilesiyle. Bir şekilde bağlantılıydı her şey ve birinin soruları cevaplaması gerekiyordu. Onun kardeşi işin içindeydi o kaçmıyordu. Benim de babam vardı işin içinde ben de kaçamazdım.

Öfkeyle kafamı yere eğdim. Elimi ağrıyan başıma götürdüm. Soğuk parmaklarımı alnıma yasladım ve sessizce bir nefes verdim gözlerimi kapatıp.

"Seni kendime benzetiyorum," dediğini işittim. "Beş sene kadar önceki halime o kadar benziyorsun ki öfkeleniyordum içten içe ama sana değil öfkem. İster inan ister inanma şu an seni en iyi anlayacak olan kişi benim."

Yutkundum. Bu hayatı kaç senedir yaşıyordu? Kaç senedir kaderinden kaçmaya, iplerini kesmeye çalışıyordu? Ben de mi böyle olacaktım? Gözlerimi kaçtım, kafamı kaldırıp yüzüne baktım tekrar. Yüzüme bakıyordu hâlâ.

"O yüzden neden kaçmaman gerektiğini anlatıyorum ama gözlerinin içine baka baka savaş diyemiyorum sana."

Bendenim kasıldı, tüm kemiklerim sızladı. Gerçekten öyle yapıyordu. Bana kaçmamam için bir sürü sebep sayıyordu ama dön

savaş Lina demiyordu hiç. Güven bana bile demiyordu. Sebeplerini söylüyordu yalnızca, çıkaracağım sonuca burnunu dahi sokmuyordu.

"Kaderinin iplerini kesebildin mi hiç?" diye sordum kuru bir sesle.

Ölümün iplerine dolanan kuklaysak ben iplerimden kaçmak isteyendim, o da onu tanıdığımdan bu yana iplerini kesmek isteyendi. Beş senedir savaşıyorsa eğer kesmiş miydi ayağına dolanan birini merak ediyordum.

Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Bir kez kestim," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sırtımı dikleştirdim, bir adım attım. Botlarımızın arasında bir adımdan az mesafe kalmıştı. Çenemi kaldırdım ve gözlerine baktım yakından, yüzünü net görebileyim diye diktim gözlerimi kırpmadan.

"Diyelim ki savaşmayı seçtim. İplerimi kesmemde yardım edecek misin bana?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Hayatımda ilk kez birinden yanımda durmasını istemiştim ve o kişiye güvenmiyordum bile. Kafamı sağ omzuma yatırdım hafifçe. "Kardeşine rağmen?"

Bencilceydi sorum biliyordum. Kardeşine rağmen benim yanımda durmasını istemiştim ondan ve o kardeşine sırtını dönebilmiş biri değildi onu da biliyordum. Savcı da bunu ima etmişti birkaç saat önce. Ama bunu ondan duymak istiyordum. Bir gün olur da kardeşine yüzünü döner bana sırtını çevirirse bir de onu karşıma almam gerekecekti. Onun cevaplara ihtiyacı varsa benim de vardı ve o şimdilik bana vermeyecek olsa da verebilecek cevapları olduğunu biliyordum.

"Kardeşimden vazgeçmiş değilim," dedi net bir tavırla kafasını eğip bana bakarken. Saçlarına yapan kart onun saçlarından benim saçlarıma düşüyordu hafif esintiyle.

"Onu o bataktan çıkaracağım. Varsa çekecek cezası kendi ellerimle teslim edeceğim polise ama önce gözlerinde o pişmanlığı göreceğim." Sesinde kararlılık vardı, öfke vardı. Gözlerinin içinde yanan o öfke ateşini gördüm yine, cayır cayır yanıyordu.

Onu kardeşini kurtarmak istiyor diye suçlayamazdım. Çünkü ben Alin bir katil olsaydı, onu teslim etmez saklardım belki de. Ama o benim gibi değildi, o kardeşini pişman etmek, onu battığını düşündüğü bataklıktan çıkarmak istiyordu. Onu temize çıkarmak istemiyordu, kendi tarafına çekmek istiyordu.

Çenemi indirdim, gözlerimi önüme çevirdim. Göğsünü izledim, boynundaki gümüş renkli zincir oradaydı hâlâ. Belirgin âdem elması yukarı aşağı hareket etti, yutkunmuştu.

"Ne yapacaksın Lina?" diye sordu cevabımı merak ederek.

Savcı ile konuşmamış mıydı? O sabunları vermiştim savcıya, ben de işin içindeydim artık.

"Ailemi korumak için ne gerekiyorsa," diye cevapladım sorusunu. Yutkundum, yumruklarımı sıktım tekrar. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa." Bu cümle korkutuyordu beni. Olabileceğim şeylerden korkutuyordu. Yapabileceklerimden korkutuyordu.

"Bir mezar kazdırmışsın kendine. Savaşa girerken yapılacak en son şeyi istemişsin."

Savcıyla konuşmuştu. Kafamı kaldırdım ve beni izleyen yüzüne baktım yine. O ailemden olmadığı halde yüzüne baktığım en çok baktığım kişiydi artık. Daha da çok bakacaktım yüzüne, sırtını bana dönmese iyi ederdi.

"İntikam isteyen, bir mezarda kendine kazar duymadın mı hiç?"

Gözlerinde öyle bir bakış oldu ki bana sürekli bir şeyler getiren o nezaketli adam değildi sanki. Göz bebekleri genişledi biraz, içindeki alevi daha yakından gördüm.

"İntikam mı istiyorsun? Bu mu istediğin?"

Sorusu kınayan ya da karşı çıkan bir tonda değildi. Aksine bunu istiyorum dersem yapacaktı sanki. Gidip intikamımı alacaktı. Belki de gözlerine o yüzden rahatça bakabiliyordum, ne dersem diyeyim bir kez olsun kınayan tek bir bakışına rastlamamıştım.

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. "Ben korkağın tekiyim Çakırca. Sence ben intikam istiyor olabilir miyim?"

"En çok çaresiz bırakılanlar ister intikamı Lina. Öldürmek için değil belki ama kendi korktuğu kadar korkutmak için ister."

İstiyordum. Ben ne kadar korkmuşsam korksunlar istiyordum. Ne kadar acı çekmişsem o kadar acı çeksinler istiyordum. Ama onları korkutabilecek ne de onlara acı çektirebilecek biriydim. Hiçbir şeyim yoktu. Belki savcı ve Aral Çakırca olursa canlarını yakarım diye düşünmüştüm, inkâr edecek değildim ama Aral Çakırca'nın ne söylersem söyleyeyim beni anlıyor olması tuhaf hissettirmişti. Hep beni kimse anlamayacak diye düşünmüştüm ama sanki ona anlatırsam anlar gibi duruyordu.

"Ben de zamanında çok mezar açtım. O mezarlara bana onları açtıranları sokmadan kendim girmem ama."

Ölmesindi zaten, henüz çok gençti. Belli ki bir ailesi de vardı korumak istediği, acıdan da korkudan payını da epey almışa benziyordu. Bana onun eski haline benzediğimi söylemişti, değişmezsem geleceğim ona mı benzeyecekti?

"Ekin," dediğimde kaşları çatıldı. "Neden senden nefret ediyor?"

Bunu sormamalıydım belki de. Cevap vermese şaşırmazdım. Özel bir soruydu ama merak ediyordum. Ailesinin nasıl insanlar olduğunu merak ediyordum. Nasıl bir ailenin hayırsız evladının o olduğunu merak ediyordum.

"Kaçarsam beni unuturlar sandım ben de," dedi beni şaşırtıp cevaplayarak sorumu. "Gözden çıkarılmak için onu alacaklarını hesap etmedim."

Kendi kendine konuşuyordu sanki. Anlamamıştım hiçbir şey. Kim almıştı Ekin'i? Ailesiyle mi ilgiliydi? Ailesinin ne tür bir aile olduğunu sorsam ileri mi gitmiş olacaktım? Normalde umursamazdım bu kadar ama ailem konusunda hassas biri olduğumdan ister istemez ona karşı da hassaslaşmıştım. Belki de benim babam gibi biriydi babası da ya da tefecilere falan bulaşıp kardeşini arkasında falan mı bırakmıştı? Bilmiyordum hiç.

Gözlerini yüzümden çekmiş, soluna dönerek benim kapattığım mesafeyi açmıştı ve bir sigara daha yaktığını gördüm. Kardeşinden bahsettim diye mi yakmıştı o sigarayı. Onu ölümle tehdit eden kardeşine sırtını dönemeyişini anlıyordum. O da ailesi için yaşıyordu belki de benim gibi.

Yutkundum. Çatıdan gözüken manzarayı izlerken içti ikinci sigarasını da. Savcı beni ikna etmesin diye ona bana kaybını göstermesini istemişti. Kaybı kardeşi miydi, ondan mı cevaplamıştı sorumu bilmiyordum ama kaçtığı için pişmanlığı gerçekti. Hissetmiştim, bu hüzün yalancı olamazdı. Sormak istediğim çok şeyim vardı ama hepsi özel sorulardı. Bana güvenmeden cevaplamazdı onları biliyordum.

Üşümüştüm konuşurken ben de yüzümü manzaraya döndüm ve tepsideki bardaklara baktım. Bana getirdiği bardağa uzandım, soğumaya yüz tutmuştu ama o kadar sıcaktı ki getirdiğinde hâlâ soğumamıştı. Eline döküldüğünde eli çok yanmış olmalıydı. Ona

döndüm, sol elinde tutuyordu sigarasını, solaktı. Elimi uzattım ve dudaklarına sigarasına götüren sol elini tuttum. Gözleri bana çevrildi. Ben çıplak elle hastaya bile dokunmazdım bilinçli bir şekilde ama bilinç bir şekilde uzanmış ve tutmuştum bir anda. Çekmek istedim ama dişlerimi sıkarak engel oldum bu dürtüye. Soğuğa rağmen eli sıcaktı, hiç üşümüyor muydu bu adam?

"Kül," dediğinde anlam veremeyerek baktım ona. "Eline düşecek."

Sigaranın ucunda uzayıp giden külü fark ettim. Sağ eliyle parmaklarındaki sigarayı aldı nazikçe. İstese elini kurtarırdı elimden ama yapmamıştı. Sol elini çektim ve önümüzdeki soğuk betonun üzerine koydum.

Dikkatle beni izlediğini anlayabiliyordum, çıplak avucumda topladığım karı sıkılaştırdım avucumda ve elinin yanan kısmın üzerine bastırdım.

"O kadar sıcak değildi," dedi neden bunu yaptığımı anlayarak.

"Sıcaktı," dedim onu umursamayarak yaptığım işe odaklanmış bir halde.

"Kendi eline neden bakmadın?" diye sordu.

Yaralı elimle onun yanık elini tedavi ediyordum.

"O kadar kötü durumda değil," diye yalan söyledim.

Her yara önemliydi zira kesiklerimden biri biraz derindi ve yaramı temizlememiştim hiç.

"Kötü duruyor," dedi o da benim ona yaptığım gibi. "Aşağı inince pansuman yapalım."

"Ben hallederim."

"Kuzey'e söylerim, getirir malzemeleri."

Umursamamıştı bile söylediğimi. Kuzey stajyer doktor olan kardeşi olan olmalıydı.

"Kaç kardeşin var?" diye sordum. Elimdeki sıktığım için buzlaşan karı teninde gezdiriyordum dalmış bir şekilde.

"Yedi."

Cevabın verdiği şaşkınlıkla kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu öylece sigarasını bitirmişti. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Kendisini saymamışsa eğer sekiz kardeş oluyorlardı. Belalı kalabalık ailelerden falan mıydı ailesi? Yaşadığımız ülke de şaşılacak bir şey olmazdı bu.

"Bir ablam var, altı da erkek kardeşim," deyip diliyle dudaklarını ıslattı. "Ablamı ve en küçüğü bana çiçek getirdiğinde görmüştün zaten."

O günü anımsadım. Kapıyı açan o güzel kadın mıydı ablası. Hiç otuzlu yaşlarda durmuyordu. Küçük çocuk da beş yaşlarında falandı. Kapıyı bir kadın açıp küçük çocuk da görünce Aral'ı evli düşünmüştüm hep. Kadının parmağında yüzük vardı çünkü ama sildi sol eline bakınca yüzük takmıyordu hiç.

"Niye o kadar şaşırdın?" diye sordu ben hâlâ yüzüne şaşkınlık içinde bakarken.

Kendimi toplayıp aralık dudaklarımı kapattım, dilimle dudaklarımı ıslattım ben de onun gibi.

"Ben sen evlisin sanmıştım," dedim ciddiyetle. "Evli ve çocuklusun sanmıştım hatta. Epey de üzülmüştüm doğum gününde evine öyle çiçekler getirdim diye."

"Şimdi değil misin?" dedi yüzünde anlam veremediğim bir gülümseme olmuştu. "Evli değilim, çocuğum yok diye."

Kafamı hafifçe iki yana salladım. "Birilerinin abisin ya da kardeşisin ama hâlâ," dedim eline çevirerek bakışlarımı. "Hâlâ yaşayan, yirmi dokuz yaşında genç bir adamsın. Neden üzülmeyeyim?"

Aklıma Asaf Soylu'nun söylediği geldiğinde kanımda öfkem gezindi yine, kaşlarım çatıldı. Ben de bu sene yirmi üç olacaktım, yalnızca altı sene daha çok yaşamıştı benden ve ben çok ağır şeyler yaşadığımdan yaşamış sayamıyordum bile kendimi. Aral Çakırca yirmi dokuz senenin kaçını yaşamış hissediyordu kim bilir?

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım sessizlik olunca. Bana bakıyordu ama tuhaf bir ifadesi vardı. Üzüldüğüme falan mı şaşırmıştı? Tepkisizliğimle onu dumur etmiştim neticede karşılıklı ilk tanışmamızda.

"Ne oldu?"

"Sen de hâlâ yaşayan birisin Lina," dediğinde irkildim.

Ona farkında olmadan hâlâ yaşayan biri olduğunu söylemiştim, yaşadığım bunca şey beni öldürmüş olmasına rağmen onun yaşıyor olduğunu ima etmişim gibi. Sağ elini uzatıp iki parmağını noktasal bir atışla şah damarım üzerine bastırdı.

Bir adli tıp doktoru iki parmağını şah damarınıza bastırıp nabzınızı iki parmağının hafızasına kattığı sırada siz de kendi nabzınızı

hissederken insan yaşadığını bilse bile daha bir ikna oluyordu. Aral Çakırca sıcak parmaklarıyla hafifçe bastırdığı şah damarımdaki nabzı bana hissettirdiğinde kalp ritmimi bozmuştu ritim. Nefes alışverişim yavaşlamıştı farkın olmadan. Bir ölüm meleği ölüp ölmediğimi kontrol etmişti de hayatta raporu almıştım sanki ondan.

Savcının istediği oluyordu bir bir. Aral Çakırca bana bakmış, beni görmüş, beni neyin öldürüyor olduğunu bulmuş ve bana bir tedavi yöntemi sunmuştu. Uygulamasından basitti tedavisi, korksam da kaçmayacaktım...

Dudaklarımda alaylı bir gülümseme oldu. "Yaşayacak mıyım doktor?" diye sordum.

Bir yola girmiştik onunla, mecbur kalmıştık hatta, mecbur bırakılmıştık. Yaşayabilecek miydi o yolla?

Dudaklarımdaki alaylı gülümsemeye baktı ciddiyetiyle. "Yaralısın ama yaşayacaksın," dedi emin bir ifadeyle. Yaşanırdı, o yaşıyordu işte, canlı kanıtıydı.

"Hım," diye mırıldandım. "Yaşanır elbet, bazı insanlar da öyle yaşar sonuçta," deyip gözlerimi eline çevirdim yine, gözlerine bakmak istemeyerek. O sırada sağ eli yanına düşerken usulca, eline tuttuğum karın eridiğini ve öylece sol elini tuttuğumu fark ettim. "Ama ben öyle yaşamak istemem," dedim.

Ben onun gibi yaşamak istemezdim. Kayıplarım olsun istemezdim, o da istememiş olmalıydı. Kaybetmemek için girmiştim bu yola, kaybetmek istemezdim. O da istemezdi, geri kazanmaya gelmişti.

"Kimse istemez Lina." Sesi derinden ama alçak bir tonda geliyordu "Kaybetmeye mahkûm olmamak için savaşını veriyorum be de."

Sol elimin yumruğunu sıktım öfke duyarak peşimize düşen herkese. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes alıp dudaklarımdan verdim. Nefesim buhar olup yükselirken bakışlarımı Aral Çakırca'ya çevirdim.

"Seni tanımıyorum. Sana değil belki ama kaybına güveneceğim," dedim gözlerine bakarak. "Kaybına olan hüznüne ve kardeşini kurtarma isteğine inanacağım. Ama eğer Çakırca... Eğer beni arkamdan bıçaklayacak olursan; bugün elimdeki neşteri bir doktor olarak tutmadığımı aklından çıkarma."

İçim titremişti bu kelimeleri söylerken. Dik durmak ona göz dağı vermek istemiştim ama yanan eline buz tutuyordum iki dakika önce.

Kimi kandırıyordum ki kendimden başka? Kendimden en çok kendim korkuyordum.

Kafasını salladı hafifçe Aral, karda ıslanan saçlarından bir tutamı alnına düşmüştü öyle yapınca. Gözlerine kadar geliyordu, keskin bir görüntüsü vardı ama sert yüzünde o keskinlik hiç eğreti durmadı.

"Çıkarmam," dedi güvence verir gibi.

Elimi elinin üzerinden çekip iki elimi de saçlarıma götürdüm. Saçlarımdaki karı temizlerken Aral'a arkamı dönmüştüm. Soğumaya terk ettiğimiz bardaklardan bana getirdiği bardağa uzanıp bir yudum aldım. İçimden daha sıcaktı, iyi gelmişti biraz. O da hararetle konuşurken bir sigara yakmadan önce tepsiye bıraktığı bardağına uzandı. Karton bardaklar, tutmayı kolaylaştıran ekstra karton ve kapakları sayesinde fena değildi sıcaklıkları.

Bir süre manzara baktık sanki hiç derdimiz tasamız yokmuş gibi. İşe bile gitmemiş, haber dahi vermemiştim kimseye. Kafedeki patron merak etmişti belki de. Ayıp da olmuştu aslında bana tolerans gösteriyordu neticede. Fakat kimseyi arayıp da mazeret bildirmek gelmiyordu içimden. Okulu dondurmam istediğinde bile bir mazeret sunmak gelmemişti içimden.

Karton bardağı ısırdım. "Doktor olan kardeşin kaç yaşında?" diye sorarken buldum kendimi.

"Doksan altılı."

Bu sene yirmi beş olacaktı yani. Mezuna kalmamış, dönem tekrarı almamışsa son sınıf olmalıydı şimdi. Tam olmak istediğim yerdeydi. Kıskandım onu istemeden. Büyük bir yudum aldım çayımdan.

"Ben okulu dondurdum," deyi verdim.

Sanki birine bunu söylemeye ihtiyacım varmış gibi hissederek. Annemle şu an konuşamıyordum, Alin de anlamazdı beni. Suya düşen ilk hayalim değildi ama en çok yeri hissedilen hayalim olacaktı.

"Bir hasta stajyer olduğum için kan almamı istemedi çocuğundan ama ben aldım yine de. Çocuk Alin'e benziyordu."

Nefesim buhar olurken bunu neden Aral'a anlatıyordum bilmiyordum. Ama öfkeliydim ve anlatmak istiyordum sadece. Haksızlığa uğruyordum ve bunu içimde tutamıyordum. Benden çok üzülür diye anneme anlatamadığım ama deli gibi anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Anlatacak çok şeyim vardı ama anlatacak kimsem yoktu benim.

Aptallığıma yanarak soğuk elimi alnıma yasladım. "Dört ayrı işte çalıştığımdan viziteye geç kalıyordum bir süredir. Kimseye anlatmadım bunu. Hocalarım da depresyonda olduğumdan geç uyanıyorum sanıyorlarmış. Okulunu dondur kendine vakit ayır, yasını yaşa dediler," deyip güldüm dişlerimi göstererek. Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. Sinirim bozulmuştu gerçekten. "Mezarında olmayan adamın yasını tutmamı söylemelerine mi yanayım, kendime vakit ayırmamı istemelerine mi yoksa iki sene daha bu tempoda çalışıp mezun olduktan sonra girdiğim işlerden çıkma hayalimin suya düşmesine mi?"

Gözlerim sızlıyordu ama ağlayamıyordum bile. Benden yalnızca babamı değil göz yaşlarımı bile çalmışlardı. Burnumu çektim, titreyen elimin tuttuğu bardağı dudaklarıma yaslayıp bir yudum daha içtim. Aral Çakırca sessiz kaldı iç döküşüme. Bir tesellisi yoktu yaşadıklarımın. O da boş bir tesellinin bende hiç etkisi olmayacağının farkındaydı.

Derin bir nefes aldım ve kafamı arkaya yatırıp oflayarak bıraktım nefesimi. Koca bir oftu bu. Rüzgârı bulutları taşırdı.

"Olsun." Yutkundum. "Bazı insanlar da böyle yaşar," dediğimde duyduğum yalnızca kendi sesim değildi. Sesime Aral Çakırca'nın sesi karışmış, son cümlemi benimle söylemişti usulca. Gözlerimi açıp bedenimle birlikte başımı soluma, ona çevirdim ve yüzüne baktım biraz şaşırsam da daha çok buruk hissetmiştim.

Bana bakıyordu o da kara gözleriyle, sesi gibi yüzü de sakindi. Bu çatıda kayıplarımızdan, korkularımızdan, kaygılarımızdan, kaçtıklarımız ve yakalandıklarımızdan bahsetmiştik. Birimiz pes etmiş birimiz yol göstermiştik. Onun boynuna dolanan kırmızı ilmeğin aynısı vardı benim boynumda da ve bu çatı da o iplerin üzerine çıkmıştık. Ben onun için beş sene önceki yansımasıydım, o ise benim gelecekte olmak istediğim yerde değildi. Yaşamak istemediğimiz mecbur bırakılmışlığımızla ölümle dansa davet edilmiştik. Zor bir hayattı yaşadığımız ve yakın zamanda kolaylaşacak gibi de durmuyordu. Bu kelimeler bizi hayata bağlayan en büyük temenniydi. Birlikte ah çekerek söylediğimiz o son cümle, bizi kara kış hayatımızın içinde tek bir ipin üzerinde hayata bağlayan tek gerçekti.

- Bölüm Sonu -

22.10.2021

Var mı teorileriniz? Varsa okumayı çok isterim çünkü ehehehe

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın canlarım. Haftaya görüşmek üzere ***-***

Bölüm 4 | İçi Boş Cam Bebek

Selamlar <3 Bir saat gecikmeli de olsa bir cuma akşamı daha birlikteyiz. Oy ve Yorum yaparak destek olabilir beni müthiş motive edebilirsiniz. Ben bilmem kaç bin kelime yazdım siz de yorum bırakabilirsiniz bence ehehehe

Bana bulaşabileceğiniz bazı hesaplar:

***Instagram&Twitter&Spotify:** filizpuluc*

(spotify'da ssrı isimli playlist biby'e ait)

***Instagram:** baziinsanlarboyleyasar*

*Twitter'da #BazıİnsanlarBöyleYasar ve #Biby taglerine bakıyor olacağım. Bölüm sonunda orada konuşabilir, tartışabiliriz gelin mutlaka *-**

Bölüm 4| İçi Boş Cam Bebek

Keyifli okumalar dilerim <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine 🥀

BÖLÜM 4 | İÇİ BOŞ CAM BEBEK

♪ *Ölsem - Sena Şener*

♪ *The Scent of Rain - BigRicePiano*

İnsan keşkelerinin pusulasının ibresine oturmasına izin verirse ibresi hep umduğuna dönermiş. Düşe kalka, yara bere içinde ilerlediğin zorlu yol seni bir ayrıma getirdiğinde ve güvenebileceğin elle tutulur hiçbir ibare olmadığında umduğunu bulmaktan başka çaren kalmaz. O yol ayrımındaydım. Güvenebileceğim, elle tutulur hiçbir kesinliğim yoktu. Başka bir adamın sözde tecrübesi, ensemde ölümün nefesi vardı. Pusulamın ibresi keşkemin kendisi olmuştu, yüzünü bu adama, Aral Çakırca'ya dönmüştü. Gidecek, görecek, birlikte öğrenecektik, yolumuzun nereye vardığını.

Gök gürledi, sert bir rüzgâr esti. Kızıl saçlarım yüzüme esti, tıpkı o güne gitmiş gibi hissettim kendimi. Bu adamı ilk gördüğüm ana sürüklendim. Bir hastanenin morgunun önündeydik o akşam. Şimdi ise

aynı saatlerde bir hastanenin çatısında bir araya getirmişti kader bizi. O gün yanından geçip gitmiştim, şimdi ise attığımız her adım bir olacaktı. Hayat beni hiç beklemediğim bir noktaya getirmiş önüme sıradağları dizmişti. Ya geçecek ya da uçurumundan düşecektim.

Gözlerimi kapattım, ağzımdan derin bir nefes verdim. Ellerim ve bedenim buz kesmişti ama avuçlarım ve ensem soğuk soğuk terlemişti. Enseme yapışan saçlarımı hissediyordum, şimdi buz kesiyordu yavaşça soğuktan. Rüzgâr ve tipi gözlerim kapalıyken daha şiddetli gibi geldi. Bu sesten ve karanlıktan tedirgin oldum. Yüzümdeki saçlarımı buz kesen parmaklarımla çekip tekrar açtım gözlerimi. Çatının aşağısındaki trafiği izledim.

Aşağı inmeli, Alin'i ve annemi kontrol etmeliydim. Annemi görmeye hiç cesaretim yoktu, doktorun diyeceklerini duymaya hiç cesaretim yoktu ama kaçamayacaktım bundan da. Getirdiğim tepsiye uzandı ellerim. Hissizleşen parmaklarımla tepsiyi kavradım ve içeri dönmek için arkamı döndüm.

Aral Çakırca tipinin altından gözleri manzarada gezinirken sigara içiyordu. Ona döndüğümde gözleri bana çevrilmişti. Gözleri elimdeki tepsiye takıldığında aşağı ineceğimi anladı. Derin bir nefes çekti sigarasından, bıraktığı duman havada dağıldı. Yanından geçtim, kapıya ilerlerken peşime takıldığını işittim. Çatının kapısını açtığım sırada izmaritini kapının hemen yanına koydukları çöpün üzerine biriken kara bastırarak söndürdüğü ve çöpe attı. İçeri girdim, peşim sıra o da içeri girerken öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Bir doksan kadardı ve o boyuyla standardın altında kalan çatı kapısından anca bu şekilde girebilirdi. Karla ıslanan botlarımla mermer basamaklarda kaymamak için sağ elimle korkuluğa tutunarak indim merdivenleri.

Yangın kapısını omzum ve elimden güç alarak açacak oldum ama solumdan bir el uzandı yine. Kolayca açtı kapıyı benim için.

"Teşekkürler," diye mırıldandım varla yok arası.

Karşılık vermedi. Açılan kapıyla birlikte yüzüme çarpan sıcak bir esinti muhtemelen kıpkırmızı kesilen yüzümü gevşetti. Sarı tonlu mermer ve kahverengi tonlarındaki duvarlardan ötürü sıcak bir görüntüye sahip hastaneye koridoruna girdim. Arkamda Aral'la koridora girince polis memurlarının dikkatleri bize çevrildi hemen. Bana tost alan polis memuru elimdeki tepsiye uzanırken koridordaki

hareketlilikle dikkatim dağıldı. Ona teşekkür edemeden dikkatimi Alin'le uyuduğum odanın önündeki ufak kalabalığa vermiştim.

Kaldığımız odanın önündeki sandalyelerden birinde Alin, bir yanında kadın polis diğer yanında da Alin'e doğru döndüğü için ancak sırtını görebildiğim doktor önlüklü bir adam oturuyordu. Gerildim istemsizce, Alin'in yanında yabancı bir adam görmenin verdiği karşı konulmaz panik kanıma zerk edilecekken Aral sanki içimi okumuş gibi, "Kuzey," dedi.

Soluma çevirdim başımı, Aral da bakıyordu. "Pansuman için malzeme getirmesini istedim."

Kalbim bu açıklamayla biraz olsun sakinleşirken ismin sahibi, tanımadığım o adam kafasını bize doğru çevirmişti. Yüzünde bir gülümseme vardı. Bize döndüğünde sırtını dikleştirdiğinden Alin'in yüzünü görebildim, o da gülümsüyordu ve o adama bakıyordu.

Farkında olmadan omuzlarım gevşedi ama yine de kardeşimin yanında bir adam görmekten hoşnut değildi içim. Kız kardeşimin benim dışımda birine içtenlikle gülümsediğini görmek nedense mutsuz etti beni.

Alin beni görünce koltuktan sıyrılıp yanıma koştu. Adımlarım Alin'e doğru atıldı bir refleks gibi. Yüzünde üzgün bir ifade vardı bana bakarken. Tanımadığım bir adama gülümseyip bana somurtuyor oluşu canımı daha çok sıkmıştı.

"Linacım! Neyedeydin?" diye sordu küsmüş bir sesle. "Beni neden tek bıyaktın?"

Kalbim buzullarda kırılan bir buz kütlesi gibi kütürderken içimde, nabzım kulaklarımın hemen arkasında atıyordu. Küsmüş bir sesle konuşsa da benimle, onu kucağıma alayım diye kollarını bana uzatmıştı. Uyandığında beni göremeyip yabancılarla çevrili olunca korkmuş olmalıydı o minik kalbi.

"Üzgünüm minik sincap," dedim içtenlikle. Bana küsmesi şu ana isteyeceğim son şeydi.

Onu kucağıma almak için eğildim ama belime giren ağrıyla kaşlarım çatıldı, dişlerimi sıkarak duraksadım aniden. Bu duraksama birkaç nefes kadardı. Alin'i kucağıma aldım ve dişlerimi sıkarak doğrultum yerimde. Alin kollarını boynuma bacaklarını belime sardı üzerimdeki kara rağmen.

Onun sıcaklığı kalbime dokunuyormuş gibi kollarıma onu aldığımda tamamen gevşemiş gibi hissettim kendimi. Ben Alin'i kucağıma aldığım sırada Aral'ın kardeşi de yerinden kalkmış yanımıza gelmişti birkaç uzun adımda. Başıyla abisine selam verişini izledim. Ardından ela gözleri bana çevrilmişti. Aral'dan birkaç santim daha kısaydı ve birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Şimdiye kadar üç Çakırca ile tanışmıştım ama hiçbiri birbirine benzememekle beraber yine de Çakırca genlerine bir torpil geçildiği belli oluyordu.

"Lina Kara" diye tanıştırdı Aral beni Kuzey Çakırca'ya.

"Kuzey Çakırca," dedi ardından gözlerini bana çevirip kardeşini taktim ederek.

El sıkışmaktan nefret ettiğimden kafamı sallamakla yetindim, Kuzey de Alin'i tuttuğum için elini uzatmamıştı tokalaşmak için neyse ki.

"Geçmiş olsun," dedi ela gözlerini yüzümde gezdirirken.

Benim kim olduğumu biliyor gibi duruyordu ama olayları tam olarak biliyor muydu emin değildim. Aral ile yirmi dakika kadar önce çatıda bir sonuca varmış birbirimize güvenmesek bile ailemizi koruma isteğimize inanmayı seçmiştik bu yüzden Aral'ın diğer kardeşlerine surat asmak için bir sebebim yoktu aslında ama Kuzey Çakırca'ya akademik hayatımda tam da olmak istediğim yerde olduğu ve kız kardeşim ona gülümserken bana surat astığı için surat asıyordum tam şu an da. Elimde olmadan gıcık olmuştum karşımdaki adama.

"Pansuman kimin için?" diye sordu gözleri ikimiz arasında gidip gelirken.

Kaşlarım çatıldı bu sorusuna. Abisine zarar vermiş olabileceğimi mi düşünmüştü bilmiyorum ama cevap Aral olursa şaşırmaz gibi duruyordu. Kafamı hafifçe soluma çevirip, bakışlarımı gözlerine kadar kaldırdım ve dik dik baktım Aral'ın yüzüne. Ona neşter uzattığımı mı söylemişti kardeşine yoksa asabi ve duygusuz biri olduğumdan mı bahsetmişti emin değildim.

Ben ona dik dik bakarken Aral'ın yüzünde yine beklediğim bir gülümseme oluştu. Bu içten gülümsemeye hazırlıksız yakalandım yine. Kardeşi onu yaralamış olabileceğimi ima etmişti ve o yaralayabilecek olan kişi ben olduğum halde, yarım saat önce gırtlağına bir neşterle delik açmış olabileceğim halde gülümsüyordu bana. Hatta asabiyetimle alay ediyordu daha çok, sanki ona zarar veremezmişim gibi.

"Ne gülüyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle.

Artık gıcık olduğum kişi sayısı ikiye çıkmıştı. Üç Çakırca ile tanışmıştım bugüne kadar ve artık emindim bu adamlarla yıldızım barışmayacaktı benim. Özellikle Ekin Çakırca ile tabi.

"Onun için," dedi Aral benim değil kardeşinin sorusunu cevaplayarak.

Kuzey'in de yüzünde alaylı bir gülümseme vardı nedense. Gözleri daha önceden fark ettiği belli olan bir farkındalıkla elime çevrildi. Kaşları dikkatini verdiğinden çatılmıştı.

Yarama bakmasından hoşlanmayarak göremeyeceği bir açıya, sağıma hafifçe döndüm. "Kendim hallederim. Önemli bir şey değil."

Ardından onları arkamda bırakarak adımlarımı odaya yönlendirdim. Alin konuşmalarımızı muhtemelen Aral'dan utandığı için sessizce dinlemiş olsa da yanlarından ayrıl ayrılmaz güzel yüzünü bana çevirmiş, küçük dudaklarını aralamıştı konuşmak için.

"Kaydan adam gibisin Linacım," dedi sıcak elini buz kesen yanağıma bastırarak.

Soğukluğumu hesap etmemiştim onu kucaklarken hiç. "Üşüttüm mü seni?" diye sordum üşümesinden endişelenerek.

Kafasını iki yana salladı, dişlerini gösteren bir kıkırtı döküldü dudaklarından. "Buynun da kızaymış."

Onun gülümsemesi buz tutan kalbimi ısıttı. Yüzümde bir gülümseme oluştu içtenlikle. Onu daha çok gülümsetmek için yüzümdeki gülümsemeyi genişlettim elimden geldiğince. Ona uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım.

Odanın önünde duran kadın polise başımla selam verip odadan içeri girdim. Arkamdan kapatmadım kapıyı çünkü Aral ve Kuzey'in beni takip ettiklerini ayak seslerinden anlamıştım, kapıyı kapatıp nezaketsizlik etmek istemedim. Alin'i yatağa bıraktım usulca. Aramız daha iyiydi artık, yüzünden anlayabiliyordum. Kırgınlığı geçmişti hemen, yine bana gülümseyeme başlamıştı.

Komodin üzerindeki peçeteye uzandım. Alin'in akan burnunu silmek için bir tane aldığım sırada Alin duraksamam sebep oldu.

"Annemi ne saman göyeceğim Linacım? Annemi ösledim, annecimi istiyoyum."

Gözlerimi yüzüne çevirdim, üzgün ve meraklıydı bakışları. İnsanlar bana ne derse desin tenim kurşun geçirmezdi benim ama Alin'in kırık sesinden dökülen her bir kelimenin kalbimi delip geçmesi işten bile

değildi. Dizlerimde hiç kuvvet kalmamış gibi dizlerimi büktüm ve yatağın önünde çöktüm, ellerimi yatağın üzerine bacaklarının iki yanına yasladım. Çok kısa bir süre başımı dizlerime yasladım. Küçük ellerini saçlarımda hissettim, annemin ona yaptığı gibi saçlarımı okşadı. Bu merhametin altında ezilecektim bir gün, biliyordum.

"Annemiz erkenden uyumuş," diye mırıldandım kafamı dizlerinden kalmadan. Gözlerine bakmak istemiyordum, gözlerimi kapattım. "Başı ağrıyormuş biraz... Uyandığından götüreceğim seni... Olur mu?"

Bir şey demedi bana. Saçlarıma dokunmaya devam etti yalnızca, hemen bir uğraş bulmuştu kendine. O henüz dört yaşındaydı ve bir şeyleri kabullenmişti kendi kendine. Annemin hasta olmasını kabullenmişti, ablasının yanında olmayışına ve bir babasının yokluğuna ikna olmuştu. Dudaklarımı dizine bastırdım.

"Özür dilerim Alin," diye fısıldadım. "O ufak omzuna başka bir yük daha kabul etmeyeceksin bir tanem."

Kafamı kaldırdım ve mavi gözlerine baktım. Beni izliyordu, ona baktığımda gülümsedi otomatik bir ifadeyle.

"Aç mısın bir tanem?"

Kafasını salladı hızlıca. "Makayna yemek istiyoyum," deyip yanaklarımı sıktı.

Elimi uzatıp yanağını okşadım ve burnunu sildim nazikçe.

"Makarna mı yalnızca?"

Ona hastanede makarna bulabilir miydim emin değildim ama Alin'in isteklerine yok demek uzun zamandır tabum haline gelmişti ve bugün ekstra hassaslaşmıştım bu konuya karşı. Annemi istediği halde onu anneme götüremiyordum bir de canının istediği yemeği geri çevirmek zulümdü benim için.

Kafasını salladı, "Youtlu olsun."

Kafamı salladım ve ayağa kalktım. Ayağındaki botları çıkardım. Ayaklarını kendine çekerek yatağa yerleşti iyice. Komodinin üzerindeki kumandaya uzandım.

"Çizgi film izlemek ister misin?"

Alin'in gözleri kumandayı tutan elime kaydı ve henüz yeni fark etti elimin yaralı olduğunu.

Mavi gözleri korkuyla büyüdü. "Hii," diye bir ses çıktı dudaklarından korkarak.

O yaşlardaki çocukların en büyük korkusu ölmek olduğundan kana karşı hassas oluyorlardı, onu korkutmamak için elimi arkama gizledim yavaşça.

"Linacım eyin uf mu oldu?"

Kafamı iki yana salladım gülümseyerek. "Yok olmadı, olmadı. Ablan koşarken düştü biraz."

Mavi hareleri hüzünle doldu hemen. "Acıdı mı çok? Dislerin de kanadı mı? Yeden yaya bandı yapıştıymadın?"

İlgili ve üzüntü dolu soruları garip bir şekilde hem ruhumu dinlendiriyor hem de onda bir delik açıyordu. Kabul etmesem de içimde biliyordum, birinin ilgisine hem çok muhtaç hem de deli gibi korkaktım. Onu sakinleştirmek için dudaklarımı sol gözünün üzerine bastırdım. Nemli kirpikleri dudaklarımda bir çizik bıraktı jilet gibi.

"Seni öptüm," diye fısıldadım "Geçti."

Kafasını kaldırıp yanağıma bir öpücük bıraktı o da. Kalbim sevgiyle dolmuş bir halde uzaklaştım ondan.

"Ben ellerimi yıkayayım bir tamam mı? Buradayım ama. Sen çizgi filmini izle, ablan sana makarna yedirecek birazdan," dedim ona arkamı dönmeden geri geri adım atarak.

Kafasını sallayıp dizleri üzerinde yatakta sürüdü ve yatağa uzanarak sevdiği çizgi filme verdi dikkatini. Ufak koridora, sağa doğru dönüp onun görüş açısından çıktığımda sıkıntıyla bir nefes verdim olduğum yerde durup. Aral ve Kuzey kapıyı açık bıraksam bile içeri girmemiş, kapının önünde bekliyorlardı beni.

Kuzey ile göz göze geldiğimizde suratım hâlâ asıktı ama bu asıklık ona değildi bu kez. Kuzey'e kin duymanın, gıcık olmanın bir mantığı yoktu hiç aslında. Bana çiçekleri onların kardeşi vermişti ama benim babamın içinde olduğu bir olay yüzünden tehdit edilmişti onun da abisi. Kuzey de bana surat asabilirdi aslında ama yapmıyordu.

Yavaş adımlarla adımlayıp montumun kollarını avuçlarıma çekiştirdim açık kapıya doğru ilerleyip. Makarna sipariş edebilirim sanıyordum, o çok sorun değildi ama annemi merak ediyordum.

Kapının önüne çıktığımda annemi soracaktım ama Kuzey benden ön davrandı.

"Bugün yemekte makarna vardı," dedi sanki makarnanın bile içime dert olduğunu anlamış gibi. "Yoğurdu da hallederim."

Konuşmalarımıza kulak misafiri olmuşlardı belli ki ve muhtemelen ben gelmeden önce Alin korkarak ağladığında onu sakinleştiren kişi de oydu. Aral'ın bir kardeşi gözlerimin içine bakarak beni tehdit ederken diğeri kız kardeşimi teselli etmişti. Ona surat ettiğim için mahcup hissettim kendimi. Karma karşık bir durumun içindeydim gerçi, düşünecek halim bile kalmamıştı.

Dudaklarımı dilimle ıslatıp "Teşekkürler," diye mırıldandım teklifini kabul ederek.

Abisi gibi teşekkürüme karşılık vermedi o da. Sanki gerek yokmuş gibi hiç. Kafasını sallayıp gidecek oldu ama "Annem nasıl?" diye sorarak durdurdum onu.

Yüzün ciddi bir ifadeye büründü. "Sonuçları henüz çıkmadı," dedi ama sanki biraz düşünmüştü bunu söylerken.

Sonra başka bir şey demeden arkasını dönüp koridorda ilerledi. Kaşlarım çatılmıştı yine istemeden, bakışlarımı yere indirdim. Tıp okuduğumu bildiğimden mi bir şey söylemek istememişti acaba?

Gözlerim elime iliştiğinde yıkayacağımı hatırlayarak arkamı döndüm ve odaya tekrar girip giriş kapısının çok yakınındaki banyonun kapısını açtım. Arkamdan Aral da girmişti bu kez içeri.

Lavaboya ilerledim, sağ elime bakarken elimi yumruk ettiğimde ayazdan çoktan kurumuşve ince bir kabuk bağlamış yaralarım yumruk etmemin verdiği gerilimle yırtıldı, çatladı ve ince bir sızı verdi elime. Yüzümü buruşturdum ama acı zihnimdeki o uyuşukluğu dağıttı bir nebze. Soğuk suyu açıp elimi altına tuttum. İnce kabuk tabakası altındaki soyulmuş derimde enfekte olduğu belli olan sarımsı bir zar oluşmaya başlamıştı. Sol elimin baş parmağıyla yaramın üzerini ovalayarak sağlıksız deriyi kaldırdım yavaşça.

Ben ellerimi suyun altında ovalarken Aral'ın banyonun kapı çerçevesine yaslandığını görebiliyordum göz ucuyla. Dikkatimi elime vermiştim dönüp bakmadım ona.

"Birinden nefret edeceksen benden edebilirsin Lina ama Kuzey'den etme."

Kaşlarım çatıldı bu söyleme ve ona çevirdim gözlerimi. Onun da kaşları çatıktı biraz. Surat ettiğim gözünden kaçmamıştı elbette.

"Kim demiş ondan nefret ettiğimi?" Diye sordum huysuz bir tavırla. Ekin Çakırca'nın kardeşi diye herkesten nefret edeceğim falan mı sanıyordu? Alt tarafı kıskanmıştım biraz, o kadardı.

Yanıma adımlayıp elini çene uzattığında kaskatı kesildim. Yavaşça çeneme dokundu ve yüzümü aynaya çevirdi, kendisi yüzüme bakıyordu çatık kaşlarıyla.

Aynadaki yansımama baktım teşvikiyle. Yüzüm sirke satıyordu resmen, hayalimdekinden daha çok mutsuz ve öfkeli bir yüz ifadem vardı. Gözlerimi birkaç kez kırpıp yüz kaslarımı serbest bıraktım. Bu kadar kastığımın farkında bile değildim.

"Ekin'i aklamam hiçbir zaman ama diğer kardeşlerime bu gözlerle bakma."

Kardeşine surat yaptım diye fırça yiyordum resmen. Ona kötü bir bakış atıp gözlerimi elime çevirdim tekrar.

"Nefret falan etmedim kardeşinden," diye söylendim elimi ovalamaya devam ederek.

Sebebimi açıklamak istemiyordum. Kız kardeşimi ve kardeşinin akademik başarısını kıskandım demek istemiyordum hiç.

"Bunu sana söylediğimden bana gıcık olacaksın," dediğinde gözlerim Aral Çakırca'ya çevrildi.

Yüzünde az önceki ifadesi yoktu artık. Kollarını göğsünde bağlamış, sırtını duvara yaslamış bana bakıyordu. Sol elini uzatıp elini başımın üzerine koyduktan sonra baş parmağını kaşlarımın tam ortasına koyduğunda konuşurken yine kaşlarımı çattığımı fark ettim. Kaşlarım sanki yapmamalıymışım gibi gevşerken gözlerimin içine baktı Aral.

"Hayatı bu kadar ciddiye almanı anlıyorum ama sürekli kaşlarını çatarak ne kazanacaksın? Yaşamak istiyorsan, hayata gülümsemeyi de bilmen gerek."

Kurşun olup onun göğsüme saplanacak birçok kelime vardı dilimin ucunda ama hiçbirini namluya sürmedim bu kez. Suçu meşrulaşmamış bir adamı öldürmemeyi seçtim. Elini kendine çekti, ben de elime yine verdim dikkatimi.

"Gıcık falan da olmadım," dedim elime dikkatle bakarken.

Gülümsemek bile külfetli geliyordu bana, keyfi olarak suratsız olmayı ben seçmemiştim ki.

Kesik bir gülme sesi geldi kulağıma. Söylendim diye gülüyordu sanırım. Elimi suyun altından çıkarıp tırnaklarımla kabuğunu kaldırdığım sırada sağ eli işime müdahale etti aniden.

"Canın yanmıyor mu neden yaranla oynayıp duruyorsun?"

Ona gıcık olmadığımı söylemiştim ama olmuştum, yalandı tamamen söylediğim. Aşırı gıcık olmuştum hem de. Bilip bilmeden kardeşine nefret duyduğumu söylemişti bana. Kim bilir benim hakkımda neler düşünüyordu. Kardeşi ona zarar verdiğimi bile düşünmüştü ne anlattıysa hakkımda.

"Temizliyorum işte," dedim ters ters.

"Geç kalmadın mı o temizlik için," dedi o da bilmiş bilmiş.

O konuşurken yayılan karanfil kokusuna anlam veremesem de ona gıcık olmuş bir bakış atıp havluyla elimin etrafını kuruladım ama yaramı nemli bıraktım. Aral'ın önünden ona sinir olmuş bir halde geçip gittim ve koltuklara doğru ilerledim. Alin tüm dikkatiyle televizyon izliyordu. Montumu elime dikkat ederek üzerimden çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım. VIP odalardan biri olduğundan odanın bir köşesinde karşılıklı iki koltuk, orasında da bir sahne vardı. Kuzey'in getirdiği pansuman seti ve içerisince malzemelerin olduğu derin küvet sehpanın üzerinde duruyordu. Koltuklara ilerleyip oturdum ve küveti önüme çekerek içini karıştırdım. Dikiş atmak için bile malzeme getirmişti.

Ben malzemeleri kurcalarken karşımdaki koltuğa Aral oturdu sessizce. Dirseğini koltuğun koluna yaslayıp sol elimin parmaklarını dudaklarıma yaslamış ne yaptığımı izliyordu dikkatle. Yaramla kendim ilgileneceğimi iki kez belirttiğimden olsa gerek hiçbir şeye yeltenmedi. Odayı aydınlatan beyaz ışığın altında elimi yüzüme yakın bir mesafe tutarak derin kesiğimi inceledim. İçerisinde sert bir cisimde hissetmemiştim ovalarken, cam var gibi durmuyordu.

Antiseptik solüsyonu açtım önce. Ardından pansuman setini açtım. Hem penseti hem de klempi kullanamayacağım için gazlı kompresi pensle katlamaya gerek duymayarak sol elimdeki klemple spancı tuttum ve üzerine solüsyondan döktükten sonra spancı elimin üzerinde yaranın çevresinde gezindirdim. Temiz bir spançla yarayı kapatıp elimi sargı beziyle sarmak istedim. Tek elle sargı yapmak zorlayıcı olsa da yardım istemedim Aral'dan. Tam sargı bezine uzanıyordum şeffaf poşetini yırttı sargı bezinin. Sargı bezi katlarından açılırken elime uzandı. İstemesem de onun daha iyi saracağını bildiğimden bir daha yarayla uğraşmak istemeyerek izin verdim.

Aramızda sehpa olduğundan öne doğru eğildim, sol dirseğimi dizime çenemi avucuma yasladım ve sağ elimi ona uzattım. O da koltukta ileri

kaymıştı sehpayı uzun bacakları arasında bırakarak. Dizlerine dirseklerini yaslamış öne eğilmişti, sargı bezini alışmış bir eli yatkınlıkla elime sarmaya başladı. Karanfil kokusu çalındı yine burnuma. Parfüm değildi bu, o nefes alıp verdikçe geliyordu sanki. Karanfil mi çiğnemişti ya da şekeri falan mı vardı bilmiyordum ama nefes alıp verdikçe hoş bir karanfil kokusu yayılıyordu.

Derin bir nefes aldım. Onun elimi sarışını izlerken ve farkında olmadan aldığı nefese odaklanmışken birkaç gündür ilk kez bu kadar sakinleştiğimi fark ettim o an. Dışarda hâlâ kar yağıyordu ama oda sıcaklığı iyiydi, televizyondan bir ses geliyor arada bir Alin'in kıkırtısı doluyordu kulağımıza. Keşke, burası evim olsaydı. Keşke Alin annemin kucağında oturmuş olsaydı ve ben bu sıcaklık ve sakinlik içinde oturuyor olsaydım.

Kalbim acıdı, endişeyle sarsıldı biraz. Annem, uyanacak mıydı? Kuzey neden açık bir cevap vermemişti bana? Derin bir nefes aldım ve çenemi yasladığım elimi yüzüme kapattım. Kötü düşünme Lina, diye geçirdim içimden. Kötü düşünme, iyi olacak her şey.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesi derinden ve yakından gelmişti. Karanfil kokusu konuşunca daha net alınır oldu.

"Annem iyi mi?"

Gözlerimi açtım, elimle işi bitmişti ama eli elimin altında duruyordu destek işlevi görür gibi.

"Kuzey çekinir gibiydi."

Kaşı kalktı bunu fark ettiğime şaşırmış gibi. Dili dudaklarının üzerinde gezindi, elimi usulca kendime çektim. O da elini indirdi ve masanın üzerindeki küvete dokundu bir şeyle meşgul olmak ister gibi.

"Senden değil benden çekindi," dedi.

Anlamadım. Benim annem ile onun ne ilgisi vardı ki? Yıkılacak olan da ayakta durmak için bir neden bulacak olan da bendim.

Sehpaya çevrili gözlerini örten kirpiklerini izledim beklentiyle. Derin bir nefes çekti içine ve kafasını kaldırdı.

"Anne konusunda biraz hassasım."

Ne bu türden bir cevap bekliyordum ne de gözlerinde bu türden bir bakış. Şefkat ya da sevgi değildi gözlerindekiler. Kırıklık ve öfke seçiliyordu yoğunlukla. Hassasım demişti ve üzerine basarak söylemişti bunu. Bu konu hakkında soru sorma, bu benim kırmızı çizgim demekti

bu, anlamıştım. Aile durumu en az benimki kadar karmaşık duruyordu zira ben o karmaşıklığa sebep olanın ne olduğunu bile bilmiyordum. Aral Çakırca en azından düğümün nerede olduğunu biliyor gibi duruyordu. Çözmeye çalışıyordu, son çare keserdi belki ama ben henüz keseceğim o düğümü bulmuş değildim.

Tekrar derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Dertli bir nefesti bu. İşi yok muydu ya da evde bekleyeni bilmiyordum ama yakın zamanda gidecek gibi durmuyordu. Odanın açık kapısından biri girdiğinde başımız o yöne çevrildi. Kuzey elinde çelik bir tabak ve küçük kapalı bir yoğurt getirmişti. Ayağa kalktım Alin'e yedirmek için.

"Teşekkürler," dedim minnettar olarak.

Kafasını iki yana salladı. "Afiyet olsun."

Alin'in dikkati Kuzey içeri girince dağılmıştı. Ona el salladı hafifçe. Kuzey abisinin yanına gitmeden önce ona el salladı.

Yatağa oturdum, Aral ve Kuzey arkamda, sağ arka çaprazımda kalmışlardı. Yoğurdu açıp tabaktaki makarnayla karıştırdım. Alin oturduğu yerde dikelip önüne gelen saçlarını yüzünden çekti. Ona yardım ettim, ardından karnını doyurdum. Tabağının hepsini bitirdi. Karnı doyunca uykusu gelmişti zira uyuduğumuz saatlere yaklaşmıştık çoktan. Alin'i uyuttuktan sonra marketi arayıp haber versem iyi olacaktı. Aynı şekilde kafeyi de aramam gerekiyordu.

"Uykun var mı minik sincap?"

Kafasını salladı hafifçe. "Annemle uyusam olmas mı Linacım?"

Annemi özlediğini biliyordum ve ona annemin uyuduğunu söylediğim için gidip en azından onunla uyumak istiyordu. İçimdeki sıkıntı büyüdü. Yüzüme zoraki bir gülümseme koydum.

"Sen gidersen Linacın nasıl uyuyacak sensiz peki?"

"Bensis uyuyamas mısın?"

Kafamı iki yana salladım, "Uyuyamam."

Gülümsedi ve yatağa uzanıp elini yanına pat pat diye vurdu. "O saman bugün seninle uyuyayım, yayın da annemle uyuyum."

Umarım Lina, umarım yarın annem gözlerini açar, sen de annemle uyursun. Her şey umarım istediğin gibi olur.

Yatağa girdim onu uyutmak için. Onu kollarımın içine aldım ve çenemi saçlarına yasladım. Kalbimin sıkışıklığıyla ağırlaşan kalbimle dudaklarımdan bir nefes bıraktım. Gözlerimiz buluştu Aral'la. Ben de annem konusunda hassastım ama ne kadar korktuğumu birine

anlatmak isterdim. Aral bana baktı bir süre ben de ona baktım. Ona ne kadar korktuğumu söyleyemedim ama o yalnızca bakarak anladı.

Alin uyuduğundan onu saçlarından öptüm ve yatakta dikeldim. Ayaklarıma botlarımı geçirirken gözlerimi Aral'ın üzerine çevirdim bir anlığına. Kuzey nöbeti olduğu olduğundan çoktan gitmişti ve Aral gözlerini kapatmıştı bir süredir. Uyuyordu belki de bilmiyorum.

Ayağa kalkıp onun uyuduğu koltuğa doğru adımladım yavaşça. Kollarını göğsünde birleştirmişti, göğsü sakince inip kalkıyordu. Neden eve gidip uyumuyordu bilmesem de onu uyandırmamaya özen göstererek yatağın yanındaki koltuğa ilerledim. Üzerine bıraktığım montumun cebinden telefonumu çıkardım. Ekranı kendi kendine aydınlandı. Patron iki kez aramış, bir tane de mesaj bırakmıştı. Dilimi dudaklarımı üzerinde gezdirdim ve aramak istemeyerek mesajını yanıtladım.

Kafenin Patronu

Annemi hastaneye yatırmak durumunda kaldım. Birkaç gün daha işe gelemeyeceğim. Haber veremedim. Üzgünüm.

Kafedeki patronuma onun mesajına yanıt vererek bilgilendirme yapmak kolaydı ama marketi bilgilendirmek için şube müdürünü aramam gerekecekti. Telefonda konuşmaktan da insanlara içinde olduğum durumu izah etmekten de hoşlanmıyordum hiç. İç çektim bir kez daha, ahlarımı toplasam birkaç sıradağ devirirdim.

Aral'ın yanından sessizce geçip odanın açık kapısına ilerledim. Odadan çıktığımda bizimle ilgilenen kadın polis ile beni takip eden polis memurları konuşuyor kahve içiyorlardı. Onların da hayatı bize hayatımızı zorlaştıran insanlar yüzünden zorlu geçiyor olmalıydı. Bir insanın hırsı birkaç kişiyi birden uykusundan edebiliyordu. Bu yüzden en büyük nefretim o insanlara olacaktı hep.

Odanın kapısının önündeki sandalyeye oturdum ve rehberden şube müdürünün numarasını tuşladım. Telefonum çalmaya başladı, istemeye istemeye kulağıma yasladım telefonu ve kısa süre içinde açtı karşı taraf.

"Ben Lina," dedim direkt konuya girmek isteyerek. "Ben bu gece işe gelemeyeceğim. Annem aniden rahatsızlandı, hastanede kalmak zorundayım."

Yalnız kalmaya alışmış biriydim ama bazen zoruma gitmiyor değildi bu kadar yalnızlık. Annemin derdini anlatacak birisi olmamıştı hiç.

Ben çalışmak ve okumak zorundaydım, Alin'se bir acıyı anlamak için çok küçüktü. Annem kimseye acısını anlatamamış, dertleşememiş, teselli bulamamıştı. Benim sonum da öyle olacaktı.

Şube müdürü geçmiş olsun dilekleriyle öylesine olduğunu bildiğim bir ilgiyle onu gelişmelerden haberdar etmemi isteyerek kapattı telefonu. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp koltuktan kalktım ve çok uzakta olmayan tek kişilik yoğun bakım odasına adımladım. Hastayı görebilmek için konulan camın ardına baktım korkarak. Ellerimi çıkıntıya yasladım ve gözlerimi annemin üzerinde değil kalp atışını sayan cihazın üzerine kilitledim.

"Anne," diye fısıldadım. Alnımı cama yasladım yorgunca. "Ben Alin'e abla olurum, baba da olurum ama anne olamam." Korkuyla atan kalbimden ötürü sustum. Konuşursam sesim titreyecekti. Dişlerimi sıktım, burnumdan derin nefes alıp verdim kalbimi sakinleştirmek isteyerek. "Lütfen... gitme bir yere. Ben... elimden geleni yapacağım yaşa diye. Okulu da dondurdum, bir işe daha girerim. Ama sen savaşmayı bırakma."

Gözlerimi açıp yatakta bir melek gibi uyuyan anneme diktim. Teni öyle solgundu ki sanki yatakta özenle oyulmuş güzel bir heykel yatıyordu.

"Özür dilerim her şey için. Sana hep yalnız hissettirdiğimi biliyorum... Ama konuşursam seni de öldürürüm diye korktum."

Burnum sızlasa da gözlerim dolsa da o gözyaşlarının gözlerimden düşmesine izin vermedim. İçime akan kanın içine göz yaşlarımın damlasına izin veremezdim. Bir kere ağlarsam bir daha susmak zor olacaktı biliyordum. Bir kere bırakırsam kendimi ayağa kalkması zor olacaktı. Şimdi yıkılamazdım, henüz çok erkendi. Annem uyanacaktı ve biz evimize geri dönecektik.

"Ben... enin istediğini yaptım. Peşine düşeceğim olayın, kırgın olma bana tamam mı? Bulacağım cevabı, sen yaşamaya odaklan sadece. Ben her şeyi halledeceğim."

Arkamı döndüm ve duvarın dibine oturdum yorgunca. Sırtımı duvara yasladım. Çaprazımdaki odanın açık kapısından Alin'in yüzünü görebiliyordum. Kucağımdaki ellerime baktım, kaygıyla tırnaklarımı birbirine takıp uğraş buldum kendime. Uyumaya çok ihtiyacım vardı ama bir göz dalışı kadar bile uyku yoktu gözlerimde. Öylece oturdum orada, iyi bir haber bekler gibi. Annem ölmeyecekti,

biliyordum. Ölüm meleğinin derin bir uykuya düştüğünü kendi gözlerimle görmüştüm.

Yağmur sesiyle uyandı zihnim. Ne ara uyduğumu hatırlamıyordum ama duruşumdan ötürü belim ağrımıştı, zihnim uyanınca hissetmeye başlamıştım. Burnuma karanfil kokusu çalındı, sıcak hissediyordum. Kafam bir yere yaslıydı, tenime sürten yünden kumaşı hissedebiliyordum.

Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerimi açtım. Hava henüz tam aydınlanmış değildi ama hastane koridoru loş bir ışıklandırma ile aydınlatıyordu koridoru. Gördüğüm ilk şey yerde oturduğum için gözlerimi yukarı çevirmek zorunda kaldığım pencerenin ardındaki yağmur oldu. Cama vuruş sesi rahatsız edici değil aksine rahatlatıcıydı. İnsanın sıcak bir evde, sakinlik içinde uykusunu getirecek cinstendi. Yanımdaki sıcaklığa istemsizce sokulduğumda kaşlarım çatıldı. Ben neye yaslanıyordum? Uykulu gözlerle kafamı soluma çevirdim. Yüzüne bakmadım ama onu bedeninden ve boynundaki zincirden tanıdım. Aral Çakırca ne zaman olduğunu bilmiyordum ama gelmiş yanıma oturmuş, üzerime kabanını örtmüştü. Kafamı omzundan kaldırıp burnuma yerleşen gözlüklerimi düzeltirken yüzüne baktım o da mı uyuyor diye merak ederek. Ben kafamı kaldırınca kafasını bana çevirdi yavaşça.

Onu en son bıraktığımda uyuyor gibiydi. Ne zaman uyanıp yanııza gelmişti ya da neden evine gitmemişti bilmiyordum. Belki de abilik üzerine yapışmıştı bir şekilde, elinde olmadan korumacı oluveriyor olabilirdi. Ya da bana güvenmediğinden belki kaçarım diye nöbet tutuyordu.

"Günaydın," dedi henüz oturmamış pürüzlü bir sesle.

Karanfil kokusu dolmuştu yine burnuma. Yüzünü pencereye çevirdi, Kafası duvara yaslı, kolları göğsünde bağlıydı. Bağdaş kurarak oturmuştu yere. Sol eli çenesindeydi, düşünceli bir hali vardı. O da belki de o kadar düşünüyordu ki benim gibi, bir türlü derin uyku kabul etmiyordu beşiğine onu.

"Hava huzurlu bu sabah."

Bunu neredeyse bir fısıltı gibi söylemişti ve kendi kendine konulur gibiydi. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Bunu öyle tasasız söylemişti ki o an, bedenim gevşedi. Gözlerimi pencereye çevirdim ve ben de onun gibi oturdum duvara yaslanarak. Yağan yağmuru izledim sessizce onun

gibi. Sıradan insanlar gibi bir hayatımız olsaydı ben de Aral gibi düşünürdüm. Hatta evdekilerin uyanmasını beklerken mutlaka başladığım bir kitabı okumaya koyulurdum. Onların uyanmasına yakın kalkardım yatağımdan, kahvaltı hazırlardım. Sıradan, normal ve mutlu zamanlardı ve o anların bu kadar kıymetli olduğunu şimdiki kadar bilmiyordum hiç. O zamanlar şimdi o kadar uzaktı ki, ağzıma koyduğum tek bir lokma tasasız değildi.

"Daha çok ağlıyor gibi," diye mırıldandım bulutlara bakarken.

"Her şeyin kaldırabileceği bir yük vardır. Sınırına dayandığında boşaltmazsan içini, karanlık bir hal alırsın."

Siyah bulutlar gürledi o an. O dolu bulut yağdıktan sonra beyaza mı dönecekti? Yutkundum. Aral'ın benim hakkımda savcıya söylediği ilk şeydi ağlamamış olmam. Ağlamadı demişti, onu hakkımda en çok şaşırtan şey buydu sanki. Belki de haklıydı, ben hiç ağlamıyordum ve içim bu yüzden bu kadar kararmıştı. Gökyüzündeki öfkeli kara bulutlar gibi şimşek çakarak geziyordum ben de. Üstelik ben yağmurdan da karanlıktan da hoşlanmazdım hiç. Ama hayatımın her anına onlar hakimmiş gibi hissediyordum.

"Ben yağmurdan hoşlanmam hiç," diye mırıldandım cama çarpan damlaları izlerken. "Karanlıktan da hoşlanmam."

Ne zaman üzülsem içimde kaybetsem yolumu hava da hep karanlık olur üzerime yağardı. Sevmiyordum hiç. Islanmayı da sevmezdim, üşüyordum hep.

"Palyaçolardan da hoşlanmam mesela." Neden gevezelik ediyordum bilmiyorum, uykum henüz açılmamıştı sanırım ya da o kadar doluydum ki anlatmak istiyordum ve Aral ne anlatırsam anlatayım dinliyordu beni. O bir yabancıydı, benim canım acıtmazdı canını. Birinin canını yakar mıyım diye düşünmeden anlatabiliyordum bu yüzden sanırım.

"Babamı hiç tiplemesi içinde görmedim," dedim histerik bir gülüşle. Babamın kim olduğunu bilmiyordum ciddi ciddi. "Belki görsem severdim."

Ellerime çevirdim gözlerimi.

"Ben de hoşlanmam palyaçolardan," dedi o da.

Gülümsedim, beni ilk gördüğünde anlamıştım zaten bunu. Hiç hoşlanmamıştı görüntümden. Acaba o gün gördüğü kızın ben olduğumu biliyor muydu?

"Sen niye hiç ağlamıyorsun Lina?" diye sorduğunda öyle bir soru beklemediğimden şaşırdım önce. Ardından duraklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Gözlerimi ellerime çevirdim.

"Utandığımdan," dedim. "Babamı ben öldürdüm sanıyordum, ağlamaya utandım."

"Artık öldürmediğini biliyorsun ama."

Gözlerimi ona çevirdim. Biliyordum. O acı içindeki ruhumu azat eden kişiydi.

"Biliyorum ama çok biriktirdim içimde. Ben şimdi ağlarsam..." sustum ne tür bir kelime ile açıklarım durumu bilemeyerek. "Çok ağlarım," diyebildim sadece.

Bir nehrin önüne koyduğum setti ağlamamak. Yıl içinde baraja dönmüştü ve en ufak bir delik beni gözyaşı selinin içinde bırakırdı, biliyordum. Zar zor ayaktaydım zaten, yıkılamazdım şimdi.

Derin bir nefes aldım. Konudan hiç hoşlanmamıştım, değiştirmek istedim.

"Sen niye eve gitmedin Çakırca?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Yalnız kalma diye."

Böyle bir cevap beklemediğimde kaşlarım kalktı ve gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

"Annen ve kız kardeşin için endişeli ve tek başınasın. Yalnız kalma diye gitmedim."

Yalan söylüyor gibi durmuyordu hiç ama bana güvenmediğini söylediği halde yalnızım diye yanımda kalması tuhaftı. İnandırıcı da gelmiyordu hiç. Bugüne kadar yalnız ve endişeliyim diye yardım eli uzatan bir tane bile kişi olmamıştı. Onun yerine 'sen de ne nazlı çıktın' minavalinde yorumlara maruz kalmıştım genelde. Bir tek benim mi babam ölmüştü sanki sonuçta. Öyle diyorlardı. Ölenle ölünmezdi neticede neden ölü gibi geziyor toparlanmıyordum? Kolaydı çünkü hayatına devam etmek onlar için. Canı daha önce yanan başkasının şiddetini bir sanıyor, kendisiyle yarıştırıyordu hep.

"İhtiyacım yok benim kimseye." Yalandı bu söylediğim. *İhtiyacın olmasa savcıya güvenir miydin Lina?* Güvenmezdim. Gözlerimi cama çevirdim. "Senin de bir ailen var hem. Evine git Çakırca."

"Benim kardeşlerim koca koca adamlar," dedi o da yağmura tekrar dikerken gözlerini. "En küçükleri beş yaşında. Ona da ablam bakıyor.

Diğerleri kendi başının çaresine bakacak yaştalar, bensiz de idare edebilirler."

Bir annesi vardı ama kardeşine ablası mı bakıyordu? Yoksa onun da mı annesi hastaydı, bu yüzden mi hassastı annesi konusunda? Belki de düşündüğüm çok ortak noktamız vardı. Dizlerimi kendime çektim alışkanlıkla, bacaklarım üzerindeki kabanı yüzüme yaklaşınca parfümünün kokusu çalındı burnuma. Güzel bir kokuydu ama ağırdı biraz.

"Ablanın ismi ne?" diye sordum merak ederek. Ablasını kendime benzetmiştim sanırım istemeden.

"Güneş."

İsmi kadar güzeldi ablası. Koyu kahve saçları, beyaz teni parlayan mavi gözleri vardı. Şimdi düşününce hiçbir kardeş birbirine benzemiyordu fakat hepsi güzel yüzlere sahiplerdi. Sanki seçilmiş gibiydiler.

"Aranız iyi mi?"

Bu sorum da tamamen kendi merakımdandı. Ben de bir abla olduğumdan Aral Çakırca'nın nasıl bir ablası olduğunu merak ediyordum. Hep bir abim olsun istemiştim ya da bir ablam olsa da fena olmazdı. Okulda çillerimle dalga geçen çocukları azarlayacak bir abim, çillerimle de güzel olduğumu hatta bunun moda bile olacağını söyleyecek bir ablam olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim. Belki ablam olsaydı iyi arkadaşlar edinir bu kadar yalnız kalmazdım büyüyünce.

"Ablam iyidir," dedi samimiyetle. "Emeği var hepimizin üzerinde."

Çenemi kabanı üzerinden dizlerime yasladım. İlerde şu cümleyi Alin'in ağzından işitmek sanırım ablalık kariyerimde zirve olurdu benim için.

"Hep abim olsun istemişimdir," diye mırıldandım ben de ve o an Kuzey'in hem abisi hem de ablası olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım istemeden. Dün Aral'ın bana attığı fırça da gelmişti aklıma. "O zaman bilip bilmeden bana kardeşini koruyan adamlara karşı o da beni savunurdu."

Nefes sesiyle bakışlarımı Aral'a çevirdim. Gülmüştü bu söylediğime, ona söylediğimi anlamıştı.

"Peki peki," dedi gülümsemesi hâlâ yüzündeyken. "Abin yok diye bundan sonra daha yumuşak davranırım," dedi.

Omuzlarımı silktim huysuz bir tavırla. "Gerek yok, ben kendim hallederim. Şimdiye kadar hep öyle yaptım." Ona yumruğumu gösterdim. "Elim ağırdır," demiştim ki kardeşine vurduğumu hatırlayınca duraksadım. Elim yanıma düştü yavaşça.

"Ne oldu?"

Kafamı iki yana salladım. "Hiç." Her ne kadar haklı olsam da Ekin'e vurduğumu ona söylemek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Yanağımı dizlerime yasladım, parfümünün kokusu doldu yine burnuma. O sırada titreşim sesi doldu kulaklarımıza. Aral cebinden telefonunu çıkardı. Mesaj geliyordu üst üste. Karnının seviyesinde tuttuğunda elini aydınlanan ekranını net bir şekilde görebiliyordum. Ekranında iki tane köpeğin olduğunda bir fotoğraf vardı. Köpekleri severdim ama uzaktan. Onlar da beni pek sevmezlerdi. Ne zaman sokaktan geçsem bana hırlarlardı ben de kaçmazdım ama korka korka ilerlerdim yolda hep. Nedense beni sevmiyorlardı ve ekranındaki köpekler korkunç köpeklere benziyorlardı. Onlardan biri peşime düşecek olsa ve benden bir kilometre uzakta olsa ben beş adım atamadan o beni yakalar gibi duruyordu.

Aral mesajı açtı. Gözlerimi çevirmedim çünkü o da saklama gereği duymamıştı. Defne diye bir kızdandı mesaj.

Defne: *Ben İstanbul'a döndüm.*

Defne: *Görüşme şansımız olur mu?*

Derin bir nefes aldı Aral. Sessizdi ama göğsünün inip kalkışından anlamıştım derin nefes aldığını. Gönül meselesi mi vardı bir de? Bunca işin gücün, ölüm kalımın arasında? Allah korusundu. Bir kere, ikinci sınıftayken, henüz başımda hiç bu tür işler yokken yemiştim o boku ama bir daha bulaşmaya cesaret edebileceğimi sanmıyordum hiç. Zaten güvensiz bir kızdım, iyice güvenimi hiç etmişti iki karakter yoksunu kişi.

Gözlerimi özel bir konu olduğundan başka yöne çevirdim. Aral'ın parmakları klavye üzerinde gezinirken ben de gözlerimi bize ayrılan odanın kapısına çevirdim. Açıktı hâlâ ve Alin'in uyuyan güzel yüzünü görebiliyordum. Alin'i uyurken görmenin verdiği karşı konulmaz bir huzur vardı.

Aral telefonu cebine kaldırırken yerden de kalktı. Kafamı dizlerimden kaldırdım gidiyor sanarak. Kabanını verecektim ama o

ben de kalkayım diye elini uzatmıştı bana. Bana her el uzattığında kendimi tuhaf hissediyordum. Üzerine çok düşünmedim, aynı ipin üzerindeydik artık, bu eli sık sık tutmak zorunda kalacaktım beni kaldırsın diye. Hatta ben de ona el uzatacaktım belki de.

Elini tuttum, beni kolayca kaldırdı yerden. Elimdeki kabanı. Almaya yeltenmedi, ben uzattım ona.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Elimden aldı ve üzerine giydi.

"Hava almak ister misin? Çatıya çıkacağım sigara içmek için."

"Aç aç mı?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

Kafasını salladı yüzünde bir gülümseme olurken. Sanırım ben de farkında olmadan ona ablalık ediyordum.

"Olur," dedim. Neden aç olup olmaması umurumda olsundu ki? Mide onun midesiydi.

"Montumu alayım."

Odaya ilerleyip sessizce içeri girdim ve montumu aldım koltuğun üzerinden. Yatağa yaklaştım sessiz adımlarla. Uyuyan Alin'in saçlarını öptüm, üzerini örttüm iyice. Son kez alnından öperek çıktım odadan. Kadın polis biz ayaklanınca tekrar gelmişti odanın önüne.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı Lina Hanım? Kahvaltı ne zaman etmek isterseniz söyleyin bana."

Kafamı salladım, gülümsemeye çalışarak. "Alin uyandığında edebiliriz sanırım."

Kafasını sallayıp kapının önündeki sandalyeye oturdu. "Ben buradayım merak etmeyin."

"Teşekkürler," dedim minnettar olarak.

Beni beleyen Aral'ın peşine takıldım. Birlikte çatıya çıktık tekrar. Çatının kapısını açtı, eğilerek dışarı çıktı ama kapının ufak tentesi altında durdu. Yağmur yağıyordu hâlâ, çatıdaki tüm karı eritmişti. Ben de küçük tentenin altına çıktım ellerim cebimde. Hava hâlâ buz gibiydi ama yağmurun kokusu iç açıcıydı.

"Savcıyla konuştun mu hiç?" diye sordum gözlerimi profilinde gezdirirken.

Dudakları arasındaki sigarasını yakıyordu o sıra. Derin bir nefes alarak tutuşturdu sigarayı, çakmağı kabanının cebine atarken rastgele gözlerini bana çevirdi.

"Ne hakkında?"

"Asaf hakkında?"

Kaşları çatıldı bu isimle. Savcıyla ne kadar konuşmuş ne konuşmuşlardı bilmiyordum ama ben de bu işin içindeydim. Bilmek istiyordum her şeyi.

"Asaf Soylu'yu tanıyor musun?"

Sigarasından derin bir nefes alıp dudaklarından ayırdı ve bulutlarda gezdirdi gözlerini. "Kişisel olarak değil."

"Ne olarak peki?"

Gözlerini yüzüme çevirdi. "Eğlence merkezinin başında olduğunu ve şüpheli olduğunu biliyorum ben de sadece henüz. Sormak istediğin buysa."

Evet buydu. Kafamı salladım hafifçe. Botlarımın ucuyla eriyen ve çamurlaşan karı eşeledim.

"Peki Ekin tanıyor olabilir mi?"

Gözlerine bakarak sormamıştım bunu. Sürekli yarasına dokunuyor gibi hissediyordum ama sormam gerekiyordu. Belki de ekin ve Asaf birlikte çalışıyorlardı. Başka neden babamın işine Ekin karışmış olsundu ki? Anlamıyor, bir bağlantı kuramıyordum hiçbir şeyle. Neye benzediğini bilmediğim bir yapboza dönmüştü hayatım, hangi parça neye ait hiç kestiremiyordum.

Ekin'in ismi geçtiğinde gözlerinin bana döndüğünü hissettim. İstemeye istemeye baktım yüzüne. Gözlerinde yine o alev vardı. En büyük yarasıydı Ekin Çakırca bu adamın. Bana hiçbir şey anlatmıyordu, güvenmiyordu da ama en büyük yarasını biliyordum onun.

"Sanmıyorum. Neden sordun?"

Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Hem bana Asaf'ın bana ettiği imayı dile getirmek istemiyordum hem de yirmi dokuzu kasti olarak kullanıp kullanmadığından emin değildim.

Önüme döndüm hafifçe omuz silkip. "Hiç."

"Ne konuştunuz Asaf'la?"

Asaf'ın ettiği teklif sonrası korumasının söylediklerini aklıma geldiğinde yine ensemdeki tüyleri dikmişti. Bir sürü şey dönüyordu ortada ama ben bir haber yaşıyordum dünyadan sanki.

"Beni bir partiye davet etti. Gidersem tüm borcumu silecekmiş."

"Ne partisiymiş bu?" diye sordu. Sesinde şüphe seziliyordu.

Ben de şüpheliydim, neden bu kadar ileri gidiyordu ki? Beni daha çok elinde tutmak için borcumu senelere yaymayı teklif etmişti sadece eğlence merkezinde çalışmam karşılığında. Neden şimdi bir parti için tüm borcumu silmeyi teklif ediyordu anlamamıştım.

"Bilmiyorum, her sene yapılıyormuş."

"Ne yapacaksın katılıp?"

"Camdan bir kafeste oturacakmışım yalnızca," dedim ardından benim orada çalışıp çalışmadığımı bilip bilmediğinden emin olmayarak açıklama gereği hissettim. "Ben orada oyuncak tiplemesi bir palyaço olarak çalışıyorum."

Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bu fikrin hoşuna gitmediği belli oluyordu. Ben de nefret etmiştim bu fikirden. O oyuncak bebek tiplemesinden zaten nefret ediyordum, bir de beni eşya sergiler gibi cam bir kutuya koymak istiyordu. Kendimi daha çok değersiz hissettirecekti bu bana biliyordum. Orada içi gibi yüzünde de ifade barındırmayan gerçek bir oyuncak bebek gibi oturacaktım. İçi boş cam bebek gibi.

"Yiğit'e anlattın mı bunu?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Yarın konuşuruz detaylı demiştik."

Kafasını salladı, "Konuşmalıyız. Hiç hoşuma gitmedi."

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Elim alnıma gitti yine. Elimi alnıma koydum sıkıntıyla oflayarak. Gerçekten yapacak tonla işim varmış gibi hissediyordum ve boş durdukça gerilimim artıyordu. İçim içimi yiyordu bir şeyler yapayım diye ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

"İki gün var davete," diye mırıldandım. "O güne kadar Asaf'ın odasına girebilirsem, belki bir şey bulabilirim. Ne için olduğu ya da kimlerin katılacağı gibi şeyler."

Söylediklerim bedenini bana çevirmesine neden oldu. "Odasına girebilirsen mi?"

Ona baktım ben de. "Anahtarları boşuna yürütmedim?"

Kaşları çatılmıştı. "Sen aksiyon filmi çok mu izliyorsun Lina?"

Ben eskiden çok film izlerdim ve evet aksiyon filmleriydi çoğusu.

"Ne alaka?"

"Şöyle alaka," dedi ve bana doğru eğildi. Benim üzerimden arkam uzanmış biten sigarasının izmaritini atmıştı çöpe. Benden uzaklaştı daha sonra ama aramızda iki adım kalmıştı.

"Bu adamlar senin babanın kayıp olmasıyla en yakından ilişkisi olan adamlar ve muhtemelen Yiğit'in şüphelendiği gibi bir organizasyona bağlılar. Üstelik eğer babana düşmanlarsa sana da düşmanlar demektir ve sen bu eli silah tutan adamların inine gizlice girmekten bahsediyorsun."

Haklıydı. Aksiyon filmi gibi geliyordu kulağa ama savcı bana babamın başına gelmiş olabilecek ihtimalleri anlatırken de aynı şeyi söyleyebilirdim ona. Hem ben girmezsem kim girecekti? Savcının muhbiri mi? Benden daha az dikkat çeken biri miydi bu adam? Hem Aral Çakırca'nın daha dün kendisi söylemişti. Ben kaçarsam sadece benim yapabileceklerim ve cevaplayabileceklerim de elimizden kaçardı.

"O adamın koruması bana babamın da o partiye katıldığını söyledi," dedim gözlerine bakarak. "Asaf ben şüphelenmeyeyim diye birkaç kız ayarladım dedi ama koruması alay ederek babamın da partilere katıldığını anlattı bana." Öfkeli çıkıyordu sesim çünkü o korumanın tavrını hatırlayınca öfkelenmiştim yine.

"O davetin ne daveti olduğunu da katılanların kim olduğunu da bilmek istiyorum. Ya o davete katılıp kendi gözlerimle göreceğim ya da gizlice odasına girip bir şeyler bulmayı ümit edeceğim. Başka fikrin varsa söyle, çekinme."

Sesim en az benim kadar kararlı çıkmıştı. Burnunun kemerini sıktı Aral, başı mı ağrıyordu yoksa sabır mı diliyordu bilmiyorum. Fakat şu durumda en çok ben sabır dilenmeliydim her dakika yaratıcıdan.

"Bu işin ciddiyetini anlıyorsun gibi gelmiyor," dedi Aral.

Siyah gözlerine diktim gözlerimi. Ne demekti bu şimdi?

"Ailen için endişen gerçek eyvallah. Ama tehdit edilenin sen olduğun gerçeğini anlıyor gibi durmuyorsun. Pervasız mısın yoksa ifadene mi yansıtmıyorsun bu tedirginliği bilmiyorum ama sen yaşamazsan aileni korunup korunmayacağından emin olamazsın."

Beklemediğim anlarda Aral Çakırca'nın başımı çevirdiğim gerçekleri yüzüme vurma gibi bir becerisi vardı. Ailem için korkuyordum, korkum gerçekti, kaygım gerçekti ama kendim için o kadar endişelendiğimi söyleyemezdim.

"Yaşamak zorundasın. Ne kadar gerçeğe aç kalırsan kal, tuzaklarla dolu yalanların içine düşünmeden dalamazsın öylece. Çünkü bu yaptığın cesaret değil düpedüz aptallık olur."

Kaşlarımı çatmıştım. "Dün bana bu çatıda senin yapabileceklerin var demedin mi? Yalnızca senin bulabileceğin cevaplar? Yapacağım diyorum işte, alacağım o cevapları diyorum. Ama sen yine memnun değilsin attığım adımdan."

Kafasını iki yana salladı karşı çıkarak. "Beni memnun etmeye mi geldin Lina buraya?" Bir adam daha attı bana ve göz hizama gelmek iter gibi eğildi. "Ben sana kendini feda et demedim. Savaşacaksan eğer, önce kendin için yap bunu."

Öfkeli çıkmıştı son cümlesini kurarken. Kendimi feda edebilecek olma ihtimalim onu neden bu kadar sinirlendirmişti anlamadım, belki de geçmişteki haline benzemem konusuyla ilgiliydi. Belki de onun yaptığı bir hayatı yapmak üzere olduğum için öfkelenmişti. Konu neden buraya gelmişti bilmiyordum ama kendim için savaşmamı istemesi tüylerim diken diken etmişti. Daha dün ona benzediğim için gözlerimin içine bakarak arkanı dön savaş diyemiyorum sana demişti. Şimdi ise kendim için savaşmamı istemişti benden. Onun ailesi için değil, kendi ailem için değil, kendim için. Yalnızca kendim için.

Ben kendi için savaşmayı değil yaşamayı bile bırakmıştım. Yanımda taşıdığım ölüm tüm duygularımdan arındırırken camdan içi boş bir bebeğe dönüştüğümü düşünmüştüm hep. Boş bir kabuktan ibarettim yalnızca. Sonra bu adamın sözleriyle serbest kalmıştı ruhum. O kadar uzaklaşmıştım ki kendimden ruhum bedenime dönecek yolu unutmuştu fakat Aral Çakırca, bana her el uzattığında çaresiz ruhumun da elinden tutmuş, acımı her dinlediğinde ruhumun göz yaşlarını silmiş, onu teselli etmiş gibi hissediyordum.

Çenemi kaldırdım, siyah gözlerine baktım kararlılıkla. "Mezar açtım bir kere Çakırca. Açtıranları sokmadan ölmeyeceğim ben de." Onun sözleriydi bunlar. "Beni çok arkada bıraktılar. Ben sevdiğim kimseyi yokluğumla cezalandırmayacağım."

Kafasını salladı ikna olmuş gibi. Kendimi bile bile ölüme atmayacağıma ikna olmuştu bir nebze, yine de birbirimize güvenene kadar ikimiz de farklı konularda tetikte kalacaktık biliyordum. O benim kahramanlığımı güdecek ben kardeşine yüzünü dönüp dönmediğini kontrol edip duracaktım.

"Aldım ben havamı," dedim ve yanından geçip içeri girdim.

Ona kızgın değildim aslında ama öfkeliydim yaşadıklarıma. Üstelik sinirlerim çok gergindi, birden üstüme gelirse ona zarar verecek şeyler

bile söyleyebilirdim normalde fakat bu kötü alışkanlığımı kontrol altına almışım gibi duruyordu şimdilik. Yangın kapısından koridora girdim.

Odaya ilerlediğim sırada Alin'in uyandığını gördüm. Henüz yeni açmıştı gözlerini, gözlerini ovalıyor etrafa bakıyordu. Yatakta doğrulduğu sırada içeri girdim. Beni görünce gülümsedi.

"Günaydın Linacım."

Ben Alin için ölürdüm, bu su götürmez bir gerçekti fakat onu gönül rahatlığıyla arkamda bırakıp gidemezdim. Bu zalim dünyada tek başına savaşmasına gönlüm rıza gelmezdi hiç. Onu her şeyden korumak istiyordum, onun için savaşmaya karar vermiştim ama onu korumak istiyordum kendimi dek korumalıydım, biliyordum. Zaten biliyordum.

"Günaydın minik sincap," deyip gülümsemeye çalıştım.

Kafam şimdiden kazan olmuştu. Yatağa oturdum ve yanağını öptüm. "Acıktın mı? Kahvaltı yapalım mı?"

"Oluy," dedi kafasını göğsüme yaslayıp. Dudaklarımı saçlarına bastırıp ona sarıldım ve kucağıma çektim küçük bedenini. Bana sarıldı o da ve yanağını omzuma yasladı. Kendini sevdirmeyi seven, ilgi isteyen bir çocuktu. Kediye benziyordu aynı.

"Alin," dediğimde "Hım," diye mırıldandı saçlarımla oynarken.

"Ben iyi bir abla mıyım sence?"

"Linacım hayika biy abla."

Kalbim ısındı ama aynı zamanda acımıştı da. "Öyle miyim gerçekten?"

Kafasını salladı. "Sen hayikasın ve güselsin ve iyisin," diye övdü beni.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. "Sen de öylesin."

"Annem de hayika, güzel ve iyi. Di mi Linacım?"

Kafamı salladım, kalbim sancırken. "Öyle."

"Annem kahvaytı hazıylamış mı?"

Gözlerimin yandı, burnumun direği sızladı. Kafamı geriye yatırdım ve tavana baktım. Ağlamak istiyordum ama ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

"Annemiz..." diye mırıldandım. "Biraz daha uykusu varmış... Biz birlikte yiyelim olur mu?"

"Uyandıymaya gideyim mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Başı ağırmasın, biz yiyelim."

"Peki," dedi mutsuz bir sesle. Kolumu daha sıkı sardım ve saçlarını öptüm.

"Canının çektiği bir şey var mı?"

"Peyniy," dedi yalnızca.

"O zaman ben gidip kahvaltı getireyim olur mu? Sen de çizgi film izle?"

Kafasını salladı, kafasını omzumdan kaldırırken yanağımdan öptü ve kucağımdan sıyrılıp yatağa oturdu. Ona televizyonu açtım. Dikkatini televizyona verdi. Yanağını okşayarak odanın dışına adımladım. O sırada Aral, Kuzey ve orta yaşlarda doktor önlüklü bir adamın annemin odası önünde durduklarını gördüm.

Koynumda beslediğim yılan yine işinin başına geçti. Korkarak, kaygılı adımlarla ilerledim onlara. Aral'ın gözleri çevrildi yüzüme ve o bana baktığında kötü bir haber alacağımı biliyordum endense. Çünkü küstürmüştüm kaderi bir kere kendime, gülmeyecekti bir daha bana hiç. Kalbim kasıldı, öyle ağırdı ki göğsüm kalp krizinden şüphelenebilirdim eğer kalp ritmim normal sınırlar içinde atmıyor olsaydı.

Yanlarına gittiğimde doktor gözlüklerinin arkasından yüzüme pek de umutlu bir ifadeyle bakmıyordu.

"Annem nasıl?" diye sordum kuru bir sesle.

"Celina Hanım zaten henüz kanseri yeni atlattığı için bağışıklık sisteminin güçsüzleşmiş olması normal. Ama," dedi. O ama benden bir sürü şey alacaktı biliyordum. Yumruklarımı sıktım. "Ama her şeyden emin olmak ve birkaç şüphemi ortadan kaldırmak için ekstra birkaç test istemiştim. Maalesef şüphelerim doğru çıktı. Celina hanımın kanseri şükür ki nüksetmiş değil fakat sorun bağışıklık sistemi."

Hastalığı nüksetmemişti, bağışıklığı sistemi üzüntüden çökmemişti. Neydi sorun o zaman? Neden bana üzgün bir ifadeyle bakıyordu? Halledilebilir bir şey olmalıydı. Öyle olmalıydı. Henüz yeni almıştım annemi ölümün pençesinden, tekrar onu yakalayamazdı. Hiç adil değildi bu.

"Bağışıklık sisteminin çökmesinin sebebi Gullain-Barre sendromu dediğimiz çok nadir görülen bir hastalık gibi görünüyor."

Doktor konuşmaya devam etti bana ben yalnızca ilk cümlesini dinleyebildim. Tıp kazandığım günü hatırlıyordum. Bir Pazar günü

kahvaltı masasındaydık hepimiz, henüz Alin doğmamıştı, annem hamileydi, son aylarındaydı artık. Birden twitterdan bir bildirim düşmüştü ekranıma çayımı içerken. Ösym açıklamıştı sonunda sonuçları. Yerimden öyle bir sıçramıştım ki annem ve babam korkmuş annem bir eliyle karnını tutarken diğer elinin baş parmağıyla ön dişlerini kaldırmıştı.

"Ödüm koptu annecim. Bir şey mi oldu?" **demişti o sırada.**

"Sonuçlar açıklanmış," **demiştim yalnızca, ellerim titreyerek babamın ders çalışayım diye aldığı ucuz bilgisayarı açmak için odama koşarken. Annem ve babam arkamdan gülmüşlerdi heyecanıma. Babam *"Yüzümüze bile bakmadın bir sene kazanmışsındır kesin,"* demişti emin bir sesle. Annem de *"Akıllıdır benim kızım, onu almayacak da kimi alacaklar,"* demişti. Puanım iyiydi ama ben Cerrahpaşa olsun diye tutturmuştum hep. O olmazsa diye ödüm kopmuştu.**

Ne komik bir korku olduğunu şimdi anlayabiliyordum ancak. O gün keşke tıp kazanmamış olsaydım. Keşke insan vücudu hakkında, hastalıklar hakkında hiçbir şey bilmiyor olsaydım ve keşke bu doktor ya da Aral Çakırca benim umut tacirim olsaydı. Beni yalanlarla avutup, teselli verebilselerdi keşke.

Omuzlarımdan biri tuttuğunda irkildim. Gözlerimi karşımdaki adamın gözlerine çevirdim.

"Lina," dedi sakinlikle. Göz hizama kadar eğilmişti. "Nefesini yavaşlat."

O diyene kadar şiddetle ard arda nefes aldığımı ve deli gibi titrediğimi fark edememiştim. Fakat bunu fark ettiğimde daha çok panik oldum. Panik atak mı geçiriyordum? *Panik atakta en önemli şey sakinleşmek ve nefesi toparlamaktır.* Bu teorik bir ilgi, yapması bilmesinden daha zor. *Oksijen paniği arttırır. Varsa bir kese kâğıdı bulun, dudaklarınıza yaslayın ve içine nefes alıp verin, karbon dioksit sakinleştirir*. Biliyorum, biliyorum. *Güvendiğiniz birinin yanında ya da bir yerde bulunun. Ayaktaysanız oturun ve bu durumun geçeceğini aklınızdan çıkarmayın.* Güvenecek kimsem yok. Anneme gidemem, eve de gidemem.

"Linacım?" Alin'in sesi kulağımda uğuldadığında altında ezildim. Bacaklarım güç kaybetti sanki. Ben Alin'e ne anlatacaktım? Ben Alin'e hangi yalanı uyduracaktım?

Aral'ın bana eğildiğini hissettim aniden. Kolları etrafıma sarıldı önce ardından bedenim havalandı. Hayata tutunmak ister gibi kollarımı boynuna sardım. Alin görmesin diye yüzümü omzuna yasladım, nefes almak hızımı da kesmişti bu yaptığım. Ciğerlerime dolan artık saf oksijen değildi, hem kendi nefesimi alıp veriyor hem de onun kokusunu soluyordum yalnızca.

Beni Alin'den kaçırır gibi uzaklaştırdı, nereye götürdüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umurumda değildi. Ayaklarımda güç bulabilsem kendim kaçıp giderdim. Bir kapı açılma sesinin ardından kapı kapandı, daha sonra sert bir zemine oturduğumu hissetim. Yere mi oturmuştu bilmiyorum ama hâlâ kucağındaydım, bacaklarının arasında oturuyordum. Kollarım boynun sarılıydı hâlâ, yavaş nefes alıp veriyor ciğerlerimi yalnızca onun kokusuyla sınırlıyordum. Tüm odağımı nefesimi kontrol etmeye vermiştim. Sakinleşmeliydim bir an önce. Şimdi panik olacak zaman mıydı? Alin'in ödü kopmuş olmalıydı, Kuzey belki sakinleştirirdi yine onu ama onun yanında ablası olsa daha iyi olurdu.

Sağ elimin bileğinde hissettim sıcak elini. Parmaklarını nabzıma yerleştirdi. Ellerim buz kesmişti ve deli gibi titriyordum. Tırnaklarımı ensesine bastırdığımı bile fark etmemiştim. Ben duygusuz biriydim, karşıma geçip baban ölmemiş demişlerdi ve ben tepsizliğimle bu adamı şaşkına çevirmiştim. Nasıl bir anda panik atak geçirebilmiştim? Artık bedenim dayanmıyor muydu? Sınırıma mı dayanmıştım?

"Sorun yok," dediğini işittim. "Endişelenme, her şey iyi olacak."

"O-olmayacak," dedim sesim dahi titrerken.

Koynumda büyüttüğüm o yılan artık damalarımda değildi. Tüm vücudumu sarıyor, suyumu çıkarır gibi sıkıyordu beni. Buz gibi terliyordum, su içindeydim, kalbim kriz geçirir gibi çarpıyordu, endişelerim gün yüzüne çıkmıştı, aklımda yalnızca ölüm vardı.

"B-bir mezar daha kazacağım," dedim dudaklarımı omzuna bastırdığım için sesim boğuk çıkıyordu ama beni anlıyordu.

"Kazmayacaksın!" Dedi kesin bir dille.

Yine o kendinden emin ses tonu vardı sesinde. Beni rahatlatacak, ikna edecek bir tondu. Beni kandırmasını deli gibi istediğim bir tondu.

"Bana bak."

Kafamı iki yana salladım. Kimseyi görmek istemiyordum, kimse beni böyle görsün istemiyordum. Güvenmiyordum ki ben bu adama,

güçsüz yanlarımın hepsini görsün istemiyordum. Hem çekersem kafamı nefes alacaktım yine hızlı hızlı, panikleyecektim yine.

"Bana bak Lina."

Sol eli saçlarımı yüzümden çekti yavaş bir hareketle. Elleri ince iş yapmaya alışmıştı, dikkatliydi.

"Bak bana," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarımı omzundan ayırıp kafamı sağıma çevirdim yüzüne bakmak için. Başka bir hasta odasıydı bizi getirdiği, sabah saatleriydi ama bulutlar öyle koyuydu ki karanlıktı oda. Yüzü bana çok yakındı ama gölgelerin içinde saklıydı yine, yalnızca gözleri parlıyordu. Normalde bu yakınlık en çok rahatsızlık duyacağım şeydi fakat şimdi bendim ona sarılan. Bendim ona tutunan.

"Korkacak bir şey yok," dedi sanki ben boşuna korkuyormuş gibi. Burnuma karanfil kokusu çalındı yine.

"Ben tıp okuyorum," diye hatırlattım ona. "Ne olduğunu biliyorum o hastalığın."

Kırgındım. Kaderime o kadar kırgındım ki artık kızamıyordum bile. Hiçbir şeye kızamıyordum.

"Ölüm oranı yalnızda %7," dedi o da beni ikna etmek ister gibi. "Tedavi olma şansı var ve iyileşme olasılığı %85."

Kafamı salladım gözlerim sızlarken. "Yoğun bakıma düşmemiş olsaydı inanırdım sana ama staj yaptığım hastanede bir tane bile çıkan olmadı."

"Çıkacak!" dedi sesini yükselterek. Beni ikna etmeyi benden daha çok istiyordu sanki. "Annen oradan çıkacak Lina. Annen iyileşecek, tamam mı?"

Ben babamın ölmediğini en çok ondan duymak istemiştim ve şimdi o bana annemin yaşayacağını söylüyordu. Çaresizce inanmak istiyordum söylediklerine, çünkü diğer türlü ruh sağlığımı korumak imkânsız duruyordu. Tekrar o boşluğa düşmek istemiyordum. Düşemezdim, Alin ne yapardı yoksa?

"Tamam mı?" diye sordu ikna olup olmadığımı merak eder gibi.

Kafamı salladım yavaşça. Dudaklarımı birbirine bastırdım boğazım düğümlenmişti ağlayamamaktan. "Tamam."

"Ağlamak istiyorsan da bırak aksın göz yaşların. Ben, sen onları görmeden silerim."

Kalbim sancıdı o öyle söyleyince. Yutmaya çalıştım boğazımdaki yumruyu, kafamı iki yana salladım.

"Ağlamayacağım," dedim kesin bir kararla. Yutkundum tekrar. "Ağlamak için bir sebep yok. İyileşecek dedin," deyip burnumu çektim.

İnanmak istiyordum buna. Buna her şeyden çok inanmak istiyordum. O da kafasını salladı yavaşça beni onaylayarak. Burnumu çektim tekrar, ağlamıyordum ama burnum akıyordu nedense.

"Kalkayım mı ben?" diye sordum bacaklarımın sol bacağı üzerinde durduğunu fark ederek.

"Kalkabiliyorsan olur," dedi sakince yüzüme bakarken.

Bu adam sakinken insanı sakinleştiren ama sinirlendiğinde de insanı çıldırtabilen biriydi. Tuhaftı.

"Kalkabilirim herhalde," diye mırıldandım kendi kendime. "Yıkılmadık daha."

Az önce dizinin bağı çözülen ben değildim sanki. Ama zelzeleydi yaşadığım, depremim olursa olacakların fragmanıydı. Henüz yıkılmamıştım daha. Yıkılamazdım, yıkılmayacaktım. Annem güçlüydü bir kere benim.

"Aslansın, yaparsın," dedi Aral da bana gaz vermek ister gibi.

Güldürdü bu beni. Hiç güleceğim yoktu ama söyleyişi güldürmüştü beni. Ağlanacak halime gülüyordum gerçekten.

Aral'ın omzundan güç alarak ayağa kalktım. Ayakta duruyordum işte, iyiydim. Aral da ayağa kalkarken arkamı döndüm ona. Gözlüklerimi çıkardım, nemlenen gözlerimi kuruladım hızlıca. Başkalarını geçtim, kendim bile görmek istemiyordum bu halimi.

"İyi misin gerçekten?"

Kafamı salladım ona yüzümü dönmeden. "İyiyim." Değildim.

"Doktorla benim konuşmamı ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. Her adımı bilmezsem, her şeyiyle ilgilenmezsem ilerde mutlaka keşke diyecektim, göze alamazdım.

"Yok," dedim gözlüklerimi yüzüme yerleştirip. "Konuşurum ben. Sakinim şu an."

"Kahvaltı et, sonra konuşuruz doktorla."

Aç karnına panik atak geçirince düşük tansiyonum aniden yükselmiş şimdi ise normale düşmüştü. Şekerim düşmesin diye yemek yesem iyi olacaktı gerçekten. Ben önde o arkamda odadan çıktım. Koridorda

tanıdık bir kalabalık vardı. Endişeyle bana bakıyorlardı, Alin de Kuzey'in kucağındaydı. Beni görünce kafasını Kuzey'in omzundan kaldırdı. Ona gülümsedim endişelenmesin diye. Arkamızdan gelen asansörün sesiyle hepimizin bakışları oraya çevrildi. Yerimde durup omzum üzerinden arkama baktım. Aral da durmuş arkasına dönmüştü. Savcı peşinde muhtemelen polis memuru olan iki adamla birlikte koridora girdi.

Onu gördüğümde içimde tekrar bir sıkıntı peyda oldu. Bize baktı, hepimizin koridorda birlikte durması hayra alamet değildi biliyordu ama eminim bana haber verilmeden önce almıştı kötü haberi. *Kötü haber değil Lina*, diye ikaz ettim kendimi içimden. *Her şey kötü olamaz, olmamalı, annen iyi olacak.*

Savcı Aral'a başıyla selam verip tüm dikkatini bana verdi. "Nasılsın Lina?"

"İyi olacağım," dedim buna inanmak isteyerek.

Kafasını salladı anlıyorum der gibi. "Annenin durumunu biliyorum. Endişe etme, tedavisiyle bizzat biz ilgileneceğiz. Sizi ziyaret etmek için geldim bugün, konuşuruz dedik ama bugün olmak zorunda değil."

Kafamı iki yana salladım. Gerçekten nazik olmaya uğraş gösteren sabırlı birine benziyordu ama beklemenin ya da duruma alışmaya çalışmanın faydası yoktu hiç çünkü boşunaydı. Annemi o yatakta görmeye alışamayacaktım.

"Sorun yok, konuşalım."

Kafasını salladı peki der gibi, ısrar etmedi ama gözleri emin olmak ister gibi Aral'a çevrildi. Aral'ın da onaylar bir baş sallamasıyla karşılık vermişti ona.

Onları arkamda bırakıp kız kardeşime ilerledim. Kuzey'in kucağındaydı hâlâ, kollarını bana uzattı endişeli bir ifadeyle. Alin'i bu ortamdan çıkarmak istiyordum bir an önce. Ama onu bırakabileceğim tek bir akrabamız, güvendiğim tek bir insan yoktu. Yanımda da götüremezdim her yere çünkü benim şeytanın inine girmem gerekiyordu.

Saçlarını öptüm. Kuzey "Kahvaltı getireyim ben," dedi ilgiyle. "bir şeyler yiyin."

"Teşekkürler," dedim yalnızca ve odaya ilerledim.

"Annemi göymek istiyoyum, Linacım" deyince duraksadım.

Ne kadar kaçıracaktım ki ondan annemi. Belki de ilerde göremeyecekti. Dişlerimi sıktım, görecekti. Görecekti.

Camlı bölmeye ilerledim ve ona annemi gösterdim. Annem anne tarafı Polonyalı melez bir kadındı. Beyaz tenliliğini ve güzelliğini anne tarafından almıştı ama anne tarafımdan kimse kalmamıştı burada. Uzak akrabaları Polonya'daydı, birinci dereceden olanlarda ya vefaat etmişti ya da bizi sevmiyorlardı.

"Annem uyuyoy mu hâlâ?" diye sordu güzel yüzünü bana çevirip.

Kafamı salladım sakince. "Hım," diye mırıldandım. Yalan söylemek gelmiyordu hiç içimden.

Annemin uyuyan yüzüne baktım pişmanlıkla. Evden çıkmadan hemen önce üzmüştüm onu ve bunu fark ettiğim halde dönüp özür dilememiş, gönlünü almamıştım. İçimde ne yiyebilir dediğim o kurt beynimin içinde kozaya yatmıştı. Babam konusunda yalan söylemiştim ona. Bana peşinden git demişti ama ben gitmem demiştim. Bana darılmıştı, üstüne ağlatmıştım onu, çok üzmüştüm. Şimdi ölse hakkını helal etmeden gidecekti bana. Ben o hakkın altında nasıl kalkacaktım?

Pişman olmaktan deli gibi korkan biriydim, ama arkama dönüp baktığımda yine de bir sürü pişmanlık buluyordum. Bu pişmanlık benim lanetimdi ve vicdanım bir gün kıracaktı kalemimi.

Ölüm ruhundan ayırdı lekelenmiş bedenini
Kalbini buza, bedenini ise cama çevirdi
Sağır oldu bir kulağın, susarak mühürledin dilini
Ama eğer bağırabilseydin
Biliyordun, çatlardı tüm bedenin
Ve erirdi tüm buzu kalbinin
Eğer tek bir damla yaş dökebilseydin

- Devam Edecek -

29.10.2021

Yavaştan aksiyona geçebiliriz sanırım artık ehe :')
Oy ve yorum yapmayı unutmayın canlarım.

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 5 | Zihin Tutsağı

İyi akşamlar <3

Bir cuma akşamı daha birlikteyiz. Size yine uzun bir bölüm getirdim, siz de umuyorum ki Oy ve Yorumlarınızla beni delicesine mutlu edeceksiniz. Evet, evet yapacaksınız inanıyorum ehehehe

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplar:

Instagram&Twitter&Spotify: ***filizpuluc***

Instagram: ***baziinsanlarboyleyasar***

(Spotify'da Biby için hazırladığım playlistin ismi SSRI, dilerseniz takip edebilirsiniz. Aynı liste YouTube'da da mevcut.)

Twitter'da #BazıİnsanlarBöyleYasar ve #Biby taglerine bakıyor olacağım. Bölüm bitince gelin <3

Keyifli okumalar dilerim...

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 5 | ZİHİN TUTSAĞI

♪ *Kalamam - Çağan Şengül*

♪ Serenade - Evgeny Grinko

İnsan bazen nasılsa güneş bana doğmuyor deyip yüzünü gönüllü olarak karanlığa dönebiliyordu. Gökte parlayan güneşin kendisine ait olmadığını ne kadar biliyorsa içten içe, o karanlık gökyüzüne o kadar ait hissediyordu. Ben uzun zamandır tan ışığından uzak, o yıldızsız geceye aittim. Alin, Ay ışığım, annem hep orada olacağını düşündüğüm o parlak ışıklı Venüs'tü. Alin bana sırtını döner, esirgerdi belki ışığını

benden ama annem bana ölse sırtını dönmez derdim hep. Ama o ölemez. Ölmesin. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Karşımda oturan doktor bir şeyler anlatıyordu ama dediklerini dinleyemiyordum. Kendi kafamın içindeki bir labirentte kaybolmuştum. Uzun zamandır düşünmeyi yasaklamıştım kendime. Düşündükçe endişem artıyordu, ben de sırtımı dönmüştüm kendime. Düşünmeden hareket etmek robotlaştırmıştı zamanla beni. Memnun değildim hiçbir şeyden, en çok da kendimden ama durup düşünmüyordum hiç. Mekanik hareketlerle hayatıma devam ediyor, günün sonunda bir saat bile olsa ailemle bir akşam sofrasında Allah ne verdiyse yerken birazcık bile olsa iyi hissettiğim oluyordu. Bu bile çok diyordum sana Lina. Yetiniyordum o kısa anlarla. Daha mutlu olmayı umut ettiğim anlardan vazgeçmiştim artık, daha kötü olmasın istiyordum sadece.

Guillanin-Barre... Yüz binde bir görülen nadir bir hastalık. Sinir sistemine zarar veren, kasları zayıflatan ve bağışıklık sistemini çökerten bir hastalık. Hastanın kaslarını yavaş yavaş güçsüzleştiriyordu önce, sonra felç ediyor en son kasları çalışmayı bıraktığı için nefes alamayacak hale geliyordu ve gözlerini sonsuza dek yumuyordu. Tedavisi mevcuttu, yaşam oranı yüksekti fakat erken teşhis hayat kurtarırdı ve benim annem zaten kanseri henüz yeni atlatmıştı. Staj yaparken birkaç kez yoğun bakımda rastlamıştım bu hastalığı olan kişilere. O yoğun bakımdan çıkan bir kişi bile hatırlamıyordum. Annemin bağışıklık sisteminin çöktüğünü söylemişlerdi dün. Geç mi kalmıştık teşhis için? Çok ilerlemişti? Yoğun bakımdan çıkamayacak mıydı annem? Çıkardı. Aral da iyileşecek demişti. O benden daha çok ölüm görmüş olmalıydı. O ölmeyecek diyorsa ölmezdi benim annem. Babamı da o yaşar hale getirmişti.

Benim annem savaşçı ruhlu bir kadındı. Hastalığını ilk öğrendiğimizde olsun, güzel saçları aldığı kemoterapiden ötürü dökülürken olsun, yalnız kaldığında olsun bir kere ağlarken görmemiş, duymamıştım onu. Dini inancı yüksek bir kadın olmuştu hep, her şeyi yaratıcının hayrına bağlar, içinde barındırmazdı kötü bir düşünceyi. Ölmekten değil, sevdiklerine zarar gelmesinden korkardı hep. Belki de anneme çekmiştim bu konuda. Ve ben de inançlı biri sayılırdım aslında. Sadece o kadar kötü şey gelmişti ki başıma, kırgındım biraz ona. Dua ederdim sık sık içimden, korkuyla titreyen birinin en garanti sığınaydı

yaratıcı, şimdiye kadar gidemeyişimin sebebi de buydu belki de. Biliyordum, ettiğim dualarım eninde sonunda kabul olacaktı. Annem kurtulacaktı, bu işi hiçbirimiz zarar görmeden çözecektik ve ben daha çok gülümseyen konuşan biri olacaktım yeni hayatımda. Atacaktım üzerimdeki bu ölü toprağını, annemi üzmeyecektim daha fazla. Daha çok konuşacaktım onunla, ilgimi çekmese de el işi öğrenecektim ondan, birlikte bir etkinlik olurdu en azından. Alin'le daha çok vakit geçirecektim. Bu sene hiç kardan adam yapamamıştık onunla, kaç kere de istemişti benden.

Annemin tedavi olması gerekecekti önce. Hastanede kalması iyi olurdu. Savcı koruyacağını söylemişti ailemi güvenmekten başka şansım yoktu. Peki Alin'i ne yapacaktım? Savcının bahsettiği güvenli ev iyi olabilirdi. Annemin yanında kalmak istesem de Alin için uygun bir yer değildi hastaneler. Hiçbir çocuk için uygun değildi ama Alin'i evde nasıl tek bırakacaktım? Polis abla iyi birine benziyordu ama tüm gün ona Alin'i emanet edebilir miyim emin değildim. Hem savcıya güvenerek çalıştığım işlerden çıkamazdım, kötü gün param bizi uzun süre idare etmezdi. Okulumu dondurduğumdan gece vardiyamı gündüze çekebilirsem en azından geceleri Alin'in yanında olabilirdim ama gündüz için bir çözümüm yoktu. İşe gitmesem bile savcıya yardım edeceğimi söylemiştim. Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum henüz ama evde duramayabilirdim. Alin'e bakacak güvendiğim biri olsaydı keşke.

Doktor ayağa kalktığında hiçbir kelimesi beynim içindeki labirentte kaybolan bana ulaşamamıştı. Dert etmedim, Aral'ın dinlediğini biliyordum. Yanımdaki sandalyede oturuyordu o da. Ne dediğini anlamamıştım hiç ama doktora soru soran sesi ara ara kulağıma çalınmıştı ve burnuma karanfil kokusu dolmuştu hep. Ağzında karanfil mi çiğniyordu sürekli? Nasıl hep karanfil kokuyordu?

Annem bayılırdı karanfilli çaya. Çayı demlerken hep altına iki tane karanfil at derdi bana, ben de her seferinde unutur, tam çıkmak üzereyken mutfaktan kapısından geri dönerdim hatırlayarak. İki karanfili sıcak suya birini de heveslenerek ağzıma atardım. Kokusunu çok severdim ama o kadar zehir gibi bir tadı olurdu ki dilim yandığından çöpe atardım bir dakika olmadan. Yüzüm ekşimiş halde gelirdim mutfaktan salona. Annem bazen dişi ağrıdığında çiğnerdi karanfili. Hayatımda bir kere bile diş ağrısı çekmemiştim ben. "*Ölsem*

çiğnemem bunu," **diye büyük konuşarak girerdim salona. Canım çok tatlıydı.** ***"Güzel annem çıtı pıtı kadınsın nasıl dayanırsın bu acılığa pes,"*** **derdim. Annem yüzünde eğlenen bir gülüşle elini uzatırdı yanağıma dokunmak için. Ben de bunu bekliyor gibi annemin yanına oturur sokulurdum ona. Yanağını alnıma yaslayıp yanağımı okşardı. "*Senin canın pek tatlı,"* diye beni zayıf çıkarırdı karanfile karşı. Ben ne kadar büyürsem büyüyeyim o karanfil içimde zehir olacaktı benim. Ben ne kadar acıyla yoğrulursam yoğurulayım karanfile karşı hep zayıf kalacaktım, biliyorum.**

"Lina?"

İsmimi bana annem koymuştu. Kendi isminin bir parçasıydı ismim, bu yüzden severdim önceden.

Gözlerimi adımı söyleyen adama çevirdim. Aral siyah gözlerini yüzümde gezdirdi. Merak vardı gözlerinde, ne gibi bir ruh hali içindeydim anlayamıyordu yüz ifademden. Yine kriz falan geçiririm diye endişeliydi belki de, bela olmuştum onun da başına. Kendimi tanıyamıyordum birkaç gündür. Daha doğrusu yeni bana yabancı geliyordu son beş günkü halim. Katil sıfatını üzerimden çıkarmıştım, bir adamın yüzüne tokat atmıştım, okulu dondurmuştum ve bir neşter çalmıştım. Korkmadan babamı öldürmüş olabilecek adamların yanına gitmiştim tek başıma, anahtarlarını çalıp kopyalamıştım. Hiç tanımadığım adamlara güvenmeyecek olsam da en azından biraz yaslanmayı seçmiştim, endişeden panik atak geçirmiştim ve özellikle erkeklere dokunmaktan nefret ettiğim halde karşımdaki bu adama sarılmıştım. Neyim vardı gerçekten? Sınırıma dayanmış iflas mı ediyordu ruhum yavaş yavaş?

"İyi misin?" diye sordu benden hiçbir tepki alamayınca. Yalnızca suratına bakıyordum öylece.

Derin bir nefes aldım ve kafamı salladım yavaşça. Sağ elimle yüzüme düşen kızıl saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"İyiyim. Sorun yok," dedim dümdüz bir sesle.

Dudaklarım kurumuştu, dilimle ıslattım. Aral söylediğim bu yalana inanmadı ama üstelemedi de. Israrcı bir kişiliği yoktu, onu tanıdığım ilk gün anlamıştım bunu zaten. Hiçbir şey için ısrarcı değildi. Teklif dahi sunmuyordu insanlara ya yapıyordu ya da yapmamayı tercih ediyordu bu kadar.

Doktor odadan çıktığında oda da savcı, ben ve Aral kalmıştık. VIP bir odanın, ensesi kalın insanlar hastanede bile rahatça yemek yiyebilsinler diye koydukları şık yemek masasının etrafında oturuyorduk. Benim yanımda Aral, onun karşısında da savcı oturuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu savcı ilgiyle.

Savcı hakkında hiçbir şey tahmin etmiyor ya da bilmiyordum. Tepkileri, konuşmaları samimiydi ama içinden de mi öyleydi emin olamıyordum. Her gün tehdit edildiğini söylemişti, rol yapsa bile hakkı olurdu.

"Cevaplara ihtiyacım var," dedim konuya girmesini dileyerek.

Kendimle bu kadar ilgilenilmesine alışık değildim. Aral'ın ve savcının bana kendime sorduğumdan çok ihtiyacımı ve nasıl olduğumu sormaları, üzerime titriyor gibi durmaları garip hissettiriyordu.

"Tamam, benim babam kötü adam olsun," dedim savcının gözlerinin içine bakarak. O gün endişeden soramadığım bir sürü şey vardı kafamın içinde. Tüm soru işaretleri baş aşağıydı, her bir kancanın ucunda bir ip asılıydı. Hangisini çekersem sökülür, hangisiyle uğraşırsam beni dar ağacına götürür bilmiyordum. Öğrenecektim ama. Ben zihnimde çok cinayet işlemiştim.

"Ekin Çakırca ile babamın olayı arasında ne gibi bir bağlantı var?"

Aral'ın gözleri değil yalnızca, gerilen bedeni de çevrilmişti bana doğru. Ben de soluma doğru çevirdim bedenimi ikisini de daha iyi görebilmek için ve gözlerimi, bana bak der gibi üzerime diktiği tenimi karıncalandıran o siyah gözlere çevirdim. Kasılmıştı, boğazından bile anlıyordum kasıldığını. Çenesi gergindi, kemikli suratındaki her kemik kasılmıştı.

"Neden mezarında olmayan bir adam, kardeşini, benden daha çok rahatsız ediyor?"

İkisi de benden daha çok şey biliyordu. Güvenmediklerini biliyordum, Aral'ın kendisi söylemişti bana ama savcı da güvenmiyordu bana. Haksızlar diyemezdim, babamı bir organizasyonun özel bir üyesi olabileceğini inanıyorlardı. Bense her şeyden bir haber yaşamıştım yirmi sene boyunca. Hiçbir şey çakmamıştım, babamın kim olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu ve bu adamlar bana inanmasa hakları vardı. Hayatsa hepimizinki hayattı, belki de onlara oyun oynuyordum nerden bileceklerdi? Ben onlara

güvenmezken onlar nasıl güvenecekti ki bana? O kadar sır vardı ki, hangimiz başlayacaktık eteğimizdeki taşları dökemeye? Benim dökecek hiçbir taşım yokken hem de?

"Daha önce de söyledim. Ekin'in derdi senin baban değil, benim", dedi üzerine basarak. "Ha o mesaj ikimiz içindir, eyvallah. Ama mesajın sahibi Ekin değil."

"Kim o zaman?" diye sordum ben de kaşlarımı çatıp.

Kaşlarını çattı o da, "Nerden bileyim Lina? Sence biliyor olsam burada oturur muydum?"

Soruyu sorarken ki surat ifadesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Ne yapacaktın oturmayıp?"

O soruyu öyle sormuştu ki adli tıp doktoru değil polisti ya da savcıydı. Sanki kim olduğunu bilse gidip hesabını görecekti kendi başına.

Sorum onu sakinleşmek ister gibi gözlerini kapatıp nefes vermeye itti nedense. Benden bir şeyler saklıyor hissine kapıldım bu tepkisiyle. Şüphe benim en çabuk kurtlanan hissimdi. İçine kurt düşmüştü tek bir tepkisiyle. Sorduğum soruyla doğru ipin ucunu tutmuş gibi hissettim.

"Sen adli tıp doktoru değil misin? Ne yapacaktın bilseydin kim olduğunu?" diye direttim.

Sorumdan kaçamazdı, izin vermeyecektim. Kara gözlerini gözlerime dikti, o da biliyordu cevap alana kadar direteceğimi.

"Bu sorunun cevabını biz onun kim olduğunu bulmadan öğrenemeyeceksin sanırım," dedi gözlerime bakarak.

Öyle soğuk bir ses ve üstü kapalı bir cevaptı ki bu cevap istemsizce ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Ne demekti bu şimdi? Verdiği cevap nereye çeksem gidecek cinstendi. Ben neşter çalmıştım hastaneden, neredeyse Aral'a zarar verecektim. Gözümün dönmesi saniyemi alırdı ve aynı sınıra yaklaşan bir tek ben değildim şu durumda belki de. Aral Çakırca'nın gözlerinde gördüğüm öfke asıl yangının bir fragmanıydı, biliyordum. Neden yandığını bilmiyordum ama gördüğüm fragman asıl yangının ne büyüklükte olduğu hakkında bir fikir veriyordu bana. Bana bir sürü mezar kazdığını söylemişti, onları sokmadan kendimde girmem demişti. O benimle aynı delirmişlik sınırının yanında yürüyordu, belki de kim olduğunu bilse tıpkı benim gibi gidip öldürmek bile geçiyordu aklından zaman zaman. Çaresizliğin neler yaptırabileceğini görüyorduk her gün televizyonda, hepimiz o

sınıra bir nefes kadar uzaktık aslında. Verdiği cevaptan bir sürü sonuç çıkardı, çıkmasına ama hiçbiri şu ana kadar bana gösterdiği adamın yapacağı şeylere benzemiyordu. Bu adamın sakladığı bir sürü sırrı, bana göstermediği bir sürü yanı vardı. Hangisi gerçekti hangisi gerçek olmasını istediği bilmiyordum.

"Sakinleşin ikinizde," diye uyardı savcı bizi.

Didişen kedi ve köpek gibi görünüyorduk dışardan muhtemelen. Özellikle savcının yanında sürekli tartışacağımız bir konu durum oluyordu. Aynı masaya oturduğumuzda o sakin adam ve soğukkanlı kadın kalkıyordu masadan sanki. Gergin Aral Çakırca ile şüpheci Lina Kara baş başa kalıyordu.

Savcının gözleri benim üzerime yoğunlaştı. "Ekin bir avukat, iyi bir avukat. Yasayı çok iyi biliyor ve kendine uygun kullanmakta da üstüne yok. Elimizde henüz onu sıkıştırabileceğim bir şey yok. Çiçekleri gönderdiğinde de gönüllü olarak geldi sorguya. Özgüvenli ve alaylı bir tip anlayacağın. Temsil ettiği tüm müşterileri araştırıyoruz fakat bu işi resmi olarak yapmayacağını sen de tahmin edebilirsin. Her kimse tehdidin sahibi gölgelerde saklanmasını bilen biri. Güven konusunda problemlerin olduğunu anlıyorum ve hak da veriyorum sana. Ben de kimseye yüzde yüz güvenmem, çok tecrübe ettim arkamdan bıçaklanmayı ve tetikte olmayı öğrendim seneler içinde. Kimse yasla bana sırtını ben nereye sen oraya demiyor, diyemez, diyemeyiz. Ama birlikte çözeceksek olayı herkesin ihtiyacımız olacak ölçüde eteğindeki taşları dökmesi, sonra da o taşın altına elini sokması gerekecek. Bunu sadece sana söylemiyorum bu masadaki herkes için geçerli bu."

İhtiyacımız olacak ölçüde derken gözleri Aral ve benim aramızda gidip gelmişti. Aral da ben de ailemiz konusunda korumacıydık ve bu korumacılık saklama istediğini ortaya çıkarıyordu. Bizden isteği konuyla ilgisi olabilecek bilgileri saklamamızdı. Benim saklayacak bir şeyim yoktu, konuyla ilgili bir şey bilmiyordum. Biliyorsam da hatırlamıyordum ya da konuyla ilişkisini henüz kavramamıştım yaşadıklarımın. Ama Aral Çarkırca'nın benden daha çok sakladığı şey olduğuna emindim. Tırnaklarımı cam masaya bastırdım, cam masadaki yansımamda gezdirdim gözlerimi. Ardından gözlerim Aral'ın yansımasına çevrildi. Başı bana dönüktü, benim aslıma bakıyordu ben de onun yansımasına bakıyordum o an.

"Açık konuşalım. Bu masadaki üç kişinin de yaşamak için sebepleri var, korumak istediği insanlar var ve üçümüz de tehdit edildik. Ben ve Aral babanın organizasyonla yakından ilişkisi olduğunu düşünüyoruz ve senden şüphelenmek için sebeplerimiz var. Belki de babanın nerede olduğunu biliyorsundur. Tehdit edilmiş gibi davranıp, soruşturmanın nasıl dittiğini görebilmek için mağduru oynuyorsundur belki de."

Öfkeli gözlerimi yüzüne çevirdim savcının. Yapabilirdim, haklıydı ama mağduru oynuyorsundur lafına bilinmiştim. Onun yüzünde ne düşmanlık ne de söylediklerine pişmanlık vardı.

"Aynı şekilde biz de seni tehdit eden her kimse onun içerideki adamlarından biri olabiliriz. Ağzını aramak ya da babanın yerini öğrenmek için kandırabiliriz seni. Bunlar olmayacak şeyler değil. Senin de bize güvenmiyor oluşun bu tür ihtimaller değil mi zaten? Neticede seni daha önce de bir savcı ve bir adli tıp doktoru kandırmıştı."

Öyleydi. Tam da bu yüzden güvenemiyordum onlara. Dişlerimi sıktım. Masanın üzerindeki ellerim yumruk olmuştu, tırnaklarımı etime batırdım.

"Nasıl ilerleyeceğiz o zaman birbirimize güvenmiyorsak?" diye sordum gerçekten merak ederek.

Savcı çenesiyle Aral'ı işaret etti. "Ben Aral'a güveniyorum. Aral da sana güveniyor."

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Az önce kimseye yüzde yüz güvenmediğini söyleyen adam Aral'a güvendiğini söylüyordu ama asıl şaşırdığım ikinci cümlesiydi. Aral daha dün akşam bana güvenmediğini söylemişti.

"Bana güvendiği falan yok," dedim, ardından gözlerimi beni izleyen Aral'a çevirdim. Kaşları çatılmıştı. "Dün kendin söyledin."

"Gömdüğün adamın baban olmadığını söyledim ben sana," dedi o da gözlerimin içine bakarak. Yine ürperdim, tüylerim diken diken oldu. "Ölümle tehdit edildiğini anladın o gün ama kalbin normal seyrinde atmaya devam etti. Psikolojik baskılanma mı yoksa zaten bildiğin bir şey olduğundan mıydı bu sakinlik bilmiyordum. Ama bugün aynı kadın kollarımda zangır zangır titrerken bir mezar daha kazacağım dedi."

Yanımda yalnız kalmamı istemediğinden kaldığını söylemişti ama aslında gözlemlemek istemişti beni belliki. Bana güvenip güvenemeyeceğini görmek için kalmıştı yanımda. Yalnız kalmayayım

diye gitmediğini söylediğinde de inanmamıştım zaten. Neden kalacaktı ki yanımda? Ben sanki hem mi kalabalık içindeydim de yalnızlık çekecektim kendi başıma?

Yüzüne bakıyordum hâlâ, o da gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen gerçekten kazdın o mezarı, gördüm gözlerinde. Bana değil belki ama kaybıma inanacağını söyledin ya bana. Hah! Ben de senin o kazdığın mezara inanacağım."

***Kazdığın mezara inanacağım*. Ben babamı tek başıma gömmüştüm. Annem hastanedeydi yine o zaman. Alin'e bakacak kimse de yoktu, gitmek istediğini söyleyerek ağlaya ağlaya bacağıma yapışmıştı o gün o mezarın başında. O koca çukurun önünde, imamdan ve hiçbir şeyden haberi olmadan ağlayan Alin'den başka kimse yoktu. Cenazeyi defnedecek, üzerine bir karış toprak atacak tek bir kişi bile yoktu o gün yanımda. Belediye çalışanları yardım etmişti de öyle defnedebilmiştik. Alin tanımadığı adamlardan korktuğundan ve annemi özlediğinden ağlayıp duruyordu. Üç yaşında kızın gözünün önünde bir adamı gömdürmüşlerdi bana. Üzerine sembolik olarak toprak atayım diye bel uzattıklarında kaçar gibi geri çekilmiştim. Öldürdüğüm adamı bir gömmemi istemişlerdi benden. Ben Alin'in babasını gözlerinin önünde gömmüştüm. O gün ben o toprağın altına kendi ruhumu da gömmüştüm.**

Gözlerime bakarken bir anlığına söylediğine pişman olmuş gibi hissettim. Benim gözlerimde kızgınlık hakimdi. İçimdeki acıyı alıp onun içine koymak istemiştim al bak bakalım gerçek mi diyerek ama onun içi de benden farklı değildi belliydi. Ben onun yarasına birçok kez dokunmuştum ve bunu öfkeyle yapmıştım ama Aral az önce konuşurken öfkeli ya da kasti bir tutum sergilememişti. Canım acıdı diye yarayı açana değil sözü çarpana kızmam mantıksız olurdu. Yine de kızmıştım. Yarım saat önce beni Alin'den kaçıran, annemin ölmeyeceğine beni ikna eden, beni sakinleştiren adam değildi sanki. Şu an karşımda oturan adam yağmuru izlerken havanın ne kadar huzurlu olduğunu söyleyen adam değildi, o sessiz fırtınanın kendisiydi.

Kafamı salladım sakince, kabul ederek. Adil görünüyordu anlaşmamız. İkimizde kaybımıza güvenecektik mecburen. Konuşmadık, yalnızca gözlerimize bakarak anlaştık. Ben onu kardeşinden vurmayacaktım bir daha o da beni babamdan vurmayacaktı bundan sonra. İkimizde konuşurken yaralarımıza

dokunmuştuk, canımız yanmıştı ve ateşkes ilan etmiştik ne kadar süreceğini bilmesekte.

"En azından birlikte yol alabileceğimiz konusunda anlaştığımızı düşünüyorum," dedi savcı.

Kafamı salladım hafifçe, bu hareket kafamdaki ağrıyı şiddetlendiriyordu her seferinde.

Savcı "Şimdi parti konusuna gelelim," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

İstemsizce masanın üzerindeki ellerim kıpırdandı ve kazağımın kollarını avuçlarıma çekiştirdim.

"Asaf'la görüşmeye neden ve nasıl gittiğinle başlarsan olayı tamamen kavrarım," diye rica etti.

"Hastanede olay çıkıp heyet okulu dondurmamın daha iyi olacağını söyledi ve öğle izninden önce eve gitmem için izin verdiler. Bahçeye çıktım, sizi arayacaktım. Ekin beni görmeye gelmişti."

O an bundan Aral'a bahsetmediğimi anımsadım, aklımdan çıkmıştı tamamen.

Kaşları çatıldı savcının hafifçe, Aral'ın yüzüne bakmıyordum ama eminim o da çatmıştı kaşlarını.

"Markette çalışıyorum ve yedi buçukta bitiyor mesaim. Dışarda beni bekliyordu o sırada. Bana çiçekleri kabul edip etmediğimi sordu. Ben de ettiğimi, istedikleri gibi kör olacağımı, arkamı döneceğimi söyledim." Anlatırken tekrar sinirlenmiştim. Ona tokat attığım elim sızladı. "Aral'ın kabul edip etmediğini sordu sonra. Ben de itinayla geri iade edeceğini söyledim."

Hayırsız evlat muhabbetini anlatmayı düşünmüyordum. Çakırcaların karışık bir ailesi mevzuları vardı ve Aral bana anlatmayacaktı biliyordum. Yalnızca onu üzmekle kalacaktım. Ben onun yarasına dokunmuştum, o da benimkine dokunmuştu ödemiş, ateşkes etmiştik az önce. Belki ilerde bana güvendiği bir zaman anlatırdı.

"Eğlendi epey cevabımla. Özellikle Aral kaçmıyor diye," deyip gözlerimi Aral'ın yüzüne çevirdim. O da bana bakıyordu ve beklediğimin aksine çatık değildi kaşları. Dikkatle beni dinliyordu sadece. Gerçekten tepkilerini tahmin edemiyordum bu adamın.

"Başka bir şey söylemedi mi hakkımda?" dedi kaşlarını kaldırıp. Sanki bu kadarla bitmiş olamaz der gibiydi. Az önce ne dediğini de

tahmin ediyordu belki de.

Kararsızlığımı görünce dik dik baktı suratıma. Söylemek durumunda kaldım.

"Ailenin hayırsız evladının sen olduğunu söyledi."

O an gözlerinde öyle bir bakış oldu ki. Altı gündür karşıma çıkan, bana yiyecek ve içecek verip duran, benimle eğlenen, bana gaz veren, teselli eden adam değildi sanki. Gözlerinde bambaşka biri vardı, o kadar korkunçtu ki bakışları, az önceki cevabının uzandığı ucun gerçekliği endişelendirdi beni. Siyah göz bebekleri genişlemişti öfkesinden, gözleri kararmıştı daha çok.

"Başka?" dedi yüzündeki o öfkeli bakış beni yakarken.

Gözlerindeki alev gözlerimi yakıyordu. Söylememeliydim, daha çok öfkelenecekti ama söylememi istiyordu. Kardeşinin ne ölçüde ona sırtını döndüğünü bilmek istiyordu belki de.

"Bunun... Düşündüğünden daha eğlenceli olduğunu söyledi."

Bu cümle beni de delirtmişti bu yüzden Aral'ı ne ölçüde sinirlendireceğini tahmin bile edemiyordum. Aral gözlerini gözlerimden çekti, çenesi kasılmaktan sımsıkı olmuştu. Ayağa kalktığında oturduğu sandalye parkede kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

"Aral," diye uyardı onu savcı sessiz fırtınayı hissediyor gibi.

Aral bana arkasını döndü. Küfrettiğini duydum, kısık sesli bir küfürdü bu. Yumruk olan elinin üzerinde başlayıp kolu boyunca ilerleyen iki damar şişmişti. Sinirden mi titriyordu bana mı öyle geliyordu? Burun kemerini sıktı, profilini görüyordum anca. Kardeşine mi öfkelenmişti bu kadar yoksa kardeşinin kendisine düşman edenlere mi ya da kendine mi bilmiyorum ama bir insanda bu kadar öfke barınması iyi değildi, kendimden biliyordum. Karşımdaki bu adam bambaşka biri gibiydi. Ya benim gördüğüm yanı roldü ya da öfkelendiğinde bambaşka biri oluyordu, bilmiyordum.

"Ya otur ya da çık odadan," dedi savcı.

Sanırım benim gerildiğimi anlamıştı ama kendisi bu duruma alışkın gibiydi. Ne kadardır birbirlerini tanıdıklarını merak ettim. Aral küfrederek koridora ilerlediğinde odadan çıkacak sandım ama bir gürültülü bir kapı açılma sesinin ardından su sesi doldu kulaklarımıza. Banyoya girmişti.

"Bu kadar mı?"

Gözlerimi savcıya çevirdim ardından gözlerime sağ elime kaydı. "Savaşta kaçanların daha çok öldüğüne benzer bir şey söyledi bana. Ben de sinirlenip tokat attım bir tane."

Tırnaklarımın yüzünü kestiği detayını vermedim. Hâlâ midemi bulandırıyordu bu. Tırnaklarıma baktım bir süre. Tırnak uzatmayı hep sevmiştim ama birini yaralamak için kullanacağımı düşünmemiştim hiç.

Aral beklediğimden daha çabuk geri döndü. Ona çevrildi gözlerim merakla. Bize doğru adımlarken gözlerimiz çakışmıştı. Siyah saçlarından yüzüne su damlıyordu. Yüzü hâlâ ıslaktı, akan damlalar kirli sakalında kayboluyordu. Ellerini bile kurulamamıştı acelesi var gibi.

"Tokat mı attın ona?" diye sordu.

Sağ elime bakarken. Daha bu sabah elim ağırdır dediğimde aklıma o an geldiğinden geçiştirmiştim. Neden o an konuyu değiştirdiğimi anlamış gibi gözlerini yüzüme çevirdi. Yüzü sertti hâlâ. Kafamı salladım, hak etmişti. Bana kızarsa bunun için benim de söyleyecek iki lafım olacaktı.

"Ağzını kırsaydın keşke," dedi. Bunu söylerken o kadar ciddiydi ki kaşlarımı çattım. "Neşter yanında değil miydi o zaman? Dilini kesseydin ya. Saplasaydın ya da, öldüremeyecek ama süründürecek bir yerine."

Kaşlarım daha çok çatıldı bu söylediğiyle. Benden böyle bir şey istemesine ayrı bunu savcının önünde böyle ciddi ciddi söylemesine ayrı şaşırmıştım.

"Kafayı mı yedin?" diye sordum kendinde olduğundan şüphe ederek.

Sinirlendiğinde mantığı uçup gidiyor, soğukkanlılığını kaybediyordu belki de. Kafasını iki yana salladı, sinirden delirecek gibiydi. Sağ kolunu benim sandalyemin arkasına koydu bana biraz yaklaşarak, verdiği derin nefes karanfil kokusunu yüzüme çarpmıştı yine.

"Eğer bir daha o piç karşına çıkar, seni sanki bir bok olmuş gibi gerinerek gevşek gevşek tehdit ederse ikinci kez düşünme Lina. Çünkü eğer ben orada olsaydım onun evveliyatını–"

"Aral," diye uyardı savcı onu küfredeceğini anlayarak.

Aral dişlerini sıkarak gözlerini kapattı, kafasını eğdi. Başı bana o kadar yakındı ki neredeyse omzuma koymuştu başını. Soluklanarak

dikeldi, çekti sandalyesini oturdu yanıma tekrar. Şaşkındım. Hırsı kendinden büyü adamlardan nefret ederdim ben. Öfkesi kendinden büyük adamlar da endişelendirir hatta korkuturdu beni. Aral Çakırca ikinci kategorideydi. O kadar öfkeliydi ki şu an. Öz kardeşinin bu tavrını yediremiyordu kendine sanki. Zira kimse yaşadığı seneleri kendisine haram eden kardeşinin yaptığını sindiremezdi. Üstüne bir de kardeşi bununla eğleniyordu. Aral'ı en çok öfkelendiren buydu bence. Ailesinin hayırsızı olmakla ilgileniyor gibi durmuyordu, Ekin'in tavrıydı onu çileden çıkaran bana göre. Belki de kaçtığı için kendini suçluyordu şu an.

Elleri masada başı eğik durduğu o süre içinde sık kirpiklerini izledim. Ardından derin bir nefes aldı verdi ve hiçbir şey olmamış gibi kaldırdı kafasını. O siniri bu kadar kısa sürede özümsemiş olmasına şaşırmadım. Artık ona şaşıramıyordum. Yutmuştu resmen sinirini. Masanın üzerindeki sol elinde en ufak titreme bile kalmamıştı. Soğukkanlı biriydi hep, belki de sakinlik sandığım şey buydu ondaki.

"Devam edelim," dedi Aral sakin bir sesle.

Aral Çakırca'nın bam teli kesinlikle Ekin Çakırca'ydı. Kesinlikle onu oradan vurmamalıydım bir daha, adam deliye dönmüştü gözlerimin önünde çünkü.

Kafam dağılmıştı. Nerde kaldığımı bile unutmuştum. Birkaç saniye öylece cama bakıp ardından hatırlayarak tekrar savcıya döndüm ama yanımdaki adamı acı çeken kimsesiz bir adam gibi düşünmeden edemedim. Bu düşünce içimi ezmişti nedense. Kardeşini kurtarmak istiyordu ama çok da öfkeliydi ona. Bana ağzını kırmamı hatta dilini kesmemi ya da onu yaralamamı söylemişti ama öldürmeyecek bir yerinden demişti yine de. Beni en çok üzen buydu sanırım. İkimizde bize sırtını dönen adamlara sırtımızı dönemediğimizden bu masada oturuyorduk.

"İşte ben de konuşmak istemiştim sizinle. Ne alakası var diye soracaktım ama telefona bakınca Asaf Soylu'nun mesaj attığını gördüm."

Telefonumu çıkardım ve mesajı açıp masaya savcının önüne bıraktım.

"Ben yalnızca Pazar günleri çalışıyorum orada. İçerde çok çalışmam, genelde davetlere giderim. Doğum günü partilerine, etkinliklere vesaire. Eğlence merkezinin içinde hepitopu iki kez falan çalışmışımdır.

Sizin anlattıklarınızdan sonra oraya gitmeyi istiyordum zaten, Asaf da mesaj atınca bahanem olur diye düşündüm çıktım gittim. Masasında bir mektup vardı, mühürlüydü. Ama görmemi istemiyor gibi üzerini kapattı kabanıyla. Bilmiyorum belki de her şeye bir ima aradığımdan bana öyle gelmiştir ama yirmi birinci yüzyıl teknoloji çağında mektup almış olması da tuhaf geldi."

Aral kollarını masaya yaslamış yalnızca kafasını bana çevirmişti. Savcı'nın da tüm dikkati bendeydi. Devam etim.

"Bana davetin her sene yapıldığından, benimle birlikte birkaç kızın daha olacağından bahsetti. Ne daveti bilmiyorum ama çocuk eğlendirilecek bir yer değil anladığım kadarıyla."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Yerimde dikelmiştim istemeden. O adamdan ve söylediklerinden bahsetmek bile diken üstünde ediyordu beni.

"Tüm yapmam gerekenin cam bir kutu içinde oturmak olduğunu söyledi. Ben katılmayacağımı söyleyince de katılırsam tüm borcumu sileceğini söyledi. Tartılmaya devam edemedim çünkü koruması gelip bir misafirden bahsetti. Normalde beni odasına çağırdığında beni oyalar, odasında tek kalmamı da umursamazdı ama bu kez öyle olmadı. Hatta korumasını da peşime taktı gittiğimden emin olmak ister gibi. Ben de o sıra korumasında anahtarları yürütüp bir şekilde kopyasını aldım. Koruma beni kapıya kadar bıraktı. O sırada davetin her sene yapıldığını duyup babamın katılıp katılmadığını sorabildim ona."

Adamın alay eder yüzü sinirlendirmişti beni yine. Tırnaklarım avuç içlerime oturmuş, parmak boğumlarım beyazlamıştı.

"Bana gülerek babamın da katıldığından bahsetti. Daha çok alay ediyor gibiydi benimle ama katıldığı konusunda ciddi gibiydi. Parti çocuk eğlendirmek için bir yer değilse babamın palyaço olarak katılmasına imkân yok."

Bu şüphe beynimin içinde dönüp duruyordu dünden beri. Benim babam palyaço değilse neydi? Kimdi? Ne içindi?

"Bahsettiğin parti hakkında muhbirimden bir şeyler öğrenebilir miyim bakacağım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Aral başını hafifçe iki yana salladığında ıslanan saçları yüzüne dökülmüş ve sallanmıştı onlarda. "Partinin ne partisi olduğundan daha

önemli olan bir şey var," dedi ve kafasını kaldırıp savcıya baktı. "Lina Kara'nın neden ve kimlere sergilenmek istendiği."

Sergilenme kelimesi tüylerimi diken diken etti, kaşlarımı çattım. Beni başından beri rahatsı eden sergilenecek gibi olmaktı evet ama birilerine Lina Kara olarak sergilenmek isteyeceğimi düşünmemiştim hiç.

Savcı "Güç gösterisi mi demek istiyorsun?" deyince işin rengi değişti.

Ciddi ciddi benim babamın organizasyondaki güç temsili olması ihtimali üzerinde duruluyordu. Ben gerçekten tehlikeli bir adamın kızı olabilirdim. Tıpkı bugün Aral'ın beni azarladığı gibi, ben orada öldürülebilirdim.

Aral savcının sorusunu onayladı. Gözlerini hiç bana çevirmiyordu.

"Olabilir," diye ekledi savcı kafasına yatıyordu belli ki. "Kadir Kara önemli bir yere sahipse organizasyonda, kızını kullanarak dosta düşmana güç gösterisi yapabilirler."

Midem kasılmıştı. Bir saat önce kahvaltı diye iki zeytin yiyebilmiştim sadece ve o kadar gerilmiştim ki midem ağrıyordu şimdi. Bir o eksikti.

"Lina onlar için bir silah da olabilir, bir kalkan da," dedi Aral.

Duyduğum şeyler film senaryosundan okunuyor gibi hissettiriyordu bana. İnanasım gelmiyordu hiç. Gözlerim Aral'ın profilinde geziyordu ama o, siyah gözlerini bir kere bile çevirip yüzüme bakmadı. Belki de Ekin'i hatırlayıp tekrar sinirlenmemek için bakmıyordu bana bilmiyorum ama bana bakmayışı sinirimi bozmuştu. Ben buradaydım, olayı kavrayamayan kişi bendim savcı değil.

"Lina'nın getirdiği anahtarları kopyalattın mı?"

İlgiye savcıya baktım ben de. O konuyu ben de çok merak ediyordum. Biri gidip bakabilecek miydi? Bence en iyi seçenek bendim fakat Aral'ın az önce söylediklerinden sonra ne kadar tehlikeli olduğunu daha çok fark edebiliyordum. Ben inanamıyor ve kavrayamıyor olsam da ikisi de ciddi ciddi babamın düşman ve güç sahibi olduğunu düşünüyorlardı. Onun gücü benim gücümdü belki bilmiyordum ama onun düşmanlarının nefesini ensemde hissediyordum.

"Çıkardım ama yasal olmaması bir yana gerekçe olmadan iş yerine arama yaptıramam."

"Muhbiri kullan," diye önerdi Aral.

Haklıydı. Muhbiri içerden biriydi belli ki. O girebilirdi dikkat çekmeden.

Savcı yeni tıraş olmuş çenesine dokundu. "O olmaz. Onun yapabileceği bir iş değil, enselenir."

Aral sakalına dokundu, düşünceli bir ifadeyle. Yasal değilse savcı gitmemize izin de vermezdi sanırım. Boşu boşuna canımı tehlike atmıştım resmen.

"Biz gidelim. Lina ve ben."

Savcı ile ikimiz de ona döndük. İki saat önce bana aksiyon filmi çok mu izliyorsun diye kızan adamın sunduğu öneri gerçekten inanılmazdı.

"Sen çok mu aksiyon filmi izliyorsun?" diye hatırlattım ona.

Siyah gözleri nihayet gözlerime çevrildiğinde çatıktı ama asabiyetindendi öfkesinden değil. "O başka bu başka," dedi.

"Nasıl başka?" dedim ben de.

"Yanında ben olacağım. Tek başına gidemezsin."

Kaşlarımı çatmıştım. Sinir ediyordu beni. Madem gelebiliyordu iki saat önce de gelebiliyor olmalıydı ne diye kızıyordu bana? Hem ikimiz yakalansak o mu koruyacaktı beni eli silahlı adamlardan? Hadi dövdü üçünü beşini diyelim, dışardan onu gelecekti. Yanımda Aral Çakırca var diye güvende mi olacaktım?

Savcı "Sen de biliyorsun kanunu az çok. Niye olmayacak şeyi soruyorsun?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Olur," dedi Aral çok net bir şekilde. "Asaf şüpheli listesinde, Lina da kaybın aile yakını, muhbir olmak istemiş olabilir zira gönüllü zaten. Eğer kanıt bulursak bu detaylardan ötürü geçerli de olur, mahkemede kullanabilirsin. Hadi kullanamadın diyelim, en azından ipucu bulur atacağımız adımı biliriz. Olur da yakalanırsak eğlence parkına gittik de biraz kaybolduk diye bizi şikâyet edecek değiller."

Aral kafasında oyunu kurmuş, birkaç kez de oynamış gibiydi. Fakat yakalanırsak adamların polisi aramak isteme ihtimalini dile getirmişti, ya silah çekerlerse ne yapacaktık? Bana kızarken bahsettiği tehlike ihtimalinden bahsetmemişti. Üstelik bir cumhuriyet savcısına üstü kapalı bazı şeylere de göz yumarsın diyebiliyordu. Aralarındaki ilişki çalışma arkadaşı ilişkisi değildi, emindim artık.

"Ya bizi tehdit eden onlarsa?" diye sordum. "Ya bize silah çekerlerse?"

"Çekemezler," dedi bunu söylerken gözlerime bakmıştı yine. "

Her zamanki gibi kendinden emindi konuşurken. Nerden geliyordu bu eminlik bilmiyordum ama sorgulamadım çünkü cevaplamayacaktı biliyordum. Belki de sürü ölüm gördüğünden bu kadar serindi ya da kendine güvenmesinin bir nedeni vardı. İkinci seçenek olmasını diledim. Çünkü bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, annem için.

"Lina'nın muhbir olması kolay, istersek usulüne uydurması da. Ama davete bir gün kaldı, içeri sızacaksanız bunu bu akşam yapmanız gerek," dedi ve gözleri bana çevrildi. "Asaf Soylu'nun cuma günleri aynı mekânda takıldığını biliyoruz. Tek bir şansınız var. Yarın davet için düzenleme yapılacağından Asaf tüm gün orada olacaktır. Ya bugün ya hiç."

Haklıydı, yapacaksak bu akşam yapmalıydık. Fakat ani olmuştu. Bir anda aksiyon filminde ajan rolünü üstlenmiş gibi hissediyordum kendimi.

Savcının ve Aral'ın gözü üzerimdeydi. İkisi de benden bir cevap bekliyordu. Yapamam dersem ikisi de ısrar etmeyecek bu konuyu rafa kaldıracaktık. Fakat Pazar günü ne daveti olduğunu beni neden çağırdığını bilemeyecektim. Gidip gitmememin hangisinin daha iyi bir seçenek olduğunu bilmeyecektim. Odaya girme fikri de benim fikrimdi en başından beri, şimdi işler ciddiye binince geri çekilemezdim, çocuk oyunu oynamıyorduk. Bu adamlar da tehdit edilmişti, onlar da elini taşın altına koyuyordu. Aral da yanımda olacaktı. İstanbul'un en meşhur eğlence organizasyonu merkezinde bize en fazla ne olabilirdi ki?

"Tamam, yapalım."

Savcı sol kolundaki saati kontrol etti. Gidecek başak bir yeri, başka işleri de olmalıydı.

"O halde akşam tekrar buluşup planlama ve uygulamaya geçeceğiz."

İkimiz de onayladık savcıyı. Savcı yüzünden ciddi fakat biraz üzgün bir ifadeyle bana döndüğünde yapacağı konuşmanın ailemle ilgili olduğunu anlamıştım.

"Annenin burada kalması taraftarıyım ama gitmesini istediğin başka bir hastane varsa yardımcı olurum seve seve. Bir şikâyetin ya da önerin var mı? Benden yapmamı istediğin bir şey?"

Savcı bana bu soruyu bana ona güvenip güvenmediğimi sorgulamak için mi ileri sürmüştü bilmiyorum. Ama başka bir hastane yoktu

kafamda önerecek, bu hastanenin doktorları adını duyurmuş kimselerdi ve annemin tedavisine başlanmıştı çoktan. Başka hastaneye götürsem bir şey değişmeyecekti, yine polisin korumasına muhtaçtım.

"Burada kalabilir."

Kafasını salladı yavaşça.

"Bir de ev konusu var. Annen bir süre hastanede olacak, sen de işin içinde olacağım diyorsun. Alin için endişeli olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben hem senin hem de Aral'ın ailesinin daha önce sana bahsettiğim güvenli eve geçmesi taraftarıyım. Ev korunacak, Alin için de bakıcı bulunur, o sorun değil."

Çalışmaya devam etmeyi düşünmüştüm işin aslında, başkasına borçlu kalmaya karşı çok hassastım. Üstelik çoktan borçlanmıştım savcıya. Fakat işin içinde olacak, bu bilmeceyi çözmek için ben de elimi taşın altına koyacaksam sık sık onlarla birlikte olacağım anlamına geliyordu bu. Alin'in yanında kalamaz, bir işte doğru dürüst çalışamazdım. Güvenli ev kendi evimden daha iyi bir seçenek gibi duruyordu, en azından kimsenin bilmediği sürekli gözetlenebilecek bir yer olmalıydı orası. Aral'ın ailesine de aynı teklifi etmişti anlaşılan savcı. Onlarla aynı evde kalacaktık yoksa komşu olacaktık bir fikrim yoktu ama Aral ailesini orada bırakabiliyorsa güvenebilirdim belki. Asıl sorun, en büyük sorun Alin'i kime emanet edebileceğimdi. Onu başında polislerle evde tek başına bırakmak istemiyordum ama bakıcıyı da güvenemezdim öylece, haberlerde neler görüyordum. Şu an bile içim rahat değildi, halbuki biliyordum şu duvarın dışında Kuzey'le oynuyordu. Sesi az da olsa geliyordu kulağıma. Tırnaklarıma takıştırdım diğer tırnaklarımı.

"Sadece öneriyorum, art niyet arama," diye önden uyardığında gözlerimi Aral'a çevirdim.

Siyah gözleri endişeyle kıpır kıpır olan elime baktı önce, sonra yüzüme çevrildi.

"Yiğit'in bahsettiği ev ormana yakın, özel bir mülk. Herkes girip çıkamayacak ve 7/24 korunuyor olacak. Ben de kendi ailemle oraya taşınacağım ve komşu olacağız. Küçük kardeşime ablam bakıyor demiştim hatırlıyor musun? Endişen Alin'se eğer, ablam sen yokken Alin'le kendi çocuğu gibi ilgilenir. Ne kadar güvenirsin sözüme bilmiyorum tabi."

Yutkundum. Söz konusu kendi canım olsa bu kadar düşünmezdim, ne olacaksa olsun derdim fakat Alin benim kırık kanadımdı. Elimi alnıma yasladım. Zihinsel olarak o kadar yoruluyordum ki çalışmak bunun yanında hiçbir şeydi gerçekten. Düşünmeyi bırakmak istiyordum artık. Başımdaki damarlar zonkluyordu artık.

Aral ve savcı bana inanmayı seçmişlerdi ve ben de onlara inanmayı seçmiştim. Bana zarar vermek isteseler bir sürü fırsatları da olmuştu aslında, Alin'e de aynı şekilde. Hem epey korunaklı gibi geliyordu kulağa, Aral da kendi ailesini getireceğini söylemişti. Zarar görmemi isteseler Aral ailesini yaklaştırmazdı yanımıza değil mi? Öyle umuyordum.

"Düşünsem olur mu?" diye sordum ortaya.

İkisi de kafalarını salladı olur der gibi.

"Tamam ben... akşama kadar karar veririm sanırım," diye geveledim ağzımın içinde.

Çok mu bencil davranıyorum diye düşünmeden edemedim o an. Çok kaprisli ya da şımarık gözüküyordum belki de gözlerine. Netice de onlarda tehdit ediliyorlardı ama ben burun kıvırıyordum belki de.

Savcı ayağa kalktı. Alnımdaki elimi indirdim ve ben de ayağa kalktım yavaşça. Birlikte odadan çıktık. Aral'ın yanından geçip önüne düştüm, o arkamdan geliyordu. Koridorda Alin ve Kuzey topa benzer bir plastiği yuvarlayarak oyun oynuyorlardı. Kuzey kendisinin de küçük kardeşi olduğundan muhtemelen çocuklarla nasıl ilgileneceğini biliyordu. Ona surat ettiğim için pişman olmuştum biraz henüz yirmi dört saat dahi üzerinden geçmeden.

Savcıya gitmek için bizimle vedalaştığında başımla selam verdim. Aral'la tokalaştılar. Savcı bize arkasını dönerken parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

"Başın mı ağrıyor?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Evet."

"Acil de iğne yaptırmak ister misin?"

Kendimle o kadar ilgili değildim ki Aral bunu söyleyene kadar bir hastanede olduğumu, istesem bu ağrıdan çoktan kurtulmuş olabileceğimi o sorunca fark edebilmiştim. Kendim bile yapabilirdim aslında malzemeleri Kuzey'den istesem.

"Olur," diye mırıldandım.

Aral kol saatine baktığında saati merak ederek ona yaklaşıp ben de baktım saatine. Dokuzu geçiyordu biraz.

"Sen neden işe gitmedin?" diye sordum o an gelen farkındalıkla.

Gözlerini gözlerime çevirdi yine. "Yalnızca bu davayla ilgileneceğim bir süre."

Kaşlarımı çattım. Öyle bir hakkı ya da savcının öyle bir yetkisi var mıydı?

"Öyle bir şey mi varmış?"

Elini uzatıp dün yaptığı gibi baş parmağını kaşlarımın ortasına bastırdığında gevşettim kaşlarımı.

"Başın kaşlarını çatmaktan ağrıyor olmasın?"

Tüm bedenim kasılmıştı gerçekten. Omuzlarımı gevşettim. Memnun bir gülümseme olurken yüzünde elini çekti. Az önceki öfkeli adam gitmiş, beş gündür tanıdığım adam geri dönmüştü aramıza.

Göz kırptı birden. "Ne oldu?"

Yüzüne dalmıştım farkında olmadan. Göz kırpışı hem yüzüne yakışan hem de çok doğal gelişen bir tepki olmuştu. Ben doğal bir şekilde göz kırpmayı hiç beceremezdim, tek kaşımı kaldırmayı da. Ama o göz kırpınca güzel gözükmüştü, o yüzden birkaç kez gözlerimi kapatıp açtım.

"Sen çok değişik birisin," dedim sonra hiç çekinmeden dümdüz bir ifadeyle. "Tuhafsın."

Güldürdü bu dediğim onu hafifçe. Ama çok içten değildi bu gülüşü biliyordum, anlayabiliyordum artık az çok. Neden böyle dediğimi biliyordu. Az önceki siniri ödümü koparmış beni müthiş germişti ama şimdi yarım saat öncesi yaşanmamış gibiydi.

"Amacım hatırlatıp seni sinirlendirmek değil ama eğer birlikte bu akşamki gibi şeyler yapacaksak, kontrolünü kaybetmeyeceğine inanmak isterim."

Kafasını salladı hak verir gibi. Eli başının arkasına gitti, ensesine dokundu. Derin bir nefes aldı. "Öfkeliyim, bazen öfkeden delirdiğim de olur yalan söylemeyeceğim ama sana zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Bunu söylerken gözlerime bakmıştı. "Benim yanımdayken saçının teline zarar gelmeyeceğinden emin olacağım."

Gözlerine baktım öylece. Aral Çakırca konuşurken beni teselli mi ediyor yoksa gerçekten kendine mi güveniyor bilmiyordum. Ama ikinci

seçenek gibi geliyordu hep ve Aral Çakırca'nın kim olduğunu deli gibi merak ediyordum. O yalnızca kendi halinde bir adli tıp doktoru değildi. O Çakırca ailesin hayırsız ilan edilen en büyük oğluydu, öz kardeşi onu bilmediğim bir konudan ötürü ölümle tehdit ediyordu ve yıllardır kafasının içinde mezar kazıyordu. Benzediğimizi söylemişti, bunun ne kadar bir benzerlik olduğunu gün geçtikçe daha çok merak ediyordum.

"Gerçekten adli tıp doktorsun değil mi?"

Onu işini yaparken görmemiştim, tıpkı babamda olduğu gibi. Savcı bana bunu söylemişi ve ben ağzımın payını almamış gibi inanmıştım yine. Belki de doktor bile değildi bu adam. Aral'ın yüzünde bir gülüş oldu yine ama bu seferki samimiydi. Sorum güldürmüştü onu. Arka cebinden cüzdanını çıkardı. Bana çalıştığı kurumun ve üniversite yıllarından kalma okulun kartını gösterdi hava atar gibi. Okul kartını aldım merakla.

Cerrahpaşa mezunuydu o da. Muhtemelen hocalarımın kim olduğunu tanıyordu, aynı kişilerden ders almıştık ve o eğitimini tamamlamış üstüne uzmanlığını bile almıştı. Bense yarısındaydım daha yolun, o yolu bitireceğim bile belli değildi. İstanbul Üniversitesi yazısını parmağımla okşadım farkında olmadan, kıskanmıştım resmen okulunu bitirmiş olmasını.

"Okulunu dondurmak zorunda değilsin," dedi derdimi anlamış gibi.

Buruk bir gülümseme oldu yüzümde. Kimse bunun için zorlayamazdı beni, biliyordum ben de. Kafamı kaldırdım ve ona baktım.

"Fark etmez. Ben dondurmazsam stajımı yakarlar, senem yine uzar," dedim kabullenmiş bir çaresizlikle. "Kovulmaktansa kendim gitmeyi tercih ederim."

Ona kartını uzattım. Kartını cüzdanına geri koyarken, cüzdanındaki katlı kâğıt gözüme çarpmıştı, epey eskiye benziyordu. Cüzdanını cebine kaldırdı.

"İğne olacak mısın?"

Kafamı salladım ama bunu yaparken bile baş ağrım artmıştı. Gerçekten olsam iyi olacaktı.

"Kuzey."

Kuzey tetikte gibi gözlerini abisine çevirdi hemen. Alin'in de dikkatini çekmişti bu sesleniş. Alin bana döndü ve gülümseyen yüzünü

gösterdi. Onu gülümserken görünce içim ısındı yine.

"Linacım, Kuseycim bana oyuncak aldı."

Kuzey'in bir günde Kuzeycim'e yükselmiş olması biraz gıcık edecek oldu beni ama frenledim içimdeki kıskanç tarafımı. *Kuzey Alin'i dört kez teselli etti Lina.*

"Teşekkür ettin mi minik sincap?"

Kafasını salladı.

"Bitti mi nöbetin?" diye sordu Aral, Kuzey'e.

"Bitti çok şükür," dedi o da. Gözleri kızarmıştı yakından bakınca.

Alin bana sekerek ilerleyip oyuncağını gösterdi hevesle. Makinelerden düşen plastik top içindeki oyuncaklardandı. Deniz kızı vardı plastik kürenin içinde.

"Adını Linacım koydum, saçlayı sana benziyoy," dedi parmağıyla içindeki deniz kızını işaret ederken. Gülümsedim ona.

"Teşekkürler benim ismimi verdiğin için."

Alin teşekkürlerimle mutlu olmuş bir şekilde gülümserken "Lina," diye seslendi bana Aral.

Kafamı ona çevirdim.

"Ablamla tanışmak ister misin?"

Böyle bir soru beklemediğim için şaşırdım. Gözlerini yüzümde gezdiriyordu.

"Kuzey'i eve bırakacağım. Alin de hava almış olur hem? Dönüşte de istersen sizin eve uğraşırız, belki ihtiyacın olan bir şey vardır. Tanışırsan Alin'i emanet etmek zorunda kalırım diye düşünme, eninde sonunda tanışacaksınız zaten."

Haklıydı. Güvenli eve gidersek eninde sonunda tanışacaktık, Aral komşu olacağımızı söylemişti. Ablasıyla tanışmam iyi olurdu, ailesini de merak ediyordum hem. Dönüşte eve uğramakta isterdim gerçekten, duş almak ve üzerimi değiştirmek istiyordum. Alin için birkaç kıyafet de almam gerekiyordu.

"Olur," dedim yalnızca.

"Neyeye gidiyoyuz Linacım?"

Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Kuzeylere gitmek ister misin?"

Kafasını salladı hızlıca. Herkese çabuk ısınmazdı ama birini sevdi mi hemen çok seviyordu. Mesela Aral'ı da Kuzey kadar sık görüyordu ama Aral ile tek kelime etmemişti henüz. Ondan çekiniyordu. Ben de çocuk olsam çekinirdim ondan.

Alin onu kucağıma alayım diye kollarını yukarı kaldırdığında onu almak için yeltendim ama sanki içine doğmuş gibi Aral benden önce davranıp onu koltuk altlarından tuttuğu gibi kaldırdı havaya. Alin sol kolunun üzerinde oturuyordu artık.

"Merhaba küçük hanım," diye hızlı bir tanışma faslına girdiğinde şaşırmış bir ifadeyle bakıyordum ona.

Alin de şaşırmış ama daha çok utanmıştı. Beyaz tenin de yanakları al al olmuştu hemen.

"Meyaba," dedi kısık bir sesle.

Rahatsız olduğunu hissedersem onu almak için Aral'ın önünde durdum. Alin normalde uzun bir çocuktu yaşıtlarına göre fakat Aral'ın kucağında etkisiz kalmıştı bu faktör.

"Aral ben." Aral onunla gülümseyerek ve nazik bir tonda konuşuyordu.

"Ayal," diye tekrar etti Alin onu.

Alin'in çevresinde erkek model hiç olmadığından Aral'ın sakalları dikkatini çekmiş olacak ki ellerini Aral'ın yüzüne koydu. Ben o rahatsız olur diye gerildim ama Aral rahatsız olmadı hiç bundan.

"Benim evimde de senin yaşlarında bir kız var," dediğinde kaşlarım kalktı. Batı erkek değil miydi? "Arkadaş olmak ister misin?"

Alin benim gibi yalnız bir çocuktu. Buna hep çok üzülüyordum ama kendimi okula başladığında edinir diyerek teselli ediyordum genelde. Bu haber Alin'i heyecanlandırdı. Kafasını salladı hızlıca.

"İsteyim."

Gözlerini bana çevirdi Aral, "İstiyormuş," dedi sanki ben burada değilmişim gibi.

O an güvenli eve geçelim diye Alin'i tavlamaya çalıştığını fark ettim.

"Çocuğun aklına girme," diye uyardım onu.

Gülümsedi, "Neden yapayım?"

Bence gayet öyle yapıyordu. Aksi halde durduk yere neden tanışıyordu kız kardeşimle şimdi?

"Hazır mısın sen gitmeye?"

"Montumu ve çantamı alayım," deyip Alin'in gayet rahat olduğunu teyit ederek onlara arkamı döndüm. Bize ayırdıkları odaya ilerledim, kapısı açıktı zaten. Koltuktan kendi montumu alıp hızlıca üzerime geçirdim. Alin'in montunu ve sırt çantamı elime aldım ve odadan çıkarken sırt çantamı sırtıma geçiyordum. Alin iki dakikada muhabbet

kurmuştu Aral'la da. Karşılık bulursa durmadan sohbet edebilecek bir çocuktu. Hiç bana benzemiyordu. Annem de Alin'in kendisine benim de babama benzediğimi söylerdi.

Yanlarına gittiğimde Aral'a deniz kızı oyuncağı hakkında bir hikâye anlatıyordu. Ona deniz kızının hikayesini okumuştum daha önce, aklında ne kalmışsa onu aktarıyor takılırsa Kuzey sufle veriyordu ona. Buna şahit olmak gülümsetmişti beni çünkü Aral kardeşinin bu hikayeyi nereden bildiğini sorgulamıştı ciddi bir ifadeyle.

"Ablama anlatılırken duymuş olamayacağına göre sen kimden duydun bu hikâyeyi?" diye sormuştu şaşırmış bir ifade vardı yüzünde.

Haklı bir soru olabilirdi, çünkü yedi erkekten bahsediyorduk. Ben de merak etmiştim gerçekten.

"Uyuyamadığımda Batı ve Melek'in arasına yatıyorum ya bazen. Ablam çocuk masalı okuyor, ben de nasipleniyorum."

O an o sahneyi hayal ettim istemsizce. Sıcak bir aile portresi olarak resmedilmişti zihnimde. Aral'ın bahsettiği kız Melek olmalıydı. Ablası evli olduğuna göre belki de yeğenleriydi. Ablası onlarla mı yaşıyordu yoksa gidip geliyor muydu her gün bilmiyordum ama öğrenecektim yakın zamanda öyle görünüyordu.

Aral'ın gözleri bana çevrildi o sırada.

"Hazır mısın?"

Kafamı salladım. Aral, Alin'i kucağından indirmedi. Tek kolunda gayet rahat tutuyordu onu. Birlikte asansörlere doğru ilerledik. Polis memurları bizim toplanıp gittiğimizi görünce ayaklandılar. Aral polislere bilgi verdi. Beni takip eden iki polise kadın polis de eklenmişti şimdi. Biz nereye onlar oraya gelecek gibi duruyordu. Annem tek kalacak sandım ama çağırdığımız asansör içinde dört polisle gelmişti kata. Annemin odasının etrafına konuşlandılar hemen.

Bu kadar sıkı korunma sağlanıyor olması beni hem endişelendiriyor hem de rahatlatıyordu bir yandan. İç çektim. *Sen neye bulaştın baba?*

Ben hariç herkes asansöre binmişti, Aral uzattığı eliyle kapının kapanmasına engel oluyordu. Benim gözlerimse annemin odasındaydı. Derin bir nefes aldım ve oflayarak bir nefes bıraktım. Her şey yoluna girecekti, buna inanmaya çok ihtiyacım vardı. Birkaç adım ilerleyip girdim asansöre. Aral elini çekip kapının kapanmasına izin verdi. Altı kişi bindiğimiz asansörde gidecek çok bir yerim yoktu. Aral'ın hemen önünde duruyordum, ona arkamı dönmek garip olacağından

değiştirmedim yönümü. Alin elindeki oyuncağına vermişti tüm dikkatini. Ben de karşıma diktim gözlerimi. Göğsünü, boynundaki zinciri ve belirgin adem elmasını seyrettim. Kokusu yakın durduğumdan ciğerlerimde yer etmeye başlamıştı yine.

Zemin kata geldiğimizde ilk ben indim. Aral pantolonunun cebinden çıkardığı araba anahtarını Kuzey'e uzattı.

"Lina'ya ağrı kesici iğne yaptırıp geleceğiz, siz arabaya geçin," dedi.

Kuzey hem Alin'i hem de anahtarları alırken ben iğneyi tamamen unutmuştum yine. Eğer Aral hatırlatmamış olsaydı yürümeye devam edecektim. Alin bana bakarken merakla elini tuttum ve öpücük bıraktım.

"Ablan ilaç içip gelecek. Kuzey abinle bekle biraz tamam mı?"

Alin kafasını salladı sakince. Ona el salladım, polisler onlara eşlik ettiler, beni Aral'la bırakmakta sakınca görmemişlerdi. Adımlarımı acile yönlendirdim, Aral da peşimden gelirken Kuzey'den aldığı kabanını gidiyordu. Tek başıma da hallederdim aslında ama benimle geliyordu nedense. Başıma bir şey gelir diye mi düşünüyordu emin değildim. Yanımda yürürken gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Belin ne zamandır bu durumda?"

Sorusuyla gözlerim ona çevrildi şaşırarak. Sol elimin parmaklarını sol şakağıma bastırıyordum bir yandan da.

"Nerden anladın?"

"Posturün bozuk. Ayrıca Alin'i ne zaman kucağına almak için eğilsen duraksıyorsun. Canın yandığı belli oluyor yüzünden."

Yukarda bu yüzden mi Alin'i kucağına almıştı yani?

"Önemli değil," diye geçiştirdim.

"Şimdi sana neden önemli olduğunu açıklasam bana 'Ben tıp okuyorum' diyeceğine o kadar eminim ki," dedi önüne dönerken.

Gülümsedim. Öyle derdim gerçekten. Biliyordum ben de önemini elbette. Yalnızca önemli değil demek pelesenk olmuştu dilimi. Bir de önemi olsa kaç yazardı bekliyordum MR sıramı efendi gibi.

"Alışkanlık," deyip omuz silktim.

"Hangisi?"

Dik dik baktım ona. Ben sürekli tıp okuduğunu vurgulayan biri değildim, ona denk gelmişti.

"Önemli değil demek."

"Belli orası," dedi kaşları çatıktı biraz.

Acile girdiğimizde birkaç göz bize çevrildi. Aral uzun boyluydu ve dikkat çekici bir tipti. Ben soluk ama yanındaki kişi yüzünden göze batan tiplerdendim genelde. Dış görünüşümle alakası yoktu bunun, kişiliğim gereği dikkat çekmeden yaşıyor ve öyle davranıyordum.

Aral elini belime koyup beni bir yere yönlendirdi. Kuzey'den ötürü bu hastaneye çok gelmiş olmalıydı, karmaşıktı biraz yapısı ama onun yönlendirmesiyle kolay bulmuştuk danışmayı. Beyaz florasan baş ağrımı daha da şiddetlendirmişti. Sağ elimi gözlerime siper ettim istemsizce. Danışmaya ilerlerken çantanın kolunu sol omzumdan çıkardım, Aral birkaç adım önümde kaldı. Nüfus cüzdanımı ona uzattım. Bir refleks gibi aldı uzattığımı, kimlik olduğunu dikkat edince fark etti. Doğal bir hareketle inceledi sonra.

"24 Ekim 1998... Hangi burç bu?"

Sorduğu soruya şaşırdım. "Akrep." Gözlerimi yüzünde gezdiriyordum. "Burçlara ilgin mi var?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ablam çok meraklıdır böyle şeylere. Yanımda kadın gördü mü hemen burç uyumumuza bakar."

Kaşlarım kalktı hayretle. Garip bir alışkanlıktı. Aral oğlak burcuna denk geliyordu sanırım. Ben de çok ilgili değildim ama sayı aralıklarını iyi tutardım aklımda. Şimdi tanışmaya gidince bizim de mi burç uyumumuza mı bakacaktı yani?

"Eee çıkıyor mu dediği bari?" Merak etmiştim. Burçlara ilgili değildim ama hep garip bulurdum böyle hikayeleri.

Gülerek omuz silkti. "Çıkıyor herhalde, hâlâ bekâr olduğuma göre."

Çok mu kadın oluyordu yanında? Öyle bir söylemişti ki, sanki o kadar kadın girdi hayatıma hiçbiri uyumlu çıkmadı der gibiydi. O an bu sabah ona mesaj atan kadını anımsadım. Defne. Onunla bir gönül ilişkisi var mıydı acaba? Onun burcu neydi? Ablası bakmış mıydı onların uyumuna da? Neden bunu merak ediyorsun Lina? Burçlara bile inanmıyorsun ki sen?

Aral ona verdiğim kimliği geri uzattı bana.

"Torpilimiz var," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi gülümsetti beni. Sevinmiştim, sıra beklemeyecektik en azından.

"Hanım efendi kim?" diye sorarken sesi imalıydı.

Aral hafifçe bana döndü, "Lina, Ahmet," diye tanıttı bizi.

Kafamı salladım hafifçe memnun oldum der gibi. Konuşmak gelmiyordu içimden her dakika baş ağrım artıyordu.

"Baş ağrısı var. Yardımcı olursun herhalde," diye emrivaki yaptı adama.

"Oluruz tabi, ayıpsın. Geçelim mi şöyle?"

Elini uzatarak işaret ettiği müdahale odasına ilerledim.

"Varsa kadın olsun hemşire," dedi Aral arkamızdan.

Ahmet beyle kafamızı ona çevirdik. Benim kaşlarım çatılmıştı ama Ahmet beyin yüzünde imalı bir gülüş oluşmuştu. "Hallederiz hallederiz."

Bu adamın aklına birden nerden gelmişti kadın hemşire? Ben rica edecektim zaten. O neden rica etmişti ki? Erkeklere karşı olan tutumu mu da mı fark etmişti? Pes.

Ahmet beyin gösterdiği odaya geçtim.

"Ben yolluyorum birini hemen," deyip beni odada yalnız bıraktı.

Sedyeye oturdum sol elimi hâlâ şakağıma bastırırken. Genç bir hemşire girdi içeri çok geçmeden. Bana direktif veremeden uzandım yüz üstü. Eli çabuk ve hafifti. İki dakika sürmedi. Elim hâlâ şakağıma baskı uygularken çıktım odadan.

Aral, Ahmet beyle muhabbet ediyordu ve bu konuşmadan en çok zevk alan kişi Ahmet bey gibi duruyordu. Yanlarına ilerledim. Aral onunla tokalaştı ve Ahmet Bey başıyla selam verdi bana.

"Teşekkürler," dedim ve ben de başımla selam verdim kendisine.

Geldiğimiz yolu geri yürümeye koyulduk yan yana.

"O neydi öyle?" diye sordum ona dik dik bakıp. "Ben isterdim. Yanlış anladı arkadaşın."

Omuz silkti. "Fark etmez ne anladığı. Önemli olan benim ne düşündüğüm."

Bu çok kendini beğenmiş bir cümle gibi duruyordu ama yüz ifadesi kendini beğenmiş bir ifadeyle bezeli değildi. Umursamamıştı sadece ne düşüneceğini.

"Miden nasıl?"

Midem de ağrıyordu ve iğne olmuştum, umarım daha çok ağırmazdı.

Sessiz kaldığımda bana baktı yine. "Mide de boş tabi," dedi kendi kendine. "Gitmiyorsa boğazından zorla yutacaksın. Çilesi bitmez bu dünyanın... İki zeytinle de gün geçmez."

Yediğim zeytini bile saymıştı. Bu gözlem yeteneği mesleğinden mi geliyordu yoksa bana güvenmediğinden özellikle mi beni izliyordu bilmiyordum ama her halükarda şaşırtıcıydı. Ben hiç çevremde olup bitene dikkat edemezdim, ondan çok kazık yemiştim.

"Hep böyle biri misin?"

"Nasıl mıyım?"

Başımı ona çevirdim yavaşça ağrıdan dolayı. "Dikkatli? Ya da gözlem yeteneği yüksek mi denir?"

O da bana bakıyordu şimdi. "Kişiye göre değişir... Herkese bakarım ama sadece istediklerimi görürüm."

Beni şimdi görüyordu ama bir gün istemezse eğer kolum kırılsa bilmeyecekti demekti bu. Bir gün bana sırtını döndüğünde ben yine kendi başıma kalacaktım. Yalnızlıkla barışıktım ama nedense üzdü bu düşünce beni. Üzüldüğüme de hayret ettim. Beş gün halim hatırım sorulup iki sırtım sıvazlanınca battığım bataktan kurtulacağım diye heveslenmişti içimde öldüremediğim o ilgi isteyen yanım.

Kapılma Lina. Bu iş bitsin herkes kendi yoluna gidecek. Sen yine yalnız kalacaksın, çok kaptırma kendini. Şimdi ihtiyaçları var sana, görürler seni. Hele bir çözülsün düğüm, kesilsin ipleriniz, sen yine görünmez olacaksın.

Küçükken annemle markete gittiğimizde adımlarımı yavaşlatır sonra da durdururdum bir süre sonra. Annem yanında olmadığımı fark edecek mi diye merak ederdim. Beni arkasında bırakıp gidecek mi yoksa fark edip bana bakacak mı diye. Annem her seferinde bana yüzünü dönerdi. Aramız iki adım bile açılmazdı, fark eder elini uzatırdı hep.

Adımlarım yavaşlamıştı bunları düşünürken, Aral geçmişti biraz beni, onun adımları benim adımlarımdan daha uzundu. Nedense adımlarımı daha da yavaşlattım. Aramız açıldı ve ben yavaşça durdum. Bunu neden yapıyordum bilmiyorum, yürümeye devam eden Aral'ın sırtını izledim durduğum yerde. Belki de içimde hala umutla yalnızlığın içinden çekip çıkarılmayı bekleyen yanıma kanıtlamak istiyordum kurtulamayacağını. Aral dört adım attı, beş adım attı. Başımı tutan elimi yanıma düşmüştü, adımlarını sayıyordum üzgün bir ifadeyle. Arkada bırakılmaktan nefret ediyordum. Bunu fark etmemiştin değil mi Aral Çakırca?

Yedinci adımında durdu ve arkasını döndü bana. Yürümediğim öylece dikildiğim için kaşları çatıldı anlam veremeyerek.

"Düşündüğün kadar iyi göremiyormuşsun Çakırca," diye mırıldandım. Ona doğru bir adım attım yavaşça. "İl tanıştığımızda öldüğümü de anlayamamıştın."

Kapılma çok bu kalabalığa Lina. Hepsi gidecek, sen sırtlarına bakıp adımlarını sayacaksın yine. Aral Çarkıca bu sefer durdu ama işiniz bittiğinde durmayacak. Sen yine birinin durmayacak adımlarını sayacaksın.

Yanına iyice yaklaştığımda gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ne oldu? Çok mu kötü baş ağrın?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, geçiyor yavaş yavaş."

Kafasını salladı, elini arkada kalmayayım diye belime uzattı ama dokunmadı bana. "Arkamda kalma, yürürken görebileceğim bir yerde dur," dedi.

Duraksadım bir an. Yüzüme baktı yine. Bu söylediği buruk bir hisse sebep oldu içimde. Birlikte hastaneden dışarı çıktık. Yağmur çiseliyordu hâlâ, durmamıştı hiç. Hava buz gibiydi, aldığımız nefesle buhar olmaya başlamıştı anında. Aral arkamdaki elini belime yasladı ve beni yönlendirdi hafifçe sonra elinin varlığı kaybolmuştu.

Su birikintilerine basarak siyah bir SUV'ye ilerledik. İçerisinde Kuzey'i ve Alin'i seçebilmiştim gözlüklerimin camları ıslanmış olsa dahi. Kuzey, Alin'i çocuk koltuğuna oturmuş onun yanında oturuyordu ama neredeyse uyuyacaktı belli oluyordu. Aral benim için arabanın kapısını açtı. Ona teşekkür ederek bindim arabaya. Arabanın içerisi sıcaktı, Kuzey klimayı açmıştı. Aral arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Kemerimi takarken gözlerimi neredeyse uyumak üzere olan Kuzey'in üzerinde gezdirdim. Bana bayılmak üzere bir ifadeyle baktı o da.

"Alin'le ilgilendiğin için teşekkürler."

Yine karşılık vermez sandım ama "Biz senin kardeşini gözetiriz de sen de bizimkini gözet."

Deyip çenesiyle önündeki koltuğu işaret etti. Aral'ı bana mı emanet ediyordu? Her şeyden haberi var mıydı? Ne gibi bir durumun içinde olduğumuzu, tehdit edildiğimizi biliyor muydu? Abisine çiçekleri getirenin ben olduğumu da biliyordu muydu? Ayrıca Aral'ı gözetmeye

gerek yoktu, kendisinden bu kadar emin konuşabildiğine göre vardır bir bildiği diye düşünüyordum.

"Ederim," dedim ona ne gibi bir yardımım olur bilmesem de.

Sarıyer'den çıkarken arabaya dışarda yağan yağmur sesi hakimdi. Araba sessiz çalışıyordu, içerisi sıcaktı ve havadan bulutlardan dolayı karanlıktı. Ağrı kesici de işe yarıyordu, başımın ağrısı geçmek üzereydi. Alin ve Kuzey uyuya kalmışlardı.

Aral'a çiçek götürdüğüm yer Levent'teydi ve eğer orada oturuyorsa varmamız çok uzun sürmeyecek demekti. Yan aynadan beni takip etmekle görevlendirilen polislerin arabasını görebiliyordum hemen arkamızda. Onun da arasında bir belediye otobüsü vardı. En son ne zaman şahsi bir arabaya bindiğimi hatırlamadığımı fark ettim o an. Yağmur havada buğulanan camın dışındaki belediye otobüslerine sıkış tepiş bir yerlere giden insanlara dışardan bir gözle bakarken tuhaf hissettim kendimi. Eğer hayat bir çelme daha takmamış olsaydı ayağıma, ben de bu otobüslerin içinde seyahat ediyor olacaktım bu sabah ve yalnız olacaktım yine.

Gözlerimi dışarıdan içeriye, Aral'a çevirdim. Dikkatle yola dikmişti gözlerini, ciddiydi ifadesi. Ben ona bakınca bana çevrilmişti bakışları birkaç saniyeliğine, gözlerime bakıp önüne dönmüştü.

"Geçti mi başının ağrısı?" diye sordu.

"Geçti neredeyse."

Kafasını salladı, kırmızı ışıkta durduk. Levent'e gelmişti neredeyse. Alışıla gelmiş bir sabah trafiği hakimdi yüksek binaların arasındaki caddede.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" diye sordum merak ederek.

"Evet... Erkek kardeşlerimle birlikte yaşıyorum. Ablam evli."

Annesinden ya da babasından bahsetmemişti yine. Belki de ölmüşlerdi, belki de konuşmuyordu hiçbiriyle. Bilmiyorum. Ekin bizim ailenin hayırsızı deyince hep ikisinin de yaşıyor olduğunu düşünmüştüm. Annesi konusunda hassas olmasının sebebi belki de onu kaybetmiş olmasıydı. Bilemiyordum. O benim annemi, kız kardeşimi hata babamı bile biliyordu. Babamı benden daha iyi tanıyordu zira ben yanlış adamı teşhis etmiştim ama ben onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Çok sürmedi, ilerde sağa döndük sonra bir sağa daha. Yüksek tek başına bir rezidansın otoparkına girdik. Dört gün önce çiçek getirdiğim

adamın arabasıyla buraya yine yağmurlu bir günde döneceğimi asla düşünmezdim. Başımın ağrısı geçmişti ama gerilmiştim istemsizce. Yeni insanlarla tanışmak beceriksiz olduğum bir durumdu. Bir de çiçekleri Aral'a ben getirdiğim için ve ablası da beni gördüğü için benim hakkımda kötü düşünür diye gerilmiştim bu kadar sanırım. Kapımı açarak indim arabadan. Arka koltuktan Alin'i aldım dikkatle. Onu kucakladım, kollarını boynuma sararken uyanmıştı o sırada.

Aral kapıları kilitledi ve bizi binanın içine bağlanan bir kapıya yönlendirdi. Kuzey arkamızdan bir uyurgezer gibi ilerliyordu. Aral geçmemiz için kapıyı açtı, arkamızdan geldi kendisi. Bir asansör çağırdık. Yalnızca dört gün önce kucağımda çiçeklerle girmiştim bu asansörlerden birine. Hayat gerçekten inanılmaz bir bilmeceydi.

Beşinci katta indik, kapı tam solumuzdaydı unutmamıştım. Kapıya ilerlerken gerilmiştim iyice. Tüm kardeşleri evde miydi acaba? Haftaiçi ve sabah saatiydi onu da hiç düşünmemiştim Aral teklif edince. İnsanları sabahın köründe rahatsız ediyor gibi hissetmeden edemedim.

Aral kapıyı anahtarla açmadı. Zile bastı bir kez. Kapı bir dakika bile olmadan açıldığında tanıdık bir simayla karşılaştım. Artık adını bildiğim Batı'ydı kapıyı açan arkasından da ablası Güneş Hanım belirmişti. Sabah on civarıydı saat ve ablası resmen ışıldıyordu. Üzerinde tenine çok yakışan bordo ince bir kazak, siyah klasik bir pantolon vardı. İnce uzun parmaklarının tırnakları bordo ojeliydi.

"Hoş geldiniz," dedi bizi beklediği bariz belli ederek.

Aral veya Kuzey haber etmişlerdi ona neyse ki.

"Buyrun buyrun," deyip kapıyı araladı biraz daha. Batı utangaç bir ifadeyle ablasının arkasına saklanmıştı.

Kuzey içeri girdi hepimizden önce. Aral ise benim girmem için arkamda duruyordu. Alin'in ayakkabılarını çıkarıp onu yere bıraktım. Ardından kendi botlarımı çıkardım ve içeri girdim. Burnuma sıcak ekmek kokusu çalındı, ev de sıcaktı. Duvarları koyu renkliydi ve ahşap detayları vardı. Evi karanlık gösteriyordu ama hoş da gözüküyordu bir yandan. Kısa hol dümdüz giderseniz açık plan mutfağa ve salona açılıyordu. Sağa dönerseniz başka uzun bir hole bağlanıyordu.

Salonda orta alanda u şeklinde gözüken üç ayrı geniş koltuk vardı, büyük televizyon sırtını balkona dönmüştü. İki cephesi de camdandı duvarların. Mutfak sağımızda, oturma grubu solumuzda kalıyordu ve düz ilerleyince yemek masasına ulaşıyordunuz. Yemek masasında

özenilmiş bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Mahcup hissettim. Gerçekten düşünmemiştim hiç saati, zahmet etmişti o kadar.

Aral'ın ellerini omzumda hissedince montumu almak istediğini anladım. Kendi montumu ve Alin'in montunu çıkardım. Alin yerde bacağıma yapışmıştı utandığı için. Batı ile birbirlerine kaçamak bakış atıyorlardı, ikisi de utangaç ve çok tatlıydı.

Güneş hanım beklemediğim bir sevecenlikle bana sarıldığında kaskatı kesildim. Aral ablasını durdurmak için uzanmıştı ama geç kalmıştı. Güneş hanım zayıf ama güçlü biriydi ve çok da güzel kokuyordu. Kucak dolusu sarılmıştı bana. Bu samimiyeti geri çevirmek istemeyerek ellerimi sırtına koydum ben de ve gülümsemeye çalıştım.

"Hoş geldin canım tekrar," demişti bana sarılırken.

Gülümseyerek ayrılıp yüzüme bakıyordu şimdi. Kim olduğumu biliyor muydu emin değildim bu kadar sıcak karşılanmak tuhaftı.

"Hoş buldum. Kusura bakmayın saati akıl edememiştim."

Kafasını iki yana salladı, omuzlarımı tutuyordu hâlâ sevecenlikle. "Yok canım olur mu öyle şey. Ben bayılırım misafire. Bu eve çok gelmiyor gerçi ama," dedi cümlenin sonuna doğru dertlenerek.

Tüm kardeşleri burada yaşıyorsa ve Batı'yı da erkek sayarsak kim altı erkeğin olduğu eve gelebilirdi ki kolay kolay?

Güneş hanımın gözleri arkamda saklanan Alin'e çevrildi.

"Ay ama ben seni yeriiim," dedi tüm sevecenliğiyle.

Alin gerçekten yiyilesi bir çocuktu. Annem onu dışarı çıkarırken mutlaka nazar boncuğu takar, kafasına beresini geçirir gözlerine kadar indirirdi. Alin de söylenir durudur 'annecim göyemiyoyum' diye.

Elimi yanağına yasladığımda Alin bana baktı. "Güneş Hanım Kuzey ve Aral'ın ablası. Benim gibi aynı," diye tanıttım Güneş hanımı.

"Ne hanımı aşk olsun," dedi Güneş hanım alınır gibi. "Abla dersen sevinirim Linacım."

Adımı söylemeyi unutmuştum ama zaten adımı biliyordu anlaşılan. Aral benden bahsetmişti belli ki tüm ailesine.

"Meyaba," dedi Alin usulca.

"Ay bayılacağım tatlılığından," dedi Güneş abla şen bir gülüş dökülürken dudaklarında. "Vallahi yiyeceğim seni, çok tatlısın."

Yanaklarına dokundu Alin'in. Alin ona gülümserken biraz daha ortaya çıkmıştı.

"Bak Batı bu," diye tanıttı Güneş abla da Alin'e Batı'yı. "O da benim kardeşim aynı senin gibi."

Birbirlerine utançla baktı iki çocuk. Alin'in utandığını bildiğimden aralarını yapmak için ileri çıktım.

"Merhaba," dedim. "Ben Lina. Bu da Alin." Küçük insanlarla iletişimde o kadar kötü sayılmazdım.

"Merhaba," dedi Batı utanarak ama beş yaşında olmasına rağmen konuşması çok düzgündü. "Batı benim ismim."

Kafamı salladım, esmer, küçük yüzlü, sevimli bir çocuktu. Alin'e döndü. "Arkadaş olalım mı?"

Alin onay almak ister gibi bana bakınca kafamı salladım. O da kafasını salladı Batı'ya. Yüzümde bir tebessüme sebep oldu bu.

"Tanışma faslı bittiyse sofraya geçelim mi?" dedi Aral. Bizi izliyordu yanımızda dikilmiş.

Batı o an heyecanla karşı çıktı abisine. "Ama daha Cerbe ve Arte ile tanışmadılar abicim!"

Kaşlarım kalkarken muhtemelen Batı isimlerini söylediği için çağırıldığını zanneden ve bugün Aral'ın telefon ekranında görüp karşıma çıkmasını asla istemeyeceğim o köpekler salona giriş yaptığında hayal sandım. Ev zaten koyu renkliydi ve bir anda o iri siyah iki köpekler isimlerini duyunca belirivermişlerdi sanki. İrkilerek bir adım geri attığımda Aral yalnızca "Otur," diyerek ikisini de yerine zımbaladı.

Alin korkmasın diye kaçmamıştım ama Alin olmasaydı yemek masasına kadar kaçardım.

Aral arkasını dönüp "Oda—" demişti ki Alin hangi ara ayrıldı yanımdan anlayamadım. Aral'ın yanından sıyrılıp heyecanla "Köpekçik," diyerek birinin boynuna atlayıverdi.

Aral, dört yaşında bir kızın kendi boyuyla yarışan koca köpeğin boynuna sevgi dolu atlamasını garipseyerek bana baktığında ben de aynı şokun içindeydim. Alin hayatım bu ne cesaret? Ya yerse senin güzel kafanı? Ya kaparsa gırtlağını? Isırırsa o ince kolunu bacağını ben ne yapardım?

Köpek Alin'in yüzünü yaladığında tiksintiyle benzer bir dürtü oluştu içimde. Dişlerim bir fena olmuştu, tüylerim diken diken olduğundan bakamadım. Hiç sevmezdim böyle şeyler. Kötü anılarım vardı köpeklerle ilgili.

"Lina köpeklerden hoşlanmıyor belli ki," dedi Güneş abla. "Eğitimliler, aşıları da tam ikisinin de. Alin biraz oynasın geçer hevesi, sonra yıkar üzerini değiştiririz dert etme onu kendine," diye teselli etti beni.

Alin'in sarılmadığı ve boynunda Cerbe yazan köpek bana dik dik bakıyor ve içine içine hırlıyordu bana. Hiç sevmemişti beni. Köpekler sevmezdi beni, biliyordum. Bir tanesi bile sevmemişti.

"Cerbe," diye uyardı onu Aral bana hırladığı için ama köpek sahibine bile bakmıyordu, resmen kinlenmişti bana.

"Odama git," dedi kesin bir dille köpeğe.

Köpek önce Aral'a bakıp çocuk gibi mızmızlansa da Aral'ın bakışları ondan daha otoriterdi. Pes edip çekildi salondan. Aral eğilip Arte'nin başını okşadı. Cerbe, Hades'in bekçi köpeği Cerberus'dan, Arte de köpeklerle insanları koruyan Artemis'den geliyordu sanırım.

"Uslu dur," dedi Aral Arte'ye ve eğilip öptü başından.

Köpeği öptüğüne inanamadım. Kocaman adam, köpeği başından mı öpmüştü az önce? Aral gibi birinin bir hayvanı öpecek kadar sevmesini garipsedim sebepsizce. Ya ağzına kıl kaçsaydı? Kanser olabilirdi, akciğerinde bir komplikasyon gelişebilirdi. Bir sürü şey olabilirdi.

"Alin sakın öpme onu," diye uyardım Alin'i Aral'ı taklit etmesinden endişe ederek.

"Linacım bisim olsun," dedi Alin kıkırdayarak köpeğin üzerine çullanırken.

Ne dediğim umurunda değildi şu an çok iyi biliyordum. Parkeye oturan köpeğin üzerine çullanmışlardı Batı'yla birlikte. Belli ki çocuklarla arası iyiydi.

"Hadi sofraya geçelim biz sen ilgilenme Aral'ın sözünden çıkmaz ikisi de," dedi Güneş abla.

Aral olmasa beni ısırma ihtimalleri var mı demekti bu? Hiç rahatlamamıştım. Güneş ablanın gözleri Aral'a çevrildi. "Aral Lina'ya banyoyu gösterir misin? Yıkanmak ister belki. Ben de çaya bakayım."

Aral elini uzattı bana gel der gibi. Onu takip ettim ama arkasındaki köpek tedirgin etiğinden beni, kendime Aral'ı siper aldım.

"Köpeklerden korkacağını düşünmemiştim," dedi Aral beni o uzun koridora sokarken. Köpek artık arkamızdaydı ama ben asıl odaya gönderdiği köpekten endişeliydim.

"Korkmuyorum," diye düzlettim onu. "Sen de gördün az önce. Onlar hazzetmiyor benden."

"Köpekler kalbinin ritminden tanır insanın niyetini. O kadar endişelisin ki kalp ritmin düzensiz. Certe de senden şüphelendi sadece, bekçi köpek sonuçta görevi bu."

Aral Çakırca neden evinde iki tane av köpeği besliyorsun peki? İçimden bunu sormak gelse de sormadım.

Gözlerimi koridorda gezdirdim. Ev sessizdi ve koridor t şeklindeydi. Tek katlıydı daire ama binanın bir kanadını kaplıyor gibi duruyordu, oldukça genişti. Yürüdüğümüz koridorda birkaç kapı görünüyordu, t kısmında da birkaç oda vardı belli ki. Anca sığıyor olmalıydılar.

Aral bir kapıyı açıp ışığını da yaktığında lacivert ve beyazın ağırlıkta olduğu bir banyo karşıladı beni. Kapıyı ardımdan kapatacaktı ama "Gerek yok," dedim. Ellerimi yıkacaktım sadece, beni kapının önünde öyle beklemesini istemedim.

Aral kapı çerçevesine yaslandı ben içeri girdikten sonra. Ellerimi yıkadım büyük bir ihtiyaçla. Annem hasta olduktan sonra hastaneden her döndüğümde ellerimi üç kere yıkama kompulsüyonu geliştirmiştim, hastalık getireceğim obsesyonuna dayanıyordu bu da.

"Kardeşlerin evde değil mi?" diye sordum ellerimi sabunlarken.

"Deniz ve Güney çalışıyorlar. Doğu da lise son sınıf, okulda şu anda."

"Sıralamanız nasıl?" Aral en büyükleriydi onu biliyordum ama Ekin kaçıncı sıradaydı merak etmiştim. Üstelik isimleri gerçekten yok artıklıktı.

"Ablam, ben, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı."

Güneş, Aral, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı.

İsimleri ard arda söylediğimde içimden tuhaf bir his oluşuyordu insanın içinde. Sekiz kardeşlerdi ve isimleri sırsıyla söyleyince insanın kafasında bir dünya resmi oluşuyordu istemsizce, üzerinde kutup yıldızına benzer bir pusulası olan bir dünya. Aral'ın isminin anlamını bilmiyordum ama eminim bu dünya resminde bir yerdeydi o da.

"Dünya gibi," dediğimde Aral'ın gerildiğini hissettim.

Neden bilmiyorum ama bu düşünceden hoşlanmadığını yüzünden anlamıştım. Yanlış bir şey söylemiştim sanırım yine, belki de annesiyle ilgiliydi.

Konuyu değiştirmek için "Deniz ve Güney ne iş yapıyorlar?" diye sordum.

"Deniz aşçı, bir restoranda çalışıyor Levent'te. Güney de diş hekimi, Kuzey'in ikizi aynı zamanda."

Bir insanın ikizinin olması normal bir şeydi tabi ama ben hiç ikiz insanlarla tanışmamıştım daha önce. Kuzey'in ikizi olması garip gelmişti ve Güney ile ne kadar benziyorlar merak etmiştim biraz. Ellerimi üç kez yıkadıktan sonra, gözlüklerimi yüzümden çıkarıp yüzüme su çarptım. Saçlarımı nemlendirdim ve tekrar topladım.

Aral çıkayım diye pervazdan çekildiğinde koridoru kontrol ettim.

"Cerbe, ben gel diyene kadar gelmez içeri," dedi garanti verir gibi.

Ona inanarak çıktım el mahkûm ama temkinliydim yine de. Birlikte salona döndük. Alin ve Batı, Arte ile koltukta oturuyor televizyon izliyorlardı. Alin Arte'yi yastık yapmıştı kendine ve Batı ile hemen kaynaşmıştı. Güneş abla mutfakta bir şeylerle ilgileniyordu hâlâ.

"Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordum.

"Yok hayatım, siz geçin geliyorum ben de," dedi gülümseyerek.

Normalde yeni tanıştığım insanların bu tür ekler kullanmasından hoşlanmasam da Güneş ablanın sesine ve ağzına o kadar yakışıyordu ki bu ekler, doğal ve samimi çıkıyordu. Hiç garipsememiş, irite olmamıştım. Aral'ın peşinden masaya ilerledim ben de.

Masanın arkasındaki duvar tamamen camdandı. Yağmurlu havada İstanbul kasvetli gözüküyordu. Oturduğum yerde Alin'i görebilmek için sırtımı cama verdim. Aral da masasının baş kısmına, sol çaprazıma oturdu.

"Rezidansta köpek bakmanıza izin veriyorlar mı?"

Eli çatalına uzandı ve bir salatalık attı ağzına. Benim de başlamam için çenesiyle tabağımı işaret etti.

"Eğitimli ikisi de, kapalı alanda havlamaz, çevreye ya da çevredekilere zarar vermezler."

"Korkmuyor musun bir gece gırtlağıma çöker diye hiç?"

Kaşlarını çattı, "Niye çöksün oğlum benim gırtlağıma?"

Oğlum diyordu bir de. Telefonun ekranı da yapmıştı gerçi onları, epey seviyordu köpeklerini belli ki.

"Hayvanlar sahibine benzer derler," dedim. Bunu psikoloji dersinde duymuştum.

Devam edeyim diye gözlerime baktı. Ağzına bir lokma ekmek koymuştu. Dün akşam da yemek yediğini görmemiştim. Acıkmış olmalıydı haliyle.

"Belki de sen bana yeteri kadar güvenmiyorsun diye köpeğin bana güvenmiyordur."

"Köpek değil Cerbe," diye düzeltti beni. Pek de kıymetli köpekleri. "İyi gözlemle o zaman Cerbe'yi. Birkaç güne bacağına mı çöküyor yanında mı yürüyor anlarız."

İstemsizce bacaklarımı sandalyemin altına çektim. "Neşter cebimde bak hâlâ," dedim korku salmak için ama gözlerim Aral'ın vestiyere astığı montuma gitmişti istemsizce. Üstelik Arte çocuklardan kurtulmuş kapının önünde yatmış, vestiyere set olmuştu.

Aral'ın burnundan nefes vererek güldüğünü işittim. Gözlerim istemsizce yüzüne çevrildi. İki dirseğini de masaya yaslamış, sol yumruğuna da şakağını dayamış bana bakıyordu. Bu adamın resmen eğlencesi haline gelmiştim. Beş gün önceki bana bir adama ölüm çiçekleri verecek gülüşünü çalacaksın ama en büyük eğlencesi sen olacaksın dese torbacın malı kimden alıyorsa iyi kafa yapıyor derdim. Fakat tam şu anda bunu yaşıyordum işte. Belki de Aral Çakırca böyle biriydi zaten. Hayatın yüzüne gülebiliyordu benim aksime. Ben canım sıkılınca surat yapıyordum, o hayatın yüzüne gülüyordu. Ben öfkelenince birilerini yaralıyordum kelimelerimle, o tüm öfkesini tek seferde yutuyordu. Ben yağmur gördüğümde hava ağlıyor diyordum, o havanın huzura erdiğini düşünüyordu. Ben ağlamam diyordum, o bana ağla diyordu.

Güneş Hanım güzel porselen demlikte çayı ve üç bardağı getirdi. Kuzey doğruca uyumamaya gitmişti sanırım, geri dönmemişti hiç. Aral, ablasına yardım etti ayağa kalkarak. Güneş abla karşıma otururken çaylarımızı o doldurdu. Her ne kadar öfkelendiğinden beni ürpertmiş olsa da kendi halinde nazik biriydi, inkâr etmeyecektim. Doldurduğu bardakları önümüze bıraktı.

"Başlasana Linacım," dedi Güneş abla bir yanda da ekmek uzatmıştı bana.

Aral uzatılan sepetten iki dilim ekmek aldı. Ben de bir dilim aldım. İştahım yoktu aslında, zaten gerilmiştim bir de.

"Arte rahatsız ediyorsa git deriz gider," dediği sırada Güneş abla, Aral kafasını Arte'ye çevirmişti.

"Kızım," demişti ki durdurdum onu. Hayvanı kendi evinde misafir ediyordum.

"Yok sorun değil," dedim kafamı iki yana sallayıp hafifçe gülümsedim rahatlamak isteyerek Güneş ablayı.

"Ay demeden edemeyeceğim. Maşallah çok güzelsin."

Beklemediğim bu iltifat duraksattı beni. Hiçbir zaman iltifat karşılayabilen biri olmamıştım. Teşekkür edemez üstüne ezilir büzülürdüm. Şimdi de kalmıştım öyle.

"Teşekkürler," diye bildim sadece gözlerimi kaçırarak. Aral'ın gözlerine bakmak kadar kolay değildi Güneş ablanın parlayan mavi gözlerine.

"Saçlarının rengi o kadar güzel ki, tenin de bembeyaz. Yüzün de bebek gibi. Yaşını göstermiyorsun hiç. Nerelisiniz siz?"

Ağzıma elimdeki ekmeği koparıp ağzıma attım.

"Babam yetimmiş, nereli olduğunu bilmiyoruz. Annem de yarı Polonyalı yarı Türk. Dedem Boluluymuş ama o çok küçükken İstanbul'a göçmüşler."

Elimdeki ekmekten bir parça koparıp ağzıma koyduğum sırada Aral tabağıma hiçbir şey almadığımı fark etmiş, temiz bir çatalla tabağıma peynir bırakmıştı. Gözlerimi ona çevirdim. İlgili görünmüyordu hiç, kendi tabağını doldurmaya devam etti. Arada bir benim de tabağıma bir şey koyuyordu. Bunu yaparken dalgındı biraz aslında, ne düşünüyordu bilmiyorum. Belki de ne yaptığının farkında bile değildi o an. Ya da el alışkanlığıydı, bilmiyorum. Çok takılmadım.

"Annen de çok güzeldir kesin. Geçmiş olsun bir tanem bu arada. Rabbim acil şifa versin."

Aral'ın eli duraksadı. Gözlerim ona çevrildi. Onun da bana çevrilmişti. Artık ikimiz de annelerimiz konusunda hassastık.

"Amin," dedim gülümsemeye çalışarak.

Aral önüne dönmüştü tabağındakileri yemeye devam ederken "Lina da tıp okuyor," diye konuyu değiştirdi. Ortamın gerilimi azalmıştı hemen.

"Ay öyle mi? Maşallah sana ya... Hem güzelsin hem zekisin. Akrep burcu musun sen?" dediğinde yüzümde bir gülümseme oldu. Gözlerimiz çakıştı Aral'la. Gerçekten ablası turnayı gözünden vurmuştu. Dakika bir gol bir.

"Evet," dedim. "Öyleyim."

Gözleri Aral ile aramızda gitti geldi yüzünde sevimli bir ifadeyle. Oğlak ve akrep burcu karşılaştırması yapılıyordu kafasının içinde, beyninde hesaplanıyordu, çok belliydi. Yüzünde eğlenen bir gülümseme olmuştu.

"Eeee gönül işlerin nasıl?"

Aral'ın da gözleri bana çevrilmişti bu soruyla.

"Yok öyle işlerim," dedim çatalımı Aral'ın tabağına koyduğu zeytine batırıp. "Vaktim yok pek öyle şeylere."

Güneş abla memnun bir kafa sallamasıyla onayladı beni. "Olur olur." Sesi keyifliydi. "Klişe gelecek ama böyle şeyler gerçekten hiç beklemediğin anda oluyor... Ben de hiç evleneceğimi düşünmezdim. Şimdi her sabah kızımı okula götürüyorum. Zaman su gibi akıp geçiyor."

Aral'ın bahsettiği Melek isimli kız yeğeni olmalıydı. Ablası her gün buraya Batı'ya bakmak için mi geliyordu merak etmiştim.

"Alin kaç yaşında?"

Gözlerim istemsizce Alin'e çevrildi. Batı'ya deniz kızını gösteriyor ona hararetle bir şey anlatıyordu. "Beş olacak eylülde."

"Ah benim minik kelebeğim. Yaşına göre hem uzun hem de zeki bir kız maşallah. Batı da beş yaşında. Kızım Melek de altı yaşında, bu sene birinci sınıfa yeni başladı."

Batı beş yaşındaysa Aral üniversiteyi bitirdiği sene doğmuş olmalıydı o zaman. Küçük kardeşine de kendisi mi bakmıştı? Erkek kardeşlerimle yaşıyorum demişti, ne zamandır annesiz büyüyordu Batı merak etmiştim.

Güneş abla hoş sohbet ve konuşkan bir kadındı. Konu açtı sürekli, bir senede konuştuğum toplam konuşma sınırını bir kahvaltı masasında aştırmıştı bana, öyle hissediyordum. Rahat ve konuşkan biri olduğu için konuşurken ne demeliyim diye çok düşünmüyordum. İletişimim ne kadar kötü olursa olsun kısa cevaplarıma alınganlık etmiyor, konuşmak istemiyorum diye yorumlamıyordu. Onunla konuşurken Aral'ın tabağıma koyduğu şeyleri yemiştim ufak ufak. Aral haklıydı, iki zeytinle gün geçmezdi. Her zaman yaptığım gibi iştahım olmasa da yavaş yavaş yedim hepsini.

"İşiniz yoksa akşam yemeğini de kalsanıza," dedi Güneş abla yüzünde buru bir gülümseme olurken. "Alin'le hastanede beklemeni istemem hiç. Akşam yemeği de yiyin hatta canınız isterse bende kalın.

Ben karşı dairede yaşıyorum, eşim de yok evde. Sen, ben, Alin, Melek birlikte takılırız. Belki isterse Batı'yı alırız, diğerleri kendi evinde kalır."

Tekli ederken oldukça içtendi. Öylesine bir teklif değildi bu. Aral ona ne kadarını anlatmıştı hakkımda bilmiyordum ama Aral'ın tehdit edildiğini ve bunun sebebinin babam olduğunu biliyor gibi durmuyordu. Yoksa o da bana güvenerek beni evine çağırmazdı diye düşünüyordum.

"Teşekkür ederim ama akşam Aral ile bir işimiz vardı. Eve de uğramak istiyorum."

Anlayışla kafasını salladı. "Aral Alin'e çok düşkün olduğundan bahsetti kısaca bana. Emanet edebileceğin kimse olmadığı için endişeliymişsin. Eğer sen ve Alin isterse ben siz gidip gelene kadar Alin'e bakarım seve seve. Ben d e anneyim, hiçbir çocuk hastane ev arasında mekik dokusun istemem. Aynı zaman da şu an çalışmıyor olsam da çocuk doktoruyum. İyi anlaşırım çocuklarla. Ayrıca dediğim gibi ben karşı dairede oturuyorum. Eğer bu evde çok fazla erkek olması rahatsız ederse diye söylüyorum kendi evimde bakacağım çocuklara, merak etme. Kendi kardeşlerim diye demiyorum hepsi harika adamlar ama rahatsız hissedebilirsin normal. Dediğim gibi eşim evde değil ve Kuzey'in nöbetleri olduğunda yemek yapamadığı için burada bakıyordum çocuklara. Normalde kendi evimdeyim hep. Batı'yı ve Alin'i alır kendi evime geçerim ben siz giderken. Gözün arkanda kalmasın isterim ama istemiyorsan da istemiyorum de gitsin. Sakın istemediğin bir şeye evet deme."

Bunları söylerken o kadar ciddiydi ki gülümsememe sebep oldu. Aral onun iyi bir abla olduğunu söylerken haklıydı. Öyle görünüyordu. Ben hiç Alin'i burada bırakırsam üç yetişkin adam, bir ergen ve bir erkek çocukla bırakacağımı düşünmemiştim. Ama o bunu da düşünmüş rahatsız olabileceğimi hesap ederek kendi evini teklif etmişti. Kapıda bir polis olacaktı zaten. Sanırım Alin de isterse Güneş ablanın ona bakması iyi olurdu. Güvenli eve geçecek gibi duruyorduk zaten, Aral da ailesini getirecekse eğer ve buna Güneş abla da dahilse onunla Alin'i sık sık bir arada bırakacağım demekti bu.

"Peki," diye kabul ettim.

"Eşyalarınızı da toplarsın," dediğinde ikimiz de Aral'a döndük. "Yarın sabah güvenli eve geçeceğiz."

Güneş abla kafasını salladı. "Olur, toplarım."

Güneş abla ne kadarını biliyordu bilmiyordum ama o da geliyor gibi duruyordu. Eşi bu konuya ne diyordu? O da biliyor muydu? Evde değil demişti eşi için, neredeydi?

Güneş abla bana döndü. "Alin'in sevdiği bir yemek var mı? Akşam yapayım?"

Gözlerimi Alin'e çevirdim. Gözlerimi buluştuğunda bana gülümsedi ve öpücük attı. Gülümsedim o sevimli yüzüne. Ardından Güneş ablaya döndüm.

"Tavuklu yemekleri seviyor," dedim mahcup olarak. "Ama yemek seçen bir çocuk değildir çok zahmet etmeyin lütfen."

"Yok canım ne zahmeti, elime mi yapışacak. İnşallah yine de akşam yemeğine katılabilirsin umarım. Diğerleriyle de tanışırsın hem."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. Aral saatini kontrol etti. Ardından bana çevirdi gözlerini. "Ben duş alacağım sonra çıkalım."

"Olur."

Ayağa kalkıp ablasına sofra için teşekkür etti ve koridorda sola dönerek gözden kayboldu.

Güneş abla ile sohbet etmeye devam ettik bizde. Alin'in tok olduğundan tekrar emin oldum. Hastanede kahvaltı yaptığı için toktu hâlâ, yemedi hiçbir şey. Birlikte topladık sofrayı. Güneş abla ikimiz için de kahve yaptı, ada tezgâhın yanındaki bar taburelerine oturduk yan yana sohbetimize orada devam ettik biraz da. Güneş ablayla sohbet etmek annemle eski zamanlarımızı hatırlatmıştı bana. Uzun süre susmuş biri olarak biriyle konuşmak iyi gelmişti, inkâr edemezdim. Sanki hiç derdim yokmuş gibi farklı konular hakkında konulmak, birkaç dakikalığına bile olsa derdimi unutmak iyi gelmişti. Kafam sakinlemişti biraz.

"Ne kadarını biliyorsunuz olayın?" diye sordum daha fazla erteleyemeyerek.

Dudaklarına götürdüğü kupasından bir yudum kahve içip burukça gülümsedi bana. "Babanın başına gelenlerden, tehdit edildiğinizden ve babanın nasıl biri olabileceğinden haberimiz var hepimizin."

Yani Aral'ın babam yüzünden tehdit edildiğini biliyordu, kendi öz kardeşi yüzünden.

"Anladım," diye mırıldandım kupanın içindeki koyu sıvıya bakarken.

Uzanıp elimi tuttuğunda irkildim. Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Kendini mahcup hissediyorsan eğer hissetme. Çünkü o zaman ben de hissederim çünkü seni bizzat bizim kardeşimiz tehdit etti."

Ekin'den bahsediyordu. Elimi tutarken üzgün bir ifadeyle iç çekti. Bardağını tezgâha bıraktı ve koyu kahve bir tutamı kulağının arkasına götürdü.

"Ekin... bizim hepimiz için büyük bir yara. En çok da Aral için." Biliyordum, bana anlatmıyordu ama biliyordum. "Ben en büyükleriyim ama Aral bana da abilik etti. Hatta o abi değil hep bir baba gibiydi. Ben kendim için onlara annelik ettim diyemem ama Aral'ın hepimize babalık ettiğini söyleyebilirim. Ve Ekin'e olan kırgınlığı en çok da bundan. Aral'ı yaptığı abiliğe pişman etti. Aral'ı yaptığı tüm iyiliğe pişman etti ama Ekin şu dakika gelse kapımıza; "Abi ben pişman oldum," dese, Aral yine ona sırtını dönemez biliyorum. En çok da ben bu yüzden Ekin'i affetmeyeceğim ama lütfen... Ekin için Aral'a kızma olur mu?"

Bu rica öyle içtendi ki kalbime kadar uzanmıştı. Aral Çakırca'nın kolay bir hayatı olmadığı belli oluyordu ama bu zorlukla nasıl mücadele ettiği konusunda meraklıydım. Ekin'i nasıl kaybettiğini, Ekin'i bu hale neyin getirdiğini merak ediyordum. Ekin'e sırtını dönemeyeceğini bizzat onun ağzından duymuştum daha dün akşam ve bu sabah birbirimiz arasında acılarımıza karşı ateşkes imzalamıştık sessizce. Güneş ablanın o konuda endişelenmesine gerek yoktu hiç. Aral beni sırtından bıçaklamadığı sürece benden ona zarar gelmezdi.

"İyi bir ablasınız gerçekten," diye teselli ettim Güneş ablayı. Teselli de çok kötüydüm, yalnızca bunu söyleyebildim onca şeyin üstüne.

Gülümsedi bana. "Umarım öyleyimdir. Elimden ancak bu geliyor."

Parmaklarım arasındaki kupayı dudaklarıma götürüp bir yudum içtim.

"Hep kız kardeşim olsun istemişimdir," dedi Güneş abla gözlerini üzerimde gezdirirken. "Kardeşlerim gerçekten harika adamlar ama insan kendi cinsiyetinde birini aramıyor değil. Her şeyi anlatamıyorsun erkek kardeşlerine. Ama bir kız kardeşim olsaydı çok daha güzel olurdu diye düşünüyorum sık sık."

"Ben de hep ablam olsun isterdim," diye itiraf ettim.

Tuttuğu elimi sıktı hafifçe, yüzünde sevimli bir gülümseme olmuştu yine.

"Artık bir ablan var. Ne olursa olsun gel anlat, dinlerim seni."

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Daha önce annem hariç kimse gel anlat derdini ben dinlerim dememişti. İnsanın annesiyle konuşması harika bir şeydi ama her şeyi anlatamıyordu ona. Ya senden çok üzülüyor diye korkuyordu insan ya da utanıp çekindiğinden her şeyi açamıyordu ona. Belki de en çok bu yüzden ablam olsun istemiştim. Güneş abla öyle deyince hüzünlü hissettim kendimi.

İçimdeki o kimsesizliğe alışan Lina, kaptırma kendini diye uyardı tekrar beni. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı, kaptırmamalıydım kendimi.

Kafamı salladım hafifçe. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi içtenlikle.

O sırada Güneş ablanın arkasında kalan koridordan Aral girdi içeri. Siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek giymişti. İki düğmesi açıktı yakasının, gümüş zincir oradaydı. Ucunda bir şey var mıydı merak ediyordum ne zaman baksam. Yanımıza yürürken parfümünün kokusu ondan önce geldi. Tıraş olmuştu, daha genç duruyordu şimdi. Mutfağa girip kendisine filtre kahve aldı. Siyah, mermer desenli bir kupayla bizim oturduğumuz tarafa geçip yanımdaki bar taburesine oturdu. Yan oturduğumdan sırtım ona dönük kalmıştı, nefesini ensemde hissettim bir an.

Güneş abla ve Aral'ın arasında kaldığım için sırtımı tezgâha verecek şekilde sağıma döndüm oturduğum yerde. Aral sol dirseğini tezgâha yaslamıştı, elinde kupasını tutuyordu. Bir anlığına göz göze geldik, sonra önüme bakıp kahvemi içmeye devam ettim.

"Bavulları indirip kaldırma. Bir şey varsa Deniz halleder," dedi ablasına.

Gözlerimi ablasına çevirdim. Güneş abla kafasını salladı. "Merak etme sen beni. Ben de doktorum."

Anlamayarak gözlerimi Aral'a çevirdim istemsizce karşılık vermesini bekleyerek. Gözlerini bana çevirdi o da. Muhabbetti anlamadığımı anlamıştı.

"Ablam hamile," diye açıkladı. "Söylemedi mi?"

Şaşkınlıkla Güneş ablaya döndüm. Hamile gibi durmuyordu hiç. Güneş abla şaşırmış yüzüme bakıp kıkırdadı. Gülüşü çok güzeldi.

"Yeni sayılır hâlâ, o yüzden pek belli olmuyor karnım."

Dudaklarım bir gülümseme ile kıvrıldı. Bir bebeği doğarken görmemiştim hiç ama bir bebeğin doğması güzel bir şeydi. Bu hayata çok kırılmıştım ama o kırıklıklar illa birilerine batacak değildi ya hep. Belki o bebek iyileştirirdi etrafındakileri. Mesela benim Alin'im olmasaydı, ben çok daha yaralı olacaktım ve bir gün düştüğüm yerden kalkmayacaktım.

"Sağlıkla kucağınıza alırsınız umarım," diye mırıldandım hamile kalındığında ne denir bilemeyerek.

Abla kardeş amin dediler aynı anda. Gülümsemem genişlerken Aral'a baktım. O da bana döndü baktı. Neden gülümsediğimi merak eder gibi göz kıparak kafasını sallamıştı doğal bir şekilde. Neden sürekli göz kıpıp duruyordu? Ona bir şey söylemeyip elimdeki kahveye verdim dikkatimi. O bitirdiği kupayı tezgâha bıraktı yavaşça. Bitirmişti kahvesini hemen. Kalkacağımızı anlayıp kendi bardağımdaki soğumuş kahveyi fondipledim ben de. Konuşmadık ama birlikte kalktık ayağa.

Alin'in yanına ilerledim tedirgin olarak. Eğer kalmak istemezse ne yapacaktım hiç bilmiyordum. Arkamdan ağlatmak istemiyordum onu hiç.

"Alincim," dediğimde Batı ile birlikte bana çevrildi başları.

"Gidiyoy muyus Linacım?" diye sordu biraz üzülmüş bir sesle. Oyunun en heyecanlı yerindeydi sanırım. Çocukken annen seni oyunun hangi dakikasında çağırırsa çağırsın eve o dakika oyunun en heyecanlı kısmı olurdu. Beş dakika daha isterdin annenden ve o beş dakikanın bittiği saniye beş dakikasından daha heyecanlıdır. Hayatı kovalar durusun seni geçip durur, asla yakalamazsın.

"Ben okula gideceğim," diye yalan söyledim. Okula her gün gittiğimi biliyordu ve sabah erkendi henüz. "Ama istersen sen burada kalıp Batı ile oynayabilirsin. Güneş ablanın kızı da varmış hem. İsmi Melek. O da okuldan dönünce seninle arkadaş olacakmış. Akşam ben dönünce anlatırsın bana ne yaptığını... Hem Kuzey abin de burada olacak." Son akşam eve birkaç erkek daha geleceğini hatırlayınca Alin endişelenmesin diye Kuzey detayını sıkıştırmıştım araya.

"Oluy," dedi kısaca. "Çabuk gel ama."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Uzandım ve dudaklarımı alnına bastırdım. "İşimi halledip hemen geleceğim, söz."

"Dokusda mı geleceksin?" diye sordu alışkanlıkla.

"Hım," diye mırıldandım. "Dokuzda geleceğim."

"Annemi de getiy Linacım."

Zorlukla yutkundum. Yanağını okşadım şefkatle. Cevap veremeyecektim buna.

"İyi eğlenceler sana. Batı ile güzel güzel oyna," diyebildim.

Gülümseyip yanağımı öptü. "Göyüşüyüz Linacım."

"Görüşürüz bir tanem."

Gözlerimi beni izleyen Batı'ya çevirdim. Saçlarım renginden ötürü dikkatini çekmiş gibiydi onun da. Hayranlıkla bakıyordu saçlarıma.

"Görüşürüz Batı," dedim gülümseyerek.

Bana gülümsedi o da utanarak biraz. "Görüşürüz Linacım," dediğinde gülümsedim istemsizce.

Alin bana öyle dediği için o da artık öyle seslenecek gibi duruyordu. Onlara el salladım ve yanlarından ayrıldım. Aral kabanını giymiş beni bekliyordu. Arkasında Arte duruyordu, ilgi ister gibi Aral'a bakıyordu. Aral onu okşayıp odasına gönderdi ben yanına gidebileyim diye.

Montumu giydim, Güneş ablayla vedalaştık ve hızlıca ayrıldık Aral'ın evinden. Kadın polis yukarı, Güneş ablanın yanına çıktığında kendimi daha rahat hissetmiştim. Güneş ablaya numaramı versem çok iyi olurdu fakat aklıma gelmemişti hiç. Bir şey olursa Aral'ı arar diye düşünerek rahatlattım kendimi.

Sağ ve solumu çok karıştırdığımdan evimin adresini navigasyona girmiştim ve onun evinden benim evime gitmek yirmi dakika kadar sürmüştü yalnızca. Yarından itibaren bir dakikaya düşecekti bu süre.

Sokağa arabayı park ettiğinde inecek gibi durmuyordu ama ben onun evinde kahvaltı etmiş, kahve içmiştim. Araba sıcak olsa da araba buz gibiydi, sigara içmek için camını da açmıştı üstelik.

"Eve gelebilirsin. Burası soğuk," dedim arabadan inerken. Peşim sırada apartmanın merdivenlerini çıktı benimle. Hayatımda ilk defa eve bir erkek getiriyordum. Bunu anı hiç böyle hayal etmemiştim. Hep sevgilimi önce annemle tanıştırdığım bir an hayal ederdim lisedeyken. Sevgilimi önce annemle tanıştıracaktım sıcak bir öğle vakti. Annem çok sevecekti sevgilimi, tatlı tatlı sohbet edecektik. Sonra işler ciddiye bindiğinde babam o zaman tanışacaktı sevgilimle. Hatta çok bozulacaktı muhtemelen çünkü hiç istemezdi sevgili yapmamı. Hiçbir şey istediğim gibi gitmemişti. Ben hariç, bu eve kimse dönmeyecekti bir daha belki de.

Kapıyı açıp içeri geçtim. Aral da peşim sıra girdi.

"Bir şey ister misin? Çay? Kahve?" diye sordum montumu çıkarırken.

Gözleri evde gezinirken o kabanını çıkarmadı.

"Kahve olur," dedi. "Zahmet olmayacaksa."

"Olmaz," deyip mutfağa ilerledim. Peşim sıra geldi o da. Evimiz yüz yirmi metre kareydi. Onun evine göre küçüktü ama mutfağımız fena değildi. Yemek masasının bir sandalyesine oturdu. Ben de ketılda su kaynatmaya koyuldum.

"Nasıl içiyorsun kahveni?" diye sordum kahve kavanozunu çıkarırken.

Kalktığını işittim. Ardından yanımda belirdi. Tatlı kaşığını ona uzattım. Göz kararı attı bardağa kahveyi. Ben de suyu ekledim.

"Teşekkür," dedi.

"Afiyet olsun," dedim ve o mutfak masasına geri dönerken kapıya ilerledim.

"Ben duş alacağım. Çok sürmez," diye bilgilendirdim.

"Buradayım, acele etmene gerek yok."

Kafamı salladım ama acele edecektim yine de. Evde yabancı bir adam beni bekliyorken keyif yapacak halim yoktu.

Hızlıca odama oradan da banyoya geçtim. Hızlı bir duş aldım, on dakika kadar sürmüştü en fazla ama duş almak iyi gelmişti. Siyah ince boğazlı bir kazağın üzerine beyaz bir gömlek giyip yakasını açık bırakmış, siyah da pantolon giyinmiştim hemen. Saçlarımı kurutmakla uğraşmayıp nemini aldım ve sıkı bir at kuyruğu yaptım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra odama yollanmadan önce Aral'ı bulmak için mutfağa girdim ama o mutfakta değildi. Onu ön balkonda buldum, sigara içiyordu.

Adımlarımı balkona yönlendirdim. Kapıyı açtığımda bakışları sokaktan bana çevrildi.

"Küçük bir bavul hazırlasam olur mu?"

Kafasını salladı, "Olur. Bir şey almak istersen tekrar yine uğrarız, sorun değil."

"İyi o zaman ben hazırlayayım hemen," dedim ve onu balkonda bıraktım.

Küçük boyutlu bir bavulun en altına annem için birkaç eşya ve ilaçlarını koydum. Daha sonra Alin'in ihtiyaçlarını ve en sevdiği ayıcığı,

en son da kendime beş kazak, iki pantolon ve bolca iç çamaşırı koydum. Kişisel bakım eşyalarını küçük bir çanta içerisinde attım valizin içerisine. O sırada çalışma masamdaki fotoğrafa ilişti gözlerim. Alin iki yaşlarındayken çekildiğimiz bir aile fotoğrafıydı bu, hepimiz gülümsüyorduk. Uzanıp aldım ve onu da valizin içine koydum. Alin'in sevdiği birkaç eşyasını da ekledim bavula, birkaç tanede çocuk kitabı. Küçük valizi doldurup, kapının önüne kaldırdım. Su vanasını ve doğalgazı kapattım. Mutfaktan çıkarken neredeyse Aral'a çarpıyordum. Korkuyla yerimden sıçradım son anda dururken. O kadar sessizdi ki ne balkon kapısının ne de adımlarının sesini duymamıştım.

"Hazır mısın?" diye sordu başını eğmiş bana bakarken.

Az önce sigara içmesine rağmen karanfil kokusu vurunca yüzüme anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Nasıl sürekli karanfil kokuyordu anlam veremiyordum. Karanfilli sigara mı vardı?

"Hazırım," deyip dikkatle dudaklarına baktım elimde olmadan. Sakalını kesince philtrumu -dudakları ve burnu arasındaki sus çizgisi- daha görünür hale gelmişti. Belirgin bir çukuru vardı ve dudaklarının şekli güzeldi. Hep üst dudağın kıvrımlarının sivri olmasını hoş bulurdum ve onun dudakları da sivri gibiydi.

"Ağzında karanfil mi var?"

Sorum oldukça direkt ve dolaydan uzaktı. Yüz ifademse anlam vermeye çalışır gibiydi muhtemelen. Dudaklarında hafif bir gülümseme olurken kafasını salladı.

"Evet... İster misin?"

Kaşlarım kalktı. Gerçekten yanından karanfil mi taşıyordu? Kabanının cebinden metal bir plaka çıkardı. Bana uzattığında elimi uzattım ben de. Çakmak gibi bir tuşa bastı, içinden bir karanfil düştü elime. Gerçekten karanfil taşıyordu yanında.

"Sigaranın kokusunu sevmiyorum," dedi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Sigara içtiği halde sevmiyor muydu?

"Karanfil sigara bıraktırmakta yardımcı oluyor diyorlardı. Ben de hem kokusundan kurtulurum hem de belki sigarayı bırakırım diye başlamıştım. Sonra alışkanlık oldu."

Karanfil yemek çok da faydalıydı aslında. İyi bir alışkanlık sayılırdı. Avucumdaki karanfil tanesine bakıp ağzıma attım ben de. İlk başta

hiçbir şey hissedilmiyordu ama yavaşça dilim yanmaya başladı. Aklıma annem gelmişti yine. Karanfil ne kadar yaksa da dilimi çıkarmayacaktım bu sefer.

"Bıraktırmıyormuş o zaman," diye mırıldandım.

"Ne olursa olsun," dedi gözlerimin içine bakarak. Sol elinin iki parmağını şakağıma yasladı. "Buradan çıkaramıyorsan bir şeyi, ne yaparsan yap mahkûmusun onun."

Öyleydi. Ben kendi kafamın içindeki o zindanda çürüyen mahkûmlardan biriydim. Vicdan mahkememde müebbet yemiştim. Bu adam zincirimi kırmıştı ama kafesimin kilidini açamamıştı. O kafes oraya kendi kendine konulmamıştı sonuçta, kilidini de Aral Çakırca vurmamıştı ama bir hiç uğruna kafamda inşa ettiğim o zindana şimdi o da girmişti. Ölüm parmaklığın ardında gözünü üstümüze dikmişti, anahtarı da babamın elindeydi.

Zil çaldı, ikimizin de gözleri kapıya çevrildi. On aydır benden başkasının kapısını çalmadığı, iki gündür içi boş olan evin kapısı tam bizim evde olduğumuz esnada çalmıştı. Kalbim göğüs kafesimde yolunu yitirirken Aral önümden geçip kapıya ilerledi çatık kaşlarıyla. O da benim gibi şüphelenmiş duruyordu, nasıl şüphelenmesindi, ensemizde bir ölüm geziyordu. Peşi sıra attım adımlarımı, elini bekle der gibi arkasına uzattı. Eğildi, kapının deliğine baktı kaşlarını çatarak. Ne gördü bilmiyorum ama hışımla az önce sigara içtiği balkona çıktı hızla. Az önce baktığı delikten baktım, göğsüm adrenalinle hızla inip kalkmaya başlamışken farkın olmadan. Kapının önünde kimse yoktu. Aral'ın net olmayan bağırma sesini işittim, kimle konuşuyordu bilmiyordum.

Soğuk metal kapı kolunu tutup indirdim aşağı ve açtım kapıyı. Kimse yoktu ama kapıyı açınca bir zarf düştü paspasın üzerine. Saman kağıdına benzese de pahalı duruyordu. Eğildim, aldım zarfı yerden. Standart bir zarf değildi, boyutu farklıydı. Üzerinde kırmızı mürekkeple yazılmış bir el yazısı cümle vardı.

Yalnızca tepedeki aptal, güneşin battığını görür.

Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Zarfı çevirdim, içine açtım, içindeki kartı çıkardım. Bir tarot kartıydı bu, altın işlemeliydi, sırtına tam ortasına *K&Ç* harfleri damgalanmıştı. Göğsüm içinde kaybolan kalbimin adımları titrekti, nabzı şaştı. Zarfı avucum içinde sıkarken kartın ön yüzünü çevirdim. Ters duruyordu, tarot kartlarının düz ve

ters anlamları olduğunu anımsattı bu bana. Üzerindeki resmi görebilmek için çevirdim. Sıfır numaralı karttı elimde tuttuğum. Bir adam resmedilmişti, uçuruma doğru yürüyordu. Elindeki gülün üzerinde kırmızı bir leke vardı, kana benziyordu. Göğsüm sıkışırken kartın isminin yazdığı kısma çevirdim gözlerimi. *The Fool. Mecnun ya da Deli...*

Aral'ın varlığını arkamda hissettim. Nefesi boynuma çarptı, Aral Çakırca bana ölümden daha yakındı. O bana zihninden çıkarmadığının mahkumusun demişti. Sayabilseydim hapsedildiğimiz zihinleri, kaç biz ederdi?

- Devam Edecek -

05.11.2021

Size çok önemli bir sorum var. Sizce bölümler çok mu uzun? Yani mesela ikiye bölüp haftada iki gün atsam daha mı iyi olurdu?

Ben altıncı bölümü yazıyorken sizler de teoiri üretip buraya bırakabilirsiniz. Bakalım kimin teorileri tutacak ehehehe

Haftaya cuma görüşmek üzere <3

Oy ve Yorum bırakmayı unutmayın.

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 6 | Doğrunun Kişisel Pusulası

İyi akşamlar <3 Bir Cuma akşamı yine birlikteyiz.
Bu bölüm 16K kelime. Çook uzun yani. Ben binlerce kelime yazmışken siz de Oy ve Yorum yaparak beni mutlu edersiniz diye düşünüyorum eheheheh Mümkünse her pasaj da yorum okumak istiyorum mutlu edin beni lütfen <3
Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplarım:
Instagram&Twitter&Spotify: ***filizpuluc***
Instagram: ***bazıinsanlarboyleyasar***
Keyifli Okumalar dilerim.

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...
Güzel editleri için Instagramda elanafiliz sayfasıan teşekkür ederim <3 Bana güzel editlerinizi atabilirsiniz Instagramdan <3

BÖLÜM 6 | DOĞRUNUN KİŞİSEL PUSULASI
♪ *Winter Heart - BigRicePiano*

Bir hapishanede gardiyan mahkûmdan daha çok tutsaktır derler. Mahkûm işlediği suç için oradadır, gardiyan ise mahkûm için. Bir gün o mahkûm öyle ya da böyle çıkar gider o hapishaneden ama gardiyan her sabah tekrar tekrar içeri girer. Başkasının suçu için orada kalmak zorundadır. Ben kendi suçumdan yattığımı sanmıştım aylarca zihnimin içindeki kafeste. Fakat öğrenmiştim ki ben suçlu değildim, ben gardiyandım, suçun başında beklemeye mahkûm edilmiştim. Suç benimdi ama o suçu beklemiştim. Aral, neyi çıkaramıyorsan aklından ona mahkumsun demişti. Peki biz kimin aklından çıkamıyor, kimin zihnine hükmediyorduk? Kapatsam gözlerimi, görünmez sayabilir miydim kendimi?
Aral ne zaman önüme geçti bilmiyorum. Ellerini kollarıma koymuş eğilmişti bana. Sanırım şoka girmemden ya da yine panik atak

geçirmemden endişelenmişti. Kafamı baktığım karttan kaldırıp siyah gözlerine baktım. Çatıktı kaşları ama ben ona bakınca yumuşadı.

"İyi misin?"

Yutkundum. İyi miydim? Kapımıza bir zarf bırakmışlardı. İkimiz içindi, birlikte gelmemizi beklemişlerdi. Bizi mi izlemişlerdi?

"Lina?"

Eli çeneme dokundu ve hafifçe kaldırdı başımı gözlerine bakayım diye. Gözlerimi gözlerine sabitledim soğukkanlılığımı elden bırakmamaya çaba göstererek. Bir daha o titrek ve korkak halime tahammül edemezdim.

"İyiyim," diye mırıldandım birkaç kez gözlerimi kırpıp. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes verdi, nefesi yüzüme esti. Dikeldi ve elini yüzüne götürdü öfkeyle. Sakallarına dokundu ama yoklardı artık, daha bir saat kadar önce kesmişti onları.

"O kimdi?" diye sordum belki görmüştür diye.

Gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bilmiyorum, sırtını gördüm yalnızca. Motorla kaçtı."

"Eve gelen yolda çevirme vardı, kimliklerine bakmıyorlar mı, belki-" sözümü kesti Aral kafasını iki yana sallayıp. "Buraya gelmek için farklı güzergâhlar var, her sokağı kontrol edemiyorlar. Yiğit bir semtin ortasında ancak bu kadar koruyabilir sizi."

Yutkundum o öyle söyleyince. Bu evde kalmak gerçekten güvenli değildi. Aral haklıydı, bir mahallede otururken tüm sokaklara polis dikemezdi ama güvenli evde yalnızca tek bir hedef tek bir yol olacaktı.

"Sen kime bağırdın o zaman?" diye sordum bağırdığını hatırlayarak.

Kaşları çatıldı yine, sinirlenmişti sanırım. "Sözde seni takip edene."

Polise mi kızmıştı? Onlar hâlâ bizi takip ediyorlar mıydı? Aral'ın evinde kaldıklarını düşünmüştüm.

Aral'ın gözleri elimdeki karta çevrildi yeni hatırlamış gibi. "O ne?" diye sordu.

"Kapıya bırakmış," deyip ona uzattım.

Söylediğim cümle kaşlarını daha çok çatmasına sebep oldu.

"Eldiven var mı?" diye sorduğunda zarfın üzerinde parmak izi veya işe yarar bir şey olabileceği aklıma hiç gelmediği için kızdım kendime.

"Sen dokunmuşsun zaten, senin elinde bakayım," dedi sonra eldivenle uğraşmak istemeyerek. Rahatça bakabilsin diye ona uzattım zarfı. Elimi tuttu ve daha rahat bir konuma getirdi kendisine göre. Ardından kartı gösterdim. Kartın sırtındaki harfler çekti dikkatini daha çok.

"K ile Ç," diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu sesiyle.

"Kara ile Çakırca," diye mırıldandığımda gözleri gözlerime çevrildi. "Değil mi?"

Dilini dudakları üzerinde gezdirip nemlendirdi dudaklarını. "Öyle duruyor."

Neden bu adam ve ben hedef haline gelmiştik? Ne oluyordu şu an dünyada?

Kartı çevirdim, kart ters olduğundan karta daha çok dokunmayayım diye o yer değiştirdi. Arkama geçti. Omzum üzerinden eğildi öne doğru, çenesi alnımın hizasına inmişti. Sol elini sağ elimin altına koyup kartı yaklaştırdı yüzüne. Gözlerim onun yüzündeydi, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Onun da dikkatini ilk çeken o kırmızı leke olmuştu.

"Kan mı?" diye sordum merak ederek.

"Öyle gibi duruyor ama sahte de olabilir. Değilse kime ait bulmayı deneyeceğim ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Tuhaf bir koku var kâğıtta da çıkaramadım," dedi.

Burnuna yaklaştırdı kartı hafifçe, kokladı uzaktan. Ardından yüzünden uzaklaştırdı. Kartı burnuma yaklaştırdım ben de. Varla yok arası bir koku hissedilir olmuştu burnuma yaklaştırınca. Kadın parfümünü anımsatan bir kokuydu ama daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyordu kokusu.

"Daha fazla dokunmadan zarfın içine kaldırabilirsin," dedi Aral. Çıplak gözle olan incelemesi bitmişti. "Bir poşete de koyabilirsen harika olur."

Kafamı salladım. Dikkatle zarfa koydum kartı ardından mutfağa gidip çıtçıtlı bir poşete attım. Ağzını kapatıp geri döndüğümde Aral'ın düşünceli bir hali vardı. Poşeti ona uzattım yüzünü incelerken, Aral kartı kabanının iç cebine kaldırdı.

"Hazır mısın? Çıkalım mı?"

Kafamı salladım. Bu eve bir daha ne zaman döneceğimi bilmediğimi fark ettim o an ve gözlerim istemsizce duvarında gezindi. Bu evden herkes bir bir gitmişti, şimdi ben de gidiyordum. Aral bavulumu alarak evden çıktığında montumu ve beremi alıp çıktım ben de arkasından. Kapıyı kilitledikten sonra sol avucumu kapıya yaslamıştım.

İçimde buruk bir his oluşmuştu. Bu eve bir ölüm girmişti, bizden her şeyimizi alıp gitmişti. Şimdi biz de gitmiştik, bir gün yüzümüz gülerken geri dönebilir miydik? Alin'in yeni doğduğu o gün, ben kucağımda küçük kardeşimi taşırken babam annemin elinden tutarak ona merdivenleri çıkmasında yardımcı olurken Alin'i ilk gördüğümde duygusallaşıp ağlamamla eğleniyordu annem ve babam. Ben de söyleniyordum onlara ama yüzümde bir gülümseme vardı aynı zamanda, çünkü Alin bana gülümsüyordu hep. O gün bu ailenin ilk günüydü, birlikte eve gelmiştik ve bir daha hiç öyle mutlu şekilde geri dönmeyecektik.

Aral merdivenlerin yarısında durmuş beni izliyordu arkamda. Gözlerini üzerimde hissediyordum. Elimi kapıdan çektim ve merdivenleri inmeye başladım ben de. Yanına geldiğimde birlikte inmeye başladık kalan birkaç basamağı.

O an aklıma gelen fikirle gözlerimi ona çevirdim. "Ya senin de evine gitmişlerse?" diye sordum elimde olmadan tedirgin olarak. "Ya annemin yanına da giderlerse?"

"Annenin yanına gidemezler polis kaynıyor kapısının önünde, her yerde de kamera var. Benim evim de aynı şekilde. En iyi seçenekleri burasıydı, hamlelerini doğru zamanda yaptılar. Kamera yok, kardan ötürü de arabaların üzeri kar tutmuş halde şu an. Baksak da kara kutudan da bir şey çıkmayacaktır."

Yutkundum. Ya zarf bırakmak yerine eve girselerdi, bize zarar vermiş olsalardı? Ya biz evdeyken evi kundaklamış olsalardı? O an kendimi o kadar güvensiz hissettim ki kemiklerim titredi.

Aral kapıyı açtı ve çıkmam için yer açtı bana. Dışarı çıktım dalgın dalgın. Ne zaman sabahki yağmur durmuş, tipi tipilemeye başladı bilmiyordum. Sokaktaki tüm arabaların üzeri kapanmıştı. Yerde yine kar birikmişti. Dalgınca attığım adım mermer zeminde denk gelince ayağımın kaydı ama düşmedim. Aral arkamdaydı, refleksle sağ kolunu belime sarmış beni tutmuştu sıkıca. Sırtım göğsüne yaslanmıştı, ben de refleksle karnıma doladığı elini tutmuştum.

"İyi misin sen?" diye sordu sesi kulağımın çok yakınında gelirken.

Dengemi topladım ve sırtımı ayırdım ondan. Elini indirirken, yanıma geçip gözlerini üzerime dikmişti. "Güvende olacaksın Lina. Güvende olun diye gidiyoruz."

Elimi gözlüklerim altından gözlerimi kapattım ve birkaç saniye öylece kaldım. Zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi başka bir şeye çekmek istiyordum. Bir haftada ikinci kez tehdit edildiğimi düşünmek istemiyordum. Annemin ölümcül bir hastalığa daha yakalandığını ya da kardeşimi tanımadığım birine emanet etmek zorunda kaldığımı düşünmek istemiyordum.

"Sen neyine güveniyorsun ya bu kadar?" diye sordum saf bir merakla gözlerim kapalıyken.

Ardından elimi indirdim yüzümden, gözlüğüm burnumun üzerine yerleşti tekrar. "Hiç mi endişelenmiyorsun? Tehdit edildik az önce?"

Kaşarı çatıldı bu çıkışıma ama umursamadım. Dik dik suratına bakıyordum. Derin bir nefes aldı.

"Bir tehdit mi yoksa bir teşvik mi emin değiliz henüz."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi.

"Arabaya geçelim."

"Hayır, burada anlatacaksın," diye direttim.

"Niye üst üste iki kez tehdit edilelim Lina?" diye sordu gözlerime bakarken. "Bu adamlar ikiletmez hiçbir şeyi. Niye iki kere tehdit etsinler bizi? Belli ki bu seferki başka biri."

Kaşlarımı çattım. Başka biri tarafından mı tehdit ediliyorduk şimdi de? Neden?

"Henüz kartın ne anlama geldiğini bilmiyoruz ve üzerindeki kansa kimin kanı olduğunu da. Biri bizi caydırmakta istemiş olabilir, teşvik etmek ya da ipucu vermek istemiş bile olabilir. Çiçeği yollayanla aynı kişi olsaydı kartı gönderen, şu an en azından birkaç delik olurdu kapında," dedi gözünü bile kırpmadan.

Kapına kurşun yağdırırlardı demek miydi bu? Sakinleşmek ister gibi gözlerimi kapattım. Bu ne biçim işti böyle? Neye bulaşmıştım? Neye bulaşmak zorunda kalmıştım? Hayır. Babam neye bulaşmıştı? Neyin içindeydim bunca zaman? Eğer babamla iki dakika konuşabilme şansım olsaydı belki anlayabilirdim ne olduğunu ama o da yoktu ortada. Sorular vardı yalnızca.

Botların altında ezilen karın sesini işittiğimde Aral'ın bedenini çevirdiğini gördüm. Birkaç adım attı arabasına doğru.

"Arabaya bin, üşüteceksin."

O açtığı bagaja bavulumu koyarken ön koltuğun kapısına ilerledim ve dediğini yaptım. Bindim arabasına. Arabanın içi biz evde olduğumuz sürede buz kesmişti. Kapıyı kapatıp yerimde büzüştüm, soğuk koltuk bacaklarımı esir alırken. Dışarda üşüdüğümü fark etmemiştim bile şoktan. Aral haklıydı, yeni duş almıştım, saçlarım bile kurumamıştı daha. Biraz daha onunla dışarda tartışsam hasta olurdum kesin.

Kemerimi taktım. Aral arabanın yanında durmuştu ama gözleri arkaya bakıyordu. Ben de kafamı omzumda çevirip arkaya baktım ama kimseyi göremedim. Beni takip eden polislere mi bakıyordu bilmesem de kapıyı açtı. Kabanını çıkarıp arabaya bindi, kabanını arka koltuğa bıraktı. İnce bir gömlekle kalmıştı ama durumdan çok şikayetçi gibi durmuyordu. Bense montumla büzüşmüştüm oturduğum yerde.

Bana kısa bir bakış atıp arabayı çalıştırdı. Klimaları açtı ve bunu yaparken üfleme yönlerini bana doğru yönlendirmişti özellikle. Bazen çeyrek Polonyalı oluşumdan utanıyordum. Bu kadar üşüyor olmam genlerime hakaret sayılmaz mıydı?

Aral arabayı park ettiği yerden çıkarmıştı bir dakikanın sonunda. Tekerler tutmaya başlayan yolda ilerlerken gözlerimi yan aynadan evimiz üzerinden çekemedim, ta ki Aral sola dönene kadar. Görüş açımdan çıkan evle gözlerimi önüme çevirdim.

"Nereye gidiyoruz?" Sorumla birlikte gözlerim Aral'a çevrilmişti.

"Yiğit'le buluşacağız," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Direksiyonu tuttuğu sol eline çevirdi gözlerini, saatine baktı. "Akşama çok var, bende karta bakmak için laboratuvara geçerim belki sonra."

Kafamı salladım, "Ben de geleceğim."

Gözlerini bana çevirdi. "Laboratuvara mı?"

"Bana babam diye başka adam verdiler," diye hatırlattım ona. "Bu sefer her şeyi gözümle değil, aklımla da göreceğim."

Önüne döndü, derin bir nefes aldı. Göğsü kalkıp indi yavaşça, anlayışla salladı başını. "Olur, gör bakalım."

"Söz ver bana," dedim onun yüzüne bakarken hâlâ. "Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Sen nereye gidiyorsan ben de oraya gideceğim." Kuruyan dudaklarımı ıslattım, dizlerim üzerindeki yumruklarımı sıktım istemsizce. "Beni arkanda bırakmayacaksın."

Dizlerimdeki ellerime baktı, ardından gözlerime çıktı gözleri. Kararlılıkla bakıyordum gözlerine o da aynı gözlerle bakıyordu.

"Bırakmam," dedi gözlerimin içine bakarak.

Sesi derinden gelmişti ve yine o kendinden emin ifadesi vardı yüzünde. İnanmak istedim gerçekten beni arkada bırakmayacağına, bana sırtını dönmeyeceğine inanmak istedim. Ben hayata sırtımı çok dönmüştüm, çünkü o bana bir kere bile yüzünü dönmemişti. İnanmayı bırakmıştım, inancım kalmamıştı hiçbir şeye ama şimdi inanmak istiyordum. Bundan kurtulacağıma, ailemi kurtaracağıma, iyi günlere ulaşacağıma inanmak istiyordum. Aral Çakırca'nın beni sırtımdan vurmayacağına inanmak istiyordum.

Sağ elimi uzattım ona, tüm parmaklarım yumuk, serçe parmağım açıktı yalnızca. Bırakmam demişti ama söz vermemişti bana, alacaktım o sözü ondan. En çaresiz kaldığında değil o çaresizliğe alıştığında el uzatmayı bırakırmış insan, ben henüz o raddeye gelmemiştim ve uzatmıştım işte ona elimi.

Gözlerini yoldan çekip serçe parmağıma baktı. Ardından bana baktı ve yüzünde hafif bir tebessüm olurken sağ elini kaldırıp serçe parmağını benim serçe parmağıma kenetledi. Sıcak eli benim buz kesmiş parmağımla birleşti.

"Söz verdin bana," dedim parmaklarımız hala kenetliyken birbirine. "Saklamayacaksın benden hiçbir şey."

Gözlerini yüzüme çevirdi. "Sen de benden saklamayacağına söz verecek misin?"

Kafamı salladım, "Vereceğim."

"Tamam," dedi sıkıca parmağımı tutarken. "Anlaştık."

Kafamı salladım, parmaklarımız ayrıldı birbirinden. Sıcak parmağı buz gibi tenimi ısırtmıştı o kısa sürede. Varlığını bir süre parmağımda hissettim. Gözlerim yan aynada gezindi. Polisleri göremedim, takip etmiyorlar mıydı bizi? O sırada bir başka araba çekti dikkatimi, epeydir arkamızdaydı sanki. Takip ediliyor olabilir miydik? Bunca iş içinde şaşırtıcı olmazdı artık.

"Takip ediliyoruz galiba," diyerek ona çevirdim kafamı.

"Evet," dedi o da sakince. "Sorun yok. Bizden."

Kaşlarım çatıldı. "Bizden derken? Polis mi?"

"Sayılır," dediğinde yerimde dikeldim ve ona döndüm.

"Daha az önce söz verdin bana," diye çıkıştım sinirlenerek. "Sayılır nasıl bir cevap Allah aşkına?"

Tepkim onu gülümsetti. "Sakin ol, sakin."

"Olamam sakin! Daha on dakika saat önce kapını kurşunlayabilirlerdi dedin bana."

Kaşları çatıldı bu söylediğime. Kırmızı ışık yandığında durdu ve bana baktı. Derin bir nefes aldı yine. Kurtulamayacağını biliyordu elimden. Artık yanından da ayrılmayacaktım, çekeceği vardı. Haberi yoktu ama.

"Seni takip etmekle görevli," dediğinde anlamayarak baktım yüzüne dik dik.

"Ne?"

"Özel koruma olarak düşün," dedi gayet normal bir şey söylüyor gibi.

"Özel koruma?" Anlamıyordum. Neden özel korumam vardı? Kim tarafından?

"Markete geldiğim gün, tesadüf mü demiştin ya? Değil demiştim ben de. Şahin'e kimi koruması gerektiğini gösteriyordum."

Gözlerimi kırptım birkaç kez. Özellikle markete geldiğini biliyordum zaten ama onca yolu peşime özel koruma takmak için mi gelmişti? Ayrıca özel koruma ne demekti? Neyin nesiydi bu adam? Normal insanların gidip özel koruma tutabilirler miydi emin değildim. Çok mu zengindi? Ne zamandır adli tıp doktorları bu kadar kazanıyordu? Babası mı zengindi?

"Sen kimsin tam olarak?"

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu sorumla. "Yanlış soru," dedi, sağ eliyle direksiyonu tutarken sol parmaklarıyla dudaklarına dokunurken. "Kim olduğumu biliyorsun zaten, ben buyum. Sen, kim olmadığımı bilmiyorsun sadece ama korkarım yakında onu da öğreneceksin."

Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama beni korusun diye peşime adam diken, tehdit edildiğinde kılı kıpırdamayan bir adamdı Aral. Kardeşlerine babalık ettiğini ve gerçekten adli tıp doktoru olduğunu biliyordum. Ev adresini, telefon numarasını ve tc kimlik

numarasını da biliyordum ama son ikisinden onun haberi yoktu muhtemelen. Marketteki o küçük konuşmamız sırasında öğrenmiştim bunları ama onun hakkında bildiklerim bu kadardı. Bilmediğim yönlerini öğrenmeyi istiyor muydum emin olamıyordum çünkü korkarım demişti. Altından iyi bir şey çıkmayacaktı belliydi ama öğrenmem gerektiğini de biliyordum. Bu mesele her neyse, ailesi ve kardeşiyle de ilgiliydi. Ve ben az önce bu adama güveneceğime söz vermiştim. Kaçıp gidemezdim, kötü niyeti olsa bu kadar belli etmezdi kendini. Ben çok kötü niyet görmüştüm en iyi niyetlerle bezeli.

Sol elimle alnımı ovdum. "O zaman Ekin'in beni görmeye geldiğini biliyor muydun?"

"Biliyordum," dedi dürüstçe o sırada yeşil ışık yandı, önüne dönmek zorunda kaldı. "Ama ne konuştuğunuzu bilmiyordum... Ona tokat attığını da." Dişlerini sıktı, çenesi kenetlenmişti. Sinirlenmişti yine ama öfkesini yutmakta iyiydi. "Şahin uzaktan izler, tehlikeli durum varsa müdahale eder sadece. Görmemesi gerekiyorsa bakmaz, duymaması gerekiyorsa duymaz, bilmemesi gerekiyorsa unutur."

Şahin beni takip eden adamın adı olmalıydı ve sadece yaptığı tanımdan yola çıkarak Aral'ın ona çok güvendiğini söyleyebilirdim. Muhtemelen bu yüzden Şahin denen adam Ekin'e tokat attığımı anlatmamıştı Aral'a. Tehlikeli durum benim için değil, Ekin içindi o an ve Şahin, Aral bunu bilirse çok sinirleneceğini hesap etmiş olmalıydı.

"Ailenle ilgili değil mi bu 'kim olmadığım' mevzusu?"

O araba sürerken sorulacak en tehlikeli soruydu ve ben bunu sorduğum an fark etmiştim.

"Öyle," dedi soğuk bir sesle yalnızca.

Başka bir şey söylemedi. Anlatmadı ama içten içe onun babasının da benim babam gibi biri olduğunu düşünmeden edemedim. Özel koruma, abisini tehdit eden bir kardeş, tehditlerden korkmayan soğuk bir adam. Babası ya güçlü biriydi ya da kötü biriydi. Bizim suçumuz ya da kesişme noktamız bu bilmecede neredeydi bilmiyordum.

Yutkundum. Önüme döndüm ben de onun gibi. Sessizleştim. Sessizleştikçe o karttaki K&Ç harfini düşündüm. Harfleri uzun süre zihnimde canlandırdığımda KAÇ gibi de okunabilirliği dikkatimi çekiyordu. Belki de ne istiyorsam o şekilde bakıyordum kafamın içinde.

Elimi montumun cebine sokup telefonumu çıkardım. Kapalıydı. Yine soğuktan kapandı sandım ama bu sefer toptan kapanmıştı. Şarjı

bitmişti artık.

"Telefon mu lazım?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Elimde kapalı olan telefonuma kısa bir bakış atmıştı o sırada.

"Kartın anlamına bakacaktım ama şarjım bitmiş. Önemli değil."

Tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp, ekranını açtı ve bana uzattı. Arama motoruna bile girmemişti, öylece açık telefonunu vermişti elime. Ekranında Cerbe ve Arte'nin siyah beyaz fotoğrafı vardı, kilit ekranındakiyle aynıydı. Mesajlarında iki yüz yirmi bir bildirim vardı. Ben takılıydım böyle şeylere, bildirim görmeye dayanamazdım hiç, okundu yapardım hemen. Zira çok da bildirim gelmezdi bana.

"Senin evine gitmediklerine emin misin?"

Cerbe ve Arte'yi gördüğüm için aklıma yine Alin düşmüştü. Alin'in yanında olan annem ya da ben değilsem diken üstünde olmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Aral gözlerini kısa bir süreliğine üzerime çevirdi, ardından arabanın dokunmatik ekranına uzattı sağ elini. Telefonu bağlı olmalıydı arabaya, kısa bir süre sonra ekranda *Ablam* diye kayıtlı bir numara aranmaya başlamıştı. Arabanın içinde arama sesi yankılandı

"Efendim Aral," diye açtı Güneş abla telefonu seven bir sesle.

"Nasılsın abla? Ne yapıyorsun?"

Aral'ın sesi sakindi. Onu endişelendirmek istemediği açıktı.

"İyiyim, canım. Bizim eve geçtik çocuklarla. Kurabiye yaptık birlikte ama piştiğini göremeden öğlen uykusuna yattılar," dedi gülerek. "Bir aksilik falan da yok aklın kaldıysa eğer. Polisler dışardalar zaten. Alin için bekleyen Kader hanımı da içeri davet ettim, sağ olsun kırmadı. Çay içip kurabiye yiyoruz, sohbet ediyoruz öyle. Sen ne yapıyorsun? Lina nasıl?"

"Yiğit'le buluşmaya gidiyoruz biz de yoldayız. Lina," deyip bana bir bakış attı.

Onu izlediğim için gözlerimiz çakışmıştı. "İyi. Alin'i merak etmişti, o yüzden aradım seni."

"Araaaal," diye bir nida döküldü telefonun diğer ucundan o an. Güneş ablanın sevgiden bayılma sesiydi bu sanırım. Eriyor gibiydi. Çocukları gerçekten seviyordu. "O kadar tatlı bir çocuk ki. Melek'in küçüklüğüne çok benzemiyor mu sence de? Alin'e baktıkça yine kızım olsun istiyorum. Uzun süre bakarsam Alin'e benzer belki. Bu kız beni

şeker komasına sokacak, öyle tatlı bir şey ki. Bir de o kadar akıllı ki, konuşması falan."

Yüzümde bir gülümseme oluştu istemsizce. Güneş ablanın yüz ifadesini hayalimde canlandırabiliyordum henüz yeni tanışmış olmamıza rağmen.

Aral'ın yüzünde de benimkine benzer bir gülümseme vardı. Çocukları mı seviyordu yoksa ablasının sempatikliğine mi gülüyordu bilmiyordum.

"Lina merak ediyorsa fotoğraf çekip atayım sana hemen."

"Olur, at. Lina'nın içi rahat etsin," dedi bana bakarak.

Güneş ablanın gülme sesini işittik. "Olur çekip atıyorum şimdi. Dikkat et hem kendine hem de Lina'ya. Akşam yemeğine yetişmeye çalışın olur mu? Deniz'le çok güzel bir menü hazırladık, mutlaka yemeli Lina. İştahı yok belli ki, kalabalıkla yerse iştahı da açılır hem."

Son cümlesi o kadar içtendi ve beni hazırlıksız yakalamıştı ki boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimi önüme çevirdim, yüzümdeki gülümseme soldu. Annem kalabalık sofralara çok özenirdi ama hiçbir zaman kalabalık olmazdı soframız. Babamın kimsesi yoktu, annem de terk edilmişti sevdiği adamla evlendiği için. Üstelik hem melezdi hem de zengin bir aileden geliyordu. Kendi çevresi babamdan ötürü onunla ilişkisini kesmişti. Sokaktaki kadınlar da annemi kendi denkleri görmediğinden konuşmuyorlardı onunla hiç. O evde hep yapayalnızdı aslında annem ve ben o kadar kendi yalnızlığıma boğulmuştum ki bunu fark etmemiştim hiç.

"Yemeğe yetişemeyeceğiz ama bundan sonra hep yan yana olacağız. Yarın akşam yeriz birlikte," dedi Aral.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kışın aldatıcı güneşi yüzüne vuruyordu o sırada. Siyah gözleri parlıyordu. Söz vermişti bana beni arkasında bırakmayacağına. O yüzden öyle dediğini biliyordum ama ablasının olayı yanlış anlayacağını hesap etmemişti.

"Hep mi gerçekten?" dedi imayla Güneş abla gülen bir sesle. "Tamam kabul çok çöpçatan gibi bir ruh hali içerisindeyim kardeşlerim için ama sizi öyle herkesle yakıştırmam. Özellikle seni. Ama Aral kapıyı açtığım an sizi karşımda gördüğümde o kadar farklı hissettim ki, tarif edemiyorum. Böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyorum, bu işlere sırtının dönük olduğunu da biliyorum ama ne bileyim. Çok güzel olurdu, çok sevdim ben Lina'yı."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim gözlerimi yanımızdan geçip giden arabalarda gezdirirken. Güneş ablanın bizi yakıştırması pek bir şey anlam ifade etmiyordu. Kendisinin de söylediği gibi çöpçatan bir ruh hali vardı zaten ve bu rahatsız edici değil sevimliydi daha çok. Benim dikkatimi çeken kısım Aral'ın bu işlere artık sırtının dönük olduğu kısım olmuştu. Bu sabah mesaj atan kızla ilgiliydi belki de. Sırtını dönecek kadar ne yaşamıştı bilmesem de başında böle bir bela varken ilişki yapmaması daha iyi olurdu muhtemelen.

"Oldu ablacım," dedi Aral alaylı bir sesle. "Kapatıyorum ben."

"Tamam tamam. Görüşürüz," dedi Güneş abla somurtur bir sesle, ardından arama sonlandı.

"Ablam seviyor böyle şeyleri," dediğinde benimle konuştuğunun bilinciyle kafamı ona çevirdim. "Yanlış anlama."

"Anlamam," deyip kafamı salladım.

Sanırım bu durumdan rahatsız olup ondan çekineceğimi düşünmüştü ama ben öyle bir ihtimal vermiyordum hiç. Aramızda öyle bir durumun gelişmesi düşük bir ihtimaldi ve o ihtimal tamamen ikimizin de muhtemelen heteroseksüel bireyler olmamızdan kaynaklanıyordu. Biz boynuna aynı ilmek atılan iki kişiydik ve o düğümü çözebilmek için mecburen yan yana gelmiştik. Sonra bildiğimiz yola gidecektik. Takılmazdım Günel ablanın dediklerine. Kapılmazdım da. Yalnızlık kolay, alışması zordu. O alışkanlığımdan vazgeçersem en çok benim canım yanardı. Aral Çakırca ve onunla ilgili her şey ateşti, biliyordum. Bu yüzden uzak durabildiğim kadar uzak duracaktım.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi elimde tuttuğum telefona çevirdim hatırlayarak. Ekran kilitlenmişti yine. Benim yüzümü okumaya çalıştı otomatikman ama açılmadı haliyle.

"Tekrar açar mısın?" deyip ona uzattım.

"Şifresi doğum tarihim," dedi.

Ekrana şifre girme ekranı geldiğinde, 090192'i tuşladım. Ekranı yukarı kaydırdım, ekran açılmıştı. Bana telefonunu öylece vermiş üstüne şifresini de söylemişti. Bana mı çok güveniyordu yoksa bana güvenmeye çalıştığını gözüme mi sokuyordu bilemedim.

Ekranında arama motorunu gözlerimle ararken Güneş abladan bir bildirim geldi. Dediği gibi gidip Alin'in fotoğrafını çekmişti sanırım.

"Güneş abla bir fotoğraf gönderdi. Bakabilir miyim?" diye sordum gözlerimi ona çevirip.

Kaşı kalkmıştı bana bakarken.

"Ne?"

"Ablama abla mı diyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hım," diye mırıldandım. "Ne deseydim? Hem kendisi rica etti. Hep bir kız kardeşi olsun istiyormuş, ben de abla istediğimi söyledim. Ben olurum ablan dedi."

Gülümsedi kafasını sallarken. "Tahmin ederim... Bak tabi, senin için gönderdi zaten."

Bildirime tıkladım, doğruca ablasıyla konuşmaları açıldı. Gönderdiği fotoğraf birkaç saniye içinde indi ve tüm ekran boyunca açıldığında gülümsememe sebep oldu. Bu evin Aral'ın evi olmadığı belli oluyordu, duvarlar güzel bir kavuniçi rengindeydi, ferah görünüyordu. Batı bir yatakta, diğer bir yatakta Alin uyuyordu ve Alin yanında uzanan Arte'ye sarılmıştı. Huzurlu bir ifadesi vardı yüzünde. Birine sarılamadan uyuyamadığı için Arte'ye sarılmıştı muhtemelen. Ekrandan Alin'in yüzünü okşadım. Eğer bugün onu yanımda eve getirmiş olsaydım korkabilirdi ve ben onun kalbinin korku ya da endişeye dair hiçbir duyguyla çarpmasını istemiyordum. Buna engel olamayacağımı biliyordum ama engellemek istiyordum.

İçim ferahlamıştı Alin'i rahatça uyurken gördüğüm için. Konuşmadan çıktım. Asıl amacıma yöneldim tekrar. Arama motorunu buldum ekranda ve arama çubuğuna 'The Fool' yazarak arattım. Direkt tarot kartlarıyla ilgili bilgiler dökülmüştü ekrana. Arkama yaslanıp gideceğimiz yere varana kadar araştırma yaptım.

The Fool... Türkçe karşılığı mecnun, deli ve Joker olarak geçiyordu genel olarak. Yirmi iki majör arkana denen asil karttan ilki ve en önemlisiydi. Kartta resmedilen adam, deli, dünyadan bir haber olan, tehlikeyi fark edemeyen biriydi, uçuruma yürüyordu. Elinde tuttuğu beyaz gül masumiyetini, saflığını temsil ediyordu. Köpeği ise ona sadakat gösteren ve ona bir şeyler öğreten ögeydi. Okuduklarım yutkunmama sebep olmuştu çünkü kendim tasvir edilmişim gibi hissetmeden edememiştim. Tüylerim diken diken olmuştu.

Bize gönderilen kartta soy isimlerimizin baş harflerini kartın sırtına işlemişlerdi ve kartı çevirdiğimde çizim ters duruyordu. Bu yüzden ters anlamının geçerli olduğunu düşünmüştüm kartı gördüğümden beri.

Ters Deli'nin anlamını okumak için ekranı aşağı yukarı kaydırdım biraz.

Ters Deli çok fazla risk aldığınızı ve pervasız hareket ettiğinizi gösterebilir. Şu anda eylemlerinizin sonuçlarına aldırmadan başkalarını riske sokan adımlar atabilirsiniz. Büyük resme bakın, başkalarına zarar vermeyin. Ters Deli kartı sonuçlarını düşünmeden hareket etmememiz konusunda uyarı kartı olabilir.

Okuduğum her cümleyi iki kez okudum. Her okuduğumda istemsizce yutkunmuştum. Sanki ellerim arasında duran telefon ekranında okuduklarım alelade bir sayfada alelade biri tarafından yazılmamıştı da bizzat bu kartı gönderen kişi içini dökmüştü.

"Bu bir uyarı," diye mırıldandım.

Ensemdeki tüylerin bile diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Başımın üzerinde bir uyuşma oldu. Aral'ın başının bana çevrildiğini hissettim, o an gözlerine bakma isteğiyle doldum sebepsizce. İhtiyaçla kafamı çevirdim ve siyah gözlerine baktım. Onun gözlerindeki o dinginlik, yüzündeki sakinlik, bulaşıcıydı. Uzun süre bakarsam, bana da bulaşır mıydı?

"Tehdit mi teşvik mi bilmiyoruz demiştin ya... Bu bir uyarı... Durmamız için."

Kaşları çatıldı hafifçe anlamayarak. "Anlamıyorum Lina. Daha açıklayıcı ol ben de anlayayım."

Yutkundum, kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Ekranda yazan her şeyi sesli okudum bir bir ona. Okuduğum her kelime kaşlarının arasında bir çukur kazdı. Okuduklarım bittiğinde ellerimi kucağıma indirip gözlerimi gözlerine diktim yine.

"Yalnızca aptal, güneşin battığını görür," diye mırıldandı.

Zarfta yazan sözdü bu. Gönderen kişi her kimse uyarıyordu bizi besbelli ama ne için uyarıyordu? Eğlence merkezine gitmememiz için mi? O davet için mi? Hepsi için mi? Ne için?

"Neden tehdit değil uyarı olarak düşünüyorsun?" Aral gözlerini tekrar bana çevirmişti bunu sorarken. "Her uyarının tehdit olma ihtimali vardır."

"Tehdit olsaydı Ölüm kartını göndermeleri daha doğru olmaz mıydı? Ama bize Deli'yi gönderdiler." Ofladım sıkıntıyla. "Bilmiyorum," diye mırıldandım ardından.

Sağ dirseğimi camın çıkıntısına yaslayıp başımı avucuma yasladım. Tarot kartlarıyla çok ilgili değildim ama eğlence merkezinde tarot falı bakan bir abla vardı. Çadırının önünde sıra olurdu hep. Bir müşteri Ölüm'ü seçerse hep kötü anlama gelmezdi ama genel olarak bir kayıptan söz edilirdi.

"İki farklı kişi değil mi? Çiçekler ve tarot kartı aynı yerden gelmedi."

Kafasını salladı, Aral. "Ben öyle düşünüyorum."

Dudaklarımı soydum dişlerimle. Belki de kandırmacaydı. Bizi doğrudan saptırmaya çalışıyordu her kimse. Asaf yapıyordu belki de, anlamıştı niyetimizi. Aral haklıydı, her uyarının tehdit olma ihtimali vardı. Kartın iyiliğimize olduğunu düşünemez doğruculuğuna inanamazdım. Her iki yüzü de belirsizdi. Kafa karıştırmaktan başka işe yaradığı yoktu. Belki de amacı buydu hatta.

"İşin içinde biri olduğu da bizi tanıyıp takip ettiği de belli. Ama ne kadar tanıyor, ne kadar işin içinde bilemeyiz. İyiliğimizi mi kötülüğümüzü istiyor bilemeyiz. Belki de bir ipucudur, uyarı bile değildir. Ya da tamamen kafa bulandırmak istiyordur. İhtimaller denizinin ortasındayız. Birbirimize güvenmekten başka şansımız yok."

Gözlerimi ona çevirdim. Profilini izledim yalnızca. Güvenecek kimsem yoktu ve az önce serçe parmak sözü vermiştim onunla. Sözümüz bozulmadığı sürece ona güvenmeyi seçecektim. Mecburdum. Elimdeki en iyi seçecek onun yanında durmaktı, yanlış seçenek olmamasını dilemekten başka şansım yoktu.

On dakika kadar sessizlik oldu. Yaklaşık yarım saattir yoldaydık, trafik vardı. Elimdeki telefon titrediğinde varlığını unuttuğum telefona çevrildi gözlerim dalgınlıkla. Bir mesaj gelmişti. Defne'dendi.

Bildirim sesiyle Aral'ın gözleri de telefonuna çevrilmişti kısa bir anlığına. Ona uzatım. Aldı elimden, mesajı açmadan öylece arabanın ön kısmına attı.

"Telefonunu şarj edebilirsin bu arada," dedi yeni hatırlamış gibi bu detayı.

"Ah," dedim sevinerek. "Olur."

Cebimden telefonumu çıkardım ve bana uzattığı kabloya taktım telefonumu. Onun telefonun yanına koydum.

"Eğlence merkezine giriyoruz değil mi?" diye sordu gözleri yüzümde gezinirken.

Sanırım kırk dakika kadar önce yaşanan olaydan ve karttan dolayı tereddütte kalacağımı düşünmüştü.

"Giriyoruz," diye onayladım onu. "Her şey birbiriyle bağlantılı. En azından bir yerden başlamamız gerek. Asaf Soylu'nun... derdi neymiş onu bilelim bari."

Aral'ın kaşları çatıldı Asaf'ın ismini duyunca. Benim de çatılmıştı sanırım. Ona bakınca çattığımı fark etmiştim.

"Bir şey soracağım... Ama özelse ya da zorsa cevaplamak zorunda değilsim," dediğinde kaşlarımı daha çok çattım ama sormasını bekledim.

"Bu Asaf denen herif. Seni rahatsız falan mı etti? Ya da ediyor?"

Görmek istediğimi görürüm demişti bu sabah ve tanıştığımızdan beri o siyah gözlerini gözlerime çevirdiği her an içimi görüyordu sanki. Asaf'ın düşüncesinin bile beni rahatsız ettiğini fark etmişti ve muhtemelen beni taciz etiğini düşündürmüştü bu ona. Bu yüzden sormadan önce uyarmıştı beni.

"Fiziksel bir şey yapmadı, öyle olsaydı asla yerimde durmaz ya da susmazdım. Ama üstü kapalı imalarda bulunuyor bazen ve bakışları rahatsız edici," diye açıkladım.

Ben konuşurken derin bir çizgi belirmişti kaşlarının ortasında Aral'ın. Hoşuna gitmemişti, rahatsız olmuştu.

"Dokunulmasından hoşlanmıyorsun ya. O herif sebep oldu sanmıştım," dedi o da sol kolunu cam çıkıntısına yaslarken elinin parmakları dudaklarına dokundu yine. "Yine hoş değil o herifin yaptığı ama düşündüğüm gibi bir şey olmamasına rahatladım."

Yüzümde ufak bir gülümseme oldu. Bunu söylerken gerilen yüz ifadesi açıklamamla gerçekten biraz gevşediğinden onu sempatik göstermişti. Dokunulmasından hoşlanmamamın sebebini bir taciz sanıyordu çünkü bu ülkemde sık yaşanan bir durumdu. Hemcinslerimle diken üstünde yaşıyorduk ve bu yüz karası bir gerçekti.

"Babamı ben teşhis ettim."

O da bir erkekti ve belki de diken üstünde hissediyordu kendini şu an benim rahatsız olduğumu düşünerek. O yüzden açıklama isteği duymuştum. Söylediğim cümleyle Aral'ın gözleri bana çevrildi. Benim dudaklarımdaki gülümseme gitmişti o göremeden.

"Yani babam sanıyordum o sırada...Yüzünü göstermediler, zaten görecek bir şey yoktu ortada. Suya düştüğü için de şişmişti bedeni. Babam olduğuna çok inanmıştım, neden bilmiyorum. İntihar etmiş dediklerinde öncesinde kavga ettiğimiz için hemen ikna oldum sanırım. Morg masasının yanında dururken elini tutmuşum farkında olmadan, dizlerimi kırıp sedyenin yanında dakikalarca ağlamışım. Sedyenin demirini tuttuğumu düşünüyordum, babamın elini tuttuğumu beni kaldırdıklarında fark ettim... O günden beri elimdeki o hissi silemiyorum hafızamda. Normalde de çok temas kuran biri değildim ama o olaydan sonra özellikle erkeklere ve soğuk tene karşı bir duyarlılık oluştu."

Böyle bir hikâye beklemediği yüzünden belli oluyordu. İç çektim ve yüzümü elime yaslanmaktan vazgeçip belimi düzelttim. Aral hiçbir şey söylemedi. Ne diyecekti ki?

"Seni rahatsız eden bir tavrım oldu mu hiç?"

Ciddi ve meraklıydı bu konuda. İçine dert olmuş gibiydi. Bana zaman zaman dokunduğu oluyordu çünkü ama hiçbirinden rahatsız olmamıştım. Elleri canlı olduğu, kalbinin attığını belli edercesine sıcaktı hep.

"Olmadı," dedim içi rahat etsin diye. Yalan söylemenin mantığı yoktu zaten.

"İyi... Ama olursa bilmeme izin ver. Bundan sonra çok yan yana duracağız, rahatsız hissetmeni istemem."

Bunun için beni teşvik etmesine hiç gerek yoktu aslında. Eski çekingen kız değildim, artık hiçbir şeyden çekinmiyordum neredeyse. Rahatsız olursam anında tepkimi gösterirdim ama Aral'ın doğal bir korumacı bir yapısı vardı ve buna engel olamıyordu anladığım kadarıyla. Güneş ablanın dedikleri abartı gibi gelmiyordu artık.

Araba bir cadde üzerindeki kafe zincirlerinden birinin önünde durduğunda geldiğimizi anladım. Telefonumu şarj makinesinden çıkarıp indim arabadan. Arabanın sıcağından karın soğuğuna çıkmak bedenimi anında titretti, kollarımı etrafıma sardım istemsizce. Kar büyük ama yavaş yağıyordu artık. Aral'ı beklediğim kısacık anda berem ve omuzlarım karla kaplanmıştı.

Aral arka koltuktan kabanını alıp üzerine geçirirken arabasının arkasına siyah camları filmli bir sedan park edildi. Özel korumam(!) da gelmişti. Gözlerimi dik dik arabada gezdirdim ama camın arkasını

görmek mümkün değildi. Aral'ın kabanını giymiş bir şekilde yanıma adımlarken sanki bu konuya değineceğimi biliyormuş gibi bakmadı bana hiç. Arkama, kafeye bakıyordu. Dik dik baktım suratına. Balkondayken bağırdığı adam da Şahin olmalıydı muhakkak. Elinden kaçırdığı için kızmıştı ona sanırım. Ama şimdi bunun sırası değildi.

"Neden burada buluşuyoruz?" diye sordum neden adliyede buluşmadığımızı anlamayarak.

"Seni korumak için." Anlamadım yine. "Adliyede Yiğit'i gözetleyen birileri olabilir. Seni ve senin bize yardım ettiğini elinden geldiğince gizlemek istiyor," dedi tam önümde durup.

Savcı beni bir şekilde gizli tutmak istiyordu çünkü ben en başından beri gizli kalmak istemiştim. Herkesi memnun etmeye çalışıyordu, adil görünüyordu.

Arkamı dönüp onun yanında ilerledim kafenin girişine. Otomatik açılan kapıdan içeri girdiğimizden tavandaki ısıtıcıların sıcağı yüzüme vurunca gerilen bedenim gevşedi.

Savcıyı Aral'dan önce fark edip adımlarımı oraya yönlendirdim, Aral'ın adımları beni takip etti. Yiğit çay içiyordu o sırada, bizi görünce ayağa kalktı nezaketen. Ben başımla selam verdim, Aral ile tokalaştılar. Montumu çıkarıp buğulanan camın kenarındaki koltuğa astım. Aynı koltuğu çekip oturdum. Savcı ikimizin de yüzünden anlamıştı bir şeylerin ters gittiğini. Dikkatle izliyor, gözleri üzerimizde gidip gelirken bir şey söylememizi bekliyordu. Aral kabanının iç cebine koyduğu çıtçıtlı şeffaf poşeti çıkardığı sırada savcının kaşları çatıldı.

"Bir saat önce Lina'nın evinin kapısına bıraktı bir çocuk," diyerek masaya, önüne bıraktı.

Ardından kabanını astı koltuğa, yanıma oturdu.

Savcı poşet içerisindeki kartı rahatlıkla eline alıp gözlerini üzerinde gezdirdi. "Yakalayamadın mı?"

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Aral'dan tehlike birinin peşinden gitmesini mi beklerdi yoksa bu kendisinin ondan beklentisi miydi anlamadım. Her iki türlü de normal gelmedi.

"Evdeydim, tüydü hemen. Motosikletle gelmiş, Şahin peşine düştü ama atlatmış Şahin'i sokak arasında. Plakayı almış, bir şey çıkmayacaktı ama baktırırsın... Kartın üzerinde kan lekesine benzer bir şey var. Buradan çıkınca laboratuvara gideceğim, belki bir ipucu buluruz."

Yüzünü izliyordum. Cümlesini bitirince gözleri bana ilişti. "Gideceğiz," diye düzeltti sonra cümlesini.

Aslında o kısma takılmamıştım. Daha çok Şahin'den savcıya bahsetmiş olması dikkatimi çekmişti. Şahin'i savcı da biliyordu demek ki. Nasıl bir ilişki vardı aralarında tam olarak daha çok merak eder olmuştum.

"Nedir bu kart peki? Bir fikriniz var mı?"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Tarot kartlarıyla ilgili bilgim yok ama gelirken internetten baktım biraz. Anlamından yola çıkıldığında yanlış yola girdiğimizi söylemek istiyorlar diyebiliriz sanırım kısaca ama bana tehdit etmekten çok uyarılıyoruz gibi geldi... Tehdit edilsek ölüm kartı da gönderebilirdi, öyle daha korkutucu olurdu diye düşünüyorum. Ama dediğim gibi... pek bilgili değilim."

Savcı gözlerini kartın sırtındaki K&Ç harfleri üzerinde gezdirdi. "Bir düşman da olabilir, dost tavsiyesi de. Ya da bir şaşırtmaca, tuzak."

Kafamı salladım. Her şey olabilirdi. Yeni emekleyen bir bebekten farksızdık. Nereye tutup ayağa kalkacağız bilmiyorduk. Birbirimizden başka tutunacak kimsemiz yoktu. En azından işler benim için öyleydi.

"Bu konuda bilgili biri bulmaya çalışırım. Aral sen prosedürleri halleder, sonuçları bana gönderirsin," dedi.

Savcı evrak çantasından birkaç dosta çıkardı. Kartı resmi delil olarak kayda geçirdiler, savcı birkaç telefon edip kamera görüntüleri ve adli incele için evime polis gönderdi. Prosedürleri hallettikten sonra Aral kartı tekrar cebine kaldırmıştı

"Bu gece güvenli eve mi geçeceksiniz o zaman?" diye sordu Savcı merak ederek.

Annemi görmek istiyordum aslında ama her halükârda geçecektik o eve.

Aral kafasını salladı, "Duruma göre bakarız."

Her şey bu gecenin nasıl biteceğine bağlıydı. Savcı kafasını salladı hafifçe, önünde kalan bir belgeyi önüme itti sonra.

"Muhbir olacağına dair belge," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken.

Sol dirseğimi masaya yaslayıp kâğıdın üzerine eğildim. Dikkatle okudum tüm maddeleri. Savcı önüme bir kalem bırakmıştı. Görevimi, mesuliyetlerimi ve haklarımı anlayarak imzaladım belgeyi. Savcı da imzaladı ve düzgünce kaldırdı dosyayı tekrar çantasına.

Hangi ara söylediler bilmiyorum. Garson önüme bir bardak çay bıraktı. Teşekkür ettim kısık bir sesle. Üşüyen parmaklarımı ince belli bardağa sardım.

"Bu akşamı konuşalım," dedi Aral.

Gözleri benim üzerimdeydi. İstemsizce gerilmiştim. Buraya gelmemizin amacı buydu, arabada tekrar kabul etmiştim ama yine de işin ciddiyetiyle pratikte yüzleşiyordum ve şimdiden zorluyordu zihnimi. Henüz hiçbir şey yapmamıştım ama zihnen yorulmuştum. Düşünecek, hesap edecek çok şey vardı. Tüm duyularım açık olmalıydı, arkamdan kimin yürüdüğünü sezmeli, kimin beni kolladığını kimin koruduğunu bilmeliydim.

Savcı elini kaldırıp bir işaret yaptı, varlığını fark etmediğim bir polis çıka geldi. Elinde bir çizim kapsülü vardı. Savcıya verip yerine döndü. Savcı kapsülü alıp önümüze planları dizdi. Masada açıp küllük ve tuzluklarla sabitledik masaya. Plan Aral ve bana dönüktü.

"Eğlence merkezinin planı. Ana bina çok karışık değil ama bahçesi ve ona çıkan yolları labirent gibi tasarlanmış, içeri giren kişi tüm oyuncakları görmeden çıkamıyor, yani iyi bir planlama stratejisi güdülmüş. Her yerde kamera var ve Lina orada tanınan bir yüz."

Öylece ön kapıdan giremezdik, bu apaçık bir gerçekti. Zira girsek bile ana binaya gitmesi uzun sürerdi o kadar insan varken. Parmağımı uzattım ve farklı bir girişi gösterdim. İkisinin de gözleri parmağımın gösterdiği yere çevrildi.

"Eğlence merkezinin etrafında iki metrelik duvarlar var. Üzerlerinde de yüz metrede bir 180 derece dönen kameralar ama bir tanesi çalışmıyor. Kırdım onu," dediğimde ikisinin bakışları da bana döndü. "Yanlışlıkla oldu."

Asaf beni ne zaman odasına çağırsa acil kapısından nefes almak için dışarı çıkıp bulduğum bir taşa tekme atma gibi bir alışkanlık geliştirmiştim. Bir keresinde tekme attığım taş havalanmış tam kameranın merceğine çarpmıştı. Altına gidip yakından baktığımda meftaa olduğunu görmüş borcuma yazmasınlar diye hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmiştim ve kamera odasından da silmiştim görüntüleri. Hâlâ kırık olması gerekiyordu.

"Duvarı aşarsak, arka bahçeye ineriz direkt. Ana binadaki acil çıkış kapılarından biri tam o kameranın görmediği aralığa açılıyor. Kolayca, zaman kaybetmeden içeri girebiliriz. Kostüm odasına çok yakın kapı,

kameralara yakalanmamak için kostüm giyinirsek iyi olur. En üst kata kadar tüm koridorlarda 360 derece kamera var. Kostümlü bir sürü kişi girip çıkıyor olacak odaya, biz de aralarına karışırız. Kimsenin dikkatini çekmez, kamerada bizi görseler de göze batmayız."

İkisi de sessiz sedasız tüm dikkatleriyle dinliyorlardı beni. Kendimi tuhaf hissettim o an. Lisede sunum dersleri en nefret ettiğim anlar olurdu hep. Kimsenin karşısına çıkıp bir konuyu anlatmayı geçtim, bir fikir dahi savunamazdım. Şimdi biri savcı biri adli tıp doktoru olan iki adam tüm dikkatlerini vermiş beni dinliyorlardı.

Boğazımı temizledim ve devam ettim kafam dağılmadan.

"En üst katta koridor kamerası yok. Genelde koruma olur ama Asaf yokken onlar da olmazlar. Binaya girince odaya gitmek o kadar zor değil."

Gözlerimi ikisi üzerinde gezdirdim. Acaba mantıksız bir plan mıydı planım, ne düşünüyorlardı merak ediyordum.

"Anlatması basit ama işiniz zor yine de. Muhbirime gizli kamera mevzunu soruşturttum, odada gizli kamera olduğu doğruymuş, denilene göre canlı izliyormuş odasını istediğinde. Gizli kameradan kurtulmak daha önemli kat kamerasından kurtulmaktan."

Bu ihtimal tüylerimi diken diken etti. O psikopat herif ne giyersem giyeyim beni tanır gibi hissetmeden edemedim o an.

"Önce elektriği halledersek daha garanti olur," dedi Aral. "Jeneratör devreye girene kadar odaya girip gizli kamerayı hallederim. Daha sonra odayı ararız."

"Jeneratörün devreye girmesi en fazla on dakika sürer ama yukarı çıkmamız bile beş dakikamızı alır," dedim onaylamayarak.

Kafasını salladı Aral. "Önce jeneratörü sonra da aslını hallettireceğiz. Jeneratörün çalışmadığını fark etmeleri, ana hattaki sorun falan derken kafadan yirmi dakikamız var. Bir de karşılık çıkarırız güvenliğin dikkati dağılır. Yeterince zaman kazandırır bu bize. Bende kamerayı bulmakla zaman kaybetmem ya da sökmek zorunda kalmam. Her şeyi bulduğumuz gibi bırakmak daha iyi olacaktır."

Savcı onayladı Aral'ın söylediklerini. Bu planı ne zaman yapmıştı bilmiyordum ama kafasında oynamıştı belli oluyordu. Bana ihtiyacı bile yoktu aslında biliyordum, ben sadece rehberlik edecektim ona. Bir de bana sözü vardı artık.

"Bu yasal mı?" diye sordum savcıya.

Yasal olup olmaması umurumda değildi hiç ama savcının bunu planlarken burada olması tuhaftı. Yiğit önündeki çayı içerken yüzünde hafiften bir tebessüm olmuştu.

"Çalıştığın yere girmek mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Usule mi uyduruyorsunuz?" deyip bakışlarımı Aral'a çevirdim.

Aral yüz ifademe gülemeden edemedi. "Aynen, onun gibi bir şey," diye onayladı beni. "Yiğit'in de kendi doğruları vardır."

"Herkes gibi," dedim gözlerine bakarak.

Yüzündeki gülümseme duraksadı, sonra yüzüne yer etti sanki bir şey fark etmiş gibi. "Öyle."

Kafamı salladım anladım der gibi. Katı değildi anlaşılan bu konuda savcı. Ben adalet ateşiyle yanan biri değildim, hatta parmaklıkların bir yıldırıcı güç olduğunu da düşünmezdim. Bazı kişilere kendi zehrinden vermek gerekirdi. Bazı insanların ölmesi değil sürüm sürüm sürünmesi gerekirdi. Ama bunu yapabilecek güç de yetki de yoktu bende.

"Akşam sekiz gibi giriyoruz o zaman."

Onay almak ister gibi bakıyordu Aral bana. Dilimi soğuktan çatlayan dudaklarım üzerinde gezdirdim.

"Olur."

"Asaf parti hakkında bir şey yazmadı mı sana hâlâ Lina?"

Savcının sorusuyla bakışlarım ona kaydı. Meraklı bakışları üzerime geziniyordu.

"Hayır. Henüz hiçbir şey yazmadı."

Ben de neden yazmadığını merak ediyordum. Sonra konuşuruz demişti ama haber yoktu henüz. Belki yarın çağırırdı beni yanına. Gitmek istemiyordum hiç, bu yüzden ne olduğunu bu akşamki gezimizde bir şeyler öğrensek çok iyi olurdu. Borcumu silecek kadar ne önemli merak ediyordum.

"Mesaj atarsa eğer, bizimle paylaş olur mu?"

"Söylerim, merak etmeyin."

Savcı kolundaki saati kontrol etti. Ardından az önce işaret verdiği polise aynı işareti yaptı. Adam yanımıza geldi ve topladı planı masadan.

"İşin mi var?" diye sordu Aral ilgiliye gözlerini savcının üzerinde gezdirirken.

"Soruşturmam var."

Birbirleriyle saygı eki olmadan normal konuşuyorlardı sürekli. Merakıma artık sessiz kalamadım. Ben sormasam söylemeyeceklerdi biliyordum.

"Sizin ilişkiniz ne?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. "Sadece çalışma arkadaşı gibi durmuyorsunuz."

Aral sol dirseğini masaya yaslayıp çenesini avucuna yasladı ama bana çevirmişti bedenini.

"Ne gibi duruyoruz?" dedi merak ederek.

"Bilmem, yakınsınız."

Derin nefes aldı sakince. "Akrabayız," dedi sonra. "Uzaktan."

Sorduğum her soruya cevap vermiyordu ama cevap verirken hep dürüstmüş gibi geliyordu gözüme. Öyle hissettiriyordu insana. Gözlerimin içine bakarak bizi tehdit edenin kardeşi olduğunu da söylemişti pat diye. Şimdi de savcıyla aslında uzaktan akraba olduklarını söylemişti. Aile durumları karışıktı, bu yüzden savcıdan Aral'dan ettiğim şüpheyi savcıya çevirebilirdim ama o bunu umursamamıştı. Kurduğu her cümle, verdiği her cevabın altında 'Bana güven, bak ben sana güveniyorum' saklıydı sakin.

Gözlerimi savcıya çevirdim. O gün ona ailesinin olup olmadığını sormuştum. Bana yok demişti ama o gün kastettiğim birinci dereceden akrabaydı. Aral onun dördüncü dereceden akrabası olabilirdi en yakın.

"Eşim, çocuğum, annem ya da babam yok," dedi ben ona bakınca ifademi yanlış anlayarak. "O gün yalan söylemedim yani, bakma bana öyle."

Onu kınar gibi bakmak istememiştim. Sorgulamamıştım da aslında cevabını, ama yüz ifadem böyleydi benim, ya dik dik bakıyor ya da dümdüz bakıp somurtuyordum.

"Yok, öyle düşünmemiştim," diye mırıldandım.

Gülümsedi bana takılıyorum der gibi. Sanırım bu onu ilk kez samimiyetle gülümserken görüşümdü.

"Biz de laboratuvara geçelim," dedi Aral.

Kendi çayını bitirmiş, ileri doğru sürmüştü ince belli bardağı tabağıyla birlikte. Soğumuş çayımı hızlıca bitirdim içim ısınsın diye. Çayımı bitirir bitirmez beni beklemişler gibi ayaklandı ikisi de. Montumu giyindim tekrar. Saçlarıma beremi taktım ve birlikte kafeden çıktı. Dışarı çıktığımızda Aral ile tokalaştı savcı, bana da

başıyla selam verdi. Ben de ona aynı selamı verdim hafifçe gülümseye çalışarak. Savcı yanında iki polisle birlikte resmi bir araçla ayrıldı.

Aral bir sigara yaktı kaşla göz arasında. Gözlerimi onda gezdirip daha sonra arabasının arkasındaki park edilmiş duran siyah arabaya çevirmiştim. İçerisi gözükmüyordu, beni takip eden biri olması hissinden de hoşlanmıyordum. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Bir şey söyleyeceğimi anlayarak gözlerini yüzümde gezdirdi beklentiyle.

"Özel korumamla tanışacak mıyım? Yoksa beni kim olduğunu bilmediğim bir adam her yerde takip mi edecek?"

Rahatsızlığımın farkındaydı, bu farkındalıkla kaşları çatıldı hafifçe. Dudaklarına götürdü sigarasını, düşündü sanırım o sırada. Ardından dudaklarından uzaklaştırırken sigarayı, yüzük ve serçe parmağıyla siyah arabaya doğru gel işareti yaptı. Arabanın içindeydi demek ki hâlâ.

Gözlerimi merakla siyah sedana çevirdim. Arabanın kapısı açıldı, içerisinde uzun boylu koyu lacivert takım giyen bir adam indi. Tahminden çok daha farklı biriydi. Asaf'ın korumaları gibi kaba saba, mahkeme suratlı bir adam beklemiştim istemeden. Ama hayalimden farklıydı. Bir ajansa girse ertesi gün billboardlarda üzerindeki takımın marka reklamı için boy gösteriyor olabilirdi gayet. Lacivert takımının içine buz mavisi bir gömlek giymişti. Boğazında birkaç zincir kolye vardı. Yeşil gözleri, omuzlarına kadar gelen kahverengi saçları vardı. Üst kısmını toplamış, alt kısmını açık bırakmıştı saçlarının. Yüzüne yakışmıştı saç şekli, sol kulağında halka bir küpe vardı.

"Halledebildin mi?" diye sordu Aral neyden bahsettiğini bilmiyor olsam da.

"Henüz değil ama halledeceğiz, sorun yok."

Gözlerimi anlamayarak Aral'a çevirdiğimde Aral derin bir nefes çekerek bitirdiği sigarasını yere bırakıp botlarıyla ezdi.

"Kartı getiren çocuğu arıyoruz," diye açıkladı kısaca.

"Arıyoruz?" diye sordum ben de. Savcı aramayacak mıydı? Bu çoğul eki kaç kişiyi kapsıyordu mesela? Kimlerdi?

"Kendi çapımızda," dedi gözlerime bakmadan.

Kaşlarımı çattım hafifçe, bu adam gittikçe mafya babası gibi görünmeye başlıyordu gözümde. Yiğit'in haberi var mıydı bundan? Ya da ondan da sakladığı şeyler mi vardı?

"Tanışmadık," dediği sırada gözlerimi sadece adını bildiğim adama çevirdim, Şahin'e. "Şahin Adalı."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp bana uzattığı elini tuttum ben de. Kısaca tokalaştık, elleri buz gibiydi benim gibi. Bıraktığımda elimi ısıtmak ister gibi cebime soktum.

"Lina," dedim ben de. Zira kim olduğumu biliyordu zaten.

"Biliyorum biliyorum, çok bahsetti senden Aral, pardon sizden mi demem lazımdı?" deyip onay bekler gibi Aral'a baktığında aralarında bir patron çalışan ilişkisi olmadığını direkt anlatmıştım.

"Lina yeterli," diye cevapladım sorusunu.

Şahin bana dönüp onayladı ve başladı kendini anlatmaya.

"Nasip olursa, ki oluyora benziyor. Bundan sonra yan yana olacağımızdan yakın arkadaş olmamız muhtemeldir Harika bir arkadaşımdır, inanmayan Aral'a bizzat sorabilir. Seni takip ediyorum diye kendini kötü hissetmene de gerek yok, sen normal hayatını yaşamaya devam et ve beni bir güvenlik kamerası olarak düşün. Normal olan hiçbir şeyden federallerin haberi olmaz, yalnızca tehlike anında müdahale eder gerekirse federallere haber veririm. Federal burada Aral oluyor bu arada."

Anladığım kadarıyla yalnızca Aral'ın bilmesini düşündüğü şeyleri ona haber veriyor ve tehlikeli bir durum yoksa kendini asla belli etmiyordu. Zira varlığını gerçekten fark etmemiştim hiç.

"Aral'ı on yaşından beri tanıyorum, çocukluk arkadaşıyım. Ona güveniyorsan bana da güvenebilirsin yani. Etrafta çok fazla onun bunun evladı var farkındayım, bir erkeğin seni takip etmesi rahatsız edici olabilir ama bir süre idare et beni, beni tanıyınca bence seversin. Sever değil mi? Bir şey söyle," dedi Aral'a dönerek.

Aral'la patron çalışan ilişkileri olmadığını tahmin etmiştim ama çocukluk arkadaşı olmaları daha çok dikkatimi çekmişti. O Aral'ın kim olduğunu da kim olmadığını da biliyor demekti. Belki Aral'ın söylemesini beklerken birkaç şey öğrenebilirdim Şahin'den. Dediği gibi pek peşimde olacaksa yakın arkadaş olabilirdik belki.

"Bu arada sır karşılığında sır satarım. Hobi olarak," deyip gülümsedi eğlenir bir ifadeyle.

"Kısa kes Şahin," dedi Aral. "Cv'imi bırakıyorsun?"

"Ha. Sahi. Yaşımı söylemedim. Yaşım 28, 29 olacağım Kasım'da ve yay burcuyum. İTÜ mimarlık mezunuyum ama ben döşemeyi daha çok

seviyorum."

Kaşlarımı kaldırdım anlamayarak "Döşeme?"

"Adam döşeme," dedi kafasını sallayarak. "Sanat gibi adam döverim."

Beklenmedik bir gülüş aniden boğazımdan tırmanıp dudaklarımın mühürlü kapısını kırdı. Dudaklarımdan bir gülüş döküldü, soğuk parmaklarımla dudaklarımı kapattım sanki gülmemem gerekiyormuş gibi.

"Parası çok daha iyi," diye garanti verdi memnuniyetle. "Aral'ım, canım, bir tanem. Asla cimri adam değildir."

Aral'a söylediği hitaplarla dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım ne tepki verdiğini görmek için. Fakat Aral dudaklarım üzerindeki parmaklarıma bakıyordu. Ben ona bakınca o da bana bakmış ardından Şahin'e dönmüştü. Şahin'in bu davranışlarına alışık gibi duruyordu.

"İyi, Cv'yi de verdin. Hadi herkes işine," dedi Aral arabasına ilerlerken.

"Nereye?" diye sordu Şahin hafifçe soluna dönerek yanından geçip giden Aral'ın peşinden bakarken.

"Laboratuvara gideceğiz," dedi Aral arkasını dönmeden.

Kendi arabasının arkasından geçip kendi koltuğuna ilerledi.

"Arkandayım," dedi Şahin de.

"Gözünü dört aç," dedi Aral imayla. "Dört."

Kartı getireni elinden kaçırdığı için Şahin'i suçladığını anlamıştım Aral'ın. Şahin ona cevap vermek için aceleyle bana döndü.

"Sen onu dinleme Lina, arkanı kolluyor olacağım ben senin. Bu sabah olanı yaşanmamış sayalım rica ederim. Mesleki hayatımdaki ilk ve son hatamdı," dedi ve acelesi var gibi Aral'ın peşinden ilerledi, Aral'a bozuk bir bakış atmıştı o sırada.

"Sana da aşk olsun abicim. Kaç gecedir zerre uyumadığımı sen de biliyorsun. Üstüne bu kız da akşam hastaneye gidene kadar hiç uyumadı ve o uyumadığı için ben de uyumadım. Çıtı pıtı bir şey ama ben böyle irade görmedim, gözünü kırpmadı ya. Evin önünde arabada sigara içeyim uykun dağılsın demiştim sigara içerken sızmışım ya. Bir insan sigara içerken sızar mı Allah'ı seven söylesin? Ha bak bir de sor nasıl sızdın diye? İki gecedir full uyanık olmasam bir de yanında sen olmasan yine sızmadım Allah çarpsın. Sana güvencim bilinçaltıma işlemiş gaflete düşmüşüm sızmışım. Sen yanındasın diye sızabilmişim

yani bilimsel olarak, yoksa yine sızmadım biliyorsun beni, emanetine gözüm gibi bakarım ben."

Şahin tüm bunları Aral'a anlatırken ben yavaş adımlarla arabanın yanına kadar gelmiş, kapısı açmış ama binmemiş bir hale Şahin'i dinleyen Aral'ı izliyordum. Şahin'in son cümlesinde gözlerimiz çakışmıştı Aral'la. Şahin iki gecedir neden full ayaktaydı acaba?

"O şerefsizin motor sesi uyandım zaten. Gözlerimi bir açtım çocuk geldi, gözlerimi ikince kez açtım çocuk motora binmiş gidiyor. Hızır aleyhisselam mısın be şerefsizin evladı? Çita mı doğurdu seni oç. Hayır ben daha olaya ayıkamadım bir de sen bana sövüyorsun balkondan. Çok kırıldım, aşırı."

Gülmemeliydim. Komik değildi sabah yaşananlar ama Şahin gerçekten tanıştığım en enteresan kişilikti. En kötü olayı bile güldürüye çevirebilecek biri gibi duruyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimle mücadele ederken Aral kafasını salladı.

"Tamam, git başka yerde ağla," dedi Aral kabanını çıkarırken.

"Vallaha yazıklar olsun," dedi Şahin kınar sesler çıkarırken.

Aral'la gerçekten yakın olduklarını şu konuşmalarından anlaşılıyordu. Mimarlığı bırakıp Aral için özel korumalık yapıyor oluşu da aralarındaki bağın gücünü gösteriyordu bana göre. Her ne kadar ciddi birine benzemiyor olsa da Aral beni koruması için onu peşime taktığına, Şahin de neyin içinde olduğunu bildiği halde bu işi yaptığına göre gerektiğinde ciddileşebilen biri olmalıydı.

Aral "Sövmemi istemiyorsan sövülecek iş yapma ayrıca," dediği sırada kabanını arka koltuğa koymak için arka kapıyı açmıştı.

Şahin bir şey fark etmiş gibi önce Aral'a dikkatle baktı, sonra bana baktı. İki işaret parmağını kaldırıp bizi gösterdi sonra da eşleştirir gibi yaptı çaprazladı parmaklarını.

"Çift gibi giyinmişsiniz."

Ne giydiğimi bildiğim halde refleks gibi kafamı eğdim ve giydiklerime baktım. Sonra da gözlerim Aral'a çevrildi. İkimiz de beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah bot giyiyorduk. Ben gömleğimin içine ayriyeten siyah boğazlı kazak giymiştim farklı olarak. Ama genele bakınca aynı giydiğimiz söylenebilirdi.

Aral'la da bana bakmıştı Şahin öyle deyince. Sonra tekrar Şahin'e dönmüştü.

"Yani?" demişti kaşını kaldırıp. "İmalarda bulunup rahatsız etme kızı," diye uyardı Şahin'i.

Rahatsız hissetmemiştim, umursamazdım böyle şeyleri. Eski utangaç içine kapanık ben olsam belki utanırdım bile ama şimdi komik geliyordu sadece.

Aral kendi koltuğuna bindiğinde Şahin gözlerini bana çevirdi. "Ailevi sorunları var. Sorun sende değil, onda yani. Takılma ona sen," diye teselli etti beni.

"Takılmam," diye onayladım onu umursamazca.

"Biz seninle çok iyi anlaşacağız, içimde öyle bir his var," dedi kendi kapısını açarken.

O sırada önümdeki arabanın camı indi, Aral gözlerini bana çevirdi. "Geliyor musun?"

Uzanıp kapıyı açtım ve bindim arabaya. Ben kemerimi takarken yola çıkmıştı Aral. Şahin'in kullandığı araba tam arkamızda yakın takipteydi bizi. Başımdan beremi çıkardım ve acıyan saç diplerimdeki ağrıdan kurtulmak için tokamı tuttuğum gibi çektim. Kızıl saçlarım omuzlarım döküldüler. Nemliydi biraz hâlâ, bu haliyle omuzlarımın aşağısına geliyorlardı. Siyah tokamı bileğime taktım de sol tarafımdaki saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

"Beklediğim gibi biri değilmiş," diye mırıldandım gözlerimi yolda gezdirirken.

"Nasıl biri bekliyordun?"

"Asaf'ın korumaları gibi kaba saba mahkeme suratlı biri beklemiştim açıkçası. Şahin komik birine benziyor."

Onayladı beni, "Komik ve ciddiyetsiz biridir genel olarak ama işinde iyidir."

Az önce ona söyledikleriyle bana söyledikleri farklıydı. Şahin'e işini yapamadığını ima etmişti ama bana övüyordu onu. Arkadaşlık böyle bir şeydi sanırım.

Gözlerimi ona çevirdim, gözleri akan trafikteydi. Bense profilini izliyordum.

"O markette çalıştığımı nereden öğrendin?"

Sol dirseğini cam çıkıntısına koyup iki parmağının sırtını dudaklarına yasladı gözlerini yoldan ayırmadan.

"Şahin öğrendi," dedi dürüstçe.

"Nasıl yaptı?" diye sordum şüpheyle.

Gözlerini bana çevirdi, ardından derin bir nefes aldı.

"Zaten fark ettiğin üzere normal bir Adli Tıp Doktoru ya da vatandaş değilim Lina. Aile ilişkilerimin karışık olduğunu da biliyorsun," dedi sıkıntıyla.

Sürekli konunun buraya çıkması benim suçum değildi. Ben babam hakkında bir şey biliyor olsam söylerdim. Söylerdim değil mi? *Gerçekten söyler miydin Lina?*

"Zamanla ben anlatmasam bile anlayacaksındır durumu. Zeki bir kızsın, şüpheci ve güvensizsin. İlla bir şekil de çözeceksin zaten. Benden duymak istersen bunu gizemli adam havaları için saklıyor değilim, ablam ve kardeşlerimin güvenliği için susmak zorundayım. Sana yeterince güvendiğimde ve senin de bana güvendiğine inandığımda anlatacağım her şeyi. Benzer kişiler olduğumuzu tut ama aklında. Verdiğim sözü ve benden sana zarar gelmeyeceğini tut."

Benzer durumdayız. Onun da babası karanlık bir adam mıydı o halde? Koruma hayatı için miydi? Kardeşlerinin hayatı? Tehdit edilmesinin sebebi? Kardeşiyle husumeti? Her şey, ailelerimiz yüzünden miydi? Kendi kanımız yüzünden? Babam ortada bile yoktu? Belki de onunki de aynıydı?

Derin bir nefes aldım. Yuttum hepsini. Unutmadım ama sorulacaklar listemde askıya aldım tüm bu soruları. Önce birbirimize güvenmeliydik, haklıydı. Deniyorduk, deneye yanıla görecektik önümüzü.

"Kendi çalıştığında yerde mi bakacaksın?" diye sordum asıl konumuza keskin bir dönüş yaparak.

"Evet, akşama kadar sürer. Canın sıkılabilir ama yapacak bir şey yok."

"Sorun değil," deyip kafamı iki yana salladım. "Öğrenmeye açığımdır hem. Bir şeyler kaparım belki."

Okula gitmiyor olmak tuhaf hissettiriyordu zaten. En azından bir şeyle meşgul olur, kafamı dağıtırdım her zamanki gibi.

O an aklıma gelen soruyla vücudumu Aral'a doğru çevirdim ilgiyle. "Neden adli tıp doktoru oldun?"

Akan trafikte gezine gözleri sorumla birlikte bana çevrildi. Siyah gözlerine baktığımda o kuyuyu gördüm yine. O simsiyah gözlerdeki kuyu öyle derin gözüktü ki, ürperdim.

"Ben çok ölüm gördüm," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Onu ilk gördüğüme bir ölüm meleğine benzetmiştim onu. Birini öldürdüğünü düşündüğümden değildi bu fikir. Ölüm meleklerini can alan değil, bir ruhu yolcu eden, ona eşlik eden bir başka ruh olarak düşünürdüm hep. Aral böyle deyince yine aynı şeyi düşünmeden edemedim. Gözlerine öylece bakarken gözlerimizin bağını önüne dönmek zorunda kalarak kopardı. Ben bir ölüm görmüştüm, benden beni bile almıştı. Aral Çakırca çok ölüm gördüğünü söylüyordu şimdi, o nasıl kendinde kalmıştı?

"O kadar ölüm gördüm ki, artık fikri korkutmamaya başladı. Sadece bakarak birinin ölüp ölmediğini anlayabiliyordum henüz on beş yaşımdayken."

On beş? On beş yaşına kadar kaç ölüm saymıştı? Annesi ve babasını da mı kaybetmişti? Ne güneş abla ne de Aral hiç anne ve babalarından bahsetmiyorlardı. Her ikisi de ailelerinden bahsederken kardeşlerini kastediyorlardı. Aral az önce benziyoruz demişti. Yutkundum. Onu ilk gördüğümde ifadesizliğiyle suçlamıştım. Ben bu kadar ölüyken o yaşadığı için onu kınamıştım. Kimseyi kaybetmeyişiyle suçlamıştım.

"Tek sebebi bu mu?"

Birini yaşatmak varken, ölümü incelemeyi seçmiş olmasının tek sebebi alışık olması olamazdı.

"Değil... Sana ben çok mezar kazdım demiştim," deyip gözlerini bana çevirdi yine.

Gerçek olduğunu düşünmemiştim. Bu kadar gerçek olduğunu düşünmemiştim. *Hayat hep sana mı çelme takıyor sandın Lina?*

"Bana o mezarı açtıranları affetmedim. Onları mezara sokmak için kimi nasıl kaybettiğimi bilmem gerekiyordu diyebiliriz kısaca."

***Nasıl kaybettiğimi bilmem gerekiyordu.* Onları bir hastalıktan kaybetmemişti, bir kazadan kaybetmemişti. Nedenine değil, nasılına odaklanmıştı. Bu adamın kayıp ettiklerinin ismi Ölüm Meleği'nin listesinden yoktu, oraya birileri yazmıştı. Biri yazmıştı. Bizim ismimi yazdırmak isteyenler gibi birileri. Ben bu hayata yeni adım atmıştım, o ise içindeydi. O tarot kartı geldi aklıma. Yeni bir dünyaya adım atan deli, o soytarı bendim. Aral ile zaman geçirdikçe fark ediyordum içinde olduğum durum hakkında en ufak bir fikrimin dahi olmadığını.**

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bir şey soracağım. Ama istemezsen cevaplama," dedim tıpkı onun daha önce bana yaptığı gibi. Sormamalıydım ama bilmek istiyordum.

"Sor," dedi sol kolunu cama yaslarken.

"Annen ve baban yaşıyor mu?"

Dili dudakları üzerinde gezindi, ardından yutkundu. Adem elmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim. Sormamalıydım. Annem konusunda hassasım demişti. Aile durumu karışıktı, az önce zamanla anlarsın demişti. Sormamam gerekirdi. Yine gidip yarasına dokunmuştum. Mezar açtım demişti, ben gidip kimin mezarı diye sormuştum ona.

"Yaşıyorlar," dedi yavaşça. Direksiyonu tutan sol elini sıktığını gördüm. "Annemin durumuna yaşamak denirse tabii."

Gözlerimi ellerime çevirdim. Neyi olduğunu soramazdım, belli ki hastaydı ama hâlâ yaşıyordu. Toprağın altında değildi, ona bir mezar kazmak zorunda kalmamıştı.

"Biri kaybettiğinde insanın aklına ilk onu bir daha göremeyecek miyim sorusu geliyor. Ama sonra keşke onu bir daha göremeyeceğim kadar uzağa gitmiş olsaydı ama bir yerlerde nefes aldığını bilseydim diyor. Ölene kadar göremeseydim ama yaşadığını bilseydim, diyor."

Aral'ın gözlerini bana çevirdiğini hissettim ama gözlerimi kaldırmadım. Pantolonumun kumaşı üzerinde gezdiriyordum tırnaklarımı. Kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarım yüzüme dökülmüşlerdi yine.

"Annem konusunda hassasım demiştin, o yüzden en azından yaşıyor olmasına sevindim. Babam öldüğünde keşke bizi bırakıp gitseydi dediğim çok oldu benim. Keşke bize dayanamamış olsaydı, terk etseydi bizi dedim. Değersiz, eksik, buruk hissettirseydi bize ama yaşasaydı bir yerlerde. Yaşasaydı, gidip ondan acımı çıkarsaydım, nefret etseydim, beni çok üzseydi ama yaşasaydı, ölmeseydi dediğim çok oldu. Yaşayandan hıncını almak kolay. Ölene kin güdemiyorsun. Kin tutmak yaşayanların işi."

Sağ elini saçlarımda hissettim. Teselli eder gibi okşadı saçlarımı, annemi hatırlattı bu bana, kalbimi kırdı. Tırnaklarımla oynamayı bırakmıştım. Kafamı kaldırıp ona baktım, Yüzümü çevirince eli saçlarım üzerinden yanağıma kaymıştı biraz. Ben ona bakınca o da bana baktı.

"Umarım sana keşke ölmüş olsaydı dedirtmezler Lina."

Aral'ın söylediği her kelime boğazıma dizildi. Onun dediği oldu, o anlatmadı ama ben anlamdım. O bu cümleyi çok dile getirmişti.

Aral'ı çalışırken izlemek şu ana kadar girdiğim tüm pratik ve teorik derslerden daha faydalı gelmiş, daha tatmin hissettirmişti. Her aşamayı üşenmeden anlatmış, sorularımı ciddiyetle cevaplamış, yakından gözlemlememe burun kıvırmamıştı. Bazı insanlar ayak altında biri dolaşsın istemezdi, Aral'ın böyle bir dikkat dağınıklığı yoktu. Bir yandan benimle konuşurken bir yandan işini oldukça iş bilir şekilde hallediyordu. O önlüğün içerisinde bambaşka biri gibi de gözüküyordu bir yandan. Onun bir doktor, bir bilim insanı olduğunu görünce daha iyi kavrıyordu insan. O bir yaraya baktığında nasıl kapatılacağını değil, nasıl açıldığını görüyordu. Bakış açılarımız farklıydı ama ikisi de çok saygı duyulası şeylerdi.

Tarot kartından bir sürü örnek aldı, elleri titizdi. Bunu yaparken adli prosedürlerden ve usullerden bahsetmişti bana kısaca. Karta düşünmeden dokunduğum için benim parmak izi örneklerimi aldı. Tarot kartının üzerindeki leke gerçekten kandı ve bu tedirgin ediciydi aslında fakat hiçbir şey hissetmedim. Kan analiz edilirken her duruma karşı karşılaştırma yapmak amacıyla Aral benim de kan örneğimi istedi, belki de babamla bir ilişkisi olmasından şüphe etmişti. Müsaade ettim ona. Elleri hafifti, kan alırken hissetmemiştim bile. Daha sonra adil olması için kendi kanıyla da eşleştirme yapmak üzere ondan kan örneği almamı istedi.

Laboratuvarda bizden başka insanlar da vardı fakat kimse bizimle ilgilenmiyordu. Yabancı olduğum halde çok ilgilenmemişlerdi kim olduğumla. Anladığım kadarıyla Aral sözü geçen, saygı duyulan biriydi. Kimse sorgulamamıştı neyle uğraştığımızı.

Aral beyaz önlüğünü bir kenara bırakıp üzerindeki kısa üniforma ile kalırken karşımdaki yüksek tabureye oturmuştu. Çıplak koluna turnike bağladım, kolunu biraz sıkmak bile damarlarını çıkarmaya yetmişti. Yumruğunu sıkmasına gerek bile yoktu damarını bulmam için. Düzenli spor yaptığı kollarının ölçüsünden ve belirgin damarlarından belli oluyordu. Kol ölçüsüne bakarak abartı olmayan bir kas kütlesine sahip olduğu söylenebilirdi.

Baş parmağımı iç dirseğindeki bir damar üzerine bastırdım hafifçe. Aral hiçbir şey söylemiyordu, beni yönlendirmedi hiç. O damardan alma şundan al diyen gıcık hocalar gibi değildi. Efendi efendi oturuyordu. Dün kan aldığım için çıkan kargaşayı anımsayarak

gözlerimi kapattım kısa bir anlığına. Dilimle dudaklarımı ıslattım ve nefes vererek damara girdim. Tüpe koyu olmayan açık renk kanın akışını izledim. Sigara içiyor olmasına rağmen koyu değildi kanı hiç. Örnek için yeterli örnek alıp çıkardım tüpü ve ona uzattım. Sağ kolundan almıştım solak olduğu için. Sol eliyle örneği alıp yakınındaki swapla az öne benim kanıma yaptığı gibi örnek alıp hazneye yerleştirdi ve onu da bir başka makineye taktı yerinden kalkmadan. O bunları yaparken ben de turnikeyi çözmüş, iğneyi çıkarmış ve baş parmağım altına bir pamuk koyarak koluna bastırmıştım.

"Bitti mi?" diye sordum o makinede bazı tuşlara basarken. Sonuç bir buçuk saate anca çıkıyordu dediğine göre.

"Biti şimdilik," dedi Aral gözlerini bana çevirirken. Ardından sol kolundaki saate baktı. "Gidip yemek yiyelim, sonra da işimiz var zaten."

Bir yara bandı yapıştırdım koluna. Arından üzerimi giyindim, beremi taktım ve bir köşede Aral'ın üzerini değiştirmesini bekledim. Boş kaldığım an aklıma annem ve Alin düşmüştü yine. Sıkıntıyla iç çekip telefonumu çıkardım cebimden. Arama veya mesaj bildirimi yoktu hiç. Keşke doktordan telefonunu almayı akıl edebilmiş olsaydım. Belki Aral'da vardı ama sormamıştım ona da. Güneş ablanın da numarasını almamıştım. Aral'ı zırt pırt darlamak istemiyordum Alin'i sormak için.

Yanaklarımı şişirdim sıkıntıyla. Annem ne zaman uyanırdı acaba? Vücudu biraz toplasa kendini uyanacaktı, biliyordum ama her insanın vücudu farklıydı, doktorlar şöyle şöyle olacak her şey diyemiyorlardı, biliyordum. Ben de neredeyse bir doktordum. Neredeyse...

"Bayılıyorum adama ya," dediğini işittim arkamdaki masada çalışmaya başlayan iki kadından birinin.

"Sorma sorma, yine gözümüz bayram etti. Yanındaki kız kim acaba?" dedi diğeri.

Fısıldıyorlardı ama yeterince kısık değildi sesleri.

"Stajyer falan herhalde, bilmiyorum ki. Küçük gibi de?"

Kaşlarım çatıldı hafiften. O kadar küçük durmuyordum bence. Gayet yaşımı gösterdiğimi düşünürdüm hep.

"Aynen, taş çatlasın yirmidir. Dokuz yaş, çok bence. Öyle bir ilişkileri olduğunu sanmıyorum."

"Bilemedim. Belki de genç kadınlardan hoşlanıyordur? Daha önce yanında kadın görmedim ben, bir şey diyemiyorum. Hem duymadın mı yemek yiyelim dedi kıza? Akrabası falan mı acaba yoksa?"

"Değilim," diye cevapladım sorusunu kafamı omzum üzerinde çevirip saçları beyaz yakın bir sarı olan bakımlı doktora bakarak. Yirmilerinin sonunda olmalıydı o da. Ben cevap verince ikisi de bana dönmüştü, diğeri de esmerdi.

"Aramızda da dokuz değil altı yaş var," diye de bilgilendirdim.

Utanarak gülümsemeye çalıştılar ve aceleyle laboratuvarın diğer köşesine ilerlediler. Onlar ayrıldığı sırada Aral geri dönmüştü sabah giydikleriyle beraber.

"Hadi gidelim," dedi.

Kafamı salladım ve birlikte çıktık laboratuvardan. E vitamini gibi kokan koridorda yan yana ilerlerken gözlerimi ona çevirdim.

"Kaç senedir burada çalışıyorsun?"

Telefonundan gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bir sene olmadı daha."

Dört sene uzmanlık eğitimini nerede yapmıştı o zaman?

"Bilirkişisin değil mi aynı zamanda?" diye tahmin yürüttüm.

Yüzünde parlak bir gülümseme oldu. "Nerden anladın?"

"Belli ki seni savcı atamış. Sen de yalnızca otopsiyi yapmamışsın, otopsi raporunu da savcılığa sen yazmışsın ki o gün sen vardın odada. Raporu sen yazıyorsun, yani bir ölümü intihar da gösterebilirsin, bir intiharı cinayette?"

Yüzünde memnun bir gülümseme oldu. "Öyle," dedi beni onaylayarak. "İstersem birini hapse attırabilirim eğer kast etiğin buysa."

"Sahte delil oluşturabilirsin," diye onayladım onu. "Aynı zamanda delilden de kurtulabilirsin."

Kafasını salladı Aral kabul ederek. Asansörün tuşuna bastığında gözlerimi profilinde gezdiriyordum.

"Yaptın mı hiç?"

"Yapmadım," dedi gözlerime bakarak.

"Yapar mıydın peki? Ya da yapar mısın?"

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi. "Ne duymak istiyorsun Lina?"

"Bugün kendi çapında arama yaptığını söyledin. Yiğit'in kendi doğruları olabilir ama düzgün bir savcıysa bunun da bir ölçüsü vardır. Sen onun sınırlarına uyabiliyor musun ya da uyacak mısın merak

ediyorum sadece," dedim doğruca. Lafımı eğip bükme gereği duymadım. "İnanıyor musun bu insanları mahkemeye çıkarılıp parmaklıkların arkasında tutulabileceğine ya da orda hak ettiği kadar kalabileceğine?"

Çünkü ben inanmıyordum. Çünkü ben yasaya uyarak ipucu bularak ilerleyebileceğimizi, ellerimizi temiz tutarak bu oyundan başımız dik çıkabileceğimi düşünmüyordum. Bu pis bir oyundu, ellerimiz kirlenecekti biliyordum. Çünkü ben bu yola çıkarken iki mezar kazmıştım, yaşamak için ellerimi kana bulamayı bile göze almıştım. Çünkü ben ailemi yaşatmak için her şeyi yapardım. Çünkü bazı insanlar böyle yaşar.

"Benim de kendi sınırlarım var. Herkes kendi etik çerçevesinde yürür hayatı. Benimki Yiğit'in görüşünden daha geniş, inkâr etmeyeceğim. Boynumuza geçirilmek istenen bir ilmek var, yasa bana ilmeği atanı getirmiyorsa ben kendim gider alırım, usulüne uysun uymasın, ipucun ucunu tutabilirsem eğer, sonuna kadar giderim. Düşmanımı bilirim önce. Sonra da tıkabilirsem de kodese tıkarım. Eğer sorduğun buysa."

Kafamı salladım. İkimiz de aynı düşünüyorduk hemen hemen eğer o bana duymak istediklerimi söylemiyorsa şayet.

"Sen ne düşünüyorsun peki?"

Asansörün geldiğine dair bir ding sesi yankılandı. Metal kapılar açıldı, içeriden üzeri örtülmüş bir sedye çıkarıldığında bedenim sola, sedyeye doğru döndü ve yol vermek istedim Aral'a sırtım dönükken bir adım geri atarak. Bir an hastanede olduğumuzu düşünmüştüm, adli tıp kurumunda olduğumuz çıkmıştı aklımdan. Eğer Aral tam zamanında gözlerimi kapatmasaydı, orada yatan adama bakacaktım.

Görüşümü büyük bir el kapatmıştı son anda. Artık eldiven takmayan, neşter tutmaktan parmak uçları nasırlaşmış büyük eli burnumun dibindeydi.

"Bakma," demişti arkamdan.

Gözlerimi kapattım sedye önümden geçip giderken hiçbir şey görmek istemeyerek. Tarot kartına o kadar şartlanmıştım ki burasının Adi tıp Kurumu olduğunu çıkarmıştım aklımdan. O an fark ettim. Aral babam diye gömdüğüm o adama burada bakmış olmalıydı. Bu binada bir sürü aydınlatılmayı bekleyen ölüm vardı.

Gözlerimin önündeki elinin indiğini hissettiğimde açtım gözlerimi. Yutkundum ardından. Dudaklarımı ıslattım.

"Ben... Bir insana babası diye başka birini veren insanların parmaklık ardında ıslah edilebileceğini de bu hırsın zapt edilebileceğini de düşünmüyorum," diye cevapladım sorusunu Aral'ın. "Eğer kardeşim ve annem bu şekilde yaşayabilecekse elimi kana bile bularım gibime geliyor."

Belimde bir baskı hissettim. Kapanmak üzere olan asansörü tuttu Aral. Kafamı çevirip ona baktım omzum üzerinden. Arkamda duruyordu, gözlerimiz çakıştı.

Bir şey demedi ama gözlerimdeki o kararlığı gördü. Yasa yasa diye başının etini yemeyeceğimi, gerekirse onunla beraber kendimi tehlikeye atabileceğimi gördü. Verdiğimiz sözün gerçekçiliğini gördü.

Kader çünkü bir ağ ördü... Her ipliğe basmadan nereden bilecektik gerçek düğümü?

İştahım kaçmış olsa da Aral'ın zorlamasıyla tabağımdaki her şeyi yemiştim zorlanarak. Sonra bahçeye çıkmıştık. Kurumun dışında birkaç kafe işletmesi vardı. Meşhur olanlarından birine girdik, kahve içmek istiyordum çünkü bağımlısı sayılırdım. Normal günlerimi idame ettirmemin tek yoluydu kahve içmek ve kafein bağımlısı olmuştum sanırım artık. Aral iki shot espresso tek shot filtre kahve alırken ben de aynısını istemiştim. Ücretleri ben ödedim. Bahçedeki ufak masalardan birine geçtik. Tente vardı, kar buraya düşmüyordu ama atıştırıyordu birkaç metre ötemizde.

Karton bardağı dişlerim arasında ısırırken Aral ikinci sigarasını yakmıştı dışarı çıktığımızdan beri.

"Ya yakalanırsak?" diye sordum dümdüz önüme bakarken.

Karanlık çökmüştü şehre. Beyaz bulutlar aydınlatıyordu etrafı. En tuhaf bulduğum hava durumunun altındaydık. Aldığımız her nefes buhar oluyordu.

"Yakalanmayacağız."

Gözlerimi ona çevirdim. Sigarasını dudaklarına yaslamıştı, derin bir nefes alırken yanakları içeri çöktü. Ardından ciğerlerini dolaşan duman yavaşça terk etti orayı.

"Nasıl bu kadar eminsin her söylediğinden?"

Gözleri muhtemelen kızarmış olan yüzümde gezindi.

"Planlamadan, planımdan emin olmadan, yola çıkmam ben," deyip omuz silkti hafifçe. "Bir de insan kendini korktuğu bir durumun içinde bulduğunda yanından korkmayan biri olunca daha güvende hisseder. Şimdi ben emin olmasam kendimden, bu seni daha da germez miydi?"

Bu sabah Alin korkmasın diye kaçmayışımı hatırladım. Yanındaki korkmasın diye ayakta durmak nedir iyi bilirdim. Sevdiğin üzülmesin diye iyiymiş gibi yapmakla aynı şeydi bu. Aral ben korkmayayım diye mi umursamıyor gibi yapıyordu yani?

"E bunu bana açıkladın? Çalışmaz ki artık," diye mırıldandım kaşlarım çatılmıştı, hâlâ karton bardağı ısırıyordum.

Burnundan nefes vererek güldü bu söylediğime.

"Çalışır," dedi dudaklarına kahvesini götürürken. "Sen güven bana, çalışır."

Cümlesi akıllıcaydı. İmalar saklıydı. Yüzünü izlerken bardağı kaldırıp içindeki sıcak kahveden bir yudum aldım ben. Aral Çakırca zaten ilk bakışta kendinden emin ve zeki bir adam gibi görünüyordu ama içerilerde hem zeki hem de çok ketum biriydi, biliyordum. Tecrübeleri korkularla sınırlı değildi. Ölümle burun buruna gelmiş, hatta onunla yola çıkmış bir sürü kişinin izini sürmüş, işaretlerini toplamış failini avlamıştı. Bin türlü pis işi görmüş, duymuş, bir şekilde belki de şahit olmuştu. Mesleğinin getirisi ve götürüsüydü bunlar. Ama suskunluğu ailesiyle olan tecrübesine dayandığında başlıyordu ve ben en çok sustuklarını merak ediyordum. Çünkü biliyordum, beni en çok o kısım ilgilendiriyordu aslında.

Telefonun titreşim sesi ikimizin de gözlerini Aral'ın kabanının cebine yönlendirdi. Cebinden telefonunu çıkarıp gelen mesajı okudu ve gözlerini bana çevirdi tekrar.

"Hazır mısın?" diye sordu gözleri gözlerimin içine bakarken.

Yutkundum, istemsizce. "Hazırım," diye onayladım onu.

Asaf çıkagelmediği sürece, tereyağından kıl çeker gibi olacaktı her şey. Ayağa kalktık, elimde bitirdiğim kahvenin boş kartonunu çöpe attım. Sıcak bardağı bırakır bırakmaz üşüyen ellerimi ceplerime soktum hemen. Aral'la doğruca otoparka ilerledik. Gergin olmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum. Bin türlü aksilik çıkabilirdi çünkü söz konusu bendim. Bir tane işim rast gitmezdi benim.

"Gerilme," dedi Aral arkamdan gelirken. "Yakalanmayacağız. Yakalansak bile korkacak bir şey yok. Minareyi çalan kılıfını hazırlar

neticede."

Gözlerimi omzum üzerinden ona çevirdim. "Yalan söylemekte iyi misindir?"

"Gerektiği kadar," dedi.

"Peki bu bir yalan mı yoksa güvenli kişi karakterin mi?" diye sordum.

"Hangisini olmasını isterdin? İyi bir yalancı olmamı mı? Güvenebildiğin kişi olmamı mı?"

"Kim iyi bir yalancı ister ki?" dedim arabasının yanına kadar geldiğimizde.

"Doğrularla yaşayamayanlar."

Yutkundum gözlerine bakarken. Daha bu sabah bana yalan söylesin, beni ikna etsin diye yalvarıyordum içimden. Neyse ki bu içimden yapılan bir eylemdi, o sırada kontrolümü kaybetmiştim bir daha yaşanmasına müsaade edemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp kısa bir baş sallamasıyla onayladım onu.

"Gidiyor muyuz?" Sorusuyla kafamı omzum üzerinden arkama çevirdim.

Şahin elinde parlak ambalajlı bir kuru yemiş paketiyle bize doğru ilerliyordu. Elindeki telefonu ceketinin cebine atarken biriyle telefonda konuştuğunu anlayabilmiştim. Bir eli tekrar boşa çıktığında pektin içine daldırdı elini ve ağzına bir kuru yemiş attı. Geldiğimizden beri burada mıydı yoksa az önce mi gelmişti bilmiyordum.

"Gidiyoruz," diye onayladı Aral onu.

Şahin yanımda durup bana uzattı paketi içinden almam için. Dalgınlıkla reddetmeyip elimi içine uzattığımda paketi henüz yeni açtığını fark ettim. Parmaklarım hemen ulaşmıştı yemişe. Bakmadan rastgele bir tane aldım içinden. Onlarca yemiş içinden yemediğim tek yemişi, leblebiyi seçmiştim. Kesin aksilik çıkacak diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi. Gözlerimi leblebin siyah benekleri üzerinde gezdirdim.

"Kargaşa olsun diye ufak bir yangın çıkarıp dikkat çekeceğim. Size zaman kazandır, aksi durumda telefonlaşırız zaten," dediğinde kaşlarımı çatıldı.

Gözlerimi leblebiden Şahin'e çevirdim. "Yangın mı?"

Ağzında katur kutur yemiş yerken bana döndü. "Hım," diye mırıldandı eli pakete girerken. "Ufak. Minik. Zararsız."

"Ya çocuklar korkarsa?" diye soruverdim elimde olmadan. Konu çocuklar oldu mu hassaslaşıyordum istemeden. Az önce Aral'a söylediklerime ters düşüyordu bu biliyordum ama çocukların ne suçu vardı ki? Benim kinim yetişkinlereydi.

Şahin bir süre yüzüme baktı. Bunu hiç düşünmemiş gibi duruyordu, zararsız bir ateşti onun için o biliyordu kimsenin zarar görmeyeceğini ama çocuklar bunu bilmeyecekti.

Gözlerini Aral'a çevirdi. "Ben kötü adam mı oldum şimdi?"

"Büyüklerin kullanabildiği aletlerin olduğu bir yerde yap," dedi Aral. "Çocukların olmadığı bir yerde."

"Öyle bir yer mi varmış anasını satayım dünya üzerinde? Neyse. Birbirine alev atan yılışık çiftlerin göbeğinde yangın çıkarırım, şov olsun."

Gözlerimiz Aral'la çakıştı. Bahsettiği kargaşa planı bu olmalıydı ama savcının detaylardan haberi olduğunu sanmıyordum zira bilmese daha iyi olurmuş gibime geliyordu kendi mesleki geleceği açısından.

Şahin esprisine gülmediğim için yüzündeki ifade donuklaşırken "Gergin misin?" diye sordu.

"Biraz," diye itiraf ettim.

İşaret parmağıyla Aral'ı gösterdi. "Bu adamı on sekiz senedir tanıyorum bir tane tahminin boşa çıktığını görmedim. İhtimalleri iyi hesaplar, gerilme hiç. Korku evine girmişsin gibi düşün, karanlık ve çıkman gereken bir oda var, ipucunu bulup çıkacaksın."

"Verdiğin örneğe bak ya," dedi Aral yüzünü sıvazlarken.

Gerçekten rezalet bir örnekti. Ben karanlıktan da palyaçolardan da hoşlanmazdım ve şimdi içeri girince karanlıkta karşımıza palyaço çıkabilme ihtimalinin bulunduğu gelmişti aklıma.

"Gergin zaten germe kızı daha fazla," diye uyardı onu Aral.

Şahin kaşlarını çattı. "Gerilmesin diye diyorum ya zaten," dedi ve bana döndüğünde yüzünde beklemediğim ciddi bir ifade vardı. "Değil minik ateş yakmayı, binayı ateşe versem Aral seni çıkarır oradan, rahat ol sen. Aral stres altında iyi düşünür, çıkarsa pürüz halledersiniz birlikte, sen de zeki kızsın belli gözlerinden. Hem yakalanırsanız bile o hıyar ağaları hiçbir bok yapamaz. İyi bir döşemeci olarak Aral'ın döşeme sanatına saygı duymuşumdur hep. Yani bir de ben faktörü var, destek için on metre ötenizde olacağım."

Aral'ı çok tanımıyordum ama hep nazik ve gizemli bir havası vardı. Birini dövmekte iyi olması iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi bilemedim. Şu anki durumumuzda iyi bir şeydi, çünkü ihtiyaç olabilirdi. Fakat şiddeti destelemiyordum hiç, keşke herkes kendi işiyle ilgilenseydi de mecbur bırakılmasaydık biz de bu yola çıkmaya en başından.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde o da beni izliyordu. Ne tepki vereceğimi merak etmişti sanırım. Bana benim kim olduğumu biliyorsun ama kim olmadığımı bilmiyorsun demişti. Şahin Aral'ın kim olduğunu da kim olmadığını da bildiğinden her şeyine kolayca kefil olabiliyordu. Bense hakkında her öğrendiğim bir şeyle yanlış adamın yanında duruyor olmaktan endişeleniyordum ama Aral'ın beni kandırmasının bir mantığı yoktu. Çünkü ben ne bir şey biliyordum ne de savaşmayı istiyordum başlarda. Bir kez olsun kendimden başkasına güvenmek için şans vermiştim, o şans boşa gitmesin diye umut etmekten başka bir şeyim yoktu elimde. Düşünerek terk edebileceğim bir yer değildi şüphe toprakları. Daire çizsen farkına varmıyor, geri dönemiyor, ilerisini göremiyordun. Birinin seni çekip çıkarması gerekiyordu ve ben de Aral'ın beni en kısa zamanda çekip çıkaracağını umuyordum.

"Gidelim mi?" diye sordum Aral'a üşüyerek.

"Gidelim." Gözleri kısa bir şekilde Şahin'e değdi. Ardından arkasındaki kapıyı açtı.

Ben de arabaya ilerleyecektim ki Şahin elindeki paketi bana uzattı. "Al yolluk edersin. Benim arabada var birkaç paket daha."

Yiyecek halim yoktu hiç ama elini ısrarla havada tutunca almak zorunda kaldım. Arabanın önünden geçip yolcu koltuğunun kapıyı açarak koltuğa yerleştim. Kucağıma bıraktım paketi. Kemeri takarken Aral arabayı ve klimaları çalıştırdı.

"Ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim sana ya da amacımıza zarar verecek hiçbir şey yapmam. Biliyorsun değil mi?" dedi gözlerini bana çevirip.

Ben de ona baktım. Bu sabah öfkeden deliye dönüp tüm öfkesini tek nefeste yuttuktan sonra da bana aynı şeyi söylemişti. "Umudum o yönde."

Kafasını salladı memnun bir ifadeyle. "Güzel, en azından güvenme yolunda ilerliyoruz."

Matematik basitti. Ben ona güvenmeye çalışacak, güvenini kazanacaktım ve eğer gerçekten ikimizde aynı taraftaysak bu zaten doğal bir şekilde gelişecekti. Aynı ipin üzerinde yürüyorduk. Adımlarımız bir olmalıydı, düşmek istemiyorsak. Daha sonra ben zamanla hem olayı kendim çözecek hem de ondan dinleyecektim. Basitti ama etkiliydi. Zaman geçmek bilmezdi, ben şüphenin topraklarında büyümüştüm. Küçüklüğümden beri güvenim çok kırılmıştı, kazık çok yemiştim.

Kucağımdaki paketi ona uzattım Adli Tıp Kurumu'nu arkamızda bıraktığımız sırada.

"Alerjim var," dedi gözlerini yolmadan ayırmadan.

Kaşlarım kalktı hayretle. "Hangisine?"

"Kabuklu yemişlerin hepsine."

Paketi uzatan elimi kendime çektim ama gözlerim hâlâ Aral'ın üzerindeydi. Bana alerjisi olduğunu söylemişti. Kendisinin de bana güvenme yolunda olduğunu belirtmek istemişti. İstemiyorum da diyebilirdi ama neden yiyemediğini söylemeyi tercih etmişti. Bana güvenmeyi tercih etmişti.

Önüme döndüm ve bakmadan elimi paketin içerisine daldırdım. Rastgele bir yemiş çektim şans kurası çeker gibi. Badem çektim. En sevdiğim yemiş, bademdi benim.

Eğlence merkezinin birkaç sokak arkasına, içinde savcının ve birkaç sivil polisin olduğu arabanın arkasına arabayı park ettiğinde gözlerimi Aral'a çevirdim. Savcının bunu izleyecek olması biraz garip gelmişti.

"Savcının burada olması sorun değil mi?" diye sordum Aral'a merak ederek kemerimi çözerken. "Gizlice gireceğiz sonuçta?"

"Bir şey bulursak usule uyduracağız, bulamazsak yaşanmamış sayılacak. Bir şey çalmıyoruz sonuçta," dedi yüzümdeki ifade onu eğlendirmiş gibi. "Hiç zile basıp kaçtın diye karakola düşmüş müydün?"

Düşmemiştim ama dayak yemiştim bir kere. Çocuklar beni aralarına almazlardı hiç, bir gün duvara yaslanmış onları izlerken binanın tüm zillerine basıp kamışlardı, kaçarken de beni düşürmüşlerdi. Hışımla kapıya çıkan yaşlı bir kadın benim kaçarken düştüğümü sanmış saçlarımdan tuttuğu gibi ayağa kaldırmış beni sürükleyerek anneme şikâyete götürmüştü beni. Hem yapmadığım bir şey için çok korkmuş hem de canımın acısından ağlamıştım.

Aral yüzümü izlerken kafamı salladım anladım der gibi. Orası herkesin girip çıktığı bir yerdi sonuçta biz biraz gizlice yapacaktık o kadar, sorun olmayacaktı yani.

Kemerimi çözerek indim aşağı. Hava birkaç derece daha soğumuştu bu kısa yolculukta dahi. Buza dönüşen karı ezerek Aral'ın yanına adımladım. Yiğit elleri kabanının cebinde bizi bekliyordu. Sakin bir yüz ifadesi vardı onun da Aral gibi. Onların normal hayatının zaten böyle bir hayata daha yakın olduğunu biliyordum, her gün bir sürü suç görüyorlardı. Bu yüzden normaldi şu an yaptığımız onlar için ama benim için değildi. Benim normalde şu saatlerde kafeden yeni çıkıyor olmam gerekiyordu. Birkaç günde hayatım alt üst olmuş gibi hissetmeden edemedim. Belki de hem hep tersine gidiyordum da yoldaki dişli kapanı hayatın çelmesi sanıyordum.

"Gergin misin?" diye sordu Yiğit.

Onlar konuşurken kendi düşüncelerime dalmış, sessizce dikiliyordum Aral'ın yanında.

"İstiyorsan Aral tek başına girebilir, sen de arabada oturduğun yerden tarif edebilirsin ona yolu."

Kafamı iki yana salladım karşı çıkarak. Yol tarifinde kötü olmam bir yana bu düpe düz bencillik olurdu. Aral'a her yere geleceğim seninle demiştim, kafama göre yan çizemezdim şimdi. Hem kendi gözlerimle görmem lazımdı yoksa ikna olmazdım.

"İyiyim."

"Pekala o zaman. Anahtarlar Aral'da. En az yirmi dakikanız olacak binadan çıkmak için. Bir şey bulsanız bile alamazsanız çünkü delil sayamayız, üstüne bir de içeri birinin girdiği belli olur. Aral usulüne göre halledecek her şeyi," diye açıkladı Yiğit. "Kolay gelsin o zaman. Biz buradayız, endişe etme."

Kafamı salladım. Aral hangi ara yanına bilmediğim birkaç swapla birlikte iki küçük fener almıştı yanına. Kabanının cebinden eldiven çıkarırken görmüştüm. Latesk eldivenler geçirdi ellerine. Tam bir profesyonel diye geçirdim içimden. Bir çift de bana uzattı. Bana da bir çift uzattı. Ellerime geçirdim ben de hızlıca. O sırada Aral Elleri cebinde ilerlemeye başladığında bende arkasından gidiyordum. Gergin olsam da soğukkanlı biri olduğum için zihnim berraktı. Ellerim titremiyordu, heyecanlı değildim. Gergindim yalnızca ve bu gerginliğim önümde yürüyüşe çıkmış gibi rahat rahat yürüyen adamın

sırtına bakarken her adımda azalıyordu. Haklıydı, onun kendine güveni benim endişeme kazma vuruyordu.

Aşmamız gereken duvara geldiğimizde Aral bir adım arkasında olan bana çevirdi başını. "Hazır mısın?"

"Bana şunu sormayı bırakabilir misin?"

Gülümsedi hafifçe. "Çalışıyor değil mi?"

Gözlerimi çevirdim huysuz bir ifadeyle. Kabul edecek değildim onun rahatlığının beni gevşettiğini. Koz veremezdim kimseye. İki metrelik duvara baktım ilgiyle. Duvarı aşmak benim fikrimdi ama nasıl aşacağım konusunu düşünmemiştim. Aral uzundu, çıkardı bir şekilde ama ben tek başıma yapamazdım. Aral'ın bana bir el atması lazımdı ama beni kaldırmasını da isteyemezdim şimdi.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde aklımdan geçeni biliyor gibi yüzünde hafif bir gülümseme oldu. Ben kısa biri değildim, hatta ortama üzeriydi boyum. 1.72 kadardım. Kollarımı kaldırsam duvarı tutardım tutmasına ama kendimi yukarı çekebileceğimden şüpheliydim.

"Duvarın üzerine otur, atlama," dediğinde anlamadım.

Beni duvara doğru çevirdi önce, ardından ellerini belimde hissettim. Beni kaldıracağını anladığımda kollarımı duvara tutundum ve beni kolayca kaldırdığı için kendimi yukarı çekmem hiç zor olmadı. Önce dizlerim üzerinde durdum otuz santimlik beton duvarın üzerinde Daha sonra ayaklarımı aşağı sarkıttım ama atlamadım. Karsız bir gün olsaydı atlardım ama yerde kar varken atlamak sakat işti. Kayarsam kafamı duvara çarpabilir ya da sakatlanabilirdim. Aral'a bakmak istedim ama Aral kendini yukarı çektiği gibi diğer tarafa geçmişti bile göz açıp kapana kadar. O cüssesi iki metrelik duvardan atlamayı nasıl başarmıştı hayret içinde izledim. Uzun boyun ve güçlü kolların avantajları bitmiyordu.

Tam önümde duvarın dibinde durdu ve kollarını uzattı. O bana kollarını açmış ona yukardan bakarken babamla salıncakta sallandığım bir anım canlandı zihnimde. Karlı bir gündeki sönük bir havai fişek gibi patlamıştı zihnimin bir köşesinde. Gözlerimi kapattım. *Şimdi sırası değil Lina.* Karın üzerine oturuyordum, ıslanıyordum ve donmuştum. Acele etmeliydik.

Gözlerimi açıp ona uzandım. Ellerim soğuk kabanını laketks eldivenlerin altında bile hissederken omuzlarına tutundum. Beni yine

belimden tuttu ve yere indirdi yavaşça. Yere inip pantolonumdaki karı temizledim üşüyen burnumu çekerek.

"Elektrik ne zaman-"

Sözüm bitmeden aniden etraf ışıksız geceye esir oldu, Aral'la gözlerimiz çakıştı.

"Süre başladı," dedi.

Kafamı salladım yutkunarak. Hızlı adımlarla acil çıkış kapısına ilerledik. O sırada kargaşa sesleri artmıştı çünkü tüm eğlence merkezinin elektriği gitmişti bu kez. Tüm aletler aniden durmuş olmalıydı. Çocukların bindiği aletlerde genelde yetişkinler olduğundan bunu düşünmemeye çalıştım. Hiç sırası değildi.

Aral aralıktan içerisini gözetlerken korumaların da kargaşayı yönetmek için binadan ayrıldığına kanaat getirmiş olacak ki bana dönmeden elini uzattı. Elini normalde tutmak rahatsız edici olmazdı ama lateks eldiven işleri çirkinleştiriyordu. Ellerini şimdi tutarsam, iyi olmayacaktı, biliyordum. O verdiği his, farklı olacaktı. Kabanının bilek kısmını tuttum. Göz ucuyla bana baktı ama bir şey demedi.

İçeri girdi sessizce, adımlarım onu takip etti. Ben içeri girerken kapıyı benim girebileceğim kadar aralık tutmuştu. İçeriden sesler geliyordu ama uzaktı bize. Çıkmamız gereken merdivenler elli metre kadar uzağımızdaydı. Normalde de karanlık olan bina tüm elektriği gittiğinde zifiri karanlığa evrilmişti ama neyseki yerlerde ve duvarlarda yön gösterici fosforlu şeritler yeterince aydınlatıyordu koridoru. Sesler gittikçe duyulabilir olduğunda yukardaki güvenliklerin de aşağı indiklerini anladım.

Aral beni bir köşeye çekip önüme geçtiğinde karanlıkta kamufile olmuş gibi hissettim. O tamamen siyah giyindiğinden karanlık içinde belli olmuyordu hiç. Biri dikkatle bakmadığı ya da üzerimize bir fener tutmadığı sürece fark edilemezdik. Önü bana, sırtı merdivenlere dönüktü, yüzünü sol omzuna doğru çevirmişti hafifçe, arkasını izliyordu. Parfüm ve karanfil kokusu doldu burnuma.

"Yangın çıkmış C12 bölümünde. Muhtemelen elektrik de ondan gitti. Jeneratörler devreye girmiyor, yangının kaynağını bulsunlar diye birilerini gönder. Binaların girişinde iki kişi kalsa yeter, diğerlerini sal çevreye insanları sakinleştirsinler, panik olmasınlar boşu boşuna Asaf Bey sorar hesabını. Ben gidiyorum C12'ye şimdi, teknik arıza

düzeltiyoruz deyin yangını öğrenmesinler, kaçar gider korkak karı kılıklılar," diyerek aşağı iniyordu güvenlikten biri.

Olduğumuz yöne bakmamıştı bile. O gider gitmez Aral onun indiği merdivene doğru ilerledi. Kabanını bırakmıştım, peşi sıra ilerliyordum ben de. Merdivenleri çıktık temkinli ama seri adımlarla, Aral önümden gittiğinden ona yolu tarif etmem gerekiyordu.

"Sağa," diye fısıldadım duyabileceği bir sesle, iki basamak arkasındaydım zaten.

Aral sağa dönecek oldu ama benim demek istediğimin aksine dönünce yanlış söylediğimi far edip refleksle uzanıp elini tuttum ama soğuk ve eldiven olduğu için normal ten hissiden uzak o hisle irkilerek bıraktım.

"Diğer sağ."

Aral bana döndü, gözlerim karanlığa alışmıştı, yüzünü seçebiliyordum artık. Hafiften kaşları çatılmıştı. "Diğer sağ?"

Yönleri zaten karıştıran biriydim, acele etmem gerektiğinde daha da bir karışıyordu her şey. Dilimle dudaklarımı ıslattım iki basamağı da çıkıp yanında dururken.

"Kalbine doğru yani," dedim aklıma lanet olası yön ismi gelmezken.

Aral sola, bana döndü. "Sağını solunu mu karıştırıyorsun?" diye fısıldadı sesini duyabileyim diye de bana doğru eğilmişti biraz.

Evet desem 'senin de yolu tarif edecek olman ne de iyi oldu Lina. Şimdi mi söylüyorsun bunu?' diyebileceği ve benim de bir cevabım olmadığı için çözüm odaklı düşündüm direkt. Sağ elimdeki lateksi çıkardım elimden, ardından onun sol eline uzandım. Parmağımı bileğindeki lastikten aşırıp çektiğimde elinden çıkarmıştım kolayca.

Beklemeden sağ elimi sıcak sol avucu içine kaydırdım ve sol eli itiraz etmeden kabul ederken elimi "Hiçbir şey sorma, takip et beni," diye fısıldadım gözlerine bakarak.

Ona arkamı döndüm, hızlı adımlarla koridordu adımladı ayaklarım. Elimdeki lateskleri montumun cebine soktum. Çok dolambaçlı değildi bina ama ben kısa yoldan götürüyordum bizi. İki kat daha çıktık. Binada kimse var gibi durmuyordu ve inkâr etmeyecektim, Aral'ın elini tutarken olmam gereken kadar gergin hissetmiyordum kendimi. Birinin varlığı bu kadar mı önemliymiş diye geçirmeden edemedim içimden. Babamı kaybettiğim de biri elimden tutsaydı, yine de bu kadar derine düşer miydim kendi içimden çıkamayacak kadar?

Asaf'ın odasının önüne geldiğimde geçen gün kilitli olmadığını anımsadığımdan sol elimle kapıya uzandım ama bu kez açılmamıştı. Ellerimiz ayrıldı, cebimden ona eldivenini geri uzattım. Kendiminkini takarken Aral cebinden çıkardığı küçük fenerden birini bana uzattı. Ardından cebindeki anahtarları çıkarıp diğer fenerin yardımıyla denem yanılma yoluyla açtı kapıyı. Kapının kilit sesiyle kanıma adrenalin yavaş yavaş yayıldığını hissettim. Aral girdi içeri önce, ardından ben girdim. İçeri girip üzerimize kilitledi kapıyı.

Doğruca masaya ilerledim. Aral'ın bana verdiği feneri açtım, masası derli topluydu. Mektup olduğu yerde değildi haliyle. Masanın arkasına geçip düzenini bozmadan dikkatle karıştırmaya başladım. Aral masanın arkasındaki kitaplığa yönelmişti doğrudan. Gizli kamerayı bulmak istiyordu sanırım.

Masanın üzerinde kayda değer bir şey bulamayarak çekmecelere yöneldim. İşe yarar bir şey, bir işaret, bir yazı bir belge aradım. İnsan ne aradığını bilmediğinde işi daha zor oluyordu gerçekten. Özellikle süreniz kısıtlıysa. Üstteki iki çekmece işe yarar tek bir gereç yoktu. Üçüncü çekmeceyi açmak istediğimde açılmadı. Üzerinde küçük bir kilit deliği vardı, kilitliydi.

"Anahtarlar içinde küçük bir tane vardı," dedim Aral'a omzum üzerinden bakarken.

Kütüphaneyle ilgileniyordu hâlâ. Kafasını bana çevirdi, eli sağ cebine girdi ve anahtar tomarını bana uzattı. Uzanıp aldım hızla ama en ufakları bile bu anahtar deliği için fazla büyük kalıyordu. Umutsuzlukla omuzlarım çöktü. Güç uygulamadım ama masa hareket etse de çekmece açılmamıştı. Lanet okudum sessizce anahtarı cebime atarken. Vakit kaybetmeyerek ayağa kalktım.

"Buldum," dediğini işittim Aral'ın.

Kamerayı bulmuş olmalıydı. Tam yanında duruyordum. Yukarıdaki raflardaki bir bibloydu dokunduğu. Aşağı indirip feneri üzerine tuttuğunda merakla izliyordum ne yaptığını.

"Nerede?" diye sordum anlamayarak.

Feneri yılanın parlak siyah gözlerinden birine tuttu, detaylı bakınca iğne ucu kadar bir delik gördüm. Ufacık bir kamera merceği olduğunu anladığımda kaşlarım çatıldı. Gerçekten gizli kamera vardı odasında manyak herifin. Bizi de mi çekmişti? Yakalanmış mıydık?

Aral ters çevirdi bibloyu, altında yuvarlak bir kapak vardı. Çizgileri denk düşecek yöne çevirdiğinde kapak avucuna düştü. Fenerin ışığı aydınlatırken içini, kamerayı görmek mümkündü, içerisinde kendine has bir düzenek kurulmuştu.

"Canlı kayıt değil," diye bilgilendirdi beni.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Burada mı depolanıyor yoksa bir yere mi aktarılıyor görüntü?"

Gözlerini bana çevirdi. "Depolanıyor, aktaracak bir mekanizması yok. Ya kimseye güvenmiyor ya da kimsenin görmesini istemeyeceği şeylere şahit oluyor bu kamera."

Yani ona sahip olursak bizim için iyi olabilirdi? İşimize yarayacak bir şeylere sahip olabilirdik.

"Alamaz mıyız?" diye sordum gözlerine bakarken.

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi. "Alırız, almasına ama içindeki kartın uzun süre depolama yapabildiğini sanmıyorum. Ne kadar süredir kaydediyor bilemeyiz. On ay öncesine dayanmıyor olabilir yani muhtemelen," dedi babamla ilgili bir şey görmeyi umut ettiğimi anlayarak.

"Anladım," diye mırıldandım.

Yiğit hiçbir şeyi almamızı istememişti. Delil olarak kullanamazdık ve Asaf anlardı bir terslik olduğunu. Ama o görüntülere bakmak istiyordum. O görüntülere bakarak en azından bir yol çizmemize sebep olabilirdi o kayıtlar. Hem benim babam bir ölü değil bir kayıptı, belki de...

Yapma Lina. Belkilerini asarsan boynuna belini büker. Yapma bunu kendine.

"Ben dosyalara bakayım," diye fısıldadım Aral'ın gözlerini üzerimde hissetsem de ona bakmayıp arkasından geçtim.

Yine ahşaptan olan dikey dosya dolabına adımladım doğruca. En üstteki çekmeceyi çektim kendime. Çeşitli evraklarla doluydu içi. Parmaklarımı üzerlerinden geçirip okudum hızlı hızlı. İşe yarar bir şey çıkmayacağına kanaat getirip ikincisini açtığımda isimli dosyalarla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı. Çalışanlardan birinin adını görünce dosyada kalp ritmim de bir değişim oldu. Çalışanların dosyaları mıydı? Neden kendi odasında tutuyordu bunları? Alfabetik sıralanmışlardı. K harfine gelebilmek için üçüncü çekmeceyi açtım hızla ama K harfliler

arasında Kadir Kara'ya dair hiçbir şey yoktu. Belki de öldü sanıldığı için çıkarılmıştı dosyası, belki de dosyası hiç olmamıştı bilmiyordum.

Kendi ismimi aradım istemsizce. Benim dosyam aynı çekmede bulunuyordu. İnce dosyayı çekip çıkardım. Burada çalışmak cv falan vermiş değildim, dosyada en fazla kimlik bilgilerim olmalıydı. Dosyayı açtığımda kimlik fotokopimle karşılaştım beklediğim gibi, başka bir şey yoktu içinde. Hayal kırıklığıyla yerine geri bıraktım. Şaka mıydı? Bir hiç için mi gelmiştik?

"Lina."

Arkamdan gelen sesle gözlerimi Aral'a çevirdiğimde masanın arkasında eğilmiş olduğunu gördüm. Uzun gövdesinden ötürü gözlerini görebiliyordum ama bana değil aşağı bakıyordu, kilitli çekmeceyle ilgilendiğini anlayıp yanına adımladım. Masanın arkasına geçtiğimde Aral'ın açamadığım çekmeceyi açtığını gördüm. Heyecanla yanına çöktüm.

"Nasıl açtın kilitliydi," diye fısıldadım.

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedi ilgiyle çekmeceyi karıştırırken.

Üzerinde durmadım, önüme döndüm ve ben de elimi içeri uzattım. İçeride üst üste istiflenen bir sürü zarf vardı. Büyüklü küçüklü farklıydı hepsi. Aral arkadan bir zarf çıkardığında nefesimi tuttum. Gördüğüm mektuptu bu.

"İşte buydu," deyip sol elimle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım aceleyle.

Üzerinde burasının adresi yazıyordu hoş bir le yazısıyla ama gönderilen adres yoktu.

Asaf Soylu yazıyordu üzerinde, açılmıştı daha önce. Aral burnuna yaklaştırdı zarfı, sanırım tarot kartını gönderenin bu mektup sahibiyle bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu. Merakla ben de uzanıp kokladım. Kokusu parfümlü gibiydi, bambaşka kokulardı ikisi de. Aral ne düşünüyor merak ederek gözlerimi ona çevirdiğimde aramızda bir zarfın eni kadar boşluk kaldığını fark ettim. Farkında olmadan heyecanla yaklaşmıştım ona.

Aramızdan indirdi zarfı. Dudaklarımı dilimle ıslattım. "Aynı değil," diye fısıldadım.

Kafasını salladı hafifçe, "Evet... Değil."

Karanfil kokusu çarptı yüzüme. Biraz geri çekildim yakınlığımızdan rahatsız olarak. Zarfa çevrildi gözlerim. O da dikkatini zarfa vermişti. Zaten açılmış olan zarfı açtı dikkatle, mektubu çıkardı içerisinden. Pahalı bir kağıttı, belli oluyordu hemen. Güzel bir el yazısıyla yazılmıştı fakat Türkçe değildi. Kaşlarım çatıldı gördüğüm şeyden ötürü.

"Kiril alfabesi mi?" diye tahminde bulundu.

"Leh," dedim kafamı iki yana sallayıp.

Neden Asaf Soylu'ya Lehçe bir mektup yollanmıştı? Asaf Soylu Leh miydi? Gözlerimi yazılar üzerinde gezdirirken aklımı toparlamaya ve mektubu anlamlandırmaya çalıştım. Annem yarı leh olduğundan ve belli bir yaşına kadar Polonya'da yaşadığından Lehçe'si vardı. Küçükken bazen benimle Lehçe konuşurdu. Çok iyi değildim ama biraz uğraşırsam anlardım ne yazdığını.

Aral telefonuyla birkaç fotoğrafını çekti. Sonra da swaplarla zarftan ve kâğıttan örnek aldı. Çok uzun değildi mektup, kafam dağıldığından çevirememiştim doğru düzgün ama davet kelimesini seçmişti gözlerim. Pazar günü olan davetle ilgili olmalıydı. Bu mektupla bir şeyler öğrenebilirdik belki.

Aral mektubu aldığı gibi geri koyarken önümdeki çekmeceye verdim dikkatimi. Saman kâğıdı A9 boyutunca bir saman zarf vardı. En üstteydi, en son o kullanılmış gibi. Uzanıp çıkardım çekmeceden. Dosyayı açtım, Aral içerisine feneri tuttuğunda içerisinde bir tomar fotoğraf olduğunu gördüm ve en üstteki fotoğrafta bana gülümseyen kendimi görmek kalbimin boğazımda atmasına sebep oldu. Nefret ve tiksinme kanıma zerk edilmiş gibi ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

Uzanıp çıkardım fotoğrafları. Neredeyse iki yüz adet fotoğraf destesinden bahsediyorduk. En üstünde duran fotoğraf on sekizinci yaş günümde babam tarafından çekilen bir fotoğrafımdı. Yüzümde içten bir gülümseme vardı, bir elimde annemin eski model kamerasından çıkan polaroiddeki aile fotoğrafımızı tutuyordum elimde, diğer elimde tuttuğum pastanın üzerinde on sekiz sayılı mumlar vardı. Bu fotoğraftan bir tane vardı, o da evdeki albümümüzdeydi. Peki şimdi fotoğraf burada ne arıyordu? Nereden bulmuştu? Ne zamandır sahipti?

Arkasını çevirdiğimde tandık bir el yazısı gördüm. Üzerini okuduğumda ellerim titremeye başladı.

24.10.2016

Canım Lina'm 18 Yaşında. Artık bir yetişkin sayılıyor.
Daha dün birinci sınıftı, şimdi üniversiteye gidiyor.
Gün geçtikçe Celina'ya benziyor.
Annesine âşık olduğum yaşa gelmesine dört sene kalmış.
Ne ara büyüdü, hiç bilmiyorum.

Boğazıma dizilen yumrular boğazımda bir ağrıya sebep oldu. Burnum sızladı, geriye düşmemek için dizlerimi yere yasladım. Daha okumadan anlamıştım babamın yazdığını, el yazısından tanımıştım. Ben onu üç kelimeyle öldürmüştüm. Şimdi o beni bu altı cümlenin altında ezmişti ama haberi bile yoktu. Olmayacaktı hiç belki de. Sırtımı dönmüştüm ona. Sırtımı dönmüştüm. Kaçacaktım, kör olacak sağır olacaktım. O benim büyümemden korkmuştu. Ben de korkmuştum. Ben büyümekten korkmuştum hep, çocuktum. Şımarık bir çocuktum. *Keşke hiç büyümeseydim baba. Büyüdüm, kötü oldum. Ben sen gittin diye büyüdüm.*

O altı cümle bir el oldu, Aral'ın kırdığı zincirden yakaladı ruhumu. Yüzümü bakmaya korktuğum o uçuruma çevirdi. Uçuruma baktım, o da benim içime baktı. O uçurum artık karanlık değildi, nefret ateşi yanıyordu. Aral'ın gözlerine benziyordu. Bir el uzandı, tuttu beni ve çekip çıkardı kendi içimden beni, irkildim. Gözlerimi sağıma çevirdim. Aral'ın siyah gözleri baktı gözlerimin içine. Endişeliydi, panik atak geçirmem den korkuyordu belki de. Bir çuval inciri berbat edecektim. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim. Şimdi sırası değildi.

Nefesimi kontrol altına aldım. Onun yaptığı gibi derin bir nefes aldım ve yuttum her şeyi. Her şeyi yutmaya alışkındım. Biraz daha yutardım. Ne olacaktı?

Fotoğrafı Aral'a uzattım hiçbir söylemeden. Muhtemelen örnek almak isterdi bundan da. O fotoğrafı aldığında gözlerimi fotoğraftan çektim ve diğerleri üzerinde gezdirdim. Fotoğrafın hepsi bana aitti, yalnızca ben vardım. Farklı senelerde, farklı yerde çekilmişlerdi. Hepsi gizlice çekilmişti, hiçbirinin varlığından haberim yoktu. Diken diken olmuştu tüm tüylerim, aynı zamanda öfkeden midem bulanmıştı. Neden bu adamda bu kadar çok fotoğrafım vardı? Neden babama ait bir fotoğrafa da sahipti? Ben tam olarak ne yaşıyordum? Ne istiyordu

bu herif benden? Takıntılı mıydı baan yoksa başak bir şeyin peşinde miydi?

Tüm hepsine hızlı hızlı bakmış eski düzenine geri dönmüştüm anlamasın diye. Burada fotoğraflarımı bırakmak istemiyordum, rahatsız ediciydi ama bırakmak zorundaydım. Aral elimden aldı desteyi en üste o fotoğrafı koydu ve ben gözlerimi o fotoğraftan alamadım. O fotoğrafı istiyordum ama alamazdım. Aral bulduğumuz gibi bıraktı ve kapattı çekmeceyi.

Ayağa kalktı, ben de masadan destek alarak kalktım ayağa.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordum Aral'a dönüp.

Gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Ne hissettiğimi, içimde neler olduğunu anlayama çalışıyor gibiydi ama ben izin vermediğim sürece ifadesiz bir yüze bakacaktı, biliyordu artık.

"Çıkıyoruz," diye onayladı beni. Kafamı salladım. O önce ben arkasında ilerledik kapıya.

Etrafı kolaçan ederek çıktı dışarı, beni bekledi. Odadan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey eldivenleri soymak oldu ellerimden. Tiksinmiştim dokunduğum her şeyden. Aral kapıyı kilitledi, ardından feneri kapattı ve bizi karanlığa mecbur etti. Gözlerim ışığın varlığına alıştığında bir süre hiçbir şey göremedim, Aral'ın varlığını hissediyordum yalnızca. Lateks eldivenleri parmaklarından çıkardığını işittim, ardından sıcak bir el sol elimi elinin içine hapsetti. Kafamı ona çevirdim ama yüzünü seçemedim, gözlerim alışmamıştı henüz karanlığa. Ses etmedim. Elimi tuttuğu iyi olmuştu, bir yere çöküp kusabilirdim.

Yol hafızası benim gibi kötü olmadığından onu getirdiğim yolu takip ederek çıkardı bizi binadan. Henüz elektrikler gelmemişti. Şahin iyi iş çıkarmıştı anlaşılan. Yine duvardan atlayacağız diye beklemiştim ama Aral bizi arka bahçeden çitlerin arasına sokmuş endişeli kalabalığın arasına çıkarmıştı.

O an aklıma gelen detayla durdum. Durunca kafasını bana çevirdi sorar gözlerle.

"Birileri görürse beni, tanırlar," diye hatırlattım ona.

Elini uzatıp beremi gözlerime kadar indirdi, ardından montumun kapüşonunu da kapattı. Büyük kapüşon yüzümün önüne kadar geliyordu, başımı eğersem sorun olmazdı sanırım. Hele bu kalabalık için de hiç göze batmazdım muhtemelen. Elimi tutmaya devam ederken

ilerledik, burası bölgelerden oluşuyordu. Eski telefonlardaki yılan oyunundaki yılan gibi kıvrılıyordu çitler.

"Nereye gidiyoruz ki? Neden çıkmadık?"

"Şahin'le buluşacağız," dedi elimi bırakmadan ilerlerken.

Yanık kokusu gelmişti burnuma. Yangın alanı çok uzak değildi buraya.

"Nerede olduğunu biliyor musun ki?"

"Biz onu bulmayacağız, o bizi bulacak," dedi gözlerini bana çevirmişti bunu söylerken.

"Çıkışa gidiyoruz yani?"

Kafasını salladı. Yönergeleri takip ederek bizi çıkışa yönlendirdi. Elektrik kesintisini beklemek istemeyen bazı kişiler de çıkış yolunu tutmuştu. Bazıları sosyal medyada bu durumu paylaşıyor, bazıları güvenlikleri kavga ediyor, dönme dolapta mahsur kalanların bazıları bu durumu romantikleştirirken bazıları isyan ediyordu. Bunun sebebi bizdik, bu kargaşanın sebebi bizdik. Ama kendimi suçlu hissetmedim. Hissedemedim bir şey.

Önüme döndüm. Botlarımız altında ezilen karın sesine odaklandım zihnimi boşaltmak isteyerek ama mümkün değildi pek.

"Saat kaç?"

Aral gözlerini yüzüme çevirdi. Kafamı kaldırmıştım ben de ona bakıyordum doğrudan. Sol kolundaki saatine baktı.

"Sekizi otuz iki geçiyor."

"Dokuzda evde olur muyuz?"

Hangi ev Lina? Senin bir evin bile yok artık.

Alin'i görmek istiyordum. Alin'e sarılmak istiyordum. Anneme de gitmek istiyordum. Annemin dizine yatmak istiyordum. En son ne zaman annemin dizine yattığımı bile hatırlamıyordum. Eskiden her üzüldüğümde annemin dizine yatar, o saçlarımı okşarken kırıklığım geçmese de dinene kadar beklerdim. Hemen ayağa kalkmazdım düşünce, bir yere yaslanır dinlenirdim. Yaslanabilmenin rahatlığı olduğundan yeni kırıklar korkutmazdı gözümü, yalnızlığıma rağmen yaşama umudum bundandı belki de. Sonra sızlanma hakkımı sonsuza denk almıştım elimden. Dinlenme hakkımı, içimi dökme hakkımı ve bir yere yaslanma hakkımı... Ama şimdi gidip annemin dizine yatmak istiyordum. Yine üzülmesin diye hiçbir şey anlatmazdım ama dizinde uyumaya ihtiyacım vardı.

"İstiyorsan oluruz," dedi adımları duraksarken.

"Alin'e," diye mırıldandım gözlerimi yüzünde değil göğüs hizasında gezdiriyordum. "Dokuzda geleceğime söz verdim. Hep dokuzda evde olurum. Geç kalırsam ağlamaya başlar."

Sol eliyle elimi tutuyordu hâlâ. Beni kendine çektiğinde bir iki adım öne sendeledim, önünde durdum. Gözlerimi yüzüne çevirdim yavaşça, o da bana eğilmiş yüzüme bakıyordu.

"İyi misin sen? Sormayayım diyorum ama –"

"Sorma," dedim kafamı yavaşça kafamı iki yana sallayarak siyah gözlerine bakarken. "Şimdi sorma. Yarın sorarsın."

Yarın sor ama, diye geçirdim içimden. Bana yarın da nasıl olduğumu sor.

Alt dudağını ağzından içeri yuvarladı söyleyeceklerini yutar gibi. Gözlerini kapandı önce, sonra tekrar açtı. Yumuşak bir bakış vardı sert yüzünde, tezattı ama emanet durmuyordu çehresinde.

"Tamam," dedi kafasını kaldırıp gözlerini etrafta gezdirirken. "Yarın sorarım."

"Elektrik gelmeden çıkalım. Her yerde kamera var zaten," deyip yürümeye başladım elini bırakırken.

Sağ elim anında üşümeye başlamıştı. Alışmak işte bu kadar kolay, yokluğu bu kadar aniydi. Aral yanımda olduğu sürece ister istemez yalnızlığımdan sıyrılacağımı biliyordum, gerçekçi biri olmuştum hep ve sırf bu özelliğim yüzünden bunu sürekli kendime hatırlatacaktım bunu da biliyordum. Kırılmamak için geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı bu, sürekli o sıyrılır gibi olduğum yalnızlığın kollarına düşeceğimi hatırlatıp duracaktım kendime ister istemez. Bir gün yarın olacaktı ve kimse nasıl olduğumu sormayacaktı bana.

Ellerimi cebime soktum, yere bakarak ilerledim çıkışa. Aral tam arkamdan geliyordu. Ayak seslerini işitebiliyordum. Önünde sıra olan yer dikaktimi çektiğinde ora çevirdim bakışlarımı. Elektrikle işi olmayan tek yer fal çadırıydı. Mum ışıkları ve tütsüler eşliğinde mistik bir havası vardı o çadırın. Elektriğe pek ihtiyacı yoktu işini yapması için. Adımlarım durmuştu, taror kartı hakkında yorum yaptırabilirdik ona.

"Ne oldu?"

"Fal baktıralım," dedim aklıma aniden gelen fikirle Aral'a bakarken.

"Fal mı?"

"Tarot falı," diyerek çenemle çadırı işaret ettim. "Önce parayla fal baktıralım. Sonra şüphe çekmeden ters deliyi soralım çok meraklıymışız böyle şeylere gibi."

"Olmaz," dedi kesin bir dille.

"Neden? Hoşlanmıyor musun?"

Elini saçlarının arasına soktu yorgun bir ifadeyle. "Diyelim ki gittik baktırdık ve kötü şeyler söyledi. İnan veya inanma etkilenmez misin söylediklerinden? Kafanın bir köşesinde dönüp durmaz mı söyledikleri?"

Dönerdi. Hem de öyle bir dönerdi ki. İnanmıyordum böyle şeylere ama olur da hanende bir ölüm görüyorum derse Aral'ın ektiği o umut çiçeğinin kanadına bir zehir düşerdi. Zaten aklım bir pamuk iğliğiydi, kopacak hale gelmişti. Risk almaya değer miydi?

"Bırak Yiğit halletsin kartı. Her şeyi sen yapamazsın. Yapamayız. Bizimiz buradaki işimiz bitti. Eve gidelim."

Benim bir evim vardı. Ama içinde kimse kalmamıştı. Gideceğim ev, benim değil onun eviydi. Ama o eve gidelim diyordu bana. Benim evim yoktu ki. Kafamdaki Müge Anlı, Aral'a söylendi. *Benim evim yok! Lina Kara'nın artık bir evi yok! Sen beni çıldırtma mı istiyorsun?*

Dudaklarımı birine bastırıp önüme döndüm ve yoluma devam ettim. Birkaç adım atmıştık ki biri öylesine doğal bir şekilde yürüyüşümüze katıldı ki kafamı çevirip bakmak zorunda hissettim kendimi. Şahin'di sağ tarafımda benimle aynı tempoda adımlar atarak yürüyen. Üstü başı tertemizdi hâlâ. Sanki yangın çıkaran o değildi. Elinde ufak peynirli bir cips paketi tutuyordu. Yeni açmış olmalıydı çünkü bitmemişti.

"Ne durumdayız?" diye sordu ilgiyle.

"İyiyiz," dedi Aral sol tarafımda yürürken.

Şahin'in gözleri Aral'daydı. Ben de önüme döndüm ama Şahin elini arkama uzatıp ardından doğruca cebine soktuğunu gözümden kaçırmadım. Aral'dan bir şey almıştı sanırım. Gözlerimi şüpheyle çevirdim solumda yürüyen adama. Bir sigara yakmak üzereydi.

"Ne verdin ona?"

"Yuh! Nasıl hissetin?" diye şaşkınlık nidası döküldü Şahin'den. Kafamda hem şapkam hem de kapüşonum olduğundan elini uzattığını

hissetmeyeceğimi düşünmüştü ama ne kadar duyarlı olduğumu bilmiyordu.

"Bir şey de kaçmıyor gözünden, cin gibi," dedi Aral'a eğlenen bir sesle.

Şahin'in benimle eğlenmesini umursamadım, Aral'a bakıyordum dik dik bir cevap bekleyerek. Aral dudakları arasındaki sigarayı adımları hiç duraksamadan ilerlerken tanıdık bir siyah çakmakla tutuşturdu. Eğlence merkezinden çıktığımız gibi arkamızda bir aydınlık alevlenir gibi peyda olduğunda omzum üzerinden arkama çevirdim gözlerimi. Ayak bastığımız an karanlığa gömülen bu yer, şimdi küçük bir şehir gibi parlıyordu, elektrik kesintisi sona ermişti. Denk mi gelmişti yoksa planın bir parçası mıydı bilmiyordum.

"Ben kaçar o zaman?" Soru sorar gibiydi Şahin'in sesi. Aral'dan onay alıyordu her nereye kaçıyorsa. "Siz nereye?"

"Eve," diye cevapladı Aral sorusunu kısaca.

Burun kemerini sıkmıştı, yorgun olmalıydı. Ben de öyleydim. Sinirlerim tek bir günde on sene yıpranmıştı. Dün de iyi uyuyamamıştım. İyi bir uyku çekmek istiyordum ama içten içe uykuya düşemeyeceğimi de biliyordum aslında. Etraf sessizleştiğinde düşüncelerim daha sesli bir hâl alıyordu.

"İyi. Sabah görüşürüz o zaman. Selam evdekilere," dedi Şahin sonra bana döndü. "Bol bol dinlen sen de. İçeri bir girdin on sene yaşlanmışsın."

Buz gibi bir espriydi ama kendisi epey eğleniyordu.

"Görüşürüz," dedim ben de sadece.

"Esprim mi daha soğuk sen mi?"

"Esprin," dedim tereddüt etmeden.

"Göklerde Şahin gibiydim, esprilerimden vuruldum," dedi bana trip atar gibi. Elindeki turuncu cips paketini buruşturup arkamızdaki çöpe deliksiz atmış ve bize referans yaparak arkasını döndüğü gibi ortadan kaybolmuştu. Dudaklarımda hafif bir gülümseme olduğunu o gittiğinde fark etim. Farkında olmadan gülümsemiştim Şahin'in tuhaf hareketlerine.

Aral'la kendi yolumuza giderken tekrar Aral'a çevirdim gözlerimi. Hâlâ cevaplamamıştı soruşumu ama kaçamayacağını o da biliyor olmalıydı. Sigarasını hızlı içmişti, bitmek üzereydi.

"Ne verdin Şahin'e?"

Aral sigarasından derin bir nefes aldı. Dumanla verdiği nefesi soğuk havada dağılmıştı. Siyah gözlerini gözlerime dikti.

"Kamera kayıtlarını aldım."

Böyle bir cevap beklemediğimden kaşlarım çatıldı hafifçe ve adımlarım durdu şaşırarak. Ne demek kamera kayıtlarını aldım? Neden almıştı? Alacak gibi durmuyordu hiç ve söylememişti ama içinden bir şey çıkmayacağına emin gibi durmuştu. Savcı da her şeyi bulduğumuz gibi bırakmamız konusunda netti. Ben de bu yüzden vazgeçmiştim istemeyerek de olsa. Ama şimdi Aral aldım diyordu. Asaf fark etmeyecek miydi bunu? Anlamaz mıydı bugün birilerinin içeri girmiş olabileceğini?

"Neden aldın?"

Gözlerime bakıyordu kaçırmadan. "Al der gibi baktın."

"Ne?"

Sigarasından bir nefes alırken gözlerini kıstı rüzgâr ona doğru esince duman gözlerine kaçmasın diye. Ardından biten sigara izmaritini kaldırıp kenarında üç metre kadar uzağımızdaki konteynıra baş ve işaret parmağını kullanarak fırlattığında tam isabeti. O sırada çektiği duman ciğerlerini de terk etmişti. Gözlerini doğrudan bana çevirdi yine.

"Bana al der gibi baktın. Ben de aldım," dedi ellerini ceplerine sokup önemsiz bir şey yapmış gibi. "Ben bir şey çıkmayacağına eminim ama sen merak ediyordun ve ben tek bir acaban olsun istemiyorum. Ben ya da Yiğit olmaz dedik diye onu olmaz kabul edecek biri değilsin sen Lina. Günü geldiğinde bugünü hatırlayıp o gün eğer almış olsaydık bir ipucu bulur muyduk diyeceksin, biliyorum. Demeni istemedim. Şüphe iyidir, tetikte tutar. Ama fazla şüphe seni ipe götürür. Temizleyebildiğim kadar temizleyeceğim kafandaki şüpheyi. En azından kendim ve amacımız hakkında olanları."

Yutkundum. Ben şüphenin içinde bir anda düşmüş biri değildim, ben o şüpheyle büyümüştüm. Küçükken de güvensiz bir çocuktum, yaşadıklarımdan ötürüydü ya da bilmiyorum kendimi hep güvensiz hissetmiştim belki de. Güven benim hep ulaşmak istediğim ama ikna olamadığım bir bilmeceydi. Aral için de ona güvenmem çok önemliydi, kendisinin bana güvenmesi çok önemliydi çünkü aldığı riski biliyordu. Tecrübeleri sırtındaki bıçaktı kardeşi tarafından oraya saplanan. Ben ne kadar istiyorsam ona güvenmeyi, o da benim ona inanmamı o kadar

istiyordu. Bu bile şüphelendiriyordu beni ama mâni oldum kendime. ***Adam sana samimi bir açıklama yapıyor, en azından bunun için şüphe etme Lina. İyice paronayak oluyorsun.***

Kuruyan ve çatlayan dudaklarımı dilimle ıslattım istemsizce. "Savcı... Rahatsız olmaz mı bundan?"

"Laf eder tabii ama çok önemli değil. Asaf anlamayacak."

Kanunlara uymak ya da uymamak çok da umurumda değildi şu durumda. Ben neyin içinde olduğumu, düşmanımın kim olduğunu, yaşamak için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyordum ve cevap aldığım sürece bazı sınırları aşabilirdim. Aral'ın yaptığı şey sorun değildi benim için, Şahin'in yangın çıkarması ya da Aral'la gizli kapılar ardından gezinmek. Sorun değildi bunların hiçbiri, zira hastaneden bir neşter de çalmıştım dün. Daha bir saat önce kendi doğrularımız ve bunların ışığında belirlenen kendi sınırlarımızdan bahsetmiştim. Aral'ın da sınırları kendi doğruları yönünde aşabileceğini biliyordum ve aştığına şahit olmuştum. Bizi cevaplara yasanın ışığı götürmezse biz de gölgelerde gezecektik.

"İstemiyorsan söylemem savcıya," dedim samimiyetle. "Benim için yaptın sonuçta."

Yüzünde ufak bir gülümseme oldu. "Bilse de bilse yakalanmayacağımız için sorun değil. Sen karar ver söyleyip söylemeyeceğine."

Kayıtları delil olarak kullanmak zor olabilirdi ama içinden bir şey çıkarsa yol gösterir, çıkmazsa benim merakım giderilmiş olurdu. Yakalanmayacaksa şayet sorun da yoktu her halükarda. O halde savcıya söylememin de bir anlamı yoktu. Bu Aral'ın ona güvenip güvenmediğimi ölçtüğü ufak bir testti belki de. Söylemeyecektim.

"Nasıl aldın peki?"

Çenesine dokundu düşünür gibi. "Gizli kamera şüphesi ortaya çıktığında yanımda her ihtimale karşı farklı birkaç farklı hafıza kartı getirmiştim. Düzeneği bozdum, yerine uygun boş kartı koydum. Asaf gördüğünde kameranın bozulduğunu bu yüzden karta hiçbir şey yazılmadığını düşünecektir."

Şahin'in dedikleri geldi aklıma. O tüm ihtimalleri düşünür demişti. Öyle de olmuştu gerçekten. Başından beri alma gibi bir ihtimali düşünmüş, bu ihtimale uygun bir planda kurmuştu kafasında.

Planlarını bozacak tek ihtimal bendim, o da henüz beni tanımadığından kaynaklanan bir tahmin edilemezlikti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım minnettar hissederek. "İçinde kayda değer bir şey olduğunu düşünmüyorsun ama yine de benim için almışsın. Bunun... Benim için önemi büyük."

Çünkü daha önce anne ve babam dışında kimse benim için bir şey yapmamıştı. Kimse bana zarar verme isteği gütmeden güvenimi kazanmak istememişti.

Aral teşekkürüme bir şey demedi. O sırada montumun cebindeki elimin altına titreyen telefonumdan gelen bildirim sesiyle ikimizin de gözleri cebime çevrildi. İrkilmiştim. Telefonu cebimden çıkardım, Aral'ın ekranıma baktığını biliyordum ama rahatsız olmadım bundan. Gizli saklım yoktu hiç. Aydınlanan ekranda Asaf Soylu'dan gelen mesajın bildirimi vardı.

Ürperdim. Sanki ondan bahsettiğimizi hissetmiş gibi mesaj atması, üstüne odasında bir sürü fotoğrafımın olması beni normalden daha fazla huzursuz hissettirmişti. Farkında olmadan derin bir nefes alarak mesajı açtım.

Asaf Soylu

Yarın sabah kahvaltı yapıp iş görüşelim. Konum atarım.

Mesajı o kadar emrivaki doluydu ki kaşlarım çatılmıştı. Mektubun fotoğrafını çekmiştik, belki yeterince açıklayıcı olurdu davet için. O adamla değil aynı masada oturmak, aynı ortamda bile bulanmak istemiyordum. Odasında tonlarca fotoğrafım çıkmıştı, bu öylesine rahatsız ediciydi ki mide bulantım tekrar baş göstermişti. Oraya gidersem o adamın suratına ya bir yumruk atacaktım ya da yüzünde bir yarık açacaktım, tanıyordum kendimi. Sabrımın sınırına dayanmıştım çoktan, eksiden harcıyordum.

"Gitmen gerekmiyor," dedi Aral.

Rahatsız olduğumu anlamıştı. O karanlık odada kendi fotoğraflarıma bakarken de anlamıştı. Biliyordum. Gitmek de istemiyordum ama bu parti ile babamın ilişkisinin ne olduğunu merak ediyordum. Asaf'ın bu kadar ısrarcı olması ve beni teşvik etmek için borcumun tamamını silmeyi teklif etmesi de cabasıydı. O kısa mektup tüm sorularımın cevabını verebilir miydi? Ya da Aral'ın içinden hiçbir şey çıkmayacağına neredeyse emin olduğu o kamera kayıtları, bana cevap verebilir miydi?

"Gitsem iyi olur ama," dedim ben de gerçekçi olarak.

Sol elimin parmaklarını gözlüklerim altından ağıran gözlerime bastırdım. Uykumun haram olduğunu hissediyordum şimdiden.

"Gideceksen bile tek gidemezsin," dedi kesin bir dille. Gözlerimi ona çevirdim. "Beni ne sıfatla tanıtacağın sana kalmış Lina ama o şerefsizle aynı masaya tek başına oturmayacaksın."

- Devam Edecek-

12.11.2021
Teorilerinizi bana bırakın ki neler düşünüyorsunuz bileyim.
Oy ve Yorum bırakmayı unutmayın lütfen.
-Sizi seven Filiz buradaydı

Bölüm 7 | İlginlik Yasası

İyi akşamlar <3

Bu bölüm bir önceki bölümden daha uzun. 19.5K kelime kadar :)) Kitap olsaydı eğer doksan sayfa falan okumuş olurdunuz sanırım hemen hemen. Uzun bölümler yazmayı seviyorum. Siz de okumayı seviyorsunuz diye düşünüyorum. Beni motive eden en büyük etken yorumlarınızı okumak. Bu yüzden yorum yapmayı unutmayın lütfen, mümkünse her pasaj da yorum okumak istiyorum eheheheh<3

Lütfen Oy ve Yorum bırakmayı unutmayın. Öpüldünüz <3

Bana ulaşabileceğiniz bazı sosyal medya hesaplarım:

Instagram & Twitter & Spotify: ***filizpuluc***

Biby'nin alıntılarını ve bölüm isimlerini paylaştığım Instagram hesabı: ***baziinsanlarboyleyasar***

Spotify'da SSRI isimli playlist Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'a ait. Dilerseniz kaydedebilirsiniz.

Twitter'da #Biby ya da #BazıİnsanlarBöyleYasar taglerini takip ediyor oluyorum. Bölüm okuduktan sonra oraya da gelebilirsiniz.

Keyifli okumalar dilerim...

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 7: İLGİNLİK YASASI

♪ Dostum Değil Uykular - Sena Şener

♪ Uykusuz ve Dengesiz - Yüzyüzeyken Konuşuruz

♪ Running With The Wolf - AURORA

Hayat bazen üzerinize yıkılır. Sizi yıkmaz, üzerinize yığılır öylece. Tonlarca ağırlık omuzlarınıza bindiğinde nefes alma ile alamama arasında, o sıkışmışlık hissi içinde yaşarsınız. Hayat üzerinize yıkılır, bu sizi öldürme ama keşke ölseydim dediğiniz anlarda yaşatır. Artık bitsin istersiniz. Artık bırakmak istersiniz. Bir dakika. Yalnızca bir dakika rahat bir nefes almak istersiniz. Ve ulaşamadığınız o tek bir rahat nefes sizi ya küstürür her şeye ya da hırslandırır her şeyi aldırır

göze. İyi olmak da kötü olmak da bir seçimdir. Tek bir anda verilen o karara bağlıdır bazen her şey ama hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir yalnızca. Her şey düzenli bir kaosun parçası. Herkesin yerini bulması gerek. Ben yerimi bulamıyorum. Ben kaosun bir parçası değil, kendisiyim.

Aral ile eğlence merkezinin önünde söylediklerine karşı cevap vermemiştim. Yorgun hissediyordum. Konuşmaya, bir şeyleri açıklamaya ya da karşı çıkmaya halim yoktu hiç. Sabah olsun istiyordum. Sabaha dinlenmiş bir şekilde uyanmak istiyordum. Öyle olmayacaktı biliyordum ama biraz uyumak istiyordum. Yarın konuşalım, ben daha iyi ve net düşünürken konuşalım istiyordum. Tek bir kişi bile soru sormasın bana istiyordum. Cevaplarım yoktu onlara ihtiyacım vardı.

Aral ve savcı bir şeyler konuşmuşlardı. Dinlemiştim onları kendimi zorlayarak ama hiçbir yorum yapmamıştım. Aral'ın dikkatini çekmişti bu suskunluğum ama bir şey sormamıştı. Sorma demiştim çünkü. Yarın sorardı belki. Yarın olsun istiyordum artık.

Aral'ın arabasında o yüksek binaların içine gerdi döndük. Bir gün içerisinde farklı yerlerde olmaya alışkındım ama bu kadar farklı duygu durum içinde olduğum olmamıştı, tuhaf bir gündü. Normalde bu saatlerde kendi evimde olmalıydım aslında. Ama artık oraya bir daha dönmeyecek gibi hissediyordum. Benim evime dönmeme izin vermeyeceklerdi.

Arabadan inip binaya adımlarken Aral'ı takip ettim sessizce. Güvenli ev dedikleri eve bu akşam mı gidecektik yoksa geceyi burada mı geçirecektim bilmiyordum. İstemiyordum tanımadığın insanların yanında kalmayı fakat o kadar yorgundum ki bunu tartışmak için, bir köşeye oturup uyumak istiyordum yalnızca. Alin'i istiyordum. Kafamı sırtına yaslamak ve uyumak istiyordum. Yanımda biri olmayınca uyumak zor oluyordu.

Asansöre bindik. Yüzüm kapıya dönüktü, Aral yanımda duruyordu, kollarımız birbirine dokunuyordu hafifçe. Nefes alışveriş seslerimizden başka bir ses duyulmuyordu. Aral'ın yorgunca yüzüne dokunduğunu gördüm göz ucuyla. Burun kemerini sıkıyordu, gözleri yorulmuştu, belki de o da uykusuzdu.

"Güvenli eve bu gece geçelim," diyerek sessizliği o bozdu. "Gece hareket edersek takip edilme riskimiz daha aza iner."

Gecenin gündüzden güvenli olduğu bir duruma nasıl gelmiştik? Takipten bahsedince istemsizce aklıma o adamın odasında bulduğumuz fotoğraflarım gelmişti yine. Neden beni dört senedir takip ettirdiğini anlayamıyordum. Bana mı takıntılıydı yoksa başka bir şeyin mi peşindeydi anlam veremiyordum. Üstelik babamda olması gereken bir fotoğrafa da sahipti.

Cenazedeki gülümsemesini, eğlence merkezine gittiğimde yüzündeki o tatmin edici ifadeyi düşündükçe midem daha çok bulanıyordu. Yarını düşünmek istemiyordum hiç. Yarın o adamı görmek istemiyordum. Elimden bir kaza çıkması muhtemeldi. Aral'la da gidemezdim. Asaf'ın her halükârda babamla bir ilişkisi vardı ve babama ne olduğunu biliyor olma ihtimali çok yüksekti. Beni takip ettiriyorsa Aral'ın otopsiyi yapan doktor olduğunu biliyor olmalıydı. Birlikte gidersek kabak gibi ortada olurdu neden birlikte gezdiğimiz.

Derin bir nefes aldım. Şimdi düşünmek istemiyordum bunları. Bugün daha fazla düşünmek istemiyordum. Düşünmeyecektim. Düşünme Lina.

"Yorgun musun?"

Gözlerimi kapıda çekip ona çevirdim. Onun gözleri zaten benim üzerimdeydi. Siyah gözleri gözlerime bakarken kaşlarını çatmıştı huzursuz bir ifadeyle. Susuyordum ve yüzümde ifadesizlik hakimdi. İlk tanıştığımızdaki gibi bir ruh haline içindeydim. Kabuğuma çekilmiştim yine.

Kafamı salladım hafifçe. "Yoruldum."

"İstersen bu gece burada kalabilir –" lafını böldüm kafamı iki yana sallayarak.

"Nasıl planladıysan öyle yapalım."

Bir şey söylemedi ama söylediğim cümle kaşlarını çatmasına sebep olmuştu yine. Çünkü ona 'sen nasıl planladıysa öyle yapalım' demiş hiçbir şey sormamıştım ya da karşı çıkmamıştım ona. Bazen çok yorulduğum o kadar boş vermiş oluyordum ki salıyordum bir yerden sonra. Tam da o anımdaydım şu an. Lina gel şuradan atlayalım dese, uyardım.

Kapılar açıldı. Dışarı adım attım. Bu sefer sola değil sağa döndük. Güneş abla karşı dairede oturduklarını söylemişti bu sabah. Ben öndeydim, kapının tam önünde durdum, Aral solumda biraz

arkamdaydı, uzanıp zile bastı. Kapı birkaç dakika sonra açıldı. Güneş abla yüzünde bir gülümsemeyle açmış ve yanındaki Alin'e bakmıştı.

"Bak geldi Linacın gel işte," dedi onu teselli etmek ister gibi.

Gözlerim, neredeyse ağlamak üzere olan Alin'le buluştu o an. Alin beni görünce yüzünde küsmüş bir ifade oldu ama bana adımladı.

"Linacım yeyde kaldın?"

Dizlerimi çökerek önünde eğildim ve kollarımı ona uzattım. Kollarını boynuma sardığında bende ona sarıldım. Derin bir nefes aldım, rahatlamıştım biraz.

"Üzgünüm minik sincap. İşimiz biraz uzun sürdü."

Yüzünü boynuma gömmüştü. "Ben annecimi göymek istiyoyum. Anneme gidelim," dediğinde ağladığını tenimin ıslanışından anladım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, diyecek tek bir kelimem yoktu. Kalbimdeki kırıklıklardan kan sızıyordu içime. Onu teselli edebilecek tek bir kelime yoktu zihnimde. Hiç zamanı değildi. Onu sıkıca tutarak ayağa kalktım. Belime giren ağrı diz kapağıma kadar vurdu. Dişlerimi sıkıp kapının pervasında destek aldım kalkarken.

"Aaaaa," dedi Güneş abla küser gibi. "Ama Linacına kurabiyelerimizi göstermedik daha!" dedi Alin'in dikkatini çekmek için.

Alin yüzünü boynumdan çektiğinde yüzünü görmek için kafamı sağıma çevirdim. Mavi gözleri kızarmıştı hemen. Yanaklarını ellerinin tersiyle kuruluyordu. Burnumun direği sızladı, sol elimi uzatıp yumuşak yanaklarını kuruladım. Elim yanıyordu ne zaman göz yaşını silsem.

"Bis kuyabiye yaptık," dedi bana bakarken.

Yüzüme bir gülümseme kondurdum her şeye rağmen kız kardeşim için.

"Öyle mi? Güzel olmuş mu?"

Kafasını salladı gülümseyerek. "Hım," dedi burnunu çekip. "Sana ve anneme yaptım. Anneme de götüyelim."

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Hani kurabiyelerin? Bana göstermedin ama? Ben çok açım."

"Muftakta," dedi dişlerini göstererek gülerken. "Hani kuyabiye adam vaydı ya şiyekte. Onu yaptık."

"Hadi Linacına gösterelim," dedi Güneş abla içeri geçmemiz için kapıyı açarken.

Gözlerimi Güneş ablaya çevirdim. Yüzümde minnettar bir bakış olduğunu biliyordum. O kadar borçlu hissettim ki ona kendimi. Alin'in dikkatini dağıtmasa ne yapardım bilmiyordum hiç. Güneş abla buruk bir gülümsemeyle bakarken yüzüme gözlerini usulca kapatıp açtı önemli değil der gibi.

"Hadi içeri geçelim," dedim Alin'e ve onu içeri bıraktım.

Botlarımı çıkarırken sessizce yanımızda dikilen Aral'a çevirdim gözlerimi. Ablasına dönük olan gözleri bana çevrildi.

"Gideceğiz değil mi?" diye sordum.

Kafasını salladı hafifçe. "Karnını doyur, uyumak istersen de uyu," dedi.

Akşam yemeğini birlikte yemiştik zaten ama iştahım kaçtığı için pek bir şey yiyememiştim. Kafamı salladım hafifçe. Ardından gözleri Güneş abla ve benim aramda gidip geldi. "Gece on iki gibi çıkarız evden, yol çok uzun sürmeyecektir."

"Tamam," diye mırıldandım. "Görüşürüz o zaman."

"Sen nereye?" diye sordu Güneş abla merakla Aral'a.

"Eve," dedi Aral saçlarını geriye doğru çekerken.

Botlarımın fermuarını açmıştım ama çıkarmamıştım ayağımdan dikiliyordum öylece. Güneş ablanın dikkati Aral'daydı. "Sen yemek yemeyecek misin?"

"Yedim ben, aç değilim. Duş alıp uzanacağım biraz."

"Tamam o zaman."

"Dayıı!" diye ses evin içinde yankı ederken Alin'in yanından bir kız fırladı ve Aral'ın bacağına sarıldı.

Aral'ın yüzünde bir gülümseme olurken eli kızın saçlarına gitmişti. Kız Güneş ablaya o kadar benziyordu ki ancak bu kadar benzeyebilirdi, Melek bu küçük kız olmalıydı. Altı yedi yaşlarındaydı en fazla.

Yanağını dayısının bacağından yaslamaktan vazgeçip çenesini yukarı kaldırdı ve kınar bir sesle "Beni görmeden mi gidecektin?" diye sordu Aral'a.

"Yapabilir miymişim böyle bir şey?" diye sordu o da gülen bir sesle.

Muhtemelen onun da küçük bir kardeşi olduğu için ve kardeşlerine baktığı için çocuklarla arası oldukça iyiydi. Cevabı güldürmüştü Melek'i. Dayısına o kadar odaklanmıştı ki gözleri beni yeni fark ettiğinde biraz utandı sanırım. Aral'ın soluna doğru küçük birkaç adım

attı. Yüzünde küçük kızların kendilerinden büyük kızlarda beğendikleri bir şey olunca oluşan o hayran bakışlar belirdi. Küçük ağzı aralanmıştı biraz, saçlarımda ve yüzümde gezdiriyordu gözlerini.

"Meleğim bu abla, Lina. Alin'in ablası," diye tanıştırdı bizi Güneş abla.

"Linacım mı?" diye sordu Melek annesine bakıp.

Alin sayesinde tüm çocuklar tarafından Linacım tanınacaktım bu gidişle.

"Merhaba," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Merhaba. Melek, benim adım. İsmimi dayım koymuş."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Beni izliyordu ama bir şey söylemedi.

"Güzel bir ismin var," dedim gülümseyerek.

Gülümsedi ve gözlerini dayısına çevirip kolunu çekiştirdi. Ona bir şey söylemek istiyordu. Aral bunu anlayarak dizlerini kırdı ve onun seviyesine indi. Küçük kız ellerini dudaklarına siper etti ve dayısının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ne söyledi duymadık ama ne söylüyorsa Aral'ı gülümsetmişti. Bir şey söylemeden ayağa kalkarken Melek ona göz kırpmıştı. Aral kafasını iki yana sallıyordu yüzünde alaylı bir gülümsemeyle. Ablasına bakmıştı daha sonra. Güneş abla kızının ne dediğini anlamış gibi kıkırdadı ve omuz silkti.

"Ay kız dışarda kaldı," dedi sonra Güneş abla o an fark etmiş gibi. "İçeri geç Linacım."

Botlarımı çıkarıp içeri geçtim. Aral'a bir bakış attım, Alin elimden tutup beni içeri çekiştirdi. Kapı arkamızdan kapandı. Evin planlaması Aral'ın evine benziyordu ama duvarların renginden olsa gerek daha geniş duruyordu. Alin beni açık plan mutfağa yönlendirdi. Batı koltuklarından birinde uzanmış boyama yapıyordu ama beni göründe dizlerinin üzerine oturur bir konuma geçip gülümsemişti.

"Linacım hoş geldin," dedi sakin bir sesle.

Küçük bir çocuğun beni bu şekilde saygılı karşılaması tuhaf hissettirse de sevimli de gözükmüştü. Düşünce o da Melek'in dayısı oluyordu. Aile ilişkileri gerçekten garip geliyordu olaya bu şekilde bakınca.

"Hoş buldum Batı."

Alin'i kurabiyelerin olduğu ada tezgâhın yanındaki yüksek tabureye oturttum. Güneş abla hemen arkamda bitivermişti.

"Güsel olmus mu Linacım?" dedi gülümseyerek Alin.

Küçük parmaklarıyla gülerek kurabiye adamların bonibondan düğmelerine dokunuyordu.

"Harika olmuşlar, çok güzeller," deyip saçlarını öptüm.

Güneş abla montumu almak istediğinde montumu çıkardım."Teşekkürler," dedim minnettar hissederek.

"Hoş geldin canım," dedi vestiyere asarken montumu. "Isıtmıştım yemekleri soğumadan yiyelim. Banyoyu kullanmak ister misin?"

Kafamı salladım. Birlikte banyoya giderken Batı Alin'e seslenmiş, Alin de koşarak onuna yanına gitmişti. Ardından Melek'in de onlara katıldığını gördüm. İçim rahatlamıştı dikkati dağıldığı için.

Güneş ablanın sıcak sohbeti eşliğinden karnımı doyurdum. Ben yerken o hiç yerinde durmamış bize çay koymuştu. Çocuklara da süt ısıtmıştı çünkü artık uyuma vakitleri geliyordu. Ben de uyumak istiyordum aslında. Bu saatlerde uyur, daha sonra markete gitmek için gece yarısı uyanırdım normalde. Fakat Güneş ablaya uyumak istediğimi söyleyemedim. Birlikte çocukları uyuttuktan sonra Güneş ablanın yaptığı kurabiyelerden birini ufak ufak yiyerek onunla çay içmiştim. Hoş sohbet biriydi zaten. Kafamı dağıtmıştı ve içimdeki sıkıntının dağıldığını fark etmiştim. Onunla geçirdiğim her dakika keşke gerçekten ablam olsaydı demekten alıkoyamamıştım kendimi. Onunla sohbet etmek tüm susma ve kaçma isteğimi derinlerimde bir yere itmiş, kara bulutu dağıtmıştı. O konuştukça kafam dağılıyordu. Arada birkaç kez içtenlikle gülümsemiştim hatta.

Saat on ikiye yaklaşırken kapının sessizce çalındığını işittim. Sanırım artık gitme vakti gelmişti. Bu insanların düzeni bozuluyordu. Onlar da evlerini terk ediyorlardı benim gibi. Bunun bir sebebi kendi öz kardeşleri ve benim babamdı. Bir gün kapılarına gelmiştim ve şimdi hepimiz terk etmek zorundaydık evlerimizi.

Güneş abla kapıyı açtığında koridorda kalabalık bir uğultu işittim. Beş erkeğin oluşturduğu bir kalabalıktan tok sesler yükseliyordu ardı ardına. Kapıyı göremiyordum oturduğum yerden ama onların birbirilerine hâl hatır sormalarını ve birbirlerine laf atmalarını duyabiliyordum. Evlerini terk ediyorlardı bir gece yarısı ama o gergin ortamı dağıtmayı başarıyorlardı. Hayatlarının ilk çelmesi değildi bu şüphesiz ama ayak bileğindeki o engele alışmış olmak da üzücüydü.

"Doğu sen iki bavul mu yaptın?" diyen şaşkın sesini işittim Güneş ablanın.

"Birinde test kitabı ve çizgi roman var. Arabaya atarken kime denk gelirse beline elveda diyebilir," dedi Kuzey'in sesini çok anımsatan bir ses ama o olmadığını konuşma biçiminden çıkarabilmiştim. Güney olmalıydı sanırım bu. İkiz oldukları için sesleri bile benziyordu demek ki. Acaba yüzleri de o kadar benziyor muydu?

"Deniz abime ya da sana denk geleceğine yüz lirasına bahse girerim," dedi eğlenen bir sesle Kuzey. "Aral abime denk gelse de koymaz ona zaten."

"Ha bana koyar yani?" dedi tok bir ses.

Deniz olmalıydı Kuzey'e cevap veren. "Geçen günkü barfisk yarışında kendini çok zorladığından beynine kan gitmedi herhalde hafızadan silmişsin."

Bir oolama sesi işittim. Kahkahalarla gülüyordu Deniz'in Kuzey'e verdiği cevaptan ötürü.

"Güney abi. Çok ses yapıyorsun. Aral abim kızacak," dedi sakin bir ses.

"Kızmayacağım. Bavuluyla merdivenlerden inmeye mahkûm edeceğim biraz daha ses yaparsa." Bunu söyleyen Aral'dı.

"Hak ettiysem eyvallah," dedi az önce hunharca gülen Güney. "Ama Kuzey'in yüzünün şeklini görmen lazımdı... Bak yine canım çekti, arabaya inelim de videoyu izleyip keyifleneyim."

Aral ona karşılık vermemişti. "Çocuklar uyuyor mu?" diye sormuştu. Sesi artık daha yakından geliyordu. Kapının önünde olmalıydı.

"Evet. Lina'yla oturuyorduk."

"Bavulları indirelim önce, yerleştirelim, arabaları sitenin önüne çıkaralım. Sonra gelir çocukları alırız, uyanmasınlar boşuna."

"Tamam olur," dedi Güneş abla onu onaylayarak.

Güneş ablanın kapının önüne yığdığı bavulları kapının önüne çıkardıklarını işittim. Kapının önüne gitmeli onlara selam vermeliydim belki de. Emin değildim. İnsanlarla tanışmakta becerikli değildim ve şu anki ruh halim de pek müsait değildi bu tanışma işine. Gerilmiştim zaten istemsizce. Onları bir şeye mecbur bırakmış hissediyordum. Bana ters bir şey söyleseler altına kalırdım. Kapıdaki kalabalığın sesi kaybolduğunda Güneş abla içeri döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Kafamı salladım gergince. Yeni bir hayata giriş yaptığımı hissediyordum. Parlak bir sabah da değildi üstelik. Gecenin karanlık bir vaktiydi.

"Hım," diye mırıldandım.

Benim bavulum sabahtan beri Aral'ın arabasındaydı. Yalnızca Alin'i alacaktım. Montumu ve beremi giyindim. Güneş ablayla çocukların uyuduğu odaya döndük. Alin'i kucakladım. Uykusu derindi, uyanmadı. Onu rahat bir konumda omzuma yatırdım. Güneş abla üzerine Alin'in montunu örttü. Kapının önüne çıkıp botlarımı giydim ama fermuarlarını çekemedim haliyle. Asansörün kapıları açıldı. Aral ve Kuzey indiler yalnızca. Başka bir kardeşi gelmediği için memnun olmuştum. Aral Alin'i kendimin alacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Aral'la gözlerimiz birleşti, Kuzey gülümseyerek Alin'e bakıp küçük eline dokundu sevecenlikle içeri girdi. İçeri girerken Güneş ablayla çocuk odasına geçmişlerdi. Aral içeri geçmek için botlarını çözerken eğilince burnuma taze bir koku yayıldı saçlarından. Ferahlatıcı bir kokuydu. Derin bir nefes alma isteği doğurdu içimde. Tek kelime etmeden içeri girdi. Bir süre sonra dışarı Kuzey kucağında Melek'le, Aral Batı'yla çıktı. Benim gibi botlarını giydiler ama bağlamadılar. Güneş abla çocukların ayakkabılarını bir poşete koyup, uzun bordo bir kaban giyerek evinden çıktı ve kapısını kilitledi. Birlikte asansöre bindik.

"Önceden dokuz kişilik bir aileydik. Şimdi on iki kişi olduk," dedi Güneş abla pozitif bir şekilde bakarak olaya. Gözleri bana döndü. "Sabah kaçta kalkıyorsun Lina? Herkes sabah erken kalkıyor bizde, o yüzden birlikte kahvaltı yapıyoruz. Sen de okula gittiğine göre erken kalkıyorsundur. Sabah birlikte kahvaltı yapalım olur mu?"

Ben normalde geceleri uyumuyordum ve artık gideceğim bir okulum da yoktu. Fakat bunları söylersem üzüleceği belliydi. Üstelik yarın hiç istemediğim bir kahvaltıya davet edilmiştim. Kahvaltı lafı bile gerilmeme sebep oluyordu.

"Rahatsız olmayın hiç siz, ben evden ayrılmadan önce Alin'i getiririm yine."

Güneş ablanın yüzünde gücenmiş bir ifade olurken Aral'ın bana baktığını hissetmiştim.

"Rahatsız olmak mı?" diye sordu Güneş abla. "Aşk olsun."

"Sen babanın durumunu bilmeden önce seni bizim kardeşimiz tehdit etti," diyerek ortamın buz kesmesine sebep olan kişi Aral olmuştu. Gözlerimi ona çevirdim. Doğrudan bana bakıyordu. "Rahatız olabilecek kişiler biz değiliz. Sensin ve rahatsız hissedersen de hak veririm."

Evimden ayrılıyordum, kız kardeşimle tanımadığım insanlarla aynı ortamda yaşayacaktım ve evde yetişkin dört erkek olacaktı. Aral tüm bunların beni ne kadar gerdiğinin farkındaydı. Rahatsız hissedeceğimi düşünmüştüm bugün konuştuklarımızdan sonra ama benim rahatsız olmam o kadar erkek olması değildi, içinde olduğumuz durumdu.

Aral'ın siyah gözleri ablasına çevrildi. Güneş ablanın beni zorlamaması için uyarı niteliğindeydi. Durumu açtığı iyi olmuştu bir yandan da. Kendimi açıklamak istiyordum ben de.

"Durumumuz eşit bence," diye mırıldandım. "Ben daha babam kim bilmiyorum. Ve babam bir şekilde tehdit edilmemize sebep oldu. Şu an evimizi her iki tarafın da iyiliği için terk ediyoruz ve buna kendim karar verdim. Daha önce de söyledim, bana arkanı dönmezsen senden ve kardeşlerinden rahatsızlık duymayacağım. Sizden rahatsız olduğum yok yani. Ben sadece... kalabalığa alışık değilim ve birbirimizi yeterince tanımıyorsunuz. Rahatsız olmak, benden rahatsız olmanız normal olurdu," diye açıkladım durumu.

"Bu iş bitene kadar çok yakın olacağız. Aynı yerde yaşayacağız ve birbirimizi her gün göreceğiz. Bizimle aynı sofraya otur ya da oturma, sana kalmış. Fakat kardeşlerimden hiçbirinin sesin varlığından şikayetçi olmaya hakkı yok. Ablam da dahil buna," dedi net bir şekilde.

Siyah gözlerime bakarak söylediği bu cümle kaşlarımı hafifçe çatmama sebep oldu. Ekin yüzünde mi benden rahatsız olmaları yasaktı Çakırcalara yoksa bilmediğim bir nedenden ötürü mü bilmiyordum. Asansörün kapıları açıldığında Kuzey ve Güneş abla çıktılar ilk. Arkalarından biz çıktık. Bir şey demedim ona. Binadan çıktık sessizce.

Üç araba arka arkaya dizilmişti. Aral'ın arabası en öndeydi.

"Benim araba geç," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Alin'i arka koltuğa uzatabilirsin, çocuk koltuğunu çıkardım. Ablam, Melek ve Batı, Deniz'le gidecekler."

Kafamı salladım. "Tamam."

Birlikte arabalara doğru ilerlemeye devam ettik. Etrafa hiç bakmıyordum, yere bakıyordum daha çok kimseyle göz göze gelmek istemeyerek. Arka koltuğun kapısını açtım ve dizimi koltuğa yaslayıp Alin'i arka koltuğa uzattım yavaşça, montunu üzerine örttüm. Kapıyı sessizce kapattım ve ön koltuğa geçtim. Aral arabayı çalıştırdığı için araba sıcaktı. Kemerimi bağlayıp yan aynadan olan biteni izledim.

Aral uyuyan Batı'yı bir arkamızdaki arabanın arka koltuğundaki çocuk koltuğuna oturturken Deniz'in de Melek'i aynı arabadaki bir başka çocuk koltuğuna bırakmıştı. Cerbe ve Arte'yi göremiyordum. Doğu, Güney ve Kuzey'in arabasında geleceklerdi onlar da sanırım. Güneş abla arkadaki arabanın ön koltukta oturuyordu. Kuzey, Melek'i bıraktığı gibi bir arkadaki arabaya ilerledi. Sürücü koltuğunda kimin olduğunu görmemiştim. Görünürde başka kimse kalmamıştı.

Aral batının kapısını kapatırken arkasına baktığında onun baktığı yere baktım. Aral'ı anımsatan bir adamdı bu. Sigara içiyordu, muhtemelen dumanı Güneş ablaya gelmesin diye uzakta duruyordu arabadan. Deniz Çakırca. Abisine benziyordu. Aral kadar uzundu o da, saçları ıslak gibiydi, alnına dökülmüştü. Kulağında bir küpe vardı, sitenin beyaz sokak aydınlatması altında durduğundan parlıyordu. Üzerinde siyah bir eşofman, siyah bir kapüşonlu, siyah bir şişme mont vardı. Kapüşonunu kapatmıştı başına, sert bir ifadesi vardı. Aral'ın marketten farklı sigara paketleri almasının sebebi kardeşleriydi anlaşılan. Hepsi sigara içiyordu sanırım.

"Deniz," dediğini işittim Aral'ın kendi arabasının yanına kadar gelmişti. Aniden arabanın yanında sesini duyunca irkilmiştim.

Deniz abisine bakıp gittiklerini anladı ve sigarasını çöpe atıp ciğerlerindeki dumanı üfleyerek arkamızdaki arabaya ilerledi. Gözlerimiz çakıştığında Aral'a gerçekten benzediğini fark ettim. Onun da mı gözleri siyahtı emin olamadım bu kadar uzaktan ama epey koyu renkliydi onun gözleri de.

Gözlerini kaçıran ben oldum yine. Dik dik bakabildiğim tek Çakırca, Aral kalacak gibi duruyordu.

"Nerden gideceksin?" diye sorduğunu işittim Deniz'in.

Aral ona nerden gideceğini anlatırken kapıyı açmıştı.

"Direksiyona Güney geçmiş yine," dediğini işittim Deniz'in gülen bir sesle. "Şans oyunlarında bu kadar ballı bir herif görmedim."

"Şeytan yürü var," demişti Aral gülen bir yüzle ve açtığı kapıdan içeri girip koltuğuna geçti.

Bana kısa bir bakış attı, ardından önüne baktı. Araba zaten çalıştığından hemen yola çıktık. Peşi sıra diğer arabalar da peşimize takıldı ve bu sabah ben nasıl evimi terk ederken yan aynadan izlediysem şimdi Çakırcaların evini izlemiştim.

Yaklaşık beş dakika kadar ilerlemişti henüz. Arkama yaslanmış sessizce yolu izliyordum.

"Yarın oldu," dedi Aral.

Gözlerim önce arabadaki saate çevrildi. 00:00. Ardından Aral'a baktım.

Gözlerini bana çevirmişti o da. Az önceki gergin konuşmamıza nazaran şimdi sakindi gözleri. "Nasılsın?"

Kalbimde nadiren oluşan bu sıcaklığı genelde annemin ve Alin'in yanındayken hissederdim. Buz tutan kalbimin odalarının en derinlerinde bir yerde sıcak bir his gelirdi onlarlayken. O hissi biliyordum. O his şimdi Aral bana o soruyu sorduğunda içimde peyda olmuştu. Ona yarın sorarsın demiştim, şimdi yarın olmuştu ve onun yaptığı ilk şey bana nasıl olduğumu sormaktı

Yutkundum. Buruk bir histi bu. Alin gülümsediğinde hissettiğim mutluluğa benzer hisle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Her sıcak hissin mutlulukla ilgisi olmazdı. Acı da yakardı sonuçta.

"Karışık," diye cevapladım sorusunu. "Karmakarışık."

Gözleri önüne çevrilmişti ben ona cevap verene değin.

"Uyu biraz," dedi. "Sabah bir daha soracağım."

Bir şey demedim, göz kapaklarım ona itaat eder gibi gözlerimin üzerine kapandı. İçerisi sıcaktı, Alin yanımdaydı ve kendimi rahatlamış hissediyordum. O gerginlik dağılmıştı sanki. O bilinmemezlik o kadar da bilinmez gözükmedi o an. Neden bilmiyorum, güvende hissetim kendimi ve gözlerim kapandığında kendimi uykuya bırakabildim kolayca.

Uyuma ve uyanma hali arasındaydım. Bir rüzgâr esti, üşüdüm önce, istemsizce yerimde büzüştüm. Ardından tüy gibi hafif hissettiğim bir an oldu. Burnuma önce karanfil ve ferah bir koku çalındı arından o koku yoğunlaştı sıcak bir şey üzerime örtüldü. Biri sarılıyordu bana, kolları ve yanağımı yasladığım şey sıcaktı. Soğuktan kasılan bedenim gevşemişti hemen. Alin'in kolları bu kadar uzun muydu? Uyanmak istiyordum ama

o kadar yorgundu ki bedenim zihnime hükmetti. Gözlerimi açamadım, hatta uyanmak istemedim hiç. Derin uykuya tekrar düştüm.

Kan ter içinde gözlerimi açtığımda yabancı bir tavana bakıyordum. Uyanmamış zihnim endişeyle dikelirken yumuşak yatakta hızlı kalktığım için başım döndü. Kalp atışlarım hızlıydı, başım dönünce daha panik olmuştum ama zihnimi toplayınca en son arabaya bindiğimi hatırladım. Güvenli eve gidiyorduk ve ben arabada uyuyakalmıştım. Rüya sandığım şey ise belli ki gerçekte yaşanmıştı. Beni buraya Aral taşımış olmalıydı.

Elimi alnıma götürdüm, yüzüme dökülen saçlarımı geriye doğru çektim. Odanın içi karanlık değildi, gerçek gibi durmayan ufak bir şömine tarafından aydınlatılıyordu karanlık. Dışarıda bir tipi olduğu sesinden belliydi ama pençeler koyu renkli perdelerle kapatılmıştı içerisi kenarlarından beyaz bir ışık yayılıyordu hafiften.

Gözlerimi loş odada gezdirdim sakince. Sade bir odaydı ama kendi evimdeki salon kadardı. Hatta belki biraz daha büyük. Koyu renkli, işlemeli gömme bir dolap vardı. Yatağın karşısında, hemen sağında bir kapı vardı, kapının sağında köşede sahte olduğunu düşündüğüm şömine vardı. Üzerinde oturduğum çift kişilik yatağın iki yanında da dolap ile aynı işlemeye sahip komodinler vardı. Solumda duvara yaslanılmış aynalı bir şifonyer vardı. Onun solunda da bir kapı daha vardı.

Gözlerimi etrafta gezdirirken komodin üzerindeki telefonumu ve gözlüğümü görünce gözlerim kendi üzerime ilişti. Montumu çıkarmıştı beni yatağa uzatırken. Ayaklarımda da botlarımın olmadığını şimdi fark ediyordum. Gömlek ve pantolonumla uyumuştum.

Beyaz desensiz yorganı üzerimden itip ayaklarımı yataktan sarkıttım. Ayaklarım koyu renkli parkeye değdiği an ısınmıştı. Yerden ısıtmalı olmalıydı ev ve oda gerçekten çok sıcaktı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına itip önce gözlüklerimi taktım yüzüme, ardından telefonumu komodinin üzerinden aldım, aydınlanan ekranına baktım. 04:21

Dört saat yirmi dakikadır uyuyor olmak pazar günü dışında benim için son on ayın rekoruydu. Uyuyabilmiş olmam bile iyi bir şeydi. Alin'in nerde olduğunu merak ederek ayağa kalktım. Yatağın karşısındaki kapıya ilerledim ama bu kapı koridora değil bir banyoya

açılıyordu. Işıklarını açmadığım için neye benzediğine dair bir fikrim olmadan kapıyı kapattım ve şifonyerin yanındaki kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda bu kez bir koridora çıkmıştım. Koridoru loş ışıklar aydınlatıyordu karanlık değildi evin içi. Karşı duvarda iki kapı daha vardı, kısa bir koridordu. Bir iki adımda karşı odanın soğuk metal tokmağını tuttum ve çevirip açtım.

Alin'i ilk denemede bulmuştum. Beyaz yatağın içinde yüz üstü uyuyordu, üstü örtülmüş ve onun odasında da olan sahte şöminenin kızıl ışığı yüzüne vuruyordu. İçeri geçtim sessizce. Benim uyuduğum o da kadar büyük değildi ama büyüktü yine de. Sade döşenmişti bu oda da. Hemen hemen benzer şekilde yerleştirilmişti eşyalar.

Yatağa yaklaşıp yavaşça oturdum. Düzenli nefes alıp veriyordu. Bugün annem için ağladığında o kadar kötü hissetmiştim ki kendimi Güneş abla olmasa yalan dahi söyleyemeyecektim ona. Susup kalacak, o ağlayıp üzüntüsünü bitirene kadar yalnızca onun yanında duracaktım vasıfsızca.

Derin bir nefes çekip eğildim ve saçlarını öptüm. Kıpırdandı ve derin uykusuna devam etti. Onu uyandırmamak için sessizce kalktım yataktan ve geldiğim gibi terk odayım odayı. Uyanırsa endişelenmesin diye kapısını açık bıraktım. Diğer kapı bir banyoya açılıyordu yine. Salona çıkmak için küçük holü bitirip kocaman açık plan bir alana çıktığımda duraksadım. İçinde olduğumuz evi bir daire olarak hayal etmiştim ama iki cephesi boydan boya büyük camlardan oluşan bu evin bir daire değil müstakil bir ev olduğunu anladım.

Evin ormana yakın olduğunu söylemişlerdi ama ormanın içinde olduğunu kimse söylememişti. Etrafımızda bir orman olduğunu durduğum noktadan bile anlayabiliyordum. Yaklaşık yüz metre ötedeki bahçe duvarını ve arkasındaki ormanı görebiliyordum. Orman her yerdeydi. Sağa dönüp önünde oturma grubu ve gerçek bir şöminenin yandığı alana ilerledim. Boydan boya camın önüne kadar gittim. Tahmin ettiğim gibi tipi vardı dışarda ve zifiri karanlıktı dışarısı. Beyaza bürünmüştü orman ama zerre kadar ışık olmadığından soğuk ve ıssız görünüyordu. Karanlık, ürpertici bir görüntüsü vardı ormanın, sabah olsa belki huzurlu gelirdi ama günün bu saatinde bakınca huzursuz hissettirmişti.

Gözlerimi rahatsız olarak çevirdim ve cama arkamı döndüm. Oturma odası koridorun sağında, mutfak kısmı solunda kalıyordu.

Mutfak açık plandı yine. Şömineden çıtırdama sesleri geliyordu, oturma grubunun tam karşısındaydı. Ev yerden ısıtmalı olduğu için şömine olmasına anlam verememiştim ama vardı ve o kadar güzel gözüküyordu ki ormanın rahatsız edici görüntüsünü unutturmuştu bana. Sıcak hissettim ona bakınca.

Evde Alin ve benden başka kimse yoktu. Aral komşu olacağımızı söylemişti, belki de bir süt katı vardı bu evin, bilemiyordum, belki de bu evin bir benzeri farklı bir ev vardı yan tarafında. Dış kapının olduğu duvarın iki yanında kare camlar mevcuttu. İlerleyip etrafa baktım merak ederek. Evin önünde veranda patika bir yola çıkıyordu ve bahçe lambaları aydınlatıyordu bu patika yolu. Yol elli metre kadar ötede iki katlı büyük camları olan bir eve bağlanıyordu. Ev oldukça modern görünümlüydü, muhtemelen içinde olduğum evde buna benziyordu. Çakırcalar o evde kalıyor olmalıydılar.

Derin bir nefes verdim ve sırtımı kapıya dönüp bir de bu açıdan baktım eve. Duvarları füme rengiydi, modern döşenmişti, bordoya çalan koyu parkeleri vardı. Muhtemelen üç yüz elli metre kareden biraz daha fazlaydı büyüklüğü. İki oda iki banyo ve açık plan bir salonu vardı. Bu odalarının büyük ve iki kişi için fazla olduğu anlamına geliyordu benim için. Zaten yalnız hisseden biriydim, duvar yakın olmayınca sırtıma daha yalnız hissediyordum.

İç çektim. "Duvarların arasındaki mesafe açılıyor ama içindeki kişi sayısı azalıyor," diye fısıldadım. "Koca duvarların arasında iki kişi kaldık Alin."

Mutfağa ilerledim yavaşa adımlarla. Buz dolabı doluydu ve dolaplarda çeşitli kuru gıdalar mevcuttu. Bitki çayı bulunca kendime su ısıtıp bitki çayı yaptım. Belki hem sakinleşirdim hem de uykumu getirirdi. Kupayla şöminenin önündeki tekli koltuğa ilerledim. Koltuğa sağ kolçağından aşağı bacaklarımı sallayacak şekilde yan oturdum. Sağ yanağımı koltuğa yasladım, şömine yüzümün sol tarafına vuruyordu, o ıssızlığa bakan cama sırtımı dönmüştüm.

Ateşin çıtırtısı ve sıcak çay içmek sakinleştiriciydi ama hiç etki etmiyordu bana. Sabahı ve kahvaltıyı düşünmek istemiyordum ama aklımdan da çıkarabildiğim yoktu. Üstelik Aral'la kesin tartışacaktık, hissediyordum. Tek gitmeme izin vermeyecekti. Hem korumacı biriydi hem de bana güvenmiyordu yeterince. Ben de tek gitmek istiyor değildim ama savcı onlarla çalıştığım bilinmesin diye benimle gizlice

buluşuyordu. Aral'la Asaf'ın karşısına çıkmak ona bayrak sallamaktan farksız olacaktı.

Tek elimle kupayı tutarken sol elimle dudaklarıma dokunup alt dudağımı dişlerimin altına ittirdim. Dudaklarımı yemeye geri dönmüştüm yine.

***Düşünerek bir yere vardığın yok Lina. Bırak neresi inceyse oradan kopsun,* dedim içimden. Ama içimden desem de kendimi ikna edemediğim bir sürü şey vardı içimde. Kabul edemediğim, kabullenemediğim, çok salmak isteyip asla salamadığım üstüne boynuma doladığım çok şey vardı.**

Bitki çayımı bitirip, kupayı parkeye koymuş yanağımı koltuğa yaslamış bir şekilde uykuya düşmeyi arzu ederek şömineyi izlemiş ve bu şekilde iki saat geçirmiştim. Saat yediye yaklaşmıştı, Çakırcalar uyanmıştı belki de ve Güneş abla beni kahvaltıya davet etmişti. Dün asansörde ayıp etmiş gibi hissediyordum kendimi ona karşı. Arabaya binerken de ses etmemiştim hiç. Belki de bu düşüncesizliğimden arkadaşım yoktu.

Şömine karşısında oturmaktan o kadar bunalmış hissettim ki nefes almak için kapının önüne çıkmak istedim. Veranda da oturacak bir bank vardı, orada oturabilirdim ıslak değilse. Montumu vestiyerde bulup üzerime giydim. Kapının üzerindeki anahtarları alarak Alin'in odasına doğru bir bakış attım ve dışarı çıktım sessizce.

Veranda yerden bir buçuk metre kadar yüksekteydi ve evin etrafını dolanıyordu, genişliği iki metre kadardı. Ellerimi ceplerime sokup evin verandadan inmeden evin etrafında bir tur atmaya karar verdim. Sağıma döndüm ve ıssız yola bakan kısmı hızlıca geçtim. Evin arka tarafı da ıssızlığa bakıyordu ama özel mülkün etrafını saran duvarları görebiliyordum buradan da. Mülkün içinde de ağaçlar olduğundan ormandan pek ayırt edilmiyordu ama duvar o sınırı çekiyordu net bir şekilde.

Evin soluna geçtiğimde yaşam belirtisine işaret eden şehir ışıkları çarptı gözüme. Gerçekten şehir görünüyordu biraz sık ağaçların arasından. Yola çok uzak değildik demek ki. Hatta sanırım denizi bile görmüştüm. Hangi semtte olduğumuza dair bir fikrim yoktu ama.

Gözlerimi Çakırcaların kaldığı evde gezdirdim. Bu iki ev muhtemelen milyonlar değerindeydi ve devlet bu iki evi bize tahsis etmişti. Bu korkutucu bir gerçekti aslında. Babamın içinde olduğu

olayın çok daha büyük bir şey olduğunu düşünmeme sebep oluyordu. Konum olarak kolay ulaşılabilecek bir yere benzemiyordu. Gerçekten güvenli bir yerdi, aynı zaman da o ulaşılmazlık kırıldığında tehlikeliydi de. Her şey iki ihtimali peşinde sürüklüyordu.

Nefesim havada buhar olurken yüz metre kadar uzakta, duvar boyunca koşan birini görünce kaşlarım çatıldı. Önce hırsız sandım ama dağ başında hırsız olacağı yoktu. Biraz yaklaştığında Aral olduğunu seçebildim. Saat henüz yedi olmamıştı ve kar yağıyordu ama Aral Çakırca üzerinde yalnızca eşofman takımıyla koşuyordu. Bu kaçıncı turuydu bilmiyordum ama ben üşürken onun yandığına emindim. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sanki koşmuyor, düşüncelerinden kaçıyordu.

Beni fark etmiş gibi yerinde durup sağına çevirdi başını, bana baktı. Kafasına kapüşonunu kapatmıştı ama saçları ıslaktı, terden olmalıydı. Nefesi o kadar sıcaktı ki yoğun bir buhar oluşturuyordu. Beni fark ettiği gibi bana adımlamaya başlamıştı. Ondan yüksekte durduğumdan o bana yaklaşırken verandanın kenarına ilerledim, dizlerimi kırıp bacaklarıma sardım kollarımı ve çenemi dizlerime yaslamış bir halde onu bekledim.

"Kaçıncı turun bu?" diye sordum o bana yeterince yaklaşmışken.

"On iki herhalde," dedi.

Saymamıştı ya da sayamayacak kadar doluydu kafası. Tam önümde durup kollarını verandanın ahşabına yasladı. Yüzlerimiz eşitlenmişti neredeyse, ben çok az daha uzundum ondan. Yüz yüzümden otuz santim kadar uzaktaydı.

"Günaydın."

Ona günaydın demeyip kaç tur koştuğunu sormuştum görgüsüz biri gibi. Benim gecem gündüzüm o kadar birdi ki, günaydın demek alışkanlık olmamıştı hiç.

"Günaydın."

"Uyuyabildin mi?" diye sordu ilgiyle.

"Dört buçuk gibi uyandım."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Neden?"

"Derin uykuya dalamıyorum pek. Uyanıyorum istemeden," diye açıkladım öylece. "Bir de yanımda Alin yoktu."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Evi gezdin mi?"

"Hım." Kafamı salladım hafifçe. "İki kişi için fazla büyük. Odam bizim evin salonu kadar."

Yüzünde bir gülümseme oldu. "Alışırsın."

Alışmak... kolay. Asıl mesela geride bırakmakta.

"Alin'i alayım. Bize geçelim mi? Bizimkilerle tanışırsın, kahvaltı yaparız."

Kahvaltı... Asaf... Fotoğraflar... Babam... Davet... Düşünme Lina. Düşünme.

"Asaf ne olacak?" diye mırıldandım gözlerimi kızaran dudaklarına gezdirirken. Üşümekten dudakları kan kırmızısı olmuştu dudakları. Şeklinden ötürü dikkatimi çekiyordu hep. Şimdi ondan daha yüksekte durduğumdan bakması daha kolaydı.

"Sana istediği gibi emrivaki yapabiliyorsa, beklemeyi de göze alacak o zaman. Senin ona değil, onun sana ihtiyacı var."

Haklıydı. Bana ihtiyacı olan oydu. Bir sebepten benim oraya gitmemi çok istiyordu ve ben de bunun sebebini merak ediyordum ama bundan onun haberi yoktu. Ben avantajlı durumdaydım. Onun emrivakilerine uyma zorunluluğum yoktu. Kahvaltıya gitmesem hiçbir şey yapamaz, beni bu sefer de öğle yemeğine sonra da akşam yemeğine davet ederdi muhtemelen. Öyle biriydi çünkü ve o sürünen halini görmek iyi hissettirebilirdi. Ne kadar ileri gidebilirdi katılayım diye merak ediyordum.

"Olur," deyip gözlerimi gözlerine çevirdim. Dikkatle beni izliyordu. "Kahvaltı yapalım. Hem Güneş ablaya ayıp olur zaten gelmezsem," diye de bir bahane uydurdum.

Hevesli olduğumu düşünsün istememiştim ama aslında bu evde yalnız oturup Alin'le bir başımızı kahvaltı etmek istemiyorum hiç.

Aral'ın yüzünde bir gülümseme olurken kafasını salladı hafifçe. "Olurdu gerçekten."

"Bence de olurdu," diye onayladım onu.

"Sen kaçta uyandın da koşuyorsun?" diye sordum merak ederek. Nefesi o kadar sıcaktı ki yüzüm ısınmıştı o nefes alıp verdikçe.

"Altıda uyandım. Kırk dakikadır da koşuyorum," deyip akıllı saatine baktı. Aydınlanan ekrandaki yazıları okuyabiliyordum. Kırk dakikadır koşuyordu gerçekten. Belli ki bu alışkanlıktı onun için ama kışın ortasında dahi koşması garipti.

"Gidelim mi?" diye sordu bana.

Muhtemelen terliydi ve burada durduğu her saniye hasta olma riski mevcuttu.

"Tamam," deyip ayağa kalktım.

Evin önüne yürümeye başladım, o da verandanın önüne yürür sanmıştım ama tek hamlede verandaya çıktığını gördüm arkamdan. Arkamı döndüğümde arkamda ayakta dikiliyordu.

"Alin'i ben alırım," dedi.

"Gerek yok ben alırım," dedim ama yanımdan geçip benden önce ilerledi kapıya.

Anahtar bende olduğundan ilk onun gitmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Kapıya yaslanmış beni beklerken cebimden anahtarı çıkardım.

"Check-up yaptıralım sana," dedi ben anahtarı yuvasına sokarken.

"Bir şeyim yok benim. Belim ağrıyor sadece."

"Önemli değil demek alışkanlığım dedin, inanır mıyım ben bundan sonra?"

Kapıyı açtığımda gözlerimiz çakıştı. "İyiyim ama. Bak. Devam ediyorum işte."

"Devam edebiliyor olmak iyi olmak değildir Lina. Direncin yüksek demektir sadece, onu da zorlarsan bir gün hiç beklemediğin bir anda kırılır."

Kaşlarımı çattım. Anımı fırsat bilip içeri süzüldü bir anda. Kontrol manyağı mıydı yoksa çok mu korumacıydı emin olamıyordum henüz. Şimdiye kadar tek başıma gelmiştim, bundan sonra da devam edecektim nasıl biliyorsam öyle. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ben kendi sorunlarımı kendim hallederdim. O ortak işimize baksın yeterdi.

Aral'ın odaya girmesiyle çıkması bir olduğunda odaya giden adamlarım durdu. Alin muhtemelen odadan çıkmak üzereydi Aral girdiğinde ve henüz uykusu açılmamış olan Alin'i kucağına almıştı. Alin de kollarını ona sarmış, sağ yanağını Aral'ın sol omzuna yaslamış uyku sersemi bir halde gözlerini açıp kapatıyordu.

"Linacım yeyde?" diye sormuştu Aral'a.

"Burada," deyip çenesine dokundu ve küçük yüzünü bana çevirdi Alin'in nazikçe.

Alin'le göz göze geldiğimizde bana gülümsedi ve el salladı benden yüksekte olduğu için.

"Günaydın Linacım."

"Günaydın minik sincap."

Alin kafasını kaldırıp onu taşıyan adama dikti mavi gözlerini. "Günaydın Ayal," dedi onun kim olduğunu karanlık da olsa tanıyarak.

"Günaydın Alin," dedi Aral ona yüzünde bir tebessümle.

"Sen yeden buydasın?" diye sordu Alin merak ederek. "Aytık bisimle mi yaşayacaksın?"

"Aral abin ve ailesiyle komşu olduk," diye açıkladım Alin'e. "Batı ve Melek'le oynayabileceksin hep yani."

Alin'in güzel yüzü aydınlandı mutlulukla. "Köpekcik de komsumus oldu mu Linacım?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim merak ederek. "Hakikaten. Onlar da komşumuz mu oldu şimdi?"

Aral yüzünde alaylı bir bakışla bana baktı. "Evet. Oldular."

"Yani şimdi orada mı olacaklar? Biz kahvaltı yaparken?"

"Endişe etme ısırmazlar," dedi ama hiç rahatlamış hissetmedim.

Derin bir nefes alıp verdim. "Ben üzerimi değiştireyim hemen. İki dakika bekle," dedim ve yanında geçip hızlı adımlarla çıktığım odaya döndüm.

Odaya bıraktıkları valizimden gri kalın örgülü bir kazak, boru paça siyah bir pantolon giydim. Çıkardıklarımı bir köşeye bıraktım. Saçlarımı hızlıca taradım. Salona döndüğümde Aral Alin'e montunu giydiriyordu.

Ben gelince ayağa kalktı. Alin'e elimi uzattım. Elimi tuttu hemen. Birlikte evden çıkarken Alin uykusu açıldığından Aral'a bir sürü soru sormaya başlamıştı. Anahtarı alarak çektim kapıyı arkamdan. Merdivenler inip taştan patika yolu takip ettik. Kar tutmuştu ama basamaklar olduğunda kaymadan onların olduğu evin düzlüğüne varabilmiştik.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Yani bu evi devlet mi karşılıyor?" diye sordum merak ederek.

"Sen her şeyi sorgulayacak mısın böyle?" diye sordu o da gözlerini bana çevirip.

"Evet."

"Devletin tüm sahip olduklarını görsen, sesin de biraz yüksek çıksa, demek ki buradan daha soğuk bir yerde olacaktın şimdi," dedi.

"Silivri gibi mi?" diye sordum ben de boş bulunup.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama dudaklarının kenarında bir gülüş kalmıştı. Ben o varla yok arası gülüşe bakarken Aral'ın çaldığı ahşap kapı açıldı. İkimiz de gözlerimizi kapıya çevirdik. Kapıyı genç bir çocuk açmıştı, liseye gidiyordu en fazla. Doğu Çakırca. Koyu kahve saçları, aynı renk gözleri ve beyaz bir teni vardı. Yüzünde birkaç ben vardı ve onu güzel gösteriyordu. Yeni uyandığını belli edercesine kuş yuvarına dönmüştü saçları. Karşısında muhtemelen yabancı birini görmeyi beklemiyordu. Abinin yanında beni görünce gözleri büyüdü doğal bir şekilde, biraz utanarak geri çekildi. Kendini geri çekerken kapıyı sonuna kadar açmıştı.

"Abim ve Lina abla geldiler!" diye bağırdı ev halkına haber vermek ister gibi. Biz tanışmamıştık ama evde benim muhabbetim olduğunu anlayabiliyordum. "Bir de Alin?" diye ekledi Alin'i arkamda fark ederek.

Alin yabancı biri gördüğü için saklanmıştı hemen bacaklarımın arkasına. Botlarımı çıkarıp Alin'in botlarını çıkarmak için eğildiğimde Aral içeri geçmişti. Alin'in botlarını çıkarıp onu içeri aldım. Doğu kapıyı kapattığında karşı karşıya kaldık. Üzerinde lacivert bir eşofman altı ve siyah bir uzun kollu vardı.

"Doğu, Lina," diye tanıttı beni Aral kardeşine. Ardından siyah gözlerini bana çevirdi. "Lina, Doğu. En küçük bir büyüğü," diye hatırlattı.

"Günaydın," dedim elimden geldiğince samimi olmaya çaba göstererek.

"Günaydın Lina abla. Memnun oldum," dedi gülümseyerek.

Bana abla demesi tuhaf hissettirdi. Evdeki tüm çocuklar Linacım diyordu bana. Tek abla diyen o olacaktı sanırım. Çekingen ve saygılı bir tutumu vardı. Bana ismimle de hitap edebileceğini söylersem yanlış anlayabilirdi, bu yüzden nasıl rahat hissediyorsa öyle seslenmesi gerektiğine karar verdim.

Aral gözlerini kafasını kaldırmış bizi izleyen Alin'e çevirdi. "Alincim bu benim kardeşim Doğu abin," diye tanıştırdı Doğu'yu. Doğu gözünü ovalarken yüzünde bir gülümsemeyle eğilip yanağına dokundu Alin'in.

"Merhaba küçük hanım."

"Meyaba," dedi Alin. "Sen Batı'nın abisi misin?" diye sordu.

"Evet öyleyim," diye onayladı onu Doğu.

"Abimi bir kadınla aynı cümlede duymayalı kaç sene olmuştu. Duygulandım," dediğini işittik birinin. Sesin sahibi muhtemelen Güney'di.

"Abim duyarsa cenazeni kaldırır zincirli kuyudan," demişti Kuzey de.

"Karaca Ahmet daha uygun," dedi ona karşılık Deniz. "Abim muhtemelen duydu ve Lina gidince seni karşıya kadar yüzdürecektir."

Dudaklarımı birbirine bastırıp Aral'a baktığımda kaşlarını çatmıştı. Ben ona bakınca gözleri bana çevrildi.

"Güney biraz zevzektir. Onun dediklerine çok kulak asma."

"Asmam," dedim gülümseyerek elimde olmadan.

Aral gerçekten abileriydi bu adamların ve hepsi ondan yalnızca abi olarak bahsediyordu, ismini kullanmıyorlardı. Direkt abi diyorlarsa Aral'dı. Diğerleri abiyse isimleriyle birlikte hitap ediliyorlardı ve hepsi Aral'a saygı duyuyor gibi duruyordu.

Açık alan doğru biraz yürüdük ve sola döndüğümüzde açık planlı bir mutfak karşıladı bizi. İçinde kocaman adamlar vardı. En geniş omuzluları, Deniz, büyük mutfakta ocak başındaydı ve tavada bir şeyler yapıyordu. Bunu yaparken hem çok rahat hem de çok havalı gözüküyordu. Aşçı olduğunu söylemişti Aral, şaşırmamalıydım ama yine de profesyonel bir kahvaltı beklemediğimden şaşırmıştım bu görüntüye karşı. Kuzey mi yoksa Güney mi emin olamadığım, üzerinde siyah bir eşofman ve siyah bir kapüşonlu olanı bir şeyler doğruyordu. Diğeri de ekmek kesiyordu. Güneş abla sofrayla ilgileniyordu ama biz içeri girince dikkatini hemen bize vermiş beni görünce yüzünde mutlu bir gülümseme olmuştu.

"Ay hoş geldiniz! Günaydın!" diye cıvıldadı.

"Günaydın," diye karşılık verdim.

O sırada mutfaktaki adamların da dikkati bize çevrilmişti. Deniz elinde salladığı tavayı yerine bırakmıştı. Üçü de benimle tanışmak için ellerindeki işi bıraktılar. Aral'ın yanında masaya, mutfağa yakın kısma ilerledim. Alin arkama saklanmıştı yine. Ben de Aral'ın arkasına saklanma isteği duyuyordum gerildiğim için. Neden en çok Deniz'den çekiniyordum ve ilk hamle de ondan gelmişti.

"Günaydın," dedi Deniz gözlerini üzerimde gezdirirken. "Deniz ben. Üç numarayım," demiş ve yüzünde bir gülümseme olduğunda gamze belirmişti sol yanağında.

Bana gülümsemesi içimi rahatlattı. Görüntüsü sertti ama ılımlı birine benziyordu.

"Günaydın," dedim ve gülümsemeye çalıştım.

İsmimi söylemeye gerek duymamıştım. Hepsi beni tanıyor benziyordu. Gözlerimi Deniz'den ayırıp birbirinin aynısı olan iki adama çevirdim. O kadar benziyorlardı ki, Kuzey'i arkamda saklanan Alin'e el salladığı için çıkarabildim.

"Güney," dedi siyah eşofmanlar içinde olan. "Dikkatli bakarsan ben daha güler yüzlü biriyimdir, Kuzey daha düz bir ifadeye sahip ve şansız biri malesef. Başlarda bu şekilde ayırt edebilirsin bizi."

Dün Deniz'in Aral'a söylediği de aklıma gelince yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Memnun oldum," dedim.

Tanışmam gereken herkesle tanışmıştım artık. Sadece Alin kalmıştı tanıtılması gereken. Deniz ve Güney de ilgiliyle arkamda saklanan küçük kıza bakıyorlardı. Gözlerimi Alin'e çevirdim. Bacağımın arkasına saklanmış tek gözüyle izliyordu etrafı.

"Bunlar Batı'nın diğer abileri Alincim," dedim yumuşak bir sesle.

Sol elimle yanağını okşadım. Gözlerini bana çevirdi, meraklı parıltılar vardı ışıl ışıl gözlerinde.

"Kuseycimden yeden iki tane vay Linacım?" diye fısıldadı şaşırmış bir sesle.

Fısıltısını herkes duymuş, herkesin yüzünde bir gülümsemeye sebep olmuştu bu soru.

"Kuzey benim," dedi Kuzey ona uzanıp yanağına dokunmuştu. "Sana deniz kızlı bir oyuncak aldık hani birlikte?"

"Yeden senden iki tane vay?" diye sordu ona.

"Benden iki tane yok. Bana çok benziyor sadece," diye açıkladı Kuzey.

Güney de eğilip yanağına dokundu nazikçe. "Allah'ım çok tatlısın," demişti yanağını joleye dokunur gibi dürterken. Kuzey onu bacağımın arkasından çıkarıp ortalarına aldıklarında Alin utangaçlığını yenmiş gülümseyerek bakıyordu etrafındaki adamlara. Doğu da onlara katılmıştı. Hiçbiri onu kucağına almadı veya severek sıkıştırmadı. Mesafeli bir şekilde, onun seviyesine inmiş onunla konuşuyorlardı ve Alin'in karşı konulamaz sevimliliği karşısında yanaklarına dokunup duruyorlardı sadece. Kız bir yeğenleri vardı, bu yüzden kız

çocuklarına düşkünlerdi sanırım. Alin'i kıskanmadığımı söyleyemezdim, Alin başka birini sevdiğinde bana olan sevgisi azalır diye endişelenmiyor değildim ama artık yalnız olmaması da iyi bir şeydi.

"Sofraya geçelim hadi," dedi Güneş abla yanımızda dikilirken.

"Siz geçin ben duş alıp geliyorum," dedi Aral ablasına.

Gözlerimiz çakıştığında "Alincim! Linacım!" diye seslendi ufak bir erkek sesi.

Kafamı solumda kalan merdivenlere çevirdiğimde Batı gözlerini ovalayarak iniyordu. Bizi gördüğü için mutlu olmuştu. Ben de gülümsedim ona ama arkasından inen köpekleri görünce gülümsemem yüzümde soldu. Koşarak inen köpekler beni o kadar gerdi ki refleksle Aral'ın kolunu tuttum. Aral'ın kaşları çatıldı, elime baktı daha sonra baktığım yere baktı ama o sırada köpekler çoktan inmişlerdi.

Cerbe merdivenlerin sonunda beni gördüğü gibi saldıracak gibi bir pozisyon alıp hırlamaya başladı. Adım atarsam üzerime atlayacaktı biliyordum bu duruşu.

"Otur," dedi Aral otoriter bir sesle.

Cerbe oturdu ama bana dişlerini göstermeyi bırakmadı. Arte yanımdan geçtiğinde endişelendim ama doğruca Alin'in yanına gitmiş önüne oturmuştu. Alin kıkırdayarak kollarını Arte'nin boynuna sardı. Bütün Çakırcalar ayaktaydılar artık ve kaşları çatık bir şekilde Cerbe'ye bakıyorlardı. Sanırım onu birine hırlarken görmüyorlardı sık sık.

"Korkmana gerek yok, kendimle götürüyorum onu," dedi Aral bana.

Tuttuğum kolunu bıraktım. Cerbe'ye doğru ilerledi, onu çenesinden tutarak bana olan kontağını kesti ve tek bir baş hareketiyle lideri gibi onu yönlendirdi. Birlikte merdivenleri çıktılar.

"Cerbe gerçekten şaşırtıyor beni," diye söylendiğini işittim Güneş ablanın.

Gözlerimi ona çevirdim. Sağ kolunu sırtıma atıp sağ kolumu tuttu bana sarılır gibi ve beni sofraya çevirdi. "Takılma sen ona. Aral izin vermez dışarı çıkmasına. Alışacak elbet bir iki güne," dedi beni teselli eder gibi.

"Bak Arte ikinci günde âşık oldu Alin'e."

Alin'i herkes seviyordu. Ben Alin gibi değildim. Hiç olmamıştım muhtemelen.

"Cerbe, Arte'den daha asabi bir köpek takılma ona," dedi Güney bir anda sağımda belirirken. Yüzünde bir gülümseme oldu. "Abim kimse için Cerbe'yi azarlamaz."

"Onu azarladı mı?"

"Kafasını kendisine çevirdi," diye açıkladı. "Otoritesine karşı geldi Cerbe'nin. Normalde Cerbe'nin güvenmediği, hoşlanmadığı kimseye sırtını dönmez abim."

"Sen yine çok konuşuyorsun," dedi Kuzey bir elinde Batı diğer elinde Alin'le bizden önce masaya geçerken.

"Ortamı ısıtıyorum soğuk nevaleler sizi," dedi Deniz'e, Kuzey'e ve Doğu'ya bakarak. "Sen hariç gün ışığım," dedi ablasına.

Güneş abla kıkırdamış kolumdaki elini kaldırarak yanağına dokunmuştu Güney'in.

Doğu sessizce koltuğuna ilişiyordu o sırada. Durduk yere laf yediği için uykulu gözlerini Güney'e çevirdi. "Güney abi ben ne alaka ya?"

"O bavulu ben taşıdım dün. Bitmez o bavulun hesabı o kadar kolay. Her konuya dahilsin koçum iki sene."

Dün bahsettikleri ağır bavulu Aral, Güney'e taşıtmıştı sanırım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Üzerimdeki gerginlik Güney sayesinde dağılmıştı. Gerçekten konuşkan biriydi, her şeyle dalga geçebilecek bir potansiyeli vardı. Şahin'in bir alt versiyonu sayılırdı sanırım.

Güneş abla ve ben masaya geçerken Güney de kendine bir sandalye çekecek oldu ama hangi ara geldiğini bilmediğim Deniz, uzanıp Güney'in ensesinden tuttuğunda Güney hareketsiz kaldı.

"Oturuyor musun canım? Servis çekmeyecek misin?" diye sordu otoriter bir sesle kardeşine bakarken.

Güney, kapüşonunu abisinin elinden kurtarıp Deniz'e dönmüştü. "Doğu niye hiçbir iş yapmıyor abicim? Sadece bir soru?"

"O çocuk üniversite sınavına girecek. Rahat bırak."

"Ben de bugün iki kanal tedavisi yapacağım. Benim hiç rahat bırakın onu diyenim olmayacak mı ya? Pes," dedi Güney isyan eden bir sesle. "Hadi Doğu zavallı bir liseli. Kuzey'e ne oluyor o zaman? Kalksın yardım etsin."

"Nöbetten çıktı o," deyip kendine çektiğinde Güney'i, Güney dramatik bir şekilde Deniz'e doğru çekildi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım yine. Gerçekten hayalimden farklı bir ortamdı. Daha tutuk ve soğuk bir ortam beklemiştim sanırım ama bu farklıydı. Sanki her şey yolundaymış gibi hissettirmişti. Sanki başka bir hayatta komşularımıza kahvaltıya gelmiştik gerçekten. Başımızda hiçbir bela yokmuş gibiydi.

"Ben de yardım edeyim," dedim Güneş ablaya dönüp.

"Yok hayatım. Güney'e bakma sen çok iş yok zaten. Oturalım biz onlar yaparlar."

Israr etmedim. Kuş tüyü eksik gözüken bir kahvaltı masasına oturuyorduk. Alin'in yanına oturmuştum, Alin sağımdaydı, onun yanında da batı, onun yanında da Kuzey oturuyordu. Solumda Güneş abla vardı. Doğu Kuzey'in karşısında oturuyordu, birlikte okul hakkında sohbet ediyorlardı. Doğu'nun masum bir hali vardı, sakin bir çocuktu ve konuşurken kısık sesle konuşuyordu.

Güneş ablayla sohbet ederken Deniz ve Güney sofraya getirilmesi gereken son tabakları da yerleştirdiler. Güney söylenmiş olsa da Deniz'in ona verdiği tabakları sofraya esnaf lokantasındaymışız gibi davranarak önümüzde bırakıyor, Deniz'i sinir ediyordu.

İşi bitmiş olacak ki Güney gülerek Batı'nın karşısında, Doğu'nun sağına oturdu. Deniz hepimize çay doldurup herkese ulaşmasını sağladıktan sonra Güneş Abla'nın karşısına geçmişti hemen. Mutfağa yakın olmak istemişti sanırım. Merdivenlerden adım sesleri geldiğinde gözlerimiz oraya çevrildi. Aral'dı merdivenlerden inen, kucağında Melek vardı. Lacivert bir gömlek, siyah bir pantolon giymişti. Saçları nemliydi, alnına dökülüyordu. Melek'in anlattığı şeye gülümsüyordu. Yeğeninin yanağına öpücük bıraktığında merdivenleri bitirmişti. Onu bir morgun önünde gördüğümde o an ne kadar ölüme benziyorsa, şimdi o kadar yaşama benziyordu.

"Afiyet olsun," diyerek yanımıza adımladı.

"Günaydın," dedi Melek gülümseyerek herkese el sallarken.

"Günaydın," dedi herkes Melek'e.

Melek henüz altı yaşındaydı ve ona her zaman 'günaydın' diyecek, onun için güneşi doğuracak sekiz kişi vardı. Ben yirmi iki yaşımdaydım, güneşin doğacağına dair umudumu yitirmiştim.

Aral, Melek'i annesinin yanına bırakıp benim karşıma oturdu. Aral oturduğunda sofra tamamlanmıştı. Herkes onu beklemişti başlamak için. O gelince tabak çatal sesi hâkim oldu masaya. Havadan sudan bir sohbet dönüyordu sofrada. Güneş abla ile konuşuyor aynı zaman da Alin'i doyuruyordum. Bir elim, bir gözüm, bir kulağım hep Alin'deydi.

Güneş abla ve Çakırcaların her şeyi yemem konusundaki ısrarlarıyla normalin üzerinde yemiştim. Midem o kadar doluydu ki pantolonumun düğmesini açmak istiyordum.

Saat yediyi buçuğa gelmek üzereydi. Birazdan herkes kalkacaktı sofradan. Çaylar içiliyor sohbet ediliyordu. Telefonuma gelen mesaj sesi Aral'la göz göze gelmeme sebep oldu. Bakmak istemedim ama Aral'la gözlerimiz çakıştığında zaten gerildiğim için bakıp kurtulmanın daha faydalı olacağına karar verdim. Arka cebimden telefonumu çıkardım.

Asaf Soylu

Saat 8'de bu konumda görüşelim. İstersen aldırayım seni.

Yine emrivaki dolu bir mesajdı, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Uyanıp uyanmadığım bile umurunda değildi adamın. Gelmemin ya da hazırlanmamın ne kadar süreceği de. Aral'a bir kez daha hak verdim. Madem çok istiyordu beklesindi benim keyfimin kahyasını sapık herif.

Aral'ın soru soran gözlerine karşı telefonumu ona uzattım. Telefonu elimden alıp mesajı okudu. Ardından ekranı kapatarak bana geri verdi. Bu hareketimiz herkesin dikkatini çekmişti.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Aral.

Hâlâ kendisi gelmeyi düşünüyordu belli ki. Dudaklarımı aralayacaktım ama Melek'le göz göze gelince dudaklarımı kapattım. Bana ve dayısına bakıyordu merakla. Çocukların yanında tehditten falan bahsedemezdim.

Aral gözlerini Melek'e çevirdi. "Doydun mu Melek?"

"Doydum dayıcım."

"Batı'yla birlikte Alin'e odalarınızı göstermek istemez misiniz?"

Gözleri parladı Melek'in. Kafasını salladı ve sandalyesinden fırlayıp yanımıza geldi hemen.

"Melek sana odasını gösterecekmiş. Güzelce oyna tamam mı?" deyip yanağını öptüm Alin'in ve onu sandalyesinden indirdim. Melek gülümseyerek Alin'in yanaklarına dokundu ve elini tuttu sevecenlikle. Annesinin küçük hali gibiydi.

Bana da bakıp gülümsedi kocaman. Ona gülümsedim ben de. Saçlarımda gezdirdi gözlerini ve dayısına baktı göz kırpıp. Aralarında bir şeyler döndüğü belliydi dünden beri ama çözememiştim.

Batı da onlara katıldığında ikisi de Alin'in elinden tutup onu merdivenlerden çıkardılar ve gözden kaydoldular.

Masa bir anda ciddileşmişti. Herkes dikkatle dinliyordu.

"Bu çocuk da on sekiz değil yalnız. Legal mi bunun burada kalması?" diye sordu Güney, Doğu'ya bakarken.

"Abicim beni bir sal ya," diye söylendi Doğu ama Aral'ın radarına yakalanmıştı.

Sessiz olduğu için kendi varlığını unutturan biriydi muhtemelen ama Güney ona takmıştı bir kere.

"Afiyet olsun," deyip kalktı sofradan o da.

Güney'in dudaklarından epey eğlenen bir gülme sesi çıkmıştı. Doğu da yukarı çıktığında herkesin gözleri bendeydi. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip gözlerimi yalnızca Aral üzerinde tuttum.

"Sen gelemezsin," dedim kesin bir dille kafamı iki yana sallayıp. "Asaf bizi tehdit etmiş olsa da olmasa da babamla bir ilişkisi olduğu ortada. Babamın mezarını açan adamı mutlaka tanıyordur. Bir de... Beni takip edildiğim gerçeği var. Seni hiçbir şekilde açıklayamam. Ne arkadaşım diyebilirim ne de akrabam diyebilirim. İnanmaz."

Kaşları çatılmıştı Aral'ın. "Gitmek istiyorsan, gidelim ama o herifin yanına tek başına gidemezsin. Tek başına da o herifle aynı yerde bulunamazsın."

"Gitmezsem neden bu kadar çok beni orada istediğini bilemeyiz. Mektubu okuyabildim biraz. Davetten bahsediyor ama içeriğinden pek bir şey anlaşılmıyor."

Kaşları çatıldı Aral'ın bu bilgiyle. Dün suspus oturmuştum. Şimdi ise karşı çıkıyordum fikrine.

"Tamam gidelim. Gitmeyelim demiyorum ki ben de."

"Sen gelmezsin," dedim net bir şekilde. Tartışmaya kapalıydı bu konu.

"Vay anasını," diye fısıldadığını işittim Güney'in. "

Aral'la bu şekilde konuşmama şaşırmış olmalıydı ama biz sürekli böyleydik.

Derin bir nefes aldı Aral. "Ne yapacaksın sana bir şey yaparsa? Seni bir şeye zorlarsa? Bir sürü şey olabilir farkındasın değil mi?" dedi

isteğimde mantıklı bir şey arıyormuş gibi gözlerime bakarken.

Bunu ben de düşünmüştüm. Benim de bir planım vardı, tek başıma gidecek kadar aptal değildim ben de. Sadece Aral gelemezdi.

"Şahin gelsin benimle içeri."

Kaşları çatıldı. "Şahin?" diye sordu emin olmak ister gibi.

Kafamı salladım. "Evet. İşi beni korumak değil miydi?"

"Öyle... Öyle de. O ne sıfatla geliyor?"

"Hiçbir sıfatla. Ayrı ayrı gireceğiz, bana yakın bir yerde otururs hem kendimi güvende hissederim hem de bir şey olursa müdahale etme şansı olur. Şahin'i tanıyor olamazlar, takip edilsek Şahin bunu anlardı diye umuyorum. Bu şekilde yaparsak Asaf ilişkimizi anlamaz," diye açıkladım.

Şahin hayatıma daha dün dahil olmuştu Asaf'ın haberinin olmasına imkân yoktu ve eğer takip ediliyorsam Şahin bunu fark kederdi diye umuyordum.

"Etkilendim," dedi Deniz.

Aral gözlerini Deniz' çevirdi. Memnuniyetsiz bir ifade vardı yüzünde. Sürekli fikirlerimiz zıt düşüyordu ama bana göre benim planım daha mantıklıydı. Beni düşünmesini anlıyordum, minnettardım da ama o gelemezdi. Ben onun gelmemesi için bir sürü sebep sayabilirdim ama o bana gelmesi için bir tane mantılı neden sayabilir miydi?

Aral arkasına yaslandı. "Öyle olsun," dedi kabul ederek. "Ama sen onun istediği yere değil, o bizim istediğimiz yere gelecek."

O bana emri vaki yapıyor, beni tanımadığım bir yere çağırıyordu. Eğer istiyorsa o benim istediğim saatte benim seçtiğim yere gelecekti. Böylece biz avantajlı olurduk. Bununla ilgili bir problemim yoktu işte.

"Olur," dediğimde masada anlamadığım bir şaşkınlık vardı.

Güney inanmak ister gibi Kuzey'e sonra da Deniz'e baktı. "Gördüklerim halis mi? Az önce Aral Çakırca resmen bir tartışmayı kayıp mı etti bana mı öyle geliyor?"

Fısıldıyordu ama onu duyabiliyorduk. Aral bir şey demedi. Kalktı sofradan. Telefonunu çıkarırken başıyla Deniz'e işaret ettiğinde kahve alıp verandaya çıktı ikisi.

Güney abilerinin çıktığından emin olup bana çevirdi bakışlarını.

"Hiç öyle durmuyorsun ama çetin cevizmişsin. Abimin planının devre dışı bırakıldığını ilk defa görüyorum."

Aral Çakırca'nın kafasındaki ihtimaller neydi de benimle gelmek istemişti bilmiyordum ama beni aydınlatmaz mantıklı bir açıklama yapmazsa ben de kendi mantığıma göre ilerlerdim. Öyle de yapmıştım. Öyle de yapacaktım. Ya ben kendi bildiğimi yapardım ya da onu beni ikna etmek için mantıklı sebeplerini sunardı.

Birlikte sofrayı topladık. Aral ve Deniz sigara içiyorlardı verandada. Kuzey ve Güney abilerine görünüp birlikte çıktılar evden. Güneş abla çocukları kontrol etmek için yukarı çıktığında adımlarımı verandaya yönlendirdim.

Ne planlıyorsa bilmeye hakkım vardı benim de. Plan yapıyorlardı belli ki. Verandaya çıkmak için kapıyı açtım. Montsuz çıkmıştım çünkü onların üzerinde de bir şey yoktu ve üşüyora benzemiyorlardı. Üstelik Aral'ın üzerinde bir gömlek vardı yalnızca. Ama kapıyı açar açmaz soğuk hava yüzüme çarpmıştı. Aldırmadan verandaya çıktım. İkisi de gözlerini bana çevirdiler, kapıyı arkamdan kapattım kapıyı ve kollarımı önümde bağlayıp yanlarına adımladım bir iki adım.

"Deniz'le restoran hakkında konuşuyorduk," diye bilgilendirdi beni Aral.

Ona gelme dedim diye kardeşini mi sokuyordu işin içine?

"Bir aksilik çıkarsa Deniz ifşa olmaz mı?" diye sordum gözlerimi Aral'ın gözlerinde gezdirirken.

"Deniz'in çalıştığı mekan değil," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Hep gittiğimiz bir mekân var. Tanıdık bir arkadaşımızın. İçeri girmesi çıkması, içerdeki müşteriler her şeyi ayarlayabileceğimiz bir yer."

Kafasında ne tür senaryolar dönüyordu bilmiyordum ama müşterileri bile hesap ettiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Kendimi paranoyak sanıyordum, o daha paranoyak gibiydi. Ya da fazla kontrolcü.

"Bir akşam yemeği olması lazım. Daha erken ayarlayamayız. Sana uyar mı? Akşam olması?"

Rahatsız olacağımı düşünüyordu. Bir akşam vakti odasında kilitli bir çekmece de iki yüzden fazla fotoğrafım olan bir adamla yemek yemem gerekiyordu. Bir şeyler öğrenme umuduyla aptalı oynamam ve masadaki bıçağı en fazla dirsek mesafem uzaklığından tutmam gerekiyordu. Bir yere saplanmamalıydı, canlı bir şeylere.

"Sorun değil," diye mırıldandım gergin görünmemeye gayret göstererek.

Mızmızlanarak ilerleyemezdim. Yiğit de söylemişti hepimiz eteğimizdeki taşları dökmeli onların da altına elimizi sokmalıydık.

Deniz saatine bakıp "Ben kaçayım," dedi Aral'a. Ardından bana baktı, "Görüşürüz Lina."

"Görüşürüz," diye mırıldandım garipsesem de. Gerçekten bu adamlarla bir süre görüşecektim.

Deniz içeri girdiğinde verandada ikimiz kaldık.

"Şahin bir müşteri olacak. İstediğin gibi," dedi Aral bana bakarken.

İçten içe o da biliyordu en iyi planın bu olduğunu bence ama kendisi plana dahil olmadığından o planı kontrol edemeyeceği için gerilmişti.

"Mantığına yatmayan kısmı açıklarsan dinlerim," dedim çenemi dikleştirip yüzüne bakarken. "Eğer sen bana gelmemen gerekirken neden bu kadar gelmek konusunda ısrarcı olduğunu anlatmış olsaydın ve ben sana hak verseydim, senin planına uyardım. Bu bir yarış değil sonuçta."

Kafasını salladı o da sakince. "Benim kafamın içi çok kalabalık Lina," dedi gözlerime bakarak. Biliyordum. Kafasının ne kadar kalabalık olduğunu kendimden biliyordum. Bugün koşarken o kadar dalgındı ki, orada koşuyordu ama zihnen orada değildi. Birilerini tutsak etmişti zihninde, gardiyanlık ediyordu o sıra.

"Sen bilmediğin bir denizdesin ama ben en dibindeyim o denizin, yerlisiyim. Senin aklına gelen ihtimallerin derinliği benim aklıma gelen ihtimallerin karanlığına erişemiyor henüz ve ben o karanlığa ne kadar maruz bırakmalıyım seni emin değilim. Hepsi bu."

Bir adım atıp karşısında durdum, çenem hâlâ dikti. Gözlerine bakıyordum. Gözlerime baktı o da.

"Cerbe'yi takip et. Yanında mı yürüyor bacağına mı çöküyor görürüz demiştin dün," dedim gözlerine bakarken. "Eğer hareket etseydim sabah saldıracaktı bana."

Ne demeye çalıştığımı anlamak ister gibi gözlerime bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. "Eğer teori doğruysa, köpekler sahibinin aynasıysa. Bana karşı tetikte olduğun anlamına gelmez mi bu? Bana güven güven diyorsun ama önce sen bana güven. Çünkü ben senin aksine senden hiçbir şey saklamıyorum."

Sıkıntılı bir nefes aldı, gözlerini gözlerimden ayırıp etrafta gezdirdi. O karanlık orman aydınlanmıştı, güneş doğuyordu. Sağ eliyle burun kemerini sıktı. Yüzüne dokundu, konuşmayacağını bir şey

demeyeceğini biliyordum. Benim de diyecek bir şeyim yoktu. Sağıma dönüp ormana diktim ben de gözlerimi. Güneş ağaçların arasından soluk bir şekilde gözüküyordu. Tipi bitmişti, durgundu hava.

"Üşümüyor musun öyle?" diye sorarak sessizliği ilk o bozdu.

Benim üzerimde kalın bir kazak vardı kendisi ise gömlekle duruyordu. Gözlerimi ona çevirdim. Önce gömleğine sonra ona baktım. Bu yaptığım gülümsetti onu.

"Küçükken buz banyosu yaptırırdı babam bana," dedi yüzünde gülümseme vardı ama alaylıydı biraz. Söylediğine değildi bu alay, benim onun üşümesi gerektiğini ima etmiş olmamaydı.

Söylediği cümle kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Şakaysa komik değildi, değilse korkunçtu ve şaka yapmadığını biliyordum. İlk kez babasından bahsetmişti. Kardeşleriyle tanışmamda sorun yoktu, onlarla aynı sofraya oturmam da sorun yoktu ama geriye kalan üç kişi yasaklıydı bana. Onlarla karşı karşıya gelmek değil, bahislerini açmak bile kırmızı çizgisiydi. Onun güvenini kazanmayanların bilemeyeceği bir bilmeceydi. Ama şimdi bahsi kendisi açmıştı. Ona bana güven dediğim için miydi bilmiyorum ama açtığı bahis üzerine soru sorabileceğim, üstüne gidebileceğim bir konu değildi.

"Soğukla aram iyidir."

"Bu üşümediğin anlamına gelmez," dedim gözlerine bakarken.

Sağ elimi uzattım ve parmaklarımın tersiyle gömleğinin açıkta bıraktığı boynuna dokundum. Yüzü elbette soğuk olurdu ama boynu soğuksa üşüdüğünü söyleyebilirdim. Buz gibi parmaklarım tenine çarptığında gerildiğini hissettim. Nabzını hissettim. Tenim ondan çok daha soğuktu ama onun da sıcak olduğu söylenemezdi. Normalde daha sıcak biri olduğunu biliyordum.

"Üşümüşsün işte," derken elimi kendime çekmiş yine göğsümde bağlamıştım.

Yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Sigara tutan eli yarıda kalmıştı. Birden ona dokunmamı beklemiyordu sanırım ya da benden böyle bir hamle beklememişti. İnsanlara dokunmayı sevmediğimi kendim söylemiştim sonuçta. Fakat ona dokunmakta sorun bulmamıştım bunu yaparken. Hatta o kadar doğal bir şekilde yapmıştım ki bunu yanlış anlaşılacağını bile akıl etmemiştim. Bana veya ablasına olan davranışlarından yola çıkarak onun gerçekten nezaketli biri olduğunu söyleyebilirdim. Beni irrite eden bir hareketi ya da dokunuşu olmamıştı

bana karşı. Bu yüzden normalde hissettiğim o diken üstündeliği hissetmiyordum yanında. Beni germiyordu.

Dudaklarında bir gülümseme oldu. Kafasını salladı hafifçe, benimle polemiğe girmeyerek. "İçeri geçelim."

Sigarasından sonra bir nefes alıp izmariti verandanın dışına attı ve bana döndü. Arkamda kalan kapıyı açmak için arkama uzandı sağ eliyle. Hafifçe üzerime eğilmişti, benim ona yaptığım gibi sol elini yüzüme uzattı ve tersiyle yanağıma dokundu varla yok arası. O sırada kapıyı açmıştı.

"Annen Polonya'lı değil mi senin? Senin soğuğa daha dayanaklı olman gerekmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım gözlerine bakarken. Bunu ben de düşünmüştüm daha önce.

"Annem yarı Polonya'lı sayılır. Ben onun da yarısı kadar o genlere sahibim."

Burnundan güldü ve kapıyı geriye iterken dikeldi. "Çeyrek Polonyalı."

"Polonyalılar üşümüyor mu? Hayret bir şey gerçekten," dediğimde yüzünde eğlenen bir ifade oluşmuştu.

Ona arkamı döndüm ve sıcak eve girdim. O da arkamdan girip kapıyı kapattı. Güneş abla mutfakta kendisine bitki çayı yapıyordu o sırada. Kafası bize çevrildi.

"Bir şey ister misiniz? Linacım?"

"Ben de alabilirim," dedim üşüdüğüm için.

"Ben kahve alırım kendime," dedi Aral arkamdan.

Ben ada tezgâhın önündeki bar taburelerinden birine ilişirken Aral ve Güneş abla yan yana farklı kupalarda içeceklerini hazırladılar. Güneş abla bir gülümsemeyle önüme bir kupa bıraktığında teşekkür ettim.

Aral kahve makinesinin önünde duruyordu. Sırtı bana dönüktü.

"Annemin doktorun numarası var mı sende?"

İsmini söylememiştim ama onunla konuştuğumu biliyordu. Nedense ona ismiyle seslenmekten kaçıyordum. Nedenini bilmiyordum ama ona ismiyle seslenemiyordum. Çok mecbur kalırsam Çakırca demiştim ona, bir de doktor demiştim sanırım bir kere hatırlamıyordum çok ama ona ismini söyleyemiyordum. Aral ismi çıkmıyordu ağzımdan.

Aral kupasıyla birlikte bana döndü ve tezgâha ilerleyip bardağını bıraktı. Telefonunu cebinden çıkarıp karşıma oturdu. Arka cebimden ben de telefonumu çıkardım. Daha birbirimizde numaralarımızın olmadığını o an fark ederek ikimizde birbirimize baktık. Ben onunkini ezbere biliyordum aslında. Markette verdiği numara onunsa tabi.

Telefonumun tuş takımını açtım ve ezberimdeki numarayı yazarken numarasını okudum. "Senin mi bu numara?"

Kaşları çatılmıştı şaşırarak ben numarayı söylerken. "Benim."

Arama tuşuna bastım o benim deyince. Telefonu çalmaya başladı, ikinci çalışta aramayı sonlandırdım. Aral merakla yüzüme bakıyordu.

"Markette söylemiştin," diye açıkladım durumu. "Gördüğüm ya da duyduğum sayıları unutmam kolay kolay."

Gözlerini üzerime gezdiriyordu, bu söylediğim oldukça ilgisini çekmişti. "Ne kadar ileri seviyede? Pi numarasına bakarsan gördüğün kadarını aklında tutabilir misin?"

"Sesli okursam ya da biri bana okursa sanırım iki yüz basamak kadarını tutabilirim."

"Görsel hafıza gibi mi?" diye sordu Güneş abla.

Kafamı iki yana salladım. "Daha çok işitsel diyebiliriz," deyip gözlerimi Güneş ablaya çevirdim. "Gördüğüm sayıları da unutmam ama sesli okursam daha uzun sayıları tutabilirim ve daha kalıcı olur."

"Her zaman böyle bir özelliğim olsun istemişimdir. Kendi numaramı bile zor aklımda tutuyorum. Alp'in numarasını ezbere biliyorum bir de Aral'ın," deyip gülümsedi. Sonra benim Alp diye bahsettiği adamı tanımadığımı fark ederek dikeldi yerinde yüzünde güzel bir gülümsemeyle. "Alpaslan, eşim olur kendisi. Yatırımcılıkla ilgileniyor. İş insanı diyebiliriz kısaca."

Anladım der gibi kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım. Güneş ablanın bana yaptığı bitki çayını içmek için kupama uzandığım sırada gözlerim Aral'a çevrildi. Bir sessizlik çökmüştü üstüne nedense. Kafasında bir şeylerin döndüğünü biliyordum ama neyle ilgili çıkaramıyordum. Annemle mi ilgiliydi?

"Hong Kong'a gitti on gün önce. Sanırım haftaya dönmüş olur. Tanışırsınız."

Dikkatimi Güneş ablaya verdim yine. Sıcak kupayı kavrayıp bir yudum aldım. Eşi döndüğünde gidecekler miydi acaba? Sonuçta enişteleri dönmüş olacaktı ve adamın işi gücü olduğu belliydi. Belki de

burada kalmak istemezdi. Güneş abla gitsin istemezdim açıkçası. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar bu kadar erkeğin içinde tek kalmaktansa bir kadının olmasını tercih ederdim.

"Eşiniz dönünce gidecek misiniz?"

Güneş abla sağ dirseğini tezgâha yasladı. "Muhtemelen kalacağız. Alpaslan aile durumumuza hâkim ve şimdi bu durumu da biliyor. İlk uçakla dönecekti ama Aral ikna etti onu. Şu an hamilelik iznindeyim, sürekli evde oluyorum bu yüzden Alpaslan ve Aral burada kalmam konusunda ortak karara varmış durumdalar. Neyse ki Alp'im harika bir adamdır. Tüm kardeşlerimle arası iyi ve kalabalık ailelerden hoşlanıyor. Eğer kardeşlerimle yaşamak istemeseydi anlardım onu, herkesin özel hayatını özel yaşama hakkı var ama Alp hiç öyle biri olmadı," dedi minnettar bir gülümsemeyle.

Güneş abla iyi biriydi. Doğaldı, sevecendi ve sıcacık biriydi. İsmi gibiydi. Parlıyordu hep, iç ısıtıyordu ve eşinden bahsederken yüzündeki minnettar gülümseme eşinin de iyi biri olduğuna ikna etmişti beni. Ben şüpheci biriydim, herkese şüpheyle yaklaşırdım ama Alpaslan beyle tanışırken o kadar da ön yargılı olmayacağımı biliyordum içten içe.

Telefonum titrediğinde bir mesaj düşmüştü telefonuma. Aral karşımda oturuyordu ve bana mesaj atmıştı. Adını kaydetmemiştim henüz. Mesajına bakmadan önce onu rehberime kaydettim.

Aral Çakırca

Ardından attığı mesajı açtım. Bana doktorun numarasını atmıştı.

"Teşekkürler," dedim gözlerimi ona çevirip.

Kahvesini içiyordu, kafasının içinden çıkmıştı artık. Gözleri bendeydi. Gözlerini kapatıp açtı sadece teşekkürüme karşılık.

"Ben de alabilir miyim numaranı?" Güneş abla telefonunu çıkarmıştı o sırada.

"Tabi," dedim tekrar ona dönerek.

İyi olurdu. Alin'i merak ettikçe arayamasam bile mesaj atabilirdim Güneş ablaya. Güneş abla aklımda kalmasını ister gibi sesli söyledi numarasını. Bu dudaklarımda bir gülümseme açtırmıştı.

Numarasını tuşlayıp Güneş Abla diye kaydettim onu da.

"Yaaa! Beni abla diye kaydetti," dedi Aral'a mutlu bir sesle.

"Ben de Linacım diye kaydedeyim dilime yapıştı Alin'im sağ olsun."

Gülümsedim. Evdeki herkes bu gidişle Linacım diyecekti bana farkında olmadan. Aral kahvesini bitirip ayağa kalktığında kafasında ne olduğunu o kadar merak ediyordum ki huzursuz hissetmiştim. Annemle ilgili bir şey mi vardı yoksa benle ilgili bir şey mi takılmıştı kafasına? Ya da başka bir şey mi gelmişti aklına akşamki planla ilgili.

Bardağını sudan geçirip bulaşık makinesine bıraktı ve bana döndü. Güneş ablanın telefonu çaldığında yerinden kalktı ve kupasıyla birlikte yanımızdan ayrıldığında baş başka kalmıştık yine. Oturmamıştı yüksek tabureye, mutfağın tezgâhına kalçasını yaslamış kollarını önünde bağlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum merakla.

Elini yüzüne götürdü ve yüzünü sıvazladı uykusunu dağıtır gibi. "Akşamki planı," dedi ve sol kolunu kaldırıp saatine baktı. "Saat sekizi geçti. Asaf gelmeyeceğini fark eder on, on beş dakikaya. Yine mesaj atacaktır herhalde seni hiç aramıyor gibi duruyor."

"Ararsa açmayacağımı biliyor," dedim tırnaklarımı tezgâha vururken hafifçe. "Onun sesini duymaya tahammülüm yok pek."

Kaşları çatıldı, onun da aklına dün akşamki fotoğraflar gelmiş olmalıydı. Tezgâhla olan temasını koparıp bir iki adımla geçip yine karşıma oturdu. Ada tezgâhın üzerindeki telefonunu alıp bir şeyler yaparken telefonuma bir bildirim düştü yine. Ondandı. "Dünkü mektup," diye açıkladı, açıp bakmamıştım henüz. "Göz gezdirdim dedin sofrada. Lehçe biliyor musun?"

Kafamı salladım yavaşça. "Çok iyi değilim ama sanırım çevirebilirim biraz uğraşırsm."

Kafasını salladı o da anladım der gibi. "Savcı bir çevirmene çevirtecek ama sen de oku, aklında kalmasın."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim gergince. "Şahin'e verdiğim kayıtlardan bir haber var mı?"

"Şahin izletiyor kayıtları," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Neden biz izlemiyoruz? Bizim izlememiz daha mantıklı olmaz mı?"

"İki aylık bir kayıttan bahsediyoruz Lina. 1440 saatten bahsediyoruz en az. Ne kadarını izleyebiliriz ki? Dikkat çeken bilmemiz gereken bir şey olursa haberimiz olacak, merak etme. Kendimiz de izleyeceğiz istemesek de ama zaman kazanmaya çalışıyorum sadece."

İçerisinde yalnızca iki aylık kayıt varsa bu Asaf'ın elinde başka kayıtların olduğu anlamına da geliyordu. Odasına bakmıştık orada

değildi. Nerede saklıyordu diğer kayıtları? Belki onları alsak babamı görebilirdim? Belki ne zaman o odanın sahibi olduğunu net bir şekilde öğrenirsem babama rastlayabilirdim o görüntülerde. Rastlasam izleyebilir miydim? İşte bundan hiç emin değildim.

"İki aylık varsa daha fazlası da vardır elinde değil mi?"

Derin bir nefes alıp dirseklerini tezgâha yasladı ve öne eğildi hafifçe. "Muhtemelen."

Gözlerimi boynunda gezdirdim. Öne eğildiği için boynundaki zincirin ucundaki şey gömleğine yaslanmıştı, belli oluyordu hafiften, dikdörtgen şeklinde olduğunu söyleyebilirdim.

"Asaf, babam ölmeden önce geçtiyse başa ve belki o tarihlerin kayıtlarını bulabilirsek, bir ipucu bulamaz mıyız? Eğer babamı kayıtlarda bulursak aralarının nasıl olduğu hakkında ya da babamın neci olduğu hakkında fikir sahibi olabilirdik."

"Olabilirdik," dedi o da beni onaylayarak. "Ama nerede kayıt tuttuğunu bilmiyoruz. Belki de yok ediyordur."

Gözlerimi gömleğinin üzerinden çekip gözlerine çevirdim. "Yok edecekse neden kaydetsin ki?"

"Önemini yitiren bilgiyi elinde tutarsan başına bela olur," dedi gözlerime bakarak. "Asaf belki de odasına gelenleri şantaj etmek için gizlice kayıt alıyordur. O odaya kimin girip çıktığını bilsen dudağın uçuklar."

Kaşlarım çatıldı bu söylediğiyle. Hiç o açıdan düşünmemiştim olayı. Güvenlik ihtimaliydi aklıma tek gelen ve biraz önce Aral'ın söylediklerini anımsadım. Onun aklına gelen ihtimallerin derinliğine inemiyordum. Haklıydı. Ne kadar zeki olduğumuzla ilgili değildi bu. Maruz kaldığımız çevre ve olaylarla ilgiliydi. Herkesin bakış açısı maruz kaldığı olaylarla şekillenirdi. İkimizde bilinmezlik denizin yüzüyorduk. Ben sırt uzanıyordum o denizde, Aral yüz üstü uzanıyordu. Ben karanlık gökyüzüne bakıyordum, o denizin dibine bakıyordu.

"Ya elinde tutuyorsa kayıtları hâlâ?" diye sordum.

Bu da bir ihtimaldi ve herkes tüm ihtimalleri düşünmesiyle ondan övgüyle bahsediyordu. Düşünmüş olmalıydı bu ihtimali.

"Tutuyorsa aptaldır," dedi doğrudan. "Aptallar da her zaman hata yapar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hata yapmasını bekleyeceğiz."

Kafasını salladı. Gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmıyordu. Yüzümde geziniyordu hep. "Sabırlı mısındır?"

Yüzümde alaylı bir gülümse oldu. "Yaşama dair tek bir umudum yokken bile başkaları için yaşayabilen biriyim ben. Bir kaza da ya da belada ölmeyi bekleyecek kadar sabırlıyım."

Bu söylediğim hoşuna gitmedi. Gözlerinden daha siyah olduğu için seçilen göz bebeklerinin genişlediğini gördüm.

"Ölemezsin," dedi net bir sesle gözlerimin içine bakarken. Gözlerindeki boşluğa bakıyordum ve o boşluk da yine benim içime bakıyordu. "Ben hayatıma giren insanları kaybetmekten çok sıkıldım Lina. Ölemezsin."

***Ben hayatıma giren insanları kaybetmekten çok sıkıldım.* Şu yaşına kadar kaç kayıp verdin Aral? Kimleri ne için kaybettin?**

"Ölmem," diye onayladım onu. "Bazen dayanılmaz oluyor ama yaşamam gerektiğini biliyorum."

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Çünkü bazı insanlar böyle yaşar."

Kafamı salladım, "Bazı insanlar böyle yaşar."

Aramızda bir sessizlik oldu. Yüzü otuz santimetre kadar uzağımdaydı yalnızca. Sigara içtikten sonra karanfil yediğini görmemiştim ama karanfil kokusu geliyordu burnuma yine de. Karanfil bana annemi hatırlatıyordu. Aral'a baktığımda o kadar şey hatırlatıyordu ki bana, o kadar zıt şeyleri hatırlatıyordu ki onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ona baktığımda ölüm görüyordum, yaşam görüyordum. Dürüstlük ve sırlar görüyordum. Bir karanlık görüyordum, bir aydınlık görüyordum.

"Annem de..." dedim sormaya cesaret ederek. "Yaşar mı gerçekten?"

Boğazım kurumuştu. Bu soruyu çok sormuştum. Bulduğum her doktora sormuştum. Ama her soruşumda benden neleri götürdüğünü kimse bilmiyordu. Hiç kimse alacağım cevap beni yıkmasın diye kaç umudu içimden söktüğümü bilmiyordu. Daha fazla üzülmemeyim, annem üzüldüğümü görmesin diye günlerce en kötü cevaba alışmaya çalışıp prova ederek o soruyu sorabildiğimi bilmiyordu. Bilmeyecekti kimse.

"Yaşayacak," dedi sakin bir ifadeyle. Yine o bulaşıcı sakinlik vardı sesinde. Bilerek o ses tonunu kullanıyordu sanki. Çünkü ne zaman o

tonda konuşsa istemsizce rahatlıyordum.

"Yaşasın diye elimizden gelen her şeyi yapacağız. Yiğit yakından ilgileniyor tedavisiyle. Doktoruyla da iletişimdeyim. Dün anlatılan hiçbir şeyi dinlemediğinin farkındayım ama annenin durumu düşündüğün kadar kötü değil. Bugün ya da yarın uyandırmayı düşünüyorlar. Tedavi biraz ilerlesin daha sonra buraya getiririz anneni, aklın kalmaz onda. Tedavisiyle ilgilenecek bir hemşire de getiririz olmadı, zira ev doktor kaynıyor."

Gözlerimi yüzünden indirdim. Tezgâhtaki ellerime baktım. Tırnaklarımda gezdirdim yine gözlerimi. Doğrularla yaşayamayanlar iyi bir yalancı ister demişti Aral bana dün. Ben bazı doğrularla yaşayamıyordum ve iyi bir yalancı istediğim zamanlar da olmuştu. Şu ana bana en azından bu konuda yalan söylüyor olsa, ona kızamazdım. Yine haklı çıkmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım minnettar hissederek.

Ben teşekkür etmekten nefret ederdim ama Aral'a ne kadar teşekkür ettiğimi bilmiyordum. Öyle şeyler yapıyor ya da söylüyordu ki kendimi teşekkür ederken ya da ona karşı minnettar hissederken buluyordum. Yalnızlığa alışan bedenim başım okşanınca, sırtım sıvazlanıp nasıl olduğum sorulunca hemen minnettar kalıyordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Beni izliyordu.

"Neden hiç rica ederim falan demiyorsun?" diye sordum konuyu dağıtmak isteyerek.

"Teşekkür edeceğin bir şey yapmıyorum ki," deyip bardağımı tuttu ve önüme sürükledi tezgâhtan kaldırmadan. Çayımın varlığını bile unutmuştum.

"Annem nezaket olması gerekendir, bunun için teşekkür beklenilmemeli, teşekkürler fedakârlıklara aittir, derdi." Sesi derinden gelmişti bunu söylerken. "Ben senin için henüz hiçbir şey feda etmedim."

***Henüz.* Benim için bir şeyleri feda edebileceği anlamına mı geliyordu bu? Ben kimse benim için bir şeylerini feda etsin istemezdim. Her fedakârlık bir teşekkürle teselli olmazdı ki.**

Anne konusunu dağıtmak için sormuştum bu soruyu ona ama yine başka bir anne konusu açılmıştı. Aral ona çıkıştığım için mi bugün annesin ve babasından mı bahsediyordu bana yoksa gerçekten biraz

daha mı yumuşamıştı bana karşı bilmiyorum ama ne söylese acı doluydu. Hoşuma gitmemişti bu iş hiç.

"Beni kendine çok borçlu çıkarma," diye mırıldandım. "Ben borçlu kalmaktan nefret ederim."

Yüzünde bir gülümseme oldu. "Ödeşiriz demek mi bu?"

O eğer benim için feda edecekse bir şeyleri ben de etmek zorunda kalırdım, biliyordum kendimi. O seviyeye gelmek istemezdim, çünkü onun için bir şeyler feda etmeye başlarsam yalnızlığımdan iyice sıyrılıyorum demek olurdu bu.

Cevap vermedim ona. Aral derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Parmaklarımı kupaya sardım ve kuruyan boğazımı yumuşatmak için bir yudum aldım çaydan. Aral sol kolundan saatini kontrol etti.

"Dışarı çıkacağım ben," dediğinde gözlerimi yine ona çevirdim.

"Adli tıp Kurumu'na uğrayıp dünkü sonuçlara bakacağım, sana sonuçları atarım sen de bakarsın. Bir de dün aldığım örnekleri işleyeceğim, muhtemelen sonuçları yarın çıkar onların da. Sonra buluşacağınız mekâna geçip ayarlamalarla ilgileneceğiz Şahin'le. Senin gelmene gerek yok ama yok illa ben de geleceğim dersen seni durduramam."

Aral'la gidip yapabileceğim bir şey yoktu ve ona güvendiğimi göstermek için iyi bir adım olabilirdi gitmemek. Burada kalıp Güneş ablaya çocuklara bakmasında yardımcı olurken mektubu çevirmekle ilgilenebilir belki bir ipucu bulurdum hem. Gelmeme gerek duymuyordu.

"Peki," dedim yalnızca.

Kaşları kalktı hayretle. "Bu kadar çabuk mu kabul ettin?"

"Güvenmeye çalışıyorum işte," deyip omuz silktim.

Yüzünde bir gülümseme oldu iğneleyici cevabıma karşılık. "Sen hep böyle batıracak mısın iğneni bana?"

"Sen beni deneyecek misin hep böyle?"

"Seni denemiyorum ben Lina. Gözlemliyorum sadece."

Kafamı salladım tabi der gibi. Çayımdan koca bir yudum daha içtim.

"Asaf mesaj atarsa saat kaç diyeyim?"

"Sekiz daha iyi olur," dedi.

Kime ve neye göre bilmiyordum ama vardı kesin kafasında bir plan.

"Akşam olmadan gelirim zaten. Konuşuruz yine planı, üzerinden geçeriz. Yiğit'e de haber veririm."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Ayağa kalktığında ben de çayımı bitirmiştim. Ayağa kalktım ben de. Arte'nin koltuklarda oturduğunu görünce istemsizce duraksadım. Alışkın olmadığımdan bazen varlıklarını unutuyordum ve sonra fark edince tekrar irkiliyordum. Aral irkildiğimi fark ederek elini bana uzattı ve bileğimden tuttu beni. Gözlerimi yüzüne çevirdim, beni peşinden götürmeye başladı.

Kaşlarımı çatıldı çünkü beni doğrudan Arte'ye doğru götürüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Tanıştıracağım sizi," dediğinde sırtına baktım çatık kaşlarımla. "Cerbe için henüz erken ama Arte ile tanışabilirsin."

"Öyle şey mi olur ya? Ne biçim doktorsun sen? Hiç mi fobilere karşı tutumları anlatmadılar sana?" dedim tedirgin olarak.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Maruz bırakma diye bir gerçek var?"

Evet. Vardı. Gerçekten. Neden vardı böyle bir şey?

Arte, Aral ona yaklaşınca uzandığı yerde oturur pozisyona geçti ve kulaklarını dikti. Kulaklarının ve kuyruğunun kesik olduğunu daha önce fark etmemiştim. Neden kesiklerdi? Gerçekten av için mi kullanılıyorlardı? Cerbe'nin agresifliği bundan olabilir miydi?

"Kıpırdama," dedi Arte'ye Aral.

Kesinlikle maruz falan kalmak istemiyordum ama bundan sonra dibimde olacaktı bu köpekler. Aral'a sürekli köpeklerini bir odaya kapat diyemezdim. Hakkım yoktu. Hem tek rahatsız olan ben değildim, onlar da benden rahatsızlardı bence. Aramızı düzeltmek en iyi çözüm olacaktı.

Aral bileğimi bırakmadan eğildi ve sağ eliyle köpeğinin başını okşadı. "Aferin kızıma."

Aral bana döndüğünde alt dudağımı ısırıyordum huzursuzlukla. Uzun kollu şeyler giyindiğim için Aral fark edemezdi ama eğer vücudumdaki diş izlerini görseydi yine de beni maruz bırakır mıydı merak ediyordum. Arte ve Cerbe'yi ben burada olduğum sürece odasına mı kapatırdı yoksa travmamı mı atlatayım diye beni alıştırır mıydı yine de?

"Neden bu kadar korkutuyor köpekler seni? Daha önce saldırıya mı uğradın?" diye sordu.

Gözlerimi Arte'den çekip Aral'a çevirdim, kaşları çatılmıştı hafifçe. Evet uğramıştım. Bir değil üç kez uğramıştım. İlki altı yaşımdayken

olmuştu. Yeni doğan bir köpeğe çok yaklaşmamam gerektiğini bilmiyordum. Bebeğine çikolatalı ekmek aramdan vermek istemiştim. Annesi beni tehlike olarak algılamıştı, onu suçlamıyordum. Beni Aral'ın tutuğu bileğimden, sağ bileğimin biraz yukarısında yakalamıştı. Tenim beyaz olduğundan dikkatli bakmadıkça görülmüyordu ama ben ilk bakışta bulabilirdim o izleri.

Daha sonra köpeklere küsmüştüm. Kaçmıyordum köpeklerden ama endişelenmiyor değildim. Dördüncü sınıfta başı boş bir köpek sürüsü tarafından kovalanmış, kaçarken yola fırlamıştım ve araba çarpmıştı. Neyse ki hızlı değildi araba, kolumu kırmıştım yalnızca.

Fakat en kötü tecrübem lise ikinci sınıftakiydi. Sürekli zorbalığa uğruyordum okulda. Sessiz öğrencilerin maruz kaldığı türden zorbalıklardı bunlar. Sürekli dalga geçilir, inek diye itham edilirdim. Bazen ayakçılık yaptırılmaya zorlanır yapmayınca itilir kakılır hakaret edilirdi. Üstelik bunu kız öğrenciler yapıyordu, erkeklerin pek umurunda değildim neyse ki ama nasıl oldu bilmiyorum, birdenbire sınıfın en güzel kızı olduğum hakkında bir fikir ortaya atıldı erkekler tarafından. Sınıftan bir erkek yine sınıfımızdan bir kıza çıkma teklifi etmiş reddedilince muhtemelen kızı sinirlenmek istediğinden eğer bu kadar içime kapanık olmasaydım onun havasının sökmeyeceğine dair bir şeyler söylemişti.

İşin garip yanı diğer erkekler de katılmıştı ve bir anda sınıfın en güzel kızı konumuna yükseltilmiştim. Bu ani yükselişin en büyük zararı bana olmuştu. Bana en çok zorbalık eden kızlardan biri bu durumdan hoşlanmamış serseri sevgilisinden bir ricada bulunmuştu. Köpeğiyle beni herkesin önünde korkutup rezil etmek...

İşler planladıkları gibi gitmedi. Sevgilisinin köpeği Dogo Argentino denilen korkunç bir köpekti ve sahibi, eğer ona bana saldırmasını söylerse benden ayırmaya kendisinin gücünün yetmeyeceğini hesap etmemişti. Köpeğe beni işaret ettiğini hatırlıyordum hâlâ. Korkudan kilitlenmiştim, kaçamamıştım. Köpek üzerime atlamış, kolumdan tuttuğu gibi beni yere düşürmüştü ve beni sürüklemişti. Sol kolumun kopacağını düşünmüştüm. Kaburgalarımda bile diş izledi vardı. Hastanelik olmuştum, onlar da okuldan atılmışlardı ama telafi etmemişti hiçbir şeyi bu. Yine de köpek gördüğümde bir dükkâna girecek hale gelmiştim ama babamı kaybettikten sonra köpeklere

meydan okuduğum olmuştu birkaç kez. Herhalde biraz korksam iyi olur diye düşünmüştüm, kalbim hızlı atsın istemiştim.

"Lina?"

Aral'ı Arte'yi kapatacak şekilde önüme geçtiğini fark ettim. Anılarıma dalmıştım birden. Kendime geldim. Gözlerimi kırpıştırdım ve Aral'a baktım.

"Birkaç kez uğramıştım," diye cevapladım sorusunu, sol elimle kaşıma dokundum.

"İstemiyorsan-" demişti ki kafamı iki yana salladım.

Kaçarak bir yere vardığım yoktu. Anlamıştım.

"Yok. İyi anlaşırsak iyi olur. Daha az tedirgin olurum," diye onayladım onu. "Ama tasmasını falan tut."

Kafasını salladı. "Seni ısırmasına izin vermem, merak etme."

Derin bir nefes aldım ve elimi ona uzattım. Elimi tuttu ve beni Arte'ye yaklaştırdı biraz daha. Arte nefes alıp veriyordu öylece, dili dışardaydı. Gözlerini Aral ve benim aramızda gidip geliyordu. Arte'nin önünde durduğu koltuğa oturduk. Aral ona söylediğim gibi tasmasını tutuyordu nazikçe.

"Sakin ol," dedi Arte'ye. "Onu korkutma. Biraz ürkek."

Kaşlarımı çattım. Ürkek değildim ben hiç de. Arte bir asker gibi Aral'ı dinleyerek, bir iki adım atıp önümüzde oturmuş ama hareketsiz kalmıştı. Aral sakince elimi burnuna yaklaştırdı.

"Lina'yla tanış."

Alt dudağımı ısırmış, sol elimle gömleğini tutmuştum ne olur ne olmaz diye. Aral tanış deyince Arte anlamış olacak ki avucu yukarı bakan sağ elimi kokladı. Oturmayı bırakmış dört ayak üzerine kalkmıştı, bana birazcık yaklaştı ve beni koklamaya başladı. Gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Kokunu ezberliyor. Rahatsız ediciyse dayan biraz, kısa sürecek," dedi gözlerime bakarak.

Köpeklerin kokuyla insanları tanıdığını okumuştum sanırım. O beni koklarken Aral avuç imi yere bakacak şekilde çevirdi ve elimi kafasının üzerine koydu. Arte işini devam ederken Aral'ın teşvikiyle başının üzerindeki kısa siyah tüylerini okşadım. Yumuşacıktı, tuhaf bir his veriyordu insana. Arte onu okşadığımda gözlerini kapattı hoşuna gitmiş gibi. Gerçekten insan gibi mi tepki veriyorlardı yoksa ben mi öyle hayal ediyordum bilmiyordum. Dili dışarı çıkıp içeri giriyordu. Bu

tuhaf bir histi. Gözlerimi Aral'a çevirdim yine onun tepkisini görmek isteyerek. Yüzünde bir tebessüm vardı. O da bana bakmıştı.

"Sevdi seni."

Sevmiş miydi gerçekten? Bu kadar basit miydi bir köpekle iyi anlaşmak?

"Sahi mi?" diye sordum ikna olmayarak. Arte'ye baktım tekrar. "Bence senin elin sanıyor elimi. Bu çok çabuk oldu."

Aral burnundan güldü ve yavaşça elini elimin üzerinden çekti. O elini çekince gerildim ama hâlâ tasmasından tutuyordu onu ve Arte hiç rahatsız gibi durmuyordu onda dokunmamdan. Nefeslenirken korkunç gözükmüyordu aslında, normal sevimli köpeklerden pek bir farkı yoktu. Daha asil duruyordu yalnızca.

"Neden yapayım şimdi?" diye sordum gergince.

"Okşanman hoşuna gider, çenesinin altını deneyebilirsin."

Çenesi korktuğum bir kısmıydı. En korktuğum kısmıydı. Beni ısırabilirdi. Aral kafamdan geçenleri anlamış gibi elini uzattı ve çenesinin altına dokundu. Arte kafasını ona çevirip kafasını kaldırdı ve gözlerini kapattı. Gerçekten hoşuna gidiyordu. Aral'dan cesaret alarak ben de çenesine dokundum. Ellerimiz birbirine çarpsa da onunla çenesini okşayabilmiştim. Sol elimi de uzatım ve kulaklarına dokundum. Çok yumuşak bir şeydi ve sevme hissi hoştu. Arte keyifli sesler çıkardığında gülümsedim. Aral'a baktım. Aral'ın yüzünde memnun bir ifade vardı o sırada. Onu öyle görünce kendimle gurur duymadan edemedim. Yenmiştim işte korkumu. Ne vardı sanki? Demek ki sorun ben de değildi, Cerbe'deydi.

"Neden kulağı ve kuyruğu kesik?" diye sordum merak ederek.

Aral'ın kaşları çatıldı. Sağ elini uzatıp Arte'ye dokundu durgun bir ifadeyle.

"Babamın estetik zevkleri."

Babasıyla ilgili tek bir güzel şey yok muydu gerçekten? Ne istemişti hayvandan? Bir yararı yoktu ki ona. Sırf güzel gözüksün diye miydi yani onu sakatlamasının sebebi?

Gözlerimi Arte'ye çevirdim. "Yaşı büyük mü o zaman Arte'nin?" diye tahmin yürüttüm.

Babasını tanımıyordum ama bu olay yaşanırken Aral bir şekilde müdahale edememişti belli ki ve ben de o küçükken olmuş olmasına yormuştum.

"Yaşlı evet. On iki yaşında."

On iki bir köpek için yaşlı demekti.

"Doğduğundan beri sen mi bakıyorsun?"

"Evet. Annesine de ben bakmıştım."

Yutkundum. Arte'yi on iki senedir tanıyordu Aral. On yedi yaşından beri yanındaydı onun. Belki de hiç ayrılmamışlardı ve bu köpek artık yaşlıydı. Birkaç seneye öleceği anlamına geliyordu bu. Annesine de baktım demişti. Kaç köpeğinin ölümüne şahit olmuştu? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Ben on sene içinde onu kaybedeceğim düşüncesine dayanamayacağımdan asla hayvan sahibi olamazdım. Ama Aral çocuklarına bile bakıyordu.

"Yavrusu yok mu hiç?"

"Yok. Kısırlaştırıldılar."

Bunu da babası yaptırmıştı belki de. Adam hakkında tek bir iyi şey yoktu.

Arte bizden sıkılmış gibi ellerim arasından kayıp geri çekildiğinde, Aral onu bıraktı. Arte odadan çıktığında arkasından baktım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Öncelikle ellerimi yıkamak istiyorum hiçbir yere dokunmadan," deyip ellerimi havada tuttum ve ona döndüm. "Onun dışında Arte ile iyi oluruz bundan sonra sanırım. İyiyiz galiba."

Gülümsedi cevabıma.

"Cerbe, Arte'den daha şüpheci, korumacı bir köpek. Sana alıştığında onunla da tanışırsınız."

Hiç gerek yoktu aslında. O Aral'ın odasında takılabilirdi bir süre daha. Aral tekrar saatine baktı ardından ayağa kalktı. Gitmesi gerekiyor artık sanırım. Ben de ayağa kalktım. Ellerimi de yanıma indirmiştim.

Güneş abla oradan kaybolmuş bir daha gözükmemişti. Çocukların sesi yukardan geliyordu, Doğu ise odasındaydı sanırım. Bugün cumartesiydi okulu yoktu herhalde.

"Çıkmam lazım benim," dedi ve önümden geçti.

Önümden geçerken arasında sehpa olduğu için yüzünü bana dönmüştü. Parfümünün kokusu çalındı burnuma yakından. Erkek parfümleri bana hep aynı kokardı ama onun parfümü farklı ve güzeldi.

Önümden geçip kapıya doğru ilerledi yavaş adımlarla. Peşi sıra ilerledim ben de kapıya.

"Cerbe inmez değil mi?" diye sordum emin olmak için. Kafasını omzu üzerinden bana çevirdi yürümeye devam ederken. "Gelmez. Eşyaları var yukarı da. Doğu ilgilenir onunla"

Evet. Onunla ilgilenecek biri olması iyiydi. Yoksa onun için üzülürdüm.

Aral vestiyerden kabanını giyindi. Yakasını düzeltirken gözlerini bana çevirdi.

"Bir şey olursa ara ya da mesaj at nasıl rahat ediyorsan. Çekinme."

"Çekinmem," diye mırıldandım.

Botlarını giyerken onu neden yolcu etiğimi anlayamadım bir an. Alışkanlık olmuştu sanırım.

"Görüşürüz," dedi bana ve merdivenler inip doğruca durduğum yerden bakınca görünen bahçe girişine ilerledi.

Evin etrafındaki korumaları henüz şimdi fark edebilmiştim. Aral bahçedeki arabasına binip bahçeden çıkana kadar arkasından baktım.

Güneş abla bana evi gezdirmişti. Daha sonra çocuklarla ilgilenip onları öğle uykusuna yatırana kadar Güneş ablayla vakit geçirmiştim. Aral'dan bu sırada hiç haber yoktu. Saat 1 gibi çocukları uyutmuştuk. Güneş abladan mektubu çevirebilmek için kalem kâğıt istemiştim, beni bir çalışma odasına götürmüştü. Dikkatim dağılmasın diye de çalışma odasında beni terk bırakmıştı.

Yaklaşık iki saatimi mektubu çevirmekle uğraşarak geçirdim. Gerçekten körelmiştim, unutmuştum dili neredeyse. Doğru bir çeviri yapabilmek için epey emek vermiştim. En son halinden emin olarak Türkçe halini temiz bir kâğıda döktüm.

05.01.2021

Bay Beyaz,

Hareketlerinizi gözden geçirin. Değerinizin ve bize kattıklarınızın bizden bunları istemeye yeterli olduğuna inanıyor musunuz gerçekten? Önceki başarısızlığınızın cezasının hafif olması sizi yanıltmasın, bu yalnızca merhamet göstergesiydi. Size bir şans daha verildi, o şansı iyi kullanırsanız sizin yararınıza olur. Yeterince zamanınız vardı ama her şeyi elinize yüzünüze bulaştırdınız. Arkanızı toplamayacağız, bu işin altından tamamen sizin kalkmanız gerek. Davette kendinizi, değeriniz olduğunu kanıtlayın. Gücünüzü gösterin, bizi ikna edin, bizi kendinize inandırın. Bu davetin altından kalkın. Kalkmak zorundasınız. Aksi taktirde sebep olduğunuz

kayıpların cezası geçen seferki kadar hafif olmayacak, sizi temin ederim. Bazen elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Serçeyi iyi kullan. İyi haberlerinizi bekliyor olacağız.

Mektup on gün önce yazılmıştı, kısa, öz ve tehditkârdı. Bay Beyaz'ın Asaf olduğunu anlamak zor değildi. Mektubu gönderen kişi Asaf'tan üstün biriydi ve bu davetin neden Asaf için bu kadar önemli olduğu anlaşılıyordu. Belki de canı söz konusuydu şu durumda ama benim ne gibi bir önemim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu hâlâ. Asaf'ın yaptığı hata neydi? Neden cezalandırılıyordu? Neden kendini kanıtlaması isteniyordu? Ne için yeterince zamanı vardı? Elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Bir Leh atasözüydü. Serçe bir şey de olabilirdi bir kişi de. Ben de olabilirdim. Ben Asaf'ın elindeki o serçe olabilirdim. Fakat neden önemliydim? Babam kimdi benim? Aral dün, Lina Kara bir silah da olabilir kalkan da demişti. Asaf için öyle bir konumda mıydım? Ya Asaf'ın hatası babamın sahte mezarının ortaya çıkmış olmasıysa? Belki de babama bunları yapan Asaf'tı. Cenazeye onun babam olduğuna inandığımıza ikna olmak için gelmişti belki de ve ben bu adama aylarca borç ödemiştim. Babama kiralık bir katil tutmuşum gibi.

Elimi alnıma koydum. Kafamın biraz olsun açılacağını düşünmüştüm, en azından zihnime batan o kancalardan birini çıkarmayı ummuştum fakat daha çok kanca takılmıştı ipime. Oltamı atıyor, cevapları değil soruları çekiyordum yalnızca. O kadar iplik vardı ki, hangisi boynuma doğrudan bağlı, kimi göz boyaması bilmiyordum.

İçim sıkılmıştı, bunalmıştım. Telefonuma uzandım ve saati kontrol ettim. Saat üçü biraz geçiyordu. Çeviri yaparken habire alt dudağımı soyduğumdan şimdi sızlıyordu.

Aral meşgul olmalıydı ama ona anlatma ihtiyacı hissediyordum içimde. Belki o beni aydınlatırdı. Buna alışmak uçuruma yürümekten farksızdı zira ben zaten uçurumun dibindeydim. Bıraktığında bana ışık tutmayı eninde sonunda yalnızlığın kucağına düşecektim. Belki de bana ışık tutmuyordu hem. Bazen ışık da kör edici olabiliyordu.

Derin bir nefes aldım, ona mesaj atmam sorun olmazdı. Müsait değilse cevaplamazdı, müsaitse ona anlatırdım. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Müsait misin?

Aral Çakırca: *Müsaitim.*
Nerdesin?
Aral Çakırca: *Yoldayım. Mekâna gidiyorum.*
Aral Çakırca: *Sen nerdesin?*
Şu an çalışma odasındayım
Mektubu çevirdim
Aral Çakırca: *Durum nedir?*
Aral Çakırca: *Var mı elle tutulur bir şey?*
Bir şeyler anladım ama anlamadığım şey daha çok
Aral Çakırca: *Ne var elimizde?*
Temize çektim metubu
*Mektubu**
Fotoğrafını göndereyim mi?
Aral Çakırca: *Olur.*
Cümlenin sonuna nokta koymak zorunda mısın?
Hocamla konuşuyor gibi hissediyorum
(Lina Kara bir fotoğraf gönderdi.)
Aral Çakırca: *Hocalarınla whatsapptan konuşabiliyor musun?*
Evet?
Aral Çakırca: *Yok artık.*
O kadar yaşlı değilsin sen de
Aral Çakırca: *Yaşlı olduğumdan değil. Siz çok rahatmışsınız.*
NOKTA KOYMA
Aral Çakırca: *Bağırma bana...*
🤦♀️
Aral Çakırca: *Mesajlaşırken başka biri gibisin*
Nasıl yani?
Aral Çakırca: *Yazarak anlaşmak daha rahat senin için sanırım*
Aral Çakırca: *Öyle hissettirdi sadece*

Aral'ın böyle düşünmesi duraksamama sebep oldu. Çünkü kendimi sözlü ifade etmeye alışık değildim, bu yüzden yazarken daha rahat hissediyordum kendimi. Mesajlaşırken karşımda değildi, sürekli gözlerine bakmam gerekmiyordu. Bunu fark etmesi tuhaftı. Yanağımın içini ısırıp konuyu değiştirdim.

Şu an araba mı kullanıyorsun?
Aral Çakırca: *Evet*
Yazma o zaman enden yazıyorsun?

*Neden**
Aral Çakırca: *Cevap vermeyeyim mi sana?*
Müsaitim dedin diye yazdım ben
Araba kullanıyorsan yazman gerekmiyor
Ayrıca sanki her soruma cevap veriyormuşsun gibi bir de üste çıkıyorsun
Pes
(Görüldü)
Al işte
Görüldü atıyorsun bir de
Aral Çakırca: *Sana pes*
Aral Çakırca: *Mektubu okuyordum*

Elimde olmadan güldüm mesajına. Sana pes demesi komik gelmişti ve yüz ifadesini hayal edebiliyordum.

Aral Çakırca

ses kaydediyor...

Kaşlarım çatıldı ekrana bakarken. Mesaj yazma dediğim için mi ses kaydediyordu yoksa mektup hakkında çok mu söyleyeceği vardı anlamadım ama ses atmasını bekledim. Bir dakikanın sonunda attığı ses dosyayı düştü ekranıma.

Aral Çakırca: ●——————►1:12

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip ses kaydını açtım. Yolda giden aracın sesi duyuldu önce ardından onun tanıdık kalın sesi doldurdu sessiz odayı.

"Mektubun gönderildiği tarih bizim sonuçları almadan önceki gün. Kesin sonuç raporunu Cuma günü yazmıştım. Asaf'ın hatası mezar ve mezardaki kişiyle ilgili olabilir. İçerde adamları olduğunu biliyoruz zaten, sadece kim olduklarını bilmiyoruz. Bence hatası bu ve bu da babanın ne kadar önemli biri olduğu konusunda bir ipucu sayılabilir. Asaf'ın davette gücünü kanıtlamasını istiyorlar ve bunun için sana ihtiyacı var. Dün, sen onlar için bir silah ya da kalkansın demiştim hatırlıyor musun? Sen babandan ötürü bir güç göstergesisin. Asaf için ihtiyacı olan silahsın, elindeki serçesin. Tek sebebi Kadir Kara'nın kızı olmansa eğer babanın yaşamasından şüphelendikleri anlamına gelebilir bu. Belki de seninle babanı uzaktan tehdit etmek istiyorlardır. Bir şekilde Asaf bu işin içinde gibi hissediyorum,"* **dedikleri ağır şeylerdi. Ona da ağır gelmiş gibi derin bir nefes aldı.** ***"Yiğit de baktıracaktı mektuba. Karşılaştırmasını

yapar, bir daha üzerinden geçeriz. Bunlar sadece mektubu okuyunca aklıma gelen ihtimaller."

Elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir. Burada yalnızca beni kastetmiş olabilirdi ama Aral ulaşamadıkları kişinin babam olduğunu düşünmüştü. Asaf'ın ve mektup sahibinin babamın yaşadığını düşünüyor olabileceklerini söylemişti. O da mı yaşadığını mı düşünüyordu babamın?

İç çektim ve önümdeki mektupta gezdirdim gözlerimi. Aral'la mesajlaşarak konuşmak kötü bir fikirdi. Yüz yüze olmak istiyordum.

Tamam

Gelince konuşuruz o zaman

Aral Çakırca: ●————————► 0:05

"İyi misin sen?"

İyiyim

Aral Çakırca: *İnanayım mı?*

Gülümsedim istemsizce. Ona önemli değil demenin alışkanlık olduğunu söylememeliydim.

İnan inan

Aral Çakırca: *İnanmam*

Aral Çakırca: *Yemek ye*

Aral Çakırca: *Ablam sağlıklı atıştırmalık yapmıştır kesin*

Yerim

Aral Çakırca: *Afiyet olsun*

Aral Çakırca: *Bir iki saate dönerim ben*

Aral Çakırca: *Görüşürüz*

Görüşürüz (15:43)

Dikkatli ol (15:46)

Mektubu katlayıp yanıma aldım ve çalışma masasını bulduğum gibi bırakarak çıktım odadan. Çocuklar hâlâ uyuyordu. Alin'in ve Batı'nın üzerini örtüp Alin'in saçlarını öptüm. Kapılarını aralık bırakarak merdivenler indim sessizce. Mutfaktan sesler geliyordu.

Tam alt kata indiğimde kapı çalınca "Ben bakarım," diye seslendim Güneş ablaya.

"Tamam canım teşekkürler," diye seslendi bana.

Kapıyı açtığımda Doğu'yla karşılaştık. Bugün cumartesi olduğundan onu odasında sanmıştım ama sabah sessizce evden ayrılmış olmalıydı.

Siyah şişme bir mont, siyah bere, siyah eldivenler ve siyah bir kazak ve siyah bir pantolon giyiyordu. Sırtında okul çantası vardı.

"Selam," dedi sevimli bir gülümseme olurken yüzünde. Ne gibi bir tepki vereceğini bilemediği için yüzünde yarım yamalak bir gülüş olmuştu.

"Selam," derken geri çekilmiştim içeri geçsin diye. "Evdesin sanıyordum."

Burnunu çekerek botlarını çıkardı ve ayakkabılarını içeri alıp sırt çantasını kenara bıraktı. Ağır olduğunu bakınca bile anlayabiliyordum.

"Dershaneye gitmiştim. Son senem de."

Anladım der gibi kafamı salladım ve kapıyı kapattım. Montunu vestiyere asıp çantasını yanına aldı ve gözlerini kaçırarak bana başıyla selam verdi eğilerek.

Çok utangaç bir çocuktu gerçekten. Ardından hızlı adımlarla merdivenleri çıktı. Arkasından buruk bir gülümsemeyle baktım. Lisedeki bana benziyordu biraz. Umarım ona zorbalık eden kimse olmuyordur.

Adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Güneş abla bir şarkı mırıldanıyordu o sırada. Yemek yaptığını görünce yanına adımladım. Melek de ada tezgâhta önündeki kağıtlara ilgisini vermişti, ödev yapıyordu sanırım.

Mutfağa ilerlerken kazağımın kollarını yukarı sıvadım. Kafa dağıtmak için mutfağa girmek iyi bir fikirdi.

"Ne yapıyorsun Güneş abla?"

"Fırın yemeği yapayım diyorum. Hem çocuklar da seviyor," dedi gülümseyerek bana dönüp.

"Ben ne yapayım?"

"Patates soyabilirsin."

Kafamı salladım. Ayakçılıkta üstüme yoktu. Yemek pişirmekte iddialı değildim ama malzeme tedarikinde getir götür de iyiydim.

"Bizim evdeki herkes sağlıklı beslenmeye takıntılı. Her şeyi yemiyor beyefendiler. Yağ yapıyormuş, kasları eriyormuş falan. İnan ben o kadar takmıyorum. Canım ne çekerse yerimciyim ben, sonra da kendime kızarak diyet yaparım," deyip güldü.

Patatesleri soyamaya başlamıştım ben de o sırada.

"Hepinizin fiziği de görünüşü de iyi," diye onayladım onu. "Belli oluyor sağlıklı beslendiğiniz."

Gülümsedi Güneş abla havuç soyarken. "Babamın bize kattığı tek iyi şey spor ve sağlıklı beslenme oldu sanırım," dedi durgun bir sesle. "Çok otoriter bir adamdır. Ona göre hiçbir Çakırca güçsüz veya çelimsiz olamaz."

Aklına kötü bir anısı gelmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Neyse. Rezidansta spor salonu vardı. Herkes sabah altıda kalkar hepsi. Deniz kalkar kalkmaz detoks suyu hazırlar herkese. Herkes detosk suyunu içtikten sonra kahvaltı etmeden spora inerler. Batı'yı bana bırakırlar tabi o sırada. Kırk dakika sporlarını yapar, yukarı çıkıp kahvaltı yaptıktan sonra herkes işine gücüne dağılır. Doğu biraz çekingen ve üşengeç bir çocuk. Aral bu sene onu da spora başlattı."

Aral'ı bu sabah tipinin ortasında koştuğunu görüp bunun üzerine konuştuğumuzda bunun bir alışkanlık olduğunu anlamıştım zaten.

"Buraya gelince rutinleri aksar dedim ama, sabah bir görseydin," deyip elindeki bıçakla salonu gösterdi gülerek. "Hepsi şuraya yan yana dizilmiş şınav çekiyorlardı. Kuzey sık sık meydan okur Deniz'e. Sırtlarına çocukları oturtup şınav çekiyorlar bazen... Erkekler neden az yaşar? İşte bu yüzden," deyip güldüğünde ben de güldüm onunla birlikte.

Sohbet ederek yemek yaptık. Çocuklar uyanmış aşağı inmişlerdi. Güneş abla onlara Aral'ın bahsettiği sağlıklı atıştırmalıklardan verdi. Ben yukardayken yapmıştı sanırım. Beni de yiyeyim diye zorlamıştı ve gerçekten lezzetliydi, inkâr edemezdim. Becerikli bir kadındı. Alin de çok beğenmişti ve burada olmaktan mutlu olması içime su serpen bir durumdu. Annemi hiç sormuyordu çünkü çok meşguldü genelde. Çocuk olmanın en iyi yanı sürekli meşguliyet bulabiliyor olmalarıydı.

Yemeğin yanına çeşitli aperatifler yaparken benim doğrama ve soymadaki el hızıma ve el yatkınlığıma şaşırmıştı Güneş abla. Ona iş deneyimlerimi anlatmakta sakınca bulmayarak biraz kendimden bahsetmiştim ben de ona. Hep o anlatıyordu, ben de kendimi borçlu hissediyordum istemeden. Çalıştığım diğer işleri de anlattığımda beni buruk bir ifadeyle dinlemişti hep. Bana gerçekten üzüldüğünü anlayabiliyordum ama ben üzülmüyordum artık buna.

"Gerçekten Aral'a benziyorsun," demişti tavuk etlerini elindeki şeffaf eldivenlerle harmanlarken.

Aral da daha önce ona benzediğimi söylemişti ama tam olarak hangi açıdan benzediğimizi açıklamamıştı hiç.

"Hangi yönden?"

"Aral da okurken çalışıyordu. Senin gibi tıpkı. Evde hiç göremezdik onu. Ben iki yaş büyüğüm ondan. TUS'a hazırlanırken ben o son sınıftı. Geceleri uyuyamaz onu beklerdim ne zaman gelecek diye. Uyuyakalırdım, o gelmezdi. Sonra sabahın bir köründe uyandırırdı beni sessizce hastaneye geç kalmayayım diye. O da hazırlanmış olurdu. Birlikte çıkardık evden. Uyudum derdi bana ama hiç uyumadan gittiğini biliyordum. Öğle aralarında ya da nöbetlerde bulduğu boşluklarda uyurdu. Sonra işe giderdi. Sen şimdi hayat döngünü anlatınca Aral canlandı gözümde."

Zengin bir ailesi var diye düşünmüştüm hep. Aral'ın çalışmasına şaşırmıştım bu yüzden. Hem de canla başla çalışmıştı, benim gibi. Belki de bu da babalarıyla ilgiliydi. Adamla ilgili tek bir iyi şey yoktu.

"Neyse ki meslek sahibi artık, o kadar çalışmasına gerek yok," diye teselli ettim onu.

Benim okulum dondurulmuştu. Bu iş bittikten sonra bir yerlerde çalışmaya devam etmem gerekiyordu bir süre daha. Yaşam masraflarımızın karşılanması gerekiyordu.

"Öyle tabi. Çok şükür, durumumuz iyi," dedi gülümseyerek.

Yemeği fırına verdik. O sırada kapı çaldı. Ada tezgâhta test çözen Doğu kalktı yerinden ve kapıyı açmaya gitti. Aral'ın geldiğini sesinden anladım. Salona girdi ve gözlerini doğrudan bize dikmişti.

"Hoş geldin Aral," dedi Güneş abla arkamdan.

"Hoş buldum abla," dedi bize doğru ilerlerken.

Yüzüne bir sorun var mı diye anlamak için baktım ama hiçbir şey anlaşılmıyordu yüzünden.

"Yemek hazır değil mi?"

"Bir saate ihtiyacımız var. Anca gelir herkes zaten," dedi Güneş abla.

Aral dudaklarını ıslattı ve kafasını salladı. Saatine baktı.

"Yemek yedikten sonra çıkarız," dedi bana.

Her şeyi halletmişti demek ki. Kafamı salladım ama gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ne olduğunu merak ediyordum. Ayrıca Güneş ablaya anlatınca işlerimi hiçbirinden istifa etmediğimi hatırlamıştım. Gidip düzgünce işten çıkmalıydım. Günü güne satmam doğru değildi.

"Beni bir yere bırakır mısın?" diye sorduğumda kaşları kalktı.

"Nereye? Hastaneye mi?"

Evet oraya da gitsem iyi olacaktı.

"Önce girdiğim işlerden ayrılsam iyi olacak. Sonra zamanımız olursa hastaneye de gidebiliriz."

"Çıkalım mı o zaman? Yemeğe kadar yetişiriz şimdi çıkarsak. Trafik hafiflemiştir biraz."

"Olur."

Gözlerini Güneş ablaya çevirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok canım."

Gözlerimi ada tezgâhta Batı ile boyama yapan Alin'e çevirdim. Diğer yanlarından Melek ödevini yapıyordu hâlâ. Ders çalışma masasına çevirmişlerdi ada tezgâhı. Tartışma çıkarsa Doğu müdahale ediyordu. Sevimli bir tabloydu aslında.

Alin'in gözleri bendeydi. Merakla dinliyordu bizi. "Neyeye gidiyoysun Linacım?"

"Okula gidip geleceğim bir tanem," diye açıkladım tezgâha yaklaşıp. Yanağını okşadım. "Aral abinle gidip geleceğim hemen. Sonra yemek yiyeceğiz."

"Annem de gelecek mi yemeye? O da geysin. Ben annemi ösledim Linacım. Yeden gelmiyoy?"

Yutkundum zorlukla. Annemi unuttuğunu sanıyordum ama o sadece uyumlu bir çocuktu. Ağlayıp durmuyordu, sabırlı biriydi ve kabulleniyordu bazı şeyleri. Küçüklüğünden beri annemden ayrı olduğundan bizim bağımız onun annemle olan bağından daha kuvvetliydi. Benimle idare edebiliyordu kendini. En azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum içten içe.

"Annemiz birazcık hasta. Hastanede ona ilaç veriyorlar. İyileşsin gelecek o da. Hani bir keresinde yine hasta olmuştu hatırladın mı?"

Kafasını salladı üzgün bir ifadeyle. Üzülsün istemiyordum hiç. Dişlerimi sıktım, dilimi ısırdım.

"Gelecek annemiz. O zaman da gelmişti hatırladın mı? Yine gelecek."

"Tamam o saman," dedi.

Uzanıp saçlarını öptüm. "Güzel güzel oynayın tamam mı?"

"Tamam."

"Gidip geleceğim hemen."

"Hemen gey ama."

Kafamı salladım gülümseyerek. "Hemen geleceğim."

Bana ve Aral'a el salladı. Ona el sallayıp Aral'ın yanına adımladım.

Arkamızı döndüğümüz sırada Alin "Ayalcım," diye seslendi.

Omzumuz üzerinden Alin'e döndük. Aral hangi ara Aralcım rütbesine erişebilmişti Alin'in gözünde hiçbir fikrim yoktu.

"Linacımın eyinden tut tamam mı? Düseyse elleyi uf oluy, disleri kanay."

Hastaneden bahsettiğim için mi hatırlamıştı bunu bilmiyorum ama elimdeki bandajı çıkarmıştım çoktan, yara bantları vardı birkaç tane.

"Tutarım," dedi Aral ona gülümseyerek. "Düşürmem ablanı."

Alin ona gülümseyip göz kırptığında şok içinde dudaklarım aralandı. Alin az önce göz mü kırpmıştı Aral'a. Bunu hiçbirimiz beklemiyordu ve bu tatlı tepkiye herkes erimiş bir halde gülmeye başladı. Gözlerimi Aral'a çevirdim dudaklarım açık bir şekilde. Alin göz kırpmayı tek bir kişiden öğrenmiş olabilirdi, Aral Çakırca'dan.

"Ay vallahi yiyeceğim," diyerek Güneş ablanın Alin'in yanaklarını sıktığını gördüm göz ucuyla. Alin'in kıkırdama sesi doldurdu salonu ama Aral bana bakıyordu gülen yüzüyle.

"Göz kırpmayı senden öğrendi değil mi?" diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Yemek masasında sen onun karnını doyururken sürekli bana bakıyordu ben de göz kırpmıştım ona... Hemen kapmış."

Alin'in sevimli yüz ifadesi zihnimde tekrar canlandığında gülümsemeden edemedim ben de. Elimi dudaklarım üzerine kapatmıştım. Kız kardeşim düşmeyeyim diye beni Aral'a emanet etmiş, üstüne ona göz kırpmıştı. Çok tatlıydı, onu ısırmak istiyordum.

Doğu ve Güneş ablanın Alin'i sıkıştırarak sevişlerine baktım son kez. Alin gülerek onlara tekrar göz kırpıyordu ve Güneş abla her yapışında farklı bir nida atıyordu. Komik ve sevimli bir görüntüydü. Sıcacıktı. Dudaklarımda bir gülümsemeyle arkamı döndüm ve Aral'la birlikte sessizce evden çıktık.

Montumun fermuarını çekerken yanımda yürüyen Aral'ın gözlerine çıkardım gözlerimi.

"Hangi ara 'cım' rütbesine yükseldin peki? Kafasını mı dolduruyorsun kardeşimin boş zamanlarında?" diye takıldım ona hastaneyi hatırlatarak.

Bana baktı göz ucuyla, dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. "Ben çocukların küçükken beynini yıkar, dilendiririm hatta," dedi.

"Batı da Levent metroda işe çıkıyor."

Gülerek önüme döndüm ama çocukların gerçekten dilendirildiği bir dünyada yaşadığımız gerçeği gülümsememin belini kırdı.

"Keşke tüm çocuklar mutlu olsa," diye mırıldandım.

"Hepsi değil belki ama bu iş bittiğinde birkaçını mutlu edeceğimize eminim," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim, yüzünde ciddi ifadesi vardı artık, gülmüyordu gözleri.

"Biz çocukların tarafındayız değil mi?"

Kafasını salladı. "Öyleyiz."

Arabaya geçtiğimde bir mesaj sesi doldurdu kulaklarımızı. Cebimden telefonumu çıkarırken Aral'ın tüm dikkati üzerimdeydi.

Asaf Soylu

Sabah meşguldün sanırım. Akşam yemeği yememiz uygun olur mu? Borcunu tek kalemde sileceğim. Konuşmak istemez misin?

Aral'ın okuyabileceği bir açıyla tutuyordum telefonumu.

"Otoritesini kırdı, sana fikrini sorup alttan almaya, ilgini çekmeye çalışıyor," dedi.

Kafamı salladım. Muhtaçtı bana bir şekilde ama bunun nedeni neydi?

"Ne diyeyim?"

"Saat 8'de Beşiktaş'ta. Konum atarım de. Emri vaki neymiş görsün şerefsiz. İçi içini yesin."

Dudaklarım kıvrıldı, gerçekten içi içini yiyecekse eğer çok hoşuma giderdi.

Lina Kara

Akşam 8'de Beşiktaş'ta. Konum Atarım.

Derin bir nefes alıp telefonumu montumun cebine kalırdım. Bu akşam bir şeyler oturacak ya da kafamda bir rafa kalkacaktı.

İnsan bazen asla oturmam dediği masalara oturabiliyordu. Gelmem dediği noktaya gelebiliyor hatta o çizgiyi geçip gidebiliyordu eli bile titremeden. Bugün kalabalık bir sofrada yardımımın dokunduğu bir akşam yemeği yemiştim. Uzun zamandır yediğim en iyi yemekti. Yemekte değildi aslında olay, eğer peynir ekmek olsaydı yine de güzel gelirdi biliyordum. Tek eksik yanım annemdi. Keşke annem de olsaydı demeden edememiştim dudaklarım her kıvrılacak olduğunda. Hiç

gülmemişti yüzüm ama uzun zaman sonra bir şeylerden keyif almıştım. Keyif aldığımı hissetmiştim, kafam dağılmıştı. Masaya oturunca babamın boş sandalyesini aramamıştı gözlerim mesela.

Aral Çakırca'ya körü körüne güveniyor değildim ama onun ailesiyle yediğim yemeği unutmayacağımı biliyordum. Bu işin sonunda ondan nefret edecek olsam da bu akşamı iyi hatırlardım. Akşamın devamının da iyi olmasını istiyordum.

Üç derin çizgim vardı bu hayatta.

Kimseye zarar verme.

Kimseyi kendinden çok sevme.

Kimseyi öldürme, kelimelerinle olsa bile.

Bu çizgileri geçmeyi istemiyordum. Bu çizgiler aklımı korumak için oluşturduğum bir sınırdı. Geçmemeliydim. Bazılarını çok geçmiştim, üçüncüsünü bir daha geçmek istemiyordum. Eğer bu geceyi bu sınırlarımı geçmeden kazasız belasız atlatabilirsem bugünü iyi bir gün olarak bitirebilirdim hâlâ.

Kendi evimden ayrılırken beş kazak iki pantolonla gelmiştim buraya. Aral'dan öğrendiğim kadarıyla ayarladığı restoran benim gidemeyeceğim şıklıkta bir yer değildi. Yani kazak ve pantolonla gayet gidebilirdim.

Bordo ince boğazlı bir kazak giyip üzerine siyah kalın hırkamı giydim. Düğmelerini bağladım ve siyah pantolonumun altına sıkıştırdım ön tarafını. Saçlarımı açık bırakmıştım gerek yoktu o kadar özenmeye. O adamla otururken kusmamaya ve bıçağı gerekmedikçe elimde tutmamaya odaklanmam önemliydi yalnızca. Vanilyalı parfümümü sıkıp, yanıma çantama almaya gerek duymadan çıktım odadan.

Salona adımladım. Aral salonda olmalıydı. Koridordan çıkıp sağa döndüğümde buldum onu. Boş salonda oturuyordu. Koltukta geri kaymış, kafasını koltuğun arkasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, kollarını iki yana açmıştı. Yanına adımladığımda yutkunduğunu gördüm. Belirgin âdem elması aşağı yukarı hareket etmişti. Uyumuyordu. Yanında durduğumda beni hissetmiş gibi gözlerini açtı ve göz göze geldik.

"Hazır mısın?"

Kafamı salladım yalnızca. Ayağa kalktı. O da üzerini değiştirmişti. Siyah boğazlı bir kazak vardı üzerinde, siyah pantolon ve siyah bir deri

ceket giyiyordu.

Boy farkımız açıldı o ayağa kalkınca. Birlikte evden çıktık. Siyah botlarımı ve siyah montumu giymiştim yine. Birlikte hiçbir şey konuşmadan arabasına ilerledik. Planı birkaç kez tekrar etmişti bana zaten. Basitti her şey. Tek başıma içeri girecektim, Şahin de başka bir müşteri gibi girecekti, hatta yanında bir arkadaşı bile olacaktı. Benim oturduğum masaya yakın bir masada olacaktı. Ne konuştuğumuzu duyabilecek kadar. ***Asaf'a bıçak sallarsam bana mani olacak kadar.***

Müşterilerle Aral ilgilendiğini söylemişti. Sorun çıkarsa kimse zarar görmeyecekti. Emin olmuştu, öyle söylemişti bana. Kendisi dışarda olacaktı, içeri girmeyecekti. Sonra konuşma bitecekti. Ne olursa olsun ne derse desin davete gitmemem konusunda hem fikirdik. Çünkü gidersem o davete bu sefer yanımda Şahin olamazdı. İçeride tek kalırdım. İçeride tek kalırsam korunmasız olurdum ve o herife hiç güvenmiyordum. İçerde tek kalırsam kendime de güvenmiyordum, gözüm dönerse her şeyi yapabilirdim. Uçurumun dibindeydim, bakarsam o da içime bakardı. Biliyordum.

Arabanın tekerleri durduğunda yol mu kısa sürmüştü, Aral mı hızlı sürmüştü yoksa ben mi dalıp gitmiştim bilmiyorum. Bir uykudan uyanır gibi uyanmıştım araba durunca.

"İyi misin?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Bana ne kadar çok soruyordu bu soruyu. Ben ona bir kere bile sormamıştım sanırım nasıl olduğunu.

"İyiyim. İyi olacağım," dedim kendime güvenerek.

Güvenme gerekiyordu. Kendimi savunmayı bana babam öğretmişti. Bir yere kadar kendimi gayet iyi savunabileceğimi düşünüyordum ama kas gücü farklı biraz belimi bükebilirdi. Bir de silahlara karşı yapabilecek bir şeyim yoktu, ben Bruce Lee değildim.

"Şahin yanında olacak. Ben de dışarda olacağım. Kılına dokunamaz o herif. Rahatsız hissedersen eğer, masaya işaret parmağınla üç kere vurman yeterli biliyorsun. Gerisini sen düşünme, Şahin halledecek."

İradeli ve soğukkanlı biriydim genel olarak. Asaf çok ileri gitmezse bazı konularda tahammül edebilirdim ona. Olabildiğince ağzından laf almaya çalışacaktım.

"Tamam," dedim yalnızca.

Sol kolundaki saate baktı. "Eğer kararlıysan hâlâ, şimdi gitmen gerek."

Şu an eve gidelim desem ikinci kez düşünmeden gideceğini biliyordum. Onu çok tanımıyordum, onu tanıyorum diyemezdim ama kimseye ısrar etmediğini, kimseyi bir şey yapmaya zorlamadığını biliyordum. Bunun sebebi bir şekilde yine babasıyla ilgiliydi. Ama hepimizin yapmak zorunda olduğu şeyler vardı. Kabul etmiştim artık kaçamayacağımı. Bu iş, kaçılacak bir şey değildi. On gün öncesinin bir mektubu vardı elimizde, dört sene öncesinin fotoğrafları vardı. Aral haklı çıkmıştı. Ben onların varlığını bilmiyorken bulunmuştum, kaçarsam yakalanmaz mıydım sanki?

Kapıyı açıp ineceğim sırada aniden Aral'ın sol eli uzandı ve açtığım kapıyı kapattı. Uzanmak için biraz bana eğilmesi gerekmişti. Nefesini yanağımda hissetmiştim, gözlerimi ona çevirdiğimde yüzlerimiz çok yakındı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

Onun da kaşları çatılmıştı, önce gözlerime ardından camdan dışarısına baktı. "Tek dakik olan biz değiliz."

Gözlerimi baktığı yere çevirdim. Asaf gelmişti. Mekâna giriyordu tek başına. Korumalarını dışarda bırakmıştı. Bu iyi bir şeydi sanırım.

Aral geri çekildi, arabayı çalıştırdı ve caddede ilerledi biraz. Onun arabasından indiğimi korumaları görsün istememişti. Araba durunca kapımı bu kez etrafımı kontrol ederek açtım.

"Yakın olacağım," dedi bana.

"Tamam," diye onayladım onu. Derin bir nefes aldım yine. "Görüşürüz."

"Lina," dediğinde durdum ve gözlerimi ona çevirdim.

"Sana, öfkelenince kontrolümü kaybetmeyeceğimi ve sana ya da bu işe zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı söylemiştim ya?"

Kafamı salladım. "Aklında tut bunu. Ben aklımda başımdaysa eğer yaptığım her şeyi kontrollü yapıyorumdur. Aklına yatmayan bir şey yaparsam öyle olması gerektiği için yapmışımdır, güven bana tamam mı?"

"Niye böyle konuşuyorsun?" dedim tedirgin olarak.

Omuz silkti sakince. "Olabilecek ihtimaller için uyarıyorum seni sadece."

İhtimaller... Benim derinliğini bilmediğim zihnindeki karanlık ihtimaller.

Soğukkanlılığımı yitirmemek adına sakinleştirdim kendimi. Kafamı salladım ve bu sefer indim arabadan. Hava soğuk olduğundan hızlı adımlarla restorana adımladım. Bir ara sokaktan iki adam çıktı ve biri tanıdıktı. Şahin, üzerinde siyah bir kot, siyah bir kazak ve siyah bir siyah kot ceket giymişti. Yanında da bir adam vardı. Şahin'le göz göze geldik ama hiç pas vermedi bana. Yedi yabancı gibiydi, sokaktan geçen bir adam gibiydi. Yanındaki adamla gülerek muhabbet ediyordu.

Önlerinden geçtim ve hızlı adımlarla girdim restorana. Korumalar göz ucuyla bakmışlardı bana. Onları görmezden geldim tamamen. Restorandan içeri girdiğimde, güzel sadece hoş bir olduğunu fark ettim. Asaf'ı bulması zor olmadı hiç. Adımlarımı ona yönlendirirken Şahin'in tanıdık sesini işitmek omuzlarımı gevşetti biraz. Tanıdık bir ses duyunca, kendime güvenim arttı sanki.

Dimdik yürüdüm Asaf'ın olduğu masaya. Yüzümde her zamanki ifadesizliğim vardı. Soğukkanlılığımı korumalıydım. Ne olursa olsun korumalıydım.

Asaf ben masaya yaklaştığımda ayağa kalktı sanki çok nezaketli biriymiş gibi. "Hoş geldin Lina," dedi ve sandalyemi çekmek istedi ama onu durdurdum.

"Gerek yok," dedim soğuk bir sesle.

Kafasını sallayıp kendi sandalyesine oturdu. Ben de kendi sandalyeme oturdum ve oturduğum gibi konuya girdim.

"Ne istiyorsun?"

"Bir şeyler yemez miyiz?" diye sordu gülümseyerek.

Açık mavi gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Hiç utanması yoktu gerçekten. Gözlerim masadaki çatal bıçak setinde gezindi. Et bıçağı vardı. Hiç iyi olmamıştı bu. O bıçağı alıp gırtlağına yaslamak ve dört senedir beni neden takip ettiriyorsun diye hesap sormak istiyordum. Neden benim fotoğraflarım var sende? Neden babamda olması gereken fotoğraf sende duruyor? Neden bana bu kadar ihtiyacın var? Neden cenazeye geldin? Gerçekten babam sana mı borçlu? Diye hesap sormak istiyordum.

"Ne istediğini söyle yalnızca," dedim gözlerimi kaldırıp.

Buz gibi bir ifadem yüzündeki gülümsemeyi soldurdu.

"Pekâlâ iş konuşalım. Yarın bir davet var, bahsetmiştim sana. Senin katılmanı istiyorum. İki saat yalnızca oturacaksın, ben de tüm borcunu

sileceğim. Sonra sen yoluna ben yoluma. Hep bunu istemiyor muydun?"

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. "Farkındaydın yani senden tiksindiğimin?"

"Kör değilim," dedi o da aynı alayla gülümseyerek. Hatta bundan zevk bile alıyordu. Mide bulandırıcı biriydi.

Davete gitmem için yalvaracak halde olmalıydı çünkü teklif ederken şüphe çekeceğini hesap etmiyordu hiç. Hem borcumu ödeyip hem de beni bırakacaktı ve bunun hepsi iki sat oturmam içindi. Küçük bir çocuk bile şüphelenirdi durumdan. Ne kadar ciddiydi durumu? Elinde ne varsa ortaya koyacak gibi duruyordu. Bu kadar ihtiyacı olan bir şeyi davetten sonra gerçekten bırakır mıydı? Sanmıyordum.

"Görüyor da sayılmazsın ama," dediğim de kaşları çatıldı. "Sağırsın da aynı zaman da. Bu kaçıncı reddedişim bilmiyorum ama gelmeyeceğim. Niye ısrar diyorsun? Nedir bu davet olayı? Niye gelmemi bu kadar istiyorsun? Mantıklı bir açıklama yaparsan belki düşünürüm."

Dişlerini sıktığını gördüm. Bana olan mecburiyeti egosunu zedeliyor olmalıydı.

"Doların kaç TL olduğundan haberin var mı Lina? Her geçen gün borçlanıyorsun bana."

Beni tehdit edebileceği tek şey borcumdu fakat ortada bir senet bir imza bile yoktu. Ben kefaret ödemek istemesem ödemezdim o parayı ama ben başımız eğik olmasın istemiştim. Bu herif bana o şekilde gülümsemesin istemiştim yalnızca. Ödemezsem ne yapabilirdi ki? Vurur muydu beni? Yapamazdı. Bir hata daha yapamazdı. O mektuba göre bu son şansıydı onun, hata yapamazdı ve ben onun son şansıydım. Neden bilmiyordum ama ona bu şansı vermek gibi de bir nedenim yoktu.

"Yani? Neden ilgilendiriyor seni bu? Bir işe daha girerim ben sen sıkma canını."

Masanın üzerindeki elinin yumruk olduğunu gördüm. Beyaz teninde boğazı sinirden kızarmaya başlamıştı.

"Neyin nazı bu peki? Çok mu bulunmaz sanıyorsun kendini? Gelirsen on bin doları sileceğim diyorum sana. Hibe edeceğim. O kadar ederin var mı sanıyorsun?"

İşte şimdi gerçek rengi çıkıyordu ortaya.

Artık hakarete tepki veren biri değildim. İşlemiyordu hiçbir kötü söz. Söyledikleri yüzümde alaylı bir gülüşe sebep olmuştu bu yüzden. "Daha çok edeceğim kesin."

Kaşları kalktı. Güldü sonra. "Ha senin derdin para!" Kafasını salladı anlamış gibi. Neyin hesabı dönüyordu kafasında Allah bilir. "Olur. Ne kadar istiyorsan veririm. Gel otur iki saat, saatine on bin dolar vereceğim hatta. Yirmi bin doların olacak bir gecede. Fena mı?"

Asaf hayatı için yirmi bin dolar mı hibe ediyordu. O kadarcık mı? Cimri herif.

"İki saat oturmam için bana yirmi bin dolar teklif ediyorsun. Sen olsaydın gider miydin? Özellikle senin gibi tekinsiz bir herif istiyor diye. Hem kimler geliyor bu davete? Neden özellikle ben gelmeliyim anlamıyorum," diye yumuşadım cevaplasın diye. "Bana mantıklı bir açıklama yap. Kabul edeyim. İşime gelir."

Yumuşadığımı fark edip o da geri adım attı. Dikleşen omuzları gevşedi. Yalanına güveniyordu sanırım.

"Müşterilerimiz, rakiplerimiz, bazı ünlü simalar, yatırımcılarımız, iş adamları olacak davette. Önemli bir gece çünkü benim müdür oluşumundan bu yana ilk davetim. Ne kadar iyi iş çıkaracağımı kanıtlamak istiyorum. Her alandan en iyi çalışanlarımız olacak. Sen eğlence parkı bünyesindeki en önemli karaktersin ve benim favorimsin. Benim güzel oyuncak bebeğimsin, seni severim bilirsin. Güzel bir kadınsın, görenin bir kez daha bakacağı türden. Bu yüzden partinin yüzü olmanı istiyorum. Para benim için önemsiz, endişeleneceğin bir durum yok."

Bana sürekli benim güzel oyuncak bebeğim demesi sinirime dokunuyordu. Masanın üzerindeki parmaklarım yavaşça bıçağa dokunmuştu. Sunduğu bahane o kadar aptalca bir bahaneydi ki. Benden başka güzel kadınlar da vardı ve bu kadar yüksek ücret bile istemezlerdi orada oturmak için.

"Güzellikle derdin benden daha güzel kadınlar var," dedim. "Bulursun başka birini."

"Sen olmalısın!" diye aniden sesini yükselttiğinde kaşlarımı çattım. Öne doğru eğilmişti. "Seni istiyorum lan ben! Başkasını değil!"

Sertçe bileğimden tuttu ama elimi kendime çekip kurtardım bileğimi, geriye doğru çekilirken ayağa kalkmış elime bıçağı almıştım.

"Bana! Dokunma! Bir daha!" dedim her kelimenin üzerine basarak.

Elimdeki bıçağa baktı alayla gülümseyerek. Öfkeyle burnunun kemerini sıktı. "Sikeyim böyle işi! Tatlı dili sikeyim! Sana dil mi dökeceğim sanıyorsun? Ben sana geleceksin diyorsam geleceksin!"

Ayağa kalktı ve kolumdan tutmak için bana uzandığında geri bir adım attım ve sağ elimdeki bıçağı sıktığım sırada sırtım birine çarptı. Bir kol belime dolandı, tanıdık bir koku ve sıcaklık sardı etrafımı.

Asaf'ın gözleri arkama çevrildiğinde bana uzanan eli havada kalmıştı. Arkamdaki adama bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Birkaç saniye önce sinirden kuduran adam donup kalmıştı. Onu tanımıştı. Kafamı kaldırıp soluma çevirdim. Aral'ın çenesi öfkeden kilitlenmişti. Neden buradaydı? Neden girmişti içeri? Şahin yeterli olurdu. Olmaz mıydı?

Aral dudaklarını araladı. "Ona bir daha dokunursan, senin belanı sikerim," dedi, tane tane.

Sesi öfkeliydi, tanıdıktı bu tını. İlk defa bu kadar net ve ağır bir şekilde küfrederken duyuyordum onu ve Ekin'in yaptıklarını duyduğundaki öfkesinin izleri vardı üzerinde. Gözlerimi Asaf'ın tepsini görmek için ona çevirdim. Bana uzanan eli burun kemerini sıkıyordu. Kafası karışmış gibiydi. Kaşları çatıktı, sol eli cebindeydi. Sağ eli yanına salındığında onu da cebine soktu ve doğrudan Aral'a baktı. Aral'a bir yabancıymış gibi bakmıyordu, kaşları çatıktı, onu tanıyordu. Biliyordum.

"Anlamaya çalışıyorum?" dedi sakin bir sesle. Gözleri Aral'ın bana doladığı, karnım üzerinde duran sağ elindeydi. Ardından sağ elini çıkardı cebinden ve işaret parmağıyla ikimizi arasında gidip götürdü eşler gibi. "Siz ikiniz... Çok anlamsız."

Kaşlarımı çatmamaya mani olamadım. Aral'ı tanıdığı belli oluyordu ama neden birlikte olduğumuzu anlamıyor muydu? Babamın mezarından haberi yok muydu? Blöf mü yapıyordu yoksa anlamadığım bir noktadan mı bakıyordu olaya. Ardından gözlerini Aral'a çevirdi ondan hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Aral Çakırca piyasaya mı girdi?" dedi alaylı bir gülümseme olurken yüzünde. "Hem de yanında bir canlı bombayla?"

Canlı bomba... O ben miydim? Aral bir silah ya da kalkasın demişti. Asaf ise benim canlı bir bomba olduğumu söylüyordu. Neden? Beni zararlı yapan ya da birine güvence veren yanım neydi? Hem piyasadan kastı neydi? Kendisinin içinde olduğu pis işleri mi kastetmişti? Aral

neden girsindi ki? Babasıyla mı ilgiliydi? O Aral'ı tanıyordu, peki Aral da Asaf Soylu'yu tanıyor muydu? Yalan mı söylemişti bana? Ya da güvenmediğinden saklamayı mı seçmişti?

"Canlı bomba?" dedi Aral, onun alaylarına kulak asmadan. "Neden onun canlı bomba olduğunu düşünüyorsun?"

Asaf alaylı gülümsemesiyle birkaç adım attı bize doğru. "Ne tilkiler dönüyor kafanda bilmiyorum Çakırca ama bu kız bana ait. Geri ver. Uzatmayalım, tatsızlık çıkmasın."

Sanki bir eşya işitiyormuş gibi elini uzattı. Sanki ben elini tutup gidecekmişim gibi. O sapkın kafasında beni ne diye görüyordu bilmiyordum ama gerçekten benim ona ait olduğumu düşünüyor gibi duruyordu. Aral'ın karnım üzerindeki eli beni kafeslememiş olmasaydı ona bir tokat atardım. Öfkeyle parmaklarım arasındaki bıçağı sıktım.

"Ağzının tadı buysa kullan diye geri gönderirim, bir iki tur-"

Sözünü bitiremedi. Aral beni hangi ara bıraktı, hangi ara önüme geçti de Asaf'ı tek yumrukta dizleri üzerine çöktürdü anlayamadım. Şaşkınla elim ağzıma kapandı. Her şey o kadar hızlı olmuştu görememiştim bile. Asaf da böyle bir atak beklemiyordu, tek eli cebindeydi ve o şiddetli yumruktan kaçamamış, Aral'ın boy avantajından ötürü yediği yumrukla dizinin üzerine çökmüştü.

Aral artık önümde, koca bir dağ gibi dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü. *Ya sırtı bana hep dönükse?* diye düşünmeden edemedim.

Asaf dizinin üzerine çöktüğünde arkamızda bir hareketlilik hissettim. Muhtemelen Asaf'ın korumalarıydı ama restoran Aral'ın tarafında olan adamlarla doluydu. Onlara izin vermezlerdi. Zira gerek de kalmamıştı. Asaf ayağa kalkarken dur işareti yapmıştı eliyle. Burnundan kan açılmıştı ama Aral'a karşılık vermedi. Sinirlenmişti ama ona karşılık vermemişti. Az önce belki de beni zorla götürecekti buradan, canının derdindeydi ama Aral'a karşılık veremiyordu. Aral Çakırca'ya dokunamıyor muydu? Karşımda dikilen bu adamı tanımıyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Asaf'ı ilk gördüğünde tedirgin eden Aral Çakırca kimdi bilmiyordum. Arabada dedikleri aklımdaydı. Bunu planlamış mıydı yoksa yapmak mı zorunda kalmıştı bilmiyordum ama ona güvenmeyi seçecektim. Öfkesiyle hareket etmeyecek biriydi, bana zarar verecek, bize zarar verecek bir şey yapmazdı. Kafasında bir şey olmalıydı. Sakin olmalıydım, soğukkanlılığımı kaybedemezdim.

"Lina gitmek istemediği hiçbir yere gitmiyor," dedi sert ve otoriter bir sesle. Sinirlendiğinde tane tane konuşuyordu. "Bir daha o lağım ağzından ona dair bir ima çıkarsa evveliyatını sikerim senin. Konuşacaksan benimle konuşacaksın sadece, ona gözün bile değmeyecek."

Asaf, Aral'ın söylediklerine gözlerinde bir şaşırma ifadesiyle baktı. Burnuna bastırdı mendilini çekti ve doğrudan Aral'a baktı.

"Bu kız elinde patlayacak senin de," dedi uyarır gibi. "Patlarsa sadece biz değil Hükümdar Çakırca da patlar. Beni sindirdin diyelim, babanı sindirebilir misin Çakırca?" Alaylı bir ifade oldu yine gözünde. "Sanmıyorum."

***Hükümdar Çakırca. Aral'ın babasının ismiydi.* Asaf Soylu Aral'ın kimin oğlu olduğunu ve Aral'ın kim olmamayı seçtiğini biliyordu. Benim tanımadığım Aral Çakırca'yı tanıyordu. O Aral'ı bu kadar tanırken Aral'ın onu tanımama ihtimali var mıydı?**

Aral'ın burnundan güldüğünü işittim. "Sen çoktan patladın Asaf. Yanlış mıyım? Hâlâ yıkılmadım ayaktayım havasındasın ama ben ölümün kokusunu çok iyi alırım."

Asaf'ın yüzündeki ifade dondu. Aral bunu mektuptan yola çıkarak mı söylüyordu yoksa onu tanıdığından mı bilmiyordum ama ikinci seçenek olmamasını itiyordum. Bana yalan söylememiş olsun istiyordum. Güvenmeye çalışıyordum, o ince bağı koparmasın istiyordum.

"Niye kızla berabersin? Seninle işimiz yok bizim. Herkes kendine yoluna gitsin Çakırca. Piyasadan uzakta hayatını yaşamaya devam et. Bu kızı yanında taşırsan uzak duramazsın istesen de. Herkes işine baksın."

Kaşlarım çatıldı. Onunla işleri yok muydu? Bizi tehdit eden bu insanlar değil miydi? Kimdi o zaman? Çiçekler kimdendi o zaman? Aral neden bu işe bulaşmıştı o zaman? Ekin için mi? Her kelimede kafam karışıyordu.

Aral ona cevap vermediğinde Asaf jetonu düşmüş gibi kaşlarını çattı ve Aral'a ciddi misin der gibi baktı.

"Hasiktir. Aşık mı oldun kıza?" deyip gülmeye başladı Asaf. "Ah be oğlum. Nerde olamayacak kadın var ona gönlünü kaptırıyorsun."

Bu adam nasıl Aral'ı bu kadar iyi tanıyordu? Gittikçe Aral'ın onu tanımadığına olan inancımı kaybediyordum. Bana yalan mı söylemişti?

Burada ne planlıyordu? Ne öğrenmek istiyordu? Ne yapıyordu? Bana söylediği başka hangi yalanlar vardı?

Aral'ın eli arkasına uzandı. Elimi tuttu, kafamı kaldırıp ona baktım. Kafasını omzu üzerinde bana çevirmişti hafifçe. Az önce yumruk atarak Asaf'a diz çöktürmemiş gibi beni nazikçe yanına çekti. Asaf dikkatle izliyordu bizi, gülen yüzü solmuştu çünkü yüzümden hiçbir şey anlayamıyordu benim de. Onun için çok önemli bir konumdaydım ve şimdi Aral'ın âşık olduğu kadın olduğumu düşünüyor olmalıydı. Aral öyle düşünmesini istiyordu. Bu beni korumak için miydi yoksa Aral'ın kafasında bilmediğim ihtimallerden birinin planı mı kuruluydu bilmiyordum.

Aral bu sefer sol kolunu karnıma doladı. Sağ eliyle sağ elimi bıçağı sıkan parmaklarım gevşedi istemsizce. O sağ elimi tutana kadar baş parmağımı bıçağın keskin kısma bastırdığımı fark etmemiştim. Parmağımı kesmişti bıçak. Kafamı ona çevirdiğimde bana bakıyordu o da. Gözlerimin içine bakarken o öfkeyi göremedim gözlerinde.

"Bırak Lina," dedi gözlerimin içine bakarken yumuşak, sakin bir sesle.

Yine o ses tonunu kullanmıştı. Sanki bana güvenebilirsin diyordu. Arabadaki konuşmayı hatırlattım kendime. Bu bıçak burada kendimi koruyabileceğim tek materyaldi ve ben ona güvenmeyi seçerek bıraktım bıçağı. Parmaklarım arasındaki bıçak onun parmaklarının arasında karıştı. Gözleri bıçağa çevrildi, kanı gören gözleri öfkeyle parladı yine.

Bıçaktaki kanı göstermek ister gibi salladı hafifçe ve doğrudan Asaf'a baktı.

"İki damla kana iki litre kan," dedi tehditkâr bir sesle. "Onu almak istiyorsan hâlâ, öne çık da göreyim cesaretini."

Bu bir meydan okumaydı. Bana zarar vermek isterse onun daha fazla zarar göreceğini söylüyordu açık açık. Benim için neden bu kadar ileri gidiyordu? Asaf'ı kışkırtmanın faydası neydi anlamıyordum. Aral'a öfkeliydim. Eğer onun kafasındaki plan buysa bana anlatmadığı, beni tedirginlik içinde, kafamın içinde bir başıma bıraktığı için öfkeliydim ona.

Başından beri benimle gelmek istiyordu ve bunda bir mantık bulamıyordum ama şimdi planının bu olduğunu düşünüyordum. Nedenini bilmiyor olsam da Aral, Asaf Soylu'ya benim onun yanında

olduğumu göstermek istemişti. Hatta bana âşık olduğunu düşünmesini istemişti.

Birbirini çeken, birbirine ilginliği olan farklı iki enerji, varlık ya da herhangi bir şey, üçüncü bir enerjinin ikisinden birine daha çok ilginlik duymasıyla ayrılır, üçüncüsüyle birleşir. İlginlik yasası... Asaf'ın nedenini bilmediğim bir ilgisi vardı bana karşı ama daha sonra Aral girmişti hayatıma ve onun bana olan ilginliği daha büyük çıkmıştı. Beni kendisiyle birleştirmiş ve Asaf'la olan bağımı koparmıştı. Aral'ın benimle bir bağı vardı ama bu Asaf'la da bir bağı olmadığı anlamına gelmiyordu. Öbür gün dışarda bırakılan ben olabilirdim demekti bu. Bana olan ilgisini kaybettiğinde, artık bir önemim kalmadığında mesela ya da canlı bir bomba olarak beni karşı kullandığında?

Aral'ın nedenlerini bilmiyordum, bana hiçbir şey anlatmıyordu. Sırlarla doluydu kafasının içi, denizin altındaki buzun yosunlar gibiydi ve ben hem derin denizden hem de denizin içindekilerden hoşlanmazdım. Hoşlanmamıştım bu durumdan. Benim planım onun planına evrilmişti bir anda ve söylediği her kelimeyle şüphenin kamçısı dövüyordu sırtımı. Belimi dik tutmak zorlaşıyordu her dakika. Midem bulanıyordu. Bilmediğim çok fazla şey vardı ve Aral ona güvenmemi söyleyip duruyordu.

Asaf alnına dokundu. Köşeye sıkışmış hissediyor olmalıydı. Benim gibi. "O biliyor mu senin kim olduğunu peki? Kaçmasın o da diğer sevgilin gibi?"

Kaşlarım çatılacaktı neredeyse. Mâni oldum kendime. Aral'ı tanımadığımı belli edecek hiçbir şey yapmadım. O Aral hakkında her şeyi biliyor gibi dururken bense tam da onun söylediği gibi Aral'ın kim olduğunu da kim olmamayı seçtiğini de bilmiyordum. Tahminlerim ve ihtimallerim vardı. İhtimal kelimesinden nefret etmeye başlamıştım. En çok da Aral'dan nefret ediyordum şu an. Beni o ihtimal denizin ortasında, ayaklarıma dolanan yosunlarla karanlıkta nefessiz bıraktığı için nefret ediyordum.

Asaf sakallarına dokundu ve histerik bir gülüş döküldü dudaklarından. Gözlerini bana çevirdi. O alaylı gülüşü biliyordum. Bana daha önce de öyle baktığı olmuştu.

"Bu Karalar neden böyle? Kuzunun ne işi olur kurdun ininde?"

Karalar. Ben ve Babam. Kuzu ve Kurt. Lina Kara ve Aral Çakırca. Kadir Kara ve Asaf Soylu.

Kafama bir telin koptuğunu hissettim. Kafamın içindeki o kırmızı çizgiyi geçtim.

Kırmızı geçme. Kırmızı geçme. Kırmızı geçme.

Elim Aral'ın sol elin tuttuğu gibi karnımdan çektim ve elinde tuttuğu bıçağı aldım. Hepsi bir anda olmuştu. İleri atılmıştım bir anda. Asaf' bir kol mesafesinde yaklaşmıştım göz açıp kapayana kadar. Bıçağı düşünmeden yüzüne savurduğumda Asaf refleksle soluna çevirdi ama bıçağın ucundaki o tanıdık kesme hissini hissettim.

Kırmızı çizgiyi geçme. Geçtim.

Göğsüm öfkeyle kalkıp inerken. Sağ kulağının altından, gözün altına kadar uzanan çapraz kesikten kan sızdığını gördüm göz açıp kapayıncaya kadar. Sol omzuna yatırdığı kafasını düzeltti ve gözlerime ölüm nefretiyle baktı ama hiçbir şey yapamadı. Ona aynı gözlerle bakıyordum.

"Bir kuzunun çaresiz kaldığında nasıl kurt avına çıktığını göstereceğim sana."

Dişlerini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Bir el belime dolandı ve beni kendine çekti yine. Uzaklaştırdı ondan bir adım kadar.

"Görüşeceğiz yine," dedi Aral buz gibi bir sesle. "Yaşamak istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Bu ne demek bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Gözlerimi Asaf'ın kanayan yüzünden çekemiyordum. Kendimi kötü hissetmiyordum, belki de kötü olanı buydu. Bir adamın yüzüne bir kesik açmıştım ve kendimi kötü hissetmiyordum. O uçuruma baktığım da o da bana bakıyordu. *Bakma Lina. Bakma.*

Aral'ın beni oradan çıkarmasına izin verdim. Arkamızı dönüp restorandan çıkana kadar belime doladığı elini itmedim. Oyununu bozmadım. Bıçak hâlâ elimdeydi, sımsıkı tutuyordum elimde. Artık dilimden başka suç aletim vardı. Aral beni çıkışa yönlendirirken görebildiğim tek şey elimde tuttuğum kanlı bıçaktı.

Dışarı çıktığımız gibi sağ elini karnımdan çekip ittim ve kaçar gibi ileri atıldım. Hızlı adımlarla caddeden aşağıya inmeye başladım. *Deniz vardı karşımda, deniz kötü, denize yürüme.*

Gözlerimi kaçırdım. *Ellerine bakma, ellerine kan bulandı Lina. Kan kötü. Ölümü anımsatır, katili hatırlatır. Katil değilsin. Katil değilsin.*

***"*Lina!"**

İsmimi sevmiyorum. Babam bana en son, ismimi söylemişti yalnızca. Lina demişti. Susmuştu sonra. Bir şey diyecekti ama vazgeçmişti. Onun dilinden kelimelerini almıştım. Şimdi çıksın karşıma anlatsın her şeyi istiyordum.

"Lina!"

Aral'a öfkeliydim. Ne zaman ona arkamı dönecek olsam bir kancanın sivri ucu dayanıyordu sırtıma. İçerde olan neydi? Sanki tehdit edilmiyormuşuz gibi neden kışkırtmıştı ki Asaf'ı! Neden tekrar görüşecektik ki onunla? Ben görmek istemiyordum onu. Babama bir şey yapmıştı ve bunun için kanıtım bile yoktu.

"Lina!"

Adımlıyordum ama nereye gittiğimi umursamıyordum. Uzaklaşmam gerekiyordu. Uzaklaşmalı ve düşünmeliydim. Sakinleşmeliydim. Ellerimi yıkamam gerekiyordu. Elime başka birinin kanı bulaşmıştı yine. Zarar vermiştim birine yine. Yine birine zarar vermiştim. Yine bakmıştım o uçuruma. Yine bakmıştım. Yine elimde kan vardı.

Çekim yasası. Olumlu düşünürsen olumlu şeyler bulur seni der. Olumsuz düşünürsen olumsuz şeyler deneyimlersin. Olumlu düşünmüştüm. Buraya gelirken olumlu düşünmüştüm. Bir akşam diye bitireceğimi düşünmüştüm. Bitiremedim. İyi bir günüm geçmiyordu işte.

"Lina!"

Sağıma döndüm, denize doğru gidiyordum. Denizi görmek istemiyordum. Bir ara sokağa girdiğimde bir el kolumu kavradı. Kaçamıyordum, yakalanıyordum hep.

Aral öfkeli olduğumu bildiğinden beni zapt etmek ister gibi beni bir duvara yaslayıp kafeslemişti. Sırtımı duvara yasladığında belimden şiddetli bir ağır vurmuştu dizlerime kadar. Dişlerimi sıkmıştım acıyla ama öfkem daha baskındı, canımın yandığını anlamadı. Öfkemle yanan gözlerimi gözlerine diktim.

Elimde tuttuğum bıçağı ceketinin altından sol böbreğine yasladığımda kaşları çatıldı. Üzerime eğildiği için yüzü o kadar yakındı ki yüzüme sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu.

"Öldüreceksin misin beni?" diye sordu yüzünde korkuya dair hiçbir ifade barındırmıyorken.

Onun ağzından ölüm kelimesini duymak ürpertti yine beni ama titrese de elim, bıçağı bırakmadım. Ben kimseyi öldürmek

istemiyordum.

"Kimi öldürmem gerekiyor?! Bu kâbusun bitmesi için?"

Sesim kor alevdi. Nefretti, öfkeydi, bıkkınlıktı, usanmışlıktı. Siyah gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi, yüzünde tek bir mimik oynamadı ama söylediğimi yapabileceğime inanmadığını biliyordum. Bana katil olmadığımı o söylemişti.

"Yapamam mı sanıyorsun?" dedim alayla gülerek.

"Sanmıyorum," dedi kendinden emin, sakin bir sesle.

Elimdeki bıçağı sol böbreğine hizalamış olmama rağmen sakindi. Öfkeden delirmiş olmama rağmen, bunu bilmesine rağmen sakindi. Ne kadar güçlü olduğu şu an önemli değildi, tek yöne bir kuvvet cehenneme geri dönüşsüz bir biletti. Ne kadar güçlü olduğu önemli olmayacaktı, ufak bir kuvvetle böbreğine girecek olan bu soğuk metal, o ne kadar güçlü olursa olsun onu ayaklarımın önüne yığacaktı. Ceketini tutup onu kendime çektim daha çok öfkeyle.

"Ben aylarca katil olduğumu düşündüm Çakırca," dedim öfkeyle gözlerine bakarken. "Bir insan neye inanırsa ona dönüşeceğini bilmiyor musun?"

Biliyordu ama kaçmıyor ya da beni durdurmaya yeltenmiyordu. Öfkeyle yakasına yapışmıştım, benden güçlü olduğunu hesap ettiğimden elimdeki bıçağı o beni kafesledikten sonra böbreğine yaslamıştım. Her şeyi göze almıştım bu yola çıkarken, onu ta en başından uyarmıştım. Bana sırtını dönersen o neşteri doktor olarak tutmam elimde demiştim. Ama o elimden kurtulmak yerine kendini bana bırakmıştı.

"Az önce o adamı öldürebilirdim."

"Yapmazdın," dedi gözlerimin içine bakarak. "İstesen de yapamazdın."

Dişlerimi sıktım. "Bana onu tanımadığını söylemiştin!" diye bağırdım ona.

Etrafımızdan geçen insanlar bize baktı ama geçip gittiler. Kavga ettiğimiz açıktı ama kimse polisi aramayacaktı, biliyordum. Kaç kadın için yardıma koşmuşlardı ki? Böyle bir şeye şu an gerek olmasa dahi ihtiyacım olsa kaç kişi Aral'ı üzerimden alamaya yeltenebilirdi?

"Tanımıyorum," dedi gözlerime bakarak.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Aklımla mı oynuyorsun? O senin kim olduğunu da kim olmadığını da, senin kimi sevdiğini ve neden terk

edildiğini bile biliyor ama sen onu tanımıyorsun öyle mi?"

Kaşlarını çatmıştı. Söylediklerim yüzünden miydi, ona inanmadığım için mi bilmiyorum. Umurumda değildi ne düşündüğü.

"O beni tanıyor olabilir Lina, varlığından haberdar olmadığım adamlar bile benden korkuyor olabilir hatta bu şehirde. Çünkü benim soyadım Çakırca, çünkü benim babam bu türden bir adam," dedi o da öfkeyle. Ama sesini yükseltmiyordu benim gibi. "Daha önce de söyledim sana. Asaf'ı ismen tanıyorum ama organizasyonda ne boklar yediğini, babanla ne gibi bir ilişkisi olabileceğini bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum ama öğreneceğim. Adımı bilen herkesi tanımıyor olmak, ne halt yedikleriyle ilgilenmiyor olmak suçlu yapmaz beni. Sen karşıma çıkana kadar Asaf Soylu'yla da zerre ilgilenmiyordum."

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. "İnanayım mı buna?"

Sinirleniyordu gittikçe. Bu alaylı ifadem hoşuna gitmemişti hiç. Belki yalancı değildi ama bana hiçbir şey anlatmadığı sürece neye inanacaktım?

"Başından beri kendini göstermek istedin ona değil mi? Benim onun için önemli olduğunu anlamıştın, benim senin yanında olduğumu bilsin istedin."

Kafasını salladı inkâr etmeden. "Beni tanıyor olmasını risk alacak, Çakırca olarak çıkacaktım karşısına çünkü rahatsız hissetmeni istemedim. Ama sonra işin rengi değişti. Hayatı sana bağlıysa ne pahasına olursa olsun seni o davete götüreceğini tahmin etmesi zor değil."

"Sen de sanki sevgilimmiş gibi geldin kurtardın beni," diye burnumdan soludum. "Beni korumak için soyadını kullandın. Neden peki? Asaf bu hayatı istemediğini ima etti. Niye Çakırca oldun? Niye *benim için* Çakırca oldun?"

"Çünkü sen kaybedemeyeceğim birisin," dedi gözlerimin içine bakarak. Bugün hayatıma giren herkesi kaybetmekten yoruldum demişti. Bu yüzden miydi yoksa ben olmazsam cevaplara ulaşamayacağını düşündüğünden mi bilmiyorum ama yutkunmama sebep olmuştu bu.

"Ben de seninle aynı şeyi istiyorum Lina. Açtığım mezarın hesabını sormak istiyorum."

"Niye anlatmadın bana? Niye açıklamadın bana planını? Orada nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musun? Bana sırtını döneceksin

diye ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?"

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Kafasını salladı hafifçe. "Girmeyecektim," dedi inandırmak ister gibi. "Eğer sana dokunmasaydı... Eğer seni zorlamaya kalkmayıp efendi gibi siktir olup gitseydi içeri girmeyecektim."

Yakasını tuttuğum elimi yanıma indirdim. Öfkeyle inip kalkan göğsüm sakinleşmişti. Çaresiz bir haldeydim ve bu beni bir şeylere inanmaya meyilli bir hale getiriyordu. Aral'dan şüphelenmeye başlarsam ne yapardım bilmiyordum. Ben bu adamın ailesine kardeşimi emanet ediyordum.

"Sana güvenmemi istiyorsun ya benden" dedim gözlerinin içine bakarak. "Ben sana ne zaman yaslanmak istesem sırtına bakıyor oluyorum. Bana güvenmediğini biliyorum ama en azından yüzün bana dönük olsun."

"Sana güvenmiyor olsaydım seni ailemle tanıştırmazdım," dedi net bir sesle. "Karanlıkta hissediyorsun kendini farkındayım ama ben de düşündüğün kadar aydınlıkta değilim Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bıçak tutan elimi yanıma indirmiştim, sıkıyordum hâlâ avucumda.

"Kendime verdiğim sözü tutamadım," diye mırıldandım boynundaki zincire bakarken. şerefsiz olsa dahi birine zarar verdim. Elime yine birinin kanı bulaştı."

Sol eline uzandım Aral'ın ve sağ elimdeki bıçağı avucuna bıraktım.

"Serçe parmağına bir kesik at," dedim gözlerine bakarak. "Çünkü sen bana o parmakla bilmem gerekenleri söyleyeceğine söz vermiştin ve benim bu akşam kafandaki o planı biliyor olmam gerekirdi."

- Bölüm Sonu -

19.11.2021

Haftaya sekizinci bölümü atabilirsem doğum günümde atmış olacağım. Bana güzel bir hediye vermek isteyen geçmiş bölümlerde dahil bir sürü yorum yapıp oy verebilir <3

Size birkaç soru sormak istiyorum çünkü işler bundan sonrasında biraz karışabilir. Neler düşünüyorsunuz merak ediyorum.

Soru 1: ***Aral'a güveniyor musunuz? Sizce şimdiye kadar okuduğumuz gerçek karakteri miydi yoksa rol mü yapıyor?***

Soru 2: ***Asaf'ın sizce neden Lina'ya ihtiyacı var? Canlı bombadan kastı ne olabilir?***

Soru 3: ***Hükümdar Çarkıca hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce kim bu adam? Olayı ne?***

Soru 4: ***Siz Lina olsanız nasıl bir yol izler ya da ne sorardınız?***

Soruları cevapladıktan sonra buraya kendi teorilerinizi bırakabilirsiniz.

-Sizi seven Filiz buradaydı...

Bölüm 8 | Kördüğüm

İyi akşamlar <3

Bugün benim doğum günüm. 23 yaşımdayım artık. On yedi yaşımdan beri hikayelerimi paylaşıyorum sizinle. Bazı İnsanlar Böyle Yaşar size anlattığım dördüncü hikaye, içinde olduğum yedinci ve sekizinci hayat. Biri yaptığım şeyi tarif etmemi istese "Başka hayatların günlüğünü tutuyorum," derdim. Hikâye uydurmayı, anlatmayı ve yazmayı hep sevdim. Sandalyeye oturduğumda ayaklarımın yere değmediği ama okumayı -yazmayı bildiğim o yaşlarımdan beri bir hikâye kitabım olduğunu hayal eder gülümserdim. Beş kitabım var şimdi. O yaşımı da o küçük kızın hayallerini de unutmadım. Hâlâ aynı hevesi taşıyorum içimde. Bu hevesimi canlı tutmamın en büyük sebepleri sizlersiniz. Teşekkür ederim. Her yaşım bir mum ışığı, yakmasın aydınlatsın diye elimden geleni yapacağım. Sizi seviyorum <3

Buraya kadar okuduysanız aşkımız karşılıklı eehehehehehe

Bölümümüz uzun yine. Oy ve yorum bırakmayı unutmayın rica ederim çünkü en büyük motivasyonum bu benim. Yorum okumak beni çok motive ediyor ve oylarınız da çok önemli <3

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplar:

Instagram & Twitter & Spotify : ***filizpuluc***

Instagram: ***baziinsanlarboyleyasar***

(burada bölüm adı ve alıntısı atıyorum çarşamba günleri)

Twittter'da **#BazıİnsanlarBöyleYaşar** veya **#Biby** taglerini kullanarak twitleyebilirsiniz. Okuyor oluyorum hepsini. Bölüm kritiklerinizi, teorilerini ya da beğendiğiniz alıntıları bu taglerle twitleyebilirseniz harika olur. Göreyim hepsini *-*

Keyifli Okumalar...

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 8 | KÖRDÜĞÜM

♪ *Dark Paradise - Lana Del Rey*

♪ *The Heart's Tale - BigRicePiano*

Güven keskin bir bıçak ve her silahın, dönüp sahibine zarar verme potansiyeli var. O bıçak bir gün sana dönerse, keskinleştirdiğin kadar kesecek etini ve o bıçak bir gün mutlaka sana dönecek. Herkes güvendiği kadar öder bedelini. Bana böyle öğretilmedi, ben ödediğim bedellerle öğrendim bu gerçeği.

Benim bıçağım kemiğime dayanmaktan köreldi. O bıçak kaç kez bana çevrildi, bilmiyorum. Bırakmıştım insanlara güvenmeyi, bilemiyordum bıçağımı artık çünkü eninde sonunda sırtımdı yeri. Güvensiz, şüpheci kişiliğimi ben almadım üzerime, hayat bana zorla giydirdi. Kimseye güvenmemek, kendimi koruma yöntemimdi, en azından kendime zarar vermiyordum. Hayal kırıklığı yaşamıyordum. Zordu ama devam ediyordum bir şekilde, idare ediyordum.

Ama mecbur kaldığınız anlar oluyordu. O bıçağı bilemeniz gereken, mecbur olduğunuz anlar geliyordu. Hayat elinize o bıçağı veriyordu ve sizi hayatta kalma savaşının ortasına bırakıyordu. Ben öyle bir durumun içine düşmüştüm. Hayat beni elimdeki kör bıçakla yine bir ölüm kalımın içine itmişti. Yaşamak istiyorsam bıçağımı bilemem gerekiyordu, birine güvenen gerekiyordu, sırtımı dayamam gerekiyordu. Bıçağım henüz o kadar keskin değildi ama yine de bu akşam sırtıma yaslandığını hissetmiştim varla yok arası. Aral Çakırca sırtımı mı koruyordu yoksa onun için bilemediğim bıçağı sırtıma mı doğrultuyordu bilmiyordum. Bilemezdim.

İnsan güvensizlik ve kuşku hırkasını bir kere giydi mi paranoyak oluyordu, bir çizik büyüyebiliyordu gözünde. Sırtın bölük pörçükse o bıçağın rüzgârı bile sıkar çünkü canını. Bu yüzden öfkelenmiştim ona bu kadar. Kızmıştım. Açıklamıştı kendini ya da yeteri kadar açıkladığını düşünüyordu ama soracak yüzlerce soru vardı aklımda. Zihnimdeki kancalara dolanmıştım. Ben bıçağımı onun için bilemeye razı gelmiştim ama Aral Çakırca benim için bıçağına hiç dokunmuş muydu ki?

Aral avucuna bıraktığım bıçağı avucunda sıktı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ağırca inip kalkan göğsüne baktım.

"Lina," dedi yorgun bir sesle.

Polise, savcıya güvenemeyeceksem kime güvenecektim? Başka şansım var mıydı Aral'a güvenmekten başka? Yoktu. Ama bu burada bitti demek değildi. Kafasında neler döndüğünü, içerde olan her şeyin

sebebini anlatacaktı bana. Fakat şimdilik, yalnızca şimdilik durmam gerekiyordu. Durmalıydım. Sakinleşmeliydim. Durulmalıydım. Yoksa yanlış bir karar verecek, yanlış şeyler söyleyecektim. Bir çizgiyi geçtin, diğerini geçme diye telkin ettim kendimi.

Ellerimi yıkamak istiyordum. Uyumak istiyordum. Alin'le uyumak istiyordum. Saat dokuza geliyordu. Gitmezsem ağlardı. Gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum ama benim evim yoktu. Olduğum yere çökmek istiyordum ama yapamazdım benim dik durmam gerekiyordu. Annem ve kız kardeşim için benim dik durmam gerekiyordu.

Hareket etmek istediğimde bacağımı hareket ettirememle birlikte belimdeki ağrı öyle şiddetli bir hâl aldı ki, düşeceğim sanıp tam önümde duran Aral'ın kollarına tutundum. Aral ona tutunduğum anda bir refleks gibi avuçlarını bileklerime yaslayıp kollarımı tutmuştu. Bir anormallik olduğunu anlayarak mesafemizi kapatmıştı anında. Botlarımızın birbirine değiyordu şimdi. Ağrıyla başım eğilmiş, dudaklarım arasından bir inilti dökülmüştü.

"Lina? Sorun ne?" dedi endişeli bir sesle. "Yaralandın mı? Ne zaman?"

"Hareket edemiyorum," dedim dişlerimin arasından.

Belimdeki ağrı hareket ettiğim an enseme kadar çıktığında hareket etme eylemini durdurmuştum ama ağrı hafiflemiş olsa da oradaydı hâlâ. Bacaklarımı ve ayaklarımı hissediyordum ama hareket ettiremiyordum, belimde ciddi bir baskı vardı. Kilitlenmiştim.

"Ne demek hareket edemiyorum?" diye sordu. Anlamaya çalışıyordu. "Belin mi?"

Kafamı salladım, kuruyan dudaklarımı ıslattım sakin olmaya çalışarak. "Kilitlendim. Adım atamıyorum."

Aral beni duvara yasladığında ters hareket etmiş olmalıydım. Zaten kötü bir durumdaydı ve o ters hareket bacaklarımın kilitlenmesine sebep olmuştu muhtemelen. Dişlerimi sıkıp kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bir dakika içinde bir sıkıntı basmıştı bedenimi. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çattığını gördüm.

"Sorun yok," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Biliyorsun değil mi? Geçici bir durum bu."

Kafamı salladım onu onaylayarak ama adım atmak isteyip atamamak şok edici bir deneyim olmasının yanı sıra, belimin ağrısı

bambaşka bir boyuttaydı.

Sol elindeki bıçağı deri ceketinin cebine attı. Sıcak nefesi aramızda buhar olurken sağ eli montumun içinden belimde, ince kazağım üzerinde gezindi. Elini tam ağrıyan noktaya koyduğunda ağrıyla kolunu sıktım.

"Sorun yok," dedi yine sakin bir sesle. "Kucağıma alacağım seni tamam mı? Hastaneye gideceğiz. Endişelenmene gerek yok."

Kafamı salladım yavaşça. Beni sakinleştirmek için özellikle sakin davrandığını biliyordum. Bir dakika öncesine kadar ikimiz de çok gergindik çünkü. Ona bıçak doğrultmuşken şimdi beni kucağında taşısın istemiyordum hiç ama başka şansım da yoktu. Bu kilitlenme günlerce bile sürebilirdi ve hareket etmeye zorlayıp hareket etsem bile kendimi sakatlardım. Ambulansı da aramak istemiyordum, ambulansları sevmiyordum.

"Kendi bedenim bile bana sırtını dönüyor," dedim kırgın ve kızgın bir sesle.

Ona değil kendimeydi bu sefer kızgınlığım. İçerlemiştim kendime. Bir günüm iyi bitemez miydi? Bir gün rahat nefes alamaz mıydım? Neden sürekli yarı yolda bırakılmış hissetmek zorundaydım? Bu histen ne zaman kurtulacaktım? Bu paranoyadan ne zaman kurtulacaktım?

Aral yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum. Dişlerini sıktı önce, benim kadar öfkelendi kaderime sanki. Sonra bir nefes bıraktı. Beni ikna etmek ister gibi yüz hizama eğildi, yüzü yalnızca on santimetre kadar uzağımdaydı. Doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Ben sana asla sırtımı dönmem," dedi.

Dudaklarımı aralayıp 'gerçekten dönmez misin?' diye soracaktım o çaresizlik hissiyle ama biri bunu ağzımdan kaçırmama engel oldu.

"Aral?"

Bu isim benim dudaklarımdan dökülmemişti. Başka bir kadına aitti. İkimiz de sese, benim soluma çevirdik kafalarımızı. Sokağın girişinde duran bir kadındı ona seslenen. Bize bakıyordu doğrudan. Kumral uzun dalgalı saçlara, beyaz bir tene ve ela gözlere sahipti. Gözleri büyüktü, sokak lambası altında parlıyordu. Boğazlı, siyah, kadife kumaştan bir elbise, uzun çizmeler giymişti. Üzerinde elbisesinden biraz daha uzun siyah bir kaban vardı. Omzundaki çantasının gümüş rengi zincirine tutunmuştu bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi. Yüzünde merak ve biraz da hüzün hakimdi.

"Sensin," dedi, Aral ona yüzünü dönünce emin olmuş gibi.

Yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Buruk bir tebessümdü ama gözleri parlıyordu. O an sadece gözlerine bakarak Aral'ı sevdiğini söyleyebilirdim. Aşk olarak değil, bundan emin olmam imkansızdı ama genel olarak sevdiğini söyleyebilirdim.

"Ben emin olamamıştım... Seni Manolya'dan çıkarken gördüm. Bugün kapalı olduklarını söylemişlerdi ama yine de uğramak istemiştim."

Manolya. Bu sabah Aral'ın sık sık gittiği bir mekân olduğunu söylediği ve az önce birlikte çıktığımız restorandı. Aral'la sarmaş dolaş çıktığımız restorandı. Sonra ben ondan kaçar gibi uzaklaşmıştım ve o peşimden gelmiş beni duvara yaslamıştı. Konuşlarımızı duymadıysa yanlış anlaşılmaya müsait bir konumdaydık fakat kadın beni görmezden geliyor gibi duruyordu. Seni gördüm demişti yalnızca, benimle ilgilenmiyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Aral'a.

Bana özellikle bakmıyordu hiç. Beni yok saymak mı istiyordu yoksa tek odağı Aral olduğundan beni fark bile etmiyor muydu emin değildim. Önemli de değildi. Yalnızca buradan gitmek istiyordum. Gözlerimi Aral'ın yüzüne çevrildi. Dik duruyordu, yüzünde bomboş bir ifade vardı. Eli hâlâ belimdeydi. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Gözlerime bakarken kuruyan dudaklarını ıslattı. Aralık dudaklarımdan ağır ağır nefes alıyordum ve bu ağzımın içini bile kurutuyordu. Ağrım vardı. Hiç iyi değildi belimin durumu.

"Şu an hiç müsait değilim Defne," dedi gözlerini kadına çevirirken. "Başka zaman konuşalım."

***Defne.* Ona İstanbul'a döndüğüne ve buluşmak istediğine dair mesaj atan kadın. Asaf eski sevgilisi için olmayacak biri olduğunu ve kadının Aral'ı terk ettiğini ima etmişti. Eski sevgilisi Defne miydi? Neden bu gözlerle bakacaksa Aral'a onu terk etmişti? Mecbur mu kalmıştı yoksa? Aral'ın kim olduğunu öğrendiğinde bununla başa mı çıkamamıştı? Belki de ben de çıkamayacaktım. Aral'ın kim olduğunu da olmadığını da merak ediyordum ama ben henüz kendimin kim olmadığını bilmiyordum.**

Kadının gözlerinde hüzün gördüm ama omuzları çökmedi. Aksine dikleşti biraz daha.

"Olur," dedi gülümseyemeye devam ederek ama zoraki olduğunu anlayabiliyordum. Anlardım ben. "Konuşalım mutlaka."

Aral cevap vermedi ona. Bana çevirdi yüzünü yine. Konuşmanın bittiğini anladım. Beni kucağına almak için üzerime eğildiğinde yüzlerimiz yan yana geldi. Aniden bu kadar yakınlaşınca kokusu yüzüme çarpmıştı. Beni o kadının önünde kucağına alacak olması o kadının kafasında neler düşünmesine sebep olacaktı kim bilir ama Aral'ın umurunda değildi. Daha önce de söylemişti, önemli olan Aral'ın ne düşündüğüydü.

Kollarındaki ellerim bana eğildiği için omuzlarına kaymıştı. Sol kolu belimden, sağ kolu bacaklarımın altından geçti ve beni saniyeler içinde kolayca ve yavaşça kucağına aldı ama oturur pozisyona geçtiğim için belime öyle şiddetli bir ağrı girdi ki inlememek için dudaklarımı omzuna bastırmak zorunda kalmış, kollarım omuzlarına dolanırken boynuna kayan sol elimin tırnaklarını tenine bastırmıştım, tırnaklarım ensesine batmıştı. Boğuk inlememi sadece ikimiz duyduk. Canımın yandığını anlayarak birkaç saniye hareketsiz kaldı.

Nefesi kulağımın üzerindeydi, kafasını çevirmişti yüzümü görmek için ama o kadar ağrım vardı ki başımı omzundan kaldıramadım. Önüne döndü ve beni sarsmadan adımlamaya başladı. Tırnaklarımı tenine bastırmayı bıraktım birkaç adım attıktan sonra. Elimi omzuna kaydırdım ama omzunda nefeslenmeye devam ettim. Kapattığım gözlerimi de açmıştım. Aral, Defne'nin yanından geçip gitti. Arkamızda kalan kadına ilişti gözlerim. O da arkamızdan bakmıştı ve o anda gözlerimiz çakıştı. Bana bakarken gözlerinde bir merak vardı yalnızca. Hiç düşmanlık görmedim.

"Kapıyı aç," dediğini işittim Aral'ın.

"Lina'nın neyi var?" Şahin'di bunu soran.

"Yok bir şeyi," dedi Aral sadece.

Yüzünü bana çevirdiğini hissederek dudaklarımı omzundan kaldırdım ve ona baktım. Boğazlı kazağına, deri ceketinin omzundaki detaylara ve yüzüne takılmıştı kızıl saç tellerim. Kafamı omzundan kaldırıp ona dönünce burun buruna geldik. Gözleri simsiyahtı, o gün morgda gördüğüm adamdı. Bir ölüye bakmıştı sanki yine ama o ben değildim. Arkasında bıraktığı kadındı, biliyordum. Onun için de mi bir mezar kazmıştı?

Açık olan arabanın kapısından beni koltuğa bırakmak için eğilirken "Yavaş olacağım," dedi.

Bir şey demedim. Yüzüne baktım sadece. Kaç mezar kazmıştı bilmiyordum ama gerçekleri olduğu kadar kafasının içinde de çok mezarlık olduğunu daha iyi anlıyordum artık.

Beni koltuğa bıraktı yavaşça, ardından kolları terk etti bedenimi. Sol eliyle emniyet kemerini çekip sağ eline devretti ve üzerime eğilerek bağladı.

"Gerekmedikçe kıpırdama." Gözlerime kısa bir süre bakıp geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Şahin'le göz göze geldik. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Aral'la tartıştığımın farkındaydı ama beni rahatlatmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi bana. Gözlerimi kucağıma çevirdim sıkıntılı bir tavırla. O sırada kana bulanan elime dikkat kesildim. Henüz yemin etmemiştim ama Hipokrat yeminine tersti bu yaptığım. Birinin yüzüne kesik açmıştım az önce. Birine zarar vermiştim. Geçmemem gereken, geçmeyi hiç istemediğim o çizgiyi geçmiştim çünkü ben eski ben değildim.

Önceden zorbalığa çok uğradığımdan birine zarar verecek olma fikri o kadar uzaktı ki bana. Babam kendimi korumam için bana dövüş sanatı öğretirken savunma kısmına odaklanmıştım, saldırma değil.

"Defne değil miydi o?" diye sorduğunu işittim Şahin'in, sesi aksi çıkmıştı. "Ne işi varmış İstanbul'da?"

"Şahin," diye uyarmıştı tanımadığım bir ses.

"Hallettiniz mi işi?" diye sordu Aral, Şahin'in sorusunu umursamadan.

"Hallettik," dedi tanımadığım o ses.

Sanırım Şahin'in yanındaki adamdı konuşan. Neyi halletmişlerdi bilmiyordum ama konuşmamızın bitmediğinin Aral da farkındaydı. Bu akşam olanları bana anlatacaktı. Kafamdaki her soruya değil belki ama önümü görebileceğim kadar, onu yanımda görebileceğim kadar aydınlatacaktı beni. Aydınlatmak zorundaydı, yoksa endişem dinlemeyecekti.

Asaf'a ne olmuştu, gitmiş miydi yoksa olanları mı sindiriyordu bir köşede fikrim yoktu. Ama eğer bugün Aral olmasaydı, Aral'ın yanında olmaya karar vermemiş olsaydım Asaf'ın beni zorla götüreceğine

emindim. Bu kadar pes edemezdi, canı söz konusuydu. Yarın kritik bir gün olacakmış gibi hissetmeden edemiyordum bu yüzden.

Aral kapısını açtı ve koltuğuna oturdu. Arabayı çalıştırırken Şahin'in caddenin aşağısına tek başına yürüdüğünü gördüm. Diğer adam önümüzdeki motosiklete binmek için kaskını takıyordu başına. Saçları yüzüne dökülmüştü, hafif uzundu saçları. Üzerindeki ceketin motorcu ceketi olduğunu şimdi fark edebilmiştim.

İçinde olduğumuz araba yola çıkarken adam bana soğuk bir bakış atmış kaskı başına geçirdiği gibi çalıştırarak peşimize takılmıştı. Gittiğimiz yön denize doğruydu. Gözlerimi kaçırdım. Babam sandığım maktul bir denizde bulunduğundan beri denizden hoşlanmıyordum. Önceden de karanlığından ve içindekilerden korkardım ama artık daha da dayanılmaz olmuştu benim için. Sanki kıyıya yaklaşırsam, kıyıya vurmuş bir ceset bulacakmışım gibi hissediyordum. Bu yüzden gözlerimi aşağı çevirdim, ellerime baktım.

"Restoranda olan her şeyi anlatacaksın bana," dedim durgun bir sesle. "Kapanmadı hesabımız."

"O ihtimali aklımdan geçirmemiştim bile."

İhtimal. Her şey bir ihtimalden mi ibaretti onun için? Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Aldığım nefes bile batıyordu içime. Sessiz kaldım bir süre, kafamı toparlamak istedim ama elime her baktığımda midem bulanıyordu.

"Islak mendil var mı?" diye sordum sonunda.

Elimdeki kanı temizlemek istiyordum. Ellerimde kan olsun istemiyordum. Aral'ın gözleri kısa bir süreliğine üzerime çevrildi ama ona bakmadım. Torpidoya uzandı, açtı. O sırada torpidoda bir tabanca görünce dudaklarımdan kesik bir nefes kaçmıştı. Aral'la göz göze geldik. Islak mendil çıkarıp, kapattı torpidoyu ve kucağıma bıraktı yavaşça.

Çatık kaşlarımı yüzünden çekmedim.

Belini düzeltirken "Ruhsatı var," dedi sağ eliyle alnına dokunurken.

Görmemi istemiyordu ama aklından çıkarmıştı silahın varlığını sanki. Gözleri bana değil ileri bakıyordu.

"Sen doktorsun," dedim yüzüne dik dik bakarken. "Nasıl ruhsatın olabiliyor?"

"Lina sence şu an derdimiz benim ruhsatım mı?"

Kaşlarımı çattım. "Manipüle etme beni."

"Sen manipüle edilebilecek biri değilsin," yüzünde siniri bozulmuş gibi bir ifade olurken. Burun kemerini sıktı. "Doktorum ama bir ruhsatım var, evet," dedi sonra sıkılmış bir sesle.

"Gerekçesi ne peki? Sen zaten ölülere bakıyorsun sana serbest mi dediler?"

Söyledikten sonra ne dediğimi fark ettiğimde Aral sert bakışlarını bana çevirmişti. İleri gitmiştim istemeden. Susmam gerekiyordu. Bu halde kimseyle iletişime geçmemeliydim. Ben aslında kimseyle geçmemeliydim iletişime. Beni herkes kendi halime bıraksaydı keşke.

"Öyle demek istemedim," diyerek önüme döndüm. Dilimi ısırdım yine.

İç çektiğini duydum Aral'ın. "Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi o da sakinleşmeye çalışır gibi. "Bu akşam kafamda olanları anlatacağım sana. Zaten gerçekleşirse anlatacaktım da... Ben, senin güvenini istiyorum Lina. Bana güven istiyorum ama ben sana ne kadar güvenebilirim, sen benim anlatacaklarımın ne kadarını kaldırabilirsin emin olamıyorum. Senin güvenliğini de düşünmek zorundayım."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedim bıkkınlıkla. "Sen ve savcıdan başka yardım isteyebileceğim kimsem de yok. Mecburum anladın mı?!"

Sesim yükseltmişti ama ona değildi kızgınlığım. Kendimeydi. Ben sürekli bir şeylere mecbur kalmaktan yorulmuştum. Cevaplar için, yaşamak için, hayatıma devam etmek için başkalarına ihtiyacım yokmuş gibi, şimdi yürümek için bile başka birine muhtaçtım.

"Sen hiçbir şey bilmiyor değilsin," dedi Aral net bir sesle. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Sen neyi bildiğini de bilmediğini de bilmiyorsun."

Sen neyi bildiğini bilmiyorsun. Bu ne demekti? Ne olduğunu bilmediğim şey yüzünden mi tehdit ediliyordum? O şey yüzünden mi canlı bomba demişti o adam? Bildiğimi bilmediğim şey yüzünden mi bu kadar önemliydim?

Yutkundum. Hem ağrım vardı hem de Aral'ın dedikleri zihnimi uyuşturmuştu. Sıkıntı basmıştı. Omuzlarımdan biri bastırıyordu da nefes almak zorlaşıyordu sanki. Montumu çıkarmak istiyordum.

"Sen yirmi iki yaşındasın ve babanın aslında kim olduğunu bilmediğini söylüyorsun Lina. Annenin de bilmediğini düşünüyorsun ve bu bana, bize, inanması zor geliyor."

Annenin de bilmediğini düşünüyorsun. Annem biliyor muydu? Annem ne biliyordu? Aral bunu nerden biliyordu? Ne oluyordu tam olarak?

"Annem mi?" dedim gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Sen annemle mi konuştun?"

Yüzüne dokundu sıkıntıyla. Gözleri yüzümde değil, yoldaydı. "Bundan bahsediyorum işte. Annen sana hiçbir şey anlatmamış."

Kalbim sıkıştı. Annem bana ne anlatmamıştı? Annemle Aral ne zaman ne hakkında konuşmuşlardı?

"Ne demek bu?" dedim ona dönmek istedim ama belime giren ağrıyla duraksadım ve dudaklarımdan içeri kesik bir nefes girdi, acıyla irkildim. "Neyi anlatmamış bana?"

Sağ eli uzandı ve koltuğun ayarıyla oynayarak koltuğu geriye yatırdı ağrımın farkındalığıyla.

"Önce seni tedavi ettireceğiz. Sonra konuşacağız," dedi sabırlı bir ifadeyle.

"Şimdi konuşalım," dedim ağrımın dinmesi için dişlerimi sıkarken.

"Lina," dedi gözlerini gözlerime çevirip. "Konuşacağız," dedi otoriter bir sesle. "Kan ter içindesin. Söylediklerim seni daha iyi yapmayacak. Tedavini ettirelim, kaçmıyorum ben bir yere. Senin de bir yere gidebileceğin yok. Eve gittiğimizde konuşacağız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağrım varken ona söz bile yetiştiremiyordum. Nasıl doğru soruları soracaktım ki? Beklemek en iyisi olacaktı haklıydı fakat kafamdaki soru sayısı iki katına çıkmıştı.

"Bana iyi bir yalancı gerekmiyor... Sen, bana gerçekleri ver. Söylemediklerin her nelerse altında kalacağım ilk gerçek olmayacaklar nasılsa. Tökezlerim, düşerim ama kalkarım ayağa."

Kafasını salladı, sadece. Ardından hızını artırdı. Annemin yattığı hastaneye gelmemiz on beş dakikamızı bile almamıştı. Açık otoparka park etti arabasını. Arkamızdan gelen arama ve motosikletin sesi kulaklarımdaydı. Aral'ı beklerken en azından kemerimi çözebildim. Bir tekerlekli sandalye getirse daha iyi olurdu ama o doğrudan yanıma gelmişti. Kapımı açtığı sırada otoparka bir motosiklet ve siyah bir sedan girip yanımıza park ettiler araçlarını.

Aral beni kucağına almak için yine eğildiğinde sağ kolumu omzuna sardım ona engel olmamak için. Beni kolayca kucağına aldı yine yavaşça. Kucağında ayrıldım arabadan yine. Kapıyı yanımızda duran

soğuk bakışlı adam kapattı. Göz göze geldik o sıra onunla. Sert bir ifadesi vardı. Gözleri koyu maviydi. Gözlerimi kaçırma isteğiyle dolarak kaçırmıştım.

"Memolicim. Niye dik dik bakıyorsun lan kıza?" dediğini işittim Şahin'in. Şaka yapıyor olsa da ciddi bir ton vardı sesinde.

Mehmet Ali'ydi ismi sanırım ve Şahin ona isminden ötürü mü saçlarından ötürü mü öyle diyordu bilmiyordum ama Şahin ikisi için de öyle diyor olabilirdi. Sonra bir an duraksadı.

"Lan. Yılan hikayesi," dedi gözlerini Aral'a ve bana çevirirken bir şey fark etmiş gibi.

"Kuş beyinli," dedi Mehmet Ali yüzünde soğuk ama alaylı bir gülümseme olurken.

"Gözünüz kapıda olsun," dedi Aral düz bir sesle ve hastaneye ilerlemeye başladı.

"Neydi bu isim şakası mıydı?" dedi Şahin, Mehmet Ali'yle arkamızdan gelirken. "Günlük şakanı yaptın formundasın yine."

Aral'ın omzu üzerinden arkamızda ilerleyen iki adama baktığım sırada Mehmet Ali ile gözlerimiz tekrar çatıştığında yine soğuk bakışları inmişti gözlerine. Apaçık benden hazzetmiyordu. Derdimiz vardı belli ki. Belki de Aral'a olan tavrımı fark etmiş ya da yaptıklarımı görmüştü, bu yüzden sinirlenmişti bilemiyordum. Ama ben de memnun değildim hiçbir şeyden. Önemli değildi kimin beni sevip sevmediği.

Aral acile girerken yorgunca başımı omzuna yasladım. Bayılacak gibi hissediyordum. İçim çekiliyordu sanki. En kötü regl gecelerimin yüz katı bir ağrı çekiyordum ve bu ben de bir yumak olma istediği oluşturuyordu. Bacaklarımı karnıma bir çekebilsem, rahatlayacaktım sanki.

"Çok mu kötü ağrın? Nefesin ağırlaştı."

Nefesi kirpiklerime çarpmıştı. Karanfil kokusu doldu ciğerlerime. Ne güzel bir alışkanlıktı. Ne zaman karanfil görsem Aral'ı hatırlatacaktı bana.

"İdare ederim," diye mırıldandım ama edemezdim aslında.

"Çok kötü yani," dedi o da. "İyiyim; kötüyüm demek. İdare ederim; çok kötü. Kötü de muhtemelen ölüyorum demektir senin lügatinde," diye söylendi.

Annem gibiydi aynı bunu söylerken. Annem de çok kızardı bana hep dik durmaya çalıştığım için. Küçükken ne zaman ağlayasım gelse gider dizine yaslardım başımı. Sessiz sessiz ağlardım dizinde. Geçmezdi ama birine yaslanmak iyi gelirdi. Büyüdükçe yaslanmayı bırakmıştım. Yaslanırsam güçsüzüm demekti çünkü gözümde ve ben güçlü olmak zorundaydım. Her ağlayışımda sığınmadım annemin dizlerine. Ancak dayanamayacak raddeye gelirsem gider dizlerine yatardım annemin, babam ölmeden önce. Annem ne zaman dizlerine yatsam saçlarımı okşamaya başlar Lehçe bir şarkı mırıldanırdı. Çok güzel bir şarkıydı, adını sormuştum ama hatırlamıyordum şimdi. *"Ben sana çok kızıyorum Lina,"* derdi ne zaman dizine yaslasam başımı. *"Önceden canın sıkıldığında gelir yaslanırdın bana. Canını ne sıksa anlatır, dökerdin içini. Ama şimdi öyle değil. Dik duracağım, güçlü olacağım diye iyiyim diye diye geziyorsun etrafta. Artık bana yaslanmıyorsun sen, dizlerime yıkılıyorsun."*

Anne... Uyansan ya... Benim yine yıkılmam lazım dizine.

O an başımı Aral'ın omzuna yasladığım gerçeğiyle aniden başımı kaldırdığımda Aral'ın yüzü yüzüme çevrildi merakla. Saçlarım yine saçlarına ve kazağına takılmıştı. Siyah saçlarına bulaşan kızıl saç telleri zıt duruyordu.

"Ne oldu?"

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilmesem de dudaklarım aralandı ama ona seslenerek kurtardı beni.

"Aral?"

Ne kadar çok sesleneni vardı ve hepsi ne kadar farklı tonlarda sesleniyorlardı. Hepsi Aral diyordu ama hepsi farklı geliyordu kulağıma. Aral... ne demekti acaba.

Gözlerimi sesin sahibine çevirdiğimde Ahmet beyi gördüm. Aral'ı kucağında benimle acile girerken gördüğünden endişelenmiş olmalıydı.

"Geçmiş olsun," dedi yanımıza geldiğinde. "Sorun ne?"

Yüzümdeki ifadeden konuşmak için pek uygun olmadığımı anlamış olacak ki gözleri Aral'a çevrilmişti hemen.

"Beli kilitlendi," diye açıkladı Aral birlikte bir yere doğru ilerlerken. "Belinde zaten ağrı mevcuttu, muhtemelen fıtığı var."

"Geçelim şöyle," diyerek bize yol gösterdi Ahmet Bey.

İkidir acilde karşımıza çıktığından artık acil doktoru olduğuna emindim. Üstelik Aral'la yaşıt duruyordu, sanırım fakülteden

arkadaşlardı. Ahmet beyi bir daha göreceğimi düşünmediğimden sormamıştım Aral'a hiç.

Aral beni boş bir muayene masasına bıraktı yavaşça. Kolunun belime olan desteğinin ve sıcaklığının biraz bile olsa belimin ağrısına iyi geldiğini o benden uzaklaşınca fark etmiş yüzümü buruşturmuştum.

Aral yüzüme sıkıntılı bir ifadeyle bakıyordu. İçler acısı bir durumda mıydım? Dışardan nasıl görünüyordum acaba. Üzerimdeki montu nazikçe sıyırdı omuzlarımdan ve dalgın bir ifadeyle şakağımda biriken terimi silmişti sol elinin baş parmağıyla. Saçlarımı da yüzümden uzaklaştırmıştı. O bana böyle davranınca kendimi yirmi iki yaşımda değil, Alin'le yaşıt gibi hissediyordum zaman zaman.

Ahmet beyle aramızdan çekilse de çok uzaklaşmadı. Yanımda dikildi.

"Ters bir hareket mi yaptın?" dediğinde Aral'la göz göze geldik.

Aral beni duvara yaslamıştı kolumdan çekip. Kendi hatası olduğunu fark ederek gözlerini kapattı ve gözlerine dokundu. "Yapmış olabilir evet," diye onayladı Ahmet'i.

"Sen yapmışsın anladım," dedi Ahmet imayla.

Gözleri bana çevrildi.

"Ne zamandır bel ağrın var?" diye sordu karşımda dikilirken.

"Dört ay... oldu sanırım."

Anladım der gibi kafasını salladı ve eli sağ dizimin altına gittiğinde istemsizce yatağı sıktım ne yapacağını anlayarak. Bacağımı kaldıracaktı sanırım ve ağrıyacağını bildiğimden gerilmiştim. Sağ bacağımın dizimden aşağısını yukarı kaldırdığında kaslarım gerildiği için ağrım o kadar şiddetlendi ki başım önüme düştü. İnledim yoğun ağrıyla. Durdu ama aynı şeyi sol bacağım da yaptı mecburen. İkisinde de ağrımda bir artış olduğunu çıkardığım seslerden anlamıştı.

"Kazağını sıyırabilecek misin? Bir de beline bakacağım."

Ellerine baktım. Latesk eldiven takıyordu. Ellerimi yataktan çekip ince kazağımı yukarı çektim ve sutyenimin hizasına kadar kaldırdım. Ellerim tekrar yatakla buluşurken gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım.

Soğuk bir eli belimde hissetmemle irkilmem ve elimin üzerinde sıcak bir el hissetmem bir olmuştu. Gözlerimi açmadan elimin üzerindeki elin Aral'ın eli olduğunu anlamıştım. Sağ elimin üzerine koymuştu elini, rahatsız olacağımı anlamıştı. Rahatsız olursam elini sıkmam yetecekti sanki, müdahale edecekti sanki. O hissi vermişti.

Ahmet Bey belimi muayene ederken dokunduğu her omurum sanki belim kırılmış gibi ağırı içinde olduğundan parmaklarım istemsizce Aral'ın elinin altından çıkıp parmaklarının üzerine kapandı ve sıkıca tuttu onları. Parmaklarını sıktım ve başım eğik olduğundan o göremese de alt dudağımı ısırıyordum inlememek için.

"Necmi Hoca yok mu?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

"Var, acilde o da. Haber verdim," dedi Ahmet Bey de ona.

Ahmet Bey belimi yoklayıp nokta atışıyla ağrımın yerini tespit etti ve Necmi dedikleri doktorla telefonumdan bahsederek fikir alışverişi yaptılar. Bana bir iğne yapıp acil bir MR istedi.

Ağrı kesici ve kas gevşetici iğne olduktan sonra doğruca MR odasına götürülmüştüm. Eğer gurur yapmayıp hocalarımdan rica etseydim bu hale gelir miydim yine de? Bilmiyordum, bilemeyecektim. Keşke demenin faydası yoktu hiç. Bu sabah Aral check up olmamı istemişti ve idare edebiliyorum demiştim. Direncimin aniden kırılacağını söylemişti. Bu kadar hızlı sirayet etmesini beklemiyordum.

"Sen kem gözlüsün," dedim MR masasında uzanırken.

Ağrım katlanılmaz değildi o kadar artık ama bacaklarımdaki uyuşma geçmemişti.

"Ben mi?" diye sormuştu biraz şaşırarak.

Kafamı salladım. "Notlarımı beğendiğini söyledikten hemen sonra okulumu dondurmam gerekti. Dirençliyim ben dedim, kılır dedin, belim kırıldı."

"Ben suçluyum yani?" dedi ama yüz ifadesini seçemedim. Gözlüklerim dahil tüm metal eşyalarımı almışlardı benden.

"Hım," diye mırıldandım yalnızca. Sıkıntılı bir ifadeyle sağ kolumla gözlerimi kapattım sonra.

MR çekilmekten nefret ediyordum. Hem çok soğuktu hem de uzanarak bir tünele girmek rahatsız ediciydi. Tabuta yatmış gibi hissediyordum kendimi. Kafamdaki her şey neden bu kadar ölüydü?

"Sorun ne?" dedi Aral huzursuzluğumu fark etmiş gibi.

"Yok bir şey," dedim anlatmak istemeyerek.

"Kapalı alan rahatsız mı ediyor?"

Yutkundum. "Biraz."

"Çok yani," diye mırıldandı.

Çözmüştü resmen kodlarımı, kontrol manyağı. Bir şey demedim. Kolumu gözlerime kapatmış bir halde duruma alışmayı ve makinenin

çalıştırılmasını bekliyordum. Bir süre sessizlik olmuş olsa da Aral'ın elini yüzümün yanına yasladığını hissettim. Kolumu yüzümden çektiğimde bana eğildiğini gördüm. Sağ eline vermişti tüm gücünü ve üzerime kapanmıştı bir nevi. Bana bir kolu boyu kadar uzaktaydı yüzü ama yüzünü o mesafeden bile seçemiyordum. Yaklaş, göremiyorum da diyemedim.

"MR beline çekilecek. O halka belin hizasında olacak biliyorsun değil mi? Yüzün kapalı olmayacak yani."

Kafamı salladım. Biliyordum elbette ama bilmek her zaman içini rahatlatmıyordu insanın. Ben canlı kanıtıydım. Hem ben hareketsiz durmayı da sevmezdim.

"Aslanım yaparım da değil mi?" dedim konuyu dağıtmak için.

Net göremedim ama gülümsedi. "Aynen," dedi beni onaylayarak. "Aslansın, yaparsın."

Hiç alınmamış mıydı ona bıçak çektiğime? İnanmamıştı yapacağıma ama bu ona ikinci kez bıçak uzatışımdı bu. Yalan da söylememişti anladığım kadarıyla. Girmeyecektim demişti, bana dokunmasaymış Asaf, beni zorlamasaymış dahil olmayacakmış. Planı bu değilmiş ama buna evirilmiş. Ama benim o planları o ihtimalleri bilmeye hakkım vardı. Hem içerde konuştuklarını da anlamamıştım. Açıklamalara ihtiyacım vardı. Biraz rahatlasa içim, kendimi bırakmaya aslında o kadar gönüllüydüm ki. Çok yorgundum çünkü. Gözlerimi kapattım, Aral üzerimden çekildiği gibi yatak hareket etti.

On beş dakikalık bir MR çekimi sonrası röntgen üstüne bir de bilgisayarlı tomografi çekilmiştim. Aral pimpirikli biriydi. Müdahale edip durmuştu Ahmet beye. En son kendimi yine acildeki yataklardan birinde uzanırken bulmuştum. Aral da bir sandalyede oturuyor, telefonuyla ilgileniyordu bir süredir. Sanırım biriyle mesajlaşıyordu.

"Kalmamı istemez değil mi?" diye sordum ona.

Doktor hastanede kalmamı isterse kabul etmeyecektim çünkü. Alin benden uzaktaydı ve saat çoktan dokuzu geçiyordu, eve gitmem lazımdı. İğnemi ilacımı istemeyi düşünüyordum yatmamı isterse, evde kendime bakabilirdim. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmazdı hem. Öyle olmasını umuyordum.

Aral'ın kaşları hafifçe çatıldı. Düşündü biraz. "Dinlenme ve iğne ilaç tedavisi verecekse evde de tedavin mümkün. Evde bir sürü doktor var."

Öyleydi. Güneş abladan rica edebilirdim sanırım yardıma ihtiyacım olursa. O sırada Ahmet Bey yanında muhtemelen ortopedi alanında uzman olan bir doktorla birlikte girdi içeri. Adam ellilerindeydi neredeyse ve elinde bir tablet tutuyor. Düşündüğü için çatılan kaşlarıyla ekrana bakıyordu içeri girerken.

Aral ayağa kalkıp, yatağa doğru adımlayan adama elini uzattığında ortopedi uzmanı olduğunu tahmin ettiğim doktor, Aral'ı görünce duraksadı. Sonra yüzünde onu gördüğüne memnun olmuş bir gülümsemeyle elini tutarken yaklaşmıştı Aral'a. Yaklaşınca yakasını okuyabildim. Profesördü.

"Yüzünü gören cennetlik be oğlum, böyle mi görecektik seni?" diye kızdı ona alayla ve gözlerini bana çevirdi. "Geçmiş olsun kızım," dedi gülümseyerek. "Ben Profesör Doktor Necmi Kaya.

"Teşekkürler," dedim ben de gülümsemeye çalışarak. "Memnun oldum."

"Aral asistanken benim yanımda çalışmıştı bir süre," deyip gülümsedi ve ikimize baktı. Ahmet Bey'in yanlış anlaması devam ediyor olmalıydı ki Necmi Ney'in bakışları imalıydı ve gülümsüyordu bize. "Bir gün birlikte gelip mutlaka bir çayımı için."

"Geliriz bir gün mutlaka," dedi Aral saygılı bir ifadeyle.

"Gel tabi gel. Alayım bir ifadeni," demişti Necmi Bey de ona kızar gibi. Ardından tabletini açtı. "Ama ondan önce burada ilgilenmemiz gereken çok ciddi bir işimiz var," deyip gözlerini bana çevirdi.

Yutkundum. Durum ciddiydi sanırım.

"Bu yaşta bu kadar kötü bir fıtık çok rastladığımız bir durum değil açıkçası," derken muhtemelen tabletinden sonuçlarıma bakıyordu. MR çıkmamış olsa da röntgen ve tomografi çabuk çıkan şeylerdi. Aral da yanında durmuş inceliyordu sonuçları dikkatle. Ekrana bakarken kaşları çatılmıştı. Doktor bey ona tabletini verdiğinde Aral eline aldı ve dikkatle incelerken doktorun sesi dikkatimi kendisine çevirdi.

"Ameliyat olman şart. Yakın zamanda hem de. Bacaklarında uyuşma var şu an değil mi?"

Kafamı salladım yavaşça. Vardı. Sinirlerime çok baskı yapıyor olmalıydı. Ameliyat olmazsam sıkıntı çekecektim ve sakatlanabilirdim.

Anladım der gibi kafasını salladı. "Sinirlerine aşırı bir yüklenme söz konusu, bacaklarında uyuşma, belinde kilitlenme, karıncalanma gibi belirtiler yaşaman çok olası. Zira kilitlenmişsin de bugün. Maazallah

kendini sakatlaman durumunda hiç istemediğimiz durumlarda bulabiliriz seni. Üstelik bel düzleşmen de var. Hayat kaliten çok fazla düşmüş olmalı bu dört ay içinde ama pek kulak asmamışsın ya da ağrı eşiğin çok yüksek. Çünkü bu seviyedeki fıtıklarda ağlayarak gelen çok fazla hastam olur ama senin maşallahın var."

Aral'la göz göze geldik, çatıktı kaşları. Bu adamı bir daha iyi olduğuma asla inandıramayacaktım.

"En yakın tarih nedir hocam?" diye sorduğunda Aral, bu sefer benim kaşlarım çatıldı.

Ameliyat olmak istemiyordum. Olamazdım. Şimdi olmazdı.

"Eğer benim yapmamı isterseniz bu hafta içinde ayarlayabiliriz sanıyorum ki. Ajandama da bir bakmam gerek, şu sıralar karda kayıp düşerek bir yerini kıran acil hastamız da çok oluyor ama Lina'yı araya sıkıştırırız."

"Riskli mi?" diye sorduğumda üç adamın gözleri de bana çevrildi.

Necmi Bey'in gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. "Her ameliyatın bir riski olur haliyle ama çok düşük. İyi geçeceğine kefilim ben. Birkaç gün seni burada misafir edeceğiz sonra eve yollayacağız ama fizik tedavi şart tabi."

"Anladım," diye mırıldandım. "İğne ve ilaçla biraz daha devam edemez miyim?"

En azından annem uyanana kadar idare etsem içim rahat ederdi. Alin'i tek bırakmak istemiyordum. Ya masada kalırsam?

"Etmemen gerekir bu durumda," dedi net bir şekilde. "Zaten yeterince ertelemişsin ve belin bu baskıyı kaldıramadığından kilitlenmiş. Şimdi geçirsek bile tekrar yaşanmayacağı malum. Üstelik omuriliklerin için çok zararlı bu."

Biliyordum. Tıp okuyordum. Ama benim bakmam gereken bir kız kardeşim vardı. Hiç sırası değildi şimdi ameliyat olmanın.

Necmi Bey ile Aral bir süre konuştuktan sonra Aral'a bir reçete verdi. Ahmet Bey ve Necmi Bey bize geçmiş olsun dileklerini iletip birlikte ayrıldıklarında Aral'la göz göze geldik.

"Ameliyat olamam," dedim net bir sesle.

"Olman gerek," dedi o da yanımda dikilirken.

"Biliyorum," dedim bıkkın bir sesle. "Farkındayım. Yürüyemiyorum şu an. Ama..."

Sustum. Alin, annem, tehditler, babam, Asaf, Çakırcalar.

Resmen kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum.

"Ya masada kalırsam," dedim aklımdan geçenleri söylemekte bir sakınca bulmayarak. "Annem de yok. Alin'e ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi yalnızca. Sonra derin bir nefes aldı. "Uzun bir akşam oldu. Eve gidelim."

Kafamı salladım yalnızca. Derin nefes almasının sebebi söyleyeceklerini yutmasındaydı. Biliyordum. Tartışmak istememişti benimle. Belki de onu boğuyordum ama hepsi benim de, yüzme bilmediğim bir denizde hiçbir korumam olmadan girmek zorunda kaldığımdandı bu. Ve tutunabildiğim tek kişi oydu. Ona güvenebilsem, biraz sakinleşebilsem, kendimi ona bırakabilsem belki ikimiz de rahat edecektik ama karanlıktı her yer işte. Ben denizden nefret ederdim.

Dirseklerim üzerine yavaşça kalkmak istediğimde sakinleşen bel ağrım kendini hatırlattı. Aral belime destek olarak beni oturur pozisyona getirdiğinde bacaklarımdaki uyuşukluk daha da hissedilebilir olmuştu. Karıncalanıyordu bacaklarım ve bu his berbattı.

Aral bir tekerlekli sandalye getirdiğinde ayağa kalkmama yardım etti, kolumu tuttu nazikçe. Elleri o kadar büyüktük ki avuç başlangıcını bileğime yasladığında parmakları dirseğime kadar geliyordu. Kocaman bir adamdı gerçekten ve güçlüydü de.

Tekerlekli sandalyeye onun yardımıyla kolayca oturabildim. Küçükken hastaneye geldiğimizde oturmaya çok heveslendiğim bu sandalye şimdi korkulu rüyam olmuştu bir anda. Yalnızca bir saattir yürümekte zorlanıyordum ve bu gerçek zihinsel olarak yıpratıcı bir durumdu aslında.

Aral montumu uzattığında kucağıma bıraktım. O kadar ağrı çekmiştim ki vücudum alev alevdi. Biraz üşüsem diye dışarı çıkmayı iple çekiyordum neredeyse.

Tekerlekli sandalye ile çıkışa ilerlerken derin bir nefes aldım. Tüm gün olanlar zihnimde oynuyor, perde kapanmadan her şey tekrar geri sarıyor sonra tekrar başlıyordu.

"Anlatacak mısın bana bu gece?" diye mırıldandım önüme bakarken.

"Anlatacağım."

"Tamam," dedim yalnızca.

Sık boğaz etmek istemiyordum onu. Çünkü o da boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir de ona bıçak çektiğim için bir mahcubiyet vardı

içimde. Ona bıçak çektiğim halde yürüyemiyorum deyince beni sakinleştirmiş beni kucağında taşımıştı. Sırları olduğu ve bana anlatmadığı için kızgındım hâlâ ama samimiyetinden şüphe edemiyorum o böyle yapınca.

Bizi asansörle annemin bulunduğu kata çıkardı ben rica etmeden. Kat yine polisler tarafından korunuyordu. Anneme yoğun bakım camının arkasından bakabildim yalnızca. Doktoru hastanedeydi. Gelip gelişmelerden bahsetti. Hatta bir tedavi için Kübalı bir doktor ile de iletişimde olduklarından bahsedip umut vadeden açıklamalarıyla içime su serpti. Aral'ın dediği kadar umut vericiydi durumu aslında. Böyle giderse annemi yakın zamanda uyandırmayı düşünüyorlardı. Alin'i yakında annesine kavuşturabilirdim. Annemi görmesi iyi olurdu.

Doktor ile vedalaşıp doğruca otoparka indik. Şahin ve Mehmet Ali ellerinde karton bardaklarda kahveleri ve sigaralarıyla hastanenin sigara içme alanında ayakta dikiliyorlardı. Şahin'i ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Kaşları çatılmıştı, sigarasını ve kahvesini sağ elinde tutuyordu. Parmaklarındaki yüzükler çekmişti dikkatimi. Elleri kemikli ve damarlıydı, yakışmıştı yüzükler eline.

Mehmet Ali bizi ilk fark edendi. Bana doğrudan baktığında gözleri buzullardaki derin deniz kadar soğuktu. Neden bana öyle bakıyordu anlamıyordum ama benim anladığım çok az şey vardı zaten. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kaçırdım. Bana baktığında rahatsız hissediyordum kendimi. İçinde olduğumuz durumdan ve babamdan ötürü mü hoşlanmıyordu benden? Gerçi Aral'ın ailesi de normal değildi. Benim ne suçum vardı ki öyle olsa bile? Önyargılı insanlardan hiç hazzetmezdim. Ama hep de karşıma çıkardı.

"Geçmiş olsun," dedi Şahin bana dönerken yüzünü. "Nasıl oldu bu sakatlık? En son gayet yardırıyordun Akaretlere doğru. O ara sokakta ne oldu da belini kırdın?"

Aral'a bıçak çekmiştim. Onu öldürmekle tehdit etmiştim. Bir şey diyemedim.

"Belinde sorun vardı zaten. O zamana denk geldi," dedi Aral benim yerime.

Şahin sigarasını bitirip metal çöp kutusuna attı. "Gidiyor muyuz?" diye sorarken bardağını da kafasına dikmiş, bitiğini görünce onu da atmıştı çöpe.

"Eve gidiyoruz. Hepimiz."

Kaşları çatıldı Mehmet Ali'nin. "Ne demek hepimiz? Plan?"

"Eve gidiyoruz dedim Mehmet Ali. Uzatma."

"Aha Mehmet Ali dedi," dedi Şahin kaşlarını kaldırıp. "Ne oluyor lan? Sorun ne?" Şahin bana bakıp ardından Aral'a baktı. "Yürüyemiyor mu yoksa?"

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Yürüyemiyor olsaydım bile insanın suratına söylenmezdi bu.

"Öyle bir şey değil. Plan değişti."

Kafamı kaldırıp Aral'a baktım. O da bana bakıyordu. Plan değişti. Bana bakarak söylemişti bunu. Ben mi sebep olmuştum planın değişmesine? Bu kaçıncı plan değişikliğiydi? Kaç planı vardı?

"Nasıl ya? Neden? E bıraktık gitti adam?"

"Anlamadığım şeyler konuşacaksınız en azından benim duymayacağım bir yerde konuşun," dedim söylenerek.

"Saati değişti," dedi Aral bıkkınlıkla Şahin'e, sonra kısa bir süre bana değdi gözleri. "Lina ile işim var. Gece duruma göre arayacağım sizi."

Şahin kafasını sallayıp ardından bana baktı. "Seni de görmezden geldiğimiz yok," dedi bana alınmış bir ifadeyle. "Geçmiş olsun dedim ya az önce. Yazıklar olsun."

"Arkamdan iş çevirdiniz," diye söylendim ben de.

Kendini suçlu hissettiğinden olsa gerek hemen yumuşadı. "Yok şimdi o öyle olmadı-"

"Biz de senin ne bilip bilmediğini bilmiyoruz. Neden sana açık olalım?" diyerek bıçak gibi Şahin'in lafını kesti Mehmet Ali.

Benimle ilk kez konuşuyordu. Biz resmi olarak tanışmadığımız halde bana karşı tutumu buz gibi ve bariz bir şekilde düşmancaydı biraz.

"Mehmet Ali," dedi Aral üstüne basa basa onu uyarır gibi.

"Ne Mehmet Ali? Yalan mı? Nerden biliyoruz abi dürüst olduğunu? Aldın evine kadar soktun kızı."

Kaşlarımı çattım. Kim olduğumu düşünüyordu Allah bilir. Ne isteyecektim ki ben Aral'dan. Ne isteyebilirdim?

"Neden yalan söyleyeyim? Ne kazanacağım Aral'ı kandırsam? Daha onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Pardon. Kim olmadığını."

Mehmet Ali'nin ve Aral'ın sert bakışları bana çevrildi.

"İnanmamızı istediğin şey budur belki de?" dedi sert bir yüz ifadesiyle. "Belki de mağduru oynuyorsundur nereden bileceğiz?"

"Aynı şeyi ben de sizin için söyleyebilirim?"

"Beni koruyan adam hakkında orospu çocuğunun biri bir iki bilgi öttü diye böbreğine bıçak dayayan ben değilim ama."

Yutkunamadım. Aral'ı tehdit ettiğimi görmüştü ve haklıydı. Paranoyakça davranan bendim aslında. Sakin olamayan bendim. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Mehmet Ali," dedi Aral buz gibi bir sesle. "Uzatma. Bu bizim aramızda bir meseleydi. Hallettik."

"Halledemezsiniz," dedi net bir sesle o da. "Bu kız sana güvenmiyor. Güvenmeyecek. Boşa kürek çekiyoruz. Doğru söylüyorsa şayet yirmi iki senede babasını tanımayan kız seni kaç senede-"

"Mehmet Ali!"

Yerimde irkildim. Aral'ın sesi o kadar gür çıkmıştı ki. Mehmet Ali'yi susturmuştu bu ve öfke dolu gözlerini Aral'a çevirmiş ardından gözlerini kapatıp vazgeçmiş gibi bir ifadeyle Aral'ın yanında geçerek motosikletine ilerlemişti hiçbir şey söylemeden. Mehmet Ali'ye o an kızamadım bile. Benim sözlerim kurşunsa, Mehmet Ali'ninkiler buzdan bir bıçaktı. Kesik içinde bırakmıştı her kelimesi beni. Bozguna uğramıştım. Sanki bir tokat yemiştim. *Yirmi iki senede babasını tanıyamadan kız seni kaç senede...* devamında ne diyecekti? Seni kaç senede tanıyıp çözebilecek mi? Sana güvenir mi mi? Haklıydı. Karşı dahi çıkamazdım. Güvensizliğim sıradağlar gibiydi.

Gözlerimi kucağıma çevirdim.

"Sen ona bakma onun mizacı böyle, kötü biri değildir," dedi Şahin beni teselli etmek ister gibi.

"Söyle ona kendine gelsin. Tavrını düzeltemiyorsa bugün yaptıkları için eyvallah ama bundan sonrası için lazım değil," dedi Aral net bir sesle Şahin'e.

Sinirlendiğini ve öfkesini yuttuğunu sesinden anlayabiliyordum.

"Ben hallederim Memoli sakin ol sen. Olur böyle ufak sürtüşmeler her kuzen arasında."

Mehmet Ali ve Aral kuzenler miydi? Bu yüzden Aral'a bıçak çekmeme rağmen Aral'ın beni savunuyor olmasına ve bana yardım ediyor olmasına sinirlenmişti demek ki. Haksız diyemezdim.

Aral, Şahin'le vedalaşıp beni arabanın yanına götürdüğünde yardım etmek istedi ama kabul etmedim. Bu ona trip attığımdan değildi. Sadece. Kötü hissediyordum kendimi. Ondan yardım almak

istememiştim. Koltuğa zorlukla oturdum. Kemerimi takarken Şahin götürmüştü tekerlekli sandalyeyi. Aral doğruca kendi koltuğuna yönelmişti.

Mehmet Ali'nin başta söylediklerinin aynısını ben de Aral için söyleyebilirdim. Belki de beni kandırmak için rol yapıyordur diyebilirdim ama babamı tanımadığım konusunda karşı çıkamazdım ona. Aksine haklıydı. İnanmamakta haklıydılar. Kim onca sene babasının ne iş yaptığını bile bilmezdi ki? Kim bir yalanın içinde olup da bu kadar görmezdi? Annemin tehdit edildiğini de mektubu da bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Kim inanırdı? Ben inanır mıydım? Ben inanmış mıydım Aral'a tanımıyorum dediğinde?

Aral kendi koltuğuna geçti ve arabayı çalıştı önce. Ardından sakinleşmek için burnundan nefes alıp verdi birkaç kez.

"Mehmet Ali'nin söyledikleri," dedi ama sözünü kestim "Haklıydı," dedim önüme bakarken. "Haklıydı... Sana bıçak çektim. Yapmamalıydım. Seni bir şeyleri saklamakla suçladım çünkü kendimin bir şeyler saklamadığından çok eminim ama bunun senin zihninde bir yalan ya da düzmece olabileceği ihtimalini her seferinde görmezden geldim çünkü sen haklısın. Benim aklıma gelen ihtimallerle senin kafandakiler çok farklı. Tamamen farklı katmanlarındayız hayatın gerçeklerinin. Ben de karanlıktayım ama senin kadar zifiri değil, derin değil ve ben senin kadar maruz kalmadım. Gözüm seçmiyor hiçbir şeyi, alışkın değilim ben bu hayata. Sen o kadar alışkınsın ki o karanlığa, yolunu bulabiliyorsun ama ben sana loş gelen ortamda tökezleyip düşüyorum ve bu tanıştığımızdan beri kaçıncı kayboluşum hiç bilmiyorum."

Sıkıntı içinde ellerimi gözlerime kapattım. Hem çok acı çektiğimden hem de çok düşündüğümden zihnim bulanmıştı artık. Dinlenmek istiyordum yalnızca.

"Ben inanıyorum senin bir şey bilmediğine," dedi sakin ve samimi bir tonda.

Ellerimi gözlerimden çekip ona baktım.

"Bir şey bilmediğini biliyorum ama sana tamamen güvendiğimi söylersem de yalan söylemiş olurum. Ben sana yalan söylemek istemiyorum Lina. Bir şeyler saklıyor olmamın tek sebebi sana güvenmiyor oluşum da değil. Verdiğim bilginin sana yük ya da bela olmasını istemiyor oluşum. Neyi söylemeliyim, ne kadarını

söylemeliyim emin olamıyorum henüz. Sen beni tanımıyorsun ama ben de seni tanımıyorum. Güven zamanla gelişir ve sen beklemek istemiyorsun. Haksızsın da diyemem, haklısın. Ama benim de kendi haklılıklarım var."

Kafamı salladım. "Biliyorum," dedim ve dilimle dudaklarımı ıslattım. Elimle alnıma dokundum yorgunca. Derin bir nefes verdim. "Bana her şeyi anlat diye ısrar etmeyeceğim çünkü ben de bir şeyler bilsem tereddüt ederdim sana anlatmakta belki de." Gözlerime bakıyordu. "Ama beni en azından seni yanımda görebileceğim kadar aydınlat Aral."

Ona bakarak ismini söylemek o kadar garip hissettirdi ki gözlerimi kaçırmak istedim ama eğer kaçırırsam kaybedeceğimi düşündürdü bu bana.

Kafasını salladı hafifçe. "Bana sırtını dönersen neşteri doktor olarak tutmam demiştin bana. Hatta bir saat önce de ispatladın hani?"

Bir şey demedim. Yüzüne baktım öylece mutsuz bir ifadeyle.

"Ben senin yanına dururum, önünde ya da arkanda dururum ama sırtım sana baksa da yüzümün bir yanı hep sana dönük olur Lina. Yüzün bana dönük olsun dedin ya bana. Değil miydi bu akşam?"

Yutkunamadım. O kadar kendine inanarak ve beni kendine inandırmak isteyerek konuşuyordu ki itiraz edemiyordum. Annem hastalanıp babam öldükten sonra yanımda duracağını bu kadar dile getiren ve ispatlayan biri olmamıştı hiç. Hiç kimse yüzünün bana dönük duracağını bu kadar net söylememişti. Tuhaf bir histi bu. Rahatlamaya benziyordu. Omuzlarım gevşemişti istemeden. İçimde yolunu kaybeden ruhumun birine güvenmeye, yaslanmaya o kadar ihtiyacı vardı ki mutlu olduğunu biliyordum Aral'ın sözlerine. Dahası haklıydı. Bugün sırtını dönmüştü bana ama yüzü yarım da olsa bana dönüktü.

"Öyleydi," diye onayladım onu.

"Öyleydi," dedi o da hafifçe kafasını sallarken.

Rahatlamış gibi sağ omzunu koltuğa yasladı. "Az çok farkındayım endişelerinin, hak da veriyorum sana ama inan bana Lina, ben senin tarafındayım."

Bir şey demedim. Buna inanmak istiyordum. Çok istiyordum. Aral yavaşça önüne döndü ve bizi otoparktan çıkardı. Bir süre yüksek

binalar içerisinde seyahat ettik ama daha sonra yolun iki tarafı da ormana çevrildi.

"İlk kez adımı söyledin," dediğinde gözlerimi ormandan çekip ona çevirdim.

Ona özellikle adıyla seslenmediğimi fark etmişti elbette.

"Bu iyi bir şey mi emin değilim gerçi," dedi sonra ve bana kısa bir bakış attı. "Nefret ettiğin adamların da sevdiklerinin adını da rahatlıkla söylüyordun ama benim ismimi özellikle söylemiyor gibiydin."

Alt dudağımı ıslatıp ağzımın içine yuvarladım ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bu ilk karşılaşmamızla mı ilgili?"

"Hangisi?" deyiverdim hangisinden bahsettiğini anlamadığım için.

Gözlerini bana çevirdi yine. Yüzünde meraklı bir ifade olmuştu. Onu daha önce başka yerde görüp görmediğimi merak etmişti belki de.

"Morgun önündeki." Tüylerim diken diken oldu o an. "Bana Azrail demiştin."

O kızın ben olduğumu biliyor muydu bunca zaman? Ne zaman fark etmişti? O zaman da tanıyor muydu beni? Bunun dışında ona ismiyle hitap edemeyişimin sebebi de buydu, evet. Onu ölümle o kadar bağdaştırmıştım ki bilinçaltımda. Ona adıyla seslenmekten korkuyordum içten içe ve bunu kendime bile itiraf edemiyordum aslında. Ama az önce beni o kadar rahat hissettirmişti ve yanımda olduğuna o kadar ikna olmuş olmalıydım ki ismini söyleyivermiştim.

"Ben olduğumu biliyor muydun?"

Kafasını salladı. "Yiğit'in odasında dilini ısırdığın için dudaklarına kan birikene kadar o kız olduğunu düşünmemiştim. Morgun önünde yüz ifaden ve gözlerin o kadar tezattı ki birbirine ürpertmişti beni. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gözlerin ağlayacak gibiydi."

Rahatsız gözükmesinin sebebi buymuş demek. Kıyafetlerim değil. Bakışlarım ve yüzümdeki tezatlık rahatsız etmiş onu.

"Gözlerini kaçırdın benden ama sonra dümdüz üzerime yürüdün. 'Azrail çoktan gözünün içine baktı,' dedin. İçerde bir yakının var sandım, asistanlık yaparken yakını kaybedenler tarafından doktora katil diyeni çok görmüştüm ama bana Azrail diyen olmamıştı hiç."

Tırnaklarımla oynamaya başladım. Ona Azrail dediğimde duymuştu beni, sigara içen elinin duraksadığını hatırlıyordum.

"Sonra ertesi gün, doğum günümde, tekrar karşılaştık. Bana çiçek getirdin. Seni bir yerde görmüş gibi hissetim ama çıkaramadım. Ne zaman ki yine karşılaştık ve sen yine dilini kanattın o zaman dedim ki 'Aral sen üç gündür aynı kıza bakıyorsun. Ama üçü de birbirinden farklı sanki.'"

Üçü de birbirinden farklı sanki.

Yutkundum. Beni göremediğini sanmıştım. Öldüğümü göremediğini. Ama o, beni birbirinden ayrı görmüştü. Kapana kısılmış halimi, yorgun ve üşümüş halimi, ne yapacağını da ne hissedeceğini de bilmez halimi ve bugün, çıldırmış halimi görmüştü.

"O gün tesadüf müydü peki?" diye sordum merak ederek.

"Ben tesadüflere inanmam pek. Karşılaşacağımız varmış."

Kader, örmüş ağlarını. Dolanarak sana gelmişim. Bu bir örgü değil, kördüğüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sana ölümü mü hatırlatıyorum? O yüzden mi söylemiyordun adımı?"

Gözlerimi profilinde gezdirdim o öyle söyleyince. Evet, birkaç gün önce onla ilgili her şey ölümden ibaretti belki ama artık öyle bakamıyordum hiç. Onda ölüm vardı şüphesiz ama yaşamla da iç içeydi. Hem sıcak hem soğuktu. Hem aydınlık hem karanlıktı. Hem gece hem de gündüz gibiydi. ***Yaşam gibi tıpkı. Dünya gibi.***

"Artık değil."

Yüzünde çarpık bir gülümseme oldu. "Doğru. Az önce söyledin ismimi," dedi ve gözlerini bana çevirdi. "Bana kızsan bile Aral de. Çakırca değil."

Çakırca ona babasını hatırlattığı için mi hoşlanmamıştın bundan emin değildim ama sormadım.

"Tamam," dedim kabul ederek. "Öyle yaparım."

"Neden diye sormanı bekliyordum... Bazen şaşılacak şekilde uysalsın," dedi yüzünde yine bir gülümseme olurken. "Kedi gibisin aynı."

Şaşırdığımda kaşlarım kalktı. "Kedi mi?"

"Hırçın bir kedi," diye onayladı beni. "Ne zaman tırnak atacağın, ne zaman söze uyacağın belli olmuyor. Av peşindesin sürekli, tetiktesin. Dokunulmasından hoşlanmıyorsun, soğuğu da sevmiyorsun."

Benzetmesi dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. O böyle anlatınca gerçekten biraz kedi gibiydim.

"Turuncu olurlar ya böyle. Kızıl yeleli. Onlardan."

İstemsizce kendimi hayal ettiğim için dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Bu gülüşe ben de hazırlıksızdım, parmaklarım dudaklarımın üzerine kapanmıştı otomatikman. Kendimi susturdum.

"Yapma."

Gözlerimi Aral'a çevirdim, anlamamıştım ne demek istediğini Dudaklarım üzerimdeki parmaklarıma bakıyordu yine.

"Güldüğünde dudaklarını kapatıyorsun. Sanki gülmemen gerekiyormuş gibi, sanki yapmaman gerekiyormuş gibi."

Gözlerimin içine baktığı için mi bu kadar net görebiliyordu beni? Kimse görmek istemezdi beni. Ben ne ara bu kadar anlaşılır olmuştum?

"Bazen hayatın yüzüne gülmen gerekir Lina. Bırak kıvrılsın dudakların, nereye kadar somurtacaksın? Ağlaman da gerekir. Bırak aksın göz yaşların, tutma kendini. Çünkü yeterince üzmüşler seni. Bırak çıksın acısı, sen de kalmasın. Terk etsin bir şekilde seni kederin."

Parmaklarım dudaklarımı terk ederken boğazıma kızgın bir demir basmışlar gibi hissettim. Burnum sızlamıştı.

"Güldün diye suçlamayacak kimse seni. En çok sen mecbursun bu hayatın yüzüne gülmeye çünkü kırılsa da bacağın yürümek zorundasın. Senin yaşaman gerek."

Boğazımdaki o kızgın demir kalbime kadar değdi. Burnumun sızısı arttı. Gözlerimi kaçırdım. Kalbimde ailemle olduğum zamanlarda hissettiğim o sıcaklığı hissettim yine. Bu seferki acıtmamıştı ama, özlemden kanatmıştı çünkü söyledikleri bana babamı hatırlatmıştı.

"Ben artık gitmeyeceğim o okula," demiştim babama, annemin pişirdiği kestaneleri soyarken.

O sırada kaseye biriktirdiğim kestane içlerinden birini aşıran babamın eli havada kalmış, şaşkın gözleri bana çevrilmişti.

Doğru duyup duymadığını teyit etmek ister gibi anneme dönmüştü ama annemin haberi vardı çoktan. Sırf sınıf arkadaşlarım kötü diye Anadolu lisesini bırakıp düz liseye geçmemi istemiyordu hiç. Sınıfımı değiştirmeyi teklif etmişti ama ben biliyordum. Sınıfım değişse de o kızlardan kurtulamayacaktım ki.

Annem merakla ona bakan babama üzgün bir ifadeyle bakmış, sonra ince belli bardağını dudaklarına yaklaştırdıktan sonra üfleyerek bir yudum almıştı.

Babamın bakışları tekrar bana dönmüştü usulca. "Ne demek artık gitmeyeceğim o okula? Ne oldu bir tanem? Canını sıkan ne?"

'Zorbalık ediyorlar baba bana. Eve uzak o okul. Göz yaşlarımı tutamıyorum eve gelene kadar. Yarı yolda ağlamaya başlıyorum. Sonra insanlar bana bakıyorlar, çok rahatsız oluyorum.' Diyememiştim utandığımdan. Ağlamaktan utanıyordum o zamanlar. Babama ağlamaya utanmıştım. Daha sonra babamı öldürdüğümden utanıp bir daha hiç ağlayamayacağımı bilmiyordum.

"Yine mi canını sıkıyor o kalpsiz çocuklar?"

Tırnaklarımla oynamış, ağlamamak için ağzıma birkaç kestane sokmuştum. Bir şeyler çiğneyince ağlayamazsın diye bir şey yoktu ama. Boğazımı tıkasam, yine de ağlıyordum hep.

"İstiyorsan değiştiririz tabi. Anadolu lisesi olmasın düz lise olsun. Hazine okulda değil ki, burada," deyip nazikçe şakağıma dokunmuş sonra da eğilip tepemden öpmüştü beni.

"Ama kalpsizlere yenilemezsin Lina. Her savaştan kaçarak kurtulamazsın. Kaçacağın yer de vardır, savaşacağın yerde. Karşına çok çıkacak böyle insanlar. Allah çıkarmasın karşına isterim ama çıkaracak işte. Ne yapalım? Kaçalım mı hep? Kaçmak kalmaktan daha zor değil mi sence de?"

Dolan gözlerimden birkaç damla yaş düşmüştü. Utanarak başımı eğmiştim ama başımla oynamıştım dediklerini. Kaçmak çok zordu çünkü hiç durmamanız gerekiyordu. Durursanız, yakalanırsınız.

"Düşeceksin bir tanem. Çelme takacaklar sana. Hiç için, kıskandığı için, hırs için, canı istediği için takacaklar çelmelerini sana. Daha çok düşeceksin ama hayatı ancak böyle öğrenebilirsin. Düştün diye bir basamaktan yürüdüğün yolu geri mi döneceksin? Seni yürüdüğün yoldan döndürmelerine müsaade mi edeceksin hep? Dizlerin parça parça olacak belki ama ayağa kalkacaksın yine." Nasırlı elleri saçlarım arasında geziniyor, ince telli saçlarımı okşuyordu yavaşça. Ben de burnumu çeke çeke ağzım dolusu kestane yerken bir mendille burnumu siliyordum. "Kaçmakla sorunum yok benim. Kaçmak da bazen kurtuluştur. Ama kaçmak seni yoruyorsa arkanı dönüp savaşmayı öğrenmenin vakti gelmiş demektir

Lina. Kaçmak seni güçsüz yapmak ağlamak da. Birini dövmek zorbalık etmek de güç değildir aynı zamanda. Asıl güç nedir biliyor musun?"

Kafamı iki yana sallamıştım ıslak kirpiklerim altında onun yüzüne bakarken. Gülümsemişti bana. Çenemden tutup kafamı kaldırmış alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra göz yaşlarımı silmişti. "Güçlü olmak seni ağlatabilecek bir şeyi kaybettikten sonra bile gülümseyebilmektir hayata. İyi kalabilmektir güçlü olmak, herkes kötü olabilir çünkü." Tıpa tıp onun renklerindeki saçlarımı kulaklarımın arkasına itmişti yeni bir yaş düşerken gözlerimden. Yanaklarım kestaneyle dolu dolduğundan bu görüntüme eğlenerek bakmış, yanağımı sıkmıştı bir de. "Üstelik bir tanem, onlar ne derse desin hiçbir şey götüremezler senden. Sen onlardan çok daha güçlüsün, o zaman ağlaman niye? Savaşmaktan kaçma, savaşmadan kazanamazsın. Korkularının üzerine git Lina'm. Sen onlardan korkma onlar seni korkutamamaktan korksun."

Babam bana bunları söylediğinde on altı yaşımdaydım. O zaman ağlayabileceğim bir annem, beni hep teselli edecek bir babam vardı. Kaybettikten sonra bile hayata gül demişti babam bana ama baba, ben seni kaybettiğimde ağlayamadım bile.

Burnum akmaya başladığında sessizce burnumu çektim. Ağlamadığımdan burnum akıyordu sanırım yine.

"Babam seni ağlatabilecek bir şeyi kaybettikten sonra gülebilirsen hayata, güçlüsün demektir demişti," diye mırıldandım dışardaki ağaçlara bakarken. "Ama ben kaybettiklerime ağlayamadım bile."

Sıkıntı içinde derin bir nefes aldım tekrar akan burnumu çekerek. "Denerim ama güçlü olmayı... gülmeyi yani."

Başını bana çevirdiğini hissederek ben de ona baktım. Gözlerimiz buluştu yine.

"Sen zaten öylesin."

"Öyle miyim?"

"Öylesin," diye onayladı beni gülümseyerek kafasını aşağı yukarı sallarken.

"Gaz vermeyecek misin?" dedim konuyu değiştirmek, ortamın üzgün havasını dağıtmak için.

Yüzünde buruk ama içten bir gülümseme oldu.

"Aslan da bir kedi," dediğinde dudaklarım gülme isteğiyle kıvrıldı ve bu kez mani olmadım kendime.

Burnumu çektim gülümseyerek. "Yelesi de kızıl."

"Doğru," derken tek bir kafasını sallamasıyla onayladı gülümseyerek.

İçimdeki o kara bulutlar dağılmıştı biraz. Tuhaf bir ilişkimiz vardı Aral'la. Kanlı bıçaklı oluyorduk sonra o beni teselli ediyordu, ben pişman oluyordum ve resme bu şekilde bakınca kötü karakter kesinlikle bendim.

Eve geldiğimizde Aral arabadan ilk inen kişi oldu. Ben de kemerimi çözüp kapımı açtım ve bacaklarımı aşağı sarkıttım ama Aral önümde dikilmişti çoktan. Ona kendimi taşıtmaktan memnun olmadığım apaçık belliydi ama başka seçeneğim de yoktu.

"Yürümemen daha iyi," dedi tam karşımda dururken.

Tartışmadım onunla, kafamı salladım yalnızca yardımını kabul ederek. Bana eğildi yine. Sağ kolumu sardım. Beni kucakladığı gibi kaldırdı kolayca. Sporla aralarının iyi olduğunu öğrenmiştim Güneş abladan. Muhtemelen benim kilom Aral için önemli değildi. Arabanın kapısını ayağıyla kapattı ve doğruca bizim kaldığımız eve tek katlı eve ilerlemeye başladı.

Şehir de yağmıyordu ama burada kar yağmaya devam ediyordu. Bir kar küresinin içindeydik sanki. Kar dümdüz aşağı yavaş çekimle iniyordu ve ormanın içindeki bu iki ev güzel bir manzaraydı. O manzaraya bile kör olmuştum, henüz yeni fark edebiliyordum güzelliğini. Çakırcaların evinden ışıklar yansırken sıcacık görünüyordu ama bizim kaldığımız ev karanlığa gömülmüştü. Benim gibi.

"Alin ne olacak?"

"Getireceğim onu da merak etme."

Kafamı salladım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kapıyı montumun cebindeki anahtarla açtım. Botlarını kolayca çıkarıp içeri girdi ve dirseğiyle loş ışıkları açtı. Şömine yanmıyordu artık ama ev sıcaktı. Beni oturma grubuna götürdü.

"Konuşmak istiyorsun hâlâ değil mi?" diye sordu beni koltuğa bırakmadan önce.

Kafamı salladım.

"Tahmin etmiştim," dedi ve beni yavaşça koltuğa bıraktı. Deri ceketini çıkarıp koltuğa bırakırken ince siyah boğazlı kazağının kollarını yukarı sıyırdı. Ben montumu çıkarırken bana arkasını döndü ve şömineye ilerledi doğrudan. Şömineyi yakacağını anladım.

Şömineyi yakmakla uğraşırken o sırtını izliyordum ve bu akşam olanlar kafamda tekrar oynuyordu. Ne sormalıydım, neyi önce sormalıydım, ne olmuştu? Bir sürü soru vardı aklımda. Saçlarımı sırtıma attım ve kucağımdaki montumu yanıma bıraktım. Ayaklarımda botlarım vardı hâlâ. Aral beni kucağında taşıdığından çıkaramamıştım botlarımı. Evde ayakkabıyla gezen biri olmadığımdan bu beni çok rahatsız etti.

Eğilip çıkarmak istediğimde belime aniden saplanan ağrıyla vazgeçtim anında. Sırtımı koltuğun yumuşak sırtına yasladım usulca. Uyumadan önce bir şekilde çıkarırdım nasılsa.

"Ne içmek istersin?" diye sordu şömineyi yaktığı sırada. Sonra ayağa kalktı ve bana döndü.

"Bitki çayı olabilir," dedim sakinleşmek için ama onu kendime hizmet ettiriyor gibi hissettiğimde mahcup olmaya başlamıştım iyice.

Ben çok işte çalışmıştım. Birine hizmet etme durumu garip gelmiyordu ama biri bana edince garipsiyordum.

Gözleri botlarıma takılınca birkaç adımda önümde durdu ve önümde diz çöktü. Dikeldim ve ellerim refleksle omuzlarına yaslandı. Belime o sırada bir ağrı girmişti bu ani hareketle ve omuzlarını sıkmıştım. Yüzünü kaldırdı ve bana baktı. Sağ eli sağ ayak bileğim, sol eli botumun fermuarındaydı.

"Ben yaparım," dedim kafamı iki yana sallayıp.

"Nasıl çıkaracaksın?" diye sordu merak ederek. Dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Yaparım bir şekilde."

"Yerinde doğrulurken bile canın yanıyor. Botunu kendin çıkaracaksın diye dişlerini mi sıkacaksın?" Evet tam da öyle yapacaktım. "Çok takılma böyle şeylere. Hayatı el hesabı devam ettiremezsin. Borçlu kalmak da borç vermek de iyidir."

Kaşlarımı çattım hafifçe. "Borçlu kalmanın nesi iyiymiş?"

Gülümsedi. "Herkes unutsa seni, borcu veren unutmaz çünkü. Unutulmamak iyidir."

Bir şey diyemedim. Seni unutulabilen var mıdır acaba? Hiç öyle birine benzemiyorsun Aral Çakırca.

"Hanene yazdım bunu," dedi botlarımı çözerken. Benimle eğleniyordu, sesinde anlamıştım.

Sağ dirseğimi dizime yaslayıp yanağımı avucuma yaslamıştım kirpiklerine üstten bakarken.

"Aklımdan çıkaramam şimdi ben seni ömrüm boyunca," dedim ben de.

O sırada kafasını kaldırdı sakince. Göze göze geldik. Siyah gözlerinde anlam veremediğim birkaç duygu geçti ama hiçbirini yakalayıp soramadım ne olduğunu. Kısa süreliğine bakmıştı bana ama o tuhaf hissettirmişti bana. Kötü değildi ama iyi miydi emin değildim bu hissin.

Kafasını eğdi sonra yine. "İyi edersin, ben çok kindarımdır."

Kirpiklerine baktım dalgınca. "Bildiğim iyi oldu."

Botlarımı alarak ayağa kalktı ve dış kapıya ilerledi bana bakmadan. Botlarımı dışarı bırakıp doğruca mutfağa geçti ardından. Sırtımı koltuğa yaslayıp onu bekledim. Gözlerimi şöminenin ateşine diktim.

Kendisine kahve yaptığını eve yayılan kahve kokusundan anlamıştım. Daha sonra güzel bir bitki kokusu karıştı kahve kokusuna. Elinde kupalarla yanıma döndü ve kendini yanıma bıraktı. Kupamı bana uzattığında teşekkür ederek aldım. Parmaklarımı etrafına sararken onu daha iyi görmek isteyerek sol omzumu koltuğun sırtına yaslayacak şekilde ona döndüm ve bacaklarımı kendime çektim biraz. Aral da sağ kolunu koltuğun arkasına uzatarak hafif bana doğru oturuyordu. Sessizdi benim sormamı bekliyordu sanırım.

Derin bir nefes alıp bir yudum sıcak çayımdan içtim. Arabadaki ve az önceki o rahat hava gerilmişti biraz. İkimiz de ciddiydik. Yaşanılanlar, söylenenler her şey bir bir aklıma düşüyordu. Ona bıçak çekmiştim. Bu adama bıçak çekmiştim. Ve o botlarımı çıkarmıştı az önce, bana çay yapmıştı. Omuzlarıma bir yük gibi çöktü bu gerçekler. Cebinde parmağını kessin diye verdiğim bıçağı taşıyordu hâlâ.

"Sana bıçak-" demiştim ki kafasını iki yana salladı.

"Geçelim orayı," diye sözümü kesti. "Beni uyarmıştın. Sana sırtımı döndüğümden korktun, çektin bıçağını. Seni suçlamıyorum. Arabada konuştuk bunu. Açma tekrar."

Kafamı salladım. Bu kadar anlayışlı ve sakin olması tuhaf geliyordu bazen. İçerlememişti bana, en azından öyle görünüyordu garip bir şekilde. Ben olsam oturup onunla çay içemezdim ama o benden böyle bir şey bekliyor gibi olduğundan çok da takmamış gibiydi. Bu daha

kötü değil miydi aslında? Sana bıçak çekebilecek birini yanında tutmak?

"Bu akşam olanlar neydi öyle?" diye sordum bu kez. "Seni tanıyordu. Senden korktu hatta." Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Çünkü ben Çakırca'yım dedin bana. Ne demek bunlar?"

Derin bir nefes aldı. Sağ elini kaldırdı ve saçlarına geçirdi. Ardından koltuğa geri bıraktı kolunu ama dudaklarını ve çenesini okşuyordu yavaşça düşünen bir ifadeyle. Arabada söylemişti, omuzlarıma gereksiz bir yük ya da bela almamı istemediği için sustuğunu söylemişti ve şimdi muhtemelen ne kadarını anlatması gerektiğini tartıyordu kafasında.

"Benim babamın kim olduğunu ne olduğunu bilmemek senin için daha iyi olacak. Her zaman için geçerli bu sadece şu an için değil çünkü aksi halde başına bela almaktan başka işe yaramaz bu Lina. Babam piyasada soyadı geçince herkesin kulak kesildiği, kimisinin diş bileyip kimisinin önünde ceket iliklediği bir adam. Onunla son beş senedir hiç iletişime geçmedim. Diğer kardeşlerim de öyle, hepimiz sıradan insanlarız yani. Öyle olmak istedik ve bu hiç kolay olmadı inan bana."

Yutkundum. Babası bir çeşit organizasyonun lideri ya da mafya olmalıydı. Bunu tahmin ediyordum zaten hep ama bunu Aral'dan duymak farklıydı. Beş senedir görüşmüyorlarsa Batı'ya nasıl bakmaya başlamışlardı? Bu Batı'ya doğduğundan beri Aral'ın baktığı anlamına mı geliyordu? Nasıl olurdu? Annesi ne demişti bu işe?

Asaf ben patlarsam yalnızca kendisini değil Aral'ın babasını, Hükümdar Çakırca'yı da etkileyeceğini söylemişti ve Aral susmuştu yalnızca. Belki de Aral babasına çalışıyordu, Asaf için neden önemliyim bilmiyordum ama belki Hükümdar Çakırca için de önemliydim ve Aral açıkça Asaf'a onun yanında olduğumu belli etmişti ama Aral gözlerimin içine bakarak anlatıyordu bunları. Hiç kolay olmadı derken Güneş ablanın anlattıkları gelmişti aklıma. Canla başla çalışan Aral Çakırca, belki de kardeşlerine bakmak için yapıyordu her şeyi. Onları kurtarmak için?

Ondan şüphe etmemeliydim. Kendi öz kardeşinden gelen çiçekleri ona verdiğimde yüzündeki o ifadeyi hatırlıyordum hâlâ, tarif edememiştim o duyguları. Ve Ekin beni böbürlenerek tehdit ettiğinde ne kadar öfkelenişi de daha dün yaşanmıştı. Tamam paranoyaktım, insanlar da güvenilmezdi ama o duygular gerçekti. Öyle olmalıydı. Bu akşam oturduğum sofradaki o insanların samimiyeti gerçekti. Aral'ın

botlarımı çıkarırken ya da bana çay yapıp beni kucağında taşırken, doktor belimi muayene ederken elimi tutuşu, MR'dan korkuyorum diye beni teselli edişi gerçekti. Öyle olmalıydı. Bunlardan da şüphe edersem kafayı yerdim, yaşayamazdım endişeden çünkü.

"Ben sıradan vatandaşlar için sıradan bir adamım ama organizasyona mensup birinin beni tanımaması şaşırtıcı olabilecek bir şey. Çünkü ben Hükümdar Çakırca'nın en büyük oğluyum," dedi alayla dudakları yukarı kıvrılırken gözlerinde saf bir nefret vardı. Gözlerindeki o alevi gördüm yine. Yanıyordu gözlerinin içi.

"Asaf da bir organizasyona mensup, bu yüzden beni tanıyacağını tahmin ediyordum. Sana takıntılı gibi duruyordu, fotoğrafların vardı onda ve senelerdir farkında olmadan takip edilmiştin. Tek başına gitmeni istemedim bu yüzden. Başta seninle gelirsem gözü korkar senden uzak durur diye düşünmüştüm, düz mantık. Sen Asaf bizi tehdit etmiş olabilir diye düşünüyordun ama ben neredeyse emindim onun yapmadığına çünkü beni tehdit edebilecek otoriteye de yüreğe de sahip değil. Seni benimle görürse ve sana olan ilgisi sana takıntılı oluşundan kaynaklanıyorsa anında seninle olan ilişkisini kesecekti. O bir parazitten ibaret," dedi nefret dolu sesle. "Ama bugün o mektubu okuduğumda sana olan ihtiyacının kendi canına bedel olduğunu anlayınca işin rengi değişti. Bizi tehdit eden adamlar muhtemelen Asaf'ın üsteleri. Bunu da ayrıca açıklayacağım. Parantez aç oraya," dedi sağ işaret parmağını kaldırıp hayali bir parantez açtı. Kahvesinden bir yudum içti ve dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Yüzü gözlerimde gezindi benden bir tepki bekler gibi. Kavrayıp kavramadığımı anlamaya çalışıyordu.

Çayımdan bir yudum içtim sakinliğimi korumak istercesine. "Devam et. Dinliyorum."

Kafasını salladı ve dediğim gibi yaptı. Devam etti.

"Asaf'ın hayatı buna bağlıysa seni zorla götürmek isteyeceğine hiç şüphem yoktu artık. Şahin ve Mehmet Ali yeterli olmayabilirdi çünkü sen daha önce korumalarından bahsetmiştin. İki korumayla geziyor hep ve silahlılar. Eğer işler kızışırsa Asaf söz konusu hayatı olduğundan silah çekmekten geri durmazdı. Polis yok mu bu şehirde diyebilirsin ama kendine başına gelenleri çıkarma aklından Lina. Sana bir savcı ve adli tıp uzmanı başka bir adamı teslim ettiler. Yani bu akşam eğer

orada bir olay çıksaydı Asaf seninle birlikte elini kolunu sallayarak çıkardı oradan."

Kupayı ellerim arasında sıktım öfkeyle. Beni zorla götürecekti, ben de fark etmiştim bunu. Eğer Aral olmasaydı, yapardı, yapacaktı.

"Eğer seni zorla götürmeye kalkmasaydı içeri girmeyecektim. Senin planından çıkmayacaktık ama seni zorla götürmeye karar verdi ve ben Çakırca olmak zorunda kaldım."

Yutkundum. Bardak o kadar sıcaktı ki parmaklarım yanıyordu ama umursamıyordum bunu ve boğazım daha çok yanıyordu söylediklerinden ötürü.

"Asaf ben patlarsam babanın da zarar göreceğini söyledi," dedim gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Babandan kurtulmanın kolay olmadığını söyledin sen de az önce. Beni yanında tutarsan baban oklarını sana çevirmez mi?"

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu.

"Gerçekten soruların noktasal."

Bir şey diyemedim. Kafamın içini görse, kan revan içinde olduğunu görürdü. Her kanca çok keskindi ve ben hepsini dokunarak seçiyor en keskinini buluyordum, kurtulmak için.

"Ben babamla görüşmüyorum ama onun gözleri hep bizim üzerimizde. Yani ben oklarının hedefiyim zaten. Özellikle ben. En büyük oğlu benim çünkü ve babam çocuklarıan takıntılı bir adamdır," iç çekti. "Asaf'ın dediği gibi sen babama zarar verebilecek biriysen seni uzaklaştırmak yerine kendime bir iple bağlamayı tercih ederdim."

Söylediklerinde ciddiydi. Babasından nefret ediyordu, bu su götürmez bir gerçekti. Güneş ablanın bile o adamdan bahsederken daraldığını hissetmiştim. Zira oğlunu buzlu suya sokan, estetik için bir köpeğin kulağını ve kuyruğunu kesen bir adamdı o, ne beklenirdi ki? Ne yaptıysa Aral uzaklaştrmıştı kardeşlerini ondan belli ki. Batı'yı bile.

"Paranteze geri dönelim," dedi kaşını okşarken. Gözleri gözlerime ilişti. İçimi görmek istiyordu sanki ve bence görüyordu da.

"Arabada annen sana hiçbir şey anlatmamış demiştim."

Kalbimde bir ritim bozukluğu baş gösterdi. Kafamı salladım hafifçe devam etsin diye.

"Biz tehdit edildik Lina. Ama cennet çiçekleriyle değil."

O an kalbime bir ağırlık çöktü. Yerimde dikeldim bir refleks gibi. Elimdeki kupayı tutan parmaklarım gevşedi. "Nasıl yani?"

"Ben, Yiğit ve annen. Üçümüz birer mektup alarak tehdit edildik."

Ellerim titremeye başladığında ellerimi yere indirip kupayı koltuğa yaslamak zorunda kaldım üzerime dökmemek için. Anneme mektup mu gelmişti? Ne zaman gelmişti? Neden hiçbir şey söylememişti bana?

"Anneme... Mektup mu geldi? Ne zaman?"

Kafamı salladı yavaşça. "Ayın beşinde. Bugün çevirdiğin mektupla aynı gün ve muhtemelen aynı kişi tarafından. Kadir Kara'nın mezarından çıkarılan maktülün Kadir Kara'ya ait olmadığına dair yazdığım raporu savcılığa bildirmeden hemen bir gün önce."

Nefesim yavaşlamıştı. Ağzımın kuruduğunu hissediyordum. Asaf Soylu açıkça biliyordu neler olduğunu demekti bu. Çiçekler de mi onlara aitti? Aral uzandı ve bardağımı aldı elimden. Sehpaya bıraktı yavaşça. Kendi bardağını da bırakmıştı. Ellerim boş kalınca parmaklarımı birbirine geçirdim. Koltuğa bakıyordum kafamı toplamak ister gibi.

"Annem tehdit edildi yani?"

Fark etmemiştim hiçbir şey. Annemin üzgün olup olmadığını ya da korkup korkmadığını, endişeli miydi değil miydi fark etmemiştim. O gün o kadar yoğun geçmişti ki hastane öğle arasında uyuyamamıştım hiç, şiddetli bir bağ ağrısı çekiyordum. Yemek yemeye de vaktim olmamıştı hiç oradan işe gitmiştim. Eve geldiğimde ölü gibiydim, geldiğim gibi iki saat uyumuş sonra yine işe gitmiştim. Annemin yüzüne bile bakmamıştım o gün. Ertesi gün eve geldiğimde başım hâlâ ağrıyordu ve annemin düşünceli olduğunu fark ettiğim halde asılsın diye sormamıştım bile. Başım çok ağrıyordu çünkü. Anneme nasılsın diye sormamıştım hiç. O gün için de geçerli değildi bu sadece.

Kafasını salladı Aral. "İlk okuduğunda hiçbir anlam verememiş ama mezarın açılmasıyla ilgili olduğunu tahmin edebilmiş. Perşembe günü annen Yiğit'i aradığında yanındaydım. Henüz resmi rapor çıkmadığından onu boşuna ümitlendirmek ve korkutmak istemediğimizden bir şey söylemedik ama polis görevlendirdik. Sandığından daha uzun süredir gözetimi altındasınız polislerin. Rapor pazartesi işleme sürüldü, anneni salı günü aradık. Onu bekliyorduk ama sen geldin. Sen biliyorsun sandım ilk başta ama sen geldiğinde mektuptan değil çiçekten bahsettin."

O zaman Aral'a benim de tehdit edilip edilmediğini sorduğumda susuşunu hatırladım. Susması bu yüzdendi.

"Çiçekler neydi o zaman?" dediğim sırada taşlar Aral'ın anlattığı kayıp parçalarla yerine oturmuş gibi zihnimin ortaşıma düştüğünde gözlerim büyüdü ve başımı kaldırıp Aral'a baktım. Belim ağrımıyor olsa şokla ayağa kalkardım.

"Ekin," dedim nefes verir gibi. "Seni tehdit etmiyordu. Seni uyarıyordu... Bana karşı?"

Aral'ın kaşları çatılmış olsa da Ekin'in ismiyle, endişemi görmüş tamamen bana döndüğünde dizi dizime değiyordu artık.

"Beni gönderdi sana... Benden uzak dur diye çiçekleri benimle yolladı değil mi? Çünkü sen bir Çakırca'sın ve Asaf'ın dediği gibi bu işe bulaşmaman gerek. Çünkü ben bir canlı bombayım ve patlarsam babana zarar verecek? Değil mi?"

Kafasını salladı Aral yavaşça. Sağ eliyle olmayan sakallarına dokundu. "Korkunç bir kavrama hızın var."

Yutkundum. Ekin, Aral'ın kaçmayacağını söylediğimde eğlenmişti bu bilgiyle. Çünkü Aral babasından kaçtığı halde, bu olayı çözmeye karar verip beni yanında tutarak babasını karşısına almayı seçmişti ve bu Ekin'i eğlendirmişti.

"Ama beni uyaran Ekin değil. Babam," diye düzeltti Aral benim teorimi. O gün çiçekleri getirenin kardeşi olduğunu söylerken mesajın ondan olmadığını da söylemişti bana. "Ekin beni uyarmaz. Hatta bizzat kendisi söylemiş sana bununla eğlendiğini."

Kafam durmuştu. Bildiğim hiçbir şey olmadığını biliyordum ama bildiklerimin de yanlış olduğunu duymak yıkıcıydı şu durumda.

"Ekin babana mı çalışıyor yani?"

Dişlerini sıktı, gözleri karardı sanki daha fazla siyah olabilirmiş gibi. "Öyle."

Yutkundum sertçe. Elimi alnıma götürdüm.

"Sen," dediğimde gözlerimin içine baktı yine. "Ben neden önemliyim ya da bu adamlar için tehlike arz ediyorum bilmiyorum ama sen... Benim tarafımdasın değil mi gerçekten?"

Bir şey bildiğimi düşünüyordu bu adamlar belli ki ve bildiğimi düşündükleri şeyden korkuyorlardı. Önemliydim bir şekilde ve Aral bir Çakırca'ydı. Beni yanında tutmak babasının iyiliği için bir plandan ibaretti olabilirdi.

Aral kafamdan geçen o korkunç senaryoyu anlamış gibi kaşları hafifçe çatılırken gözlerini kapatmıştı. Böyle düşüneceğimi ya da

söylediklerinden bunu çıkarabileceğimi hesap etmemiş, beni korkuttuğunu düşünerek kendine kızmıştı sanki. Aral babası için çalışıp beni kandırıyor olsa bunları anlatmazdı belki de ama bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimin içine baktı tekrar. "Lina." Eğilerek yüz hizama indi, yüzünde sakin ifadesi vardı yine. "Sana dedim ya sen neyi bildiğini de bilmediğini de bilmiyorsun diye? Sen hiçbir şey bilmediğini düşünsen de babandan ötürü kim olduğunu bilmesen de bu adamlar ya senin bilmemen gereken bir şeyi bildiğini düşünüyorlar ya da babandan ötürü senden korkuyorlar. O şey neyse seni onlar için canlı bir bomba yapabilir ama benim için olsan olsan hazine olursun. Seni susturmayı bir kenara bırak, neyi bildiğini keşfet, babanın kim olduğunu öğren diye sana yardımcı olup bu adamları ortadan kaldır diye seni teşvik ederim daha çok. Bu yüzden buradayım zaten. Bu yüzden kaçmanı istemedim. Cevapları sen verebilirsin demiştim sana, kardeşlerimi korumam için? Hatırladın mı?"

Aral'ın söyledikleri içimde başlayan yangına bir su serperken sakinleşmeye çalıştım. Kafamı salladım yavaşça.

"Ama sen bir Çakırca'sın. Bugün yaptıkların babanı temsil edecek ve babanı hedef göstermiş olacak değil mi? Baban bize düşman olmaz mı? Kaçman da zor olmuş ama gözetliyormuş sizi. Bu olaya arkanı dönseydin baban sizi korurdu zaten. Neden bu işe bulaştın Aral?"

Yüzünde buruk bir tebessüm oldu. "Gerçekten bana benziyorsun," dedi ve titreyen elimi tuttu. Sıcaktı eli ve benim elimin aksine sabitti. "Stres altındasın ama yine doğru soruları soruyorsun." İşaret parmağı bileğimdeki nabzımı okşuyordu. Nabzımı sayıyordu yine. Panik atak geçirmemden mi endişeleniyordu?

"Haklısın," dedi söylediklerimi reddetmeyerek. "Eğer bu seferlik göz yumsaydım, sana sırtımı dönseydim şu an rezidanstaki evimdeydim. Ama bu benim babam gözlerini kapat dedi diye ilk kör oluşum olmayacaktı. Onu arkamda bıraktığım halde bana gözlerimi kapatmamı söylediğinde kapatırsam kardeşlerimin yüzüne bakamazdım. Kardeşlerimi geçtim kendi yüzüme bakamazdım Lina. Çünkü bir kere sana göz yumdurmalarına müsaade edersen hep göz yummak zorunda kalırsın. Bir kere kaçınca sürekli kaçmak zorunda kalırsın ve ben kaçmanın kurtulmakla ilgilisi olmadığını çok iyi biliyorum."

"Kaçmak sadece yorar," dedik ikimizde aynı anda gözlerimizin içine baka baka.

Aral duraksadı onunla aynı şeyi söylediğim için. Aral Çakırca haklıydı, biz kişilik ve ailesel olarak değil ama yaşadığımız hayatlar ve bakış açısı olarak birbirimize benziyorduk.

Aral sağ elimi tutarken hâlâ sol elimi alnıma koydum. Kafamın arkası uyuşmuştu düşünmekten.

"Sen güçlü birinin en büyük oğlusun. Kardeşin babana çalışıyor," deyip gözlerine baktım onaylamak ister gibi. Dişlerini sıksa da onayladı beni. "Babam kim bilmiyoruz ama ondan ötürü ben ve ailem tehlike arz ediyoruz. Baban bu işe karışma diye seni uyardı ama sen sırtını dönmemeyi seçtin. Ve şimdi buradasın. Olayı çözmek istiyorsun. Kaçmak istemiyorsun, çünkü benim bildiğimi bilmediğim bir şey ya da babam belki babanı içeri tıkabilir?"

"Dedim ya ben çok mezar açtım diye. Hepsinin sorumlusu dolaylı veya doğrudan babamdı. Bu işin ucu ona dokunacaksa –ki dokunacak, öyle görünüyor- dokunsun, canıma minnet. Kardeşimi kurtaracağım o zehirli sarmaşıktan."

Elimi kucağıma indirdim. "Bu kararın diğer kardeşlerinin başını belaya sokmaz mı?"

Alayla gülümsedi ama bu buruk bir gülümsemeydi. "Onlar belanın göbeğinde büyüdüler Lina. Bu koymaz onlara. Hem dedim ya, babam takıntılıdır çocuklarına, başka birinin bize zarar vermesine izin vermez. Keserse kendisi keser cezasını."

Hepsi bu yüzden mi hayatlarına kolayca devam ediyordu evlerini değiştirmek zorunda kalmalarına rağmen. Böyle yaşamaya alışkın oldukları için mi? Babaları korkunç biriydi, tanımadan nefret ediyordum ondan.

"Yani başına bela da açsan, sana zarar vermelerine izin vermez mi?"

Kafasını salladı. "Vermez. Yani benim yanımda olduğun sürece sana veya ailene de kimse zarar veremez."

Yutkundum ne demek istediğini anlıyordum. Bu yüzden bir silahı olmasına rağmen restoranda silahlı adamların karşısına silahsız çıkabilmiş üstüne Asaf'a yumruk atabilmişti. Bu yüzden Asaf'ın, kendisinin bana âşık olduğunu düşünmesini istemişti. Çünkü eğer Aral Çakırca'yla birlikte olduğum bilinirse Asaf ya da benim peşimde olan kişiler adımlarını öyle kolayca atamayacaklardı. Aral'ın zihninden

geçen fikir buydu. Babasını sevmiyordu ama Çakırca olmak zorunda kaldım demişti bana. Beni korumak için Çakırca olmuştu. Çünkü ben her neyi bildiğimi bilmiyorsam o şey bizi hem gerçeğe götürecekti hem de tüm Çakırcaları Hükümdar Çakırca'dan kurtarabilme potansiyeline sahipti. Aral için bu yüzden önemliydim, bu yüzden beni kaybedemezdi.

"Sana attığım mektubu okuyunca babamın yaşıyor olabileceğini söylemiştin," diye hatırlattım ona babamı düşününce aklıma gelen o detayı da hatırlayarak. "Sence babam yaşıyor mu?"

Babam bizim neler yaşadığımızı bildiği halde hayatına devam edebiliyor mu?

"Ben, baban bunca zaman sizden bir şeyler saklayabilmişse kolayca ölecek bir adam olmadığını düşünüyorum. Bir de mektupta o atasözü özellikle seçilmiş gibiydi. Eğer sen küçük kuşsan, büyük kuş kesinlikle baban olmalı. Babanın, Asaf'ın organizasyonu ile bir husumeti olduğu belli."

Derin bir nefes alıp verdim. Stresten ellerimi yumruk yapmıştım, tırnaklarım Aral'ın bileğine batıyordu, izi çıkmıştı çoktan, belki de kan oturmuştu bileğine.

"Anneme giden mektupta... ne yazıyormuş?"

"Hayata devam etmesi geçmişi eşelememesiyle ilgili zırvalar," dedi üstün körü.

Annem tehdit edilmişti. Bunu biliyordu ve bana hiçbir şey söylememişti.

"Hangi dildeydi? Lehçe mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Üçü de Türkçe'ydi."

"Niye bana mektuptan bahsetmediniz?" dedim elini izlerken.

"Senin ne bildiğinden ve bilmediğinden, neyi bilip bilmemenin iyi olacağından emin olamadık. Sarsıcı bir durum çünkü zira sen tehdit edildiğini düşünüyordun ama ağlamıyordun bile Lina. Normal değildin. Daha çok mu yıksaydık seni?"

"Yıkılmazdım."

"Çünkü zaten ayakta değilsin Lina," dedi o da. "Zaten enkazsın ve sarsılayım nasılsa yıkılmam hissi veriyor sana. Sarsılmazsın, doğru. Ama altında daha çok ezilecektin."

Nefes alamıyor gibi hissettim aniden. Sırtımı dikleştirdim acıyla. Kalbim birden yüzlere tırmandı sanki. Derin bir nefes almak istedim

ama o kadar zordu ki. Sanki aldığım nefes akciğerlerime gitmiyor, göğsümden dışarı çıkıyordu. Boğazımda kocaman bir yumru vardı da nefes almama engel oluyordu ya da burnum mu tıkalıydı? Sol elimden benden izinsiz Aral'a tutunduğunda ve sağ elimle elini sıktığımda Aral iyi olmadığımın farkındalığıyla bana daha çok yaklaştı ve sağ eliyle çenemi tutup kafamı kaldırdı nazikçe.

"Lina," dedi sakin bir tonda. "Sorun yok. Sakin ol."

"Nefes... Alamıyorum."

Çenemdeki eli kayarak yanağıma çıktı. Yüzüne odaklandım.

"Alıyorsun. Ciğerlerine gidiyor nefesin. İyisin şu an."

İçim titriyordu. Ben yine panik atak geçiyordum. Sakin olmalıydım. Sakin olmalıydım.

"Kalp krizi geçiriyorum galiba," dedim korkarak. Şimdi ölemezdim, yapacak çok iş vardı.

Sakinliğini korurken Aral, o sakin ses tonunu kullanıyordu yine. Başını yavaşça iki yana salladı.

"Geçirmiyorsun. Bak," dedi sağ bileğimi hâlâ tuttuğu sol eliyle kaldırdı hafifçe bakmamı ister gibi. "Nabzını sayıyorum Lina. Kalp krizi geçirmiyorsun. İyisin. Yalnızca bana bak. Bana odaklan."

Göğsüm şiddetle inip kalkıyor, tüm kaslarım bedenimi ele geçirmiş gibi titriyordum. Midem bulanıyordu. Gözlerimi yüzünde gezdirdim dediğini yaparak. Sakindi. Sakinlik bulaşıcı. *Sakin ol. Başka şeyler düşün.*

"İyisin. İyi olacaksın. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz."

Karanfil. Konuştukça karanfil ve kahve kokusu çalınıyor burnuma. Güzel. Karanfili severim. Kahveyi sevmiyorum ama karanfil güzel. Elleri sıcak. Yüzüm mü üşümüş, konuşurken mi buz kesmişim bilmiyorum ama üşümüş yüzüm, yanağıma elini yaslayınca fark ettim. Buz kesmişim, içim dışım her yerim. O hiç üşümüyor mu? Mesela kara dokunsa kaç salise sürer erimesi? Ölçsek mi bir ara? Ölçelim, merak ederim ben böyle şeyleri.

"İyi gidiyorsun," dedi, yüzümün solundaki saçlarımı kulağımın arkasına iterken.

Onun saçları çok siyah, gece gibi. Güzel bir yapısı var saçlarının hem. Yumuşak görünüyorlar. Göründüğü kadar yumuşaklar mı acaba? Gür saçları var, kaşları ve kirpikleri de öyle. Siyah ve gürler. Gözleri...

Gözleri de siyah. Siyah göz rengi yoktur aslında. Çok çok koyu kahve rengi gözler vardır. Biliyorum bunu. Ama onun gözleri siyah gibi. Böyle kahverengi olmaz ki. Loş ışıktan göz bebekleri büyümüş, kocaman olmuşlar ama seçilmiyor bile irislerinden. Siyah işte besbelli.

Yüzü güzel. Sakalları çabuk uzuyor. Çıkmışlar şimdiden. Dokunsam o keskin hissi hissederim kesin. Babamın sakalları çok batardı alnımı her öptüğünde. Hayır. Baban yok. Babanı düşünme. Anneni düşünme. Kız kardeşini düşünme. Kendini düşünme. Karaları düşünme. Çakırca'yı düşün. Aral Çakırca'yı düşün. Sadece Aral Çakırca'yı düşün.

"Geçti," dedi Aral o sakin sesiyle.

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Geçmişti gerçekten. Nefes alışım düzene oturmuştu ben farkında olmadan. Titremem durmuştu. İyiydim. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ondaki sakinlik bulamıştı biraz.

"İyi misin?"

Kafamı salladım yorgun bir ifadeyle. Uykum gelmişti biraz. "İyiyim."

"İdare edersin yani?"

Gülümsedim burukça. Kafamı salladım sonra.

Kafasını salladı o da. "Artık görebiliyor musun nerede durduğumu?" diye sordu Aral yüzü hâlâ yakınımda dururken. "Yeterince aydınlatabildim mi seni? Yoksa karanlığa mı boğdum?"

"Seni görebiliyorum," dedim gözlerine bakarak. "Şimdilik bu yeterli.

Kafasını salladı o da. Sırtını dikleştirip benden uzaklaştığında yorgunca sol omzumu yaslandım koltuğa. Canım acısa da bacaklarımı kendime çektim, karnıma çekince kaslarım gevşiyormuş gibi ağrım azalıyordu. Aral da arkasına yaslandı, sessizleşmişti, sessizleşmiştik.

Aral kafasını arkaya yaslamadan önce bıraktığı kupasını almış, sağ elinin parmaklarıyla ağız kısmında tutmuştu kupayı, tavanı izliyordu. Aldığı her yudumda belirgin âdem elması oynuyordu.

Henüz yeni panik atak geçirdiğimde bu konunun bu akşam kapandığına ikimizde konuşmadan karar kılmıştık. Bugün yorucu bir gündü. Berbattı hatta. Başka bir şeyler düşünerek zihnimi boşaltmak ve uykunun kollarına düşmek istiyordum.

"Aral ne demek?" diye sordum durgun bir sesle.

Gözlerini başını kaldırmadan bana çevirdi. "Sıradağ demek," dedi gözlerine bakarken. "İki şeyin arası demek."

Yanağımı koltuğa yasladım ben de tamamen soluma döndüm. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Hem karanlık hem aydınlık gibi," dite mırıldadım uykulu bir sesle. "Araf gibi."

Gözlerime baktı öylece bir süre. "Lina ne demek?"

"Cennette açan hurma ağacı."

Yutkundu. Âdem elması bir aşağı bir yukarı hareket etti yine. Dudaklarını araladı sonra gözlerime bakarken. "Cennet çiçeği gibi..."

O an yutkunamadım. O yirmi dokuz sene yaşamıştı ve kardeşi ona yirmi dokuz adet cennet çiçeği vermişti. Yaşadığı her sene için bir ölüm vermişti.

"Ya... bu yaşının cennet çiçeği bensem?" Sesim endişeli ve üzgün, yüzüm asıktı.

Burnumun ve gözlerim sızlamaya başlamıştı. Yorgundum ve sinirlerim yıpranmıştı. Ya bu adamın bu yaşının ölüm çiçeği bensem?

Dudaklarında bir gülümseme oldu. "Canın sağ olsun."

Sakindi yüz ifadesi ve bana gülümsüyordu. Basit bir şey miydi sanki bu? Onun canı tehlikeye giriyordu benim canımı sağ ediyordu hâlâ?

İçim sıkıldı. Biri için ölüm sebebi olarak anılacak olmak benim gibi biri için kabustan bile kötüydü.

"Aral."

Gözlerimin içine bakıyordu, yutkundu yine. "Hım?"

"Bugün, restorana geldiğin için teşekkür etseydim... Rica eder miydin?"

Gözlerime baktı bir süre. Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bilmem," dedi sonra.

Hayır demedi. Bunun bir fedakârlık olup olmadığını o da mı bilmiyordu yoksa üzülmeyeyim diye mi geçiştirmişti.

"Aral, sen yaşa tamam mı?" dedim çaresiz hissederek. Git diyemezdim çünkü. Bırak bu işin peşini diyemez, onu ikna edemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Bu dipten kurtulmak için ona ihtiyacım vardı. Burnum aktı yine. "Ben o borcu ödeyemem."

Kafasını salladı hafifçe. Gözlerime bakarken içimi gördüğünü biliyordum. "Yaşarım."

"Tamam."

Bir sessizlik oldu. Sessizlik olsun istemiyordum. Ne olursa olsun bir şeyler konuşmak kafamı dağıtmak istiyordum ama iyi şeyler konuşmak istiyordum. En azından kelimeler iyi olsaydı olmaz mıydı? Uyumak istiyordum. Biraz daha konuşursak uyuyakalırdım belki. Ne de güzel olurdu. O buradayken uyusam, daha kolay uyurdum biliyordum ama bunu ona söyleyemezdim ki. Ben yalnız uyuyamıyorum, oda da çok büyük daha yalnız hissettiriyor diyemezdim.

"Saçların boya mı?"

Burundan bir gülüş sesi işittim dudakları kıvrılırken usulca.

"Bunu benim sormam gerekmez mi?"

"Ben doğuştan böyleyim," dedim ama sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Geceyi uyandırmak istemiyordum sanki.

"Ben de öyle."

"Çok siyahlar ama. Gece gibi."

"Seninkiler de açık bir kızıl. Gün doğumu gibi."

Burnumu çektim yine. "Neden batımı demedin?"

"Her dediğimi eleştirecek misin sen böyle?" Sesi gülümser çıkmıştı bunu söylerken.

"Yok. Genelde gün batımı akla ilk gelen olur. Ondan."

"Güneşin doğsun istedim, Lina," dedi gözlerimin içine bakarak. Sağ elini yüzüme uzattı ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. Farkında olmadan parmaklarının tersiyle yanağımı okşamıştı. "Sen karanlıktan hiç hoşlanmıyorsun."

Hoşlanmıyordum ama onun saçları ve gözleri güzeldi. Bunu dile getirmedim. Saçlarımı yüzümden çekerken yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatmıştım ve uykulu olduğum için geri açması zor olmuştu. Açmak için zorlamadım göz kapaklarımı. Burada uyusam sorun olmazdı. Ben her yerde her şarta uyuyabilen biriydim çünkü.

Bir hareketlilik hissettim koltukta. Gidiyor muydu? Keşke biraz daha kalsaydı diye geçirdim içimden ama gitmediğini kokusu burnuma çalınınca anladım. Bana yaklaşmıştı. Uykuya düşmek üzereydim. Parmağımı kımıldatmanın bile zorlaştığı o evreye girmiştim.

"Sözümü bozmadım ama atacağım o kesiği yine de parmağıma," dediğini işittim Aral'ın.

Neyden bahsediyordu? Serçe parmak sözümüzden mi?

"Sözümü bozduğum için değil, sözümü bozarsam seni ne hale getireceğimi hatırlamak için."

Onu durdurmak ya da yapma, artık istemiyorum demek istedim ama uykum o kadar ağırlaşmıştı ki çabam boşunaydı. Yapılan kas gevşetici ve ağrı kesicinin etkisi de ağırlaşmış olmalıydı, tonlarca ağırlığındaydım sanki, koltuğa gömülmüştüm. Elimi bile kaldıramıyor, ona uzanamıyordum. Yakınımdaydı biliyordum ama uzanamıyordum.

Sonra karanfil kokusu çarptı yüzüme. Etrafımı kokusu sarmalarken havalandığımı hissettim. Omzuna düşmüştü başım yine. Ilık çarşafların üzerine bırakılıp üzerime örtüldüğünde belim uzandığım için rahatlamış hissettim kendimi. Saçlarımda nazik bir dokunuş hissettim uykunun kucağına düşmeden önce.

"İyi geceler Lina."

***İyi geceler Aral*, dedim ama sesim muhtemelen çıkmamıştı dudaklarımdan.**

🥀🥀🥀

Gözlerimi açtığımda kollarım arasındaki tanıdık minik bedenin varlığı kasılan bedenimi gevşetti. Yerimde dönmek istediğimde belimdeki ağrı kendini hatırlattı hemen. Bacaklarımda uyuşma yok gibiydi ama ağrım eskiden olduğu gibi yerli yerindeydi. Alin mışıl mışıl uyuyordu, sırtı bana dönüktü. Aral getirmiş olmalıydı dün gece. Saçlarına ve yanağına varla yok arası bir öpücük bıraktım.

Dün gece koltukta uyuya kaldığımı hatırlıyordum, sonra Aral bir şeyler demişti sanki ama hatırlamıyordum tam olarak ne söylediğini. Söz mü vermişti bana yoksa sözümüzle ilgili bir şey mi söylemişti emin olamıyordum. Uykuya düştüğüm sırada söylediği için hatırlamıyordum.

Sağ tarafıma döndüm ve dijital saate baktım.

06:47

Gözlerimi kırpıştırdım inanamayarak, kaşlarım da çatılmıştı. Ben dün uyurken saat gece yarısına bile gelmemişti henüz ve ben o kadar erken uyumuş olmama rağmen deliksiz bir şekilde bu saate kadar uyumuş muydum gerçekten? Pazar günleri bile deliksiz çok nadir uyurdum ve bugün pazardı. Yutkundum. Bugün davet vardı.

Elimi yüzüme götürdüm ve saçlarımı geriye ittirdim. Elim saçlarım değdiğinde kendimi tuhaf hissettim dün geceyi ve Aral'ın söylediklerini hatırlayarak. Aral... tuhaf biriydi. Hem dürüst hem de gizemliydi. İlk görüşmemizden beri rahatça ellerimi tutabiliyordu ve bunu kasti de yaptığını sanmıyordum. Birine yardım eli uzatmaya alışmış, sanki o

farkında olmadan uzanıyordu eli. Nazik ve şefkatle yaklaşıyordu hep. Ama dün saçlarıma dokunması garip hissettirmişti.

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Oturduğum yerde dikelmek istedim ama belimi incitmemek için oldukça yavaş hareket ettim. Her zamanki bel ağrımdı, dünkü diş sıktıracak, sıkıntıya sokacak türden değildi. Bacaklarımı yatağımdan sarkıttım ve dikkatle ayağa kalktım. Sorun yok gibi duruyordu. İğne ve ilaç iyi gelmişti. Bugün bir iğne daha yersem harika olurdu, bu şekilde idare edebilirdim bir süre.

Ayakta kendi başıma durabilmenin verdiği rahatlamış bir ifadeyle omuzlarımı düşürdüm. Duvara yaslı üç kapaklı dolabın boy aynasında yansımamı görünce kendime baktım dikkatle. Yine kıyafetlerimle uyumuştum. Alin uyanmadan hızlıca ılık bir duş alsam iyi olurdu. O uyanınca da onu yıkamalıydım ama önce su içmeliydim. Çok susuz hissediyordum. Su içip ilaçlarımı aldıktan sonra duşa girebilirdim.

Sessizce odadan çıktığımda bir tıkırtı sesi duyunca kaşlarım çatıldı. Küçük holden birkaç adımda çıkıp sağıma çevirdiğimde başımı, sırtı bana dönük olan Aral'ı gördüm. Üzerinde uzun kollu beyaz bir tişört, altında gri bir eşofman altı vardı. Kaşlarım çatılmıştı onu görmeyi beklemediğimden. Burada mı kalmıştı yoksa spordan sonra buraya mı uğramıştı emin olamadım. Gerçi arkasındaki camda bahçe sisli görünüyordu, koşmuş olamazdı sanırım. Burada mı uyumuştu?

"Günaydın," dedi benim geldiğimi hissetmiş gibi.

Ardından elinde bir kupayla bana döndü ve kalçasını tezgâha yasladı. Saçları nemliydi, beyaz uzun kollusu bisiklet yakalıydı ve yakasında düğme detayları vardı ama üç düğmenin üçü de açıktı. İki yakası iki yana düşmüşü salak bir şekilde, boynundaki zincir beyaz teninde ışıldıyordu.

"Belin nasıl?"

"Günaydın," dedim gözlerimi yüzüne çıkarıp. "İyi."

Kollarını göğsünde bağladığında kol kasları gerilmiş, kumaşı daraltmıştı.

"Nasıl iyi?" diye sordu ilgiyle. Kaşları çatıktı bir problemi çözmeye çalışıyor gibi.

"Her zamanki gibi," diye açıkladım ve ona doğru adımladım.

Su içmeye gelmiştim. Kendime bir bardak su doldurdum ve yavaş yavaş içmeye başladım. Aral'ın gözleri üzerimdeydi. Ben de gözlerimi çekmeden ona bakıyordum suyumu içerken. Kupa tuttuğu sol eli

arkasındaki tezgâha uzandı ve elini ileri uzattığında serçe parmağına astığı bir eczane poşetini gösterdi bana sonra tekrar tezgâha bıraktı. İlaç ve iğneyi almış ya da birine aldırmıştı. Dün Şahin ve Mehmet Ali ile konuşacağını söylediğini hatırladım. Ben uyuya kaldıktan sonra onlarla konuşmuş olmalıydı.

"Ameliyat olman gerek."

Bardağı dudaklarımdan ayırdım ve tezgâha koydum. "Olamam. Şimdi değil en azından."

"Ya hiç olmayacak bir yerde yine aynı şey olursa?" dedi bu düşünce onu çok rahatsız ediyor gibi bir ifadesi vardı yüzünde.

"Birileri beni duvara çarpmazsa olmaz," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Kaşları çatıldı. Aslında bunu söylememem gerekirdi. Ona bıçak çekmiştim çünkü hemen sonrasında. Üstelik bir sürü de iyiliği dokunmuştu bana.

"Demedim say," dedim kaşıma dokunurken.

Sabahları daha aptal ve huysuz oluyordum sanırım. Kolunun altına sıkıştırdığı sağ elini saçlarına götürdüğü sırada serçe parmağındaki yara bandını görünce kaşlarım çatıldı. Aniden ona uzandım ve elini havada yakaladım. Elini kendime çekerken serçe parmağının üzerindeki yara bandından gezdirdim gözlerimi. Uyumadan önce söz vermekle ilgili bir şey söylemişti, hatırlamıyordum ama dün restorandan çıktığımızda ona ne söylediğimi hatırlıyordum.

"Ne oldu parmağına?" deyip başımı kaldırdım ve ona baktım.

Gözlerimin içine bakıyordu. "Kesik attım," dedi dümdüz.

Kaşlarım çatıldı. Sözünü tutmadığı yoktu aslında, dün kendini açıkladığında sözünü tutmadığını söyleyemezdim ve o yine de ben dedim diye gidip parmağına kesik mi atmıştı? Öfkeyle söylemiştim o sözleri ve yine birine zarar vermiştim. Gözlerimi kapatıp başımı eğdim ve dilimi ısırdım.

Gözlerimi açtım kısa bir süre sonra, serçe parmağının görmek isteyerek tırnağımı yara bandının ucuna iliştirdim ve nazikçe parmağındaki yara bandını kaldırdım. Parmağından tamamen çıkarmama izin verdi, müdahale etmedi. Yara bandını çıkardığımda kalbimin ritmi bozulmuştu. Ellerim titredi hafifçe. Serçe parmağındaki bir kesik değildi, kesikten bir halkaydı daha çok. Parmağının etrafına

bir tur kesik atmıştı ve pansuman yapmadığı belliydi. Kanı durdurup yara bandı yapıştırmıştı yalnızca.

Sol elimle gözlerimi kapattım. "Yapmamalıydın," dedim mutsuz bir sesle. "Öyle demek istememiştim."

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim ve gözlerimi tekrar parmağına çevirdim. "Pansuman yapmalıydın. İzi kalacak bu yaranın."

"Kalsın," dedi net bir sesle. "Verdiğim sözü hatırlatır."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım söylediğine karşılık. O da bana bakıyordu.

"Sözümü tutmadığım için ya da sen dediğin için yapmadım," dedi gözlerime bakarken. "Tutmazsam bunun seni ne hale getirebileceğini hatırlamak için yaptım."

Boğazıma birkaç yumru oturdu. Ben bir gün çıkıp gidecektim ve o serçe parmağında benden bir söz mü taşımak istiyordu yani?

"Hep kalacak ama izi."

"Kalsın," dedi o da umursamaz bir ifadeyle.

"Kalsın deyip durma," diye kızdım ona kendimi tutamayıp. "Benim yüzümden bir iz taşıyacaksın üzerinde. Nereye gidersen beni yanında mı götüreceksin?"

Sözümüzde arkasında bırakmayacağına ve benden bilmem gereken bir şeyi saklamayacağına söz vermişti. İz kaldıkça sözünü mü tutacaktı sanki?

Gülümsedi, dudakları kıvrıldı eğlenir gibi. "İstersen götürürüm."

Böyle bir cevap beklemediğimden duraksadım ve çattığım kaşlarım gevşedi. Bu işi çözdükten, başımızdaki beladan kurtulduktan sonra herkes kendi yoluna gidecekti ama o bana istersen götürürüm diyordu bir de. Yutkundum. Benim yüzümden kesik atmıştı kendine. O değil, benim sözlerim atmıştı o kesiği aslında. Dilimi ısırdım kendime kızarak. Dilimdeki yara aynı yerden açılmıştı çoktan, ağzıma akan sıcak kanı ve tadını hissettim.

"Isırma dilini," dedi kaşları arasında çok derin olmayan bir çizgi belirirken.

Kahvesini tezgâha bırakıp sol elini uzattı yüzüme ve şakağıma yasladı iki parmağını.

"Buranın kontrolünü öfkene bırakırsan," dedikten sonra dudaklarımın üzerine kondu parmakları. "Burayı silaha dönüştürmesi

kolay."

Ürperdim. Ürperdiğimi, aklımdan ne geçtiğini bilse de devam etti. Parmaklarını dudaklarımın üzerinden kaldırdı ve iki köprücük kemiğimin başladığı o noktaya koydu ince kazağım üzerinden. Yeterince bastırsa orada nabzımı hissedebilirdi.

"Zihnin öfkeli ama kalbin korkak."

İki parmağını avucu yukarı bakar şekilde çeneme doğru kaydırırken konuşmaya devam etti.

"Kontrolü ikisine de bırakmaz ortak idare edebilirsen, sesin dudaklarına varamadan yeterince düşünmeye vaktin olacağı gibi onu doğru kullanmayı da öğrenmiş olacaksın."

Parmakları çenemin altından geçti ve elini yanına bıraktı. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Nefesini tutmayı da onu doğru kullanmayı da öğrenmen gerek Lina. Henüz denizin dibini görmedin."

Haklıydı. Soğukkanlılığımı çabuk yitiriyordum. Öfkemi kontrol etmem gerekiyordu. Aral gibi... Dilimi ısırmayı bıraktım. Gözlerimiz kilitlenmişti sanki birbirine, çekersem kaçmış gibi hissedeceğimden çekemiyordum. Derin bir nefes alıp bir adım geri çekildim çekim alanından çıkmak ister gibi. Gözleri bir karadelikti, yakından bakınca daha çok içine düşüyordu insan. Elini bıraktım yavaşça.

"Pansuman yapalım," dedim serçe parmağındaki kırmızı halkada kaçamak bir bakış atıp.

Ona arkamı döndüm ve ortak banyoya adımladım. Pansuman için malzeme varsa evde, muhtemelen orada olurdu. İlk defa girdiğim banyo modern tasarlanmıştı ve oldukça genişti. Tahmin ettiğim gibi bir ecza dolabı vardı. Ecza dolabını görünce omuzlarım gevşedi. Acayip gerilmiştim.

Gerekli birkaç şey alıp geri döndüm. Aral dün oturduğumuz koltukta oturuyordu o sırada, telefonuna bakıyordu. Yanına adımladım yavaşça. Ona adımlayışımı izlerken kahvesinden bir yudum aldı. Yanına oturup elimdekileri sehpanın üzerine bıraktım.

"Borç defterim kabardı," diye mırıldandım az önceki o tuhaf ortamı dağıtmak ister gibi.

Dün botlarımı çıkardığında hanene yazdım demişti. Şimdi de bu yara izi çıkmıştı başıma.

Yüzünde bir gülümseme oldu, ardından göz kırptı bana memnun bir ifadeyle. "Korktun mu?"

Dişlerimle tekli gazlı bez kitini yırtarken "Ben her saniye Asaf'a borçlanan biriyim," deyip omuz silktim.

Asaf'ın ismini duyduğunda kaşları çatılmıştı. Asaf neredeydi şu an acaba. Ne yapacaktı?

Dizlerime pansuman örtüsünü serip sağ elini vermesi için elimi uzattım. Sağ elini avucum içine bıraktı. Ben de sağ elini dizimin üzerine bıraktım. Solüsyona buladığım gazlı bezle parmağını temizlemeye başladım hemen ardından. Muhtemelen iz kalacaktı çünkü yeni değildi yarası, akşam mı yapmıştı?

"Dün akşam bir plandan bahsediyordunuz," dedim tüm dikkatim serçe parmağındayken.

Kafasını salladığını hissettim. "Asaf'ın öylece gitmesine izin verdik. Hayatı söz konusu olduğu için seni elde etmek tek şansı gibi duruyordu ama karşısına ben çıktım. Biraz aklı ve gücü varsa ülkeden kaçar."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Beni izliyordu dikkatle.

"Ya kaçmazsa? Ya da kaçamazsa?"

Yüzü ciddi ve sertti. Bu ihtimali o da düşünmüş olmalıydı.

"Aklı var ama gücü yoksa yapacağı en iyi hamle bizimle iş birliği yapmak olur."

Kaşlarım çatıldı hafifçe ve o an Aral'ın neden Asaf'ı kışkırttığını anladım. Aral onun bir parazit olduğunu söylemişti. Gücü olmadığını biliyordu, bu yüzden kendisiyle kışkırtmıştı onu. Görüşeceğiz derken onun kendisine geleceğini ima etmişti. Asaf savcıyla iş birliği yapmazdı ama Aral bir Çakırca olduğu için onunla iş birliği yapmaya yanaşabilirdi ve biz bir şeyler öğrenebilirdik. Bunu mu planlamıştı dün akşam?

O an Aral'a bakarken gözlerimin parladığına emindim. O gerçekten zeki bir adamdı. İhtimalleri uç uça bağlayıp kendine bir yol değil birçok yol çizmişti.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu yüzünde bir gülümseme olurken.

"Sen gerçekten zeki bir adamsın," dedim memnun bir sesle.

Böyle bir tepki beklemediğinden kaşları havalandı ama birkaç saniye sonunda burnundan gülümseyerek "Eyvallah," dedi.

İşlerin bu seçenekle sonuçlanması lehimize olurdu fakat her zaman olduğu gibi bir başka ihtimali vardı. O da Asaf'ın yeterince akıllı olmaması ve egosunun Aral tarafından ezilmiş olduğu gerçeğiydi.

"Ya akıllı değilse?" diye sordum merakla.

Aral'ın yüzündeki gülümseme silindi ve tekrar bir ciddiyete büründü. Çenesine dokundu.

"Seni almak için şansını zorlamak isterse bu başımızı ağrıtabilir. Bu yüzden önümüzdeki yirmi dört saat kritik olacak."

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Kritik olacak derken? Ne kadar kritik?"

"Mektupta açıkça üstleri Asaf'ı bu işte tek başına bıraktıklarını belirtmişler ama Asaf'ın burada, organizasyon içinde ne tür bir otoriteye sahip olduğunu bilmiyoruz. Bana rağmen seni almak isterse işler pisleşebilir."

"Beni götürmek için o kadar ileri gidebilir mi?"

Tedirgin olmuştum. Bu adamlar bana başka bir adamı babam diye verebilecek kadar kalpsiz, kurnaz ve eli kolu uzun kimselerdi. Asaf kendi hayatı için çok ileri gidebilirdi. Aral dün akşam silahlarını çekebileceklerini ama o bir Çakırca olduğu için yapamadıklarını söylemişti. Fakat şimdi bir şeyler planlıyor olmalıydı Asaf. Bugündü davet. Son şansıydı ilerdeki saatler.

"Gitmese iyi eder," dedi net bir sesle.

Kendinden emindi her zamanki gibi ve onun bu kendinden eminliği istemsizce gerilen omuzlarımı gevşetmişti. Aral'ın yanında güveneceğin biri olursa korkmayacağıma dair söylediği şey çalışıyordu gerçekten.

"Evde kalmak mı daha iyi, ayrılmak mı? İkimizin de kardeşleri burada. Onların buraya gelmesi iyi olmaz."

Kafasını salladı. "Öyle. İyi olmaz."

"Karakola mı gitsek?" diye bir öneri sundum. Sonuçta polis karakolunu da basamazlardı değil mi? "Hatta bir gecemizi nezaret hanede geçirelim?"

Dudaklarında bir gülümseme oldu Aral'ın. "Ne yapacağız? Bakkal mı soyacağız?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Banka olabilir aslında. İşimi de yarardı."

"Endişelenme," dedi.

Gevşemek için dalga geçtiğimi anlamıştı. Tuttuğum serçe parmağını oynattı yarasını gösterir gibi. "Söz verdim. Sana zarar vermesinler diye elimden geleni yapacağım."

Kafamı salladım hafifçe. "Ben de bir yere kadar kendimi koruyabilirim," dedim kendimden emin bir sesle. "Saldırmakta iyi değilim ama savunmada iyiyimdir. Babam kendimi nasıl savunmam gerektiğini öğretmişti."

"Çatıda kahve getirdiğim gün anlamıştım," dedi o da.

"Neyi?"

"Dövüş sanatına yatkınlığın olduğunu. Elimi tutup neşteri hizalaman ve reflekslerin iyiydi."

Yarasını sararken neşterden bahsetmesi iyi olmamıştı. Düşündükçe borçlanıyordum adama. Yarasını güzelce temizleyip hava alması için pansuman örtüsünü parmağına göre kestim biçtim ve yarasını kapattım.

"Baban dövüş sanatı biliyor muydu?"

Kafamı salladım kucağımdakileri toparlarken. "Palyaçoluk yaptığı için," duraksadım. Palyaço muydu ki gerçekten? "Yani öyle olduğunu sanırken biz. Bazen sokakta saldırıya uğradığı olurdu. Ben de lise de zorbalığa uğruyordum. Bu yüzden bana kendimi savunmayı öğretmişti ama babamın birine karşılık verip ona vurduğunu hiç görmedim. Ne kadar iyi bu konuda emin değilim."

Anladım der gibi kafasını salladı. "Evdeki işlerimizi hallettikten sonra dışarda Yiğit'le buluşacağız."

Kafamı salladım onu onaylayarak. "Evdekilere bir şey olmaz değil mi?"

"Seni Alin'le tehdit edeceğinden endişeliysen eğer Alin'in yanında tam altı Çakırca olacak. Bir gün boyunca kendini düşün sadece. Asaf'ın hedefi sensin, Çakırcalarla uğraşacak zamanı yok."

"Aral Çakırca benimle olacak ama?"

Kafasını salladı, "Meydan okudum ona, eğer kafaya koyarsa seni zorla götürmeyi, bana gelecektir direkt."

Asaf, Aral'ın bana âşık olduğunu düşünmüştü dün akşam. Aral ona özellikle öyle düşündürtmüştü.

"Sevgili mi olacağız seninle?" diye sordum.

Dümdüz sormuştum bunu, kızmamış ya da surat asmamıştım. Merak etmiştim sadece.

"En azından Asaf'ın ve onlar için tehlike arz ettiğin kişilerin böyle bilmesinde fayda var."

Kafamı salladım yavaşça. "Babanı zorla oyuna süreceksin."

Kafasını salladı, gözleri alev alevdi yine. "Onu zorla kalkanımız yapacağım."

"Ve düşmanımız."

"Düşmanım," diye düzeltti beni. "Bu düşmanlıkta senin yerin yok. Hepsi benim planım."

Tüm kardeşleri yanındaydı Aral'ın. Ekin hariç. Neden Ekin yanında değildi? Babası zorlasa diğer kardeşlerini de zorlamaz mıydı? Neden hepsi normal bir hayat sürerken Ekin kalmıştı babasıyla? Neden Aral'dan nefret ediyordu? Güneş abla ben affetmem Ekin'i demişti ama Aral, Ekin için babasını karşısına alıyordu. Üstelik Ekin bununla eğlenen biriydi. Sorsam söyler miydi? Sanmıyordum. Şimdi değil.

Sorduğum soruya geri döndüm iç çekerek. "Asaf beni takip ettiriyordu. İnanır mı beni sevdiğine? Kaç gün oldu şunun şurasında biz tanışalı?"

"İlk görüşte aşka inanmaz mısın?" diye sordu dümdüz bir sesle.

Gözlerime bakıyordu, ciddi bir ifadeyle sormuştu bunu. Merak ediyordu sanırım gerçekten.

"Bilmem. Başıma gelmedi hiç."

"Ben inanıyorum galiba," dediğinde şaşırdım.

Hiç öyle birine benzemiyordu.

"Sen mi?"

"Neden şaşırdın?"

Omuz silktim yavaşça. "İhtimaller, ihtimaller diye gezen akılcı birinden beklenmeyecek bir hareket değil mi sence de? Bir kadına görünüşüyle tutulabileceğini düşünmek garip."

Sokaktaki o kadını hatırladım o an. Güzel bir kadındı. İlk görüşte hoşlanılacak biriydi, hak veriyordum ama aşk farklı bir şeydi bence. Kitaplarda öyle değildi en azından.

"Âşık olmamışsın hiç."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Kızdığımdan değildi, tahminin neye dayandığını anlamadığımdandı.

"Aşkın mantıkla işi olmaz," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Düşerse gönlüne, aklını alır."

O zaman âşık olmak Aral gibi bir adam için korkunç bir şey olmalıydı. Her adımını planlıyordu, aklı olmazsa ne yapardı?

"Sen oldun mu hiç? Aklını kaybedecek kadar?" diye sordum merak ederek.

Aklını kaybetmiş hali nasıldı acaba.

"Aynısını sana sorarsam cevaplar mısın?" diye sordu o da muzip bir tavırla.

Sanırım cevaplamazdım. Bir tane olay geçmişti yalnızca başımdan ve onu anlatmak da istemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tahmin etmiştim," dedi.

Kaşlarım çatıldı. Bazen gereksiz iddialaştığım ve zıtlaştığım olurdu ve Aral öyle deyince yine o telime dokunmuştu. Kucağımdakileri kaldırıp sehpaya bıraktım ve biraz daha ona dönerek çenemi yukarı kaldırdım meydan okur gibi.

"Tamam, bir şey soracağım. Ve cevaplarsan ben de cevaplayacağım," diye meydan okudum.

Dudakları kıvrıldı bu tavrıma. "Tahmin ediyorum ne soracağını ama sor bakalım."

"En son sevgilinin adı neydi?"

Dudaklarındaki o gülümseme silinmedi. Tahmini çıkmıştı sanırım.

"Defne," dedi dümdüz gözlerime bakarak.

Dün bizi sokakta gören ve Aral'a seslenen kadın, Defne. Asaf'ın Aral'ın kim olduğunu öğrendiğinde onu terk ettiğini iddia ettiği kadın... Belki de Defne, Aral'ı Çakırca olduğu için terk etmemiş, terk etmek zorunda kalmıştı. Çünkü dün gördüğüm o kadın Aral'a nefretle ya da korkuyla bakmamıştı hiç. Aral'dan korksa görmezden gelir hatta kaçardı, mesaj atmaz onunla konuşmak istemezdi. Aksine dün gözlerine bakarken onun Aral'ı sevdiğini düşünmüştüm. Belki aşık değildi ama Aral'ı iyi andığı belliydi yüzünden. Aral da adını söylerken nefret ya da kızgınlık taşımamıştı sesinde hiç. Bu olayı atlatmış gibi duruyordu. Tek düzeydi sesi, içindekiler bitmiş gibiydi ama belki de belli etmiyordu. Ben onun kadar net göremiyordum insanların içini. Hiç bu kadar merak ettiğim olmamıştı birini.

"Sıra sende," dediğinde sesi beni zihnimin labirentinden çekip çıkardı.

Dikkatle bakıyordu yüzüme ben susmuş onu izlerken. Benim bir ilişkim olmuştu şimdiye kadar. O da hem çok kısa süreli hem de hüsran

doluydu o zaman için. Şimdi düşününce neden o kadar üzüldüğüme şaşırıyordum, dert miymiş o da diyordum. Ona âşık olup olmadığımdan bile emin değildim üstelik, hoşlanmıştım sadece. Şu anki aklım olsa olsa ikisini bir araya getirir çok da yakıştınız birbirinize der o şerefsizin yüzüne de tokadımı basardım ama şu anki aklımda ikisine de ne nefret duyuyor ne de öfkeli hissediyordum.

"Atakan," diye cevapladım sorusunu ben de dümdüz bir ifadeyle.

"Atakan ne?" dedi kaşını kaldırıp.

"Sen soyadını söylemedin."

"Sönmez," dedi önemsiz bir detay verir gibi. Zira öyleydi.

"Kutlu," dedim ben de.

"Ne yaptı sana?"

"Cevaplamak zorunda mıyım?" diye sordum.

"Değilsin ama sen benimkini biliyorsun. Ben anlatmamış olsam da," dedi dünü kast ederek.

Evet. Biliyordum. Söylersem adil olurdu.

"Ben sevgiliyiz sanıyormuşum ama değilmişiz. Aslında yakın olduğumuzu düşündüğüm arkadaşımla sevgiliymişler. Benimle de görüşmeyi notlarım için kesmiyorlarmış. Kısaca böyle."

Kaşları çatılmıştı ben bunları normal bir olaymış gibi anlatırken. O sırada yine sahte bir sevgili durumu içine düştüğümü fark ettim. Şimdi de Aral ile sevgili gibi davranacaktık. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaten ikimizin de gerçek bir ilişkisinin olmaması daha iyi olurdu. Bunca ölüm kalım arasında bir de aşk çıkmasındı başıma.

"O kadar da kutlu biri değilmiş," dediğinde gözlerimi gözlerine çevirdim.

Öfkeli bir ifadesi vardı yüzünde ama söylediği komikti aslında. Dudaklarımda bir gülümseme olmasını engelleyemedim.

"Bence de."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim ve derin bir nefes aldım. "İnanırlar mı diyorsun yani bizim sevgili olduğumuza?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"İnsanlar sosyal medyada profilinde İspanyalı bir modelin fotoğrafı olan adamlarla konuşup, onlara kaçıyor, üstüne evleniyorlar Lina," dedi ciddiyetle.

Bu tür olaylar gerçekten yaşanıyordu. Sabah programları böyle olaylarla doluydu. Ama ben öyle biri değildim ve Asaf da dört senedir

beni takip ediyorsa bilirdi öyle biri olmadığımı. Aral ikna olmadığımı anlayarak sol elini saçlarından geçirdi.

"Tamam bir aşk hikayesi yazalım," dedi ve kahvesini bitirip sehpaya bıraktı bardağını.

"Dokuz ocak, bana çiçek getirdiğin gün. Bana çiçekleri verdiğinde sana âşık oldum," dedi gözlerimin içine bakarak. Bunu söylerken o kadar ciddiydi ki biraz zorlasa inanırdım.

"O halime mi?" diye sordum ben de gayet ciddi bir ifadeyle.

O günkü halimi hatırlamış gibi yüzünde bir tebessüm oldu. "O haline."

"Ertesi gün adliyede karşılaştık. Sana durumdan bahsettik, kollarımda ağladın."

Kollarında ağladığım falan yoktu hatta ağlamadığım için şaşırmıştı daha çok ama önemli değildi gerçekler. Bir hikâye uyduruyordu anlık olarak.

"Sonra annen rahatsızlandı. Hastaneye geldim. Seni teselli ettim, kollarımda uyuttum. Böyle böyle yakınlaştık."

Aral bana iyi bir yalancı mı isterdin yanında güvenebileceğin biri mi demişti. Güvenebileceğim biri istiyordum ama o iyi bir yalancıydı da. Bunu hikayesi kusursuz diye demiyordum, anlatırken ki ses tonu ve yüz ifadesi kusursuzdu. İstediğini istediğine inandırabilirdi ve mantık çerçevesindeydi söyledikleri.

"Yaz bu hikayeni," dedim etkilenmiş gibi. "Çok satar."

Alayla gülümsedi ama acı bir alaydı yüzündeki. "Sen benim hayat hikayemi duysan bir de."

"Duyayım," dedim fırsattan yararlanmak isteyerek.

Gülümsemesi genişledi. "Sen çok kurnaz bir kadınsın."

Gülümsedim bunu söylerken ki ifadesine. "Yeni mi anladın?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Anahtarları yürüttüğünü söylediğinde anlamıştım."

Gülümsedim yalnızca. Derin bir iç çekti Aral, saatine baktı sonra.

"Hazırlan hadi. Bize kahvaltıya gidelim. Sonra çıkarız."

"Duş alacağım ben. Sen git istersen, ben Alin'i alır gelirim."

Ayaklandı yavaşça. "Tamam o zaman."

O kapıya ilerlediğinde kalkıp peşine takıldım. Sırtını izleyerek onu takip ederken Aral'ın bana kedi dediğini hatırladım o an. Cidden bir

kedi olabilir miydim? Belki de pencereden atlayıp belini kıran aptal bir kedinin rüyasındaydım şu an.

"İlaçlarını al, biri aç karnınaydı," dedi vestiyerden kapüşonlusunu alıp giyerken.

"Alırım."

"Alin'i de kucağına alma. Bırak yürüsün minik sincabın."

***Minik sincabım.* Gülümsemeden edemedim öyle demesine. Alin'in yanakları küçüklüğünden beri tombuldu ve ona ufaklığından beri sincap diyordum. O kucağıma gelmek isterken, şefkate ve sevgiye bu kadar muhtaçken, annem ve babam yokken kendimi nasıl sakınırdım? Ya o güzel kalbi kırılırsa içten içe?**

"Almam," diye mırıldandım buruk bir ifadeyle.

Ayakkabılarını giyip dikeldiğinde karşı karşıya duruyorduk artık.

Moralimin bozulduğunu fark etti, kapüşonunu başına geçirirken "Çok sis var kaybolmadan gel," dedi alayla gülümseyerek.

Yer yön duygumla mı dalga geçmişti az önce? Dik dik baktım huysuz bir ifadeyle.

"Kaybolmam korkma. Bulurum seni bir şekilde."

Kafasını salladı. "Bul beni bir şekilde," diye onayladı.

Gitsin diye gülümsedim. Derin bir nefes aldı ve bana arkasını dönüp verandayı indi yavaş adımlarla.

14 SAAT SONRA

Lina! Kendine gel! Aral'ı bulman gerek!

Kendime gelmem gerek ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Zihnimde kendi sesimi duyuyorum. Anlamıyorum. Aral'ı bul diyor zihnimdeki o cılız ses ama Aral kim hatırlayamıyorum. Yüzü aklımdan silinmiş sanki. Zihnim çok bulanık ama yalnızca isim var zihnimde. Aral'ı bul diyor sürekli.

Kendine gel Lina! Kendine gelmen lazım! Aral'ı bul. O seni korur. O kimsenin sana dokunmasına izin vermeyecek. Söz verdi. Kendine gel!

Nasıl bulacağım? Kafamı toplayamıyorum. İçimde nedenini bilmediğim bir korku var. Etrafım dönüyor sanki. Midem bulanıyor. Gözlerim iyi görmüyorlar. Aral kim? Yüzünü canlandıramıyorum kafamda. Nasıl tanıyacağım onu? Göremiyorum ki hem. Hiçbir şeyi net göremiyorum. Neredeyim şu an? Hareket edemiyorum. Bağlı mıyım? Ellerim önümde uzanıyor ama? Yerde miyim?

Aral'ı bul.

Nasıl bulacağım? Neredeyim? Neden kaçıyorum? Kaçıyor muyum? Kimden?

Karanfil.

Karanfil kokuyor. Biri karanfil kokuyor. Aral, karanfil gibi.

Zincir.

Boynunda... Bir zincir var? Boynunda bir zincir mi var? Neden hep zincir takıyor?

Sıcak.

Soğuk. Çok soğuk. Üşüyorum.

Elleri sıcak.

Elleri sıcak. Aral'ın elleri sıcak. Ellerinin sıcak olduğunu hatırlıyorum. Niye bırakmış elimi? Bırakmasaydı düşmezdim. Alin'e söz vermemiş miydi? Neden yerdeyim? Neredeyim? Alin nerede? Korkuyorum. Neden korkuyorum?

Siyah. Gece gibi siyah.

Saçları ve gözleri siyah bir adam. Aral. Gece gibi. Karanlık. Aral ne demek?

"Karanfil."

Bu benim sesim mi? Neden farklı geliyor?

Lina, dikkatini topla! Unutamazsın! Aral'ı bul. Kendine gelmen gerek! Kesik at! Kesik at! Acı dinç tutar! Avuçlarını kes!

"Karanfil... Boynunda bir zincir var... Elleri sıcak... Saçları ve gözleri siyah," diye tekrar ettim unutmamak için.

Korkuyorum. Neden bu kadar korkuyorum? Kaçmam gerek ama kimden kaçmam gerek? Islık sesi. Babam. Babamı mı gördüm? Babam nerde?

"Bacaklar içe doğru bükük. Yere sağlam bas. Omuzlarını gevşet. Kolların omuz hizasında. Yumrukların yukarı. Tırnakların uzamış, kesmen gerek. Avucuna sert bir şey alabilirsin. Yumruğunu sarsılmaz yapar bu. Kulak, üst dudak, çene, boyun. Koru ya da saldır. Kollarını kullan. Dirsek kemiklerini kullan. Kaburganı koru. "

Kafamı toparlayamıyorum. Uykulu gibiyim ama uyumam ki ben. Neden zihnim bu kadar bulanık. Titriyor muyum? Gitmem lazım. Gitmem lazım. Aral'ı bulmam lazım. Adım atmam lazım ama bacaklarım yok. Yere düşmüşüm. Yerdeyim ama kalkamıyorum.

Bacaklarım hâlâ benimle. Bacaklarım var ama... Yok... Neden hareket edemiyorum? Felç mi oldum?

Ayağa kalk Lina! Kalkamıyorsan sürünmeye devam et! Gitmen gerek. Burada kalamazsın. Sürün. Kendine gelmen lazım! Kesik at kendine! Bileklerin olmaz! Avuçlarına at! Uyanman lazım!

Önümüzde yere yaslı ellerimde gezdirdim gözlerimi. Kendimi tüm gücümle ileri çektim. Ellerimdeki kan mı? Ellerim kanamış. Ne zaman? Bu benim kanım mı? Avucumu sıkmışım. Avucumu açtığımda içinde sıktığım cam parçasını gördüm. Uyanmam gerek. Kesik at. Camı titreyen avucumda sıktım ve sol avucuma bastırdım. Avucuma bir kesik attım, hiç acımıyor. Normal mi?

Değil! Uyuşturdular seni! Kendine gelmen lazım!

"...İzi kalır."

"Kalsın. Verdiğim sözü hatırlatır."

"Aral?" diye fısıldadım.

Bunu bana Aral söylemişti. Değil mi? Aral beni koruyacağını söylemişti. Onu bulursam kurtulacaktım. Sürünmem lazım. Kaçmam lazım. Arkamda ayak sesleri var. Beni mi arıyorlar? Yakalayacaklar beni.

"Lina?!"

İsmimden nefret ediyorum.

"Cennet çiçeği, gibi."

Aral'ı bul.

Aral sıradağ demek. İki şeyin arası. Ölüm ve kalım gibi.

Omuzlarımdan birinin tuttuğunu hissettim, beni sırt üzeri çevirdi. Kaçamamıştım. Gözlerim bulanık görüyordu ama bir adamdı bu. Dokunmasın bana. Tanımıyorum onu. Yüzünü göremiyorum. Gözlerim de mi gitmiş? Neden göremiyorum?

"Lina? Lina! İyi misin?" diye bağırıyor endişeli bir ses.

Sesi güzel. Sesi sıcak. Nefesi sıcak. Yüzüme vuruyor, yüzüm üşümüş. *Karanfil.* Karanfil kokuyor. Nefesi karanfil gibi kokuyor.

"Karanfil," dedim içim titrerken. Yüzüm ıslanmaya başlamıştı nedense. Yağmur mu yağıyordu?

Titreyen kanlı ellerimi ileri uzattım. Boynuna dokundum, teni ateş gibi yanıyor. Yoksa ben mi çok soğuğum? Teninde arayış içinde olan parmaklarım bir zincire dolandığında çocuk gibi sevindim. Bir şeyler söylüyordu adam ama anlamıyordum ne dediğini.

"Boynunda bir zinciri var," dedim zorlukla titreyen dudaklarımla.

"Lina?" dedi endişeli ses yine. "Beni duyuyor musun?"

Eli yüzüme çıkarken beni hafifçe kaldırdığını hissettim. Diğer koluyla beni sarmıştı. Sıcak. Üşüyorum. Boynundaki zincire tutundum sıkıca.

"Elleri sıcak," diye mırıldandım.

Kendi kafamın içinde hapsedilmiş aynı koridoru defalarca yürüyordum sanki saatlerdir. Ne olmuştu bana? Kesik atmak işe yaramıyor muydu? *Adrenalin gerek. Acı eşiğin yüksek! Bu yeterli değil!*

"Lina? Bir şey söyle! Duyuyor musun beni?"

Kırmızı ışıklı odada gözlerim görmüyor olsa bile siyah saçlarını seçebiliyordum.

"Saçları siyah."

"Lina beni-"

Karanfil. Zincir. Sıcak. Siyah. Aral. Aral'ı buldum.

"Aral," dedim bulanık yüzüne bakarken.

Hıçkırık sesi kimden geliyordu? Neden bu kadar korku içindeydim? Neyden korkuyordum? Kim ağlıyor?

"Buradayım," diye onayladı beni. Oydu. "Buradayım, Lina."

Zincirini bırakıp elimi yanağına uzattım ve avucumu yanağına yasladım. O mu titriyordu ben mi titriyordum?

"Yaklaş biraz," dedim yalvarır gibi çıkmıştı sesim. "Yüzünü göremiyorum."

Yağmur suyu ne zamandır tuzlu? Ağlıyor muydum? Ben ağlayabiliyor muyum?

Yüzüme yaklaşan yüz tanıdık geldiğinde dudaklarımda bir gülümseme oldu, rahatlamış hissettim. Bu yüzü tanıyordum. Aral'ı hatırlıyorum. Kesik işe mi yaradı?

"Bana kimsenin dokunmasına izin verme," dedim gözlerine bakarken. "Yakalayacaklar beni."

"Vermem. Kimsenin dokunmasına izin vermem," dedi şefkat dolu bir sesle.

Gülümsedim yine mutlulukla. Kurtulmuştum. Kaçabilmiştim. "Buldum seni."

Bu cümleyi dışımdan mı söyledim içimden mi? Karanlık neden yine içine aldı beni?

- Devam Edecek -

26.11.2021

14 saatte ne oldu da buraya geldik dediğinizi duyar gibiyim. Anlatacağım anlatacağım. Ama önce siz.

Sizce ne oldu?

Teorilerinizi buraya bırakabilirsiniz ehehehehehe

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın lütfen. Teşekkürler <3

- Sizi seven Filiz Buradaydı <3

Bölüm 9 | Vurgun

İyi akşamlar <3

Bir cuma akşamı daha birlikteyiz ve ben size yine upuzun bir bölüm getirdim. Siz ne yapacaksınız? Oy ve yorum yaparak beni aşırı motive edeceksiniz. Değil mi değil mi?

*Lütfen hayalet okuyucu olmayın. Oy vermeyi unutmazsanız sevinirim. Ve lütfen mutlaka yorum bırakın. Beni aşırıı motive eden bir şey yorum okumak. Size upuzun bir bölüm bırakıyorum siz de beni sevindirin. Öpüldünüz *-**

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplar:

Instagram & Twitter &Spotify: ***filizpuluc***

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın Instragram hesabı: ***baziinsanlarboyleyasar*** *alıntı ve bölüm ismini çarşamba günleri burada paylaşıyorum. destek olabilirsiniz *-**

Twitterd'da #BazıİnsanlarBöyleYaşar ve #BİBY taglerine bakıyor oluyorum. Bölümden sonra oraya sevdiğiniz alıntı ve teorilerinizi atarsanız harika olur. Hepsini okuyor geri dönüş yapıyorum.

Keyifli okumalar...

Cehennemde açan cennet çiçeklerine 🤌

BÖLÜM 9 | VURGUN

♪ *İntihaşk - Onur Can Özcan*

♪ *Bathroom Dance - Hildur Guonadottir*

♪ *Big Girls Cry - Sia*

♪ *Snowman - Sia*

İnsan zihni bir okyanus. Derinlikleri var, katmanları var. Karanlık, soğuk ve ağır. Ne kadar derine inebileceğin göğüs kafesine uygulanan basınca ve senin bunu ne kadar kaldırabileceğine bağlı. Derinlere inmek her zaman iyi değildir. Çünkü insan zihni hiçbir zaman iyi olanı itmez derinlerine. Bazı anıların karanlıkta kalması gerekir. Eğer bilmeden dalarsan zihninin içine sağ çıkmayabilirsin oradan, karanlık geçmişinden vurgun yemen işten bile değildir.

14 SAAT ÖNCE

Sıcak bir duşun ardından Alin'i de yıkadıktan sonra henüz yerleştiremediğim ama zaten çok da eşya bulunmayan bavuldan Alin'i sıcak tutacak kıyafetler seçip giydirmiştim. Eve uğrayıp daha çok kıyafet alsam iyi olacaktı. Aral daha sonra uğrarız dediği için küçük bir bavul yapmıştım. Müsait bir zamanda rica edersem beni geri çevirmeyeceğini biliyordum. Hatta bugün gitmek istesem buna bile karşı çıkmaz gibi geliyordu ama bunca işin gücün arasında gerek yoktu sıkışıklığa. Hele bugünü bir atlatalım, kıyafeti hallederdim bir şekilde.

Derin bir iç çektim. Alin'in sütlü kahve tonlarındaki saçlarını kurutmayı bitirip ince telli beline kadar gelen saçlarını taradım nazikçe. Tepesine bir öpücük bıraktım, ikiye ayırdığım saçlarını yukardan ayrı ayrı topladım. Banyodaki yansımasında izlerken yüzünü sevimli yüzü ortaya çıkmıştı. Mavi gözleriyle bana gülümsedi aynadan.

"Çok daha sevimli oldun, bozsak mı?" diye sordum güzel mavi gözleriyle beni izlerken.

"Bosmayalım," diye karşı çıktı kafasını şiddetle iki yana sallayıp saçlarını savurmak hoşuna gidiyor gibi. "Güsel oldu Linacım. Ben seviyoyum böyle."

Gülümsedim ve hafifçe eğilip yanağını öptüm. "Sen hep güzelsin."

"Linacım da güsel," dedi dişlerini göstererek gülümserken. Başını bana çevirdi ve yanağımı öptü o da.

Elinden tutup onu çıkardığım küçük basamaktan yardım ettim. Aşağı indi, elinden tutarak onu banyodan çıkardım.

"Batılar da eğleniyor musun?" diye sordum ilgiyle. Banyonun ışığını kapattım. "Seni üzen bir şey oldu mu hiç?"

Birlikte odanın çıkışına yürüdüğümüz sırada reddeder gibi kafasını iki yana salladı bana bakarken aşağıdan. "Batı ve Meyek çok iyi

aykadaslay," dedi.

Sonra önüne döndü. "Annemi öslüyorum biy tek. Ama annem iyi olunca geliy di mi?"

Burnumdaki sızı baş gösterdi. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Dudaklarımı birbirine bastırdım önce ardından kafamı salladım. "Gelir."

Gözlerini bana çevirdi. "Sös mü?"

Söz verebilir misin Lina? Tutamayacağın bir sözü verebilir misin Alin'e? Nefret edecek olsa bile senden. Verebilir misin? Vermen gerek. Sen gerçeklerle yaşamaya çalışabilirsin, intihara meyilli birisin ama Alin'in iyi bir iyi bir yalancıya ihtiyacı var.

"Söz," dedim sol elimin serçe parmağı sızladı. Aral'ın parmağındaki halka düşmüştü aklıma. "Gelecek annemiz. Sadece birazcık daha beklememiz gerek. Sonra buraya gelecek ve birlikte yaşayacağız yine."

Yüzünde kocaman bir gülümseme oldu, mavi gözleri umutla ışıldadı. Ben gözlerimin ışığını kaybetmiştim, söndürmemişlerdi, söndürememişti kimse onu ben kendim söndürmüştüm. Ama onun gözlerindeki ışığı söndürmeyecektim. Hayal etmeye, umut etmeye mecbur etti beni o gülümseme. O gülümseme solmasın diye imkânsız ihtimalleri kovalardım, biliyordum kendimi. Yeter ki umut et Alin, ben hayal et diye elimden geleni yapacağım. Tuttuğu sağ elimin yeriyle yanağını okşadım. Bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Hep buyada mı yasayacağıs? Buyası çok güsel. Aykadaslayım da vay. Köpüşümüs de vay."

Yanağını sıktım hafifçe burukça gülümseyerek. "Sevdin mi Bai'nın ailesini?"

O sırada odadan çıktık ve yavaş adımlarla çıkış kapısına yürüdük. Sis dağılmıştı biraz, ağaçlar görünüyordu ve soğuk bir görüntüydü bu.

"Sefdim. Kuseycimi de Doyucumu da sefdim. Günes ablayı da sefdim," diye saydı Alin. "Deniscimi de sefdim. Biy de Güneycimi sefdim."

Güneş ablaya ben abla dediğim için abla diyor olmalıydı. Bunun dışında tüm Çakırcalar yalnızca iki günde kız kardeşimin favori insan ekini almaya hak kazanmışlardı. Aral hariç hepsini saymıştı.

"Aral peki?" diye sordum onun hakkında ne düşündüğünü merak ederek. "Onu da sevdin mi?"

Yüzünde dişlerini gösteren bir gülümseme oldu. "Ayalcımı da sefdim," diye onayladı ve bana iki gözünü birden kırptı. Bu yaptığı güldürdü beni. Dayanamayarak yanağını sıktım. Kıkırdarken gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sen de sefdin mi Linacım Ayalcımı?"

Kafamı salladım. "Ben de hepsini sevdim" diye onayladım onu.

Bir süre onlarla vakit geçirecekti, benim güvensizliğimden nasibini almasına gerek yoktu. Zira gerçekten iyi insanlara benziyorlardı.

Alin'e montunu ve giydirip kendim de montumu giydim. Kendi botlarımı eğilmeden giyindim ama Alin'i giydirmek için eğilmem şarttı. Dilimle dudaklarımı ıslattım.

"Ben giyinebiliyoyum," diyerek benden önce davrandı Alin. Yere oturdu ve kendi çabalarıyla botları ayaklarına geçirdi. Ardından kalktı ve ayaklarını kaldırarak bana gösterdi.

"Bak Linacım. Ben giydim."

Gülümsedim gururla. "Harika birisin minik sincap."

Onu övdüğüm için utanarak gülümsedi ve ellerini ağzına kapattı. Şimdiden burnu kızarmıştı. Dışarı çıkıp anahtarı yanıma alarak kapıyı arkamdan çektim ve montunun kapüşonlunu başına geçirdim. Çenesinin altından bağladığımda yanakları daha çok ortaya çıktı. Annem olsaydı eğer nazar değeceğini düşünerek mutlak bir atkı dolardı boynuna.

Alin ile el ele verandanın merdivenlerini inerken Alin yüzünde heycanlı bir ifadeyle etrafına bakıyordu. İlk defa bu kadar koyu bir sis görüyordu muhtemelen.

"Buyutlay aşağı mı inmiş Linacım?" diye sordu Alin gülerek elini havada sallarken. Buluta dokunmaya çalışıyordu sanırım. Gülümsedim ona.

"Öyle olmuş," diye onayladım. Teorik açıdan yanlış değildi bu bilgi.

Kıkırdadı. "Ben buyayı çok sefdim. Buyutlaya yakın."

Bulutlara yakın olmak iyi değil Alin. Sen olabildiğince uzak dur.

Çakırcaların verandasını çıktığımızda Alin küçük eliyle kapıyı çaldı. Duymazlar belki diye zile bastım ben de. Kapıyı Doğu açtı yine. Evin küçüğü o olduğu için kapıyı açmaya o geliyordu sanırım hep. Yüzünde tanıdık, hafif çekingen bir gülümseme oluştu bizi görünce. Alin'e bakarken büyümüştü gülümsemesi.

"Günaydın," dedi ve geri çekildi içeri girmemiz için. "Lina abla ve Alin geldiler," diye de haber etti evdekilere.

Kendi botlarımı eğilmeden çıkarırken Alin de kendi botlarını çıkarmaya yeltenince Doğu gülerek ona yardımcı olmak için önünde çöktü. Bu görüntü bana dünü hatırlattı. Aral botlarımı çıkarırken kafasını kaldırdığından karşı karşıya geldiğimiz anı anımsadım. Henüz hepsiyle uzun uzun vakit geçirememiştim ama hepsinde Aral'ın nezaketinin bir parçası mevcutmuş gibi geliyordu.

İçeri geçerken Alin'in elinden tutarak içeri geçirdi onu da Doğu.

"Teşekkürler," dedim Doğu'ya Alin'e yardım ettiği için. Sanırım belimin başına gelenlerden haberleri vardı.

Kafasını iki yana salladı önemli değil gibi. O da rica etmiyordu sanırım. "Önemli değil Lina abla," dedi ufak bir tebessümle.

Kapıyı kapattı. Ben Alin'in montunu çıkarmasına yardım ederken koşarak Melek ve Batı geldiler.

"Günaydın Linacım ve Alincim," diye cıvıldadılar hep bir ağızdan. Peşlerinden Güneş abla gelmişti yüzünde hem mutlu hem de meraklı bir gülümsemeyle.

"Günaydın," dedim onlara.

"Günaydın," dedi Alin de gülen bir sesle. Montunu çıkardığım gibi bana el salladı ve arkadaşlarının yanına ilerledi. Gülümsemeden edemedim. Aynı yöne gidiyorduk halbuki. Batı ve Melek Alin'e atıldılar gülerek, onun ellerinden tutup bir şeyler anlatmaya ve onu koltukların olduğu kısma götürmeye başladılar. Alin de gülerek onları takip etti. Yetişkinlere güvenemezdim belki ama bu çocuklar da hiç kötü niyet yoktu ve bu büyüdükleri ortam hakkında çok büyük bir ipucu veriyordu. Bu çocuklar iyi bir ortamda iyi bir şekilde büyüyorlardı.

"Günaydın Linacım," dedi Güneş abla ve bana sarılmak için kollarını açtığında alışmışım gibi bunu hiç garipsemeden kollarının arasında buldum kendimi. Beyaz bir gömleğin üzerine v yaka krem rengi bir süveter giymişti, altında siyah rengi bir kumaş pantolon vardı. Saçları dalgalıydı yine.

"Günaydın Güneş abla," dedim ben de sarılışına karşılık verirken. Birbirimizden ayrıldığımızdan montumu çıkarmaya koyuldum.

"Nasılsın Lina? Belin iyi mi? Sıcak su torbası falan ister misin?" diye sordu ilgiyle.

Tahmin ettiğim gibi haberleri vardı belimi sakatladığımdan. Minnettar bir gülümsemeyle kafamı iki yana salladım.

"Yok, teşekkür ederim. İyiyim şu an," dedim onu ikna etmek ister gibi. Aral bana inanmazdı eminim ama idare edebiliyor olmak da iyi olmanın derecesindeydi bana göre.

Montumu çıkardım. Ben de beyaz gömleğimin üzerine kiremit rengi bol yumuşak bir kazak, siyah bir pantolon giymiştim. Doğu montumu elimden alıp ben uzanmayayım diye vestiyere astığında gülümsedim ona.

"İğneyi kendi kendine yapmaya çalışmadın değil mi? Kahvaltıdan sonra size geçer hallederiz, sakın tek başına bir işe kalkışma" dedi kısık bir sesle çekineceğimi düşünerek.

Aslında ben de ondan rica edecektim, bu yüzden ilk onun davranması daha iyi hissettirmişti. Biraz çekiniyordum açıkçası.

"Tamam," dedim gülümseyerek.

Birlikte içeri adımladık. Evde kalabalık bir ses vardı. Bugün Pazar olduğundan herkes evde olacaktı bugün sanırım. Aral tüm kardeşleriyle pazar günleri topluca bir araya gelebiliyor olmalıydı bir tek ve başına iş açmıştım istemeden.

"Hani sigarayı bırakıyordun ne oldu o iş?" diye sorduğunu işittim Deniz'in biz salona ilerlerken.

"Bırakıyorum." Sesin sahibi Şahin'di. "Ama o beni bırakmıyor."

Güneş ablayla açık plan salona girdiğimizde mutfak ve yemek masasının olduğu kısımdaki kalabalığı görebiliyordum artık. Düne nazaran bu görüntüye artık Aral ve Şahin de dahil olmuşlardı. Kendi içlerinde bir ahenkle sohbet ederek sofranın rötuşlarını yapıyorlardı. Aral ve Deniz yan yana duruyorlardı ve benzerlikleri göze çarpıyordu hemen.

Aral'ın üzerinde siyah bir gömlek, siyah bir pantolon vardı. O an onu gördüğüm ilk günü hatırladım. O gün de siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyordu ve evlerinden yine kalabalık bir ses yükseliyordu. Biri bana doğum gününde siyahlara bürünen, ölüm çiçekleri alan ve yalnızca ölümü hatırlatan bu adamla bir hafta içinde çok yakın olacaksın, onunla aynı sofraya oturacaksın ve elini tutarken hiç rahatsız olmayacak kaçmayı bırakacaksın dese inanmazdım. Fakat buradaydım. Onu izliyordum. Muhtemelen biraz sonra benim de yiyeceğim bir menemen yapıyordu.

Güneş abla ve Doğu'yla birlikte içeri girdiğimizde o topluluğun dikkati bize kaydı. Onun da. Göz göze geldik. Yüzünde memnun bir

gülümseme oldu. "Kaybolmamışsın."

Bir şey demedim çünkü herkesin gözleri bana çevrilmişti. Gerilmiştim yine istemsizce.

"Günaydın," dedim gözlerimi herkesin üzerinde gezdirip kimsenin gözünün içine bakamayarak.

Hepsi benden daha sıcak bir gülümsemeyle "Günaydın," diye karşılık verdiler sanki aileden

"Yardım edeyim," dedim Güneş ablaya bakıp.

"Ay beni de bırakmıyorlar ki," dedi Güneş ada tezgâhın kenarındaki tabureye oturdu.

"Ama sen otur zaten," dedim gözlerim karnına inerken. Sonra gözlerimi Deniz'e çevirdim.

"Yardım edeyim mi?" diye sordum cesaretimi toplayarak. En çok onunla konuşmaktan çekiniyordum.

Yüzüne döküktü saçları, eşofmanlarıylaydı. Yeşillik yıkıyordu ben bunu sorarken. Gözlerime baktı, yüzünde bir gülümseme oldu.

"Etmek istiyorsan tutmam," deyip omuz silkti sakince. "Ablam mutfakta çalıştığını söyledi."

Güneş ablaya anlatmıştım dün. Kafamı salladım yanına ilerlerken. Boyu Aral kadar vardı onun da.

"Abimi öncelikle Şahin'in elinden kurtarabilir, ona yardımcı olabilirsin. Domates rendelenecek herhalde," demişti kafasını abisine çevirip.

Ben de ona çevirdim, aramızda Şahin duruyordu. Haki yeşil bir gömlek, siyah bir pantolon giymişti. Birkaç düğmesi açıktı, boğazında birkaç zincir kolye vardı. Parmaklarında birkaç yüzük vardı, aynı küpeyi takıyordu ve saçları toplu değildi, dağınık bırakmıştı. Aral da onun solundaydı, Aral'a göz göze geldik. Tavada biberleri ve soğanları soteliyordu.

"Abicim bir şey yanıyor," dediğini işittim Şahin'in. O sırada. İkimizin de gözleri Şahin'e çevrildi.

"Yandığı yok," dedi Aral gözlerini tavaya çevirirken.

Şahin' bakıyordum ben de. Gözleri bana çevrildiğinde yüzünde muzip bir ifade olurken elinde tuttuğu kuruyemiş paketinden ağzına bir fıstık attı. "Nerden geliyor bu koku o zaman? Ciğerinden mi?"

"Bana küfrettirme işine bak," dedi Aral kendisinden uzaklaşsın diye sağ eliyle onu kışkışlarken.

Bu görüntü gülümsettirdi beni. Aral'ın yanında kuruyemiş yerken sinir bozucu şakalar yapması onun da sinirini bozuyor olmalıydı.

"Ben bizzat Deniz tarafından mutfaktan menedildim az önce," dedi Şahin Aral'a. "Yeni yamak bile atandı sana."

Beni kastediyordu. Aral'la göz göze geldik ama yorum yapmadı. Kafası dolu gibiydi.

Deniz önüme kesme tahtası ve elime göre bir bıçak bırakırken Şahin'e "Mutfağımı meşgul etme kardeşim," dedi. "Kuruyemişlerini de al masaya geç. Düşüreceksin bir şeyin içine o da gidip abimin tabağına çıkacak kesin."

Bunu söylerken daha önce yaşanmış gibi bir tını vardı sesinde. Kaşlarım çatılırken Şahin2e baktım hayretle.

"Ben bu adamla 18 senedir birlikteyim ya. Kaç kere alerjisine sebebiyet vermişim?"

"Yirmi beş," dedi Kuzey, mutfağın diğer ucundan. "O da benim şahit olduğum."

"Çetelesi tutulmuş hatalarımızın," dedi Şahin alınmış gibi bir ifadeyle.

Kuru yemiş paketinin çıtçıtını kapattı yavaşça gözlerini Kuzey ve Deniz arasında gezdirip usul usul sallarken "Yazıklar olsun," demeyi de ihmal etmemişti.

"Sabıkalısın Şahin abi," dedi Güney kızarttığı ekmekleri sepete diziyordu o sırada.

Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi usulca oldukça eski bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Sen âşık olanı üzdüysen eğer. Aşk sihrini bozduysan eğer. Cezalısın artık, sabıkalısıın."

Güneş ablanın sessiz gülüşünü işittim. Nerden gelmişti bu şarkı bir fikrim yoktu ama Şahin de ona eşlik etmeye başlamıştı o sırada. Bu dudaklarımda bir gülümsemeye sebep oldu. Bir pazar günü sabahın yeniz yedi buçuk civarlarındaydık ve keyifle kahvaltı sofrası hazırlanırken eski bir şarkı bilerek absürt bir makamla söyleniyordu mutfakta. Şahin şarkıyı arabeske çevirmişti ve Güney zorlanmadan ayak uydurmuştu. İşin garibi Deniz de mırıldanıyordu şarkıyı farkında olmadan. Bu ortam beni düşüncelerimden ve gerginliğimden sıyırmakla kalmamış, dudaklarımın kıvrılmasına da sebep olmuştu. Yüzümden silecekken gülümsememi dün Aral'la konuştuklarımız zihnimin ortasına düşünce buruk da olsa onu orada bıraktım.

Deniz'in bıraktığı rendeyi kullanarak domatesleri kabuğundan tamamen ayrılana dek rendelemeye başladım. Hepsini derin bir kapta biriktirdim ve Aral'ın elinin yanına koyarken gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Dalgın gözlerle derin tavayı izliyordu. Elindeki tahta kaşığı alıp bu sefer gerçekten yanmak üzere olan soğan ve biberleri karıştırdığımda gözlerinin yüzüme çevrildiğini hissederek ona baktım ben de.

"İyi misin?"

Bu kez bu soruyu soran o değil, bendim. Belli etmiyor olsam da gergindim ve onun dalgın yüzü gerginliğimi daha da arttırmıştı. Aral'ın teorisi çıkıyordu işte yine bir kez daha. Yanımdaki adamın göz daldığında benim gözlerim toprağa çevriliyordu.

"İyiyim," dedi kafasını sallarken.

O benim kodlarımı çözmüştü ama ben ona bu soruyu ilk kez sorduğumdan gerçekten iyi mi emin olamıyordum. Elinin önündeki derin kaptaki domatesleri döktüğünde karıştırmaya devam ettim.

"İnanayım mı?" diye sordum tavadakileri izlerken onun bana sorduğu gibi.

Burnundan bir gülümse sesi işittim. Sol kolunu kaldırıp yukarıdaki mutfak dolabına yasladı ve ağırlığını koluna verip alnını yasladı eline.

"İnan," dedi gülümseyerek.

Cıkladım. "İnanmam."

Dünkü mesajlaşmamızdaki konuşma tam tersi şeklinde de olsa aramızda geliştiğinde Aral'ın yüzündeki gülümseme gerçek bir hâl aldı.

"Fil hafızası var sen de."

Hafıza denilen şeyin kontrolünün elimizde olmaması beni en çok yıpratan şeydi. Hiç sevmiyordum bu özelliğimi. Keşke balık olsaydım dediğim çok an olmuştu.

"Balık olmayı tercih ettiğim zamanlarım olmuştu," diye mırıldandım.

Alnı eline yaslıyken uzanıp biraz tuz ekledi. Gözleri üzerimdeydi.

"Neden öyle dedin?"

Menemeni ara ara karıştırırken gözlerimi ona çevirdim. Ankastrenin açtığımız sarı ışığı gözlerin alttan vurduğundan kirpiklerinin gölgesi göz kapaklarına düşüyordu ve gözleri parlıyordu. Onu ilk gördüğüm günü anımsattı bana bu görüntü. Bu kadar yakından bakacağımı düşünmemiştim.

"Bazı şeyleri unutmak güzeldir," diye cevapladım onu gözlerine bakarak. "Öyle bir yeteneğim olsun isterdim."

"Neyi unutmak isterdin mesela?"

Menemeni karıştıran elim durdu. Yutkundum. Neyi unutmak isterdim? Unutmak istediğim çok şeyim vardı aslında.

Omuz silktim yavaşça. "Babama söylediklerimle başlardım."

Sessiz kaldı ama beni izlediğini biliyordum. Tekrar karıştırmaya devam ederken gözlerimi ona çevirdim.

"Sen ister miydin unutmak?"

Gözlerimin içine bakarken sağ elini kaldırıp serçe parmağını gösterdi bana. "Ben unutmaktan değil izini bırakmaktan yana olmuşumdur hep."

"Neden?"

"Her iz beni bugün olduğum adam yaptı," dedi basitçe.

Gözlerim bir anlığına boynundaki zincire kaydı. Şu an olduğu adamdan çok memnun gibiydi cevabı.

"Kibirli bir cevap gibi geldi."

Kafasını iki yana salladı hafifçe, alnı hâlâ eline yaslıydı. "Kibir değil bu," dediğinde gözlerim yine gözlerine çevrilmişti. Gözlerimin içine baktı o da. "Öyle olsa bu kadar izim olmazdı. Ben aynı yerden ikinci sefer yaralanmamaya gayret ederim." Belirgin âdem elması hareket etti gözlerime bakarken. "Geçmişi değiştiremediğime yanacağıma dersimi alır nasıl yanmayacağımı öğrenirim."

Ben neden öğrenemiyorum? Yanacağımı biliyorum ama kendimi hep o ateşin içinde buluyorum.

Kafamı salladım hafifçe, bir şey diyemedim. Aral yanımdan ayrıldı birkaç saniyeliğine. Daha sonra ellerinde yumurtayla geri döndü. Tek elle yumurtaları kırıp kabuğunu ayırmasını gıptayla izledim. Becerikliydi.

"Karıştırayım mı?" diye sordum ona bakıp.

"Karıştırmayıp ne yapacaksın?"

Omuz silktim yavaşça. "Bazıları karıştırmıyor."

"Öyle menemen mi olur?" dedi hayret ederek.

"Oluyor demek ki?"

"Yok olmaz öyle," dedi ciddiyetle karşı çıkarak.

Dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu ifadesinden ötürü. "Tamam şef," diyerek karıştırdım menemeni.

Deniz "Birinin şef dediğini duydum," diyerek yanımda durduğunda ikimizin de gözleri ona çevrildi.

"Bana diyor, sana değil," dedi Aral.

Sesinde eğlenen bir ton vardı. O kasveti dağıtmıştık.

Deniz'in kaşları çatıldı ama yüzünde alaycılık vardı. "Her şeyde rakip olma be abicim."

Çakırcalarda Deniz ve Ekin hariç herkes tıpla meşguldü. "Nasıl şef olmaya karar verdin?" diye sordum merak ederek.

Deniz'in gözleri bana çevrildi. "Ben tıp dördüncü sınıftayken abim yeni asistan olmuş, ablam da evlendiği için evden ayrılmak durumunda kalmıştı," diye anlatmaya başladığında böyle bir hikâye beklemediğimden şaşırarak baktım yüzüne. O da mı tıp okumuştu?

"Erkek erkeğe kalmıştık anlayacağın. Kuzey ve Güney üniversite birdeydiler daha, eşek yüküyle ders çalışıyorlardı. Doğu da yedinci sınıf falandı o zamanlar ve Batı beş aylık falandı sanırım," deyip bakışlarını Aral'a çevirdi. "Ne kötü seneymiş harbiden darlandım anlatırken," dedi gülümseyerek ama o gülümsenin altındaki o acıyı hissetmiştim.

Sonra bana döndü yine bakışları. Aral'ın arkamda olduğunu hissediyordum ama ses etmemişti Deniz'in bana bunu anlatmasına. Bu hikâyeyi duymam da sorun yoktu anlaşılan ve ben Batı'nın henüz beş aylıkken onlarla yaşıyor olmasına takılmıştım. Anneleri yaşıyordu ama Batı henüz bir bebekken neden abileriyle yaşamak zorunda kalmıştı? Babasını geçtim annesi nasıl izin vermişti buna? Küçücük bir bebekten bahsediyorduk.

"Ben staja gidiyordum sadece. Yani yemek, yapmaya en müsaitleri bendim o sıralarda. Hastaneden dönüp yeni bir tarif denerken kafamı müthiş dağıtıyordum. İyi geliyordu yani. Batı aspiratör sesinden hoşlanıyordu hem, uyuyordu kucağımda."

Kucağında bebekle yemek yapmak zorunda kalan Deniz'i hayal ettim. Hastaneden döndükten sonra kardeşlerini doyurmak için bir yandan Batı'yla ilgilenirken tek başına, bir yandan da yemek yapmak zorundaydı. Bu hüzünlü bir tabloydu. Acımasızcaydı. Çünkü aslında tek olmasına gerek yoktu. Hiçbirinin kendini çaresiz hissetmesine gerek yoktu. Mecbur bırakılmışlardı buna. Normal bir hayat için ödenmemesi gereken bedeller ödemişlerdi. Alin ve benim gibi.

"Sonra bir akşam yemeğinde abim şef olurdu senden, denesene şansını dedi bana."

Deniz bunu söylerken abisine bakmış yüzünde bir gülümseme olmuştu. Bu sıcak bir gülümsemeydi, minnet doluydu. Abisine saygı duyduğu kadar onu sevdiğini görebilmiştim gözlerine bakarken. İlerde Alin bana böyle baksa yaşadığım her şeye değmiş derdim. Aral da öyle hissediyor olmalıydı.

"Ben tıp okumayı kendim seçmemiştim," dedi Deniz. Sesinde gizli, pasif bir öfke vardı. "Abim de biliyordu ama bölümü bırakmak başka bir şeyi baştan okumak abimin omuzlarına yük olacaktı. Mevzusunu hiç açmıyordum bu yüzden ama abim farkındaydı her şeyin. Gazladı durdu beni," deyip derin bir nefes aldı. "Tıpı bitirdim ama o sırada artık düzlüğe çıkmış sayılırdık. Aşçılık okuluna yazıldım. Tus'a giremeden iyi bir restoranda işe girdim sonra şef oldum işte."

Zorluklarla dolu bir başarı hikayesiydi aslında bu anlattığı ve bu başarının mimarı onu destekleyen abisiydi. Aral o hayattan kurtulmanın zor olduğundan bahsetmişti ama hayal ettiğimden daha zordu aslında hayatları. Benim tahminlerim onların gerçeklerinden daha iyimser kalıyordu muhtemelen.

"Günün sonunda sevdiğin mesleği yapıyor olmana sevindim," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kafasını salladı Deniz. Sonra gözlerini menemene çevirdi. "Yanıyor bence o."

Karıştırmayı unuttuğum menemene çevirdim bakışlarımı. "Yo yanmıyor," dedim farkında olmadan savunmaya geçerek. Ama dibini tutmuş gibi hissettiğimde biraz gerildim biraz. "Yanmıyor yanmıyor," diye mırıldandım kendimi ikna ederek.

İkisinin de bana kısık sesle güldüğünü işittim. Aral tezgâhın üzerine dizilen baharatlıklardan birkaç baharatlığa dokundu. "Alerjin falan var mı? Ya da hoşuna gitmeyen?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Yok."

Aslında karabiber ve kimyondan nefret ederdim. Acı şeyleri de yiyemezdim hiç.

"Emin misin? Karabibere kötü bakıyorsun?" dedi karabiberi aldığı yere bırakırken.

"Bakmadım," deyip gözlerimi ona çevirdim.

"Baktın baktın," dedi beni taklit ederek.

Ekstra baharat eklemeden ocağı kapattığında Deniz servis etmek için menemeni teslim aldı ve bizi yalnız bıraktı orada. Ellerimi birbirine sürtüp tezgâha sırtımı dönerken gözlerimi Aral'a diktim.

"O bakış ne öyle?" diye sordu göz kırpıp.

Ellerimi arkamda tezgâha yaslayıp kalçamı da ellerime yasladım ve gözlerimi kahvaltı masası hazırlayan kalabalıkta gezdirdim.

"Markette bana iyi bir abi sayılmam demiştin," diye hatırlattım ona.

Aral'ın kendisinden küçük altı kardeşi vardı ve onları kendisi büyütmüşe benziyordu. Zor olmalıydı. Çok zor olmalıydı. Ben Alin bana her annemi sorduğunda yıkılıyordum ama beş aylık bir bebeğe kardeşlerinin yardımıyla tek başlarına büyütmüştü. Güneş ablanın neden onlara babalık ettiğini söylediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum.

"Ama sen iyi bir abisin," deyip gözlerimi ona çevirdim. O da bana bakıyordu. Gözlerinde öfkeli ama bir o kadar da hüzünlü bir ifade vardı. "Umarım Alin de büyüdüğünde beni iyi anar."

"Anacaktır," dedi emin bir sesle. "Sen de iyi bir ablasın."

"Eğer seninle tanışmamış olsaydım değilim derdim," dediğimde anlamayarak kaşları havalandı. Burukça gülümsedim. "Sen bana katil değilsin diyene kadar Alin'e karşı kendimi hep mahcup hissettim. Onu babasız bırakan bendim. Ama şimdi, o akşam haksızdım ama onu babasız bırakan ben değilim diyebiliyorum."

Kafasını salladı hafifçe. "Hadi sofraya geçelim."

"Geçelim," dedim onu onaylayarak. Birlikte kalabalığın yanına ilerledik. Güneş abla yan yana oturan çocuklara dikmişti parlayan gözlerini.

"Meleğim sen benim yanıma gel, Alin'in yanına Linacımız otursun," dedi ve Güneş abla kalabalığın içinde beni eliyle koymuş gibi bularak bana gülümsedi.

Kendimi bildim bileli yalnızlığımdan şikayetçiydim. Biriyle tanışsam adımı hatırlar mı diye merak ederdim, biri yanımda yürürken arkasında kalır yokluğumu fark eder mi diye merak ederdim. Yalnızlığımla birdim ama ondan hep ayrı durmak istedim. Şimdi bu evin içinde on bir kişiydik ve bulunmam çok da zor olmamıştı bu sefer. İsmim hatırlanıyor, halim hatırım soruluyordu ve günaydın diyebilecek birileri vardı artık.

Güneş ablaya gülümsedim içtenlikle. Fakat beni o kadar tanımadığından bu gülümsemenin ne kadar içten olduğunu ayırt edemeyebilirdi.

Alin'in yanına geçtim. Melek de kalkıp annesine ilerlemeden önce bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Aşırı sevimli bir kızdı. Farkında olmadan uzanıp yanağını okşadım. Alin'den alışkanlık olmuştu ama onun için henüz bir yabancı olduğumu hesap edememiştim. Hoşlanmaz diye düşünmüştüm ama o çenesini kaldırıp kıkırdadı bana.

"Nasılsın Linacım?" diye sordu hatta merakla. "Dayım belini incittiğini söyledi. Otururken yavaş otur. Belin acır."

O kadar sevimliydi ve annesine benziyordu ki gülümsemeden edemedim. Sandalyeye oturup onunla olan boy farkımızı azalttım. "İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın Melekcim?"

Ellerini dizlerime koydu biraz utanarak ama yüzünde sevimli bir ifade vardı. "İyiyim. Şey... Bir şey sorabilir miyim?"

Merakla gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Tabi," dedim kafamı sallayarak.

"Benim de ablam olsun olur mu?"

Böyle bir soru sormasını beklemediğim şaşırdım.

"Alincimin ablası var, Batı'nın da abisi ve ablası var ama benim kardeşim daha doğmadı."

Bunları söylerken çok dertli görünüyordu. Batı'nın abileri dayıları, ablası da annesi olduğundan o ikisini biraz kıskanmış gibi duruyordu ve bunu benden istemesi içimi ısıtmıştı.

"Olur," diyerek başımı salladım. "İstiyorsan senin de ablan olurum."

Gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. "O zaman bir şey isteyebilir miyim? Dayım sana sormadan yapamayacağımı söyledi."

Dayı diye bahsettiği Aral'dı. Diğerlerine isimleriyle birlikte hitap ediyordu hep. Ne istediğini merak ederek kafamı salladım.

"Saçlarına dokunabilir miyim?"

Beni ilk gördüğünden beri saçlarımı çok sevdiğini fark etmiştim ve muhtemelen Aral dokunulmasından hoşlanmadığım için ona bana sorması gerektiğini söylemişti. Aral'la benim hakkımda başka şeylerde konuştukları belliydi. Belki ilişkimiz ilerledikçe anlatırdı bana Melek'in kendisi.

"Dokunabilirsin."

Elini uzattı ve saçlarıma dokundu heyecanla derin bir nefes alıp. "Dayım dedi ki saçların doğuştan bu renkmiş. Keşke benim de saçlarım bu renk olsaydı."

"Seninkiler de çok güzel," dedim tüm samimiyetimle. Saçları parlak sütlü kahveydi. O güzel yüzüne yakışıyordu. Saçlarına dokundum ben de onun beğeniyle. "Annenin saçlarına benziyor aynı. Çok güzeller."

"Teşekkür ederim."

Aral yanımdaki sandalyeye oturduğunda ikimiz de bakışlarımızı ona çevirdik.

"Linacım benim de ablam olabilirmiş öyle söyledi," dedi Melek heyecanla.

Aral gülümsedi. "Sevindim adına. İyi bir ablan var artık."

Bu söylediği az önce konuşmamıza itafen olduğundan yüzümde buruk bir gülümse oldu.

Aral uzanıp Melek'in yanağını okşadı. "Annen seni bekliyor."

Dudak büzdü alınmış gibi. "Biliyorum, gidecektim zaten. Linacımla hep yan yanasın zaten."

Böyle bir çıkış beklemediğimden şaşkınlıkla Aral'a baktığımda o bu durum onu eğlendirmiş gibi duruyordu.

"Nereden çıktı şimdi o?"

Omuz silkti Melek ona bakmayarak. "Dün bana iyi geceler demeye gelmedin. Linacıma diledin değil mi?"

Muhtemelen bilmeyerek söylüyordu bunları ama Melek öyle deyince dün bana İyi geceler dilediği geldi aklıma. Aral ona uzanıp kendisine çekti ve dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Üzgünüm işlerim vardı evde değildim."

Melek yumuşamış gibi Aral'a döndü ve ellerini Aral'ın yüzüne koyup yanağına bir öpücük bıraktı. Bu görüntü sevimliydi.

Melek dayısının kollarından çıkıp "Afiyet olsun," dedi ikimize de ve annesine yanına adımladı.

Alin sanki çok uzağa gidiyorlarmış gibi Batı'ya el sallayarak yanıma geldiğinde gülümseyerek bana gelişini izledim. Seke seke yanıma gelip ellerini dizlerime koydu ve hafifçe zıpladı.

"Linacım ben kucağında yemek istiyoyum," dedi kollarını yukarı kaldırıp. "Kucak, kucak."

Ne zaman sevgiye ihtiyacı olsa bana 'kucak, kucak' dediği zamanları anımsadım. Küçüklüğünden kalma bir alışkanlıktı bu. Onu kucağına almak için uzandığımda Aral benden önce davrandı. Onu kaldırdı ve kucağıma bıraktı kolayca.

"Teşekkür ederim," dedim ama bir şey demedi. Sandalyesini çekip masaya yaklaştı.

Alin kucağıma yerleşip yanağıma bir öpücük bıraktı. Ben de onu öptüm. "Acıktın mı?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Peyniy yemek istiyoyum."

Kafamı salladım. Herkes yerleşmişti neredeyse. Alin'in yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına iterken Aral'ın sağındaki sandalye çekildi ve Şahin oturdu.

"Afiyet olsun," diyerek yerleşti. Herkes oturmuştu artık. Kahvaltıya hep birlikte başlandı. Önümdeki tabağa Alin için peynir aldım. Onun yiyebileceği parçalara böldüm. Alin elindeki küçük çatalla yemeye başladı.

"Biz tanışmadık," dediğini işittim Şahin'in. Alin'i kast etmişti.

Alin utanarak yanağını omzuma yasladı.

"Utanmana gerek yok," deyip saçlarını öptüm. "O Aral'ın arkadaşı."

Gözleri Aral'a çevrildi. Aral onu rahatlamak ister gibi gülümsedi ve göz kırptı ona.

"Şahin benim adım. Senin adın ne?"

"Alin," dedi kısık bir sesle.

Şahin'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Çok sevimlisin. Benim kardeşim olsana."

"Omas. Ben Linacımın kaydeşiyim," diye karşı çıktı ona Alin kafasını iki yana sallayıp.

"Olur olur," dedi Şahin sağ dirseğini masaya yaslayıp yumruğuna şakağını yasladı. Eğlendiği belli oluyordu.

"Lokantalardaki pofidik ekmeklere benziyor yanağı," dedi kendi kendine ve eğlendi bu fikirle. "Seni yiyeyim mi?"

Alin gülümsedi. "Beni yiyemezsin çünkü ben çocuğum."

Şahin kaşlarını çattı. "Nasıl ya? Nasıl olur bu?" diye hayret etti. Bu hayreti Alin'i güldürürken Şahin elini uzatıp hafifçe Alin'in yanağını dürtükledi yüzünde bir sırıtışla. "Şirinlere benziyorsun. Şirine."

Alin şirinleri tanıyordu. Artık televizyonda çıkmıyor olsa da filmini izletmiştim ona.

Alin gülerek "Gaygamey misin sen de?" diye sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Öyle bayılmam füze atsaydın."

Bu sefer gülümsememi bastıramadım. Şahin'in gözleri bana çevrildi. "Sana çekmiş asla altta kalmıyor. Maşallah."

Gülümsedim yalnızca gururla. Alin yaşına göre bence gayet zeki bir çocuktu. Bir ekmek dilimini tabağına küçük parçalar halinde bıraktım.

"Nasılsın?" diye sorduğunu işittim Şahin'in. Bu kez ciddi bir ifadesi vardı yüzünde. Dünü kastediyordu. Pek iyi ayrılmamıştık dün.

"İyiyim. Sen?"

Kaşları havalandı. "Üstüme iyilik sağlık. Taktın mı beni önce?" dedi gözlerini kısıp. "Dün hatırladığım kadarıyla yüzüme bakmıyordun."

"Üstüme çıkma hiç," dedim ben de kafamı iki yana sallayıp hafifçe.

Aral'ın açıklamasına ikna olmuştum ama altta kalacak değildim yine de. Ben de kendi açımdan haklıydım. "Aral'ın tanımıyorum dediği adam onun kırk yıllık dostu gibi ondan bahsetmeye başladığından beni bu konuda uyarmadığınız için ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum kısık bir sesle. Aral aramızda olduğu için bunu kısık sesle söylemiştim ama tabi ki o da duyuyordu. Gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi ama aramızdakini hallettiğimiz için ona kızgın değildim artık, o da biliyordu bunu. Yorum yapmadı, Alin'in tabağına peynir koyup kendi tabağına döndü.

Şahin haksız çıkacağını sezmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Bir kadınla asla tartışmaya girmemeliyim."

Kafamı iki yana salladım. "Cinsiyetle ilgili yok, haksızsan üste çıkmamalısın."

"Rabbim füze üstüne füze," dedi eliyle yüzünü kapatıp. "Resmen kendi evimizde iki gol yedim." Derin bir nefes alıp bana çevirdi yüzünü. "Dünü unutalım. Baştan başlayalım," dedi ciddiyetle.

"Bu ikinci oldu," diye hatırlattım ona. Kapıya gelen çocuğu kaçırdığında da baştan başlamıştık.

"Şansızlık var bu ara üzerimde. Merkür gezegenimin içinden geçiyor her halde. Var bir musibettik."

"Abdest al iki rekât namaz kıl," dedi Aral çayından bir yudum almadan önce.

"Ne münasebet? Ben abdestsiz dışarı adımımı atmam," dedi Şahin alaylı ama ciddi bir ifadeyle.

Aral inanmayan bir ifadeyle ona baktı.

Şahin tekrar bana çevirdi gözlerini. Bu sefer yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Memoli'nin de kusuruna bakma tekrardan," dediğinde neden ciddileştiğini anladım. Mahcup gibi de bir hali vardı. "Seni tanımıyoruz ve daha önce başımıza birkaç talihsiz olay geldi. Tekrar yaşanmasından endişe ediyor sadece."

Bu cümlesi Aral'ın gerilmesine sebep olmuştu. Boynundaki damarların bir anlığına kabarışını izledim. Çenesini sıkmıştı ama bu bir anlıktı. Şahin Aral'ın bu tepkisini fark etmedi mi yoksa umursamadı mı bilmiyorum ama devam etti. "Aral'la çok yakındırlar. Dayı çocukları sonuçta ve Aral dayısını çok sever, yani birlikte büyümüşler gibi bir şey diyebiliriz. Ben sonradan eklendiğim için biraz kıskanmıyor değilim kankamı."

Onun suçu olmadığından onun mahcup olması rahatsız hissettirdi bana.

"Üslubu hoş değildi ama söyledikleri yalan da değildi. Bana düşmanca davranmadığı sürece benden hoşlanmaması sorun değil benim için."

Ben olduğum ortamda soğuk bulunmaya ve insanların benden uzak durmasına alışkındım. Mehmet Ali de beni sevmese olurdu yani ama düşmanlık istemiyordum kimseyle aramda.

"Yok yok. Bence tanısan seversin," dedi Şahin tabağını bol yeşillikle doldururken.

Bir şey demedim. Kahvaltını devamı dertlerimizi karın altında donmaya bırakmışız, dışardan tamamen izole olmuşuz gibi iç açıcı ve gülümsetici sohbetler eşliğinde ilerledi. Bunda Güney'in, Şahin'in ve Deniz'in katkısı büyüktü. Deniz sert duruyordu ama hoş sohbet biriydi, özellikle Güney'e sataşmayı seviyordu. Bu da Güney'in daha çok espri yapmasına sebep oluyordu. Güney çok pozitif biriydi. Alınganlık göstermiyor her şeyden bir espri söküp çıkarıyordu.

Aral kahvaltı boyunca sessizdi. Şahin'in bahsettiği talihsiz olay mıydı onu sessizleştiren yoksa bugünün kritikliği mi bilmiyordum. Fakat bunu tek fark eden ben değildim, Şahin'in de gözlerinin sık sık Aral'a kaydığını görüyordum ama bu kimsenin dikkatini çekmesin diye konuyu özellikle Aral'dan uzak tutuyor gibi bir hali vardı. Konu

sürekli değişiyordu ve ben Aral'a takıldığım için konuyu takip edemiyordum. Ona ne düşündüğünü sormak istiyordum ama zamanı değildi hiç.

Dün benim için Çakırca olmuştu ve kardeşlerini uzak tuttuğu adamı, babasını karşısına almayı göze almıştı. Gergin olması normaldi aslında ama onun gergin olması tuhaf hissettiriyordu. Ben gerginken o gergin olmazdı hiç, o yüzden garipsemiştim belki de.

Hemen alıştın seni rahatlatmasına Lina.

Öyle yapmıştım. O kadar meraklıydım ki rahatlamaya, Aral sırtını gitmek için değil benim dayanmam için döndüğünde alnımı yaslamak istemiştim sırtına. Ama şimdilik erkendi, şimdilik sırtına bakmakla yetiniyordum.

Kahvaltı bittiğinde çocuklar oyun oynamak için Alin'i yanlarında odalarına götürdüler. Sofrayı toplamalarına yardım edecektim ama Güneş abla beni koltuklara götürmüştü doğruca. Kalabalıktan uzakta bir köşeye geçip oturduk.

Meraklı bakışlarımı yüzünde gezdirirken aramızdaki yastıklarından birini kucağına koyup dirseklerini ona yasladı.

"Linacım sen iyi misin?" diye sordu endişeli ve ilgili bir sesle. Gözlerimin içine bakıyordu. Neden bunu durduk yere sorduğunu anlayamadım. "Aral anlatmıyor ama Şahin'i sıkıştırdım bu sabah biraz. Dün karışmış ortalık. Korkmuş olmalısın."

Yüzünde saf merak ve endişe göğsümde bir sızıya sebep oldu. Dün çok endişelenmiş hatta bana endişeyle bakan bu kadının kardeşine bıçak çekmiştim. Ama o benim iyi olup olmadığımı merak ediyordu. Halbuki o akşam orada elini kana bulayan tek kişi bendim ama yine iyi olmayan bendim. Biliyordum iyi olmadığımı. Aral'ın bana sırtını döndüğünü düşündüğümden, bir anlığına yürüyemediğimden ve o üç çizgiden birini geçip hatta Aral'ın parmağında bir kesiğe sebebiyet verdiğimden beri iyi değildim. Annem olsaydı dizlerine üç kez yıkılmıştım bu sabaha kadar. Ama o da yoktu. Yıkılamıyordum da. Çünkü düşersem beni ayağa kaldıracağına güvendiğim bir omurgam da yoktu artık.

"İyiyim," diye yalan söyledim gözlerimi Güneş ablanın ojeli tırnaklarında gezdirirken. "Alışmam gerek sanırım böyle şeylere."

Aral kendi kardeşlerinin tehlikenin göbeğinde büyüdüklerinden bahsetmişti. Güneş abla ne ile karşı karşıya geldiğimi veya geleceğimi

benden çok daha iyi biliyor, tahmin ediyordu muhtemelen. Benim için endişelenmesinin sebebi de buydu. Sormak için kahvaltının bitmesini bilerek beklemişti sanırım, iştahım kaçsın istememişti sanki çok varmış gibi.

Yüzünde buruk bir ifadeyle uzanıp elimi tuttu. Kafasını iki yana salladı hafifçe. "Bu hayata alışmanı hiç istemiyorum Lina. Umarım bir an önce atlatırız bunu da."

Bu olayı atlattıktan sonra bir daha görüşür müydük acaba? Mesela bir kafede oturup kahve içsek arada güzel olurdu. Bebeği merak ederdim çünkü. Bir de Güneş ablayı.

Kafamı sallayıp "Umarım," diye bildim yalnızca.

Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye çalıştım. "Benim için endişelenme, üstesinden gelirim," dedim kendimden emin bir sesle. Keşke içten içe de bu kadar kendime güvenebilseydim. "Bazı insanlar böyle yaşar."

Güneş abla bana öyle bir baktı ki sanki o an içimi görmüş gibi hissettim. Elini uzatıp içi acıyormuş gibi yanağıma dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. Gözleri parladı, ağlayacak gibi duruyordu.

Kafasını salladı yavaşça. "Ne olursa olsun yaşamalısın," diye onayladı beni.

Yaşadığımız ağırlığın altında kalsak da yaşamaya devam ediyorduk hepimiz ve o an Güneşi abla kendi için değil bizim için çok içerlediğini gördüm gözlerinde. O an Güneş ablaya sarılma isteği doğru içimde ama yapamadım. O bir anne ve ablaydı ve hayatlarımızın zorluğu resmedilmişti gözlerimize. İster istemez ona güvenmekle kalmıyor, ona sempati besliyordum.

"Bana her şeyi, her zaman gelip anlatabilirsin," dedi eli hâlâ yanağımdayken. "Sıkışmış hissedersen, dinleyecek biri yokmuş gibi gelirse, çıkış yolu bulamazsan, unutma; ben hep burada olacağım." Bu cümleler burnumu sızlattı ama aynı zamanda iyi de hissettirdi. Tuhaftı. "Ben... böyle bir ortamda büyümek zorunda kaldım. Seni anlarım yani. Bilmediğim bir şey olsa bile dinlerim en azından. İçine atıp biriktirme. Ne olursa olsun, bizim ilişkimiz yalnızca ikimizi bağlar."

Minnettarlıkla gülümsedim ona. "Olur," dedim kafamı sallayıp. "Anlatırım."

Gülümsedi bana, ben de ona gülümsedim. Elini yanağımdan indirdi ve kendine gelmek ister gibi gözlerini sildi.

"Ay hamilelik duygusallık yapıyor," dedi gülümsemeye çalışarak.

Kafamı salladım. Hamileydi ve onu üzüp strese sokmak istemiyordum hiç. Zira bugün başlarına benim yüzümde bir şey gelirse kalkamazdım altından. Konuyu değiştirmek için gözlerimi etrafta gezdirdim. Geldiğimden beri ne Arte'yi ne de Cerbe'yi görmemiştim.

"Arte ve Cerbe evde değil mi?" diye sordum Güneş ablaya.

"Aral sabah ikisini de odasına götürdü. Arte ile anlaşıyordunuz en son, neden onu da götürdü bilmiyorum," dedi Güneş abla arkasına yaslanıp dirseğini koltuğuna sırtına dayarken.

"Aral dün eve gelmedi. Şahin ve Mehmet Ali'yle birlikteydiler sanırım. Sabaha karşı geldi, sonra eşofmanlarıyla çıktı bir daha. Koştu herhalde sise rağmen," diye mırıldandı. "Kafası çok dolu bu aralar, çok koşuyor."

Aral'ın dün Şahin ve Mehmet Ali ile buluştuğunu tahmin etmiştim. Muhtemelen bana uygun zamanda anlatacaktı. Öyle olmasını umuyordum. Koltuklara doğru biri ilerlediğinde gözlerimi bize doğru gelen kişiye çevirdim. Aral'dı. Gelip kendini yanıma bıraktı ve yavaşça ve bedenini bize doğru çevirdi. Sırtımı koltuğa yasladım, ablasını görebilmesi için.

"Bölmüyorumdur umarım," dediğinde kafamızı iki yana salladık.

Eski haline gelmiş gibiydi. Susturmuştu kafasındaki sesleri sanırım.

"Biz Lina'yla çıkacağız birazdan. Eve gelmemiz duruma göre geceyi bulabilir. Çocukları burada bırakacağım, Mehmet Ali dahil," diye açıklamaya başladığında Güneş ablaya, Güneş ablanın kaşları çatılmıştı.

"Mehmet Ali ile aranız mı bozuk?"

Ben Aral'ın profilini incelerken o kafasını iki yana salladı reddederek. Çocuklardan kastı kapıdaki polisler miydi yoksa daha çok özel koruma mı?

"Mehmet Ali burada kalırsa daha çok rahat ederim. Sanmıyorum buraya uğrayacaklarını ama her ihtimale karşı evin dışına çok çıkmayın. Herkes evde bugün zaten."

"Deniz de seninle gelseydi," dedi Güneş abla içi hiç rahat etmiyormuş gibi.

"Katılıyorum," diyerek konuşmaya dahil oldu Deniz. Karşımızdaki sehpaya oturdu yavaşça. Üstünü değiştirmişti. "Mehmet Ali kalacaksa ben geleyim. Sadece Şahin'le olacak iş değil."

Şahin, Deniz'in yanına ilişirken Kuzey ve Güney ayakta dikiliyorlardı.

Aral yüzüne dokundu. "İyi," dedi uzatmak istemeyerek. "Bakarız duruma göre."

Gözleri önce bana ardından ablasına çevrildi.

"Bu arada soran olursa Lina benim sevgilim," dedi gözlerini kardeşleri ve Güneş ablanın yüzünde gezdirip. "Piyasada, çevrede, eş dost, akraba, siz hariç herkes Lina'nın benim sevgilim olduğuna inanacak. Sadece biz bileceğiz gerçeği."

Güneş ablanın hafifçe kaşları çatıldı. "Piyasa?"

Bundan hiç hoşlanmamış gibi duruyordu. Hak da veriyordum. Aral babasından kurtulmak için o hiç istemediği kimliğini kullanacaktı. Bu benim de hoşuma gitmemişti ama Aral babasını kalkan olarak kullanmayı planlıyordu ve bu benim de korunacağım anlamına geldiğinden karşı çıkamıyordum ona. Ailem zaten tehlikedeydi ve ben onları korumak için yeterli değildim. Karşı çıkamıyordum.

"Lina'nın onlar için tehlike arz ettiğini düşünüyorlar ama henüz nedenini bilmiyoruz. Asaf açıkça babamı da etkileyeceğini söyledi. Lina tek başına küçük balık olabilir ama eğer benim sevgilim olursa büyük balıkları bile yiyebilir."

Deniz'in kaşları çatılmıştı. Anlamaya çalışıyordu Aral'ın anlattıklarını. "Lina'ya ve kendine çekeceksin tüm okları."

Kafasını salladı Aral. "Tüm oklar zaten Lina'ya dönüktü. Ben Lina'nın önünde durursam-" lafını Güneş abla kesti. "Babam da senin önünde durur." Yüzünde iğrenir bir ifade vardı Güneş ablanın. Onu ilk kez bu denli nefret duyarken görüyordum.

Aral kafasını salladı usulca. "Aynen öyle."

Deniz dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. "İyi bir strateji gibi duruyor. Babam Lina'yı hedef almadığı sürece geçerli ama."

"Alamaz," dedi Aral emin bir sesle. "Bir kere bulaştırdım onu bu işe. Hükümdar Çakırca geri çekildi, oğlunun sevgilisini gözden çıkardı dedirtmez kimseye. Keserse bana keser hesabını."

Kaşlarım çatıldı. Hesap kesmekten kastı neydi bilmiyordum ama hiç hoşuma gitmemişti bu. Beni korumak ya da babasına hesap sormak için bu kadar ileri gitmesi hiç hoşuma gitmiyordu. İşler o raddeye

gelecek olursa boş boş oturacak değildim ama şimdilik sessiz kalmayı seçtim.

"Aral haklı," dedi Güneş abla sıkıntıyla bir nefes alıp. "Aral belli ki ilk adımı atmış zaten. Lina bir kere Aral'ın sevgilisi olarak tanınırsa babam zarar veremez ona. Bir sıfır mağlup şu an Aral'a."

Babaları tuhaf bir adamdı ve anladığım kadarıyla narsist bir kişiliğe sahipti. Aral onlara takıntılı olduğundan da bahsetmişti. O an Aral'a kardeşlerinin isimleri birleştiğinde Dünya'yı anımsattığını söylediğimde gerildiğini anımsadım. Onların ismi bir dünyayı anımsatıyordu ve onlara bu isimleri veren adam Hükümdar Çakırca olmalıydı. Bu çok kibirli ve ironikti. Dünyaya sahip olmak isteyen bir adamdı belki de ama biri hariç hepsi kaçmıştı ondan.

"Ekin ne olacak?" diye sordu Deniz gözlerini Aral'a çevirerek. "Babam sana sırtını dönemez ama Ekin için geçerli değil bu durum. Satar seni."

Aral'ın çenesinin kasıldığını izledim yine. "Satmayacak," dedi yine. "Kaçmayışımı izlemek istiyordu hep. En azından bir süre uzaktan izleyecektir."

İç çekti sıkıntıyla Güneş abla. Elini saçlarına götürmüştü. "Bu çocuk ne istiyor aklım almıyor benim," dedi küskün bir sesle. "Sana nasıl yapar bunu ya?"

"Halledeceğim abla," dedi Aral gözlerini yerde gezdirirken. "Ona da göstereceğim görmek istediği abiyi. Sırası gelecek her şeyin."

Görmek istediği abiden kastı neydi bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını sezmiştim. Aile olayları karışıktı ve şimdi en de ayağına dolanmıştım Aral'ın.

Aral'ın gözleri bana çevrildi. "Sessizsin," dedi gözlerime bakarak. Bu halimi garipsemiş gibiydi.

"Dinliyorum," dedim gözlerine bakarak. "Anlamaya çalışıyorum."

Çünkü sen anlatmıyorsun diye geçirdim içimden.

Yüzünde aklımı okumuş gibi silik bir gülümseme belirdi. "Zehir gibi bir kavrama yeteneğin var. Anladığına eminim."

Ellerini dizlerine sürttü sonra. Sol kolundaki saate baktı. "Çıkalım biz."

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Hep birlikte ayağa kalktık. Deniz ve Şahin de ayaklanırken Şahin'in gözleri Aral'ın üzerindeydi.

"Memolicim gönül koymasın?"

"Koymaz koymaz," dedi Aral.

Aramız iyi demişti ama dünden bozuktular sanki birbirlerine. Bana öyle gelmişti.

"Alin'e bakıp geleceğim," dedim Aral'a.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Yanından ayrılıp odalara çıktım. Melek'in odasında buldum onları. Alin'i öpüp okula gittiğimi söyledim. Benden evdeki birkaç oyuncağını rica etti. Ona el sallayarak koridora geri çıktım. Gözlerim Aral'ın odasının kapısına takıldı. Kapalıydı. Neden Arte'yi de kapatmıştı anlamamıştım. Halbuki dün iyi anlaşmıştık, biraz daha bana alışsa iyi olurdu.

Merdivenleri indiğimde Mehmet Ali'nin geldiğini gördüm. Kapı açıktı eşikte dikiliyorlardı ve hepsi bir sigara yakmıştı. Göz göze geldiğimizde ifadesizce baktı bana. En azından artık düşman gibi bakmıyordu. Montumu giyinmek için vestiyere ilerledim. Kuzey kapıya yakın durduğundan uzanıp bana verdi montumu yukarı uzanmamam için. Teşekkür ederek aldım ve hızlıca üzerime giydim.

"Abimi pişman etme," dediğinde Kuzye'in ela gözlerine baktım. "Abim alışık el uzatmaya. Onu seni koruduğu için pişman etme Lina."

"Etmem," dedim kafamı sallayıp. Ben bana yardım eden eli ısıracak biri değildim.

Kafasını salladı yavaşça. Çok konuşan biri değildi Kuzey, genel de gözlem yapıyordu ve düşünerek konuşuyordu. İkizinin tam tersiydi ve Aral'a karşı duyduğu saygı ve sevgi daha çok hayranlığa benziyordu.

Botlarımı da giyip dışarı çıktığımda gözler bana çevrildi. Sigaralarını bitirdi hepsi. Hep birlikte verandadan indik. Deniz ve Şahin ilerde Mehmet Ali arkamızdaydı. Aral yanımda yürüyordu. Ayağım bir taşa bastığımdan kayacak gibi oldum ama bir kol refleks gibi belime dolanınca yerimde sabitlendim.

"Yavaş," dedi Aral. "İğneyi de olmadın sakatlanacaksın yine."

O diyene kadar iğnenin varlığını silmiştim hafızamdan ve şu an geçmişti artık.

"İyiyim, ağrım yok," dedim.

Elini belimden çekmeden arabasına ilerletti beni. Rahatsız etmedi bu beni çünkü bu duruş belimi de rahatlatmıştı, postürüm daha dikti ve yükümü ona verdiğimden daha hafiftim.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Doğruca ileri bakıyordu.

"Neden Arte'yi kapattın odana? Aramız iyiydi?"

Başını eğdi ve bana baktı. Diliyle alt dudağını nemlendirdi. Dudakları soğuktan pembeleşmişti yine. Düşünüyor gibiydi bir süre yüzüme baktı sadece.

"İzleri gördüm," dedi sonunda kafasında tartıp.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne izi?"

Belimdeki eli kaydı ve sağ göğsümün altındaki kaburgalarıma dokundu. "Diş izleri."

Ürperdim. Dün Ahmet Bey belime bakarken kazağımı südyenime kadar kaldırmıştım ve Aral da oradaydı. Diş izleri aklıma gelmemişti o sırada ama Aral onları fark etmiş, ben kahvaltıya gelmeden önce Arte'yi de odasına kapatmıştı muhtemelen.

"Kendi izlerinle barışıksın ama başkasının izleri seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum hâlâ gözlerine bakarken.

"Sen dersini köpeklerden uzak durmakla almışsın. Kendi dersime neden çalıştırayım seni?" Deyip arabasının kapısını açtı ve binmemi bekledi.

Beni maruz bıraktığı için vicdan mı yapmıştı? Kuzey'in söyledikleri kulaklarımda tekrar etti kendini.

"Daha önce köpeklerle bir arada kalmama gerek yoktu. Bu yüzden uzak durmak en basit seçenekti," diye açıkladım kendime çıkardığım dersi. "Ama artık yan yana olacağız ve evine girip çıkacağım. Onları kapatıp duramazsın. Senin dersinle bir problemim yoktu benim."

Yüzünde memnun bir gülümseme olurken kafasını salladı hafifçe. "İyi o zaman."

"İyi o zaman," dedim ben de açtığı kapıdan içeri girip oturdum.

Kapımı kapatıp arabanın etrafından dolanırken bizimle gelmeyecek olan Mehmet Ali'ye ilişti gözlerim. Aral da ona dönmüştü. Onunla bir şeyler konuştu ve birbirlerinin sırtına vurarak ayrıldılar. Arabaya bindiğinde Mehmet Ali gergin görünmüyordu artık.

İki araç hızla bahçeden çıktığımızda "Nereye gidiyoruz?" diye sordum Aral'a. Güneş henüz yeni doğuyordu.

"Önce Yiğit'le buluşacağız. Sonra ya biz Asaf'ı bulacağız ya da Asaf bizi."

Gerilmeme sebep oldu son cümlesi. Tırnaklarımı pantolonuma sürttüm. Buradan işlek caddelere çıkmak bile yarım saat sürdüğünden arkama yaslandım ve dışarısını izledim rahatlamak için. Arabada kısık

sesli bir müzik çalıyordu, gözlerimi kapattım karanlık ormana bakmak istemeyerek.

Uyuya kalmıştım. Ne kadar uyudum bilmiyordum. Uyurken soluma dönmüştüm, gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Aral'ın profili olmuştu. Sakin bir ifadeyle araba kullanıyordu. Güneş beyaz bulutların arkasındaydı ama ışıldıyordu. Yüksek binaların içerisindeydik, kar atıştırıyordu. Beşiktaş taraflarına geldiğimizi fark ettim, deniz sağımda kalmıştı. Onu görmemek için soluma döndüm biraz daha.

"Yine kafede mi buluşacağız?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Ortaköy'e doğru gidiyor sanırım.

Gözleri bir anlığına bana çevrildi. Kafasını salladı hafifçe. "Sevdiğim bir kafe var buralarda."

Manolya'ya da sık sık gittiğini söylemişti. Genelde Beşiktaş taraflarında takılıyor gibi duruyordu.

"Hep bu taraflarda mı vakit geçiriyorsun?"

Kafasını salladı hafifçe. "Genelde eve yakın yerlerde olurum."

Eve yakın yerlerde olmasının sebebi bir şey olursa yetişmek için miydi? Şimdi evdekilere bir şey olsa yetişebilir miydik? Yetişmemize gerek yoktu ama. Polis vardı o kadar, bir de takıntılı bir babaya sahiplerdi. Alin de Çakırcalar da iyi olacaklardı. Aral haklıydı kendimi düşünmeliydim. Bugün ikimizdik hedef. Öyle olmalıydık ve halledebilirdik. Aral sakindi, ben de öyle olmalıydım. Soğukkanlılık hayat kurtarırdı.

Arabayı denize kıyısı olan bir kafede durduğunda koltukta dikleştim. Aral kemerini çözdüğünde ben de açtım kemerimi. Elimi kapıma uzattım ve açtığımda içeriye kar kokusuyla birlikte soğuk bir hava doldu. İçerideki sıcak havaya alışan bedenim soğuk havayla gerildi. Otoparkın zemini çakıl taşlıydı. Çakıl taşları kar yağınca baş belası olabiliyordu, yere sağlam basarak indim arabadan. Aral arabanın etrafından dolandı ve birkaç adım uzağımda durup elini uzattı bana. Artık sevgili gibi davranacağımızı anımsayarak uzattığı elini tuttum. Elleri sıcaktı her zamanki gibi, sol elim sağ eli içine yerleşti, parmaklarım birbirine bir çarkın dişlileri gibi yerleşti. Yanına adımladım yavaşça.

Onun gözleri yüzümde geziniyordu. Rahatsız olup olmadığımı ölçüyor gibiydi.

"Bunu sürekli yapmak zorunda değiliz ama ara ara yapmamız iyi olur," dedi tam yanında durduğumda. Sevgili olduğumuza gözleri üzerimizde olan insanların ikna olması iyi olurdu. "Elimi tutmak iyi hissettirmediğinde elimi bırakıp koluma girebilirsin." Soğuktan kuruyan dudaklarını diliyle nemlendirdi. "Rahatsız olursan bilmeme izin ver."

Kafamı salladım. Rahatsız olmuyordum elimi tuttuğu için. Başından beri de sorun olmamıştı elimi tutması, zira daha önce ben de tutmuştum elini. Alışkın değildim biriyle el ele gezemeye ama sorun değildi bu da.

Kafasını salladı ve adımlarını kafeye yönlendirdi. El ele otoparktan çıkıp kafenin girişine ilerlerken otoparka giren aracın tekerleri altında ezilen çakıl taşlarının sesini işittim. Omzum üzerinde arkama baktım göz ucuyla. Şahin'in arabasıydı, Aral'ın arabasının yanına park etti ve Deniz'le birlikte indiler. Aral onların geldiğini fark etmiş gibi adımlarını yavaşlatmıştı.

"Asaf buluşmak isterse nasıl haberin olacak?" diye sordum kafamı kaldırıp yüzüne bakarak.

O da bana baktı. "Mafyaya ya da organizasyona çalışan insanlar her yerdedir Lina," deyip gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra bana baktı yine. "Sıradan vatandaşla doğrudan işleri olmaz ama içlerinde mutlaka gözleri olur."

Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslattım. Babam da böyle bir adam olabilir miydi? Sıradan bir vatandaş gibi görünen biri.

"Yani bizim nerde olduğumuzun haberi ona gidecek?"

Dudaklarında çabuk kavradığım memnun bir gülümseme belirdi, kafasını salladı. "Öyle."

"Peki sen?" diye sordum merak ederek.

"Ben ne?"

"Sen, istediğinde birinin nerede olduğunu bulabilir misin? Mesela beni?"

Gözlerime baktı. "Bulunmamı istiyorsan bulurum."

Kendinden emindi bunu söylerken. Kendine olan güveni, elimi tutan eli istemsizce üzerimdeki gerginliği azalttı. Asaf peşimdeydi ve olur da bir şekilde ortadan kaybolacak olursam beni bulacağından bu kadar emin olması iyi bir teselliydi benim için. Ben küçükken saklambaç

oynamaktan korkardım. Kimseyi beni bulmaya gelmeyecek diye. Ama şimdi beni hep bulacak biri var gibi hissettim.

"Ortalıkta olmazsam kendi isteğimle saklanmamışımdır," dedim gözlerine bakarak. "Bul beni o yüzden. Tamam mı?"

Yüzünde bir gülümseme oldu, kafasını salladı. "Bulurum seni."

Şahin ve Deniz bize yaklaştıklarından Aral adımlamaya başladı tekrar. Onunla kafeden içeri girdim. İsmini dalgınlığımdan okuyamamıştım ama içerisinin dizaynı güzeldi. Sabah saatleri olsa da pek çok insan Pazar kahvaltısı etmek için buraya akın etmişti, tıklım tıklımdı içerisi.

Sigara içtikleri için açık alanda bir masaya ilerledik. Kalabalık masalar arasında ilerlerken o an duyduğum ıslıkla çalınan bir melodi olduğum çiviledi beni. O melodi o kadar tanıdık ve ürpertici geldi ki tüylerim diken diken olurken yerimden bir milim dahi kıpırdayamadım. İçimde bir tedirginlik delicesine bir korku peyda oldu aniden. Kalp atışım hızla atmaya başladı, nefesim ağırlaştı. Bedenimi tonlarca ağırlıkta hissettim. Panik atak mı geçiriyordum yoksa?

Aral durduğum için durmuştu, yavaşça bana dönüşünü izledim. "Lina?"

İçimdeki tedirginlik ve endişe bir anda belirmiş tüm bedenimi kaskatı etmişti. Bu da neyin nesiydi? Aral'ın gözlerini görmek isteyerek başımı kaldırdım. Neden bu kadar tedirgin hissediyordum? Siyah gözlerine baktım. Onun siyah gözleri sakindi. Neden bu kadar korkmuş hissediyordum?

"Aral," dedim yardım ister gibi.

Yüzümü gördüğünde kaşları çatıldı.

"Islık," dedim ellerim titrerken. "Seni de tedirgin etti mi?"

Kaşları arasında derin bir yarık açılırken o melodi kalabalık arasında tekrar edildi biri tarafından. İrkildim ve Aral'ı elini sıktım. Aral kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırıp sesin kaynağını arar gibi etrafta gezdirdi. Şahin ve Deniz'in yanımızdan ayrıldılar. İçimde anlam veremediğim bir tedirginlik, korku peyda olmuştu. Zihnim bulanmış kafamın ön kısmı uyuşmuştu. Sağ elim başıma giderken gözlerimi kapattım.

"Lina," diye seslendi bana Aral ama sesi suyun altından geliyordu sanki.

Elini sıktım ve ona doğru bir adım attım. "Elimi bırakma," dedim endişe içimi sararken.

Kafamı göğsüne yasladım ona sığınır gibi. Panik atak mıydı bu geçirdiğim emin olamıyordum. Daha öncekilere benzemiyordu. Başka bir şeydi bu.

"Lina bana bak."

Sıcak elini çenemde hissettim, kafamı kaldırdı yavaşça. Gözlerimi araladım. Bana eğilmiş gözlerime bakıyordu. Sakindi gözleri ama endişeyi seziyordum.

"Nasıl hissettiğini anlat bana. Anlatmazsan yardımcı olamam."

Yutkundum. "Bilmiyorum," dedim. "Çok endişeliyim, korkuyorum ama neden bilmiyorum."

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Tarif edemezdim. Tuhaftı. Daha önce böyle hissetmemiştim. O melodi beni neden böyle kötü etkilemişti bilmiyordum ama daha önce duymuş gibiydim.

"Ben," dedim zorlukla. "Sanki suyun altında gibiyim."

Kaşları çatıldı. Gözlerinde anlam veremediğine dair bakışlar vardı. Ben de anlam veremiyordum. Ben sevmezdim denizi. Suyun altına girmemiştim ki hiç. Sağ elimle gömleğini kavradım düşmekten korkar gibi. Aral iyi olmadığımın farkındalığıyla üzerime eğildiğinden beni kucağına alacağını anlamış, elimi bıraktığı için boşluğa düşme hissi daha çok tedirgin ederken içimi kollarımı boynuna sarmıştım. Tanıdık bir koku ve sıcaklı kucaklarken beni, yüzümü omzuna yasladım.

"Bu... Panik atak mı?" diye mırıldandım kalbim deli gibi korkuyla çarparken. "Daha önce bu kadar tedirgin hissetmemiştim."

"Sorun yok Lina," dedi sakin bir sesle. "Her şey yolunda."

Her şey yolunda.

Aral kafeden beni kucağında çıkardı, kar üzerimize yağarken soğuk hava yüzüme vurduğunda daha iyi hissettim ama botlarının altındaki karın hışırtısı tüylerimi ürpertti o an. Gözlerimi arkasında bıraktığı ayak izlerinde indirdiğimde varlığından bile haberdar olmadığım karanlık bir anı boğazıma çöker gibi zihnimin ortasına düştüğünde kalbim sıkıştı. Hissettiğim korkunun sebebiydi bu anı. O anki korkuyu iliklerime kadar hissediyordum şimdi.

Henüz küçüktüm, kaç yaşlarındaydım bilmiyordum. Ellerim küçüktü ve yara bere içindeydiler. Minik ellerimde kan kurumuştu, hıçkırarak ağlarken beni taşıyan adamın boynuna sarılıyordum sıkıca. Korkuyla

çırpınan kalbim rahatlamıştı bir nebze. Kurtulmuştum artık ama o melodi, o beni korkutan melodiyi çalmaya devam ediyordu biri. Bakma bir tanem diyordu tanıdık bir ses sonra bana. Öyle yapıyordum. Etrafıma bakmıyordum ama korktuğumdan gözlerimi de kapatamıyordum. Yeri izliyordum ağlayarak. Beni taşıyan adamın arkamızda bıraktığı kan gölünün ayak izlerini beyaz karda bıraktığını görüyordum. Kanı görmek istemediğimden kafamı boynuna gömüyordum o adamın. Korkuyor musun diye soruyordu adam saçlarıma bir öpücük bırakırken. Artık korkmuyorum babacım diye karşılık veriyordum.

"Yere indir," dedim irkilerek başımı Aral'ın omzundan kaldırırken. "Yere indir beni."

Aral muhtemelen kireç gibi olan yüzüme bakıp beni yavaşça yere bıraktığında bir iki adım geriye sendeledim. O anı neydi? Ne zamana aitti? Neden birdenbire hatırlamıştım? Islığı çalan kimdi? Neden ellerim kan içindeydi? Neden babam arkasında bir kan gölü bırakmıştı? Babam mı kurtarmıştı beni? Kimlerden kurtarmıştı?

"Lina," dedi Aral, açtığım mesafeyi kapatmaya yeltendiğinde geriye bir attığımda olduğu yerde durdu.

Şiddetle inip kalkan göğsüm içinde atan kalbimi kulaklarımda hissediyordum. Kendime gelmem gerekiyordu. Sakinleşmeliydim. Neden Aral'dan kaçıyordum ki? Neden bana dokunmasını istemiyordum? O anıyla mı ilgiliydi bu tedirginlikte?

Aral yerinden kıpırdamadan beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça elini uzattı. "Yaklaşmam sana istemiyorsan," dedi yumuşak bir sesle. "Elimi tut ama. Düşeceksin. Kalp atışların çok düzensiz, bayılabilirsin."

Yutkundum. "Bir şey hatırladım," dedim burnum sızlarken. Neden bu kadar korku dolu bir anım vardı? Neden ağlama hissi oluşturuyordu içimde? Neyim vardı?

Kafasını iki yana salladı Aral. "Önemli değil. Buradasın. Benim yanımdasın. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Sakinleşmeliydim. Kendime gelmeme gerekiyordu. Düzgün düşünemiyordum. O ıslık sesi tetiklemişti bir anımı ve unuttuğum bir anım gün yüzüne çıktığı için tetiklenmiştim. Sorun yoktu. Tehlikede değildim. Geçip gitmiş bir anıydı, kaçmama gerek yoktu.

Burnumu çektim ve elimi uzattım. Sağ elim sol eli içinde kayarken kıpırdamadı yerinden beni korkutmak istemiyor gibi. Sarılmak istiyordum. Biri bana sarılsın istiyordum. Birkaç adımda ona yaklaştım ve alnımı göğsüne yasladım. "Aral," diye fısıldadım. Sesim gömleğinin açıkta bıraktığı teninde dağıldı.

Aral sanki beni anlamış gibi sol elini kafamın arkasında koyup beni göğsüne daha çok yaslarken sağ kolu omuzlarıma sararak bana sarıldı. Panik atak geçirmeye başladığımdan beri yanımda o vardı. Kokusu, dokunuşu ya da varlığı beni her seferinde daha kolay sakinleştirmeye başlıyordu. Her seferinde onu kendimle daha çok bağdaştırdığım da artık sakinleşmek için ona ihtiyaç duymaya başlayacaktım çünkü koşullanmaya başladığımı hissediyordum. Sakinleşmek için ona ihtiyacımın olması tehlikeli bir durumdu ama şu an için en son derdim buydu. Onun beni sakinleştirmesine ihtiyacım vardı. Yalnızca nefesime odaklandım. Aral'ın kalp atışları normalde nasıldı bilmiyordum ama onun da hızlanmıştı biraz. Dikkatimi dağıtmak için kalp atışlarını saymaya başladım. Göğsü inip kalkarken sıcak nefesi saç diplerimde dağılıyordu.

"Panik atak geçiriyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Geçecek birazdan."

Teselli vermekte ve birilerini sakinleştirmekte iyiydi. Fakat hatırladığım şeyler yenilir yutulur türden değillerdi. Bir ıslık sesiyle tetiklenen bu anı sıradan bir anı değildi. Hissettirdikleri sıradan şeyler değildi. Üstelik net olarak da hatırlamıyordum. Görüntü o kadar bulanıktı ki tül perde arkasından izliyordum sanki. Neden kan gölü vardı arkamızda? Neden babamın beni kurtardığını düşünmüştüm? Kimden kurtarmıştı beni? Neden suyun altında gibi hissetmiştim?

Göl.

Zihnimde beliren görüntü tüylerimi ayağa kaldırırken nefesim tekrar hızlanmaya başlamıştı.

"Bu atak değil Aral," dedim burnum gömleğinin yakalarının açıkta bıraktığı tenine nefesim çarparken. "Bu bir vurgun."

Zihnimin derinliğine bir melodiyle hazırlıksız dalmış, vurgun yemiştim. Bilincim bulanıyordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Ben... boğuluyorum Aral."

Gözlerim kararmaya başladı. Elimi kaldırıp gömleğine tutundum. Düşeceğim diyemedim Aral'a. Karanlığın içine düştüm.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey beyaz florasan lamba oldu. Bugün güne üçüncü kez gözlerimi açıyordum ve bugün bir türlü bitmiyordu.

"Baba," diye mırıldandım farkında olmadan.

Zihnim bulanıktı. Karma karışıktı kafamın içi. Görüş açıma bir adam girdiğinde net göremiyor olsam da Aral olduğunu anladım.

"Lina," dedi. Onun sesiydi. "Duyuyor musun beni?"

Kafamı salladım. Ne olmuştu? Bayılmış mıydım?

"Ne oldu?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

"Bayıldın ama iyisin, hastanedeyiz," dedi sakin bir sesle ve tane tane konuşarak.

Dirseklerini yatağa yasladı ve kafasını eğdi rahatlamış gibi. Ellerini kafasının arkasına koydu. Saçlarına daldırdı parmaklarını sonra kafasını kaldırdı ve bana baktı. Neden bu kadar endişelenmişti?

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu.

"Ben... İyiyim galiba," dedim kafamı toplamaya çalışarak.

Panik atak geçirmiştim sanırım. Yüzümdeki saçımı kulağımın arkasına götürdüğüm sırada zihnime bir bir düştü yaşadıklarım. Yutkundum. Bir ıslık sesi duymuş sonra korkuya kapılmakla kalmamış, varlığından dahi haberimin olmadığı ve geçekliğinden emin olamadığım bir anı hatırlamıştım. Babamla ilgiliydi. Benimle ilgiliydi.

Kalbimin yine ritmi bozulacak gibi oldu ama kendimi telkin ettim. Sorun yoktu. Geçmiş bir anıydı. Korkmamı gerektirecek bir şey yoktu.

"Dört saattir bilincin kapalı," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Yüzünü göremiyordum. Bu hiç hoş değildi.

"Duyduğun melodiyle tetiklenerek bastırmış olduğun bir anını hatırladığın için bilincini kaybettin," diye açıkladı durumumu. "Ama iyisin şu an."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim yutkunmadan önce. Dört saattir bilinçsizce uyuyordum ve bunun sebebi bastırdığım bir anıyı aniden hatırlamış olmanın zihnimde aşırı yüklenmeye sebep olup kısa devre yapmış olmasıydı. İnsan zihni elektrikli bir makineden farklı değildi. Üstelik tamamen yaşamaya odaklıydı. Onunla yaşayamadığı anıyı öyle bir gömerdi ki derinlerine hiç yaşanmamış sayardı. İşten ben o gömdüğüm anıyı bir melodinin peşine takılarak istemeden derine dalarak çıkarmış burgun yiyerek zihnime kısa devre yaptırmıştım.

"Kim çaldı o ıslığı bulabildin mi?" diye sordum sakince.

Sesim sakin olsa da tüylerim diken diken olmuştu yine.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır," deyip yüzüne dokundu yorgunca. Onu endişelendirmiş olmalıydım. Başına iş üstüne iş açıyordum. "Ama bunun başına geldiği zaman hiç hoşuma gitmedi."

"Kasti miydi?"

"Asaf'la karşı karşıya geldikten sonra tam da davet gününde bu melodiyi duymuş olman tesadüf gibi gelmiyor."

Takip edildiğimiz için birinin o melodiyi duyabileceğim kadar yakınımda olabileceği fikri önceden ütopik gelse de artık hayatımın bir gerçeğiydi. O kafeye girmeden önce demişti Aral, bizim haberimizin Asaf'a ulaşacağını hatta.

"Bunun beni tetikleyeceğinden emin olamazlardı ki," diye mırıldandım.

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Anılarını tetikleyeceğinden emin olamazlar ama kendilerini hatırlatmak için yapmış ya da şansını denemek istemiş olabilirler. Ya da hatırladığın şey neyse onu hatırlayıp hatırlamadığını denemek için."

İç çektim sıkıntıyla. Aral'ın seni neyi bildiğini de neyi bilmediğini de bilmiyorsun dediği anı anımsadım. Artık ne demek istediğini biliyordum. Birileri bildiklerimden korkuyordu ve ben henüz neyi bildiğimi bile bilmiyordum ama onlar için ciddi bir tehlike olduğum açıktı. Daralmış gibi hissederek yatakta kalkmak istediğimde Aral ayağa kalktı ve dikelmem de yardımcı oldu bana.

"Gözlüklerimi verir misin?" dedim yakınımda dursa bile hâlâ yüzünü net seçemezken.

Yatağın ucuna ilişirken komodine uzanıp gözlüklerimi aldı ve yüzüme taktı nazikçe. Her şey netleştiğinde onun siyah gözlerini artık net bir şekilde görebiliyordum.

"Haklı çıktın," dedim gözlerine bakarken. Yüzü izledi yalnızca. "Ben neyi bildiğimi bilmiyorum galiba gerçekten." Dudaklarımda alaylı bir gülümseme belirdi. "Dün hiçbir şey bilmediğime çok emindim. Daha bu sabah unutamadığımla övünüyordum bir de. Ne ironi ama."

Aral'ın kaşları çatıldı hafifçe. "Elinde olmayan şeyler için de kendini suçlayacaksan çok işimiz var."

Anlayışlıydı yine. O hep sakindi ve anlayışlıydı. Benden saklıyor diye bıçak çekmiştim bu adama, yüzüne hiçbir şey bilmiyorum sen güven bana diye bağırmıştım. Şimdi ise aslında hafızamın tam olmadığını öğrenmiştim. Ben neyi bilmediğimi bilmiyordum, ben neyi bildiğimi bile bilmiyordum. Bir şeyler dönüyordu etrafımda ama ben anlamıyordum. O bana hiç kızmıyordu. Belki kızsa rahat ederdim.

"Sormayacak mısın ne hatırladığımı?"

"Bilmem gerekmiyorsa anlatmak zorunda değilsin," dedi gözlerime bakarak. "Hatta bilmem iyi olsa bile iyi olmadığı bariz bir anını anlat diye zorlayamam seni."

Kalbimde yine o sıcaklığı hissettim. Niye bu kadar anlayışlı olmak zorundaydı? Bilerek mi yapıyordu? Ellerimi sıktım, tırnaklarıma etime batarken gözlerimi ellerime indirdim.

"Benim babam... galiba gerçekten kötü bir adam."

Fakat öyle hiç öyle hissetmiyordum. Benim babam kötü biri olamazdı ki. Hep mecbur bırakıldığı için organizasyona girebilmiş olabileceğini düşünmüştüm. Belki de annemin tedavisi için mecbur kalmıştır demiştim çünkü o karıncayı bile incitmeyen bir adamdı. Nasıl o kanlı botlarla yürürken dimdik durmuş, beni rahatlatabilmişti? Ben babamı tanımıyor muydum gerçekten?

"Ne zaman yaşandığını hatırlamıyorum ama çok korktuğumu hatırlıyorum. Bir göl vardı sanırım. Kışın ortasıydı. Küçüğüm epey, ellerim kan içinde kalmış, babamın boynuna sarılmışım, beni kucağında taşıyordu. Ayak izleri," deyip sustum. Tırnaklarımı etime daha çok batırdığım sırada Aral'ın uzun parmakları sağ avucumdan içeri girdi, açtı parmaklarımı, artık onun parmağını sıkıyordum. Dişlerimi sıktım. "Ayak izlerinde kan taşıyordu... O melodiyi çalan kişiye bakmamı istemedi babam, yere baktım. Yer kanlı ayak izi doluydu Aral. Ben... babamı hiç tanımıyorum galiba."

Sol eli çenemi tuttu ve kafamı kaldırdı. "Bana bak."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Siyah gözleriyle buluştu gözlerim usulca. Elini indirdi.

"Hatırladıkların bununla sınırlıysa bu hiçbir şeyi açıklamaz," dedi net bir sesle. Beni teselli etmek istediğini biliyordum. Ama hangi iyi adam arkasında kanlı ayak izi bırakırdı ki? "Neyi bilmek istiyorsan öğren diye elimden geleni yapacağım. İhtimalleri kesin sayıp boynunda gezdirme Lina. Kesinleşmeyen hiçbir ihtimal için üzülemezsin."

Kafamı salladım yavaşça. Şimdi oturup üzülmenin de kahrolmanın da zamanı değildi. Bu anımın ne olduğunu bilmiyordum ama bu anının beni bir yerlere vardıracağını biliyordum. Tetiklenmiştim bir kere, belki zamanla daha çok şey hatırlardım. Eğer annem uyanmış olsaydı ona sorabilir ve içimi bir parça olsun rahatlatabilirdim.

Kafamı kaldırıp Aral'a baktım. "Ben onlarla yaşamayıp sildiğim anılarımdan ötürü bu adamlar için tehlikeliyim yani öyle mi? Hatırlayıp hatırlamadığımı test ettiler ve ben tepki gösterdim."

Kafasını iki yana salladı. "Hatırlamadığını bilmeden önce de senin peşindeydiler. Bir şey değişmeyecek. Endişelenme. Planımız değişmedi."

En azından planımız değişmemişti. Bu iyi bir şey olmalıydı. Hem Aral için bu bir şey ifade etmemiş gibi duruyordu. Hâlâ aynı taraftaydık. Gözlerimi ellerime indirdim yine. Farkında olmadan serçe parmağını okşadığımı fark ettim o an. Parmaklarımı durdurdum.

"Annemi görsem olur mu?"

Annemin olduğu hastanede yattığımı hastanenin adının basılı olduğu çarşaftan anlamıştım. O an annemi görmeye o kadar ihtiyacım varmış gibi hissetmiştim burnum sızladı. Ne oluyordu bana böyle? Hiç normal değildi. Panik atak geçirip durmak beni hassaslaştırıyor muydu? Yoksa Aral'ın varlığı mı beni çözüyordu bilmiyordum.

"Olur."

Kafamı salladım ve ayağa kalkmak için kıpırdandım. Ayağa kalktı. Yardım almadan ayağa kalktım ve botlarımı giydim. Montumu üzerime geçirip iyi olduğumu kanıtlamak ister gibi dimdik yürüyerek ondan destek almadan çıktım müşahede odasından. Sessizce yan yana asansöre ilerledik. Ellerimi montumun cebine sokmuştum. Asansöre bindik ve en üst kata çıktık.

"Annem uyanmış olsaydı ona sorabilirdim," diye mırıldandım sırtımı kabine yaslayıp çevirirken gözlerimi.

O da sağ omzunu yaslamıştı kabine. "Uyandığında sorarız," dedi.

Uyandığında sorarız. Hem annemin uyanacağını hem de yanımda olacağını vurguladığı şu cümle kalbime kıymık gibi battığında gözlerimi yere çevirdim.

"Panik atakların artmaya başladı," dediğini işittim Aral'ın. "Doktora görünmek ister misin?"

Muhtemelen ilaç kullanmam gerekecekti, ilaç istemezsem de terapi görmem gerekecekti ve bunun hiç zamanım yoktu. İlaç kullanmak istemiyordum, ona alışması uzun sürerdi ve zihnimi uyuşturabilecek hiçbir şey istemiyordum şimdilik hayatımda.

"Bakarız," diye mırıldandım.

Israr etmedi. Son yaşanan olay hariç diğerleri öyle çok şiddetli değildi. Güvende hissettiğimde geçiyordu. Bunun için de Aral'ı kullanıyordum ve hoş değildi bu elbette. Onu da geriyordum muhtemelen. Tek başıma idare edebileceğim bir yöntem geliştirmem gerekti, o zaman kendim halledebilirdim.

Ne güzel kandırıyorsun kendini Lina.

Asansör en üst kata çıktığı sırada kapılar açıldı ve Aral'ın telefonu çaldı. İnerken duraksamasına sebep oldu bu. Onu arkamda bırakıp dışarı çıktım ve o sırada simsiyah giymiş 1.80 boylarında, saçlarında siyah bere olan olduğu için saçlarını göremediğim ama arkadan babamı anımsatan bir adamın acil çıkış kapısından çıktığını gördüm.

Dudaklarımdan "Baba?" diye döküldü kelimeler ve kendimi kapıya koşarken buldum.

Kalbim delicesine atarken, adrenalin pompalıyordu kanıma. Babam mıydı gerçekten? Olabilir miydi? Olabilirdi. Öldüğüne dair hiçbir kanıt yoktu ve Aral onun yaşadığını düşünüyordu. O öyle düşünüyorsa yaşıyor olmalıydı değil mi? Annemi mi görmeye gelmişti? Yaşıyorsa annemi görmeye gelirdi o. Biliyordum. İnsanların ne dediği önemli değildi, benim ne hatırladığım önemli değildi. Ben bana sarılan o adamın, gülümsemenin gücü temsil ettiğini söyleyen o adamın, iyiliğin güç olduğunu söyleyen adamın kötü biri olduğuna inanamıyordum. O bizi bırakmazdı. Bir sebebi olmalıydı! Bıraktıysa bile bir sebebi olmalıydı!

Nefes nefese kapıyı açıp merdivenleri koşarak inmeye başladı. Korkuluktan aşağı ve yukarı baktım fakat ne inen ne de çıkan hiçbir silüet göremedim. Kendi adım seslerim ve muhtemelen Aral'ın adım seslerinden başka adım sesleri duyamadım. Ben kapıya koşana kadar tek bir kat inmiş olabilirdi. Uçup gitmemişti ya bu adam!

"Lina!" diye bağırdığını işittim Aral'ın ama durmadım. Duramazdım.

Bir alt katın acil çıkış kapısını iterek kalabalık hastane koridoruna çıktım ve gözlerimi kalabalık içerisinde gezdirdim. Yoktu. Geç mi

kalmıştım? Yine geç mi kalmıştım? Nereye kaybolmuştu? Nereye gitmişti? Benden mi kaçıyordu? Neden kaçıyordu? Babam mıydı ki gerçekten? O kata nasıl girmişti? Polisler neredeydi?

Aral kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde yüzümde her ne gördüyse kaşlarının çatılmasına sebep oldu bu görüntü. "Ne yapıyorsun Lina?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Bugün kocaman kötü bir şaka gibiydi. Öfkeli hissediyordum kendimi ve çok fena ağlayasım vardıç

"Bir adam gördüm," dedim kalbim hızla atarken. Gözlerimi etrafta gezdirdim çaresizce. "Babama benziyordu."

Kaşları ortasında bir yarık oluştu. "Yüzünü gördün mü? Emin misin?"

"Arkadan gördüm. Babama benziyordu. Ben..." Sustum. Ben ne diyordum? Emin olmak mı? Ben babam diye başka bir adamı teslim almış biriydim. Arkadan bir adamı babama benzettiğimden peşinden mi koşuyordum? Belki de polis memurlarından biriydi. O kata herkes giremiyordu ki. Ellerimi gözlüklerimin altından geçirip avuçlarımı gözlerimi bastırdım hayal kırıklığıyla. Aptaldım.

"Ona benzettim," diye bildim yalnızca mahcup hissediyordum kendimi.

Kendimden utanıyordum hatta. Daha az önce bayılmıştım, dün belimi sakatlamıştım ve şimdi babama benzettiğim bir adamın peşinden koşuyordum deliler gibi. İşe yaramaz hissediyordum ama çok da üzgündüm. Burnum sızlarken, kalbim köz gibi yanıyordu içimde.

"Ben başkasını o diye gömdüm... Belki de değildir... Kendi öz babamı tanıyamıyorum ki ben."

"Lina," dedi nefes verir gibi. "Yapma."

Sıcak nefesini gözlerimi kapatan ellerimde hissettim.

"Acının ortasında bile yarana dokunup duruyorsun. Yapma."

Ağzımda kan tadı birikmiş gibi metal bir tat yayıldı. "Ben kendi babamı tanıyamadım Aral. Ben kendi babamı tanımıyorum."

Bu gerçeği asla unutamayacaktım. Ne olursa olsun. Bana başka bir adamı babam diye verdiklerini asla unutmayacaktım. Yirmi iki senelik babamı bana yabancı ettiklerini, onun bir yabancı olduğunu asla unutmayacaktım.

"Beni kendi babama yabancı ettiler," dedim üzgün bir sesle. "Benim babam kötü biri değildi ki. Neden böyle oldu?"

Kendimi uzun zamandır hiç bu kadar kırgın ve yıkılmış hissetmemiştim. Babam kötü biri olsaydı onun ölmüş olmasının altından daha kolay kalkacağımı düşünmüştüm ama asıl onun kötü biri olduğunu düşünmek beni yıkmıştı.

Ellerimi tuttu ve yüzümden çekti. Sızlayan gözlerime baktı.

"Ağla Lina," dedi gözlerimin içine bakarak.

O ağla dediğinde o kadar çok ağlamak isteğiyle doldum ki dişlerimi sıktım ve gözlerim dolsa da kafamı iki yana sallayıp kafamı geriye yatırdım. Sıktım kendimi ağlamamak için, şakağımdaki damarlar bile şişmişti muhtemelen.

"Ağlayamam," dedim zorlukla.

"Ağla," diye diretti. Ellerimi tutuyordu sıkıca gözlerimi kapatmayayım diye.

Ağlamamak için florsanlara baktım. "Ağlayamam." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ağlatma beni," dedim içim titrerken. Ağlamak istiyordum ama ağlarsam yıkılacak gibi hissediyordum. Yıkılamazdım. Şimdi değil. "Lütfen... Ağlatma beni Aral."

"Göz yaşlarından bile kaçıyorsun Lina. Ağlamak da bir kurtuluştur."

"Ben kurtulmam," dedim alt dudağımı ısırıp boğazıma yığılan yumruları yutarken bir bir. "Ben ağlarsam, yıkılırım."

Sen yıkılmış birisin Lina. Ağlarsan altında ezilirsin.

Ellerinden kurtardım bileklerimi ve yanından geçip acil kapısını açtım ve merdivenlere çıktım. Burnumu çekerek gözlerimi kuruladım kazağıma ve belimin ağrısını umursamadan merdivenleri çıkmaya başladım yavaşça. Ardımdan Aral'ın da merdivenleri çıkmaya başladığını işittim.

"Kameraları kontrol ettirip polisleri sorgulatacağım Yiğit'e. Kimmiş öğreniriz."

Kafamı salladım yalnızca. Burnumu çektim ve gerilen omuzlarımı gevşettim. "Annemi göreyim gidelim," dedim düz bir sesle. Sanki az önce ağlamak üzere olan ben değilmişim gibi. Yine o ifadesiz kabuğuma çekilmiştim. Kaçmıştım yine duygularımdan. "Savcı beklemesin."

"İyi değilsin," dediğinde yumruklarımı sıktım.

"Değilim," dedim sinirle ve ona döndüm. Birkaç basamak yukarda olduğumdan onun yüzüne doğrudan bakabiliyordum. "Dökülüyorum

baksana!" diye bağırdım.

Sinirliydim. Ona da sinirliydim. Bana kızmadığı için. Bana anlayışlı olduğu için. Bana güçsüz hissettirdiği için. Bana teselli olmayı tattırdığı için. Kalbimin attığını hatırlattığı için kızgındım. Bir şeyleri kırıp dökmek, sinirimi çıkarmak istiyordum ve yine o vardı yalnızca yakınımda.

"Bakıyorum," dedi o da gözlerime bakarak sakince. "Görüyorum ve sana ne iyi gelir onu bulmaya çalışıyorum."

"Çalışma," dedim ters bir ifadeyle. "Beni düşünme. Bana sarılma. Bana ağla falan deme. İyi misin diye sorma bana. Yanında olacağım, seni koruyacağım deme! Sakinleştirme beni! Güçsüzleştirme! Elini uzatma bana sürekli!"

Öylece yüzüme baktı. Ona alışmaktan korkuyordum. Bugün daha çok yüzüme çarpmıştı bu gerçek. Her halimi hatırımı sorduğunda, yanımda olduğunu her vurguladığında, içim korkuyla titrerken yüzümü ona her yasladığımda onun varlığını kabul ediyordum. Alışıyordum ona ve bu biledğim bıçağı kendime çevirmekle aynı şeydi. Kendi kendime yetiyordum önceden ama şimdi o allak bullak etmişti tüm her şeyi.

"Bitti mi?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Bitmedi," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Bitmiyor. Bitmeyecek."

Bir iki basamak çıkıp tam önümde durduğunda boy farkımız açılmış ama aramızdaki mesafe kapanmıştı neredeyse.

"Öfkeni aklına bıraktığında dilini silah etmekle kalmıyorsun. Sen insanların gözlerine nadiren bakıyor olsan da yalanları gözlerinin içine bakarken daha rahat söylüyorsun."

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım etime oturdu.

"Sözünü hatırla Lina Kara," dedi ve hafifçe yüzüme eğildi. Burun buruna geldik neredeyse. Gözlerimi gözlerine dikmiştim. "Yalan söylemek yok."

Karanfil kokan sıcak nefesi yüzüme vurdu. Gözlerine bakamayarak gözlerimi dudaklarına indirdim. Ardından boynundaki zincire çevirdim. Bu mağlubiyetimin bir resmiydi.

"Sakinleşebildin mi bari bana fırça atarken?"

Gözlerimi boynundaki zincirde gezdirdim. "Niye kızmıyorsun bana? Haksızım bas baya. Şımarıklık ediyorum. İyilik bilmez soytarının tekiyim."

"Azarlayayım mı istiyorsun seni?" diye sordu merak ederek. "Abin yok diye üstüne gitmiyordum."

"Azarlasan daha iyi hissederdim."

"Toysun," dedi o da cevaben.

Çatık kaşlarımla kafamı kaldırıp ona baktım. Bana baktı yukardan.

"Ben yirmi iki yaşımdayım."

Kafasını salladı diliyle dudaklarını ıslatırken. "Tam da toy birinin vereceği bir cevap."

Karşı çıkacaktım ki kafasını sallayarak izin vermedi. "Toy olmak da sorun yok Lina. Sen de söyledin dün. İkimizin de içinde olduğu hayatın gerçekliğinin derinliği farklı. Ayrıca benim kişiliğim bu. Sen bana seni teselli ediyorum diye de kızsan da ben değeceğini düşünüyorsam seni kızgınsın diye bir daha teselli ederim. Kindar olduğum kadar sabırlıyımdır da. Sense teselli edilmek yerine kırdığın kadar kırılıp eşitlenmek istiyorsun ama bu bir yarış değil. Beni ortak etmeye çalışma kendine. Korkularını anlıyorum ama kabuk bağlayan yaralarını kanatan sensin, ben değilim."

Bir şey diyemedim. Bu ikinci mağlubiyetimdi ona. Sessizce kabullendim dediklerini. Özür dilemek istedim ama yüzüm yoktu. Yalan söylerken gözlerine bakıyordum ama gerçekleri itiraf edecek yüzüm yoktu. Ona arkamı döndüm usulca, merdivenleri çıkmaya başladım. Peşimden çıktı o da.

Belki de bu yüzden yalnızsındır Lina.

Yanına girmeme izin vermediklerinden annemi on beş dakika kadar izleyip gidebileceğimizi söyledim Aral'a. Asansöre bindik yine. Asansör sessiz ama hızlıca bizi giriş kata götürürken içimde beni kemiren o kısma arkamı dönemedim daha fazla.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Gözlerini bana çevirdi ama ben ona bakamadım.

"Yarım almakta yardım etmekte iyidir. Güçsüzleştirdiği de yoktur, aslında güç verir."

Sustum yalnızca. Tırnaklarımla oynuyordum suçlu bir çocuk gibi.

"Benim hiçbir yere gittiğim yok Lina. Aniden kayıplara karışıp numaramı değiştirecek halim yok."

Bu iş çözüldükten sonra konuşmak için sebebimiz olacak mıydı sanki? Başım sıkışınca rahatça onu arayabilecek miydim? Sanmıyordum hiç. Belki Güneş abla ile görüşürdüm ayda yılda bir.

Benim annemi kendi öz annesi bile aramıyordu. Aral mı arayacaktı beni?

Asansörden indiğimizde "Ben lavaboya gideceğim," dedim.

Elimi yüzümü yıkasam iyi olacaktı. Sakinleşip kendime gelmem gerekiyordu. Aptalca davranıyordum.

"Tamam. Burada bekliyorum," dedi kafasını sallayıp.

Kafamı salladım ve o arkamda bırakıp tuvalete doğru adımladım. Kadınlar tuvaletine girip ellerimi soğuk suyun altına soktum. Buz gibi suyu yüzüme çarptım. Nemli ellerimi ensemde gezdirirken tırnaklarımla Aral'ın ensesine dokunduğum birkaç aynı düşünce aklıma kaşlarım çatıldı. Ne düşünüyordum ben şimdi? Ne alakaydı?

İçeri giren bir kadınla aynada göz göze geldik. Doğruya yanıma ilerledi normal adımlarla ve lavabonun tezgâhına bir zarf bıraktığında kaşlarım çatılmasına sebep oldu.

"Lina Kara'ya," dedi ifadesiz bir yüzle gözlerime bakarken.

Uzun boylu, beyaz tenli, parlak sarı saçları olan genç bir kadındı. Benden birkaç yaş büyüktü muhtemelen, belki yirmilerinin sonuydu. Göz altı morluklarını yüzündeki güzel makyaj bile kapatamamıştı, yorgun bakıyordu ama en önemlisi beni tanıyordu. Tuvalete girdiğim gibi peşimden girmişti. Bugün gerçekten çekilmez bir hâl alıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum ama cevapladı beni.

Öylece yüzüme bakıyordu öylece. Elleri arkada birleşikti. Bu duruş üzerine yerleşmiş gibiydi. Korumaları anımsatıyordu. Gözlerim kapıya ilişti. Eğer silahı yoksa onu atlatabilirdim belki ve doğruca Aral'a giderdim.

Çenesiyle zarfı işaret etti. "Önce oku."

Bir de karşıma geçmiş bana emir mi veriyordu? Dişlerimi sıktım öfkelenerek. Ama zarf daha önce gelen zarfa benzediğinden ne yazdığını da merak ediyordum. Uzanıp zarfı aldım. Zarf öncesine benzemiyordu, aynısıydı. Tek farkı bir boy daha ufağıydı ve üzerinde bu kez bir cümle değil tek bir harf yazılıydı. *K. Kara'nın K'sı.*

Zarfı açtım. İçerisinden altın işlemeli bir iskambil kâğıdı çıktı bu kez Arkasındaki işleme de K harfi damgalanmıştı. Ön yüzünü çevirdim. *Kupa Valesi.*

Biri ter biri düz olan tanıdık bir figürdü kartın ön yüzündeki. Tarot kartında bırakılan kan lekesinin yerini bu kez kartın üzerinde ikisi büyük ikisi küçük kupa simgesinden biri yanık izi almıştı. Kartın

anlamı neydi, ne anlatılmak istenilmişti hiçbir fikrim yoktu. Zarfın içinde bir kâğıt parçası olduğunu fark edip onu da çıkardım. Alt alta dört dize yazılmıştı.

Tom kavalcının oğluydu
Oynamayı gençken öğrenmişti
Çalabildiği tek melodi
Tepelerin üstünde ve uzakta idi.

Ensemde tüylerim birer bıçak oldu enseme dayandı. Küçükken babamın kucağında uyumak üzereyken babamın bana söylediği bir çocuk şarkısıydı. Annem ve babamın kendisi dışında bunu bilen olamazdı. Asaf bunu biliyor olabilir miydi? Bana oyun mu oynuyordu? Ya da ben gerçekten az önce babamı mı görmüştüm? Bana mesaj bırakıyor olabilir miydi?

"Çıkman gerek buradan," dedi kadın dümdüz bir ifadeyle.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Kim gönderdi bunu?"

"Çıkman gerek bir an önce. Zamanımız azaldı."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" dedim öfkeyle parmaklarım arasında sıkarken kâğıdı. "Ne bu şimdi? Ne anlamam gerekiyor bundan? Sana güvenmem gerektiğini mi? Ne yaşadığım hakkında bir fikrin var mı senin? Asaf için çalışmadığını nereden bileyim? Ya da adını bile bilemediğim ama beni ortadan kaldırmak isteyen biri olmadığını?"

"Asaf'a güvenemezsin," dedi kadın net bir ifadeyle. "Çakırcalar da iyi bir seçenek değil senin için."

Kaşlarım olabilirmiş gibi daha çok çatılırken alayla güldüm. "Bu mu yani en iyi seçenek? Ayrıca ilkinde Ç harfi de vardı?" deyip elimdeki kartı gösterdim.

Mavi gözlerini gözlerimde gezdirdi. "Bu zarfı aldığında geleceğini söyledi."

"Kim?"

"Anlayacağını da söyledi."

Sinirle elimi alnıma götürdüm. Robot muydu bu kadın? Yalnızca işine gelene cevap veriyordu.

"Babamdan mı bahsediyorsun?"

Göğüs kafesim kalbime dar geliyordu artık. Hiçbir şey söylemedi.

"Hiçbir yere gelmiyorum," dedim net bir sesle. "Bu," deyip zarfı salladım. "Seninle gelmem için yeterli değil. Hiçbir şey de anlamadım!"

Yanından geçmek istedim ama önüme geçtiğinde öfkeyle kararan gözlerimi ona çevirdim. Elimdeki kartı zarfıyla birlikte montumun cebine soktum ve hâlâ cebimde taşıdığım neşteri tuttum.

"Çekil," dedim tehditkâr bir sesle. "Bağırırım. Aral'ın gelmesi saniye sürmez."

Gözleri cebimden çıkarmadığım sağ elime kaydı. Bana hamle yapacak olursa neşteri kullanmaktan çekinmezdim. Onu öldürmezdim ama mecbur kalırsam kendimi savunacak kadar zarar verebilirdim.

"Senin tarafındayız Lina. Gelirsen anlayacaksın."

"Gelmiyorum hiçbir yere." Sesim buz gibi ve mesafeliydi. "Benim tarafımda olan her kimse kendisi gelsin."

Bu sefer yanından geçmek için hamle yaptığımda beni engellemedi ama kapıya ulaşacağım sırada "Babanın kim olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

Yerimde durup öfkeli gözlerimi bedenimi ona dönmeden kadına çevirdim.

"Şu an yapacağın en mantıklı hareket benimle gelmek olur. Çok zamanımız yok. Asaf'ın zamanı daraldı, buraya geliyor. Çakırca güçlü olabilir ama tek başına halledemeyeceği bir şey bu ve Aral Çakırca, ölür de babasından yardım istemez. Seni sevdiği için Asaf'ın seni almasına izin vermez belki ama bunu yaparken yaralanacak, hatta vurulacak sevgilin. Seni korumak istediği için arkadaşı da kardeşi de zarar görecek."

Aral'ın beni gerçekten sevdiğini, bizim gerçekten sevgili olduğumuzu düşünüyordu. Üstelik onun kim olduğunu da babasıyla arasının iyi olmadığını da biliyordu. Aral ondan yardım istemeyi düşünmüyordu çünkü babasının kendisinin onu koruyacağını söylemişti. Hem polisler vardı burada ama bu kadının bunu da bildiğine emindim. Buna rağmen Aral'a bir şey olacağını ima etmesinin sebebi beni manipüle etmekti belki de. Ama ya müdahalede geç kalırlarsa? Aral o mekâna girerken silahını almamıştı yanına, onun kimseye zarar vermek istemediğini biliyordum, o bu hayatı yaşamak istemiyordu ve silahı şu an da yanında değildi. Eğer Asaf gözünü karartırsa onlara zarar verebilirdi. Benim yüzümden ona ya da Deniz'e veya Şahin'e bir şey olursa ne yapacaktım? Bir polis şehit olursa ne yapacaktım?

"Kimsin sen?" diye sordum tekrar kadına. "Babamı tanıyor musun gerçekten?"

"Anneni de babanı da yakından tanıyorum."

Güldüm alayla ama yumruklarımı sıkıyordum. "Buna inanmam mı gerekiyor?"

İşlerin bu raddeye geleceğini tahmin etmiş gibi cebinden bir fotoğraf çıkardı. Eski bir fotoğraftı bu. Ban uzattı. Sol elimi uzatıp aldım. Fotoğrafta annem ve babamı vardı, gençlerdi ve ortalarındaki genç kız karşımda dikilen kadındı.

"Kartları bana gönderen kişi kim? Neden kart gönderiyor bana?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yalnızca senin anlayabileceğini söylüyor."

Sinirle kapıya vurdum. "Delireceğim." Neden herkes bütün kilit nokta benmişim gibi davranırken en aptalın ben olduğumu hissediyordum?

"Çok zamanımız kalmadı Lina. Asaf burayı basmayı göze aldı."

"Ne istiyor benden?"

"Sen bilmiyorsan ben de bilemem."

"Lanet olsun!" diye bağırdım. "Herkes bir şey bildiğimi ima ediyor ama benim bir bok bildiğim yok! Anlayın artık!"

Kaşları çatıldı. "Her neyse!" diye kestirip attı kadın. "Geliyor musun? Yoksa iki Çakırca ile hayatta kalmak için şansını mı deneyeceksin?"

Aral bana kaybolursam beni bulacağını söylemişti. Eğer şimdi o kadınla gidersem, beni bulurdu değil mi? Zarf sahibine yönlendirirdim hem Asaf'ı. Zira kadın Asaf'la çalışıyorsa da yapacak bir şeyim yok gibi duruyordu çünkü hiçbir şekilde burayı basmalarına izin veremezdim. Annem bu hastanede yatıyordu benim

"Tamam," dedim. Kendime inanamıyordum. Aral ona ihanet etiğimi düşünmezdi değil mi? "Aral'a söyleyeceğim ama."

Kafasını salladı. "Mesaj atabilirsin çıkarken. Peşimize takılmasın."

"O da gelse olmuyor mu?"

"Çakırcalarla görünmemelisin Lina," dedi kafasını iki yana sallayıp.

"O ne demek?"

"Bir seninle bir Çakırca'nın yan yana gelmesi saçmalık demek."

Asaf da bizi yan yana gördüğünde anlamsız demişti bizim için. Babam gerçekten organizasyon lideri falandı da Aral'ın babasıyla mı düşmandı? İlk zarf bir uyarı mıydı gerçekten? Birlikte yola çıkmayalım diye? Hayatımın gittikçe yolundan saptığını ve yolumu kaybettiğimi hissediyordum.

Kadın sırt çantasından bir kara çarşaf ve kocaman bir gözlük çıkardı.

"Bunu giy, Çakırca seni bekliyor. Fark etmiştir bir terslik olduğunu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona ihanet ediyor gibi hissediyordum ama eğer ona bir şey olursa ya da Deniz'e ve Şahin'e bu yükü kaldıramazdım. Aral da ileri gidebileceğini söylemişti Asaf'ın. Aral o kadar kişiyle baş edemezdi. Polislerin de öyle ateş etme izinleri yoktu bildiğim kadarıyla. Benim yüzümden zarar görsünler istemiyordum. Babam yüzünden kan görmek istemiyordum.

Çarşafı giydim, yüzüme taktığım büyük güneş gölükleri yüzümün tamamen kapattı. Tuvaletten çıktığımızda Aral'ın çatık bakışlarla bize doğru baktığını sezdim. Kadınlar tuvaletini izliyordu ve hâlâ çıkmamış olmamdan şüphelenmişti. Yumruklarımı sıkarak yutkundum. Ona arkamı dönmek istemiyordum. Çok sinirlenecekti, ona güvenmediğimi düşünecekti. Belki de hata ediyordum ama ya ona bir şey olursa? Ya kardeşine benim yüzümden bir şey olursa?

Kadın beni tereyağından kıl çeker gibi hastanenin başka bir çıkışından çıkardı. Onunla attığım her adım endişemi körüklüyor olsa da öfkem baskındı. Öfkem beni dinç tutuyordu. Cebimdeki neşteri sıkıyordum. Boynuma dolanan ipi kesmek istemiş, diğer ucunu bulmak için ölüm meleğini takip etmiştim ama sonra anlamıştım ki arapsaçı ve kördüğümlerin beşiğine çekilmiştim.

"Motorum şurada," dediğinde motoruna baktım.

"İlk kartı da mı sen getirdin?" diye sordum gözlerimi ona çevirip. Kafasını salladı. Vücudu yapılı olduğu için onu genç bir erkek sanmışlardı.

Üzerimden çarşafı sıyırırken caddeye giren siyah arabalar aniden fren yaparak önümüzü kestiğinde kadın küfrederek önüme geçti ve beni arkasına çekti.

"Siktir. Geç kaldık," dediğini işittim.

Yutkundum. Siyah jeepten Asaf indiğinde tüylerim yine bir bıçak gibi dikilmişlerdi. Yüzündeki çizik hâlâ kıp kırmızıydı, kabuk tutmuştu ve pansuman dahi yaptırmamış gibi duruyordu. Bana hastalıklı bir gülümsemeyle baktığında doğrudan.

"Ah. Beni karşılamaya mı geldin hayatım?" diye sorduğunda dişlerimi sıktım.

Kadın bana yalan söylememişti. Etrafta yedi siyah araba sayıyordum ve içeride en az dört kişi vardı. Aral'a zarar vermek istediği çok belliydi.

"O ibneyle uğraşmak zorunda bıraktırmadın beni, aferin," dedi ve bana elini uzattı. "Bana gel Lina. Sen uslu bir kız ol ben de kadını bırakayım."

Kadın elini arkasına uzattı gitmemi istemiyormuş gibi. Gitmek istemiyordum. Asla gitmek istemiyordum. Dün iğrenç ithamlarda bulunmuştu ve bana takıntılı gibi duruyordu. Yanında olmak isteyeceğim son kişiydi.

Asaf kadının korumacı tavrına sinirlenmiş gibi başıyla işaret verdiğinde kadın bize doğru gelen bir adamı hiç zorlanmadan yere serdiğinde Asaf elini beline atıp silahını çıkardı ve kadına doğrulttu. Kadının da elini belinin arkasına götürdüğünü gördüm. Silah patlarsa Aral ve polisler buraya gelirdi.

"Cık cık cık," diye cıkladı üç kez. "Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı kadını.

Kurşunu namluya sürüp kadına doğrulttuğunda nefesimi tuttum. Doğrudan bana çevirdi gözlerini. Birkaç silah daha üstümüze doğrultulmuştu.

"Kafası patlamış bir ceset daha gömmek istemiyorsan bana doğru gel," dedi ölüm gibi bakarken gözlerime. "İyice canımı sıkmaya başladın."

Ölüm yüzüme bakıyor gibi hissettim o bana bakarken. Yanımda gezdirdiğim ölümün onun ortağı olduğunu iliklerime kadar hissettim. Bana o cesedi babam diye veren o muydu? İçimde öyle büyük bir öfke hissettim ki korkuyu söküp attı içimden sanki. O kadar öfkelendim ki, onu çıplak ellerimle öldürmek istedim. İlk kez birini öldürmek isteyecek kadar çok nefret ettim.

Tetiğe parmağını yerleştirdiğinde "Yapma," dedim nefretle. "Yapma Allah'ın cezası!" diye bağırdım.

"Bana gel," dedi yalnızca. "Olman gereken yer benim yanım."

Kadın bana kafasını iki yana sallayarak baksa da yanından geçtim ve ona ilerlemeden önce gözlerine baktım. Bana gerçekten beni korumak istiyormuş gibi bakmıştı. Eğer gerçekten benim yanımdaysa öylece çekip gitmemesini umuyordum.

"Onun gitmesine izin ver önce," dedim Asaf'a.

Asaf elini kaldırıp ileri geri salladı git der gibi.

Gözlerimi kadına çevirdim tekrar. "Git."

Ona aslında Aral'a söyle de demek istemiştim ama bu Asaf'ı delirteceğinden söylememiştim.

Dişlerini sıktı, mavi gözlerini gözlerime dikti bir süre. Sonra kafasını sallayıp motora atladığı gibi gözden kaybolduğunda sadece bana yardım edeceğini umuyordum.

"Gel bakalım küçük serçe."

Midemin bulandığını hissetsem de ona adımladım ve ona dokunmadan arabaya binecektim ki beni durdurdu. Kadın bir korumaya başıyla işaret verdiğinde kadın bana yaklaşıp üstümü aradı.

"Önce güvenlik hayatım. Alınmıyorsun inşallah," deyip yüzünü işaret etti. "Senin hediyen."

Dişlerimi sıktım yalnızca, yüzüne tükürmek istiyordum. Kadın cebimdeki neşteri çıkardığında Asaf keyifle gülümsedi ve elinden aldı neşteri. Tek silahımı da kaybetmiştim.

Arabaya bindim istemeye istemeye. Asaf da yanıma yerleşti, ona en uzak köşeye çekildim. Araba anından çalışıp hastaneden uzaklaşırken gözlerimi uzaklaşan hastanenin bahçesine diktim ve o sırada bahçede hızlı adımlarla yürüyen Aral'ı gördüm. Telefonum cebimde titrediğinde Asaf montumun cebinden çekip çıkardı.

Öfkeyle parlayan gözlerimi yüzüne diktim.

"Sevgilini soyadıyla mı kaydettin?" diye sordu alaylı bir ifadeyle. Sonra aramayı yanıtladı.

"Lina neredesin?" dediğini işittim telefonun diğer ucundan Aral'ın.

"Olması gerektiği yerde," diye cevapladı onu Asaf.

Artık Aral'ı göremiyordum.

"Senin gelmişini geçmişini sikeceğim," diye gürledi Aral. "Seni bunu yaptığına pişman edeceğim Asaf. Onun kılına dokun, dokunabileceğin bir derin kalmadığına emin olacağım."

"O zaten bana aitti Çakırca. Ben bana ait olanı geri aldım."

Midem bulandı daha çok. Eğer neşterimi almamış olsaydı, kendime hakim olabileceğimi sanmıyordum hiç.

"Bulacağım seni biliyorsun," dedi Aral. Bunu sanki bana demiş gibi hissettim.

"Baban olmadan bir hiç olduğunu anlayacaksın sen de Çakırca," deyip Aral'ın yüzüne kapattı. Daha sonra tamamen kapattı telefonumu

ve bana uzattı. Kartımı kırmasını ya da telefonumu atmasını beklemiştim ama yapmamıştı. Aklında ne vardı kim bilir.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum nefret dolu bir sesle.

"Katılmamız gereken önemli bir davet var. Daha sonra hesaplaşacağız seninle."

Yaklaşık iki saatin sonunda gözlerim kapalı şekilde getirildiğim binada nerede olduğumu bilmeden dört saattir yalnızca sandalyede oturuyor, başımda iki gardiyanla neyi beklediğimi bilmeden bekliyordum. Saat akşam yedi civarındaydı. Asaf beni odaya bıraktığı gibi çıkıp gitmişti. Telefonum hâlâ bendeydi fakat çekmiyordu. Sinyal kesici kullanılıyor olması muhtemeldi. Gardiyanlarım hiçbir yere kıpırdamamakla kalmıyor asla konuşmuyorlardı. Tuvalette gitme bahanesiyle ellerimi çözdürmüş banyoyu karıştırmıştım fakat ne bir pencere ne de kesici delici bir alet vardı içeride. Geri döndüğümde tekrar plastik kelepçelerle sandalyenin kollarına bağlanmıştı ellerim. Aral beni bulabilecek miydi gerçekten? O kadın öylece çekip gitmiş miydi? Karamsarlığa düşmenin sırası değildi, panik atak geçirmek isteyeceğim son şeydi. Tetiklemeyi hiç istemiyordum.

İçinde olduğumuz odanın kapısı açıldığında içeri bir kadın girdi güler yüzle.

"Assolistimiz de gelmiş," dediğinde kaşlarım çatıktı. "Seni hazırlama vaktimiz geldi."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Gerçekten beni cam kutuya koyup gösterecek miydi?

"Gecenin yıldızı sensin ya hayatım? Sen eğlence merkezinin yüzüsün."

Öfkeyle yumruklarımı sıkarken ellerimi oynattım dikkatini çekmek için. "Ben burada zorla tutuluyorum farkında mısın? Hiç mi insaniyetiniz yok?"

Bağlı bileklerime bakıp ardından başımda bekleyen adamlara baktı ve morali biraz bozulsa da gülümsedi.

"Korkmana gerek yok bir şey yapmazlar," dedi ama buna kendisinin inandığına bile şüpheliydim.

"Şöyle getirin kızı. Makyaja başlayacağım," diyerek makyaj masasının önünü işaret etti.

"Şaka mısınız ya?" dedim öfkeyle.

İki koruma kollarımı açmak yerine beni sandalyeye kaldırıp aynanın önünde bıraktılar.

Kadın söylediklerimi hiç duymamış gibi ağzındaki sakızı çiğnemeye devam ederken makyaj malzemelerini çıkarıyordu masanın üzerine.

Asabi davranıp zarar görmek yerine akılcı davranıp kurnaz olmayı tercih ederek bana makyaj yapmasına ses etmedim. Aksine eşyalarını inceliyordum. Kaş usturası keskindi ama kendimi koruyabileceğim kadar değildi. Kaş makası için de aynı şey geçerliydi ama belki plastik kelepçeyi kesebilirdi. Bir çakmak bulursam saç spreyi iş görebilirdi aynı zamanda. Kadının nefesi sigara kokuyordu, üzerinde olmalıydı.

"Tenin oldukça pürüzsüz. Gerek bile yok aslında makyaja ama işte. Tiplemene uyması için."

"Tipleme mi?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

"Evet. Soytarı olacakmışsın ya? Kukla soytarı."

Kukla soytarı. Babamın bana öğrettiği kukla tiplemesi.

"Kadir Kara diye birini tanıyor musun?" diye sorduğumda kadının eli durdu.

Buz kestiğini hissetim. Gözleri korkuyla korumalara kaydı. Tanıyordu.

"Bilmem ben," dedi bariz bir şekilde saklayarak. "Ben bana ne derlerse onu yapıyorum. Karıştırma beni."

"Çıldıracağım!" dedim histerik bir şekilde gülerek. Gülüşüm onu irkiltti. Dikkatini çekmiştim. "Sen de bir kadınsın! Bu adamlar beni zorla tutuyorlar! Bir şey yapamaz mıydın gerçekten?"

"B-ben," diye kekeledi kadın. "Sadece işimi yapıyorum."

Asaf'dan korktuğu o kadar açıktı ki. O da mecburdu bir şeylere belli ki. Biliyordum sadece dikkatini masadan çeksin istemiştim. Yüzümü boyadıktan sonra ince bir işçilikle göz makyajı yapmak için yüzüme iyice eğildiğinde aynadan korumaların yeterince uzak olduğuna kanaat getirip fısıldadım.

"Yardım etme," dedim kadına. Gözlerime baktı anlamayarak. "Ama yoluma da çıkma."

Gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. İşine devam ederken ellerinin titrediğini fark etim. Parmaklarımın uzun olması iyi bir şeydi. Çantasında ilk gördüğümde gözüme kestirdiğim kaç makasını kadına bağırırken yürütmüştüm ve çoktan sağ elimdeki plastik kelepçeyi zor olsa da kesmiştim. Yüzüme eğildiği için sakince uzun hırkasının

ceplerini yokladım ve şanstan mıdır bilinmez ilk denede çakmağı bularak el çabukluğuyla avucuma sakladım. Sol elimi açtığım gibi saç spreyi alacak onu alev silahına dönüştürecektim bir nevi.

Kadının elleri titriyordu ama ses etmedi. Sol elimdekini de kestiğimde kafamı iki yana salladım ani bir hareket yapmasın diye. Sonra gözlerimi saç spreyine diktim. Umarım oldukça dolu olurdu. Aniden ayağa fırladığımda korumalar üzerime atıldı. Saç spreyini aldığım gibi çakmağı ateşledim ve arkamı dönüp onlara alev püskürttüm. Temkinle geri çekildiler.

"Bir adım daha atarsanız yakarım sizi," diye uyardım.

"Tut kızı," dedi öfkeyle yaşlı olan ondan daha genç olana.

Genç olan tek kelime etmeden üzerime yürüdüğünde sprese basıp çakmağı ateşe verdim tekrar. Ona doğru bir alev püskürdüğünde saçları tutuşunca geri çekildi ve saçlarını söndürmeye çalışırken diğeri üzerime yürüdü. Bu kez hedefime onu aldım ve kapıya doğru geri adımladım. Yaşlı olan temkinli adımlarla yaklaşıyordu bana.

"Yaklaşma bana!" dedim öfkeyle.

"Çıkamazsın buradan," dedi net bir sesle. "Dışarısı adam dolu."

"En azından şansımı denerim."

Güldü alayla. Buradan öylece çıkamayacağımı ben de biliyordum. Silahları vardı. Onlardan birini almak istiyordum. O sırada saç spreyi bittiğinde şişeyi adama fırlattım, koluyla korudu kafasını. O sırada aramızda bir adım daha açtım. Birinin silahını alsam onları yeterince geri tutabilirdim kendimden. Hiçbiri beni öldüremezdi ama benim için aynı şeyi söyleyemezlerdi. Asaf burada değilse bir şekilde kaçabilirdim belki. Kurtarılmayı beklemeyecektim. Beni öldüremezdi. Bana ihtiyacı vardı. Şansımı denemek zorundaydım.

Çakmağı yumruğum içinde sıktım ve pozisyon aldım. Babamın öğrettikleri bir bir aklımdaydı. *Ayaklar içeri, omuzlar gevşek, sol ayak önde, sağ ayak destek. Üst dudak, çene, şakak, gırtlak. Yapamazsan cinsel organa bir darbe. İki çapraz yumruk bir diz. 45 deniyor buna. Ön kol kemiklerinle kafanı koru, yumruğu yönlendir. Tıpkı bir silecek gibi. Avucunda bir cisim olması daha iyi, yumruğuna güç verecek, etki tepki yapar çünkü. Serçe parmağını sık, tüm gücü oradan gelecek yumruğunun. Baş parmağını çok katlama, kırılır. Yumruğu nereye attığın da nefesini nasıl kontrol ettiğin de çok önemli. Rakibini takip et.*

Adam pozisyon aldığımı gördüğünde alayla dudakları kıvrıldı. Genç olan saçlarını söndürmüştü ama deri yanığı olduğu kesindi. Bana öfkeyle bakıyordu ama yaşlı adam ona geride durmasını söyledi.

"Bak sen. Eğlenceli kız çıktın. İşin bitince bir tur da bana gel," dediğinde mide öz suyum kaynadı.

"Git kendinle eğlen orospu çocuğu," dedim tükürür gibi. Avucumdaki çakmağı sıktım sıkıca.

Beni küçümseyerek doğrudan kolumu tutmak için uzandığında elinden sıyrılmak çocuk işi bile değildi. Savunmasız kalan çenesine o kadar hızlı bir çapraz vuruş yaptım ki aklı şaştı. *Nefes ver. Nefes al.* Bana vurmak için yumruklarına davrandığında eğildim, yumruğu kafamın üzerinden geçerken ileri attığım adımla ivme kazanan yumruğum karaciğerine çarptığında nefesini tutuşunu işittim. Hızlıydım her zaman öyle olmuştum. Geri çekildiğimde bana kolay savurulabilir agresif yumruklar atmaya başladı pes peşe. Öfkeden kuduruyordu, yumruklarını savuştururken duvara çok yaklaştığını hissedip yapılacak en doğru hamleyi yaptım. Fakat belimin bunu kaldıramayacağını hesap etmemiştim. Geriye doğru eğilip sağ ayağımı uzatıp dizine tekme attığımda o diz çökerken belime saplanan ağrıyla dişlerimi sıktım ama dikeldim dişlerimi sıkarak. Yaşı adam önümde diz çökmüşken şakağına yumruk atıp aynı anda silahını çekip aldım ve ben dikelirken yere yığılan o olmuştu.

Nefes nefese silahın emniyetini kapatıp mermiyi namluya sürdüm ve genç olana doğrulttuğumda genç olan da bana silahını doğrulttu. O silahı ateşleyemezdi, mümkün değildi. Ama benim yapamayacağımı bilemezdi. Ben Kadir Kara'nın kızıydım sonuçta, kafalarında kurduğu adamın kızı her şeyi yapar gibime geliyordu.

"Bırak elindekini, sana zarar vermeyeyim," diye boş bir tehdit savurdu.

"Veremezsin," dedim net bir sesle. "Asaf öldürür ikinizi de. Ama ben öldürürüm sizi."

Öldürmek kelimesi tüylerimi diken diken etti. Bozuntuya vermedim.

"Orospu," dedi boğuk bir sesle ayağa kalkarken yaşça büyük olan.

Çenesi yerinden çıkmıştı, ciddi bir zarardı bu. Kulağında da kan geliyordu. Makyajımı yapan kadın dehşetle izliyordu beni.

"Telefon nerde çekiyor?"

"Hiçbir yerde çekmiyor aptal kadın," diye söylendi genç olan. "Davete gelen kimsenin telefonuyla işi olmaz."

"Nasıl iletişim kuruyorsunuz o zaman?"

"Telsizle," dedi. Bir adım yaklaşmıştı bana. "At silahını belanı bulma benden. Başımızı ağrıttın yeterince zaten amına koyayım."

"Bir adım daha at ağrıyan bir başın olmaz omzunun üzerinden," diye tükürür gibi.

"Seni vuramam doğru," dedi genç olan. Sonra aniden silahını makyöz kadına doğrulttuğunda dişlerimi sıktım.

"O açtı değil mi ellerini?" deyip kadının elini tuttu ve masaya yasladı.

"Sakın," demiştim ki eline bir el ateş ettiğinde kadının çığlığı kulaklarımı delip geçmişti.

Dehşetle ona baktığımda gardımı indirdiğimden yaşlı adama fırsat vererek aptallık ettim. Karnıma hırsla tekme attığında kollarımı kullandım ama o kadar güçlü bir tekmeydi ki geriye sendeleyip duvara çarparak yere düştüğümde belimden gelen ses kulaklarımda yankı etti. Tüm sırtıma giren ani bir kramp beynime kadar ulaştı ve elimdeki silahı düşürmemeye çalışarak kafamı tutum ağrıyla inleyerek.

"Siktir naptın lan kıza!" diye bağırdı genç olan.

"Gebersin orospu!" diye bağırdı ve silahı elimden sökerek aldı.

Elim yanıma düştüğünde hırsla elime bastı. Dişlerimi sıktım öfkeyle. Sol yumruğumla bacağına ayağını çeksin diye vursam da ancak genç olan alabildi üzerimden onu.

"Asaf bey sikecek sülaleni," diye burnundan soludu.

Kolumdan tutup beni kaldırmaya çalıştığında tekrar bir ağzı peyda olduğunda inledim. Ateşe dokunmuş gibi çekti elini.

"Bırak Allah'ın cezası!" diye bağırdım. "Dokunma bana!"

"Bir şey mi oldu beline?" diye sordu öfkeyle yaşlı olana bakıp.

"Seni ilgilendirmez! Kalkarım kendim!"

Ellerimi yere koyup destek aldım ve canım çok acısa da önce dizlerim üzerine kalktım. Ardından derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Dokunsalar düşerdim ama belli etmedim. Edemezdim. Her hareketim başımı ağrıtacak kadar çok canımı yakıyordu ama belimi sakatladığımı bilmelerini istemiyordum. Elini tutarak ağlayan kadını gördüğümde kendi acım ona katlanmış gibi bir acı hissettim içimde. Gözlerimi kaçırdım. Benim yüzümden olmuştu. Yumruklarımı sıktım.

Yaşça büyük olan kadını yaka paça dışarı çıkardı. Kendimi kalktığım o koltuğa bıraktım dişlerimi sıkarak. Oturduğum pozisyona alışana kadar dişlerimi sıkmaya devam ettim. Diş etlerim bile ağrıyordu artık.

Bir el ateş edildiğinde olsa gerek çok geçmeden odadan içeri Asaf girdi ve odada gezdirdi gözlerini. Kaçsam bile kurtulamazmışsın Lina diye geçirdim içimden. Asaf binadaymış.

Asaf korumalarından birinin saçları yanmış, birinin kulak zarı patlamış ve çenesi yerinden çıkmış bir halde buldu. Bense belimi sakatlayıp tekrar o sandalyeye bağlanmıştım ama sanki hiç ağrım yokmuş gibi o ifadesiz yüzümle bakıyordum ona. Terlemiyor olsam daha az dikkat çekerdim. O kadar ağrım vardı ki, kendimi bıraksam ağlardım ama Aral bunu göremezdi ama o zamanda. Kavga ederdi benimle kesin. Ona değil Asaf'a ağladım diye kızardı bana. Ağlamak yok.

"Epey eğlenmişsin," dedi Asaf bir sandalye çekip karşıma otururken. Sonra ezilen elime bakıp öyle öfkeli bir ifade yer aldı ki yüzünde doğruca yaşlı olana baktı.

"Sen mi yaptın?" diye sordu nokta atışıyla.

"Abi ben bir anlığına mani olamadım öfkeme," dedi olduğu yerde küçülürken.

Asaf yerinden kalkıp saçlarına asılarak kafasını geriye yatırdı ve çenesinden tuttu. Adamın inlemesini işittim. Ardından ard arda yumruklar atmaya başladığında görmeye dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

Bu adam manyaktı. Gitmek istiyordum. Aral neredeydi? Neden beni bulmuyordu? Bulamıyor muydu, yoksa beni aramıyor muydu bile? Sonuçta ben gitmiştim, belki de ne halin varsa gör Lina demişti. Demezdi ama. Bana ihtiyacı olduğundan değil. Olmasa bile demezdi. O öyle biri değildi. Olmasındı.

Asaf kanlı ellerini yakasındaki mendili çıkarıp sildi ve sakince oturdu karşıma.

"Makyaj çok da önemli değil. Zaten güzelsin," dedi gülümseyerek. "Asıl konumuza gelelim öyleyse."

Aralık dudaklarım arasından sıkıntı içinde aldığım her nefes dudaklarımı kuruttuğunda sürekli dilimle ıslatmak zorunda kalıyor, dumur dumur terliyordum. Belimi kırmamıştım ama bir şeylerin ters

gittiğine emindim. Durumum iyi değildi. Kaçarak gitmek istesem gidemezdim bu halde.

"Baban nerde?" diye sorduğunda aldığım nefes durdu.

Ruhsuz bakan gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

"Baban mezarda değil ya hani?" dedi dalga geçer gibi. "Nerde?"

Dişlerimi sıktım öfkeyle. Benimle resmen dalga geçiyordu. "Bana mı soruyorsun bunu?"

"Herkes senin bildiğini düşünüyor ama," deyip omuz silkti. "Kurnaz yaşlı tilki. Kim bilir hangi deliğe girdi."

"Sen mi o cesedi buldun?" diye sordum zorlansam da sesime hiç yansıtmamaya çalışarak.

Kafasını iki yana salladı. "Yok. O tamamen senin babanın marifeti bence."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Sana başka cesedi veren ben değilim. Gerçeğini vermeyi tercih ederdim çünkü."

Tüylerim diken diken oldu yine. Ensemin uyuştuğunu hissettim. "Yani. Öz babam. Bana. Bir. Ceset mi. Verdi?"

Tane tane sormuştum çünkü anlamakta zorlanıyordum. Bugün keşke hiç yaşanmamış olsaydı. Kendi öz babam bana bunu yapmış olamazdı. Ben yaşarken beni öldürmüş olamazdı. Ben yaşarken beni kendisiyle bir mezara koymuş olamazdı. Öyle biri değildi o. *Değil miydi?*

"Öyle tahmin ediyorum. Ben de bunu çözmek istiyorum işte. Mezarda değilse o orospu çocuğu nerde?"

Beni bana katil gibi hissettiren adam babamın ta kendisi miydi? Benim babam kendisi bir katilken onu öldüren benmişim gibi bana hissettirmekle kalmayıp bir de şimdi yaşamasının bedelini bana mı sorduruyordu?

"Babam kim tam olarak?" diye sorduğumda Asaf'ın yüzünde aydınlık bir gülümseme oldu. Yüzünde yine o alaylı gülümseme belirdi.

"Oho," dedi gülerek. "Sen baban kim onu da mı bilmiyorsun? Epey gaddar adammış."

"Kes!" diye bağırdığımda öfkeli yüzü çıktı yine ortaya. "Cevap ver!"

Cıkladı. "Tavrını sevmedim. Belli ki bir bok da bilmiyorsun ya da sana öyle gizliden vermiş ki bilgileri bildiğinin farkında bile değilsin.

Zehir gibi bir zekâsı var babanın. Biz bile çözemedik ensemize dayanana kadar ne bok olduğunu."

Gizliden gizliye bilgi mi vermiş bana? Zarfı veren kadını anımsadım. Sadece sen anlayabilirsin demişti. Bir bilmecenin tam ortasındaydım.

"Gece uzun. Bitsin şu davet birlikteyiz ne de olsa," dedi yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle. "Eğer beni memnun edersen sana birkaç şey söylerim."

"Orospu çocuğu," dedim tükürür gibi.

Güldü yalnızca. Genç olana başıyla işaret verdi. "Uçur biraz hanımefendiyi. Ağrısı var belli ki, hem ağrısını unutsun hem de kendini."

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istediğini anlamadım başta ama genç olan bir iğne çıkardığında kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun? Ne bu?"

Gülümsedi sakince. "Bir şey değil. Kafan güzel olacak biraz o kadar. Yeni ürünümüz, ünlüler hep bundan kullanıyor kaliteli yani. Sana asla kötü mal vermem."

"Sen manyaksın! Bana ihtiyacın yok mu senin?! Öldüreceksin beni! Şoka girer ölür giderim! Seni de öldürürler!"

Dediğimde kimden bahsettiğimi anlamış gibi kaşları çatıldı, dişlerini sıktı.

"Ölmeyeceksin merak etme. Hem bunun sayesinde belki hatırlamadığın detayları hatırlarsın?"

"Manyak orospu çocuğu!" diye bağırdım. Genç olan bana yaklaştığında ona tekme atmak istedim ama bacaklarımı kaldıramıyordum bile.

"Dopamin bazlı bir ürün adrenalin bazlı değil. Seni hareketlendirmeyecek yani, aksine sakinleştirecek. Güzel güzel kafanı bulacaksın, korksan bile kalkıp gidecek gücün olmayacak."

"Aral yanına bırakmaz bunu!"

Yüzünde yine ölüm gibi bir nefret belirdi.

"Ben," dedi üstüne basarak. "Seni onun yanına bırakmam."

Dişlerimi sıktım. Koruması kazağımı gömleğimle birlikte yukarı sıyırdığında ellerim bağlı olduğundan müdahale edemedim.

"Uslu dur iğne kırılmasın," dedi keyifli bir sesle Asaf. "Kafan o kadar güzel olacak ki gecenin sonunda benim olmak isterken bulacaksın kendini."

"Ben ölüm döşeğinde olsam dermanım da sen olsan yüzünü aklıma getirmem midem bulanmasın diye," dedim tükürür gibi.

Yüzüm çelik gibiydi ama içten içe korkuyordum. Takıntılı bir manyağın elinde kafam uçmuş şekilde bulunmak istemiyordum. Bana dokunmasını istemiyordum. Delirecektim. Aral neredeydi? Beni bulsun istiyordum. Bulurum demişti. Bulurum demişti bana. Bulunmak istersen bulurum demişti. Bulsun istiyordum.

İğne damarıma girdi, dişlerimi sıktım, kanıma zerk edilen şey canımı acıttı. Dopamin bazlıysa halüsinasyon görme ihtimalim çok yüksekti. Depresyonda olduğum için seviyem oldukça düşük olmalıydı ama yine de iyi değildi. Ne ölçüde dopamin olduğunu bilmiyordum içinde. Bu hiç iyi değildi.

"Aç ellerini, bir yere gidebildiği yok zaten," dedi Asaf.

Adam ellerimi bir çakıyla kestiğinde yerimden kalkmak istedim ama belimdeki ağrı buna müsaade etmedi. Kalkıp da nereye gidecektim?

"Kızlardan birini çağır. Giydirsinler."

Ellerimi yüzüme götürdüm ve terimi sildim. "Ben giyerim."

"Sanmıyorum." Gülümsedi bana.

Karşımda oturmuş beni izliyordu. Saatine baktı. "Çok zamanın kalmadı. Normalde soytarı edecektim seni, bir kukla gibi asacaktım hatta seni iplerinden. Ama tüm planı berbat ettin. Baban benziyorsun aynı."

Ayağa kalktı ve bana adımladı. Kafamın bulandığını hissediyordum. Elimle alnımdaki teri silerken çakmağı sıktım yumruğum içinde. Yüzüme elini uzattığında kafamı çevirdim ama saçlarıma dokundu.

"Kızıl saçlarına uygun kırmızı bir elbise seçmiştim. Soytarı değil Cordelia olabilirsin."

Cordelia. Neden tanıdık geliyordu?

"Sen delirmişsin," derken elini ittim güçsüzce. Elimi bile kaldırmaya gücüm kalmamış gibi hissediyordum.

"O herifi değil beni seçmiş olsaydın bunları yaşamak durumunda kalmazdın Lina. Baba rağmen seni korurdum."

Ter basıyordu. Kalp atışımın ritminin bozulduğunu hissediyordum. Adrenalinin süresi en fazla bir dakika sürüyordu. Korkumun yenebileceği bir şey değildi bu. Belki adrenalin iğnesi bulursam alerjik reaksiyonmuş gibi tepki gösterebilir şuurumu kaybetmeme engel olabilirdi ama adrenalin iğnesi bulabileceğimi hiç sanmıyordum. Sakin

olmalıydım, korku kan akışımı hızlandıracak verdikleri uyuşturucunun etkisini arttıracaktı. Ters tepebilirdi her şey. Sakin ol Lina. Nasıl olacağım bilmiyorum ama sakin ol.

Odaya kadınların girdiğini gördüm. Yüzlerini seçemiyordum, gözlüklerimin gözlerimde olmadığını o an fark edebildim. Makyaj yaparken çıkarmıştım ama adrenalinden ötürü görüşüm o kadar bozuk gelmemişti o anlarda. Fakat şimdi normalden de bulanık görüyordum. Uyuşturucu görüşümü etkiliyordu ya da psikolojik olarak ben öyle hissediyordum.

"Kırmızı elbiseyi giydirin. Saçlarını açık bırakın," diye direktifler verip çıktı odadan.

Kadınların üzerime geldiğini hissettim ama gücümü saklamak istediğimden ses etmedim. Beni oyuncak bir bebek giydirir gibi giydirdiler. Belimdeki ağrı neredeyse yok olmuştu ama bacaklarımda güç yoktu. Kötüydü bu. Her şey kötüydü. Tek iyi şey Aral'ın gelmesi olurdu. Aral'ı istiyordum. Aral'ı istiyorum. Ona bağırmamalıydım.

Sanki gözlerimi açıp kapatmışım ve giydirilmiş gibi geliyordu. Şuurum gidip geliyordu. Bu iyi değildi. Kendime gelmeliydim. Ellerimi kaldırıp yüzüme çarptım kendime gelmek isteyerek.

"Uyan Lina."

Kafamı iki yana salladım. Uyuşukluk dağılmıyordu. Sanki uyuşturucu değil de sakinleştirici almış gibiydim. Dopamin etkisini gösteriyordu. Başımı ayaklarıma çevirdim. Bacaklarımı oynatabiliyordum, ağrım uyuşturucudan ötürü arka plandaydı. Ayağa kalktığımda dengemi bulmam zor oldu. Sendeleyerek makyaj masasına tutundum. Masa kana bulanmış, makyaj çantası masaya saçılmıştı ve dua için kullanılan bir haçlı bir teşbih kana bulanmıştı. Haç ve kan. ***Kaç, kurtul Lina.***

Üşüyordum. Çok üşüyordum. O kadar üşüyordum ki burnum birazdan kopacak diye korkuyordum. Ya burnum kangren olup koparsa? Burnumu çektim. O filmlerde olurdu. Kopmazdı burnum. Ben kan görmeyi hiç sevmiyordum. Bana vurmalarını da sevmiyordum. Burnum kanıyordu hep. İçlerinden biri hep etimi sıkıyordu, sevmiyordum hiç. Dokunmasınlardı bana. Babamı istiyordum. Babam gelseydi keşke. Beni kurtarsın istiyordum. Babam ona istediklerini verirse ben gidebilirmişim. Neden onlara istediğini vermiyordu?

"Hz.İsa." Duyduğum sesle irkildim. "Onu tanıyor musun?"

Yerimde küçücük olmak ister gibi kollarımı daha çok sardım kendime. Taşa işlenen resimden bahsediyordu. Hz. İsa olduğunu biliyordum. Annem öğretmişti. Burnumu çekerek önünde oturduğum taşı izlemeye devam ettim sessizce. Ağlarsam yine döverler miydi beni?

"Cevap ver küçük tilki," dedi sinirlenmiş bir sesle.

Ben tilki değildim ki. Niye bana öyle diyordu? Saçlarım kızıl diye mi?

"Tanıyorum," dedim ağlamamak için çaba göstersem de korktuğum için göz yaşlarım akmaya başlamıştı usulca.

"Zeki bir çocuksun. Babana çekmişsin belli."

Bir şey demedim.

"Dua et. Hz. İsa'nın önünde," dedi elini başımın üzerine koyup bastırarak üzerime eğildi ve nefesini kulağımda hissederken yüzümü kollarıma gömdüm. "Bu duvarlarda onun yaşam ve ölüm hikayesi anlatılmış. Babanın da ölümüne şahitlik edecekler."

Gözlerimi açtım. Bir yatakta uzanıyorum. Yatak olmaz. Yatak olmaz. Dokunmasın kimse bana. Midem bulanıyordu. Zorlukla yataktan doğruldum. Ne zamandır buradaydım? En son ayakta durduğumu hatırlıyordum. Başım dönüyordu. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Aynı odadaydım. Makyaj masası karşımdaydı. Oturduğum sandalyede. Üzerimde kırmızı saten bir elbise vardı. Kan gibi kırmızı. Kırmızıyı sevmiyorum. Rüya mı gördüm?

Elimi yüzüme götürdüm. Bu iyi değil. Kafamı açmam gerek. Nefret ediyorum uyuşmaktan. Korkuyorum. Korkuyorum. Aral gelsin.

Titreyen ellerimle yataktan kalktım ama bacaklarım tonlarca ağırlıktaydı sanki. Duvara tutunarak masaya ilerledim ve telefonumu aldım. Bacaklarım beni taşıyamadığında yere bıraktım kendimi yavaşça. Yere oturup Aral'ı aradım. Çalmıyordu. Neden çalmıyordu?

"Aç," dedim kısık bir sesle. "Lütfen."

Tekrar aradım. Tekrar aradım. Numarasını mı değiştirmişti? Değiştirmem demişti ama. Birden kaybolmam demişti. Yoktu ama işte. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Özür dilerim kızdığım için," dedim ekrana bakarken. Tekrar aradım. "Lütfen aç Aral. Sana ihtiyacım var. Yalan söyledim."

Açmadı. Neden açmıyor? Terk mi etmiş beni? Nedene terk edildim? Makyaj masasının altına girip bacaklarımı kendime çektim zorlukla. Çenemi dizlerime yasladım ve konuşmalarımıza girdim.

Telefonu aç lütfen (!)

Özür dilerim (!)
Sana ihtiyacım var (!)
Lütfen (!)
Sarıl bana (!)
Yalan söyledim (!)
Lütfen bul beni (!)
Özür dilerim (!)
Aral (!)
Gitme bir yere (!)
Bul beni (!)
Söz verdin (!)
Kurtaracağına söz verdin (!)
Aral lütfen (!)

Cevap vermiyordu bana. Niye vermiyordu? Küsmüş müydü? Kindarım demişti. Kin mi güdüyordu bana? Titreyen işaret parmağımı bana attığı ses kaydının üzerine bastım.

"İyi misin sen?"

Sesi kulaklarıma dolduğunda dudaklarımın titrediğini hissettim. Kafamı iki yana salladım. "Değilim," dedim zorlukla. Alnımı dizlerime yasladım. "Lütfen gel Aral."

Sabır önemli şeydir, derdi babam hep. Mesela acele edilen hiçbir şey hayra alamet değildir. Sabretmek aklını demler, derdi sonra. Gözlemle, insanlara bakma, onları gör. Kendini gör. O resmin içinde herkesin nerede durduğunu amacını bil. Savaşacağını ya da kaçacağını seç. Kaçmak korkaklık değildir, zamanını bulursan senin ne kadar zeki olduğunu gösterir. Kalbim ve yaşım küçük, yaşadıklarım büyüktü. Babamın söylediklerini aklımda geçip dururken şimdi dedim içimden. Kaçmanın tam zamanı. Varlığını unutturmak akılcı bir girişim. Koşarak değil, karların üzerinde yuvarlanarak küçük tepeden kendini aşağı bıraktığımda hiçbiri bu kayıp gidişi fark etmediler. Ayağa kalktığım gibi karanlıktan korksam da o adamalardan daha çok korktuğumdan düşünmeden karanlık ormana girdim. Ciğerlerim küçüktü, orman karanlıktı ama yaşayacaktım. Kurtulacaktım. Arkamdan bağıran sesi tanıdım, o korktuğum sesti. Yokluğumu fark etmişti ama ben kaçmıştım. Babam görse benimle gurur duyardı değil mi? Yüzümde bir gülümseme oldu, hem gülüyor hem ağlıyordum. Gözlerimi yırtılan kazağımın koluna silip ormanda dümdüz koşmaya devam ettim.

Diyelim ki dedi kafamın içindeki babamın sesi. Bir ormana girdin, etrafında dönmediğini nasıl anlarsın? İnsanlar bir çizgi olmazsa dümdüz yürüyemezler, etrafında dönem ihtimalin bu yüzden çok yüksek. Nasıl diye sormuştum merakla. Rüzgârı dinle demişti babam. Ormanın içinde rüzgâr çok sık yön değiştirmez. Hep aynı yönden rüzgâr yediğine emin ol. Rüzgârı arkama almıştım, arkamda devam ettirdim. Köpek sesleri işitiyordum. Köpekleri mi vardı? Nereden çıkmıştı? Orman beni bir göl kıyısına getirdiğinde o kadar hızlıydım ki kendimi durdurmak için yere bırakmak zorunda kalmıştım kendimi. Ellerimin üzerine gölün kıyısına düştüm. Göz buz tutmuştu ama o kadar ince bir tabakaydı ki. Köpek sesleri yaklaşıyordu. Korkuyla yere oturup ormanın içine baktım. Elim arkama kaydığında ince buz kırıldı ve elim soğuk suya girdiğinde acıyla elimi çektim. Avuçlarım buzda kesik kesik olmuş kanıyordu.

"Babacım," diye ağlamaya başladım yine. "Lütfen gel artık. Korkuyorum."

Ormandan fırlayan köpekleri gördüğümde geriye kaçmak istedim, ince buz çatladı ve suyun içine düştüm arka üstü, doğrudan derinleşen bir suydu sanki, ya da ben ağırlaşıp derine çekilmiştim anında. Yüzme bilmiyordum. Su o kadar soğuktu ki attığım çığlığım orman içinde yankılanmıştı. Üzerimdeki ağırlıkla ağlayarak buz gibi suyun içine çöktüm.

"Baba," diyebildim son kez.

Köpeklerin sesleri suyun altından boğuk geliyordu, verdiğim nefeslerin baloncuk olup yüze çıkışını izledim. Keşke ben de bir baloncuk olsaydım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir camın arkasından bakıyordum. Net değildi hiçbir şey, kırmızı renk aydınlatma vardı. İnsanlar neden camın arkasında duruyorlardı? *Camın içinde olan sesin Lina.*

Etrafıma baktım gözlerimi kırpıştırarak. Cam bir kutunun içindeydim. Etraf koyu kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Elimi ileri uzatmak istediğimde beni dinlemediler. Bakışlarımı elime çevirdim. Sandalyeye bağlıydım. Neden bağlanmıştım? Rüya mı görüyordum? Hangisi gerçekti? Hangisi rüyaydı? Neredeydim? Misina benzeri ince bir ipti beni tutan. Onu koparamayacak kadar güçsüzdüm. Başım dönüyordu. Zihnim bulanıktı. Nefret etmiştim bu durumdan. Gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

"Baba," diye mırıldandım. Babam ölmüştü benim. Ölmemiş miydi? Ben bugün babamı mı görmüştüm? Babam beni kurtarmış mıydı?

Kimlerden? Neredeydi şimdi? Babam beni kendi katili edip nereye gitmişti?

Bileklerim kurtarmak için zorladım ama o sırada üzerime keskin parlak bir ışık düştü. Tüm sesler birbirine karıştığından anlayamıyordum. Kafamı kaldırıp ışığa baktım. Bir alkış sesi işittim. Biri bir şey anlatıyordu ve beyaz ışık beni aydınlatıyordu. Asaf mıydı konuşan? Ben cam kutunun içinde miydim? Ne anlatıyordu?

Gözlerimi etrafta gezdirmeye çalıştım. Kimseyi seçemiyordu gözlerim. Bir tanıdık sima görmek için umutla atan kalbim acıyla göğsüme sindi. Yapayalnızdım. Kimse gelmeyecekti beni kurtarmaya. Beni kurtarmaya gelecek bir babam yoktu artık. O da sırtını dönmüştü bana. Yine zorla alı konuşmuştum. Yine mi? Daha önce de mi oldu? Ne zaman?

Korkuyla sıkıştı kalbim yine. Gitmem lazımdı. Kaçmam lazımdı. Biri bana dokunsun istemiyordum. Asaf bana dokunsun istemiyordum. Kaçmam lazımdı. Bileklerimi zorladım. Fakat kıpırdamadım bile. Aniden ışık sönüp beni karanlıkta bıraktı. Karanlık iyi değil. Karanlık iyi değil. Karanlık iyi değil.

Eğilip dişlerimi bileğimdeki misinaya geçirdim hırsla. Dişlerimle kopardım, ağzıma kan tadı geldi ama umursamadım. Diğer ipi de kopardım ve Ayağa kalkıp duvarlarını ittim cam kutunun. Arkamdaki kapı açıldığında dizlerimin üzerine düştüm. Önemli değildi. İnsanların hareketlendiğini ve bağırıp çağırdıklarını koştuklarını duydum ama anlam veremedim. Hiçbiri benim için değildi. Kırılan bir cam parçası önüme düştüğünde uzanıp aldım. Avucumu kesti sorun değildi. *Acı zihni dinç tutar.*

Babamın sesiydi zihnimde yankılanan. "Acı dinç tutar," diye tekrar ettim. Biri kolumdan tuttuğunda ona camla saldıracak oldum ama iki elimi de tuttu. Yüzü uzaktı yüzünü göremiyordum.

"Lina," dedi tanıdık olmayan bir ses.

"Sen kimsin?" dedim kırmızı ışık görmemde hiç yardımcı olmuyordu.

"Aral burada. Onu bulacağız. Tamam mı?" dedi.

Aral mı buradaydı? Neredeydi? Bu adam kimdi? Belime kolunu sarıp beni ayağa kaldığımda onu iterek uzaklaştım. "Dokunma bana."

"Dokunma," diyerek ittim onu ve kendim dengede durmaya çalıştım.

Bize doğru adamların geldiğini gördüğümde geriye doğru adımladım. Adam diğerleriyle kavga etmeye başladığında fırsat bilip zorlukla kendimi herkesin koştuğu bir koridora attım. Elimdeki cam parçasını sıktım.

Kendine gel Lina. Kafanı toparla. Çıkman lazım. Aral'ı bulman lazım. Koşarken biri bana çarptığında dengemi bulamayıp farklı bir koridora düştüm. Kafamı yere çarptım ve gözlerim karardı yine.

Üşüyordum. Burnum üşüyordu. Donuyordum. Ölmemiş miydim? Boğuluyordum. Kim kurtarmıştı beni? Babam mı kurtarmıştı yoksa. Gelmiş miydi? Birinin kollarında taşındığımı fark ettim. Sıcaktı, üzerime bir şey örtülmüştü. Yakalanmış mıydım yoksa? Kapalı gözlerimden yaşlar aktığında saçlarımın arkasında bir el hissettim.

"Buradayım Lina," dedi o ses. O ses babamın sesiydi. Gözlerimi açmaya korktum. Yalnızca karda yürürken çıkan o hışırtı sesini duyuyordum artık. Kimse ismimi bağırmıyordu.

"Ba-ba-cım?" Sesim yok gibiydi. Konuşamıyordum.

"Buradayım bir tanem. Geç kaldığım için özür dilerim. Özür dilerim."

Kollarımı boynuna sardım güçsüzce. Önemli değildi. Benim için gelmişti. Beni arkasında bırakmamıştı. Bu yeterliydi. Kurtarmıştı beni. Bu yeterliydi.

"Bı-rak-ma."

Alnıma bıraktığı öpücük sıcaktı. Sakalları batmıştı yine. Bu hissi ne kadar özlediğimi fark ederken ağlamam şiddetlendi. Biri ıslıkla öyle ürpertici bir melodi çaldı ki irkildim. Gözlerimi açtım.

"Bakma," dedi babam. "Açma gözlerini."

Ama korkuyordum ve gözlerimi kapattığım karanlık oluyordu. Gözlerimi açtım kısıkça. Babam karda yürüyordu. Arkasında bıraktığı izleri gördüm. Kan içindeydi. Korkuyla çarptı kalbim. Gözlerimi korkuyla arkamı çevirdim. Gölü gördüm. Kıyısı kana bulanan gölü gördüm. Korkuyla kaçırdım gözlerimi. Kanayıp kuruyan ellerime baktım ve babamın kan taşıyan ayak izlerine baktım. Ölmüş müydü o adamlar? Artık korkmama gerek yok muydu? Beni alamazlardı artık.

"Korkuyor musun?" diye sordu babam beni daha sıkı sararken.

"Ar..Ar-tık. Kork-mu-yo-rum."

"İki elim kanda olsa. Seni bulurum Lina. Babanın vazifeleri var ama senin için dünyayı yakarım. Korkma."

Daha sıkı sarıldım boynuna ve üşüyen yüzümü onun sıcak boynuna gömüp gözlerimi kapattım.

Yerde yatıyorum. Neden yerde yatıyorum? Ne oldu? Neredeyim?

Lina! Kendine gel! Aral'ı bulman gerek!

Kendime gelmem gerek ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Anlamıyorum. Aral'ı bul diyor zihnimdeki o cılız ses ama Aral kim hatırlayamıyorum. Yüzü aklımdan silinmiş sanki. Zihnim çok bulanık ama yalnızca isim var zihnimde. Aral'ı bul diyor sürekli.

Kendine gel Lina! Kendine gelmen lazım! Aral'ı bul. O seni korur. O kimsenin sana dokunmasına izin vermeyecek. Söz verdi. Kendine gel!

Nasıl bulacağım? Kafamı toplayamıyorum. İçimde nedenini bilmediğim bir korku var. Etrafım dönüyor sanki. Midem bulanıyor. Gözlerim iyi görmüyorlar. Aral kim? Yüzünü canlandıramıyorum kafamda. Nasıl tanıyacağım onu? Göremiyorum ki hem. Hiçbir şeyi net göremiyorum. Neredeyim şu an? Hareket edemiyorum. Bağlı mıyım? Ellerim önümde uzanıyor ama? Yerde miyim?

Aral'ı bul.

Nasıl bulacağım? Neredeyim? Neden kaçıyorum? Kaçıyor muyum? Kimden?

Karanfil.

Karanfil kokuyor. Biri karanfil kokuyor. Aral, karanfil gibi.

Zincir.

Boynunda... Bir zincir var? Boynunda bir zincir mi var? Neden hep zincir takıyor? Kafam neden bu kadar karışık. Ağlamak istiyorum.

Sıcak.

Soğuk. Çok soğuk. Üşüyorum. Neden bu kadar üşüyorum?

Elleri sıcak.

Elleri sıcak. Aral'ın elleri sıcak. Ellerinin sıcak olduğunu hatırlıyorum. Niye bırakmış elimi? Bırakmasaydı düşmezdim. Alin'e söz vermemiş miydi? Neden bıraktı beni? Neden yerdeyim? Neredeyim? Alin nerede? Korkuyorum. Neden korkuyorum?

Siyah. Gece gibi siyah.

Saçları ve gözleri siyah bir adam. Aral. Gece gibi. Karanlık. Aral ne demek?

"Karanfil."

Bu benim sesim mi? Neden farklı geliyor?

Lina, dikkatini topla! Unutamazsın! Aral'ı bul. Kendine gelmen gerek! Kesik at! Kesik at! Acı dinç tutar! Avuçlarını kes!

"Karanfil... Boynunda bir zincir var... Elleri sıcak... Saçları ve gözleri siyah," diye tekrar ettim unutmamak için.

Korkuyorum. Neden bu kadar korkuyorum? Kaçmam gerek ama kimden kaçmam gerek? Islık sesi. Babam. Babamı mı gördüm? Babam nerde?

Bacaklar içe doğru bükük. Yere sağlam bas. Omuzlarını gevşet. Kolların omuz hizasında. Yumrukların yukarı. Tırnakların uzamış, kesmen gerek. Avucuna sert bir şey alabilirsin. Yumruğunu sarsılmaz yapar bu. Kulak, üst dudak, çene, boyun. Koru ya da saldır. Kollarını kullan. Dirsek kemiklerini kullan. Kaburganı koru.

Kendimi korumam mı gerekiyor? Kimden? Kafamı toparlayamıyorum. Neden zihnim bu kadar bulanık? Titriyor muyum? Gitmem lazım. Aral'ı bulmam lazım. Adım atmam lazım ama bacaklarım yok. Yere düşmüşüm. Yerdeyim ama kalkamıyorum. Bacaklarım hâlâ benimle. Bacaklarım var ama... Yok... Neden hareket edemiyorum? Felç mi oldum?

Ayağa kalk Lina! Kalkamıyorsan sürün! Gitmen gerek. Burada kalamazsın. Sürün. Kendine gelmen lazım! Kesik at kendine! Bileklerin olmaz! Avuçlarına at! Uyanman lazım!

Önümüzde yere yaslı ellerimde gezdirdim gözlerimi. Kendimi tüm gücümle ileri çektim. Ellerimdeki kan mı? Ellerim kanamış. Ne zaman? Bu benim kanım mı? Elimin üzerinde yaralar var. Avucumu sıkmışım. İçinde bir cam parçası var. Uyanmam gerek. Kesik at. Camı titreyen avucumda sıktım ve sol avucuma bastırdım. Avucuma bir kesik attım, hiç acımıyor. Normal mi?

Değil! Uyuşturdular seni! Kendine gelmen lazım!

Ellerim titredi. Asaf beni uyuşturmuştu. Gitmem lazımdı. Yoksa beni alıkoyacaktı. Bana dokunsun istemiyordum. Ona dokunmak istemiyordum.

"...İzi kalır."

"Kalsın. Verdiğim sözü hatırlatır."

"Aral?" diye fısıldadım. Bu ses onun muydu? Zihnimdeki hatıra onundu. Onu istiyordum.

Aral beni koruyacağını söylemişti. Onu bulursam kurtulacaktım. Sürünmem lazım. Kaçmam lazım. Arkamda ayak sesleri var. Beni mi arıyorlar? Yakalayacaklar beni.

"Lina?!"

İsmimden nefret ediyorum.

"Cennet çiçeği, gibi."

Bana cennet çiçeği deme Aral. Ben cennet çiçeği olmak istemiyorum. Aral sıradağ demek. İki şeyin arası. Ölüm ve kalım gibi. Kalmak istiyorum. Seninle kalmak istiyorum.

Omuzlarımdan birinin tuttuğunu hissettim, açık tenime dokunan sıcak eller beni sırt üzeri çevirdi. Kaçamamıştım. Bulanık gören gözlerimi beni tutan adama çevirdim, yüzünü göremiyordum ama elleri sıcaktı. Yüzünü göremiyorum. Gözlerim de mi gitmiş? Neden göremiyorum?

"Lina? Lina! İyi misin?" diye bağırıyor endişeli bir ses.

Sesi güzel. Sesi sıcak. Nefesi sıcak. Yüzüme vuruyor, yüzüm üşümüş. *Karanfil.* Karanfil kokuyor. Nefesi karanfil gibi kokuyor.

"Karanfil," dedim içim titrerken. Yüzüm ıslanmaya başlamıştı nedense. Yağmur mu yağıyordu?

Titreyen kanlı ellerimi ileri uzattım. Boynuna dokundum, teni ateş gibi yanıyordu. Yoksa ben mi çok soğuktum? Teninde arayış içinde olan parmaklarım bir zincire dolandığında çocuk gibi sevindim. Bir şeyler söylüyordu adam ama anlamıyordum ne dediğini.

"Boynunda bir zinciri var," dedim zorlukla titreyen dudaklarımla.

"Lina?" dedi endişeli ses yine. "Beni duyuyor musun?"

Eli yüzüme çıkarken beni hafifçe kaldırdığını hissettim. Diğer koluyla beni sarmıştı. Sıcak. Üşüyorum. Boynundaki zincire tutundum sıkıca.

"Elleri sıcak," diye mırıldandım.

Kendi kafamın içinde hapsedilmiş aynı koridoru defalarca yürüyordum sanki saatlerdir. Ne olmuştu bana? Kesik atmak işe yaramıyor muydu?

"Lina? Bir şey söyle! Duyuyor musun beni?"

Kırmızı ışık altında gözlerim görmüyor olsa bile siyah saçlarını seçebiliyordum.

"Saçları siyah."

"Lina beni-"

Karanfil. Zincir. Sıcak. Siyah. Aral. Aral'ı buldum.

"Aral," dedim bulanık yüzüne bakarken.

Hıçkırık sesi kimden geliyordu? Benden mi? Neden bu kadar korku içindeydim? Neyden korkuyordum? Kim ağlıyor?

"Buradayım," diye onayladı beni. Oydu. "Buradayım, Lina."

Zincirini bırakıp elimi yanağına uzattım ve avucumu yanağına yasladım. O mu titriyordu ben mi titriyordum?

"Yaklaş biraz," dedim yalvarır gibi çıkmıştı sesim. "Yüzünü göremiyorum."

Onun yüzünü görememekten nedret ediyordum. Onu görmek istiyordum. Yüzüme yaklaştığında siyah gözleri netleşti. Sıcak nefesi yüzüme vururken yüzümden akan yaşı hissettim, dudaklarımdan içeri girdi. Yağmur suyu ne zamandır tuzluydu? Ağlıyor muydum? Ben ağlayabiliyor muyum?

Ağlayarak Aral'ın yanağına yasladım elimi tutunur gibi, yüzümde bir gülümseme oldu. Beni arkasında bırakmamıştı. Bulmuştu beni.

"Bana kimsenin dokunmasına izin verme," dedim gözlerine bakarken. "Yakalayacaklar beni."

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Vermem. Kimsenin dokunmasına izin vermem," dedi şefkat dolu bir sesle.

Gülümsedim yine mutlulukla. Kurtulmuştum. Kaçabilmiştim. "Buldum seni."

Bu cümleyi dışımdan mı söyledim içimden mi? Karanlık neden yine içine aldı beni?

ARAL ÇAKIRCA'dan

Saniyelerini saydığım o kaybımın kollarımda ağlayarak bana tutunduğunda içimden götürdüklerini tarif deseler edemezdim. Yaşama ölüm kaldığında saniyeleri sayardım ben yalnızca. Lina'nın yokluğunun zihnime düşürdüğü ihtimaller beni ipin ucuna götürmüş, saniye ibresin başına dikmişti.

Ağla demiştim ona. Onun ağlayışının bir kurtuluş olacağını düşünürken o ağlarken hiçbir şey yapamamış olmanın tüm bedenimin buz kesmesine sebep olacağını tahmin etmemiştim. Yıkılırım demişti bana. Yıkılırken beni de yıkabileceğini, kalbimin sert duvarlarını un ufak edebileceğini fark dahi etmemiştim. O bir kızıl kıyametti.

Öfkeliydim. Kendimi bildim bileli öfkeliydim ama bu bambaşka bir öfkeydi. Bu duyduğum öfke o kadar zararlıydı ki aklımla değil

kalbimleydi işi. Dokunmasına izin verme demişti bana ağlayarak. Ona... Dişlerimi öyle sıktım ki diş etlerime kan oturduğunu biliyordum. Azdı bile. Damarlarıma oturmalıydı o an. Eğer geç kaldıysam ona kanın damarlarıma oturmasını tercih ederdim.

Korunmasız bedenini sıkıca sarmalarken kolları başını göğüme yasladım. Yanağı omzuma yaslanırken tanıdık vanilya kokusu ciğerlerimi doldurdu. Göz kapaklarımın gözlerimin üstüne düşmesine engel olamadım. Kollarımın arasındaydı yine ama geç mi kalmıştım? Zihnim öfkemle bana oyunlar oynuyor, delirmeme sebep olacak şeyler kuruyordu kafamda.

"Aç gözlerini Lina," diye fısıldadım. "İyiyim Aral de bana." Yutkundum. "Bu sefer iyiyim dersen inanırım."

"Aral," dediğini işittim Şahin'in usulca. "Tamamız."

Çöktüğüm yerden kucağımda onunla kalktım.

"O nerde?" diye sordu ölümü sesinde taşırken.

"Kaçmış orospu çocuğu. Geldiğimizi anladı muhtemelen... Alpaslan abiyi tanımıştır belki," dedi öfkeli bir sesle.

Lina'nın dediklerini o da duymuştu. Aklımdan geçenleri tahmin ettiğini gözlerini kaçırdığından anladım.

Ensesini ovdu sıkıntıyla. "Yapmamıştır," dedi yutkunurken.

Bu ihtimalin yanından bile geçmek istemediğini biliyordum. En çok ben istemiyordum ama uyuşturucunun etkisinde olduğunu anlamıştım onu görür görmez. Yürüyemiyordu bile. Belini sakatlamıştı yine belli ki. Kaçamazdı ki o heriften istese de. Öfkeden delirmek üzereydim. Kafamı geriye yatırdım. Bu binayı ateşe versem içim soğumazdı.

Stres anında düşünmeyi bir saniye olsun elden bırakmayan zihnimin tek bir ihtimal uğruna yerle bir oluşuna şahit oluyordum an be an kafamın içinde.

"Bul bana onu Şahin," dedi öfkeyle yanarken içim. "Bul onu bana."

Kafasını salladı yalnızca. Kafamı önüme çevirdim ve attığım her adımda yanıyormuş ama kucağımda kendi cehennemimi taşıyormuşum gibi hissettim.

"Sana da geç kalmış olamam Lina," dedim kendime öfke duyarken. Gözlerimi Lina'nın yüzünde gezdirdim. "Niye gittin Lina?" diye sordum kalbim o ihtimalin esiri olmuş korkuyla çarparken göğüs kafesime. "Elimi bırakırsan kaybederim seni. Niye bıraktın?"

Yutkunamadım. Yıllardır ağırlık kaldıran biriydim ama elli kilo bile olmayan bir kadının bana bu kadar ağır geleceğini tahmin bile edemezdim Derin bir nefes aldım gözlerimi önüme çevirip. Sakinleşmeli bu ihtimali tamamen zihnimden kazıyıp atmalıydım. Şu an önemli olan Lina'ydı. Uyuşturucunun etkisiyle şuurunu kaybedip duruyor olmalıydı. Bu kadar şuur kaybı tehlikeliydi onun için. Bir an önce tedavi olmalıydı. Kötü ihtimalleri düşünmenin zamanı değildi.

Büyük binayı terk edip doğruca arabama ilerledim. Arka koltuğun kapısını açtı. Kucağımda onunla arka koltuğa geçtim. Şahin şoför koltuğuna geçip muhtemelen çocukların bulduğu Lina'nın eşyalarını yan koltuğa bıraktı. Hızla hastaneye sürmeye başladığı sırada arabada bıraktığım kabanıma uzanıp üzerine örttüm. Üzerinde ince bir saten elbise vardı yalnızca. Dekolteli bir elbiseydi. Kolları, sırtı, göğüs kısmı ve bacak kısıkları derin yırtmaçlarla doluydu ve zaten çabuk üşüyen biri olduğundan teni buz kesmişti. Kolum beline sarılırken kolum üzerinden örtmüştüm kabanımı. Onu bırakmayı istemiyordum o an.

Başının kıpırdadığını hissettim. Burnunu tenime sürttü. Beni kokumdan tanımış gibi kolları güçsüzce boynuma sardı.

"Aral," dediğini işittim kısık bir sesle.

İsmimi her söylediğinde yutkunma isteği doğuyordu içimde. Kalbimin ritmiyle oynayan bir şeydi bu. İyi değildi ama kötü demeye de dilim varmıyordu. Zamanı değildi yalnızca.

"Buradayım," dedim onu daha sıkı sararken kollarım istemsizce. "İyi olacaksın."

"Dokunmasınlar bana," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapattım. Kalbim göğsüme öyle şiddetli çarpıyordu ki ölüm gibi bir şeydi bu.

"Biri," dedim cümleyi kurmaya zorlanarak. Yutkundum. Bilmem gerekiyordu. Eğer o ihtimal. O kansız ihtimal gerçekleşmişse en azından Lina'nın bunları hatırlamayacağını bilmem gerekiyordu. Ben her baktığımda içim gideceğini biliyor olsam da uyuşturucunun etkisinde olduğundan hatırlamayacağına inanmak istiyordum.

"Biri sana dokundu mu Lina?"

Soru ağzımdan çıktığında sanki cevabını almak yıllarca sürmüş gibiydi. Aldığım nefes ciğerlerimde yıllanmıştı sanki.

Lina kafasını iki yana salladığında dikilen omuzlarım gevşedi. Tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Sanki dünyanın yükü üzerimden

çekilmiş gibi rahatlarken Lina kafasını omzumdan kaldırıp yüzüme baktı.

"Dokunacaktı ama," dedi ağlayarak. Sağ gözünden bir yaş usulca aktı çenesine doğru. "Sen gelmeseydin eğer," demişti ki alnımı alnına yasladım duymaya dayanamayarak.

Gözlerimi kapattım. Sıcak nefesi yüzüme çarptı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Nefesim ağırlaşmıştı. Duymak istemiyordum o cümlenin devamını. İhtimalini düşünmek istemiyordum. Tamamen ortadan kaldıracaktım o ihtimali.

"Geldim Lina," dedim yutkunurken. "Geldim ben. Dokunamaz kimse sana."

Kafasını salladı. Elini yüzüme yasladı. Elinin kanması durmuştu artık.

"Sadece sen," dedi ağlayarak.

Bunu benim duymak istediğim anlamda söylemediğini biliyordum ama önemli değildi. Bana güveniyor olması yeterliydi. Kimsenin dokunmasına izin vermezken kendine bana dokunması, ona dokunmamdan rahatsızlık duymaması yeterliydi. Onun iyi olması yeterliydi. İyi olacak olması yeterliydi. Yeterli olmak zorundaydı.

Gözlerim açtım. Gözleri kapalıydı onun da, ağlıyordu. Korkmuştu ve üzgündü. Bugün onun için başından beri iyi bir gün değildi ve şimdi tamamen çökmüş bir haldeydi. Zihninin içinde ezildiğini biliyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu onun için.

"Üşüyorum ben," dedi kafasını boynuna gömerek.

Bana sokuldu iyice. Korumasız, kabuğuna kaçmayan, savunmasız haliyleydi şimdi. Normalde kolu kırılsa bana göstermeyeceğini biliyordum. İyiyim deyip kendisi tedavi etmeye çalışırdı kendini. Ama şimdi o kadar çaresizdi ki kendi kafasının içinde, bana sığınıyordu.

Onu kendime daha çok çektim. "Isınırsın birazdan," dedim.

Şahin ısıtıcıları daha çok açtı, doğruca Lina'ya üflemesi için ayarladım hepsini.

"Kızdığım için özür dilerim," diye mırıldandı tenime doğru. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Ağlıyordu içli içli. "Bağırdım diye," dedi gözlerime bakarken hıçkırarak. "Gelmedin sandım."

Korunmasız bir kız çocuğundan farksızdı o an ve öyle içli öyle kırgındı ağlıyordu ki sanki herkes onu arkasında bırakmış bir ben kalmışım gibi kırgındı bana.

"Ağlama Lina," dedim içime kül yapıyor gibi hissederek.

Uyuşturucunun etkisiyle iyi düşünemediğini kafasının karma karışık olduğunu, mantıklı düşünemediğini biliyordum. Ama yine de söyledikleri içime dokunuyor, kalbime değiyordu.

"Ağla dedin," dedi o da kırgın bir sesle. "Ağlamadım diye kavga ettik."

"Etmedik," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Ağlama."

Dudaklarımı alnının hemen bitimindeki saçlarına bastırmaktan kendimi alı koyamadım. Onu sakinleştirmek istiyordum. Ona iyi hissettirmek istiyordum. Yalnızca bana güvensin, benim yanımdan ayrılmasın istiyordum. O zaman onu koruyabilirdim ama Lina her seferinden kollarımın arasından çıkıp gidiyordu. Manolyadan çıkarken de çıkmıştı kollarımın arasından.

"Ben kavga istemiyorum hiç," dedi içli içli iç çekerken. "Hep kavga ediyor insanlar benimle." Dudakları da sesi de titriyordu. Öyle üzgündü ki onu üzen herkesi düşman edecekti bana. "Bana demiştin ya hiç zil çalıp karakola gittin mi diye. Beni dövmüştü bir keresinde bir kadın."

Ağlayan yüzünü izleyebildim yalnızca. Karnı üzerinde duran sağ elini karnına dolağım sol elimle kavradım ve elinin üzerini okşadım sakinleştirmek isteyerek onu.

"Lisede de sevmediler beni hiç. Hep kavga ettiler benimle." Burnunu çekti. "Babam kaçma dedi diye kaçmadım. Ama sen olsaydın kaçırırdın beni değil mi?"

Kafamı salladım. "Kaçırırdım."

İrkildi bu kelimeyle. Kendi kurarken değil, ben kurduğumda fark etmişti ne anlama geldiğini. Korkuyla çarpan kalbinin nabzını gittiğim bileğinde.

"Kaçırma," dedi ağlayarak. "Kimse beni kaçırmasın Aral. Hiç sevmiyorum ben erkekleri."

Senin sevmediğin kimseyi ben de sevmiyorum Lina.

"Küçükken de kaçırılmışım ben. Hiç sevmiyorum," deyip kafasını iki yana salladı.

Küçükken de mi kaçırılmıştı? Ne zaman? Kim tarafından? Ne amaçla? Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Sağ elimle saçlarını okşadım onu sakinleştirmek isteyerek. Ağlaması gittikçe şiddetleniyordu.

"O kan beni kaçıranların kanıymış Aral," dediğinde elim duraksadı. Bugün anlattığı anısından mı bahsediyordu? "Babam kurtarmış beni. İki eli kanda olsa gelirmiş beni kurtarmak için." Hıçkırdı yine. "Yaşasa gelirdi bugün. Ölmüş bence benim babam."

Ağlayışı gittikçe şiddetlendiğinde bu kez kendisi için değil babası için ağladığını biliyordum. Durdurmadım onu bu yüzden. Ağlasın, arınsın acısından istedim ama izlemesi hiç kolay değildi.

"Benim babam ölmüştü," dedi gözlerime bakarak. "Tek başıma gömdüm ben onu. Alin çok küçüktü. İkimiz vardık sadece. Tek başıma gömdüm Aral. Onu ben öldürdüm sandım, üstüne toprak attırdılar bir de."

Hıçkırarak göğsüme sindi. "Tek başımaydım hep."

Lina'ya ne zaman baksam mümkünmüş gibi hep daha yalnız görünmüştü gözüme. O kalabalığın içinde bile o kadar yalnız duruyordu ki onu hep bir keder meleğine benzetmiştim. Herkes ondan bir şeylerini alıp hayatına devam ederken o boş bir mezarın başında içine içine ağlayan keder meleğiydi. Ve şimdi göz yaşları bir sel gibi benim kıyıma çarptığında tenim yanıyor gibi hissediyordum. Gömleğime düşen her bir yaş, iz bırakıyordu tenimde.

"Artık tek değilsin," diye fısıldadım kulağına. "Ben varım."

Sol elini omzumdan enseme kaydırdı ve beni kendine çekti ona daha yakın olmamı ister gibi. Ben de sırtındaki kolumla onu daha çok kendime çektim. Bir bütün gibiydik.

"Gitme hiçbir yere," dedi ağlayarak. "Gidersen çok üzülürüm ben."

Gözlerimi kapattım. Bugün bana bağırmasının sebebinin de bu olduğunu biliyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Yine tek başına devam etmek zorunda olmaktan korkuyordu. Her seferinde kendini geri çekişinden anlıyordum. Demekle olacak iş değildi, yaşayarak kanıtlamayı planlıyordum ona ama o sabırsızdı yine. Halbuki tanısa beni, bilse nasıl biri olduğumu gitmeyeceğimi ben söylemesem bile bilecekti. Onun kafamda kapladığı yeri bilse, gidemeyeceğimi bilirdi.

"Gitmeyeceğim," dedim ikna etmek isteyerek onu.

"Gitme," diye onayladı beni. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Kalmayacaksın."

Dudaklarını tenime sürttü. Boynumdaki zincirin üzerine dudaklarını yasladı. Nefesi düzene girdiğinde uyuya kaldığını anladım. Sızmıştı.

Uyuşturucunun etkisinden ötürü gidip geliyordu bilinci. Bir süre sessiz kaldı. Daha sonra sayıklamaya başladı.

"Otuz yedi nokta," dediğinde kaşlarım çatıldı. İlk başta anlamadım ama Lina sayıklamaya devam etti. "Kırk dokuz. Seksen beş. Yetmiş yedi. Otuz dört. Seksen yedi. Seksen dört. On altı."

Şahin'le göz göze geldik dikiz aynasından. Lina devam etti. "Yirmi yedi. Nokta. Elli beş. Altmış altı. Çift sıfır. Doksan yedi. Altmış yedi. Otuz iki. Otuz iki." Göz yaşları aktı usulca gözlerinden. "Kurtar beni baba... Kurtar beni."

"Siktir," diye mırıldandı Şahin.

Lina bana gördüğü ya da okuduğu sayıları ezberinde tutabildiğini söylediği ilk andan itibaren onun bu kadar önemli olmasının sebeplerinden birinin bu özelliği olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onun peşinde olan herkes onun bir şeyler bildiğinden neredeyse emindi. Öyle olmasa bugün yaşanmamış, o mektup yazılmamış olacaktı. Lina bir şeyler biliyordu ama bunun ya farkında değildi ya da hatırlamıyordu. Bugün bunun bir kanıtıydı. Bastırdığı için unuttuğu karanlık anıları vardı. Babası belki de bu günlerin geleceğini tahmin ederek ona farkında olmadan ipuçları bırakmıştı ve sadece Lina henüz bunun farkında değildi. İpin ucunu tutamamıştı henüz ama bugün zihninin derinlerine zorla çekilip vurgun yemişti. Sayıklarken söylediği ezberinde tuttuğu ondalık koordinat bunun bir işaretiydi. Lina önceden değildi belki ama artık o korktukları canlı bombaydı. Onu kim üzmüşse benim kazdığım mezara girsin istiyordum.

"Konumu bul," dedim Şahin'e, gözlerimi Lina'nın üzgün güzel yüzünde gezdirirken.

Zihin en karanlık güvenli zindan, unutmak ise inandırıldığımız bir yalandı. Lina... Onunla yaşayamadığın daha kaç anın var o güzel kafanın içinde? Cennet çiçeğim... Ne için üzmüşler seni bu kadar?

- Devam Edecek -

03.12.2021

Geçen bölümün son sahnesini atlamadan okumuşsunuzdur umarım ekleme vardı.

Teorileriniz nedir anlatın bakalım.
Oy ve yorum yapmaı unutmayın *-*

- Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 10 | Savaşın İzleri

İyi akşamlar <3

Bir cuma akşamı daha birlikteyiz. Bölüm yine çok uzun, kitap olsa seksen sayfayı bulurdu sanırım. Öyle uzun yani. Siz de oy ve yorum bırakarak destek ve motivasyon verebilirsiniz bana. Harika olur bu <3

Sanırım birinci kitap sonu diyebileceğimiz bir bölüm bu. Ufak bir ara verebiliriz gibi duruyor. Tabi ben o sırada yazıp biriktirebilirim. Arka planda Ateş 3 ile ilgileniyorum bilenler bilir. Yazarlık hayatımla ilgili bir durum vardı, uzun zamandır haberini bekliyordum ve bu beni strese sokan bir durumdu. Stresten kaçıp Biby'e sığınıyordum ve bana harika geldi. Umarım size de öyle gelmiştir. Birinci kitabı da bitirmişken ufak bir ara verip acelesi olan işlerimi halletmeyi planlıyorum. Ateş 3'ü bitirmek gibi mesela. Fakat dediğim gibi ufak bir ara olmasını umuyorum çünkü çok güzel bir düzen oturttuk birlikte. Arayı açmayı istemiyorum. Olmadı bölüm atarım ama bu kadar uzun olmazlar ya da her hafta atamam. Duruma göre bakacağız artık. Instagramdan beni takip ederseniz haberdar olursunuz durumdan. Teşekkür ederim desteğiniz için. Sizi seviyorum <3

Bana ulaşabileceğiniz hesaplar:
Instagram & Twitter & Spotify: *filizpuluc*
Instagram: *baziinsanlarboyleyasar*
Twitter'da ***#Biby*** *veya* ***#BazıİnsanlarBöyleYaşar*** *taglerini kullanarak sevdiğini alıntıları ya da düşüncelerinizi twitlerseniz okuyabilirim ben de. Birlikte sohbet ederiz. Bakıyor olacağım.*

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 10 | SAVAŞIN İZLERİ

♪ *22 - Çağan Şengül*

♪ *Kördüğüm - Çağan Şengül*
♪ *Belki de Aşk Lazım Değildir - Sezen Aksu*

Hayat bazen bitti dediğiniz anlarda yeniden başlar. Yaralarınızı sarmaya vaktiniz olmadan yeni bir savaşa girmek zorunda kaldığınız zamanlar olur. Yürü der hayat, yürümek zorunda kalırsınız. Seç der birini, ama her seçim bir vazgeçişi de beraberinde getirir. Küsemezsiniz bile hayata çünkü zaten yüzünüze bakmıyordur. Yürü der, düşersiniz. Yardım eli beklerken aldığınız tek destek dizlerinizi parçalayan zemin olduğunda toprağı daha çok benimsersiniz. Her var oluş yok oluşuna dönmek ister çünkü. Parçalanan dizlerle gözünüz toprağa dikili tırmanırsınız o yokuşu. Her zirve bir ödül değildir. Hayat bitti demeden bitmez çünkü hiçbir zaman. İn şimdi der hayat, her şey boşunaydı. Kendi kanınızla ıslattığınız o yokuşu göz yaşlarınızla inerdiniz. İşte içinizdeki cennet çiçekleri böyle böyle yeşerirdi.

Korkuyordum. Bir rüyanın içinde miydim? Yoksa gerçek miydi bu olanlar? Hangisi gerçek hangisi rüya ayırt edemiyorum. Artık görmek istemiyorum. Çok yoruldum. Dursun istiyorum artık. Neden durmuyor? Biraz dinlenemez miyim?

Bir yolda yürüyordum. Bu yolu daha önce yürümüşüm gibi hissediyordum. Kar yağıyordu ve benim ayakkabılarım bile yoktu. Ayaklarım kanıyordu, acıyordu canım çok. Ağlıyordum. Ben çok ağlıyordum. Ben galiba kan ağlıyordum. Yüzümden akan kan yerdeki kanı kızıla buladı. Ürküttü bu beni. Bir adam yürüyordu biraz uzağımda.

"Baba!" diye seslendim ona.

Durdu adımları adamın. Bana döndü. Simsiyah giyinmişti. Kızıl saçlarının yanlarında beyazlama vardı biraz. Bana gülümsedi. Rahatlamış hissettim kendimi. Tüm acılarım geçmişti sanki. Ona adım atmak istedim ama ayaklarım ıslandığında gözlerim yere indi. Siyah asfalt yol o kadar kana bulanmıştı ki tüm kar erimişti ve babam bu kan gölünün ortasında duruyordu.

"Kaç Lina," dedi babam.

Korkarak geriye bir adım attığımda belime sarılan bir el korkuyla sarsılan kalbimi öyle hızlı sakinleştirdi ki. Kim olduğunu anında anladım. Aral gelmişti.

"Buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "Korkma."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Ağlıyordu. Neden ağlıyordu?

"Aral?"

Siyah gözleri öyle hüzünlü baktı ki gözlerime çok üzgün hissettim. "Neden elimi bıraktın Lina?"

Kalbim kırıldı. Ben mi üzmüştüm onu? Ben elini mi bırakmıştım? Sağ elimi uzatıp yanağına dokundum ve göz yaşını sildim.

"Özür dilerim. Korktuğum için kaçtım."

"Neden beni öldürdün?" diye sordu bu kez.

İçim titredi. Ellerim titredi. Dudaklarından akan kanı gördüğümde aklımı kaybedecektim. Korkuyla titreyerek ona döndüm yavaşça. Beyaz gömleğine kalbinin üzerindeki noktaya saplanan bıçağı gördüm. Kırmızı leke kalbinden tüm gömleğine yayılıyordu yavaşça. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Hayır, hayır, hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. Ellerimi bıçağı çıkarmadan kalbinin üzerine bastırdım. Durdurmam lazımdı. Kanı durmam lazımdı. Ölemezdi. Hastaneye gitmemiz lazımdı. Deniz ve Kuzey neredeydi? Yardım edin. Ne olur. Güneş Abla!

"Ölme," dedim yalvararak. "Ölme. Ne olur."

Başımı kaldırdım ağlayarak yüzünü görmek için. Dudaklarındaki kan gözümün tam altına düştü. Onun kanı benim göz yaşıma bulaştı. Siyah gözlerindeki can çekilmemişti henüz.

"Aral lütfen," diyerek yalvardım. "Bırakma beni. Lütfen. Lütfen! Ben yapmadım. Ben yapmam. Ben yapmam Aral. Ben sana bunu yapamam!"

"Cennet çiçeği," dedi alnı alnıma yaslanırken.

Ağlayarak ona bakarken Aral'ın gözlerindeki canın çekildiğini gördüm.

"Aral!" diye bağırdım acıyla.

Üzerime yığıldı. O kadar ağırdı ki bedeni taşıyamadım. Onunla devrildim, buz gibi bir suyun içinde düştük. Onunla suyun dibine batarken çırpınmadım hiç. Ağlayarak, müthiş kayıp acısıyla kollarımı omuzlarına sardım. O kadar üzgündüm ki ölmek istiyordum. Onunla ölmek istiyordum. Onu ben öldürmüştüm. O benim yüzümden ölmüştü. Ölmek istiyordum. Dudaklarımı omzuna bastırdım hıçkırarak ağlarken. Boğuluyordum ama umurumda değildi acısı. Aral'ın yüzünü ellerim arasında aldım. Yüzüne baktım. Karanlıktan korkardım. Onun gözleri sevdiğim tek karanlıktı. Beni korutmayan, rahatlatan tek karanlıktı. Ama içinde o yoktu artık. Gitmişti. Gözlerinin içinde benim yansımam vardı ama o yoktu. Dudaklarımı dudaklarına yasladım ve içimde kalan son

nefesi ona verdim. Gözlerim kapandı, öldüğümü hissettim. O karanlık ve soğuk gölün içinde yapayalnız pişmanlık içinde çok üzgün öldüm.

Zihnim uyandığında duyduğum ilk şey makine sesleri, kalp atışını sayan o düzenli nabız sesi ve benim aldığım nefes alışveriş sesleriydi. Yüz üstü uzanıyordum. Ağrım vardı, midem de bulanmaya başlamıştı uyanır uyanmaz. Susuzdum. Berbat hissediyordum ama biri elimi tutuyordu. Parmaklarımı okşuyordu ve o dokunuş o rahat rahatlatıcıydı ki o an da. O dokunuşa tutundum. Parmaklarımı sıkmaya çalıştım ama başarabilmiş miydim bilmiyordum. Gözlerim çok ağırdı, uykulu hissediyordum, kafam karman çormandı. Düşündükçe midem daha da kötü oluyordu.

"Buradayım," dediğini işittim bir fısıltının.

Benzer bir dokunuşu yanağımda hissettim. "İyi olacaksın."

Aral mıydı? Aral'ın yanında mıydım? Güvende miydim artık? Bulmuş muydu beni?

"Aral," diye mırıldandım. Sesim ağlamaklı gelmişti. Ağlıyor muydum?

"Buradayım Lina," dedi. Sıcak nefesi yüzüme esmişti. Ardından saçlarımda bir baskı hissetim. "Uyu. Yarın daha iyi hissedeceksin."

"Kabus," diye fısıldadım. Burnumun üzerinden akan yaşı hissettim. "Bırakma beni."

O nazik dokunuş göz yaşımı da sildi. "Bırakmam," dedi yumuşak bir hisle. "Yalnız bırakmam seni."

"Bırakma elimi," dedim uykuya tekrar düşmeden önce. Bir şey söyledi sanki ama duyamadım, düştüm yine o kabuslarla dolu geceye tek başıma. Keşke Aral'ı rüyalarıma da götürebilseydim.

Gözlerimi açtığımda kendimi yüz üstü yatarken buldum. Hastane yataklarından birinde olduğumu fark etmek için birkaç kez gözlerimi açıp kapatmam ve otuz saniye kadar bakmam gerekti. Ne zaman gelmiştim hastaneye? Davette ne olmuştu? Uyuşturucu vermişlerdi bana. Ne yaşanmıştı? Ne yapmışlardı bana? Günlerden neydi? Alin nasıldı?

Düzenli kalp atışımın sesi bipleyip dururken elimi üzerindeki baskının sebebini görmek için bakışlarımı aşağı çevirdim. O baskının sahibi ve kucağında taşıdığı dünyam içimde bir ağırlığa sebep oldu.

Aral yatağın yanına yanaştırdığı tekli koltukta uyurken sol eliyle elimi tutuyor, diğer koluyla kucağında uyuyan Alin'e sarılıyordu. Birlikte uyuyorlardı. Alin başını Aral'ın omzuna yaslamıştı, Aral'da yanağını Alin'in başına yaslamıştı. Bu görüntü hem o kadar güzel hem de o kadar hüzünlü geldi ki kırık hissettim. Sanki tüm kemiklerim on yerinden kırılmış gibi hissettim.

Alin iyi gibi duruyordu. Huzurlu bir ifadesi vardı Aral'ın kucağında uyurken. Aral buradaydı. Bulmuştu beni gerçekten ve ona da bir şey olmamış gibi duruyordu. O an ikisini de öyle görünce tüm ağrım sızım gitmiş gibi hissettim. Kendimi güvende hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Rahatlamaktan alıkoyamadım. İkisini görünce endişeyle çalkanan midem durulmamıştı ama şekli değişmişti. Farklı bir histi. Kötü değildi hiç. İyiydi.

Alin'i burada olduğuna göre beni bir günden fazladır görmüyor olmalıydı. Aral muhtemelen mecbur kalmıştı onu getirmeye. Alin'in çok ağlamamış olması için dua ettim. O minik kalbine bir kaybın korkusunu daha düşürmeyi hiç istememiştim.

Gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Sakalları uzamıştı biraz sanki. En son gördüğümde bu kadar uzun olduklarını sanmıyordum. Yüzüne bakarken nedense sol avucumda bir karıncalanma hissettim sanki sakallarına dokunmuşum gibi. Tuhaftı. Uyurken bile yorgun bir ifadesi vardı. Ben de uyurken böyle mi görünüyorum acaba diye içimden geçirmeden edemedim o an.

Yüz üstü uzanmak rahatsız edici geldiğinden omzumun üzerine dönmek istedim ama belimdeki sızı ve sırtımdaki ağrıyla yüzümü buruşturarak durdum hemen. İstemeden Aral'ın elini sıkmıştım bunu yaparken. Hiç normal hissetmiyordum kendimi. Susuzdum ve birkaç damar yolu açıldığını söyleyebilirdim yalnızca sol koluma bakarak.

Aral gözlerini açıp kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Kaşları çatıldı hafifçe ve ilgiyle dikelirken Alin'i rahatsız etmemeye özen gösterdi. Gözleri kan çanağıydı.

"Ne zaman uyandın? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yeni uyanan erkeksi ve pürüzlü çıkan sesiyle. Gözlerinde merak pırıltıları gezerken.

"Az önce uyandım," dedim ama sesim o kadar yabancı geldi ki şaşırdım. Sesim kısılmıştı. Neden sesim kısılmıştı? "Sırtım ağrıyor," diye gerçeği söyledim.

Belimin değil sırtımın ağrıması garipti. Düştüğüm zaman sakatlanmıştım belki de.

Kafasını salladı ve sol kolundaki saate baktı. Sabanın erken saatlerindeydik sanırım. "Birazdan Necmi Hoca gelir," dedi.

Yüzünü ovuşturdu sonra, uykusunu dağıtmak ister gibi. Kucağında Alin'le kalktı yavaşça. Onu uyandırmadan koltuğa uzattı ve üzerini montuyla örttü. Öyle nazik ve şefkatliydi ki ona karşı, içimi sızlattı bu görüntü. Alin'in saçlarını yüzünden çekti nazikçe ardından sırtı dikeldi. Uzun gövdesiyle dikildi ayakta öylece. Bir tuhaflık vardı. Konuşmuyordu. Normalde soru halimi hatırımı sorar, konuşurdu benimle ama sessizdi. Benimle arası mı bozuktu? Onu arkamda bırakıp gitmiştim sonuçta. Kızsa gocunmazdım ama o kızmıyordu bile ve bana kızmayışı beni sinirlendiren bir şeydi aslında.

Sırtı bana dönükken sakallarına dokunduğunu gördüm. Kafasında bir şeyle savaşıyordu sanki.

"Lina," dedi sonra sustu. Sanki konuşup konuşmamakta karasızdı. Kötü bir şey mi olmuştu? Anneme mi bir şey olmuştu yoksa? Kalp atışımı sayan makinede kalp atışımın ritminin değiştiğini ikimiz de fark ettik.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum damarlarımda o tedirgin yılan dolaşırken.

Histerik bir gülüşü yüzünü ovan elleri arasında boğuklaştı. "Kötü bir şey mi?" diye sordu alaylı bir sesle. Bana döndü sonra. Kızgın ifadesini gözlüksüz bile seçebiliyordum. "Nerede olduğuna bak Lina."

Bir şey diyemedim. Yüzünü görmek için kıstığım gözlerimi yüzünde gezdirdim yalnızca. Haklıydı. Hastanedeydim. Kim bilir neler olmuştu. Uyuşturucu etkisinde olan anılarım çok sisliydi. Sürekli şuurumu kaybettiğimi hatırlıyordum. Kâbus mu gerçek anım mı bilmediğim şeyler görmüştüm her şuurumu kaybettiğimde.

Derin bir nefes aldı ben sessiz kalınca. Öfkesini yuttuğunu biliyordum. Üstüme gelmemeyi tercih etmişti. O öyle biriydi çünkü. Kavga etmek istemiyordum ben de. Eve gittiğimizde hesap soracaktı bana biliyordum. İkimiz de yine haklı çıkacak kavga edecek sonra barışacaktık. Barışırdık değil mi? İllallah etmezdi benden hemen. İhtiyacı vardı bana dediğine göre. Benim de onun yardımına ihtiyacım vardı. Beni arkada bıraksın istemezdim. Söz vermiştik. Ama ben

sözümü çiğnemiştim. Sanırım benim de parmağıma kesik atmam gerekecekti.

"Sen?" diye mırıldandım.

"Ben ne?"

"İyi misin?" diye sordum çekinerek. Biraz utanmazca bir soru gibi gelmişti. Ona bir şey olmasın diye gitmek durumunda kalmıştım ama yine beni kurtarmak durumunda kalmıştı.

Gevşemiş gibi omuzları düştü ve bana yaklaşıp koltuğa oturdu yavaşça. Bana yaklaşınca yüzünü seçebilmiştim sonunda. Gözlerimden nefret ediyordum. Niye görmek için başka bir şey ihtiyacım vardı ki?

"Değilim Lina," dedi düz bir ifadeyle ama sesindeki kızgınlığı hissedebiliyordum. "Elli dokuz saat on üç dakikadır bu yatakta uzanıyorsun ve ben sen elimi bırakma da ben o on üç dakikayı bir daha yaşamayayım diye ne yapmam lazım hiç emin değilim."

Söylediği her kelime boğazıma sıcak bir şiş sokulmuş gibi hissettirdi bana. On üç dakika... Elli dokuz saat on üç dakikadır şuursuz muydum emin değildim ama onu en çok yaralayan o on üç dakikası gibi duruyordu ve o yaranın nedenini bilmiyor olsam da faili bendim.

"Ne oldu on üç dakikada?" diye sordum üzgün bir ifadeyle.

"Geç kaldım sandım," dedi buz gibi sesle.

Sesi buz gibiydi ama gözlerinin içi alev alevdi. Gözlerime bakarken gözlerimin içi yanmış gibi hissettim. Beni kurtarmaya geldiği zamanı mı kastediyordu? Çok mu kötü durumdaydım? Şoka mı girmiştim? Ölümün eşiğinden dönmüştüm belki de.

Yutkundum. "Üzgünüm," dedim gözlerine bakarak. "Ben... gitmek zorunda hissettim."

Tekrar öfkeleniyormuş gibi gözlerini kapattı. "Lina," dedi uyarır gibi. "Bunu evde konuşalım. Şimdi değil. Şimdi sırası değil."

Yuttum tüm söyleyeceklerimi. Gerçekten hiç sırası değildi. Duymak istemiyordu hiçbir söyleyeceğimi. Çok öfkeliydi. Her ne olduysa gittiğim içindi ve o gittiğim için çok öfkeliydi bana. Ona yaşattıklarım için çok öfkeliydi. Ona güvenmediğimi düşünüyordu. Ama ben güvenmediğim için gitmemiştim ki. Benim yüzümden kimse zarar görsün istemediğimden uzaklaşmıştım ondan. Çalışmış olsaydı iyi bir plandı. O kadının Asaf'a çalışmadığında daha çok emin olmuştum Asaf'la konuşmamızdan sonra. Asaf ve babam düşmanlardı, bizim şarkımızı bilmesine imkân yoktu Asaf'ın. Mektuplar başka birindendi,

beni, bizi tanıyan birinden. Üç kuş vuracaktım eğer planlandığım gibi gitseydi. Kartın sahibini öğrenecektim, Asaf Aral'a değil kartın sahibine yönelecekti ve Aral güvende oalcaktı. Eğer geç kalmamış olsaydık bir sürü şeyi çözmüş olabilirdik şu an belki de. Aral onu bırakıp gittiğimi sanıyordu. Ona güvenmiyorum zannediyordu ama ben onun seni 'bulurum' demesine güvenmiştim en çok da giderken.

"Neden elli dokuz saattir uyuyorum?" diye sordum bu kez.

Diliyle dudaklarını ıslattı. Yakınımdaydı ama benden aslında uzaktaydı. Hissediyordum. Çok kızdırmıştım onu. Hatta küstürmüştüm. Kindarım demişti. Kin tutar mıydı bana da? Tutarsa bir şey demezdim ama tutmasa ne iyi olurdu.

"Belin ve sırtın kötü bir durumdaydı. Acilen ameliyat olman için kanını yeterince uyuşturucudan arındırmamız gerekti." Bunu söylerken derin bir nefes almıştı. O zamanları hatırlamak bile istemiyor gibiydi. Neler olduğunu öyle merak ediyordum ki. "Ameliyatı dün olabildin. Muhtemelen artık taburcu olabilirsin."

Kafamı salladım hafifçe. Alin çok ağlamış olmalıydı ben uyurken. Küçük kalbi çok korkmuştu kesin ama Aral'ın kucağında uyurken huzurlu görünüyordu. Aral onu da beni sakinleştirdiği gibi sakinleştirmişti muhtemelen. Sakinleştirmekte iyiydi ama kendisi için pek geçerli değildi şu an için, öyle görünüyordu.

Odasının kapısı açıldığında Aral ayağa kalktı kimin geldiğini biliyor gibi. Sanırım ameliyatımı Necmi Bey yapmıştı. Olmak istemediğim ameliyatı kötü bir vesileyle olmuştum bir anda.

Yüzünü net olarak seçemesem de Necmi Bey'in girdiğini gördüm. Peşi sıra da bir hemşire gelmişti onunla.

"Günaydın," dedi keyifli bir sesle Necmi Bey.

"Günaydın," dedik ikimiz de Aral'la.

Necmi Bey bana yaklaştığında gülümseyen yüzünü seçtim.

"Uyanmışız," dedi gülümseyen bir sesle. "Hemen uyanıp beni dertten kurtardığın için teşekkür etsem yeridir. Vallahi hastaneden attıracaktım şu adamı," deyip ayakta dikilen Aral'ı gösterdi. "Ameliyata girmediği kaldı efendinin."

Aral'la göz göze geldik. Neden kontrolünü kaybetmişti ki bu kadar?

"Nasıl hissediyorsun?"

"Belim sızlıyor," dedim dürüstçe. "Sırtım ve karnım ağrıyor. Midem bulanıyor ve susuzum."

Bir tıp öğrencisi olduğumdan iyileşme sürecinde doğru şikâyetin önemini çok iyi bildiğimden iyileşme sürecimi hızlandırmak adına hiç olmadığım kadar dürüsttüm o an da acılarım konusunda. Aral'ın şaşırdığın çatılmış kaşlarından anladım. Hayret etmişti bu dürüstlüğüme.

Necmi Bey kafasını sallayarak onayladı beni. Yanıma kadar geldi ve üzerimdeki örtüyü kaldırdı. Ameliyattan sonra hemşireler tarafından giydirilmiştim muhtemelen çünkü üstümde değil ama altımda hasta kıyafetim olduğunu o an fark ettim. Üzerimde hiçbir şey yoktu, göğüslerimi kapatan tek şey bandajlardı. Nedense bandajlanmıştım.

Necmi Bey belimdeki dikişleri kontrol etmek için eldivenlerini giyerken Aral yatağa biraz daha yaklaştı, gözleri belim boşluğumdaydı. Rahatsız olmadım bundan. O da doktordu sonuçta.

"Sen mi yapacaksın?" diye sordu Necmi Bey ona takılarak.

"Yok hocam estağfurullah," dedi o da ama yapmak istiyor gibiydi.

Necmi Bey tabureye oturup yatağı ayarladı ve gözlüklerini takıp dikkatle yaramla ilgilendi. Lateks eldivenlerin soğuk dokusunu bel boşluğumda hissettiğimde çarşafı sıkmak istedim ama avucumdaki sızı yüzüm buruşturmama sebep oldu. Avuçlarım niye sızlıyordu. Bakmak istedim ama onun parmakları varla yok arası parmaklarıma dokundu o an. Elimi tutmadı, dokundu yalnızca. Neden tutmamıştı elimi? Meraklı değildim ama bundan önce çekinmeden elimi tutan adam şimdi yalnızca dokunuyordu. Kindar herif diye geçirdim içimden. Hem beni dinlemiyordu hem de bana kin tutuyordu. Sinir olmuştum. Canım sıkılmıştı. Küsserse küssündü. Bu sanki ilk tek başıma kalışımdı.

Elimi kendime çektim surat asarak elimde olmadan. İnatçı biriydim ve en çok da kendimle inada girişirdim. Çatık kaşlarının yüzüme çevrildiğini gördüm ama ona bakmadım. Sanki ilk kez doktor kontrolüne geliyordum, o elimi tutmasa da olurdu. İhtiyacım yoktu ki onun elimi tutmasına benim.

"Kapalı bir ameliyat yaptık," diye bilgilendirdi beni doktor. "Hemen yürüyebileceksin yani ama bir hafta çok dikkatli olacaksın tabi. Normalde ağırlık kaldırma gibi beline çok iş düşen işleri yavaş yavaş yapmaya başlayabilirdin ama sırtının durumundan ötürü daha da ağırdan alacaksın ve fizik tedavi göreceksin. Sırtındaki ağrısının sebebi ameliyatla ilgili değil. Rotator manşet dediğimiz omuz kaslarındaki birinci dereceden yırtıklardan ötürü," dediğinde neden

bandajlandığımı anladım. "Bu bandajlamayı bir süre devam ettireceğiz. Aral biliyor zaten sana nasıl bakacağını. Birinci dereceden olduğu için şanslısın ama yine de kollarını çok çalıştırmayacaksın bu durumda. Aral bandajlanmanda ve soğuk kompres de sana zaten harika bir hizmet verecektir inanıyorum ki."

İşte bu iyi değildi. Manşet kaslarım doğrudan omuzlarımı etkileyen kaslardı bu yüzden kollarımı gerçekten çok fazla kullanamayacaktım. Rahatça giyinemeyecektim, soyunamayacaktım ve yıkanamayacaktım. İşin kötüsü sırtımla kendim ilgilenemeyecektim. Muhtaçtım birinin yardımına. Hiç iyi değildi.

"Karnındaki ağrının sebebi de çürük ve ezikten ötürü. Onu zamana bırakmaktan başka şanssımız yok. Soğuk kompres uygulayabiliriz en fazla."

O adam bana tekeme attığında karnımda ezik oluşmuştu ve düşerken de sırt kaslarımı yırtmıştım demek ki. O krampların sebebi anlaşılıyordu şimdi.

"Ayşen, Lina'nın ağrı kesicisini yapalım. Serum da bitmek üzere. Serum bitsin evine yollayalım," dedi hemşireye. Sonra gözlerini Aral'a çevirdi. "Bundan sonrası sende artık. Biliyorsun nasıl rahat ettireceğini." Üzerimi örttü sonra. "Geçmiş olsun Lina."

"Teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sağ olun hocam her şey için," dedi Aral samimiyetle.

Necmi Bey onun omzuna babacan bir tavırla vurdu ve konuşarak odadan dışarı çıktılar. Adının Ayşen olduğunu öğrendiğim benden birkaç yaş büyük hemşire yanıma gelip sol kolumdaki damar yolumdan bir ağrı kesici yaptı.

Onu izliyordum sessizce. Göz göze geldiğimizde gülümsedi bana. "İyisiniz çok şükür bugün," dedi. İlk geldiğim halimi biliyor muydu acaba?

"Buraya geldiğimde durumum kötü müydü?" diye sordum merak ederek.

Yüzünde pot kırmak istemeyen ne diyeceğini bilemez bir ifade yer aldı. Pek iç acıcı değildi durumlar tahmin edebiliyordum ama tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Geldiğinizde şuurunuz kapalıydı," diye mırıldandı.

Anlatmak istemiyor gibiydi. Bir hastaya çok kötü haldeydiniz diyemezdi hiçbir sağlık çalışanı etik değildi bir kere ama ben de bir sağlıkçıydım.

"Anlatabilirsiniz sorun değil," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Ben de tıp okuyorum. Kaldırabilirim. Anlatın siz."

Tıp okuduğumu söyleyince şaşırdı biraz. Sanırım tıp öğrencisinin neden uyuşturucudan şuur kapalı gezdiğini merak ediyordu.

"Şey... Pek iyi değildiniz. Sevgiliniz çok endişeliydi. Şuurunuz gidip geliyordu ve," deyip yutkundu. "Ben anlatmalı mıyım emin değilim. Bence hatırlamamanız daha iyi olur. Geçmişi unutup hatalarınızdan ders çıkarmak iyidir."

Kesinlikle bağımlı olduğumu düşünüyordu ve hatırlamamın daha iyi olacağını düşünmesi daha çok meraklandırmıştı beni. Merakla yüzüne dik dik baktığım için peşini bırakmayacağımı anlayıp nefes vererek pes etti.

"Şuurunuz bir gidip bir geliyordu, uyuşturucu etkisindeydiniz. Kimsenin dokunmasını istemediğiniz için sevgiliniz kimsenin size dokunmasına müsaade etmedi. Tüm müdahaleyi kendisi yaptı. Uyuşturucu yüzünden sürekli şuurunuzu kaybettiğiniz için ilk ona müdahale etti ve avuçlarınızı dikmek gerekiyordu ama anestezi yapamadık size. Sevgiliniz avuçlarınızdaki kesikleri anestezi kullanmadan dikmek durumunda kaldı ve... epey canınız yandı bu olurken. Üzgünüm... Ben anlatmasam daha iyi olacak sanki."

Aldığım nefes ciğerlerime dar geldi. Aral'ı avuçlarımı anestezisiz dikmeye mecbur mu bırakmıştım? Avucuma inerken gözlerim o anı hatırlar gibi oldum.

"Acıyor," diye ağlıyordum. Kucağında oturuyordum. Titreyen bacaklarımı bacaklarının arasında zapt ediyordu. Sol elime dikiş atmaya çalışırken ağlayarak ona bakıyordum. O sarsılmaz soğukkanlılığına alnındaki her ter damlası bir kurşun sıkmış gibiydi.

"Acıyor Aral," demiştim tekrar ağlayarak. Pens tutan sağ elini tutmuştum güçsüzce.

"Bırak bitireyim Lina," demişti yüzüme bakmadan. Yarama bakıyordu yalnızca. "Bırak bitsin."

"Çok acıyor ama."

Gözlerini kapatıp yutkunmuştu. "Biliyorum Lina. Benim de acıyor. Bırak bitireyim."

"Kan olmuş elim. Elimi yıkayalım," diye ağlamıştım bu sefer. "Ellerim kana bulanmış Aral. Ben kan sevmiyorum."

"Bu senin kanın Lina," demişti öfkeyle elime bir dikiş atarken dişlerinin arasından. "Bu sana attığım onuncu dikiş. Soracağım hepsini hesabını. Bugünü hiç unutmayacağım." Sonra dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. "Bırak dikeyim yaranı. Sonra geçecek acısı"

Tüylerim diken diken oldular. Onu hem bana dikiş atmasına mecbur etmiştim hem de ağlamış mıydım bunu yaparken? Berbat hissetmiş olmalıydı. Suçlu hissetmişti belki de. Hiçbir şey istediğim gibi gitmemişti. Aksine her şey hiç istemediğim yerlere gitmişti. Unutmuştum ne kadar şanssız biri olduğumu. Gözlerimi kapattım.

"İyi misiniz?"

Kafamı salladım. "İyiyim," diye mırıldandım.

Hemşire beni odada yalnız bıraktı. Aral bana aynısını yapmış olsaydı uyandığında onu boğazlardım belki de. Gerçekten sabırlı bir adamdı ve ben kendimi berbat hissediyordum. Sırtıma dikkat ederek sağ omzum üzerine yattım yavaşça. Ellerimi kaldırıp avuçlarıma baktım. İkisi de pansuman bandı ile örtülmüştü. Avuçlarımda neden kesikler vardı bir fikrim yoktu. Sıkıntıyla iç çekip sol elimi yüzüme götürdüm. Her şey berbattı.

Necmi Bey, Aral için utanmasa ameliyata gireceği söylemişti. Benim yüzümdendi. Ona haldeyken kim bilir neler söylemiştim de o hale getirmiştim. Omuzlarım büyük bir yükle çöktü. Benimle kavga etmemek için söyleyeceklerini bile yutmuştu ve ben o elimi tutmadı diye elimi çekmiştim az önce. Aral bana kızmakta haklıydı. Fakat ben de gitmekte kendimce haklıydım. Eğer yanından ayrılmasaydım bunlar olmaz mıydı? Bilemezdik. Gitmeseydim ona ya da sevdiği birine zarar gelebilirdi. Belki de ben ona dikiş atıyor olurdum. Ellerimle yarasına basıyor oldum. Rüyamdaki gibi. Ne biçim işti bu? Sıkıntıyla iç çektim ardı ardına.

Komodin üzerindeki gözlüğümü fark edip sırtım sızlamasına rağmen uzandım ve yüzüme taktım gözlüklerimi. Alin'i izleyip daha iyi hissetmek istedim. Onu izlerken daha iyi hissediyordum hep. Onu izleyip daha iyi hissedecektim. Sonra eve gidecektik. Aral'la tartışacaktık ve bu sefer onun kazanmasına izin verecektim çünkü bilincinde olmadan onu mecbur bıraktığım şey berbattı. Sonra ben ona o kadını, aklımda ne olduğunu, Asaf'ın anlattıklarını ve hatırladığım o

anıyı anlatacaktım. Fiziksel değil zihinsel olarak yorucu olacaktı ve ertelemek mümkün olmayacaktı. Ertelersek benden daha da uzaklaşmasından endişe etmeden edemiyordum. Endişe etmemem gerekirdi. Bana yaklaşmamasını kendim söylemiştim ama şimdi bana kızgın ve soğuk olduğunda kendimi kötü hissediyordum. İnkâr edemediğim bir şeydi bu ve aslında tam da korktuğum şeydi.

Odaya biri kapıyı çalarak girdi. Gözlerimi koridora çevirdim. Kuzey'di gelen.O sırada Alin'in uyuduğu koltukta bana döndüğünü gördüm.

"Uyanmışsın," dedi rahatlamış bir ifadeyle ama onun da sesinde bir mesafe hissediliyordu. "Geçmiş olsun."

Bana abimi elini uzattığına pişman etme demişti. Belki de Aral'ı pişman etmiştim ve bana bu yüzden kızgındı o da.

"Teşekkürler," dedim dümdüz bir sesle. Keyfim yoktu hiç.

Gözlerini Alin'e çevirdi Kuzey ve ona uzanıp yüzünü okşadı. "Abim çıkışını yaptırıyor. Alin'i arabaya götüreceğim, nöbetim bitti benim de."

Kafamı salladım. O sırada Alin uyandı. "Linacım," diye fısıldadı uyanır uyanmaz. O kadar acıdı ki kalbim, burnum sızladı.

"Buradayım bir tanem," diye seslendim ona.

Uykulu gözlerini açtı ve beni gördüğünde kalktı koltuktan. "Linacım," dedi tekrar ve ağlayama başlarken kollarını bana uzattı. Kucak istiyordu. Bana ihtiyacı vardı. Burnumun sızısı artarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ağlayacak mıydım? Ağlayamazdım. O ağlarken ağlarsam o daha çok ağlardı.

"Ağlama minik sincap."

Kuzey onu kucaklayıp yanıma getirdi ve yavaşça onu yatağa bıraktı. Alin üzerime yıkılıp kollarını boynuma sardığında sanki üzerime dünya yıkılmış gibi hissettim. Kolumu ona sardım ve onu kendime çektim. Kollarımın arasına sığındı hemen.

"Yeden uyanmadın," dedi boynuma doğru ağlayarak. "Babacım dibi dittin sandım. Linacım beni bıyaktı sandım. Ayalcım uyanacak dedi ama sen uyanmadın. Annem de uyanmadı Linacım. Annem de uyansın."

"Özür dilerim Alin," diye bildim yalnızca.

Gözlerimden bir yaş aktığında şaşırdım. Elim gözlerime gitti. Ben gerçekten ağlayabiliyor muydum? Ağlamamam gerekirdi. Ağlama

Lina.

"Biy daha gitme biy yeye Linacım. Sen hep düsüyoysun. Ayalcımı seni tutmadığı için sevmiyoyum aytık."

O elimi bırakmadı Alin. Ben bıraktım ve ben kendim düştüm.

Kafamı iki yana salladım. "Aral yapmadı bir şey. Ona kızma," dedim saçlarını öperek.

Küçük kafasını kaldırdı ve mavi gözlerini yüzüme dikti. Burnunu çekti içli içli.

"Ama seni düsüydü," deyip elimi tuttu. "Bak eyin uf olmus yine"

Kafamı iki yana salladım. "Olmadı bir şey. İyiyim ben. Eve gideceğiz hem şimdi."

"Annem de uyansın aytık," dedi ağlayarak. "Ben annemi de göymek istiyoyum. Ayal o da uyanacak dedi ama o hâlâ uyuyoy. O da uyansın. Ayalcım uyanıcak dedi. Uyansın."

Onu kendime çektim içim kavrulurken. Saçlarını öptüm. "Ağlama lütfen," dedim.

Kalbim sökülüyormuş gibi hissediyordum. Onun küçük kalbinin bunu yaşamasına sebep olan her şeyi yok etmek istiyordum.

"Geçecek hepsi. Annemiz uyanıp gelecek. Birazcık daha sabredemez misin?"

O bir çocuk Lina. Onun yaşıtları yarını bekleyemiyor. Sen ondan süresiz bir bekleyiş istiyorsun.

Burnunu çekti içli içli. "Benim bu küçük kaybim çok üzülüyoy Linacım," dedi hıçkırarak. "Ben annemi ösleyince ağlamak istiyoyum."

Göz yaşlarımı tutmak daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Ağlayacağımı fark ettiğimde başımı omzuna yasladım Alin'in. Alin kollarım arasında uzanırken Kuzey bir köşekte ayakta dikiliyordu. Yüzüne bakmamıştım ama onun da bu görüntüye üzüldüğünü biliyordum. Kim olsa üzülürdü bize o an. En çok da Alin'e.

"Özür dilerim Alin... Ne zaman istersen ağlayabilirsin. Ben... Sana ağlama dediğim için üzgünüm. Beklemeni istediğim için üzgünüm... Üzgünsen ağlayabilirsin. Ben senin üzüntün geçene kadar sarılırım sana. Ağla istediğin kadar."

"Ben ağlamak istemiyoyum Linacım. Ağlamak beni üzüyoy."

Ağlamak seni üzmüyor Alin. Sen çok üzgün olduğun için ağlıyorsun.

"Beni de üzüyor," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Ben de çok üzgünüm Alin."

"Üsülme," dedi üzgün bir sesle.

"Sen de üzülme." Bunu o kadar çok istiyordum ki. Bunu her şeyden çok istiyordum.

"Tamam," dedi ağlayarak. "Üsülmeyelim Linacım."

Kafamı salladım. Sustuk, birbirimize sarıldık ve acılarımızın geçmesini bekledik. Onun acısı bana geçsin istedim.

Onun ağlaması sakinleşirken benim de sakinleşmişti. Kafasını boynumdan kaldırdığında yanaklarını kuruladım.

"Kuzey abin seni arabaya götürecekmiş şimdi. Ben de arkandan geleceğim tamam mı?" dedim o benden ayılırken.

Burnunu çekip kafasını salladı. "Gel ama hemen," dedi.

"Geleceğim hemen," diye onayladım onu.

Kafasını salladı. Kuzey onu kucağına aldı. Bana el sallayarak Kuzey'in kucağında çıktı odadan. Gözlerimi kuruladım. Ağlamanın hafifleticiliğini ve yıkıcılığını unutmuş ruhum yağmurda ıslanmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Yıkılmanın kendini bırakmanın vakti değildi. Bir şeyleri yakalamışım gibi hissediyordum. Hangi ipe basmam gerektiğini biliyordum. Kaderin ördüğü ağda Aral'dan ayrı düşmüş, yanlış ipe basmıştım ve düşecekken Aral beni tutmuştu. Yine yanı ipin üzerindeydik, aramızda bir gerilim vardı ama itip çekişsek de birlikte devam edebileceğimize inanıyordum. Bu sefer doğru ipi tutacaktım. Kafamı toparlarsam yapabilirdim.

Odaya biri girdi tekrar. Bu sefer kapıyı çalmamıştı kapıyı açan kişi. Gözlerimi kapıya doğru çevirdim. Gelenin bir hemşire olmasını bekledim ya da Aral olmasını ama ikisi de değildi. Bu kez içeri giren Ekin Çakırca'ydı. Kaşlarım çatıldı.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geçmiş olsun," dedi ve yanıma adımladı sakince. Kendini yavaşça Aral'ın biraz önce oturduğu koltuğa bıraktı. Çatık kaşlarımla izledim olup biteni. Üzerinde siyah bir takım, siyah gömlek vardı. Üstü siyah kemikten altı altın renginde çelikten bir gözlük takıyordu ve mavi gözleri bir avcının gözleri gibi gözlüklerin arkasında parlıyordu. Saçlarını geriye yatırmıştı. Resmi görünüyordu ama rahat bir tavrı vardı. Sanki yakın bir arkadaşını ziyarete gelmiş gibi bir hali vardı.

Gözlerini kalp atışlarımı sayan makineye çevirip gülerek bana çevirdi gözlerini.

"Kalp atışlarını bile değiştiremedim," dedi dişlerini gösterecek bir gülüşle. "Alındım açıkçası."

"Nasıl girdin içeri?" diye sordum ifadesiz bir suratla. Aral nereye gitmişti? Şahin beni takip etmekle görevli değil miydi artık?

"Soyadımı söyleyince izin verdiler. Bir sürü Çakırca var buraya girip çıkan, hangi biriyim nereden bilsinler? Bir sürü adam var aynı soyadı taşıyan."

Kaşlarımı daha çok çatmama sebep oldu bu cümlesi. Kardeşlerinden herhangi biri gibi bahsediyordu. Sanki yedi yabancıydı o adamlar ona.

"Niye geldin? Yastıkla beni mi boğacaksın?"

Hiçbir korku beslemiyordum ona karşı. Benim tehdidim o değildi. Aral'ın anlattıklarından sonra onun beni öldürmeye ya da zarar vermeye teşebbüs edemeyeceğini biliyordum. En azından bunu uluorta yapamazdı. Bir de zaten istediği bu gibime geliyordu, kaçmıyor oluşumuz onu eğlendiriyordu, öyle demişti.

Bu söylediğim güldürdü onu. "Çok mu film izliyorsun sen?"

Sorusu bana Aral'ı anımsattı. Kardeşi onunla aynı cümleyi kurmuştu ama yan yana değillerdi, karşı karşıyaydılar. Bu berbat bir durumdu.

"Evet," diye onayladım onu ifadesizlikle.

Asıl sorumu cevapladı gülümserken. "Sevgili yengem saldırıya uğradı. Ziyaret etmezsem piyasada boynum eğik gezerim."

Sesi alaylıydı. Gerçekten sevgili olmadığımızı biliyordu o da ama oyuna devam ediyordu yalnızca. Piyasada demişti bir de. Şimdiden haberdar mıydı herkes? Çakırcalar bu kadar önemli miydi? Bu kadar göz önündeler miydi?

Siyah ceketinin iç cebinden bir kadife kutu çıkardığında kaşlarım çatıldı. Komodinin üzerine koydu.

"Hükümdar Çakırca'dan müstakbel gelinine geçmiş olsun hediyesi."

Babasına baba demiyordu. Ona çalışıyordu ama onun oğlu değil bir adamıydı sanki.

"Gelin mi?" diye sordum çatık çatık ona bakarak.

Gülümsedi. "Bizim aileye bir kere bulaşırsan ayrılması zor olur. Aral Çakırca söylemedi mi?"

Aral Çakırca... Abi dememekle kalmıyor, ona soyadıyla birlikte hitap ediyordu. Ne kadar farklılardı. Diğer kardeşleri Aral'a yalnızca abi

derken, ona her hareketlerinde saygı gösterirken Ekin abisine soyadıyla hitap ediyordu. Bir yabancı gibi. Aral, Güneş ablaya ona istediği abiyi göstereceğim demişti. Ekin Çakırca nasıl bir abisi olsun istemişti?

"Ya gelinlik ya kefen gibi mi?" diye sordum çatık kaşlarımla.

Sorum onu eğlendirdi. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana yaklaştı biraz. "Defne gördüğüm kadarıyla yaşıyor hâlâ. Ölü gibi mi gözüktü sana?"

Gözlerinde imalı bakışlar vardı. Sanki bunu kurcalamamı istiyordu ama yapmayacaktım. Aksine söylediği öfkelendirmişti beni. Bir kadın artık o adamı sevmiyor diye onu ölümle tehdit edebileceğini mi düşünüyordu bu herif? Komik miydi bu? Hem Defne'yi ima ettiğine göre Hükümdar Çakırca onu da tanıyor olmalıydı. Aral, babasının gözünün üstlerinde olduğunu söylediğinden bu normaldi ama bu hediyeyi o da almış gibi hissetmeden edemedim.

"Önümüze geleni öldürmüyoruz biz," diye bilgilendirdi beni sanki aklımdan geçeni okumuş gibi. Fakat bu cümlede önemli nokta öldürmüyoruz değildi, önümüze geleni kısmıydı.

"Ölmekten beter mi ediyorsunuz?"

"Belki."

"Hediyeyi iade etmek durumundayım," dedim buz gibi bakışlarımla. "Çok istiyorsa bana Aral'ı hediye etmiş sayarım. Ne de olsa yapabildiği tek iyi şey çocukları belli ki. Biri hariç."

İlk cümlem suratında bir sırıtışa sebep olmuşsa da konuşmaya devam ettikçe öfkeli bir bakış çökmüştü gözlerine. Öfkelendiğini hissetmiştim ama yine de yüzünde Aral'da gördüğümle benzer bir joker ifade yer almıştı hemen.

"Ne olduğuna bile bakmadın," dedi çenesiyle kutuyu işaret edip. "Bak. *Sevgiline* sorarsın sonra ne olduğunu. İhtiyacın olur belki ilerde," dedi sevgilinin üzerine basarak. Sonra benimle daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi "Ziyaretin kısası makbuldür," diyerek kalktı.

Bana arkasını dönmeden önce "Niye Aral'a abi demiyorsun?" diye sordum.

Birine cevaplamayacağı bir şeyi sormaktansa başka bir yönden sormayı öğrenmiştim artık. Gözlerimi yüzünden bir saniye bile

ayırmadım. Delici mavi gözlerini gözlerime dikti. Artık gülmüyordu, sinirli bir bakıştı bu.

"Beni seçmedi," dedi ölü gibi ifadesiz yüz ve ruhsuz bir sesle.

"Altı kardeşine bakan adam için diyebileceğin tek şey beni seçmedi mi yani?" dedim ikna olmamış bir sesle.

Dişlerini sıktı, çenesinin nasıl kasıldığını, birbirine geçtiğini gördüm. Öfkeyle yandı gözleri ve anlamı ister gibi gözlerimin içine baktı. "Benim. Yalnızca. *Üç.* Kardeşim. *Vardı.*"

Üçün üstüne öyle bir vurgu yaptı ki kaşlarımın çatılmasına sebep oldu bu. Ne demek istiyordu? Diğer dördü kardeşi değil miydi?

"Benim. Bir ablam, iki de abim vardı yalnızca. Diğer dördü tamamen Aral Çakırca'nın problemi."

Bunları öyle öfkeli söylemişti ki. Yalnızca Aral'a değil diğer dört kardeşine de öfkeli olduğunu fark etmiştim. Kendisinden sonrakiler başka bir anneden miydi? Aral annem konusunda hassasım demişti. Sebebi bu olabilir miydi?

Ekin yüz ifademe bakıp sinirle güldü.

"Bilmiyordun değil mi? Bilemezsin," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Benden daha çok abilik etti onlara çünkü." Elle tutulur bir kırgınlığı ilk kez o zaman fark ettim. Ekin bir nedenden ötürü Aral'a çok kırgındı belli ki ve dışlanmış hissediyordu. "O dördünün hiçbiri onun öz kardeşi değil. Ama ben onun öz kardeşiydim! Bana değil onlara abilik etmeyi seçti."

***Öz kardeşi değil*. Bu cümle ensemdeki tüyleri ayağa kaldırdı. Kanımın kaynadığını hissettim. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı... Dördü de evlatlık mıydılar? Neden? Aral'ın onlara abilik etmeyi seçmesinden kastı neydi? Anlamamıştım ama anladığım bir şey vardı ki Ekin arkada bırakıldığını düşünüyordu. Bir sebepten ötürü diğer dört kardeşine seçildiğini düşünüyordu. Aral'ı tanıyalı çok olmamıştı ama buna inanmam mümkün değildi. Aral üvey kardeşlerine bile sahip çıkmışken ona arkasını dönmüş olamazdı. Çatıda konuşurken onu benden adılar demişti, kendisi bırakmamıştı kardeşini. Ortada çok daha farklı bir şey vardı.**

Yüzümdeki ifadeden zevk almış gibi baktı bana Ekin. Histerik bir gülümseme vardı yüzünde.

"Aral Çakırca şu an senin sevgilinse bu benim sayemde," dedi öfkeyle buz gibi bakan gözleriyle. "Hükümdar Çakırca'nın onu

dünyaya getirmekte bir katkısı olabilir. Ama onunla aynı ortama girebiliyor olman benim sayemde Lina Kara. Sor sevgiline anlatsın sana babasından kaçarken beni nasıl harcadığını."

Yutkunamadım. Aral çatıda 'Beni gözden çıkarılmak için onu alacaklarını hesap edemedim' demişti. Aral bu hayatı istemediği için kaçmıştı da babası da Ekin'i alı mı koymuştu? Mantıklı gelmiyordu. O kadar kardeşi kaçabilmişken neden Ekin'i almışlardı? Neden Ekin kaçamamıştı? Kaçmamış mıydı yoksa? Kardeşleri gitsin diye kalmış olabilir miydi? Aral bu yüzden mi ona sırtını dönemiyordu? Güneş abla onu affedemem demişti ama. Başka bir şey olmalıydı.

Kapının açıldığını işittik.

"Tam zamanında," dedi Ekin gözlerime bakarken.

Ardından ikimizin de gözleri odaya giren Aral'a çevrildi. Aral'ın, Ekin'le buluşan gözlerinin nasıl öfkeyle yandığını gördüm o an. Aynı zaman da yine o tarif edemediğim bakışlar vardı gözlerinde. Öfkeyle yanımıza kadar adımlayıp karşısına geçti Ekin'in. Neredeyse aynı boydaydılar.

"Ne işin var lan senin burada?" diye sordu. Sesi alev alevdi.

Ekin tamamen ona döndü. "Yengemi ziyarete geldim. *Babamın hediyesini* ilettim."

Benimle konuşurken babasından Hükümdar Çakırca diye bahsetmişti ama Aral'la konuşurken kasti olarak baba demişti. Fark etmiştim. Aral'ı sinirlendirmek, gücendirmek istiyordu. İstediğini de başardı, Aral'ın yumruklarını sıktığını gördüm. Aral, daha önce Ekin'in benim korkumla alay ettiğini öğrendiğinde Ekin'in olduğu adamla gurur duymasına çok öfkelenmişti ve Ekin şu an aynı tavrı sergiliyordu.

Zaten öfkeliydi bir de Ekin'in üstüne gelmesi hiç iyi değildi. Ekin'de vurmasını istemiyordum. Bu yola kardeşlerini babasının elinden tamamen kurtarmak için biliyordum. En çok da Ekin'i kurtarmak istiyordu. Ona zarar verirse yine kendisi üzülecekti. Elimi uzatım ve eline dokundum. Dokunuşumla gözleri bana çevrilmedi ama sıktığı yumruğunun gevşediğini hissettim. Parmaklarım avucunun içine kaydı, elimi tuttu.

"Al hediyesini de *babanın*," dedi üstüne basarak. "Siktir git."

Hediyenin ne olduğunu da ikisi de biliyordu ve Ekin bunu imalı söylediğinden bu hediyeyi Defne'nin de aldığına dair hislerim artmıştı.

Bunun dışında Aral, Ekin'e anlam veremediğim bir şekilde çok öfkeliydi. Sebebini bilmiyordum ama Ekin çok iyi biliyordu. Bir şey mi yapmıştı?

Yüzünde Aral'ın neden bu kadar sinirli olduğunu biliyormuş gibi memnun bir gülümsemeyle baktı ona. "Neden bu kadar sinirlisin? Beni *babama* mı ispiyonlayacaksın?" Güldü. "Sağlam kanıt bulsan iyi olur. Ah! Pardon. Büyük abi olduğunu unuttum bir an. Senin sözün *hükümdür* bizim karşımızda." Ekin'in de bakışları öfkeliydi bu kez. "Tek sözünle kesersin hesabımı. Sen Hükümdar Çakırca'nın en büyük, en sevdiği oğlusun sonuçta. Sen Aral Çakırca'sın. Boynumuz kıldan ince."

Aral'ın parmakları sıkılaştığında avucunun içindeki parmaklarıma olan baskısı artmıştı. Avucum elinin üzerine yaslı olduğundan dikişlerim acımıyordu ama onu sakinleştirmek, varlığımı hatırlamak isteyerek elini sıktım hafifçe. Tırnaklarımın avuç içine battığını hissettim. Gözleri bana çevrildi bir anlığına ve o anlık bakış isteğimin tam tersi etki gösterdi sanki. Gözlerindeki aniden parlayan alev söndü ama göz oldu göz bebeklerine yerleşti. Gözlerini kapattı ve kafasını geriye yatırdı hafifçe. Sol eliyle yüzüne dokundu. Kendini frenlemeye çalışıyordu.

"Çık karşıma bakalım," dedi, bu Ekin'e bir meydan okuma gibi gelirdi ama bana içerlemiş gibi gelmişti. Hafifçe kafasını salladı. "Aç yolunu onun." Ardından gözlerini ona çevirdi. "Ben kaç kovala da çok iyiyim Ekin. Biliyorsun değil mi?"

Sesi sonlara doğru tehditkâr bir hava kazanmıştı. Kimden ve neyden bahsettiğini anlamadım.

"Bilirim," dedi Ekin. "Ama sen ilk kez kovalayan taraftasın Aral Çakırca. Yardım lazım olursa adresim belli."

Aral'ın yüzünde histerik bir gülümseme bulaştı.

"O siktiğim hayatı geride bıraktığım için hiçbir zaman pişman olmadım ben," derken sesi de yüzü de mermerdendi. "Karşıma çıkıp bana av, kendine avcı muamelesi yapma bana. Kaçmakla da kovalamakla da sorunum yok benim. Avcının kim olduğuna göre av olmakla da problemim olmaz. Ama ben kaçmak isteyenin nereye gideceğini de kovalayanın ilk nereye bakacağını da çok iyi biliyorum. Sen babanın arkasına saklandın mesela. Yolunu açtığın orospu çocuğunu çözmem de uzun sürmez."

Asaf'dan mı bahsediyordu? Asaf kaçmış ona bu yolu Ekin mi açmıştı?

Ekin'in dişleri birbirine geçti Aral'ın söyledikleriyle. "İyi şanslar Çakırca," dedi dümdüz Aral'ın suratına bakarken. "Piyasaya hoş geldin."

Aral'ın omzuna çarpıp odasının çıkışına ilerlediğinde Aral onun peşinden gidecekti ama elini bırakmadım.

"Gitme," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Birbirinize zarar vereceksiniz yalnızca."

Konuşurlarken ikisi de iki tarafı keskin bir bıçak tutmuşlardı birbirlerine. Kan içindeydi ikisi de biliyordum. Aral gözlerini kapattı ve yutkundu. Kendi kardeşlerimle yaralarımıza ağladıktan hemen sonra Aral'ın kendi öz kardeşiyle birbirini yaralayışına şahit olmak kalbimi o kadar kırıldı ki hayata duyduğum öfkenin haddi hesabı yoktu. Bu hayat bizi yere düşürmüş, dizlerimizi parçalamış olsa da ayağa kalkmaya zorlamıştı her seferinde. Ve bazı insanlar böyle yaşar diyerek birbirimizi teselli ederek devam etmek zorunda kalmıştık yaşamaya. Bu hiç adil değildi.

"Ne söyledi sana?" diye sordu ayakta dikilmiş kafası geriye yatık şekilde öylece dikilirken.

Çok öfkelendiğinde gözlerini kapatıyor kafasını geriye yatırıyordu. Âdem elması hareket edip duruyordu. Kaç cümle, ne büyüklükte öfkeler yutuyordu o an kim bilir.

"Eve gidelim," dedim sorusunu yanıtlamayarak.

Bunları konuşmanın hiç yararı olmayacaktı acısına. Hatta belki de daha çok kanayacaktı. Yorgun ve öfkeliydi yeterince, bir de kardeşi çıka gelmiş onu yara bere içinde bırakıp gitmişti. Ona sarılmak geldi içimden. Sarılsam kızar mıydı?

"Aral," dedim bana bakması için ama bakmadı bana.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ elini tutuyordu. Ona asılıp oturur pozisyona geçmek istedim. Fakat sol omzum güç uyguladığından sırtım sızlamış, karnın kaslarım kasıldığından da karnım ağrımıştı. Yüzümü buruşturdum. Ona ağırlığımı verdiğimden dikkatini çekmiştim. Bana çevirdi bakışlarını, kalmak istediğimi anladı. Sol elimi bırakmadan, üzerimde yalnızca bir bandaj olduğundan örtü üzerinden üzerimden belimi kavradı ve beni oturur pozisyona getirdi. Sırtıma sarılan bandaj sporcu sutyeni işlevi görüyor

gibiydi, çok çekinmedim bu yüzden. Zira Aral bakmamıştı bile bana. Arkasını dönüp koltuğun üzerindeki bir markaya ait poşete yöneldi.

Gözlerimi karnıma çevirdim merakla. Gördüğüm morluklar kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Kemiklerim bile zedelenmişti muhtemelen. Mordan yeşile bir skala vardı yer yer karnımda. Karnıma dokunarak acımı yoklarken Aral elimi yakalayıp beni durdu ve elindeki eşofmanları yatağın üzerine bıraktı.

"Dokunup durma," diye söylendi bundan hiç hazzetmiyormuş gibi. Sesi hala kızgındı.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. Gözleri bir anlığına çıplak sol omuza kaydı, sonra gözlerini kolumdaki damar yoluna çevirdi. Sol omzuma da kalp şeklinde bir benim vardı ama onun dikkatini çeken bu değil, diş izleriyle dolu kolumdu muhtemelen.

Serumu kapatıp kolumdaki damar kolunu nazikçe çıkardı. Üzerime bağlı her şeyi çıkardı. Makineler sessizliğe büründüler. Yatağa bıraktığı yeni alındığı belli olan önü fermuarlı kalın bir sweati aldı eline. Önce sol kolumdan geçirdi sonra sağ kolumdan geçirdi ve sanki benim elim yokmuş gibi fermuarı çekmek için eğildi.

O an ona sarılacak anı yakalamış gibi hissettim ve ikinci kez düşünmedim. Fermuarımı çekti ve o uzaklaşamadan ona uzanıp kollarımı omuzlarına sardım. Sırtımda bir sızı oldu ona uzanmak zorunda kaldığım için ama acı çekilebilir ölçüdeydi, önemli değildi. O kanıyordu ve ben hiç sevmiyordum birinin kanamasını. O en büyükleri olduğundan hep dik durmak zorundaydı. O yanındaki korkmasın diye cesur olmalıydı. Bunlar hiç iyi değildi, kendimden biliyordum. Çenemi omzuna yasladım. Aral böyle bir şey beklemediğinden dondu kaldı.

"Boyun çok uzun," diye mırıldandım bundan hiç hoşlanmamış gibi. "Biraz eğil, sırtım acıyor."

Dediğimi yaptı. Dirseklerini yatağa yaslayıp gücünü kollarına vererek bana eğilirken kollarımın arasına daha çok girdi, ona daha rahat sarılabildim. Sıcaktı her zamanki gibi, parfümünün kokusuna sigara kokusu karışmıştı. Ellerini belime yasladı hafifçe, dikkatliydi her zamanki gibi. Ona bu kadar kolay dokunabiliyor olmamın sebebi onun bu dikkatiydi. İster istemez bir tehdit gibi gelmiyordu bana hiç. Aksine, elimi tuttuğunda endişelerim durulmuş gibi hissediyordum. Ona sarılmaksa sakinleştiriciydi. Onun içinde öyle olmasını umdum. Keşke öfkesi de acısı da birazcık olsa dahi dinseydi. Ben aynaya uzun

süre bakamamıştım acımı görmemek için. Ama ona ne zaman baksam aynaya bakar gibi hissediyordum kendimi. Hiç iyi değildi bu. Hem de hiç ama hiç iyi değildi.

"Ne için bu?" dedi sıcak nefesi enseme çarparken. "Acıdın mı bana?"

Sesi alaylıydı. Acısıyla alay ediyordu. Babam görse çok güçlü olduğunu düşünürdü. Sen kocaman güçlü bir adamsın Aral Çakırca. Sana acıyacak biri doğmuş mudur acaba?

"Cık," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Seni kendime çok benzettim bir an. Sana değil kendime sarılıyorum sayabilirsin," diye geveledim. Gerçekten insanları teselli etmekte berbattım. Ne demiştim ben şimdi? Aptaldım.

Burnundan bir gülüş sesi çalındı kulağıma. Alnını omzuma yasladı. Derin bir nefes aldı sonra. Bir süre öylece sarıldık birbirimize.

"Sağın solun hiç belli değil Lina," dedi sonra.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "O ne demek?" diye sordum anlamayarak.

Başını kaldırdı ve hafifçe geri çekildiğinde kollarımı açmak durumunda kaldım, ellerim omuzlarına kaydı. Yüz yüze geldiğimizde yüzlerimiz çok yakındı ama bu yakınlık beni rahatsız etmedi hiç. Gözleri yüzümü incelediğinden sabit kalmadı bir süre. Yüzümün her santimine bakmaya çalışıyordu gibiydi. Sonra gözlerimde mola verdi.

"Beni bırakıp giden de sensin. Bana sarılıp beni teselli eden de."

Boğazım yanıyor gibi hissettiğimde yutkundum. Avuç içlerim sızladı. Bırakıp gitmek sayılmazdı ki bu. Ben onu bırakmamıştım, bıraksam gelsin diye bekler miydim?

"Ben bırakmadım seni," dedim net bir sesle gözlerine bakarken. "Beni bulacağına güvendim."

Kaşlarını çatıldı, alt dudağını ağzının içine yuvarlayıp onu ısırırken düşünür gibi bir ifade yer aldı yüzünde.

"Bıraksaydın anlatacaktım ama o kadar sinirlisin ki bana. Kilometrelerce uzaktasın, görmüyorsun beni," diye kızdım ona.

"Görüyorum," dedi gözlerime bakarak. "Ama sebebi ne olursa olsun bana o on üç dakikayı yaşatmana değmezdi."

O on üç dakikada ne yaşanmıştı? Neye geç kaldığını düşünmüştü? Bilmiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama onun, onların hayatından önemli olamazdı. Bir insanın hayatından önemli olan ne olabilirdi ki?

"Ne oldu bilmiyorum ama değerdi."

Gözleri tekrar alev alev yandığında beni o ateşten korumak ister gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Benden uzaklaşarak dikeldiğinde ellerim kucağıma düştü. Boy farkımızla birlikte aramızdaki mesafe de açıldı. Neydi onu bu kadar etkileyen? Bana onu küstüren neydi? Sebep ne olursa olsun değmeyecek olan olay neydi? Niye anlatmıyordu bana?

Eşofman altına uzandığında elimi yanıma uzatıp mâni oldum. "Ben giyerim," dedim bozuk bir ifadeyle. Konuşmama da izin vermiyor kendisi de anlatmıyordu. Kızıyordu bana yalnızca. Susardım ben de. Nasılsa en iyi yaptığım şeydi.

"Belim iyi artık, eğilip kalkmam sorun olmaz. Kollarımı çok oynatmama gerek yok giyinmek için."

Kafasını sallayarak onayladı beni yalnızca. Yarım almadan ayağa kalktım yavaşça. Kapalı ameliyat olduğu için hemen yürüyebilirdim ve ben dün ameliyat olduğumdan ve ağrı kesici yapıldığından her şey yolunda gibiydi. Belimde alıştığım o ağrı yoktu. Garipti bu. Farkı hissediyordum. Aral ayakta durabildiğime ikna olduğunda arkasını döndü giyineyim diye. Hasta kıyafetini çıkarıp eşofman altını giyindim. Kollarımı ve sırt kaslarımı çok oynatmadığım sürece ağrım yoktu. Eğildiğim için karnım ağrımıştı yalnızca ama idare edebileceğim şeylerdi bunlar. Acı eşiğim yüksekti normalde.

Avuçlarıma baktım. Uyuşturucudan dolayı hassaslaştığımdan o kadar ağlamıştım Aral avuçlarıma dikiş atarken muhtemelen.

Gözlerimi Aral'ın sırtına çevirdim. Siyah bir kapüşonlu giyiyordu o da. Altında siyah bir eşofman altı giymişti, ayaklarında asker botları vardı.

"Giyindim," dedim sırtına bakarken.

Koltuğa adımlayıp montumu aldı. Montumu görünce şaşırdım. Eşyalarımı da mı bulmuşlardı? Acaba cebimdeki zarf hâlâ duruyor muydu? Karşıma dikilip montumu giymeme yardım etti. Küçük çocuk giydirir gibi giydirdi montumu, asık asabi bir suratla baktım ona. Sinir oluyordum ona. Kindardı gerçekten. Ketumdu. Ne vardı konuşsaydı? Konuşmama izin verseydi? Belki dinecekti siniri anlattıklarımı duysa? Ama yok. İstemiyordu.

Botlarımı önüme bıraktığında kendim kolayca giyebildim. Gözlerini odada gezdirip çekmeceleri kontrol etti. Ekin'in bıraktığı kutuyu da aldı. Parmakları arasında sıkıp cebine koydu. Daha sonra Alin'in

üzerine örtüğü siyah şişme montunu giydi. Sweatinin kapüşonunu başına geçirdi. Saatini kontrol edip yanıma adımladı.

"Tekerli sandalye getireyim mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yürümek istiyorum."

Ona bozulduğumu anlamış gibi kaşları çatıldı hafiften ama bir şey demedi. Kafasını salladı sadece.

"Çıkalım o zaman," dedi.

"Çıkalım," diye onayladım onu.

Ellerimi montlarımın cebine soktum, zarf parmak uçlarıma çaptı. Kalp ritmimle oynarken yavaşça yürümeye başladım. O da arkamdan geldi. Konuşacak bir sürü şeyimiz vardı ama susuyorduk.

Kapıyı açacaktım ki Aral arkamdan uzanıp benden önce davrandı.

"Ellerin dikişli, sıkma elini," dedi arkamdan açarken kapıyı.

Açtığı kapıdan çıktım. Koridorda elinde bir tost, bir bardak çay tutan Şahin'le karşılaştığımda adımlarım duraksadı. Uykusuzluktan kızarmış gözleri gözlerimle buluştuğunda bariz bir şekilde rahatlama gördüm gözlerinde. Onları çok korkutmuş olmalıydım ve bu o on üç dakikayı daha çok merak etmeme sebep oluyordu. Kalbim falan mı durmuştu? Şoka girip kalp krizi geçirmiş olabilirdim. Ama göğsümde ağrı yoktu hiç. Kalp masajı falan yapılsa ağrı kalmaz mıydı?

"Uyuyan güzelimiz uyanmış," dedi dudaklarına götürdüğü tostu aşağı indirirken gülümseyerek. "Hangi şifa meleği öptüyse sağ olsun," dedi kafasını yukarı kaldırıp dua eder gibi baktığında gülümsedim hafifçe ve o an sanki ben uyurken biri beni saçlarımdan öpmüş gibi hissettim. Alin miydi? Aral olabilir miydi?

"Nasılsın?" diye sordu ilgiyle Şahin karşımda dikilirken.

"İyiyim," deyip gülümsemeye çalıştım.

"İyi bari," dedi ve üstü tüten çayından höpürtederek bir yudum içti.

Bakışları arkamda dikilen Aral'a kayıp tekrar bana kaydı ve yüzüne muzip bir gülümseme çizildi. "Söylemeden edemeyeceğim yine çift gibi giyinmişsiniz." Gülümsemesi sırıtmaya evirildi. "Bilerek mi yaptın Aral'ım?" deyip göz kırptı.

Beni gülümsetmeye çalıştığını biliyordum ve bu gerçekten beni gülümsetmişti beni. Çünkü mimikleri komikti ve sürekli Aral'a takılması sevimliydi. Böyle bir arkadaşlığım olmamıştı benim.

"Eve geçeceğiz biz. Sen de gel," dedi Aral onun bu imalarına asla karşılık vermeyerek. Havasında değildi.

Şahin de bunu anladı ve yüzündeki o alaylı ifade yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Eyvallah ama ben bir eve geçeceğim iş yoksa. Duş falan alayım koktum anasını satayım," dedi kendinden iğrenir gibi silkinerek.

Belli ki Aral eve hiç gitmediği için o da gitmemişti. Buruk bir ifadeye sebep oldu bu yüzümde. Önceden düşsem elimden tutan yalnızca ailemden biri olurdu ama Aral'la tanıştığımdan bu yana ailemden olmasa da elimden tutan, arkamı kollayan birilerinin olduğunu hissediyordum.

Aral onayladı onu. "Tamam. Haberleşiriz o zaman."

"Olur canım," dedi Aral'a. Sonra bana baktı. "Kendine dikkat et Linacım."

***Linacım*. Bu sesleniş Alin'e annemden geçmişti. Her zaman bana kendimi iyi hissettirdi. Alin'e bana abla demesini rica etmemiştim bu yüzden hiç. Ve ondan da bir sürü kişiye geçmişti. Alin farkında olmadan diğerler insanlar beni yakınlaştırıyordu. Gülümsemeden edemedim.**

"Sen de," dedim samimiyetle.

"Ayrılma Aral'ın yanından. Delirteceksin adamı," dedi gülümseyerek ama ciddi olduğunu biliyordum.

"Ayrılmam," dedim kafamı sallayıp.

Aral'a baktı. "Bak ayrılmam diyor. Surat yapma kıza daha fazla. Öpüşün barışın."

"Siktir git işine," dedi Aral çenesiyle yolu göstererek.

"Kırılıyorum," dedi Şahin gülümseyerek.

Hiç de kırılgan biri gibi durmuyordu. Soluma geçti ve birlikte ilerledik asansörlere. Tostunu bana uzattı ister misin der gibi. Kafamı iki yana salladım. Kendisi yemeye devam etti.

Birlikte çıktık hastaneden. Alin ve Kuzey, Aral'ın arabasında uyuya kalmışlardı. Doğruca Aral'ın arabasına ilerledik. Şahin'in arabası da onun yanındaydı. Aral'la birbirlerinin omzuna vurarak vedalaştılar ve bana el salladı. Ben de ona el salladım.

Aral arabanın kapısını açtı benim için. Kızgındı ama kapımı açıyordu yine de. Ona kızmama engeldi bu nezaketi. Şeytan tüyü mü vardı bu adamda? *Aslan tüyü. Kedi tüyü*.

Dikkatle koltuğa oturdum. Kemerimi takmak için yeltendiğimde solumu arkama uzatamadığımı fark ettim. Sağ kolumu geriye

götüremiyordum. Elim kucağıma bıraktım sırtıma kramp girdiğinde. Kollarımı kullanmamak berbat bir şeydi. Kas yırtıkları iyi bakılırsa iyileşmesi hızlanırdı ve bir iki haftaya iyi hale gelirdi ve benim yırtıklarım muhtemelen birinci derecedendi.

Aral uzanıp kemerimi taktı benim için. Geri çekilirken göz göze geldik kısa bir anlığına. Tek kelime etmedik. Geri çekildi ve kapımı kapattı. O arabanın etrafından dolanırken gözlerimi gökyüzünde gezdirdim. Kar yağmıyordu ama hava bulutluydu. Gökyüzüne bakmak aklıma küçükken yaşadığım o olayı hatırlattı yine.

Ben kaçırılmıştım ve bunu birkaç güne kadar hatırlamıyordum. Bir şey karşılığından takas edilecektim ve beni takas etmek isteyen adamları babam öldürmüştü. Islık çalan kişinin yüzünü görmemi istememişti. Vazifelerim var demişti. Ne demekti bu? Göle düşerken kafamı buza çarpmış kafa travması geçirmiş olabilirdim. Belki de unutmama sebep olan şey buydu. Ya da yaşadıklarımı kaldıramadığımdan bilinçaltıma itmiş yaşanmamış varsaymıştım. Babamın birilerini öldürdüğü düşüncesiyle yaşayamamıştım belki de.

Sebebi her ne olursa olsun artık önemli değildi. Artık olduğundan bir haber olduğum bir anımı hatırlıyordum ve bunu ıslıkla çalınan bir melodi sebebiyle hatırlamaya başlamıştım. Kilit isim o gün ıslığı çalan kişi miydi? O gün kafede onu hatırlamayıp hatırlamadığımı mı denemişti? Onu bulursam babamı bulabilir kim olduğunu öğrenebilir miydim? Kartlar ondan geliyor olabilir miydi? Kartı getiren kadın kartı bana hastanede vermişti mesela. Durumumu gözetlemesini istemişti belki de?

Bir de Asaf'ın söyledikleri vardı. Enselerine dayanana kadar babamın kim olduğunu fark etmediklerini. Karma karışıktı her şey. Babamdan neden bu kadar korkuyorlardı? Babam iyi tarafta olabilir miydi? Hangi iyi taraf bir ölümü haklı çıkarırdı ki? Vazifelerim var demişti bana. Vazifelerinden kastı böyle adamları ortadan kaldırmak mıydı? Babam devlete çalışıyor olabilir miydi? Belki de bizden saklıyordu her şeyi. En azından benden. Annem belki de biliyordu onun kim olduğunu? Bilmez miydi insan yirmi beş senedir evli olduğu adamı?

Asaf babamın yerini bildiğimi düşündüklerini söylemişti. Biliyor olabilir miydim gerçekten? Belki de bu da hatırlamadığım bir detaydı. Kartlar bununla bilgili bir ipucu olabilir miydi? Kartların sahibi beni

babama yönlendirmek istiyordu belki de. Belki de kartların sahibi doğrudan babamdı.

Araba aniden durduğunda gözlerimi kırpıştırdım. Aral'ın bindiğini fark etmiştim ama düşünürken arabanın hareket ettiğini fark etmemiştim. Gerilen omuzlarımı gevşettim, yavaşça koltuğa yaslandım. Derin bir nefes aldım. El alışkanlığıyla sağ elim alt dudağıma dokundu tırnaklarımı derime sürtüp dudağımı soydum.

Ormanlık bir yolda ilerlerken artık neden o karanlık ormana bakmaya tahammül edemediğimi, tedirgin hissettiğimi anlıyordum. Farkında değildim ama o anın korkusunu senelerdi içimde taşıyordum aslında. Bir şeyleri derinlere itseniz de tırnağını geçirdiği yerlerin izi kalıyordu zihninizde her zaman. Derin sulardan, karanlıktan ve insanlara dokunmaktan hoşlanmamaya başlamıştım bir yaşımdan sonra mesela. Beni kaçıran adamlardan birinin sürekli bana dokunduğunu hatırlıyordum, düpe düz tacizdi etmişti beni. Babam öldüğünde özellikle erkeklere dokunamama durumum daha da tetiklenmişti ve ben bunu babamın ölü bedenine tutunmam olduğuyla açıklamıştım hep kendime. Ama şimdi anlıyordum ki aslında bilinçaltımda artık babam olmadığı için kimsenin beni koruyamayacağını düşünmeye başlamıştım ve bu beni erkeklere karşı daha tetikte olmaya itmişti. Aral'ın bana dokunmasından rahatsız olmayışımın sebebi ellerinin sıcak olması değildi. Bana her el uzatışındaki o nezaketti. Kırılacak bir şeye dokunur gibi dikkatle uzanan eliydi, korumacı tavrı ve zamanla verdiği güvendi. Kendimi yanında güvende hissettikçe, bana karşı hiçbir ark niyet barındırmayan tutum sergilemedikçe bana dokunması sorun teşkil etmemeye başlamıştı.

Bir titreşim sesi yayılmaya başladığında arabaya, Aral montunun cebinden telefonunu çıkardı ve aramayı cevapladı.

"Efendim," dedi gözlerini yoldan hiç ayırmadan. "Yoldayım, bir şey mi oldu? Yok. Hallederiz ben gelince. Alpaslan abi evde mi? Yeni çıktık hastaneden. Yarım saate orada oluruz. Sanmam yatacağını," deyip bana çevirdi gözlerini. Benden bahsediyordu sanırım. "Gelince konuşuruz onu. Eyvallah. Bir şey olursa haber et. Allah'a emanet," deyip kapattı telefonu.

Alpaslan abi dediği Güneş ablanın eşi olmalıydı. Güneş abla geçen gün gelmesine daha çok var demişti halbuki. Bir şey mi olmuştu erken

dönmesine sebep olacak? Yoksa Güneş ablaya bir şey mi olmuştu da erken dönmüştü? Geçen gün üzülünce hemen ağlamıştı. Bana üzüldüğü için bebeğe bir şey olmuş olabilir miydi? Midem ağırdı tedirginlikle.

"Alpaslan abi dediğin enişten mi? Güneş ablaya bir şey mi oldu?" diye sordum tırnaklarımı eşofman altına sürterken.

Gözlerini bana çevirdi, sonra ellerime baktı ve tedirgin olduğumu anladı. Kafasını iki yana salladı.

"Ablam gayet iyi, endişelenme. Alpaslan abi ablam için değil senin için erkenden geldi."

Kaşlarım çatıldı anlamayarak. "Benim için mi?"

Gözlerini yolda gezdirdi. "Yatırımcı olarak davete katılmasını rica ettim. İçerde sana göz kulak olacak ve neler döndüğünü bilecek biri olsun istedim."

Eniştesinden bana göz kulak olsun diye düşmanının davetine gitmesini mi rica etmişti? Tehlikeliydi bu. Rica ettiği şey şeytanın inine girmekle aynı şeydi ve bunların hepsine istemeden ben sebep olmuştum. Gerçekleşmemesini istediğim ihtimal, aldığım karara rağmen istemediğim ihtimalin bir fazlasıyla gerçekleşmişti. Üstüne ben çok hasar almıştım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Böyle olmasını en az ben de senin kadar istemezdim."

Bir şey söylemedi. Daha ne kadar sürecekti bu sessizliği bir fikrim yoktu ve o konuşmadığında aramızda uçurumlar, sıradağlar var gibi hissediyordum. *Aral. Sıradağ demek*.

Eve geldiğimizde rahatlamadım, aksine daha çok gerildim. Çünkü dayanamıyordum bu suskunluğa. Kendi sesim kafamın içinde büyüyordu. Konuşmam lazımdı. Kendimi açıklamam lazımdı ve Aral beni dinleyecekti.

"Konuşalım," dedim Aral'a arabadan inmek için hiçbir adımda bulunmayarak.

Gözlerini bana çevirdi. "Şimdi konuşmayalım."

Kafamı iki yana salladım. "Şimdi konuşacağız," dedim net bir sesle.

Gözleri dikiz aynasından Kuzey'e çevrildi kabullenmişlikle. Az çok tanıyordu beni artık. Konuşana kadar zorlayacaktım onu, biliyordu.

"Alin'i al sen, bize götür. Biz de geliyoruz birazdan."

Kuzey onu onayladı ve hâlâ uyuyan Alin'i onu uyandırmadan kucaklayıp kendisiyle birlikte götürdü.

Arabada yalnız kaldığımızda kemeri açıp çatık kaşlarımla ona döndüm biraz daha. O bana değil, ormana bakıyordu ve başı ağrıyormuş gibi sol eliyle şakağını ovdu.

"Henüz yeni taburcu oldun Lina," dedi konuşmak istemediğini oldukça belli eden bir tavırla. "Bir sürü de şey yaşadın. Şimdi konuşursak iyi olmayacak. İkimiz de sinirliyiz. Dinelim konuşuruz elbet."

Bana sinirli olsa da onu zorlamayayım diye beni alttan almaya çalıştığını şefkatli tonun perde arkasındaki o öfkeli sıcaktan anlayabiliyordum. Alevin önünü kapatabilirdi ama sıcağını esirgeyemezdi benden.

Bana bakmadan konuşuyor olmasına katlanamayarak yüzüne uzandım ve elim yanağına yerleşirken çenesini tutarak yüzünü kendime çevirdim. Ona dokunduğum an kapanan gözleri tekrar açıldığında yüzünde çelik gibi bir ifade, siyah gözlerinde aklından geçenlerle gittikçe kararan bir bakış vardı.

"Niye bu kadar sinirlisin bana?" diye sordum ılımlı olmaya çalışarak.

Çünkü avuçlarımı dikmişti. Çünkü o on üç dakikada her ne yaşandıysa Aral bunu aşamamakla kalmıyor düşündükçe, hatta bana baktıkça daha çok öfkeleniyordu. Bir şey olmuştu. Bilmem gerekiyordu.

"Yüzüme bile bakmayacak kadar ne yaptım ben sana?"

Dişlerini sıktı. Parmaklarım altında kasılan çenesini hissettim. Çenesini sıkıyordu öfkesinden ama elimi yüzünden indiren eli sert değildi. Elimi yüzünden indirmişti ama bırakmamıştı. Avucuma çevrilirken bakışları sol elinin baş parmağı pansuman bandının üzerinde altında sakladığı yara boyunca gezindi.

"Avuçlarına tam otuz iki dikiş attım." Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "O orospu çocuğu sana uyuşturucu verdiği için şuurun kapanmasın, şoka girme diye o zehri kanından arındırmak için uğraşırken yine aynı zehir yüzünden aşırı duyarlı bir hale geldiğin halde sana anestezi dahi yapamadan, seni ağlata ağlata dikmek zorunda kaldım Lina."

Dudaklarımı aralayacaktım ki izin vermedi bana, o devam etti.

"Ellerin ya ellerin," dedi öfkesi sesine gittikçe daha çok yansırken. İşin ciddiyetini anlamamı istiyor gibiydi. "Seni doktor edecek olan

ellerin Lina. Şu tuttuğumum ellerin. Bırakma diye dil döktüğüm ama on dakika konuştuğun bir kadına güvenerek benim elimi bırakan ellerin."

Hayal kırıklığını hissettim sesinde. Kafamı şiddetle iki yana salladım.

"Ben o kadına güvenmedim. Sana güvendim!"

Neden anlamıyordu? Hastanede de söylemiştim hal bu ki? Öfkeli yüzünde alaylı bir gülümseme olurken elimi bırakıp kemerini açtı kapıyı açtığı gibi arabadan indiğinde öfkem tavan yaptı.

O anlatmaz, ben anlatmazsam nasıl anlayacaktık birbirimizi? Nereye kadar kaçacaktı ki benden? Dinleyecek miydi zahmet edip beni?

Kapımı açıp ben de indim ve ormanlık alana doğru yürüyen Aral'ın peşine takıldım. Necmi Bey'i ilk ziyaretimde ona teşekkür edecektim belimi harika yapmıştı, bir de Aral'ı şikâyet edecektim ona, hazır gitmişken iyi bir dayağa ihtiyacı vardı.

"Kaçma benden!" diye bağırdım arkasından.

"Git Lina, kalbini kıracağım," dedi o da bana yüzünü dönmeden ormana doğru ilerlerken.

Ormana baktığımda bir an duraksadım ama gitmesine izin vermeyecektim. Derin bir nefes alıp devam ettim adımlamaya. Yoktu öyle bana kızıp kaçmak. Dinleyecekti beni. Ben o kadına güvenmemiştim bir kere. Ben ona güvendiğimden gitmiştim. Niye inanmıyordu? Bir dinlese anlatacaktım derdimi, düşüncemi. Bilerek Asaf'a mı gitmiştim sanki?

"Arkanı dönmeyeceğini söyledin," dedim arkasından giderken. Koşmak istemiyordum, düşersem kötü olurdu benim için.

"Sen de söz vermiştin," dedi olduğu yerde durup. Sonra bana döndü. "Sen beni arkanda bırakmayacağına bana söz vermedin mi? Daha kaç gün oldu bana bunun hesabını soralı?"

"Ben! Sana! Arkamı! Dönmedim!" diye bağırdım öfkeyle. Tam karşısında durdum. "Dinleyeceksin beni!"

Çenesini sıktı ama bir şey demedi. Gözlerini etrafta gezdirdi sakinleşmek ister gibi.

"Ben böyle olsun ister miydim sence? Çok mu memnunun yaşananlardan? Şu halime bak!" deyip kollarımı iki yana açtım.

Tekrar bana baktı çatık kaşlarıyla ve kafasını salladı. "Eğer gitmeseydin. Eğer elimi bırakmasaydın olmayacaktı bunların hiçbiri. O

otuz iki dikişi de atmayacaktım. O on üç dakikayı da hiç yaşamayacaktım!"

"Gitmek zorunda hissettim!" diye bağırdım hırsla. "O kadın tarot kartını getirenle aynı kişiydi! Babamı biliyordu! Annemi biliyordu! Beni, seni, aileni, Asaf'ı! Olan biten her şeyi biliyordu! Asaf'ın hastaneyi basmayı göze aldığını da! Sana zarar verecekti Aral! Yedi arabaydılar ya! Yedi! Deniz, Şahin, polisler! Hepiniz sadece benim için zarar görecektiniz! Hatta belki o manyak annemi bana karşı kullanacaktı!"

Sabırla saklarına dokundu. "Ya hiç mi aklına gelmedi kadının o orospu çocuğuna çalışıyor olabileceği? Seni o orospu çocuğunun kucağına bırakıp gitmiş zaten."

Dişlerimi sıktım. "Onun için çalışıyor olamazdı! Babamı ve beni yakında tanıyan biriydi. Eğer çıkmak için tereddüt etmeseydim, yakalanmayacaktık Asaf'a. Hem kartları kimin gönderdiğini bulacaktım hem de Asaf'ın hedefini değiştirecektim ve siz güvende olacaktınız. Göz göre göre zarar görecek olma ihtimalinize karşı kalsa mıydım?"

"Kalsaydın!" dedi net bir sesle.

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Kardeşin ya da en yakın arkadaşın zarar görebilirdi diyorum! Bir şehit olabilirdi o gün. Sen ölebilirdin! Sen! Değer miydi benim avucumdaki otuz iki dikiş için birinin ölmesine?"

Öfkeyle dişlerini sıktı. O kadar sıktı ki soğuktan kızarmasına rağmen teni, çenesi bembeyaz kesildi. Ardından başını eğip gözlerimin içine baktı. "Ben canıma değerdi o on üç dakika."

Cümlesi zihnimin içinde tekrar etti kendini. İçimdeki o boşlukta yankılandı, boşlukta döndü dolandı, kalbime saplandı. Dehşet içinde baktım ona.

"O on üç dakikada ne oldu Aral?" diye sordum cevabından artık korkuyordum. "Bir şey mi yaptım sana? Bir şey mi söyledim? Ya da bana bir şey mi yap-"

Eli o kadar hızlı yanağıma yerleşip baş parmağını dudaklarım üzerine kapattı ki susmak zorunda kaldım. Duymaya bile tahammül edemiyordu bunu. Endişe damarlarımda kol gezdi, midem bulandı. O manyak herifin söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Gerçekten bir şey mi yapmıştı bana?

Korkuyla nabzım hızlanırken düşecek gibi hissettiğimden koluna tutunduğumda Aral kafasını hiddetle iki yana salladı kafamın içini görüyormuş gibi.

"Yapmadı," dedi net bir sesle. "Ben geldim. Yapmadı."

Bundan adı kadar emindi. Yalan söylemiyordu, biliyordum. Yoksa böyle duramazdı karşımda değil mi? Hem Asaf ona kendimin gideceğini ve benimle davetten sonra görüşeceğini söylemişti. Yaşanmış olamazdı böyle bir şey. Peki bu yaşanmasıysa neydi onu bu kadar etkileyen şey? İhtimali mi? Geç kaldım sandım demişti bana hastanede ilk sorduğumda. Aral on üç dakika boyunca bu fikirle mi yaşamıştı? Aklıma düşen bu fikirle yutkunamadım.

"Seni bulduğumda bana söylediğin ilk şey bana dokunmalarına izin verme oldu."

Boğazım yandı. Sesi az önceki gibi gür değildi, neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. Sanki anılarını uyandırmak istemiyor gibiydi gözlerime bakarken. Gözlerinde yanan öfkeyi seçebiliyordum. Bu kez bana değildi, Asaf'ın ta kendisineydi. Ekin'e neden bu kadar sinirli olduğunu artık biliyordum.

"Beni o muallakta bırakıp şuurunu kaybettiğin o on üç dakika boyunca kollarımda seni değil cehennemi taşıdım ben Lina."

Aral, umut ettiğim gibi beni bulmuştu o akşam. Ama ben uyuşturucunun etkisiyle anılarımla cebelleşiyordum ve muhtemelen bu yüzden ona böyle bir şey söylemiştim ama o beni o halde bulduğunda farklı anlamıştı. Çok farklı ve çok korkunç bir şey anlamıştı. Ona bana birilerinin zorla dokunduğunu düşündürtmüştüm. Ona cehennemi yaşatmış, dakikalarını saydırmıştım. O on üç dakikayı yaşamamış olmayı kendi hayatına eş değer mi görüyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi.

"Ve sen karşıma geçmiş bana elini senin için bıraktım diyorsun. Sana senin için cehennemi yaşattım diyorsun... Aklımı kaybedeceğim öfkemden."

Boğazıma o kadar çok düğüm düşmüştü ki konuşamıyordum bile. Ona yaşattığım korkuyu kendi iliklerime kadar hissetmiştim bir dakika önce ve beni yine o sakinleştirmişti. Ona güvenmediğimi düşündüğünden veya onu arkamda bıraktığımdan bana öfkelendiğini sanıyordum ama o bana onu seçtiğim için öfkeliydi. O bana, kendimi seçmediğim için öfkeliydi. Kendime bunu kendi seçimimle yaptığım

için öfkeliydi. Ama korktuğu şey yaşanmamıştı ve ben bu yüzden hâlâ o gün Aral ile Asaf'ın karşı karşıya gelmesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum kalbimin en derinlerinde. Asaf psikolojik olarak iyi değildi. Manyaktı. Psikopattı. Aral'sa silahını bile yanında taşımıyordu ve bir doktordu. Onun elini kana bulayacağıma ya da onu kan içinde göreceğime yine burada bu şekilde olmayı tercih ederdim.

"Sana yaşattıklarım için üzgünüm," dedim tüm samimiyetimle. "Yine de tek zarar gören olduğum için, bugün burada bu şekilde olduğum için şikayetçi değilim seçimimden."

Baş parmağıyla alt dudağımı ezdi çatık kaşlarıyla. Kızmıştı yine bana.

"Bilsen kafamın içini Lina. Bu cümleyi kurmazdın."

Bileyim Aral. Anlatsan bana. Bilirdim.

Ne demek istemişti mesela şimdi? Evet korkunç bir ihtimalden bahsediyorduk ama gerçekleşmemişti. Neden hâlâ çok sinirleniyordu ve Aral'ın bundan çok etkilenmiş olduğunu düşünüyordum hâlâ? Korkunç bir ihtimaldi ama neden kendi yaşamıyla bir tutuyordu? Neden bu kadar üzgün bakıyordu? Geç kaldım sandım demişti bana. Ya başka birine geç kalmışsa? Bu kötü bir ihtimaldi sadece ama kafamın tam ortasında asılı kaldı.

Bir şey diyemedim. Kendimi de avutamadım çünkü yine bir kadın cinayeti, taciz veya tecavüz haberi duyacağım diye korktuğumdan televizyonu bile açamazdım ben. Bu haberler öyle çok öyle sıktı ki. Olmaz diye avutamıyordum bile kendimi. Olabilirdi. Tanımadığınız bir adam gelip sizi öldürebilir, size dokunma hakkını kendinde görebilirdi. Çünkü güçsüz bir kadındınız. Çünkü yapabilecek gücü vardı ve yapıyordu işte. Kimse suçluya hesap sormazdı. Kurbana sorarlardı 'Orada ne işiniz vardı?' Ama işin en kötüsü. Ölüler katillerine kin bile tutamazdı.

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki Aral'ın geçirdiği o on üç dakika benim içimdeydi sanki. Ona kızgın hissedemedim. Aksine. Ona sarılmak istiyordum. Hayır. O bana sarılsın istiyordum.

"Bana yeterince güven diye ne yapmam lazım?" dedi üzgün yüzüme bakmak istemiyor gibi gözlerini kapatarak.

"Bana seni bulurum dedin," diye mırıldandım gözlerimi göğsünde gezdirirken. "Ben beni bulacağına güvendiğim için gittim."

"Bana güvendiğinin ya da korkuna rağmen bunun için çabaladığının farkındayım," dedi.

"O zaman neden ne yapmam lazım diye soruyorsun bana?" diye sordum üzgün bir sesle.

"Yeterince güvenmiyorsun," deyip kafasını iki yana salladı. "O orospu çocuğu o gün hastaneye gelseydi Lina ve sen benim yanımda olsaydın. Ne sana ne de başka birine hiçbir şey yapamazdı."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Ses tonundaki o eminlikten ilk kez hoşlanmamıştım.

"Ne yapacaktın? Silah mı çekecektin?"

"Gerekirse çekerdim."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, gözlerimiz buluştu yine.

"Bunu istemiyorum ben," diye karşı çıktım. "Babandan ne farkım kalacak o zaman?" diye sordum sitem ederek.

Sorum onu hem gerdi hem de duraksamasına sebep oldu.

"Seni, kaçtığın hayata mecbur ettikten sonra kendim aydınlığa çıktığımda rahat tek bir nefes alabilecek miyim sence? Batı'nın abisini elinden almışken Alin'in yüzüne bakabilecek miyim? Değmez Aral," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Kimse için yaşamak istemediğin hayatı yaşamaya değmez. Eğer sen benim yüzümden torpidodan çıkarmadığın o silaha dokunursan ben kardeşimin yüzüne bakamam çünkü başka çocukların abisini elinden almış olacağım."

Üzgün suratıma bakarken yüzü yumuşadı önce. Sonra yüzünde alaylı bir gülümseme yer aldı. Neden gülümsediğini anlamadım. Niye gülümsüyordu? Ne çabuk yumuşamıştı öyle?

Sol elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına itti nazikçe. "Birincisi elime silahı alırsam bu yalnızca seni için değil *bizim* için olur. Sana söyledim, sen başkaları için canlı bomba olabilirsin ama benim için bulunmaz bir hazinesin."

Bir şey demedim ama kalbim yolunu kaybeder gibi oldu. Ardından iki parmağını şakağıma yasladı. "İkincisi Lina. Neden şu güzel kafanın içi bu kadar düşman olmuş sana hiç anlamıyorum."

Yutkundum. *Kafam güzel miydi gerçekten?* Gözlerimi ondan alamadım nedense. Sorusu aslında üzücüydü, benim acımasız gardiyanımdı sorduğu ve cevabı kendimdim ama onun gözlerine

bakarken kafamın güzel olduğunu söylemesine takılmıştım yalnızca. Narkozu üzerimden yeterince atmamıştım belki de.

Tuhaf hissederek gözlerimi kaçırıp boyunda gezdirdim gözlerimi ve konuyu değiştirmek için "Aramız iyi mi artık?" diye sordum.

"Hesabına yazdım," dedi.

Gittikçe borçlu çıkıyordum adama.

"Bu gidişle yıllarca aklından çıkaramayacaksın sen de beni," diye mırıldandım.

Cıkladı o da. "Çıkaramam kesin."

Borçlu olmanın iyi tarafını ilk kez o zaman tattım. Aral haklıydı. Unutulmayacak olmak iyi bir şeydi gerçekten. Buruk bir his bırakıyordu insanın içine.

"Lina baksana bir bana."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Biraz daha yakın duruyordu artık bana. Biraz daha yaklaşırsa kalbim kaybolup gidecekti göğüs kafesimin içinde.

"Sana sarılsam... olur mu?" diye sordu gözlerime bakarak.

İhtiyaç gibiydi. Aynı ihtiyacı az önce hissetmiştim ben de. O en büyük erkek çocuktu ailesindeki. Dik durmak, cesur ve güçlü olmak zorunda bırakılandı. Kimse mecbur etmek istemezdi tabii ama o kendini mecbur hissederdi buna, kendimden biliyordum. Bu yüzden, belki de ihtiyaç duysa bile kimsenin kolları arasına girmemişti ne zamandan beri. Tıpkı benim, çok ihtiyacım olduğu halde gidip annemin dizlerine başımı yaslayamamam gibi.

"Olur," dedim kafamı hafifçe sallayıp. Üzgün yüz ifadem daha da üzülmüştü sanki.

Kolları cevabımla birlikte hareketlenip beni kendine çektiğinde yüzüm benden çok uzakta olmayan göğsüne yaslandı. Sıcak kolları sararken etrafımı sırtımdan dolayı dikkatli ve özenliydi. Kalp atışını duyabileceğim kadar sıkı sarıldı bana canımı acıtmadan. Ellerim aramızda kalmış, göğsüne yaslanmıştı. Sağ elimin altında atıyordu kalbi ve duyduğum atışı elimin altında hissetmek tuhaftı. Kalbim yine yolunu kaybeder gibi oldu, ritmi değişti. Bu his neydi emin değildim ama kötü değildi. Kokusu güzeldi, kış gibiydi, ferahtı. Kolları sıcak ve iyi hissettiriyordu. Farkında olmadan gözlerimi kapatmıştım ve bu aslında tehlikeliydi.

Omuzlarıma yaslı sol kolunun eli saçlarım üzerindeydi. Saçlarıma dokunuyordu. "Ben ölüme çok yaklaştığımda dakika sayarım Lina," dedi saçlarımın üzerine. Tüylerim diken diken oldu. Hafif hızlanan, kalbimle aynı ritimde atmaya başlayan kalbini dinledim. "Bir daha dakika saydırma bana."

Yutkundum. "Saydırmam," diye mırıldandım dudaklarım göğsüne yaslıyken.

Bu yaşına kadar kaç dakika saydın Aral? Öldürmeyen güçlendiriyor mu gerçekten? Benim için saydığın o on üç dakika senin hayatından sayıldı değil mi? Özür dilerim.

"Bu kadar ayakta durman iyi değil," dedi eli saçlarımdan aşağı kayarken. "Eve gidelim."

***Eve gidelim*.**

"Gidelim."

Benden bir adım uzaklaştığında sweatine takılan saçlarımı kendime çektim. Dikkatle beni izlediğini biliyordum ama gözlerimi kaldırıp ona bakamadım. Boğazımı temizledim. Ona arkamı döndüm usulca ve geldiğimiz yolu yürümeye başladım yavaşça. Üşüyen ellerimi de ceplerime soktum. Zarfa çarptı yine parmaklarım. Konuşacaklarımız henüz bitmemişti.

Kafamı yerden kaldırıp Çakırcaların evine baktığımda Ekin'in söylediklerini anımsadım. Ne olmuştu yani dördü üveyse? Onlar aynı kanı taşımasa bile kardeştiler işte. Ben gözlerimle görmüştüm o sevgiyi saygıyı onlarda. Neden Ekin bunun için bile Aral'ı suçlar gibiydi? Abilik etmesi kötü bir şey değildi ki.

Aral yanımda yürürken ikimiz de sessizleşmiştik. Yine de tartışsak da aramızın iyi olmasına memnundum.

"İyi misin? Ağrın var mı?" diye sordu Aral sessizliği bozarak.

Bu hafiften gülümsetti beni. Sanki sabahtan beri bana iyi misin diye sormamak için kendini tutmuş gibiydi.

"İyiyim," dedim. Duygusal olarak değildim ama fiziksel olarak öyleydim yalan sayılmazdı.

"Belim eskinden bile iyi olmuş," deyip sağ ayağımı kaldırdım ve diz kapağımdan bacağımı kaldırıp indirdim göstermek ister gibi. "Çiçek alayım Necmi Beye. Bir de rica olacak."

"Ne ricası?" diye sordu merak ederek.

Gözlerimi ona çevirdim huysuz bir ifadeyle. "Seni bir güzel paylamasını isteyeceğim."

"Hayda," dedi gülen bir sesle. "Niye paylandım şimdi durduk yere?"

"Dinlemedin beni," dedim omuz silkip. "Neyse ki belimi sağlam yapmış doktor. Kar, tepe demeden bata çıka yetiştim sana. Boyun da uzun. Senin tek adımın benim iki adımım ediyor. Yuh artık. Çok mu lazımdı bu boy? Paylasın da seni bir payını bana versin."

Güldü bu söylediğime. "Narkozunun etkisi yeni mi çıkıyor?"

Olabilirdi bence gayet. Yoksa ne işi vardı benim kalbimin midemin yerinde?

"Hep narkozda konuşacaklarımdan korkmuşumdur. Konuştum mu hiç?" diye sordum merak ederek.

Kafasını salladı. "Konuştun, konuştun da," deyip dudaklarını ıslattı diliyle ve bana çevirdi gözlerini. Güneş benim açımdan vurduğu için yüzü güzel gözüktü o an. "Pek iç açıcı değildi."

İç açıcı olmazdı tabii. Benim kafam savaş yeriydi.

"Benden de o beklenirdi zaten," dedim pek şaşırmayarak. "Çok saçmalamışımdır umarım."

Kafasını iki yana salladı. "Sadece bir ara benden bahsettin. O ilgi çekiciydi."

Kaşlarım çatıldı adımlarım dururken. "Ne dedim?"

O da durdu ve bana döndü tamamen, yüzünde muzip bir ifade vardı. O kasveti kederi dağılmıştı sanki. Rezil bir şey söylesem bile kendime kızmayacaktım.

"Yüzüm çok güzelmiş. Erkek güzeliymişim hatta," dedi eğlenen bir yüz ifadesiyle ve Aral devam etti. "Boyum gereksiz uzunmuş, boynun ağrıyormuş bana bakınca. Seni fıtık etmişim bu yüzden. Sonra da belini ben kırmışım. Beli kırık bir kedinin rüyasındaymışsın. Sahibin de benmişim. Boynumu ve ensemi çok beğeniyormuşsun. Bir de," deyip sustu.

Eğleniyordu şu an yüz ifademe bakarak. Ağzım bir karış açık yüzüm ısınmış bir halde onu dinliyordum çünkü. Kendime kızmamaktan vazgeçmiştim. Allah'ım beni yok etsindi. Ağzıma fışkı dolsundu. Bu ne rezillikti?

"Bir de ne?" dedim kaşlarımı çatıp.

"Boynumdaki zinciri çok merak ediyormuşsun. Öğrenmezsen çatlayacakmışsın merakından."

Gözlerim istemsizce boynuna kayıp ardından gözlerine çıktı. O kadar saçmalamış bir tane mantıklı bir noktaya değinmiştim demek ki.

"Ee?" diye sordum merakımı belli etmek istemeyerek. Göstermeyecek miydi bana?

"Bu kadarını hatırlıyorum," dedi sanki ben devamını sormuşum gibi.

Beni merakta bırakmak hoşuna gidiyordu sanki.

Huysuzca kaşlarımı çattım. "Göstermeyecek misin bana?"

Dilini damağına vurarak cıkladı. "Hoşuma gitti bu kadar merak etmen."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Niye hoşuna gidiyordu ki?

"Ama karşılığında bir şey alırsam fikrim değişir belki."

Kaşlarımı kaldırdım merakla. "Ne gibi?"

Parmağını uzattı ve artık varlığını bile unuttuğum kadar bir parçam haline gelen, hiç çıkarmadığım kolyeme taktı sol işaret parmağını. Parmağının tersi tenimi okşamıştı.

"Bana bunun anlamını söylersen, ben de benimkiyi söylerim," dedi.

Yeterince adil göründü. Hem sır değildi zaten hikayesi. Ona döndüm tamamen ben de. Onun eli yanına düşerken benim ellerim hâlâ ceplerimdeydi. Kolyemi görmek isteyerek gözlerimi boynuma indirdim ama zinciri kısa olduğu için göremedim. Yine de orada olduğunu biliyordum. O ufak nergis çiçeği oradaydı.

"Babam anneme âşık olduğunda hediye etmiş bu kolyeyi ona. Celina sevgili demek, Nergis çiçeği de sevgi. Babam çiçek onda olursa ismini taşır diye düşünmüş. Nergisli, sevgili, yani," deyip gülümsedim. Seviyordum bu hikâyeyi keşke devamı da güzel olsaydı. "Annem hiç boynundan çıkarmazdı. Ama sonra hastalandı ve tedavi görürken radyasyondan ötürü metal hiçbir şey yanında taşıyamaz oldu. Sürekli çıkarıp takmak istemedi, bir kutuya kapatmaya da gönlü razı gelmedi. Bana verdi annem de. Hem onu görmek için, ben de artık ikisinin de en büyük sevgisi ben olduğum için."

Aral'ın yüzünde buruk bile olsa bir gülümseme olmuştu ben hikâyeyi anlatırken.

"İyi olacak annen," dedi emin bir sesle.

Kafamı salladım. "Bence de." Derin bir nefes aldım bunu düşünüp üzülmek istemeyerek, çenemi yukarı kaldırdım. "Sıra sende."

Gülümsedi ve elini boynuna uzatıp zinciri tuttu ve sweatinin üzerine çıkardı. Boynunda salınan zincirin ucundaki şeyi artık biliyordum ama görmeyi beklediğim bir şey değildi. Bu bir asker künyesiydi.

Zincirin ucunda salınan iki çelik plakayı gördüğümde sağ elimi cebimden çıkarıp ona yaklaşmış ve ilgiyle plakaları tutmuştum. Neden hâlâ künyesini takıyordu? Plakaların üzerine damgalanan bilgilerini mırıldanıp daha sonra kafamı kaldırarak gözlerine baktım. Beni izliyordu.

"Neden hâlâ takıyorsun?" diye sordum merak ederek.

"Askerler neden künye takar biliyor musun?" diye sordu o da.

"Yaralanma ya da şehit düşme durumunda askerin bilgilerini bulmak için?"

"Doğru," diye onayladı beni. "Kelle koltukta yaşarken senin kim olduğun tamamen o iki plakaya bağlıdır. Ve olur da bir gün ölürsen birini ailene birini de cenazende bırakırlar." Tüylerim diken diken oldu. "Askere gittiğimde fark etmiştim," dedi. "Hayatımın savaştan bir farkı olmadığını."

İkimizde üzücü bir gerçeği boynumuza asmışız gibi hissettim.

"Haklı savaşın ne olduğunu da askerde öğrendim ve bunun bana öğretilmek istenenle alakası yoktu. Döndüğümde, kendi savaşımı verdim ben de. Olması gereken, normal bir hayat için."

Onun yüzü sakinlik, dokunuşları barış içindeydi ama boynunda bir savaş öğretisi taşıyordu. Savaşmanın ne olduğunu hatırlamak için hiç çıkarmıyordu onu boynundan. Bu çok acımasızcaydı. Babasından nefret ettim. Ona bunu yapanlardan, kardeşlerine bunu yapanlardan ve Ekin'den nefret ettim.

"Keşke asker arkadaşın olsaydım," dedim üzgün bir ifadeyle.

Böyle bir cümle beklemediği için onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım ki onu içten bir şekilde güldürdü bu söylediğim ve o an Aral Çakırca'nın da bir gamzesi olduğunu öğrendim. Sol yanağındaydı ve dudakları en büyük gülümsemesini sergilerken bir anda kendini göstermişti. Gamzesi onu çok daha güzel göstermişti. Tamam kabul ediyordum. Erkek güzeliydi.

"Ne yapacaksın devrem olup?" diye sordu merak ederek.

Ciddi ve duygusal bir şey söyleyecektim hal bu ki neden gülümsüyordu? Kalbim hızlı atmaya başlamıştı yine. Sinirdendi tamamen. Emindim.

"Gülme," diye söylendim künyesini bırakıp. "Haklı bir savaşta yanında olmak isterdim, onu diyecektim," dedim bozulmuş gibi. Cümlem yüzündeki alaylı ifadeyi silmişti anında. Beklemiyordu böyle bir açıklama. "Bu içinde olduğumuz savaş sana öğretilmek istenenmiş gibi geliyor çünkü."

Gözlerime bakarken alt dudağını ıslatıp sonra onu ağzının içine yuvarladı ve dişlerini bastırdı. Bir şey söylemek istediği halde susmak için yaptığı bir şeydi bu bence. Artık onu çözmeye başlıyordum. Sonra gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sağ elini kaldırıp sol göğsüne vurdu. Serçe parmağında bir pansuman bandı yoktu artık ama yara izi belli oluyordu. Göğsüne vuruşunda bir ah vardı sanki. İstemeden onu yine yarasından vurmuştum.

Ağzından verdiği sıcak nefes bir buhar olarak ayrılırken dudaklarından gözlerini açtı. Başını bana çevirdi yine.

"Yaraya dokunmak alışkanlık olmuş ben de. Seninkine dokunmak istememiştim," diye mırıldandım.

Kafasını iki yana salladı hafifçe. "Ondan değil," dedi ve göğsünü ovdu. "Yandım."

Kaşlarım çatıldı. Gerçek anlamda mı bahsediyordu? "Neresi? Nasıl?"

Göğsünde miydi yanık? Sarılırken bir şey de dememişti. Canı acımamış mıydı hiç? O akşam mı olmuştu yoksa? Beni gelip bulmuştu ama nasıl bulduğunu, beni nasıl oradan çıkardığını sormamıştım hiç.

"Düpe düz. Göz göre göre," diye cevapladı beni öylece gözlerime bakarken.

Omuzlarım düştü. Benim yüzümden mi olmuştu gerçekten? Zarar görmesini istemediğimden gitmiştim ama yine de zarar görmüştü. Nasıl becermişti kendini yakmayı? Sol elimi de cebimden çıkardım ve ellerimi ona uzatmak istedim yardım etmek isteyerek ama ne yapacağımı da bilemedim. Burada yarasına bakıp ne yapacaktım ki?

"Muayene oldun mu?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Umutsuz vakayım."

"Ne diyorsun Aral?" dedim kaşlarımı çatarak. Transa geçmiş gibi konuşuyordu. Uykusuzluk kafasını mı bulandırıyordu? "Göster bana, bakacağım. O akşam mı oldu bu?"

Göğsünden şüphelendiğim için sweatini tutup hafifçe yukarı çekiştirdim göstermesi için. Ama o öylece beni izlerken kafasını iki yana salladı.

"O gün olmadı," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Eski."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Huysuz bir ifadeye büründü yüzüm. Beni endişelendirmek bana vicdan yaptırmak hoşuna mı gidiyordu?

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Kendimle geçiyorum," dedi alt dudağını diliyle ıslatıp.

Gerçekten delirmiş olabilir miydi? Adamı resmen delirtmiş miydim göz göre göre. Neyden bahsediyordu deminden beri?

"Kızıyorum bak," diye uyardım onu. Kollarından tutum ve onu sarsmaya çalıştım ama sarsılmaz biriydi. Gülümsetti bu yaptığım onu hatta. Bence benimle dalga geçiyordu şu an.

"Aklımı alan da sensin sonra öfkelenen de. Adil savaşmıyorsun hiç," dedi kafasını iki yana sallayarak.

Yine konu o on üç dakikaya mı gelmişti? Onu korkutmuş olmaktan ben de memnun değildim. Daha ne kadar başıma kakacaktı bunu? Bilerek mi yapmıştım sanki?

"Başıma mı kakacaksın hep bunu?"

Kafasını salladı gülümseyerek. "Kindarım demiştim zaten sana ama narkoz sana iyi gelmemiş hiç nerde o kavrama gücü?

Sanki kendisi mantıklı konuşuyordu da ben kavrayamıyordum. "Uykusuzsun değil mi? Soğuk hava çarptı seni."

"Yok beni çarpan hava değil," deyip sağ eliyle yüzünü ovdu.

"Ne peki?"

Sağ eli sağ gözünü üzerinde sabit kalırken baktı bana. "Kıyamet."

"Mantıklı konuşmuyorsun hiç. Kaç saattir uyumuyorsun?"

Usulca sol kolunu kaldırıp saatine baktı bir süre. "Elli beş saat kırk bir dakikadır."

"Sayma," dedim bundan hiç hoşlanmayarak. "Bir daha dakika sayma."

"Alışkanlık," dedi sağ eli yanına düşerken usulca. Yüzünde buruk bir tebessüm olmuştu. "Hoşuna gitmiyorsa eğer saydırma bana."

"Saydırmam," dedim kafamı sallayıp. "Artık saatine uzun bakarsan yürüteceğim onu."

Güldü bu söylediğime. "Anlaştık."

Gülümsemesinde gezdirdim gözlerimi. "İyi misin sen?"

Az önceki hali konuyu dağıtmak için miydi acaba? Yarasına mı gelmişti? Çok mu sıkmıştım canını?

"İyiyim," deyip kafasını salladı. "Bazı insanlar böyle yaşar."

Buruk bir gülümseme oldu dudaklarımda, usulca kafamı salladım. "Öyle." Gözlerimi künyesinde gezdirdim. "Üşüdüm ben."

"Girelim eve," dedi kafasını sallayıp.

Birlikte eve doğru adımladık yine. Ayakta uzun süre kaldığım için belim sızlamaya başlamıştı. Verandayı çıkarken Aral elimden tutarak yardım etti bana. Kapıyı Doğu açtı ve gözlerimiz buluştuğunda yüzü aydınlandı.

"Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. "Geçmiş olsun Lina abla."

"Teşekkürler," deyip gülümsedim içtenlikle.

Güneş abla beni kapıda karşıladı. Gözleri hüzünlü parıltılar barındırıyordu. Ellerini uzattığında ona uzattım ellerimi ve ellerimiz birleşti. Sonra elleri kollarıma kaydı ve bana sarıldı sırtıma dokunmadan. Eşini bu işe bulaştırmıştım yaptığım seçimden dolayı ama bana hiç kırgın değildi. Bu hâlâ alışılmadık bir durumdu benim için.

"İyi olmana o kadar sevindim ki Lina. Çok endişelendim," dedi üzgün bir sesle.

Ellerimi sırtına koydum ve çenemi omzuna yasladım. "Üzgünüm endişelendirdiğim için."

Benden ayrıldı, kafasını iki yana salladı sakince. "Herkes iyi. Önemli olan bu."

Gülümsemeye çalıştım. Kimse aslında iyi değildi. Benim kafamın içi savaş yeriydi, Aral kanıyordu ama dışardan bakıldığında ayaktaydık işte, henüz yığılmamıştık yere. İçeri ilerdik birlikte. Aral, kolunu Doğu'nun omzuna astı ve sağ elini Doğu'nun başının üstüne koyup saçlarını karıştırdı.

"Okuldan kızmıyorlar mı?" diye sorduğunu işittim.

"Yok kızmıyorlar," demişti Doğu yüzünde dişlerini gösteren bir gülüşle saçlarının önünü yatırırken.

Aral özellikle düzelttiği kısmı bozdu. "Sakalların çıkmıyor iyi ki," diye dalga geçti onunla.

Bu görüntü o kadar samimi ve tatlıydı ki Ekin'in söyledikleri beni hem öfkelendirdi hem de içimi sızlattı. Onlar öz kardeşten farksızlardı. Ekin söylememiş olsaydı asla üvey kardeş olduklarını fark edemezdim. Ekin söylemese, Aral Çakırca'nın abilik yaptığı gibi suçlanacağını düşünemezdim. Düşündükçe öfkeleniyordum istemeden.

Koltuklarda oturan erkek grubuna ilişti gözlerim. Gözlerim Alin'i aradığında Güneş abla anladı hemen. "Melek'in odasına koyduk Alin'i. Uyuyordu kuzum hâlâ. Dün çok ağlayınca hastaneye gitmesinin daha iyi olacağına kanaat getirdim."

Kafamı salladım. "Teşekkür ederim Güneş abla. Her şey için."

Hafifçe sırtımı sıvazladı. "Ne demek canım. Rica ederim, lafı olmaz."

Salonda oturan erkek gurubuna iyice yaklaştığımızda hepsi ayaklandılar. İçlerinde tanıdık olmayan tek bir sima vardı. Hafif esmer tenli, 1.80 boylarında, otuzlarının ortasında bir adamdı bu. Alpaslan bey olmalıydı.

Güneş abla gülümseyerek eşine elini uzattı. "Alpaslan'dan bahsetmiştim sana."

Kafamı salladım. Alpaslan bey bana elini uzatmadı. Gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Tanışabildik nihayet," dediğinde gözleri arkamdaki Aral'a çevrildi. Aral beni oradan çıkaranın Alpaslan Bey olduğundan bahsetmişti ama ben hatırlamıyordum pek ama Alpaslan Bey bunu söylerken imalı değildi aksine konuşurken gözlerinin içi gülüyordu. Güneş ablayı anımsatıyordu bir bakıma. İnsanlar benzerlerini buluy0rdu belki de.

"Memnun oldum," diye mırıldandım. "Sıkıntı çıkardığım için üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Aral benden kolay kolay bir şey irca etmez," dedi. "Senin sayende erken dönebildim bir bakıma. Güneş onun için dönmeme izin vermiyordu, bahane oldu."

Benden ve Aral'dan başka bu durumu dert etmeyenin olması iyi bir şeydi. Herkes bana geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra yerlerine geçerken ben de bir koltuğa oturdum. Belim rahatladı oturunca. Ayakta uzun süre kalmasam iyi olurdu.

Sırtımı yumuşak koltuğa yasladım. Koltuk o kadar yumuşaktı ki içine gömülüyor gibi hissediyordum. Aral da yanıma oturdu.

"Ben size atıştıracağınız bir şeyler getireyim," dediği sırada Deniz de kalktı ablasına yardım etmek için.

İyi görünüyordu. Demek ki bir şey olmamıştı beni bulduklarından. Öyle olmuş olmasını umuyordum. Aral'a sorma fırsatım olmamıştı. Aral kolunu koltuğun sırtına, benim arkama attı. Yorgun görünüyordu ama uyumayacağı belliydi. Çünkü konuşacak fazla şey vardı ben unutmadan anlatmak istiyordum.

Havadan sudan sohbet ettiler bir süre. Alpaslan bey ile Aral'ın arası iyiydi. Çok ciddi bir adam değildi ama konuşurken ki üslubu çok temizdi. Konuşma yapar gibi bir konuşma tarzı vardı. Mantıklı ve bilgili birine benziyordu. Güneş abla dizlerime tepsiyle bir çorba bırakıp yanıma oturduğunda ona ve Deniz'e teşekkür ettim. Deniz göz kırpıp kendini Aral'ın yanına bırakmıştı.

Çorbamı bitirdiğim sıralarda konu yavaş yavaş asıl mevzuya dönmeye başlamıştı. Aral farkında olmadan saçımdan bir tutamı işaret parmağına dolayıp duruyordu. Alpaslan Bey duruma az çok hakimdi. Geçmiş konular konusunda kafasına takılan kısımları soruyordu Aral'a. Aral da düşündüklerini açıklıyordu ona. Ben de sessizce dinliyor kafamdaki oturtmaya çalışıyordum. Kapı çaldı, kapıyı yine Doğu açmaya gitti.

"Sen niye okulda değilsin Doğusal Çakırca?" dediğini işittim Şahin'in.

"Çıkacağım birazdan," diye cevapladı Doğu onu. "Hoş geldiniz."

"Eyvallah kardeşim," diye karşılık verdi Mehmet Ali, sesinden tanımıştım.

Sırtım kapıya dönük olduğundan dönüp bakamadım ama herkesin gözü onlara çevrilmişti.

"Konsey toplanmış," dedi Şahin sonra oturduğum koltuğun yanından geçip doğruca Alpaslan Bey'le tokalaştılar samimi bir şekilde.

Güneş ablaya halini hatırını sorup Deniz'in ve Aral'ın yanına sıkışınca Aral biraz ban doğru kaymak zorunda kaldı. Gözlerimiz buluştu o sırada. Mehmet Ali de Güney'in yanına oturdu. Herkes tekrar yerlerine yerleştiğinde konuşacağımız konudan ötürü gerildim ve gözlerim Aral'a çevrildi istemsizce. Gözlerimiz buluştu, sakin bir ifade vardı yüzünde. Gerildiğimi anlamış gibi göz kırptı bana. O an bunu herkesin içinde benimle konuşmayacağını anladım. Önce ikimizin

konuşacağını, anlatacaksam önce ona anlatmamı bekleyeceğini anladım ve bu his bana ona güvenmekte kendimi haklı çıkarmışım gibi hissettirdi.

Güneş abla sanki ciddi bir rahatsızlığım varmış gibi onlarda kalmam ve yukarda bir oda hazırlamak için çok ısrar etmişse de kabul etmemiştim. İyiydim ve onlar zaten çok kalabalıklardı. Yük olmak istemiyordum kimseye. Akşam da çabuk olmuştu, Alin uyumak istediğinde eve geçmiştik. Alin'i uyutmuştum ve anesteziyi kanımdan temizlemek için kafein tüketmek adına birkaç bardak kahve içmiştim, kola da içebilirdim ama kola sevmiyordum.

Oturma grubunun L koltuğunda ayaklarımı uzatmış bir şekilde oturuyor şömineyi izliyordum. Saatlerdir düşünüyordum ve artık kafamın içinde baktığım resmi tanıyamıyordum. Kafamdaki ihtimallerden birkaç hiç olamayacak kadar uzak ama bir o kadar da mantıklı gelmeye başladığından boğuluyor gibi hissetmeye başlamıştım. Aral'la da henüz konuşamamıştık. Nerede bilmiyordum, yanıma da gelmemişti. Nedense onun geleceğini düşünmüştüm otururken. Yarın konuşmak isterdi belki. Bugün de yorgun olduğumu düşündüğü için konuşmak istememişti.

Kahve kupasını yanımdaki tepsiye bırakıp kafamı geriye yatırdığım sırada kafamdaki seslere dayanamayarak ayağa kalktım. Sessizlik eski bir dostumdu ama kafamın içindeki seslere dayanamıyordum. Susturmak istiyorum onları ve bunun için anlatmam lazımdı. Birinin beni dinlemesi lazımdı. Aral'ı bulmam lazımdı. Arayabilir ya da mesaj atabilirdim ama hava almak istediğim için gitsem daha iyi olur diye düşündüm. Bir yandan da gitmemem gerektiğini düşünüyordum. Çünkü konuşursak Ekin mevzusu kesin açılacaktı. Kendi kafamdakileri dökeceğim diye onu yaralayabilirdim ve daha bugün yandım demişti adam bana.

Montumu zorlanmadan giyip dışarı çıktım. Evin tüm ışıkları açıktı, Alin uyansa bile korkmazdı zira hemen geri dönecektim. Verandadan inip patikayı takip etmek yerine ağaçların içinde ilerledim, Aral'ın odasının altına kısa yoldan gidecektim böylece. Bu saatte kapılarını çalıp Aral'ı aşağı çağırmak aptalca olurdu. Mesaj atardım eğer vazgeçiremezsem kendimi. Ya da taş atardım cama çıksın diye çünkü neden olmasındı.

Eve yaklaştığım sırada verandadaki seslerini duyunca adımlarım durdu. Hava karanlık olduğundan beni fark etmediler ama ben onları görebiliyordum. Aral ve Şahin verandada sigara içiyorlardı. Aral'ın üzerinde eşofman takımı vardı hâlâ. Elindeki telefona bakıyordu gözlerini kırpmadan.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Şahin ona.

Aral sıkıntıyla nefes verip oturduğu hasır sandalyede kendisini geriye bıraktı ve kafasını geriye attı.

"Lina," dediğinde şaşırdım sigarasından derin bir nefes aldı ve dumanı dışarı bırakırken gözleri kapalıydı. Çok yorgun ve üzgün gözüktü o an. "Bana mesaj atmış. Muhtemelen uyuşturucunun etkisindeyken."

Telefon çekmiyordu orada ama uyuşturucunun etkisindeyken bunu fark etmemiş olmalıydım. Elim telefonuma gitti.

"Bir de ses atmış," dediği sırada mesajlarımıza girmiş ona attığım mesajları okuyordum. Mesajlar okunmuş ama attığım ses dinlenmemişti.

"Ne demiş?" diye sordu Şahin merak ederek.

"Bilmem," dediğinde Aral, gözlerimi ona çevirdim. "Dinleyemedim," dedi yutkunarak.

Gözlerini açmıştı, gökyüzüne bakıyordu. Neden bu kadar yaralı konuşuyordu? Neden bu kadar korkuyordu?

"Bir şey yapmamışlar kıza Aral." Şahin'in sesi onu ikna etmek ister gibiydi. "Sen izlemedin kamera kaydını ama ben izledim her dakikasını. Yemin ederim davet başlayana kadar odadan hiç çıkarmamışlar. Davet başladığında da Alpaslan abinin gözü üzerindeydi zaten. Olmadı bir şey."

Şahin dalgın bakışlarını yere çevirdi sonra. "Ya geç kalsaydım diye eziyet etme kendine. Kalmadın bu sefer. Kalmadık. Dur artık."

***Kalmadın bu sefer.* İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Düşünmekten korktuğum, zihnimin ortasına asılan o ihtimal bir ipin ucunda sallanıyordu şimdi. Geç kaldım sandım demişti bana. Dakikaları saymış, kollarımda cehennemi taşıdım demişti. Burnum sızladı. İçimde bir şeylerin koptuğunu, korktuğumu ve endişeli hissettim. Bir şey olmamıştı bana ama korkuyordum. Aral'a hissettirdiklerimden korkuyordum. Ona hissettirdiklerimden korkuyor**

olmaktan korkuyordum. Kendini mi suçluyordu? Bunu ben kendime yaparak boş bir kabuğa dönmüştüm. Aral'a bunu mu yapıyordum?

"Dur artık," diye tekrar etti Aral kendisiyle konuşur gibi. Bugün kendi kendine konuşur gibiydi hep. "Durmam lazım."

Bir sigara daha yaktı dikelip. Ateş yine gözlerini aydınlattı ve o yorgun yüzünü gördüğümde kalbim ezilmiş gibi hissettim. Neden bu kadar üzgündü? Kime geç kalmıştı? Hangi cehennemi taşıyordu içimde. Kimdi onu bu kadar yakan? Neden yakmışlardı onu?

"Hükümdar Çakırca hediye yollamış ona," dedi çakmağını yakıp söndürürken.

"Siktir. Ne zaman?"

"Ekin getirdi bizzat. Odasına girmiş."

"Hassiktir ya. Nasıl girmiş? Polis yok muydu kapıda?"

"Çakırca deyince bizden biri sanıp salmışlardır," dedi dudakları arasında tutarken sigarasını sağ elini ateşin üzerinde gezdiriyordu dalgın dalgın.

"Bir şey söylemiş mi Lina'ya?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Eve gidelim dedi ama üzgündü. Onu üzecek bir şey söylemiş besbelli ama söylemedi bana."

"Niye gitmiyorsun yanına Lina'nın? Gitsene," deyip bir sigara daha yaktı Şahin.

Aral gözlerini ateşe dikmişti yalnızca, üzerinde elini gezdirdiği ateş yüzüne gölgeler düşürüyordu. Yanmıyor muydu eli? Niye çekmiyordu elini? Benim avuçlarım sızlamaya başlamıştı.

"Sormak istemiyorum," dedi Aral gözlerini bir an olsun ateşten çekmeden. "O hep yarasına dokunuyor. Bir de ben dokunmak istemiyorum ama gidersem eninde sonunda dokunacağım çünkü o karanlığı sevmiyor. Aydınlık için her şeyi yakacak bir öfkesi var, en çok da kendini."

Ellerimi ceplerime sokarken yutkundum. Niye benim için endişeleniyordu ki bu kadar? Yine yanlış şeyi seçmemden mi korkuyordu?

"O manastırda her ne olduysa Yiğit bile öğrenemiyor bunu. Şu an bir tek Lina cevaplayabilir sorularını."

Kaşlarım çatıldı hafifçe ama kalbim endişeyle çarpmadı. Arkamdan iş çeviriyorlar paniğine kapılmadım bu sefer. Kapılamadım. Aral o yüz ifadesiyle elini ateşe tutarken ona sırtımı dönemezdim. Onun yüzü

tamamen bana dönüktü çünkü. Duyacaklarından korktuğundan attığım sesi bile dinleyememişken nasıl güvenmezdim ki ona? İçim titredi. Yanına gitmek ve elinden o çakmağı almak ve sarılmak istiyordum. Bu tehlikeliydi. Ben ailem dışında kimseye sarılmak istemezdim. Annem dışında kimseyi bu kadar çok teselli edesim gelmemişti daha önce. Neyim varı benim? Anestezi ve uyuşturucudan ötürü kafam bulanık mıydı hâlâ? Eksitazi falan mı vermişlerdi?

Verandaya Mehmet Ali çıktı o sırada. Şahin'in yanına oturdu yavaşça. Gözlerini Aral'a dikmişti.

"Yanıyorsun," dedi Aral'a.

Aral o an fark etmiş gibi çakmağı kapattı ve arkasına yaslandı tekrar. Eline bakmadı hiç.

"Var mı bir haber?" diye sordu Mehmet Ali'ye.

"Tuttuk ipin ucunu ama peşinde olan bir tek biz değiliz."

Kafasını salladı Aral. "Önce bizim bulmamız lazım Mehmet Ali. Yalnızca on üç dakikaya ihtiyacım var. Sonra isterse sahibinin bulacağı bir yere bırakırız geri."

Yüzü sakindi ama sesine ölüm çöreklenmişti sanki. On üç dakikasının hesabını soracaktı Asaf'dan. İsim vermeseler bile anlamak zor değildi. Davet mahvolmuştu ve Asaf'ın peşinde olmalıydı kendi patronu da. Mektubu yazanı bulursak bizim de işimize yarayabilirdi ama Aral'ın şu an tek önemsediği o on üç dakikaydı ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Onun çektiği acının büyüklüğünü hesap ederken endişeleniyordum.

Mehmet Ali onayladı onu. "Kolun nasıl?" diye sordu Aral'a.

"İyi," dedi Aral.

Koluna ne olmuştu?

Mehmet Ali, Şahin'in sigara paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. "Gitmeyecek misin kızın yanına?"

"Gider," dedi Şahin elini saçlarından geçirip. "Zor duruyor görmüyor musun?"

Aral bir şey demedi. İkinci sigarasını da küllüğe bastırdı ve ayağa kalktı.

Verandanın kapısına uzandığında Mehmet Ali, "Elini bile bile ateşe tutuyorsun Aral," dediğinde duraksadı. Gözlerini Mehmet Ali'ye çevirdi. "Yanacaksın."

"Eyvallah," dedi sadece Aral.

Benden mi bahsediyordu? Benim ona zarar vereceğimi mi düşünüyordu? Babamdan ötürü mü? Gözlerimi yere çevirdim. Aral bana geliyordu. Gitmem lazımdı ama yerimden kıpırdayamıyordum. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi, ağlama isteği doğmuştu içime.

Alin ile aramızda yaş farkı olduğundan ve ona annelik yapmak zorunda kaldığımdan anaç bir tarafım hep olmuştu. Her ne kadar babam öldükten sonra bu anaçlığım yalnızca Alin'e karşı olmakla sınırlanmış olsa da şimdi o şefkati ve korumacılığı Aral'a karşı hissetmeden edemiyordum. Onun annesi değildi ama o da benim gibi annesine gidemiyordu bir şekilde. Ona sarılmak, saçlarını okşamak istiyordum. Kocaman adam neden küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu bana. Daha düne kadar buz kalıbından farklı değildim ama tüm Çakırcalar bir araya gelmiş çözmüşlerdi beni sanki. Sıcak bir ailesi vardı ama Aral neden tek kaldığında yapayalnız hissettiriyordu bana? Niye bu kadar benzetiyordum onu kendime. Bir kere sarılsam geçer miydi?

Adımlarımı eve yönlendirdim ama eve değil ağaçlık alana yürüdüm. Eve girmek istemiyordum, nefes almak istiyordum. Nefes alamıyordum sanki. Depresyonda olduğumun her zaman farkındaydım. Şimdi beni üzecek bir şey duyunca ya da görünce içimi büyük bir sıkıntı kaplıyordu. O boşluğun içinde süzülüyordum. Süzülmek iyi değildi, insan hep bir şeye tutunmak istiyordu.

Ağaçların içinde gidip bir ağacın arkasına oturdum ve dizlerimi kendime çektim. Çenemi de dizlerime yasladım. Telefonumu çıkardım ve Aral'ın dinleyemediği ses kaydına baktım. Dinleyecektim ama o an cesaretim kırıldı benim de. Kendi sesimi dinlemekten korkarak baktım ekrana. Aral'ın attığı son sese gitti parmaklarım. Telefonumun sesini kıstım ve sesi açtım.

"İyi misin sen?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ekrana bakarken. Sen iyi değilsin Aral. Biz iyi değiliz. Sen alışmışsın sanki bu hayata ama ben sürekli reddettiğimden hayatımın dışında kalmışım sanki. Hiç değil bu. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek daha ne kadar dayanacağız ki?

Uzaktan gelen adım sesleri işittim. Aral mı gelmişti? Bana sormaktan çekiniyordu, o sormadan her şeyi anlatmam daha iyi olurdu. Bir an önce kurtulalım gitsindi. Yanacaksak hemen dağlardık

bizde yaramızı. Sündürmenin anlamı yoktu. Bir de bir bahane bulup koluna bakmak istiyordum. Eline bir de.

Avuç içlerimi kendime çevirdim. Avuçlarımdaki kesiklere baktığımda aklıma meslek hayatım gelmemişti hiç ama Aral bunu bile dert etmişti kendine.

Adım sesleri daha çok yaklaştığında duyduğum seri nefeslenme sesiyle kafamı ağacın arkasından çıkarıp arkama baktım ve o sırada dalgın dalgın yürüyen Aral'ın yanında yürüyen iki köpeği gördüğümde kalbimin ritmi oynadı. Cerbe beni fark etti ve ben tepki veremeden üzerime doğru koşmaya başladı. Ufak bir çığlık atıp korkuyla dizlerime kapattım yüzümü ve oturduğum yerde yumak oldum.

"Cerbe!" diye bağırdı Aral ona ama o tepki verene kadar Cerbe yanıma varmıştı.

Kalbim korkuyla çarparken ağlama isteğim artmıştı. Bu köpek niye sevmiyordu beni? Cerbe'nin nefesini kulağımda hissediyordum. Üzgün bir ses çıkardı önce sonra tenimle bir ıslaklık hissettiğimde irkildim. Beni mi yalıyordu? Daha çok yumak oldum oturduğum yerde.

Aral'ın adımları yaklaştı ve önümde çöktüğünü hissettim. Cerbe o gelince daha çok üzgün sesler çıkardı.

Elini saçlarımda hissettim. "Korkmana gerek yok," dedi Aral kafamı kaldırayım istiyordu sanırım. Ama benim ağlayasım vardı.

Kafamı iki yana salladım huysuzca. "Tadıma baktı köpeğin," dedim kafamı kaldırmadan.

Sesim boğuk çıkmıştı. Burnundan gülüşünü işittim. "Tadına baktığı falan yok."

Kafamı kaldırdım hafifçe, "Yaladı beni," dedim dudaklarım dizlerime yaslıyken. "Beni yemek için tadıma baktı bas baya," dedim bozulmuş bir sesle.

Niye sevmiyordu ki beni? Ben kendi halimde üzgün üzgün oturuyordum.

"Ağacın arkasında saklandığın için koştu üzerine ama sonra tanıdı seni. Korkma diye yaladı seni. Ayrıca üzgün olduğun için o da üzgün."

Gözlerimi üzgün sesler çıkaran Cerbe'ye çevirdim. Aral'ın yanında durmuş bana bakıyordu ikisi de, Cerbe üzgün sesler çıkarıyordu sürekli ve bakışlarında daha önce gördüğüm düşmanlıktan eser yoktu. Burnumu çektim. Burnum akmaya başlamıştı yine.

"Seviyor mu artık beni?" diye sordum gözlerimi Aral'a çevirip.

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Seviyor," diye onayladı beni.

Burnumu çektim. Tereddüt ederek elimi ona uzattım ama bana yaklaşınca korkarak geri çekmek istedim ama Aral elimi tutup kafasını iki yana salladı. "Sorun yok, senin ona dokunmanı istiyor," dedi.

Cerbe başını avucuma yasladı ve bana sokuldu. Üzgün sesler çıkardı. Sanki çok üzgün gibiydi ondan korktuğum için. Daha çok üzgün hissettim. Başını dizlerime yasladığında burun buruna geldik ve burnumu yaladığında gözlerimi kapatıp geri çekildim. Sevimli görünüyordu. O korkunç hayvan başka biriydi sanki. Arte de bana sokulduğunda tuhaf hissettim. Küçük Lina'ya kendilerini sevdirmiş olsalardı çok sevinirdi.

İkisini de sevmek için iki elimi kullanmak durumunda kaldım. Üzgün hissediyordum ama onları sevmek iyi hissettirmişti.

"Niye dışardasın?" diye sordu Aral gözlerini yüzümde gezdirirken.

"Biraz hava alıyordum," dedim yalan sayılmazdı.

"Dışarda olduğunu bilseydim sonra çıkarırdım yürüyüşe onları."

Bana geliyor sanmıştım ama o yürüyüşe çıkmıştı. Konuşmak istemediğinden kaçıyordu ama kaçamazdı. Bir an önce kurtulmak çok daha iyiydi. Yoksa uyuyamazdı geceleri. Kendimden biliyordum. Aral'ın uyuması gerekiyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Sorun değil. Hallettik sanırım," dedim Cerbe'yi okşayarak. Gözlerimi ona çevirdim sonra.

"Konuşsak olmaz mı?" diye sordum gözlerine bakarken.

Sanki bunu diyeceğimi biliyormuş gibi bir gülümseme oldu yüzünde. Buruk ve isteksizdi. "Olur."

"Olur," diye tekrar ettim onu.

Kara oturduğumdan üşümüştüm. Cerbe ve Arte'nin tüyleri de kısaydı. Üşümüyorlar mıydı?

"Üşümüyorlar mı?" diye sordum merak ederek.

"Çok kalırlarsa dışarda üşürler," dedi ve iç çekip ayağa kalktı.

Üzerime eğildi ve beni koltuk altlarımdan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Kollarımı çok kullanamadığım için elini tutup kalamazdım. Kollarına tutunmuştum. Yüzüme baktı.

"Eve geç. Ben Cerbe ve Arte'yi eve bırakıp geleceğim."

Kafamı salladım usulca. "Tamam."

Burnumu çektim. Akan burnuma baktı.

"Soğuktan mı akıyor burnun yoksa ağlıyor muydun?" diye sordu aniden.

"Ağlamadım," diye karşı çıktım. "Ben ağlamam."

Yutkundu. Gözlerini etrafta gezdirdi ve kafasını salladı. "Ağlama."

Kaşlarım çatıldı. "Ağla diyordun ne oldu?" diye sordum alayla. "Korktun mu?"

Söylediğim anda pişman oldum. O benim ağladığımı görmüştü zaten.

Kafasını salladı Aral gözlerime bakarak. "Korktum."

İçim yanıyor gibi hissettim. Ona sarılmamak için savaş verdim içimde. Sarılmamalıydım çünkü. Alışırsam, hep isterdim. Gözlerimi kaçırdım.

"Eve gideyim ben o zaman," deyip kollarını bıraktım.

O da beni bıraktı. Kafasını salladı ve yavaş adımlarla evlerine doğru ilerledi. Cerbe ve Arte onu takip ettiler. Burnumu çekip arkasından baktım bir süre sonra ben de kendi kaldığım eve ilerledim.

Veranda da onu bekledim. Gelmedi birkaç dakika sürdü yalnızca. Kapıyı açtım, ikimiz de içeri geçtik. Montumu çıkardım, kendisi mont giymemişti. Montumu elimden alıp astı.

"Kahve yapayım mı?" diye sordum yüzünü incelerken.

Her zamanki gibi görünüyordu ama bugün onu her zamanki gibi göremiyordum.

"Ben yaparım," dedi.

Kendi işini başkalarına yaptırmaktan hoşlanmadığını fark etmiştim onu tanıdıkça. Güneş ablaya da kahvesini yaptırmamıştı daha önce mesela. Bu yüzden ısrar etmedim. Birlikte mutfağa ilerledik.

"Kahve mi içtin?" diye sordu kahve makinesine ilerlerken.

"Anesteziden arınayım dedim," diye mırıldandım sırtına bakarken.

Hangi koluna bir şey olmuştu? Yanan eli sağ eliydi onu biliyordum.

"Eline ne oldu?" diye sordum avucunu görebildiğim için.

Duraksadı bir an ama makineyle ilgilenmeye devam etti sonra. "Yandı."

"Nasıl yaktın?" diye sordum bilmiyormuş gibi normal davranmaya çalışarak.

"Ateşe tuttum," dedi gözlerini gözlerime dikip.

"Niye yaptın? Yanacağını bilmiyor musun?"

Yüzünde bir tebessüm oldu, acısına gülüyordu yine. "Göz göre," diye onayladı beni.

Bu sabah da öyle demişti. *Göz göre göre*. On üç dakikayla mı ilgiliydi bu söylediği. Cehennem taşıdım kucağımda demişti. Geçmişte de yaşandıysa eski yanık derken o olayı kastetmiş olabilir miydi? O kişi Defne olabilir miydi? Defne o yüzden mi terk etmişti yoksa Aral'ı? İçim sıkıştı. Kalbime göğüs kafesim dar geldi. Bu acıyı yaşamamış olsundu lütfen. Bu çok acımasız bir hayattı çünkü. Bunu hiç yaşamamış olmasını dilerdim.

"Niye bana öyle bakıyorsun Lina?" diye sordu yanıma gelirken. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı iki yana salladım. Neden böyle hissediyordum? Neydi bu içimdeki his? Kendime bile üzülmeyen biriydim. Neden Aral'a bu kadar üzülüyordum? Neden ağlama isteği doğuyordu ona bakınca? Niye ona sarılmak istiyordum?

"Kalp krizi mi geçiriyorum acaba?" diye sordum ciddiyetle. Elimi göğsümün üzerine koydum. "Göğsüm sıkışıyor ve ritmi normal değil."

Kaşlarını çattı. Eli uzandı ve şah damarım üzerinden nabzımı buldu kolayca. Bir hafta önce aynı saatlerde nabzımı bulmuş, yaşadığımı söylemişti. Ben yaşadığımı o söyledikten sonra fark etmiştim.

"İyisin," dedi nabzım parmağının altında atarken gözlerime bakarak. "Nabzın normal. Bandajın çok sıkıysa gevşetelim biraz."

Kafamı salladım. Belki de bandaj sıktığından sıkışıyordu göğsüm. Elini indirdiğinde avucuna baktım. Kızarmıştı teni, yanmıştı. Yanında durduğum buzdolabının buzluğunu açtım ve hazır buz torbasını çıkardım. Ona uzattım eline tutması için. Sağ eliyle aldı ve sıkıca elinde tuttu.

Kupasını da alıp yanıma geri döndüğünde arkamı döndüm koltuklara adımladım. Birlikte salona geçtik. Eski yerime oturdum ve tepsiyi kaldırıp sehpaya koydum. Aral da oturdu, kahvesinden bir yudum alırken sağ elinde buz torbasını tutuyordu öylece. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğik oturuyordu. Gözlerini şömineye dikmişti. Ateşe bakmasından hoşlanmadım.

"Koluna ne oldu?" diye sordum usulca.

Konuşmadan önce onun yaralarını tedavi etmek istiyordum çünkü o içten içe kanıyordu.

Gözlerini ateşten çekip bana baktı. "Nerden biliyorsun kolumu?" diye sordu kaşları hafifçe çatılırken şüpheyle.

"Sizdeyken duydum," diye yalan söyledim.

Anladım der gibi kafasını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Önemli değil. Hallettim."

"Baksam olur mu?" diye sordum içim hiç rahat etmeyerek. Ailesi doktor kaynıyordu ama o hiç yarasını başkasına gösteren birine benzemiyordu.

"Yaraya dokunmaya çok meyillisin," dedi bu iyi bir şey değilmiş gibi kafasını iki yana sallayarak.

"Acısın diye değil bu sefer," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Geçsin diye... Göster bana."

Ben yarama acıyı hissetmek için dokunuyordum çünkü başka bir şey hissetmiyordum ama bu sefer öyle değildi. Onu acıtmak için dokunmazdım.

Alt dudağını diliyle ıslattı. "Üstümü çıkarmam lazım görmek istiyorsan," dedi gözlerime bakarak. "Sorun olmayacak mı senin için?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben tıp okuyorum," diye hatırlattım ona.

Hem onu bir tehdit olarak görmüyordum. Bugünden sonra olmazdı. O verandadaki halinden sonra olmazdı. Kendimden şüphe eder ondan etmezdim.

Elindekileri sehpaya bıraktı. Elleri ensesine gitti, sweati çekip çıkardı üzerinden. Açığa çıkan omuzlarına baktım önce, ardından tamamen çıplak kaldı üstü. Kaslı bir yapısı olduğunu anlamıştım daha önce. Bu yüzden gördüğüm görüntü şaşırtmadı beni. Güzel bir vücudu vardı ama yara izleri bu güzelliği tezata düşürmüştü. Yara izleri boğazımda yakıcı bir hisse sebep oldu. Nasıl bu hale gelmişti? Haklı savaştan mıydı bu izler haksız savaşından mı?

Sol kolunda bir bandaj vardı ama benim dikkatimi çeken sol omzunun, köprücük kemiğinin atlındaki yanık izi olmuştu. Madeni para büyüklüğünde bir yanık iziydi bu, şekli o kadar düzgündü ki sonra yuvarlak şeyi bile isteye bastırmışlardı tenine. Çok acımış olmalıydı. Onu rahatsız edeceğini bildiğimden çok bakmadım oraya. Sol kolundaki bandaja diktim gözlerimi burnumu çekip.

"Nasıl oldu bu?" diye sorarken ona biraz daha yaklaştım ve ellerim koluna uzandığında o da bana doğru döndü ve yarasına bakmama izin verdi.

Bandajı açarken gözlerini yüzümde gezdirdi. "Dikkatim dağıldı bir anlığına," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. O gün olmuştu değil mi? Bandajı tamamen açıp altındaki yaraya baktığımda kaşlarım çatıldı. Kolunda bir kesik vardı ve dikilmişti. Düzenli bir dikişti. Neyse ki baktırmıştı yarasına bu iyi bir şeydi.

"Acıyor mu?"

"Acıyor," dedi gözlerime bakarak. "Acır. Normal."

"Acımasın," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Hiç iyi değil."

Derin bir nefes aldım gözlerine bakarak. "Pansuman yapayım. Bekle biraz."

Kalktım ve önünden geçip banyoya gittim. Kolum sızlamıştı sanki benim kolumda kesik varmış gibi. Pansuman için malzeme toplayıp oturma odasına geri döndüm. Öne doğru eğilmiş kahvesini içiyordu beni beklerken. Sırtını daha net görünce sırtındaki izler duraksamama neden oldu. Sırtında daha fazla iz vardı. Kesik izi miydi bunları hepsi?

Birkaç basamak inip yanına adımladım. Malzemeleri sehpaya koydum ve soluna oturdum bu kez. Bileğimdeki tokayı dişlerimin arasına sıkıştırıp saçlarımı toplamaya koyuldum. Tepemden bir at kuyruğu yapmak için toparlarken saçlarımı Aral beni izledi sessizce. Saçlarımı topladıktan sonra eldivenleri taktım ellerime. Derin bir nefes aldım.

"Halledebilecek misin?" dedi derin nefes aldığım için benimle alay ederek.

"Alay etme," dedim huysuz bir ifadeyle. "Bu yaptığım ikinci pansuman ve ikisi de benim yüzümden."

"Bir yanından ayrılmayayım diyeydi," deyip sağ serçe parmağını gösterdi. "Bu da yanımdan ayrılma diye," dedi çenesiyle kolundaki yarayı işaret edip.

"Ayrılmayacağım tamam," dedim sitemle. "Başıma kakma sürekli. Üzgünüm zaten."

Gülümsedi yüz ifademe ama bir şey demedi. Kahvesini içti sadece.

"Aslansın yaparsın demedin," dedim kaşlarımı çatarak. Niye beni teselli etmiyordu?

Bu söylediğim güldürdü onu. Hiç gülesi yoktu ama güldürmüştüm onu.

Gözlerini bana çevirdi ve gözlerime baktı. "Aslansın yaparsın," dedi kafasını hafifçe sallayıp.

"Yaparım," diye onayladım onu. "Çok iyi bir doktor olacağım."

"Ellerine iyi bak da," diye laf soktu bana.

Dudak büktüm bozularak. Kindardı gerçekten. Unutmayacaktı hiç sürekli laf sokacaktı bana.

Pansuman kitini açıp koluna pansuman yapmaya başladım. Sessizdik ikimizde. Yarasına üflememek için zor tutuyordum kendimi. Yanıyordu canı muhtemelen ama ses etmedi hiç. Yarasıyla baş başaydım sanki. Bu adama uğrama bir daha azarlayasım vardı onu.

Pansumanı bitirip sargı beziyle özenle sarmaya başladım. Gözüm sürekli omzunda yanığa kayıyordu.

"Sorabilirsin," dedi Aral sakince, sürekli izlerine baktığımı fark etmişti.

Sormasam daha iyi olurdu ama öylece çok merak ediyordum ki ve o öyle az cevap veriyordu ki kendisiyle ilgili bu şansı kaçıramazdım.

"Hangi savaşında oldu bunlar?" diye mırıldandım.

Gözlerini yüzümde gezdirdi. Buruk bir gülümseme oldu yüzünde. "Ben gerçek savaşta hiç sırtımdan yara almadım. Sırtımı yasladığım iyi bir devrem vardı."

Yani göğsündeki izler gerçek savaştan, sırtındakiler haksız savaştandı. Sırtındakiler öz babası yüzündendi. Sırtını öz babasına yasladığından mı olmuştu yoksa yaslamadığından mı bilmiyordum ama ikisi de üzücüydü. Sırtını güvenmediği birine yaslayacak birine benzemiyordu hiç. Haksız savaşta güvendiği dağlara çok kar yağmıştı belli ki. *Aral, sıradağ demek.*

"Bu sefer de ben varım." Gözlerinin içine bakıyordum. "Sen yüzünü çevirme benden, ben sırtını kollarım senin," dedim kendimden emin bir sesle.

O ana kadar çok yakın durduğumuzu fark etmemiştim hiç. Yarasına o kadar dalmıştım ki omuzlarımız birbirine çarpıyordu neredeyse ve ellerimi sol bacağına yaslamıştım. Yüzlerimiz çok yakınlaşmıştı. Kalbim yine yolunu kaybetti. Bu kaçıncı kayboluşuydu bugün sayamamıştım. İyi değildim hiç. Bu hiç iyi değildi. Kaçmam lazımdı benim, kaybolmanın sırası değildi.

"Benim yüzüm hep sana bakar Lina."

Emindi her zamanki gibi. Güven veriyordu, sarsılmazdı. Ne söylese mutlak gerçekti sanki. Göğsüm sıkışıyordu. Gözlerimi kaçırdım. Bakışlarım yanık izinde takıldı yine. Konuyu dağıtmak ve cevap veriyorken merakımı gider istedim ve farkında olmadan sol elimin iki

parmağıyla yanık izine dokundum. Dokunuşumla gerildi, parmak uçlarım yanmıştı sanki tenine dokununca. Tuhaf bir histi.

Seni yakmışlar Aral. Neden yakmışlar ki?

"Bu da mı gerçek savaştan?" diye sordum ve gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım yine.

Siyah gözleri parlıyordu hâlâ ama bu sefer öfkedendi. Gerçek bir savaştan değildi. Kim yakmıştı onu? Babası mı? Yapar mıydı böyle bir şey?

"Değil," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Bir tek o değil."

"Haksız savaşın izi," diye mırıldandım.

"Haksız oluşunun belgesi," dedi gözlerime bakarak.

Anlamadım ama sorarsam canı yanardı. Biliyordum. İçimde yine ona sarılma dürtüsü hissettim. Elimi indirdim ve yutkunarak eşyaları toparladım. Aral daha fazla sormayacağımı anlayarak önüne döndü ve sweatini giydi. Eşyaları toparlayıp banyoya götürdüm.

Salona dönmeden önce kendime bir bardak su doldurdum ve suyumu kafamı toparlamaya çalıştım. Kaçamazdık artık. Konuşacaktık mecbur.

Bardağımı tezgâha bırakıp Aral'ın yanına adımladım tekrar. Kendimi koltuğa bıraktım usulca.

Bir süre sessizce şömine ateşini izledik ve onun sessizliği bozan taraf olmayacağını biliyordum. Kahvesini bitirmişti. Sağ elinde tuttuğu su torbasından parkeye su damlıyordu yavaş yavaş.

"Pazar gününü en başından anlatayım mı?" diye sordum sessizliği bozarak.

Derin bir nefes aldı önce. Sonra diliyle dudaklarını ıslatıp kafasını salladı usulca. Bana bakmadı. "Anlat."

Kafamı salladım ben de hafifçe. Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime yasladım onun gibi ve ellerimi izledim. Sonra sağ elimi yastığın altına uzatıp hastanede o kadının bana verdiği zarfı çıkarıp ona uzattım. Önce bana sonra zarfa baktı çatık kaşlarıyla.

"Tuvalette o kadın bana bunu verdi."

Zarfı elimden alıp içindekileri çıkardı nazikçe. Kısık bir sesle not kağıdında yazanları okudu.

"Babamın ben küçükken öğrettiği bir şarkı," diye açıkladım. "İlk kartı da o kadın getirmiş. Kartları gönderen kişi bunlardan bir şey anlayacağımı düşünüyormuş. Kadın onunla gitmemin daha iyi

olacağını söyledi. Babam ve annemle çekilmiş bir fotoğrafları bile vardı. Ben de,"

Sözümü kesti. "Kartın kimin gönderdiğini bulmak ve beni korumak için onunla gittin," dedi bunu benim ağzımdan duymak onu sinirlendiriyormuş gibi.

Kafamı salladım usulca. "İkimizin yan yana olmasının saçma olduğunu söyledi."

Kaşları çatıldı ama bir şey demedi.

"Sonra Asaf," dediğimde gözlerini kapattı öfkeyle. Anlatmam gerektiğinden devam etim. "Babamın nerede olduğunu sordu bana."

Kafası bana çevrilirken gözlerini açmıştı. Anlam veremeyen bakışlar vardı yüzünde.

"Herkes babamın nerede olduğunu bildiğimi düşünüyormuş," dedim histerik bir gülümseme olurken yüzümde. "Babamın mezarına başkasını koyan da o değilmiş. Babamın yaptığını düşünüyor," deyip gözlerimi ellerime çevirdim. "Kendi babam bana kendi katiliymiş gibi hissettirmiş olabilir yani."

Aral'ın çenesine dokunduğunu gördüm. Kartı sehpaya atıp yüzünü sıvazladı. İçinden küfrediyor gibiydi.

Tırnaklarıma baktım ben de. "Uyuşturucu dopamin bazlıydı. Hafızamı tetiklemesi için yaptı bence. Çünkü etkisindeyken ne olduğunu hatırlamıyorum ama tetiklenen anımı daha net hatırlayabiliyorum. Belki de hatırlarsam diye yapmıştır. Babamın yerini öğrenmek için."

Aral sessiz kaldı. Dinliyor ama hiçbir şey sormuyordu. Ben de konuştukça kafamda bir şeyleri oturtmuş sayılırdım. Sesli anlatmak bir şeyleri fark etmekte iyi oluyordu bazen.

"Beş altı yaşlarımda parkta oynarken bir anda arkamdan biri tarafından yakalandığımı hatırlıyorum. Uyandığımda bir depodaydık. Beş kişiydiler, hepsi erkekti. Babamdan bir şey istediklerini hatırlıyorum ama o zaman küçük ve korku içinde olduğum için ne olduğun çok anlayamamıştım. Ne istediklerini bilmiyorum ama beni takas edeceklerdi. Günlerce sürekli yer değiştirdik. Sabit kalırsak babamın beni bulacağından eminlerdi."

Yaşayabileceğim kadar yemek vermişlerdi ve her ağladığımda bacaklarımı sıkan bir adam bir vardı ama bunlardan Aral'a bahsetmedim. Bilmesine gerek yoktu. Bilmese daha iyiydi.

"En son ormanlık alanda bir yere gittiğimizi hatırlıyorum. Kamp gibi bir şey kurmuştular o soğukta. Donuyordum. Hz. İsa'nın resminin olduğu bir taş vardı. Benim annem yarı Polonya'lı Müslüman bir kadın ama anneannem Katolik. Annem ailesiyle görüşmüyor olsa da bazen anneannemin bize geldiğini hatırlıyorum. Annem bir Pazar günü beni ona bırakmak zorunda kaldığında anneannemle kilise gitmiştik dua etmek için. O kadar korkuyordum ki Hz. İsa'yı görünce kiliseyi hatırlayıp ona dua ettiğimi hatırlıyorum. Adamlardan biri ona daha çok dua etmemi istemişti benden çünkü babamın da burada öleceğini söyledi. Babamı öldürmek istiyorlardı, amaçları takas değildi. Küçük olsam da salak değildim."

Gözlerim karanlık ormana çevrildi istemesem de. Sonra başımı ellerime çevirdim tekrar. Tırnaklarımı birbirine taktım.

"Ellerinden kaçtım bir şekilde. Karanlık ormanı aştım ve göl kıyısına kadar geldim. Köpekler düşmüştü peşime, onlardan kaçmak için göle düştüm."

Gözlerimi yüzüne çevirdim tepkisini görmek için ama bana bakmıyordu hiç. Ateşe bakıyordu düşünceli bir ifadeyle. Düşünüp kafasında tartıyordu belki de.

"Sonra babamın beni taşıdığını hatırlıyorum. Islık çalan biri vardı ama onu görmemi istemedi. Karanlıktan korktuğum için açtım yine de gözlerimi. Gölün etrafı kana bulanmıştı hep. Görmemiştim ama babamın öldürdüğüne emindim o an. Vazifelerim var ama senin için dünyayı yakarım dedi bana. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Uyuşturucu etkisindeyken bir koordinat söyledin Lina," dediğinde kaşlarım çatıldı hafifçe.

Nerenin koordinatı söylemiştim? Babamın yerini mi biliyordum gerçekten yoksa? Nasıl bilebilirdim ki?

"Neresi?" dedim kalbimin ritmi bozulurken ama aynı zamanda zihnimi yokladım.

O an, Hz. İsa'nın resmedildiği kayaya giderken gördüğüm tabelayı anımsadım. Tarihi bir yapı olduğundan koordinatlarıyla birlikte ismi yazıyordu olduğumuz yerin. Bir umut belki babama ulaşabilirsem yerimi söylerim diye ezberlemiştim.

"Yediler manastırı mı?" dedim gözlerine bakarak.

Kafasını salladı. "Evet."

Şahin'in bahsettiği manastır bu olmalıydı. Ben sayıklayınca araştırmışlar ve bulmuşlardı ama orada ne olduğunu bulamamışlardı. Yiğit bile bulamıyor demişti Şahin. Bulamıyor muydu yoksa bulmasına izin mi vermemişlerdi?

"Ne biliyorsun Aral?" diye sordum merak ederek. "Koordinatları söylediysem çoktan bakmış, araştırmış olmalısın. Anımı da anlattım, bir fikrin olmalı."

Sıkıntıyla yüzüne dokundu ve kafasını salladı. "Bilmiyorum. Bilgiler gizli tutuluyor ya da örtbas edilmiş ama senin oraya ait anıların var."

Kafamdaki taşlardan birinin daha yerine oturduğunu hissettim. Olması imkânsız gibi gelen bir ihtimaldi ama mantıklı geliyordu dışardan bakınca.

"Ne düşünüyorsun peki?" diye sordum. Bir fikri olduğuna adım gibi emindim o an.

Alt dudağını ıslattı ve gözlerimin içine baktı. "Sen, ne düşünüyorsun Lina?"

Onunla aynı şeyi düşünüp düşünmediğimi mi merak ediyordu bilmiyordum ama sorun etmedim. Uzandım ve zarfı aldım elime.

"Burada seninle konuşmayı beklerken her şeyi düşündüm. Her şeyi en başından gözden geçirdim. Herkesin söylediklerini bir bir ayırdım birbirine ekledim. Sonra Kupa Valesi'nin anlamına baktım biraz. Kupa asil sınıfı, aşkı ve aileyi temsil ediyormuş. Vale ise genelde komutanları ve bazı önemli erkek figürleri. Kupa Valesi'ni temsil eden La Hire isminde Fransız bir komutan. Asil değilmiş ama önemli bir askermiş ve ona Kiralık Tanrı deniyormuş hatta."

Gözlerimi ona çevirdiğimde dikkatle dinliyordu beni. Gözlerinde o ateşi gördüm. Ona doğru döndüm usulca.

"Ne çıkardın tüm bunlardan?" diye sordu merak ederek.

Bir sınava tabii tutulmuşum, Aral ise tüm cevapları biliyormuş gibi hissetmeden edemedim.

"Babam, ben küçükken muhtemelen tek başına beş kişiyi öldürdü ve bunu vazife olarak adlandırdı. Bana kendimi savunmayı öğretti. Bir palyaçoydu ama onu hiç işini yaparken izlemedim. Patronu ona borç para verebiliyordu ama muhtemelen bu bir yalandı ve babam, intihar edeceğini sorgulamayacağım bir anda öldü."

Konuştukça boğazıma bir yumru oturuyordu. Ben bunları yaşıyor olamazdım. Kafamdaki şey gerçek olamazdı.

"Babam kendi yerine bir ceset koyulabildi, kendi adına bir ölüm raporu çıkarılabildi bu şekilde kendi adına bir mezar yapılabildi. Ölmediği öğrenildiğinde tehdit edildik çünkü babamın yaşadığını düşündüler. Biz tehdit edilirsek belki bir şekilde ortaya çıkardı. Sonra herkes benim yerini bildiğimi düşünmeye başladı ve ıslık sesini tekrar duyup anılarım tetiklendi. Bu bir şeyleri unuttuğumu kanıtladı, babamın yerini biliyor olmam muhtemel hale geldi."

Nefes almak zor geliyordu. Yaşamıştım hepsini ama ard arda sıralamak zor geliyordu. Aral pür dikkat beni dinliyordu.

"Asaf ensemize dayanana kadar onun kim olduğunu anlayamadık bile dedi. Yani babam onlardan biri değil belli ki. Kim bizi yan yana görse saçma buluyor bizi. Senin baban ve benim babam düşmanlar muhtemelen."

O imkânsız gelen ihtimal artık daha çok gerçek gibi geliyordu. Aral beklentiyle gözlerime bakıyordu. Tüm tahminlerim doğruymuş gibi bakıyordu gözlerimin içine ve bu daha çok acıtıyordu.

"Yani benim babam organizasyon lideri falan değil," deyip kafamı iki yana salladım. Burnum sızlıyordu, ağlama isteği sarmıştı yine içimi. Göğüs kaslarım ağrıyordu, endişeden kaslarım gerilmişti yine. Sırtım da ağrıyordu.

"Benim babam arkası daha sağlam biri. Savcının ya da senin, onun bulaştığı işleri görmenize yetkinizin yetmeyeceği biri. Muhtemelen devlet için çalışan biri. Bir asker belki de... Değil mi?"

Burnum aktı. Ben bunu mu yaşıyor olamazdım. Değil mi?

Aral gözlerime bakarken usulca kafasını salladığında üzerime yıkılan ihtimallerin altında ezildiğimi hissetim. Gözlerim doldu, dişlerimi sıktım. Kafamı iki yana salladım inanamayarak. Annem... Biliyor muydu bunu? Başka neler yalandı mesela bildiklerimden? Ben ailemi tanıyor muydum gerçekten?

"Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordum Aral'ın gözlerine bakarak. Gözlerim dolmuştu ama gözlerimden düşmüyorlardı. Düşemezlerdi. Düşmesinlerdi. "Yoksa başından beri biliyor muydun?"

Gözlerime bakarken gözlerini kapattığında omuzlarım düştü hayal kırıklığıyla. Biliyordu. En başından beri biliyordu. Söylememişti bana. Babamdan şüphe edişimi izlemişti öylece.

"Biliyordun değil mi?" dedim hayal kırıklığıyla. "En başından beri biliyordun ama bana söylemedin."

Göz yaşım düştüğünde öfkeyle sildim hemen göz yaşımı ve ayağa kalktım. Salonun ortasına doğru ilerlerken onun da kalktığını işittim. Ona döndüm öfkeyle.

"Babamdan şüphe edişimi izledin benim!" diye bağırdım.

Elini bana uzattı ama bir adım geri çekildiğimde olduğu yerde durdu. Eli havada kaldı. Bu görüntü üzdü beni ama ona kızgındım. İstemiyordum bana dokunmasını.

"Gizli kalması gerekiyordu Lina," dedi sakin bir sesle. "İstesem de söyleyemezdim sana. Baban da söyleyememiş-"

"Babam beni kendi katili etmiş!" diye sesimi yükselttim duymak istemeyerek.

Asaf söylediğinde bu yalnızca bir ihtimaldi ama şimdi gerçeğin ta kendisiydi. Cümlem Aral'ı susturduğunda gözümden bir damla yaş düştü. "Benim babam. Beni. O şerefsize borçlu etti!"

Ağlama Lina. Ağlama. Ağlama!

İçimden bir şey kopuyor gibi hissettim. Gözlerine bakıyordu yalnızca üzgün bir ifadesi vardı. Hiçbir tesellisi yoktu. Olamazdı çünkü. Ben bu teselli olmayan şeyleri yaşıyordum nasıl affedecektim?

"Neden?" diye sordum ağlamamak için içimde büyük bir savaş verirken. "Ne için Aral?"

Ben yaşarken ölmüştüm. Annem aylarca ağlamıştı. Alin babasız kalmıştı. Ne içindi? Çalıştığı kişiler mi böyle istemişti? Mecbur mu kalmıştı? Ne olmuştu? Biz ne için kimsesiz kalmıştık? Ne için bu hale gelmiştim?

"Bilmiyorum," dedi Aral üzgün bir ifadeyle kafasını iki yana sallayıp usulca.

Eli uzandı yine bana. Onun eli bana hep uzanıyordu, bunu durduramıyordu sanki. Bu sefer ben de durdurmadım. Usulca yaklaştı bana, yanağıma yerleşti büyük eli ve gözümden henüz düşen o yaşı sildi hemen, sanki görmemi istemiyor gibiydi. Öyle söylemişti bana. Ağlarsam görmeyeyim diye hemen sileceğini söylemişti. Hiç tam sırasıydı gerçekten.

Yutkundu yüzüme bakarken, çok canı yanmış gibi bir ifadesi vardı.

"Babandan bunu yapması emredilmiş bir şey değil. Bu tamamen babanın planı ve kimse babanın ne planladığını bilmiyor Lina. Hatta...," deyip gözlerime baktığında sustu.

"Hatta ne?" dedim burnumu çekip.

Hiç konuşmak istemiyor gibi bir hali vardı. Sanki benden daha çok acı çekiyordu. Hal bu ki yıkılan bendim. Ezilen bendim. Yanan bu kez bendim.

Yutkundu, bir nefes verdi. Karanfil kokan nefesi yüzüme çarptı.

"Vatana ihanet ettiğinden şüpheleniliyor."

"İhanet mi?" dedim inanamayarak.

"Baban ne öğrendi ya da ne oldu da kendini ölü göstermek durumunda kaldı bilmiyorlar ama herkes onu arıyor."

Ve bazıları babamın yerini benim bildiğimi düşünüyorlardı. Aral da mı öyle düşünüyordu? O yüzden mi yanımdaydı? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi yumdum.

"Sana söyleyemezdik Lina," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken sesi beni ikna etmek istiyor gibiydi. "Gizli kalması gerekiyordu. Bazı emirleri çiğneyemezsin. Babanın yaptığı da bundan ibaretti. İstese de mesleği gereği yapamazdı. Onun işi gizlilik."

Gözlerimi açıp ona baktım hayal kırıklığı gözlerime yer etmişti biliyordum. Daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlamıyordum.

"Ben katil olmak zorunda değildim," dedim göz yaşlarımı tutamayarak. "Ben o borcun altında ezilmek zorunda değildim." Kafamı iki yana salladım kabul etmeyerek.

Bana bir daha attı ve yüzüm göğüne yaslanırken kollarını etrafıma sardı. Ona sarılmak istiyordum ama yumruklarımı sıktım.

"Yalan mıydı?" diye sordum kalbim kırılırken. "Bana ihtiyacın olduğu hikâyesi yalan mıydı Aral?"

En başından beri babamı bulmak için girmiştik bu yola ama Aral'ın yanımda durmak için bana yalan söylediği gerçeği kırıyordu beni. Belki de ona başımda dursun diye görev verilmişti ve o da bana böyle bir hikâye uydurmuştu.

"Değildi," dedi net bir şekilde karşı çıkarak. "Baban bir sebepten ötürü bunu yapmak zorunda kaldı ve o sebep her neyse görevi sırasında öğrendiği ve içine sızdığı organizasyonu etkileyecek bir şey. Muhtemelen benim babamı da etkileyecek bir şey, bu yüzden uzak durmamı istedi senden. En başından beri ne söylediysem sana hepsi gerçekti Lina. Hiçbir şey değişmedi. Ben kendim, senin yanında olmayı seçtim. Kimse git Lina Kara'nın yanında dur demedi bana. En

başından beri aradığımız cevap babanın nerede olduğu ve neden ölü gösterildiğiydi. Hâlâ öyle. Değiştirdi hiçbir şey."

Bir şey söylemedim. Bir şeyi saklamak zorunda kalmak insanı yalancı yapmazdı. Zira öz babam benden senelerce bunu saklamışken Aral'a bunun için kızamazdım ki. Ne düşüneceğimi de ne hissedeceğimi de bilmiyordum. Göğsüm sıkışıyordu. Kalp atışlarım düzensizdi.

"Annem biliyor muydu?"

"Biliyordu," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü göğsüne daha çok yasladım. Bu yüzden mi düşmüştü bu işin peşine? Bu yüzden mi inanamamıştı benim aksime.

"Öleceğine ikna olduğum bir zamanda öldü babam dedin," derken saçlarımı okşadı. "Sizi buna inandırmak istemiş Lina. Sizi korumak istemiş belli ki. Sana bunu yapmayı o da istememiştir."

Gerçekten inanıyor muydu buna yoksa beni mi teselli etmek istiyordu?

"Yaşıyor değil mi?" diye mırıldandım. Göğsüne yasladığım parmaklarımı göğsüne bastırdım acıyla. Kalbim sıkışıyordu. "O gün hastanede gördüğüm de oydu gerçekten."

"Bilmiyorum... Belki de."

Gözlerimi kapattım. Başım dönüyordu sanki. Kaslarım seğiriyordu. Ellerim titriyor, avuçlarım titriyordu. Bilmek en büyük cezaydı. Bilmemenin aptal mutluluğunu yaşamak istiyordum.

"Lina," dedi Aral. Kafasını eğmişti, nefesini saçlarımda hissetmiştim. "Bana bak."

Kafamı iki yana salladım. Bakmak istemiyordum ona. Bakarsam daha çok ağlardım.

"İnanıyor musun bana?" diye sordu.

"Sırlardan nefret ediyorum," dedim dudaklarım göğsüne yaslıyken sesim boğuk çıkmıştı. "Ama kendi zihnimin bile sırları var benden gizlediği. Eğer sana da inanmazsam delireceğim Aral."

Aral'ın verandadaki halini görmesem, konuştuklarını duymasam belki şüpheye düşerdim ama kalbim bu sefer ona sırtını dönmedi, elim bıçak çekmedi.

"Ben hep senin tarafında olacağım," diye fısıldadı saçlarım üzerine. "Ben hep burada olacağım. Ne zaman ihtiyacın olursa, nerede ihtiyacın olursa orada olacağım. Neye ihtiyacın olursa o olacağım."

Kalbimin un ufak olurken aynı zamanda genişlediğini hissettim. Berbat hissediyordum ama bir yandan da bir yanım sarmalanıyordu sanki. Ayakta durmaya zorladığım bedenimi Aral'a yasladım. Titriyordum, üzgündüm, sarsılarak ağlamak istiyordum hem de saatlerce sessizce bir duvarı izlemek. Hem yıkılmak istiyordum hem de kıpırtısız dikilmek. Hem gitsin istiyordum hem de hep kalsın istiyordum. Hem kaçmak istiyordum hem de kalmak istiyordum. Babama kızmak, hesap sormak istiyordum. Anneme sitem etmek, dizlerime yıkılmak istiyordum. Yorgun hissediyordum. Kafamın içi mayın tarlasıydı. Yürüdüğüm her yolda bir kez daha ölüyordum. Aral'a sarılıp uyumak istiyordum.

"Uyumak istiyorum," dedim hâlâ ağladığım için boğuk çıkan sesimle. "Ama uyuyamıyorum bile. Kâbus göreceğim yine," diye sitem ettim. Nefret ediyordum kendimden. Zihnimden, geçmişimden, hayatımdan, korkaklığımdan. Her şeyden nefret ediyordum.

"Nefret ediyorum kendimden. Zihnimden nefret ediyorum." Burnumu çektim. "Bu evden de nefret ediyorum. Çok büyük, kendimi daha çok yalnız hissediyorum. Bir duvarı da ormana bakıyor, bakmasın Aral. Ben ormanları sevmiyorum. Kabuslarımda hep ormanda oluyorum. Sevmiyorum."

"Ben kalırım yanında," dedi nefesi saç diplerimi ısıtırken. "Yalnız değilsin Lina. Ben varım."

Kafamı iki yana salladım. "Yoksun. Rüyalarımda öldürüyorum ben seni hep."

"Rüyaların tersi çıkarmış," dediğinde burnumu çekerek kafamı kaldırdım hafifçe. Boynuna baktım. Kafasını geriye çekip gözlerime baktı.

"Tersi mi çıkar gerçekten?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı. "Tersi çıkar."

"Yaşatacağım o zaman ben seni değil mi? Öldürmem çünkü ben seni." Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. "Ben kimseyi öldürmem Aral."

Öyle üzgün bakıyordu ki gözlerimle kendime daha çok üzülüyordum. Kafasını iki yana salladı.

"Sen katil değilsin Lina," diye fısıldadı yüzüme.

Beni sakinleştirmek ister gibi dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerim kapandı. Kötü hissetmedim hiç, aksine iyi hissettim. Titreyen

kalbimin üzerine bir battaniye örtülmüş sonra da kucaklanmış gibi hissettim. Ona yaslanırsam, düşmezmişim gibi hissettim.

Saçlarımı okşadı. Sonra eğilip beni kucağına aldığında karşı çıkamadım. Kollarımı omuzlarına sardım. Akşamdan beri bunu yapmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Sıkıca sarıldım ona. Elimi başının arkasına yasladım, parmaklarım saçlarına dolandırlar iznimi almadan. Yumuşacıktı saçları, keşke sürekli okşanmış olsalardı.

Kokusu ciğerlerime dolarken sakinleşmiş hissettim yine. Onun varlığıyla sakinleşmeye alışıyordum. Bu iyi değildi normalde ama bu gece en çok ihtiyacım olan şeydi. Alin'in odamda olduğunu biliyor gibi beni Alin'in boş odasına soktu. Beni yavaşça yatağa bıraktığında yüzüne baktım. Yüzüme düşen saçlarımı nazikçe çekti yüzümden. Yatağa oturdu sonra sırtını başlığa yasladı ve sol elini saçlarımda gezdirdi.

"Uyu hadi. Sen uyuyana kadar yanında duracağım."

"Senin de uyuman lazım. Kaç saat oldu," dedim üzgün bir sesle.

"Sen uyuduktan sonra uyuyacağım ben de."

Burnumu çektim. "Koşmak için uyanma tamam mı?"

Kafasını salladı hafifçe gülümseyerek. "Uyanmam."

Kafamı salladım hafifçe. Yanımda otururken kabuslarımı da kovalayabilse ne güzel olurdu. Gözlerim kapandı. Aral saçlarımı okşadığından mı yoksa ağladığımdan mı bilmiyorum. Uykuya düşmek daha kolay oldu sanki.

Rüyamda ufak bir çığlıkla bir başka rüyamdan uyanıyorum. Yatakta otururken buluyorum kendimi önce. Sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyorum bir şey arar gibi. Aradığımı salonda buluyorum. Koltukta oturuyor, uyandırmışım onu çığlığımla sanırım. Endişeli bakışları bana çevriliyor ama o kalkamadan ağlayarak yanına gidiyorum. Beni izlerken kaşları çatık bir halde, dizimi koltuğa yaslayıp kollarımı omzuna sarıyorum büyük bir ihtiyaçla.

"Lina?" diyor bana. "Uyanık mısın?"

Konuşmak çok külfetli geliyor. Korkuyorum. Onun yanında kalmak istiyorum. Onunla uyumak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Başımı boynuna gömüyorum.

"Uyuyalım," diyebiliyorum sadece.

"Parasomnia mı geçiyorsun?" diye soruyor.

O ne demek hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil.

"Uyuyalım Aral," diyorum yalnızca. Ağlıyorum hâlâ. "Benimle uyu."

"Ağlama," diyor bundan hiç hoşlanmıyormuş gibi. "Uyuyalım. Ağlama."

Kolları bedenime sarılırken kendisiyle birlikte usulca koltuğa uzatıyor beni. Göz yaşlarımı silip kedi gibi yanına kıvrılıyorum. Kolunu yastık ediyorum kendime, yanağımı omzuna yaslıyorum, burnum tenine çarpıyor. Sağ elimin içinde atıyor kalbi. Göz yaşım akıyor üzüntüyle yine.

"Yakmışlar seni," diye fısıldıyorum çok üzülmüş bir ifadeyle. "Niye yakmışlar Aral?" diye soruyorum içli içli ağarken. "Bizi niye yakmışlar?"

Tavanı izlerken yutkunuyor. Sağ eli yüzümdeki saçlarımı çekerken göz yaşımı siliyor yanağımı yavaşça okşayarak.

"Kimsenin seni bir daha yakmasına izin vermem," diyor gözlerini yüzüme çevirip. "Uyu hadi."

İç çekiyorum üzüntüyle. Çok üzgün hissediyorum kendimi.

"Sana çok üzülüyorum Aral," diyorum. "Kendime de çok üzülüyorum... Ben çok üzülüyorum."

Aral saçlarımı okşuyor ve bu iyi hissettiren tek şey. Yanımda o olduğu için güvende hissediyorum kendimi. Uyku üzerime tekrar çöküyor. Göz kapaklarım kapanırken üşüyerek ona sokuluyorum.

"Senin kafasının içi savaş yeri Lina," diye fısıldadığını duyuyorum. "Savaşın seni içerden fethetmiş ve sen bunu bilmesen bile bu seni çok incitmiş. Zihninde birikmiş haksız savaşının izleri, ruhuna işlemiş." İç çekiyor. "Yakmışlar seni diye ağlıyorsun. Bu hiç adil değil cennet çiçeği. Çünkü beni şu sıralar en çok sen yakıyorsun."

- Devam Edecek-

10.12.2021

Ve resmen on bölümü arkamızda bıraktık. Şaka mıdır? 10 haftadır birlikteyiz?

Kimlerin teorileri tuttu?

Neler oluyor böyleeee?

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın *-*

Haftaya bölüm gelemeyebilir sebebini bölüm başında açıkladım ama dediğim gibi çok uzun süre ayrı kalmayacağız. Hatta belki bölümü yazarsam atarım. Sadece olabilecek ihtimale karşı bilgilendireyim dedim sizi. Instagram ve Wattpad profilimde olun haberdar ederim sizi. Desteklediğiniz için teşekkürler <3

- Sizi seven Filiz Buradaydı <3

Bölüm 11 | Buruk Kaburga, Kemikten Kalp

İyi akşamlar <3

Normalde ara verdik biliyorsunuz ama çok fazla özlem mesajı alınca bölümü bitirmişken paylaşayım istedim. Arayı bitirmedik, bu yüzden haftaya bölüm gelir diyemiyorum. Belki iki haftada bir atabilirim en iyi ihtimalle çünkü Ateş 3'le ilgileniyorum.

Bu bölüm yine çok uzun. Epey uzun. O yüzden yorum yapıp oy vererek destek olursanız harika olur. Oy vermek çok basit lütfen esirgemeyin. En azından bir yorum da bırakırsanız şahane olur. yorumlarınızı okumayı seviyorum <3

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplar:

Instagram & Spotfy & Twitter: filizpuluc

Instagram: baziinsanlarboyleyasar

Twitter'da #Biby ve #BazıİnsanlarBöyleYaşar taglerine sevdiğiniz alıntıları ve yorumlarınızı yazabilirsiniz okuyor olacağım.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 11 | BURUK KABURGA, KEMİKTEN KALP

♪ *The Butterfly Effect - Before You Exit*

♪ *Tutuklu - Sezen Aksu*

♪ *Yalancı Bahar - Selin Geçit*

Bizler insanız. Kolayca değişemeyiz. Kolayca değişemeyeceğimiz gibi bu değişim öyle korkutur ki bizi olduğumuz yerden memnun olmasak da bir adım dahi kıpırdamak gelmez içimizden. Evet memnun değilizdir ama alışmışızdır en azından. Ya o sınırın dışı daha kötü sonuçlanırsa diye diye yer içinizi aklınızdaki anksiyete denilen o koca aç gözlü kurt.

Eğer ruh halimi resmedecek olsaydım, ruhuna kurt düşmüş çürüyen birini resmederdim ve yalnızca siyah renkli boya kalemini kullanırdım.

Yerimden memnun değildim ama ağzıma bir parmak bal çalındığı için boş umutların peşinde de koşamazdım. Bundan daha fazla batamam dediğim noktalarda bile daha fazla batıyordum. Yerimden kıpırdarsam daha çok gömülmez miydim? Güneşten umudum yok, ay da yeter bana. Tutulmamam lazım. Tutulursam ay ışığı da sırtını dönecek bana. Kimseye tutulmamam lazım. Beni karanlık kırmıyor, ışığın huzmesini gördüğümde daha çok acıyor canım çünkü ona ulaşamayacağımı biliyorum artık. Ben umutsuzlukta ölmüyorum ama umut edip hayal kırıklığına uğradığım her an beni ölümün eşiğine getiriyor. Ben olduğum yerde kalmalıyım. Buna yaşanmak denmez belki ama bazı insanlar böyle yaşar.

Zihnim uyanmıştı ama uyuma isteği vardı içimde. Sırtım ağrıyordu biraz ama önemli değildi o kadar da. Uyurken alışkanlık haline getirdiğim sarılma dürtüsüyle üzerimdeki yorganı kollarım arasında yumak ettim ve sarılarak başımın yaşadım. Derin bir nefes aldım sıkıntıyla ama aldığım nefes boğazıma takıldı. Kalbimin ritmiyle oynadı. Aral'ın kokusu geliyordu burnuma yorgandan. Dün uyuyana kadar yanımda kaldığı sırada mı sinmişti?

Gözlerimi araladım yavaşça. Güneş ışığı dolmuştu içeri. Şömineden gelen patlama sesleri içimi sıcacık etti. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdığımda sırada uyuduğum yerde olmadığımı fark etmeye başlamıştım yavaş yavaş. Salonda, koltukta uyuyordum ve Aral şöminenin önündeki koltukta oturmuş beni izliyordu. Neden burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kaşlarım çatıldı istemsizce, yorganı daha çok üstüme çekip kafam dışarda kalacak şekilde sarındım ve gözlerimi Aral'a diktim.

"Günaydın," diye mırıldandım uyandığımı belli etmek isteyerek. Sesim kısık ve pürüzlü çıkmıştı. "Saat kaç?"

Aral önce saatine bakıp sonra gözlerini bana çevirdi sakince.

"İkiye geliyor," dedi uzun zamandır konuşmadığı belli olan bir sesle. Ne zamandır orada oturuyordu?

Nasıl o kadar uyuduğum hakkında bir fikrim olmasa da ameliyattan çıkan yorgun bir vücudum olması işleri normalleştiriyordu aslında. Hem uyuşturucuya hem de narkoza maruz kalmıştım, uyku halinde olmam normaldi. Anesteziyi ve uyuşturucunun kalıntılarını vücudumdan temizledikçe uykusuz gecelerimin olduğu rutine geri dönerdim muhtemelen.

Yavaşça dikeldim ve ellerim yüzüme giderken bağdaş kurdum oturduğum yerde. Zihnim açıldıkça dün gece konuştuklarımız zihnime bir iğne gibi batıyordu. Uyanmak istememiştim işte bu yüzden. Düşünmek istemiyordum. Keşke dün hiç yaşanmamış olsaydı. Hatta silinseydi ya kafamın içinden? Daha iyi olmaz mıydı? Kaçmayı severdim ben. Şimdi de kaçmam lazımdı. Her şeyden kaçmak istiyordum.

"Neden burada oturuyorsun?" diye sordum saçlarımı yüzümden çekerken. "İşin yok mu?"

Asabiyetim üzerimdeydi ve farkında olsam da buna mani olmamıştım. Dün o kadar üzgündüm ki ona sarılmak istemiştim, bana sarılsın istemiştim ama şimdi gayet ayıktım. Şimdi isteğimin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Aral onunla tanıştığım beri elini uzatıyordu bana ve bu alışkanlık edecekti üzerimde. Etmemeliydi. Etmesine izin vermemeliydim başından beri. Kim olduğumu bildiği halde babamdan şüphe etmeme izin vermişti. Ağzımı aramak için, bir şey biliyor muyum öğrenmek için hiçbir şey söylememişlerdi bana.

"İşim var?" dedi oturduğu yerden kalkarken. "Benim seninle çok işim var. Anladım onu."

Kaşlarımı çatarak ona çevirdim gözlerimi. "Uğraşma niye uğraşıyorsun?" dedim ters ters.

Kaşlarını çattı muhtemelen ama çok seçemedim yüzünü. Lanet gözlüklerim yoktu çünkü burada. Ben buraya nasıl gelmiştim Allah aşkına?

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi ve koltuğun yanındaki sehpaya oturup kollarını dirseklerine yaslayarak öne doğru eğildi. Bana yaklaşmıştı biraz daha. Yüzü daha netti artık.

"Kızgınsın bana."

"Herkese kızgınım," diye onayladım onu. "Kendi öz annem olmayan borç için gecemi gündüzüme katışımı izlemiş. Benim yorgunluktan ölüşümü bir kenara bırakalım alnımın teriyle canımı dişime takarak kazandığım parayı kansız herife vermeme göz yummuş ya," dedim sesli dile getirince daha çok içime oturmuştu, daha çok gücenmiştim. "Babam katili olduğunu düşünmeme sebep olmuş öldüğüne ikna olayım diye. Beni kendi elleriyle o mezara sokmuş."

Ardından öfkeyle gözlerimi ona çevirdim. "Peki sen?"

Gözlerime baktı yalnızca.

"Sen, babamın kim olduğunu bildiğinden halde bana babamdan şüphe ettirip ağzımı aradın savcıyla birlikte."

Sesimde elle tutulur bir hayal kırıklığı vardı. Kızgınlık vardı. Kırgınlık bile vardı bir parça. Bana neydi gizliyse babamın mesleği? Beni babamın kim olduğu adam hakkında şüpheye düşürmek zorunda mıydı?

"Mecburdum Lina," dedi net bir sesle.

"Söyleyemezdiniz ama sırf bir ihtimal diye beni öldürdüm sandığım babam hakkındaki her şeyden şüphe ettirebilirsiniz değil mi?"

Dişlerini sıktı ama bir şey demedi.

"Söylemeyi düşünüyor muydun peki hiç?" diye sordum dik dik gözlerine bakarken

Kafasını iki yana salladı. "Dün olduğu gibi kendin çözmemiş olsaydın bunu benden öğrenmeyecektin aksi emredilmediği sürece."

Kaşlarım çatıldı. "Emredilmek?" Ona döndüm tamamen. "Sen doktor değil misin?"

"Devletin doktoruyum sonuçta Lina," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Adli vakalarla çalışıyorum ben ve senin babanın hizmet ettiği insanların gayet devlet çalışanlarına emretme yetkisi var."

Öyleydi. Yine de bunu aşamıyordum. Çünkü ona fazla yaklaşmıştım. Her seferinde elimi tutmasına alışmıştım bir aptal gibi. Bu işi çözmek için bu kadar yakın olmamıza gerek yoktu hal bu ki. Sınırlar çizmem lazımdı kendimi korumak için. Kapılmamalıydım. Geçmemeliydim o sınırı. İncinecektim işte. Bu da ispatıydı. Tek iyiydim ben. İyi olurdum. Ben göz göre göre terk edilmişim ailem tarafından. Tek iyiymişim demek ki.

"Ben aptal değilim," dedim gözlerine bakarken.

Kafasını salladı ciddiyetle. "Seni asla o sıfatla anmazdım."

"Bu işte bir iş var. Yine saklıyorsun benden," dedim öfkeyle gözlerine bakarak. Kaşları daha çok çatıldı. "Babam madem devlete çalışıyor. Madem yaptığı işler gizli saklı. Savcı nasıl mezarını açtırabiliyor o zaman? Onu geçtim baktınız defnedilen o değil, iş ihanet kısmına bu durumda geçiyor muhtemelen ama kimse benim ifademi ya da annemin ifadesini almadı?"

Diliyle dudaklarını ıslattı. Yüzüne dokundu.

"Bir şey saklıyorsun, bak," deyip elini gösterdim ve sinirlerim iyice gerilirken uzanıp elini yüzünden indirdim. "Aptal yerine koyuyorsun

beni."

"Koymuyorum," dedi kaşları çatılırken. "Hiç koymadım."

Dişlerimi sıktım. "Koyuyorsun!" diye sesimi yükselttim. "Gözümün içine baka baka susuyorsun!"

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Seni korumak için neyi anlatıp anlatmam gerek emin olamıyorum Lina. Birdenbire karanlıktan aydınlığa çıkmak mümkün olmasa bile eğer olsaydı iyi mi gelecekti sana?"

Öfkeyle baktım yüzüne bir şey söylemedim.

"Seni kör edecek."

"Normalde de körmüşüm," dedim öfkeyle gözlerine bakarak. Kaşlarını daha çok çattı Aral. Alt dudağını ısırdı.

"Bak," dedi sakince. "İstesem seni inandıracak yalanlar söyler avuturdum Lina. Ama ben sana yalan söylemek istemiyorum."

"Gerçekleri saklamayı tercih ediyorsun."

"Çünkü,"

Lafını kestim. "Bana güvenmiyorsun. Babam bir vatan haini olabilir ve benim ne bildiğim konusu kocaman bir soru işareti," deyip histerik bir şekilde güldüm.

Aral sinirlendi bu tavrıma. Gözlerinde gördüm. Onu sinirlendirmeye başlamıştım. Öfkeleniyordu bana ama ben de ona öfkeliydim.

"Seni babanla yargılar mıyım sanıyorsun?"

Kafamı salladım. "Yargılarsın," diye onayladım onu. "Çünkü muhtemelen sana öyle yaptılar ve özellikle de senin baban öyle biri olduğu için miden bulanıyor olmalı."

"Senin benden miden mi bulanıyor?" diye sordu ciddiyetle.

"Babanın kim olduğunu bile bilmiyorum ben Aral," dedim öfkeyle. "Ben senin kim olmadığını da babanın kim olduğunu da bilmiyorum. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Güveniyorum sadece. Sonra o da elimde kalıyor," deyip ellerimi gösterdim.

Avuçlarımdaki pansuman bandlarına bakıp dişlerini sıktı ve sakinleşmek ister gibi göz temasımızı kesip başını eğdi.

"Tüm bunların senin uzman olduğun zamana denk gelmesi peki?" diye sordum iğneleyici bir ses tonuyla.

Kafasını kaldırdı, gözleri kararmıştı. "Neyi ima ediyorsun yani?" dedi kızın bir sesle.

"Sen söyle Aral Çakırca," dedim ona doğru uzanıp meydan okuyarak öfkeyle. İleri gidiyordum ama onlar da benden bilgi almak için ileri gitmişlerdi. "Bu da mı tesadüf? Babalarımız da düşmanmış ya hani?"

O kadar öfkelendi ki bu söylediğime. Oturduğu yerden kalktığı gibi kapıya ilerlemeye başladı. Ayağa kalkıp peşinden fırladım hışımla. Onu kolundan yakaladım.

"Bitmedi konuşmamız."

Öfkeli gözlerini bana çevirdi. "Sen benimle konuşmuyorsun," dedi öfkeyle. "Sen beni pişman olacağın şeylerle suçluyorsun."

Ardından bana döndü ve kafasını eğip gözlerimin içine baktı. "Öç alıyorsun benden. Sana yaptığımı düşündüğün şeyi yapıyorsun. Öçle hınçla yaşanmaz Lina. Sana böyle öğretmişler ama bir düşün belki de bu yüzden yalnızsındır."

Kalbime bir ok saplanmış gibi omuzlarım gerildi içe doğru. Canım acımıştı.

"Acıdı mı?" diye sordu gözlerime bakarken.

Acısın diye yaptığını gözlerime bakarken anladım. O an ona benim de aynısını yaptığımı fark ettim.

"Acıdı," diye onayladım gözlerine bakarken acıdığını belli etmemek için dudaklarımı bastırıp.

"Benim de acıdı," dedi gözlerime içinde öfke ile hüzün karışık bir bakış yerleşmişken.

Kolunu bıraktım. Yüzüm düştü, yarasına bastığım için pişman olmuştum ama bir şey demedim. Benim yalnız kalmam daha iyi olurdu. Bir adım geri çekildim ve yanından geçip doğruca banyoya ilerledim.

İçeri girip çarparak kapattım kapıyı. Doğruca lavaboya ilerledim. Aynadan yansıyan yüzüme bakarken kendimden nefret ettim. Her şeyden nefret ettim. Zihnimde, hayatımdan, yaşadıklarım ve yaşattıklarımdan, hissettiklerimden ve hissedemediklerimden nefret ettim. Mecburiyetlerden nefret ettim.

Elimdeki pansuman bandlarını umursamadan ellerimi suyun altına soktum. Yüzüme birkaç kez su çarptım. Ellerimi lavaboya yaslayıp, sıkıca kavradım ve ağırlığımı kollarıma verdim. Omuzlarım sızladı, sızıları dirseklerime kadar vurdu ama umursamadım. Acıttım canımı. Kendime gelmem için canımın acıması gerekiyordu çünkü.

Bir süre aynadaki yansımama baktım. Kafamın içinde Aral'ın söyledikleri yankı etti durdu. Haklıydı. Uyardı beni daha önce. Zihnin öfkeli kalbin korkak demişti. Haklıydı ve ben bu haklılığa bile tahammül edemiyordum. Terk edileceğim diye ödüm koptuğundan terk edilmek için elimden geleni yapıyorken buluyordum kendimi hep. Pazar günü de tartışmıştım onunla bana iyi davrandığı için ve yine aynısını yapmıştım. Bu yüzden yalnızdım. Benim yalnız kalkmam diğer insanlar için daha iyi olurdu belki de. Böylesi daha iyi olurdu. Ne ben ona zarar verirdim ne de o bana verirdi. Yalnız kalkmak güvenliydi benim için. Bu işi bitirmek için aramızın iyi olması gerekmiyordu. İyi olmaması daha iyi olurdu ikimiz için de.

Avuç içlerimdeki dikişlerinin pansumanını değiştirip çıktım banyodan. Aral gitmişti, kalmasını beklemek aptallık olurdu zira. Sabrını sınamıştım ve yanlış anlamasına sebep olacak şeyler söylemiştim bile bile.

Göğsüm sıkışırken mutfağa ilerledim. Sırtım çok sızlıyordu, göğüs kemiklerim göğüs kaslarımın gerilemesinden kaynaklanan tanıdık bir ağrı vardı. Kas gevşetici içmek istiyordum, ağrı kesici ve uyku ilacı. Günlerce uyusam olmaz mıydı?

Mutfağa girdiğimde ada tezgâhın üzerindeki sandviçi ve birkaç kutuyu seçti gözlerim net olmasa da. Adımlarımı oraya yönelttim, yüksek tabureye otururken sandviçe baktım buruk bir ifadeyle. Aral ben uyurken bana mı hazırlamıştı bunu? Kalbim kırılmış gibi hissettim sandviçe bakarken ve bu normal değildi hiç. Bu his korkunçtu. Daha da ilerlerse daha korkunç olurdu. Benim sevilecek hiçbir yanım yoktu, aksine benden nefret etmesi için bir sürü sebebi vardı. Eğer bu olay bizi bir araya getirmemiş olsa Aral'ın benimle işi bile olmazdı. Onun bile sabrını sınıyordum ben. Bu olayı çözünce iletişimde kalmamız gibi bir şey söz konusu olmayacaktı bu yüzden. Güneş ablayla ilişkimiz de bir ters düşmemize bakacaktı, ben onu da zehirli dilimle vuracaktım günün birinde. Çünkü ben böyle öğrenmişim, öyle söyledi Aral.

Boğazımda bir baskı hissettim, burnum akmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzanıp sandviçi altım tabaktan ve boğazımdaki o baskıyı hiçe sayarak bir ısırık aldım. Isırdığımda gibi gözlerim doldu ama ağlamayacaktım. Babamın ve annemin yaptıkları, Aral'ın söyledikleri umurumda değildi. Neden olacaktı ki? Benim kimseye ihtiyacım yoktu. Çok yanlış hissedersem Alin'i büyütüp

kendime arkadaş ederdim. Başından beri planım buydu zaten. Ben ona karşı iyiydim, o da beni seviyordu. Yalnız değildim ki ben, benim de kardeşim vardı. Onun yedi kardeşi var diye hava mı atıyordu bana? Hem kötüysem kardeşimi geri getirsindi o zaman. Niye götürüyordu haberim olmadan? Aç gözlü herif.

Burnumu çekip, ağzımda büyüyen lokmamı zorlukla çiğneyip yuttum. Boğazımdaki baskı artmıştı, gözlerim o kadar doluydu ki hiçbir şey göremiyor sayılırdım. Bir ısırık daha aldım sandviçten. Çiğnerken kafamı geriye yatırdım ve tavanı seyrettim. Gözlerimdeki yaşlardan kurtulmak istiyordum. Ne diye geliyorlardı? İyice alışmışlardı. Ne münasebetti?

Kolumu kaldırıp gözlerime bastırdım bir kere ve netleşen görüşümle önüme döndüm hiçbir şey yokmuş gibi. Ağlamak üzere olduğumu kendimden bile saklamak istiyordum. Elim tezgâhın üzerindeki lens kutusuna uzandı. Dikkatimi dağıtmak istiyordum ve lens kutusuna anlam verememiştim. Numaralı lensler belli bir süreyle sürekli alınması gerektiğinden kullanamadığım bir şeydi. O kadar para veremezdim sürekli, bu yüzden gözlük kullanıyordum ama Aral bana bir de gidip lens almıştı. Burnumu çektim. Hep ona borçlu olayım diye yapıyordu. Kurnaz herif.

Burnumu çekerek, kocaman evde tek başıma, ormana sırtımı dönmüş, sırtım acırken tek başıma sandviçimi yedim ve bu hiç olmadığım kadar yalnız hissettirdi bana. Dikkatimi neye vermek istersem isteyeyim kendimden kaçamadım. Ağlamadım ama burnumun akıntısını durduramadım. O da geçerdi. İnsanların yürüdükleri yolda bazı dönüşler olurdu. Orayı aştığında başka bir kulvarda olurdun artık, onu arkanda bırakırdın. Ben kendimi tanıdığım insanların hayatındaki o dönüş noktalarından biri gibi hissediyordum. Sürekli arkada bırakılıyormuşum gibi.

"Sorun değil," diye mırıldandım ağzım doluyken. Boğazıma oturan baskıdan ötürü ağzımdaki lokmayı yutamadım, gözlerim doldu tekrar. "Bazı insanlar... böyle yaşar." Kafamı iki yana salladım. "Yalnız olmak sorun değil."

Sorun olmamalı. Yoksa çok üzülürsün Lina.

Arkadaşım diyebileceğim tek kişi annem olmuştu. İkimizin de tek arkadaşı ikimizdik. Sonra onun bedeni benim ruhum hasta olmuştu.

Onun bedenini ben hasta etmemiştim, ama o ruhum hasta olurken buna şahit olmuş, sessiz kalmayı seçmişti. Neden bilmiyorum. Belki de onun da bir bildiği vardı. Öyle olmasını istiyordum. Makul bir açıklama yapıldığında o kişiyi kaybetmemek için anlayışlı olmaya meyilli biriydim ama her nedense kimse bana kendini açıklamak istemiyordu. Belki de hak etmiyordum hiçbir şeyi. Bana böyle mi öğretmişler yaşamayı?

Küçüklüğümden beri geliştirdiğim bir alışkanlığım var. Kendini yalnız ve savunmasız hissettiğimde sırtımı yaslayıp, etrafımı kollayabilecek bir alana sığınmak; duvar köşeleri gibi. Uzun zaman sonra ilk kez bu dürtüyle tetiklenmiş ve kendimi kapıya yakın duvar köşesine çekilmiş bir halde bulmuştum kendimi. Anksiyetem dayanılmaz seviyelere geldiğinde, içim sıkışmaya başladığında, her şey daha kötü olur diye ağlamamak için savaş verdiğimde ve derdimi anlatacak kimsem olmadığında yazıya dökerdim. Kendi içimde yalnız kalmaktan nefret ediyor olsam da oraya da kaçmak istiyordum hep. İnsan hep ilk haline dönme eğilimindedir. İlk başta yoktuk mesela. Var olunca yokluğa gitmek isterdik. Bu yüzden yazmaya başladığımdan beri günlük tutuyordum. Günlüklerim büyüdükçe ne yaşadığımı değil ne hissettiğimi anlatmaya dönmüştü. Yirmi iki yaşımdaydım ama yaşımın iki katından fazla günlüğe sahiptim. Şimdi de yazmak istiyordum ama ne kalemim ne de defterim vardı.

Aklımda o an yeşeren fikirle alnımı dizlerimden kalırdım. Günlüklerim benim hafıza kayıtlarımdı ve benim şu anki hafızam hasarlıydı. Belki de hatırladığım o anıdan ya da başka şeylerden bahsetmiş olabilirdim günlüklerimde. Bilmem gereken bir şeyi şimdi hatırlamıyor olsam da onlardan birine kaydetmiş olabilirdim. Hafızamın kayıtları evimde çalışma masamın altındaki büyük kolide toz tutuyordu. Onları okumam lazımdı.

Bu fikirle duvara tutunarak güç aldım ve sırtım acısa da ayağa kalktım. Doğruca odaya gidip üzerimi değiştirdim ve sırtıma sarılan sıkı bandajı açıp ardından tekrar sıkıca sabitledim. Canım yanmıştı tüm bunları yaparken ama sorun etmedim. Kimseden yardım istememeye, kendi göbek bağımı kendim kesmeye alışkındım.

Montumu üzerime giyip dışarı çıktım. Ben her zaman yerimi bilen biri olmuştum, o kadar bilirdim ki yerimi ayrılmazdım hiç oradan. Kafamda ne kadarsam o kadardım hep. Kimse daha fazlasına da azına

da ikna edemezdi beni. Aral'la tartıştıktan sonra gidip ondan yardım isteyecek değildim. Şahin'in numarasına sahip değildim, numarasını isteyecektim fakat öncesinde Alin'i görmek istiyordum. Ona biraz sarılsam, kalp sesini dinlesem biraz daha iyi hissederdim, biliyordum. İçim biraz ısınsa endişelerim korkularım geri çekilecekti biraz olsun. Alin'e ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına, iyi biri olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı. Söylemese de yürümeye devam ederdim ama Alin bana sarılsın istiyordum. Çünkü bana bu yolu annem ve babam yürütmüş, başından kaybetmişim.

Çakırcaların verandasını dalgın bir şekilde çıkarken ayağım merdivene takıldığında çıkmak üzere olduğum basamağa düştüm ve ellerimi düşmemek için basamaya yasladığımda sırtım ve avuçlarım sızladı acıyla. Dişlerimi sıkıp düştüğüm basamağa oturdum ağrıyla. Belim de ağrımıştı. Yürümeye devam ederim diye düşündükten hemen sonra düşmüş olmak öfkelendirdi beni. Öfkeyle basmaya vurdum. Avucuma baktım sonra. Acımıştı avuçlarım, dikişlerimin açılmamış olmasını diledim. Bir de onlarla uğraşamayacaktım. Pantolonum ıslanırken ayağa kalktım yavaşça. Belimdeki ağrı dinmişti, sorun yoktu herhalde. Bu iş güç arasında bir de tekrar sakatlanırsam çıldırmamam işten bile değildi. Çok çabuk o sınıra ulaşıyordum zaten.

Ayağa kalkıp üzerimdeki karı silkeledim. Merdivenleri çıkmayı bitirip kapıyı çaldım yavaşça. Hafta içindeydik ve saat öğle saatleriydi. Evdekiler okulda ya da işte olmalıydı. Aral gerçekten tek işi bu işmiş gibi işe gitmiyordu. Ama babamın durumu göz önünde bulundurulduğunda bu artık daha mümkün görünüyordu. Benden sakladığı neler vardı kim bilir.

Kapıyı tanımadığım bir kadın açtı, kırklarının sonuna yaklaşmıştı. Koyu bakır rengi saçlarının şakak kısımlarında beyazları vardı. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, resmi bir havası vardı.

"Hoş geldiniz Lina Hanım," diyerek gülümsedi bana nezaketle ve geri çekildi. "Güneş Hanım da sizi bekliyordu."

Adımı bilmesi bir yana bana Hanım diye hitap etmesi beni rahatsız etse de bir şey demedim. Yaşça benden büyük biri bana resmi seslendiğinde hep garipserdim, halbuki saygı kişiden gelirdi, yaştan değil.

İçeri girmeyi istemiyordum ama Aral nerede bilmiyordum, ayağıma da çağırtamazdım adamı. Üstelik Güneş ablanın beni beklediğini

söylemişti hanım efendi. Artık içeri girmek durumundaydım. Botlarımı çıkarıp içeri girdim. Montumu almak için uzandığında kendim çıkardım. Montumu asmak için altı benden. Ona teşekkür eder gibi başımla selam verdim mahcup olarak ve arkamı dönüp salona ilerledim.

Alin ve Batı ortalıkta gözükmüyorlardı ama seslerini aşağı kattan duyabiliyordum. Yukarıda oynuyorlardı. Güneş abla salonda sehpanın önüne, yere oturmuş oje sürüyordu. Gözleri bana çevrildiğinde beni görünce yüzünde uğraşsız bir tebessüm oluştu ve kitabı bir kenara kaldırıp ayağa kalktı. Kolları açıldı bana sarılmak için. İçimdeki sıkıntı baş gösterdi yine. Kaçacaktım ondan da ama o bana kollarını açınca kendimi kollarının arasında bulmuştum bir anda. O bana sarılırken ben de ona sarılmıştım.

"Hoş geldin Linacım," dedi gülümseyen bir sesle. "Nasılsın?" diye sordu benden ayrılırken.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sen nasılsın Güneş abla?"

"Ben iyiyim de," dedi gözleri yüzümde gezinirken uzanıp yanağıma dokundu. "Sen iyi misin Lina gerçekten? Rengin solmuş bir tanem."

Bana bir tanem demesi tüylerimi diken diken etti. Annem ve babam genelde bana bir tanem diye seslenirlerdi. Tek olmak eşsizlik değilmiş her zaman. Değersizlikmiş. Değersizleştirilmekmiş. Bana öyle öğretmek istemişlerdir belki.

Bir şey deme fırsatını kaçırdığımı fark ettiğimde Güneş abla elimden tutup beni koltuğa oturttu yavaşça. Ardından "Gülseren Hanım, bize papatya çayı yapar mısınız?" diye rica etti adının Gülseren olduğunu öğrendiğim kadından.

"Tabii Güneş Hanım," diyerek mutfağa yöneldi kadın hemen.

Güneş ablanın sesindeki tonlamadan birbirlerini uzun süredir tanıdıklarını anlayabilmiştim. Kadını izlerken gözlerim Güneş abla bana kim olduğunu anlattı kısaca.

"Melek'e hamile kaldığımdan bu yana bizimle çalışıyor. İzindeydi bir süredir, dönünce buraya gelmek uygun olur mu diye sordum kırmadı geldi sağ olsun," dedi içtenlikle.

"Anladım," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak ama dudaklarım istediğim kadar kıvrılmadı. Kuklamın ipleri ellerimden kayıp gidiyordu ve bunun sorumlusu Aral Çakırca'nın ta kendisiydi.

Güneş abla elimin üzerini okşadı hafif bir tebessümle. "Sorun ne Lina? Bana anlatabilirsin biliyorsun değil mi?"

Yutkundum, boğazımda yine bir baskı hissettim. İçimdeki sıkıntı büyüdü. Yine boğuluyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Sorun yok," dedim yalnızca. Sorun benim tamamen.

"Aral'ın da canı çok sıkkındı," dedi üzgün bir ifadeyle. "O da hiçbir şey söylemedi ama belli ki aranızda bir şeyler geçmiş."

Canını ben sıktım Güneş abla. Başkaları benim canımı sıkıyor, ben de acımı ondan çıkarıyorum. Kardeşini üzen benim ama sen beni teselli etmek istiyorsun.

"Aral eğer seni kıracak bir şey söylediyse –"

Lafını kafamı iki yana sallayarak böldüm. "Benim suçumdu daha çok," dedim oje sürdüğü eline bakarken. "Hak ettim yani."

Üzgün bir bakış vardı Güneş ablanın yüzünde. Kafasını sakince iki yana salladı. "Kimse kırılmayı hak etmez Lina. Sebebi neydi, birbirinize neden bunu yaptınız bilmiyorum. İkiniz de yetişkin insanlarsınız, kendi aranızda halledeceksinizdir ama Aral'ın söyledikten hemen sonra pişman olduğuna her şeyim üzerine bahse girerim. Kardeşimi kolluyormuşum gibi düşünme lütfen. Sadece onu çok iyi tanıyorum."

Dün akşamki Aral'ın konuşmasına şahit olmuştum. O benim yarama dokunmamak için konuşmak bile istemiyordu. Ben bir an önce bitisin diye açmıştım konuyu dün akşam. Canımı acıtacağını bile bile söylemişti bir saat öncekileri. Onu buna ben itmiştim. Canını acıtmak istememiştim ama kelimeleri o kadar beceriksizce seçmiş ve ileri gittiğimi bile bile öç alır gibi kurmuştum ki canını acıtmıştım onun. O da bana ne yaptığını göreyim diye aynısını bana yapmıştı çünkü bana öyle öğretmişler. O da bana öğretileni gösterdi bana. Aslında bunu bile benim için yapmıştı ve memnun olmadığını biliyordum. Yine de ona bana anlayışlı olma diye bağıran da bendim. Kızsan daha iyi hissederim diyen de bendim. Ben ne istediğimi bile bilmiyordum.

"Geçecek," dediğinde gözlerimi Güneş ablaya çevirdim tekrar. Gülümsedi bana burukça. "Şu an her neyi düşünürken gözlerindeki parıltı azalıyorsa, canını bu denli sıkan her neyse, geçecek. Her zaman geçip gider her şey. Bir tek ölüme çare yok. Onun dışındaki her şeyi birlikte hallederiz. Gözlerindeki parıltıyı çalmasınlar."

Boğazıma bir yumru oturdu. Birlikte halletmek... Ailem bana bunu yaparken, siz neden kalasınız ki Güneş abla? Ben böyleyken Aral neden yanımda dursun ki?

Gülseren Hanım sehpaya çaylarımızı bıraktı. Sessiz kalarak çaya diktim gözlerimi. Güneş abla bu konu hakkında konuşmayacağımı anlamış olacak ki derin bir nefes aldı ve koltukta kayıp yere koyduğu bir minderin üzerine oturdu yavaşça.

Konuyu değiştirdi hemen. "Gençliğimden beri bayılırım oje sürmeye. Canım sıkıldıkça tırnaklarımı beziyorum," diye açıkladı sehpanın üzerindeki dağınıklığı gülümseyerek.

Onunla konuşmak istemediğimi düşünmemesi için ben de kayıp yanına oturdum. Konuşmak istemediğim şey Aral'la olanlardı. Bağdaş kurdum, dirseğimi sehpaya yasladım. Kupamı elime alıp sıcak sıcak bir yudum içtim. Güneş abla gözlerini kupayı tuttuğum elimde gezdirdi.

"Ellerin ve tırnakların çok güzel," dedi içtenlikle. "Senin de tırnaklarını boyayabilir miyim?" diye sordu çocuk gibi heyecanlanarak.

Az önce konuşmayarak onu kırdığımı düşündüğümden itiraz etmedim. Kurutucusu olduğu için çok sürmezdi bu işlem sanırım. Sonra Aral'ı bulup Şahin'in numarasını isteyecektim ve Alin'i gördükten sonra eve uğrayacaktım.

"Olur," diye onayladım onu.

Gülümsedi, sol elimi sehpanın üzerinde kendi önüne koydu ve ojelerini karıştırdı.

"İstediğin ojeyi seçebiliriz," deyip gözlerini siyah büyük akrilik kutuya dizdiği ojelerinde gezdirdi.

"Tenin çok beyaz bu yüzden her renk yakışacaktır ama soğuk bir renk mükemmel durur teninde."

Böyle iltifatlar almaya alışık olmadığımdan hafifçe gülümsedim yalnızca. "Sen hangisini istersen o olsun," dedim gözlerimi ojelerde gezdirirken. Eskiden benim de hevesim vardı oje sürmeye ama sonra beş işte çalışınca pek bir anlamı kalmamıştı oje sürmemin. Hemen sökülüp gidiyorlardı.

Güneş abla hoş bir kırmızı ve lacivert bir oje seçti. Şişeleri elimin yanında tutarken "Soğuk tonlar senin rengin," diye onayladı kendini. "Ama bu kırmızı tonu da çok güzel."

Dudak büktü arada kalmış gibi.

Laciverte bakınca aklıma sebepsizce Aral geldiği içinde "Kırmızı olsun," diye fikir verdim.

Yüzünde bir gülümseme oldu ve lacivert ojeyi imalı bir iç çekişle yerine bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordum anlamayarak. "Lacivert de olur, ben arada kaldığın için fikir verdim."

Kafasını iki yana salladı. "Yok, benim aklıma başka bir şey geldi," deyip gülümsedi. "Aral'ın en sevdiği renk laciverttir de."

Kalbimde tuhaf bir ağırlık oldu. Laciverti onu anımsattığı için seçmemiştim ve onun en sevdiği renk lacivert miydi? Gece gibi... Onun gibi.

Güneş abla tırnaklarımı boyamaya başladığı sırada papatya çayından bir yudum aldım.

"Ağrın falan var mı?" diye sordu ilgiyle.

"Yok. Gayet iyiyim." Bu yalan sayılmazdı. Her zamankinden az ağrım vardı. Bu iyi demekti.

Güneş abla ile havadan sudan, gelen geçen şeylerden bahsettik. Tırnaklarımdaki ojeler henüz yeni kurumuşken Alin'in ve Batı'nın merdivenlerden indiklerini gördüğümüzde dikkatimiz onlara kaydı. Alin beni görünce kocaman gülümsedi ve el salladı bana. Onu gördüğümde yüzümde bir gülümseme yeşerdi. Ona sarılma isteğiyle doldum taştım. Eskisinden bile daha az görüyordum onu artık ve bunun sebebi bizzat kendi annem ve babamdı. Buna inanasım gelmiyordu hiç. Bu gerçeği göz ardı etmek istiyordum.

"Linacım," diye cıvıldadı Alin yanıma koştururken.

Kollarımı açtım büyük bir ihtiyaçla. Alin koşarak kollarım arasına girdi ve kollarını boynuma doladı. Yüzümü omzuna gömüp sıkıca sarıldım ona ve derin nefesler aldım. Ciğerlerime kokusunu doldurmak, kollarımda sıcaklığını daima hissetmek istiyordum. Endişeyle kasılan bedenim ona sarıldığımda bir nebze olsun gevşedi.

"Hoş geldin Linacım," dedi Batı yanımıza gelip koltuğun ucuna ilişirken.

Ona içtenlikle gülümsedim ve elimi uzatıp yanağını okşadım. Alnına saçlarına meyil verdim yavaşça. Ekin'e göre o evlatlıktı ve anladığım kadarıyla hiç anne ve baba sevgisi görmemişti ama Aral'ın ona abilikten çok babalık ettiğini biliyordum içten içe. O kırık bir çocuktu, kırıldığını büyüdüğünde anlayacaktı. Alin gibi.

"Hoş buldum Batı," dedim gülümseyerek içtenlikle.

Ellerini kaldırıp elimi tuttu ve elime baktı gülümseyerek. "Ojelerin çok güzel olmuş," deyip gülümsedi.

Gülümsedim yüz ifadesine. Küçük bir bey efendiydi gerçekten. Hatta bazı kelimeleri Aral gibi telaffuz etmeye gayret ettiğini fark etmiştim. Bu onu daha sevimli ve sevilesi yapıyordu. Abilerine özendiği belli oluyordu ve gerçekten nezaketli bir çocuktu.

"Teşekkür ederim. Nasılsın? İyi misin?" diye sordum ilgiyle.

Elim kucağında dururken iki eliyle de tutuyordu elimi. Gülümsedi soruma. "İyiyim."

Alin kollarını gevşetip kollarım arasında geri çekildi ve ellerini gösterdi bana. "Linacım bak Günes abla benim de tıynaklayımısı boyadı. Melek'in de boyadı. Sabah biylikte süydük."

Alin'in beyaz pamuk ellerine bakıp gülümsedim. Hoş bir pembe tonuydu ojeleri ve elleri daha sevimli duruyordu şimdi.

"Teşekkür ettin mi Güneş ablaya?" diye sordum Alin'in güzel yüzünü incelerken.

Kafasını salladı. "Ettim Linacım. Çok güsel oldular," deyip sol elimi elleri arasına aldı ilgiyle. "Seninkiley de çok güsel olmus."

"Seninki kadar değil," deyip yanağına bir öpücük bıraktım.

Mutlu olarak kıkırdadı ve uzanıp yanağımı öptü.

"Kimin uykusu geldi bakalım?" diye sordu Güneş abla neşeyle. Bunu çok harika bir şeymiş gibi söylediğinde ikisi de heyecanla ellerini kaldırdılar.

"Bisim!" dedi Alin kıkırdayarak.

Batı da ellerini havaya kaldırmıştı. "Bizim!"

İçimi sıcacık etti bu görüntü. Birlikte ayaklandık bir anda. Güneş abla, ben, Alin ve Batı birlikte merdivenleri çıktık. Batı ve Melek'in kullandıkları odaya girdik. Alin alışmış bir şekilde Melek2in yatağına tırmandı. Yatağa yanına oturdum. Güneş abla da Batı'nın yatağına oturdu. Alin'in saçlarını okşarken ben Güneş abla da Batı'nın saçlarını okşadı ve o kadar güzel bir ninni söyledi ki içim sıcacık oldu. Sesi çok güzeldi ve ninni sakinleştiriciydi. Papatya çayının da etkisi var mıydı bilmiyorum ama kendimi daha sakinleşmiş hissettim bir anlığına.

Alin ve Batı uyuduklarında Güneş ablayla birlikte sessizce çıktık odalarından. Güneş abla mükemmel bir anneydi. Emindim buna artık.

Kalbi yüzüne yansımıştı. Salona geri döndüğümüzde Gülseren Hanım çaylarımızı yenilemişti. Güneş abla ile koltuklara geçtik tekrar.

"Üzgünüm," diye mırıldandım kupaya bakarken.

Güneş abla sıcak çayından bir yudum alırken gözlerini bana çevirmişti anlamayarak.

"Ben hep suratsız biriydim. Konuşmayı pek beceremiyorum, kendimi de ifade edemiyorum pek. Suskunluğum kişisel değil yani. Beni yanlış anlamanı istemem," diye açıklamaya çalıştım kendimi.

Güneş abla böyle bir açıklama beklemediğinden kaşlarını çattı ve kupasını sehpaya bırakırken bana doğru döndü iyice.

Kafasını iki yana salladı. "Sen suratsız biri değilsin Lina," dedi böyle düşünmeme üzülmüş bir ifadeyle. "Sen kendini ifade de edemiyor değilsin. Kimseye anlatmamışsın kendini. Nasıl yapacağını bilmiyorsun sadece."

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Tırnaklarımı birbirine takıştırmak istedim ama Güneş ablanın emeğine kıyamadım. Kaçmak istedim yine bildiğim gerçeklerden. Gitmek, uzaklaşmak istedim. Anlaşılmamaktan sitem etmek alışkanlıktı ama anlaşılıyor olmak da ürkütüyordu insanı. Görünmezliğe alışan birinin göz önüne çıkması giyinikken çıplak hissettirdi insana. Ben de öyle savunmasız hissediyordum kendimi.

"Benim Aral'la bir şey konuşmam lazım," dedim kaçmayı seçerek.

Gülümsedi bana. "Arka bahçede olması lazım."

Ben de ona gülümseye çalıştım ve Gülseren Hanım'ın eşliğinde arka bahçeye ilerledim. Güneş abla bana evi gezdirmişti daha önce ama yer yön duygum kötü olduğu için Gülseren Hanım'ın eşlik etmesi iyi olmuştu. Aral'ın adını söylemek bile germişti beni.

"Aral bey de sizinle konuşmak istiyordu," dedi Gülseren Hanım. "Gelirseniz iletmemi istemişti benden."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerilmiştim bu bilgiyle. Ağrı kesici içmek ve uyumak istiyordum yine. İçimin sıkıntısı tekrar baş göstermişti. O boşluk hissinin içine düşmekten korkuyordum ama hep çok yakınında dolanıyordum. Geçen haftaya kadar çelikten olan hissizliğim yine içimde çöreklenmek üzereydi. Yine herkesle iletişimimi minimuma indirmek geliyordu içimden ama bir yanda da hiç istemiyordum kendimle baş başa kalmayı.

Gülseren Hanım arka bahçenin eve bağlanan camdan sürgülü kapısına getirdiğinde ona teşekkür ettim. Rica ederek yanımdan ayrılırken sürgülü kapıyı aralayıp dışarı çıktım. Kapalı bir alandı ve aslında evin bir parçasıydı burası da. Evin diğer bölümlerinden tek farkı tavanının da cam olup içerisinin büyük saksılarla yapay bir bahçeye dönüştürülmüş olmasıydı. Bahçenin ortasındaki bahçe şöminesi yanıyordu ve cam tavanı döven yağmur sesi harika bir atmosfer veriyordu.

Şöminenin etrafını saran oturma grubuna ilerlerken etrafta kimse görünmüyordu ama üçlü koltuğa yaklaşınca Aral'ın koltukta uyuduğunu gördüm. Telefonu yanı başında dururken kulaklarında kulaklıklar vardı. Kulaklıklarından hafif bir müzik sesi geliyordu. Bozuldum istemeden. Burada müzik dinleyecek kadar keyfi var mıydı gerçekten?

Öylece ayakta dikildim ve dik dik yüzüne baktım. Uyuyor muydu gerçekten? Gözlerinde hiçbir kıpırtı yoktu, derin uykuda olduğunu gösteriyordu bu. Zira onu uykusuz bırakmıştım epey istemeden. Üstelik dün ben uyuyana kadar da yanımda kalmıştı muhtemelen. Yetmiş saatten çok uykusuz kalmıştı ve ben onu delirtmiştim. Dün yarama dokunmamak için bana soru sormamayı bile düşünmüştü ama ben onu öyle bir raddeye getirmiştim ki bile bile yarama dokunmuştu. Çıldırtmıştım resmen onu. Ayarlarıyla oynamıştım. Bir değildi, iki değildi. Haklıydı. Ama bence den de haksız değildim.

Yavaş adımlarla koltuğun etrafında dönüp önüne geçtim ve onu uyandırmayı düşündüm ama nedense cesaret edemedim. Koltuğun önüne, halının üzerine oturdum yavaşça ve sırtımı koltuğa yasladım. Uyandırmam gerekiyordu onu. Ya da uyuduğunu bahane ederek onunla konuşmaktan kaçabilir ve Güneş abladan Şahin'in numarasını alarak planladığım şekilde devam edebilirdim ama gidesim yoktu. Niye gidesim gelmiyordu? Kavga edecektik yine belki de. Gitsem ne iyi olurdu. Gitmeliydim.

Sıkıntıyla ofladım. Ne istediğimi bile bilmiyordum ben. Yalnız kalmak istemiyordum ama yalnız kalmam daha iyiydi. Korkuyordum birine alışmaktan. Şimdi bir de annem ve babamın bana yaptıklarını düşününce kime güvenebilecektim ki ben? Kim beni suçlayabilirdi ki güvenemediğim için? Hem ben Aral'a öyle demek istememiştim ama o bana tam olarak demek istediğini söylemişti. Üzüleceğimi bile bile.

Bense söyledikten sonra fark ederdim genelde. Ben miydim şimdi kötü olan?

Yine de acıdı demişti Aral işte. Aslında onu suçlamamıştım, babasını suçlamıştım ama o kendi üzerine alınmıştı ve ben bunu düzeltmemiştim. Uzman olduktan sonra bu işe girmesinin sebebinin babasından şüphe etmesi olup olmadığını ima etmek istemiştim ama kelimeleri o kadar aptalca kullanmıştım ki muhtemelen delil karartıp karatmadığını ima ettiğimi sanmıştı babasından ötürü. Güneş abla haklıydı. Ben kendimi o kadar açıklamamıştım ki kimseye, beceremiyordum resmen.

Senin benden miden mi bulanıyor diye sormuştu bir de bana. Canımı en çok sıkan şeylerden biri de buydu aslında. Neden midem bulansındı ki ondan? Midem en fazla biraz kıpırdanıyordu zaman zaman birkaç gündür ama alakası yoktu hiç konuyla. Babasının kim oluşuyla hele hiç alakası yoktu.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Uyuyordu gerçekten. Varlığımdan haberi dahi yoktu. Yanağımı dizime yaslayıp onu izledim. Üzerinde sabah giydikleri vardı hâlâ. Beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giyiyordu. Sırt üstü uyuyordu, sağ kolu karnında, sol eli başının altındaydı. Başının altına koyduğu elinden ötürü kol kasları gerilmişti, damarları belirgindi ve mavi yeşil şeritler halinde seçiliyordu kolunda. Yüzü sakindi, göz kapaklarında en ufak bir oynama yoktu. Siyah kirpikleri kıvrık ve sıktı. Tıraş olduğu için sus çizgisi daha da belirginleşmişti yine, üst dudağının sivri hatları göze çarpıyordu ve dudaklarında ufak bir aralık dahi yoktu, fazla estetikti. Tek hareketi nefes alıp vermekten ibaretken ve bu ten rengine sahipken bir heykeli anımsatıyordu.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Neden oturmuş onu izliyordum ki? Gerçi konuşmamız gereken şeyler vardı, uyanırsa hesap sormaya geldiğimi düşünürdü belki. Bana öyle öğretmişler çünkü.

Kulaklığından gelen zayıf müzik sesine verdim dikkatimi içim sıkılırken. Dudaklarımı birbirine bastırıp uyuyor olmasından faydalanarak ona uzandım ve sol kulağındaki bluetooth kulaklığı çıkardım kulağından yavaşça. Bunu yaparken nefesimi tutmuştum uyanır diye endişelenerek ama uyanmamıştı. Fark etmemişti bile zira uyansaydı da bir şey fark etmezdi. Yüzsüzlükse yüzsüzlüktü. Artık ne istediğimi de istemediğimi de bilmiyordum. Dengesiz bir ruh halinde

olduğumda tek bildiğim. Hem saatlerce ağlamak hem de kafamı eseni yapmak istiyordum. Bence kimse beni bunun için suçlayamazdı. Suçlarsa da suçlasındı.

Kulaklığı doğruca sol kulağıma taktığım an melodi kulağımı doldurmaya başladı. Ne beklediğimden emin değildim ama bu kadar hüzünlü bir şarkı beklemiyordum. Sezen Aksu – Tutuklu çalıyordu. Yanağımı dizime yaslayıp onu izlemeye devam ettim.

Ayrılık aman, ölümden yaman / Geçmiyor zaman, geçmiyor /Ne anam babam ne en hoş hatıram /Yetmiyor, canım, yetmiyor.

O... neden terk edilmişti? Babasının kimliği miydi sebebi yoksa yaptığı bir eylem mi bilmiyordum ama Defne hâlâ onu seviyor gibi gelmişti bana onu ilk gördüğümde. Aral ne düşünüyordu bu konuda? Hâlâ seviyor muydu onu? Bu şarkıyı dinlerken ne düşünüyordu mesela? Kimi düşünüyordu?

Dün Ekin'in söylediklerinden anladığım kadarıyla Hükümdar Çakırca, Defne'ye de hediye göndermişti. Defne için de bir geçmiş olsun hediyesi miydi yoksa Aral'ın kız arkadaşlarına hediye göndermek Hükümdar Çakırca için bir adet falan mıydı emin değildim ama ayrılmalarının sebebi onun kim oluşuydu. Asaf öyle demişti Aral'a. *'O biliyor mu senin kim olduğunu peki? Kaçmasın o da diğer sevgilin gibi?'* demişti. Sevgisizlik ya da ihanet değildi ayrılmalarının sebebi. Aral'ın kimin oğlu oluşuydu belli ki ve belki de Aral babasından yakasını kurtarabilirse tekrar bir araya gelirlerdi.

Ben de yaşayıp yaşamadığı henüz belli olmayan babamın ne işler çevirdiğini çözdükten sonra babam yaşıyorsa mantıklı bir açıklama yapmasını isterdim, yaşamıyorsa bir daha cenaze yapmak gerekirdi ve vatana ihanetle suçlanırdı sanırım. Bir de onun boyun eğikliğiyle gezerdim. En azından annem uyanırdı belki. Diğer ihtimali düşünmek istemiyordum. Annem uyanırdı ve uyandığında bana mantıklı bir açıklama yapardı. Anlayışla karşılardım. Babamdan bahsetmezdim hiç ona. Yaşadıklarımla kalırdım. Okula tekrar başlayana kadar birkaç işe girerdim tekrar. Kazandığımı biriktirirdim bu sefer, okula giderken yardımı olurdu birikimin. Normalleşmeye uğraşırdım belki. Sosyalleşmeyi denerdim ya da babamın vatan hainini ilan edilmesi üzerine daha çok yalnız kalırdım. Herkes hayatına devam ederdi ve ben hep olduğum yerde kalırdım. Tekrar eder dururdum. Bazı insanlar

böyle yaşar diye diye avuturdum kendimi ve tek başıma ölüp giderdim. Herkese mutlu son yazılacak değil.

Sakladım gözlerimi / Sustum hep sözlerimi /Yandım yâr közlerimi, ah-ah / Savur savur bitmiyor.

Gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirirken burnum sızladı üzüntüyle. Şarkı sanki bana kendimi anlatıyordu ve bu kırıcıydı. Ben aileme tutuklu kalmıştım ve kendi hayatımdan çalmıştım. Kimse durdurmamıştı beni. Susmuştum hep, kimse anlamamıştı derdimi ve Aral'a bakarken onu da kendime benzetiyordum. Yandım demişti dün. *Onu gerçekten yakmışlar.*

Öyle üzgün hissediyordum ki kendimi boğazımda bir baskı hissettim. Göğsüm sıkıştı, içimdeki sıkıntı büyüdü. Aklıma düşen her ihtimal kalbimi kırdı, kaburgalarımı sızlattı. Buruk kaburga, kemikten bir kalp taşıyordum sanki. Öyle çok kırığı vardı ki kaynamıyordu hiçbiri. Kaburgalarım buruktu, hep içime batıyorlardı. Neden bu kadar üzgün hissediyordum? İhtimaller neden bu kadar üzüyordu ki beni? Öyle olacağına emin olduğum için mi?

Kulaklıktan kulağıma sızan şarkı aniden yarıda kesildi. Yerini telefonun zil sesi doldurduğunda gözlerim istemsizce koltuğun üzerindeki telefonun ekranına çevrildi. *Defne.* Bakışlarım tekrar Aral'ın yüzüne çevrilirken kalbimin ritmi değişmişti.

Aral'ın kaşları çatıldı ama gözlerini açmadı. Sağ kulağındaki kulaklığına dokunarak cevapladı aramayı.

"Efendim," dedi yeni uyandığı için pürüzlü bir sesle.

Konuşmasına kulak misafiri değil bizzat şahit olacağımdan kulaklığı çıkarmak için elim kulağıma gittiğinde Defne cevapladı onu.

"Uyandırdım mı?" diye sordu yumuşak, güzel bir sesle. "Buluşacağız değil mi? Değişiklik yok planımızda."

Midemde yanma hissi oluşurken kulaklığı çıkardım kulağımdan. Parmaklarım arasında sıktım istemeden. Gözlerimi dizlerime çevirirken Aral'ın uyandığını gördüm göz ucuyla. Parmaklarım arasında kulaklığını tutmuş ona bakarken suç işlemiş hissine kapıldım. Gururumu ayaklar altına attığım, pas pas ettiğim zamanlar olmuştu ama Aral'a ezdirmek istemiyordum.

"Sorun değil," dedi karşı tarafa. "Değişiklik yok."

Gözlerimi önümdeki bahçe şöminesine çevirdim ve yutkundum. Burnumu çektim sessizce. Ateşi izlerken içimdeki o kasveti dağıtmak

için uğraş verdim.

"Çıkarım bir saate," dedi Aral bir süre karşı tarafı dinledikten sonra. Dikeldi uzandığı yerde. "Olur. Alırım seni... Görüşürüz."

Defne ile buluşacaktı. Belimi sakatladığım gün daha sonra konuşalım demişti zaten. Muhtemelen sürekli başına iş açtığım için bu zamana kadar ertelenmişti buluşmaları. Tahmin ettiğim gibi görünüyordu her şey. Bu olayı çözdüğümüzde bir araya geleceklerdi yine.

Telefon kapandı. Parmaklarım arasındaki kulaklığa düşmanımmış gibi bakmadan edemedim. Kulaklığa sinirliydim nedense.

Aral bacaklarını solumda koltuktan sallandırıp dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi.

"Ne zaman geldin?" diye sordu yüzünü sıvazlarken.

"Çok olmadı," deyip kulaklığını ona uzattım. "Şarkıyı merak etmiştim," diye açıkladım durumu yanlış anlamasın diye.

"Konuşmayı da dinleseydin fark etmezdi," dedi umursamaz bir sesle. Neden onların konuşmasını dinlemek isteyecektim ki.

"Neden dinleyeyim," dedim umursamaz ses ama asabi bir ifadeyle. "Beni ilgilendirmez."

Derin bir nefes aldı. "Doğru," diyerek onayladı beni. "İlgilendirmez."

Yüzüm düştü elimde olmadan. Aynı şeyi kendime derken sorun yoktu ama o deyince canımı sıkıyordu her şey. Ben yalnızım diyordum kendime sorunum yoktu bununla. Ama o söyleyince kocaman altında ezileceğim bir şeye dönüşüyordu. Ben beni ilgilendirmez diyordum kendime, öyleydi çünkü. Ama o deyince canım sıkılıyordu. Hiçbir şeyle ilgili değildim işte ne yüzüme vuruyordu?

Tırnaklarımı diz kapaklarıma bastırdım. Tırnaklarımı takıştırmak geliyordu içimden ama soyulsunlar istemiyordum.

"Ne konuşmak istiyordun?" diye sordum bir an önce gitme isteğiyle dolarak.

"Adli tıp sonuçları çıkmışlardı ama hiç konuşamadık," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

Kafamı kaldırmam gerekmişti ona bakmak için. Ona ima ettiğimi sandığı şeyin üstüne konuyu buradan açması canımı sıktı. Ben delil karartmış olabileceğini falan ima etmemiştim ki.

"Tarotun üzerindeki kan insan kanı değil," dedi eli yüzüne giderken. "Yüksek ihtimalle kuş kanı." Kuş mu? Serçe gibi mi? Alnını ovdu

yavaşça. "İskambil kâğıdını da kuruma gönderdim, onlar ilgilenecekler."

Onlar ilgilenecekler. **Mesleğini kötüye kullandığını kastetmemiştim ama acıtmıştı söylediğim onu gerçekten. Babasının durumundan ötürü belki de sürekli bununla itham edilmişti ve ben yarasına dokunmuştum. Darılmıştı bana.**

"Ben onu kastetmemiştim," deyip önüme döndüm. "Senden şüphe etsem gelmezdim."

Bir şey demedi bu konu hakkında. Duymazdan geldi beni.

"Bir de," dedi derin bir nefes alıp sessiz kaldı. Sinirlendiğine göre Asaf'la ilgili bir şey söyleyecekti sanırım. "O şerefsizin odasından aldığımız kamera görüntülerinden bir şey çıkmış olabilir. Ben de izlemedim ne olduğunu ama Şahin baksanız iyi olur dedi. Dışarı çıkacağım birazdan, akşama birlikte bakalım."

Kafamı salladım hafifçe. Bu kadar mıydı hepsi?

"Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu gözlerini gözlerime çevirip.

Sormak istediğim çok şey vardı. Ama çoğuna hakkım yoktu. Bazıları da onun cevap veremeyeceği şeylerdi.

Kafamı iki yana salladım. "Yok... Daha az konuşacak daha çok düşüneceğim," dedim bugün bana kastettiği şeyi ima ederek.

Yüzüne dokundu yalnızca. Konuşmanın bittiğine kanaat getirerek ayağa kalktım yavaşça.

"Gidiyorum o zaman."

Kafasını kaldırıp bana baktı bir süre.

"Neden lensleri kullanmıyorsun?" diye sordu gözlerime bakarken. Sonra dudakları hafifçe alaylı bir tebessüme büründü. "Ben aldım diye mi?"

"Borçlanmak istemiyorum sana," dedim yalnızca. Evet o aldığı içindi.

"Anladım," dedi kafasını hafifçe sallayıp.

Ayağa kalktığında boy farkımız önce kapandı sonra açıldı yine tekrar. Karşıya karşıya durduk. İstemeden ellerimi yumruk etmiştim.

"Şahin'in telefon numarasını verir misin?"

Kaşları çatıldı hafifçe. "Neden?"

Sadece verse olmuyor muydu? Niye soruyordu? Ben soruyor muydum ona neden diye?

"Eve gidip birkaç eşya almak istiyorum. Beni eve götürebilir mi diye rica edeceğim."

Önce susarak gözlerime baktı bir süre. Yüzümü inceledi, gözlerimin içine baktı. Niye her söylediğimi bu kadar düşünüyordu?

"Acil mi?" diye sordu. "Ben akşam-"

"Acil," diyerek sözünü kestim gözlerine bakarak.

Acildi gerçekten. Günlüklerimi almak ve bir an önce okumak istiyordum. Hem o Defne ile buluşacaktı. Evde oturup gelmesini mi bekleyecektim onun?

"İyi... Götürsün seni Şahin," dedi pes etmiş ve biraz sinirlenmiş bir ifadeyle ve bana arkasını döndü.

Ona gıcık olmuş bir ifadeyle baktım arkasından. Ne istiyordu Allah aşkına? Konuşunca kavga ediyorduk, canını yakıyordum, uzak dursundu işte benden. Gitsindi buluşmasına, hayatına baksındı. Ben de kendi hayatıma bakıyordum işte ne güzel. Şahin'le gidecek, ayağına bağ olmayacaktım onun. Çekiliyordum ayak altından, yarasına da dokunmuyor soru da sormuyordum. Ne istiyordu benden? Suçlu tamamen ben mi olmuştum? Bana başından beri susan adam üste çıkmıştı bir anda.

Öfkeyle baktım sırtına. Gerçekten gidip kafasını dağıtsındı yoksa ben dağıtacaktım sonunda o güzel kafasını.

Asabi adımlarla peşi sıra çıkışa ilerledim ve yanından geçerken kasti olarak koluna omzumla çaparak önüne geçtim ama muhtemelen onun canını acıtmamış olmakla kalmamış kendi canımı yakmıştım. Omuz kaslarımdaki yırtığı unutmuştum yine ve canım epey yanmıştı. Kollarıma kadar vuran sızıyla yüzümü buruşturdum. Omuz kaslarım yırtık olduğu halde kas yığını bir adam omuz atmak harika bir fikirdi gerçekten.

"Acıdı mı?" diye sordu arkamdan.

"Acımadı," diye yalan söyledim aksi bir sesle.

"Acımıştır."

"Çok da umurundaydı." Sesim hem kızgın hem de sitemli çıkmıştı.

"Kötü adam ben mi oldum şimdi?" dedi o da arkamdan keyifsiz bir sesle.

Durup ona döndüğümde tam arkamda yürüdüğü için karşı karşıya geldik anında. Dik dik yüzüne baktım. İnanılmaz öfkeli hissediyordum

yine kendimi. Neden beni bu kadar sinirlendiriyordu ona dair her şey? O uyurken sorun yoktu. Her şey uyandığında başlamıştı.

"Değilsin," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Benim. Ben hep kötü olanım. Haklısın, ben yalnız kalmayı hak ediyorum ve memnunum bundan. Memnundum zaten. Yüzüme vurmana gerek yok yani. Sorun değil benim için."

Yüzüme baktı, gözlerinde tarif edemediğim birtakım duygular birikti.

"Niye sinirlisin bana o zaman bu kadar?" diye sordu biraz eğilip.

"Kendime sinirliyim ben," dedim inkâr ederek. "Her şey seninle ilgili mi sanıyorsun?"

Bu söylediğim buruk bir gülümsemeye sebep oldu yüzünde. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Hiç sanmıyorum."

Ama neden bana seninle ilgiliymiş gibi geldi?

"İyi," dedim öfkeyle ve arkamı dönüp yoluma devam ettim.

Bahçeden çıktım ve doğruca salona ilerledim. Düşünmek istemiyordum hiçbir şey. Ona neden bu kadar sinirlendiğimi falan da düşünmek istemiyordum. Kendimle düşman edecekti bu adam beni. Zaten kendimle aram açıktı iyice sıradağlar girecekti aramıza. *Aral sıradağ demek.*

Güneş abla ve Gülseren Hanımın gözleri bana çevrildiğinde yüzüm ne haldeydi hiçbir fikrim yoktu. Bazen çok sinirlendiğimde kızarmaya başlardım çünkü o kadar açıktı ki ten rengim, tenim altındaki kanım hemen belli ederdi kendini.

"Bir sorun mu var Lina?" diye sordu Güneş abla meraklanarak yanıma adımlarken.

"Yok," deyip kafamı iki yana salladım. "Eve uğrayacağım da ben biraz. Almam gereken birkaç şey var. Alin burada kalsa biraz daha olur mu?"

Saçma bir soruydu ama kardeşime bakmaya onu mecbur etmiş gibi hissediyordum. Alin'e ben bakmalıydım. Keşke ikiye bölünebilseydim.

"Olur tabi," dedi çok üzerinde durmayarak. Elini uzatıp yanağıma dokundu. "Sen iyi misin? Kıpkırmızı olmuşsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Şöminenin önünde oturuyordum, ondan kızardım sanırım."

Aral'ın salona girdiğini duydum ama dönüp bakmadım. Güneş ablanın yüzü ona çevrildiğinde kaşları çatıldı hafifçe. Sanırım yine

kavga ettiğimizi anladı. Yüzü düştü hemen.

"Şahin birazdan burada olur," diyerek arkamdan geçti Aral ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Bir şey demedim ona. Arkasından bile bakmadım.

"Ben çıkayım," dedim Güneş ablaya ve itiraz etmesine izin vermeden gülümseyip doğruca kapıya ilerledim. Montumu alıp giyinmeden kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Botlarımı ayaklarıma geçirip verandayı inerken yavaşça giyindim montumu. Yağmur durmuş, etrafı toprak kokusu sarmıştı. Yağan yağmurla çamurlaşan karı botlarımın altında ezerek büyük bahçe kapısına ilerledim. Şahin'i kapıda bekleyecektim. İlla içerde durmam gerekmiyordu.

Kapıyı açtığım sırada Şahin de kapıyı açmak üzereydi ki karşı karşıya geldi. Telefonda konuşuyordu.

"Geldi şimdi," dedi telefondaki kişiye bana selam veren bir gülümseme olurken yüzünde. "Görüşemeyiz o zaman. Gidiyorum ben."

Aral'la konuşuyordu. Geri çekildiğinde dışarı çıktım ve yanında dikildim.

"Haberleşiriz. Merak etme. Eyvallah," diyerek kapattı telefonunu. Asabiyetimin farkında olarak muzip bir ifadeyle baktı yüzüme. "Solundan mı uyandın ne bu surat?"

"Yok bir şey," diye geçiştirdim. "Gidebilir miyiz hemen? Üşüdüm biraz."

"Gideriz tabi asi mandalina," diye onayladı beni.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Mandalina mı?"

"Saçların kızıl, adın Lina ve mevsimlerden kış," diye açıkladı ciddiyetle. "Seninle tanıştığımdan beri sana mandalina demek istiyordum."

Yüzüne baktım suratsız bir ifadeyle yalnızca. Ama bu Şahin'in şevkini kırmadı elbette.

"Hani böyle mandalinayı soymak istersin gözüne asiti kaçar ya. Böyle tükürür sana niye bana dokunuyorsun der gibi. Hah işte sen o mandalinasın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama komikti söylediği ve benim sinirlerim çok bozuktu. Gülmemei çok bastıramadım.

"Çok kötü bu," dedim tasvip etmeyerek.

Gülerek parmağını uzattı. "Ama gülüyorsun," deyip gülüşümü gösterdi.

Surat astım yine ve gözlerimi kaçırdım. "Gülmedim," diye kaşır çıktım.

"Güldün güldün," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Gözlerim şahin gibidir. Kaçmaz benden."

İsim şakası yapmayı seviyor muydu yoksa takıntısı mı vardı bilmiyordum ama kafası farklı çalışıyordu onu anlamıştım.

"Dur artık," dedim isim esprisi yapmaması için. "Daha fazla isim esprisi yapma."

Kafasını iki yana salladı arabasının kapılarını açarken. "Duramam o Memoli'nin işi."

"Ne alaka?" derken arabasının kapısını açtım ben de.

Kocaman bir gülümseme oldu yüzünde yapacağı espriden memnundu belli ki. "Çünkü onun adı Mehmet Ali Durmuş."

Direnemedim. Komik değildi ama o kadar absürttü ki gülme isteği uyandırıyordu insanın içinde. Şahin insanın sinirlerini bozuyordu. Elimle ağzımı kapattım ve avucuma bir gülme sesi hapsettim.

Parmağıyla yüzümü gösterdi. "Bak gülüyorsun," dedi ve kendisi de gülerek oturdu koltuğuna.

Bir şey demeden koltuğa geçtim ben de. Kapıyı kapatıp kemerimi bağlarken gözlerim eve takıldı. Aral'ı odasının balkonunda sigara içerken gördüm. Bizi izliyordu o da. Gözlerimi önüme çevirdim yüzümdeki gülümseme silinirken.

Şahin kemerini takıp arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Aral muhtemelen söylemişti ona ama o yine de bana nezaketen soruyordu.

"Evime," diye cevapladım onu.

Tarif etmeme gerek yoktu muhtemelen. Beni takip ettiği için nerede yaşadığımı zaten biliyordu.

"Tamamdır," dedi kafasını hafifçe sallayıp. "Başka uğramak istediğin bir yer var mı?"

Tırnaklarıma baktım. Aslında kırmızı olması hiç iyi olmamıştı. Kanı anımsatıyordu ve ben ellerimde kan olmasını hiç sevmiyordum.

"Mezarlığa gitmek istiyorum bir de," diye mırıldandım ellerime bakarken.

Kafasını bana çevirdiği gördüm ama ona bakmadım. Muhtemelen neden gitmek istediğime anlam verememişti. Sonuçta orada babamın yatmadığını biliyordum artık. Orada bir yabancı vardı.

"Olur," dedi derin bir nefes verirken. "Gidelim."

Eve geldiğimizde kendimi o kadar yabancılaşmış hissetmiştim ki binadan içeri girmek yaklaşık beş dakikamı almıştı. Bir süre binanın önünde dikilmiştim öylece. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama çok da uzak değildi o günler aslında. Ama o kadar çok şey yaşamıştım ki bir gün yirmi dört saat geçmemişti uzun süredir.

Şahin yukarı çıkmayı düşünmüyordu ama onu eve davet etmiştim. Bana zarar verecekleri bir sürü an olmuştu. En basitinden şuurumu kaybetmiştim ve onlar benim için uykusuz bir şekilde hastanede beklemişlerdi. Nankörlük etmek istemiyordum.

Buz gibi eve girdiğimizde Şahin ve kendim için terlik çıkardım. O kadar soğuktu ki montumu üzerimden çıkarsam kesin üşürdüm. Her şeyi kapatmıştım giderken ve artık bir yuva değil betondan dört duvar olduğundan ruhu çekilmişti sanki evin. Ölü gibiydi.

Enseme kadar tüm tüylerim ayağa kalkarken bu düşünceyle doğruca odama ilerledi adımlarım. Şahin beni takip etti ama odadan içeri girmedi. Kapısında durdu, pervaza yaslandı yavaşça. Çalışma masama ilerleyip doğruca altındaki kutuya yöneldim. Dizlerim üzerine çöküp ağır kutuyu kendime çekmek istediğimde bunun vücudum için iyi olmayacağına karar verip gözlerimi Şahin'e çevirdiğimde ne istediğimi anlamış gibi bana ilerledi ve yanıma çöküp ağır kutuyu rahatça çekerek masanın altından çıkardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Koliyi açtığımda içine istiflediğim defterlerim ve birkaç albümle karşılaştık. Albümleri buraya koyduğumuzu unutmuş olsam da bu iyi bir şeydi. Albümlere bakmak da iyi olabilirdi.

"Bunlar nedir?" diye sordu Şahin ilgiyle.

"Günlüklerim," diye cevapladım onu.

Kafamı kaldırdığımda şaşırmış bir ifadesi vardı çünkü elliye yakın defterden bahsediyorduk. Zira yalnızca defter olarak değil sosyal medyada bile günlük olarak kullandığım bir bloğum vardı. Fotoğraflar çeker altına içimi dökerdim ve insanlar beni anladığını, aynı hissettiklerini söylerlerdi. Sanal da olsa insanlar tarafından anlaşılmak iyi hissettiriyordu o zamanlar. Konuşmakta değil ama yazmakta iddialı

olduğum zamanlarımdı ama on öncesine kadardı her şey. Sonra her şeyden elimi eteğimi çekmiştim.

"Epey fazlaymış," dedi sadece.

Kafamı salladım. "Onları yanıma almak istiyorum. Okursam belki bir şeyler hatırlarım diye düşündüm," diye açıkladım kafamdaki fikrimi.

"Çok mantıklı," diye destekledi bu fikrimi. "Yardım lazım olursa yardım ederim," dedi muzip bir ifadeyle.

Gülümsedim bu söylediğine. İlk tanıştığımızda sır takasından bahsetmişti bana, eğey meraklı biriydi.

"Okumaya çalış istersen," deyip rastgele birini ona uzattığımda şaşırdı bu hareketime ama itiraz etmedi.

Rastgele bir sayfa açtığında gördüğü manzarayla kaşları çatıldı.

"Bu...," deyip duraksadı ve bir süre sayfaya baktı kaşlarını çatarak. "Nece?"

Burnumdan kesik bir nefes vererek güldüm. "Kendi uydurduğum bir şey."

"Kendi dilin var yani?"

Kafamı salladım. Öyle denebilirdi. Sadece çizgilerden oluştuğu için okulda o yazıyla not almak da çok kolay oluyordu çünkü çok hızlı yazmama olanak sağlıyordu. Bu yüzden herkesten daha iyi not tutabiliyordum.

Şahin'in yüzünde düşünceli bir ifade yer aldığında dudaklarımda histerik bir gülümseme oluştu. Babamın devlete çalıştığını o da biliyor muydu acaba? Eğer biliyorsa bunu da babamdan öğrenip öğrenmediğimi düşünüyordu şu an belki de. Mümkündü. Epey küçükken yapmaya başlamıştım bunu çünkü. Belki de gerçekten babamdan öğrenmiştim.

İç çektim. "Bavulumu da verir misin? Dolabın üzerinde," dedim Şahin'e elinden günlüğümü alırken.

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. Günlüğü yerine koyup kolinin kapaklarını kapattım ve ben de ayağa kalktım. Şahin dolabın üzerindeki büyük bavulu çıkarıp yatağımın üzerine bıraktı. Ardından kitaplığımla ilgilenmeye başladı ve ben de dolabımdaki ihtiyacım olan kıyafetleri bavula dizmeye başladım. Alin için de epey eşya alıp bavulu tamamen doldurdum.

"Aral girmiş miydi odana?" diye sordu Şahin kitaplığımı karıştırırken.

Emin değildim pek bundan. Onunla geldiğimizde ben direkt duş almıştım. Ben duştayken evi gezmişse bilemezdim.

"Bilmem," deyip omuz silktim.

"Çok benzer zevklerini var," dedi bu dikkatini çekmiş gibi. "Kitapları dizme metodunuz bile aynı. Sanki Aral dizmiş kitapları."

Bir şey söylemedim. Aral'ı düşünmek istemiyordum hiç. Muhtemelen meşguldü o da şimdi. Çekmecelerimden ve çalışma masamdan ihtiyacım olan ıvır zıvırları toplarken Şahin ders notlarıma bakıyordu. Aslında notlarımı da yanıma alıp ders çalışmam iyi olurdu. Yoksa her şeyi unutacaktım.

Küçük bir başka bavula da kitaplar ve notlarımı koydum.

"Ağır olacak üzgünüm," dedim Şahin'e bakarken.

"Ben bunları sabah aç karnına takviye alıyorum," dedi kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirirken yüzüne.

Minnettarlıkla gülümsedim ona.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," diye onayladım onu.

Şahin önce küçük bavul ve koliyi bırakıp ardından büyük bavulu indirdiğinde kapıyı kilitliyordum ve o sırada bir gerçeği fark ettim. Daha önce eve hiç arkadaş getirememiştim ve Şahin benim değil, Aral'ın arkadaşıydı aslında. Ve burası, artık bir ev değildi.

Mezarlıkta, Kadir Kara isimli yalnıza bir mezar taşı var. Biliyorum. Babamı defnettiğimizde nereye defnettiğimize dikkat etmediğimden mezar taşı dikileceği zaman tüm mezarlığı gezmiş, mezar taşı olmayan bir mezar aradığım halde tüm mezar taşlarını okumuştum. O gün bu mezarlıkta kırk yedi tane Kadir ismi yazılı mezar taşı vardı. Babamın ki kırk sekizinci mezar taşıydı ama o mezarın içinde yatan benim babam değildi. Yani orada bir Kadir değildi, kötü bir kader yatıyordu. Benim kaderim.

Yaklaşık on beş dakikadır hiçbir şey yapmadan önce yanında dikiliyordum mezarın. Ne düşünmeliyim ne hissetmeliyim bilmiyordum hiç. Boşuna mıydı her şey?

"Ne yapmam lazım?" diye sordum gözlerimi mezar taşından kaldırıp, Şahin'e baktım. "Yani... orada yatan babam değil. Ne

yapmam lazım şimdi benim?"

Gerçekten bilmiyordum. Tıp okuyordum, bir sürü ölen insana şahit olmuştum ama hiç nasıl defnedildiklerini merak etmemiştim. Defin işleri çok garip işlerdi. Başıma gelene kadar hiç böyle bir şey olduğunu tahmin etmemiştim. Mesela mezarlar inşaat sayılıyordu. Nasıl olurdu bu? Bu bir inşa değil ki. Bu bir yıkım.

Gözlerimi tekrar mezara çevirdim. "Mezar yerleri paralıymış," diye mırıldandım. "Bir sürü de belge ve izin falan çıkarmak gerekiyormuş... Bilmiyordum hiçbirini. Çok garip değil mi sence de?" diye sordum Şahin'e, ruhsuz bir ifadeyle mezar taşını izlerken öylece. "Yani birini kaybediyorsun ve senin belge, izin falan alman gerekiyor bir yerlerden. Bir sürü detayı falan var. Ne bileyim. Bir sürü terim var. Neyi kabul ettiğimi bile hatırlamıyorum ben mesela."

Sustum. Boğazım düğümlendi. Galiba ben artık içimde tutamıyordum babamın bana yaşattıklarını. "Bizim hiç zengin olmadık ama en çok mezar için param olmadığında koymuştu parasızlık." Yutkundum. Burnum sızladı, boğazımdaki baskı arttı çaresizliğime. "Kimseden borç isteyemedim. Hep yalnızdım ama daha önce o kadar kimsesiz hissettiğim olmamıştı."

Bunları neden Şahin'e anlatıyordum bilmiyordum ama ailemin haksız susmalarının üzerine Aral'ın haklı çıkışı beni tahminen çok daha fazla kırmıştı ve benim gidebileceğim tek yer bu mezarlıktı.

Ben kendi öz babam yüzümden çaresiz bırakılmıştım. Ben annemin gözleri önünde perişan olmuştum. İkisi de beni durdurmamıştı. Durayım diye hiçbir şey belli etmemişlerdi. Ruhumu mezarlığın önüne bağlamış, bedenimi kanı beş para etmez adama kukla etmiştim.

Burnum akmaya başladı, gözlerim oldu. "Çalıştığım kafenin sahibinden borç aldım. Aldığım borçla mezar açtırdım, Alin'in gözü önünde defnettim babamızı. O daha dört yaşında Şahin. Ben ona cenaze izlettim. Ben Alin'e hiç yok yere cenaze izletmişim."

Yumrularımı sıktım öfkeyle. Şimdi çıksa babam karşıma ona söylediğime pişman olduğum her kelimeyi tekrar sarf edermişim gibi geliyordu. Hayır gibi değildi. Ederdim, biliyordum kendimi. Çünkü şimdi hak ediyordu o söylediklerimi.

Henüz dikileli üç ay bile olmayan mezar taşına diktim gözlerimi. Kadir Kara ismini okudum defalarca zihnimin içinde.

"Bu mezar taşını almak için aylarca yemek yemedim dışarda," diye mırıldandım. "Gideceğim yer on kilometreden uzunsa bindim otobüse, fazladan para çıksın cebimden diye. Beş işte çalışıyordum ama borcum sürekli arttığından bir an önce ödemek için çoğunu Asaf'a veriyordum. Elimde çok bir şey kalmıyordu. Hem borcu ödeyip hem evi geçindirip hem de para biriktirmeye çalışıyordum... Mezar taşı almak için." Güldüm elimde olmadan, gözlerim yaşlarla doldu. "İçinde babamın olmadığı bir mezara üzerinde ismi yazan bir mezar taşı almak için."

Elimi yüzüme götürdüm. "Delireceğim gerçekten," dedim şakaklarım zonklarken. Ağlamamak için o kadar sıkıyordum ki kendimi damarlarım zonkluyordu.

"Benim şimdi ne yapmam lazım?" diye sordum Şahin'e bu kez ama ona bakmıyordum. "İçinde yatan adam babam değil sonuçta. Yine bir yere gidip izin falan mı almam gerekiyor? Bunu da benim yapmam lazım çünkü galiba... Daha üç ay olmamıştı şu mezar taşını dikeli. Kimse durdurmadı beni Şahin."

Burnum aktı, dudaklarımdan geçti, çenemden damlayıp beyaz karı kırmızıya buladı. Sonra bir damla ve bir damla daha. Burnum kanıyordu. Umursamadım. Artık o mezarda benim kanım vardı.

Gözlerimi Şahin'e çevirdim sakince. Kaşları çatılmıştı. Cebinden bir mendil çıkardı.

"Nereye başvurmam lazım bunun için?" diye sordum yeşil gözlerine bakarak. "Cenazeyi çıkarmak da olmaz şimdi. Mezar taşını mı kaldırtmam lazım? Kaldırıp ne yapacaklar? Bana mı verecekler? Nereye koyacağım ki ben o mezar taşını?"

Ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle bakarken bana mendili uzattı. "Düşünme sen bunları," dedi yalnızca kafasını iki yana sallarken.

"Kim düşünecek ben düşünmezsem? Başka kimse yok ki... Kimsem yok. Benim düşünmem lazım."

Kaşlarını çattı bana kızar gibi. "Ne demek başka kimse yok? Aral var. Ben varım, Yiğit var," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi indirdim gözlerinden, kolyelerine baktım.

"Biz hallediyoruz her şeyi, sen düşünme bunları. Aral her şeyi senin için nasıl daha iyi olacaksa o şekilde halletmeye çalışıyor inan bana."

Aral beni düşünmesin. Canımı yakıyor. İstemiyorum hiç canım yansın. Kimsenin canını yakmak istemiyorum. Yanmasın.

Kafamı salladım yalnızca. Elimdeki mendile bakıp önce çenemi ardından dudaklarımı sildim ve burnuma bastırdım. Hava soğuktu ve ben kendim o kadar sıkmıştım ki burnumdaki damarlardan biri çatlamıştı muhtemelen.

"Doktora görünmek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "İstemem," diye mırıldandım. "Gidelim."

"Gidelim," diye onayladı beni.

Elini nazikçe sırtıma koydu varla yok arası ve bana destek verdi. Beni yönlendirirken burnumu çeke çeke yürüdüm mezarlığın içinde.

"Aç mısın?" diye sordu sanki keyfimi yerine getirmek istiyormuş gibi. "Sevdiğin bir yemek bir tatlı bir şey var mı?"

Kafamı iki yana salladım. Keyfim yoktu hiç. Hiçbir şey yemek istemiyordum.

"Manolya'nın waffleı meşhurdur," dedi kafamı dağıtmak istediği çok belli olan bir ses tonuyla. "Hem hava da almış oluruz. Eve gidip tıkılma hemen? İyi gelir insan içine girmek."

Kafamı salladım yalnızca. Eve gitmek istemiyordum. İnsan içine çıkmak iyi gelir miydi gerçekten?

"Manolya'ya gidiyoruz o zaman," dedi beni heyecanlandırmak istiyormuş gibi hafifçe omuzlarımdan tutu ve hızlı hızlı çıkışa yürüttü beni.

Şahin'le Manolya'ya gelmemiz çok uzun sürmemişti. Trafik yoktu hiç ama başladığı saatlerdeydik. Şahin yoldayken Mehmet Ali ile konuşmuştu, isterse onu da çağırabileceğini söylemiştim. Mehmet Ali yıldızımız pek barışık değildi başlarda ama en azından dürüst biriydi. Ailemin aksine...

Şahin arabayı otoparka park ettiğinden Manolya'ya kadar biraz yürümemiz gerekmişti. Mehmet Ali'yi Manolya'nın önünde sigara içerken bulduk. Üzerinde yalnızca deri ceket olduğundan iki büklüm olmuştu sigara içerken. Koyu mavi gözlerini gözlerime çevirip başıyla selam verdi bana, eskisi gibi düşmanca bakmıyordu bana. Ben de kafamı sallamıştım hafifçe.

"Nasıl erken geldin lan benden?" diye sordu Şahin ona bakarken. "Ben daha yakındım senden? İzafiyeti mi buldun?"

Mehmet Ali izmaritini belediyenin ayaklı küllüğüne bastırdı ve yanımıza geldi. "Motor bebeğim, motor," dedi çarpık bir gülüşle nispet eder gibi bakarken Şahin'e.

Mehmet Ali sağımda Şahin solumda merdivenlerini çıktık kafenin.

Şahin kapıyı açarken kafasını iki yana salladı tasvip etmiyormuş gibi. "Eksik kalsın canım. Canımızı sokaktan bulmadık daha."

"Canın mıyım gerçekten?" dedi Mehmet Ali gülümseyerek.

İçeri girdik birlikte. Mehmet Ali'nin ciddi ama alaylı bir tavrı vardı hep.

"Ne münasebet?" dedi Şahin kaşlarını çatarak. "Aral'la aramıza sokar mıyım seni sandın?"

Kara kedi gibi. *Kara ve kedi.* Aral gibi. Aral burada değil. Düşünme onu. *Aral sıradağ demek. Uzakta şimdi o. Aramızda bir uçurum var bizim. Ben açtım onu. Ben aştım. Aştım bence gayet. Söyledikleri acıtmıyor hiç şu an. Geçmiş işte.*

Gözlerini devirdi Mehmet Ali gülerek. "Manitan Aral'ı kıskanmıyor mu hiç?"

Şahin'in sevgilisi mi vardı? Meraklı bakışlarım Şahin'e çevrildi. Bana bakıp gülümsedi hafifçe ve Mehmet Ali'ye döndü. Yakışıklı bir adamdı. Sevgilisi olması muhtemeldi. Kişiliği de iyi gibi duruyordu.

"Benim manitam mı var yavrum?" diye sordu bir masaya ilerlerken. "Hem ben aşkımla işimi karıştırmam asla. Manitama işine bak hayatım derim," deyip göz kırptı gülerek.

Son cümleyi beklemediğim için gülme hissine hazırlıksız yakalanıp kısık bir sesle güldüm. Aral'ı seviyordu gerçekten. Aral'ı ne çok seven vardı. Benim aksime. *Bu benim suçummuş. Aral öyle dedi. Böyle öğretmişler bana.*

Güzel bir masaya geçtik. Şahin yanıma Mehmet Ali de onun karşısına geçti. Kısık sesli hoş bir müzik çalışıyordu arka planda. Montumu çıkardım üzerimden, koltuğun arkasına astım ve koltuğa oturdum yavaşça. Şahin kabanını çıkarırken gözleri etrafı tarıyordu. Sonra tanıdık bir yüz görmüş gibi gülümsediğinde kalbimin ritmi değişti gerilerek. Nedense Aral'ı görmekten korkuyordum ama baktığı yöne baktığımda baktığı kişinin Aral olmadığını gördüm.

Orta boylarda genç bir adamdı Şahin'in gülümsediği. Kumral saçları, açık mavi gözleri vardı. Şahin'e doğru ilerlerken kollarını olabildiğinde iki yana açmıştı. Şahin de kollarını açtı ve abartı bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

"İşin düşmese göremiyoruz seni," demişti adam Şahin'in sırtını pat patlarken. "Ayran içtik ayrı düştük anasını satayım."

"Aşkımdan yataklara mı düştün hayatım?" diye sordu Şahin öç alır gibi adamın sırtına vururken.

Mehmet Ali deri ceketini sandalyenin arasına astı ve uzanıp Şahin'i adamın üzerinden aldığında Şahin gülüyordu. Mehmet Ali ile de sarıldılar ama daha normal bir sarılmaydı bu seferki.

Adamın gözleri bana çevrildiğinde Şahin tanıştırdı bizi hemen. "Linacım bu adam mekânın sahibi Tarık. Liseden arkadaşımız."

Tarık ilgiyle bana döndü. Yüzünde içten bir gülümseme, gözlerinde meraklı pırıltılar vardı. "Hanımefendinin kim olduğunu biliyorum ama resmi olarak tanışmaya fırsatımız olmamıştı geçen sefer."

Beni hatırlıyordu ama Aral onu beni ne olarak tanıtmıştı emin değildim. Elini uzattı samimiyetle. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Lina."

Samimi bir tavrı olduğu için uzattığı elini kısa bir süre de olsa tuttum, sonra ellerimiz ayrıldı.

Yeni insanlarla tanışmak hep gererdi beni ama bu adamın aurası çok canlıydı. Sıcak bir aurası vardı. Şahin'in de öyleydi ama Şahin de zaman zaman gizemli bir aura sezdiğim oluyordu ama bu adam da onu sezememiştim. Aurası onu zararsız gösteriyordu ama insanları görünüşe göre yargılamamak gerekirdi.

"Ben de memnun oldum," deyip gülümsemeye çalıştım.

"Sevgilin olacak o herif söz de bizzat tanıştıracaktı bizi."

Aral en başından beni sevgilisi olarak mı tanıtmıştı ona? *Sahte sevgilim eski sevgilisiyle şu an. Ben sahte sevgilim ve onun eski sevgilisi kocaman bir aileyiz Tarık* diyemedim.

"Tanıştırır tanıştırır," diye avuttu onu Şahin sırtını sıvazlarken. "Biz üç waffle istiyoruz. Lina'ya çok övdüm bak. Yüzümü kara çıkarma," deyip koltuğunu çekti ve oturdu yavaşça.

Mehmet Ali, sağ kolunu masaya koymuş geriye yaslanmıştı rahat bir tavırla. "Çay alayım ben, zifiri olsun Tarık'ım," diye sipariş verdi Tarık'a.

Şahin bana baktı. "Sen ne içersin Linacım?"

"Çay olur," dedim kafamı sallayıp.

"Çayla bizi abicim," dedi Şahin küpesine dokunurken. "İki zifiri bir açık."

Çayı şekersiz içtiğim için açık içerdim. Şahin kahvaltı ederken dikkat etmiş olmalıydı buna.

"Eyvallah," dedi Tarık. "Siz keyfinize bakın, görüşürüz yine," diyerek ayrıldı yanımızdan.

Montumdan telefonumu çıkarıp masaya bıraktım ve saati kontrol ettim. 17:25

"Aral'dan haber yok mu?" diye sordu o sırada Mehmet Ali.

"Bilmiyorum, konuşmadım ben," dedi Şahin. "İşlerimiz vardı Lina'yla."

Mehmet Ali oturduğu koltukta kaydığından ensesini koltuğunun arkasına yaslamıştı. Yorgun duruyordu. "Gerek var mıydı buna cidden? Ne geliyorsa başına yumuşak başlılığından geliyor," diye söylendi Aral'a. Sanırım Aral'ın Defne ile buluştuğundan haberdardı ve bundan memnun değildi.

"Kendi bileceği iş," dedi Şahin hafifçe omuz silerken. "Vardır bir bildiği, bize laf düşmez. Yumuşak başlılık da değil bu hem. Aral atılacak adım neyse onu atar, zeki adam, gurur etmez her şeyi."

Mehmet Ali tatmin olmadı bu cevapla. Şahin'in konuşma şekli Aral sanki gönül işi için değil iş için görüşmeye gitmiş gibiydi ama belki de ben öyle anlamak istemiştim. Neden öyle anlamak isteyecektim ki? Benimle ilgisi yoktu konunun.

Şahin telefonuna gelen bir bildirimi kontrol edip telefonunu masaya bıraktığı sırada telefon numarasını isteyeceğim geldi aklıma.

"Numaranı alabilir miyim?" diye sordum telefonumun ekranını açarken.

Gülümsedi muzipçe, "Öyle herkese vermem numaramı," deyip telefonuma uzandı ve numarasını tuşlamaya başladı.

"Yalancıyı da sevmiyorlar, öyle avantajlı bir durum," dediğinde Mehmet Ali, Şahin güldü.

Benim telefonumdan aradı kendisini. Onu telefonuma kaydederken numarasını da ezberledim o sırada. Şahin beni Mandalina olarak kaydedip yanıma da bir mandalina emojisi koydu. Ben de yanına kartal emojisi koydum çünkü şahin yoktu.

Mehmet Ali gözlerini bana çevirdi ve numarasını söylemeye başladığında şaşırdım ama onu da kaydedip çaldırdım bir kez.

Şahin telefonumun ekranında gezdirdiğim elime bakarken yüzünde muzip bir bakış belirdi. "Ojeler yakışmış bu arada."

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak.

Wafflelar ve çaylarımız geldiğinde Mehmet Ali ve Şahin olabilecek her konudan sohbet açtılar. Kitaplardan ya da sosyal ekollerden bahsederken birdenbire eriyen buzullardan bahsedebiliyorlardı. İşin garibi konuyu takip etmesi zor değildi, bir şekilde mantıklı bir geçiş oluyordu ve konu konuyu açtığının kelime anlamıydılar. Beni de çok doğal bir şekilde konuşmaya teşvik ediyorlardı ve konu bilimsellik olduğunda konuşmakta daha iyi olduğumdan ayak uydurmakta zorlanmıyordum.

Manolya'da yaklaşık bir buçuk saat kadar oturduk. Masadan lavaboya gitmek için kalktım. Lavaboya ilerlerken süslü bir duvarın üzerine asılan telli panonun üzerine iliştirilen fotoğraflar çekti dikkatimi. Eski, yeni bir sürü fotoğrafın içinde Aral'ı seçmiş gözlerim onun arar gibi. Onu görünce merakla yaklaşmıştım duvara. Fotoğrafların hepsi de Tarık mevcut olduğundan bunların onun eseri olduğunu anlamak zor değildi. Genellikle analog kamerayla çekilmişti fotoğraflar ama zamanları günümüze yaklaştıkça dijital kameraya dönülmüştü.

Gözlerim yavaşça fotoğrafları tararken Aral, Şahin ve Tarık'ın bir masada oturmuş gülümserlerken çekilen bir fotoğrafında duraksadı gözlerim. Aral acayip gençti bu fotoğrafta. Saçları, gözleri, gülüşü ve yüzü aynıydı ama aynı zamanda da farklıydı. Tuhaf bir histi bu. Fotoğrafın altında basılan tarih, 16.09.2014'tü. Bundan yedi sene öncesiydi, benimle yaşıt olduğu zamanlardandı. O yaşlarında neler yaşıyordu acaba. Nasıl biriydi? Hep böyle biri miydi mesela? Ben o zamanlarda lise ikiye geçmiş olmalıydım, o da muhtemelen tıp dördüncü sınıftaydı. Üzerinde stajyer önlüğü vardı, uykusuz olduğu belli oluyordu, dün bana bakarken yaptığı gibi yüzünün yarısını eliyle kapatmıştı ama gülümsüyordu yine de. Şahin'in sol omzunda proje tüpü asılıydı, Aral'ın solunda dururken kollarını ona sarmıştı, Tarık ise kalbini tutuyordu onlara bakarken. Sevimli, komik bir fotoğraftı.

Gözlerim diğer fotoğraflar üzerinde gezdirdim. Zaman zaman Mehmet Ali de aralarına katılmıştı ama genellikle Aral, Şahin ve Tarık yer alıyordu fotoğraflarda. Liseden bu yana hiç ayrılmamış gibi duruyorlardı. Kronolojik bir sırayla bakınca büyüdüklerine net bir şekilde görebiliyordunuz.

Gözlerim fotoğraflar üzerinde gezinirken aralarına bir kızın - Defne'nin- katıldığı bir fotoğrafta duraksadı. Tarihte gezindi gözlerim

ilk önce. 21.06.2016. Beş sene önce. *Aral yirmi dört yaşında.* Defne'yi yakın bir zamanda canlı görmüştüm ve şimdi beş sene önceki haline bakarken en fazla biraz zayıfladığını söyleyebilirdim. Yüzü büyümüştü ama çok bir değişiklik yoktu şimdiki halinden. Deniz kenarında bir yerde çekilmişti fotoğraf. Aral, Şahin ve Tarık bir masada yan yana oturuyorlardı ve gülüyorlardı. Defne, Aral'ın arkasında ayakta dikiliyordu, kollarını Aral'ın boynuna sarmıştı ve o da gülüyordu. Aral sağ eliyle elini tutmuştu Defne'nin, sol eliyle sigarasını içiyordu gülümseyerek. Tarık'ın gülerken gözleri kapalıydı. Şahin ise yüzünü kapatmıştı gülerken. Sıcacık bir fotoğraftı ve baktıkça içi yaktı. Midem yanıyormuş gibi hissettim. Ben onlarla hiç böyle olamayacaktım.

Düşündüğüm şeyle kaşlarım çatıldı. Düşündüklerim de hissettiklerim de hiç hoşuma gitmiyordu şu sıralar. Kendi kendimi köşeye sıkıştırıyordum ve bunun farkındaydım. Kendi kendimi sıkboğaz ediyor, sadece başkalarını değil kendimi de kendi düşüncelerimle bıçaklıyordum. Böyle devam edersem daha çok üzülecektim sanki buna gerek varmış gibi. Bir adım geri çekildiğimde arkamda duran adamı son anda fark ettim ama sırtım göğsüne yaslanmıştı çoktan. Eli karnıma dolanmadan hemen önce kokusu sardı etrafımı. Eli nazikçe karnıma dolandı, giydiğim kazak kısa olduğundan baş parmağı tenime yaslanmıştı doğrudan. Tenime dokunduğunda yanmışım gibi hissettim.

Ona olan kırgınlığım ve kızgınlığım yağ gibi üste çıkıp gözlerime sarıldığında kafamı kaldırıp hafifçe sağıma çevirdim ve ona baktım ama o duvara asılı fotoğraflara bakıyordu. Bir adım ileri çıkıp temasımızı kestiğimde elini yanına bıraktı o da. Sağıma geçti. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Siyah gömleğinin içine siyah bir boğazlı kazak giymişti, siyah kumaş pantolon giyiyordu, saçlarını geriye doğru taramıştı. Bir resmiyet vardı üzerinde.

Gözlerini nihayet bana çevirdiğinde siyah gözlerinde elle tutulur bir sükûnet ve hüzün vardı. Kaşlarım çatıldı bu görüntüye karşı. Çok mu üzülmüştü onu gördüğüne?

"Nasılsın?" diye sordu bana hafifçe bana dönerken. Sol elini cebine sokmuştu.

Künyesine bakmak istedim ama mümkün değildi pek, boğazlı kazak giyiyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Kötüsün yani," diye mırıldandı. "Sebebi ben miyim?"

"Yok," diye mırıldandım kafamı iki yana sallayıp. "Bana öyle öğretmişlerdir."

İğneyi sokmadan edemiyordum ama ne yapsaydım? Kırılmıştım bir kere. Kesinleşirdim tabi. Kırmasalardı o zaman beni.

Aral'ın sıkıntıyla iç çekti. "Özür dilerim," dedi içten gelen bir ses tonuyla.

O an kendimi daha kötü hissettim ve afalladım nedense. Aral aslında özür dilemesini bilen birine benziyordu ama benden özür dilemiş olması tuhaf hissettirmişti. Ben genelde suçlu taraf olurdum çünkü ve bugün de suçluydum aslında. Ama özür dileyen oydu.

"Anlayışlı oluyorum, alttan alıyorum ama sen bunu istemiyorsun. Kızsan daha iyi diyorsun bana. Kızıyorum..." Duraksadı buna pişman olmuş gibi. "Kızıyorum sana Lina ve kızdığıma bin pişman oluyorum."

Kafamı kaldırıp ilk tanıştığımızda olduğu gibi ifadesiz bir yüz ifadesiyle baktım ona. Ama içim eziliyordu yine. Feci üzgün hissediyordum kendimi.

"Doğruydu söylediklerin," dedim gözlerine bakarken. "Yanlış bir şey söylemedin."

Sadece gerçekler canımı acıttı o kadar.

Kafasını iki yana salladı. "Ne olursa olsun, doğru bile olsa üslup her şeydir. Bunu sana söylememin bir sürü yolu vardı ve ben senin yöntemini kullandım. Bile bile."

Kendisine kızgınlığını hissettim. Güneş abla haklıydı. Aral pişman olmuştu söylediklerine. Ben de pişman olmuştum ve özür bile dilememiştim ondan. Çünkü o konuşmak nedir biliyordu bense yaralı bir hayvan gibi saldırıp duruyordum. Gözlerimi kaçırdım hafifçe burnumu çekip. Burnum akacak gibi hissediyordum. Hasta olacaktım belki de.

Sağ elini uzatıp krem rengi kazağımın üzerine dökülen kızıl saçlarımdan bir tutamı iki parmağının arasına aldığında gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Aramız iyi mi?" diye sordu saçlarımın ucuna dokunurken.

"Çocuk değiliz," diye mırıldandım yine ifadesiz bir suratla. "Küsecek değilim."

"Küsmüş gibisin ama," dedi gözlerimin içine bakarken. "Kırılmışsın bana."

Sadece gözlerime bakarak bu kadar anlayabilmesi korkunçtu benim için. İlk tanıştığımızdaki aynı ifadeye aynı sakinliğe sahiptim. O gün öldüğümü anlamadığını düşünmüştüm bugün nasıl görüyordu her şeyi? Yoksa o gün de anlamış mıydı? Anlamasın. Görmesin kimse benim içimi. Üzülürüm.

"Kırılmadım hiç," diye inkâr ettim ama gözlerine bakmıyordum bunu söylerken. "Niye kırılayım?"

"Yok," dedi inanmayarak. "Kırmışım seni."

Kırılmışsın deyip durması iyi değildi. Niye hatırlatıyordu sürekli? Acıyordu işte, basmasaydı ya.

Gözlerimi yüzüne dikip "Siz barıştınız mı?" diye sordum konuyu kendi kırıklığımdan saptırmak için pat diye.

Kaşları çatıldı hafifçe soruma anlam veremeyerek.

"Defne'yle buluştun ya hani? Barıştınız mı? Biz sahtede olsa sevgiliyiz seninle. Adın kötüye çıkar bak," dedim alaylı bir gülümseme olurken yüzümde.

Ne kadar kırgın olduğumu görmesin diye her şeyle alay edebilir hatta kahkahalarla gülebilirdim o an. Kırgınlığımı konuşursak çok üzülürdüm ve yine burnumu kanatabilirdim ve hiç istemiyordum. Kaçmayı seçmiştim yine.

"Barışmak?" dedi kaşları çatıkken. "Biz ayrılalı dört sene oluyor Lina."

O kadar çok mu?

"Ne olmuş?" dedim anlamayarak.

Zaman aşımı diye bir şey mi vardı insan ilişkileri arasında sanki? Barışabilirlerdi gayet seviyorlarsa birbirlerini hâlâ.

"Bir şey rica etmiştim Defne'den," diye açıkladı sakince. "Barışmak gibi bir gayemiz yok ikimizin de."

Ne demek yok? Bas baya seviyor gibiydi Defne seni. Senin yok ama belki onun vardır. Belki senin de vardır. Her zamankinden şık giyinmişsin mesela?

"Neyse," diye mırıldandım umursamaz bir ifadeyle. "Beni ilgilendirmez zaten."

"Alkol falan mı aldın sen? Anestezi kanından atılmıyor da kafanda mı birikiyor? Ne bu haller?" dedi aniden umursamaz bir havaya bürünmemi kastederek. *Ben günde kaç ruh haline giriyorum bir bilsen.*

"Ne varmış halimde?" dedim suratsız bir şekilde.

"Değişken bir ruh halin var," dedi gözlerime bakarak. Çatıktı kaşları biraz. "Hepsinden de kaçıyorsun."

Aldığım nefes ciğerlerimde asılı kaldı. Yakalanmışım işte. Kalbim sızladı.

"Kaçmıyorum," diye karşı çıktım aniden yükselerek.

Kaşları çatıldı bu çıkışıma. Yumruklarımı sıktım.

"Kaçtığımı söyleme bana." Gözlerinin içine baktım öfkeyle. "Herkes bir şey söylesin ama sen... Sen benim hakkımdaki gerçekleri yüzüme vurma."

Çünkü sen söyleyince içimde büyüyor. Çünkü sen beni katil olmadığıma inandırdın ve ruhumu serbest bıraktın. Sen beni annemin yaşayacağına inandırdın. Sen söylersen kabullenirim. Kabullenmek istemiyorum ben yalnız olduğumu.

Elimi tutmak için bir adım attığında bir adım geri çekildim. Dişlerimi sıktım, ağlayacak gibi hissediyordum. Ona arkamı dönüp kaçar gibi çıkışa ilerledim hızlı adımlarla. Hava almak istiyordum, gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum ama kendi evime gitmek istiyordum. Annemi istiyordum. Aptal zorba sınıf arkadaşlarım için dertlenerek kestane yemek istiyordum. Burada olmak, bunları yaşamak, bunları hissetmek istemiyordum.

Uzun süredir bu yükün altındaydım ama bugün altında yürümesi kadar zor olmamıştı diğer günler. Çünkü bugün o yükü sırtıma koyanların kim olduklarını biliyordum. Sırtımdaki yüke değil, onu sırtıma koyanların ailem olmasına üzülüyordum. Sırtımdaki yükle değil, sebebiyle eziliyordum. Aral bugün söylediklerini başka zaman söylese belki bu kadar kırılmazdım ama bugün zaten o kadar dengem bozulmuştu ki belki de normalde yıkılmayacağım sözlerin altında kalmıştım.

Hışımla restorandan çıkıp merdivenleri indim ve iri iri yağan karın altına çıktım. Hızlı adımlarla nereye gideceğimi bilmeden yürürken kalabalık cadde de hiçbir şey umurumda değildi. Hiçbir eşyamı almamıştım, yanımda param yoktu, telefonum yoktu, gidecek hiçbir yerim yoktu. Çok da uzaklaşmamam gerekirdi aslında Aral'dan çünkü sürüden ayrılırsa kurt kapardı kuzuyu.

Ben kuzu değilim. Ben serçe değilim. Ben tilki de değilim. Ben Lina'yım. *Cennet çiçeği gibi.*

"Lina."

Aral'ın sesi arkamdan geldiğinde yumruklarımı sıktım. "Git başımdan."

Hafifçe kolumu tutup önüme geçtiğinden kolumu kendime çektim, "Bırak," diye kızdım ona.

"Özür dilerim," dedi gözlerime üzgün bir ifadeyle bakarak.

Sabahtan beri bastırdığım ağlama hissi ciğerlerime çöküp boğazımda bir baskıya sebep olduğunda geriye birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi açtım. Aldığım nefesler soğuk havada buhardan bir bulut oluşturuyor ve kar üzerimize yağıyordu ama ben o kadar üzgündüm ki üşümüyordum bile. Her şey birbirine girmişti, dolanmıştım kendi kendime. Bir çöküş yaşıyordum. Bir kendimden kaçış yaşıyordum. Yine o uçuruma doğru bir düşüş yaşıyordum.

"Kaçma benden," dedi yumuşak bir sesle. "Söyle bana istediğini. Kızgınsa bağır, üzgünsen hayıflan bana, vurmak istersen ona da eyvallah ama kaçma kendinden."

Kendimi anlatmak neden bu kadar zor geliyordu bilmiyordum ama yapamıyordum işte. Sanki yalnız kalmaktan korktuğumu, o yüzden de bende sürekli bir kaçma hissi oluşturduğunu, insanlar için hiçbir zaman önemli bir yere sahip hissedemediğimi, ne istediğimi bile bilmediğimi söylersem biri bana karşı bunu kullanacak ya da bana acıyacakmış gibi geliyordu hep. Ve ben birinin sevgisine ya da ilgisine muhtaç gibi hissetmekten nefret ediyordum. Muhtaç değildi çünkü. İnsanlar bunlar olmadan da yaşardı, neden önemli olsundu ki bu kadar. Ben yaşıyordum işte, ne vardı ki. Yaşanırdı. Neden üzüyordu beni bu kadar? En çok kendim kendime tahammül edemiyordum bu yüzden. Bir de içimde anlam veremediğim birtakım şeyler dönmeye başlamıştı. Daha kendimi anlamlandıramıyordum nasıl anlatacaktım ki?

"Sen haklısın ben konuşmayı beceremiyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başta söylemem gerekeni sonda söylüyorum ya da sonda söylemem gerekeni başta. Çünkü kimse dinlemiyor! Öfkelendiğimde düşünemiyorum ve en çok da kendime öfkeliyim. Dengesiz bir ruh halim var, evet! Dengesizin biriyim! Kendimi anlayamıyorum ki ben, başkalarına ifade edeyim." Sesim mi titriyordu yoksa soğuktan mıydı? "Ama yalnız olmayı ben seçmedim!"

Gözümden bir damla yaş düştüğünde kemikten kalbimin kırıklarının hepsinin kıymık kıymık kalbime battığını hissettim. Sanki

tüm gün ona ağlamayı beklemişim gibi bir bir düşmeye başladı yaşlar gözlerimden. Ağlamak istememiştim ama artık tutamıyordum onları. Başımı eğip gözlüklerimi çıkardım ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. Avuçlarımda kalbim gibi sızlıyordu.

"Ben yalnız olmayı hiç sevmiyorum. Neden seçeyim ki Aral?"

Başım bir yere yaslandığında, etrafıma kollarının sarıldığını hissettim. Beni

"Bozuk bir radyo gibiyim Aral," diye sitem ettim. "Doğru frekansı bulamıyorum. Ne zaman doğru frekansı bulacağım bilmiyorum ama bulduğumda aradığım şarkıyı kaçırmış olacağımdan korkuyorum. Şansım yok çünkü benim."

Sol eli saçlarımdaydı, okşuyordu saçlarımı. O bana sarıldığında ona yaslanmışım, o yükümü benimle paylaşmış gibi hissediyordum. Nefes almak sanki daha kolaymış gibi geliyordu. Bu iyi değildi hiç. Alışırsam, güçsüzleştirirdi beni. Güçsüz olmaya hakkım yoktu benim.

"Ben seni anlarım Lina," dedi saçlarımın üzerine. "Kimse anlamamış seni, sen de vazgeçmişsin anlatmaktan. Çok kırılmışsın ve keskinleştirmiş bu dilini. Canın yanmadığında açmıyorsun kendini, canın yanarken de yakmak istiyorsun."

Söylediği her kelime kalbimin dört odasında çarptı, o duvarları üzerime yıktı. Çok üzüldüm. Beni anlamasına üzüldüm. Benim anladıklarını anladığına üzüldüm.

"Ama ben seni anlarım," dedi yumuşak bir sesle saçlarımı okşarken. "Ben seni dinlerim. Sen yeter ki tamir etmek iste, öğretirim. Yalnız kalmaktan korkuyorsun ama ben hiçbir yere gitmiyorum, hep sen kaçıyorsun benden. Kaçma benden. Kaçma kendinden."

Göz yaşlarım gömleğini ıslatırken burnumu çektim üzüntüyle. Gitmez miydi gerçekten? İnsan ilişkilerimi geliştirir, onun canını yakmazsam gitmezdi belki de gerçekten? Çok eski arkadaşları vardı onun. İnsanları kolayca arkasında bırakmıyordu demek ki. Beni de bırakmazdı belki. Canını yakmazsam gitmezdi. Nasıl iletişim kuracağımı öğrenirdim, yakmamaya çalışırdım canını. Aral yanmasın zaten. Onu yakmışlar.

Hafifçe uzaklaşıp kafamı kaldırdım yüzünü görmek için. Sıcak nefesim soğuk havada buhar oldu ikimizin arasında. O da başını eğdi ve bana baktı. Islak kirpiklerimin altından onun siyah gözlerine baktım.

"Öğrenirim," dedim ağladığım için boğuk çıkan sesimle. "Ama bana yalnız olduğumu söyleme bir daha." Siyah gözlerinde üzgün bir bakış olduğundan üzgün bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Sen söylersen kaçamam ondan. Ondan kaçamadığım için de senden kaçarım. Ama ben yalnız olmak istemiyorum."

Saçlarımı okşayan sol eli yanağıma uzandı ve yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi.

"Yalnız değilsin," dedi gözlerime bakarken. "Artık ben varım."

***Artık sen varsın.* Tüylerim diken diken oldu. Şahin de bugün yalnız olmadığımı söylemişti bana. Gerçekten sandığım kadar gözden çıkarılacak biri değildim belki de. Ailemin aksine.**

"Söz mü?"

Gitmeyeceğine söz veremez miydi?

"Söz," dedi tereddüt etmeden.

Sağ serçe parmağını kaldırdı. Gözlerim parmağına kaydı, yara izi kalmıştı. Burnumu çektim üzgünce ve sol elimin serçe parmağını kaldırdım ben de.

"Benim de kesmem gerecek parmağımı," diye mırıldandım serçe parmağımı onun serçe parmağına kilitlerken.

Kafasını iki yana salladı. "Ellerin Lina," diye hatırlattı bana gözlerimin içine bakarken. "Senin bana iki kez daha sırtını dönme hakkın var." Canı sıkkındı bunu söylerken. "Ve bu hiç adil değil."

Kemikten kalbim, buruk kaburgama çarptı, canım yandı.

"Bir daha kaçmak yok," dedi gözlerimin içine bakarken. "Gitmek de yok."

Kalbimin ritmi değişti. Kafamı salladım yavaşça. "Bir daha kesik atmak da yok."

Gözlerini yüzümde gezdirdi kafasını sallarken, sol eliyle göz yaşımı gözümden düştüğü ilk anda sildi. "Kesik yok," diye tekrar etti beni.

Kafamı salladım hafifçe. Parmaklarımız ayrıldı. Yüzümü inceliyordu hâlâ, üzgün bir ifade vardı yüzünde.

"Affedildim mi?" diye sordu parmaklarının tersiyle sağ gözümden akan bir yaşı silerken.

***Affetmek.* Daha önce affedilmeyi dilediğim çok olmuştu. Babamdan, annemden ve kız kardeşimden affedilmeyi dilemiştim içten içe. Ve bugün öğrenmiştim ki af dilenilmesi gereken kişi bendim aslında ve affedemeyeceğim boyutlarda şeylerdi bunlar. Aral bana aynı yerden**

ikinci kere yara almam, izlerim beni olduğum adam yaptı demişti. Sen af dilenmeyi kimden öğrendin Aral?

İçim sızlarken kafamı salladım gözlerine bakarak. "Affettim."

Yüzünü sıvazladı, sanki büyük bir sıkıntıya girmiş, affettiğim için rahatlamıştı. "Ağlama bir daha öyle," dedi yüzünü ovuştururken. "Bana kendimi düşman ettin."

***Bana kendimi düşman ettin...* Ağladığım için mi düşman olmuştu kendisine? Korumacı bir kişiliği olduğunu biliyordum, ağladığım için üzülmüştü muhtemelen ama kendisine düşman olacak kadar üzülmüş olması kalbimin farklı bir ritimde çarpmasına sebep oldu.**

"Ağlamam," diye onayladım onu. Bir sürü düşmanımız vardı zaten, bir de kendine olsun istemezdim.

Kafasını salladı hafifçe. Saçlarına ve omuzlarına kar tutunmuştu hep. Yüzündeki elini saçlarına götürüp saçlarının bozulmasını umursamadan saçlarını silkeledi ve saçları ıslandığı için yüzüne döküldüler ve resmiyetine asi bir leke sürdüler. İstemsizce elim Aral'a uzandı, omuzlarındaki karı silkeledim yavaşça. Aral dikkatle ellerime baktığında ne yaptığımı fark edip ellerimi kendime çektim ve bozuntuya vermeden kendi saçlarımı silkeledim ama o ellerime bakmaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sordum umursamaz bir tavır takınıp burnumu çekerek.

Gözlerini ellerimden çekip bana baktı, yutkundu, daha sonra gözlerini kaçırıp kafasını iki yana salladı bir şey yok der gibi.

"Üşüyorsun," deyip bana çevirdi yine bakışlarını. "Geri dönelim mi?"

Kafamı salladım yavaşça. Birlikte geldiğimiz yolu geri yürürken kazağımın kollarıyla yüzümü kurulayıp gözlüklerimi taktım yeniden. Aral'ın aldığı lensleri inat etmeyi taksam hayatım kolaylaşmış olurdu birazcık bile olsa ama inat etmiştim işte aptal gibi.

Mont giymediğimden ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek önümde birleştirdim ve parmaklarımı birine geçirdim.

"Yakışmış ellerine."

Kafamı ona çevirip yüzüne baktım. Bana bakıyordu o da. Oje sürdüğüm için iltifat almak tuhaftı ve ikidir iltifat alıyordum bu konuda. İlki Şahin'den gelmişti ve bunu söylerken yüzünde muzip bir ifade vardı. Şimdiyse Aral ellerimi izledikten sonra gözlerini kaçırıp

daha sonra iltifat etmişti. O muzip gülüşün sebebi Aral'ın göz kaçırmasındaki şeyle aynı olmalıydı ama ne olduğunu nasıl soracağımı bilemedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yalnızca.

Cadde, yelkovan on ikinin üzerine devrildikçe daha da kalabalık bir hâl almıştı. Akşamın geç saatlerine girmiştik ama kalabalıktı her yer. O an Aral'la yan yana yürürken adımlarım yavaşladı yine. İçimde bir merak filizlenirken arasında kalmak neredeyse durdum adımlarımı ve Aral yalnızca bir adım mesafeye izin verdi. Arkasında kaldığımı tek bir adımda fark etti, elini bana uzattı ve elimi tutmak yerine kolunu belime sarıp beni kendisine doğru çekti. Artık bir adım arkasında değil bir adım önüne geçmiştim. Bir adım arkamdaydı, sağ ayağının bir adım önündeydi sol ayağım ve sol omzum onun göğsünün sağ tarafına yaslıydı.

"Arkamda kalma," dedi cadde gittikçe kalabalıklaşırken. Arkanda bırakma diyemedim ama o tek bir adım arkada kalmaktan o korkan küçük Lina'yı çok mutlu etti. Sadece bir adım. *Yedi adımdı önceden, şimdi sadece bir adım.*

Manolya'dan çıktığımda farkında olmadan epey yürümüştüm ve soğuktan mı yoksa çok ayakta kaldığımdan mı bilmiyordum ama belim sızlıyordu. Aral kolunu belime sarıp destek olduğundan hafiflemişti sızısı.

"Tarık biliyor mu?" diye mırıldandım önüme bakarak yürürken. "Gerçekten sevgili olup olmadığımızı?"

Çünkü eğer gerçekten sevgili olduğumuzu sanıyorsa içerde rol yapmam gerekebilirdi ve ben sevgililer ne yapıyor pek emin değildim.

"Sevgilim olduğunu söyledim," dedi gözlerini bana çevirip.

"O gün planında vardı yani?" dedim imalı imalı.

"Yani," dedi diliyle dudaklarını ıslatıp. Gözlerimin içine baktı. "Bir ihtimaldi."

"Defne'yle buluştuğunu biliyor mu peki? Benim o şekilde çıktığımı gördüyse bahanemiz olur."

Kaşları çatıldı. "Ne gibi bir bahane olacak bu?"

Kaşlarım çatıldı hafifçe benim de. Şaka mı yapıyordu?

"Eski sevgilinle buluşman bence gayet tartışma sebebi?"

Yüzünde bir gülümseme oldu eğlenir gibi. "Bak sen?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle şu an?" dedim ters ters. "İlişkimiz yok diye ölmedik daha. Yediremezsin bana. Aldatmaya girer bu."

"Yavaş," dedi Aral burnundan gülerken. "Yavaş."

Bence de yavaş olsam iyi olurdu. Abartmıştım sanki biraz.

"Tamam aldatma diyemeyiz doğrudan ama hoş da değil yani."

Kafasını salladı. "Değil tabii ama iş için gittim sonuçta."

"Ne işi?"

"Anlatırım sonra," diye geçiştirince kaşlarım daha çok çatıldı. "Niye beni götürmedin işse? Hani bensiz gitmeyecektin?"

Gözlerime baktı. "Gel desem gelecek miydin?"

"Sorsaydın gelirdim belki," dedim huysuz bir ifadeyle. Gelmezdim. Ama sorsaydı.

"Gerçek olmasa bile sevgilim diye tanıttım ben seni herkese. Seni incitebilecek bir şey yapmam," dedi huysuz ifadem hoşuna gidiyormuş gibi gülümseyerek bakarken bana.

Kalbim yine yolunu kaybeder gibi oldu. Mesela kimlere tanıtmıştı tam olarak? İncitmez miydi gerçekten beni?

"Beni aldatıyorsun gibi düşünmemiştim zaten," diye geveledim ağzımın içinde. Omuz silktim hafifçe. "Sonuçta aşık değilsin bana. Pek tabi sevebilirsin başka birini."

Kaşları çatıldı. "Sen varken?"

Nefesim ciğerlerimde asılı kaldı. Hangi anlamda soruyordu ki şimdi bunu? Ben bu roldeyken mi ben buradayken mi? Kaşlarım çatıldı. Ne düşünüyordum ben? Aral beni niye sevsindi?

"Sahte desen de bir ilişkimiz var bizim." *Ben bu rolde olduğum için.* "Başkası zihnime bile düşmez benim ama senin düşermiş belli ki."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Konu oydu neden bana sapmıştı şimdi?

"Sevilesi biri olduğumu düşünmedim hiçbir zaman," dedim dürüstçe. "Seni istesem de aldatamam yani."

Öyle bir ifade oldu ki yüzünde anlamlandıramadım bakışlarını. "Niye öyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim yavaşça. Sol elimi kaldırıp yumruk ettim serçe parmağımı açarak saymaya başladım. "Kişiliğim iyi değil." Yüzük parmağımı açtım. "Ruh halim dengesiz." Orta parmağımı açtım. "Eğlenceli biri değilim." İşaret parmağımı açtım. "Konuşma becerim kötü." Baş parmağımı açtım. "Korkağım ve sen en büyük şahidisin

tüm bunların." Gözlerimi ona çevirdim. "Sen olsan sever miydin böyle birini?"

Bazen insan ağrıyan yerime bastırırsam geçer sanırdı. Ben o insanlardandım. Üzerine basarsam geçer sanırdım ama hiç geçtiği olmamıştı.

Aral gözlerime baktı, dudaklarını diliyle ıslattı. "Lina," dedi gözlerime bakarak. "Sevgi değil bu bahsettiğin; pazarlık."

Midemin yandığını hissettim yine.

"Bir insanın sevdiğin yanlarını kabul edip sevmediğin yanlarını reddedemezsin. Onu olduğu gibi seversin. Her şeyiyle. Göz göre göre."

Boğazımda bir yanma hissi oluştu. Gözlerine çekiliyor gibi hissettim. Yandım demişti dün, göz göre göre. Sevmek güzel değil miydi neden yakıyordu bizi? Kaçma hissi oluştu içimde yine ama kaçamazdım söz vermiştim bir kere. Gözlerimi kaçırdım ben de.

"Zeki, güzel, fedakâr ve mantıklı kadınları herkes sever," diye devam etti. Tarif ettiği kadın ben mi oluyordum? "Ben de makul bir adam değilim her zaman."

Bir şey diyemedim. Şu ana kadar bana gösterdikleri gerçekse Aral sevilecek biriydi. Sevilesi biriydi. Anlayışlıydı, sakindi, mantıklı, fedakâr ve ince düşünceliydi. Ben ayarlarıyla oynamadığım sürece makul biriydi gayet.

"Aldatmak eylem gerektirmez ayrıca," dediğin de ona baktım. Sol elinin iki parmağını şakağıma yasladı. "Hatırla. Kimi zihninde yaşatıyorsan onun esirisin."

Gözlerine baktım. Gözleri içinde olduğumuz gece gibiydi. Karanlıktı ama korkunç değildi. Aksine ben bu kadar sakin bir karanlık görmemiştim hiç.

"Ne yaşıyorsan orada, onun eserisin," diye mırıldandım, siyah gözlerinin içine çekiliyormuşum gibi hissederken.

Kafasını salladı hafifçe. "Ve sen çok güzelsin." Kalbim bilmediği yollarda düştü, dizleri kanadı. Yazık bana. "Kafanın içi savaş yeri ve sorumlusu değil mağduru olduğun halde kendi savaşını vermişsin."

Yutkundum. Güzel miydim ben gerçekten? Bu halimle bile mi? Bu karakterimle bile mi? Ona söylediklerime, ona yaptıklarıma rağmen mi? Göz göre göre mi?

Yutkundum. Önüme döndüm tamamen. Adımlarımıza verdim dikkatimi. Derin bir nefes aldım. Burnumu çektim alışkanlıkla.

"Sen de öylesin," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Çenesine baktım, "Haksız savaşına rağmen."

Yutkunduğunu gördüm. İkimiz de sustuk zira Manolya'nın önüne gelmiştik çoktan. Birlikte Merdivenleri çıkıp içeri girdik. Sıcak hava gerilen bedenimi gevşetti bir nebze de olsa. Aral beni masaya yönlendirdi doğrudan.

Masaya döndüğümüzde Tarık da masadaydı. Üçünün de bakışları bize döndü. Hiçbir şey sormadı ya da söylemediler sanki yokluğumuzun bile farkında değillerdi. Şahin'in gözleri bir süre yüzümde gezindi. Soğuktan kızarmıştım muhtemelen ve içinden mandalina diye geçirdiğine emindim. Sonra keyifli bir gülümsemeyle parmağını uzattı ve Aral ile beni gösterdi.

"Bugün de uyumlu giyinmişsiniz."

Gözlerim bir anlığına Aral'a çevrildiğinde onunkiler de bana çevrilmişti. Aral baştan aşağı siyahtı, bense geniş yüksek boğazlı krem rengi bir kazak, krem rengi bol paçalı bir pantolon giymiştim. Siyah beyaz duruyorduk. Uyumlu sayılırdık gerçekten.

Tarık'ı gülümsetti Şahin'in söylediği. "Haberleri bile yok," deyip güldü sonra.

Aral bir şey demeyip sandalyemi çekti sadece oturmam için. Teşekkür ederek oturdum sandalyeye. Kendisi de yanıma otururken Tarık üşüdüğümüzü anlamış olacak ki masadaki çayları yenilettirmişti hemen.

Sıcak ince belli cam bardağa sağ elimin parmaklarımı sardım. Şahin ben yokken yer değiştirmiş, artık karşımda oturuyordu. Aral, Tarık ve Mehmet Ali sohbet etmeye başlamışlardı ama Şahin'in tüm ilgisi telefonundaydı. Ciddi bir yüz ifadesi vardı. Küfrettiğini işittim, sonra telefonunu kulağına yasladığı gibi masadan kalktı ve kabanını da alıp Tarık'ın omzuna vurup çıkışa doğru ilerledi bir anda. Mehmet Ali, Şahin'in yaptıklarını tekrar ederek dışarı çıktığında gerildim istemsizce.

Bakışlarım Aral'a çevrildiğinde ona baktığımı hissetmiş gibi bana Tarık'la konuşmasına devam ederken bana göz kırpmış ardından tekrar Tarık'a dönerken sağ elini masanın üzerindeki sol elim üzerine koyup okşamıştı sakince. Tüm gerginliğim bir göz kırpışa bir dokunuşa omuzlarım üzerinden sıyrılarak uzaklaşmıştı. Aral sakin görünüyordu

ya da ben gerilmeyeyim diye öyle görünüyordu. Bilmiyordum ama ne olduğunu merak ediyordum.

Sol kolundaki saate baktı Aral. "Biz kalkalım artık," dedi Tarık'a. "Uğrayacağımız birkaç yer var."

Kamera kayıtlarına bakacağımız aklımdan çıkmıştı bu ana kadar. Daha gün bitmemişti. Günümüz asla bitmiyordu. Yapılacak bir sürü işimiz vardı. Çayımı çabucak bitirdiğim sırada Aral da çayını bitirdi ve hep birlikte kalktık masadan. Aral, montumu giyerken yardım etti bana. Sonra kendi ceketini ve üzerine kabanını giydi. Baştan aşağı siyahtı hâlâ, kabanı yere kadar uzanıyordu bu sefer. Resmiyetini yüzüne dökülen ipeksi düz saçları asileştirmişti. Tutmam için bana elini uzattığında masanın üzerindeki telefonumu cebime atıp sol elimi uzattım ve sağ elini tuttum. Parmaklarımız birbirine dolandı.

Tarık, Aral'ın hesap ödemesine izin vermediğinde Aral bahşiş bıraktı.

"Mabadın cayır cayır yansın," dedi Tarık Aral'a, bahşiş kutunun yanına sol dirseğini yaslarken. İki çocuğuyla ortada kalmış gibi bir ifade vardı yüzünde kutuya bakarken. "Kaç yüzlük sıkıştırdın üç wafflea anasını satayım?"

"Senin de senin de," demişti Aral da ona ve koluna pat patlamıştı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz kardeşim," deyip gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedi. "Görüşürüz Lina."

"Görüşürüz," dedim içten bir gülümsemeyle baktım ona.

Endişeliydim Şahin ve Mehmet Ali'nin nereye gittiklerini bilmediğim için ama gülümsemeyi başarmıştım. Aral'la on beş dakika girdiğimiz kapıdan geri çıktık.

"Bir sorun mu var?" diye sordum Aral'a caddeden aşağı yürürken.

"Bir şey yakaladı," dedi Aral. Kaşları çatıktı hafiften.

Asaf'la mı ilgiliydi bu yoksa babamla mı ilgili?

"Kimle ilgili?"

Kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp baş parmağıyla açtı ve dudaklarıyla bir dal çıkardı içinden. Sağ eli benim elimi tutmakla meşguldü yalnızca ama elimi bırakma gereği duymadı. Paketi cebine kaldırıp çakmağıyla sigarasını tutuşturdu.

"O kansızla ilgilidir umarım," dedi.

On üç dakika istemişti Mehmet Ali'den. Gerçekten ona zarar vermeyi mi düşünüyordu? Benim yüzümden. Benim için. On üç dakikası için.

"Yiğit biliyor mu bunları?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Neleri?"

Çatladığı için sızlayan dudaklarımı ıslattım. Aral, onun Asaf'ı şahsi olarak aradığını bildiğimi bilmiyordu.

"Nasıl buldun beni bilmiyorum. Anlatmadın hiç."

Sigarasından derin bir nefes aldı. Hatırlamak istemiyor gibiydi. "Zor olan seni bulmak değildi Lina," dedi gözlerime bakarken. "Zor olan seni oradan sen zarar görmeden çıkarabilmekti."

Aral birini bulmak isterse bulabileceğini söylemişti o gün ve söylediği gibi zor olmamıştı bu demek ki. Fakat eniştesini dahil etmek zorunda kalmıştı benim için. Asaf yatırımcıların katılacağını söylemişti ve eniştesinin yatırımcılıkla ilgilendiğini biliyordum, Güneş abla söylemişti. Alpaslan Bey yatırımcı olarak davete katılmış, beni gözetmiş olmalıydı.

"Alpaslan abiyi İstanbul'a getirmek durumunda kaldık ve bu biraz uğraştırdı bizi. Davete katıldı doğrudan ama içerisiyle iletişimde kalmak imkânsızdı çünkü sinyal kesici kullanılıyordu binada. Yiğit'in haberi vardı her şeyden, o yönetti operasyonu ama polis baskınından haberdar olmaları çok kolay oldu. Kargaşa çıktı, her şey birbirine girdi ve bizim Alpaslan abiyle hiçbir iletişimimiz yoktu."

Sigarasından derin bir nefes daha aldı önüne bakarken. "Kendim de halledebilirdim. Kendi yöntemim olmazdı ama seni avuçlarını kesmeden önce kurtarabilirdim. O on üç dakikayı yaşamayabilirdim."

Çakırca olmaktan bahsediyordu. Kime geç kaldıysa, onun acısı ve tekrar yaşanacak korkusu ona en nefret ettiği adam olmayı bile düşündürtmüştü. İçimde yine ona sarılmak isteği doğdu.

"Belki," diye mırıldandım. "Belki de daha kötüsü olurdu."

Gözlerime baktı. Ben de onun gözlerine baktım. "Geçmişin ihtimalleriyle savaşma Aral. Ben buradayım ve düşündüğü gibi bir şey olmadı, bir şeyim yok, iyiyim. Çakırca olmuş olsaydın değmeyecekti."

Bir şey demedi ama değeceğini düşündüğünü anladım. Sigarasını içmeye devam etti sessizce.

"Eğer onu bulursan ne yapacaksın?"

Derin bir nefes aldı sigarasından. Sigara içerken böyle güzel görünmesi hiç iyi değildi. Özendirirdi kendine çocukları.

"Cevabım hoşuna gitmezse Yiğit'e mi ispiyonlayacaksın beni?" dedi bana alaylı bir gülümsemeyle bakıp. Alaylı bakıyordu ama öfkesini görebiliyordum gözlerinde.

"Yapmak zorunda bırakacak mısın beni?" Yapardım çünkü gerekirse.

"Öfkemin sana zarar vermeyeceğine söz vermiştim daha önce." O öfkeli bir adamdı. Haklı sebepleri de vardı ama gözlerindeki o ateş onu da yakacaksa ne anlamı vardı? *Yanmasın.*

"Peki kendine?" dedim dik dik gözlerine bakarken.

Gözlerime bakarak sigarasından bir nefes daha aldı ve sigarayı başını çevirip başak bir yöne üfledi. Daha sonra bana çevirdi yine siyah gözlerini.

"Hatırlıyor musun doğrularımızdan bahsetmiştik."

Hatırlıyordum elbette. Adli tıp kurumunda ona delil karartabilir mi diye imada bulunmuştum. Bugün de ona bunu ima ettiğimi sanmıştı. Yüzüm asıldı biraz. Beni hatalarımdan mı vuracaktı hep? Üzgündüm işte.

"Yiğit'in şu an işi başından aşkın. Senin hatırladıkların, babanın durumu ve Yiğit'in sorularına arkasına dönemeyişi başına iş açıyor. Hani dedin ya bana niye bizi sorgulamıyorlar o zaman diye? Yiğit de bunu merak ediyor mesela. O kadar karışık ki olay Lina, arap saçına döndü her şey ve Yiğit her şeyi yolu yordamıyla ayırması gerek. Düğümleri tek tek usulüne uygun kesmesi gerek. Gerekli olsun ya da olmasın kesemez."

Yutkundum. "Ama sen kesebilirsin?"

"Ben adli tıpçıyım. İsteyeceğim en son şey arkamda kendi olay yerimi bırakmak olur."

"Ama?" dedim devamı olduğuna adım gibi emin olarak.

"Ama yeri geldiğinde o düğümü keser, kendi bağımı kendim çözerim ve bunu yaparken seninle çekişmem, senden ayrı düşmem. Uygun mu bu senin için?"

Başı belaya girmeyecekse Asaf'ı kendi yöntemleriyle bulmasında ya da belli ölçü de ona zarar vermesinde bir sakınca yoktu benim için ve eğer benim doğrularımı dikkate alacaksa, benimle çekişmeyecek

yanımda duracaksa başını belaya sokmayacağı anlamına geliyordu. Yeterince adil göründü.

"Uygun," diye onayladım onu.

Memnun bir ifade oldu yüzünde. "Güzel."

Ardından biten sigarasını çöpe atıp telefonunu çıkardı ve birini aradı. Caddeden aşağı inip sağa döndük.

"Neredesin?" diye sordu Aral karşı tarafa.

Ücretli otoparka girdiğimizde Aral bizi arabasına yönlendirmişti doğrudan. Kaşlarının çatıldığını gördüm, duydukları hoşuna mı gitmemişti. Gerilmeme sebep oldu bu görüntüsü. Şahin'in arabası da yoktu otoparkta. Bir yere gitmişlerdi Mehmet Ali'yle.

Aral elimi bırakıp binmem için kapıyı açtığı sırada göz göze geldik. Kolunun altından geçip koltuğa oturduğum sırada kapıyı yaşça kapatıp arabanın etrafından dolandı. Dikkatle dinliyordu karşı tarafı. Kimle konuşuyordu merak etmiştim. Ne oluyordu? Ben de duymak istiyordum.

Aral kendi koltuğuna geçip start tuşuna basarak arabayı çalıştırdı ve "Kürşat yeterli olur," dedi.

Kürşat kimdi ve neye yeterliydi hiçbir fikrim yoktu. Öylece onu izliyordum ve Aral bana hiç bakmıyordu. Arabayı otoparktan çıkarırken karşı tarafı dinledi bir süre.

"Tamam Lina'yı bırakıp geliyorum ben de," dediğinden kaşlarım çatıldı bu sefer.

Telefonu kapatıp iki koltuğun arasındaki bardaklıkların olduğu kısa bıraktığında kaşlarım çatık bir şekilde onu izliyordum.

"Ne oluyor?" diye sordum merakla.

Aral sol eliyle çenesine ve dudaklarına dokundu. "Asaf'ın her Cuma gittiği mekân vardı ya hani?"

Kafamı salladım onu onaylayarak. Asaf'la ilgili bir şey mi bulmuşlardı.

"Mekânın sahibiyle aralarının çok iyi olduğunu fark etmiş Şahin. Muhabbetleri kulüpte de kalmıyormuş, mekân sahibinin eğlence merkezine uğruyormuş arada. Şahin kamera kayıtlarında tanıyınca adamı takibe almıştı. Mehmet Ali'ye göre o da Asaf'ı arıyor, o yüzden ne gibi bir ilişkileri olduğunu çözmeye çalışıyorduk. Her neyse. Bu adam normalde mekanına cuma geceleri gidiyorken bu hafta bu gece

gitmeyi tercih etmiş. Cuma günü misafir bekliyor herhalde," dedi kaşları çatık çatık bakarken.

O misafir Aral Çakırca'ydı belli ki. O mekâna yarın gitmeyi ve konuşmayı planlıyorlardı ama adam yarın orada olmayacaktı. Adam onların Cuma geleceğini tahmin etmişti ama Şahin de onun bunu tahmin edeceğini tahmin etmiş gibiydi ve bu bas baya iyi niyet göstergesi değildi. Bir şey saklıyor ya da biliyor olabilirdi. Aral da tam olarak bu yüzden sinirliydi, Asaf'la ilgili her şey öfkelendiriyordu onu. Dün elini ateşe tutmuştu. Asaf'ı görse ona neler yapardı?

"Seni eve bırakacağım. Kamera kayıtlarını yarın izleriz."

"Ben de geleceğim," dedim net ama sakin bir sesle ona karşı çıkarak.

Gözlerini bir anlığına bana çevirip kızgın bir bakış attı ve önüne dönerken kafasını iki yana salladı. "Gelmiyorsun."

"Geliyorum," dedim ben de inada bindirerek.

Mekân dedikleri yer kulüp gibi bir yerdi ve İstanbul'un göbeğindeydi. Gitmemem için hiçbir sebep yoktu ama gitmem için bir sürü sebep vardı. Her şeyi bilmek, kendim görmek, bir işe yaramak istiyordum. Ayrıca Aral'ın kendisini yakmasına da engel olmak. Çünkü ne kadar öfkem zarar vermez dese de dün eline ateş tuttuğunu gördükten sonra gözümle görsem inanmazdım.

Sabır diler gibi derin bir nefes aldı. Yutkundu, alt dudağını ağzının içine yuvarladı. Sakinleşiyordu şu an. Sakinleşsindi, işime gelirdi. Boğazını temizledi sonra. Bana çevirdi bakışlarını. Yumuşamıştı bakışları. Yemezlerdi.

"Lina," dedi gözlerime bakarak.

Daha önce adımı onlarca kez söylemişti ama hiç bu kadar dikkat etmemiştim. İsmimi telaffuz edişi özenliydi. Her kelimeyi tane tane konuşuyordu normalde de ama yalnızca ismimi söyleyişi bile güzeldi.

"Hım?" diye mırıldandım.

"Sen bir kere beni dinlemeyecek misin?"

"Mantıklı açıklama yaparsan ikna olurum," dedim ben de omuz silkip. "Babamın kim olduğunu biliyordun ama söyleyemezdim Lina dedin. İkna oldum. Olmadım mı?"

Sol eliyle alnını ovdu. "Ameliyat oldun iki gün önce. Kas yırtıkların var."

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Necmi Bey'e teşekkürler. Gayet iyiyim şu an."

"Ben değilim ama," dedi o da. "Sen yanımda olursan aklım sende kalacak. Bırak ben halledeyim, sen git uzan biraz. Belin için de iyi değil bu."

"Yumuşatmaya çalışma beni. Yemezler," dedim huysuz bir ifadeyle. Vicdanıma oynuyordu resmen bilerek.

Kafasını iki yana salladı. "Gelmiyorsun, o kadar. Seni eve bırakacağım, sakin bir şekilde dinleneceksin. Ben de işleri halledip geleceğim. O zamana kadar uyumamış olursan yanına gelirim konuşuruz, sabaha kadar her şeyi anlatırım sana. Hatta Şahin'e söylerim vlog çeker sana çok istiyorsan ama sen gelmiyorsun."

Benim yerime karar vermesi beni sinirlendirdi. "Geliyorum Aral, benim yerime karar veremezsin. Sürme boşuna arabayı eve doğru."

"Lina," diye uyardı beni sinirleniyormuş gibi.

"Bu senin değil benim meselem," dedim profiline bakarak. "Benim babamın başıma açtığı bir dert Asaf. Senin derdin değil, benim derdim. Sen derdimin peşinde gezerken ben evde ayaklarımı uzatıp bekleyecek miyim yani?"

Aral sert bakışlarını yüzüme çevirdi, kızmıştı söylediklerime. "Oturup dert mi bölüşelim seninle?"

Kaşlarımı çattım ama bir şey demedim. Gözlerime bakmaya devam etti.

"Senin derdin, benim de derdim," dedi bana kızarak. "Senin akan kanım benim de kanım. Senin avuçlarındaki her dikiş benim tenimde bir iz Lina."

Yutkunamadım. Boğazıma otuz iki yumru oturdu. Avuç içlerim sızladı. Öfkeliydi işte. Deli gibi öfkeliydi. Ateşe dokunacak kadar, Çakırca olmayı düşünebilecek kadar öfkeliydi. Benim yüzümden. Nasıl bensiz gitmesine göz yumacaktım? Ya başına bir şey gelirse? Ya tuzaksa?

"Ben de geleceğim," diye ayak diredim ama gür değildi artık sesim. Bana tuhaf şeyler yapıyordu bu adam. Hiç hoş değildi.

"Tamam," dedi önüne dönerken pes ederek. "Sen ne istiyorsan öyle olsun."

O ne demekti? Ben sanki böyle yaşamayı mı istiyordum? Yüzümü asarak önüme döndüm. Hani çekişmeyecektik? Hani benim doğrularıma paralel duracaktı? O zarar görmeyecekse ben de

görmezdim. Aklının ben de kalmasına gerek yoktu ki. Benim de elim armut toplamıyordu.

Aral'ın ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. Kırmış mıydım onu? Neden kırılmıştı ki? Aslında kötü bir şey söylememiştim. Gözlerimi profilinde gezdirdim üzgün bir ifadeyle.

"Yine mi yanlış konuştum?" diye sordum o hâlâ eve sürerken.

Tamam demişti ama eve gidiyorduk şu an.

"Dertleri pay edeceksen işimiz var," dedi kızgın bir sesle. "Bir derdim olsa, sana gelemem ben, kendi derdinle kendin ilgilen diyeceksin bana belli ki."

"Demem," diye karşı çıktım.

Gözlerini bana çevirdi. "Beni karıştırıyor musun işine ama?"

Önüme döndüm. Dizlerimi kendime çekerek oturmak istiyordum tam şu an da. Gözlerimi ellerime çevirdim. Tırnaklarımı soymuştum hep.

"Karıştırmamak değil bu," dedim ona katılmayarak. "Üstüne yıkmış olmak istemiyorum sadece." Orman yolunu yarılmıştık bile çoktan. "Ben de bir şeyler yapmak istiyorum çünkü her şey bir şekilde bana bağlandı. Oturup senin çözmeni beklemek istemiyorum."

Sıkıntıyla bir nefes verdiğini işittim. "Oturmuyorsun ki zaten Lina. Bir şeyleri çözemeye çalışıyorsun." Elini uzatıp alnıma dokundu. "Burası bir an bile durmuyor. Kendini günde kaç kez sorguya çekiyor, idam masasına yürüyorsun kim bilir?"

Elini çektiğinde ona baktım. O da kafasını çevirip bana baktı.

"Sen yapabildiklerini yap ben de kendi yapabildiklerimi yapayım olmaz mı?" Beni yine gitmeyeyim diye ikna etmeye çalışıyordu.

Kafamı salladım. "Olur." O da kafasını salladığında ekledim. "Ama ben de yanında durayım."

Cümlem sinirleri bozulmuş gibi bir gülümsemeye sebep oldu yüzünde. "Tamam," dedi ikna olarak. "Tamam yanımda dur." Kafasını iki yana salladı onaylamaz bir ifadeyle. "Senden korkulur."

Gülümsedim istemsizce. "Neyse ki senin tarafındayım."

Gülümsedi o da. "Neyse ki."

Gülümsemesini izledim. Aramızın hemen düzeliyor olması iyi bir şeydi. Uzun süre dargın olmak yıpratıyordu beni. Bugün fark etmiştim bunu. Aral ile dargın olduğumda çok daha kötü bir ruh haline

bürünmüştüm ve düşünebildiğim tek şey söyledikleri olmuştu. Ama şimdi gülümseyebilmiştim.

"Niye eve gidiyoruz?" diye sordum dayanamayarak. "Yoksa beni arabadan atıp yoluna devam mı edeceksin?"

Kaşları çatıldı. "Film çekmiyoruz, ikna ol artık."

Dudaklarım kapalı bir gülümseme yayıldı yüzüme. Kar epey yağmıştı. Beni arabadan atsa kara gömülürdüm canım bile yanmazdı. Mümkündü bence.

"Deniz'i alacağız," deyip bana çevirdi gözlerini. "Bir de sen üzerini değiştirirsen iyi olacak."

Aral'ın bir yere giderken özellikle yanına Deniz'i almasının sebebi onun da gerçek bir Çakırca olması mıydı yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama bunu ona soramazdım. Ekin'le ne konuştuğumuzu bile anlatmamıştım ona ve anlatmayı da düşünmüyordum. Kendisi anlatsın istiyordum çünkü yarasına dokunmak istemiyordum. O bana yarasını açsın istiyordum.

"Yanımdaki kıyafetlerimin hepsi böyle ama," dedim onu izlerken. "Bavulumda birkaç elbisem vardı ama bavulum Şahin'in arabasında kaldı."

Kaşları çatıldı biraz. "Ablam verir sana bir şeyler," dedi ama bu pek hoşuna gitmemişti. "Hava soğuk."

Kaşlarım çatıldı anlamayarak. Kar yağıyordu farkındaydım soğuk olduğunun. "Anlamadım?"

"Hava soğuk ya hani," dedi tane tane. "Elbiseyi ona göre bir şey seçersiniz."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sakın bana yanımdaki kadın açık saçık giymesin modunda biri olduğunu söyleme."

Kaşları çatıldı. "Ya söylersem?"

"Söyleme yine de sen," dedim profilini izlerken. "Yirmi üç yaşıma geldim neredeyse, ben karar veririm ne giyineceğime."

Kafasını salladı onaylayarak. "Ne giyineceğine karışamayacağımın farkındayım," dediği sırada eve gelmiştik. "Ama güzel olacağım diye de üşüme yani."

Kıkırdadım elimde olmadan. Pek hoşlanmıyordu açıkça, karışmayacağının da farkında olduğundan havayı bahane ediyordu.

Aral Çakırca'nın görüntüsüne rağmen sevimli bir tarafı vardı ve inkâr edilemezdi.

"Bakarız artık," dedim alaylı bir gülümsemeyle.

"Bak bakalım," diye onayladı beni.

Arabayı bahçeye park ettiğinde arabadan indim. Birlikte Çakırcaların evine geçtik hızlıca. Aral, Güneş ablaya durumu açıklayıp beni Güneş ablanın ellerine bıraktıktan sonra Deniz'le birlikte arak bahçeye çıktıklarını gördüm.

Güneş abla başına dünyanın en iyi olayı gelmiş gibi beni heyecanla yatak odasına götürmüştü.

"Benden zayıfsın sen," derken parmaklarını elbiseleri arasına gezdirirken. "Saten ya da dökümlü bir şey seçmemiz lazım yoksa pot duracak üzerinde."

Aral'ın neden ablasının bana bir şeyler ayarlayabileceğini söylerken kaşlarının çatıldığını anlayabiliyordum. Güneş Çakırca modaya yön veren kadınlardandı ve onlarca elbisesi vardı. Kendi evinde ne kadar vardı tahmin bile edemiyordum. Elbiseleri iddialı parçalardı. Derin yırtmaçları ya da güzel kesimleri olan güzel parçalardı. Liseye giderken görseydim bu elbiseleri aklım başımdan giderdi, hepsini denemek için heveslenirdim muhtemelen.

"Bu elbise dökümlü olduğu için beline bol gelse bile sorun olmayacaktır," derken lacivert bir saten elbiseyi çıkardı ve üzerime tuttu. Özellikle lacivert rengini seçmiş gibiydi.

"Dene bakalım," dedi heyecanla gülümseyerek. "Belinden ötürü topuklu ayakkabı değil uzun çizme ile tamamlarız."

Onayladım onu yalnızca. Üzerimi banyoda çıkarıp bir süre sutyenimle bakıştım. Ardından kollarının askısını çıkardım. Elbisenin sırtından dolayı sutyenimin gözükeceğinden endişeliydim ama elbiseyi giyince endişemin yersiz olduğunu görmüştüm. Fermuar kolumun altında kaldığından kendi başıma giyebilmiştim ve bana biraz büyük olsa da Güneş ablanın da dediği gibi dökümlü yapısı nedeniyle sırıtmıyordu. Güzel bir elbiseydi ama normalde giyip gidebileceğim bir yer olmadığından param olsa bile almayacağım bir elbiseydi.

Dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu, yanlarında ipleri vardı, istenirse biraz daha kısaltılabiliyordu o ipler sayesinde ama gerek duyduğum bir şey değildi bu.

Banyodan çıktığımda Güneş abla makyaj masasının önünde beni bekliyordu.

"On dakikamız var sanırım. Aral kapımıza dayanabilir."

Gülümsedim bu söylediğine. Dayanmaz, geç kaldığımı iddia ederek beni burada bırakıp giderdi bence.

Önündeki sandalyeye oturdum. Masanın üzerinde lensleri görünce ona baktım.

"Aral gönderdi," diye açıkladı gözlüklerimi yüzümden çıkarırken.

Anladım der gibi kafamı salladım. Güneş abla gözlüklerimi çıkarıp çabucak yalnızca yüzümü renklendirecek bir makyaj yaptı. Saçlarımın önünde hafif bir maşa yaptı ve lenslerimi taktıktan sonra kendime aynada baktığımda aklımda Aral'ın söyledikleri canlandı. Birbirinden farklı sanki demişti benim için. Aynaya baktığım kişi de benden farklı biriydi sanki.

"Zaten güzelsin ama şu anki çekiciliğini hiçe de sayamayız hani," dedi gülen bir sesle Güneş abla.

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak. İltifat karşılamayı hiç beceremiyordum.

Güneş abla soyulan ojelerimi hemen bu sabah süremediği için içinde kalan lacivert ojelerle tazeledi. Ayakkabı numaramız aynıydı, onun uzun çizmeleri tam olmuştu. Üzerime de dizlerim altına kadar inen bir kaban, siyah, gümüş zincir kulpu olan çanta vermişti. Kabanı giyip kuşağını bağladım, çantaya telefonumu attım ve hazırdım.

Merdivenlerde Deniz'le karşılaştık. Geldiğimizde eşofman giyiyordu ama şimdi oldukça resmi giyinmişti. Bana bakıp sonra ablasına baktı. Şüpheliydi bakışları. Ablasını iyi tanıyordu.

"Abimin başını yakmış gibisin," dedi gamzesi gözükecek şekilde gülümserken.

Deniz öyle deyince yüzümde ısındı. Neden yaksındı ki Aral'ın başı? Onun kimseye ihtiyacı yoktu yanmak için. Kendisi başarıyordu gayet.

Merdivenleri yan yana inerken Deniz bana baktı dikkatle. "Nasıl ikna ettin abimi?"

Omuz silktim hafifçe. "Israr ettim."

Yüzünde bir gülümseme oldu. "Israr ettin ve Aral Çakırca ısrarına boyun eğdi?"

Kafamı salladım yavaşça. Aral'ın kardeşleri üzerinde nasıl bir etkisi vardı ya da onlar için nasıl bir adamdı emin değildim ama Aral o

otoriteyi bana karşı kullanamıyordu. Ya da kullanmıyordu. Emin değildim. Belki de ben canından bezdiriyordum onu o da benimle uğraşmak istemiyordu. Bu da bir seçenekti.

Deniz'le dışarı çıktık. Aral arabasının yanındaydı. Sigara içiyordu ve telefonda konuşuyordu. Üzerini değiştirmemişti. Gözleri bana çevrildi. Yüzümü inceledi. Gözlüklerim yoktu artık, onun aldığı lensleri takmıştım. Sabah söylediğimi yutmuştum.

"Geliyoruz biz de," dedi telefondaki kişiye. "Düşmanca bir tavır takınmaya gerek yok. Bizim işimiz onunla değil. Mehmet Ali'nin dediği gibi çıkarsa da işimize gelir."

Deniz kendi arabasına ilerlerken Aral arabasının kapısını açtı binmem için daha sonra telefonu kapattı ve Deniz'e baktı.

"Konum attı mı Şahin sana?" diye sordu Deniz kendi arabasına ilerlerken.

"Attı, attı," diye onayladı abisini. "Arkandayım."

Kafasını salladı Aral ve bana çevirdi gözlerini. Yüzüme baktı birkaç saniye. Dudaklarını ıslattı, bir şey söylemedi. Söylemek istedi ama yuttu daha doğrusu. Sonra kapımı kapattı.

Yol boyunca Aral kafasındaki senaryolardan bahsetti. Kafasında kaç ihtimal vardı emin değildim ama hepsine karşın benim yapmam gerekeni anlatıyordu bana tane tane. Gerçekten aklı bende kalacak gibi duruyordu ama şikayetçi değildim gittiğim için. Plana göre mekâna girdiğimiz an mekân sahibinin Aral ve Deniz Çakırca'dan haberi olacaktı. Eğer Aral'dan bir çekincesi yoksa masamıza uğrayacaktı adam. Fakat uğramazsa çekincesi olduğu yönünde yorumlayacaktı Aral bunu. Aral'ı geren kısım buydu. Çünkü bir arbede çıkarsa benim için endişeliydi. Konuşmak isteyecekti, muhtemelen odasına gidecekti ve yanında Şahin ile Mehmet Ali'yi götürecekti. Ben, Deniz'in yanından ayrılmayacaktım. Bir de Kürşat olacaktı yanımızda. Anladığım kadarıyla o da özel korumaydı.

Mekânın önünde durduğumuzda cadde üzerinde duran bir anda dört araba olmuştuk. Arka arkaya dizilmiştik. Aral'ın bakışları bile değişmişti sanki. Çakırca diye geçirdim içimden.

İki görevli kapılarımızın yanında durdular. Kapımı açan adama teşekkür edip aşağı indim. Aral da indi ve arabasını valeye bıraktı. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldi elini uzattı bana. Uzattığı elini tuttum, parmaklarımız birbirine dolandı. Deniz, Şahin ve

tanımadığım bir adam da arabalarını valeye teslim ederek yanımıza ilerlediler. Mehmet Ali yoktu ortalıkta.

Tanımadığım adam 1.90 boylarında, geniş omuzlu bir adamdı. Yirmilerinin sonu, otuzların başındaydı en fazla. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Başıyla selam vermişti Aral ve Deniz'e. Şahin'e çevirdiğimde gözlerimi bana gülümsedi hafifçe.

Birlikte mekâna doğru ilerlediğimizde gözlerimi girişin gezdirdim. Güzel bir görüntüsü vardı, Fransız mimarisini anımsatıyordu. Giriş mor kırmızı ışıklarla ışıklandırılmışlardı ve tabelasına yansıyordu. *Corse.*

Neden bilmiyorum ama bu isim bana tanıdık geldi. Daha önce duyduğum bir isim değildi ama sanki bir yerde okumuş gibi geliyordu. Kaşlarım çatıldı hafifçe. Nerede görmüştüm?

Girişe yaklaştığımızda kapıdaki güvenliklerin bariz bir şekilde gerildiklerini fark ettim. Sopa yutmuş gibi dikleştirmişlerdi bellerini. Öylece yanlarından geçerek girdik içeri. Lobiye benzer alana yüksek sesli müzik sirayet ediyordu ve lok bir ışık hakimdi.

Girişteki görevliler kabanlarımızı almak için hareketlendiklerinde kabanımın kuşağını açtım. Görevli kadın omuzlarımdan kabanı aldığında Aral'la gözlerimiz çakıştı. Elbiseme bakarken kaşları çatıldı hafifçe. Kabandan ötürü ne giydiğim konusunda hiçbir fikri yoktu ama böyle bir elbise de beklemiyordu. Tane tane üşümeyeceğim bir şey giymemi söylemişti çünkü ve Güneş ablanın bana giydiği elbise bunun tam tersiydi. Askılı, mini saten bir elbise giyiyordum.

Aral diliyle alt dudağını ıslattı. "Yaktın beni abla," diye söylendiğini duydum kendi kendine.

Deniz de aynısını söylemişti. Başını yakmamdan kastı neydi? Erkeklerin bana asılacağını mı kastetmişti yoksa Aral'ın kıskanacağını mı? Kıskanç birine benzemiyordu hiç. Başına iş açacağımdan endişeli gibiydi daha çok.

Omzuma çantamı astım ve ellerimiz tekrar buluştu. Hep birlikte arkasında yüksek sesli müziği zapt eden iki kanatlı, kapitoneli kapıya ilerledik. İki görevli kapıları açtı ve yüksek ses kulaklarımıza dolarken sıcak bir hava dalgası ulaşmıştı tenime. Beklediğim gibi bir yer değildi. Herkes kendi halindeydi, duvarlar koyu renklerdi, bordo ve kırmızı ağırlıklıydı. Göz yormayan loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Müzik baş ağrıtmıyordu ama yüksekti. Gözlerin üzerimize çevrildiğini

hissedebiliyordum. Deniz ve Aral'ın ortasındaydım. Şahin, Aral'ın solunda, tanımadığım adam da Deniz'in sağındaydı. Tam ortalarındaydım ve sanki bir şey olsa hepsi beni korumak için önüme geçeceklermiş gibi hissediyordum. Hepsi siyah giyiyordu. Panterlerin arasında kalan turuncu bir kedi gibiydim. Ya da bir *aslan.*

Duvar kenarındaki masalardan birine geçtik. Otururken ellerimiz ayrılmıştı. Alçak koltuklara oturduk. Herkes oturduğunda Aral saatini kontrol etti ve masadan hiç kimseden tek bir işaret olmamasına rağmen masa donatılmaya başladı bir anda. Bu mekâna özel bir durum muydu yoksa Çakırcalara mı özeldi emin değildim. Masadan çıt çıkmıyordu o an.

Aral "Kürşat," diye seslendiğinde tanımadığım ama koruma olduğunu düşündüğüm adam tüm dikkatini Aral'a verdi. Yüzünde sarsılmaz bir ciddiyet vardı. "Buyur abi," dedi Aral'a.

"Biz gittiğimizde sen Lina ve Deniz'le kalacaksın."

"Biliyorum abi," diye onayladı Kürşat onu.

"Göz seviyesine güncellemeyelim durumu," dedi Aral ciddiyetle.

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kürşat kafasını salladı. "Tamam abi," diye onayladı onu. "Gözün arkada kalmasın."

Aral dudakların dokundu. "Kalır muhtemelen."

"Anlamadım abi," dedi Kürşat.

Niye sürekli Aral'a abi diyordu? Aral'dan küçük gibi durmuyordu hiç. Saygıdan mı ötürüydü, otoriteden mi ondan da emin değildim.

"Boş ver kardeşim sen onu," dedi Şahin. "Arpacık çıkmadan halledelim de."

Neyden bahsediyorlardı? Meraklı gözlerimi Aral'a çevirdiğimde o da bana baktı. Yüzlerimiz yakın olduğundan verdiği nefesteki karanfil kokusu burnuma dolduğunda bu kokuyu özlediğimi fark etmek mideme bir yumruk yemişim hissi uyandırdı. Kaşlarım çatıldı hafifçe. Aral bana neden kaşlarımı çattığımı soracaktı muhtemelen ama masaya yaklaşan kişileri fark ettik ikimiz de bakışlarımız aynı anda karşımıza döndü.

Otuzlarının başında bir adamdı bize doğru ilerleyen. Çalışanlar ona başıyla selam verdiler. Mekânın sahibi dediği adam o olmalıydı ve Aral'ın ilk ihtimali gerçekleşmişti. Masamıza gelmişti. Şaşırtmaca olabilirdi ama Aral'ın her ihtimali düşündüğünü biliyordum.

Adamın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Kimleri görüyorum?" dedi Aral'a bakarken. Aral'ın tanınıyor olmasına şaşırmazdım artık. Bana bir sürü kişi tarafından tanınabileceğini söylemişti daha önce.

"Hoş geldiniz," deyip Aral'a, Deniz'e, Şahin'e ve Kürşat'a bakıp ardından doğrudan bana baktı.

Yüzüme o kadar dikkatli baktı ki beni tanıyormuş hissi oluşturdu bende. Ben de dik dik ona baktım. Mavi gözleri, koyu kahve saçları vardı. Uzun boyluydu, pahalı bir takım giyiyordu. Kendinden emin bir duruşu vardı.

"Bu ziyaretini neye borçluyum?" deyip Aral'a dikti gözlerini sonra.

Aral ayağa kalktığında gözlerim ona çevrildi.

"Aptala yatmasan mı Pars?"

Aral'ın sesi onu tanıyormuş gibi çıktığında kaşlarım çatıldı hafifçe. Ama tanısa bana söylerdi. Ya da önemli bir detay olmadığını mı düşünmüştü?

"Olur," dedi Pars gülümseyerek. "Odama geçelim mi?"

Aral kafasını sallayarak onayladı onu. Şahin ayaklanırken, Aral ceketini çıkarıp üzerime eğildi hafifçe ve ceketini dizlerime bırakırken kulağıma yaklaştı.

"Deniz'in yanından ayrılma," diye fısıldadı ve şakağıma bir öpücük bırakıp dikeldi.

Kalbim yürüdüğü yolda güzel bir çiçek bulmuş gibi duraksadı. Yolu sahteydi ama açan çiçek gerçek gibiydi.

Aral ve Şahin masadan ayrılıp Pars denen adamla gittiklerinde arkalarından baktım sadece. Mehmet Ali hâlâ ortalıkta yoktu ve başına bir şey gelmemesini umuyordum sadece.

Gözlerimi masadaki içkilerde gezdirdim. Bir sürü adını bile bilmediğim şey sıralamışlardı, buz dolu kovalarda da şişeler vardı.

"İçmek ister misin?" diye sorduğunu işittim Deniz'in.

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzümü inceliyordu.

"Gergin gibisin. İstersen içebilirsin hafif bir şeyler."

Daha önce alkol almış değildim. Şimdi içmek de pek akıl karı olmazdı. Ama hayatımda dertlenip içecek olsaydım bugün en iyi seçim olurmuş gibime geliyordu.

"Daha önce alkol kullanmadım hiç," dedim kafamı iki yana sallayıp.

Gülümsedi Deniz. "Hiç mi?"

"Hiç," diye onayladım onu.

Önüme mavi ve kırmızı renkli bir bardağı sürdü. "Bunu deneyebilirsin eğer istiyorsan. Alkol oranı çok düşük, sarhoş olacağını sanmam. Tadı da güzeldir."

"Aral laf etmesin sonra sana?" diye sordum emin olamayarak.

"Neden etsin?" diye sordu kaşlarını kaldırıp. "Bir şey içme mi dedi sana?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok demedi ama ne bileyim, surat yapar gibime geldi. Hem o da içmedi."

Güldürdü bu söylediğim onu. "Abimin içmesini beklersen boşuna beklersin. O içmiyor artık. Kafasının yerinde olmamasına tahammül edemiyor."

Tam Arallık bir hareketti. Gözlerimi renkli içeceğe çevirdim. Filmlerdeki kokteyllere benziyordu ve Deniz önerdiğine göre gerçekten sarhoş olmazdım. Denemekte zarar görmedim çünkü aslında bir yandan bugünü toptan unutmak geliyordu içimden. Keşke bir süreliğine her şeyi unutsaydım. Boş verseydim, gülüp geçseydim. Bir daha bu fırsatı bulamayacağım için uzanıp bir yudum aldım.

Aldığım tat gözlerimin açılmasına sebep olurken Deniz ifademle eğlendi.

"Nasıl?"

"Bu çok... güzel?" Başka ne denir bilmemiştim. Böyle bir tat beklemiyordum hiç. Acı ya da yakıcı bir şey beklemiştim sanırım ama rengi gibiydi tadı da. Yumuşak ve tatlıydı. Alkol varmış gibi değildi hiç.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum Deniz'e çevirirken gözlerimi. Sohbet etme havasındaymış gibi duruyordu Deniz ve belki bir iki sorumu cevaplardı.

"Sor bakalım," dedi arkasına yaslanırken.

"Aral'ın bir yanık izi var," dediğimde Deniz'in kaşlar çatıldı ama devam etmemi bekledi. "Nasıl oldu?"

"Nasıl gördün o izi?" dedi merak ederek. "Abim kimsenin yanında soyunmaz."

Bir yudum daha aldım içecekten, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yarasına bakarken gördüm."

Kaşları daha çok çatıldı. "Abim yarasına mı baktırdı?"

Kafamı salladım. "Pansuman yaptım."

"Abim yarasına bakılmasında da dokunulmasında da hoşlanmaz," dedi gözlerime bakarken.

Kalbim ezildi söylediklerileyle. Yoksa kendi yarasını da kendisi mi dikmişti? Bakmak için ısrar etmiştim dün. Düşüncesizlik ediyordum farkında olmadan hep.

Derin bir nefes aldı. "Abime sormamışsın belli ki. Sorma da. Bırak bir iz olarak kalsın."

Kötü bir hikayesi vardı. Haksız savaşın belgesi demişti Aral o izi için. Babasıyla ilgiliydi ve aklıma gelen şeyler o kadar korkunçtu ki aklıma bile getirmek istemiyordum. Bu kadar kötü olabileceğini düşünmek istemiyordum. Kafamı sallayarak onayladım onu. Bir sessizlik çöktü masaya.

Üzgün hissetim yine kendimi. Farkında olmadan ikinci bardağı bile içmiştim. Orada üçümüz öylece Aral'ı ve Şahin'i beklerken üçüncü ve dördüncü bardağımı içmiştim. Deniz hiçbir şey söylememiş ve beni durdurmamıştı ben de sorun olacağını düşünmemiştim haliyle.

Ne kadar süre geçti emin değildim ama nihayet Aral ve Şahin masaya döndüklerinde asır geçmiş gibi hissetmiştim. Üstelik Aral'ı görünce içimde yine o sarılma hissi vuku bulmuştu. Çok da sıcaklamış hissediyordum kendimi. Ateşim vardı sanki.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Deniz.

"Gidiyoruz," diye onayladı onu Şahin. Memnun kalmamıştı konuşmadan bariz bir şekilde. "İt gibi yalan söylüyor şerefsiz."

"Uzatma Şahin," dedi Aral ona, burnundan solurken. "Elimden bir kaza çıkmadan siktir olup gidelim."

Sinirliydi. İyi geçmemişti belli ki konuşmaları. Ne konuşmuşlardı acaba? Şahin bana vlog çekmiş miydi mesela?

Aral dizlerimdeki ceketini alıp üzerine giydiğinde onu izledim dikkatle. Boyun fıtığı sebebiydi adam gerçekten. Ne gerek varmış bu kadar boya?

Onu dikkatle izlerken gözlerimiz buluştuğunda Aral gözlerini üzerimde gezdirip alt dudağını ıslattı ve elini uzattı bana.

"Gidesin yok gibi."

Gidesim vardı gayet. O nereye giderse ben de oraya gidecektim. O gidiyordu şu an ben neden kalacaktım ki?

Ayağa kalktığımda bir an yer sallanmış gibi hissettim. Aral'ın kaşları çatılırken beni belimden kavrayıp yere sabitledi. Ellerim de kollarına çıkmıştı.

"İçtin mi sen?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Yo içmedim," diye yalan söyledim anında.

Neden yalan söyleme gereği duymuştum emin değildim ama kötü bir şey yapmışım gibi hissetmiştim o öyle söyleyince.

"Başım döndü biraz."

Gözlerini Deniz'e çevirdiğinde ben de ona baktım çatık kaşlarımla. Beni ispiyonlarsa ben de onu ispiyonlardım. Deniz sadece gülümsedi.

"İçmedim," dedim net bir sesle. "Ayyaş mıyım ben?"

"Değilsin," dedi Aral bana bakıp.

"Cin tonikle mi sarhoş olmuş?" dediğini işittim Şahin'in eğlenen bir sesle.

"Olmadım," diye karşı çıktım. Olmamıştım gayet iyiydim.

Şahin'i güldürdü bu karşı çıkışım. "Aha kabul etti cin tonik içtiğini," dediğinde yüzüm düştü.

Tongaya gelmiştim resmen. Ona sinirim bozulmuş bir ifadeyle baktım. Sonra gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Sarhoş olmadım gerçekten," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Olmuşsun olmuşsun," dedi arkadan Şahin. "Delil var masada hanım, delil," diyerek masayı gösterdi.

Masaya çevirdim bakışlarımı. İçtiğim boş bardakları neden toplamışlardı ki? Yakalanmışlık hissiyle gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Miyavlarım böyle işe," diye söylendim. "Değilim ben sarhoş."

Aral'ın yüzü bir gülüşle aydınlandığında o gülüşüne baka kaldım. Gerçekten çok güzeldi.

"İkna oldum ben şu an sarhoş olmadığına," diye onayladı beni.

"Gerçekten mi?" diye sordum ben de mutlu hissederek. Neden mutlu olmuştum ki? Gerçekten sarhoş olmuş olabilir miydim?

"Gerçekten," diye onayladı beni.

"Tamam miyavlamam o zaman," dedim ikna olarak.

Güldü bu onu. Herkesin masadan ayrıldığını fark ettim. "Miyavlayabilirsin yine de," dedi saçımı kulağımın arkasına atarken.

"Miyavlamam, kükrerim ben aslanım çünkü," deyip tırnaklarımı ona uzattım pençe gibi yaparak.

Ellime bakıp yutkundu ve elimi indirdi. "Sabrımı sınama benim artık."

"Ne yaptım ki?"

"Yapmışsın yapacağını daha ne yapacaksın?"

Anlamayarak yüzüne baktım. Derin bir nefes aldı Aral. "Kızarmışsın bir de," dedi kızıl saçlarımı çıplak omuzlarımdan aşağı iterken parmaklarının tersiyle omzumu okşamıştı.

Huylanarak omuzlarımı kaldırdım. "Huylanıyorum."

Gülümsedi bu tepkime, alt dudağını ısırdı ve yutkundu tekrar. Âdem elmasını göremiyordum ve hiç hoşuma gitmemişti bu. Boğazlı kazak yakışıyordu ama yine de âdem elmasını görmek istiyordum.

"Yürüyebilecek misin?"

"Sarhoş değilim ama ben," diye sitem ettim.

Kafasını salladı. "Değilsin tabi."

Ceketini çıkardı. "Tut bunu böyle."

Ceketini bacaklarıma doğru tuttuğum sırada eğilip beni kolayca kucağına aldığında bacaklarıma örtülmüş olmuştu ceketi. Surat asarak ona baktım. İnanmıyordu yürüyebileceğime.

"Sarhoş değilim ki ben."

Kafasını salladı ve yürümeye başladı. "Değilsin."

Bana inanması bana kendimi iyi hissettirdi. Mutlu oldum. Gülümsedim ve sol elimi uzatıp sağ yanağına yasladım. Kafasını bana çevirdiğinde yüzlerimiz çok yakınlaşmıştı birdenbire ama bu beni rahatsız etmedi.

"Bir tek sen inansan yeter."

Gözlerindeki ifade değişti. Anlam veremedim ama gözleri çok daha siyahtı sanki. Gözleri çok güzeldi.

"Yeter mi?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Yeter," diye onayladım onu yanağını okşarken.

Gözlerimin içine baktı. "Sarhoşsun," dedi gözleri dudaklarıma düşerken. "Tehlikelisin."

Elimi yanmış gibi çektim yanağından. Göğsüm sıkıştı. Gözlerim doldu, endişeyle.

"Ben sana zarar vermem," dedim üzgün bir sesle. Kalbim sıkışmış gibi hissettim. "Ben sana zarar vermem ki Aral."

"Öyle demek istemedim," dedi nefesi yüzüme çarparken. Gözlerini kapattı kısa bir süre, yutkundu sonra. "O anlamda demedim. Ağlama."

Üzgün bir ifadeyle baktım ona. "Ben tehlikeli miyim senin için?"

Gözlerimin içine baktı. "Değilsin."

Üzgün bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Üzdüm mü seni yine?"

Kafamı iki yana salladım. "Sen değil, ben üzdüm kendimi."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Işıksın," dedi sanki bana içi gidiyormuş gibi "Kırılmışsın. Hüznün yağmur, gülüşün gök kuşağı. Biz daha gülümsesen bana, olmaz mı Lina?"

Kalbim bir an topladığı tüm çiçekleri düşürdü elinden. Bir çiçek tarlasının ortasına çıkmıştı sanki adımları. Heyecanlı hissettim, mutlu hissetim. Korktum da biraz. Çiçekleri ezerdim ben, öldürmüştüm hep. Elimi yüzüne uzattım ve yanağını okşarken baş parmağımla dudaklarına dokundum. Rüyamda onu öptüğümü hatırladım. Ona son nefesimi vermiştim. Rüyaların tersi çıksın diye nefes mi almalıydım onun dudaklarında?

Aral'ın gözleri dudaklarıma düştü. Yüzlerimiz çok yakındı. Onu öpmek istedim. Neden istedim bilmiyordum. Rüyamdan mı etkilenmiştim yoksa istiyor muydum öylesine emin değildim. Yüzüne yaklaşıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktığımda adımları durdu. İstediği gibi gülümsedim ama gözlerimden birkaç damla yaş düştü yanaklarıma.

Yüzüme gözlerinde bin bir çeşit duyguyla baktı. "Yalancı bahar," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Ben seninle ne yapacağım, bilmiyorum."

-

Devam Edecek -

24.12.2021

Muhtemelen bu yılın son bölümü bu bölüm. Benim için zorlulu dönemlerle dolu bir yıl oldu bu yıl. İki büyük karar verdim. Biri bibyi burada paylaşmaktı, iyi ki yapmışım. Diğerini de yıl başında paylaşacağım sizinle. Onun da iyi bir karar olduğunu düşünüyorum.

Desteğiniz için teşekkür ederim. Oy ve yorumlarınızı bırakmayı unutmayın <3

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 12 | İşler Kalpler Çarpımı

İyi akşamlar <3

Bugün Aral'ın doğum günü. Bu hikayeye başlarken Lina gibi ruhsal bir çöküşüşün içindeydim. Aral'ı yazmaya çok ihtiyacım vardı. Beni kurtarsın istedim, doğum günü yazmaya başladığım gündü. O gün beni kurtarsın istedim ama o kadar bunaldım ki devam edemedim. Lina'yı anlatamadım. Kaçtım. Daha sonra tekrar Aral'a ihtiyacım oldu. O zaman yazmaya tekrar oturdu ve Aral bu sefer kurtardı beni. Sizi de kurtarsın istedim.

Uzun bir bölüm bırakıyorum Aral Çakırca için.

Oy ve yorum bırakarak destek olmayı unutmayın bize <3 Sizi seviyorum, öpüldünüz.

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplar:
Instagram & Spotify & Twitter: filizpuluc
Instagram: baziinsanlarboyleyasar
Twitterda #Biby ve #BazıİnsanlarBöyleYaşar taglerine bakıyor oluyorum hep. Orada da bizi yalnız bırakmayın olur mu <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 12 | İŞLER KALPLER ÇARPIMI

♪ Yapma Nolursun - Dolu Kadehi Ters Tut
♪ Sarı Söz - Cihan Mürtezaoğlu
♪ Beni Sevdi Benden Çok - Redd
♪ imkansız bir aşk denir - yunusemre

Her şey insan için*. İnsan bir kere bu cümleyi kurduğunda bir daha hiç eskisi gibi olamıyor. Aldığı hiçbir darbe köklerinden sarsamıyor ya da hiçbir şey şaşırtmıyor. *Öyle sanıyorsun.* Her şey insan için diye teselli edersen bir kere kendini bazı insanların böyle yaşayabildiğine ikna olmaya başlıyorsun. *Sonranın bir teselli değil bir vazgeçiş olduğunu bile

fark edemiyorsun. **Bu mücadeleyi kaybettiğine dair bir kabulleniş aslında.** ***Göremiyorsun, öyle kabul ediyorsun. Savaşmıyorsun, yorgunsun. Susmuşsun, dinlememişler. Anlatamamış mısın? Yoksa onlar mı dinlememişler?***

Aral beni kucağında mekândan omuzlarıma örtüğü kendi kabanıyla çıkardığında kar yağıyordu ama üşümedim hiç. Aksine çok sıcak hissediyordum. Biraz da alıngandım sanırım. Onu öptüğümde bana yalancı bahar demişti sonuçta. Alınmıştım biraz. Niye öyle demişti ki bana? Sarhoş olup onu öptüğüm için mi? Öpmemiştim ki hem neden kızıyordu? Suni teneffüs yapmıştım sadece. Rüyamdakinin tam tersi sayılırdı. Rüyaların tam tersi çıkardı hani?

Yüzüme mekânın tabelasının ışığı düştüğünde gözlerimi tabelaya diktim. ***Corse.*** **Aklıma korsan kelimesini getirdiğinde gülümsedim. Küçükken korsanları çok severdim. Babam bana korsan hikayeleri olur, korsan şarkıları öğretirdi hep.**

"Ölü adamın sandığı üstünde on beş adam," diye mırıldandım tabelaya bakarken. "Yo ho ho ve bir şişe rom."

Aral'ın kardaki ayak seslerini dinlerken sanki babamın kucağındaymışım gibi buruk hissettim.

"Sen iç gerisini halleder şeytan. Yo ho ho ve bir şişe rom."

"Korsan şarkısı," dedi Aral yürürken.

"Hım," diye mırıldandım gözlerim hâlâ tabelaya dikiliyken. "Ben küçükken korsanlara bayılırdım. Babamla hep korsan şarkısı söylerdik. Hatta," deyip sustum. Kaşlarım çatıldı. Zarftaki şarkıyı anımsamıştım ama biz o şarkıyı öyle söylemezdik ki. Yüzümü Aral'a çevirdim aklıma gelen fikirle. "Zarftaki şarkı var ya." Aral kafasını salladı hafifçe. "Biz onu öyle söylemeyiz."

Kaşları çatıldı hafiften merakla.

"O zaman babamdan değil o zarf değil mi?" diye sordum üzgün bir ifadeyle. "Biz o şarkıyı öyle söylemeyiz çünkü."

Akıl edememiştim o zaman bu detayı. Şarkıyı çok hatırlamıyordum o zaman ama şimdi korsan şarkısını hatırlayınca aklıma gelmişti.

"Nasıl söylerdiniz?" diye sordu Aral merak ederek.

"Bizim şarkımızda Tom kavalcının değil korsanın oğluydu."

Tüm dikkatini bana vermiş bir şekilde gözlerime bakıyordu yavaşça merdivenleri inerken.

"Tom, bir korsanın oğluydu. Çalmayı küçükken öğrenmişti. Bildiği tek melodi. Tepelerin üstünde ve denizlerin ötesi," diye mırıldandım şarkımızı.

Aral sesimden etkilenmiş gibi bana baktığında gururla gülümsedim. Şarkıyı tamamen kendimiz uyarlamıştık ben küçükken babamla ve o zaman söylerken çok eğlenirdim. Merdaneden dümenim, babamın kâğıdı katlayarak yaptığı benim de kahverengine boyadığım bir korsan şapkam ve yine babamın metal askıdan yaptığı kancadan kolum olurdu. Muhabbet kuşum bile vardı o zaman. Ama o bile konuşmazdı benimle.

"Güzel değil mi?"

"Çok güzel," dedi gözlerime bakarak.

Bunu söylerken kendisinin ne kadar güzel olduğu konusunda bir fikri var mıydı acaba?

"İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı. İşte göründü kara."

Güldüm sesim komik geldiği için.

"İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı," diye tekrar edip gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. "Orada ne var biliyor musun?"

Gözlerimde gezdirdi gözlerini. "Ne var?"

"Bir korsan adası," diye fısıldadım sır verir gibi.

Gülümsedi sır verir gibi fısıldadığım için. "Öyle mi?"

Kafamı salladım ve parmağımla tabelayı gösterdim. Artık o tabelanın neden tanıdık geldiğini hatırlıyordum.

"Corse," diye Fransızca telaffuz ettim. "O korsan adasının ismi hatta."

Aral'ın adımları durdu. Kaşları çatıldı. Kıkırdadım yine. Şaşırmıştı. Kafasını çevirdi ve gösterdiğim yere, tabelaya baktı. Yüzüne kırmızı ışık düştüğünde ilk tanıştığımız zamanı hatırladım. O zaman bir morg tabelasının ışığı düşmüştü üzerimize şimdi ise bambaşka bir yerdeydi. Onun kollarındaydım. Bu hale bizi hayat getirmişti. Beni ona hayat getirmişti. İyi mi yapmıştı kötü mü bilmiyorum ama sebeplerimiz hep kötüydü. Keşke böyle olmasaydı.

"Kötü adam oldukları için mi korsan adası ismi vermişler buraya sence?" diye sordum merakla.

"Lina," dedi gözlerini bana çevirip yumuşak bir sesle.

"Hım?" diye mırıldandım yüzüne bakarken.

"O zarftaki şarkı bu adadan mı bahsediyor?"

Kafamı salladım. "Hım," diye mırıldandım. "Korsanın oğlu babasını bulmak için bu adaya gidiyor işte bizim şarkımızda," diye açıkladım.

Gözleri omuzum üzerinden başka bir yere çevrildi. Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde Şahin ve Kürşat'ı gördüm. İlerde arabalarının yanında dikiliyorlardı. Aral'ın adımları hızlandı ve beni arabaya bıraktı yavaşça.

"Arabada kal. Geleceğim şimdi," deyip kemerimi de taktı ve kapımı kapatıp gitti aceleyle.

Kaşlarımı çattım arkasından bakarken. Neden arabada tek kalmıştım şimdi? Arkama yaslanıp üzerimde örtüğü kabanını açtım. Sıcaklamıştım çok. Susamıştım da. Gözlerimi arabanın içerisinde gezdirip torpidoyu açtım. Silahı görünce rahatsız olarak kapatacakken bir kâğıt dikkatimi çekti. Ona uzandığım sırada arabanın kapısı açıldığında irkildim ve gözlerimi oraya çevirdim. Aral gelmişti.

"Ne arıyorsun?" diye sordu koltuğa otururken.

"Susadım," dedim torpidoyu kapatırken. Su da yoktu zaten.

Kendi tarafındaki kapının kolundaki bölmeden bir pet şişe çıkardığında sevindim. Kapağını benim için açıp uzattığında iki elimle tuttum ve içmeye başladım. Dikkatle su içişimi izlerken eli herhangi bir aksiliğe karşı tetikte duruyordu. Arabaya dökerim diye falan mı korkuyordu?

"Dökmem arabana," dedim huysuz bir sesle. "Korkma."

"Dökmenden korktuğum yer araba değil," dedi o da gözlerime bakarak.

"Neymiş?" diye sorarken şişeyi ona uzattım yeterince içtiğime kanaat getirip.

Şişeyi elimden alıp kapağını kapatırken "Hasta olacaksın kabanı üzerine ört," dedi.

Omuz silktim yavaşça. "Çok sıcak."

"Sana öyle geliyor," deyip arabayı çalıştırdı ve kemerini taktı.

"Sana gelmiyor mu?" deyip elimi uzattım ve boynuna dokundum iki parmağımın tersiyle. Biraz soğuktu teni. Üşümüş müydü? "Gelmiyormuş," diye cevapladım kendi sorumu.

Altı dudağını ıslatıp sağ eliyle elimi tuttu ve aşağı indirdi. "Uslu uslu otur eve gidene kadar," dedi bana yumuşak bir ifadeyle bakarken.

"Uslu duruyorum ki ben zaten."

Gülümsedi ifademe. "Tabii," diye onayladı beni ve yola çıktı.

Hâlâ elimi tutuyordu. "Uslu duracağım elimi tutmana gerek yok," diye söylendim biraz alınarak.

Yemeyecektim ya onu. Dokunmazdım bir daha ne vardı yani? Bana dokunup duran oydu. Öpmemiştim onu hem ben suni teneffüs yapmıştım. Bir kere dokunduk diye incileri mi dökülmüştü? Ya da defneleri? Kaşlarım çatıldı.

Elimi çektim elinden ve ona sırtımı dönecek şekilde koltukta sağıma döndüm. Sağım mı oluyordu ki burası acaba? Elime baktım. Yazdığım elime doğru olduğuna göre sağ olmalıydı.

"Küstün mü bana?"

"Ne münasebet?" dedim camdaki yansımama bakarken. Parmağımı uzattım ve buğulanan cama bir kalp çizdim. Küçükken buğulu camlarla oynamak çok zevkli gelirdi. Küçükken güzelmiş her şey. Şimdi camdan bir su damlası aktığında ağlıyormuş gibi geliyor.

Aral üzerimi örttü kabanıyla. Ardından saçlarıma dokunduğunu hissettim.

"Küsme bana Lina. Kötü bir şey söylemedim."

Omuz silktim sakince. "Küsmedim zaten. Neden küseyim? Sen benim gerçek sevgilim değilim sonuçta."

"Nerden çıktı şimdi o?" diye sordu bana.

"Sana senin sevgilisin dokunsun yani bana ne," diye açıkladım.

"Niye öptün beni o zaman?" diye sordu bu kez.

Kaşlarımı çattım. "Öpmedim. Suni teneffüstü o."

"Suni teneffüs?"

"Hım," diye mırıldandım. "Rüyamda öldün yine." Sesim mutsuz çıktı yine. "Benim yüzümden oldu. Sana son nefesimi verdim ama yaşamadın Aral." Ona döndüm bu kez kendimi iyi açıklamak isteyerek. Söz vermiştim çünkü. "Sen rüyaların tersi çıkar dedin. Ben de düşündüm ki nefes alırsam senden yaşarsın belki?"

Gözlerini bana çevirip yüzüme baktı ve hafifçe gülümsedi. "Anladım." Üzülmüştü sanki biraz. Neden üzülmüştü ki? İzin almadım diye mi?

"Ben seni taciz mi ettim şimdi?" diye sordum üzülerek. "İzin de almamıştım."

Söylediğim kelime kaşlarını o kadar çatmasına sebep oldu ki, çenesi kasıldı. Kızmıştı.

"O kelimeyi kullanma," dedi net bir sesle. "Beni öpmen sorun değil benim için."

Ben kimim sonuçta onun için. Bir önemi yoktur elbette. Ben ilk kez birini öpmüştüm ama. Kötü adam. Ne demek sorun değil.

"İyi," diye mırıldandım ve sessizleştim.

Ormanı izlerken babamın öğrettiği şarkı dilime dolandığı için tekrar edip durdum. Araba sıcak, zihnim bulanıktı. Sıcaklamıştım ve bu uykumu getirmişti. Sarhoş olmuş olabilir miydim acaba gerçekten?

Araba bahçeye girip durduğunda gözlerimi Aral'a çevirdim. Bana çevirdi o da gözlerini ardından arabadan indiğinde gözlerimle onu takip ettim. Arabanın önünde dolanıp yanıma geldi. Kapımı açtığında soğuk hava yüzüme çarptı ve tüylerim ürperdi ama iyi hissettirdi bu. Çok sıcaklamış hissediyordum. Ateşim vardı sanki ve kendimi çok hafif hissediyordum.

Aral üzerime eğildi kemerimi çözmek için. Gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Sana bolca su içirip, yatıralım," dedi kemerimi açtığı sırada.

"Sarhoş değilim ben," diye söylendim ona sinirli hissederek. "Hani inanıyordun?"

Yüzüme baktı ve bir anlığına dudaklarıma bakıp tekrar gözlerime baktı. "İnanıyorum."

"Bana yalancı bahar diyorsun ama yalancı olan sensin," diye söylendim ona.

Gülümsedi bu söylediğime hafifçe. Geri çekilmedi, beni kucağına aldı ve beni arabadan kucağında çıkardı. Koluyla kapıyı kapatıp eve doğru ilerlerken profilini izledim sessizce.

Gözlerimi kulağında gezdirdim. İnsanların kulağına meraklı olmuşumdur hep. Beni duymaz ya da yanlış duyarlardı çünkü. Çok garipti. Aral'ın çok güzel bir kulağı vardı. O yüzden mi beni anlıyordu acaba? Yapışık kulak memesine sahipti ve bu kulağını estetik gösteriyordu. Deniz'in de öyleydi. Aral da küpe taksa çok yakışırdı.

Sağ elimi kaldırıp ilgiyle kulağına dokunduğumda irkildiğini hissettim ama elimi çekmedim.

"Küpe neden takmıyorsun? Kulağın çok güzel," diye mırıldandım kulak memesini okşarken. "Deniz'in var. Senin neden yok?"

Gözlerini bana çevirdi. "Vardı bir ara," dedi gözlerime bakarak.

Kulağını okşamaya devam ettim dalgınlıkla. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı hafifçe. "Lise sonda Şahin'le deldirmiştik kulaklarımızı."

Ama onun hiç delik izi yoktu kulağında. Çok durmamıştı belli ki kulağında o küpeler.

"Niye artık yok? İzi bile kalmamış."

"Aklımca babama zıt düşüyordum o zamanlar ama sonra kendime yakıştırmadığımdan çıkardım. Kapandı gitti o da."

Kaşlarım çatıldı. Yapışık kulak memesi genetik bir aktarımdı. Babasından geliyor olmasındı? Kaşlarımı çatarak kulağına baktım. Bu kulak babasından geliyorsa güzel değildi artık ama ya Aral'ın yüzü de babasına benziyorsa? Güzel biri çünkü gayet. İnkâr edemezdim o kadarını.

"Sen babana mı benziyorsun annene mi?" diye sordum merak ederek.

Yutkundu. Yanlış bir şey mi demiştim? Kötü bir şey mi demiştim? Ben ne demiştim? Anne mi demiştim? *Eyvah.*

"Yüzümü soruyorsun sanırım," dedi alt dudağını ıslatıp. "Babama benziyorum."

Kaşlarım çatıldı. Kötü olmuştu bu işte. Hükümdar Çakırca yakışıklı biriydi demek ki.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Babanı sevmiyorum hiç."

Gülümsedi bu söylediğime. "Ben de öyle," dedi ve kapıyı açıp içeri soktu bizi.

"Beline pansuman yapıp sırtına buz koyalım, öyle uyu."

"Olur," diye mırıldandım karşı çıkmayarak. "Uykum yok ama hiç."

Beni koltuğa bıraktı yavaşça. Üzerimdeki kabanı üzerimden attım aceleyle. Çok sıcaklamıştım. Yanıyordu tenim adeta. İçim de yanıyordu.

"Su," diye mırıldandım Aral'a bakmak için kafamı geriye atıp yukarı bakarak. Aral bana yukardan bakarken gözlerini boynumda ve omuzlarımda gezdirip alt dudağını ıslattı ve yüzüme dikti gözlerini.

"Su mu istiyorsun?"

"Hım," diye mırıldandım. "Susadım. Bana su verecektin hani?"

Kafasını salladı hafifçe. Elini uzatıp yüzüme dökülen saçımı geriye itti nazikçe. "Su önemli," diye mırıldandı dalgın bir ifadeyle. Sonra bana arkasını dönüp mutfağa ilerledi.

Gözlerimi sönen şömineye çevirdim ben de. Her şey yanmakla ilgiliydi sanki. İçim yanıyordu, canım yanıyordu, şömine yanmıyordu şu an ama o da genelde yanıyordu. Sürekli bir yangının içindeydim sanki. Aral da yanıyordu. Yanmasındı. Üzülürüm.

Derin bir nefes aldım ve eğilip çizmeleri çıkardım. Ardından ayağa kalktım ve çıplak ayak mutfaktaki Aral'a ilerledim.

"Aral," diye mırıldandım yanına adımlarken. Gözlerini bana çevirdi.

Elimi alışkanlıkla yüzüme götürdüm gözlüğümü düzeltmek için ama yüzümde gözlüğüm olmadığını fark ettim.

"Ay gözlüğüm yok," dedim iki elimi de yüzüme koyup.

Yüzümü yokladım fakat gerçekten gözlüklerim yoktu ve ben Aral'ı bu mesafeden görebiliyordum.

"Aral benim gözlerim iyileşmiş galiba," dedim kafam karışırken. "Seni şu an net görebiliyorum gayet. Alkol şifa mı ki?"

Gülümsetti bu söylediklerim onu. Elinde büyük bir bardakla yanıma adımladı.

"Lens var gözlerinde," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Sonra hazırlanırken lens taktığımı hatırladım. Aral almıştı bana. Doğru söylüyordu. Kıkırdadım kendi kendime. "Çıkmış aklımdan."

"Akıl bu," dedi beni onaylayarak. "Çıkar bazen."

İki elimle bana uzattığı bardağı kavrayıp dudaklarıma götürdüm mutfak ve oturma grubunun arasında kalan bir yerde dikilirken gözlerimi de Aral'a dikmiştim. Hem su içiyor hem de onu izliyordum. Onu izlemek bana çok özlediğim bir şeye bakmak gibi geliyordu bazen.

Nefes almak için biraz duraksadım ama dudaklarımdan ayırmadım bardağı.

"Neden bana lens aldın ki?" dedim bardağın içine konuştuğum için sesim boğuk çıkmıştı. "Borçlanayım diye değil mi? Kurnaz adam." Gözlerimi kısıp kötü kötü baktım ona.

Yüzüme gelen saçlarımı geriye itti yine. "Gözlüklerini elinden aldıklarında görememiştin beni," dedi gözlerime bakarken. "Beni kokumdan, sıcaklığımdan, boynumdaki künyemden tanımak zorunda kaldın. Bir daha bu yaşansın istemiyorum. Görme yetini kolayca elinden alamasınlar, mesafemiz ne olursa olsun gör beni istiyorum."

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne söylerse söylesin öyle güzel, öyle içten söylüyordu ki kalbim yolunu

kaybediyordu hep. Kalbimi mi kandırıyordu yoksa kalbim mi peşine düşüyordu bilmiyordum ama tuhaf bir şey vardı bu adamda. Bana kastı vardı. Yazık bana.

Dudaklarımı henüz açmadan bardağı kaldırdığım için suyun birazı üzerime döküldüğünde aniden ısladığım için irkildim ve bardak elimden düştü ama Aral'ın refleksleri iyiydi, havada yakalamıştı bardağı. Bense ellerimi üzerime götürüp parmaklarımla ıslanan saten kumaşı çekmiştim tenimden.

"Korktuğum buydu işte," dedi gözlerini ıslanan elbiseme çevirip ardından kaçırarak.

Suç üstü yakalanmışım gibi hissederek şirince gülümsedim. "Üşümedim ki. Çok ıslanmadı hem."

Bardağı ada tezgâha bırakıp bana döndü tekrar. "Uyu bence sen artık. Üzerini değiştir, yatağına uzan ben de sırtına buz koyup pansuman yapayım sana," deyip bana uzandığında geriye doğru bir iki adım attım beni yakalayamasın diye.

"Sen bana kızdın mı ben içtiğim için?" diye sordum üzülerek.

"Kızmadım," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Neden kızayım?"

"Kızmışsın gibi." Somurtuyordum artık. "Bana yalancı bahar dedin, beni öpmen umurumda değil dedin, sen uyu artık dedin." Çatık kaşlarımla ona baktım. "Biri seni öptüğünde nasıl umurunda olmaz? Çapkın mısın sen yoksa?"

Kaşı kalktı. "Hani suni teneffüstü o?"

Omuz silktim. "Neyse ne. İkisi de öpme eylemi içeriyor."

Tam karşımda durdu. "Ben umurumda değil demedim."

"Dedin," diye direttim. "Senin için önemsiz olabilir ama ben ilk kez yaptım böyle bir şeyi. İnsanın biraz saygısı olur." Hayret bir şeydi gerçekten.

"İlk kez mi?" diye sordu kaşını kaldırıp.

"İlk kez," diye onayladım.

Gözlerimde gezdirdi gözlerini. "Sen benim ilişkim oldu dememiş miydin?"

"Sahteydi o sahte. Kandırmış beni dedim ya," diye kızdım ona. "Benim ilişkilerim hep sahte. Biz de öyleyiz." Kaşları çatıldı. Değil miydik sanki? Öyleydik. "Kimse gerçekten ilişki kurmak istemez benimle. Bir şeye ihtiyaçları vardır hep. Senin de var bana ihtiyacın. Ondan yanımdasın. Yoksa ne işin olur senin benimle."

"Lina—"

Kafamı iki yana salladım lafını bölerek. "Benim küçükken muhabbet kuşum vardı... O bile benimle konuşmazdı." Gözlerimi yüzünde gezdirdim mutsuz bir ifadeyle. "Uçmayı da bilmiyordu uçamazdı, kaçamazdı benden." Omuzlarım düştü, gözlerimi boynundan gezdirdim. Künyesini görmek istiyordum. "Kuşum da bana benziyormuş aynı."

Ellerimi yüzüme götürüp avuçlarımı gözlerime bastırdım ve saçlarımı geriye iterek ofladım.

"Ben bana neden iyi davranıyorsun biliyorum," diye mırıldandım mutsuz bir sesle.

Beni hep düşünüyordu ve ben bunun sebebini çok iyi biliyordum aslında. Çünkü savcı ona öyle söylemişti. Çünkü beni tedavi etmesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü bana ihtiyacı vardı babasından kurtulmak için. Bu iş bitiğinde hazine olmayacaktım onun için. Boş bir sandık olacaktım.

"Nedenmiş?" diye sordu ilgili bir sesle.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Savcı sana görev verdi. Ondan. Duydum ben sizi."

Kaşları çatıldı anlamayarak ama elimi tutup beni koltuklara yönlendirdi. "Gel oturalım önce bir seninle. Belli ki savaş çıkmış yine senin kafanın içinde," dedi.

Somurttum sadece. Koltuğa oturdu yavaşça ve elimden tutarken beni de yanına çekti nazik bir kuvvetle. Ben de bedenim ona bakacak şekilde dizlerimi koltuğa yasladım ve bacaklarım üzerine, yanına oturdum. Sırtım salona, yüzüm ona dönüktü. Düşmemden endişe eder gibi sağ kolunu hafifçe belime sararak beni garantiye aldı.

"Anlat bakalım şimdi ne göreviymiş bu?"

"İyileştir kızı dedi," diye açıkladım. "Ondan iyisin bana karşı. Yoksa niye iyi olasın ki bana karşı bu kadar? Mecbur olmasan ne işin olur senin benim gibi biriyle. İşin başından aşkın senin. Bir de ben eklendim başına."

"Başımın üstünde yerin varmış demek ki," dedi üzgün yüzüme bakarken. Ardından dudaklarını ıslattı. "Görev falan da vermedi bana kimse. Ben kendim istedim senin yanında olmayı. Hep ben istedim."

Hep mi istedin gerçekten? Ama kızınca arkanı dönüp gitme gibi bir huyun var senin Aral. En korktuğum şey huy olmuş sende. Kızınca

gidiyorsun ve ben seni çok kızdırıyorum.

"Niye isteyesin ki? Aklın yok mu senin?"

"Var," dedi gözlerime bakarken. "Alan olmazsa var."

"Kim almış ki aklını?" Kaşlarım çatılırken alnına diktim gözlerimi. "Defne mi?"

"Defne nerden çıktı şimdi?"

"Bilmem," deyip omuz silktim huysuzca. "Sen çıkardın başımıza."

Gülümsetti bu sitemim onu. Gülümseyince çok güzel oluyordu. Keşke bana gülümseseydi hep. Ama ben onu hep üzüyordum. Benim yanımda ya canı yanıyordu ya da ölüme dakikalar sayıyordu. Ne kötü huyları vardı bu adamın.

"İşim vardı. İşim." Sesi beni ikna etmek ister gibiydi.

Kaşlarımı çattım bu kez. "Kimse sana aşkla işi karıştırma demedi mi? Şahin karıştırmıyormuş hiç."

"Bırak şimdi Şahin'i," dedi gülümseyerek. "Aşık değilim ben Defne'ye."

"Olmuşsun ama bir kere. Yine olursun. Neden olmayasın?" Şüpheyle baktım yüzüne. "Fotoğrafınızı gördüm sizin Manolya'da." Tadım kaçmıştı yine hatırlayınca.

"Sevmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Sevdim," dedim dürüstçe ama sesim mutsuz çıkmıştı. "Sevdim ama bu hiç hoşuma gitmedi. Benim hiç öyle fotoğrafım olmayacak sizinle. Bu iş öyle ya da böyle çözülecek. Ben yine arkada kalacağım." Yine itiraz edecek oldu ama elimi kaldırıp dudaklarının üzerine kapattım hafifçe. "Hazine değilim ben Aral, sandığım. İçimi dökünce, değersiz bir tahta parçasıyım sadece. İçimi döküp size istediğinizi verdiğimde bomboş bir tahta kalacak geriye."

Bunları sesli söylemek miydi beni bu kadar üzen yoksa zaten hep mi üzgündüm bilmiyordum ama çok üzgün hissetmiştim kendimi. Gözlerim doldu biraz.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı sanki bunları duymaya tahammül edemiyormuş gibi. Sol eliyle dudaklarına kapattığım elimi indirdi dudaklarından ama elimi bırakmadı.

"Sen nasıl kendinden böyle bahsedebiliyorsun anlamıyorum Lina," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Senden bahsediyoruz." Bir şey demeden yüzüne baktım öylece. "Arkamda bırakmam ben seni," dedi net bir sesle. Sırtımdaki sağ elinin uzun parmakları saçlarıma

dokunuyordu. "Sen yeter ki benimle yürümek iste, ben seni bırakmam."

Kafamı iki yana salladım inanmayarak. "Ben kimsenin ilk tercihi değilim."

Kaşları çatıldı bu söylemediğime ama devam ettim konuşmaya. Bugün çok konuşasım vardı vardı çünkü dinleyenim vardı. Bugün çok anlatasım vardı çünkü Aral beni anlardı.

"Ama ilk tercih olmamakla bir sorunum yok benim. İlk beşte de olsam yeter bana aslında."

Göz yaşım aktı yüzümden. Sol eliyle sildi hemen göz yaşımı. Bu yaptığı daha çok üzdü beni. Burnumu çektim. Burnum akmaya başlamıştı

"Ama senin çok kardeşin var," dedim üzgün bir ifadeyle. Buna içerlemiştim gerçekten. "İlk ona bile giremem ki öyle. Çüş yani."

Buruk bir gülümseme oldu yüzünde. Yanağımı okşadı nazikçe. Sanki içi gidiyordu ağladığım için. Ağlamam onu gerçekten üzüyordu. O iyi biriydi. Belki rica edersem ilk beşe girebilmek için pazarlık edebilirdim onunla.

"Ama sonuçta hepsi kardeşin. Onların hepsini ilk tercihine koyabiliriz bence," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken. "İlk ona gireyim en azından."

"Koyalım," diye onayladı beni.

Parmaklarıma baktım. "Aileni birinci sıraya koyalım," deyip ardından bir parmağımı daha açtım. "Yiğit... Ama o da aileden sayılır değil mi?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. Sağ elinin İki parmağı omzumu okşamaya başlamıştı narince ama tüm dikkati tamamen bendeydi.

"O zaman ikinci sırada Şahin var," deyip ikinci parmağımı gösterip saydığım her adamla parmaklarımı açmaya başladım. "Sonra Mehmet Ali, Tarık." Beşinci parmağıma üzgünce baktım. "Kürşat." Beş parmağım da dolmuştu. İlk beşe girememiştim yine. "Ben en iyi ihtimalle altıncı oluyorum. Hatta daha Cerbe ve Arte de var. Ben sekiz falan olurum anca."

Mutsuzdum. Kardeşlerini birinci sıraya koyunca bile ilk beşe giremiyordum ama ben kendi önceliğimi sayacak olsam parmaklarım dolmazdı bile. Alin ve annem vardı bir tek. Onları da ilke koyuyordum

zaten. Başka kimse yoktu. Aral isterse kolayca iki numara olurdu benim için. İster miydi?

Omuzlarım düştü. "İlk beşe bile giremiyorum senin için," diye mırıldandım.

Yüzümü kapatan saçlarımı sağ kulağımın arkasına itti yanağımı okşayarak. "Mehmet Ali de aileden," dedi yumuşak bir sesle gönlümü almak ister gibi. "Cerbe ve Arte de."

Burnumu çektim üzgünce. "O zaman 5'inci oldum," deyip baş parmağıma diktim gözlerimi.

En azından beş olmak yeter sanmıştım ama memnun değildim yine de. Söz parmağıma çok uzaktım.

"Şahin sana verir yerini," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözlerime baktı o da şefkatle. "İki ol sen."

Kalbim ilkten bir mutlu olsa da hemen ikna olmadım buna.

"Gerçekten iki numara olabilir miyim ki?"

Alt dudağını ıslattı yine. Yutkundu sonra. "Bir numara bile olursun bana kalırsa."

Kaşlarımı çattım. Dalga mı geçiyordu benimle?

"Dalga geçme ama," diye sitem ettim. "Önemli bu benim için."

Derin bir nefes aldı iç çeker gibi. "İkinci sıra yüzük parmağına denk geliyor," deyip yüzük parmağımı tuttu. "İlk olman mümkün göründü bana," dedi burukça gülümseyerek.

İkinci sıradaki yüzük parmağıma ve birinci sıradaki söz parmağıma baktım. İkisi arasında nasıl bir bağlantısı vardı ki? Gözlerimi yüzüne çevirdim.

"İkinci sırada mıyım yani senin için gerçekten?"

Kafasını salladı samimi bir gülümsemeyle. "Öylesin."

"Sen de benim iki numaramsın," deyip ona yüzük parmağımı gösterdim. "Birincisi ailem. İkincisi sen."

"İkinciyim yani senin için? Başka kimse yok mu ikinciye koyacak?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Ailem ve senden başka, kimsem yok benim." Sonra aklıma kardeşleri ve arkadaşları gelince kıpırdandım yerimde. "Ama izin verirsen üçüncü sıraya kardeşlerini koyarım ben de."

Gülümsedi bana. "İzin veririm."

Gülümsedim mutlu olarak. Sonra dördüncü parmağıma bakıp tekrar ona baktım.

"Şahin benim de arkadaşım sayılır mı?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı hafifçe. "Sayılır tabi," diye onayladı beni.

"O zaman onu, Mehmet Ali'yi, Tarık'ı, Yiğit'i ve Kürşat'ı hepsini dört numaraya koyacağım."

"Kürşat'ı da mı ekledin?" diye sordu gülümseyerek.

Kafamı salladım. "Senin arkadaşınsa benim de arkadaşım olsun. Olmaz mı?"

"Olur," diye onayladı beni tatlı bir ifadeyle.

O an yalnızlığımdan sıyrılır gibi hissettim parmaklarıma bakarken. Sonra fısıltıyla saymaya başladım. "Güneş abla, Deniz, Kuzey, Güney, Doğu, Batı, Melek, Alpaslan abi, Yiğit, Şahin, Mehmet Ali, Tarık, Kürşat." Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Bir de sen," dedim gözlerinin içine bakarak. "Tam 14 kişi." Beni dinlerken yüzümü inceliyor gözlerini bile kırpmıyordu sanki. "Seninle tanışmadan önce annem ve Alin'di sadece. Sonra sana geldim. Seni tanıdıktan sonra hayatıma seninle birlikte on dört kişi girmiş."

"Bu iyi bir şey mi?"

Kafamı salladım gülümseyerek. "İnanılmaz bir şey." Ona biraz daha yanaştım. "Çok garip," dedim inanamayışım sesime yansıyordu. "Kimse benimle ikinci defa konuşmaz genelde. Ama sen ben konuşmak istemesem bile konuşuyorsun benimle."

"Lina?"

"Hım?" Diye mırıldandım yüzüne bakarken.

"Seni buradan öpsem olur mı?" Diye sordu.

Gözlerimi okşadığı omzuma çevirdim. Kalbe benzeyen ufak benimi okşuyordu iki parmağının tersiyle. Karnımda birkaç kırptı belirdi. Kelebek mi girmişti mideme? Ne işleri vardı içeri de?

Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzümü izliyordu bir cevap beklediğinden.

Kafamı salladım yavaşça. "Olur," diye mırıldandım.

O, ben neye olmaz mı diye sorsam hep olur demişti. Ona hiç olmaz demek istiyordum. Olmaması için geçerli bir sebebim yoktu çünkü. Hem ben de onu öpmüştüm. Ödeşirdik böylece.

Saçlarımı nazikçe omuzlarımdan aşağı itip omzuma eğildi ve sıcak dudaklarını kalp şeklindeki benimin üzerine bastırdı. Omzuma ufak bir öpücük bıraktığında içim ısınmış gibi hissettim. Göğüs kafesim kalbime dar geldi sanki. Sıcacık ve hafiflemiş hissettim. İyi hissettim.

Çok güzel ve narin hissettim. Bir tanecik hissettim. Şeffaflaştım, cam oldum. Bıraksa düşer, kırılırdım. Kırılırsam keskinleşirdim, keserdim. Kanardı, canı yanardı. Yanmasın.

Yüzünü omzumdan kaldırdığında kalbim deli gibi atıyordu. Yüzlerimiz aynı hizadaydı. Parmakları öptüğü yere dokunduğunda ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Bu adam bana çok garip şetler yapıyordu ama hiçbiri de kötü hissettirmiyordu. Tehlikeliydi. Yanardık.

"Bu ben. Benim olsun mu?" diye sordu yüzümü izlerken.

Sorusu gülümsetti beni, sonra kıkırdadım elimde olmadan. Gülümsememi izledi.

"İstiyorsan olsun."

"İsterim," dedi kafasını hafifçe sallayıp.

"Olsun o zaman," deyip kalbe benzeyen benime dokundum ben de. Parmaklarımız birbirine çarptı. "Bunun ismi Aral artık." O an aklıma gelen şeyle gülümsemem genişledi. "Bu benim," dedim benime konurken. Daha sonra elimi yanağına yasladım. "O zaman bu da mı benim?" Kıkırdadım gözlerine bakarak. "Aral iki şeyin arası demek hem. Tıpkı kalp gibi."

Aral'ın gözlerinde anlamlandıramadığım bir bakış vardı. Yalnızca güzel baktığını söyleyebilirdim. Gözlerinde benim yansımam vardı ama çok daha güzel bir şeye bakıyordu sanki o an. Ben olamazdım gördüğü asla.

"Aşk gibi," dedi gözlerime bakarken.

Tenimin ısındığını hissettim. *Aşk gibi*. Aşk ne demek ki? Aşk nasıl bir şey hiç bilmiyorum. O fotoğraftaki gibi bir şey mi mesela? Aral bana âşık olamaz ki. Onun aklını almış başka biri. O benim değildi. Yapamazdım öyle her istediğimi. Öpmemeliydim mesela en başından onu. Şimdi de öpemezdim.

Elimi sol omzuna uzatıp parmağımı neredeyse benim benimle aynı yerde olan yanık izine denk düşecek noktaya dokundum.

"Bu yara," dediğimde kaşları çatıldı. "Benim olsun mu?"

Omuzlarının gerildiğini hissettim. "Neden yarayı istiyorsun?"

"Benden yara olur," dedim burukça gülümseyerek. "Sende olmasın."

"Yara senin olmasın," kafasını iki yana sallayıp. "Ben de kalsın."

Dudak büktüm. "Mızıkçılık bu. Ben sana verdim ama istediğini."

"Başka bir şey iste benden, ben de sana vereyim."

Kaşlarımı çattım. "Biraz daha kapalı giyinseydin," diye söyledim. "Göremiyorum ki hiçbir şey."

Bu söylediğim güldürdü onu yine.

"Gömleğinin içine bari kazak giymeseydin. Cimri herif."

"Başka zamana artık," dedi eğlenen bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Yine mi buluşacaksın Defne'yle?"

"Nerden geldi şimdi yine Defne'ye konu?"

Omuz silktim. Her şey onunla ilgili gibi geliyordu bana. Değil miydi?

"Bugün her zamankinden özenliydin. Kaçmaz benim gözümden."

Burnundan güldü. Aşırı eğleniyordu benimle şu an. "Hâkimin karşısında çıktım bugün. Ondan."

"Neden hâkimin karşısına çıktın?" diye sordum merakla.

"Defne'nin babası hâkim. Sevmez hiç beni de. Eğer-"

Lafını kestim çatık kaşlarımla "Kız istemeye mi gittin yani?"

Kaşları çatıldı bu söylediğime imkânsız bir şeymiş gibi. Kafasını iki yana salladı sonra. "Aynı frekansta değiliz biz seninle şu an."

"Bozuğum ben ondan," diye söylendim huysuz bir ifadeyle.

Yanağımı okşarken "Düzeltiriz," dedi keyifli bir gülümsemeyle.

"Pek mutlusun," dedim kaşımı kaldırıp. "Verdiler mi kızı?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ne kızın adamdan haberi var ne de kızı isteyecek bir babası."

"Niye kızın adamdan haberi yok? Kız kör mü?"

"Değil ama işte," deyip iç çekti. "Perde inmiş herhalde gözlerine. Görmüyor."

"Duvaktır o," diye düzelttim onu.

Burnundan güldü yine söylediğime. "Muhabbet daha ne kadar saçma bir yere gidecek acaba."

"Saçmalıyor muyum?" diye sordum alıngan bir ifadeyle.

"Ben saçmalıyorum," dedi gülümseyerek. "Sen harikasın." Saçlarıma dokunmuştu bunu söylerken. Saçlarımı seviyor gibiydi sanki.

"Öyle miyim?"

Kafasını salladı. "Öylesin."

Gözlerinde gezdirdim gözlerimi "Sen niye bana iltifat ediyorsun hep?"

"Bilmem." Omuz silkti yavaşça. "İçimden geliyor."

"Ne güzel şeyler geliyor içinden öyle," deyip ona yanaştım biraz daha. "Bakayım mı ben de?" Omuzlarını kastediyordum. Ben de bir ben seçmek istiyordum kendime. Seçmezsem hatırım kalırdı çünkü.

Gamzeleri görünecek şekilde güldü. "İlla bakacaksın yani?"

Kafamı salladım. "Sen istediğin benimi aldın. Ödeşmemiz gerekmez mi? En güzel yeri seçeceğim kendime."

Gözlerime baktı. "Sen de beni öptün dudaklarımdan. O ne olacak?" diye sordu dudaklarıma bakarken.

"Öpücük değildi o," diye direttim. "Suni teneffüstü. Hem umurunda da değildi zaten."

"Kim demiş umurumda olmadığını? Öptün beni bir kere. Evlenmemiz gerekir."

Kaşlarımı çattım. "Evlenemeyiz bir kere. Ben daha 22 yaşımdayım."

"Daha birkaç saat önce elbise seçerken 23'tün?"

"Ama daha doğum günüm gelmedi ki. Hem benim o kadar param yok düğün yapamam ben. Senin gömleklerim bile çok pahalıdır. Çeyiz düzemem ben sana."

"Yaşın ve paran olsa tamamız yani," dedi eğlenen bir ifadeyle. "E halledilir meseleler bunlar."

"Evlenmem ben seninle," dedim ona kızarak. Nedense yüzü düştü biraz. Sanki nikahta bırakmıştım adamı. Niye üzülüyordu ki?

"Neden evlenmezsin benimle?" Diye sordu gözlerime bakarken.

"Kızı istemişsin vermemişler son çare bana geliyorsun. Evde kaldın tabi."

Böyle bir cevap beklemediği için gülümsedi. "Evde mi kaldım?"

"Yirmi dokuz yaşındasın. Kalmışsın sanki biraz," deyip kıkırdadım. "Sevgilin de yok. Kızı da vermemişler belli ki."

"Kim vermek ister ki kızını benim gibi babası olan adama?"

Kaşlarımı çattım. Ben öyle demek istememiştim ki. "Kükreyeceğim babana şimdi," diye söylendiğimde sesli güldü söylediğime ve bu gülüşü gamzesini çıkarmıştı ortaya. Gülüşünün sesi çok güzeldi ve bu ona daha çok kızmama sebep oldu her yere babasını soktuğu için. "Niye sürekli sokuyorsun araya adamı. Ne ilgisi varmış seninle? Tek bir iyi iş çıkarmış o da çocukları. Biri de defolu ama olsun. Sokmasana her yere. Sinir oluyorum."

Kaşlarımı çattığım için baş parmağını ilk tanıştığımız zamanlarda yaptığı gibi kaşlarımın ortasına dokundu eğlenen bir ifadeyle. "Kızma

minik aslan, kızma."

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Çok kızdım sana şu an."

"Ne kadar kızdın?"

"Çok," dedim gözlerine bakarken. "Aşırı."

Gamzesi gözükecek şekilde yine güldüğünde ben de gülümsedim bu sefer dayanamayarak. Elimi uzatıp yanağına yaslarken işaret parmağımı gamzesine bastırdım.

"Sırf babanı bahane ettin diye nikah kıyıp seni hayattan bezdireyim de gör," dedim kötü bir tebessüm yerleştirirken yüzüme. "Hayat enerjini emeyim."

"O tartışılır."

Kafamı iki yana salladım.

"Tartışmayalım lütfen," diye rica ettim. "Ben insanlar benle tartıştığında hem çok üzülüyorum hem de anlatasım varsa o da kaçıyor. Boş ver diyorum. Zaten anlamayacak belli ki. Kaçarım senden sonra ama söz de verdim şimdi, kaçamam da. Kendi içime kapanır kalırım." Yüzümdeki tebessüm silindi. "Benim için çok karanlık Aral. İçime kapanmayayım ben, çok korkarım. Yalnız da kalırım. Kalmayayım. Olmaz mı?"

Kafasını iki yana salladı. "İzin vermem ben yalnız kalmana."

Üzgün bir ifadeyle baktım yüzüne. "Sana böyle biri olmayı nasıl öğretmişler?"

"Nasıl biri olmayı?"

"İyi biri. Anlayışlısın, sakinsin, nazik ve hoşgörülüsün."

Gözlerinde üzgün bir ifade yeşerdi. "Annem öğretmiş herhalde."

İçim sızladı. Annesini özlüyor muydu o da çok?

"Annenle tanışsam keşke."

Saçlarıma dolayıp durduğu parmağı durdu o an söylediğim şeyle. Yüzünde hüzünlü bir ifade oluştu. "Keşke," dedi sadece.

"Üzdüm mü ben seni?" Diye sordum üzülerek. "Anneni hatırlattım sana."

Kafasını koltuğa yasladı ama gözleri yüzümdeydi hep. "Beni çok şey üzdü ama sen bunlardan biri olmadın hiç."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi net bir sesle.

"Acıdı dedin ama sabah." Üzüldüm yine ona söylediklerim için.

"Her acıya üzülünür mü?"

"Üzülünülmez mi?"

Dilini damağına vurup kafasını iki yana salladı. "Acısını bile sevdiren vardır bazen."

"Acıtıyorsa sevme Aral," diye karşı çıktım ona. "İyi gelmiyor demek ki."

"Pazarlık değil bu Lina. Sana bugün de söyledim. Sen ya hep olsun istiyorsun ya hiç. Ya sadece beyaz var senin için ya da sadece siyah. Hayat öyle bir yer değil ama cennet çiçeği. Ortaları da var, tonları da."

Tüylerim ürperdi. "Cennet çiçeği deme bana... Üzülüyorum."

Gülümsedi, sağ elinin iki parmağı omzumu okşadı hafifçe. "Lina ama senin ismin... Cehennemimde açan o güzel çiçeksin ama buraya ait olamayacak kadar da güzelsin."

Söylediği her kelime canımı yaktı. Yanıyormuş gibi hissettim.

"Cehennemde gibi mi hissediyorsun sen de?"

Kafasını salladı. "Genellikle."

"Yakar ama seni." Kafamı iki yana salladım. "Yakmasınlar seni. Ben çok üzülüyorum."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak ya," deyip gözlerini kapatıp. "Delireceğim."

Burnumu çektim. "Ne oldu ki?"

"Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?" dedi gözlerini açıp yüzüme baktığında. Kafasını koltuğa yasladığı için âdem elması belirginleşmişti. Ona bakmadan edemiyordum.

Anlamadım. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi gülümseyerek. "Boş ver."

"Hangisi peki?" diye sordum merak ederek.

"Hangisi derken?"

"Tavuktan mı çıkıyor yumurta, yumurtadan mı tavuk sence?"

"Bence yumurta tavuktan çıkar," diye cevapladı o da ciddiyetle.

"Neden?"

"İlk yumurta olsaydı koruyamazdı kendini. Önce tavuk olmalı ki koruyabilsin yumurtayı."

"Kalbin göğüs kafesinin içinde diye kırılmıyor mu ki?"

"Kırılır," dedi gözlerime bakarak. "Kalp bu... Ama kırılabilmesi için ona dokunmak gerekmez mi?"

"Gerekir," diye onayladım onu. Kalbine dokunamayana kırılmaz ki insan.

"Herkes de dokunamaz öyle insanın kalbine." Yanağımı okşadı. "Ben kırmışım mesela seni." Yutkundu. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Dokunabilmişim demek ki kalbine. Hem bir lütuf hem de bir ceza bu."

"Sen sürekli kendinle konuşuyor gibisin," dedim yüzünü izlerken. "Anlamadığım bir dilde konuşuyorsun sürekli."

Kafasını salladı. "Sana öğretmemişler bu dili, anladım onu." İç çekti sonra. "Öğretirim ama ben sana."

"Seninle aynı frenkansı kullanırsam anlar mıyım?"

"Anlarsın," deyip göz kırptı gülümseyerek.

Göz kırptığında kalbimin ayağı taşa takılıyor gibi kalbim hopluyordu. Normal miydi?

"Hangi şarkı çalıyor acaba şu an kafanda," diye mırıldandım.

"Tutuklu."

Bu sabah dinlediği şarkı. Parmaklarımı şakağına yaslayıp saçlarına dokundum. "Burada kime tutuklu kaldın peki?"

Siyah gözlerinde anlamlandıramadığım birtakım duygular geçti yine. "Sen sarhoş musun gerçekten Lina?"

"Değilim," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Sarhoş olmadım dedim ben sana."

"Yarın hatırlayacak mısın bakalım bana neler yaptığını?"

"Ben ne yapmışım sana?"

"Lacivert bir elbise ve lacivert ojeler. Beni öpmeler, aklıma girmeler."

Utandığım için ısındığımı hissettim.

"Bir de tenin kızarıp duruyor," diye ekledi hemen. "Aklımı kaybedeceğim."

Hiç ihtimal vermiyordum ama benden etkileniyor olabilir miydi acaba şu an? Sevdiği renkler vardı üzerimde hem.

"Sen bana mı yürüyorsun acaba şu an?" Diye sordum pat diye şüpheyle.

Güldürdü bu onu. Kaşlarımı çattım. Elbette değildi. Öpmem bile sorun değildi onun için. Önemsizdi varlığım. Ama o zaman... neden omzumu öpmüş, benimi istemişti ki? Ne yapacaktı benime sahip olup? Koleksiyonu falan mı vardı?

"Düpe düz yazıyorum Lina," dedi bana.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum. Konu neydi ki? Uykum gelmişti iyice. Kafamı çok toparlayamıyordum.

"Kaybettik yine frekansı."

Kaşlarımı çattım. "Sen benimle dalga geçiyorsun bence."

"Ben seninle neden dalga geçeyim Lina?"

"Bilmem," deyip omuz silktim. "İnsanlar benimle dalga geçmek için bir sebep bulurlar hep. Lisede de öyleydi."

Kaşları çatıldı. "O veletler seni neden bu kadar üzmüşler?"

Alt dudağımı uzatıp omuz silktim. "Bilmiyorum. Çillerim ve saçlarım yüzünden herhalde. Bir de çok sessizdim."

Sağ elini kaldırıp gözlerimin altındaki ve bunun üzerindeki çillerime dokundu. "Bence seni kıskanıyorlarmış." Sanmıyordum hiç. "Yüzüne güneş tozu serpilmiş çünkü."

Bu iyi bir şeydi sanırım. Kötü bir şey söylüyor gibi durmuyordu.

"Ben lise sondayken sen de üniversite son sınıftın değil mi?"

Elini yüzümden çekip göz teması kurdu yine benimle, kafasını salladı. "Öyleydim."

"Keşke o zaman tanışıyor olsaydık... Benim için hepsini halletmeni rica etsem yapar mıydın?"

"Yapardım," diye onayladı hiç düşünmeden.

Gülümsedim hemen kabul etmesine. Mafyanın oğluyla ilişkim olduğunu bilseler herkes benden korkar bana bir daha karışamazlardı hiç. "Ama bu seni kötü adam yapardı. Kaç yaşında adam liselileri dövüyor derlerdi."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Sen benden niye sürekli yaşlıymışım gibi bahsediyorsun?"

Hem yüz ifadesi hem de soruduğu soru o kadar komik geldi ki dudaklarımdan şen bir gülüş koptu o an. Kendimi tutmamdım, o kadar çok güldüm ki bu söylediğine. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok gülmüş olmalıydım.

Aral gülüşümü izledi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Gülüyorsun ve bu sefer sebebi benim. Bu sefer o herife değil bana gülüyorsun," diye mırıldandı sanki çok uzaklara gitmiş gibi bir ifadeyle.

"O herif kim?" diye sordum merak ederek.

"Boş ver. Gereksiz biri."

Kıkırdadım. Neyden bahsediyordu emin değildim. "Şahin'e mi diyorsun yoksa?"

Kafasını iki yana salladı. "Yok ona demedim." Kaşları çatıldı sonra. "Sen neye gülüyordun bu sabah hakikaten?"

Kıkırdadım aklıma gelen şeyle. "Ben mandalinaya mı benziyorum sence?"

"Mandalina mı?"

"Hım," diye mırıldandım. "Şahin dedi ki ben mandalinaya benziyormuşum. Kıştaymışız, saçlarım kızılmış, adım da Lina'ymış."

"Sen turuncu bir kedisin bas baya."

"Sen de siyah bir kedisin," dedim gülümseyerek.

Gülümsedi. "Bana kedi dediğini duysalar karizmam çizilir."

Kıkırdadım. "Senden korkuyorlar mı gerçekten? Hiç korkulacak birine benzemiyorsun."

Saçlarıma dokundu. Gülümsemesi bozulmuştu. "Böyle düşünmen iyi. Çakırca ile tanışmanı hiç istemiyorum. Bir kere bir fragmanını gördün ama unutturmuşuz belli ki kendimizi sana."

Asaf'ı dövdüğü zamandan mı bahsediyordu? O zaman daha çok benim tarafımda olup olmadığıyla ilgilenmiştim. Korkunç birine benzemiyordu o zaman da o kadar.

"Ben yaşlı mıyım sana göre?" diye sordu aklına takılmış gibi.

Gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. "Bence ideal bir yaştasın," diye açıkladım. "Ben olgun erkekleri tercih ederim sanırım."

"Bak sen?" dedi o da keyfi yerine gelirken.

Kafamı salladım.

"Yaşıtlarından hayır gelmez sana zaten," dedi.

"Senin yirmi dokuz sene yaşamış olman çok garip Aral."

"Neden?" diye sordu kaşını kaldırıp.

"Bazen çocuk gibisin. Bazen de çok olgun."

"Olgun kısmını anlayabilirim ama çocuk pek sanmıyorum. Çocukken bile çocuk değildim çünkü."

"Ama çok sevimli olduğun oluyor," diye açıkladım çocuktan kastımı.

"Sevimli?" dedi kaşlarını kaldırıp

"Hım," diye mırıldandım. "Bebek gibi. Mesela şu an."

Gülümsemesi genişledi. "İltifat olarak alıyorum bunlar."

"Al, al," diye onayladım gülerek. "Ben bebekleri severim."

Aklıma Alin'in bebekliği geldiğinde duraksadım. Gülümsemem silindi yüzümden.

"Ne oldu?" Diye sordu Aral yüzümün düştüğü için.

"Her bebek bir mucize gerçekten," diye mırıldandım dalgın bir sesle gözlerine bakarken. "Biliyor musun Alin benim hayatımı kurtarmıştı."

Kaşları çatıldı hafifçe. Siyah gözlerine bakmaya devam ettim.

"Ben de bir keresinde ölüme dakika saymıştım. Kimse bilmiyor ama bunu. Bir ben biliyordum. Şimdi bir de sen."

Gözlerimi gözlerinden kaçırıp gömleğinin düğmesine dokundum bir şeyle uğraşmak isteyerek.

"Lisedeydim o zaman. Güçsüz biriydim o zamanlar. Dert sanıyordum bendekini. Sevilmemek, yalnız kalmak falan... Annem hastaydı bir de. Ama bunlar dert değilmiş Aral. Annemin uyanmamasıymış. Anlaşıldığını sandığım yerin suskunluğuymuş asıl derdim benim. Annem, babam susmuş bana. Beni kaçtığım uçuruma babamla annem götürmüşler. Bakmaktan korktuğum uçuruma annemle babam dikmiş gözlerimi." Göz yaşlarım düştü gözlerimden. "Uçuruma bakarsan, uçurumda senin içine bakıyor Aral. Ben gerçek bir uçurumun dibinde durmuştum. Okul gezisi için gitmiştik. Kafileden ayrı düşmüştüm, yolum bir uçuruma çıkmıştı. Uzun süre baktım aşağı. İlk başta korkunçtu ama baktıkça huzurlu gelmeye başladı. İçime bakmaktan daha huzurlu gelmişti." Aral yanağımı kuruladı nazikçe. Burnumu çektim. "Annem hamile olduğu haberini vermek için beni aramasa belki de burada değildim şimdi."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerinde korku gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Ben de o gün böyle bakmış mıydım acaba beni görenlere. Niye kimse neyim var diye sormamıştı?

Gülümsedim ama gözlerimden bir dam yaş süzüldü yine. Ağlarken gülüyordum bugün. Garipti. "O haberi aldığımda tüm umutsuzluğum uçtu gitti sanki. İçine düştüğüm karanlık dağıldı. Baktığım uçurumun ucunda bir güneş doğdu sanki." Yutkundum. "Alin'in ismini ben koydum. Alin aydınlık demek. Beni karanlıktan kurtaran bir aydınlık."

Aral beni kollarına çekerken yaslandığı yerden dikelip beni kollarının arasına aldığında dudaklarım omzuna yaslandı. Dudaklarını saçlarımda hissettiğim de burnumun direği sızladı. Bana öyle güzel sarıldı ki daha çok üzüldüm. Beni sadece sarılarak çok güzel teselli ediyordu bu adam. Alışırsam hep onu arardım. Bırakırsa kırılırdım çok. Neden yapıyordu ki bana bunu. Adil değildi hiç.

"Bir daha düşecek gibi hissedersen uzat bana elini, ben seni tutarım. Umutsuzluğa mı düştün, bana gel, beni seni sana inandırırım Lina."

Kokusu ciğerlerimi sararken gömleğini sıktım parmaklarım arasında. "Uykum var," diye fısıldadım. "Ama uyumak hiç istemiyorum. Kabuslar bırakmıyor hiç peşimi."

"Uyuturum ben seni," dedi.

"Burada uyusam olmaz mı?"

"Olur," dedi saçlarımı okşayarak. "Ama önce halledelim işlerimizi. Sonra nasıl istiyorsan öyle uyu."

"Nasıl istiyorsam mı?"

"Sen nasıl istiyorsan," diye onayladı beni.

Geri çekildim hafifçe ve gözlerimi sildim. "O zaman üstümü değiştireyim ben. Benim de değil çünkü bu elbise."

Kafasını salladı. "Lenslerini de çıkaralım."

***Çıkaralım...* Birlikte yapma eylemi ok tuhaf. Ayağa kalkıp elimden tuttu ve beni de ayağa kaldırdı. Sonra arkama geçip ellerini belime koydu ve beni yönlendirerek yürütmeye başlattı. Vücudum ağırlaşmıştı bir anda sanki. Biraz başım ağrıyordu. Yorgunlukla sırtımı ve başımı göğsüne yasladım. Omuz kaslarım sızlıyordu.**

"Bugün düştüm, avuçlarım sızlıyor," diye mırıldandım ellerime bakarken.

"Nerede düştün?" diye sordu elimi tutup kaldırdı avucuma bakarak.

"Size gelirken sabah. Merdivene takıldım."

"Bakalım ellerine de," dedi yumuşak bir sesle ve avucumu okşadı.

Beni odaya soktuğunda gözlerimi odada gezdirdim. "Bavulum Şahin'de kaldı," diye mırıldandım sağ gözümü ovarak. Gözlerim sızlıyordu. Lensler rahatsız etmeye başlamıştı. Ağladığım için miydi?

"Getiririm ben eşyalarını. Ovalama gözlerini," deyip elimi tuttu ve aşağı indirdi.

"Bugün mezarlığa gittik biliyor musun Şahin'le," deyip kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bilmiyordu sanırım. Bana baktı ve yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Keşke yanımda olsaydın yine." İçim sıkıldı yine. Çok mutsuz hissettim aniden kendimi. "Mezar taşlarının okumak iyi değil derler. Ben hepsini okumuştum. Belki de o yüzden unutkan olmuşumdur." Gözlerimden yaşlar düştü. "O mezarlıkta yirmi sekiz Kadir var. Babamın yirmi sekizinci Kadir'di. Orada bir Kadir

yatmıyor ama. Benim kaderim yatıyor." Aral beni kendisine çevirdi yavaşça.

"Ssssh," diye fısıldadı beni sakinleştirmek ister gibi. Saçlarımı okşadı yüzümün hizasına eğilerek. "Geçecek hepsi. Her şey yoluna girecek." Dudaklarını hafifçe saçlarıma bastırdı.

Kafamı iki yana salladım. "O mezarda ben yatıyormuşum Aral. Beni neden öldürmüşler?"

Gözlerini kapattı. "Yaşıyorsun sen," diye fısıldadı. Gözlerime bakıp göz yaşlarımı sildi. "Her şey iyi olacak." Burnumu çektim öylece yüzüne bakarken. "Bana inanıyor musun?"

Kafamı salladım. İnanıyordum. O bana yalan söylemiyordu hiç. Susuyordu bazı şeylere ama yalan söylemiyordu. Buna inanmak istiyordum.

"Her şeyi yoluna sokacağız. Bir daha asla uçuruma bakmayacaksın. Hep yanında olacağım."

Gözlerine baktım dolu dolu gözlerimle. "Birlikte yapacağız değil mi?"

"Birlikte yapacağız," diye onayladı beni.

"Ya içimde çok kötü şeyler varsa benim? Ya hazine değilsem?"

Göz yaşımı sildi yine, hafifçe gülümsedi. "Anlattıklarınla değil, anlatmadıklarınla bile değerlisin benim için. Düşünme bunları."

Burnumu çektim. Sol gözünün hemen bitimindeki, kirpiklerinin gölgesinde kalan beni fark ettim o an. Sağ elimi yüzüne uzatıp elimi yanağına yasladım, benine dokundum baş parmağımla.

"Bu beni istiyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Gözlerini seviyorum. Hemen yanını istiyorum. Benim olsun mu?"

Gözlerimin içine baktı şefkatle. "Senin olsun."

Burnumu çektim. "Öpebilir miyim ben de?"

"Sen bana ne istiyorsan yapabilirsin," dedi içtenlikle.

Ama öyle derse ben mutlu olurdum.

"Umurunda değil diye mi?" diye sordum üzgün bir sesle.

Kafasını iki yana salladı. "Sensin diye."

***Sensin diye.* Bu iki kelime kendimi o kadar değerli hissettirdi ki bana. Bu sefer gözlerim iyi hissettiğim için doldu.**

"Hayda," dedi üzgün bir sesle. "Neden ağlıyorsun yine Lina?"

"Beni ben olduğum için kabul ettin. Mutlu oldum," deyip gülümsedim hafifçe.

Saçlarımı ve yanağımı okşadı. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak yapamıyormuş gibi. "Ben seni üzen herkese düşman olacağım."

Kıkırdadım öyle deyince. Parmak uçlarımda kalkarak ona uzandım sonra. Dudaklarımı sol gözünün hemen bitimine bastırdım. Kokusu burnuma dolarken kirpikleri dudaklarımı gıdıkladı biraz. Ayaklarım üzerine indiğimde yüz yüze geldik. Yutkundu. Alt dudağını ıslattı ve ağzının içine yuvarladı.

"Onun adı da Lina artık," dedim mutlu hissederek.

Derin bir nefes aldı ve kafasını salladı sadece. Sonra beni acelesi varmış gibi odadaki banyoya soktu.

"Lenslerini çıkar. Elini yüzünü yıka. Eşofmanların nerede vereyim, elbiseyi de çıkart," diye sıraladı.

"Yatağın üzerindekileri giyeceğim," diye mırıldanıp lavaboya eğildim.

Elimi yüzümü yıkadım. Uykum açılmadı, aksine daha çok uykum geldi. Aral eşofmanları içeri bırakıp kapıyı kapattı. Lensleri çıkarmayı başarıp elbisenin fermuarı ile uğraştım bir süre fakat sıkıştığı için miydi yoksa ben mi beceremiyordum emin değildim ama açamadım. Kollarını omuzlarımdan çıkarıp soyunmayı denediğim de başarısız olunca oflayarak kapıyı açtım.

Aral'ın gözleri bana döndü ilgiyle.

"Aral," dedim kapının girişine yaslanarak. "Ben bu elbiseyi çıkaramadım."

"Sınanıyorum resmen," diye mırıldandı bana ilerlerken. "Neden çıkaramıyorsun?"

"Sıkışmış sanırım açamadım, çıkmadı üzerimden. Beni çok sevmiş galiba," diye mırıldandım kendi kendime.

Ellerini fermuara uzandığında kafamı geriye yatırıp yüzünü izledim. Tüm dikakti fermuardaydı. Sanki işini yapıyor gibiydi. İşini yaparken çok ciddi bir yüz ifadesi vardı. Karizmatik oluyordu iş yaparken.

"Nazik ol," diye uyardım onu. "Çok narin bir şey bu. Güneş ablanın bu. Bir şey olursa ben alamam yenisini."

Gözlerimiz kısa bir an buluştuğunda duyduğum sökülme sesiyle gözlerim büyüdü ve korkarak elbiseye çevirdim gözlerimi.

"Hay bunu dikeni," diye söylendiği sırada elbiseyi söktüğünü gördüm. Tedirginlik tüm bedenime anında zerk edildi. Elbise benim

değildi ve pahalı bir şeydi bu. Ödünç almıştım üstelik. Güneş ablaya ne diyecektim? Sorumsuz biriydim gerçekten. Bu yüzden yalnızdım kesin.

"Ama Aral," dedim gözlerim dolarken. "Sana dikkatli ol demiştim."

Ağlamamak için kendimi kastım ama gözlerimden boncuk boncuk yaşlar düştüğünde Aral'ın kaşarı çatıldı.

"Özür dilerim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Bilerek yapmadım. Dandikmiş zaten," diye elbiseyi suçladı.

"Ne diyeceğim şimdi Güneş ablaya," diye kızdım ona ağlayarak. "Hem bu çok pahalıdır. Ben yenisini almam ki bunun söyledim sana da. Benim o kadar birikmiş param var mı bilmiyorum. Bu ayki burslarımı harcamıştım. Kredi çeksem verirler mi ki bana kredi? İşten de çıktım."

Ellerini yüzüme koydu. "Sen yapmadın bana. Ben yaptım. Benim ödemem lazım. Ben öderim," dedi Aral beni sakinleştirmeye çalışarak. "Ben ablama söylerim benim yaptığımı ağlama sen bir kumaş parçası için. Ben alırım elbiseyi ona. Hatta sana da alırım. Çok yakışmıştı sana."

"Ne vardı o kadar kas yapmasaydın?" diye kızdım bu sefer. "Tek dokunuşa elbise mi yırtılır çüş artık."

"Benim hatam," diye onayladı beni gülen bir sesle. "Sıkma sen canını."

Burnumu çektim. "Çıkacak mı ki şimdi bu üstümden benim?"

Alt dudağını diliyle ıslattı. "Çıkar."

"Çıkmazsa tamamen yırtarsın artık," diye söylendim. "Kontrolsüz güç."

"Lina," dedi nefes verir gibi. "Ağzından neler çıkıyor hiç farkında değilsin. Git değiştir üzerini hadi. Ben alacağım yenisini, üzülme sen. Hadi güzelim."

Burnumu çektim yumuşayarak. "Güzel miyim gerçekten?"

Gülümsedi yüz ifademe. "Güzelsin. Hadi git."

Ona arkamı dönüp banyoya girdim tekrar. Elbiseyi üzerimden sıyırıp sutyenimi de çıkardım. Altta bandajlarım vardı ve sutyen canımı yakıyordu. Aral'ın aldığı eşofmanları giydim üzerime. Üzerimdeki kapüşonlunun önündeki fermuarı çekmemiştim çünkü pansuman yapacağım demişti. Ayakta uyuklayarak çıktım banyodan. Aral yatağı açtı. Yüz üstü kendimi yatağa bıraktım. Aral'ın yatağa oturduğunu yatağın çökmesinden anladım. Sol kolumdan kapüşonluyu

çıkardığında sırtımı açtığını hissettim. Bandajı açtı ama sorun etmedim. O bir doktordu çünkü. Tıpta utanma yoktur sonuçta.

Sırtıma buz koyduğunda irkildim. Rahatsız olarak kıpırdandım uzandığım yerde.

"Dondum," diye sızlandım.

"Üzgünüm biraz kalması lazım... Eldiven takıyorum. Rahatsız olursan söyle tamam mı?"

Kafamı salladım hafifçe. Belimdeki ameliyat yaramla ilgilendiğini hayal meyal hissetmiştim. Buza rağmen yarı uyku yarı uyanıklık halindeydim sanki.

"Aral," diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Cerbe bana nasıl bir anda alıştı?" diye sordum. Aklıma gelmişti bir anda.

"Bir anda alışmadı... Bereni kaybettiğini fark etmedin mi hiç?"

"Berem mi kaybolmuş?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Bizde unutmuştun. Sana vermek için odama götürmüştüm ama senin gibi koktuğu için Cerbe'yi kokuna alıştırmak için kullanmaya karar verdim."

"Kokum güzel miymiş?" diye sordum merakla.

"Vanilyalı kek gibisin."

"Kek gibi miyim?" dedim kıkırdayarak. Kek olmak güzel bir histi. "Vanilyalı kedi," diye mırıldandım sonra gülümseyerek. "Belki de başlarda ben bir kedi olduğum için sevmemiştir beni Cerbe. Köpekler kedileri sevmez sonuçta."

Burnundan güldüğünü işittim Aral'ın. "İçtiğinde böyle tatlı sarhoş olanını ilk kez görüyorum Lina."

"Tatlı mıyım?"

"Sen böyle her şeyi teyit edeceksin misin memur gibi?"

Kıkırdadım. "İnanılır gibi değil. Ben ne yapayım sevmemişlerse beni?"

"Herkesin hakkını birinin boynuna yüklemişse demek ki yüce rabbim."

"Kimmiş o şanssız kişi acaba."

"Tanıyorum ben kendini yakinen. Şansız biri hakikaten ama konu senden bağımsız."

"Tanıştır bizi bir ara," diye fısıldadım zorlukla.

Artık daha fazla uykuya direnemiyordum. Elimi çarşaf üzerinde gezdirirken elim Aral'ın eline çarptığında tutunma dürtüsüyle parmaklarını tuttum kendime çektim ve dudaklarımı eline yasladım.

"İyi geceler Aral," diye fısıldadım. "Özür dilerim seni üzdüğüm her şey için. Tüm gün söylemek için doğru anı bekledim ama doğru zaman ne zaman anlamadım yine," diye fısıldadım.

Saçlarımı okşadığını hissettim. "İyi geceler cennet çiçeği."

Başım ağrıyordu ama en çok da midemden rahatsız hissediyordum kendimi. Ağzımda kötü bir tat vardı. İnleyerek gözlerimi açtım sabaha. Kapalı perdelerden içeri zerre ışık yansımıyordu ama kenarlarından beyaz bir ışık sızıyordu içeri. Gözlerimi komodinin üzerindeki saate çevirdim. 08:43

Avuçlarımı şakaklarım yaslayarak kafamı sıktım. Başım zonkluyordu biraz ama idare edebileceğim bir derecedeydi. İlaç bile içmeye gerek görmeyeceğim türdendi. Ağrı eşiğim yüksekti ve baş ağrısına alışıktım. Gerinmek istediğimde omuzlarım ağrınca anında vazgeçtim bu eylemden. Yavaşça yatakta dikeldim. Midem yanıyordu. Yüzümü ekşitmeme sebep oldu bu. Ellerimi yüzüme koydum.

"Bilmediğin şeyleri neden içiyorsun?" diye söylendim kendime. "İşe yaradı mı ki derdini unutmaya?"

Saçlarımı geriye atmak için ellerimi yüzüme sürttüğüm sırada zihnimde düne ait beliren birkaç görüntüyle ellerim yüzümde dondum öylece. O görüntüler neydi öyle?

Ellerimi gözlerimden dudaklarıma indirip gözlerimi açtım kocaman. "Yapmış olamam," dedim kendime inanamayarak. "Yapmamışımdır değil mi?"

Aral Çakırca'yı öpmemişimdir. Öpmüş olamazdım. Ben kimseye temas dahi etmezdim. Güldüm endişeyle karışık. "Yok yok," diye mırıldandım. "Yapmamışımdır. Rüyamda görmüş olmalıyım yine."

Kaşlarımı çattım. "Ne biçim rüyalar bunlar ya ayrıca?" diye söylendim. "Hayır ne münasebet? Üstüm mü açık kalıyor acaba?"

Dudakları alışkanlıkla soyarken düne dair hatırımda olan şeyleri yoklamaya çalıştım. Sarhoş olmuştum sanırım, çok net değildi anılarım ama Aral'ın beni kucağında taşıyarak dışarı çıkardığını hatırlıyordum ve onu öptüğümü dahası Aral'ın sorun olmadığını söylediğini de

hatırlıyordum. Alnıma vurdum kendime sinirlenerek. Resmen öpmüştüm adamı. Rüya değildi. Utançla ellerimi yanaklarımı yaslayıp öne doğru eğildim ve yüzümü yatağa yasladım. Utançtan ölmek istiyordum. Kafamı yatağa vurdum birkaç kez ve bu baş ağrımı çoğaltınca durdum.

"Aptal Lina. Aptal! Ne diye öptün adamı! Ne cesaret? Ne münasebet?"

"Işıksın. Kırılmışsın. Hüznün yağmur. Gülüşün gökkuşağı. Biraz daha gülümsesen bana, olmaz mı Lina?"

Aral'ın bana söyledikleriydi bunlar. Hatırlıyordum bu kısmı. Böyle söyleyince gidip adamı öpmüştüm, salaktım gerçekten. Daha çok gülümse diyordu adam ben gidip öpüyordum onu ağlayarak. Daha ne kadar utanabilirdim acaba.

"Gökyüzü seni çağırıyor Lina," dedim boğuk bir sesle. "Git yağmur ol sen. Gökkuşağı ol. Görgüsüz kadın."

Zihnimde mekânın tabelası canlandığında kafamı yataktan kaldırdım kaşlarımı çatarak. Mekâna girerken ismi tanıdık gelmişti ve sarhoşken nereden tanıdık geldiğini çözmüştüm. Kafam yerinde olmadığında daha açık fikirli olurdum sanırım ben. Uyuşturucu etkisindeyken de konumu hatırlamıştım. Şimdi de tabelanın ismini nereden gördüğümü ve bana verilen ikinci kartın neyi işaret ettiğini. Aral beni arabaya bırakınca bir yere gitmişti bir ara. Anlamış olmalıydı oranın bir ipucu olduğunu mutlaka. Pars, mekânın sahibi bana uzun uzun bakmıştı. Belki de sandığımdan daha çok babamla ilgiliydi.

Başka neler olmuştu dün? Eve geldiğimizi ve konuştuğumuzu hatırlıyordum hayal meyal ama konu başlıklarını ya da neler anlattığımı hatırlamıyordum. Nasıl uyuduğumu ise hiç hatırlamıyordum. Alkol almanın unutkanlık yapmadığı, alkol nedeniyle o anın hafızaya hiç yazılmadığı hakkında bir üniversitenin makalesini okuduğumu hatırlıyordum. Yani dün olan çoğu şey zihnime yazılmamış olabilirdi. Kim bilir başka nasıl rezilliklerim vardı. Aral'ın yüzüne nasıl bakacaktım?

Kafamı kaldırdım hafifçe. "Gerçi sorun değil demiş bana. Umurunda bile değil adamın onu öpmem." Kaşlarımı çattım. "Çocuk falan mı görüyor beni bu? Nasıl sorun olmaz ya?"

Kaşlarımı çatarak dikeldim oturduğum yerde. Kendime kızarak yüzümü ovdum. "Romantik bir şey beklemiyordum ama ilk öpücüğünü de böyle vermek tam sana göre. Âşık olmadığın adamı öpmek neden?"

Saçlarımı geriye götürdüm ve kulaklarımın arkasına attım saçlarımı. Boğazımı temizledim.

"Neyse ne. Benim neden umurumda olsun onun değilse? Yetişkiniz ikimiz de. Utanılacak bir şey değil bu sonuçta," diye mırıldandım.

Ben inanırsam herkesi inandırırdım buna. Yataktan kalktım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Avucumu alnıma yaslamış bir halde çıktım odadan. Başımdaki ağrı artmıştı hatırladığım şeylerle. İlaç bulursam içecektim, direnmeye gerek yoktu. Ecza dolabının olduğu banyoya girecekken mutfaktan Alin'in gülme seslerini işitince adımlarım durdu.

"Ayalcım, kucak," dediğini işittim Alin'in. *Aral buradaydı.*

Kaşlarım çatıldı. Alin'in en son Aral'la küs olduğunu sanıyordum. Ne ara barışmışlardı da kucak istiyordu ondan?

Banyodan bir ağrı kesici alarak adımlarımı mutfağa yönlendirdim.

"Güzel oldu mu?" diye sordu Aral, Alin'e.

"Evet. Bak ben de kalp yaptım Linacım ve senin için."

"Gördüğüm en iyi kalp bu," dedi Aral eğlenen bir sesle. "Ki ben çok kalp görmüş biriyim."

Gülümsedim elimde olmadan. Gerçekten çok kalp görmüş biriydi ve bunu dört yaşında bir çocuğa söylüyordu.

Görüş açıma girdiklerinde Aral ada tezgâhın yüksek taburesinde oturuyordu. Kucağında Alin vardı. Birlikte tüm dikkatleriyle bir tabakla ilgileniyorlardı. Sanırım omlet süslüyorlardı birlikte. Aral'ın saçlarında Alin'in pembe tacı vardı. Saçları önüne gelmesin diye Alin takmıştı muhtemelen. Ben tatlı yaparken aynısını bana da yapardı. Bu görüntü içimi sıcacık ettiğinde kaşlarım çatıldı hafifçe. Kendime gelsem iyi olurdu gerçekten. Başıma iş açacaktım.

"Günaydın Linacım," diye cıvıldadı Alin beni görünce.

Alin'in gülümseyen yüzünü görünce günüm aydınlandı resmen.

"Günaydın minik sincap," dedim gülümseyerek.

"Günaydın," dedi Aral da.

İlk görmezden gelsem de onu artık gelemezdim. *Sen bir yetişkinsin Lina*, diye telkin ettim kendimi. O önemsemiyorsa ben hiç

önemsememeliydim. Aşık değildim adama sonuçta.

Gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. O an aklımda canlanırken dilimi dudaklarımda gezdirdim istemsizce.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Başın mı ağrıyor?"

Kafamı salladım. Gayet normal davranıyordu Aral, her zamanki gibi konuşuyordu benimle. Ben de öyle olabilirdim öyleyse. Kendime bir bardak su doldurup ilacı içtim ve yanlarına yaklaşıp Alin'i öpmek için eğildim. Aral'ın kucağında olduğu için ona yaklaşmam gerekmişti ve bu biraz beni germişti ama belli etmedim. Çünkü normal davranmam gerekiyordu. Normaldi her şey. İnsanlar hata yapardı. Aral sorun etmiyorsa ben sorun etmeyecektim.

Alin'i öpüp yanağını okşadım. "Kahvaltı yaptın mı sen?"

Kafasını salladı. "Ayalcım kaynımı doyuydu benim."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. O mu doyuruyordu iki gündür Alin'in de karnını? Kalbim sızladı bu bilgiyle. Bu adama daha ne kadar borçlanacaktım acaba. Hem beni hem kız kardeşimi doyuruyordu iki gündür.

"Teşekkürler."

Bir şey demedi. Tabağı işaret etti. "Bir şeyler ye. Miden kötü bir haldedir muhtemelen."

Sarhoş oluşumu yüzüme vurmuş gibi hissederek gözlerimi kaçırdım ve yüksek taburelerden birine oturdum ben de.

"Ayalcımla biylikte yaptık senin için," dedi Alin gülümseyerek ve o güzel parmaklarıyla tabaktaki sanat eserini gösterdi. Zeytinden gözleri, yeşilliklerden saçları, domatesten dudakları, peynirden küpeleri vardı. Ketçaptan da yamuk ama oldukça sevimli bir kalp vardı üzerinde. Ben ketçap sevmezdim ama onun için yerdim.

"Çok güzel olmuş teşekkür ederim ikinize de."

"Sefdin mi?" diye sordu hevesle.

"Sevdim tabi ki," dedim gülümseyerek.

Çatalımı alıp peynirden bir parça aldım. Aral da kahvesini içerken bir süre Alin ikimizle muhabbet etti. Sonra Aral'ın kucağından kayarak aşağı inip dikkatini başka bir şeye verdiğinde Aral saçlarındaki tacı çıkarıp onun saçlarına taktı. Alin oturma grubuna yöneldiğinde Aral ile baş başa kalmış sayılırdık. Gözlerimi karşıma,

kapıya çevirdiğimde kapının önündeki bavulları ve koliyi gördüm. Günlükleri okumaya bir an önce başlasam iyi olacaktı.

"Dün," demişti ki sözünü kestim ne söyleyeceğini tahmin edemeyeceğimden. Neden öptün beni diye sorarsa utanırdım. Konuyu kendi aleyhime çevirmem lazımdı ama her türlü onu öptüğümü hatırladığımı anlayacaktı öyle de.

"Son kart o mekânı işaret ediyor değil mi?" deyip gözlerimi ona çevirdim normal bir ifadeyle

Yüzüme baktı bir süre. Sonra kafasını salladı. "Öyle görünüyor."

Yüzüme dokundum. "Neden o mekâna işaret etmiş ki kartı gönderen kişi? Ne istiyor anlamıyorum hiç," diye söylendim sıkıntıyla.

"Şahin'in gözü mekânın üzerinde olacak. Buluruz bir şeyler yakında. Ha diye çözebileceğimiz bir şey değil bu olay. Sıkıntıya sokma kendini."

Nasıl sokmayacaktım ki? Babamın yaşayıp yaşamadığı kesin değildi. Amacı belirsizdi. Ortada bir sürü soru vardı. Ortada bir cinayet vardı ve o bizzat bendim. Ne için feda edilmiştim? Kartlar ne içindi? Kimdendi? Ne istiyordu benden? Ne yapmamı istiyordu?

"Günlüklerimi aldım dün evden," diye mırıldandım bilmesi gerekir diye düşünerek.

"Günlüğünü değil günlüklerini mi aldın?" diye sordu neden hepsini aldığımı anlamayarak.

Muhtemelen eşyaları o getirmişti ama açıp da kutuya bakmamıştı. Tam bir beyefendiydi.

"Okumayı öğrendiğimden beri günlük tutuyorum. Kaçırılma anından ne kadar süre sonra olanları unuttum emin değilim ama belki günlüğüme yazmış olabilirim düşündüm. Hepsini okursam başka şeyler de bulabilirim belki."

Diliyle dudaklarını ıslattı önce, alt dudağını ısırdı. Düşünüyordu. Yavaş yavaş alışkanlıklarını fark etmeye ve mimiklerini anlamlandırmaya başlamıştım. Tabi bu farkındalık o kasti olarak ifadesiz bir yüz ifadesi takınana kadardı elbette.

Günlüklerimi okumak iyi bir fikirdi. Hatta savcı varlıklarını bilse incelenmek isteyeceği şeylerdi bence. Bu yüzden Aral'ın bundan memnun olmasını beklemiştim ama o yine beni şaşırtmıştı.

"Bu sana iyi gelecek mi peki?" diye sordu gözlerime bakarak. Gözlerimin en derinine bakıyordu içimi görüyormuş gibi.

"Hatırlamadıklarımız; varlığına gerek duymadıklarımız ya da onunla yaşamadıklarımızdır genelde. Sen kendin söyledin bunun bir vurgun olduğunu. Ve şimdi o derin denize girmekten bahsediyorsun yine."

Bunu düşünmemiştim. Hayır. Düşünmek istememiştim. İçten içe günlüklerimde hiçbir şey bulmamayı umuyordum hatta. Babama ve anneme olan sevgimi tazelemek, yaptıkları şeyler için mantıklı bir sebepleri olduğuna ikna olmak istiyordum. Bunu bana yapmışlarsa bile hayati bir sebep olduğunu düşünmek istiyordum.

"Babamın nerede olduğunu bildiğimi düşünmelerinin bir sebebi olmalı Aral," dedim sıkışmış hissederek. "O kartı gönderen her kimse benim bu ipuçlarını çözeceğimi düşünmesinin bir sebebi olmalı. Babamla hangi şarkıyı söylediğimizi bilecek kadar bizi tanıyan ama o şarkıyı ne şekilde söylemediğimi bilecek kadar yakın olmayan biri."

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Günlükleri okumak iyi bir fikir, evet. İşimize de yarar belki ama sen okumak zorunda mısın? Biliyorum günlük olmasının mantığına aykırı söyleyeceğim şey ama istersen başka birine okutabiliriz. Güvendiğimiz, bu işlerden anlayan birine okutturabilirsin. Sen okursan, yazdığın her şeyi yad etmiş olacaksın."

Omuz silktim yavaşça. "Ne fark eder ki? Kötü bir şey varsa öğreneceğim yine."

"Fark eder," dedi net bir sesle. "Sen okursan tüm üzüntülerini ayağa kaldıracaksın kafanın içinde ve eğer bir şey yoksa onları uyandırmış olmakla kalacaksın."

O kadar sonuç odaklıydım ki konuyla alakası olmasa da kırıldığım ve çok üzüldüğüm anılarımı okuyacağım ve okurken bunlara tekrar üzüleceğimi düşünmemiştim hiç. Fakat Aral'ın aklına gelen ilk şey buydu. Kafamın içinde girecek olmamdan endişeydi çünkü oranın bir savaş yeri olduğunu o da biliyordu artık. Duvarlarına kan sıçramıştı, artık dikiş tutmazdı. O tepkisizliğimle yüzleşen ilk kişiydi, yine o halime döneceğimden endişe ediyordu belki de.

Aral'ın samimi endişesinden doğan kollanıyor olma hissi kendimi iyi hissettiren bir şeydi. Özlediğim bir histi.

"Okuyamazlar ki," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Hatta ilk günlükleri ben de okuyabilir miyim endişeliyim."

Kaşları çatıldı anlamayarak. "Yazın çok mu kötü?"

Kıkırdadım elimde olmadan. Küçükken berbat bir yazım vardı gerçekten.

"Yok ondan değil," deyip ona döndüm biraz daha. "Latin alfabesi değil."

"Lehçe mi?" diye sordu bu kez.

"Yok. Linaca," dedim ciddi ciddi.

"Nece?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Dalga geçtiğimi sanıyordu ama dalga geçmiyordum hal bu ki.

"Ben küçükken bir dil oluşturmuştum," diye açıklamaya çalıştım. Aral hayretle baktı bana. "Ben kendimi bildim bileli biri üzgün olduğumu bilsin istemiyorum," dedim dürüstçe. "Bu yüzden okuma yazma öğrenip günlük tutmaya heveslendiğimde düşündüm ki eğer yazdıklarımı annem ya da babam okursa çok üzülürler. Bu yüzden bir alfabe oluşturmuştum kendimce."

Çünkü sevdiğiniz insanın üzüntüsünün sebebi olmak çok kırardı insanı. Çünkü üzülmek elinizde değildi ve onu da üzmüş olmakla kalırdınız. Çünkü elinizden gelmeyen şeyler vardı. Çünkü insanın elinden bazen hiçbir şey gelmezdi. Çünkü insanlar böyle yaşardı. Çünkü insanlardı işte. Her şey insan içindi.

Bu sabah fazla dürüsttüm ve bu bir nevi Aral yüzündendi. Kendimi açıklamaya mecbur hissettirmişti bana. Yalnız kalmak istemiyordum çünkü. Korkuma dokunmuştu. Korku her zaman bağlılık getirirdi. Ve ben yalnızlık korkumdan Aral'a çok bağlanabilirdim ve bu acayip korkunç bir şeydi aslında; onun için de benim için de. Ama acıtmayacağıma söz vermiştim o da gitmeyeceğine söz vermişti. İnsan ilişkileri böyle yürürdü. Yürütecektim. Anlatmayı ve konuşmayı öğrenecektim. Koymuştum kafaya ama çok çabuk da pes edebilirdim. Emin değildim kendimden.

"Kendi alfaben var yani?"

Kafamı salladım yavaşça. "Ama zamanla, özellikle liseye doğru çok geliştirdim ve üniversitede uzmanlaştım. İlk halini hatırladığımdan ben bile emin değilim. Biraz cebelleşmem gerekecek sanırım. Şifre çözmek gibi biraz."

Aral'ın bakışlarında hem merak hem de bir parça beğeni vardı. "Onları yalnızca sen okuyabiliyorsun yani?"

"Hım," diye mırıldandım. "Kriptanalize vermezsek tabi."

"Vermek ister misin?" diye sordu ciddiyetle.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Beni benden başkası görsün istemem." *Korkarım. Benim içim çok karanlık.*

"Neden?" Sesi yumuşaktı ama gözlerinde hüzün vardı. Sanki nedenini biliyormuş gibiydi.

Tırnaklarıma çevirdim bakışlarımı. Tırnaklarımdaki ojeleri yaralamış, kısım kısım soyulmasına sebep olmuştum. Ne ara ne zaman oldukları hakkında bir fikrim bile yoktu. Strese girince istemeden farkında olmadan soymuş olmalıydım dün sanırım.

"Sen ister miydin?" diye sordum.

Omuz silkti hafifçe. "Kişiye göre değişir?"

"Ben seni göreyim ister miydin mesela?" diye sordum bu kez gözlerine bakarak.

"İnsanın kendine sakladığı her zaman bir parçası olur. Ama genel olarak," deyip doğrudan gözlerime baktı. "Gör beni isterdim."

Kalbim yine yolunu şaşırır gibi oldu. Gözlerimizin bağını ben kopardım yine yavaşça. Aral'ın gözlerine yenilmeye skorum gün geçtikçe artıyordu. İyi değildi.

"Görmeme izin vermiyorsun ki," diye söylendim huysuz bir ifadeyle.

Güldürdüğü bu söylediğim onu. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Ben fırsatçı değilim," diye karşı çıktım. "Sen kaçak dövüşüyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Şimdilik öyle olsun bakalım."

"Sen ne yaptın dün peki?" diye sordum sıranın bana geçtiğini hissederek. "Ne konuştunuz o adamla?"

"Pek bir şey çıkmadı konuşmamızdan. Sadece Mehmet Ali haklı çıktı, Pars da o kansızı arıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Mektup sahiplerine çalışıyor olabilir mi Pars?" diye sordum aklıma düşen fikirle. "Bize gönderilen kartta kuş kanı var demiştin. Asaf'a gelen mektupta da serçe geçiyordu ve Asaf bana serçe demişti o gün. Belki de zarfı gönderen kişi bizi mektubu gönderene yönlendiriyordur? Ya da ikisi de aynı kişidir. Bizi tuzağa çekmek istiyordu?"

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Sana serçe mi dedi?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

Kafamı salladım. "Cordelia da dedi."

"Cordelia? Karal Lear'ın kızı gibi mi?"

Gözlerine baktım. Kral Lear aklıma gelmemişti hiç fakat belki de bu benzetmeden de bir şey çıkabilirdi. Ya da ben çok paranoyaklaşmıştım yine.

Aral titrettiğim dizimi tuttu nazikçe ve bana doğru eğilirken beni kendine çevirdi biraz daha. Diğer elini de dizime yasladı. "Sakin ol," dedi sakin bir yüz ifadesiyle bakarken bana. Gözlerini neye benzettiğimi hatırladım. Siyah göz gökadası. Onun gözlerine baktığımda gördüğüm bu. O da bir karadeliği anımsatıyordu, onun da içinde ateş vardı. Onun gözleri gibi. Derin bir nefes alıp verdim gözlerine bakarken.

"Birlikte çözeceğiz. Acele edip hata yapmadan, emin adımlarla ilerleyerek yavaş yavaş çözeceğiz tamam mı? Her ihtimali teker teker sonuna kadar düşüneceğiz, daldan dala atlarsan kafan yumak olur. Zaten orası savaş alanı, bulandırma kafanı."

Kafamı salladım hafifçe. Sol elini dizimden kaldırıp tezgâhın üzerindeki mermer desenli kupayı aldı ve bana uzattı.

"Bitki çayı yaptım sana. İç biraz, iyi gelir."

Bana uzattığı kupayı iki elimle kavradım ve bir yudum aldım sıcak sıcak. Dikeldi ve sağ elini kendi kucağına bırakıp kahvesinden bir yudum aldı o da.

"Diğer işin neydi peki?" diye sordum bu kez konudan uzaklaşmak hem de merakımı gidermek için.

"Hangi işim?" dedi kaşları kaldırıp.

"Defne işin," dedim dudaklarım bardağın içindeyken, dik dik ona bakarak.

"Bir rica da bulunmuştum, onu hallettik," dedi kahvesinden bir yudum daha alırken.

Bunu söylerken gayet sakindi yüzü. Normal, sıradan bir durumdan bahsediyor gibi bir ifadesi vardı. Terk edildiği kadından ricada bulunan üzgün ya da canı sıkılan bir adama benzemiyordu. Üzüntü, kırılmışlık, sitem yoktu ne sesinde ne de tavrında.

"Ne rica ettin?" diye sordum merak ederek. "Özel değilse tabii."

Kafasını iki yana salladı. "Defne'nin babası hâkim," dediğinde kaşlarım kalktı şaşırdığım için. "Babamı tanıyordu ve sevmiyordu haliyle."

Kaşlarım çatıldı, sevmezdi tabii. Kim severdi ki onun gibi bir adamı?

Yüz ifademe gülümsedi. "Göz göre göre mi diyorsun içinden?"

Ağzımdaki sıvıyı yuttum. Göz göre göre mi sevdin Aral? Ya da yandın? Yanma neden yanıyorsun? Yakmasınlar seni. Hiç sevmedim

ben bu işi. Neden sen yandığını ima ediyorsun ama benim midem yanıyor? Adil mi bu şimdi?

"Yok," dedim elimde olmadan hafifçe kaşlarımı çatarak. "Kimi sevdiğin beni ilgilendirmez."

Çarpık bir gülümseme oldu yüzünde hafiften. Eğleniyordu sanki benimle.

"Ayrılma sebebimizi kafanda oturtmuşsundur muhtemelen. Kafanda dönen çarkların sayısını kavrama gücünden sezebiliyorum." Sol kolunu ada tezgâha yasladı. "Anestezi ya da alkol kanında olmadığı sürece tabii," diye de laf soktu gülümseyerek.

Ona huysuz bir bakış attım yalnızca. Kendi kendine mantıksız bir monolog sürdüren bendim sanki.

"Dört sene önce ayrıldık Defne'yle. Babamdan ötürü ayrılmak istedi benden, ben de saygı duydum," diye açıkladı kısaca ilişkilerini. "Defne biz ayrılınca Fransa'ya taşındı temelli ve babası bunun için beni suçluyor hâlâ. Olur da aynı davaya denk düşersek mahkemeye benim gönderdiğim hiçbir şeyi kabul etmez genelde. İkinci üçüncü kere rapor etmek zorunda kalırım aynı şeyi."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Hatta öfkelendim. Ne kadar adaletsizce bir tutumdu. "Bu hem kendi mesleğine hem sana saygısızlık ama."

Kafasını salladı. "Öyle ama onun da kendince bir sebebi var," dedi ve dudaklarını ıslattı. "Babamı tanıyan herkesin düşündüğü gibi babama çalıştığımı düşünüyor o da."

Kupayı sıktım. Dün sabah ona ima ettiğimi sandığı şeydi bu tam olarak. Kalbim sızladı. Özür bile dilememiştim ondan. Doğru zamanı beklemiştim ama o doğru zamanı bir türlü denk getirememiş, hep kaçırmıştım.

"Böyle düşünmesini anlayabiliyorum," dediğinde bu daha çok üzdü beni. "Fark etmişsindir sen de. Ailede herkes ya doktor ya da hukukçu."

Ekin'e göre ilk dört öz çocuklarıydı Hükümdar Çakırca'nın ve dört kardeşten üçü doktor biri avukattı. Deniz anlattığında anlamıştım mesleğinin bir seçim değil bir mecburiyet olduğunu ama hepsinin mecbur bırakılması bambaşka bir konuydu.

"Mesleklerimiz bizim seçimimiz olmadı. Seçme şansı yoktu hiçbirimiz. Bir savaşın ortasındaysan ya birini yaşatabilen olman

gerekir ya da kaybı haklı çıkaran der babam hep. O yüzden o savaşta ya şifa olmalısın ya da kanun."

***Haksız savaş*. Gözlerim sol omzuna çevrildi istemsizce, üzerinde beyaz tişört vardı. Kanım damarlarım içinde buz kesti. Hükümdar Çakırca kendi çocuklarına bunu mu öğretiyordu yani? Ya birini öldürmemeyi öğrenin ya da ölüden kurtulmayı? Neyin hırsın taşıyordu bu adam içinde? Bu savaş ne içindi? Kendi çocuklarına bunu nasıl yapabiliyordu?**

"Ben adli tıbbı kendim hesap sormak için seçtim ama babamı tanıyan birinin şüphe duyması çok normal çünkü onun işlerini örtmek için harika bir iş seçimi ve ben onun en büyük oğluyum."

Bunları söylerken kendinden değil bir başkasından bahsediyor gibiydi. Sanki ona yapılan haksızlığı başka birine yapmışlardı da umurunda değil gibiydi ama acıdı demişti dün bana. Bu onun canını acıtan bir şeydi, biliyordum. Bunları söylemek kolay değildi onun için bana anlatıyordu. Biraz daha güveniyordu bana belli ki.

"Normalde gidip rica etmezdim ama bu sefer farklı. Olur da bu konuyla ilgili bir davayı alırsa bana olan kini önümüzü kapatırdı. Defne de tam zamanın da dönüp konuşmak isteyince babası konusunda ricada bulundum ben de."

Şahin'in Manolya'da Aral'ın her şeyi kendisine gurur etmediğinden bahsetmesinin sebebi buydu demek ki. Gurur hiçbir şey kazandırmazdı ama omuzlarından da kolay kolay inmezdi insanın. Aral hem zeki hem de kendine olan değeri farklı şekilde biçen biriydi. Bense kafamda neler kurmuş, neler düşünmüştüm.

"Aral," diye mırıldandım mahcup bir sesle.

"Efendim Lina," dedi yumuşacık bir sesle hafif gülümseyerek. Onu teselli edeceğim sanmıştı sanırım. Ona sarıldığımda da böyle gülümsemişti bana. Bana acıyor musun demişti. Sanki mümkündü bu.

"Dün sabah öyle konuştuğum için üzgünüm. Özür dilerim. Ben seni babanla yargılamam," dedim gözlerine bakarak tüm içtenliğimle. "Mesleğini de hakkıyla yaptığına eminim."

Teselli etmekte kötüydüm ama umarım ona iyi geliyordur söylediklerim diye ummaktan başka şansım yoktu şu an. Söylediklerim yüzündeki gülümsemeyi genişletti biraz.

"Dün de özür dilemiştin."

Dilemiş miydim? Hatırlamıyordum hiç.

"Başka neler hatırlamıyorsun acaba?"

Yüzümün yandığını hissettiğimde gözlerimi kaçırdım. Konuyu değiştirmek için mi yapıyordu yoksa beni utandırmak için mi emin değildim.

"Pek bir şey hatırladığım söylenemez," diye mırıldandım ve tabağıma verdim ilgimi tekrar.

Tabağımı bitirsem iyi olacaktı. Çok işim vardı bugün.

"Beni öptüğünü hatırlıyor musun bari?" diye sorduğunda az kalsın içtiğim çay boğazımda kalıyordu.

Sakin ol Lina. Yetişkin gibi davran. Seninle alay etmesine izin verme.

"Suni teneffüstü o," diye mırıldandım umursamıyormuş gibi. "Senin de zaten pek umursamadığını hatırlıyorum."

Burnundan güldü. Eğleniyordu işte benimle. Kötü adam.

"Suni teneffüs çalış biraz o zaman. Sen olayı çok yanlış anlamışsın."

Çatalımı sıktım ve gözlerimi ona çevirip kötü kötü baktım. "Sana ne benim suni teneffüsümden? Hastam mısın sanki?"

"Olurum belki?"

"Olma," diye tersledim. "Git sana Defne baksın."

"Hayda," dedi gülerek. "Yine nerden konu çıktı Defne'ye?"

Omuz silktim. "Onun yapması daha iyi olur."

Sakallarına dokundu sabır diler gibi. "Ayrıldık biz, barışmayacağız." Sonra yüzüme baktı bir an duraksayıp. "Ben gönül vermem bir daha kimseye."

Gözlerine baka kaldım ben de. Neden üzdü beni öyle söylemesi? Çok üzücü bir şekilde söylemişti bunu. Çok üzülmüştü belli ki önceki ilişkisinde. Babası yüzünden ayrılmışlardı Defne'yle ve belki de babasın kurtulamadığı sürece kalbini kapalı tutmaya karar vermişti. Babasının gerçek yüzüyle karşılaştığını söylemişti Aral, ne yapmıştı da Defne gitmişti kim bilir. Bana da bir hediye göndermişti üstelik Hükümdar Çakırca ve Defne'nin de bu hediyeyi aldığından şüpheliydim. Belki de bu hediyeyle ilgiliydi konu.

"Babanın gönderdiği hediye neydi Aral?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Eğer söyleyecekse bir şu an söylermiş gibi gelmişti. Aral'ın gözlerinde yine o ateş yandı, dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. Öfkesinin oturduğu gözleri yüzümde gezdirdi, sol omzuma baktı bir anlığına. O

an omzuma bakınca sanki omzumla ilgili bir şey yaşanmış gibi hissetim ama anımsayamadım, içim bir tuhaf oldu yalnızca.

"Üstünde taşımana izin vermeyeceğim bir şey," diye cevapladı.

Bir tür aksesuar ya da takı mıydı hediyesi emin değildim ama Aral kesinlikle nefret ediyordu bundan. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı, dudak çizgisine bastırdı dişlerini bir süre.

"Hatırlattığın iyi oldu," dedi sonra.

"Neyi?" dedim anlamayarak kaşlarım çatılırken. Hediyeyi mi?

Ayağa kalktı derin bir nefes alırken. "Birkaç işim vardı benim, dışarı çıkacağım. Sen günlüklerini okumakla meşgul olacaksın belli ki. Bir şey bulursan haberleşiriz yine."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ben de ayağa kalkarken. Ne olmuştu birdenbire? Hediye sorduğum için mi aniden değişmişti ruh hali? Onu üzen bir şey miydi? Annesiyle falan mı ilgiliydi?

Gözlerime baktı. "Adli tıp kuruma uğrayacağım. Bir işim var hani benim," dedi gülümseyerek.

Ama bu gülümseme öylesineydi. Her zamanki gülümsemesi değildi. Ben sahte gülücükleri tanırdım. Gülümsüyordu ki ben bir şey sormayayım, onu rahat bırakayım. Gitmek istiyordu ve oraya benim burada kalmamı istiyordu açıkça.

"Anladım," diye mırıldandım yalnızca.

"Görüşürüz," dedi yanımdan geçti ve kapıya ilerlerken Alin'in saçlarına dokundu.

O an benim saçlarıma dokunmadığını fark ettim arkasından bakarken. Genelde eli hep bana uzanırdı, saçlarıma dokunurdu ama hiç dokunmamıştı bu sabah ve gidişi biraz benden kaçıyormuş gibi gelmişti. Ya da ben kendim uyduruyordum şu an. Aral kapıdan çıkarken arkasından baktım öylece. Kapıyı çekip gitti ve ben aramızın normal olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Aral o kapıdan çıkalı tam 82 saat olmuştu ve üç tam bir yarım gün boyunca onun yüzünü birkaç saat görebilmiştim yalnızca. Bunun sebebi meşgul olduğuydu ama ben biraz da benden kaçtığını düşünüyordum istemeden. Kurduğuma inanmak istemiştim ama sanki aramızda görünmez bir duvar örmüş gibiydi ve sebebini anlayamamıştım. Daha önce babasıyla ilgili soru sormuştum zira babasıyla onu suçlar gibi bile olmuştum ama o zaman bile aramızda bir

duvar olduğunu hissetmemiştim. Gönlümü kimseye vermem dedikten sonra bir şeyler olmuştu ama olan neydi emin değildim. Defne konusunda üstüne gittim diye miydi bu tutumu yoksa onu öptüğüm için ona aşığım sanıp mesafemi koymuştu aramıza bilmiyordum. Gerçi bu yüzdense anlayabilirdim. Kalbimi kırmamak için bunu yapabilecek biriydi tam olarak ama aşık falan değildim ona. Ne münasebetti? Şu durumda cidden aşkı düşünecek halimiz mi vardı sanki?

Bir şey olduğuna neredeyse emindim ama ona ne olduğunu sormaya da çok çekiniyordum çünkü aramızda bir duvar olduğunu düşündüğümde konuşmaya cesaret edebileceğim biri olmadığını fark etmiştim. İlk tanıştığımızda olsa zerre umurumda olmazdı tutumu, canımı bile sıkmazdı, sıkarsa da cevabımı alana kadar onu sıkıştırırdım belki ama o sıradan biri değildi artık. Karşımdaki kişi tanıdığım biri olunca işler yabancılara karşı takındığım tutumumla yürümüyordu. *Neden sanki aramızda bir duvar varmış gibi* diye sormak zor geliyordu kendime itiraf etmem gerekirse. Çünkü diğer günlere kıyasla az da olsa konuşuyorduk ve bana bunu çok meşgul olduğu ile açıklayabilirdi. Ona *'Farkında mısın bilmiyorum ama senin benimle konuşurken bir yerden sonra saçlarıma dokunduğun bir nokta oluyordu önceden,'* diyemezdim. Ya da *'Benim insanlarla aramda mesafeyi ölçme gibi bir takıntım var Aral, bizim önceden aramızda otuz santimetre olurdu ama artık bir metre. Bir şey mi yaptım?,'* da diyemezdim. Paranoyak olduğumu düşünürdü.

Muhtemelen ben bir şey yapmış olmalıydım. Ya farkında olmadan kırmıştım onu çünkü ben öyle biriydim sanırım ya da sarhoşken bir şey yapmıştım ve hatırlamadığım için farkında değildim ama vardı bir şeyler. O camı görüyordum ben. Görürdüm.

Bu sabah dikişlerimi aldırmaya gittiğimizde elimi tutmamıştı mesela. Belki bunun sebebi avuçlarımı dikmekle ilgili kötü anıları olması olabilirdi ama yine de sanki o camdan duvar olmasa en azından saçlarıma dokunurmuş gibime geliyordu. Belki de ben kendim kuruyordum çünkü gerçekten çok meşguldü şu sıralar, kafasında onlarca şey olmalıydı. Kartı kimin göndermiş olabileceği, Corse isimli mekân ve sahibi Pars'la olan ilişkisi, Asaf ve babamın durumu derken bir sürü işi çıkmıştı başımıza. Sadece yorgun veya canı sıkkın olabilirdi. Belki de benimle alakası bile yoktu olayın ama aklıma takılırdı benim böyle şeyler. Takılmıştı da. Seksen iki saattir aklıma

gelip duruyordu ve ben kimseyi anlatması için zorlayamazdım, o da biliyordu bunu ve ben bu kısma biraz kırılıyordum itiraf etmem gerekirse. Aral'a söylesem kafanın içi yine düşman olmuş sana diyecekti bana belki de ve haklıydı, öyleydi ama o camı düşmanım koymamıştı oraya, Aral koymuştu. Neden koymuştu ki?

Yapacak bir şeyim yoktu. Geçmesini ya da kendisinin anlatmasını bekleyecektim eğer kendim sormazsam. Canıma tak ettiğinde gidip boğazına yapışma ihtimalim vardı. Bendeki kredisi bitiğinde alacaklı banka gibi gırtlağına çökme ihtimalim vardı. Umuyordum ki o gün gelmeden o duvarın sebebi öğrenebilir ya da onu kaldırabilirdim. Aral ile aramda duvar olsun istemezdim çünkü. O duvarla da yaşardım elbette ama yaşamak ilk tercihim olmazdı. Madem koyacaktı baştan koysaydı. Madem cam olacaktı aramızda neden arkasını göstermişti?

Bunun dışında üç tam bir yarım günde günlüklerimi okumayı bitirememiştim. Küçükken oluşturduğum dil için bir Latince karşılığı oluşturmuş olmalıydım mutlaka fakat bu anahtarı nereye not ettiğimi hatırlamıyordum. Gün içinde bir süre dilin şifresini çözmeye uğraşıyor, sıkılınca güncel olan günlüklerimi okuyordum. Güncel olanları Latinceye dökmeye gerek duymadan kendi dilimmiş gibi normal bir şekilde okuyabilmiştim ikinci günde ve babamı kaybettiğimiz ilk zamanlar ile annemin hastalandığı kısımları atlamıştım. Sona saklamıştım en kötü kısımları ve nihayetinde bu beni lise zamanlarında yazdığım senelere getirmişti beni. İşin kötü tarafı o zaman kullandığım alfabe şu an kullandığımın bir alt versiyonu olduğundan doğrudan okuyamıyordum. Bir başka deftere kelimeleri Latince harflere çevirerek not etmem gerekiyordu ve bu hem zaman alıyor hem de hiçbir kelimesinden kaçamıyordum.

Saat 20:22 olmuştu. Çakırcalarla yemek yiyip günlükleri çevirmeye eve dönüşümün üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Aral ile aramızda bir duvar olduğunu hissediyor olsam da Çakırcalarla her zamanki gibiydik. Güneş ablaya Aral'da bir tuhaflık sezip sezmediğini sormayı geçirmiştim bir ara arkamdan ama sonra yanlış anlaşılabileceğini düşünmüştüm.

Günlükte geldiğim tarihin üzerinde gözlerimi gezdirdim. O tarihi çok iyi biliyordum çünkü o gün yeni bir ben doğmuştu. O gün annemin Alin'e hamile olduğunu öğrenmiştim ve o gün benim için bir dönüm noktasıydı. Uçurumun kenarından dönmüştüm ve bu mecaz anlamda

değildi. Üzerinden uzun zaman geçmişti ama yine de içim okumaya içim el vermiyordu nedense. Ne yazdığımı bile hatırlamıyordum tam olarak ama kesin üzerdi beni. Aral haklıydı, günlükleri okumak iyi bir fikirdi ama beni epey üzüyordu. İç çekerek tükenmez kalemi sehpanın üzerine bıraktım.

"Keşke şu anki aklım olsaymış diyemiyorum çünkü şimdiki aklımı o uçuruma da borçluyum biraz. Yine de keşke o zamanlar zorbalığa bu kadar takmıyor olsaymışım kafamı. Bunlar dert bile değilmiş on yedisindeki Lina. Sonradan çok güzel bulduk belamızı çünkü ve bu bile bizi o uçuruma götüremedi. Bazı insanlar böyle yaşar demeyi öğrenmek lazımmış," diye mırıldandım gözlerimi tarih üzerinde gezdirirken.

Dudaklarımı ıslatıp yanağımı sehpaya yasladım. "Hâlâ uçurum kenarlarında yürümüyor değilim ama o uçurum bu sefer içimizde. Çok uzun süre bakınca uçuruma o da senin içine bakıyormuş gerçekten. İçimize yerleşmiştir belki de o zaman."

Gözlerimi evin içinde gezdirdim. Alin'i arıyordu gözlerim çünkü ev çok sessizdi ve ben alışık değildim buna. Ne zamandır da saklambaç oynamıyorduk onunla. Yeni oyun arkadaşı bulunca unutmuştu beni sanırım.

"Alacağın olsun minik sincap," diye söylendim suratsız bir ifadeyle. "Beni satacaksan Çakırca olsaymışsın o zaman. Hepsi de cım oldu senin için zaten, benim bir artım kalmadı."

Alin için de sıradan biri miydim artık acaba geçekten? Çocukların arkadaşlarını ailesinden daha üsttün tutuğu bir dönemleri vardı ve ben hep Alin'in o döneminden korkmuşumdur. Çünkü en azından ailem için öncelikli olmak istiyordum hep. Öyle olduğumu düşünürdüm önceden. Ama olmadığımı öğreneli çok olmamıştı. Ben kimse için öncelikli değildim. En azından Alin kalsa olmaz mıydı?

Sehpanın üzerine koyduğum telefonuma uzandım. Uzun zamandır girmediğim sosyal medya hesabıma girdim. Biraz takipçi kaybetmiştim ama hâlâ beğeni ve yorum almaya devam ediyordu postlarım. Mesaj kutum da epey dolmuştu. Genel olarak neden artık post atmadığımla ilgili veya iyi olup olmadığımı merak eden mesajlardı. Beni tanımayan insanların iyi olup olmadığımı sorması garipti ve Aral'ın bunu fark etmemesi daha garipti. Bana iyi misin diye sorardı mesela genelde. Ben de iyi olduğumu söylerdim ve o da kötüsün yani derdi. Böyle olmalıydı

normali. Ama kötüsün yani demiyordu bana. Görmüyordu beni artık. Duvar olmasa görürdü işte.

Uygulamadan çıkıp galerime girdim ve burada canım sıkıldığında çektiğim bir fotoğrafı düzenledim. Fotoğraf ormanı, şömineyi, bitki çayımı ve günlüklerim üzerindeki elimi kapsıyordu yalnızca. Düzenlemesini halledince uygulamaya gerip dönüp post olarak seçtim ve açıklama kısmına tıkladığımda açılan klavye üzerinde gezdirdim parmaklarımı.

22012021
Kayıp bir ruhun gideceği ilk yer kaybedildiği yer.
Katili de her zaman olay yerine geri döner.
Ruhum mezarın içinde,
Bedenim ise o mezarın başında bekler.
Şimdi kaybolduğum yerdeyim.
Kendi ruhumun katiliyim.
Günlüklerim suç kayıtlarım.
Hayatta birkaç sayfadan ibaretim.
Her sayfanın üzerinden geçiyorum.
Ve bu kendimi kaçıncı kaybedişim bilmiyorum...

Her zaman içimden o an geleni yazardım ve bu sefer ki melankolik bir şiirdi. Üzerine çok düşünmedim, amaç düşünmek değil dökülmekti neticede. Fotoğrafı paylaşıp sayfamı yeniledim ve takip ettiğim sayfaların gönderilerini okurken bildirim belirten kısımda hareketlenmeler oldu. Bildirim ekranında beğenen insanların isimleri ve yorumları okuyarak vakit öldürmeye başladım. Fakat bir süre sonra karşıma çıkan isim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Aral Çakırca ve 597 diğer kişi senin fotoğrafını beğendi.

Parmağımı Aral Çakırca üzerine tıkladığımda beni profiline götürdü ve Aral'ın tanıdık yüzüyle karşılaştığımda şaşkınlıkla kafamı kaldırdım sehpadan. Beni takip ediyordu ve bu kısa zaman önce gerçeklemiş değildi çünkü böyle bir bildirim almış olsam bilirdim. Zira bu hesabın benim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bir ben biliyordum bana ait olduğunu, kullanıcı ismim bile bambaşka bir şeydi ve kendi fotoğraflarımın hiçbirinde yüzüm gözükmezdi. Beni kim olduğumu bilmeden takip ediyordu. Neden ve ne zamandır takip ediyordu beni?

Diğer yazdıklarımı da okuduğu anlamına mı geliyordu bu? Acaba son fotoğraftan anlar mıydı benim olduğumu? Elim vardı yalnızca ama şimdi profilime bakarsa beni arkadan tanırdı belki? Silmeli miydim son yazdıklarımı? Zira çoktan okumuş olmalıydı ve ben olduğumu da anladıysa faydası yoktu artık hiçbir şeyi silmenin. Ama diğer postlarımı okusun istemiyordum hiç. Beni uzun zamandır takip ediyor gibi duruyordu yani bunun için geç kalmış sayılırdım fakat şimdi kim olduğumu bilerek okuması arasında dağlar kadar fark vardı. İstemiyordum bunu hiç. Özellikle de şimdi aramızda bir duvar olduğunu hissediyorken beni şeffaf halde görsün hiç istemiyordum.

Kaşlarımı çattım profilindeki fotoğraflarına bakarken. Profili gizli değildi ve beş adet fotoğraf vardı yalnızca. En eskisi Güneş ablanın gelinlik giydiği ve tüm kardeşlerinin ortasında durduğu harika bir aile fotoğrafıydı. Ekin bile vardı bu fotoğrafta ve hepsi mutlu gözüküyorlardı. Güneş abla beyazlar içindeydi, biraz daha genç ama hâlâ çok güzeldi. Diğer Çakırcalar ise siyah takım giymişlerdi. Çok karizmatik bir fotoğraftı. İkinci fotoğraf arkadaş grubuylaydı. Şahin, Tarık, Mehmet Ali, Kürşat ve tanımadığım birkaç adam daha vardı, bir sahilde kayaların üzerinde oturuyorlardı. Üçüncü fotoğrafta Aral'ın omzunda iki bebek vardı, biri Melek ve diğeri ise Batı'ydı. Yüzünde yorgun ama memnun bir gülümseme vardı. Dördüncü fotoğrafta kendisi yoktu, bir masayı çekmişti. Sol elinde sigarası vardı, masanın üzerinde açık bir kitabın üstünde duruyordu eli, külü altı çizi satırların üzerine düşmüştü ve düştüğü satırlar tanıdıktı. Çok sevdiğim bir kitaptı.

Bu gece günceme yazacağım?
Neyi?
Ateşten eli yanan çocuğun ateşi sevdiğini.

Çok güzel bir fotoğraftı ve bu beni üzdü çünkü gerçekten o, ateşte eli yanan bir çocuktu. Gözlerim tarihine ilişti. *24 Ekim 2018*. Doğum günüm. 2018'deki doğum günümü anımsamaya çalıştım o an. Babam almıştı beni okuldan o gün, eve giderken pasta seçmiştik birlikte ve Alin'in üflemeyi beceremeyişi bizi epey güldürmüştü. Güzel bir gündü. Keşke o günlere geri dönebilseydim.

Fotoğrafta gezdirdim gözlerimi bir süre daha. Doğum günümde o neredeydi ve ne düşünüyordu bu fotoğrafı çekerken acaba?

Diğer fotoğraflarını incelemeden uygulamadan çıkıp Aral'la olan mesajlarımıza girdim. Attığım ses kaydını dinlememişti hâlâ. Ben de dinlememiştim ama bunu dinlemek için girmemiştim mesajlarımıza.

Aral

Efendim.

Ne yapıyorsun?

Oturuyorum.

Hemen cevap verdiğine göre telefonun elindeydi

Öyleydi.

Instagramda mıydın?

Evet?

Dikkatini çeken bir şey oldu mu?

Ne gibi?

Bilmem sen söyle?

Ne demek istediğin hakkında bir fikrim yok Lina.

İstediğimi görürüm demiştin

İstememişsin demek ki

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı ısırdım ve mesajları sildim. Neden öyle yazmıştım ki. Trip atıyor gibi olmuştum. Atmıyordum hal bu ki. Sadece biraz gıcıktım ona. Yoksa elbette aramıza mesafe koyabilirdi. İşimizle ilişkimizi karıştıracak değildik. Yetişkinler öyle yapar çünkü.

(*Bu mesajı sildiniz.)*

(Bu mesajı sildiniz.)

Okudum mesajlarını.

Kötü kötü ekrana baktım. Onları da ben yazdım sonuçta, görmeseydi o zaman. Bir de nokta koyuyordu hâlâ mesajlarının sonuna. Daha çok sinir oluyordum ona.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm.

Sadece eğer ben olduğumu anladıysan okuma diyecektim.

Ben, sen beni gör istemem çünkü.

İyi geceler.

(Görüldü)

Gördü ama bir şey yazmadı. En azından iyi geceler diyebilirdi bence nezaketen. Ama demezse demesindi. Bir dakika kadar sonra bir mesaj düştü telefonuma.

Gördüm bir kere.

Daha önceki gönderilerimden mi bahsediyordu yoksa beni görmekten mi emin olamadım. Bu adam beni hep ikilemde bırakmak zorunda mıydı?

Bir şey gördüğün yok bence senin
Neyi görmüyorum mesela?
Boş ver
Görmüyorsan görmek istemediğin için
Sen kendin söyledin
Sen bana kızgın mısın?
Değilim
Neden kızgın olayım?
Kızmışsın bana.
Anlarım ben.
Sakinim gayet
Hoşuna gitmeyeceğini tahmin etiğim için bilmemezlikten gelecektim.
Ama seni sinirlendiren buysa, evet.
Sen olduğunu anladım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de böyle bir insan olduğum için yalnızdım gerçekten. Belki de adam normaldi, ben anormaldim. Belki de değil gerçekten Aral normaldi bense anormal olandım belli ki. Ama aramızda bir mesafe olduğuna yemin edebilirdim. Normal konuşuyordu evet ama... Ama vardı işte bir şey. İç çektim. Ben paranoyaklık ediyordum galiba.

Derin bir nefes alıp yerden kalktım ve yatak odama ilerledim. Üzerimi değiştirip bugün erkenden uyumaya karar vermiştim an itibariyle. Çünkü hem ruhsal hem de duygusal olarak bitkin hissediyordum kendimi. Günlüklerimi okumaktan nefret etmiştim. Aral'a da aşırı gıcık oluyordum. Uyusam iyi olurdu. Alin'i istiyordum ama onu da benden çalmışlardı. Kocası tarafından aldatılmış, üstüne çocuğu elinden alınmış gibi hissediyordum. Uyunca geçerdi ama.

Elimde tuttum telefonum titrediğinde Aral mesaj attı sandım ama yanılmıştım. Tanımadığım bir numara beni bir gruba eklemişti.

+90530...50 sizi 1 Kara 6 Çakırca adlı gruba ekledi
+90530...50 (Güney Çakırca): *Linayı da eklediğimde göre grubun isminin neden bu olduğunu anlamışsınızdır diye umuyorum*
+90533...73 (Deniz Çakırca): *Mesaiye bak :D*

+90533...73 (Deniz Çakırca): *Çok mu düşündün bunu?*
+90534.... 82 (Kuzey Çakırca): *Zeki kardeşim benim*
Şahin ✍ *: Biz ne oluyoruz burada*
Şahin ✍ *: Memoli, Kürşat ve ben Çakırca mıyız aq*
Şahin ✍ *: Nerde benim soyadım? Hani? Bakim?*
Mehmet Ali: *Olum bir dur ya*
Şahin ✍ *: Sen durabilirsin abicim çünkü senin soyadın zaten DURMUŞ*

Dün bana yaptığı espriydi bu ve yine elimde olmadan gülümsetmişti beni.

+90530...50 (Güney Çakırca): *LAN SUDPEHSKDJSLFJDPDJDLSJDKDJDL*
+90530...50 (Güney Çakırca): *BU ÇOK İYİYDİ AQ IDISKSHAŞDHSLSHSIDOD*
Aral Çakırca: *Madem Lina'yı da aldın gruba küfürlü şeyler yazma kırmayayım parmağını*

Yatağa oturup çatık kaşlarımla ekrana baktım. Aral kötü bir şey söylememişti ama o bile batıyordu bana şu an. Çocuk muydum ben? Hakikaten beni çocuk görüyor olabilir miydi? Çatık kaşlarımla gruptaki herkesi rehberime kaydetmeye başladım teker teker.

Şahin ✍ Grup konusunu "Adalı ve Diğerleri" olarak değiştirdi
Güney Çakırca: *Özür dilerim abicim* 🙄
Deniz Çakırca: *Tipe bak*
Kuzey Çakırca: *Şerefsiz nxnxnxnzmzks*
Şahin ✍***:*** *@ LinaKara sinsi sinsi okuma mesajları insan bir Hi der Selam* 👋
Mehmet Ali: *Hay-ret bir şey*
Şahin ✍ *: Ya sen bana kelime şakasında rakip olabilir misin??*
Şahin ✍ *: Bir DUR be adam*
Şahin ✍ *: Aral gördün mü Instagramdan attığımı?*
Şahin ✍ *: Çarpıldın de mi yine :d*
Şahin ✍ *: Heyecanlandın mı doğru söyle*
Aral Çakırca: *Şahin senin işin yok muydu?*
Aral Çakırca: *Siktir git işine bak.*

Neyden bahsettikleri hakkında bir yoktu ama Aral'ın neye çarpılıp neye heyecanlanmış olabileceğini merak ettim. Şahin'e sorsam belki bana anlatırdı, üç gündür onu bir kere ayak üstü görmüştüm yalnızca. Evden hiç çıkmıyordum neredeyse.

Güney Çakırca: *Abi grupta Lina var küfür etmeyelim lütfen* 👉👈

Kuzey Çakırca*: sürtünüyo bak*
Kuzey Çakırca: *cesarete bak*

Deniz Çakırca: *Mal :D*
Deniz Çakırca: *Bu çocuğun tek sorunu*
Deniz Çakırca*: Nerede duracağını bilememesi*

Kuzey Çakırca*: Nerede susacağını bilmemesi :d*

Güney Çakırca*: Kapımı çalan sen misin canım abicim?*
Güney Çakırca: *Duştayım gelme lütfen*

Aral Çakırca: *Duşta mı yazıyorsun?*

Güney Çakırca*: Yo*
Güney Çakırca: *Evet*

Şahin ✍ *: Lan anında kapısına dayanmış puhahahah*
Şahin ✍ *: On aydır görmüyordu dellendi oğlan şsldkslşdkialks*

Mehmet Ali: *Biz niye buraya toplandık hakikaten?*

Deniz Çakırca: *Lina olduğuna göre*
Deniz Çakırca: *Goy goy değildir amaç diye düşünüyorum.*
Deniz Çakırca: *Aydınlat bizi Güney, batmadan önce :D*

Güney Çakırca: *Dniz ani*
Güney Çakırca*: Ardın et yanaodasaaıbywtil*

Deniz Çakırca: *Bana diyo ama ne diyo?*
Deniz Çakırca: *Abim odaya girmiş sesi geliyor :d*
Deniz Çakırca: *Aral Çakırca ile döşeme teorileri*

Kuzey Çakırca: *Çok sanatsal bir derstir*
Kuzey Çakırca*: Ama uzaktan alacaksın o dersi*
Kuzey Çakırca*: Yüz yüze de geçmesi zor*
Kuzey Çakırca: *İki kere alta aldım biliyorum*

Şahin ✍ *: Lan kdkdkdkdkdk*
Şahin ✍ *: Altta aldım kısmına patladım idğdkdğwkdğdp*
Şahin ✍ *: Hatırlıyorum lisede çok asi bir kardeşimizdin*
Şahin ✍ *: Döşeme teorisini Aral'dan ve Kürşat'dan dinliyceksin*
Şahin ✍ *: Adam olmayanını görmedim şslksdşlskddşls*
Şahin ✍ *: Üstlerine tanımam*

Kuzey Çakırca*: "Deniz abi. Yardım et. Yan odadasın. Yetiş."*
Kuzey Çakırca: *Böyle demiş Güney bu arada aşdkaşldkssşdj @DenizÇakırca*

Deniz Çakırca: *Aaaaa*
Deniz Çakırca: *Geç kaldın*
Deniz Çakırca: *Çıktı abim şimdi odadan*
Deniz Çakırca: *Güzel anlattın ağzına sağlık reis :d*
Deniz Çakırca: *@KuzeyÇakıca Bu dersi ben de uygulamalı aldım birkaç kere*

Şahin ✍ *: @DenizÇakırca Ne çektik aq senden o zamanlar isşsdşlsösdşslmd*
Şahin ✍ *: Kuzey madem anlıyon kardeşinin lügatını niye yardıma gitmedin kdkdkdkdk*

Güney Çakırca: *Harbi bir sanat şu yaptığı bu adamın* 💔
Güney Çakırca*: Söylediklerini üzerimde hissettim* 😇

Sanırım döşeme teorisinden kasıtları küfürlü bir konuşma ya da tehdit gibi bir şeydi ve bunu konuşurken çok eğleniyorlardı. Ben de

istemeden gülümserken buluyordum kendimi. Keyfim biraz yerine gelmişti.

Kuzey Çakırca*: @ŞahinAdalı Güney kahveli jölemi yemek gibi bir hataya düşmüş*

Kuzey'in sanırım Aral'ın kahve bittiği için dolapta bulup yediği jöleden mi bahsediyordu ve Aral'a gıcık olduğum için ispiyonlayabilirdim bence gayet. Abi diye istediğini yapabileceğini mi sanıyordu bu adam.

Onu Aral yedi

Aral Çakırca: *Onu ben yedim.*

Kaşlarım çatıldı. Aynı anda yazdığımız için ispiyonlamış sayılmazdım sanırım. Hemen de itiraf ediyordu. Abi olmak avantajlı durumdu cidden.

Şahin 🏠 *: Lan aynı anda yazdınız o.O*

Kuzey Çakırca: *Afiyet olsun abicim*

Güney Çakırca: *Günahıma girdin*

Güney Çakırca*: Püh yazıklar olsun sana kutup ayısı* 🐻‍❄️

Şahin 🏠 *: Bu arada?? Aralcım? Birlikte jöle yemeler falan?? Hayırdır????*

Aral Çakırca: *Şahin evde misin?*

Şahin 🏠 *: Lan bu ne??? Herkesin dayağını kapıda servis ediyo adam*

Mehmet Ali: *Kapıda döşeme*

Güney Çakırca: *şsşsskskdskdlsdlsjswşlj*

Güney Çakırca: *Çok iyiydi bu kdkdskkdslksaş*

Şahin 🏠 *: ırueıueıoeğpewğewıo iyi espriydi kabul*

Şahin ✍ *: Ama bir daha olmasın @MehmetAli*
Şahin ✍ ***:*** *Neyse jöleye geri dönelim hemen konu dağılmasın iasldilsk*
Şahin ✍***:*** *Tadı güzel miydi bare @AralÇakırca*
Şahin ✍*: Evdeyim bu arada*

Aral Çakırca: *:)*

Deniz Çakırca: *Aha gülümseme geldi*

Mehmet Ali: *Gece yarısından sonra salı. Uçak biletleri indirimli olur.*
Mehmet Ali: *Kaçmak istersen. İtalya iyi. @SahinAdalı*

Şahin ✍*: Lina @LinaKara*
Efendim
Şahin ✍ *: Bir şey demiycek misin*
Şahin ✍ *: Help*

Gülümsedim hafifçe. Aral'a sataşıp sonra da benden yardım istiyordu. Aral ile aramız eskisi gibi olsa belki ben de takılırdım ama şu durumda ona takılabileceğimi sanmıyordum hiç. Anlamamazlıktan geldim bu yüzden.

Jöleyi ben yemedim Aral yedi,
Tadını bilmiyorum Şahin
Deniz Çakırca: *ahahahahaha*

Kuzey Çakırca*: puahahahahaha*

Şahin ✍ *: Sen ya çok masumsun*
Şahin ✍ *: Ya da çok gaddar ve kindar bir hanım efendisin*

Güney Çakırca: *dkdkdkddkdkdkdd*
Güney Çakırca: *Abi insan bi ikram eder yalnız* 👁 *hakkı*

Aral Çakırca: *Lina kahve sevmiyor.*
Ben kahve sevmiyorum
Şahin ✍ *: susayım diyorum ama*
Şahin ✍ *: yine aynı anda yazdınız* 👉👈

Şahin ✍ *: Kalp kalbe karşı diyeceğim*
Şahin ✍ *: Ama suçlu oluyorum sonra*

Mehmet Ali: *Hakikaten dışarda Aral bu arada :D*

Şahin ✍ *: Lan hakkaten bana mı geliyo musun?*

Aral Çakırca: *işim yok sana geleceğim.*

Mehmet Ali: *Korkudan yazamadın minik serçe*

Şahin ✍ *: heh iyi bari*
Şahin ✍ *: @MehmetAli sen ben de tutuklu mu kaldın yavrum?*
Şahin ✍ *: Ne bu dikkatimi çekmeye çalışmalar aşık mısın bana :p*

Şahin'in yazdıklarını okuduğumdan nedense tüylerim diken diken oldu. Tutuklu deyince aklıma Aral gelmişti çünkü. Geçen gün uyurken dinlediği şarkıydı tutuklu ve o an ben sarhoşken aramızda böyle an geçtiğini anımsar gibi oldum. İçim bir tuhaf oldu. Ben sarhoşken Aral'la aramızda hatırlamadığım çok başka şeyler geçmişti ve ben bir türlü anımsayamıyordum. Ve belki de o camdan duvarın sebebi buydu. Sebebi bendim.

Şahin ✍ *: ARALIM BENSİZ NEREYE????*
Şahin ✍ *: @MehmetAli sen neden oradasın yavrum?*

Aral Çakırca: *İşim var.*

Şahin ✍***:*** *Nereye geleyim?*

Aral Çakırca: *Gelmene gerek yok eyvallah.*

Şahin ✍*: Eyvallah bizden de hayırdır?*

Aral Çakırca: *Anlatırım sonra.*

Mehmet Ali*: Sorma söyleyemeyecek*

Şahin *: 👍*

Güney Çakırca: *Çok ayıp ırıeueoeğeıeıeıe*

Deniz Çakırca: *Abi yolunun üstüyse beni de Manolya'ya atar mısın?*

Aral Çakırca: *Atarım*

Saat 20: 58'di. Nereye gidiyordu bu saatte?

Mehmet Ali: *@ŞahinAdalı Sabahtan motoru burada bırakmıştım almaya geldim*
Mehmet Ali: *Grubun amaç ne bu arada?*
Mehmet Ali: *Ona göre sessize alacam sizi*
Mehmet Ali*: Balım'ın mesajlarını ayırt edemiyorum*
Mehmet Ali: *Tonlarca mesaj geliyor*
Mehmet Ali: *Şerefsiz Şahin sağ olsun*

Güney Çakırca: *iletişim*
Güney Çakırca: *enerji*
Güney Çakırca: *sinerji*
Güney Çakırca: *saygınlık*
Güney Çakırca: *Yengemize selamlar*

Aral Çakırca: *Boş yani?*

Güney Çakırca: *kırılırım ama öyle dersen ☹*
Güney Çakırca*: 💔*
Güney Çakırca: *ve kırıldım*

Kuzey Çakırca*: Deniz abi*

Deniz Çakırca: *Hop*

Kuzey Çakırca: *Takılacaksan ben de geleyim mi*

Deniz Çakırca: *Gel yavrum*

Güney Çakırca: *peki ben* 🐶 🍪

Deniz Çakırca*: sen de gel köpüş*

Aral Çakırca*: Güney o süngeri çakmadım sanma.*

Deniz Çakırca: *Ulan ya :d*
Deniz Çakırca: *Bayılıyorum beş birada manyak olanların kendini sünger sanmasına*

Kuzey Çakırca: 💉
Kuzey Çakırca*: patladım uepwuwoeuwpe*

Güney Çakırca: *Bizdeki de karaciğer be abicim* ☺
Güney Çakırca: *hem senin bana laf çakmadan tek bir günün geçmeyecek mi acaba???*

Şahin 🤳*: Geçmez Güney'im geçmez lsldlsdslksldl*
Şahin 🤳 *: Ben de geliyom Tarık kankamı göreyim*

Mehmet Ali: *Veli abiye mi gitsek?*

Deniz Çakırca: *Aslında o da olur*
Deniz Çakırca*: Hatta güzel olur* 🤝

Mehmet Ali: *Eyvallah*

Şahin 🤳 *: Oha çok heyecanlandım Tarık'ı ektik ehehehe*
Şahin 🤳***:*** *Aral, Lina'yı da getirsene. Veli abi gönül koyar valla*

Aral Çakırca: *Veli abinin Lina'dan haberi yok?*

Şahin 🤳 *: E ben anlatınca olcak işte*
Şahin 🤳*: Aral'ın bir manitası var görme diycem*

Şahin ✍ *: Misal ama yani*
Şahin ✍ *: Getir de görsün yengemi*

Aral Çakırca: *Lina'yı rahatsız edecek imalarda bulunmayın dedim kaç kez.*

Mehmet Ali*: Ne meraklıymışsın Aral'ın başını bağlamaya*

Şahin ✍ *: Linacım yanlış anlamaz beni*
Şahin ✍ *: De mi kız mandaLina?*

Öyle bir şey kastetmediklerini ve ilişkimizin sahte olduğunun farkındaydım gayet. Rahatsız olan ben değildim, kendisiydi asıl.
Sorun yok benim için
Şahin ✍ *: BAKIN BAKIN*
Şahin ✍ *: Sorun yok diyor*

Aral Çakırca: *Lina'nın hiçbir iyiyim'ine, önemli değili'ne ve sorun yok'una tek seferde inanamazsın Şahin.*
Biliyorsun, görüyorsun ve mesafe koyuyorsun. Demek ki kasten yapıyorsun.
Sorun değil ama gerçekten
İroni ile gerçeği ayırt edebiliyorum
Rahatsız etmeyeyim hem ben sizi
İyi eğlenceler size
Şahin ✍***:*** *Lina sen takma Aral'ı. Onun işi varmış zaten*
Şahin ✍***:*** *Gel mutlaka. Ne rahatsız olması????*
Şahin ✍***:*** *Hava almış olursun hem kaç gündür evdesin*
Şahin ✍ *: Veli abi dediğimizde deniz kenarında mekanı olan bir abimiz*
Şahin ✍ *: Mütevazi bir yer yani*
Şahin ✍ *: Bir şeyler atıştırıp çay içicez*
Şahin ✍ *: Çay var içersen Aral var seversen şsldkssşlkdslşdk*
Şahin ✍ *: @AralÇakırca getir kızı*
Şahin ✍***:*** *bir de beni arasana müsaitsen*
Şahin ✍***:*** *@KürşatÇelikkol sen de gel*
Şahin ✍ *: Sinsi ruh gibi duruyon grupta bir Selamünaleyküm der insan*

Kürşat Çelikkol: *Aleykümselam abi*
Kürşat Çelikkol: *Aral'la olacağım ben*

Şahin ✍***:*** *Müsaitsen sen ara beni o zaman*
Şahin ✍ *: Bensiz nereye gidiyorsunuz hayırdır aq*
Şahin ✍ *: Beklemediğim yerden gol yedim amk*

Kürşat Çelikkol: *Hayır abi*

Şahin ✍ *: hay hayrınıza s...*

Kürşat Çelikkol: *Abi yenge var grupta*

Şahin ✍ *: Sansürledim evet*

Kürşat Çelikkol: *Arıyorum*

Şahin ✍ *: Arama bir dakika*
Şahin ✍ *: @MehmetAli Balın'a da söylesene Lina'yla tanışmak istiyordu*

Mehmet Ali: *Söyledim az önce, nöbeti var ama on dakika uğrarım dedi*
Mehmet Ali: *Sana da iki çift lafı varmış :)*

Şahin ✍ *: Ne acaba :d*
Şahin ✍ *: Bu kızla yıldızım barışmıyor benim kdkdkdkdk*

Mehmet Ali: *Kendi numaran diye kızlara benimkini vermezsen barışır kardeşim*

Kürşat Çelikkol: *Abi bence sen değiştir o numarayı*
Kürşat Çelikkol: *Dün birkaç adama numara veriyordu*

Mehmet Ali: *Lan amk senin Şahin*
Mehmet Ali: *Kızlar bitti erkeklere de mi dağıtmaya başladın numaramı*

Şahin ✍ *: Kürşat onlar ustaydı lan lslslkskdjdskjsks*
Şahin ✍ *: Tadilat işim vardı kdskpodpskpd*

Şahin ✍ *: @MehmetAli ilişkinize heyecan kattım bence kdkdskskaopsd*
Şahin ✍ *: Balın'ın teşekkür etmesi lazım bana*

Kürşat Çelikkol*: Abi yengeler bu yüzden seni sevmiyor*

Şahin ✍ *: Lina beni seviyor bence* 🍐
Şahin ✍ *: Kürşat artık arayabilirsin beni yavrum*

Elimde olmadan gülümseyerek okurken mesajları zil çaldığında korkuyla irkildim. Telefonumdan başımı kaldırıp kapıya doğru baktım, ardından ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken telefonumu arka cebime kaldırdım. Aral mı gelmişti? Alin'i mi getirmişti acaba. Nereye gidiyordu? Ne işi vardı. Hayır demişti Kürşat. Bu saatte ne hayır işi vardı?

Aklıma gelen tek seçenek Defne'ydi fakat Aral ısrarla barışmayacaklarını söylemişti. Ayak diremem saçma olurdu ve bana neydi daha önemlisi. Ben daha çok onunla aramda olana takılmıştım ve ona gıcıktım.

Kapıyı açtığımda karşımda Aral dikiliyordu ama Alin yoktu yanında. Tek başınaydı. Beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah bir kaban vardı üzerinde. Birbirimize bakarken bir süre sessiz kaldı, yüzümü izledi öylece. Mesajda biraz tartışır gibi olmuştuk ve yazdıklarımı okuduğu için o benim içimi görmüşken ben ona bir camın arkasından bakıyor gibi hissediyordum. Adil değildi hiç.

Dudaklarını ıslatıp, "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu gözlerime bakarken. "Şahin haklı. Kaç gündür evdesin, biraz hava al. Kafan dağılır."

Yüzüne baktım hafif çatık kaşlarımla. "Kafam dağınık zaten benim."

Gülümsetti bu söylediğim onu ama acayip yorgun görünüyordu. Yorgunsa gidip uyusun da ne işi vardı bu saatte dışarılarda?

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordum hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmakta çok iyiydim.

"İş güç yine," dedi üstü kapalı. "Anlatırım sonra. Bir sonuca ersin de."

"Bu saatte mi?"

Kafasını salladı "Su uyur düşman uyumaz. Duymadın mı hiç?"

"Duydum," diye mırıldandım. Hani hayır işiydi? Düşman nerden çıkmıştı şimdi? "Sen yeterince uyuyor musun peki?"

Sorduğum soru kaşlarını çatmasına sebep oldu hafifçe. Uyumadığı düşündüğünden daha çok belli oluyordu. Uykusuzluğa alışkın biriydi muhtemelen, doktordu ve işlerinden biri gecenin bir vakti olay yeri incelemeye gitmek olabiliyordu. Şu sıralar anlam veremediğim bir şekilde gerçekten tek işi bu işmiş gibi olsa da geceleri çok uyuyor gibime gelmemişti.

"Yeterince uyuyorum."

"Kime yeterince?" diye sordum bu kez. Her insan vücuduna yetecek uyku miktarı değişirdi ama Aral Çakırca olsa bile altı saat uyuması iyi olurdu bence.

"Kendime yeterince," dedi hafifçe gülümseyerek. "Geliyor musun?"

Gülümsemesine baktım. Mesela normalde bana daha içten gülümserdi. Bir şey vardı. Mutsuzdu belki de.

"Olur," diye mırıldandım. Hava almak iyi olabilirdi. "Gelirim."

"Hadi o zaman," dedi bir adım geri çıkıp.

Uzanıp montumu aldım ve öylece çıktım dışarı. Şahin mütevazi bir yer demişti, kıyafetlerim sırıtmazdı diye düşünüyordum. Üzerimde beyaz bir askılı, üzerinde papatya desenleri olan siyah uzun kalın bir hırka, koyu gri bir kot vardı. Cüzdanım montumun cebindeydi, telefonum da yanımdaydı başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Beremi de kaybetmiştim, bulamıyordum zaten.

"Gittiğin yer benim gelemeyeceğim bir yer mi?" diye sordum botlarımızın karı ezme sesleri eşliğinde.

"Gelmeni tercih etmeyeceğim bir yer," diye onaylarken beni bir sigara daha yaktı.

"İstesem gelebilirim ama?" diye sordum kafamı sağ omzuma hafifçe yatırıp.

"Senin isteyip yapamayacağın bir şey var mı ki? Karşı çıkacak olsam bile?"

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Hiç onu dinlemediğimi ima ediyordu. Ben hep mantıklı biri olduğumu düşünmüşümdür. Duygusuz veya bencil olabilirdim belki ama mantık çerçevesinden ilerlediğimi düşünürdüm hep. Mantıklı bir açıklama yaparsa sık boğaz etmezdim onu. Tatmin ederse beni tırnaklarımı çıkarmazdım, manyak değildim bence o

kadar. Ama tahammül sınırım çok düşüktü. Sınırım aşıldığında bıçak çekerdim, bunu o da biliyordu.

"Ben o mekâna bir kez daha gitmek ve o adamla konuşmak istiyorum," dedim uzun ağaçların dalsız gövdelerini izlerken.

"O adamla konuşmanı tercih etmem," dedi net bir sesle. Aral Çakırca'yla mı konuşuyordum Katip Bartleby'le mi belli değildi.

"Neden?" diye sordum gözlerimi ona çevirip.

"Sana bakışını sevmedim," dedi o da gözlerini bana çevirerek.

"Yani?" dedim ben de kaşlarımı kaldırıp. "Bir şeyler öğrenebileceksem bakmasında bir sorun yok. Rahatsız olursam benim de elim armut toplamıyor."

Çenesi gerilirken kafasını salladı hafifçe. "Benim de toplamaz işte."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek o?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun," deyip derin bir nefes aldı sigarasından. "Benim bazı kırmızı çizgilerim var."

"Neymiş?" diye sordum gözlerine bakarken.

"Sana dokunulması eylemi mesela," dedi açık açık. "Gözle olsun sözle olsun fark etmez. Eli hiç katmıyorum bile, iş oraya gelmeden geçmişini siler atarım." Bunları söylerken o kadar ciddiydi ki

Çakırca dedikleri adamı gördüm gözlerinde. Sebebini de anlayabiliyordum. Veranda da geçen konuşmalarına kulak misafiri olmuştum çünkü. Aral bu konuda bir şeyler yaşamıştı, hassastı bu konuda ama göze ve söze bile tahammül edemiyor olması ayrı bir seviyeydi. Onun sevgilisi olarak tanındığım için miydi bu tutumu yoksa bir kadını koruma içgüdüsü müydü emin değildim.

"Kartı gönderen her kimse söylemek istediklerini anlayacağımı düşünüyordu. İlk başta hiçbir şey anlamadım ama o zarf sayesinde babamın kimliği hakkında bir fikrim oldu ve yine o zarf sayesinde o mekânın babamla bir ilişkisi olabileceğini düşündüm. Eğer o gün beni götürmeseydin yanında, Asaf'ın gitiği bir mekândan ve sahibinden ibaret olacaktı orası bizim için ama artık babamla bir ilgisi olduğunu biliyoruz. Babamla ilgili bir şey var orada veya o adamda. Asaf da boşuna gitmiyordu oraya belli ki. Sen istediğin kadar konuş Pars'la sana anlatacak olsa anlatırdı. Belki de bana anlatabilir ya da ben bir ipucu yakalayabilirim çünkü babamı ben tanıyorum, sen değil."

Derin bir nefes aldı Aral. Yüzüne dokundu. "Bugünkü işimize bir bakalım. Konuşuruz yine," dedi.

Bugünkü işi bununla mı ilgiliydi o zaman. "Bugünkü işin ne Aral?"

"Şimdi değil Lina," diye geçiştirdi beni ve biten sigarasını yere bırakıp üzerine bastı. "Sonra."

"Şimdi," diye direttim adımlarımı durdurup. "Niye geçiştiriyorsun beni?"

"Seni geçiştirdiğim yok," dedi o da durup bana dönerken. "Sanki bu mümkünmüş gibi."

"Mümkün," dedim sinirlenerek. "Sen benden zaten bir şeyler saklıyorsun, ben bilmiyor muyum? *Susuyorum ama seni düşündüğümden* mantığın beni acayip geriyor ama mantıklı bir açıklaması vardır Lina diye telkin edip duruyorum kendimi. Sense içimi rahatlatacağına geçiştiriyorsun beni, kendimle baş başa bırakıyorsun. Kafanın içi düşman olmuş sana diyorsun bana ama beni o düşmanımla sen baş başa bırakıyorsun."

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. İç çektiğini işittim. Ensesini ovdu sonra ve kafasını geriye attı. Âdem elması belirginleşmişti, yutkundu sonra.

"Ben kardeşimden hayrı ve şerri ayıramıyorum Lina," dediğinde kanım buz kesti. "Ekin benimle görüşmek istedi ve ben bu hayır mı şer mi bilmiyorum, kestiremiyorum." Gözlerini kapattı. "Haklısın. Sen de haklısın Lina. Ama her şey birbirine girdi artık. Benim sana ne söylemem lazım ne yapmam lazım kestiremiyorum. Biraz zaman versen bana, ben netleşen her şeyi söyleyeceğim sana zaten." Bir iki adım attı bana. "Kafandaki düşmanla arana beni koysan olmaz mı?"

O öyle söyleyince içim sızladı. "Ben seni ne babanla ne de kardeşinle yargılarım. Geçen gün de söylemedim mi?" Bu yüzden mi aramıza duvar çekmişti yoksa?

Sana sırtını döneneler olmuş bu yüzden belli ki ama onların gidebileceği başka kimseleri varmış Aral. Benim gidecek kimsem yok. Benim diğerlerinden farkım bu işte. İnsanlar kendilerini aklamaya karşısındakini çamura atmaya meraklılar. Biliyorum, o çamurda çok yattım. Senin görmediğin bu işte; ben kendini aklayacak olan değil kendini herkesten önce çamura atacak olanım. Görmüyorsun.

"Beni kafandaki düşmanla arana koy diyorsun ama susarak onu bana düşman eden sensin. Benim derdim senin kimle konuştuğun değil, benim derdim senin bana susuyor olman. Senin bana 'Ben Ekin'le görüşeceğim,' diyemiyor olman, ben sana bir şey sorduğumda susuyor olman. Senin kimle konuştuğun değil, bana susuyor olman sorun. Daha

ötesi bunda kararlısın. Ben seninle aynı yerde değilim ki seninle atacağımız adımı hesaplayayım. Ben geçmişimle hesaplaşıp şimdim de boğuluyorum. Sense şimdiyle ilgilenmiyorsun, kafanın içinde onlarca ihtimalle benim fikrimi bile almadan geleceği hesaplıyorsun. Bizim durumuz bundan ibaret." Gözlerimi başka bir yere çevirdim biraz içerleyerek. "Ben kuşumu bile konuşturamamış biriyim, seni zorla konuşturacak değilim. Bunu sen de biliyorsun. Kendi cevaplarımı kendim bulurum."

Yürümeye devam edecektim ama uzanıp elimi tuttu ve hafifçe kendisine doğru çektiğinde yüz yüze geldik. Kaşları çatık, elleri buz gibiydi. Verdiği nefes buhar oldu ikimizin yüzü arasında. *Otuz santimetre.*

"Ne demek kendi cevaplarımı kendim bulurum?" dedi kaşlarını çatık çatık bakarken bana.

"Ne demekse o demek," dedim ben de kaşlarımı çatarak.

Derin bir nefes verdi. Sigara ile karışık karanfil kokusu doldu ciğerlerime.

"Sanki her şey biliyormuşum da senden saklıyormuşum gibi itham etme beni."

"Bir şeyler biliyorsun ama." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kavga ettiğimiz gün itiraf etmişti o da.

"Emin olmadığım, kendi kafamda kurmuş olabileceğim bir tonla şey var kafamda. İçimi bir görsen Lina, kendi kafanın içi ferah gelir sana. Senin de mi karıştırayım kafanı? Ne faydası olacak bunun bize?"

"Buna sadece sen karar veremezsin," dedim net bir sesle. "Bilmem gerekirken sustuğun bir şeyler var."

"Yok," dedi net bir sesle. "Bu işi çözüme götürebileceğini düşündüğüm hiçbir şey yok. Her ihtimali düşünüyorum, her ihtimalin ucunu tutup sonuna kadar yürümek istiyorum ama bir sonu yok bunun Lina. Sen nasıl bir şeyler arıyorsan kendi elinden geldiğince ben de aynısını yapıyorum. Anlatmıyorsam bir şey bildiğimden değil, anlatacak bir şeyim olmadığındır belki. Hiç öyle olabileceğini düşündün mü?"

Bir şey demeden yüzüne baktım yalnızca. Yok diyorsa inanmak zorunda kalırdım. Var ama söyleyemem demiyordu, yok diyordu düpedüz. Ama bu işi çözebilecek bir şey yok diyordu ve ben böyle detaylara çok takılırdım. Güvensizdim çünkü.

"Kafanın içinde bir ben varsam ve bana güveniyorsan eğer, bunun arkasına saklan. Aklına şüphe düştüğünde bana olan güveninin arkasına saklan Lina. Yapamaz mısın bunu?"

Yaparım. Ama sen aramıza mesafe koydun.

"Sen şüpheye düşsen, bana güvenip arkama saklanır mıydın?"

Gözlerimin içine bakarken hafifçe eğildi bana. "Benim aklıma şüphe tohumu ekseler, biri bile sana olan güvenimin gölgesinde yetişmez."

Kalbim küt küt attı. Gözlerine bakarken içine çekiliyormuşum gibi hissettim. Ben bile kendime bu kadar güvenmezken onun bana bu kadar güvenmesi mümkün müydü?

"O kadar mı güveniyorsun bana?"

Dudaklarını ıslattı gözlerimin içine bakarken. "O kadar güveniyorum."

"Neden?" diye sordum anlam veremeyerek.

"Öyle işte," dedi sadece. Sonra başını kaldırdı ve elimi bırakıp aramızdaki mesafeyi açtı.

Kaşlarım çatıldı istemeden. Gözlerini etrafta gezdirip derin bir soluk aldı. Cebinden tanıdık bir çelik kutu çıkardı ve bir karanfil çıkarıp ön dişlerinin arasına aldı. Karanfili ısırdı ve karanfil ağzının içinde kayboldu.

"Gidelim," diye mırıldandım. "Üşüdüm."

Gözlerini bana çevirdi. "Gidelim."

Ona arkamı döndüm ve arabasına doğru ilerlemeye başladım. Deniz, Kuzey ve Güney'i gördüm biraz ilerimde. Sohbet ediyorlardı ve hepsi sigara içiyordu. Beni gördüklerinde bakışları bana çevrildi hepsinin. Hepsine başımla selam verdim. Onlar da bana selam verdiler. Kuzey'in gözleri bir süre üzerimde gezindi, Aral'la tartıştığımızı anlamıştı sanırım. Aral'a karşı çok savunması bir yanı vardı ve bunu Ekin'le olan konuşmamızdan sonra daha iyi anlayabiliyordum. Aral onlara çok abilik etmişti öz kardeşleri olmamasına rağmen.

Arkamdan Aral'ın adım seslerini işittim. Deniz'in bakışları ona çevrildi. Hepsi biten sigaralarını attılar. Aral yanımda durdu.

"Nasıl yapıyoruz?" diye sordu Deniz abisine. "Ben araba kullanmak istemediğimden sen beni at dedim ama işin acilse ben Lina'yı götürürüm."

Cıkladı Aral. "Yok vaktim var daha. Ben sizi Veli abiye bırakınca arabayı da bırakırım her duruma karşı. Kürşat'la biraz oturur sonra

onun arabasıyla geçeriz biz."

Deniz, Aral'ın Ekin'le bulaşacağını bilmiyor gibi duruyordu. Aral bana değil, herkese karşı ketum biriydi belki de. Ben aramızda o mesafeyi hissettiğim için her şeyi kendime yoruyordum.

Deniz onayladı onu. Aral arabasının kapılarını açtı. Kuzey Aral'ın arkasındaki koltuğa yerleşirken Güney, Deniz için diğer arka kapıyı açtı.

"Geç abicim," dedi gülerek.

"Kaç yaşında adamsınız cam kenarına oturmak için yarış ediyorsunuz," diye söylendi Deniz geçerken.

Gülümsetti bu beni.

"Midem hassasmış benim," dedi Güney gülerek ve benim için de ön koltuğun kapısını açtı. "Buyurun Lina Hanım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve koltuğa oturdum. Kapımı kapatıp kendisi de arka koltuğa geçti.

Aral da arabaya bindiğinde uzanıp önce benim kemerimi taktığında biraz utandım çünkü normalde kimse olmazdı bunu yaparken. Ama şimdi arkada üç erkek kardeşi vardı. Gözlerimi dışarda gezdirdim.

"Tam bir centilmen," diye fısıldadığını işitim Güney'in.

"Tam," diye onayladı onu Kuzey.

"Öyledir," dedi Deniz de katılarak.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hepsi benden büyüktü bu adamların ama bazen inanması zor geliyordu. Çakırcaların sevimli bir yanları vardı.

Bahsettikleri mekâna gidene kadar arabada sohbet edildi. Ben dışarısını izleyerek sohbetlerini dinledim. Genel de gün içerisinde olan konulardı bahsettikleri. Politika ya da sporla ilgiliydi. Benim aklım daha çok Aral'ın bizi bırakıp gittikten sonraki kısımla ilgileniyordu. Ekin'le en son görüştüklerinde hiç iyi bir durumda değildi Aral, şimdi gittiğinde ne olacaktı kestiremiyordum. Ekin'i de pek tanımıyordum. Aral'a karşı bilenmişti ve ne kadar sivriydi bıçağı emin değildim. Aral'a zarar verebilir miydi mesela? Babasına rağmen?

Araba deniz kenarında durduğunda herkes indi arabadan. Güney yine kapımı açtığında teşekkür ettim ona. Aral bana elini uzatmak yerine elini hafifçe belime koyup yönlendirdiğinde beni o camdan duvarı daha net hissettim. Ekin'le buluşacağı için de değilse neydi bu

duvarın sebebi? Yüzüm düştü istemeden. Uçamadığın için benden kaçamayan o kuşumu anımsattı bu bana.

"Oturalım biraz kalkarız sonra," dediğini işittim Aral'ın.

Kafamı yerden kaldırdığımda Kürşat'ı gördüm. Bana başıyla selam verdi.

"İyi akşamlar Lina Hanım," dedi bana.

"İyi akşamlar," diye mırıldandım başımla selam vererek.

Bahsettikleri yer denize yakın güzel bir mekândı. Meyhaneye benziyordu biraz ama çok insan yoktu içeride. Sıcak bir görüntüsü vardı. Biz girişe doğru ilerlerken bir masada oturan, Şahin, Mehmet Ali, kumral bir kadın ve kır saçlı bir adamın sohbet ettiklerini seçti gözlerim.

Kapıyı açtığımızda çalan rüzgâr çanı hoş bir melodi yaydı ve tüm gözleri bize çevirdi. Kır saçlı adam bizi gördüğünde keyifle gülümsedi. Veli abi dedikleri adam o olmalıydı. Ayağa kalktı, memnun bir ifadeyle gözleri bana çevrildi. Şahin kim olduğumu anlatmış olmalıydı çoktan ve nasıl anlatmışsa beni Veli Bey bana büyük bir içtenlikle gülümsedi. Eski Türk filmlerinde tonton amcalara benziyordu aynı.

Güney, Kuzey ve Deniz adam sarılarak selamlaştılar. Sıra bize geldiğinde Veli Beyin gözleri yüzümde gezindi.

"Lina, Veli abi," diye tanıttı Aral bana adamı. "Veli abi, Lina."

Bana elini uzattığında Aral müdahale edecek gibi oldu ama elimi uzatarak tokalaştım onunla.

"Memnun oldum," dedim içtenlikle.

"O memnuniyet bana ait efendim," dedi gülümseyerek. Sesi bile gülümsüyordu adamın. Yanakları al aldı. Eli eliyle tuttu elimi sevecenlikle. "Ne iyi ettin de geldin. Geçin şöyle geçin," deyip ellerimi bıraktı ve bizi masaya doğru buyur etti. Yaşı yetmişlerde olmalıydı ama çok enerjik birine benziyordu. Masaya ilerlediğimizde Mehmet Ali ve ismini mesajlardan öğrendiğim sevgilisi Balın ayakta bizi bekliyorlardı.

"Balım, Lina," diye beni sevgilisine tanıttı Mehmet Ali. "Lina, Balın. Sevgilim."

Balın sarıya çalan parlak kumral saçları olan, yeşil gözlü güzel bir kadındı. Bana bakarken şaşırmış bir ifadesi vardı. Anlayamadım sebebini ama gülümseyerek elini uzattı. Uzattığı elini tuttum onun da.

"Memnun oldum," dedi gülümseyerek.

"Ben de öyle," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Benim nöbetim olduğu için maalesef oturup laflayamayacağım. Mutlaka oturup konuşalım ama," dedi gülümseyerek. Doktordu sanırım o da.

"Kolay gelsin," dedim içtenlikle.

Bana gülümsedi ve herkese el sallayarak vedalaştı. Mehmet Ali onu bırakıp geleceğini söyleyerek ayrıldı yanımızdan.

Onların kalktığı yere biz oturduk. Mekânda içki içiliyordu ama bizim masamızda kimse içmiyordu. Herkes çay içiyordu gerçekten Şahin'in dediği gibi. Şahin karşımda oturuyordu, Aral'ın karşısında ise Veli abi oturuyordu. İlişkimizin nasıl gittiği konusunda epey meraklıydı, Aral'ı sevdiği belli oluyordu. Aral da onu sevip saydığı belli oluyordu. Bir süre ikimiz hakkında döndü muhabbet.

Veli abi müşterilerle ilgilenmek üzere masamızdan kalktığında Şahin dikkatini bana verdi gülümseyerek.

"Eeee? Anlat bakalım, sarhoşluk nasıl bir hismiş mandalinalı kokteyl."

"Pek bir şey hatırlamıyorum açıkçası," diye mırıldandım. "Sevdiğimi söyleyemem."

"Hatırlamazsın tabii," dediğini işittim Aral'ın. "Neyine senin dört tanesi?"

Gözlerimi Deniz'e çevirdim. "Demiştim söylenir diye."

Kaşları kalkmıştı onun da ama gülümsüyordu. "Hayret."

"Söylenmiyorum," diye karşı çıktı Aral. "İçebilirsin elbette ama sınırını bilmiyorsan zorlamamak en iyisi."

Sınırımı bilmekten kastı neydi? Onu öpmüş olmam mı? Belki de gerçekten onu öptüğüm için çizmişti sınırı. Gönlümü kimseye vermem derken de bir mesaj veriyordu bana belki de. Ne sanıyordu acaba bu adam kendini?

"Yemem seni merak etme," dedim huysuz bir ifadeyle.

Gözlerini bana çevirdiğinde sol eli dudaklarına dokunuyordu. Tenimin ısındığını hissederken kaşlarım çatıldı. "Korktuğum o değil," dedi gözlerime bakarak.

O an sanki böyle bir konuşma yaşamışız gibi hissettim. Dejavu hissi sardı bedenimi yine. Gözlerimi kaçırdım. Şahin bunu fark ederek kaşlarını indirip kaldırdı.

"Hayırdır?"

Bir şey demeyip çayımdan bir yudum aldığımda güldü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi Aral'a çevirdi gözlerini.

"Ben de geleyim mi hakikaten? Gelirim bak."

"Gerek yok," dedi Aral. "Kürşat'la gidip geliriz

"Deniz ve sen Lina'yla kalın."

Beni hep Deniz'le bırakması bir tesadüf değildi artık emindim. Güney ve Kuzey de vardı yanımda ama Deniz'e emanet ediyordu özellikle sanki.

"Neden özellikle seni götürüyor yanında?" diye sordum Deniz'e çevirip bakışlarımı.

Sorum Deniz'i gülümsetti. "Benim bazı öfke problemlerim var," dedi gülümseyerek. "Şekerim ve tansiyonum çabuk düşüyor. Şekerim düşünce de –"

"Sinirleniyorsun," diye tamamladım.

Güldü. "Evet. Namım çok kötü o yüzden. Benim yüzümden de abimin namı çok kötü."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl yani?"

"Abimle benziyoruz, fark etmişsindir," dedi Deniz çay bardağına dokunurken. "Lise sondayken yaşım tutmadığı için içkili mekânlara giremediğim için abimin kimliğini çalmıştım," dediğinde kaşlarım kalktı şaşırarak. Hiç bunu yapacak birine benzemiyordu. Deniz, Aral'la birlikte bir çocuk büyütmüş biriydi. Bambaşka birini anlatıyordu sanki.

"Abim kendine kimlik çıkardı ama bendeki bende kaldı tabii. Ergensen, başında da Hükümdar Çakırca gibi bir baba varsa insanın kötü yola sapma hızı muazzam oluyor. O zamanlar canım sıkıldıkça abimin kimliğiyle akşamları evden kaçıp mekân mekân gezip soyadımın etini sütünü dibine kadar kullanıyordum. Faturası kime kesiliyordu peki bu kepazeliğin?" diye sordu gülümseyerek.

"Aral'a," diye mırıldandım.

Kafasını salladı gülümseyerek. "Aynen."

"Aral nöbetten çıkmış, ben gecelerce proje çizmişim, Kürşat nöbet tutmuş tüm gün. Rastgele bir mekâna giriyoruz azcık kafamız dağılsın diye," diyerek hikâyeyi kendi eline aldı Şahin. Gözlerimi ona çevirdim merakla. "Tanıdığımız mekânlarda güvenliklerin bizi görünce kendisine çeki düzen vermelerine falan alışığız ama rastgele girdiğimiz mekânlarda bile güvenlikler bir geriliyor bizden, mırın kırın ediyorlar

bize. Aman abi arıza çıkmasın, keyfinize bakın, kim gözünüze batarsa söyleyin çıkaralım siz uğraşmayın falan falan diyorlar bize. Biz Kürşat'la birbirimize bakıyoruz anlam veremeyerek ama Aral büyük abi diye tırsıyorlar sanıyoruz. Bir mekân, iki mekân derken bir gün mekânın sahibi Çakırca ayıp etmedin mi geçen gün diye sormaz mı bize? Şöyle üçümüz baktık birbirimize ve üçümüzün de şartel aynı anda koptu."

Güney titredi oturduğu yerde. "Deniz abi bu ne cesaret acaba?" diye sordu.

Deniz gülümsedi. "Hızlı zamanlarım," deyip çayını içti.

"Nasıl bir hız bu hayvan herif. Biz olaya ayıkana kadar Aral'ın namı yürümüştü Aral'dan habersiz. Adam mekteplerde dirsek çürütüyordu, sen milletin etini çürütüp hastaneye yolluyordun. Mekânın girdiğimizde mekânı boşaltan yerler mi dersin, bizi görünce titreyen mekân sahipleri mi. Artık ne bok yediysen oralarda."

Şaşkınca Deniz'e baktım. Yüz ifademe güldü. "17 yaşımda hayal gücüm çok genişti. Çok güzel boş tehdit savururdum."

"Sonra ne oldu peki?" diye sordu Güney merakla. "Çünkü ben abimi tanıyorsam kesin döşemiştir."

Deniz gülerek onayladı onu. "Ben çok kavga ettim ama daha önce hiç öyle dayak yemedim hayatımda," dedi Güney'e bakarken. "Kuzey de bilir o dayağı o da yedi aynısını iki kere."

Kuzey kafasını salladı. "Aynen. Yemeyen bilmez," dedi gülerek. Gözlerini bana çevirdi. "Benimki de Deniz abimin olayına benzer bir olaydandı. Ben daha sanatsal bir dayak görmedim. Sistematik, kademeli bir dayak. Her kademede hayatın inceliğine varıyorsun."

"Değil mi?" dedi Deniz gülerek. "Hayatımı değiştirdi o dayak benim. Dayak yemem değil ama sebebi," dedi bana bakarak.

İkisi de yediği dayağı övüyorlardı resmen. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Çay içiyordu onları dinlerken. Ben ona bakınca o da bana baktı ve göz kırptı bana hafifçe. Göz kırpması yıldız kayması gibiydi. Gözlerimi kaçırıp Deniz'e baktım tekrar hikâyenin devamını merak ederek.

"Şimdi nasıl dayak hayatını değiştirmiş olabilir diyorsun. Abim beni iki kez dövdü ve ikisi de aynı sebeptendi. Beni kavga ettiğim ya da kimliğini çalıp adını kötüye çıkardığım için dövmedi hiçbir zaman. İki

dayağı da Deniz değil Çakırca olduğum için yedim. Bu çok önemli bir detaydı ve bunun bilinciyle iki kez dövülünce aydınlandım."

Tüylerim diken diken oldu. Aral sakin ve hoşgörülü biriydi, öyle kolay sinirlenmiyordu ya da aşırı tepki vermiyordu. Sınırları vardı ama birkaç saat önce söylediği gibiydi. Onu ilk öfkeli gördüğüm an aklımdaydı hâlâ. Ekin bir Çakırca olduğu için öfkelenmişti. Beni tehdit ettiği için öfkelenmişti.

"Abim makul bir adam, kolay kolay yumruklarına davranmaz. Ben öyle değilim ama. Seni bana emanet ediyor çünkü bir kere gözüm karırsa karşımda her adam duramaz benim. Kavgaya gidilecekse çağırılacak ilk kişi benim. Abim piyasada Kara Çakı olarak tanınır, ben Sustalı diye tanınırım."

"Kara Çakı," diye mırıldandığımda Aral'ın dudaklarına bardağı götüren elinin duraksadığını gördüm. Gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerime baktı o da. Bu lakaptan nefret ediyor olmalıydı. Siyah gözlerinde o ateşin parıltılarını gördüm. Gözlerimi tekrar Deniz'e çevirdim.

"Neden çakı?" diye sordum merak ederek.

"Hem Çakırca'nın içinde geçen bir kelime hem de çakılar sivri kısmını içinde taşıyan bıçaklardır. Açıp kapatmak için bir güç sarf etmen lazım yani."

"Gerekmedikçe kesmiyor yani," dedim.

"Kesmez," dedi kafasını sallayıp. "Özellikle Kara Çakı cepten öyle kolay çıkmaz."

Aral'ın öfkeli halini görmüştüm bir kere ve tek yumrukta Asaf'a diz çöktürmüştü. İlerisinde nereye varırdı bilmiyordum ama bu hayatı istemediğini biliyordum en azından.

"Neden sustalı peki?"

"Sustalı çakıyı bir kere açarsan sustasına basmadan kapatamazsın çünkü," dedi gülümseyerek.

"Korkunç birisin yani?"

Güldü bu söylediğime. "Dosta güven düşmana korku diyelim."

Gülümsedim ona. Gerçekten şaşırtmıştı beni anlattığı hikâye. Hep ağır başlı ve sakin biriydi. Öfke problemleri olan birine benzemiyordu. Aral gibi bir abisi olunca insanın demek ki sakinlik kazanıyordun bir şekilde.

Birkaç dakika daha muhabbet edildi masada. Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde ilgiyle gözleri bana çevrildi onun da. İçim hiç rahat değildi, huzursuzdum. Bu sabah yine kötü bir rüya görmüştüm. Aral iyi misin diye sormamıştı bana bugün hiç. Huzursuzluk dolu bir gündü ve benim iyi ki çok arkadaşım yoktu. Yoksa kafaya takmaktan hastanelik olurdum. Zira Aral arkadaş mıydı benimle pek emin değildim.

Öylece yüzünü izlediğim için bana göz hafifçe kırpıp kafasını iki yana salladı ne oldu der gibi. Ben de ona sormak istiyordum aynısını.

"Ne oldu?" diye sorarken buldum kendimi.

"Ne olmuş?" diye sordu o da anlamayarak.

"Hiç," diye mırıldandım sonra. "Lavaboya gitmek istiyorum."

"Göstereyim," dediğinde kafamı iki yana salladım. "Ben bulurum."

Ayağa kalkıp omzumdan düşen hırkamı düzelttim ve Aral'ın yanından geçecekken bileceğimden yakaladı beni. Hırkam üzerinden bileğimi tuttuğu için sol omzumdan kaydı hırka ve tenimi açığa çıkardı. Aral'ın gözleri bir anlığına omzuma değdiğinde o an bir şey anımsar gibi oldum. Aral ve omzum arasında bir ilişki vardı sanki. Kalbimin kafası karışmış gibiydi.

Dudaklarını ıslatıp gözlerini bana çevirdi. "Başka biriyle gitmezsin değil mi? Yoksa gelip kapıda mı bekleyeyim?"

Kaşlarım çatıldı. Bu söylediğine. Tam bir hafta geçmişti o olayın üzerinden ve hâlâ azarını yiyordum. Pesti gerçekten.

"Gel bekle," dedim huysuz bir sesle.

Fakat gerçekten kalkmasını beklemiyordum. Bileğimi bırakmadan kalkmaya yeltendiğinde bir adım daha yaklaşıp elimi sol omzuna koyarak engel oldum.

"Yok artık," diye söylendiğimde ben ona yukardan o bana aşağıdan bakıyordu ve o ana onu beni omzumdan öperken anımsayınca elim yanmış gibi geri çektim.

Kaşları çatıldı bu hareketime. Afallamıştım, gözlerimi kaçırdım. Tenim ısındı elimde olmadan. Aral beni omzumdan mı öpmüştü? Neden? Gerçek miydi bu olay? Neden yaşanmıştı?

"Lina?"

Bileğimi çektim hafifçe. "Gitmem bir yere," diye mırıldanarak ona arkamı döndüm ve hızlı adımlarla masaların arasında ilerledim.

Kadınlar için ayrılan kısmı kolayca bulup lavaboya girdiğimde aynada yüzüme baktım. Kızarmıştım ve ben kolay kolay utancımdan kızarmazdım. Utandığımdan da değildi aslında sıcak basmıştı biraz. İstemsizce elimi anlıma götürüp gözlerimi kapattım daha iyi hatırlamak isteyerek. Aral beni neden omzumdan öpsündü ki? Aramızda sanırım omzumdaki benle ilgili bir konuşmada geçmişti. Kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı. Ertesi gün kimseye gönlümü vermem diye böbürlenen adam bir önceki gece niye beni omzumdan öpüyordu o zaman? Saçmalıktı. Bir şey kaçırıyordum. Role mi kaptırmıştı acaba kendini? Olayın ne zaman ve nerde yaşandığını pek hatırlamıyordum çünkü. Ben onu öpünce o da rol icabı bunu yapmış olabilirdi pek tabi.

"Bu işe sakın kalbini karıştırma," diye uyardım kendimi kısık bir sesle. "Cidden hiç zamanı değil Lina. Sınır bile koydu aramıza adam. Aptal aptal fikirlere kapılma." *Aral sıradağ demek. Aramıza dizdi onları. Bir kol mesafesi. 100 santimetre.*

Suyu açıp yüzüme birkaç kez su çarptım. Ardından bozulan ev topuzumu açıp at kuyruğu yaparak toparladım. Ellerimin benimi saçlarıma yedirdim. Ardından ellerimi tezgâha koydum sıkıntıyla. Rüyamda Aral'ın vurulduğunu görmüştüm bu sefer. Bir de Ekin'le görüşmeye gidecek olması beni aşırı geriyordu. Ona güvenmiyordum hiç. Babasının hoşuna gitmeyeceğini bildiği halde Asaf'a çıkış yolu bulan biriydi Aral'ı gücendirmek için. Pek tabii onu tuzağa da düşürebilirdi, neden yapamasındı?

Aral gelmem tercih etmeyeceğini söylemişti ama o kapıyı kapatmamıştı bana. İstersem beni de götürebilirdi ama istememeliydim. Kardeşiyle konuşmak onun için de zordu. Ben gidersem daha zor bir hâl alabilirdi onun için.

Ofladım. O sırada kadınlar tuvaletinin kapısı çalındığında kaşlarım çatıldı. Ardından "Lina Hanım," dediğini işittim Kürşat'ın. "Çok özür dilerim kabalığım için ama çıkmamız lazım."

Kaşlarım daha çok çatılırken kanıma bir miktar adrenalin zerk edildi o an. Kapıyı açtığımda Kürşat'la göz göze geldik. Kolunda montum vardı, kendisi de kabanını giymişti. Sarsılmaz ifadesinden bile bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

Kaşlarım çatıldı. "Ne oluyor?"

"Hükümdar Çakırca burada," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Telefonumu bana uzattığında ekranımda Aral'dan bir mesaj olduğunu görerek elinden telefonumu aldım.

Kürşat'la git. Arayacağım seni.

"Buyurun," dedi Kürşat bana koridoru gösterirken. "Sizi arka kapıdan çıkaracağım."

"Neden gitmem gerekiyor?" diye sordum anlamayarak.

Gitmek istemiyordum hiç. Aral babasının bana zarar veremeyeceğini söylemişti daha önce, kibirli bir adamdı çünkü. Oğlunun sevgilisine düşman olamazdı. Kaçmaktansa onunla tanışmayı tercih ederdim. Aptal cesaretiydi belki ama Hükümdar Çakırca'nın nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Fakat mantıklı tarafım gitmem gerektiğini biliyordu. Gitmezsem Aral'ı da zor duruma sokardım sanırım. Neticede babamı arayan herkes benim peşimdeydi ve Aral beni bizzat yanında tutarak kendisini hedef haline getirmişti. Kendini hedef haline getirmesi Hükümdar Çakırca'yı hedef haline getirmesiydi ve muhtemelen Hükümdar Çakırca şu an benden epey nefret ediyor olmalıydı.

"Hükümdar Çakırca ile tanışmayı ne kadar ertelerseniz o kadar iyi olacaktır."

Montumu giydim ve Kürşat'ın beni arka kapıdan çıkarmasına izin vermedim. Aklım o masada kalmış olsa da zorluk çıkarmak aptallık olurdu. Soğukkanlı ve mantıklı tarafımı elden bırakırsam ayak bağından öteye gidemezdim.

"Bana zarar mı verir?" diye sorarken çıktım koridora. Kürşat bana yön gösterip biraz ilerimde adımlamaya başladı.

"Fiziki olmasa da yaralayıcı bir tanışma olabilir," dedi Kürşat ufak koridorda ilerlerken. "Aral'ı sizin önünüzde bazı şeylere mecbur bırakabilir ve Aral bunu görmenizi hiç istemez. Bu yüzden gitmeniz daha iyi." Hafifçe kafasını bana çevirip gözlerime baktı. "Aral aklı başında olduğu sürece halleder her şeyi. Bırakın öyle kalsın."

"O ne demek?" diye sordum anlamayarak.

"Siz orada olursanız aklı sizde kalacak," dedi. "Kalbi aklının yoluna çıkarsa aklının yerini alır. Aral yolundan saparsa işler de sarpa sarar. O yüzden bırakın aklı başında kalsın. O doğru zamanda arayacaktır sizi."

Kürşat bizim ilişkimizin sahte olduğunu biliyor diye tahmin ediyordum çünkü grupta Aral bunu belli etmişti gayet ama sanki gerçekten sevgiliymişiz gibi bahsediyordu bizden. Belki de kalbinin aklının yoluna çıkma sebebi aşk değil iyilikti. Aral Çakırca'da iyi niyet fazlaydı çünkü.

Arka kapıdan çıktığımızda Kürşat aniden durunca benim de adımlarım durdu.

"İyi akşamlar Kürşat," dediğini işittim tanıdık bir sesin.

Kürşat önümde dikildiği için onu göremiyordum ama Ekin'i sesinden tanımıştım. O neden buradaydı? Kaşlarımı çattım. Bir anlığına Kürşat'tan şüphe edecek oldum ama o Şahin'in anlattığı eski anılarda bile vardı o. Aral ona güvenmiyor olmasa onunla gitmemi söylemezdi. Aral, Kürşat'a güveniyordu ve ben de Aral'a güveniyordum. İnsan ilişkileri böyle yürürdü değil mi?

Kürşat onu umursamadı. "Devam edelim Lina Hanım," dedi bana yol göstererek.

Ekin, Aral'la buluşmak istemişti ama şimdi buradaydı. Aral'ı beklemediği bir anda beklemediği bir yerde babasıyla ziyaret etmişti ve bu beni çok öfkelendirdi. Aral'ın kardeşim hayır mı şer mi bilmiyorum dediği ses tonu, yüz, ifadesi aklıma geldikçe o kadar canımı sıktı ve öfkelendirdi ki beni adımlarımı Ekin'e yönlendirecek oldum ama Kürşat mani oldu. Kolunu önüme uzattı bana dokunmadan.

"Yapmayın," dedi omzu üzerinden bana dönerek.

Öfkeli gözlerimi önce ona sonra Ekin'e diktim arkasından çıkarak doğrudan. Sigara izmaritini başka bir yere atıp gözlerini üzerime dikti o da. Niye içeride değildi o da?

"Sen hayatımda gördüğüm en korkak insansın," dedim gözlerine bakarak. "Babanın arkasına saklanmışsın ve abini bununla vuruyorsun. Aferin sana."

Hiçbir tepki vermedi. Öylece izledi beni.

"Lina Hanım," dedi Kürşat. "Faydasız. Gidelim."

"Sebebin ne olursa olsun onun sevgisini hak etmiyorsun," dedim öfkemi kusmak isteyerek. Yumruklarımı sıkıyordum ve avuçlarım sızlıyordu ama umurumda değildi. Eğer o babasını buraya getirdiyse Aral'ı bile isteye zor duruma sokmuş demekti. "Ona bu hayatı ben verdim demiştin. Sen onu cehennemden çıkarıp cenneti sunduğunu sanıyorsun ama sen ona arafı yaşatıyorsun. Sen, özgür bıraktığını iddia

ettiğin adamın boynunda bir ilmekten ötesi değilsin. İyilik nedir haberin dahi yok senin, iyiliğin bedeli ödetilmez ama sen kendi korkaklığının bedelini onun cesaretine ödetiyorsun. Verdiğini sandığın hayatı ona zehrederek bununla övünüyorsun." Ekin'le birbirimize ölümüne nefret eden gözlerle baktık.

"Lina Hanım," dedi Kürşat. "Gidelim."

Onun yüzüne tükürme isteğiyle doldum taştım ama tuttum kendimi. Kürşat'la arkamızı dönüp mekânın ön kısmına çıktık ve arabalara doğru ilerlerken bir sürü siyah takım elbiseli adam gördük. İstemsizce gerildim, Kürşat korumacı bir tavırla önüme geçtiği sırada tanıdığımda kalın bir erkek sesini işittim.

"Bizde sizi bekliyorduk," dedi tok bir ses.

Sesin sahibini tanımıyordum ama tüylerim diken diken olmuştu.

"Nasılsın Kürşat?" diye sordu o tok ses.

Kürşat'ın siyah kabanına bakıyordum sıkılı yumruklarımla. O sırada arkamdan gelen adım seslerini işittim. Ekin'di.

"Hamdolsun Hükümdar Bey," dediğinde Kürşat tüm tüylerim ayağa kalktı.

Ekin yanımızdan geçip giderken öfkeli bakışlarım onu takip etti. Bizi oyalamak için mi orada duruyordu emin değildim ama aklımla kalbimi birbirine karıştırmıştım sanırım. Belki de duraksamasam gitmiş olacaktık.

"Şöyle bir çekil de oğlumun sevgilisiyle de tanışayım," dedi nezaketle ama sesinden otorite akıyordu.

O sırada Kürşat'a birinin yaklaştığını gördüm. Kürşat önümden çekildi ve Aral'la karşı karşıya geldik. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinde tanıdık bir öfke vardı ama sakin görünüyordu. Kürşat'ın dedikleri geldi aklıma. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim, bu Aral'a da zarar verirdi.

Eli avucumun içine kayarken parmaklarımız birbirine dolandı. Gözlerimin içine baktı.

"Söyleyecekleri üzse de korkutsa da şüpheye dahi düşürse bilmesine izin verme," diye fısıldadı bana.

Kafamı salladım hafifçe. Kafasını salladı o da ve önümden çekilip beni babasına doğru götürdüğünde gözlerimi asıl hedefine çevirdim.

Ellili yaşlarının sonunda bir adamdı Hükümdar Çakırca ve Aral ile Deniz'in kime benzediği çok açıktı. Canımı sıktı anında bu detay. Dinç

ve dik duruşlu, otoriter bakışlı, klasik giyimli bir adamdı. Elit bir kesime hitap ediyordu görünüşüyle ama vizyonu çağ dışıydı.

Gözlerimi kaçırmadım, korkmuyordum ondan. Neye güvendiğimden emin değildim ama kalbim normal atıyordu. İfadesizlik de ustaydım. Yeterince yaklaştığımız sıralarda Hükümdar Çakırca yüzümü incelemeyi bitirip gözlerini Aral'a çevirdi.

"Annene benziyor," dediğinde Aral'ın adımları durdu. Onun adımları durunca benim de adımlarım durdu. Gözlerim Aral'a çevrildi istemsizce, elimi tutan eli sıkılaşmıştı. Beni değil onu vuruyordu babası.

"Anneme benzemiyor," dedi Aral net bir sesle.

Güldürdü bu Hükümdar Çakırca'yı.

"Kızıl tilki," dedi gözlerini bana çevirip. "Gözlerin çok tanıdık. Babana çekmişler."

Dilimi damağıma bastırdım kaşlarımı çatmamak için. Tırnaklarım Aral'ın eline batıyor olmalıydı. Babamı tanıyordu elbette fakat tanışıklıkları nasıl geliyordu emin değildim.

"Kadir Kara," diye mırıldandı gözlerime bakarak. "Ölüsü ayrı dirisi ayrı dert bir adam... Kızı ayrı kendisi ayrı dert bir adam."

Öfkelendim ama bunu belli etmemem gerekiyordu. Ne diyebileceğimden de emin değildim. Aral'ı zor duruma düşürmek istemiyordum.

"Dünürün hakkında böyle konuşman doğru olmadı," dediğinde Aral, Hükümdar Çakırca gülümsedi.

"İş ciddi diyorsun yani," dedi keyifle. "Hediye mi ilettin mi peki kendisine? Çakırca olmayı kaldırabilecek mi dersin oğlum?"

Aral'ın omuzlarının gerildiğini hissettim. Kaşlarımı çattım elimde olmadan. Hediye neydi ve Aral'ı neden bu kadar geriyordu emin değildim ama bundan ölümüne nefret ediyordu. Keşke açıp bakmış olsaydım.

"Tanıştığınıza göre bize müsaade," dedi Aral babasının dediğini kulak ardı ederek. "Davetini hücrene yollarım."

Hükümdar Çakırca gözlerini bana çevirdi ve bir iki adım yaklaştı bize. "Tilki nasıl avlanır biliyor musun?" dedi Aral'a. "Yuvaya girdiğinde önünde bir ateş yakarsın. Ateşten korkar içerde dumandan zehirlenerek ölür."

Bu adam psikopattı. Her kelimesi kötülüğe dairdi. Gözlerime baktı. "Yuva sandığın yere dikkat et küçük kızıl tilki. Dumanın ateşten

geldiğini unutma. Ateşten koşsan belki kaçarsın ama duman," deyip gözlerini Aral'a çevirdi. "Yalnızca nefes alarak öldürür seni."

- Devam Edecek -

09.01.2022
Oy ve yorum yapmayı unutmayın lütfen <3
- Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 13 | Kürkçü Dükkânı

İyi akşamlar <3

*Aradayız ama aramızı da düzenli tutmayı düşünüyorum. Belli düzenle bölüm atmaya gayret ediyorum. Siz de oy ve yorum bırakarak beni motive ve mutlu edebilirsiniz. Bölüm 20.6K kelimeden oluşuyor. Sanırım en uzun bölüm bu bölüm. Kitap sayfasıyla 90 sayfa kadar olmalı. Doya doya okuyun istedim. Ben de doya doya yorum okurum umarım **-**

Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bana ulaşabileceğiniz bazı hesaplarım:

***Instagram & Spotify & Twitter:** filizpuluc*

***Instagram:** baziinsanlarboylayasar (Alıntı, bölüm isimleri ve gelişmleri buradan paylaşıyorum takip edebilirsiniz.*

Twitter'da #Biby ve #BazıİnsanlarBöyleYaşar taglerine yazdığınız her şeyi okuyorum. Oradan da hikayemize destek verebilirsiniz öpüldünüz.

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🔥

BÖLÜM 13 | KÜRKÇÜ DÜKKÂNI

♪ First Snow - Amity Fall

♪ Sarı Söz - Cihan Mürtezaoğlu

♪ Ölsem Sana - Çağan Şengül

♪ Kördüğüm - Çağan Şengül

♪ My Name - Hwang Sang Jun

♪ Her An Gidebilirim - Sena Şener

Her seçiş bir vazgeçiştir der Sartre. Hayat tek bir yoldan ibaret değil, bin bir çeşit dallara ayrılıyor ve bizi diğerlerinden ayrı düşüren de bu çeşitlilik. Her insan kendine farklı bir çıkış yolu bulabiliyor. Her şey seçimler ve vazgeçişlerden ibaret. Akrep yelkovanı kovalar da atmış

adımda bir yakalar. Atılan her adımda şansı yaver gidecek değil insanın. Şans böyledir; kovalar durursun ama ya seni ıskalar ya da olacak gibi olur seni oyalar.

Ben şanssız biri olduğumu kabullenmiş biriydim, şans karşıma dikilse tanıyamazdım onu. Öyle de olduğunu düşünüyordum. Tanıyabilsem, Azrail der miydim ona en başında? Ben, Aral Çakırca'nın şansım olmasını istiyordum.

Ben bir seçim yapmıştım. Aral Çakırca'ya güvenmeyi seçmiş, kaçış yolunu çoktan arkamda bırakarak o yoldan vazgeçmiştim. Ona güvenmediğim bıçak çektiğim olmuştu ama kör değildim, beni önemsediğini görebiliyordum. Rol yapan insanlar görmüştüm ama Aral Çakırca'nın omuzlarında sahtelik hiç durmuyordu, bir kere olsun rastlamamıştım. Bana kızdığında kızgınlığı hakikiydi, bana sarıldığında da tesellisi hakikiydi. Şimdi Hükümdar Çakırca bana Aral ile kalırsam yanarak değil ama nefes alarak öleceğimi ima ederken içimde ne ufak bir korku hissetmiyordum. Ve güven, benim gibi ürkek bir tilki için en büyük tuzaklardan biri.

Gözlerimi Hükümdar Çakırca'nın yüzünde gezdirdim. Buz gibi soğuk ve duygularından arındırılmış bir ifade vardı yüzümde. Dudaklarımı araladığımda Hükümdar Çakırca tüm dikkatini bana verdi.

"Duman ateşin değil, yananın," dedim gözlerinin içine en ufak tereddüt dahi etmeden bakarak. "Yanan da düşmanım değil, yakan düşmanım."

Hükümdar Çakırca benden genel olarak bir cevap beklemiyordu, bu bakışlarından belli oluyordu ama verdiğim cevap ilgisini çekmekle kalmamış onu eğlendirmişti sanki. Yüzünde bir gülümseme filizlendi.

"Elli altı yaşımdayım," dedi keyifli bir sesle. "Hâlâ Karalar kadar beni eğlendirenine rastlamadım. Evcilleştirilebilir olsaydınız tadınızdan yenmezdi."

Yüz ifadem değişmedi ama tırnaklarım Aral'ın etine batmış olmalıydı. Evcilleştiremediğimizi ima ettiğine göre babamla düşmanlıkları çıkar ilişkisinden değil zıt tarafta oluşlarından mıydı? Babamın ona yakıştırmayacağım bir yerde durmadığına inanmak istiyordum. İhanet etmediğine, bunları yapmak için geçerli bir sebebi olduğuna hâlâ inanmak istiyordum. Yaşadıklarıma değmeyecekti

hiçbir cevap belki de ama yine de babamın tanıdığım adam olmasını istiyordum.

Hükümdar Çakırca gözlerini saçlarımda gezdirdi ve saçıma dokunmak için uzandığında Aral korumacı bir tavırla beni arkasına çekerken aynı zamanda önüme çekti ve buna izin vermedi. Parfümü burnuma dolarken tamamen görüş açımı kapattı ama elimi bırakmadı.

"Ziyaretin kısası makbuldür. Bize müsaade," deyip başını Ekin'e çevirdiğinde omuzlarının gerildiğini üzerinde kaban olmasına rağmen anladım. Elimi tutuşu da sıkılaşmıştı. Ekin'den bahsederken ki yüz ifadesini hatırlayınca içim sıkıldı. Onu teselli edebilmeyi çok isterdim. Ekin'e olan öfkem içimde büyüyordu onu her böyle gördüğümde.

Sağ elimi kaldırıp sol elimi tutan sağ elinin üzerine koydum sakinleşmesi için. Burada olduğumu bildiğini belli etmek istercesine elimi bir kez sıkıp gevşetti parmaklarını.

"Sevdim kızı," dedi Hükümdar Çakırca. "Yanarsa yazık olur."

Tüylerim diken diken oldu. Yakmakla alıp veremediği neydi bu adamın? Neden yakmaktan söz ediyordu sürekli? Neden kimse kendi hayatıyla meşgul olmuyordu? Neden yaşamamıza izin vermiyorlardı? Neden sürekli borçlu oluyorduk alacaklı olduğumuz halde?

"İzin vermem," dedi Aral, babasının karşısında asla sarsılmayan net ve tok sesiyle.

Hükümdar Çakırca yalnızca sesi ve bakışlarıyla insanın dizlerini titretebilecek türde bir adamdı. İnsanın karşısında durduğundan baskınlığını ve otoritesini hissediyordunuz. Fakat istediğinden Aral Çakırca'nın da bu konuda altta kalır bir yanı olmadığına şahit oluyordum her saniye. Sesinin bu rengini görmemiştim hiç, sesi babasıyla konuşurken hem kara hem de ateş gibi kızıldı. Her zaman bu tonda konuşmuyor olmasına memnundum, bu yönünü ileri çıkarmayan bir adam olmasından da.

"Dikkat et ısırmasın seni," dedi bu kez Hükümdar Çakırca. "Aile bile pek bir şey ifade etmez bir Kara için."

Kaşlarım çatıldı, içimde bir öfke duydum bu cümlesine karşı ama bir yandan da yaraladı beni. Çünkü şu an burada olmamın sebebi tam olarak ima ettiği şeydi. Aile hiçbir şey ifade etmiyor muydu gerçekten? Bunları yaşıyorken nasıl karşı çıkacaktım bu adama? Aral haklıydı, Hükümdar Çakırca insanların yaralarını biliyor, görüyor, kartlarını onların üzerine oynuyordu.

"Senin gibi."

Aral'ın sesi kalbimi acıttı. Sırtını izlerken yara izlerini görüyormuşum gibi hissettim ve bu kendi sırtımda bir sızıya sebep oldu. Yaralamışlar bizi hep sırtımızı döndüklerimiz, bu yüzden güvensiziz.

Hükümdar Çakırca elini Aral'ın sol omzuna koydu. "Aileni korumak için benden daha iyisini yap da görelim," dedi kızgınlık serpiştirilmiş buz gibi bir sesle.

Aile, Aral Çakırca'nın omuzlarına yüklenen kocaman bir köşktü. Önce yakılmış sonra da onun omuzlarına yıkılmıştı. Aral, kardeşlerini o yangından kaçırsa da onları o köşkün yıkıntısında büyütmek ve korumak zorunda kalan bir adamdı. Benim onda gördüğüm buydu.

Hükümdar Çakırca, Aral'ın omzun üzerinden bana baktığında gözlerimiz birbirine kenetlendi ve ona ölesiye bir öfkeyle baktım. Bana ifadesiz bir yüzle baktı ve arkasını döndü bize. Aral'ın arkasından sıyrıldım yavaşça. Hükümdar Çakırca, Veli amca ile görüştü. Kırk yıllık dost gibiydiler. Daha sonra korumalarından biri Hükümdar Çakırca'ya paltosunu ve eldivenlerini giymesine yardımcı oldu.

Paltosunu giyerken baktığı yöne çevrilirken gözlerim, Deniz, Kuzey ve Güney'in de dışarda olduklarını o zaman fark ettim. Deniz öfkeli bakışlarını babasına yöneltmiş, Kuzey ve Güney'in biraz ilerisinde duruyordu.

"İşlerin nasıl?" diye sorduğunda Deniz kendisinden bahsedildiğini biliyormuş gibi cevapladı sorusunu.

"Şükür," dedi gözlerini babasının üzerinden gezdirirken. "Helal lokmanın tadı bir başka oluyor."

Gülümsetti bu Hükümdar Çakırca'yı. Gözlerini Güney ve Kuzey'e değdirip Aral'a baktı.

"İyi büyütmüşsün finolarını da," dediğinde kaşlarım çatıldı. Kendi çocuklarına az önce köpek muamelesi mi yapmıştı? "Bakalım tilki eğitmekte de sokak köpeği eğitmekte başarılı olduğun kadar başarılı mısın?"

O an kanım dondu. Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde o da bana baktı bir anlığına. Ardından ilerledi ve arabaya doğru ilerledi. Sokak köpeğinden kastı Kuzey ve Güney olamazdı değil mi?

Bir koruma gelen aracının kapısını açtı. Ekin arabaya ilerlerken Hükümdar Çakırca bana baktı.

"Kadir'e selam söyle."

Tüm tüylerim ayağa kalktı. Kararmış gözleriyle gözlerime bakarken ciddiydi söylediklerinde. Şüphe ettiklerini değil inandıklarını söyleyen bir adamdı, anlamıştım onu görür görmez. Hükümdar Çakırca babamın yaşadığından şüphe etmiyordu, babamın yaşadığını biliyordu. Dahası o da babamı benim bulacağımı düşünüyordu. Babamı göreceğimi biliyordu ve bu vücudumu kaskatı etmişti. Bu kez Aral'ın elini sıkan bendim.

"Düşmanını da uzakta arama küçük tilki."

Kendisine açılan kapıdan içeri girdi, Ekin de ön yolcu koltuğuna oturduğunda araba anında yola koyuldu ve hepimiz öylece arkalarından baktık.

Hükümdar Çakırca'nın son cümlesinde kastı ettiği neydi emin değildim ama insanın içine şüphe tohumlarını söküp atılamayacak kadar derinlerine gömebilen biriydi. Aral'ın elimi bırakıp öfkeyle ellerini yüzüne götürüşünü izledim. Öfkeliydi ve bunu anlayabiliyordum.

Biraz ilerisindeki çöp konteynırına tekme attığında konteynır yerinden oynadı. Kimse bir şey söylemedi. Yalnızca onu izledik. O an soğuğu bile hissetmiyordum. Hükümdar Çakırca hepimizi dumura uğratmıştı. Baskısı o gittiğinde bile belli ediyordu kendini.

"Abi," dediğini işittim arkamdan Kürşat'ın. "Kusura bakma. Lina Hanım'ı elimden geldiğince çabuk çıkarmak istedim ama oyalandık biraz."

Oyalanmamıştık. Ben onu oyalamamıştım. Benim suçumdu ama Aral'ı sinirlendiren benimle tanışması değil söyledikleriydi daha çok bana göre.

"Benim yüzümden," diye düzelttim Kürşat'a kızmaması için.

Aral kafasını geriye yatırdı ve derin bir nefes bıraktı. Ne zaman böyle pes etmiş gibi kafasını geriye yatırsa kendimi inanılmaz kötü hissediyordum ve bu hiç hoş değildi. İçimden yüzünü ellerimin arasına alıp başını dik tutmak geliyordu. O Aral Çakırca'ydı. Kendine gelsindi.

Derin birkaç nefes aldı ve yutkundu. Sinirini, sustuklarını yutuşunu izledim. Ardından sakinleşmiş bir ifadeyle bize döndü yüzünü.

"Biliyordu Lina'nın burada olduğunu," dedi bana doğru ilerlerken.

Nasıl biliyordu?

"Ekin mi?" diye sordu Kürşat.

Kafasını iki yana salladı Aral. "Ekin'in de haberi olduğunu sanmıyorum. Biri var demek ki etrafımızda. Hallet Kürşat."

Aral daha önce babasının kendilerini izlediğini söylemişti ama daha önce hiç bu kadar rahatsız hissettirici gelmemişti bu gerçek. Ne tür bir izlemeden bahsediyorduk? Sınırları neydi mesela? Bir sınırı var mıydı? Her yaptığımızdan, attığımız her adımdan haberdar mıydı gerçekten? Yani istesem bile kaçamayacak mıydım bu tanışmadan?

Yanımda durup yüzünü Veli abiyi döndü. "Kusura bakma Veli abi," dedi mahcup bir ifadeyle. "Akşam akşam tadını kaçırdık. Müşterileri de rahatsız ettik."

Onun mahcubiyeti nedense benim sırtımda bir kambur hissi oluşturdu. Benden kaçmıyor olsaydı bulduğum bir fırsatta sarılmak ister mi diye sorabilirdim ama mesafeliydi bana, o şansı kaçırmıştı. Yazık olmuştu gerçekten. Sarılmak iyi gelebilirdik ona.

"Eve mi?" diye sordu Şahin tadı kaçmıştı onun da herkes gibi.

Aral onu onayladı.

"Ben Memoli'ye söylerim," dedi Şahin onu onaylayarak.

Herkes Veli abi ile vedalaşıp arabalara doğru ilerlerken kardeşlerinin hepsi gülümseyerek Aral'ın omzuna vurup geçtiler yanından ve bu görüntü kalbimi kırdı. Onu teselli etmek istiyorlardı ama diyilebilecek pek bir şey yoktu. Tek yapabildikleri onun suçu ve önemli olmadığını belli etmekti. Güney ve Kuzey, Deniz ile şakalaşarak Şahin'in arabasına gittiler. Ortamın havasını dağıtmak için mi bunu yapıyorlardı yoksa gerçekten umurlarında mı değildi emin değildim ama Aral'ın umurundaydı.

Ben de Veli abi ile mahcup bir gülümsemeyle vedalaştım. Bunlar benim yüzümdendi aslında. Aral beni yanında tuttuğu içindi. Aral babasından kurtulmak için bana ihtiyaç duyduğu içindi.

Aral elimi tutarak beni arabasına doğru götürürken kara bata çıka onu takip etti ayaklarım. Tuttuğu elime baktım öylece. Kürşat'ın söyledikleri zihnimin göz önünde duran bir köşesine not edilmişti. Aral, kalbi aklının yoluna çıkarsa yola aklıyla devam ederdi ve kalbini merhameti kolayca manipüle ederdi. Ya benim yüzümden tamamen Kara Çakı olmak zorunda kalırsa? Hükümdar Çakırca elbette biliyordu sevgili oluşumuzun gerçeği yansıtmadığını, bunu kendisine karşı beni kullanmak için yaptığımızı. Fakat yine de beni Aral'a karşı kullanma ihtimali dipdiri oradaydı.

"Lina."

Düşüncelerime daldığım için Aral'ın binmem için arabanın kapısını açtığını fark edememiştim.

Dalgın gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. "Affedersin," diye mırıldandım.

Elini bırakıp koltuğa geçeceğim sırada kolu karnıma sarılıp beni kendine çekerek binmeme mani olurken kapıyı da kapattı yavaşça. Merakla sağıma doğru dönerek yüzümü ona çevirirken eli karnımdan belime kaymış ve oraya yerleşmişti. Meraklı ve ilgili gözleri yüzümde gezinirken bana doğru eğilmişti.

"İyi misin?"

Aral'ın mahcup olma sırası şimdi bana gelmiş gibi hissettim ve bu berbat hissettirdi. Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri yüzünden bana karşı mahcup olması haksızlık olurdu. Zira bu işe birlikte girmiştik, o ve ben olacakları başından kabul etmiş sayılırdık. Bir şeyleri çözmek istiyorsak, parmaklarımız acıyacaktı biraz. Kördüğüm bu çünkü, tırnaklarımız kırılacak, dişlerimiz ağrıyacak, sabrımız sınanacaktı.

"İyiyim," dedim siyah gözlerine bakarak.

Sıcak bir nefes verdi dudaklarından, nefesi buhar bulutu halinde aramızda dağıldı. Yüzümü ısıttı. "İnanayım mı?"

Dudaklarım kıvrıldı rahatlaması için. "Üç gündür öyle yapmıyor musun?" diye sordum elimde olmadan.

Hiç sırası değildi biliyordum ama dilim kopsundu tutmamıştım kendimi.

Kaşları çatıldı, "Ne demek o?"

Kafamı iki yana salladım. "Boş ver." Elimi kaldırıp omzunu pat patladım. "Sıkma canını. Hadi eve gidelim."

Ona arkamı dönüp kapımı kendim açtım ve koltuğa yerleştim. Aral kapımı kapatıp arabanın etrafından dolaştı ve şakaklarını sıkarak şoför koltuğuna yerleşti. Kendi kemerimi kendim taktım yavaşça. Sırtım daha iyiydi artık, Aral yaralarıma iyi bakıyordu gerçekten. Keşke aynı şeyi kendim için söyleyebiliyor olsaydım.

Yola koyulduk ve yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Bir süre deniz kenarında ilerledikten sonra orman yoluna girdik. *Ne deniz ne orman hiçbiri dostum değil benim. Bir hava var elimde kalan. Onu da elimden almak istiyorlar.*

İç çektim sıkıntıyla. Sessizlik eskiden yakın dostumdu ama şimdi tahammül edemiyordum ona. Bu hoş değildi.

Müzik açmasını isteyecek oldum ama başı ağrıyordu. Bu yüzden vazgeçtim. Eve geldiğimizde peşimiz sıra iki araba daha durdu arkamızda. Arabadan inerken Şahin, Deniz, Güney ve Kuzey'in gülerek bir konu hakkında muhabbet ettiklerini işittim. Yol boyunca üstlerindeki o gergin havayı atmışlardı üstlerinden. Muhtemelen bu tür durumlara o kadar alışkınlardı ki artık vurdum duymazlığa vermişlerdi kendilerini.

Önümdeki grubun arkasından ilerlerken Aral ve Kürşat da arkamdan geliyorlardı. Üşüyen ellerimi ceplerime sokmuş yere bakarak ilerliyordum. Umursamıyordum hiç de şu an aramıza çektiği sınırı artık. Keyfi bilirdi. Bana neydi. Daha büyük dertlerimiz vardı şu an. Bunu takacak değildim. Takmıyordum hiç.

Eve girip doğruca arka bahçeye geçtik. Güneş abla ve eşi odalarına çekilmiş olmalıydılar, evde kimse yokmuş gibi sessizliğe bürünmüştü odalar. Saat onu geçiyordu ve erken uyuduklarını biliyordum. Arka bahçedeki şömineyi yaktı Deniz.

Herkes koltuklara yerleşirken Deniz herkese sıçak bir şeyler getirmek için yanına Güney'i alarak mutfağa gitti. Aral sol elinin baş ve işaret parmaklarıyla şakaklarını sıkarken ortalıkta dikiliyordu öylece. Başının ne şiddete ağrıdığı gözlerinden bile belli oluyordu. İlaç almış mıydı? Meraklı gözlerimi ona gezdirmeyi bırakıp kendi işime baktım.

Yavaş adımlarla Şahin'in yanına ilerledim. Bana gülümsedi hafifçe. Ona elimden geldiğince gülümsedim ve yanına oturdum.

"İyi misin?" diye sordu bana dostane bir ilgiyle.

Kafamı salladım. "İyiyim."

"Verdiğin karşılık harikaydı," dedi memnuniyetle gülümserken.

Omuz silktim yavaşça ve gözlerimi hâlâ ayakta dikilen Aral'a çevirdim.

"Kürşat nerede?" diye sordu Şahin'e gözleri kapalı duruyordu hâlâ ama Şahin'e sorduğunu biliyorduk ikimiz de.

O sırada Kürşat girdi içeri. "Buradayım abi," dedi yanımıza ilerlerken. "Şüphelendiğim iki kişi var. Bir saat olmadan hallederim."

Kafasını salladı Aral. "Ne yapacağını biliyorsun," dedi yalnızca.

Ne yapacaktı? Gözlerimi Kürşat'a çevirdim. Köstebek var ise bu kadar çabuk mu buluyordu. Dışarda kaç koruma vardı bir fikrim yoktu fakat bunları Aral mı tutmuştu yoksa savcı mı ayarlamıştı bilmiyordum. Aynı zamanda Aral'a çalışıyorlar demek babasına çalışıyor demek anlamına geliyor muydu yoksa Aral bir şekilde bu kadar korumanın masrafını kendisi mi karşılıyordu en ufak bir fikrim yoktu. O kadar sorum vardı ki bunlara sıra gelmiyordu. Aral'ı ve yapabileceklerini bilmiyordum ama kendimi şaşırtacak kadar güveniyordum ona.

"Memoli nerede?" diye sordu Şahin, Kürşat'a.

"Geliyor," dedi Kürşat geçip karşımıza otururken.

O sırada Mehmet Ali de aramıza katıldı. Soğuktan gerilmiş bedenini orada yanan şömineye yanaştırdı hemen. "Bir kere de olaysız dağılalım be kardeşim," diye söylendi.

Şahin, Mehmet Ali'ye yapma der gibi kaşlarını kaldırdı yavaşça. Mehmet Ali gözlerini Aral'a çevirip kaşlarını çattı iyi olmadığını anlayarak. Aral iyi değildi canı çok sıkılmıştı. Hani kısmıydı canını bu kadar sıkan emin değildim. Sadece böyle olması benim de canımı çok sıkıyordu.

Şahin gözlerini Aral'a çevirdi keyifsiz bir ifadeyle. "Otursana abicim," dedi yumuşak bir sesle.

Ona katılıyordum. Oturmalıydı. Otursundu artık.

"Nasıl oturayım Şahin?" diye sordu Aral sesinde bariz öfke emareleri bulunurken.

Gözlerini açıp doğrudan Şahin'e baktığında aralarında çıt çıkarmadan konuştular. İyi arkadaş olmak böyle bir şeydi sanırım, Aral ağzını açmadı ama Şahin onu anladı. Hediye, annesi, kardeşleri, babası ve benim babam. Onu bu akşam gerecek ve öfkelendirecek çok fazla şeyin bahsi geçmişti ve Şahin, Aral'ın nelere ne ölçüde öfkelendiğini biliyordu. Ama ben bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Ben de gözlerine baktığımda anlayabileyim isterdim ama bana o şansı vermemişti. Bilmemek beni öfkelendiriyordu, canımı sıkıyordu.

Pes etti ve kendini Kürşat'ın yanına bıraktı, sol kolunu koltuğun kolçağına yaslayıp parmaklarını şakağına bastırdı.

"Her seferinde," dedi öfkeyle. "Her seferinde şu adamları gözümün önünde gücendiriyor."

O an Aral çok mutsuz göründü. Kuzey tekli koltukta, Aral'ın tam çaprazında oturuyordu. Kuzey elini uzatıp sol koluna vurdu yavaşça.

"Gücenen kim abi," dedi Kuzey umursamaz bir sesle. "Biz bilmiyor muyuz sana yük olsun diye söylediğini?"

Kalbimi acıttı bu diyalog. Hükümdar Çakırca gerçekten sokak köpeği tabirini Kuzey ve Güney için kullanmıştı ve Aral buna onlardan daha çok gücenmişti. Yirmi beş yaşında gencecik adamlardı Kuzey ve Güney, herkesin önünde evlatlık oldukları yüzlerine vurulması yetmiyormuş gibi sırf Aral'ın canını acıtmak için sokak köpeği olarak itham edilmişlerdi. Aral onlara sahip çıkmıştı ve kendi öz kardeşi Ekin, bu yüzden düşmandı ona. Öz olmasa bile bu adamları öz kardeşlerinden ayırmadığı için düşmandı ona. Bu ailede büyük bir trajedi yatıyordu, hissediyordum ve hepsi Aral'ın omuzlarına yıkılmıştı sanki.

Aral'a sarılmak istiyordum. Tırnaklarımı gri kotumun dizlerine batırdım.

Bir sessizlik oldu, sessiz içimde Hükümdar Çakırca'ya olan nefretimle büyüdü. Neden yapmıştı ki bunları? Neden istemiyorsa evlat edinmişti?

Deniz ve Güney büyüyen sessizliği bölen kişiler oldular. Güney hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ya umurunda değildi Kuzey gibi ya da iyi bir oyuncuydu. İlki olmasını diledim. Herkese sıcak içeceklerini verirlerken Deniz bana yasemin çayı olan bir kupa uzattı. Kahve içmediğimi bildiği için bana bitki çayı yapmıştı ve bunca olay içinde bunu düşünmüş olması garip hissettirdi bana. Diğer herkese kahve yapmışlardı çünkü. Minnetle gülümsedim.

Üşüyen parmaklarımı sıcak kupaya sardım ve dirseklerimi bacaklarıma yaslayarak öne doğru eğildim. Deniz yanıma otururken Güney kendini Mehmet Ali'nin yanına, geçen gün Aral'ın uyuduğu koltuğa bıraktı.

"Abi," dedi Güney kupası elinde Aral'a bakarken. "Sıkma canını yahu. Umurumuzda mı sanki Hükümdar Çakırca'nın ne dediği?"

"Canımızı sıktı durduk yere," dedi Deniz keyifsiz bir sesle. "Gereksiz gergin yaratıyor."

"Sıkma canını," deyi Güney gülümseyerek. "Bir tur da bana verirsin kimliğini anlaşırız," dedi akşam anlatılan hikâyeyi ima ederek.

Aral keyifsiz de olsa gülümsemeye çalıştı. "Vereyim kimliğimi de bela olsun başına."

"Tatlı bela ama di mi?" dedi Güney eğlenerek.

"Senin kadar," dedi Deniz de gülümseyerek.

Bu söylediği beni de gülümsetti. Ekin söylememiş olsaydı onların öz kardeş olduklarından asla şüphe etmezdim.

Bir süre ortamı yumuşatmak ve Aral'a zaman tanımak için muhabbet edildi. Şahin ve Deniz bu duruma alışmışlar gibi durum yönetiminde çok iyiydiler. Akşam ki keyifli atmosfer hemen hemen geri dönmüştü. Aral parmaklarını şakağına bastırmış dalgın dalgın bakarken ben de onu izliyordum. Sonra gözlerimiz çakıştı ve ikimiz de gözlerimizi kaçırmadan bir süre birbirimizi izledik. Ne düşünüyordu emin değildim ama ben onun bir ağrı kesici içip uyuması gerektiğini düşünüyordum. Bir de bu mesafenin sebebini çözüp ona sarılmayı istiyordum. Kimseyi teselli edemezdim, onu da edemeyeceğimi biliyordum ama ona sarılıp sonra da uyutmak istiyordum.

Kuzey kahvesini bitirip derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Muhabbete doyum olmaz, benim yarın nöbetim var. Kalkıyorum o yüzden. İyi geceler," dedi Aral'ın omzuna dokunup çıkışa ilerlerken Güney de ayaklandı. "Güzellik uykuma kaçmam lazım benim de. Malum işler güçler. İyi geceler size depresif ve melankolik insanlar," diyerek bizi selamladı ve Kuzey'e ilerleyip gülecek bir şey bularak terk ettiler arka bahçeyi.

"Salak ama iyi çocuklar," dedi Şahin gülümseyerek bakarken arkalarından.

Aral derin bir nefes alıp kahvesinden içti. Parmaklarını bu kez sol gözüne bastırdı hafifçe. Kafein baş ağrısını tetiklerdi aslında. Biraz su içse daha iyi olurdu ama ona karışmasam daha iyi olurdu. O da doktordu sonuçta, ukalalığa gerek yoktu. Hem arayı açan o iken yerimi bilmem doğru olurdu.

Düşünceli bir tavırla "Kadir Kara yaşıyor," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Pat diye söylemişti bunu, çünkü yumuşatmanın bir yolu yoktu. Zira şüphelendiğimiz bir şeydi bu zaten. Aral da yaşadığını düşündüğünü söylemişti daha önce. Bu yüzden çok şaşırmamıştım ama insan yine de sarsılmıyor değildi gerçek karşısında. Gözlerini kahvesinden gezdiriyordu. Kafamı sallayarak onayladım ben de sessizce.

Ne kadar düşünmekten kaçarsam kaçayım öldü sandığım, öldürdüğüm sandığım babam yaşıyordu. Bu bir ihtimal değildi artık, bir gerçekti. Ben o gün hastanede gerçekten babamı görmüştüm belki de. Babam, yirmi üç senelik babam; askerdi ve ben bunu bilmiyordum. Ne işle meşgul olduğunu bilmiyordum. Neden kendisini ölü olarak gösterdiğini, neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. Annemin neden sustuğunu bilmiyordum. Babamın yerini neden benim bildiğimi düşündüklerini de bunu nereden öğrendiklerini de bilmiyordum.

"Hükümdar Çakırca da Kadir Kara'yı Lina'nın bulacağını düşünüyor," dedi Şahin düşünceli bir sesle.

Aral sıkıntıyla yüzüne dokundu ve başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Gerçekten her şey arap saçına dönmüştü. Sanki her şey her şeyi biliyor bir tek biz bir haber geziyorduk. Köşeye sıkışmış hissediyordum kendimi. Nefes alacak bir pencere dahi yoktu sanki.

"Lina'yla bu yüzden tanışmak istedi," dedi Aral. "Lina'yı kafasında puanlamak için."

"Sonuç?" diye sordum yüzünü izlerken.

Yutkundu ama gözlerini açmadı. "Potansiyelini gördü... Yoksa seni tehdit etmezdi."

Beni kendine bir zarar verebilecek potansiyel bir tehlike olarak görmüştü yani. Bu iyi bir şey değildi, onun gibi bir düşmanım olsun istemezdim. Eğer Aral olmasaydı eminim beni susturmanın bir yolunu çoktan bulmuş olurdu ama şimdi Aral sayesinde bir nevi dokunulmazlık kontenjanındaydım. Pek tabi bu yalnızca fiziksel bir zarar için geçerliydi. Aral bu ihtimali en başından düşünmüştü ama önceden bunun yaşanacağını biliyor olmak onu öfkelenmekten alıkoyamıyordu elbette.

"Babam için evcilleştirilemediğini söyledi," dedim bizi bir Tilki diye itham etmesi her ne kadar sinirimi bozsa da şu durumda buna takılamayacaktım. "O halde babam onun tarafın olmadığı gibi aynı tarafta da değiller. Bu yüzden beni tehdit olarak görüyor olmalı. Aral'ı babama götürürsem Hükümdar Çakırca'ya karşı bir şey kullanılabilecek bir şey bulabilir."

Tahminlerimdi bunlar yalnızca. Fakat kimse karşı çıkmadı bana. Onlara da mantıklı gelmiş olmalıydı.

"Corse'da bir şey olmalı," dedim bitki çayıma bakarken. "Herkes babamı benim bulabileceğimi söylüyor ama hafızamın çok da güvenilir

olmadığı bir gerçek. Biliyorsam bile unutmuş olabilirim ama orada bir şey olmalı. O kartlar boşuna değildi, boşuna orayı işaret ediyor olamaz ama Asaf'ın odasından gizlice aldığımız mektupta geçen bir atasözü aklımı çok kurcalıyor. *Bazen elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir.* Asaf da bana serçe diye seslendi o gün ve tarot kartındaki kanın bir kuş kanı olduğunu söyledin. Ya aynı kişilerse?"

Aral alnını ovdu. "Mektup ve tarot kartlarını aynı kişinin gönderdiğini düşünürsek Hükümdar Çakırca'nın dediğine çıkarız. *Düşmanını uzakta arama*."

Kafamı salladım. "Babamla söylediğimiz şarkıları bilecek kadar yakın ama detayları bilecek kadar değil," diye mırıldandım.

"Tuzak da olabilir, ipucu da," diye mırıldandı Aral.

"Pars'la konuşmak istiyorum," dedim gözlerimi yüzünde gezdirirken.

Aral kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdi. Bu fikirden hoşlanmıyordu ama bunu istiyordum.

"Pars'ı günahım kadar sevmem ama belki Lina bir ipucu bulabilir ya da Pars ona gönüllü olarak anlatabilir. O da Kadir Kara'yı arıyorsa Lina'yı kendi tarafına çekmek isteyecektir. Bize dürüst olmasa bile Lina'ya olabilir belki," dedi Şahin.

Dişlerini sıktı Aral. Pars'ı hiç sevmiyordu. Bir husumetleri mi vardı?

Mehmet Ali, Aral gibi bu fikirden hoşlanmamıştı. Geçen gittiğimizde onu ortalıkta görmemiştim hiç.

"Çekmek istemekle kalmaz," dedi Mehmet Ali. "Yalanları gerçeklerle harmanlayıp şüphe tohumları ekecek kafasına. O adamın dürüst olmadığını biliyoruz."

Kaşlarım çatıldı ama bir şey demedim. Güven problemim olduğunu hepsi biliyordu ve Mehmet Ali, Aral'a bıçak çektiğimi görmüştü.

"Konuşmalarından zarar gelmez," diye fikrini belirtti Deniz. "Lina kolay manipüle edilebilecek biri değil. Genel olarak soğukkanlı ve mantıklı biri. Bize güvenmiyor olsaydı bu akşamdan sonra abimin arabasına binmek yerine iki yüz metre ötemizdeki karakola giderdi." Gözlerimi Deniz'in yüzünde gezdirdim. "Ayrıca o mekân ya tuzak ya ipucu. Pars'la eninde sonunda karılaşacaklar demek bu. Biz oradayken olması çok daha iyi."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Beni izliyordu o da. Öylece dinliyordu yalnızca beni izleyerek. Kafasından neler geçiyordu bilmiyordum ama

bu durumdan rahatsızdı. Mehmet Ali'nin düşündüğü gibi ondan şüphe ederim diye mi endişe ediyordu o da? Ondan şüphe etmem için bir sebep var mıydı?

Aral gözlerimdeki kararlılığı ve isteği görüyordu. İsterse görürdü. Biliyordum.

"Tamam," dedi gözlerime bakarken isteksiz isteksiz. "Deniz haklı. Lina istiyor, biz yanındayken yapması daha iyi. Nasıl istiyorsa öyle olsun."

Onun iznine ya da onayına ihtiyacım yoktu elbette ama desteğine vardı. Bu işe birlikte girmiştik, birlikte hareket etmeliydik.

Aral gözlerini Şahin'e çevirdi daha sonra. "Kuryeye ne oldu?"

"Kurye?" diye sordum anlamayarak.

"Sana kart getiren kadın."

O kadar olay oluyordu ki artık yetişemiyordum ya da aklımdan çıkıyordu üstünde durmazsam. Bir de o kadın vardı elbette. Aral onun da peşine düşmüştü. O an Aral'ın yorgunluğu daha gözle görülür oldu. Kafasının içinde nelerle uğraşıyordu kim bilir.

"Kim olduğunu henüz bilmiyoruz ama işinde profesyonel. Kameralara neredeyse hiç yakalanmamış, nereye gittiği hakkında bir fikrimiz yok şimdilik ama halledeceğiz."

Aral anladım der gibi kafasını salladı.

"Kamera görüntülerine ne oldu peki?" diye sordum Şahin'e.

En son kamera görüntülerine bakacaktık ama yine araya bir sürü iş girmişti.

"Pars'la ilgiliydi olay, onun da foyası çıktı. Asaf'ın görüştüğü herkesin kimliğini saptıyoruz, bitsin dosya bırakacağım önüne, merak etme."

Kafamı salladım hafifçe. Onun da işi başından aşkındı.

"Bu kadar o zaman," dedi Aral.

Herkes kafasını sallayıp iyi geceler dileyerek ayaklandığında ben de ayaklandım. Aral ayağa kalkmamış sadece elini kaldırarak yolcu etmişti herkesi. İyi geceler diledim ben de ve gidecekken beni bileğimden yakaladı.

Herkes çıkana kadar bekledi konuşmak için ve o sırada beni kendine çekti hafifçe. Oturmadım ama yaklaştım ona.

Herkes çıkınca "Kaldık baş başa," dedi gözlerime bakarken. "Anlat bakalım."

Hiçbir şey belli etmiyor, hiçbir şey söylemiyordum ama o onunla konuşmak istediğimi anlıyordu hep. Üstelik şu an deli gibi başı ağrıdığı halde bana sabredebilecek kadar sabırlıydı.

"İlaç içtin mi?" diye sordum hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. "Ya da masaj yapayım mı? Annemin çok ağrısı olurdu. Bir masaj öğrenmiştim baş ağrısına iyi gelen. Annem hep iyi geldiğini söylerdi."

Kafasını iki yana salladı ve tekrar kuvvet uyguladığında direnmeyip yanına oturdum.

"Bugün kızgınsın bana bir sebepten. Çözemedim," dedi yorgun bir ifadeyle.

Gerçekten yok muydu sorunumuz? Ben mi çok takılıyordum böyle şeylere. Kafası da çok doluydu. Belki de ben uyduruyordum kendi içimde.

"Sen yok diyorsan yoktur," dedim kafamı hafifçe iki yana sallayıp.

"Lina," dedi yorgun bir sesle ve bana döndü daha çok. "Nedir sorun?"

Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan pes ettim. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe gözlerine bakarken. "Bir sebepten aramıza bir duvar çektin, üç gündür mesafelisin bana ve sen sorun olmadığını söylediğinde ben soru sorma hakkımı kaybediyorum."

Kaşları çatıldı ama bir yanda da şaşırdı bu söylediğime. Mesafeli olduğunu fark ettiğime şaşırmıştı. Gerçekten mesafeliydi bana yani ve bunu belli etmemeye mi çalışıyordu bir de?

"Şaşırdın," dedim dudaklarımda buruk bir gülümseme yer alırken. "Gerçekten mesafeliymişsin demek ki. Ben de ben kuruyorumdur kafamda diye kendime kızıyordum. Bu akşam her şey netlik kazanıyor. Harika bir gün," deyip kalktım koltuktan ve sızlayan dudaklarımı ıslattım. "Netlik kazanıp çizgimizi de çizdiğimize göre. Ben de gideyim artık."

Ona arkamı döndüğüm sırada uzanıp kolumdan tuttu yine ve bu kez kendisi de ayağa kalktı.

"Ne anladın da neyi kafanda netleştirip gidiyorsun şu an?" Diye sordu çatık kaşlarıyla.

Benim de kaşlarım çatıldı ona bakarken. O bu durumdayken gerçekten tartışmak istemiyordum ama gitmeme izin vermeyen yine oydu.

"Ben seni öptüm. Sen de ertesi gün ben kimseye gönlümü vermem deyip mesafe koydun aramıza. Bence her şey net şu an. Sana âşık olurum diye endişe edip çizgi çektin aramıza ama ben istesem de istenmediğim yerde durmam zaten. Bunu çok iyi biliyorsun." Yetmedi daha da ileri gittim. "Ayrıca içinde bulunduğumuz şu durumda gönül işlerini düşünecek ne kafam ne ruh halim var."

Kaşları daha çok çatıldı. "Anladığın bu mu yani?"

"Bu," dedim net bir sesle. "Yanlışım varsa düzelt."

"Her kelimesi doğru, verdiğin her anlam yanlış," dedi gözlerimin içine bakarak. Sıcak nefesi yüzüme vururken karanfil kokusunu taşıyordu ciğerlerime. "Kafamın içinde yüzlerce ihtimal var. Hiçbirini birbirine karıştırmadan bir çıkış yolu arıyorum ve *sen*," dedi üstüne basarak. "*Sen* kafamın içinde bile yoluma çıkıyorsun Lina. Seni nereye koysam koyduğum yerde durmuyorsun, her şeyin altından çıkıyorsun."

Kürşat'ın söylediklerini anımsadım. Kafasını mı karıştırıyordum? Birkaç saat önce de kafam çok karışık demişti bana zira. Bana ne söyleyeceğini bilemediğini söylemişti.

"Bazen resmin tamamını görmek için ona uzaktan bakmak gerekir. Olayın içinde sıyrılıp uzaktan, objektif bir zihinle görmeye çalışıyorum içinde bulunduğumuz durumu ve sen gidip yine kendi canının istediğine göre anlamlandırıyorsun bir şeyleri."

Kaşlarımı çattım. "Biri seni öptükten sonra ben kimseye âşık olmam artık der kaçarsan öyle anlaşılır. Sen de olsan öyle anlardın," diye direttim.

"Hani suni teneffüstü bu?" diye sordu o da kaşlarını çatarak. "Bir karar ver."

"Neyse ne," diye söylendim. "Bu mu yani aramıza çektiğin o duvarın sebebi? Benden uzakta kafanı netleştirmek mi? Yoluna çıkmamı istememen mi? Bu mudur?"

"Hediye," dedi öfkeyle. İstemsizce tüylerim ürperdi. "Hükümdar Çakırca aptal bir adam değil, seninle neden sevgili gibi davrandığımızı o da biliyor. Ama eğer bunun rolden daha fazlası olduğunu düşünürse Lina-"

Kalbim buraya gelmeden önce aklıma gelen o ihtimalle çarptı göğsüme. "Beni sana karşı kullanır."

Kafasını salladı. "Aynen öyle yapar," diye onayladı beni. "Beni öptüğün zamana denk gelmesi talihsizlik ama izlendiğimizden şüphem vardı birkaç gündür. Bu yüzden seni kırmadan mesafeli durmayı planlamıştım ama gözünden kaçmamış."

Kaşlarım çatıldı. İzlendiğimizi düşündüğü için mi yanıma bile uğramıyordu yani? Babası daha fazlası olduğunu düşünmesin diye mi?

"İzlendiğimizi biliyor muydun yani?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Tahmin ediyordum," diye onayladı beni.

Kaşlarımı çattım yine de anlamayarak. "Ama biz gerçekten sevgili değiliz zaten."

"Her gece kapına gelip bazı geceler yanında kalırsam pek de öyle anlaşılmaz Lina."

Evet öyle anlaşılmazdı gerçekten sanırım. Bazı geceler yanımda kaldığını tahmin ediyor olsam da emin değildim fakat şimdi emin olmuştum ve muhtemelen bunun sebebi bendim. Fakat bizi gözetleyen her kimse, bilmiyordu ki o evin içinde ya Aral'ı delirtiyordum ya da başının etini yiyordum. Aral'ın benden neler çektiğini ne bilsindi?

"Sorun yok mu yani aramızda?"

"Yok," dedi net bir sesle.

Kabul etmek istemesem de rahatlamıştım. İnkâr edemeyecektim bunu. Mesafeli olsak da sorun değil diyordum kendime sürekli ama mesafeli olmamızı da istemiyordum. Yanında rahat hissetmiyordum o zaman kendimi, bir yük gibi hissediyordum ama şimdi rahatlamıştım biraz.

"Evin içinde de mesafeliydin ama?" Tam ikna olana kadar sorular sormaya devam edecektim ve bu elimde değildi. "Elimi falan da tutmadın mesela Veli abiye gittiğimizde?"

"Bırakmayacaksın değil mi peşini ikna olana kadar?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. Gülümsüyordu ama hüzünlü bir ifadesi de vardı.

Sıkıyor muydum onu? Çok mu ısrarcıydım? Bıktırıyor muydum? İllallah mı ediyordu? Ama ne yapsaydım? Ben de böyle biriydim. Elimde değildi, kaygılıydım. Üstelik şimdi öyle deyince arkasında bir sebep daha olduğuna emin olmuştum. Nasıl sormayacaktım ki? Hediye her neyse Aral o konuyu açtığımdan beri tuhaftı. Konu onu öpmem değilse hediye olmalıydı, zira kendisi hediyeden bahsetmişti az önce ve

ben bana anlatıp kurtulsun istiyordum. İkimizi de kurtarsındı şu durumdan. Olmaz mıydı?

Aral kolumdaki elini avcuma kaydırıp elimi tuttu ve çıkışa yönlendirdi bizi. Soru sormadan takip ettim onu. Önce salondan geçtik, sonra merdivenleri çıkıp geniş koridorda Aral'ın odasına ilerledik. Odasına girmemiştim daha önce ve o an odasına karşı bir merak belirdi içimde.

Kapısını açıp içeri girdiğinde peşi sıra ben de girdim. Beni ilk karşılayan zifiri karanlık ve Aral'ın tanıdık kokusu oldu. Aral duvarda tuşa bastığında loş aydınlandırmalar açıldı, karanlık odayı turuncu loş bir ışık aydınlattı. Mum ışığıyla aydınlanmış gibi görüntü verdiler ve bu sıcak bir görüntü sağlıyordu.

Cerbe ve Arte, hemen kapının karşısında, büyük camın önünde, yerdeki iki puf üzerinde uyuyorlardı o sırada. Cerbe bir anlığına başını kaldırsa da Aral'ı görünce tekrar başını ön ayaklarına yasladı ve gözlerini kapattı. Bana tepki vermemişti. Bu iyi bir şeydi. Aramız iyiydi demek ki hâlâ.

Kapının karşı cephesinin tamamı olmasa da iki ayrı büyük pencereden oluşuyordu, önünde ikili tekli koltuk ve cam bir sehpa vardı. Büyük camların sağında kalan bir balkonu vardı. Geçen gün onu bu balkonda sigara içerken görmüştüm zira. Perde olarak büyük siyah fonları vardı ama sonuna kadar açıktı. Odası yüksek tavanlıydı ve duvarları koyu renkliydi, petrol yeşiliydi sanırım. Çift kişilik yatağı sağımızda kalıyordu, koyu gri nevresim takımları vardı. Kapının hemen yanındaki duvar ise güzel ahşaptan bir kitaplıktı boydan boya. Tıka basa kitap doluydu. Hangi ara buraya taşıdığı hakkında bir fikrim yoktu. Belki de buradaydılar zaten emin değildim. Yatak ile kitaplığın birleştiği noktada bir kapı daha vardı, muhtemelen banyoya açılıyordu. Solumuzda ise yatağıyla aynı mobilyadan yapılma iki giysi dolabı ve ortasında camdan bir vitrin vardı. Vitrinin içerisine şarap ve çeşitli içki şişeleri dizilmişti.

Odası güzel dekore edilmiş, hoş bir odaydı fakat perdeleri ve ışıkları kapattığında zifiri karanlık oluyordu muhtemelen. Benim asla uyuyabileceğim bir yer değildi, en azından tek başıma.

Aral arkamızdan kapıyı kapatırken beni yatağına kadar elimi tutarak götürdü ve yavaşça elimi bırakıp yatağın sağındaki komodine ilerledi. Eğildi, komodinin üst çekmesini açtı, tanıdık kadife kutuyu

çıkarırken avucunda sıktı. Hediye o kutunun içindeydi ve ben deli gibi merak ediyordum, Aral'ın canını, eli kadar bile olmayan bir kutunun nasıl bu kadar sıktığını. Kurşun falan mı yollamıştı mesela babası, üzerinde adımın yazdığı?

Film çekmiyoruz, diye söylendi kafamın içinde Aral'ın sesi. Şimdi de kafamın içine mi yerleşmişti?

Aral dudaklarını ıslattı ve kutuyu bana uzatırken yatağına oturdu yavaşça. Uzattığı kutuyu elinden alırken gözlerimi yüzünden gezdirdim. Ona doğru dönmüştüm yüzümü istemsizce, bir adım ötemde yatakta otururken boylarımız eşitlenmişti neredeyse. Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi, hiçbir tepkimi kaçırmak istemiyormuş gibi dikkatle izliyordu beni.

Bu hediyeyi görmemi hiç istemediğini biliyordum ama bu aynı zamanda Aral'ı bana bir şeyler anlatmaya itecekti ve canını sıkan her ne ise bundan söyleyip kurtulacaktı. İkimizi de çözecekti. Bilmek istiyordum. Sebepleri anlamak istiyordum.

Gözlerimi kutuya çevirip çok düşünmeden kaldırdım kapağını, içinde ismimin yazdığı kurşun falan yoktu. Aksine anlam veremedim ne olduğuna. Üzerinde güzel bir fontla A harfi kazılan bir tür mühre benziyordu. Altın renkli pahalı bir şeydi. Belki de gerçekten altındı. Görüntüsü mum mühürlerini anımsatıyordu ama bir sapı ne de bir kulpu vardı. Yerinden dikkatle çıkardığımda arkasındaki kısa uzantının vidaya benzer bir yuva olduğunu gördüm ve mührün büyüklüğü o an hayalimde bir sahne canlandırdı. Ensemdeki tüylerim ayağa kalktılar. Gözlerim istemsizce Aral'ın sol omzuna değdi. Bu düşündüğüm şey olamazdı değil mi? Olmasındı.

Bakışlarımı Aral'ın gözlerine çevirdiğimde tepkimi izliyordu sakince. Sonra aklımdan geçeni doğrular gibi hafifçe kafasını salladı.

"Damga," dedi düz bir sesle. "Üzerinde ismimin baş harfi olan."

Hükümdar Çakırca bana Aral'ın isminin baş harfini taşıyan bir damga mı hediye etmişti yani? Aral'a ait bir malmışım gibi? Buna hediye mi diyordu yani? O yüzden mi Aral'a Çakırca olmayı kaldırabilecek mi diye sormuştu?

Kan beynime sıçrarken parmaklarım arasındaki damgası sıktım. Aral hediyesi için üzerinde taşımana izin vermeyeceğim bir şey demişti. Kaçmasının sebebi buydu, belki de kendini mahcup ya da üzgün hissetmişti. Kendi ayıbı olmadığı halde incineceğimi ya da korkacağımı

düşünmüştü belki de. Canice ve gurur kırıcı bir şeydi bu çünkü. Bir insanı bir eşyaymış gibi damgalamaktan bahsediyorduk. Ve daha kötüsü Aral'ın omzunda bir yanık izi vardı. Aral'ın üzerinde, elimde tuttuğum dalganın büyüklüğünde düzgün bir yanık izi vardı.

Elimdeki şeyi tutmaya tahammül edemeyerek kutusuna kaldırıp komodinin üzerine bıraktım yavaşça. Öfkeliydim fakat bana bunu gönderdiğinden daha çok Aral'a bunu yapmış olma ihtimaline öfkeliydim. Kendi öz oğlunu damgalamış olamazdı kendi malıymış gibi. Değil mi? Yapmış olamazdı.

"Damgadan kastın," dedim anlamaya çalışarak çünkü bu çok acımasızcaydı. Belki de sembolik bir şeydi bu, gerçeğe döküldüğü yoktu. Ben kuruyordum yine. "Metafor değil mi? Gerçekten yapmıyor?"

Yüzüme baktı bir süre. "Sana dokunmasına izin vermem kimsenin," dediğinde içimde bir yangın başlamış gibi hissettim. "Kimsenin kılına zarar vermesine izin vermem."

Omzumda tam onun yanık izinin olduğu yerde*, onun öptüğü yerde* **bir sızı başladı. Sanki ateş basıyorlardı tenime. Canım yandı. Gözlerimin yaşardığını hissettim elimden olmadan.**

"Omzun," dediğimde kafasını salladı yavaşça sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

"Bendeki H harfiydi."

Hükümdar'ın H'si. Onu babası yakmış. **İçinde olduğunun haksız bir savaş oluşunun belgesi demişti o yarası için bu kadar haksız olacağını hayal etsem kabuslarımda dahi göremezdim.**

"Sonra bir daha yaktım aynı yeri, sildim izini."

Aral'ı önce babası yakmış sonra da kendisi. Aynı yerden yanmış iki kez. Birinde mahkûm birinde azad edilmiş. Kurtulmak için ikinci kez yanması gerekmiş.

"Bu senden uzak durmam gerektiğini hatırlayan bir şey. Eğer—"

Tek bir adımda kapattım mesafemizi ve kollarımı boynuna sardım daha fazla dayanamayarak buna. Bu hareketim olmuştu cümlesi yarım bırakan. Kollarım omuzlarına sarılırken gözlerim dolmuştu, ağlamak istemiyordum hiç ama çok üzgün hissediyordum kendimi. Aral'ın kolları belime nazikçe sarılırken beni kendine çekti biraz daha. Bedenim kollarının arasına yerleşti, birbirine oturan çarklar gibiydi bedenlerimiz sanki.

Sustuk ikimizde. Dudaklarımı omzuna bastırıp kokusunu içime çektim bir süre. Kokusu sakinleştiriyordu beni, yine öyle olsun istiyordum. Ağlamamın faydası yoktu kimseye, Aral'ı da üzer hatta ona acıyorum sanıp gururunu incitebilirdim ama ağlamak istiyordum. Nasıl kıymışlar ona?

"Bak ya," dedi tek bir göz yaşım gömleğine düştüğünde, ıslaklıktan hissetmiş gibi. "Ağlarsan kendime düşman olurum Lina."

Söylediği her şeyin doğrudan kalbimle bir ilişiği vardı. Söylediği her şey kalbime dokunuyordu. Hiç iyi değildi. Görmezden gelip geçip gidebileceğim herhangi bir konu o söylediğinde büyük bir olaya dönüyordu içimde ve bu elimde değildi. Beni o kadara anlıyor, o kadar dinliyor ve beni düşünüyordu ki yabancı olduğum bu duygu allak bullak etmişti beni. Ağlamazdım normalde bunun için, üzülürdüm elbette ama hayat der geçerdim. Bazı insanlar da böyle yaşar der devam ederdim ama yapılan kişi o olduğunda işte böyle kollarında ağlayası geliyordu insanın. Sol eli beni teselli etmek ister gibi saçlarımı okşarken nefesini ensemde ve boynumda hissediyordum. Herkesten kaçarken onun kollarında rahatlamak delilikti. Hiçbir şeyim olmayan bir adamın kollarında ona ağlamak istemek delilikti.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Korkup kaçsan daha az üzülürdüm. Niye ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye yalan söyledim. Dudaklarım omzuna yaslı olduğu için sesim boğuk çıksa da anlaşılırdı. "Üzgünüm sadece. Hem neden korkup kaçayım?" diye sordum hafif kızgın bir sesle.

O beni omzumdan öpmüştü birkaç gün önce. İnsan öptüğü yeri yakar mıydı? Neden korkacaktım ki?

"Tehdit edilen sensin sonuçta," dedi anlayışlı bir sesle. "Seni seversem birileri bana ders olsun diye zorla tenine baş harfimi dağlayabilir."

Aral'ın yaşadığı bu gerçek zihnimin ortasında boynuna bağlana bir ipten asıldı. Kendi öz babası, onu cezalandırmak ya da onu bir şeylere mecbur etmek için sevdiklerine bunu mu yapıyordu? Aral'a karşı sevdiklerini mi kullanıyordu? Aral'ı sırf sevdiği için sevdiği insanlara mahcup edip boynunu mu eğdiriyordu? Kendi oğluna acımayan bana acır mıydı?

"İzin vermem dedin," diye mırıldandım sorusuna karşılık ona ne kadar güvendiğimi anlaması için. Ardından bu ona yük olmasın diye de

ekledim. "Hem ben de bir yere kadar kendimi koruyabilirim. Seninle savaşmayı ben seçtim."

Hafifçe geri çekildiğinde kollarımı gevşettim istemeyerek. Ayrılmak istiyor sandım ama belimdeki ellerini birazcık gevşetmişti yalnızca. Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. Aramızda yirmi santim bile yoktu o an belki de. Turuncu ışık yüzünün sağ tarafını aydınlatırken sol tarafı biraz gölgede kalıyordu ve o kadar güzel gözüküyordu ki bu beni daha çok üzdü. Siyah gözlerine baktım üzgün bir ifadeyle.

"Ağlamışsın," dedi gözlerime bakarken. Gözlerim nemliydi ama dolup boşaldıkları yoktu.

"Ağlamadım," diye inkâr ettim burnum aktığı halde. "Çok öfkeliyim sadece. Beni boş ver, ben bir yabancıyım. Ama sen? Sana nasıl yapabilir bunu Aral? Sen onun oğlusun," dedim sesimdeki öfke somutlaşacak kadar elle tutulur bir hal alırken. İnanamıyordum bu kötülüğün varlığına.

"Ben onun oğlu değilim," dedi net bir sesle. "Sadece ben değil hiçbirimiz onun çocuğu değiliz Lina. Onun malıyız. O öyle görünüyor bizi ve öyle olsun istedi."

Annen neredeydi diye sormak geldi içimden. Senin bir baban yokmuş, tamam. Ama annen neredeydi Aral? Nasıl izin vermiş? Nasıl göz yumabilmiş yanmana? Seni koruyamamış neden tekrar çocuk yapmış? Hiçbirini soramadım. Çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü belki de istememişti. Çünkü belki de o da mecbur kalmıştı. Çünkü böyle hayatlar vardı. Çünkü Aral annesi konusunda hassastı ve bunun bir nedeni olmalıydı. Annesine benzetmişti beni mesela. Aral'ı vurmak içindi besbelli.

Aral'ın teninde bir sürü yara izi vardı ama içindeki sakladıkları çok daha iz bırakıcıydı. Bilmiyordum ama hissediyordum. Onun gözlerinin içindeki yangın içinde başlamıştı, söndüğü oluyor muydu hiç?

"Onun sevdikleri ona ait ama ben sevdiklerime aitim. Bizim aramızdaki fark bu ve bunu çok iyi biliyor. Eğer teninde baş harfim olursa sen bana ait olmazsın Lina, ben sana ait olurum." Gözlerimin içine bakıyordu ve bunları söylerken sesi hem üzgün hem de kızgındı. "Ve o hep bana karşı sevdiklerimi kullandı."

Aral ona karşı kullanılmamı istemiyordu. O an o gün neden öyle dediğini anladım. Gönlümü vermem kimseye demişti. İstemediğinden değildi, yükü kendisine de ağır geldiğindendi. Aral birini sevdiğinde

yük oluyordu o kişiye. Babası onu sevdiği herkese yük ediyordu. Kardeşleri de dahil miydi buna? Kalbim bu ihtimalle göğüs kafesimin içinde ezildi. Kuzey biz bilmiyor muyuz sana yük olsun diye söylediğini demişti az önce. Belki de onların da omuzlarında bir yanık izi vardı ve daha kötüsü Aral'ın isminin baş harfini taşıyor olmaları olurdu. Batı'yı düşündüm istemsizce, yüreğim ezilirken. Ona küçüklüğünden beri o bakıyordu. Hükümdar Çakırca bir bebeği Aral'a karşı kullanmış olamazdı, değil mi?

"Ben bir şey öğrendim," dedim üzgün bir sesle. Cevabından korksam da öğrenmek, onun yanında her şeyi bilerek durmak istiyordum. "Ekin dedi ki siz dört kardeşmişsiniz."

Dişlerini sıktı ama onayladı beni. Kalbim, ben ona yüklendikçe ezildi.

"Kuzey, Güney, Doğu ve Batı üvey mi yoksa evlatlık mı anlayamadım."

"Anlamış gibisin," dedi gözlerime bakarken. Yutkundu. "Hatta çözmüş gibisin Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım hafifçe kabul etmek istemeyerek. "Sana karşı kullanmak için dört çocuk evlatlık almış olamaz," dedim inanmak istemeyerek. Bu kadarı fazlaydı. Bu kadarı çok fazlaydı. "Neden yapar bir insan bunu?"

Kendimi tutamadım, bir damla yaş düştü gözümden. Sağ elini kaldırıp göz yaşımı silerken yanağımı okşadı narince.

"Çakırca olayım diye," dedi gözlerime bakarken. "*Kara Çakısı* olayım diye."

Bir damla daha düştü gözlerimden. Aral'ı yanında tutmak için evlatlık mı almıştı? Onu yanında tutmak için vicdanını, merhametini mi kullanmıştı ona karşı? Bu kadar mı takıntılıydı Aral'a? Bu kadar mı istiyordu Aral'ın kötü biri olmasını? Nasıl bir baba olmasını geçtim nasıl bir insan bu kadar kötü olabilirdi? Aral'a karşı kullanmak için kendi kardeşleri yetmezmiş gibi bir de evlatlık alabilecek kadar gaddar ve kibirli bir adamdan bahsediyorduk; çocuklarına malıymış gibi davranan bir adamdan ve bunu aklım almıyordu. Anlam veremiyordum bu kötülüğe. Çocuklarına verdiği isimler ve onlara sahip olma isteği bile öyle büyük bir kibirdi ki midemi bulandırmaya başlamıştı bu durum. Ruhsal olarak zaten çok müsaittim bunalmaya ve şu an içim sıkılıyordu.

Aral, ağladığımı görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapattı, yutkundu.

"Geçmişe yanma," dedi yumuşak kısık bir sesle. "Şimdini yakmamaya bak."

Nasıl yanmazdı insan? Bu kadarı çok fazlaydı ve yaşanmıştı. Aral tam olarak bu hayatı yaşıyordu, tam içindeydi. Çakırca ailesi babası tarafından Aral'ın başına yıkılmıştı. Geçmişte yakmışlardı onu ama o hâlâ yanıyordu. Merak ettiğim, sormak istediğim, bilmek istediğim onlarca şey vardı ama soramadım. Aral bana böyle bakarken onu incitirim diye üzgünüm bile diyemedim. Sadece sarılmak teselli etmek istedim ve ikisinde de iyi değildim.

Aral üzgün yüzüme ve suskunluğuma gülümsedi. O üzgün gülümsediğinde benim canım fena sıkılıyordu. Bunu yeni keşfetmiştim.

"Onlara üzülme, onlar iyi," dedi Aral beni ikna etmek ister gibi. Ama ben en çok ona üzülüyordum şu an aslında. "Savdı onlar sırasını."

Savmışlar mıydı gerçekten? Aral çok zor oldu demişti ama tamamen kurtulmuş sayılmazlar. Kardeşlerini tamamen kurtarmak istiyordu. Ekin'i kurtarmak istiyordu. Belki de Ekin'i hep affedecek olmasının sebebi de bu konuya dayanıyordu bilmiyordum ama Hükümdar Çakırca herkesten uzak durması gereken biriydi. Tüm insanlıktan uzakta, tek başına bir hücrede yaşamalıydı yaşayacaksa. Zarar ziyandı tamamen.

"Sen peki?" dedim gözlerine bakarak. Sağ elimi sol yanağına yasladım kendimi tutamayarak. Böyle şeyleri ondan öğreniyordum hep. "Sen iyi misin Aral?"

Duraksadı o an. Beklemediği sorum muydu yoksa dokunuşum mu emin değildim ama bu daha çok üzdü beni. Aral ona iyi misin diye sorulmasını ya da şefkatle yaklaşılmasını beklemiyordu sanki. Kimse sormuyor muydu halini hatırını? Kardeşleri ilgisiz insanlar değildi, mutlaka soruyor olmalıydılar. Belki de benim sormamı beklemiyordu. Belki de ona kimse benim kadar ciddi, anlayarak sormuyordu. Ya da benim kadar üzülerek ve sanki o kocaman bir adam değil sevgiye aç bir çocukmuş gibi sormuyordu. Bilmiyorum.

"İyiyim," diye onayladı beni. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. "Artık iyiyim. Kendini düşün sen."

"Düşünürüm," diye onayladım onu hafifçe kafamı sallayıp. "İyi, değil mi aramız?"

Gülümsetti bu sorum onu. "Kötü değildi ki."

Burnumu çektim elim hâlâ yanağına yaslıyken. "Damga yüzünden mesafeli duruyormuşsun ya devam mı edeceksin buna onu soruyorum," diye açıkladım.

"Devam etmeyeyim mi?" diye sordu tatlı bir ifadeyle.

Kaç yaşında adam nasıl tatlı duruyordu ben de bilmiyordum ama ben nasıl hep yapıyormuş gibi yanağına avucumu yaslıyorsam o da oluyordu işte bir şekilde. Konu Aral olduğunda yabancı olduğum her şey tanıdık geliyordu.

"Sebebi buysa etme," dedim ciddiyetle. "Hediye yalnızca babana karşı kinlenmemi sağladı ve anladığım kadarıyla konu senden bağımsız Aral. Sen birini sev ya da sevme, o adam senin iki kelime ettiğin adamı bile sana yük eder isterse." İki parmağımı şakağına yasladım. "Çünkü burası ne derse desin," parmaklarımı kalbine yasladım. "Son sözü hep burası söylüyor gibi."

Gözleri yüzümde gezinirken ben de gözlerini izledim. "Ayrıca eğer olurda bir seçim yapmak zorunda kalırsan, ne olursa olsun Aral, kardeşlerini seç. Çünkü ben kardeşimi seçerim."

Söylediklerim gülümsetti onu nedense. Kafasını salladı hafifçe gözlerime bakarken. Gözlerinde bir sürü duygu barındırdı o an. Göz bebeklerinde kendi yansımamı izlerken o duygular etrafımı çerçeveledi. Tuhaf bir histi bu. Gözlerinin içine çekiliyormuşum gibi hissettiriyordu bana böyle baktığında. Dudaklarını ıslattı gözlerime bakarken. İstemeden gözlerim dudaklarına kaydı. Onu öptüğümü hatırlamakla kalmadım dudaklarının nasıl hissettirdiğini de anımsadım. Tenim ısınırken bir adım geri çekildiğimde elleri beni serbest bıraktı. Gözlerimi etrafta gezdirip burnumu çektim.

"Bizi takip eden biri varmış ya? Ona ne olacak?"

"Kürşat şimdiye kadar," dedi emin bir sesle.

Şaşırdım. "Şimdiden bulmuş mudur?"

"Bulmuştur," diye onayladı beni. "Kim olduğunu bildiğimiz sürece kalmasında bir sıkıntı yok, işimize bile yarayabilir."

Bir yorumda bulunmadım. Yorgun ifadesine baktım yalnızca. "Başın ağrıyor değil mi hâlâ? "Uyu artık."

Kafasını salladı hafifçe ve derin bir nefes alıp kalktı ayağa.

"Nereye?" diye sordum o kalkınca.

"Alin'i ve seni eve bırakacağım."

Şiddetle karşı çıkarak kafamı iki yana salladım. "Ben taşırım Alin'i. Giderken de kapatırım kapıyı. Sen uyuyorsun şimdi."

Umursamadı söylediğimi. "Ağır taşımaman gerekiyor senin. Sizi bırakıp dönerim."

Ben de onun ne dediğini umursamayıp önünü kestim. "Bir şey olmaz. Hem sanki kilometrelerce uzakta oturuyorum. Uzan hadi," deyip yatağı gösterdim çenemle. Sonra kıyafetlerine baktım. "Önce üzerini değiştir tabi. Sonra uzan. Sen uyuyana kadar kalacağım."

Şaşırmış bir ifadeyle kaşları kalktı hafifçe. "Neden?"

"Başın çok ağrıyor, belli etmiyorsun ama gözlerinden belli. Şişirdim üstüne kafanı, masaj yapacağım o yüzden. İstemiyorsan başka tabi," deyip omuz silktim hafifçe.

"Hayır demem," diye itiraz etti. "Hayır demem de. Olmayacak şimdi öyle."

"Olur olur," dedim geçiştirerek.

Pes etmiş bir ifadeyle kafasını sallayarak yanımdan geçti ve dolabına ilerlemeye başladığında ben de yatağına oturdum yavaşça. Sol eliyle şakaklarını sıkarken sağ eli gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Yara izini görme isteğiyle doldum o an. Yarası sanki yeniymiş gibi onunla ilgilenmek, onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Tırnaklarımı gri kotumun örttüğü diz kapaklarıma batırdım. Aşırı bir tepki mi veriyordum acaba? Gittikçe yabancı hisler tarafından ele geçiriliyor kendime yabancılaşıyordum sanki.

Aral elinde eşofmanlarıyla bana doğru döndüğünde gömleğinin önü açıktı ama teninin ufak bir kısmı gözüküyordu yalnızca. Künyesi teninde parlıyor, göğüs ve karın kaslarının bir bölümü gözüküyordu, güzel bir görüntüydü. Rahatsız etmezdi beni çıplaklık çünkü tıp okuyordum bir kere ama beğeniyor olmam normal de değildi sanki? Yazıktı bana gerçekten. Gözlerimi başka bir yöne çevirdim.

Aral banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girdiğinde ayaklanıp Cerbe ve Arte'yi rahatsız etmeyecek adımlarla kitaplığına ilerledim. Alt rafları çeşitli tıp literatürleri ve kitaplarıyla doluydu. Neden yanında tıp kitaplarını getirdiğine emin değildim ama evde üç buçuk doktor bir de diş hekimi olduğu düşünülürse çok da şaşılacak durum değildi. İhtiyacım olduğunda ben de araklayabilirdim onlardan. Bu düşünceme

gülümseyecek oldum ama o sırada bu sabah gelen maili hatırlattı bu bana. Okulu dondurmam için geçen hafta düzenlendiği halde ameliyat olduğum için katılamadığım heyete bu hafta katılmak zorundaydım.

İç çekip gözlerimi romanların dizildiği raflarda gezdirdim. Kitapların diziliş biçimi beni gülümsetti, gerçekten benim diziş tarzıma benziyordu. Yayınevleri, yazarlar, varsa sırası yoksa alakasına göre diziyordum ben de. Gözlerim rafta Kral Lear'ı seçtiğinde uzanıp yerinden çıkardım. Annem İngiliz edebiyatına bayılırdı, bu yüzden William Shakespeare okumaya ortaokulda başlamıştım. Kral Lear o yaşlarımda okuduğum bir kitaptı ve muhtemelen kısaltılmış bir versiyonunu okuduğumdan çok da bir şey hatırlamıyordum kitaba dair. Ödünç alabilirdim bunu, Asaf'ın neden bana Cordelia dediğini merak ediyordum. Belki bu bile bir ipucuydu. Sayfalarından birini çevirdiğimde altı çizişmiş bir cümleye denk geldim.

Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı,

Beni yanı yere getirip bıraktı.

Kitaplarımın altını çizerek okurdum ben de ve bence altı çizilen satırlar okuyucu hakkında çok şey söylerdi insana. Aral'sa bu satırların altını çizen kişi bu beni çok üzerdi. Gözlerimi diğer kitaplarda gezdirdim. Dorian Gray'in Portresi'ni gördüğümde merakla elim uzandı bu kez. Birkaç saat önce gördüğüm fotoğrafındaki kitap bu muydu bilmiyordum ama incelemek istemiştim. Elimi attığım kitaba attığım sırada banyonun kapısı açıldı ve dikkatimi oraya verdim.

Aral beyaz bir uzun kollu ve siyah bir eşofman altı giymiş, elini yüzünü yıkamıştı. Saçlarının ön kısmış ıslanmıştı.

"İçim hiç rahat değil Lina," dedi uzun kollusunun kollarını dirseklerine çekerek yanıma ilerlerken "Alin'i götüreyim—"

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum sözünü keserek.

Elimdeki kitaba bakarken omzunu ve kafasını kitaplığa yasladı. "Alabilirsin."

Kafamı salladım ve yaslandığı sol kolunu tutup onu yatağına çekiştirdim. "Hadi bakalım, Aral Çakırcalar için uyku vakti."

Bu söylediğim gülümsetti onu ama başı o kadar ağrıyor olmalıydı ki çok duramadı yüzünde. Sol gözü yaşarmıştı ağrısından.

Kitaplığa yaslanmayı bırakarak pes etti, diliyle dudaklarını ıslattı. "Uyut beni bakalım."

Elimdeki kitabı bırakmadan onu yatağına götürdüm küçük bir çocukmuş gibi. Yatağın sağına kadar yürüyüp yorganını kaldırdı ve yatağa oturduğunda komodine telefonu ile kol saatini bırakıp tamamen yatağın içine girdi. Yorganını üzerine örterken onun kokusu çalındı burnuma. Yorganı da onun gibi kokuyordu.

Sırt üstü uzanıp yorgun gözlerini yüzüme çevir ve otur der gibi elini kaldırdı. Elini kaldırdığı yere oturup ona yanaştım biraz, o da elini dizlerime bıraktı yavaşça. Elinin hırkama verdiği yükten hırkam sol omzumdan sıyrılarak omzumu gözler önüne serdi. Gözleri sol omzuma çevrilirken tenim ısındı ve tam o sırada onun da sol gözünden bir damla yaş aktı. Ağlamıyordu, baş ağrısı gözlerini yaşartıyordu o an ama bu görüntü bana dayanılmaz geldi. Uzanıp parmaklarımın tersiyle göz yaşını sildim, Aral yutkunarak gözlerime baktı.

"Küme baş ağrısı mı var sende? Hafiflemiyor hiç," diye sordum merak ederek.

Kafasını salladı oldukça yavaş bir hareketle. "Oksijen almam lazım geçmesi için."

Alerjisi ve küme baş ağrısı var.

Masaj yapmak için hafifçe baş parmağımı sol kaşının üzerine bastırdım ve yukarı doğru ilerlettim parmağımı. Bu tür bir baş ağrısını masajla geçirebileceğimi düşünmüyordum ama belki daha iyi hissederdi.

"Keşke oksijen makinesi olsaydı, bağlardık hemen, acı çekmen gerekmezdi bu kadar."

"Bağlar mıydık?" dedi alay ederek gülümserken.

"Bağlardık," diye onayladım onu. "Çok sık geliyor mu bu ataklar?"

"İki hafta bir falan."

Kaşlarımı çattım, yine de hoşuna gitmemişti.

"İlaç tedavin var mı peki? Verapamil falan kullanıyor musun? Ya da cilt altı ilacın falan yok mu? Varsa yapabilirim sanıyorum ki."

Bacaklarımdaki sağ eli hırkam üzerinden kolumu okşadı beni sakinleştirmek ister gibi. Sakindim hal bu ki. Sadece yardımcı olmak istiyordum.

"Uyuduğumda geçmiş olacak," diye mırıldandı gözleri kapalı. "Bir şeyler anlatsana.

"Ne anlatayım?" diye sordum kısık bir sesle yüzünü okşayarak masaj yaparken.

"Anlat bir şeyler işte," dedi uykulu bir sesle. "Havadan olur, sudan olur."

"Benim başım ağrıdığında birinin konuşması beni çok sinirlendirir."

"Ben sana sinirlenmem," dedi kısık bir sesle.

Bu söylediği gülümsetti beni. Gayet de sinirlenirdi. Kimi kandırıyordu acaba?

Uzun siyah kirpiklerinin yüzüne düşen gölgelerine bakarken yüzünü okşayarak dudaklarımı araladım.

"Ninni söyleyeyim mi?" diye sordum buruk bir gülümseme ile.

"Olur," diye kabul eti hemen, uykuya düşecekti sanırım, sesi pürüzlü ve derinden gelmişti.

Aklıma gelen ninniyle gülümsemem genişledi.

"Bebeğim kocaman, onu tutamam," diye mırıldandım sol yanağını okşarken. "Ninniler söylerim hiç uyutamam."

"Bunu sen mi uydurdun," dedi derinden gelen sesiyle.

"I-ıh," dedim kafamı hafifçe iki yan sallayıp. "Sana uygun bir ninni seçtim."

Gülümsedi bu söylediğime. Ben de gülümsedim ama gülümsemem buruktu. Annesi onu uyutmuş muydu acaba? Annesi nasıl biriydi? Ona bunu yapmasına nasıl izin vermişti? Mecbur mu kalmıştı? O neler yaşamıştı? Aral, yaşıyor ama yaşamak sayılmaz demişti onun için. Ne demekti bu bilmiyordum ama kalbim öyle kırıktı ki bu odaya girdiğimden beri nasıl telafi edilirdi bilmiyordum hiç.

Babalarımız bizi yakmış, annelerimiz biz yanarken ses etmemiş. Yananın derdini yanan anlar. O yüzden görüyorsun içimi? O yüzden mi benim de sol omzum sızlıyor?

"Oynayıp gülüyor, bizi süzüyor. Ağlıyor, beni üzüyor. Evcilik oynarken bana eş olur. Hem anne hem baba hem kardeş olur."

Bu ninniyi bebeğim kocaman diye başladığı için seçmiştim ama sözleri anlamlı gelmişti ona söylerken. Aral bana eş de oluyordu, anne, baba, kardeş bile oluyordu. Aral neye ihtiyacım varsa o oluyordu. Babamın kim olduğunu öğrendiğimde neye ihtiyacın varsa o olacağım demişti bana. En başından beri öyleydi. Beni hiç yalnız bırakmıyordu, bana iyi misin diye soruyordu, beni koruyor, beni dinliyor ve en önemlisi beni anlıyordu. O bir değil pek çok kalıba sığıyordu. İyi bir abi, iyi bir dost, iyi bir kardeş, iyi bir dayı, iyi bir insan ve iyi bir

sevgiliydi. İlişkimiz gerçek olmasa bile davranışlarından biliyordum, Aral iyi bir sevgiliydi. İnsanın kendisine isteyeceği kadar iyi ve güzeldi.

Nefes alışverişi düzen kazanana kadar ona ninni söyledim hiç sıkılmadan. Uykunu bölmemek için yüzüne dokunup durmayı bırakmıştım, elim yanağına yaslıydı ama saçlarına dokunuyordum yavaşça. Şiddetli baş ağrısına rağmen uykuya düşebilmiş olmasına memnun oldum. Derin bir uykuya düştüğüne ikna olduğumdan kaşını okşadım yavaşça, elimi çektim yüzünden. Sağ elini kucağımdan sakince kaldırıp ayağa kalktım yavaşça. Elini yanına bırakırken eğildiğim için yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iterken yüzüne baktım bir süre. Ona öyle üzülüyordum ki sol omzumdaki sızı yerli yerindeydi. Bir anda kendimi eğilmiş saçlarını öperken buldum. Yetişkin yabancı bir adama karşı bu kadar şefkatli olmak bana bile sürprizdi. Saçlarına küçük bir öpücük bıraktım sanki küçük bir çocukmuş gibi.

"İyi geceler koca bebek," diye fısıldadım.

Ondan ödünç aldığım kitapla birlikte dikeldim. Sessiz adımlarla pencerelere ilerleyip fonlarını çektim ve kapıya ilerledim. Çıkmadan önce ışıklarını kapattım, odası zifiri karanlığa gömülürken kapıyı arkamdan çekerek çıktım.

Koridorda Deniz'le karşılaştığımda elinde boş bir kupa tutuyordu. Odası Aral ile yan yanaydı, odasına girmek üzereydi.

"Abim yok mu?" diye sordu beni tek gördüğü için.

Kafamı salladım. "Uyudu. Başı çok ağrıyordu."

Kafasını salladı biliyorum der gibi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Alin'i alacağım."

"Ben alırım," dedi, elindeki kupasını içeri bırakıp hemen geri döndü.

Aral gibi ısrarcı olacağını bildiğimden ve ağır taşımamam gerektiğinden itiraz etmedim. Birlikte çocuk odasına girdik sessizce. Deniz, Alin'i uyandırmadan nazikçe kucağına aldı onu. Alin uykusunu bölmeden yanağını Deniz'in göğsüne yaslayıp uyumaya devam etti.

Deniz ile birlikte merdivenleri indi sessizce. "Nasılsın?" diye sordu bana.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. İlk başta ondan çekinmiştim ama tanıdıkça konuşulması kolay biri olduğunu fark etmiştim. İlk başlardaki gibi çekinmiyordum artık ondan ve bu insanlar gerçekten iyi insanlardı. Hallerinden hareketlerinden, tavırlarından belliydi bu.

"İyiyim," dedim kısık bir sesle.

"Teşekkürler Lina," demesini beklemiyordum.

Anlam veremeyerek gözlerimi Aral'a benzeyen yüzünde gezdirdim. "Ne için?"

"Abim sana hediyeyi göstermek için odasına götürdü muhtemelen," diye tahmin yürüttü keyifsiz bir ifadeyle. "Ve sen odasından onu uyutmuş bir şekilde çıktın." Bu sanki Deniz için büyük bir anlam ifade taşıyormuş gibi minnet doluydu sesi. "Abim hepimizin hayatını borçlu olduğu ve örnek aldığı bir adam. O başını ne zaman eğse bizim dizimiz bükülüyor."

Kalbim titredi bu söylediğine. Ona duydukları saygıyı ve sevgiyi hiçbir zaman tam anlamıyla göremeyecektim belki ama aralarındaki bağı öylesine güçlü hissediyordum ki bu hem beni Aral adına mutlu ediyordu hem de yaşadıklarından ötürü üzüyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Teşekkür edilecek bir şey yok. O beni çok daha zor şartlar altında dinlemiş ve anlamıştı."

Ona acımasız şeyler söylerken, bıçak çekmişken, yarasına bile isteye dokunmuşken bile beni dinlemişti. Bir saat kadar önce yüz hizama inerek mahcup bir yüz ifadesiyle kendini açıklarsa bana nasıl kızardım?

Kafasını iki yana salladı. "Anlamak zor değil ama güvenmek zor. Sen ikisini de yapıyorsun."

Ona güveniyordum ama bunun belli olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Abim de sana güveniyor," dedi emin bir sesle.

Biliyordum, daha birkaç saat önce açık açıksöylemişti bana güvendiğini. Kafamı salladım yavaşça. Alin'in üzerine kendimontunu örtüp, ben de kendi montumu aldım ve birlikte çıktık Deniz ile. Eveyürürken kar hışırtısını dinledik yalnızca.

Huzurlu bir sabahtı, kuş cıvıltıları geliyordu. Gözlerimi açtığımda beyaz çarşafların içindeydim. Aral hemen yanımda uyuyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu, beyaz çarşafların arasında siyah saçları bir heykel kadar pürüzsüz duran kumral teniyle uzanıyordu öylece yanımda. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Arkasında kalan büyük camların ardında yeşil orman görünüyordu, bahar sabahıydı. Hafif bir esinti vardı ormanda, huzurlu görünüyordu her şey.

Gülümseyerek elimi uzatıp yanağına dokunduğum sırada her şey tersine döndü sanki. Aral'ın kapalı göz kapaklarından yaşlar dökülmeye başladığında içim ezildi üzüntüyle. Neden ağlıyordu. Gözlerimi bedeninde gezdirdiğimde yara izlerinin geri geldiğini gördüm. Omzundaki yanık izine uzandı elim. Canı mı yanıyordu yoksa?

"Canın mı yanıyor Aral?" diye sordum ama bana cevap vermedi. "Neresi acıyor?"

Yanık izine dokunduğumda yanan elimi refleksle geri çekip anlam veremeyerek gözlerimi parmak uçlarıma çevirdim. Parmak uçlarım öylesine yanmışlardı ki su toplamış, kanamışlardı. Gözlerimi endişeyle Aral'a çevirdim. Omzundaki yanık izi geçmişte kalmamıştı, yanıyordu hâlâ. Sanki Aral bir insan değil bir kağıtmış gibi omzundan yanmaya başlamıştı bir anda.

Korkuyla dizlerimin üzerine kalktığımda duyduğum odayı dolduran kuş cıvıltıları yerini ahşap çıtırtılarına bırakmıştı. Ev mi yanıyordu? Göz yaşlarım Aral'ın üzerine düşmeye başladı korkuyla.

"Aral uyan," dedim endişeyle.

Ellerim yanacak olsa bile ona uzattım ama ellerim ona dokunamadılar. Yanacağımı bile bile dokunmak istedim ama dokunamadım ona. Camdan bir kutunun içindeydi sanki. Ellerim görünmez bir şeye çarpıyor, ona dokunmama engel oluyordu.

"Aral!" diye seslendim korkum içimde büyürken. "Uyan!"

Uyanmıyordu. Göğsündeki yangın büyüyordu ve Aral'ın gözlerinden yaşlar akıyordu yalnızca. Canı çok mu yanıyordu? Yanmasın. Lütfen uyan! Korkuyorum.

Ellerimle aramızdaki camı kırmaya çalıştım ama faydasızdı. Aşamıyordum bu engeli. Aşmazsam yanacaktı. Ölsün istemiyordum. Yansın istemiyordum. Lütfen! Yardım etsin biri!

"Aral!" Diye seslendim tekrar görünmez engele vurarak. "Aral uyan! Yanacaksın! Uyan!"

Oda yanmaya başladı bir anda. Ona uzanmaya ne kadar çabalarsam çabalayayım bir türlü dokunamıyordum. Aramızda hep bir metre vardı, onu aşamıyordum. Korkuyor, nefes alamıyordum. Aral'ın yarası göğsüne doğru yayılıyordu. Ya kalbine bir şey olursa?

"Lütfen! Yardım edin!" diye bağırdım.

Gözlerimi pencereye çevirdiğimde ormanın da ateşe verildiğini gördüm. Koca orman içindeki bu evle birlikte yanıyordu. Koca orman içindeki evle,

Aral omzundaki yarayla yanıyordu.

Yanan ormanın içinde beni izleyen bir kızıl tilkiyle göz göze geldim o an. Tilki uzun uzun gözlerime baktı. Orman yanıyordu ama kaçmıyordu hiç, bana bakıyordu yalnızca.

"Kaç," dedim ağlayarak. "Sen de yanacaksın."

Tilki kaçtı. Ben kaçamadım. İkimizin de evi yandı, o kaçtı, ben kaçamadım.

Hıçkırıklarla Aral'a çevirdim bakışlarımı. Ona tekrar dokunmaya yeltendiğimde bu kez elleri ona dokunabildiler. Teni ateş gibi yanıyordu ama o uyanmıyordu. Avuçlarım yana yana omuzlarını tutarak kaldırmaya çalıştım ama çok ağırdı. Ancak kafasını kucağıma alabilecek kadar kaldırabildim onu, ağlayarak yüzüne dokundum.

"Aral uyan," dedim ağlayarak. "Ne olur uyan. Yalvarırım uyan. Ölme. Ne olur."

Göz yaşlarım yüzüne düşerek yüzünü ıslatırken Aral gözlerini araladı.

"Ağlıyorsun Lina," dedi kızarmış gözlerinden yaşlar düşerken dirseği üzerinde kalkıp yüzüme yaklaştırdı yüzünü. "Ağlama."

Aral'ın omzundan yayılan ateş beni de sardı. Onunla yanmaya başladım.

"Yanıyorsun Aral," dedim ağlayarak. "Yanma."

Aniden gözlerimi açtığımda burnumun üzerinden bir damla yaş düştü yastığıma. Kalbim korku ve üzüntüyle çarparken yanımda uyuyan Alin'in üzerinde gezindi bir süre gözlerim ne olduğunu anlamaya çalışarak. Kabus mu görmüştüm? O zaman neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? Neden bu kadar üzgün hissediyor ve ağlamak istiyordum?

Alin'i rahatsız etmeden yataktan kalktım ve hıçkırmamak için elimi ağzıma kapattım. Kalbim göğsüme şiddetle çarparken titriyordum da aynı zamanda. Panik atak geçiriyordum. Hiç sırası değildi gerçekten.

Yavaş adımlarla dudaklarım arasından aldığım kesik ve titrek nefeslerle çıktım odadan.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Sadece... bir... kâbus."

Gerçekten yanıyormuş gibi tenim ve avuçlarım sızlıyordu. Halbuki yırtılan omuz kaslarım ve avuçlarımdan yeni alınan dikişlerimdi sızlayan. Ama kâbus o kadar gerçekçiydi ki gerçekten yanmışım, Aral gerçekten ölmüş gibi hissettiriyordu.

"Lanet olsun," dedim bu histen hiç hoşlanmayarak. "Nefret ediyorum."

Salondaki boydan camlardan kar kaplı bahçeyi gördüğümde düşünmeden dışarı attım kendimi. Aral'ı görmek istiyordum. Saat kaçtı? Uyuyor muydu? Eve nasıl girecektim? Camına taş mı atsaydım? Ayıp olur muydu? Ne diyecektim?

"Kendine gel," diye azarladım kendimi sesimi biraz yükselterek. Neyim vardı benim Allah aşkına? "Sadece bir kâbus. Panik atağınla da kendin ilgilen. İnsanlardan yardım beklemeyi kes!"

Soğuk hava yüzüme çarptığında ürperdim ve bu bir nebze iyi geldi. Verandanda inip bahçede birkaç adım ilerledim ama titreyen bacaklarım beni daha fazla taşımadılar. Önce dizlerimin ardından sol kolumun üzerine düştüm karın üzerine. Zaten panikten titreyen bedenim soğukla daha çok titredi ama soğuk iyi hisettiriyordu. Kendimi sırt üzeri nefes nefese kara bıraktım. Kalbim şiddetle atarken gökyüzüne diktim gözlerimi.

"Sakin ol," diye telkin etim kendimi.

Deniz ve ormanlar düşmanım ama gökyüzü hep dostum oldu. Güneş hiç yüzünü dönmedi belki ama yıldızlar hep parladı. İyi olacak her şey. Sorun yok. İyisin Lina. İyi olacaksın. Her şey yolunda.

Gökyüzü aydınlanmamıştı henüz ve tek bir yıldızı göstermiyordu. Bulutlarla kaplıydı gök, kar yağıyordu inceden.

Göz yaşları gözlerimden akarken sızlayan avuçlarımı kara bastırdım. Bazen gördüğüm rüyalardan çok etkilenirdim. Lisedeyken gördüğüm bir rüyanın etkisinden çıkamadığım için okula ağlayarak gittiğimi hatırlıyordum. O gün ilk iki ders Din Kültürü'ydü. Çok iyi bir hocamız vardı, ona rüyamı anlatmış ve iki ders boyunca ağlamaya devam etmiştim. İki dersin sonunda anca sakinleşebilmiştim ve kimse bana iyi misin diye sormamıştı. Aral olsa sorardı ama.

Şimdi de o zamanki gibi hissediyordum kendimi. Zihnimde rüyamın kalıntıları ve Hükümdar Çakırca'nın sesi vardı. Kafamın içi bana düşmandı. Kabuslarım ya en büyük korkularım ya da o gün kafama takılanlardı hep. En kötü senaryoların baş rolünde hep ben vardım. Sürekli birini kaybediyordum.

Annemi istiyordum tam şu anda. Annem olsaydı eğer onun yanına gider yanına kıvrılırdım. Beni hemen kollarının arasına alır yaşıma aldırmadan saçlarımı okşayarak ninni söylerdi bana. Bana ninni söylesin istiyordum.

"Anne, uyan artık," diye fısıldadım titreyen bir sesle. Soğuktan mı titriyordum bu kadar panik ataktan mı emin değildim ama kalkacak güç de bulamıyordum kendimde. Umursamadım. Çok üzgündüm yalnızca.

Aral'a annesi hiç ninni söylemiş midir acaba? Aral'ın annesine bir şey olmuş çünkü. Yaşıyormuş ama yaşamak denmezmiş buna. Yoksa o da mı yanmış?

"Yanmasın," diye fısıldadım üzüntüyle, göz yaşım düştü yanağımdan.

O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi. Nefret ediyordum kabuslardan.

"Lina."

İsmimi duyduğumda doğru duyduğumdan emin olamayarak gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. Ne gözlüklerim ne de lenslerim vardı gözlerimde. Uzaktan bana doğru hızla ilerleyen adam görüyordum yalnızca. Aral olmalıydı, ona benziyordu silüeti. Neden buradaydı? Uyuyor olmalıydı şu anda. Saat çok erkendi.

Arkasından ilerleyen köpeği de gördüğümde korkuyla kasıldım istemsizce. Yerde uzanırken daha da savunmasız hissetmiştim kendimi haliyle. Aral bunu fark ederek onu tek bir işaretiyle yerinde sabitledi ve yavaşça yanıma diz çöktü.

"Uyanık mısın?" Diye sordu yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım burnumu çekerek. Uyur gezer olduğumu falan mı düşünüyordu?

"Uyanığım," dedim boğuk pürüzlü bir sesle. Göz yaşlarım düştüler yine. Beni böyle görmesini istemiyordum. Böyle yıkılmış, yardıma muhtaç, güçsüz görsün istemiyordum. Gitsin istiyordum ama gitmesini istemiyordum.

"Hasta olacaksın," dedi o da yeni uyandığı belli olan bir sesle.

"Olmam," dedim omuz silkip. "Sen neden uyandın?" Diye sordum anlam veremeyerek burada oluşuna. Koşmaya mı çıkmıştı yoksa? O kadar olmuş muydu ben uyuyalı?

"Cerbe uyandırdı," deyip kendini yanıma bıraktı bana zaman tanıyarak. "O bir bekçi köpeği. Dışarda anormallik görürse haber verir."

Gözlerimi Cerbe'ye çevirdim. Uslu uslu ön ayakları üzerine yatıp çenesini Aral'ın başına yaslamıştı. O da Aral gibi tetikte biriydi ve

üzücüydü bu. Tetikte yaşamak yorucu olmalıydı.

"Kâbus mu gördün?"

"Hım," diye mırıldandım gözlerimi gökyüzüne çevirirken.

Anlatmayı düşünmüyordum hiç. Din hocası kötü rüyalarını anlatma, yanlış yorumlanırsa iyi çıkacağı varsa da kötü çıkar demişti. Kabuslarımı kimseye anlatmazdım bu yüzden. Suya bile. Aral tersi çıkar demişti, ya çıkmazsa?

"Anlatmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım yalnızca.

"Ne zamandır buradasın peki? Titriyorsun, hasta olacaksın."

Burnu çektim. "Olmam, çok olmadı geleli."

"Ağlıyor musun sen? Yoksa üşüdüğün için mi bunun akıyor?"

Hava öyle karanlıktı ki yüzümü göremiyordu sanırım, yoksa ağladığımı anlardı hemen.

"Soru sorma artık," diye mırıldandım. "Yalan söylemek istemiyorum."

Sustu bir süre, o süre boyunca üzerimize kar yağdı. Üşüyordum ama gidesim yoktu hiç. Üşümek iyi geliyordu. Yanmaktan çok daha iyiydi. Panik atağımda dinmiş, kalp atışlarım yavaşlamıştı.

Dudaklarımı araladım ama söyleyeceğim şeye son anda mani oldum. Annemi özledim diyecektim az kalsın. Ben Aral'la annemi konuşamazdım. Her şeyi konuşabilirdim ama annemi konuşamazdım onunla.

"Söyle," dedi. "Neyi söylemekten vazgeçtiysen söyle bana."

"İstemiyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Konuşmayalım."

"İyi... Susalım bakalım," diye mırıldandı ve gerçekten sustu.

Bir süre sonra gözlerimi ona çevirdiğimde gözleri kapalı uzandığını gördüm. Başı mı ağrıyordu acaba hâlâ? Uykudan yarım yamalak uyanıp üstüne soğuya çıkarsa baş ağrısı tetiklenirdi ama.

Çatık kaşlarımla güzel yüzüne baktım. Nasıl kıyabilmişler kendi çocuklarına anlamıyordum. Gözlerim doldu yine istemsizce. Ne kadar sürecekti bu kâbusun etkisi daha? Canımı sıkmıştı iyice. Burnumu çektim, ağlamadığım için burnum akmaya başlamıştı tekrar. Bu kadar kolay ağlayabilmemin sorumlusu bu adamdı tam olarak. Bana ağla dediğinden beri tutamıyordum kendimi eksisi gibi. Ağlayasım geliyordu hep ama ona ağlayasım geliyordu. Adil değildi hiç.

Sol kolum üzerine ona doğru döndüm yavaşça. O da bunu hissetmiş gibi gözleri kapalı bana, sağ kolunun üzerine döndü.

"Ağlama Lina," dedi gözleri kapalı. "Susmamı istiyorsan söyletme beni."

Bir şey söylemedim. Elimi kaldırıp rüyamdaki gibi yanağına koyduğumda soğuk olduğum için tenin gerildiğimi hissettim. Rüyamın aksine teni soğuktu bu kez ve bu memnun etti beni. Gözlerini açacak olduğunda baş parmağımı nazikçe göz kapağına batırdım.

"Bakma," dedim pürüzlü bir sesle. "Konuşma. Hiçbir şey yapma."

Yutkundu. O an bana iyi misin diye sormak için kıvranıyormuş gibi hissettim ve bu beni daha çok üzdü.

"Kim üzdü seni?" Diye sordu. "Göz yaşlarının sebebi kim? En azından onu söyle. Kime düşman olacağımı bileyim."

Bir anda sarhoşken şu an dokunduğum gözünün hemen yanındaki beni öptüğümü ve Aral'ın bana beni üzen herkese düşman olacağını söylediğini hatırladım. Tetiklendikçe sarhoşken hafızama kaydettiğim bazı anılarımı hatırlıyordum. Bu anı kalbimin göğüs kafesime farklı bir ritimle çarpmasına neden oldu. Yandığımı hissettim yine. Elimi yanmış gibi çektiğimde Aral elimi havada yakaladı ve avucunda tuttu. Eli sıcaktı. Buz gibi elim avucunda ısındı.

"Dün de yaptın," dedi gözleri kapalı. "Yanar gibi çektin elini."

İrkildim o kelimeyle. "Yanmadım," diye karşı çıktım katiyen. "Sen de yanma."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Yanmaktan bahsedince gülümsüyordu hep. Canımı sıkıyordu bu. Ateşten eli yanan çocuk gerçekten ateşi seviyordu.

"Kim üzdü seni?" diye sordu tekrar. "Vakit çok erken."

"Sen," diye cevapladım kızarak. Kaşları çatıldı. "Sana üzüldüm. Bir de kendime."

"Bak ya," dedi keyifsizce. "Kendime düşman ettin beni."

O gerçekten iyi biriydi. Desteklemeyi de teselli etmeyi de insanı gülümsetmeyi ve ağlatmayı da çok iyi beceriyordu. Hayat onu neden bu kadar hor görmüş?

"Yanan değil, yakan düşmanım," diye fısıldadım.

Gözlerini açıp gözlerime baktı doğrudan. Yine onlarca duygu vardı gözlerinde. Siyah gözleri ayna gibiydi. Duygular o aynada etrafımı çerçeveledi.

"Ben seninle ne yapacağım Lina?" diye fısıldadı kendi kendine konuşur gibi.

"Benimle uyusan olur mu?" diye sordum içim titrerken sanki bunu sormasını bekliyormuş gibi.

Belki de bunu istememeliydim ama yalnız uyumak istemiyordum. Uyurken bile endişeli hisseder miydi insan? Ben hissediyordum. Onun yanında sakinleştiğimi de inkâr etmeyecektim şu durumdayken.

Yüzüme baktı bir süre. "Uyanık mısın sen gerçekten?"

Yüzüm düştü bu söylediğiyle. "Olmaz mı?"

İç çekti, nefesini verdi dudaklarından. Sıcak nefesi buhar oldu, havaya dağıldı. "Sen bu ifadeyle olmaz mı diye sorarsan ben her şeyi oldurmak isterim Lina."

"Neden?" diye sordum burnumu çekip.

"Sen istedin diye," dedi gözlerime bakarak net bir şekilde.

Zihnimde Aral'ın sesi *sensin diye* yankı etti o an. Bir başka anıydı bu kez zihnimde canlanan. Ona ne istersem yapabileceğimi söylemişti benini öptükten hemen sonra. Umrunda değil diye mi diye sormuştum. Sensin diye demişti bana. Tüylerim diken diken oldu, kalbim yolunu göğüs kafesimde şaşırdı. Bana karşı neden bu kadar iyiydi bilmiyordum ama ilgisi sarıp sarmalayıcıydı.

Aral dikeldi ve beni kucaklayarak ayağa kaldırdı. Üzerimdeki karı silkeleyip tireyen bedenimi kucağına aldığında kollarımı boynuna sardım ihtiyaçla.

"Ne yapacağım ben senin bu titrek bir ağlayışla boynuma sarılışlarını Lina?" dedi sıcak nefesi üşüyen boynuma çarparken.

Asıl ben ne yapacaktım eğer alışırsam buna? Ki alışmışım gibi hissediyordum ve bu beni ne kadar korkutuyordu haberi var mıydı hiç?

Yorgun ve kırgın hissediyordum. Hasta olacaktım sanırım gerçekten. Öksürdüm birkaç kez hafifçe. Arkamızdan gelen Cerbe'yi izledim sessizce. Cerbe'nin kulaklarına bakmak bile üzüyordu şu an beni. Ayarlarımla oynanmış gibi hissediyordum. Hiç sevmemiştim bu halimi. Değişik geliyordu ve ben düzenimin bozulmasından hiç hoşlanmazdım.

"Tek uyuman tehlikeli olmaya başladı iyice," dediğini işittim Aral'ın. "Gelmeseydim orada ne kadar kalacaktın? Gece terörü de geçirmiyorsun bu kez."

Orada uyuyakalsam tehlikeli olurdu bu, haklıydı ama kalkardım diye düşünüyordum. Gece terörü nereden çıkmıştı hem?

"Gece terörüm mü varmış?" diye sordum Cerbe'yi izlerken burnumu çekerek.

Çığlık atıyor muydum geceleri? Konuşuyor, inliyor ya da geziyor muydum? Belirtilerim nelerdi? Çığlık atıyor olsaydım Alin korkar ve ertesi gün mutlaka iyi olup olmadığımı sorardı bana ama hiç gece neyim olup olmadığını sormamıştı bana. Demek ki onu korkutacak ya da uyandıracak bir davranışım yoktu. Öyle olmasını umdum.

"Var gibi duruyor. İki gün önce uyanıp duvar köşesine oturdun öylece," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Çok endişeli hissediyor olmalıydım bunu yaptığıma göre. Uyurken bile çok endişeli biriydim.

"O yüzden mi burada kalıyorsun bazen?" diye sordum kısık bir sesle.

Kafasını salladığını hissettim. Bu adam fazla iyi biriydi. Beni yatağıma taşımış ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı bana. Belki de kavga ettiğimiz o gün koltukta uyandığımda da gece terörü geçirmiştim ve yine bana söylememişti. O gün ben uyanana kadar başımda beklemişti ve ben uyandığım gibi dişlerimi geçirmiştim ona yaralı bir hayvan gibi. *Yaralı tilki.*

Tüylerim diken diken oldu bu düşünceyle. Rüyamda gördüğüm kızıl tilki ve Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri zihnimi işgal ediyordu. Kendi zihnimde bir başkası hüküm sürüyordu resmen. Nefret etmiştim ondan. Her kelimesinden ve eyleminden. Cerbe'de bile izleri vardı o adamın. İlişkisi olduğu herkesten bir şeylerini almıştı. Aral bu köpekleri bile kurtarmıştı o adamdan. Ensesindeki saçlarını okşadım elimde olmadan.

Aral kapıyı açıp içeri girerken "Bekle," dediğinde Cerbe kapı eşiğinde durup oturdu usulca.

"Gelsin," dedim üşüdüğüm için titreyen sesimle Cerbe'ye üzgünce bakarken. "O da üşüyor."

Aral'ın yüzüme bakmak için kafasını çevirdiğini hissettiğimde çenemi kaldırıp ben de ona baktım. Sıcak nefesi yüzüme çarptı, üşüyen burnumu ısıttı. Hafifçe gülümsedi bana memnun bir ifadeyle. Onu çok seviyordu değil mi?

"Gel oğlum."

Gözlerimi Cerbe'ye çevirdim tekrar. Tıpkı bir insan gibi patilerini kapı önündeki paspasa sürtüp içeri girdi ve kapıyı da kapattı ardından. Zeki bir köpekti. Aferindi ona.

Aral boş yatak odasına ilerlerlerken Cerbe takip etti bizi. Oldukça sakin bir köpekti. İlk tanıştığımızdaki gergin halinden eser yoktu, sakince nefes alıp veriyor hiç havlamıyordu bile.

Aral'ın omzunda nefes alıp verirken gözlerimi salonun camlarına geçirdim. Ağırlaşmıştı bedenim, nefesim bile ağırlaşmıştı. Uyku zihnime çörekleniyordu sanki. Uyku üstüme gece gibi çökmüştü Aral'ın kucağındayken. Panik atak geçirmiş, önce yanmış sonra üşümüştüm ve bu bana bitkin hissettirmişti. Uykulu gözlerimi ormanda gezdirdim. Gerçekten tilki var mıydı bu ormanda acaba? Ormanı görmek istemiyordum hiç.

"Aral," diye seslendim uykulu bir sesle.

"Efendim," dedi kısık bir sesle.

"Salona senin odandaki gibi siyah fon perdelerden taktırsak olmaz mı?" diye sordum mutsuz bir sesle. "Ormanı görmek istemiyorum hiç."

"Olur," dedi yumuşak bir sesle. "Taktırırız. Görmezsin ormanı."

"Keşke camlar duvarlarda değil tavanda olsaydı," diye fısıldadım. "Bir tek gökyüzü dostum benim."

Sıcak nefesini saç diplerimde hissettim. Beni sıcak odaya sokup yavaşça ayaklarım üstüne yere bıraktı.

"Üzerindekiler ıslanmış, üzerini değiştir," dedi montunu çıkarırken.

Uykulu gözlerimi onun üzerinde gezdirdim öylece. Islaklığı hissediyordum ve aşırı rahatsız ediciydi bu ama karşı odaya gitmek büyük bir külfet gibi geliyordu şu an. Gözümde büyüdükçe büyüyordu aradaki mesafe. Kolumu bile kıpırdatasım yoktu.

"Çok uzak," diye mırıldandım. "Böyle uyuyacağım."

Tam ona arkamı dönüp yatağa girecektim ki Aral iki kolumdan tutarak mani oldu bana.

"Uyuyamazsın böyle, sırtın su içinde. Hasta olacaksın böyle uyuyup. Hem üşüyorsun hem de yatağın ıslandığında rahatsız olacaksın."

"Bir şey olmaz, kolay hasta olmam ben," diye itiraz ettim çok üşendiğim için. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. "Üzerindekini ver ya da çok istiyorsan."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Ne?"

"Üzerindekini ver, sen mont giymiştin ıslanmamış olmalı. Üstsüz de uyuyabilirsin sen bence. Üşümüyorsun kolay kolay."

Üzerindekini bana vermesi için elimi ona uzattım. Elime ve bana baktı kaşını kaldırıp. Sonra da ciddi olduğuma kanaat getirip diliyle dudaklarını ıslattı.

"Vereyim, sorun değil ama eşofmanlarını da getirebilirim üşeniyorsan odaya gitmeye," diye teklif etti.

"Sorun değilse ver o zaman," diye huysuzluk ettim ve sağ elimin yanına sol elimi de ekledim hadi der gibi.

Yara izini görmek istiyordum. Aptalcaydı ama yara izinin ona acı vermediğinden emin olmak istiyordum. Tamamen iyileştiğine ikna olmak istiyordum.

Ellerini ensesine götürdü ve kumaşı çektiğinde kumaş teninde kaydı. Deniz Çakırca, sen abini hiç tanımamışsın diye geçirdim içimden. Gayet güzel soyunuyor kendisi.

Uzun kolluyu başından çıkardığında omuzları açığa çıktı hemen. Üzerinden çıkarmak için kollarını her hareket ettiğinde omuzlarındaki ve kollarında kasları kasılıyor ve onu güzel gösteriyordu ama bu güzelliğini zedeleyen bir şey vardı. O yara izi. Gözlerimi yara izinde gezdirdim, gördüğüm rüya ve birkaç saat önce elimde tuttuğum o damganın hissi parmak uçlarımda hatırlatırken kendini gözlerim doldu. Ağlamamalıydım, ağlarsam Aral üzülürdü ama bu o kadar büyük bir haksızlıktı ki aklımdan çıkaramıyordum. *Babası ona karşı kullanmak için dört evlatlık çocuk almış. Babası ona sahip olmak için onu yakmış. Babası ona sahip olmak için beni de yakmak istiyor. Babası beni yakıp ona yük etmek istiyor. Babası daha önce ona Defne'yi de yük etmiş mi?*

Çenemden tutup başımı ona çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Yüzüme bakabilmek için eğilmişti ve yapay şöminenin turuncu ışıkları üzerine düşerken yüzü çok güzel görünüyordu.

"Pişman ettin beni anlattığıma," dediğinde daha çok üzüldüm.

Onu anlattığına pişman edersem hiçbir şey anlatmayacaktı bana. Deniz'in de teşekkürü boşa gidecekti. Aptallıktı ettiğim düpe düz. On ay gıkını çıkarmayan Lina Kara neredeydi?

"Ona bakmadım," diye yalan söyledim. "Kaslarına bakıyordum. Güzel yapmışsın."

Gülümsetti bu söylediğim onu hafifçe. Sol elini yanağıma yaslarken baş parmağıyla kaşımı okşadı. "Bundan ağlamamak için genişleyip sönen ufak burnunun da haberi var mı bari?"

Bir şey diyemedim. Ağlayayım diye derin nefes alıp duruyordum. Onu da fark etmişti. Hoş değildi hiç.

Gözlerime baktı derinden. "Geçmişe yanma Lina."

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım gözlerine bakarken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Bana bazen çok güzel baktığı oluyordu ve bu kafamı karıştırıyordu. Kafam karışsın istemiyordum hiç. Zaten karman çormandım, bir de başka bir şey çıkmasındı ne olur.

Kafamı salladım ben de ve gözlerimi künyesine diktim burnumu çekerken. Gümüş rengi plakalar yapay şömine ışığında parlıyordu teni üzerinde. Tam iki göğsünün ortasında duruyordu. O künyeyi açıklayışı aklımdaydı hâlâ. Bu haksız savaşında hep yanında olsam birini bana verir miydi?

"Üzerini değiştir üşüteceksin," dedi bana uzatırken elindekini.

Uzun kolluyu alıp kafamı salladım ve yavaşça arkamı döndüm. Üzerimdeki ince kazağı eteklerini tutup sıyırdım üzerimden Aral'dan çekinmeyerek. Sırtıma soğuk kompres yaparken daha açık halini görüyordu sırtımın, pek bir şey fark etmezdi. Zira ona güveniyordum, bir şey yapacak olsaydı çok fazla fırsatı olmuştu.

Islak kazağı yere bırakıp Aral'ın uzun kollusunu başımdan geçirdim. Saçlarımı içimden çıkarmadan kollarımı da geçirdim ve eteğini indirdim aşağı. Kolları ile boyu epey uzun gelmişti bana ve ben kolu uzun şeylere bayılırdım. Sırtımdaki bandaj ıslandığı için çok hafif rahatsızdım ama saçlarımı içimden çıkarmadığım için üzerimi ıslatmaz diye umuyordum.

Aral yatağa siyah bir tayt bıraktığında gezinirken diğer odaya gittiğini anladım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ayaklarımdan botlarımı çıkarıp, uzun kollunun bana uzun gelmesinden faydalanarak bacaklarımdan sıyırdım. Muhtemelen Aral bana bakmıyordu bile. Siyah taytı bacaklarımdan geçirip sızlayan gözlerimi ovaladım. Nihayet artık uyuyabilirdim sanırım. Yatağa dizlerimi koyup dizlerim üzerinde biraz ilerledikten sonra kendimi yatağa bıraktım yorgunca. Gözlerimi Aral'a çevirip yanıma uzansın diye yatağa pat patladım.

Yanımda biri olunca daha az endişeli hissediyordum kendimi. Endişeli olduğumda panik ataktan ya da üzüntüden kalp krizi geçirip ölebileceğimi düşünmeye başlamıştım sık sık ve beni en çok endişelendiren şey genç yaşımda ölecek olmam değil Alin'in uyanıp beni cansız bulduğunda çok korkacağı oluyordu. Ya da annemin buna çok üzüleceği. Bir de çok zor durumda kalacakları oluyordu. Annem çalışamazdı, babamın da durumu belli değildi. Bana bir şey olursa ne olurdu onlara?

Ama Aral benimle uyursa güvende hissederdim kendimi. Aral bana ne olursa olsun beni iyi eder gibi geliyordu, doktordu sonuçta.

"Sabah paylamazsın umarım beni," dedi yanıma uzanmak için yorganı kaldırırken.

Kafamı iki yana salladım. "Yapmam."

Sağıma uzanıp başını yastığa koydu ve üzerini örttü. Üşümezdi değil mi? Ev çok sıcak oluyordu. Kolay kolay üşümediğini söylemişti. O da babası yüzündendi.

"Ne tarafa dönerek uyuyorsun?" diye sordum uykuya düşmemek için direnirken.

"Soluma," dedi bana doğru dönerek.

"Bana doğru mu oluyor solun?" diye sordum emin olmak isteyerek. "Kalbine doğru yani?"

Gözlerime bakarken kafasını sallayarak onayladı beni. "Kalbime doğru."

Memnun olarak yerime daha çok yerleştim, yanağımı yastığıma sürttüm birkaç kez yerleşmek isteyerek. Elimi yastıkla yatak arasına sıkıştırdım. Oldum yerde büzüştüm üşüdüğüm için.

"İyi," diye mırıldandım gözlerim kapanmak üzereyken. "Bana sırtını dönme uyurken."

Gülümsedi burukça. "Dönmem," dedi güven verici bir sesle. "Üşüyor musun?"

Kafamı sallamak bile külfet gelmeye başlamıştı. Çok uykum vardı. "Hım," diye mırıldandım sadece. "Geçer."

"Bana yaklaş biraz istersen," diye teklifte bulundu.

"Üstünde bir şey yok," diye mırıldandım. "Rahatsız edici olabilir."

Yüzü düştü biraz. "Anladım."

Yanlış mı anlamıştı? "Senin için," diye düzelttim. "Senin için rahatsız edici olabilir. İzinsiz dokunmak hoş değil çünkü," diye

geveledim uykulu uykulu.

"Uykulu halin sarhoş haline benziyor," dedi o da.

O ne demekti bir fikrim yoktu. Neden öyle demişti ki? Bel boşluğuma yerleşen sıcak elini hissettim, beni nazikçe kendisine çekti biraz. Şikâyet etmeden Aral'a yaklaştım. Çünkü o sıcaktı ve bana kollarını açmıştı. Geri çevirmek ayıp olurdu.

Üşüyen burnum tenine çarparken teninden gelen güzel koku mayıştırdı iyice beni. Son zamanlarda kendimi güvende hissettiğim anlar hep onun kollarının arasıydı ve bu kalbimi çekiçle dövmeye benziyordu. Ya bir şekil alacaktı ya da kırılıp çöp olacaktı. Yazık kalbime.

Kafamda dışardan nasıl göründüğümüzün bir görüntüsü çizildi hayali. Şöminenin aydınlattığı karanlık odada, Aral, ben ve Cerbe vardık. Bir diğer odada Alin uyuyordu. Ufak, sahte, bir çekirdek aile gibiydik. Benim gerçek sandığım her ilişki sahte, kurduğum her bağ düzmeceydi. Fakat bir sebepten Aral'la olan sahte ilişkimiz içinde oldum tüm ilişkilerin en gerçeği en saydam olanıymış gibi geliyordu. *Cam gibi.* Burnumu çektim üzüntüyle.

"Her şey bittiğinde," diye fısıldadım uykuya dalmak üzereyken. "Bir kafede buluşup benimle kahve içer misin Aral?" Kırık hissediyordum. Mecburiyetlerimiz olmadan da benimle konuşur, buluşur muydu mesela? Yoksa hiç yaşanmamış gibi mi olurdu her şey? "Bu sefer ilk izlenimim daha iyi olsun istiyorum," diye bahane ürettim.

Elini saçlarımda hissettim. "İçelim," dedi geceye ayak uyduran bir sesle. "Ama ilk izlenimin için endişelenmene gerek yok. Senin bendeki ilk izlenimin çok başarılıydı."

Hasta olacaktım sanırım kırgınlığıma sebep bulamadım başka. "Yalancı," diye fısıldadım üzgün bir sesle.

"Sana hiç yalan söylemedim," dedi o da.

Saçlarıma dokunuyordu hâlâ, buna bir süre daha devam etti ve ben her saniye biraz daha uykunun içine çekildim. Uykuya dalmak üzere olduğum o an da sıcak nefesini saçlarımda hissederken fısıldadı.

"Seni ilk gördüğümde bir daha yanmam sanıyordum Lina. Seni gördüm ve yanmanın ne demek olduğunu bile bilmediğimi öğrettin bana."

Zihnim yavaşça uyanırken yüzüme vuran sıcak nefes ve kafamın üzerindeki ağırlık kaşlarımın hafifçe çatılmasına sebep olurken Aral ile uyuduğumu hatırlayınca bir an aldığım nefesimi tuttum istemeden. Gece uyanmış, gördüğüm kâbusun etkisiyle kendimi dışarı atmıştım ve Aral'dan benimle uyumasını istemiştim. Kendime kızmadım bunlar için çünkü o durumda yine aynı şeyi isteyeceğimi biliyordum. Hem Aral aramızın iyi olduğunu söylemişti, birlikte uyumakta sorun yoktu bence yememiştim ya adamı?

Yine de onun kokusuyla uyanmak tuhaf hissettirmişti. Gözlerimi açtığımda kolumun üzerinde gördüğüm kahverengi siyah tüylü pati irkilmeme sebep oldu. Korkuyla titreyip kafamı sağa çevirdiğimde kafasını kafama yaslayarak uyuyan ama benim yüzümden uyanıp ağzını açarak bana bakan Cerbe ile göz göze geldik. Dişlerini görmek kalbimi endişeyle titretirken yüzünü bu kadar yakınımda görmek daha da kötü bir durumdu. Tamam aramız iyiydi ama tepemde uyuyabileceği kadar değildi bence.

Anlam veremediğim mırıltılar çıkarıp beni kokladı. Ardından yüzüme eğildiğinde gözlerimi kapattım.

"Aral!" diye bağırdım korkuyla ve o an yüzüm boydan boya yalandığında dudaklarımdan kesik bir nefes kaçtı.

Elim yüzüne giderken onu korkarak uzaklaştırmak istedim ama bu sefer de avuç içimi yalamaya başladı. Aral'dan ise ses seda yoktu.

"Ay imdat ya!" diye isyan ettim. "Köpeğini burada bırakıp gitmiş olamazsın!"

Odanın kapısında belirdiğinde böyle bir görüntü beklemediğinden önce bir duraksadı sonra da yüzünde bir gülümseme ile "Gel oğlum buraya," dedi gülerek Cerbe'ye.

Komik miydi? Bence değildi. Cerbe ona dönüp yataktan zıplayarak çevik bir hareketle yanına gitti ve uslu uslu oturdu yanında.

Aral, boğazlı, örme, bol bir beyaz kazak giymişti, altında da siyah pantolonu vardı. Kollarını yukarı çekmişti.

"Günaydın," dedi bana adımlarken.

Yatakta oturur pozisyona geçerken tiksinerek yüzümü üzerimdeki uzun kollunun kollarıyla sildim.

"Günaydın," diye mırıldandım. "Üzerimde uyuyordu Cerbe," diye şikâyet ettim köpeğini ona. "Neden odadan çıkarken onu da götürmedin yanında? Ya kafamı ısırsaydı?"

"Seni çok sevdiyse demek, yanından ayrılmak istemiyor. Hem neden ısırsın kafanı?" diye sordu soruma gülümseyerek.

Ciddi miydi Cerbe'nin beni sevdiği konusunda?

"Daha önce ısıran olmuştu."

Kaşları çatıldı cevabımla, yatağa oturdu. "Kılına zarar vermez senin. Aksine vermek isteyen olursa da izin vermez."

Gözlerimi şüpheyle Cerbe'ye çevirdim. Uslu uslu oturuyordu. Korur muydu beni gerçekten? Aral çok emindi bu söylediğinden ve Cerbe cidden bana iyi davranıyordu artık. Hatta dün beni hipotermi geçirmekten kurtarmış sayılırdı.

"Nasıl sevdi beni bir anda?" diye sordum şüpheyle.

"Bereni bizde unutmuşsun." Öyle mi yapmıştım? "Cerbe'yi kokuna alıştırdım," diye açıkladı basitçe. Bu normal bir cümleydi ama neden Aral öyle söyleyince bir tuhaf olmuştu içim?

"Anladım," diye mırıldandım umursamaz görünmeye çalışarak. Bence gayet de umurumda değildi zaten.

"Bu uyku işini çözmeliyiz," dedi Aral konuyu değiştirerek.

"Çözecek bir şey yok," dedim hafifçe omuz silkip. "Alin'i korkutmuyorum belli ki, kimseye zararım da yok. Geçer kendiliğinden bir ara."

Kaşlarını çattı bu tutumuma. "Dün hipotermi geçirebilirdin."

"Dün uyku terörü geçirmiyordum," diye karşı çıktım.

"O daha kötü değil mi?" diye sordu o da.

İçimden kendimi dışarı atmak gelmişti o an. Mantıklı bir karar değildi ve evet Aral gelmeseydi orada öylece kalırdım muhtemelen ve soğuk beni kollarında uyuturken donabilirdim. Gözlerine baktım sadece. Diyecek bir şeyim yoktu. Ben de farkındaydım normal olmadığının ama uyku terörüm varsa -ki Aral öyle söylediğine göre vardı- parasomnialarn yetişkinlikte bir tedavisi yoktu. Muhtemelen psikolojik alt tabanlıydı. Yaşadıklarım kolay şeyler değildi, bir şey tetiklemişti belli ki.

"Muhtemelen sebebi psikolojik tabanlı bir durum," dedi o da bir doktor olduğundan mantıklı açıklamayı bularak. Cümlenin nereye varacağını tahmin edebiliyordum. "Bir psikiyatr arkadaşım var." Elbette vardı. "İstersen—"

Sözünü kestim kafamı iki yana sallayıp. "İstemem. Hem uyku terörü tedavi edilemiyor bile."

Bunu kendisi de biliyordu elbette ama ben yan çizmenin derdindeydim. Gitmek istemiyordum. Anlat derdi anlatamazdım. Güven bana derdi güvenemezdim. Geçer derdi ve geçmezdi. Uyku ilacı ya da antidepresan verirdi ve ben kullanmazdım. Sabret derdi ve maalesef artık elimizde hiç kalmamıştı. Boşa vakit kaybıydı benim gibi biri için. Psikiyatristlerin görmek istemeyeceği hasta kategorisindeydim, tecrübeyle sabitti.

"Doğru," dedi kafasını sallayıp. "Bu yüzden psikiyatriye gidip buna neyin sebep olduğunu ve nasıl çözebileceğimizi öğrenmemiz iyi olmaz mı? Zor zamanlar geçiriyorsun yaklaşık bir yıldır ve bunların peşi sırada hafıza problemi, panik atak ve uyku terörü belirtileri göstermeye başladın. Bu sende anksiyeteye de sebep oluyor muhtemelen."

Tane tane nazikçe konuşuyor içimi yazılı bir metinden okuyordu sanki. Anlaşılmak hem büyük bir nimet hem de büyük bir zaaftı. İstese beni kolayca yaralayabilirdi ama Aral Çakırca hep sarma derdindeydi. Zaman zaman kollarıyla zaman zaman sargı bezleriyle yapıyordu bunu ve bazen bu beni çok daha fazla endişelendiriyordu.

"Niktofobi, talassofobi, hidrofobi, klisofobi, kinofobi, monofobi, muhtemelen agora fobim de var," dedim konuyu alaya alarak.

Tartışasım hiç yoktu onunla çünkü o da benim iyiliğimi düşünüyordu, biliyordum. Konuyu değiştirmek ve kapatmak istiyordum. Beni o görüyordu işte yetmez miydi? O da doktordu. Yeterdi işte. Hem ölülere onun bakması gerekmiyordu? Tam onluk bir vakaydım işte. Alsındı beni tepe tepe kullansındı.

Elini saçlarıma uzattığında içimi yine o his kapladı. Tehlikeliydi bu ama bana dokunduğunda sakinleştiğimi inkâr edemezdim. Bunu bilerek yapıyordu belki de. Kurnaz adam.

"Sende kusur aramıyorum Lina. Sana kötülük ediyormuşum gibi konuşma benimle."

"Biliyorum," dedim yüzüne bakarak. "İstemiyorum ama gerçekten. Bir işe yaramaz bende. Daha önce de gittim. Anlat diyecek anlatamayacağım. Anlatamıyorum kimseye, biliyorsun. En iyi sen biliyorsun," diye sitem ettim biraz ona.

Daha önce gittiğimde lisedeydim. Sorun ne demişti. Uçuruma baktığımı anlatamamıştım. Utanmıştım nedense. İntihar etmeye yeltendiğini söylemeye utanmıştım. Ben susunca o da bir daha hiç

sormamıştı ne olduğunu. Kabuğumdan ne gördüyse içime bir puan vermişti ve popüler bir anti-depresan yazıp ve göndermişti beni. Bir işe de yaramamıştı çünkü kullandığımda okulda uyuya kalıp durmuştum, bünyem bir türlü alışamamıştı. Uyuya kaldıkça ilaç kullandığım bir şekilde öğrenilmişti ve okul hayatım çok daha kötü olmuştu. Tüm bunları unuttuğum halde günlüğüme yazdığım ve ipucu ararken okumak durumunda kaldığım için hatırlamıştım. Aral haklıydı, günlüklerimi okumak beni çok yaralıyordu. Allah kahretsindi gerçekten. Her yerde mi travması olurdu bir insanın?

Nazikçe saçlarımı geriye iterken kaşımı okşadı baş parmağı. "Lina," dedi yumuşak bir sesle. İsmimi tek başına söylediğinde sesi her zamankinden hoş oluyordu. "Sana yardım etmek istiyorum, bırak edeyim."

"Ben senin yardımına hayır demiyorum ki," dedim inatla. "Bana kendimi başkasına anlattırma diyorum yalnızca. Hem sen adli tıp uzmanı değil misin? Ölmüş ruhlarla senin ilgilenmen gerekmiyor mu?" deyip gülümsedim ortamı yumuşatmak için.

"Sen hiç bu kadar güzel gülümseyen ölü gördün mü?" diye sordu o da gözlerime bakarken. Eli tenimde kaydı ve boynuma indi yavaşça ürperdim, iki parmağını şah damarımın üzerine, nabzıma yasladı. Sıcaktı elleri yine. "Sen yaşıyorsun ve ruhuna çok büyük haksızlık ediyorsun. Etme."

Tüylerim diken diken oldu söyledikleriyle. Aral'ın bazen benimle flört edip etmediğinden şüphelendiğim oluyordu ama bunu yapması için hiçbir sebebi yoktu. Hoşlanılacak hiçbir yanım yoktu, aksine bana gıcık olsa hak dahi verirdim çünkü sivri dilim fevri bir zihnim vardı. Onu mecazen çok bıçaklamış, fiziken ise buna yeltenmiştim. Aklı başında bir hareket olmazdı benden hoşlanması. Belki güzel buluyor olabilirdi beni ama güzele on güne doyulurdu, doymuş olsa gerekti. Ne diye benimle öyle konuşuyordu o zaman? Hakikaten yaş farkımızdan ötürü beni sütten sayıyor olabilir miydi bu adam?

"Kabul," dedi sonra beni zorlamak istemeyerek. "Bir bana anlat ama her şeyini anlat. Anlat ki yardım edeyim."

Daha önce bana bu kadar gönülden yardım etmek isteyen annem ve babam dışında biri olmamıştı hiç. Kafamı salladım onu onaylayarak. Bir yardımı tereddüt etmeden kabul etmek de benim için yabancı bir olaydı.

"Gece terörüm olduğunu ne zaman fark ettin?" diye sordum merak ederek.

"Hastaneden döndüğümüz akşam, sen babanın durumunu öğrendikten sonra seni uyutup bir şeye ihtiyacın olursa diye burada kalmıştım. Ağlayarak yanıma geldin," dedi gözlerime bakarken. "Benimle uyu dedin. Bana sarılıp uyudun sonra."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben bu adamın başına bela diye doğmuştum sanki.

"Birlikte mi uyuduk yani?"

"Birlikte uyuduk."

Uyumuş yine benimle.

"E çok sürmemiş o zaman," diye mırıldandım birlikte uyumamız normalmiş gibi. "Uyumuşum hemen."

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Yanıma geldiğinde uyuman üç dakika bile sürmedi ama iki gün önce kalkıp duvar köşesine oturdun ve uykuya düşmen yirmi yedi dakika sürdü."

İki gün önce muhtemelen günlükte okuduklarıma üzülmüş olmalıydım. Duvar köşeleri güvenli hissettirirdi bana muhtemelen uyurken de kaygılıydım ve kaygımı dindirmek için duvar köşesine gitmiştim. Aral'la hemen uyumamın sebebi kendimi güvende hissediyor olmam olabilirdi, biri varken kaygım dinmişti ama tek başıma bu uzun sürüyor olmalıydı. Doktorla yaşamanın faydaları durumu soğuk kanlılığıyla analiz ediyor oluşuydu fakat ben bu adama hep dakika mı saydıracaktım? Üzülürdü, saymasın.

"Yerde uyumak sorun değil aslında, daha kötü yerlerde de uyumuştum," diye mırıldandım.

"Ya dışarı çıkarsan?"

Dudak büktüm. "Çıkmam bence."

Kaşları çatıldı. "Bencesi mi var işin?"

Yoktu. "Muhtemelen çok üzülünce oluyor. Annem çok üzüldüğümde uykumda inlediğimi söylerdi bazen," diye tahmin yürüttüm. Gece terörü hayatımın belli zamanlarından ortaya çıkıyordu belki de. "Birkaç gün burada kal. Çok üzüldüğümde yine kalkacak mıyım denemiş oluruz, birkaç güne çok üzülürüm çünkü kesin." Kaşları çatıldı bu söylediğime ama devam ettim. "Eğer gerçekten çok üzüldüğümde uyanıyorsam çok üzüldüğüm zamanlarda gelir bu odada kalırsın, bu odayı kullanmıyoruz biz. Olur mu?"

Kafasını salladı. "Denemekten zarar gelmez." Sonra derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Dışarıda işimiz var, kahvaltı yap çıkalım."

"Ne işimiz var?" diye sordum ben de ayaklanırken.

"Bu gece Corse'a gideceğiz. Sana kıyafet alalım. Sözüm vardı zaten aradan çıkaralım."

Kaşlarım kalktı. "Sözün mü varmış bana?"

Bana arkasını dönerken kafasını salladı. "Sarhoş olup hatırlamayanlar açıklamayı hak etmezler."

Kaşlarımı çattım, "Bak ya," diye söylendim peşine düşerken.

"O benim lafım," dedi.

Gülümsedim. "Bak sen," dedim bu sefer, yine onu taklit ederek.

"O da benim lafım," dedi gülümseyen bir sesle.

"Artık benim de lafım."

Burnundan güldü bu söylediğime. Karşı çıkmayışı zaferle gülümsetti beni. Bana karşı kazandığı tek bir tartışma yoktu bence. O salona ilerlerken ben de karşı odaya geçip önce banyoya uğradım. Ardından üzerimi giyindim. Siyah balıkçı yaka bir kazak, siyah dizleri yırtık bir kot, siyah kemer, gri bir blazer ceket giydim. Siyah çantamı omzuma asıp ayrıldım odadan.

İçeri geri döndüğümde Aral koltukta oturmuş kahvesini içerken Alin başını Aral'ın bacağına yaslamış çizgi film izliyordu ve Aral, Alin'in saçlarını okşuyordu. Bu görüntü başta duraksamama sebep oldu. Yine tuhaf bir his ele geçirdi midemi. Fotoğraf çekme isteğiyle kıvrandım ama yapmadım.

Sehpanın üzerinde tabağa hazırlanan kahvaltı ve yanındaki portakal suyu benim için olmalıydı. Yanlarına ilerleyip Aral'ın sağına, Alin'in uzandığı yere geçtiğimde Alin bana gülümseyerek uzandığı yerden kalktı. Yanına oturup çantayı koltuğa bıraktım ve kollarımı ona sardım. Ona öpücükler bırakırken Alin'in kıkırtısı kulağıma doldu ve içimi sevgisiyle doldurdu.

"Karnını doyurdun mu minik sincabım?" diye sordum merakla.

"Doyuydum," dedi gülümseyerek. "Ayalcım yaydım etti."

"Teşekkür ettin mi Aralcına?"

Kafasını salladı. Yanağını öptüm tekrar. Kucağımdan inip tekrar eski pozisyonuna döndüğünde gülümsedim.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Bir şey demedi, göz kırptı yalnızca kahvesinden bir yudum alırken. Ona gülümseyip önüme döndüm ve yere oturdum. Sandviçi ve portakal suyunu bitirene kadar sessizce çizgi film izledik üçümüz de. Çizgi film izlemeyi severdim.

"Linacım benimle kaydan adam yapmıyoy hiç," dediğinde gözlerimi Alin'e çevirdim. Dudak büzdü bana bakmayarak. "Linacım sakyambaç da oynamıyoy benimle."

Aslında henüz dün sabah oynamıştık fakat benimle oynamayı çok özlemiş gibi duruyordu. Önceden çalıştığım için vakit geçiremiyorduk şimdi ise bir sürü işim çıktığı için. Kalbim sızlamıştı o öyle söyleyince.

Sol elimi uzatıp yanağını okşadım sevgiyle. "Şimdi oynamak ister misin?" diye sordum ama Aral çıkmalıyız dediğini hatırlayarak ona baktım. Aral eğilip kupasını sehpaya bıraktı ve Alin'i kucakladığı gibi ayağa kalktığında Alin kendini tutmayıp güldü.

"Kardan adam mı istiyorsun saklambaç mı?" diye sordu Alin'e.

"Kaydan adam," dedi Alin heyecanla. "O zaman çıkıp en iyi kardan adamı yapalım," deyip Alin'i omzuna attığında bu Alin'i çok güldürdü. Ben de gülümsemeden edemedim. Kalkıp peşlerine takıldım hemen. Alin'e botlarını, montunu ve eldivenlerini giydirdim. Kendimde montumu ve eldivenlerimi giydim. Verandadan inerken Alin bana Aral'ın kucağından el sallıyordu.

"Ayalcım Batı'yı da çağıyalım yoksa üsülüy?"

"Üzülmesin çağıralım," diye onayladı onu Aral.

Bahçede ilerledik ve Aral onu yere bırakıp eğildi ve karı çıplak elleri arasında sıkıştırarak öyle bir kuvvetle fırlattı ki kar topu onların kaldığı evin veranda camına çarptı. Üşendiğinden eve gitmemiş, üstüne aramıyordu da. Kar topu atıyordu cama çocuk gibi. Gülümsetti bu beni.

Alin "Linacım hadi yuvayla," dedi yere çökmüş kendisinden büyük bir kartopu yapmaya çalışırken. "Benim elleyim küçük."

Gülümseyerek yanına eğildim ve birlikte kardan adamın zemini için kar toplamaya başladık.

"Aral sen mi atıyorsun cama?" diye seslenen Güneş ablayı işittim.

Aral elindeki karı ablasına attığında Güneş abla camın arkasına geçti gülerek. Aral'ın da yüzünde bir gülümseme vardı bunu yaparken. Bugün keyfi yerinde gibiydi. Memnun oldum buna.

"Batı gelsin kardan adam yapıyoruz," dedi Aral tekrar bir kar topu atarken verandaya.

"Ay geliyoruz bekleyin," dedi Güneş abla da hevesle.

Alin'in kıkırdayan yüzüne gülümserken sırtıma yediğim kar topuyla şaşırarak Aral'a baktım. Utanmaz bir şekilde gülümserken elinde yeni bir kar topu hazırlıyordu. Üşümüyor muydu elleri?

"Sakın," diye uyardım onu ama gülmeden edemedim.

"Ne sakın?" diye sordu o da gülerek.

"Karda boğarım seni. Buraya gel yardım—" sözümü tamamlayamadım çünkü elindeki kar topunu kafama atmıştı.

Alin ellerini ağzına kapatarak gülerken yerden bir avuç kar alıp ellerim arasında sıkıştırdım ve ona attım ben de eğildiğim yerden kalkmadan ama bana ilerlerken istifini bozmadan sakince sıyrıldı. Bu beni sinir ederken hırsla bir kar topu daha yaptım ve ayağa kalkıp ona attığımda bu kez kaçmamış göğsüne yemişti.

Elindeki hazırda kar topunu atmak için elini kaldırdığında yüzümü çevirdim. O sırada bir kız kardeş dayanışması baş gösterdi. Alin gülerek Aral'a kar topu attığında gülümsedim ve ona destek vermek için eğilip kar topu yaptım ben de. Aral'a karşı ikimiz kar topu savaşına tutuştuk bir anda.

Aral, Alin'i kaçırdığında Alin onu kurtarmam için beni teşvik etti gülerek. Biricik kız kardeşimi kurtarmak için onların peşine düştüm. Aral da Alin'in kurduğu oyuna uyup onu benden kaçırırken onları takip ediyor Aral'ın sırtına kar topu atıyordum. Alin'in kahkahası ormanda yankı ediyordu ve ben de gülmeden edemiyordum bu sırada.

Aral uzun ve idmanlı bacaklarıyla Alin'le birlikte koşarken ben nefes nefese kalmıştım, boğazım ağrımıştı soğuktan ve muhtemelen yüzüm kızarmıştı ama uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Aral'a yetiştiğimde Alin'i yere bıraktı ve yerden topladığı karı bana attı. Gülerek sırtımı döndüm yüzüme gelmesin diye ama bir anda tepe takla oldum. Kendimi Aral'ın omzunda bulduğumda Alin'in heyecanlı çığlığı ve kahkahası yankı etti. Gülerek peşimize düştüğünde Aral bu kez beni ondan kaçırıyordu.

"Lina benim oldu artık," dedi Aral, Alin'e nispet eder gibi.

"Hayıy, Linacım benim," diye karşı çıktı Alin peşimizden gelirken kar topu atıyordu ona. Kıkırdamadan edemedim. "Linacım koykma

kuytayacağım seni." Nefes nefese kalmış yanakları kızarmıştı ama o kadar eğleniyordu ki dişleri apaçıktaydı.

"Kurtar beni minik sincap," deyip elimi ona uzattım dramatik bir şekilde.

"Geliyoyum geliyoyum," dedi koşarken peşimizden. Aral koşmuyordu ama onun bir adımı Alin'in beş adımı kadardı ve karda yürümek Alin için çok daha zordu.

"Ayalcım yavaş yüyü ama," diye sitem etti sevimli sevimli. "Benim ayaklayım küçük. Sen büyüksün, ben yetişemiyoyum."

Alin'in sevimli sitemlerinin durduramayacağı kimse yoktu. Aral da karşı koyamadı.

"Bak ya," dedi keyifli bir sesle. "Ablasına çekmiş."

Sonra beni yavaşça yere bıraktığında gülümseyerek ona baktım. "O ne demek?"

"Ablası gibi nereye oynayacağını biliyor demek," dedi gülümserken.

Güldürdü bu söylediği beni. İşgüzar mı demek istiyordu bana şu an?

Aral gülüşüme baktı bu sabah baktığı gibi. "Öyle gülersen," dedi sonra gözlerime bakarak. "Karlar erir."

İçimde bir şeyin ısındığını hissettim. Bu adamın benimle zoru neydi? Gülüşümle derdi vardı adamın. Benimle bir derdi vardı.

Alin gülerek Aral'ın bacağına sarıldığında gözlerimiz ona çevrildi. "Yakaladım!" dedi Alin gülerek. Aral gülümseyerek yanağını okşadı nazikçe.

"Yakalandım," dedi Alin'e ve eğilip onu kucağına aldı. "Üşüdün mü?" diye sordu ilgiyle. Onları izledim içim sıcacık olurken. Hiç iyi şeyler olmuyordu ama çok da güzel görünüyordu.

Güneş abla ve Batı'nın sesini işittiğimizde biz de onlara doğru yürüdük. Aral, Şahin'i ve Kürşat'ı da çağırdı bahçeye. O sırada Şahin'in de burada olduğunu Kürşat'la bahçe dışında olduklarını anladım. Kardan adam yapma işi bir anda ciddiye bindi ve gerçekten büyük güzel bir kardan adam yaptık her birlikte. Sadece çocuklar değil hepimiz çok eğlenmiştik sanıyorum ki. Kürşat'ın gülümsediğini bile görmüştüm. Çocuklar kaçmadığı için kolay hedef olarak Kürşat'ı kar topu yağmuruna tutmuşlardı ve Kürşat'tan kaçtıklarında Kürşat ıskalamadan ikisini de kafalarından vuruyordu ve bunu yaparken o kadar gururluydu ki bu çok komikti.

"Küçük aptal organizmalar," dedi Şahin gülerek bir sigara yakarken. "Bayılıyorum küçük insanlara." Sonra Kürşat'a döndü. "Az kıpırdasana oğlum şeytan taşlar gibi topa tutular seni."

Kürşat sakince omuzlarını silkelerken "Kaçmak mesleki olarak etik olmaz abi," dedi ciddiyetle.

"Kaçan yaşar güzel kardeşim," dedi Şahin telefonunu kulağına yaslarken. "Memoli ölüm uykusuna yatmış olabilir mi?" diye sordu Aral'a dönüp.

O sırada Mehmet Ali telefonu açmış olacak ki kaşları çatıldı. "Nazif össyi kaçırdın güzel kardeşim uyanabilirsin artık."

Böyle bir giriş beklemediğimden burnumdan kesip nefesler vererek sessizce güldüm. Aral yanıma adımlamaya başlamıştı o sırada.

"Gidelim mi?" diye sordu bana.

Alin ve Batı kardan adamın etrafında koşarak kendi aralarında oynuyorlardı ve Alin'in morali epey yükselmişti, gidersem üzülmezdi sanıyordum ki.

"Olur gidelim," diye onayladım.

"Kürşat sana emanet burası," diyerek Kürşat'a döndüğü sırada ensesine diktim gözlerimi ve düşünmeden uzanıp elimdeki ufak kar parçasını boğazlı kazağından içeri bıraktım.

Anında omuzları havaya kalkarken inledi. Kıkırdayarak geri adımladım, bana çevirdi başını. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Sana da sırtımızı dönmeye gelmiyor." Sesindeki alaycılık olmasa belki alınırdım ama o an benimle samimi olduğu için bu konuda esperi yapabildiğini biliyordum ve biriyle bu şekilde şakalaşabiliyor olmak hem yeni bir deneyim hem de güzel bir histi.

"Dönme o zaman," deyip omuz silktim gülümseyerek.

"Dönmem."

Gülümsedim elimde olmadan. Her seferinde dönmem demesi iyi hissettiriyordu. Tamamen bana dönmüş üzerime yürüyordu. Adımlamayı bıraktım, ondan kaçmama gerek yoktu, benden öç almayacağını biliyordum. Bu düşünceyle gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı. Benden öç almayacağına o kadar emindim ki bu güven hissi beni hem şaşırttı hem de uzun zaman sonra omuzlarımın ne kadar serbest olduğunu fark ettim. Hava soğuktu ve ben buna rağmen bedenimdeki tüm kasları serbest bırakmıştım. *Aral etkisi.*

Alin, Batı, Güneş abla ve Kürşat ile vedalaşıp Şahin, ben ve Aral evden ayrıldık.

Beşiktaş'ta bir avmye geldik. Alışveriş yapmak önceden sevdiğim bir şeydi, indirimleri takip eder, marka gözetmeksizin güzel parçaları birleştirmekten zevk duyardım. Güzel giyinmeyi seviyordum, bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ama sonra bu da anlamını yitirmişti diğer her şey gibi. Ne yaparsam yapayım kendimi iyi hissedememek bir yana dursun iyi hissetmemeliyim diye düşünüyordum. Birinin ruhunu öldürenlerin ruhu huzurla dalgalanmayı hak etmezdi. Öyle düşünüyordum. Ben birinin ruhunu öldürmemişim ama. Aral öyle söyledi. Aksine onlar benimkini öldürmüşler. Hayır öldürmemişler, ağır yaralıymışım ama yaşarmışım. Aral öyle söylemişti. Söylemekle kalmamıştı, ruhumu vurduğum zincirden kurtarmış her şeyin yoluna gireceğine ikna etmişti onu bir nebzede olsa ve onu teselli etmişti. İnkâr etmeyecektim, Aral'ı ilk gördüğüm bana ölümü anımsatıyordu ama ona yaklaştıkça yaşadığımı daha çok hissediyordum.

Gözlerimi parmakları parmaklarıma geçirilmiş sol elinde gezdirdim. Aral sağımda, Şahin solumda yürüyorlardı ve akşamdan bahsediyorlardı. Dalmıştım düşüncelerime, kaçırmıştım konuştuklarını ama bunu bile dert etmedim. Önceden olsa tek bir kelime kaçıracak olursam ödüm kopardı güvensizliğimden ama şimdi istediğimde Aral'a tekrar sorabileceğimi biliyordum.

Biri gözlerimin biraz ötesinde parmağını şıklattığında düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp Şahin'e çevirdim bakışlarımı.

"Ne düşünüyorsun öyle kara kara?"

Soyadımla kelime şakası yaptığı için gülümsedim hafifçe, kafamı iki yana salladım.

"Dalmışım."

"Dalmanın sırası değil şimdi," dedi gülümseyerek. "Alışverişe bayılırım."

Belli oluyordu, gerçekten güzel giyinen biriydi. "Aklıma gelmişken. Siz önceden tanışıyor musunuz Balın'la?" diye sordu merak ederek.

Kaşlarım çatıldı merakla. "Sanmıyorum. Neden öyle dedin?"

Omuz silkti hafifçe. "O da Cerrahpaşa'da son sınıf. Kuzey'le aynı dönem. Memoli ile öyle tanıştılar zaten. Neyse, bana seni tanıyormuş gibi geldi de."

Omuz silktim hafifçe. "Ben pek tanımam okulda kimseyi."

"Belki notlarından ötürü tanıyor olabilir Lina'yı," dedi Aral. "Kuzey de Lina'yı tanıyordu."

Kuzey tanıyor muydu beni? Notlarım kendi dönemlerim ve alt dönemlerim için meşhur olabilirdi ama üst dönemlerin de bundan haberinin olması garipti. Üstelik notlarımın tanınmasını anlardım ama benim tanınmam daha garipti.

Gözlerimi ona çevirdim. Aral da bana baktı sakince. "Olabilir," diye onayladım onu.

"İyi anlaşırsınız bence," dedi Şahin. "Senden iyi olmasın iyi kızdır o da."

Yorum yapmadım. Kız bir arkadaş iyi olabilirdi pek tabii ama ben o muhabbeti ilerletebilir miydim pek emin değildim.

Sohbet ede ede bir mağazaya yönlendirdi Aral bizi. Şık ve pahalı bir mağazaydı. Elbiseyi Aral alacağı için huzursuzdum. Hiç sevmezdim böyle şeyleri. Hediyeleşmek pek tabii güzeldi ama ben Aral'a ne hediye edebilirim pek emin değildim.

"Bu kadar pahalı bir yere gelmemize gerek var mıydı?" diye mırıldandım.

Aral oralı bile olmadı. İlgiyle bakınıyordu etrafa.

Şahin, "Adli tıp uzmanları rapor başına para alıyor biliyorsun değil mi? Takılma yani, koymaz Aral'ıma," diye teselli etti beni.

Yine de içim rahat değildi pek. Şahin kendisi için de bir şeyler bakarken Aral bizi kadınlar için ayrılan kısma götürdü. Elimi tutuyordu hâlâ. Çekindiğimi bildiğinden olabilecek her elbise için fikrimi soruyordu.

Krem rengi, ince askılı, midi boyda ama bacak yırtmacı olan saten bir elbiseye dokundu ilgiyle. Güzel bir elbiseydi, Güneş abladan ödünç aldığım elbise gibi saran bir elbise değildi, daha çok benim tarzımda bir elbiseydi. Beğenmiştim. Geçen sene böyle bir elbise istediğimi hatırlıyordum ama hem param hem de giyecek bir yerim olmadığından yalnızca beğenmekle kalmıştım.

"Denemek ister misin?" diye sordu gözlerini bana çevirip.

"Olur," diye mırıldandım.

Yanımızda gezen görevli kadın ilgiyle yardımcı olmak için yanımıza yaklaştı. En küçük bedeni benim için kabine taşırken Aral ile onu takip

ettik. Kabine kadar beni elimden tutarak götürmesi tuhaf bir histi. Gerçekten sevgiliydik sanki.

Çantamı ve telefonumu Aral'a bırakıp kabine yöneldim. Üzerimdeki kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi giyindim. Göğsü kısmındaki kumaş hafifçe aşağı meyil veriyor, belimi sarıyor kaçama doğru genişliyor ve ölçülü yırtmacı ile çok güzel duruyordu üzerimde. Aynada kendime bakarken kendimi çok güzel hissettim. Kabinden çıkıp Aral'a gösterecek olmak garip hissettirse de onun hediyesi olacağı için bu bencilce olurdu sanırım. Korktuğumdan fiyatına bile bakmamıştım elbisenin.

Kabin görevlisinin tamamlayıcı olarak getirdiği topuklu ayakkabıları da giyip krem rengi perdeyi açtım ve kabinden çıktım. Aral kabin alanına konulan bekleme alanında koltukta oturuyor telefonuna bakıyordu. Perdenin hareketiyle gözlerini kaldırmıştı ve o sırada gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki beğeni o kadar netti ki bu garip geldi. Elimi kolumu nereye koyayım bilemiyordum. Aptal olmuştum resmen.

Ona adımladım birkaç adım. O da ayağa kalktı, boy farkımız tekrar ortaya çıkarken sağ eli cebinde beni izledi.

"Kendi başıma iş açtım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Bu beğendim demek miydi? Sol eli bana doğru uzandığında anlamasam da elini tuttum. Elimi tutup etrafımda dönmem için elimizi havaya kaldırdı. Etrafımda döndüm istediği gibi. Yüzüm ona döndüğünde elimi yanımıza indi ve sağ eli cebinden çıkarken saçlarımı omuzlarımdan aşağı itti nazikçe.

"Beğendin mi?" diye sordu bana. Onun beğendiği belli oluyordu.

Kafamı salladım. "Beğendim ama pahalı duruyor."

"Parasını boş verelim şimdi daha ciddi bir konu var," dedi.

"Nedir?" diye sordum merakla.

"Pars seninle yalnız konuşmak isterse benim buna sen bu haldeyken nasıl göz yumacağım."

Çok ciddiydi. Bana dokunulacağından endişeliydi sanırım. Her erkeğe potansiyel bir tehdit gibi bakacak olursam sokağa çıkamazdım

ama Aral'ın bu konuda hassasiyeti bir yarayla ilişkili olduğundan bir şey de diyemiyordum.

"Kendimi koruyabilirim merak etme. Hem sen de çok uzakta olmayacaksın, sorun olmayacaktır," deyip omuz silktim. "İyi olacağım."

Duyduğumuz ıslık sesiyle gözlerimizi Şahin'e çevirdik. Beğeniyle yanımıza ilerlerken çoktan alışveriş yapmışa benziyordu.

"Yanık kokusunu takip ederek buldum sizi," dediğinde hangi anlamda bunu dediğinden emin değildim.

"Kürşat'a üzüldüm," dedi bana bakarken. "Ama en çok Aral'a üzüldüm."

Aral'a üzülme kısmını Aral'ın sevgilisi olduğumu ima ederek ona takıldığı için söylediğini biliyordum ama Kürşat'ı anlamadım.

"Kürşat'a neden üzülüyorsun?"

"Gez, göz, arpacık," dedi Şahin.

O an Crose'a ilk gittiğimizde anlamadığım o muhabbeti anımsadım.

"İlkinde Kürşat, çakalların yanına yanaşmaları durumunda müdahale eder yalnızca, ikinci seviyede gözlerinin sana değmesi yeterli olur, üçüncüsünde Kürşat'ım belindeki silahı gösterir." Kaşlarım çatılınca gülümsedi. "Göz korkutma amaçlı. Biz barbar değiliz sonuçta."

Değillerdi gerçekten fakat Kürşat'ı Hükümdar Çakırca da tanıyordu ve anladığım kadarıyla Aral ve Şahin ile eskiden beri tanışıyorlardı. Kürşat, Aral için mi çalışıyordu tamamen?

"Alıyoruz o zaman," dedi Aral konuyu değiştirmek ister gibi.

Gözlerimi ona çevirdim. Onun hakkında kötü düşüneceğimi falan mı düşünmüştü emin değildim ama o yanık izinin hikayesini öğrendikten, kötülükten nasıl kaçtığını gördükten sonra onun kötü bir şey yapacağına ikna olmam için bundan daha fazlası lazımdı.

"Üstümü değiştireyim," dedim ve yanından geçip kabine girdim tekrar.

Elbiseyi alarak ayrıldık o mağazadan. Kozmetik ve bakım ürünlerinin satıldığı bir mağazanın önünden geçerken adımlarım durdu. Bazı ihtiyaçlarımı alsam iyi olurdu.

"Buraya girebilir miyiz?" diye sordum nezaketen.

"Olur," dediler ama hareket etmediler.

"Gelmiyor musunuz?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sakın bana biz böyle yerlere girmeyiz tribindeki erkeklerden olduğunuzu söylemeyin."

"Teessüf ederim," dedi Şahin alınmış gibi. "Erkeklik bu kadar kolay düşecek bir şey değil."

"Rahatsız olma diye," diye açıkladı Aral. "Yoksa Şahin haklı, bir kapı girişi erkekliğimizi düşürecek değil."

Mümkünde tek başıma gezinmek istemiyordum. İkisini de kolundan çekiştirdim. "Rahatsız olmam, gelin."

İkisini de içeri soktum. Reyonlar arasında gezerken ihtiyacım olan birkaç makyaj malzemesi ve bitmek üzere olan parfümümden aldım. Şahin de kendisine parfüm almıştı ama Aral yalnızca yanımızda geziniyordu.

Ojelerin olduğu reyondan geçerken duraksadım. Elbiseme uygun oje alabilirdim. Dikkatle renklere bakarken sepete koyu kırmızı bir oje bıraktı Aral. Yanımda dikilirken epey ilgiyle bakıyordu o da. Gülümsemeden edemedim bu tutumuna. Gerçekten ojeli ele karşı bir fetişi falan mı vardı?

Ten rengime yakın tonlarda oje almak istiyordum ama iki renk arasında kalmıştım. Aral'ın fikrini sorduğumda ilgiyle cevapladı sorularımı. O sırada da sepetime kaşla göz arasında lacivert ve siyah iki oje daha atmıştı. Ailesiyle alışveriş yaparken sepete gizlice abur cubur atan çocuklar gibiydi. Gülümsemeden edemedim bu haline.

Bu akşam hiç tanımadığım bir adamla artık tanıyamadığım babam hakkında konuşacaktım. Belki de her şey berbat gidecekti ya da ben çok üzülecektim ama yine de bu sabah uzun zaman sonra geçirdiğim en normal ve en güzel gündü ki keşke zaman hiç geçmese biz hiç akşama ulaşamasak istiyordum. Yine güzel bir günüm kötü bitecekti. Tıpkı Çakırcalarla ilk defa akşam yemeği yediğim gün gibi. Biliyordum ama en azından Aral'ın yanımda olacağını bilmek, bana sırtını dönmeyeceğini bilmek bir an da en büyük tesellim oldu.

Aral'ın aldığı elbiseyi giymiş, saçlarıma evimden getirdiğim düzleştiricim ile hafif dalga vermiştim. Tırnaklarıma koyu kırmızı oje sürmüş, koyu kırmızı da ruj ile tamamlamıştım makyajımı. Alin'i Çakırcaların evinde uyutmuştum. Güneş abla olmasa ne yapardım

bilmiyordum hiç. Düştüğüm an elimden tutan iki kişiden biriydi Güneş abla. Ona hakkını nasıl öderdim bilmiyordum hiç.

Annemin bir an önce uyanmasını çok istiyordum. Alin'i daha ne kadar teselli edebilirdim emin değildim hiç. Benim gibi yalnız bir çocukluk geçirsin istemiyordum ama en çok bana ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında bile olamıyordum.

İçime yine büyük bir sıkıntı çöreklendiğinde derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve ellerimi kendimi sert bıraktığımda ağrıyan göğüs kemiğime yasladım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Girmeliydi artık. Bir şeyler yolunda gitmeliydi. Hayatım yoluna girmeliydi. Zor olmamalıydı bu kadarını.

Gözlerimi açtım, çantamı ve Aral'ın aldığı ayakkabıları elime alıp çıktım odadan. Salona geldiğimde Aral ayakta dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü telefonda konuşuyordu. Siyah bir takım vardı üzerinde ama gömleği lacivertti. Yalnızca sırtını görüyordum ama yakışıklı olduğunu biliyordum.

"Hazırım," diye seslendim ona.

Bana döndüğünde gözlerimiz buluştu. O an bir şey söylüyordu ama cümlesi duraksadı. Karşı taraftaki kimse bir şeyler söyledi. Aral onu cevaplayarak yanıma adımladı.

"Tamam haberleşelim," dedi karşı tarafa. Ardından telefonu kapattı.

Gözleri bir anlığına dudaklarıma ilişti ardından gözlerime bakıp dudaklarını ıslattı.

"Çıkalım mı?"

"Çıkalım," diye onayladım onu.

Siyah kabanımı ve botlarımı giydim. Ayakkabılarımı mekâna girmeden önce değiştirmeyi düşünüyordum yoksa topuklu ayakkabı ile düşmem işten bile değildi.

Aral'la verandadan inip bahçeye doğru ilerledik. Gergindim. Ne soracağımı bile bilmiyordum. Provasını yapabileceğim bir şey değildi bu. Elimizde ipucu mu tuzak mı olduğunu bilmediğimiz bir kart vardı yalnızca. Küçüklüğümden kalma bir şarkı vardı. Düşmanım yakınımdaydı, öyle demişti Hükümdar Çakırca zira kartlardaki ipuçlarından anlaşılıyordu.

Gözlerimi Aral'a çevirdim istemsizce. *Bizi hep sırtımı döndüklerimiz vurmuş Aral.*

Mehmet Ali, Kürşat'la, Şahin ve Deniz ise birlikte gelecekti. Üç araba gidiyorduk. Arabalara binildi ve yol yaklaşık yarım saat sürdü. Bu yarım saat boyunca Aral gerginliğimi azaltmak için havadan sudan sohbet etti benimle. Mekâna yaklaştığımızda Aral arabayı sağa çekti, arkamızdaki iki araç önümüzde geçtiler ve yola devam ettiler.

Gözlerimi merakla ona çevirdim. "Ne oldu?"

Aral bana doğru eğildi ve torpidoyu açtı. Bir kutu çıkarıp açtı. Kutunun içinde fasulyeye benzer şeyler vardı.

"Pars yanında olmamı istemiyor," dedi tatsız bir sesle. "Ama seni görebileceğim bir yerde olacaksın. Sana ya da kendime güvenmediğim değil, yardımıma ihtiyacın olup olmadığını anlamak için," diye açıklayarak birini çıkardı ve saçımı sol kulağımın arkasına itip kulağımın içine yerleştirdi, ardından saçımla kapattı kulağımı. "Seni tehdit eder, canını sıkar ya da kötü bir şey sezersen ismimi fısıldasan bile seni duyarım." Diğerini kendi kulağına taktı.

Gergindi. Normalde beni germemek için asla gergin durmayan Aral gergindi ve bu beni geriyordu.

"Gerginsin," dedim gözlerimi profilinde gezdirirken.

"Pars benim kim olduğumu da senin kim olduğunu da biliyor," dedi gözlerini bana çevirirken. "Pars benim kim olmadığımı da biliyor Lina. Mehmet Ali'nin söylediği gibi seni kendi tarafına çekmek için yalan söyleyecek ve gerçekleri öyle bir kullanacak ki içine kurt düşürecek."

Dudaklarımı araladım karşı çıkmak için ama kafasını iki yana sallayarak devam etti.

"Onu tanıyorum, düşürecek Lina. Senin onunla konuşmak isteyeceğini hesap etmiş, araştırmasını yapmıştır. Nereden vuracak bilmiyorum ama aklına şüphe etmek için seni benden şüphe ettirmek için elinden geleni yapacak. Ne derse desin beni kafanın içinde o idam masasına çıkarsa bile beni dinlemeden infaz etme beni."

Gözlerime bakarak söylediği her kelimenin rüzgârı güvenimle sivrileştirip yeri sırtım olan bıçakların üzerinde gezdi ama Aral'a ait bir bıçak bulamadığından çok acımadı.

"Sen ne zaman böyle konuşsan öyle oluyor," dedim bundan hiç hoşlanmayarak. Asaf'la buluştuğum o gün de beni uyarmış sonra da dediği çıkmıştı.

Gülümsedi ama gergin bir gülümsemeydi bu.

"Senin sustuğun bir şeyi söylemesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Benim sustuğumu bildiğinden sustuklarımı sana açıklanamaz hale getirmesinden endişeliyim."

"Susma o zaman."

Gözlerime baktı. "Kendimden bahsediyorum Lina," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kendi hakkımda sustuklarımdan bahsediyorum."

Bir şey diyemedim. Sustuğu yaralarının ona karşı kullanılacağını mı düşünüyordu?

"Dediğin gibi yapacağım," diye mırıldandım endişelenmemesi için. "Kafamın içi düşman olursa sana sana olan güvenimin arkasına saklanacağım."

Kafasını salladı. "Aynen öyle yap," diye onayladı beni. "Sana asla sırtımı dönmeyeceğimi çıkarma aklından."

Eğer ona da güvenemezsem ne yapardım bilmiyordum. İçine düştüğüm hayatlara yabancıydım, kurallarını bilmiyordum ve düşmanlarım ip cambazıydı. Aral olmadan kaderin ördüğü ipler üzerinde yürüyemezdim. Bu yüzden onun dediğini yapacaktım, ona olan güvenimin arkasına saklanacaktım ve ona kendim soracaktım.

Kafamı salladım. Kafasını salladı hafifçe, arabayı çalıştırdı ve tekrar yola girdi. Şahin'in arabasına yetişti ama onu geçmedi. Botlarımı topuklu ayakkabılar ile değiştirdim o sırada.

Corse'un önüne arka arkaya park edildi araçlar. Valelerin araçların plakalarını gördüklerindeki yüzlerindeki değişimi fark ettim. Aral'ın ve Kürşat'ın plakası CKR, Şahin'inki ise ADL harflerinden oluşuyordu. Plakalarından içerisinde kim olduğunu anlamış gibiydiler.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Yüzünde sert bir ifade vardı. Burada Aral Çakırca değil Kara Çakı'ydı. Kara Çakı gibi davranmak onun için zor muydu merak ediyordum. Kara Çakı olmak nasıl bir histi? Omzunda o izi taşırken Kara Çakı olmak zorunda kalmak nasıl hissettiriyordu ona? O an aslında Aral Çakırca'nın değil Kara Çakı'nın sevgilisi olduğumu fark ettim. Ben de Lina değildim, Kara'nın kızıydım.

Kapılarımız açıldı. Arabadan indim, Aral arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve bana elini uzattı. Elini tuttum, buz kesmiş parmaklarım sıcak eliyle buluştu. Sıkıca tuttu elimi ve kırmızı tabelaya doğru ilerlerken her adımda biraz daha gerildim. Derin bir nefes

aldım. Belki de duyduğum şeyleri kaldıramayacaktım ama hiçbir zaman korkunun ecele faydası olmazdı. Olacak olacaktı ve ben boynuma geçirilen bu düğümden kurtulmak zorundaydım.

Mekândan içeri girdik. Kabanlarımızı bıraktık, parmaklarımız birkaç dakika ayrı kaldı ama tekrar birleştiler. Aral elimi hiç bırakmak istemiyor gibiydi.

Bize ayrılan özel bir masaya geçtik fakat kimse oturmadı. Etraftaki misafirlerin rahatsız bakışlarını hissettim. Boy ortalaması 1.85'in üstünde beş adamın yaydığı aura ürperticiydi. Hepsi koyu renk giyinmişti, ben krem rengi elbiseyle parlıyordum içlerinde. Aral elimi bırakıp sağ kolunu belime sardı ve eli karnıma yasladı. Elinin sıcaklığını saten kumaş üzerinden dahi hissedebiliyordum. Nefesi saç diplerime sızıyordu ve kulaklıkta nefes alışverişini bile duyabiliyordum. Tuhaf hissettirdi bu.

"Sesimi duyuyor musun?" diye fısıldadığında sol kulağımda net bir şekilde sesi doldu ve bu tüylerimi diken diken etti. Yüzü zaten yakınımdaydı bunu bu şekilde denemek zorunda mıydı?

"Duyuyorum," dedim ona bakmayarak.

Doğrudan ilerime bakıyordum. Sesini bu şekilde duymak ve varlığı birdenbire tuhaf hissettirmişti bana. Bu adam bana tuhaf tuhaf şeyler yapıyordu. Yasal mıydı bu?

"Geliyor," dediğini işittiğimde gözlerimi etrafta gezdirdim ve bize doğru gelen tanıdık simayı gördüm.

İlgiyle bana bakıyordu doğrudan. Gözlerimiz çakışmıştı direkt. Beni ilk gördüğünde de uzun uzun bakmıştı bana. Dünyadaki tek görünmez insandım bir süreye kadar ve bir anda görmediğim insanlar tarafından tanınır olmuştum.

Yüzünde samimiyetsiz gelen bir gülümseme ile karşımızda dikildi.

"İki Çakırca, bir Adalı, bir Durmuş, bir Çelikkol," dedi. Hepsini tanıyordu. Son olarak gözlerini bana çevirdi. Gözlerimin içine baktı. "Ve bir Kara."

Aral'ın karnımdaki elinin baskısı arttı. Bu adamdan hiç hazzetmiyordu, ben de etmiyordum daha şimdiden. Babamla ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyordum. Bu mekânın ismini kim vermişti mesela? Tesadüfi miydi yoksa babamla bir ilişkisi mi vardı gerçekten? Ya da tuzak mıydı bu?

"Bu kadar gerilmene gerek yok Aral. Alıkoyacak değilim sevgilini. Ama o kalmak isterse aynı şeyi sen yapabilir misin emin değilim."

Aral'ı mı kışkırtıyordu yoksa gerçekten konuşmamızdan sonra burada kalacağımı mı düşünüyordu emin değildim ama tam olarak Aral'ın söylediği gibi birine benziyordu. Kendinden çok emindi.

"Seçim yapmaya gelmedim," dedim buz gibi bir sesle. "Kimle geldiysem, onunla döneceğim."

Pars gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi alaylı bir ifadeyle ama cevap vermedi buna.

"Geçelim mi?" diyerek biraz ileri de bar tezgâhını işaret etti. "Çok uzaklaşmamıza gerek yok," dedi Aral'a meydan okur gibi.

Aral'ın alaylı gülüşünün nefes sesi sol kulağıma ulaştı. Kulağıma üflemiş gibi hissettim.

"Onu kilometrelerce öteme de götürsen bir nefesten öteye uzaklaştırmış olmazsın," dedi. "Beni tanıyorsun. Silah taşımıyorum." Sesi ölüm gibiydi. "Eğer onu istemediği bir şeye yeltenir ya da zorlamayı düşünürsen seninle ilgilenmek durumun kalırım ve benim asıl işimin ne olduğunu biliyorsun."

Tüylerim ürperdi. Babasının otoritesinin izleri seçiliyordu sesinde ve birini tehdit ederken hiç tereddüt etmemişti. Onu tanımıyor olsaydım korkuturdu bu beni ama Aral'dı o. Adli tıp uzmanı olduğu halde birilerini yaşatmayı herkesten çok isteyen kişiydi. Yaşamanın ne olduğunu herkesten iyi bilen bunun için savaşan adamdı.

Pars cevaplamadı onu. Kendini beğenmiş bir gülümseme vardı yüzünde yalnızca. Elimi Aral'ın elinin üzerine koydum ve başımı ona çevirdim gitmek için. Gözlerini bana çevirdi. Sol kulağıma eğildi sanki kulağımda kulaklık yokmuş gibi.

"Burada olacağım." Nefesi kulağıma çarptı ve kulağımın içindeki kulaklıktan sesi öyle derin geldi ki tüylerim ürperdi yine. "Söylediklerimi aklından çıkarma."

Kafamı salladım. Dudaklarını şakağıma bastırdı ve kolu gevşedi. Eli yanına düşerken göz göze geldik. Ona gülümsedim hafifçe endişelenmemesi için ve Pars'la birlikte bar tezgâhına ilerledim. Pars'ın kendinden bu kadar emin oluşu beni germemiş değildi ama soğukkanlılığımı kaybedip mantığı elden bırakmayacaktım.

Yüksek tabureye oturdum. Pars da karşıma oturdu ikimiz için de içki söyledi.

"İçmeyeceğim," diye geri çevirdim ikramını.

"Lina Hanım'a su," dedi barmene ardından gözlerime baktı. "*Lehçen ne durumda? Annen yeterince öğretti mi sana?"*

Akıcı bir Lehçe ile sorduğu soru kaşlarımı çatmama sebep oldu. Babamı tanıyorsa annemi tanıması şaşılacak iş değildi. Ben artık şaşırmayı bırakmış sayılırdım ama neden Lehçe konuştuğunu anlayamadım. Aral'ın bizi dinliyor olabileceğinden mi şüpheliydi. Gerçekten kurnaz bir adamdı.

***"Konuşacak kadar iyi,"* diye cevapladım sorusunu.**

Kafasını salladı. *"Sevgilin konuşmamız bitene kadar sabredebilir umarım," dedi alayla gülümseyerek. Aral'ın bizi dinleyeceğini biliyordu. Bir yorumda bulunmadım.*

***"Neden Aral Çakırca?"* diye sordu sonra. Sesinde gerçekten merak vardı.**

***"Neden olmamalı?"* diye sordum ben de kaşımı kaldırıp.**

Konuya başarışız bir giriştense sohbetin şekil vermesini tercih ederdim. Ne soracağımı bilmiyordum ama sohbet bana bir fikir verebilirdi.

"Bir MIT ajanın kızı ile yeraltı dünyasının ağır taşının oğlu birlikte. Her gün göremezsin bunu."

MIT ajanı. Babam bir MIT ajanı mıydı? Bu bilgiye nasıl sahiplerdi? Nasıl ifşa olmuştu?

"Bir tilki kurdun ininde."

Asaf'ın söylediğinin benzeri bir cümleydi bu ve canımı sıktı. Aral bana zarar verecekmiş gibi konuşuyorlardı hep.

***"Aşk böyledir,"* dedim umursamaz davranarak.**

Güldü bu söylediğime. *"Belki de sadece yemeğiyle oynuyordur."*

Kaşlarımı çattım bu imasına. *"Oynanabilecek biri olduğum yanılgısına kapılmanı geçecek olursam eğer, neden benimle oynasın?"*

"Gerçek sevgilisi değilsin onun,"* deyip sol omzuma baktı. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. Biliyor muydu damga olayını? Aral beni tanıyor demişti, Çakırcaların bu acımasız gerçeğini biliyor muydu? *"Ve konuşacak olursa yeraltı dünyasını birbirine katacak bilgilere sahip olan adamın kızının neden en çok zarar görecek olan adamın oğluyla birlikte gezdiğini merak ediyorum."

"Belki ikimiz de aynı şeyi istiyoruzdur?"

Omuz silkti yavaşça. *"Belki de."* Oturduğu taburede bana doğru döndü ve sol kolunu tezgâha yaslayıp parmakları arasında kristal bardağı salladı yavaşça. *"Ama hiç düşündün mü Lina? Savcı neden daha önce değil, Aral uzmanlığını alır olmaz babanın mezarını açtı?"*

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Kavga ettiğimiz gün öyle konuşmamış olsaydım belki bu sorumun cevabını alabilirdim Aral'dan ama doğru soruyu yanlış bir üslupla sormuştum.

"Savcının babası da meşhur bir savcıydı ve Hükümdar Çakırca'ya çalışıyordu. Tüm pis işlerini hallediyordu ve ölene kadar Hükümdar Çakırca için çalıştı."

Tüylerim diken diken oldular. İma ettiği şey Aral ve savcının da Hükümdar Çakırca'ya çalıştığı mıydı? Savcının babasını bilemezdim ama Aral'dan bahsediyorduk. Kara Çakı olsun diye üzerine dört çocuk yük edilen adamdan bahsediyorduk. Kardeşlerine mahcup olduğundan başını eğen, Deniz'in o başını eğerse bizim dizimiz bükülür dediği adamdan bahsediyorduk. Gözlerimin içine bakan, gözlerime bakarak beni anlayan adamdan bahsediyorduk.

"Ona güveniyorsun,"* dedi yüzümde mimik oynamadığı için. *"Aral Çakırca zeki bir adam. Babasına benziyor."

Aral babasına benzemiyordu.

"Buraya Aral'ı çekiştir diye gelmedim."

"Lina," Aral'ın sesini sol kulağımda işittim o an. Onun bizi dinlediğini unutmuştum o ana kadar. Lehçe konuşuyorduk ve Aral hiçbir şey anlamıyor olmalıydı. "Söylediğin hiçbir kelimeyi anlamıyorum ve şu an seni anlamıyor olmak beni ne kadar sinirlendiriyor kendime karşı tahmin dahi edemezsin."

İsmini söylemiştim ama yardıma ihtiyacım olup olmadığını anlayamıyor olmalıydı. "O, onun bunun çocuğu bilerek seninle Lehçe konuşuyor," diye hayıflandı.

O sırada Pars gözlerimin içine bakıyordu sanki Aral'ı dinlediğimi fark etmiş gibi. *"Onun yanında kalırsan zarar göreceksin. Babanı bulana kadar iyi adamı oynamaya devam edecek. Sonra Karalar tek bir iz bırakmadan yok olup gidecekler."*

"Sen misin en iyi tercih?"* diye sordum alayla. *"Asaf'ın bana neler yaptığından haberin var mı?"

"Baban ölünce statüsüne geçip egosunu seninle tatmin etmeye çalışan leş faresinden bahsediyoruz ama Aral seni ifşa edene kadar kimsenin

seninle bir sorunu yoktu Lina."

Asaf babamın statüsüne mi geçmişti? Babam savcının tahmin ettiği gibi o örgütün liderini tanıyor demek miydi bu? Belki de bu yüzden kendisini ölü göstermek zorunda kalmıştı? Ama o zaman aranıyor olmazdı. Neden görevini bitirmemişti?

"Babamı nereden tanıyorsun?"

Gülümsedi. "MIT ajanı olduğunu nereden biliyorsam oradan."

"Yani?"

"Aral da tanıyor babanı. Ona sordun mu hiç. Babanın MIT ajanı olduğunu nereden bildiğini?"

Alaylı gülümsemesi sırtıma bir bıçağın gölgesini düşürdü o an. Aral babamla tanışıyor muydu? Hangi anlamda bir tanışıklıktan bahsediyordu? Çakırca olarak mı tanıyordu Aral olarak mı tanıyordu? Fark eder miydi ki? Babamı tanıyor muydu? Babamın kim olduğunu biliyor muydu? Sonradan değil, en başından beri, eskiden beri biliyor muydu? Pars bunu ima ediyordu çünkü.

"Aç gözlerini Lina. Seni Aral'a, Ekin götürdü. Otopsi sonuçlarını yalnızca Aral ve savcı biliyorken Ekin seni abisine götürdü." Tüylerim ürperdi. "Babası Aral gitmek istedikçe kardeşlerine çevirdi pusulasını, yetmedi üç çocuk daha aldı. Sana kardeşlerini kurtaran bir adam gibi görünebilir ama bunun için en güçsüz Çakırcayı, Ekin'i feda etti bu adam Lina. Seni feda etmez mi sanıyorsun? İnanmak istemeyeceksin ama şeytanda bir zamanlar melekti."

Kalbim göğsüme sıkıştı. Ekin'in söylediklerine benzer bir şey anlatıyordu ve daha dün evlatlık kardeşlerinin hikayesinin birazını öğrenmiştim. Ama. Ama! Aral kimseyi kurban edebilecek biri değildi. Etmezdi. Biliyordum. Dün gördüğüm gözler bir şeytana ait değillerdi. Olamazlardı. Olmasındı.

"Ne için feda etsin beni?" diye sordum buz gibi sesle. İçim buz kesmişti, titriyordum sanki.

"Seni kullanarak babanı bulabilir, babanı kullanarak da kendi babasıyla kardeşi için pazarlık edebilir pek tabii. Sence babası kabul etmez miydi bunu?"

Ederdi. Ama bunun kurtulmak değil kaçmak olduğunu Aral herkesten çok daha iyi bilirdi. Aral kaçmak değil kurtulmak istiyordu. Babasından kaçarak kurtulamazdı. Diğer kardeşlerini kaçırmış olsa da kurtulabilmiş değillerdi. Aral babasının hapse girmesini istiyordu.

Buna inanmak istiyordum. Aral kötü biri değildi. Kötü biri öyle güzel gülemez ki. Kötü biri öyle güzel bakamaz ki. Kötü biri o kadar iyi anlayamaz ki beni.

"Neden babamı benim bulacağımı düşünüyorsunuz?"

Güldü bu söylediğime. "Kadir Kara'nın ölmediği ortaya çıktığında MIT ajanı olduğu ifşa oldu aynı zamanda. Babanı tanıyan herkes o yaşlı tilkinin kolay lokma olmadığını bilir. Onu sen bulmayacaksın Lina. Kadir Kara seni bulacak. Geçmişte de olduğu gibi."

Kaşlarım çatıldı. Kaçırıldığım zamandan mı bahsediyordu.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Çok fazla şey biliyorum, benim de kendi yöntemlerim var."

"Sen neden babamı arıyorsun peki?" diye sordum bu kez öfkelenerek.

"Babanın elinde bana dair hiçbir şey yok. İster ister inanma babana yardım etmek istiyorum. Eğer o konuşursa düşmanlarım da rakiplerim de ortadan kalacaklar. Düşmanımın düşmanı dostumdur."

Makul bir cevap sayılırdı ama dürüstlüğüne inanmıyordum.

***"Corse,"* diye mırıldandım daha fazla onunla konuşmak istemeyerek. İçim sıkılıyordu. Aral'la konuşmak istiyordum. Aral beni sakinleştirsin istiyordum. Aptallık mı ediyordum?**

"Bu isim nereden geliyor?"

Gülümsedi ve o gülümsemesinde bir anlam vardı. "Yo ho ho ve bir şişe rom." Türkçeye dönmüştü. Sanki Aral'ın da duymasını istiyordu ve söylediği şarkı tüylerimi ürpertti. Kristal bardağındaki sıvıyı içti. "Sen iç gerisini halleder *şeytan*."

Gözlerini Aral'a çevirmişti şeytan derken. Bu beni öfkelendirdi.

"Bu yeterli değil."

"O kürkçü dükkanına geri mi döneceksin o zaman?"

"Ne idiği belirsiz bir adamın yanında durmaktansa Aral'a ve savcıya güvenmeyi seçeceğim."

Güldürdü bu söylediğim Pars'ı. Ayağa kalktım.

"Aral ve savcının seni güvenli ev diye getirdikleri yer bizzat Aral Çakırca'ya ait bir mülk Lina," dediğinde kaşlarım çatıldı. Ne demek Aral'a aitti? Pars gözlerimi arkama çevirdi bir anda. "Annen hediye etmişti değil mi?"

Karnıma bir kol sarıldığında sırtım göğsüne yaslandı. O an titrediğimi fark ettim, yumruklarımı sıktım. O an o kadar kaygılıydım ki nefesim sıkışıyordu ama bunu belli etmek istemiyordum.

"Sen kocaman bir sahnede her gün kürkçü dükkanına dönen o küçük tilkiden farklı değilsin."

Kafamın arkasının uyuştuğunu hissetim. Hükümdar Çakırca'nın yuva sandığın yere dikkat et deyişi geldi aklıma. *Ya gerçekten nefes alarak ölüyorsan Lina?* Kafamın içindeki düşmanım çıktı meydana. Zihnimi tamamen siyah boyadı. Ya Aral onun söylediği gibi biriyse? Ya tüm bunlar kocaman bir oyunsa? Ya yine her şey yalansa. Yine en gerçek bildiklerim yalansa? Annem ile babam bile dürüst değildi bana neden Aral olsundu?

Aral beni bırakıp Pars'ın yakasına yapışacağı sırada kolunu tuttum.

"Yapma," dedim buz gibi bir sesle. Gözlerini bana çevirdi. Siyah gözlerindeki o bilinmezliği gördüm. Ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu ona bok gibi hissettiriyor olmalıydı. Keşke benim de bir fikrim olmasaydı.

"Gidelim," dedim ve sesimin titremesine engel olamadım. Pars fark edemezdi ama Aral'ın kulağındaki kulaklık bunu ona iletmiş olmalıydı.

"Görüşeceğiz seninle," dedi Aral öfkeyle.

Bana döndü yüzünü. Babamı tanıyor muydu? Beni gerçekten kendi evinde mi tutuyordu? Kendisi için beni hedef haline mi getirmişti gerçekten? Kendi ailesi için beni ailemi feda eder miydi?

"Ne zaman istersen gelebilirsin Lina," dedi Pars.

Aral'ın çenesinin kenetlenişini izledim ama gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. Bana dokunmandan çekinir gibi yaklaştı, bana dokunmasını istemedim. Şimdi olmazdı. Ona arkamı döndüm ve o arkamdan gelirken çıkışa ilerledim. Korkuyordum. Neden bu kadar korkuyordum? Kimse yanımda değildi benim, Aral da olmasa olurdu ama neden bu kadar korkuyordum. Neden Aral düşündüğüm gibi biri değilse diye bu kadar korkuyordum. Babam sırtını dönmüş bana, Aral dönse de yaşardım. Bazı insanlar böyle yaşar ama istemiyorum! Aral yüzü sahte olsun istemiyordum. Olmasındı. Ne olur.

Kabanımı dahi almadan çıktım dışarı. Soğuk yüzüme çarptığında saçlarımı savurdu. Umursamadım. Üşümüyordum bile. İçim tamamen buz kesmişti. Soğuktan değil endişeden titriyordum. Kendimi Aral'ın arabasına nasıl attığımı da o yarım saatlik yolun nasıl bittiğini anlamadım. Gidebilecek bir evim bile yoktu benim. En çok bu koyuyordu bana. İstesem çekip gidemezdim bile. Alin'i almam lazımdı. Alin'i bu insanlara emanet ediyordum ben. Gidemezdim. Nereye

gidecektim? Savcıya güvenip gelmiştim buraya. Başka kime gidecektim? Gidecek bir yerim yok ki benim. Aral ve savcıya da güvenemezsem kime güvenecektim? Kardeşimi nasıl koruyacağım? Ya babamı bulmak için Alin'e bir şey yaparlarsa? Ya benim yaşadıklarımı yaşarsa? Ben Alin'i nasıl koruyacağım? Baba... Neredesin? Özür dilerim. Lütfen. Yardım et. Korkuyorum.

Elime dokunduğunda irkildim. Eli duraksadı ama yine de tuttu elimi.

"Anlatacağım," dedi ip gibi gerilen sesiyle. "Önce beni dinle. Kafandakileri değil önce beni dinle."

Aral beni ikna etsin istiyordum. Bunun için aptal olmayı bile istiyordum. Suratına kapatılan kapıları daha önce hiç önünde durmamış gibi her gün yeniden çaldığında sen gidemediğinden aklını kaybetme diye kendine olan saygın kalkıp gidiyordu senden. Bir şey söylemedim. Elimize baktım yalnızca. Kafamın içince onlarca ihtimal beliriyor hepsinin kancası ense köküme batıyordu. Aral'a olan güvenim kırılacak o bıçak yine bana çevrilecek diye içim titriyordu. Öfkeli olmayı geçmiştim artık, kırgın hissediyordum. Keskinleşecektim yine ve ben mi suçlu olacaktım yine? Kesilen mağdur, kıran hiç mi suçlu değil?

Araba durduğunda bir ruhtan farkım yoktu. İndim fakat hareket edemedim. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Evim değildi hiçbir yer. Alin'i istiyordum. Kendi evime gitmek istiyordum. Ama onu orada koruyabilir miyim ki?

"Eve girelim," dedi Aral beni ürkütmek istemezmiş gibi koluma uzandığında kolumu çekerek birkaç adım geriledim.

"Burada," diye mırıldandım.

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Donuyorsun, buz kestin—"

"Benim bir evim yok!" diye bağırdım aniden. "Sen bana yalan söyledin!"

"Ben, sana yalan söylemedim."

Öfke ve kırgınlıkla baktım gözlerine. "Hiçbir şey söylememek dürüstlük değildir!" diye kızdım ona. "Burası hakkında ne düşündüğümü biliyordun! Gözlerimin içine baka baka sustun! Savcı gözlerimin içine baka baka güvenli ev diye beni buraya getirdi!"

"Çünkü senin güvende olabileceğin tek yer burası," dedi üstüne basa basa. "Eğer bilseydin gelir miydin?"

"Gelmezdim!"

"Gelmezdin," diye onayladı beni. "Ve sizi koruyamazdık."

"Böyle mi koruyorsun beni!" güldüm histeriyle. Uzanıp sağ elini tuttum ve havaya kaldırdım işaret parmağını görsün diye. "Kesik attın parmağına. Beni ne hale getireceğini hatırlamak için kestin parmağını!" Sonra ellerimi uzattım ona. Titriyorlardı.

"Halime bak," dedim sinirden doldu gözlerim. "Beni getirdiğin hale bak!"

Bana dokunmak istediğinde geri çekildim. "Gideceğim buradan!" dedim öfkeyle. "Alin'i alacağım ve gideceğim."

Endişe belirdi gözlerinde, önümü kesti.

"Ne söyledi de bu kadar korkuyorsun benden Lina?" İçerlemiş gibiydi. "Hiç mi güvenmiyorsun bana? Zarar verir miyim sana ya da Alin'e?"

"Korkuyorum ama onun söyledikleri yüzünden değil. Senin yüzünden!" diye kızdım ona. "Doğru soruyu sormadığım için sustuğun her şeyi dürüstlük ve iyilik sayıyorsun ve bu benim ödümü koparıyor. Dün de söyledim. Arkama saklan dedin. Saklandım!" Hem öfkeli hem de kırgındım. "Arkana saklandım. Benim önümden kendin çekildin!" Parmağımı bastırdım göğsüne öfkeyle. "Babamı tanıyormuşsun."

Gözlerini kapattı. Tanıyordu. "Tanıyordun. Uzman oldun ve ilk işin onun mezarını açtırmak oldu. İlk işin beni yakmak oldu!"

"Lina," dedi zorlanıyor gibi. "Ne olur. Her şey için suçla beni ama bunun için suçlama. Ne olur."

"Sustun bana! Hep sustun! O adamın kafamı dolduracağını bildiğin halde sustun!"

"Susmak zorundayım çünkü!" diye kızdı ama bana değildi kızgınlığı. Haklı olduğumu biliyordu. "Benim bazı şeylere susmam lazım! Gözümün önünde endişeden titrerken benim susmam lazım! Allah kahretsin ki susmam lazım! Ben seni korumak için her şeyi göze alabilecekken senin endişeden titreyişini izlemek zorundayım. Kolay mı sanıyorsun benim için bu olanlar?"

Göz yaşı düştü yanağımdan. "Nereden tanıyorsun babamı? Ne zamandır tanıyorsun?"

"Lina yapma," dedi yalvarır gibi. "Yalvarırım yapma. Ne olur."

"Niye susuyorsun ya neden!" diye bağırdım öfkeyle. "Önce kendine güvendirip sonra beni böyle korkutamazsın!" Göğsüne vurdum

öfkeyle. "Delireceğim görmüyor musun?!"

Vurduğum elimi tutup kendine çektiğinde beni kollarının arasına aldı. "Yapma," diye ağladım. "İstemiyorum." Ama iradesizce omuzlarına sarıldım. "Korkuyorum," diye ağladım kendimi tutmayarak. "Sen de olmazsan ne yaparım bilmiyorum Aral." Bu benim güçsüzlüğümü beni mahvedebilecek bir adama ilk itiraf edişimdi ve hiç teslim oluyormuş gibi hissettirmedi. Koşulsuz güven böyle bir şey miydi? "Sana da güvenemezsem ne yaparım bilmiyorum. Gidecek kimsem yok. Kimse yok Aral. Babam nerede bilmiyorum. Babam gelsin istiyorum. Annem uyansın istiyorum. Bana olan Alin'e olsun istemiyorum. Ben onu koruyamam Aral. Sana ihtiyacım var. Senden başka kimsem yok."

Saçlarıma dokundu. "Seni korumak istiyorum," dedi sıcak nefesi ensemi ısıtırken. "Bu ev bana annemin hediyesi ama kapısından içeri girmiyordum ben Lina. Yemin ederim gelemiyordum buraya. Senin için geldim." Kalbim acıdı. Aral annesinin evine bile gelemiyormuş. "Seni başka bir yerde koruyamazdım ve bana ait olduğunu bilseydin buraya ayak basmazdın Lina. Sen bu olay bizi karşı karşıya getirmezse sen benim olduğum yere ayak basmazdın Lina. Ben sana burası benim diyemezdim. Kimseye güvenmiyordun, korkuyordun ve can çekişiyordun. Yarana bakmama bile izin vermiyordun. Nasıl bana güvenmeni isteseydim senden?"

Hıçkırıklarım arasında tırnaklarımı sırtına bastırdım. "Söyleyecek bir sürü zamanın vardı," dedim üzgün titrek bir sesle. "Sana güvendiğimi biliyordun, söylemedin. Babamı tanıdığını söylemedin... O adam bir sürü şey anlattı. Kendi ailen için benim ailemi feda edeceğini söyledi. Ekin için beni feda edeceğini söyledi. Ben—"

Endişe içinde sıraladığım titrek cümlelerim Aral'ın geri çekilip alnını alnıma yaslamasıyla yarıda kesildi. Sağ elini yanağıma yaslayıp baş parmağını dudaklarıma yaslamıştı tahammül edemiyormuş gibi.

"Lina," dedi nefesini yüzüme verirken. "Ah sen. Ah sen. İçimi bir görsen," diye fısıldadı yüzüme. Titriyordum hâlâ. "Seni değil Ekin için, dünya için bile feda etmezdim cennet çiçeği."

Kalbim titredi. Öyle derse çok üzülürdüm. Dudaklarımda baş parmağı yanağımdan akan yaşı sildi.

"Söyleyemeyeceğim şeyler var ama kollarımın arasında titremene dayanamıyorum." Yüzünü yüzüme eğdi içi gidiyormuş gibi. Beni sarıp

sarmalasın istiyordum. Beni sakinleştirsin istiyordum. Ona olan güvenim tazelensin, o sussa bile ona güveneyim istiyordum. İkna olmak istiyordum. Onun güvenine bağlanmak istiyordum. Bana elle tutulur bir şey versin istiyordum.

"Sen gideceğim diyorsun ve benim aklım çıkıyor Lina." Burnunu yanağıma yaslanırken burnumu çektim. Çok yakındı ve içim titriyordu. Geri çekilmem lazımdı ama çekilemiyordum.

"Yeşil bir kuşun vardı, ismi Bay Cesur'du," dediğinde kalbim göğüs kafesime çarptı deli gibi.

Bu bilgiyi ona hiç söylememiştim. Bu bilgiyi günlüklerimde bile bulamazdı. Bunu sadece annem ve babam biliyordu. Aral babamı tanıyordu, Aral kuşumun adını bilecek kadar tanıyordu. Babam bunu söylemiş olamazdı. Babam Aral'a güveniyordu. Aral konuşamıyordu ama ona güveneyim diye bunu söylüyordu.

"Kafesini sürekli açıyordun, bu yüzden ilk Cesur uçup gitmişti," diye fısıldadı yüzüme. "O kadar üzüldün ki hasta oldun. Baban ertesi gün bulduğunu söyleyerek sana başka bir Cesur getirdi ve bir daha kaçmasın senden diye kanat tüylerini fazladan kırptı. Kuşun o yüzden uçamıyordu Lina."

Kalbim şiddetle çarptı göğüs kafesime. Anlattığı hikâye gerçekti, kuşum kaçmış ertesi gün geri gelmişti. Ama uçmamasının sebebinin bu olduğunu bilmiyordum. Babamdan başkasından bu hikâyeyi dinlemiş olamazdı Aral ve babam ona bu anıyı anlattığına göre yakın olmalıydılar. Babam, Aral'a güveniyordu. Belki de birlikte çalışıyorlardı?

Kalbimdeki endişenin yerini rahatlamaya bıraktığını hissettim. Aral beni hep tanıyor anlamına mı geliyordu bu emin değildim ama sorsam da cevaplamayacaktı biliyordum. Bir sebepten susması gerekiyordu ve bu belki de babam MIT ajanı olduğu içindi. Fakat bu kadarı yeterliydi. Buna inanacaktım çünkü aksi taktirde endişeden ölebilirdim.

Burnunu yanağıma sürttüğünde içim titredi.

"Gitme," dedi nefesi yüzüme çarparken.

Karanfil kokusu ciğerlerime dolarken yüzüm ısındı. Kalbim sancıdı. Hissettiğim şeyler beni korkutuyordu.

Yutkundu ve ah çeker gibi nefesini verdi. "Yapmamalıyım," dedi dudaklarımın üzerine. "Ama aklımı kaybedeceğim."

Aklı çıkan bendim ama aklını kaybeden oydu. Onu itecek irademyoktu. Onu ne itmek ne de geri çekilmek geliyordu içimden. Aksine onuöpmek istiyordum. Beni öpsün istiyordum. Delilikti. Yanardık.

"Senin dönüp dolaşıp geldiğin yer bu dört duvar değil Lina," diyefısıldadı dudakları artık dudaklarıma çarparken. "Ben olmakistiyorum."

"Öyle olmuyor mu zaten?" diye fısıldadım. Teslim olmak böyle bir şey mi?

Gözlerimiz kesiştiğinde gözlerinde gördüklerim içimi titretti ve Aralaramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Beni dudaklarımdan öptüğünde göz kapaklarım iradesizce gözlerimin üzerine kapandı. Sol elini kafamınarkasına yaslayıp beni kendine çekerken sağ eli belime sardı. Kalbimdudaklarıma taşındı, bu delilikti ama umurumda değildi. Artık hiçbirşey umurumda değildi. Aklımı kaybetmiştim. İkimizde aklımızıkaybetmiştik. Bu akıl işi değildi.

Sağ elimi yanağına, sol avucumu ensesine yasladım ve çenemikaldırıp ben de onu öptüm. Dudaklarımız birbirine yapboz parçalarıgibi yerleşirken Aral beni acelesiz, nazikçe öpüyordu. Kalbim öyle hızlıatıyordu ki kulaklarımda duyuyordum nabzımı. Yanağından indirdimelimi ve göğsüne yasladım. Avucumun altında atan kalbinin ritmibenim kalbimin ritmine eşitti. Aral Çakırca sadece şansım olsunistemiştim. Şimdi fark ediyordum ki aslında çok daha fazlasıydı.

Nefesimi tuttuğum için dudaklarından ayrılan ben oldum amayüzlerimiz çok uzaklaşmadı birbirinden. Aral dudaklarını nemlikirpiklerime bastırdığında içim yabancı olduğum bir hisle sarmalandı.

Telefonunun sesi nefes alışverişlerimizin sesini böldüğünde kafasınıkaldırdı ve belini doğrulttu. Ellerimi kendime çektim ben de. Bendenuzaklaşması kafama daha çok oksijen gitmesine sebep olurken teniminutançtan kızardığını hayal edebiliyordum. Az önce öpüşmüş müydükgerçekten? Sağ elim dudaklarıma giderken gözlerimi etraf gezindirdimne yapacağımı bilemeyerek.

"Efendim," diye cevapladı Aral telefondaki kişiyi. "Durumu nasılpeki?"

Gözlerimi yüzüne çevirdim endişeyle. Annemle mi ilgiliydi? Kalbimtekrar endişeyle çarptı ama Aral kötü bir haber almış gibi durmuyordu hiç. "Geliyorum hemen. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim.Görüşmek üzere," diyerek kapattı telefonu.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Anneme bir şey mi olmuş?"

Kafasını salladı ama rahatlamış gibi omuzlarını düşürdü. "Annen uyanmış Lina."

Duyduğum cümle tüylerimi diken diken ederken yıllardır bana sırtını döndüğünü düşündüğüm kaderin yüzünü çevirmese bile en azından başını biraz olsun bana çevirdiğini düşündüm.

"Ne?" diye sordum inanamayarak.

Elini uzattı ve saçlarıma dokundu. "Annen uyandı Lina."

Aral Çakırca ne söylerse bir bir çıkıyordu. O ölüm meleğini anımsatıyordu ama içinde kocaman bir yaşam müjdesi saklıyordu sanki. Bana hiç böyle güzel gülen ölü gördün mü demişti. ***Aral... Sen hiç bu kadar yaşatan ölüm meleği gördün mü?***

- Devam Edecek -

ARKADAŞLAR NOLUYO ARKADAŞLAR. İMDAT ARKADAŞLAR. ÇOK GÜZELLER MAHVOLDUM ARKADAŞLAR.

Teorilerinizi buraya bırakabilirsiniz.

Lütfen oy ve yorum bırakmayı unutmayın.

- Sizi seven Filiz buradaydı <3

27.01.2022

Bölüm 14 | Sıraya Dizilen Acılar

İyi akşamlar <3

Size yine uzun bir bölüm getirdim. Alıştınız bence artık. Yüz sayfadan biraz fazla bu bölümümüz. Uzun uzun okur bol bol yorum yapar ve oy verirsiniz diye umuyorum ***-***

Desteğiniz ve sevginiz için teşekkürler.

Twitterda #BİBY veya #BazıİnsanlarBöyleYaşar taglerini kullanarak düşüncelerinizi benimle paylaşabilir hikayemize destek olabilirsiniz.

Bana ulaşabileceğiniz hesaplarım:

Twitter: filizpuluc

Instagram: filizpuluc

Spotify: filizpuluc

Instagram: baziinsanlarboyleyasar

Spotify'da SSRI isimli playlist Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'a ait.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🥀

BÖLÜM 14 | SIRAYA DİZİLEN ACILAR

♪ Gitme - Dolu Kadehi Ters Tut

♪ *Deli Divane - Sezen Aksu*

♪ *İyi Değilim Ben - Pinhani, Kalben*

♪ *Mutlu Olmak Zordur - Canozan*

♪ *When the End Comes - Andrew Belle*

♪ *Fool on the Hill - John Lennon*

Bazen ne yaparsan yap kaçtığın yere geri dönersin. Tıpkı küçük kızıl bir tilki gibi kaçar durursun ama kendini nihayetinde kürkçü dükkanında bulursun.

Bazen iki kere iki dört etmez. Toplasan bir araya gelmez ama çıkarmak istersen elinde kalan sana yetmez.

Bazı şeyler öyledir, öyle kabul etmek gerekir. Kabul etmezsen şayet, bilirsin başına geleceği. Ya canını yakar ya da aklını karıştırır canını sıkar.

Bazen korktuğundan soramadığın soruları boynuna asar korkunun tutsaklığında kendinden nefret duyarak yürürsün o darağacına. Belki de o ip gerçek bile değil ama sormadan bilemeyeceksin. Korktuğundan soramayacaksın ve o ip gerçek olmasa bile acısı canını yakacak. Korkusu hep içinde bir yerde kalacak.

Aral ile bir saat kadar önce endişe içinde titreyerek geldiğim yolu şimdi kafamda onlarca soruyla geri dönüyordum. *Annem uyanmış.* Aral, öyle söylemişti. Aral bana başka şeylerde söylemişti. Aral... Babamı tanıyormuş. Aral yalnızca babamı tanımıyor, onunla tanışıyormuş. Aral babamla tanışmakla kalmıyormuş onunla yakınmış. Benim bile bilmediğim anılarımı biliyormuş, yalnızca babamdan duymuş olabileceği anıları biliyormuş. Bay Cesur gerçekten gitmiş mesela. İkinci bir Bay Cesur varmış ve beni gerçekten terk edemiyormuş.

Aral'ın söyledikleri de sustukları da kafamın içinde dönüp duruyordu ama bir türlü bir sonuca bağlanmıyordu. Varsayımların ardı arkası kesilmiyordu. Pars, Aral uzman olur olmaz ilk iş babanın mezarını açtırdı demişti. Belki de sebebi babamı tanımasıydı. Belki de bir plan vardı ortada bana anlatmadığı. Hayır, anlatamadığı. Aral bana anlatamıyordu. Susmak zorundayım demişti. Ve ben onu bunun için suçlamak istesem de yapamıyordum. MIT ajanı demişti Pars, babam için. Babam geçmişte vazifelerim var demişti. Ortada düşündüğüm çok daha büyük bir şey vardı. İstihbarat diyorlardı ve emir demiri keserdi. Biliyordum. Aral'a sus denilmişse, Aral susmak zorunda kalırdı. Biliyordum. Biliyordum ama biliyor olmak kafamın içinde binlerce sorunun belirmesine engel değildi. Benim kafamın içini susturmaya hiçbir şey bir sebep değildi. Nasıl susacaktım? Herkes bana susarken ben nasıl sormayacaktım? Kimse anlatmıyordu ki sebeplerini ben de kabul edeyim.

Ben hep makul biriydim, öyle olduğumu düşünüyordum en azından. Mantıklı bir açıklama yapılsa bana, yeterince ikna olursam, anlayabilirsem sebepleri kabul etmeye çok meyilliyim. Ben inandırılırsam başka bir çıkış yolu olmadığına kalırım. Ben kalmak için inandırılmak isterim. Korkarım çünkü yalnız kalmaktan.

Bilmiyorlar mı? Yoksa görmüyorlar mı? Çok iyi bir oyuncu muyum? Yoksa oyuncak mıyım?

Aral... Sen de mi görmezden geldin beni? Tanıyormuşsun babamı. Niye hiç teselli etmedin beni? Onu da mı yapamazdın?

Tırnaklarımdaki ojelerimi sökerken arabanın içinde yalnızca nefes alışverişlerimizin sesi işitiliyordu. Derin bir nefes aldım boğulur gibi hissettiğimden. Şimdi bunları düşünecek zaman değildi. Düşünecek öyle çok şey vardı ki sıraya koymak gerekiyordu kafamın içinde. Hatta kategorilere ayırmak gerekiyordu çünkü her şey karışmıştı birbirine. Düğümleri çözmek isterken kocaman bir yumak haline gelmişti her şey. Saçlarımı tepemde toplayıp zihnimin içine girişmek her şeyi toparlamak duvarlarını yıkayarak kandan irinden arındırmak istiyordum.

Fakat. Şu an tek önemli olan annemdi. Durumu nasıldı? İyi olacak mıydı? Tedavisi iyi gidiyor demekti uyanmış olması, iyileşir miydi sahiden? İyileşsin. O da sussun bana, göz yumsun tüm yıpranmışlığıma, eriyip kaybolmuşluğuma göz yumsun ama iyileşsin, ne olur. Yeter ki annem yaşasın, Alin kimsesiz kalmasın, ben kalkardım her şeyin altından. Babam da yaşıyordu, terk etmiş olamazdı bizi. Sebebi olmalıydı değil mi? Annemin de sebepleri olmalıydı. Annem uyanmıştı ve artık bazı sorumlarıma cevap verebilirdi.

Tek başıma çözemeyeceğimi bildiğim düğümleri çözmeye çalışmak tırnaklarımı kırıp kanatmaktan başka bir işe yaramazdı. En azından şimdilik yapmayacaktım bunu. Annem iyi olursa, Alin ve ben de iyi olurdum. Biz iyi olursak kafam daha sakin olurdu. Sakin olursam her şeyi daha iyi düşünebilirdim. Adım adım gidecektim. Çözecektik her şeyi. Aral söz vermişti. En azından çözene kadar kalacaktı. Sorun değildi gözden çıkarılmış olmak. Sürekli susulan olmak, yok sayılmak, hiçe sayılmak sorun değildi. Herkesi iyi olacaksa, sorun değildi. Sorun olmamalıydı. Aileler bunun için var değil mi? Bazen fedakâr olmak gerekir. Feda edilmiş olmak, sorun değil. Değil mi Aral?

Tırnaklarıma işkence eden ellerimin arasına sıcak, büyük, kararsız bir el girdi ve ellerimin kavgasına bir son verdi. Zihnimin içinde onunla konuştuğum sırada elimi tutması içimi ezdi. Ona kızgındım ama bunu ifade etmek için bile yorgundum. Bir yanım onu uzaklaştırmak istiyor bir yanım ona sarılarak saatlerce kollarında teselli edilmek istiyordu. Ondan hem kurtulmak istiyordum hem de çok daha öncesinden

tanışmış olmak istiyordum. Onu şimdimde istemiyor geçmişimde tesellisine sahip olmuş olmayı diliyordum. ***Madem tanıyormuş babamı neden bir kere bile teselli etmemiş beni? O da mı çevirmiş gözlerini yoksa beni hiç görmemiş bile mi?***

"İyi misin?"

Değilim. Ben uzun süredir iyi değilim Aral. Biliyorsun sen de ama soruyorsun. Neden soruyorsun? Alınan cevap bildiğini değiştir mi insanın?

Gözlerimi dizlerim üzerindeki elimizden uzaklaştırıp ona çevirdim. "İyiyim," diye mırıldandım durgun bir sesle.

Yüzüne baktığımda aklıma ilk gelen şuydu; Aral Çakırca beni öpmüştü ve beni öpmesine izin vermiştim. İzin vermekle kalmamıştım, ben de onu öpmüştüm. Yüzüne baktığımda kafamın ortasına neon ışıklarla asılan düşünce tam olarak buydu. İlk bakışta göze hoş geliyordu ama uzun süre bakınca göz alıyor, sinir bozuyordu. Etrafına bir sürü soru işareti ekleniyordu, kocaman bir şeye dönüşüyor, parlıyor, baş ağrısı yapıyordu.

Neden beni öpmüştü? Niye öyle şeyler söylemişti bana? Neden beni öpsün istemiştim? Bir sürü sebep sayabilir, bahane uydurabilirdim tüm bu sorularım için. Tanıyordum kendimi. Anlık bir acizlik, sevgiye, ilgiye muhtaçlık, atmosfere kapılma veya hata olarak düşünebilir, konuyu kendi içimde kapatabilirdim. Kapatırdım da ve gerçeklerle yüzleşesim hiç yoktu şu an. Bunu düşünmenin, arkasında bir anlam aramanın, karışık kafamı daha çok karıştırmanın ve endişeyle eğilen omurgamın üzerine yük bindirmenin hiç sırası değildi.

Aral gözlerini yoldan çekti ve bana baktı. Dingin denizi andıran gözlerine ne zaman baksam sakinlik benim gözlerimin kıyısına vururdu. Bu kez de öyle olsun istiyordum. Aral'a ağlayarak söylediklerimde kendimden nefret etmeme sebep olacak kadar ciddiydim. Eğer ona da güvenemezsem ne yaparım bilmiyordum hiç ve bu acizliğimi hiç unutmayacaktım.

Konu para ya da geçimsizlik olmuş olsaydı kimseye uzatmazdım elimi. Giderdim canla başla çalışır kazanırdım kendi paramı. Kazanmıştım da. Kendi işimi kendim halleder, ailemi tek başıma geçindirirdim. Ama bu konu çok başkaydı. Bu içinde olduğum durum, insanlar, bu bilmece çok başkaydı. Ben bu insanlarla baş edemezdim. En başında bu yüzden kaçmak istemiştim ama Aral haklı çıkmıştı,

çoktan bulunmuştum, saklanamazdım. Ben tek başıma ailemi koruyamazdım. Ben aileme bakardım, onları geçindirirdim ama onları bu insanlardan koruyamazdım. Ve ben, bu acizliğimi hiç unutmayacaktım. Bana bu acizliği yaşatanları hiç affetmeyecektim.

"Değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Bir sürü şey geçiyor aklından, biliyorum." Gözlerimin içine bakıyordu. "Ama şimdilik yalnızca anneni düşün. Söz veriyorum," dedi inanmamı ister gibi üstüne basarak. "Söz veriyorum, bana güvendiğin için asla pişman etmeyeceğim seni. Asla Lina. *Asla*, keşken olmayacağım."

Gözlerimi ellerime çevirdim durgun bir ifadeyle. Yine o hissizleştiğim zamanlardaki gibi hissediyordum. Ruhum o mezarın önüne bağlı değildi artık ama artık mezarı terk etmeyi bile denemiyordu. Ruhum o mezarın başından ayrılmıyordu. Bazen bir adım atacak oluyordu kaçırıyorlardı onu. Mezardan uzaklaşmak değil, içine giresi geliyordu.

"Başka şansım yok ki," diye mırıldandım kırgın bir ifadeyle. "Sana güvenmekten başka şansım yok benim Aral."

"Mecburiyetten değil," dedi bu söylediğime gücenmiş ve biraz da kızmış gibi. "Yapabildiğin için güven."

Yapabildiğin için... Güç, yapmak değildir derdi babam. Yapabilme hakkını elinde tutup buna karar verebilmektir. O halde mecbur kaldığın için güvenmek acizlik belki ama yapabildiğin için güvenmenin güçsüzlükle bir ilgisi yok. Birine güvenmek güçsüzlük değil, güçtür belki de.

"Ben güçlü müyüm sence?" diye sordum gözlerimi tekrar yüzüne çevirip.

Hafifçe gülümsetti bu söylediğim onu. Yüzüne karşı yönden gelen bir arabanın ışığı düşerken gözlerimin içine baktı. "Öylesin."

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle. Dalga mı geçiyordu benimle?

İç çekti, gözlerini önüne çevirdi usulca. "Yarım saat kadar önce tek bir kelimenle elimi ayağımı boşalttın. Şimdi de ben güçlü müyüm diye soruyorsun, ondan."

Gideceğim diye korktuğu için mi eli ayağı boşalmıştı? Aral Çakırca'nın? İnandırıcı gelmiyordu hiç. O an bana gitme derken çok içtendi inkâr edemezdim ve zaman zaman bana kıyamıyor gibi bir hali

de vardı ama o Aral Çakırca'ydı sonuçta. Soğukkanlılığını, sakinliğini çok nadir yititiyordu.

"İnandırıcı gelmedi," diye mırıldandım.

"Senin inanmadığın daha neler var," dedi o da.

"O ne demek?"

"Çok farklı bakıyoruz olaya demek." Gözlerini yine bana çevirdi. "Çok başka bakıyoruz olaya demek."

"Aynı pencereden bak benimle o zaman," dedim gözlerine bakarak.

"Hangi pencereden bakarsam bakayım Lina." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Sen Lina'sın."

***Sen Lina'sın.* Ben annemin göz yumduğu kızı, babamın gözden çıkardığı kızı, Alin'in tek dayanağı olan ablası, tanımadığım adamlar için Kara'nın kızı ya da kızıl küçük tilki olabilirdim ama Aral için hep Lina'ydım. Bir tek o beni ben olduğum için kabul ediyor, benim de bir kalbim olduğunu, benim yaşadığımı, bir insan olduğumu fark ediyordu sanki. Ve bana her ismimle hitap ettiğinde bunu hissediyor olmak ona olan güvencim sarsılacak olursa kendime de sırtımı döneceğimi biliyor olmaktı. Ona olan güvenimi de kaybedersem geri dönülemez bir şekilde hissizleşecek, istedikleri gibi içi boş bir kukladan ibaret olacaktım. Öyle hissediyordum.**

"Sen çok güçlüsün. Ama aksi bile olsaydı sen yine Lina olurdun. Kimse güçlü olmak, her zorluk karşısında dimdik durmak zorunda değil. Her şey insan için. Yıkılacaksın, pes edeceksin, ağlayacaksın ve kendi savaşını vereceksin. Birine veya bir şeye yaslanmakta sorun yok Lina, dik başlı bir ölüm diye bir şey yok."

Her kelimesi, kurduğu her cümle nasıl içime işleyebilirdi bu kadar? Beni nasıl bu kadar güçlü hissettirirken bacaklarımı titretebilirdi?

"Ya yaslandığımda düşersem?"

Baş parmağı sol elimin üzerini okşadı nazikçe. "İzin vermem."

"Ya seni de yıkarsam?"

Gülümsedi ve yüzünü bana çevirdi usulca, gözlerimin içine baktı. "Canın sağ olsun."

İçim sıcacık oldu yine ve bunu hiç sevmedim. Hayır, sevdim. Ama bunu sevmiş olmayı sevmedim.

"Deme öyle şeyler," dedim hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Nasıl şeyler?" diye sordu ifademe gülümseyerek.

"Öyle şeyler," diye geveledim. "Kızgınım sana hâlâ. Sadece sırası değil diye susuyorum."

"Biliyorum," dedi kafasını yavaşça sallayıp. "Kapanmadı henüz. Senin bana soracak hesabın benim de sorularım var. Biliyorum, tartışmamızı erteledik sadece."

Gözlerinde öfke vardı ama bana değildi. Pars'aydı. Pars'ın bana neler söylediğini merak ediyordu. Cümlelerimi anlamamış olsa bile isimleri anlamıştı. Konuşmamızda kendi ismi ve Ekin'in ismi geçmişti ara ara. Elbette soracak soruları vardı. Pars her şeyi o kadar kendinden emin söylemişti ki sanki söylediği kelime doğruymuş gibi tereddüt dahi etmemişti hiç. Durup düşünmemişti bile. Ya profesyonel bir yalancıydı ya da gerçek sandığım bir yalandı. Mehmet Ali, gerçeklerle yalanları harman edeceğini ve ona inanacağımı söylemişti. Ona tam olarak inandığımı söyleyemezdim ama o evlerin Aral'ın olduğu doğruydu neticede, kızmakta haklıydım. Artı olarak Pars kimdi bilmiyordum bile.

Hastanenin otoparkına girdik. Usulca indim arabadan. Aral'ı beklemeden girişe adımladım. Hava çok soğuktu, üzerimde kaban vardı ama içimdeki incecik saten elbise pek sıcak tutmuyordu beni. Ayaklarımda hâlâ açık bir topuklu ayakkabılar vardı, değiştirmek aklıma gelmemişti. Buz gibi hava tenimi kesiyordu ama umurumda değildi. Otomatik kapıdan geçip topuklu sesim gecenin bir vakti sessizleşen hastane koridorlarında yankı etti.

Attığım her adımda, zihnime balyoz gibi inen topuklu sesleriyle daha da gerildim. Tedirgindim. Annem uyanmıştı ama haftalardır uyuyordu. O uyurken kıyametler kopuyordu. Ona tüm bunları nasıl anlatacaktım? Nasıl sen haklı çıktın babam yaşıyormuş diyecektim? Nasıl başımızda bir sürü bela var diyecektim? Nasıl soracaktım ona niye sustun bana diye? Niye bana anlatmadın, niye benim Asaf'a gitmeme izin verdin diye nasıl soracaktım? Soramazdım. Şimdi olmazdı. Ne zaman olurdu bilmiyordum ama şimdi soramayacaktım.

Asansörün yukarıyı işaret eden tuşuna bastım birkaç kez daha. Aral tam arkamda dikiliyordu. Varlığı oradaydı, nefesi oradaydı. Bir ay önce ölümün nefesiydi hissettiğim. Şimdiyse ölüm meleğine aitti. Ölüm meleklerinin ölümle işi yok aslında, onun tek yaptığı yaşam toplamak. Ölümle değil yaşamla onun işi. Yoksa nasıl yaşatmak ister bir insan birilerini?

Tekrar tuşa basacaktım ki elimi yakaladı.

"Sakin ol," dedi arkamdan. Nefesi saçlarıma değdi. "Durumu iyi."

Elimi tutana kadar titrediğimi de buz kestiğimi de fark etmemiştim. Asansörün kapıları açıldı, benden önce hareket etti ve beni de içeri çekti. İçeri girdim, kapılar arkamdan kapandı. Asansörün aynısında kendi görüntümü gördüğümde akan makyajım ve elimi tutan Aral'ın yansıması beni öfkelendirdi. Elini bırakıp aynaya sırtımı döndüm. Tutmasındı elimi, istemiyordum.

Gerginlikle iki elimi dirseklerinden kırarak karın hizamda birleştirip parmaklarımı sıktım. Aral'a bakmadım hiç. Doğrudan kapıya baktım.

Doktor onu uyandırmayı denediğine göre değerleri iyi olmalıydı. Zira uyanmıştı annem. İyi olurdu değil mi?

"İyi olacak değil mi?" diye sorarken buldum kendimi.

Aral doktordu. O benden daha iyi bilirdi. Aral ne derse çıkmıştı. O söylerse inanırdım.

"Olacak," diye onayladı beni. "Her şey yavaş yavaş yoluna girecek."

Onun tesellilerine alışmak bile isteye zehir içmekti ve ben susuz kalmış hissediyordum kendimi. Umutlara tutunmak daha çok acıtmaz mı insanın canını? Bile isteye bir intihar bu.

Asansörün kapıları açıldığında kendimi dışarı attım aceleyle. Birkaç polis memuruyla göz göze geldim. Bu beni rahatlatmadı, aksine gerdi. Çünkü kim olduğumu biliyordum artık. Bana ne gözle baktıklarını biliyordum. Belki de bizi hor görüyorlardı. Belki de korumak için değil babamı yakalamak için bekliyorlardı burada. Bilmiyordum. Şu an umurumda da değildi bunlar.

Hızlı adımlarla annemin odasına ilerledim, Aral normal odaya alındığı için arkamdan yönlendirdi beni. Kapının tam önünde durdum ama açamadım. Aklıma on bir ay önceki o anım gelmişti aniden. Yumruklarımı sıktım. Gözlerimi kapının üzerinde gezdirdim.

Yeni dikişleri alınan avuçlarıma batan tırnaklarım canımı acıttı, avuçlarım sızladı.

"Lina."

***Lina*. Cennette açan hurma ağacı demek. Cennet açan bir çiçek demek. Benim bu cehennemde ne işim var Aral?**

Hastane odalarının kapılarını açmak istemiyordum. Yatakların demirlerini tutmak istemiyordum. Ben sevdiğim insanları buralarda

görmek istemiyordum. Elim kapı koluna uzandı ama tereddüt etti elim.

"Açmamı ister misin?" diye sordu yumuşak sesle sesi saçlarıma dağılırken.

İsterdim ama sen hep olmayacaksın ki Aral.

Dişlerimi sıkıp kapının kolunu tuttum, açtım. İçeri girdim. Kısacık koridoru üç adımda aştım ve merakla kapıya çevrilen bir çift mavi gözle göze geldim. Görüşüm bulanıklaştı önce, ardından netleşti. Yüzümün ıslandığını hissettim.

"Lina," dedi annem hüzünlü ve yorgun bir sesle.

"Anne," dedim titrek bir sesle.

Ama yanına gidemiyordum. Kala kalmıştım öylece. O gerçekten uyanmıştı. Yaşıyordu. Uyanmaz sanıyordum ama uyanmıştı. Gerçekti.

Elini bana kaldırdığında ne oldu bilmiyorum. Bir anda eline uzandım, adımlarım ileri atıldılar. Kendimi dizlerimin üzerine çökmüşmüş bir halde, bir elim elini sıkıca tutuyorken bir elim de yatak demirini tutuyorken buldum bir anda kendimi. Yüzümü yatağa yaslayıp ağlamaya başlamıştım.

Ona nasıl olduğunu sormalı, her şeyin iyi olacağına dair onu teselli etmeliydim ama yaşadığını görmek, gerçekten uyandığını görmek içten içe kendimi alıştırdığım 'annemi de kaybedeceğim' düşüncesini içimden söküp atma isteği doğurmuştu.

Ben yine bir hastane odasında yere yığılmıştım ama bu kez hayata karşı kazandığımız içindi. Bu sefer alamamıştı benden kimseyi. Yatağa yüzümü yaslayarak sessiziz ne kadar ağladım bilmiyorum. Annemin saçlarımı okşadığını hissettim. Bir sürü pişmanlık hissettim, bir sürü kırgınlık hissettim bir sürü keşke hissettim ama her şeyi düzeltmek için ilk kez bir şans verilmiş gibi de hissetim.

Kendimi de kafamın içini de susturmaya çalıştım. Ne kadar ağladım bilmiyorum ama zorla susturdum kendimi. Susmalıydım. Ağlamamalıydım. Ben Lina Kara'ydım. Ayakta durmalıydım. *Henüz benimle işi bitmedi hayatın. Çok başka planları var benim için. Şimdi yıkılamam. Onun bile bir sırası var.*

"Lina'm," dedi özlediğim yumuşacık kadife ses. "İyi misin annecim?"

Değilim anne.

Alnımı yataktan kaldırmadan ona çevirdim yüzümü. "Özür dilerim," dedim ağladığım için. Burnumu çektim. "İyisin değil mi? İlk

bunu sormalıydım Özür dilerim."

Gülümsemeye çalışarak kafasını salladı. Her zaman metanetli, sabırlı bir kadındı. Belki de beni de öyle sandığındandı susmaları.

"İyiyim," dedi beni ikna etmek ister gibi. Yanağımdan akan yaşı elinin tersiyle silerken onun da gözünden bir damla yaş düştü. "Ağlama güzel bebeğim ne olur."

"Sen de ağlama," dedim üzüldüğü için ona bir şey olmasından endişe ederek. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Saçlarımı sevdi. Annemin beni sevdiğini biliyordum. Hem hasta olmak hem de eşini kaybetmiş olmak, üstüne kızının ağır bir depresyona girmesi kolay şeyler değildi. Benim de elimde değildi ama ona daha iyi bakamadığım, onu teselli edemediğim için çok pişmandım. Belki de bu kadar içime kapanık olmasam anlatırdı bana. Tehdit edildiğini bile söylememişti bana. Belki de hep bizi korumak istemişti bir şeylerden. Öyle olmalıydı. Yoksa neden sussun öz annem bana.

"Aptal gibi," dedi yorgun bir ifadeyle. "Kafam uyuşuk biraz. Doktor normal olduğunu söyledi. İlaçlar kanımdan arındıkça daha iyi hissedermişim."

Kafamı salladım. "Daha iyi olacaksın," elini öptüm. "Her şey iyi olacak. Bunu da atlatacağız. Sen neler atlattın."

Gülümsedi bana, yanağımı okşamaya devam ederken. "Elbette hallederiz bir tanem. Sen üzme güzel canını."

Kafamı salladım hafifçe. "Asıl sen üzme canını hiçbir şeye. Ben her şeyi halledeceğim anne. Sen sadece iyi ol tamam mı?"

"İyi olacağız." Tuttuğum elimi sıktı hafifçe bana güç vermek ister gibi. Keşke ben ona güç verebilseydim. "Alin nasıl? Çok ağlayıp üzmedi değil mi seni?"

Göz yaşları aktı tekrar. Kafamı iki yana salladım elini hafifçe sıkarak. "O iyi merak etme." Gülümsemeye çalıştım. "Daha çok sincaba benziyor artık. Yanakları daha tombul ve çok daha sevimli. Artık onu atkıların altında saklayamazsın." Göz yaşlarım düştü gözlerimden. "Onsuz geldiğimi öğrendiğinde kızacak bana. Dilinden kurtulamam kesin."

Annem ağlarken gülümsedi bu söylediğime. "Yanında değil mi? Kime bıraktın bir tanem?"

Burnumu çektim. Annem hiçbir şeyi bilmiyordu. Nasıl anlatacaktım ona bunca şeyi hiç bilmiyordum.

"Aral'ı tanıyor musun?" diye sordum merakla. Belki babamdan ya da otopsisini yaptığından ötürü tanıyor olabilirdi.

"Adli tıp uzmanı mı?" diye sordu kırık bir sesle.

Kafamı salladım. "Bir ablası var, Güneş abla. Alin çok seviyor onu, ona bıraktım."

Anladım der gibi kafasını salladı çok hafifçe. Burnunu çekti. Aklına uyumadan önce yaşananlar geliyormuş gibi derin bir nefes çekti içine. Gözlerinde kederle gözlerimi izledi.

"Nelerle uğraşmak zorunda kaldın kim bilir," dedi mazi gözleri kızarırken. "Özür dilerim Lina. Her şeyle tek başına savaşmak zorunda kaldığın için özür dilerim bir tanem." Sağ eli yüzüne gitti ve göz yaşlarını sildi yorgunca. "Bunları yaşamak zorunda kaldığınız için özür dilerim."

İçim eziliyor, nefes alamıyor gibi hissediyordum kendimi. Çaresiz hissediyordum. Ne hastalığını iyi edebiliyordum ne de bu acımasız hayattan kurtarabiliyordum onları. Yalnızca izliyor, düğümleri çözmek isterken daha çok dolanıyor ve suyu bulandırıyordum. Faydasız hissediyordum ve bu beni mahvediyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Sorun değil." Elinin üzerin okşadım. "Sorun değil. Hep birlikte atlatacağız. Sen iyi olmaya odaklan yalnızca. Halledeceğiz her şeyi."

Yanağımı sevdi, göz yaşları akarken. "Canım benim," dedi gözlerime bakarak. "Üzgünüm her şey için."

Bu söylemedikleri için miydi emin değildim ama kalbimi kırıyordu. Sustuğu, anlatmadı kim bilir neler vardı ve ben yine de sustuğu için kırılıyordum. Çünkü beni hayata getiren onlardı, ben istememiştim ki yaşamayı. Ve buna rağmen bir açıklama yapmış olsalardı öyle olması gerekmişlerle teselli edebilirdim kendimi.

"Yeni uyandın. Dinlenmen gerek. Üzme kendini, düşünme hiçbir şey. Her şey yoluna girecek. Eskisi gibi olacağız."

"Evet," diye onayladı beni.

Sessizleştik ikimiz de. Annemin yorgun bedeni çok sürmeden bu kez normal bir uykuya düştü. Kapı açılana kadar yere çökmüş bir halde makinedeki ritmini izledim. İçeri atılan adımların sahibini ritminden tanıdım. Bir insan bir insanı adımlarından tanır mıydı? Ben insanları adımlarından tanıyordum. Benden çok giden olmuş ama Aral'ın

adımlarının sevdiğim bir yanı ve diğerlerinden bir farkı var. Genelde bana yaklaşıyorlar uzaklaşmaktan çok.

"Doktoruyla konuştum," dedi kısık bir sesle onu uyandırmak istemeyerek. "Seninle de konuşması için beklemesini rica ettim."

"Teşekkürler," diye fısıldadım annemin uyuyan yüzünü izlerken.

Yatak demirine kenetlenen sol elim üzerinde sıcak elini hissettiğimde irkildim. Eli parmaklarım üzerine kapandı ve yavaşça çözdü elimi. Bu sefer huysuzluk etmedim. Elimi tutmasına izin verdim. Elimi tuttu, ardından güçlü kolu karnıma sarıldı ve beni ayağa kaldırdı kolayca.

O kadar bitkin hissediyordum ki ayakta duramayacakmışım gibi geliyordu. Sırtımı göğsüne yaslandım. Burnumu çekerek baktım ona.

"Aral," diye fısıldadım.

"Efendim."

Sesi tam kulağımın üzerinden geliyordu, sessiz ama netti. Ses tonunu seviyordum.

"Ben bu olanları nasıl anlatacağım?" Gözlerim doldu yine. Ağlamaktan nefret ediyordum. "Ben de ne olduğunu bilmiyorum ki."

"Shhh," diye fısıldadı. Dudaklarını saçlarımda hissettim, öpmedi ama dudaklarını saçlarıma yaslamıştı. "Ben varım."

Bu cümlenin bendeki ağırlığını bilse Aral Çakırca'nın o çok sevdiği aklı şaşardı.

"Birlikte halledeceğiz. Yalnız yapmak zorunda değilsin hiçbir şeyi."

İnanmak istiyordum. En azından bu iş çözülene kadar beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Çünkü birbirimize ihtiyacımız vardı ve bu bile yeterliydi. Gerisini ben kendim yine bir şekilde hallederdim. Daha önce de halletmiştim. Sorun değildi.

Kafamı salladım hafifçe, teklifini kabul ederek.

"Hava alalım mı biraz?"

Kafamı salladım yine. Beni odadan çıkardı sessizce. Odadan çıktığımızda hemşirelerle konuşan doktoru gördüm. Aral ile yanına adımladık.

"Durumu iyi mi gerçekten?" diye sordum yanına varır varmaz doktorun.

Doktor gözlerini yüzümde gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Açıkçası beklediğimden iyi," dedi gözlerime bakarak. "Sen de tıp okuyorsun, seni kandıracak ya da boşa umut verecek değilim. Annen zaten

kanserle savaşmış, vücudu bitkin bir halde ama yine de tüm bunlara rağmen dirençli bir yapısı var. Savaşçı bir kadın."

Öyleydi. Biliyordum. En iyi ben biliyordum.

"Yeni tedavi yöntemleri deniyoruz ve tedaviye karşılık veriyor. Merak ediyorsan uyguladığımız tedavinin makalelerini gönderirim okursun sen de. Amerika'da birkaç vaka var eski hayatına geri dönebilen. Böyle devam edersek annenin bu hastalığı da yeneceğini düşünüyorum. Umutluyum açıkçası."

Yenerdi. Annem güçlüydü. Pes etmez, umudunu yitirmezdi hiç. Hem Aral da demişti iyi olacak diye. Ben de ne gerekiyorsa yapardım. Tedavisi için ne gerekiyorsa yapardım yeter ki yaşasındı. Beş değil on işte çalışırdım, yeter ki iyi olsundu.

Derin bir nefes çektim içime biraz olsun rahatlamış hissederek. Şu sıralar o kadar kötü haber alıyordum ki doktorun dedikleri uzun zaman sonra bir umut yeşertmişti içimde. Güldüğüm günün akşamı hep ağlayarak bitiyordu ama bu gece biraz olsun umutla dolmuştum.

"Bağışıklık sistemini etkileyebilecek, onu düşürebilecek stresli, üzücü olaylardan uzak tutmaya, düzenli tedaviye, dinlenmeye, uyumaya ve beslenmeye dikkat edeceğiz bu süreçte."

Böyle bir hayatta stresten ve üzüntünden uzak durmak nasıl mümkün olacaktı emin değildim ama gerekirse hiçbir şeyi söylemezdim anneme. O da benim suskunluğumu öyle olması gerekmiş diyerek affedecekti.

"Bir iki gün daha müşahede altında tutup gözlemleyeceğiz durumu. Daha sonra uygun görürsem eğer evde tedaviye izin verebilirim. Duruma göre bakacağız ama yolumuz aydınlık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım minnettar hissederek.

"Geçmiş olsun," dedi gülümseyerek.

Aral ile tokalaştılar. Doktorun gidişini izledim bir süre. Ardından gözlerimi beni izleyen Aral'a çevirdim yavaşça. Beni izliyordu dikkatle.

"Her şey yoluna girecek değil mi?" diye sordum ona nemli gözlerimle bakarken.

Bu cümleyi bir kez daha duymak istiyordum. O söylerse olurmuş gibi geliyordu. Çünkü o ne söylese sanki bir bir çıkıyordu.

Kafasını salladı usulca ve gözlerimin içine baktı. "Her şey yoluna girecek."

Burnumu çektim üzgün bir ifadeyle.

İç çekti Aral çok yorulmuş gibi. Onun için de yorucu bir gün oluyordu. Tahmin edebiliyordum.

"Hava alalım biraz hadi."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Birkaç hafta önce kanlı bıçaklı olduğumuz çatıya çıktık birlikte. Zaman hızlı geçiyordu.

Çatıda yine kar vardı, açık ayakkabılarımı umursamadan duvar kenarına ilerledim. Soğuk hava iyi gelmişti, içimi açtı. Aral da bir sigara yaktı.

Kollarımı göğsüme kadar gelen dış duvar üzerinde bağlayıp, çenemi de yorunca kollarım üzerine yasladım. Burnumu çekerek bir süre manzarayı izledim. Hem kırgın hem de umutluydum. Kırılan yerlerinde çiçek yetiştirmek gibi bir şey bu. Eskisi gibi olmayacak hiçbir zaman ama o umut içinden söküp alınana dek bir arada tutacak seni.

Kafamın içinde bir sürü şey dönüyordu. Sormak istediğim bir sürü şey vardı. Konuşmak istiyordum ama anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Bana anlatılmasını istediğim şeyse onlarcaydı. En yakın olanla başladım.

"Annemi eve götüremem," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. Gözlerimi trafik akışında parlayan araba ışıklarında gezdirdim. "Ama size de götürmek istemiyorum."

Aral yanıma yaklaştı, benim gibi dirseklerini betona yasladı. Boyu uzun olduğu için balkondan bakar gibi öne eğildi, sigarası sol elindeydi. Derin bir nefes çekti içine sıkıntıyla, dumanını yuttu. Âdem elması aşağı yukarı hareket etti, dudaklarını açarak nefes verdi. Ben ona baktım ama o bana bakmadı.

"O kadar kötü bir şey mi benim yanımda yaşamak?"

Kaşlarım çatıldı. "Saptırma," dedim kızgın ama yorgun bir sesle. "Biliyorsun konunun o olmadığını."

Onunla yaşamak kötü değildi. Yalnızca Aral Çakırca ile değil, diğer altı Çakırca ile yaşamak da kötü değildi. Aksine daha bu sabah uzun zaman sonra mutlu hissetmiştim kendimi ama günüm yine başladığı gibi bitmemişti işte.

"Bilmiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle. Gözlerini bana çevirdi o da. "Seni bu kadar rahatsız eden konu ne Lina? Evin benim olması mı yoksa bunu sana söylememiş olmam mı?"

"İkisi de." Gözlerimi kaçırdım. Gözlerine bakarak yumuşamak istemiyordum. Taşlaşmak istiyordum aksine. Artık kimse beni kıramasın istiyordum. "Ben oraya vergisini ödeyen bir vatandaş olarak devletin korumasını aldığımı düşündüğümden geldim," dedim üstüne basa basa. "Bir adamın korumasını alacağımı düşünerek değil. Devlet tarafından bakılmak ayrı, bir adam tarafından bakılmak ayrı. Bir adam tarafından sahip çıkılmak ayrı, devlet tarafından sahip çıkılmak ayrı." Her kelimemi üzerine basa basa söylemiştim.

"Gurur mu yani bizi ayrı taraflara düşüren?" Sorusu yargılayıcı değil daha çok merakını gidermeye yönelikti.

Kollarımı yasladığım yerden kaldırıp ona doğru döndüm kızgın bir ifadeyle. "Gururs a gurur." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Yaptığın yalnızca beni ve kız kardeşimi korumak değil. Bize sahip çıkmışsın Aral. Ben kendi ayaklarım üzerinde durabiliyor, paramı kazanabiliyordum. Sana değil, kimseye muhtaç değilim. Eğer bilseydim senin evin olduğunu tüm işlerimden çıkmazdım."

"Muhtaç olduğunu söylemedim," dedi düşünceme kızarak.

"Neden her şey senin cebinden çıkıyor o zaman?"

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi ve biraz daha bana doğru döndü. "Mutfak alışverişini sen yaparsın o zaman Lina."

Kaşlarımı çattım. "Bu mu yani açıklaman?"

Dirseklerini yasladığı yerden kaldırdı, duvara arkasını dönerek sırtını yasladı. Sağ elini göğsünde bağlar gibi sol koluna yaslayıp, sol elini dudaklarına götürdü. Derin bir nefes çekti içine sigarasından. O kadar derin bir nefesti ki sigarayı yarıya indirmişti nefesi.

"Sen söyle bana o zaman." Dumanı üfledikten hemen sonra gözlerimin içine bakarak söylemişti bunu. "Ne yapayım?" Ciddi bir ifade vardı yüzünde. Ne desem yapacaktı sanki. "Baban istihbarat tarafından aranırken gidip sana güvenlikli bir yer ayarlamalarını talep edelim de itin kurdun bulamayacağı bir yere hapis mi etsinler sizi?"

Kaşlarımı çattım bu söylediğiyle. "Hapsedecek olsalar şimdiye kadar etmezler miydi?"

"Yiğit olmasaydı istihbarat binasındaydın şimdi," dedi o da gözlerime bakarak. "Yiğit hiçbir şey bilmediğine ikna etti onları. Ama yok ben illa devlet koruması istiyorum dersen işleyiş o yönde olacak, çünkü siz sıradan vatandaşlar değilsiniz." Bunları tane tane söylüyordu. Ne zaman sinirlese bu tonda konuşuyordu.

Derin bir nefes çekip ofladım. Kocaman bir of çektim öfkeyle. Soğuk avuç içlerimi gözlerime bastırdım ve bir daha ofladım.

"Mantıksız bir şeyler var," dedim öfkelenerek. "Bu konuda da sustuğun bir şeyler var. Hoş her şey birbiriyle ilgili zaten."

Yiğit nasıl istihbaratı ikna ediyordu? Savcılar o kadar güçlü müydü ki? Hem neden istihbarat bizi sorguya çekmiyordu? Herkes babana bizi sen götüreceksin diyordu ama istihbarat bir türlü benimle konuşmuyordu. Belki de Pars doğru söylüyordu. Babam bana gelecekti. Böylece istihbaratın benimle konuşmasına gerek bile yoktu, izleseler yeterdi.

Aral bir şey söylemedi. Ellerimi yüzümden indirip kızgınlıkla tam karşısına geçtim. Siyah gözleri dikkatle beni izledi. Ben de gözlerimi siyah gözlerine diktim.

"Bana dün susmuyorum dedin."

Gözleri bir anlığına bile kaçırmadı benden. "Bu olayı çözebileceğini düşündüğüm hiçbir şeye susmuyorum dedim."

Alayla nefes verir gibi ufak bir gülüş sergiledim. Kafamı salladım ağır ağır. Dudaklarımı ısırdım.

"Güvenli ev için de hiçbir zaman devletten bahsetmemiştin. Yalan olmuyor öyle tabii ama sen benim nasıl düşündüğümü biliyordun. Düzeltmedin düşüncemi ve bu benim hatam. Senin yaptığın da dürüstlük. Öyle mi?"

"Değil," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ama sana hiç yalan söylemedim."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi net bir ifadeyle.

Doğruluğun oturmadığı koltuğu hep yalan dolduracak değildi. Hayatın kurduğu kumar masasına dürüstlük hep uğramıyordu belki ama yalanın oturtulmadığı masalar da oluyordu. Aral ile benim oturduğum o masada zaman zaman suskunluk el değiştirerek geziniyordu ama Aral o masaya yalanı hiç oturtmadığını söylüyordu. Bunlar ona güvenmeye yeter miydi? Aral bu riski almaya değer miydi? Değsin istiyordum.

Derin bir nefes aldım sakinleşmek isteyerek. Endişelendiğimde zihnim bulanıyordu, aptal gibi hissediyordum.

"Tamam şunu söyle öyleyse." Gözlerinin içine baktım tekrar. "Neden Yiğit hiçbir şey bilmediğime ikna etti onları? Herkes benim

bildiğimi savunduğu halde."

Gözlerimin içine baktı ve sustu. Gözlerimin içine baka baka sustu çünkü cevap veremiyordu. Çünkü doğru soruyu sormuştum. Kaşlarım çatıldı. Hatta tüyleri diken diken oldu.

"İstihbarata güvenmiyor musunuz?"

Alt dudağını ıslattı yalnızca ve öylece yüzüme baktı.

"Sustuklarını evet olarak kabul edeceğim bundan sonra," diye uyardım onu.

Uzandı, beni tuttu ve kendine çekerken "İstediğini kabul et ama bunu ulu ortada yapma," dedi ve gözleri bir anlığına arkamda kalan çatı kapısına değdi. *Bunu ulu orta yapma mı?*

Kalbimim ritmi değişti anlık olarak. Dinleniyor muyduk? Ya da izleniyor muyduk? Aral'ın babası bile fark ettirmeden izleyebiliyordu bizi, istihbarat yapamaz mıydı sanki? Belki de Yiğit ikna etmemişti kimseyi, zaten beni sorgulamak ya da hapsetmek planlarında yoktu. Pars babamın beni bulacağını söylemişti. İstihbaratta aynı fikirdeyse babamı bulmak için beni izlemeleri yeterdi. Ve belki de babam bu yüzden bizimle iletişime geçemiyordu. Babam neden kaçıyordu? Kötü biri miydi gerçekten?

Ayakkabılarımın ucu onun botlarına çarparken Aral'ın göğsü otuz santimetre kadar uzağımdaydı yalnızca. Boynunda zincire baktım uzun uzun.

"Pars kim Aral?"

"Ayakların donmuyor mu senin?" diye sordu o da bana.

Açık bir topuklu ayakkabı ve tül çorapla karın içinde duruyordum. Donuyordum elbette ama konuyu değiştirmesi kızdırdı beni.

"Aral!" dedim kısık sesli bir öfkeyle.

"Eve gidelim," diye fısıldadı saçlarımın üzerine. "Konuşacağız."

Evinden bizim evimiz gibi bahsetmesi sinirimi bozuyordu ama bir yandan da gerçekten evim orasıymış gibi hissetmeden edemiyordum, benimsemiştim orayı. Ayrıca sanki sorularıma cevap verecekti eve gidince. Üç kağıtçı.

Çenemi kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimiz buluştu. "Biz konuşmuyoruz," dedim kızgınlıkla. "Ben konuşuyorum, sen susuyorsun. Bir delinin monoloğu gibi."

"Batır iğneni," dedi iç çeker gibi. "Batır."

Sonra eğildi ve beni omuzladığında ufak bir çığlık atarak boynuna sarıldım. Çünkü çatının duvarına yaslıydı. Beni elinden bir kaçırsa ya da ayağı kaysa kendimi on iki kat aşağıda bulurdum.

"Çatıdan mı atacaksın beni?" diye sordum huysuz bir sesle binanın ucuyla bakışırken. "At beni sen de kurtul ben de kurtulayım."

"Sen uçmayı, kaçmayı özgürlük sanıyorsun hep," dedi onaylamaz bir sesle yürümeye başladığında.

"Değil mi?" Diye sordum kaşlarımı çatıp.

"Değil." Netti. "Özgürlük uçmak değil nereye konacağını seçebilmek Lina. Kaçmak değil, nerede duracağına karar verebilmek."

Dudaklarımı ısırdım. O zaman ben tutsak mıyım Aral? *Tutuklu* diye fısıldadı zihnimde bir sesle.

Döndüğün yer kürkçü dükkânı değil küçük kızıl tilki, kaçıp geldiğin yer hep Aral'ın kolları.

Karda bıraktığı adımları izlerken babamı anımsadım.

"Gerçekten doktor musun sen Aral?" diye sordum şüphe duyarak.

"O ne demek?"

"Belki sen de babam gibisindir?" diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. Asker künyesini de çıkarmıyordu hiç. Silahı bile vardı.

"Senin kafanda neler uçuşuyor Lina?" dedi bu huyumdan hiç hoşlanmıyormuş gibi. "Birlikte adli tıp kurumuna gitmedik mi? Test yapmadık mı? Beni izlemedin mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ben artık. Sen de babam gibiysen girer çıkarsın her yere, doktor da olursun, asker de olursun. Bilmiyorum." Kafamı dik tutmaktan yorularak ona bıraktım tüm yükümü. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıp verdim. "Konacak yer göster bana Aral. Aklımı kaybedeceğim."

Sesim ricacıydı. Bir cevaba muhtaçtı. Gerçekten delirecektim. Yorulmuştum. Beş ayrı işte çalışırken bile bu kadar yorulmuyordum ben. Şimdi zihnim o kadar yoruyordu ki beni, saatlerce uyumak, hiçbir şey yapmamak istiyordum.

"Kondun ya işte omzuma," dedi. Beni kucağına kaydırdı, başım omzuna yaslandığında gözlerime baktı. Gözleri sıcacıktı. "Yaslan sen omzuma. Ben vardığımızda uyandıracağım seni."

"Ya uyandırmazsan?" İçim sıkılıyordu bu ikilemde. Güvenmekle güvenmemek arasında sallanıyordum ve bu yoruyordu. Kendimi

bırakmak istiyordum. Boşluksa çakılayım yere, değilse tutsun biri beni. Ama bitsin bu kafamda işkence. "Ya geç kalırsan?"

Dudaklarını ıslattı. "Ben dakika saymakta çok iyiyim Lina. Zamanı geldiğinde uyandıracağım seni... Tam zamanında. *Ne önce*. Ne sonra."

Gözlerinin içine baktım. Baktım. Baktım. Bu siyah gözlere inanmak istedim. Tüm bu susuşlarına geç kalmadan bir son vereceğine inanmak istedim. Bu işi çözebilecek bir şey olmadığına inanmak istedim. Bunun gerçekten benim iyiliğim için olduğuna inanmak istedim. Ailemin iyiliği için olduğuna inanmak istedim.

"Ne önce ne sonra," diye tekrar ettim onu, pes ederek. "Önce söylemem diyorsun. Tamam. Zorla söyletemem ya sana, ona da tamam. *Ama.* Sonra olmayacak. Söz ver."

Kafasını salladı. "Söz... Geç kalmayacağım."

***Geç kalmayacağım...* Kime geç kaldın sen Aral? Hep aynı saatlerde kalkıyorsun. Hep aynı süreyle koşuyorsun. Gözün hep saatinde. Sen, hiç yakalayamayacağını bildiğin yelkovanla yarışıyorsun. Sen kime geç kaldın Aral?**

Kafamı salladım usulca. "Kızgınım ama sana yine de," dedim keyifsiz bir sesle. "Affetmedim yani."

Gülümsedi hafifçe. "Sen kal da," dedi iç çeker gibi. "Ben affettiririm kendimi."

Ama böyle söylerse üzülürdüm. Hem suçluydu hem güçlüydü.

"Kendim yürürüm."

"Kar burası hep, ayakların su içinde kalmış." Bu ona bir dert olmuştu sanki. "Regl olurken çok sancın olacak."

Dudak büktüm bu söylediğine. Ona neydi? Ben çekecektim ağrısını.

Kapıda geçmek için başını eğdi. Kafasını eğmek demek benim üzerime eğilmesi demekti. Saçlarından gelen kokuyu duyabilecek kadar yaklaşmıştı bana. Kafası omzuma değecekti neredeyse. İçeri girdi, sırtı dikelirken derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Vanilya."

Parfümümden bahsediyordu.

Yüzümde huysuz bir ifadeyle "Ona da mı alerjin var?" diye sordum.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Hoş kokuyorsun." Tenimin ısındığını hissettim. Az önce derin bir nefes almasının sebebi hoş kokmam mıydı? "Bu koku sana çok yakışıyor."

Beklenmedik iltifatı dumur etti beni. İltifata nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Normalde değil iltifat almayı, insanlar benimle konuşmazdı bile. Bu tür bir şeye nasıl karşılık vermeliydim emin değildim. Gözlerimi kaçırdım ne diyeceğimi bilmeyerek. Bir insana hoş kokuyorsun da denilmezdi bence öyle yüzüne direkt. Aral hiçbir şeyden çekinmiyordu.

"Kira da ödemem lazım benim sana." O an tek istediğim aslında konuyu değiştirmekti ve aklım evde kalmıştı.

"Ne kirası?" diye sordu hafif çatık kaşlarıyla.

"Evinde kalacağım ya hani?"

"Kalıyorsun yani?" diye sordu teyit etmek için.

Sanki gidecek bir yerim vardı. Pars beni çok korkutmuştu. Alin'e bir zarar gelir diye ödüm kopuyordu. Ya babamı tehdit etmek için onun peşine düşerlerse? Benim Aral Çakırca'ya ihtiyacım vardı. Polisi de vardı bu ülkenin elbette ama bana zimmetli değillerdi. Onlara her an ulaşabilir, zamanın da yetişeceklerine güvenebilir miydim emin değildim.

Kafamı salladım asık bir suratla.

"Orası benim evim değil Lina."

O an tüm huysuzluğum ve öfkem bir kenara dağılıp beni Aral'ın gözlerindeki o büyük hüzünle baş başa bıraktı.

"Annemin hediyesi. Bunun için kira ödemene gerek yok." Gücenmiş gibiydi biraz bana. "Ben de bir şey ödemedim o ev için."

Üzülerek dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar kızgındım ve endişeliydim ki o evin annesinin hediyesi olduğunu, oraya benim için gittiğini söylediğini aklımdan çıkarmıştım tamamen. Aral da orada kalmak istemiyordu muhtemelen ama ben kalayım diye dil döküyordu bana. Ve tek derdi herkesin güvenliğini sağlayabilmekti.

"Bize evini açtığın için teşekkür etsem," diye sordum profiline bakarken. "Rica eder miydin?"

Gözlerini bana çevirdi ve burukça gülümsedi. "Bana bunun için teşekkür etmeyeceksin," dedi yalnızca.

Emindi bundan ve bu ben teşekkür edecek olsaydım rica edeceği anlamına mı geliyordu? Ne olmuş senin annene Aral? Seni nasıl bu kadar kırıp küstürmüşler?

"Aral."

"Hım?" diye mırıldandı gözlerini merdivenlerden ayırmadan.

"Ev hakkında söylediklerim kişisel değildi."

Benim aklım bazen sonradan geliyordu. Annesinin hediye ettiği evinden babası yüzünden kalmak istemeyeceğimi düşünmüş olabilirdi. Beni yanlış anlamasını istemezdim çünkü konunun Aral'ın babasıyla bir ilgisi yoktu hiç. Anlaşılmak zaten zordu benim için, yanlış olmasını istemezdim.

"Yani sen benim gerçekten sevgilim olsaydın bile istemezdim böyle bir şey yapmanı."

Gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Biliyorum."

Kafamı salladım. "İyi."

Dikkatle merdivenleri inerken üzgün profilini izledim. "Aral," dedim tekrar.

"Efendim?"

"Bana susuyorsun ya hani."

Gözlerini bana çevirerek devam etmemi bekledi.

"Peki ben, seni senden ne zaman dinleyebilirim?"

Adımları durdu bir an. İki kat arasında durduk ve gözlerini öylece yüzümde gezdirdi. Yüzü çok uzakta değildi, en fazla otuz santimetre vardı yüzlerimiz arasında. Birkaç saat evvel yapmaması gerektiğini bildiği halde beni öpmüş ve o eve değil onun kollarına dönmemi istediğini söylemişti bana. Bunlar benim ondan kaçmamı istememe sebep olacak şeylerdi ve onun bana kendinden çok nadir bahsetmesi bunu tetikleyen bir şeydi. Onu yeterince tanımıyormuş gibi hissediyordum ve bu bende güvensizlik doğuruyordu.

Ona güvenmem için bana geçmişteki anımdan bahsetmişti fakat biraz kendinden bahsetse belki daha kolay ikna olurdum ona güvenmeye. O benim hakkımda benim onun hakkında bildiklerimden çok daha fazla şey biliyordu ve teselli ediyordu beni. Bense onun hakkında bildiklerimi ya başka birinden ya da bir şekilde kendim öğrenmiştim. Aral bana zorunda kalmadığı sürece anlatmıyordu. Bilmek istiyordum. Bilemez miydim? Anlatamaz mıydı bana? Yabancı mıydık? Yabacılar öper miydi birbirini? Ben öyle biri değilim ki.

"Onun da sırası gelir."

Kafamı salladım cevabımı alarak. Bu sıralar hiç bitmeyecekti ve ben her şeyi bir sıraya koymaktan çok sıkılmıştım. Yere inmek istediğimde karşı çıkamadı. Ayaklarımı yere bastım ve merdivenleri inmeye başladım.

"Lina," dedi yapma der gibi.

"Ben çok sıkıldım her şeyin sırasını beklemekten."

Derin bir nefes aldı. "Sende yaralara sahip çıkma gibi bir huy var."

Bu kötü bir şey mi ki? Empati kötü bir şey mi?

"Bırak, bazı yaralar sahibinde kalsın."

Onu gözlerine anlatsındı o zaman. Gözlerindeki hüznün, bakanı yakası vardı çünkü. Bundan haberi var mıydı? Gözleri her bakışında beni de yakarsa nasıl yara bir tek onda kalacaktı?

Yangın kapısının önün durup kızgınlıkla ona döndüm. "Hani dert bölüşmek yoktu?"

Tam önümde durdu, dilini dudaklarıyla ıslattı ve "Bak ya," dedi ensesini ovarken yorgunca. "Beni kendi silahımla mı vuruyorsun?"

"Sen benim yaralarımı dikiyorsun," deyip ellerimi gösterdim. "Ama ben senin yarana dokunmayı bırak bakamıyorum bile."

Kaşları çatılmıştı bu söylediğime. Derin bir nefes aldı. Öyle derin bir nefesti ki omuzları yükselip alçalmıştı. Bir ah çekse sıradağları yıkacaktı sanki. *Aral, sıradağ demek.*

"Bazı yaralar iyileşmez Lina, kabuk bırakır." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kabuk, kalktıkça iz bırakır."

Kabuğumu kaldırma diyordu yani.

"Yaranın üstüne düşmezsen kabuk bağlar," dedim ben de inatla. "İyi baksan ona, iyileşir belki."

Elini uzattı, saçlarıma dokunacak sandım ama gözlerimi kapattı. "Bakma öyle bana."

"Nasıl bakmayayım?" diye sordum üzgün bir sesle elini gözlerimden çekmeden.

"Kırgın... Dargın."

Öyle olursam öyle bakardım. Eli hâlâ gözlerimin üzerine kapanmışken üzerime eğilerek arkamdaki kapıyı açtığını işittim.

"Kalırsan kendimi kendim anlatırım," dedi kısık bir sesle nefesi kulağıma çarpıyordu.

Kalbimin ritmiyle oynadı.

"Pazarlık mı ediyorsun?"

Gülümsediğini hissettim, burnundan verdiği nefesin esintisini yanağımda hissettim.

"Kal diye."

Kafamı iki yana salladım. "İstemiyorum o zaman."

Elini tuttum ve yüzümden indirdim. Dik dik yüzüne baktım.

"Şart koştun diye değil," dedim net bir sesle. "Yapmak istediğin için anlat."

Arabada bana güvenmem konusunda söylediklerini kendi versiyonuma çevirmiştim ve o da bunun farkındaydı.

"Sen hep böyle benim sana söylediklerimi bana karşı mı kullanacaksın?" diye sordu burukça gülümserken bana.

Kafamı salladım asla geri adım atmayarak. "Bana nasıl konuşacağımı öğreteceğini söyledin. Ben de öğrenirim dedim."

"İyi bir öğrencisin."

"İyi bir öğretmenim var."

"O kadar iyi olmasaymış keşke," deyip derin bir nefes çekti ve sırtını dikleştirdi. Aramızdaki boy farkı açığa çıktı yine. Pes ederek baktı bana.

"Öyle olsun," dedi dudaklarını ıslatırken. "Sen nasıl istiyorsan öyle yaparız."

Dudak büktüm. "Hiçbir şey benim istediğim gibi yapmıyoruz biz."

"Benim hakkımda olanları," diye düzeltti. "Benim hakkımda olanları, sen nasıl istiyorsan öyle yaparız."

Neden bana böyle şeyler söylüyordu? Utanacağımı ya da korkup kaçacağımı bildiği için mi çekinmeden söylüyordu böyle şeyleri? Ya da kalayım diye mi? Benden hoşlanıyor falan mıydı? Öpmüştü de beni öpmemesi gerektiği halde. Fakat bu çok mantıksızdı. Bunca iş güç arasından gönlünü kimseye vermeyeceğini söylemişti daha birkaç gün önce gözlerimin içine bakarak. Hoşlansa demezdi öyle. Bence ikimiz de o an birbirimizi öpmek istemiştik ve konu kapanıp gitmişti.

Evet kapanmıştım tam da şu anda. Kapatmıştım. Evet. Kesinlikle kapanmıştı şu an. Anlık bir şeydi. Yetişkinler arasında olurdu böyle şeyler. Filmlerde de oluyordu. Ana kapılmak mı diyorlardı? Öyle olmuştu bizde de. Evet. Oh. Çok rahattım şu an. Kapatmıştım. Onca iş güç arasında bir de bunları düşünmeyecektim. Evet.

"İyi," diye mırıldandım yalnızca ve ikna olmuş gibi açtığı kapıdan dışarı çıktım.

Annemin odasına adımladım. Aral peşimdne gelip yanımda adımlamaya koyuldu. Yüzünü ovuşturdu. Canı çok sıkıldığında veya yorgun olduğunda bunu yapıyordu genelde. Kafasındaki dumanı dağıtmaya çalışıyordu sanki. Şahin dalga geçiyordu ama bence Aral'ın

cidden içi yanıyordu zaman zaman. Keşke su olsaydım diyordu insan. Çünkü onu yakarlarken mani olmamışlar.

Aklıma gelen şeyle gözlerimi ona diktim. "Burada kalmak zorunda değilsin. Eve git istersen."

Anlam veremedi bu söylediğim. Göz kırpıp kafasını iki yana salladı. "Nerden çıktı bu?"

"Hassas olduğunu söylemiştin, kendini rahatsız—"

Elini uzattı ve yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına itti yürümeye devam ederken. "Neden rahatsız olayım Lina?" Gülümsedi sonra. "Annen yanında diye kıskançlık mı edeceğim?" Burnumun aktığını hissetim. Gözlerim sızladı. "Kaç yaşında adamım ben."

Ama... anneni özlemenin yaşı yok ki Aral. Sen yirmi dokuz yaşındasın ve annen konusunda hassassın. Sanki daha dün yaralamış bu seni, dokundurmuyorsun kimseyi.

Kafamı çevirdim ona bakamayarak. Sustum. Ne söylesem gidip onu yaralıyordu sanki. Dilimi uzun zamandır ısırmadığımı fark ettim. Yine mi törpülenmeye ihtiyacı vardı?

Annemin odasından içeri girdik sessizce. Annem uyuyordu hâlâ. Göğsünün inip kalkışını görmek beni o kadar mutlu etti ki, omuzlarım gevşedi biraz da olsa. Aral kabanını çıkarıp koltuğa bıraktı ve banyoya yöneldi. O banyoya girene kadar annemin yanına yaklaşamadım arkadaşını gücendirmek istemeyen çocuklar gibi.

O içeri girdiğinde yatağına yanaşıp elini tutmak istedim ama ellerim muhtemelen buz gibiydi, dokunmasam iyi olurdu. Üşür annemin elleri, üşümesin.

Ellerimi arkamda birleştirip eğildim ve saçlarını öptüm varla yok arası. Kokusu değişmişti annemin, hastane ve e vitamini gibi kokuyordu şimdi ama o benim annemdi. Ben anneme gidebiliyordum. Annemi görebiliyordum. Aral bunu bile yapamıyordu. Daha şanslı olduğum kişi Aral olsun istemezdim hiç.

Sıkıntıyla nefes alarak kabanımı çıkarıp Aral'ın kabanının üzerine, koltuğa bıraktım. Ayağımdaki topukluları çıkardım ardından. Ayaklarım o kadar üşümüşlerdi ki kesik atılmış gibi sızlıyor ve yanıyorlardı.

Arkamda ıslak ayak izleri bırakarak banyoya ilerledim. Aralık kapıyı hafifçe aralayıp içeri göz gezdirdim. Aral yüzünü yıkıyordu. Bu yüzden içeri girmekten sorun görmeyerek içeri süzüldüm ben de.

Lacivert gömleğinin yakalarını açmış, kollarını yukarı katlamıştı. Uzun boyundan ötürü epey eğilmek durumunda kalmıştı ve nedense çok güzel gözüküyordu. İnsanda bir nefes alma ihtiyacı hissettiren türden biriydi. Kalbim yolunu kaybeder gibi olmuştu yine, boyuna bir pusula assam iyi olacaktı. O yöne bakmasındı. Üzülecektim.

Kolay mı benim için deyişi gözümün önünde canlandı bir an. Onu da çok yoruluyor olmalıydı tüm bu kaç kovala, sus ama kendini kanıtla olayından. Hep unutuyordum ama ben de hiçbir şey anlatmıyordum ona. Bilmediğimdendi susuşum ama bu yalnızca benim emin olduğum bir gerçekti. Aral susuşuma güveniyordu benim. Bunca insan o *küçük kızıl tilki* biliyor diyordu ama Aral, *Lina*'ya güveniyordu. Ben hep kendi penceremden bakıyordum. Aral'sa iki pencereden idare ediyordu bizi. Onu çok yoruyor, hatta ona haksızlık ediyormuş gibi hissettim. Omuzlarına yıktıkları o evin enkazına kendi cesedimi bırakmışım gibi hissettirdi bu bana. Üstelik bir ben eksikmişim gibi beni omzuna davet etmişti.

Babam ile nasıl bir ilişkisi vardı emin değildim ama Aral için önemliydim. Hali, tavrı bu yönde düşünmeme sebep oluyordu. Zira kardeşlerini ve kendisini kurtarmak için babama, babamı bulması için de bana ihtiyacı vardı. Hazine demişti benim için ve bana öyle davranıyordu. Aksi halde Aral muhtemelen çoktan benimle iletişimi kesmiş olurdu zaten. Zihnim fevri dilim keskindi. Kalbini kırıyor, ona bıçak çekiyor, sürekli soru sorarak onu bunaltıyordum. İlk tanıştığımızda tanımıştı hemen beni ama hiçbir şey söylememişti. Tek bir görevleri vardı savcıyla birlikte en başından beri; benimle iş birliği yapmak ve babamı bulmak. Bu kadardı.

"Niye duruyorsun orada?" diye sordu ıslak yüzünü bana çevirip.

Sıkıntıyla iç çektim. Düşünmek bana yasaklansa keşke. Aral gelse kafamın için bir mühür vursa, bir daha içeri sokmasa beni, olmaz mıydı?

Yanına adımladım yalın ayak. Yalın ayaklarım hemen dikkatini çekmiş gibi gözlerini ayaklarıma dikti.

Ellerini havlu kâğıda silerken "Yere de bas tabi yalın ayak," diye onayladı beni kınar bir tonda.

Annem gibi konuşmuştu aynı. Bu ince fikri, korumacı tavrı ve sahiplenici tutumu içimi ısıtıyordu hep. Düşünülmek kimin hoşuna gitmezdi ki? Onu da böyle kollayan var mıydı? Bir sürü kardeşi vardı,

ablası harika biriydi ama Aral öyle zayıflık gösterecek biri değildi hiç. Yalnızca bana değil, bence kimseye göstermiyordu yaralarını. Kendi işini kedisi hallediyordu. Deniz o kimseye göstermez yarasını demişti. Gerçek anlamda da mecazi anlamda da gerçekten göstermiyordu. Ama benim pansuman yapmama izin vermişti. Ona iyi misin diye sorduğumda afallayışı zihnimin köşesinde duruyordu hâlâ. Ben de aileme anlatmazdım onları üzmemek için ama Aral'a ağlamak daha kolaydı. Belki zorlarsam onun da bana içini açması daha kolay olurdu.

"Çorabı çıkaracağım," dedim durgun bir sesle.

Gözlerime baktı. "Ayakkabılarla gelseydin ya."

"Bileklerim acıdı, dayanamadım," deyip omuz silktim. "Bir şey olmaz hemen."

Olurdu. Saatlerdir üşüyordu ayaklarım. Cidden regl olduğumda çok ağrım olacaktı ama ona yenilmek istemedim.

"Göreceğiz," diye meydan okudu bana.

Kaşlarımı çattım. Neyi görecekti acaba? Ne münasebetti?

Yanımdan ayrılıp beni banyoda tek başıma bıraktığında önce kilotlu tül çorabı çıkardım üzerimden. Lavaboda kar suyundan arındırdım ve banyo kaloriferine astım sabaha kadar kuruması için. Ardından ellerimi ve yüzümü yıkayıp akan makyajımdan arındırdım yüzümü.

Buz kesen ayaklarıma banyoda sıcak su tutarak biraz olsun ısıttım onları ama suyun altından çıkardığım gibi tekrar buz kestiler. Benim tenim ne zaman ısınacaktı acaba? *Çeyrek Polonyalı*.

Ellerimi ve ayaklarımı kurulayıp yerde yalın ayak geziyor olmayı çok da umursamayarak – zira yerler temiz görünüyordu- içeri geçtim. Aral cam kenarındaki koltukta oturmuş, sağ kolunu koltuğun arkasına uzatmış parmakları arasında karanfil koyduğu çelik tabakayı çevirirken, uzun boyundan ötürü oldukça ileri kayarak kafasını arkaya yaslamış, sol elinde içinde sıcak bir şey barındırdığı belli olan karton bir bardak tutuyordu. Gözleri kapalıydı, ağzında bir şey çiğniyordu, muhtemelen karanfildi.

Bitkin duruyordu. Çok üstüne gitmiş, belki de kafasını şişirmiştim. Belki de değildi. Şişirmiştim. Bunu yapmaya devam edersem Aral benimle konuşmaya son verir miydi? Fazla naz aşık bile usandırırmış sonuçta.

İç çektim tekrar ve tekrar. İç çeke çeke yorulmuştum. İçim sıkılıyordu.

Yavaş adımlarla yanına ilerledim. Koltuğun önündeki ufak sehpanın üzerinde bir tane de benim için vardı her ne içiyorsa. Muhtemelen sallama çay yapmıştı. Sağına oturup kolçaktaki battaniyeyi kucağıma çektim. Bacaklarımı kalçamın yanına topladım. Elbisemin eteğini düzelttim, battaniyeyi açıp ikimizin de üzerini örttüm. Aral, onun üzerini örterken gözlerini açmış ve sessizce izlemişti beni.

Yerime iyice yerleşip, ellerimi saçlarıma daldırdım. Saçlarımı tepemde toplamaya koyuldum. Kabanımın cebinden bir topa bulup tepemden saç diplerimi sıkmayacak bir at kuyruğu yaptım. Aral sessizce beni izledi bu süreç boyunca. Saçlarımı topladıktan sonra sehpa üzerindeki bardağa uzandım.

Sallama çay poşetini bardağın içerisinden çıkarıp masa üzerindeki bir başka karton bardağın içerisine bıraktım. Yorgunca arkama yaslandım. Sırtımı bir yere yaslamak, nihayet oturabilmek iyi gelmişti. Parmaklarımı sıcak bardağa sarıp bir yudum almaya çalıştım.

Aral kaynar kaynar çayını içmiş, bardağını sehpaya bırakmak için koltukla olan temasını kesmişti iki dakika sonra. Geri yaslanırken gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Üşüyor musun?" Annemi uyandırmak istemeyerek fısıldıyordu.

"Ellerim ve ayaklarım sadece," diye fısıldadım ben de. "Isınırım şimdi."

Sol eli uzandı, askılı elbisenin açıkta bıraktığı sol omzuma dokundu iki parmağının tersiyle. Tüylerimi diken diken etti bu.

"Buz gibisin."

"Çok üşümüyorum ama."

Tabi der gibi kafasını salladı. Uzun sağ kolu benim sağımda kalan ceketini aldı.

"Giy bunu," diyerek sırtıma tuttu giyeyim diye.

İtiraz etmekle uğraşmak istemeyerek giydim ceketini. Tıpkı onun gibi kokuyordu.

Tekrar arkama yaslanmadan önce o arasına yaslandı ve sağ kolu koltukla belim arasına girerek belime sarıldı, beni kendine doğru çekti hafifçe. Bedenim onun bedenine yaslandı. Üzerinde gömlek vardı yalnızca ama sıcacıktı.

Çenemi kaldırıp yüzüne baktım huysuz bir ifadeyle. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerime baktı sakince. "Isıtıyorum seni." Bu sanki çok doğal bir şeydi. "Sen kendi kendine ısınamıyorsun Lina."

Verdiği cevap gitti, görmezden geldiğim bir içerlemişliğime dokundu.

Çok değil, bir buçuk ay kadar önce aniden kar bastırmıştı. Kar bekleniyordu İstanbul'a ama kimse o kadar yağmasını beklemiyordu. O kadar yağdı ki, herkes yolda kaldı. Eve yürüyerek gitmek zorunda kaldım. Botlarım o kadar su çekmişti ki ağırlaşmıştı resmen. Üşümüştüm, bir saattir yürüyordum, ayaklarım su içindeydi, yalnızca iki saat uyumuştum ve yirmi saattir çalışıyordum. Biraz dinlenmek için kaldırıma çöktüğüm sırada bir aile çıkmıştı sokaktaki apartmandan dışarı gülüşerek. Benim yaşlarımda bir kız, iki abisi bir de babasıydı. Kar topu oynamaya başlamışlardı üç dört metre ötemde. Kız kardeşini kar topu bombardımanına tutan abilerinden korumuştu babası o kızı, çok üşümesinden endişe ederek. Kız benim yaşlarımdaydı. Bebek gibi davranıyorlardı ona. Sanki her şey o kız mutlu olsun diyeydi. Onlar içeri girene kadar onları izlemiştim. İçeri ancak kızın annesi üşüyeceklerini söyleyip çay içmeye çağırdığında girmişlerdi.

Ben de çok üşümüştüm Aral. Ama ne beni koruyacak bir babam ne de sızlanacak bir annem vardı. Sen bana üşüdüğümü fark ettiğin için kahve vermiştin ya hani. Ben çok üzülmüştüm o zaman da.

Gözlerim dolduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi ağlamamak için sıkarak önüme çevirdim gözlerimi. Burnum akmaya başladı.

Nefesini saçlarımda hissettim. "Neden ağlıyorsun Lina?"

Sol elimi kaldırıp elimi tamamen kapan ceketinin koluyla göz yaşımı sildim. O gün ağlamamıştım çünkü bu içerlemişliği o zaman hissedememiştim içimde. Ama şimdi ne kadar içerlediğimi fark ediyordum. Hani bir şeye çok üzülür, üzerinden zaman geçse bile anlatırken bir daha ağlardınız ya. Ondan oluyordu bana. O aman ağlayamadığım şeyleri gelip Aral'a ağlıyordum.

Burnumu çektim. Tırnağımı battaniyenin üzerinde gezdirdim.

"Neden on bir ay önce gelmedin Aral?" Sesim mutsuz, hatta biraz da kırgındı. Neden gelmemişti? Neden beni teselli etmemişti? "Babamla tanışıyormuşsun. En azından cenazeye gelsen... olmaz mıydı?"

Kırgın göz yaşlarım aktı yanaklarımdan. Kırıldığım öyle çok şey vardı ki, biraz durulsun suyum, bir başkası yüzeye çıkıyor yine bulandırıyordu içimi.

Acılar içimde sıraya dizilmiş. Çekilmek için sıra bekliyorlar. Düşünceler sıraya girmiş, beni boğmak istiyorlar.

Kolu beni daha sıkı sararken dudaklarını saçlarımda hissettim. "Yapma," dedi bu onun için de zormuş gibi. "Geçmişle savaşa sokma beni Lina. Kaybederim."

Çenemi kaldırdım ve ona baktım. "Yoksa babamın ölmediğini biliyordun da gelmeye gerek mi duymadın?"

Eğer babamın ölmediğini bildiği halde bizi yas içinde bırakmışsa çok kırılırdım ona.

Kafasını iki yana salladı. Sol eli sağ yanağıma yerleşti beni sakinleştirmek ister gibi. "Bilmiyordum." Göz yaşımı sildi nazikçe. "Gelemezdim Lina. Bizim bir araya gelmememiz lazımdı."

Herkes gibi o da bizim bir arada olmamamız gerektiğini mi düşünüyordu? O zaman, neden kalayım diye ısrar ediyordu?

"Neden?" diye sordum anlamayarak.

"Dedim ya," dedi iç çeker gibi. "Bu olay bizi bir araya getirmemiş olsaydı sen benim semtime ayak basmazdın ve ben de sana gelemezdim Lina."

Hükümdar Çakırca'nın dikkatini çekmeyelim diye mi gelmemişti? Bize zararı dokunmasın diye mi gelmemişti? Çünkü babası onu takip ediyordu, gelirse planını öğrenebilirdi babası. Babamla olan ilişkisini çözebilirdi. O yüzden mi gelmemişti? Eğer ben ona gitmemiş olsaydım o bana hiç gelmeyecekti. Ve haklıydı. Ben korkak bir tilkiydim. Eğer bu olay bizi bir araya getirmemiş olsaydı ben Aral gibi birine hiç bulaşmazdım. Bulaşamazdım. Korkardım. Ondan değil, onun yaşadığı hayattan.

Cevabın beni inciteceğinden korktuğum halde, "Babamın ölümünden kendimi suçladığımı biliyor muydun peki?" diye sordum. "Sen de mi bile bile yok saydın beni?"

Gözlerimin içine bakarak alt dudağını ıslatıp onu ısırmış ardından burukça gülümsemişti bu söylediğime. "Ben," dedi kısık bir sesle. "Seni hiç yok sayamıyorum ki Lina."

Karanfil kokan nefesi yüzüme çarptı. Loş odada parlayan siyah gözlerine baktım hüzünle. "O zaman gelip beni görmen lazımdı." Sesim sitemkardı. "Babamla yakın olmasan sana o anıyı anlatmazdı. Gelip beni görmeli ve her şeyin düzeleceğini söylemeliydin. Belki o

zaman bu kadar zor olmazdı. Sana güvenmem, bu olanlar... Her şey çok zor."

Yanağımdaki sol elinin baş parmağı dudaklarımı okşadı. "Shh," diye fısıldadı beni sakinleştirmek isteyerek. "Artık varım."

Gerçekten var mısın Aral? Gerçekten benim yanımda mısın?

"Aynı yerden yara almak yok," diye hatırlattı bana.

Onu izleri olduğu adam yapmış. Aynı yerden iki kez yara almamaya bakarmış. Öyle söylemişti bana. Bu onu yaralamış bir şey mi o zaman? Bir daha aynı hayatı yapmayacak mı?

"Ağlama," diye fısıldadı. Alnını neredeyse alnıma değecekti. "Geçmişle yakma beni."

Tüylerim diken diken oldu. İstemeden omzuna kaydı gözlerim bir saniyeliğine. "Yakmam ben seni," dedim daha çok üzülerek. "Niye ha bire yanmaktan bahsediyorsun? Yanma."

Gülümsedi kızışıma. Yanışına gülümsemesi beni hem üzüyor hem de kızdırıyordu.

"Bak ya," dedi gözlerime bakarken. "Hep aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

İç çekti. "Üstelik farkında bile değilsin."

"Seninle konuşurken kafam karışıyor benim," diye kızdım ona.

"Neden?"

"Bir kelime söylüyorsun ama altında on anlam taşıyor sanki."

Gülümsetti bu onu. Bilerek mi yapıyordu?

"Hangisi hoşuna gidiyorsa onu al o zaman."

"Alacak mısın sorumluluğunu sonra?" diye sordum kızarak. "Başına bela olursam ne yapacaksın?"

"Ben sorumluluğunu alamayacağım laflar etmem," dedi emin bir ifadeyle. "Bela olursan bende derman olurum belki."

Kurduğu cümle o kadar içime işledi ki nefesimi tutum o an. Bela olurum diyordum, derman olurum diyordu. Ben ona bıçak çekiyordum o parmağını kesiyordu. Ben onun canını yakıyordum, o beni kucağında ısıtıyordu. Ben bu yaşının cennet çiçeğiyim diyordum, canın sağ olsun diyordu. Kalbim genişlemiş gibi hissediyordum, bir milim büyüyecek olsun içeri kendini tıkıştırıyordu. Bu adam benden ne istiyordu?

"Ben çok korkuyorum," diye fısıldadım.

Çok endişelendiğim zamanlar vücudum titremeye başlardı. Yine öyle oluyordu. Titriyordum yine.

"Neyden korkuyorsun Lina?"

Bir şey diyemedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım yalnızca. İnsanlar bana hep çıkar için yaklaşmışlardı. Aral da bu yüzden gelmişti yanıma. Ailesini kurtarmak istiyordu. Keyfinden değildi yanımda duruşu. Zira bizim normalde yan yana gelmememiz lazımdı demişti az önce. Bu tesellileri, tatlılıkları gitmeyeyim diyeydi belki de hep. Atakan da notlarım için böyle ilgili davranmıştı bana.

"Lina," dedi Aral kafamın içindeki savaşı görüyormuş gibi. "Söyle bana. Neyden korkuyorsun?"

Senden Aral. Senin bana yaptıklarından, hissettirdiklerinden.

Aral pahalı bir bebekti bense sokak çocuğuydum. Gidip gelir, her gün bakar, sahip olmak isterdim belki ama sahip olamazdım ona ben. Benim gibi biri ona dokunamazdı. Bizim bir arada olmamızın mantığı yoktu çünkü. Benim gibi insanlar Aral gibi insanlara sahip olamaz çünkü. Bir hayırsever alsa onu, bana verse, ben oynamazdım bile onunla. Ben o güzel pahalı oyuncakla ne yapacağımı bile bilemezdim. Alır bir köşeye koyardım, kırmaktan korktuğumdan. Hakkını veremezdim. Bana öğretmemişler çünkü.

Aral beklentiyle yüzüme bakıyordu.

Yutkundum, burnumu çektim. "Senin... güvenimi kırmandan," diyebildim yalnızca.

"Kırmayacağım," dedi ikna etmek istiyormuş gibi sabırlı ve yumuşak bir sesle. "Aramıza her şey girebilir, bizi herhangi bir şey uzaklaştırabilir ama yalan ya da ihanet bunlardan biri olmayacak."

Ne girebilir ki aramıza başka? Ne uzaklaştırabilir? Ne kadar uzak mesela Aral? Çok mu? Burnumu çektim yine. Hiçbir şey söylemedim. Sol eli titreyen ellerime destek olur gibi bardağı dudaklarıma kaldırdı.

"Çayını iç," dedi yumuşak bir sesle. "İçin ısınsın biraz."

Benim içim ısınmaz ki Aral. İçi yakmışlar benim.

Bardağı dudaklarıma götürdüm. Çayımı içişimi izledi sessizce. Ben de burnumun direği sızlayarak annemi izledim. Dizlerine yatmak istiyordum ama o dizlerine yıkılmak istememin sebeplerine susmuştu. Derdine susanın dizinde ağlayası gelmiyordu insanın. Ben, bazı insanlar böyle yaşar der devam ederdim hayatıma ama annemin dizlerine yıkılamazdım artık. İnattım, küsmüştüm bir kere.

Çayımı bitirip sehpanın üzerine koydum. Aral'a sırtımı dönerek kolları arasından çıktım kaçar gibi. Ben kendi annemin dizine bile

yatmıyordum, başka adamın kollarında neden huzur arayacaktım? İhtiyacım yoktu benim kimseye. Tesellilerle değil korkularımın üzerine giderek büyüdüm ben. Yine öyle yapardım.

Burnumu çeke çeke koltuğun diğer ucuna kayıp dizlerimi karnıma çektim. Kabanımı kendime yastık ettim. Kolçağa kabanı, kabanın üzerinde başımı yasladım. Üzerimdeki battaniyeye sarındım.

"Niye kaçtın benden?" diye sordu beni izlerken.

"Uykum geldi," dedim boğuk bir sesle.

Bir şey demedi. Ne düşündüğümü söylemeyeceğimi biliyordu. Kafamın içini görse uçmak nedir o zaman anlardı aslında.

Gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra Aral'ın kabanını üzerime örttüğünü, ardından sağ elinin battaniyenin altından buz gibi ayaklarımın üzerine kapandığını hissettim. Kalbim ezildi. Kötü birinin aklı, bir başkasının buz tutan ayaklarında kalır mıydı? Kalmazdı bence. Sıcacık bir kalbi vardı, tıpkı elleri gibi. Harika bir abi, kardeş, dayı, evlat, arkadaş ve sevgiliydi. Benim değildi ama öyleydi.

"Aral," diye fısıldadım gözlerimi açmadan boğuk bir sesle. Burnum akıyordu.

"Efendim Lina."

"İyi ki varsın bence sen."

"Sen de iyi ki varsın cennet çiçeği."

Ben var mıyım Aral? Hep yok sayılmışım. Yok sayılmışız Aral. Yok sayılıp acılara terk edilmişiz. Kesilmişiz, biçilmişiz. Aral... Biz acılarımızla şekillenmiş, sanki istenmeyerek var edilmişiz.

Kendimi kırgın hissediyorum. Kendimi çok üzgün hissediyorum. Niye üzmüşler beni bu kadar? Neye üzülmüşüm bu kadar? Biri hıçkırıyor. O ben miyim? Nefes almak neden bu kadar zor?

İnliyorum. Acıdan inliyorum. Üzüntüden inliyorum. Ağlayarak kucağımdaki ellerime bakıyorum. Sol elim kilitlenmiş sanki. Elimi açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Önümde diz çöken biri var. Aral. Benimle konuşuyor ama anlamıyorum.

"Aral," diyebiliyorum yalnızca.

Sıktığım avuçlarımı açıyor hiç zorlanmadan. Ona uzanıyorum. Bana sarılsın istiyorum. Bana sarıl Aral, ne olur.

Kollarına alıyor beni, kollarımı ona sarıyorum sıkıca. Ağlıyorum içli içli. Sıcak kolları sarmalıyor beni. Bu kollar beni hep kabul ediyor. Sanki ben

buraya aitmişim gibi hep.

Kucağındayım Aral'ın. Ona sığınıyor, endişeyle titreyen bedenimi ona yaslıyorum. Geçsin istiyorum. Bitsin istiyorum. Yarın olmasın, dünya artık dönmesin istiyorum.

"Elimi tut Aral," diye ağlıyorum. "Elimi tut ne olur. Demiri tuttum yine. Avucumda hissi kaldı Aral. Kalmasın. Ne olur... Elimi tut."

Sol elimi tutan o sıcak eli hissediyorum. Karnım üzerinde kenetleniyor parmaklarımız. Başımı boynuna gömüyorum. Kokusu rahatlatıcı geliyor. Sıcaklığı, aldığı nefes, kalbinin atışı hep rahatlatıyor beni.

"Dizinde uyut beni," diyorum başım omzuna yaslıyken hıçkırarak. "Benim yıkılmam lazım. Ben ayakta duramıyorum. Beni dizlerinde uyut. Ne olur," diye ağlıyorum. "Anneme gidemem Aral. Sen dizinde uyut."

Saçlarımı okşuyor, titreyen bedenimi göğsüne yaslayarak sabitliyor. Dizlerinde değil ama omzunda uyutuyor.

Uyandığımda koltukta uzanıyordum. Uyurken kendim mi uzanmıştım emin değildim ama ilk uyurken ki halimde değildim. Tüm bedenim kaskatıydı. Uykulu gözlerim odanın içerisinde gezindi. Annemle uyanıktı, tavanı izliyordu. Aral yoktu odanın içinde. Üzerimde hem battaniye hem de Aral'ın kabanı vardı hâlâ. Demek ki gitmemişti bir yere, yakın bir yerlerde olmalıydı.

Kasılan bedenimi gıcırdayan bir kukla gibi eklem yerlerimden zorlanarak açtım ve gerindim. Sızlayan gözlerimi ovalayarak oturdum koltukta, bu annemin dikkatini çekti.

"Uyandın mı bir tanem?" dedi bana sevgi dolu bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdim ve gülümsedim. "Günaydın anne."

Her şeye rağmen anneme günaydın diyebilmek güzeldi.

Gülümsedi bana o da. "Günaydın bir tanem."

"İyi misin?" diye mırıldandım ayaklarımı koltuktan sallarken.

"İyiyim çok şükür."

Ben sanırım anneme çekmişim iyiyim demekte.

Yüzümü ovalarken annemin vital bulguların yazıldığı dosyaya iliştiğinde gözlerim. Beynimin içinde kocaman bir yazı belirmişti; *Bugün heyetim vardı.*

Bugün resmi olarak dönemimi donduracaklardı. Bugün resmi olarak okulum uzatılıyordu. Resmi olarak mesleğimden bir adım uzaklaşıyordum. Hayır. Resmi olarak mesleğim benden uzaklaşıyordu.

Uykusuz gecelerim, canla başla aldığım her not, baktığım hastalar, sevmiyor olsam bile uyanık kalayım diye içmek zorunda olduğum kahveyi sıcak tutması için harçlığımdan ayırarak aldığım termos uzaklaşıyordu benden.

Düşününce hayat benim için kırmızı bir ipin üzerinde danstan ibaretti. Bir ileri, iki adım geri. Annem uyandı; bir ileri. Bana sustular, bana sırtlarını döndüler; iki adım geri.

Ayağa kalktım derin bir iç çekerek. *Olsun, bazı insanlar da böyle yaşar.*

Annem üzerimdeki Aral'ın ceketine baktı fakat açıklama gereği duymadım. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve dirseklerimi yatağa yaslayıp yüzümü de ellerim arasına yasladım. Annemi gülümsetti bu, sağ eli yüzüme uzandı ve baş parmağı burnumun ucunu okşadı.

"Belin ağrıyor mu yine? Gelip yanıma kıvrılsaydın keşke. Ağrıtmıştır belini o koltuk."

Kafamı iki yana salladım. "İyiyim merak etme. Belim de ağrımıyor artık, tedavi oldum."

Omuzları gevşedi ben öyle söyleyince. "Geçti mi yani tamamen?"

Kafamı salladım. "Geçti."

Fizyolojik tedaviler basit anne. Ya kesiyor atıyorsun ya da ilaçla iyi ediyorsun. Ruh öyle değil ama. Onun iyileşmesi ya uzun sürüyor ya da hiç geçmiyor.

"Çok şükür, çok şükür." At kuyruğu yaptığım saçlarımı avucun içime alıp okşadı sevecenlikle. "Nasılsın peki?"

"İyiyim."

"Öyle değil Lina'm," dedi kafasını iki yana sallayıp. Sol elini göğsüne yasladı. "İçin nasıl annecim?"

Yutkundum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kırgın anne. Sana, babama, hayata. Çok kırgın. Alin'in göz yaşlarına çok kırgın.

"İdare ediyorum."

"Çok şey oldu değil mi ben uyurken?" Kederli bir ifade yerleşti yüzüne. "Özür dilerim Lina. Hep tek başına yüklenmek durumunda kaldın her şeyi bir tanem. Çok özür dilerim."

Bu özrün içinde sustukları da varmış gibi hissettim ve bu kırık yerlerine dokundu kalbimi.

"Çok üzgünüm Lina. Elimden hiçbir şey gelmediği için çok üzgünüm." Göz yaşları akmaya başladı usulca. "Bir tek yanınızda duracaktım. Yapacağım tek şey sizin başınızda durmaktı. Annelik bile edemedim size doğru dürüst. Özür dilerim bir tanem. Bir türlü iyileşemediğim için özür dilerim annecim. Seni teselli edemediğim için, her şeyi sana yük ettiğim için özür dilerim Lina."

Gözlerim doldu ama ağlarsam onun daha çok ağlayacağını bildiğim için sıktım kendimi. Annem ağlamamalıydı. Üzülmemeliydi. Düşünmemeliydi hiçbir şeyi. Ya bir şey olursa ona yine?

"Ne olur," dedim boğuk bir sesle. Burnum akmaya başladı. "Ağlama anne. Ne olur. Bir şey olacak. Ağlama."

Kafasını iki yana salladı. "Çok üzgünüm bir tanem."

Kafamı iki yana salladım ben de. Yanağıma dokunan elini öptüm. "Önemli değil. Geçti hepsi." Sağ elimi uzatıp göz yaşını sildim ağlamamak için kendimi sıkarken. "İyiyim ben. Sorun değil. Bak çok iyiyim. Ağlama. Ne olur."

Ayağa kalkıp yatağına oturdum. İki elimi de yanaklarına yerleştirdim, göz yaşlarını sildim. Kollarımı ona sardım. Onu iyi olduğuma ve her şeyin iyi olacağına ikna etmeye çalıştım. Aral'dan öğrendiğim kelimeleri tekrar ettim. Aral söylediğinde iyi hissediyordum ben, belki o da iyi hissederdi. İyi bir öğrenci olduğumu söylemişti, onun gibi söyleyebiliyor olmayı umdum.

"Çözeceğiz bu düğümü de. Her şey yoluna girecek."

Kafasını salladı. "Benim sana anlatmam gereken bir sürü şey var Lina."

İçim titredi endişeyle. Kafamı salladım yine de. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama şimdi yapmamıza gerek yok anne. Önemli değil. Eve gidelim. O zaman konuşuruz."

Kendimi sıkmaktan alnımdaki damarlarımın şiştiğini hissedebiliyordum.

"Sen iyi olmalısın." Gözlerinin içine baktım. "Sen iyi ol. Gerisi hallederiz."

Bu benim seni hiçbir şeyi bilmeden affedişim anne. Çünkü ben seni kaybetmekten korkuyorum. Yaşamazsan ben seni affedemem ki anne, senin yaşaman lazım.

Yanağımı okşadı. Kendimi sıkmama rağmen göz yaşı düştü gözümden. Başımı eğdim görmesini istemeyerek. O sırada kapının

açıldığını işittim.

"Annecim," diye heyecanla seslenilen ses içimi titretti.

Gözlerimi omzum üzerinde çevirip bize doğru koşan Alin'i gördüm. Mavi boncuk gözleri dolu doluydu.

"Alin'im," dedik annem özlemle ve şaşırarak. "Annecim, geldin mi?"

Alin dolu gözlerle kendini dizlerime vurdu ve ağlayarak kollarını kaldırdı onu kucağıma alayım diye. "Linacım," diye ağladı. "Kucak."

Onu böyle görmek cehennemin ortasındaymışım gibi hissettiriyordu bana. Yataktan kalkıp onu kucağıma aldım. Güzel gözünü öptüm ve annemin yanına bıraktım ufak bedenini. Annem onu kolları arasına alırken annemin göğsünde ağlamaya başladı. Dört senelik hayatına bir sürü acı sığdırmak zorundaydı. Alin benden çok daha şansızdı.

"Seni çok ösledim. Yeden uyanmadın?" diye sordu boğuk sitemli sesiyle. "Bisi bıyaktın sandım." Alin'in hıçkırıkları arasında nefes nefese kurduğu her cümle beynimin duvarlarına kazınıyordu, hiç unutamayacaktım bu yaşadıklarımızı. "Baba gibi gittin sandım. Gitme annecim. Yütfen. Ben çok üsülüyoyum."

Burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettiğimde elim yüzüme uzandı. Parmaklarıma bulanan kanı gördüm. Ağlamamak için kendimi sıktığım için burnum kanamaya başlamıştı yine. Anneme ve Alin'e fark ettirmeden banyoya girdim.

Ellerimi lavaboya yasladım ve hıncımı almak ister gibi sıktım avuçlarım içinde. Burnumda beyaz lavaboya damlayan kanı izledim. Alin'in sitemlerini ve annemin tesellilerini dinledim orada dikilirken. Gözlerimden bir damla bir düşmedi. Ağlayamıyordum. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Ağlamadıkça kanadı burnum.

Üç kişilik bir ailede iki kişi ağladığında birinin göz yaşlarını silmesi gerekmişti hep ve ben hep o kişi olmak zorunda kalmıştım. Çünkü üç kişilik bir ailede iki kişi yıkıldığında birinin ayakta durması gerekiyordu. Her şey başımıza yıkılmasın diye bir kişinin dik durması gerekiyordu. Çünkü bazı insanlar böyle yaşardı. Ve ben şimdi burada burnumdan akan kanı izlerken ağlayamıyordum. Gidip kız kardeşimin göz yaşlarını silemiyor, annemi teselli dahi edemiyordum.

Ne için ağlıyorsun Alin, bizim babamız yaşıyor. Bizim babamız yaşıyor Alin, sen ne için ağlatılıyorsun? Sen ne için bu kadar üzülüyorsun? Seni, beni, bizi neden bu kadar üzüyorlar? Bilmiyorum canımın içi.

Bilmiyorum ama sebebi ne olursa olsun affetmeyeceğim onları. Ne için bunu yaşıyoruz bilmiyorum ama affetmeyeceğim onları canımın içi.

Lavabonun kenarlarını sıktım. Aral'ın söylediklerini hatırladım. İntikamı en çok çaresiz bırakılan ister demişti.

Ben intikam istiyorum Alin. Ben bize yaşananları ödesinler istiyorum. Yaşamayı biz seçmedik ki. Kadir Kara'nın kızı olmayı biz seçmedik. Kadir Kara'ya da ödetmek istiyorum Alin. Babamıza da hesap sormak istiyorum. Annemi senin için affederim Alin. Ama babamızı affetmeyeceğim.

Burnumu bir peçeteye silip lavaboda kanımı akıttım ve çıktım banyodan. Hiçbir şey söylemeden odadan da çıktım. Gözlerim onu aradı. Neden dışarı çıkıp onu arıyordum bilmiyordum ama onu görmek istiyordum. Umurumda değildi sebepler. Onu görmek istiyordum yalnızca.

Onu yedi metre kadar uzağımda asansörün önünde Deniz'le konuşurken gördüm. Kürşat'ta tanındaydı. Alin'i, Deniz getirmiş olmalıydı. İki kardeş annelerine gidemiyordu ama bizi annelerimize yine bu iki kardeş getiriyordu. Hayat hiç acımaz mı insana Aral? Hep mi tuz basmalı yaralarımıza?

Yanlarına adımladım, varlığımı fark eden Aral oldu. Kürşat ve Deniz de çevirdiler bakışlarını bana. Aral'ın kaşları çatıldı. Burnumun kanadığı mı belli oluyordu? Bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Gözünüz aydın," dedi Deniz olduğum hali garipsemeyerek. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla. "Alin'i getirdiğin için de sağ ol."

"Ne demek," dedi gülümseyerek. "İşe kaçıyordum ben de. Görüşürüz sonra."

Abisinin koluna dokundu ve bana göz kırpıp asansörlere ilerledi.

"Görüşürüz," dedim kısık bir sesle arkasından.

Asansöre bindi ve kapıları kapandığımda Aral tamamen döndü. Ona sarılmamak için yumruklarımı sıktım. Ona sarılmamalıyım. Ona kaçmamalıyım. Ona sığınmamalıyım. Buna ihtiyacım yok. Ama istiyorum. İstememeliyim. Her üzüldüğüm yüzümü ona dönmemeliyim. Ama buraya geldim işte. Ona geldim. Onu görmek istedim.

"Sorun ne Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle, tüm dikkatini bana verirken. "Neyden kaçıyorsun yine cennet çiçeği?"

Her kaçışımı biliyordu. Hayır, her kaçışımı görüyordu.

Ben kaçabiliyor muyum Aral? Duracağın yeri seçmek özgürlük dedin. Hep senin yanında duruyorum ama bu özgürlük mü tutsaklık mı ayırt edemiyorum.

"Kaçmadım," dedim boğuk bir sesle çünkü burnum hâlâ akıyordu. Kanıyor muydu hâlâ bir fikrim yoktu ama kaşlarının çatılmasına sebep oldu Aral'ın.

Uzandı ve çenemi kaldırdı hafifçe. Gördüğü hiç hoşuna gitmedi, kaşları daha çok çatıldı. "Neden ağlamıyorsun Lina?" Üzerimdeki ceketinin iç cebinden selpak çıkardı. "Neden ağlamamak için tutuyorsun kendini?"

Yüzüne baktım yalnızca. Çıkardığı selpakla küçük bir çocukmuşum gibi önce burnumu sildi sonra burnuma tampon yaptı. O bunları yaparken ruhsuzca boynundaki zinciri izledim.

Galiba bana ağır geliyor bunlar. Artık her şeye ağlamaya başladım. İyi değil hiç.

"Neden ağlayayım?" diye mırıldandım zincirini izlerken. "Ağlayacak bir şey yok."

Umursamadı bile söylediklerimi. "Yalın ayak geziyorsun hâlâ," dedi. Bu cidden ona dert olmuştu. "Kürşat," diye seslendi arkasında duran Kürşat'a. Pantolonunun cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıp ona uzattı. "Lina'nın botları benim arabada, arka koltukta."

Kürşat tek kelime etmeden asansöre binerek yanımızdan ayrıldığında öfkeli gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Benim ayaklarım, benim canım," diye tersledim onu. "Seni ilgilendirmez."

Benimle bu kadar ilgilenmesi canımı sıkıyordu benim. Tamam söz vermiştik işte. Gitmiyorum, kaçmıyorum, olayı çözene kadar da birlikteyiz. Yeterli değil miydi? Niye benimle ilgileniyordu bu kadar? Niye kafamı bulandırıyordu? Görmezden gelsindi beni. İstemiyordum.

"Bunun beni ne kadar ilgilendirdiğini bir bilsen şaşarsın," dedi dalgın bir ifadeyle.

"Neymiş anlat o zaman."

Derin bir nefes aldı. "Bu başka bir zamanın konusu." Gözlerimin içine baktı. "Kimden kaçıyorsun Lina?" Dudaklarını ıslattı. "Benden mi annenden mi?"

Kızgın harelerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadım. "Bir daha kaçtığımı söylersen—"

"Söylersem?" diye meydan okudu bana. "Kaçmayacağına söz verdin bana."

Ona avuçlarımı gösterdim. "İki kez sözümü tutmama hakım var benim. Bir daha kaçtığımı söylersen gerçekten kaçarım."

Elini uzattı ve ben bu elden kaçmak istemeyişime bile öfkelendim.

Sol eli yanağıma yerleşti. "Niye kaçıyorsun Lina?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim doldu. "Hiçbir yerde kalamıyorum," dedim pes ederek. "Nerede durmam lazım bilmiyorum. Hiçbir yere aitim değilim sanki."

Onu bulanık görüyordum artık. Annem bir sürü şey var söylemediğim demişti. Kim bilir neler söyleyecekti. Korkuyordum. Sandığım her şeyin yalan olmasından korkuyordum. Aptal yerine koyulmuş olmaktan, ailem tarafından hiçe sayılmış olmaktan korkuyordum. Önemli olmadığına ikna etmeye çalışıyordum kendimi ama korkuyordum işte. Kendimi bildim bileli bir tek onlar dinlemişti beni, onlardan tarafından anlaşıldığımı düşünmüştüm. Bunun bile yalan olduğunu öğrenirsem, ben kimse güvenecektim? Evim bile ev değilmiş, ailem ailem değil miymiş? Ben kimim o zaman?

"Hiçbir yere mi?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Hep bunu yapıyordu. İmalı konuşuyor kafamı bulandırıyordu. Görmüyor muydu ne kadar korktuğumu? Niye bana altında kalacağım, kafamda kuracağım şeyler söylüyordu?

"Hiçbir yere," diye yalan söyledim.

Ait hissettiğim yerler terk ettiler beni. Ya sen de gidersen?

Buruk bir tebessüm oldu yüzünde. Sol elinin baş parmağı kaşımı okşadı narince. "Öyle olsun bakalım."

Öyle olsundu. Çünkü sinir oluyordum ona. Dönüp dolaşıp kollarına gittiğim falan da yoktu hiç.

Kaşlarımı çattım. "Sinir oluyorum sana."

"Neden?" diye sordu merakla bana asla kızmayarak.

***Aral olduğun için.* Sürekli beni anlamaya, bana iyi hissettirmeye çalıştığın için. Ve bana sarıldığın için. Ve beni teselli ettiğin için. Ve onca iş güç içinde gelip beni öptüğün için. Sinir oluyorum.**

Burnuma tampon yaptığı için dudaklarım arasından yorgun bir nefes verdim. "Bu seni hiç alakadar etmez."

Diliyle dudaklarını ıslattı. Sabır mı diliyordu içinden. Ben de istiyordum sabır. Bana da versindi rabbim. En çok bana versindi.

"Neden geldin bana Lina?" diye sordu benim saçmalığımın çok üstünde durmayarak.

"Sana gelmedim ben," diye karşı çıktım. "Hava alacaktım, sen çıktın karşıma. Seninle ilgisi bile yok."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Sarılayım mı sana?"

Evet. Yap lütfen.

"Ne sebeple?"

"Buluruz bir sebep elbet," dedi aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Biz bir sarılalım. Buluruz bir sebep."

Sol eli yüzümden saçlarıma kaydı, kafamın arkasına yerleşirken beni kendisine çekti. Yüzüm göğsüne yaslanırken sağ kolu sarıldı etrafıma. Dünden razı bir şekilde ona yaslanırken bunun için ona gelmişim gibi hissettim. Tüm ihtiyacım buymuş gibi hissettim. Tüm huysuzluğum, sinirim, kırgınlıklarım, üzülmelerim ağlama isteğimin tüm ihtiyacı olan şu sarılmaymış gibi hissettim. Ben bunun için gelmişim, bunun için kaçmışım gibi hissettim. Anneme ağlayamadığım için Aral'a gelmişim gibi hissettim. Göz yaşları düştü gözlerimden. O bana sarıldığı gibi ağlamaya başlamam hiç iyi değildi. Mahvedecekti bu beni. Bile bile lades denirdi buna. Göz göre göre denirdi.

Bir süre sarıldık yalnızca ve Aral hiç konuşmadı. Sanki konuşursa kızıp gideceğimden korkuyordu. Sustu ve saçlarımı okşayarak sarıldı bana. O an ilk kez birinin susarak bile teselli edebileceğini anladım. Susmanın her zaman kötü olmayacağını, susmanın bile anlaşılırlık olduğunu hissettim. O iyi bir öğretmendi, bana bir sürü şey öğretiyordu ama ben onun iyi bir öğretmen olmasına üzülüyordum. Çok şey öğrenmiş demekti çünkü hayattan.

Kalbinin sesi öyle sakinleştiriciydi ki tüm titremelerimin durduğunu, ruhumun dindiğini hissettim.

"Bugün heyetim var," diye mırıldandım. "Resmi olarak artık tıp okumuyor olacağım."

"Ara veriyor olacaksın," diye düzeltti beni. "Bu bir son değil."

Bir şey söylemedim. Ağladım yalnızca. O da saçlarımı okşadı.

"Yiğit'i araya sokmamı ister misin?" Sesi sakin, tereddütsüzdü.

Burnumu çektim. "Torpil mi yani?"

"Gerekirse," diye onayladı beni. "Hak etmediğin bir şeyi elde etmene yardım etmeyeceğiz ne de olsa. Hocalarının çoğu benim de hocalarımdı. Ben de konuşurum."

Kafamı iki yana salladım. İstemezdim. Gururdan değildi. Hem onları ricacı etmek istemedim kimseye hem de ricalarının bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Bunu yaparsak bana bilenecek birkaç hoca biliyorum," diye mırıldandım boğuk sesimle. "Belki okula devam ederim ama kuruldan kalırım. Kuruldan geçsem komüteden kalırım. Zira kaç haftadır gitmiyorum, disipline gönderirler."

Hepsi değildi elbette ama bazı hocalar takacaktı bana. Burnumdan getirecekti torpilimi. Sanki hak ederek oraya gelmemişim gibi nefret duyacaklardı bana. Sanki hiç emek vermemişim gibi hiçe sayacaklardı. Sayarlardı, bu benim ilk hiçe sayılışım mı? Okulda arkamdan hastayla kavga etmiş camı çerçeveyi indirmiş ama arkası sağlam diye devam edebilmiş diyeceklerdi. Kınayarak bakacaklardı bana hep. Bu kızdan beklenir diyeceklerdi. Bunu o da biliyordu.

Aral, derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Hocaların listesini ver sıkıştıralım." Sesi ciddiydi ama dalga geçtiğini biliyordum. Beni güldürmeye çalışıyordu sanırım.

"Sıkıştırır mısın gerçekten?"

"Sıkıştırırım," diye onayladı beni.

"Doktorsun ama sen?"

"Doktorlar sigara da içiyor Lina. İnanır mısın?"

Gülümsetti bu söylediği beni. "İnanmam," diye tiye aldım onu.

"Sinir oluyor musun hâlâ bana?"

"Hım," diye mırıldandım. "Çok. Aşırı."

"Bak ya," dedi kınar gibi. "Güldürdüm ama az önce seni?"

"Gülmedim bir kere." Hafifçe omuz silktim. "Hayat adil değildir hem."

"Müşterek ama."

Kalbim ısınır gibi oldu yine. "Bak sen," diye mırıldanarak geri çekildim ve gözlerimi ceketinin kollarına sildim. "Öyle mi acaba?" diye sordum ona bakarken.

"Öyledir öyledir," diye onayladı beni.

Gülümsemeden edemedim bu tavrına. Az önce çok ama çok kötü ve sıkışmış hissediyordum ama beni kucakladığı gibi sakinlemiş

durulmuştum. Gerçekten kedi olabilir miydim acaba? Sinir bozucu, mızıkçı bir kedi. Tilkiler köpekgillerden mi kedigillerden miydi acaba?

Asansörün kapıları açıldı. Kürşat elinde botlarımla geldi. Mahcup hissettim, hatta şımarık.

"Teşekkürler," diye mırıldandım bana botlarımı uzattığında.

"Rica ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Botlarımı elinden aldım, en yakın sandalyeye oturup giydim botlarımı. Ayağa tekrar kalktığımda Aral'ın gözleri üzerimdeydi. İyi miyim merak ediyordu muhtemelen. Çünkü dengesiz biriydim. Çok işi vardı gerçekten benimle.

"Odaya mı gidelim yoksa hava mı alacaksın?"

"Odaya gidelim," diye mırıldandım.

Annem merak etmiş olmalıydı, hiçbir şey demeden çıkmıştım.

Kafasını salladı. Elini uzattı bana doğru gel der gibi. Burnumu çekerek yanına adımladım ve birlikte yan yana odaya ilerledik. Derin bir nefes aldım, kafamdaki her şeyden kaçmak istiyordum. Duramazdım. Düşüncelerim yakalardı.

"Ağladığım belli oluyor mu?" diye sordum ona bakıp.

"Oluyor," dedi dürüstçe. "Beyaz tenlisin, kızarıyorsun hemen."

Ofladım. Yapacak bir şey yoktu artık. Kızarıklığımın geçmesi uzun sürerdi. Burnumdaki tamponu çıkardım, durmuştu kanaması. Rezillikti gerçekten.

Çöpe attım elimdekileri ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açacaktım ama Aral benden önce davranarak açtı kapıyı ve açmadan önce çalmayı da ihmal etmemişti.

"Müsait misiniz Celina Hanım?" diye seslendi içeri.

"Buyrun," dediğini işittik annemin.

"Buyur," dedim ben de arkasından.

"Önce sen," diyerek yol verdi bana.

Önce ben girdim içeri. O arkamdan gelirken yatağa ilerledim. Alin, annemin göğsüne yaslanmış, annem saçlarını severken derin derin içler çekiyordu. Annem onu anca sakinleştirmiş gibiydi. Güzel bebeğim, mutlu olmuş olmalıydı yine de annemi gördüğü için.

Aral yanımda durdu ve başıyla selam verdi anneme.

"Geçmiş olsun Celina Hanım," dedi yumuşak ama saygılı bir tonda. "Nasılsınız?"

"İyiyim teşekkür ederim," dedi annem gülümsemeye çalışarak. "Siz nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Oturun şöyle ayakta kaldınız," diyerek ona koltuğu işaret ettiğinde, Aral gösterdiği koltuğa oturdu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim." Minnettar bir ifade vardı annemin yüzünde. "Alin'in anlattıklarında anladığım kadarıyla çok yardımınız olmuş, eksik olmayın."

Alin muhtemelen anneme, harika iki arkadaşından ve çok sevdiği Çakırcalardan bahsetmişti hemen. Bu yüzden annem, Alin'in onlarda tek bir günlüğüne kalmadığını hatta bizim de orada kaldığımızı anlamış olmalıydı.

"Siz de öyle," deyip gülümsedi hafifçe Aral. "Bu arada bana Aral derseniz memnun olurum."

Annem gülümsedi. "Sen de bana teyze de lütfen," dedi ve ekledi. "Alin çok övdü sizi. Bir sürü kardeşin varmış."

Aral onayladı annemi ve Alin'e gülümsedi. "Sekiz kardeşiz."

Annemin gülümsemesi genişledi bu dönütle. Kalabalık ailelere bayılırdı ama Çakırcalar kalabalık değil, dağınık bir aileydi. Bizzat babası tarafından dağıtılmış bir aileydi.

"Maşallah, maşallah. Ben bayılırım kalabalık ailelere. Anneciğinin canına sağlık. Tanışmak da nasip olur bir gün umarım."

İçim titredi. Gözlerimi istemeden Aral'a çevirdim. O anneme bakıyordu ve yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

"İnşallah," dedi içtenlikle. "O günleri de görürüz umarım," diyerek aynı temenni de bulundu Aral da. "Siz bir an önce iyileşmeye bakın."

Aral'ın annesi ile annemin nedense tanışsalar çok iyi anlaşacaklarını düşünmeden edemedim o an. İkisi de çok yalnız kadınlardı ve bir şeylere mecbur bırakılmışlardı. Birbirlerini çok iyi anlarlarmış gibi geliyordu. Keşke gerçekten o günleri görebilseydik. Güzel olurdu.

"Ben sizi işinizden alıkoymuyorum değil mi?" diye sordu annem ikimize bakarak.

Benim okulda olmam lazımdı normalde bu saatlerde. Aral'ın da işe gidiyor olması gerekirdi. Ama hayatlarımız rayından çıkmıştı ikimizin de.

Derin bir nefes aldım. Aral'ın gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim.

"Annecim," dedim nerden başlayacağımı bilemeyerek.

"Söyle bir tanem?"

Yatağın sağ tarafındaki koltuğa iliştim yavaşça. Dilimi sızlayan çatlamış dudaklarımda gezdirdim.

"Ben okulu dondurmaya karar verdim," dedim pat diye.

Kaşları çatıldı hafiften böyle bir şey beklemediği için ama hiç kızmadı bu söylediğime. Anlamaya çalıştı beni. Her zaman olduğu gibi.

"Ağır geliyordu." Gelmiyordu. O ağırlığı üzerimden alıyordu aksine. Kendimi işe yarar hissettiriyordu. Birilerini yaşatmak için savaşmak bana iyi geliyordu. "Çok yoruluyor, yetişemiyordum. Hocalarım da uygun gördü. Dondurduk biz de yarım dönem."

Alin'e sarılı elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. "Sen bilirsin bir tanem. Yarım dönem nedir ki, zaman su gibi akar gider." Yanağımı okşadı şefkatle. "İyi yapmışsın, dinlen biraz. Önce kendini iyi et ki sonra insanlara yardım edebilesin."

Beni destekleyeceğini biliyordum, her zaman öyle olmuşlardı. Beni hiç zorlamamışlardı bir şey yapmaya ve beni durdurmamışlardı hiç. Keşke durdurmuş olsaydı. Keşke o eğlence merkezine gittiğim her gün beni durdurmuş olsaydı. Keşke bir gece vakti markete korkarak giderken beni durdurmuş olsaydı. İyiyim desem de durdursaydı keşke beni. Neye susması lazımdı bilmiyordum ama mezar taşı alabilmek için boğazımdan canımdan kısarken keşke beni durdurmuş olsaydı.

Gülümsedim elimden geldiğince "Hım," diye mırıldandım onu onaylayarak. "Önce biz iyi olalım. Sonra her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum."

Kafasını salladı. Gözleri merakla Aral'a çevrildi sonra.

"Seni tutmuyorum değil mi Aralcım?"

"Tutmuyorsunuz merak etmeyin."

Kafasını salladı annem anladım diyerek.

"Onlay hep biylikte geziyoylay," diye araya girdi Alin sır verir gibi. Daha sonra minik elini dudaklarına siper edip annemin kulağına bizim de duyabileceğimiz bir sesle fısıldadı. "Linacım ve Ayalcım sefgili. Ben duydum onlayı."

Söylediği şey şokla gözlerimi açmama sebep olurken annemin hayrete düşen yüzüyle göz göze geldim. Bana ardından Aral'a çevrildi bakışları. Aral ile göze geldik ve o dingin sakinliği bir nebze dalgalanmış gibi hissettim. Bir süre sessizlik oldu odada. Alin bunu

nereden duymuştu? Bizden duymuş olamazdı. Güney biraz patavatsızdı ondan duymuş olabilir miydi?

"Doğru mu bu?" diye sordu annem kızgınlıktan çok uzak meraklı bir sesle. "Lina?"

Doğru değildi teknik olarak fakat anneme peşimdeki kötü adamlardan korunmak için bir başka kötü adamın oğluyla sevgili gibi davrandığımızı söyleyemezdim. Kaldıramazdı. Annem, Hükümdar Çakırca'yı tanımamalı mümkünse tanışmamalıydı. Kim olduğunu bilmemesi hayırlı olurdu yoksa nasıl açıklayacaktım bunca şeyi bilmiyordum. Zira müsaade etmezdi buna.

Minik bir sincap tarafından avlandığımı hissettim. Bu bilgiyi eninde sonunda annemin öğrenmesi gerekecekti ama bu kadar ani olmasını beklemiyordum. Hazırlıksız yakalanmıştık.

Aral'ın ne desem kabul edeceğini biliyordum. Ve bunun bilmenin verdiği güveni sırtımda bir bıçak değil bir kanat gibi hissettiriyordu. Keşke şu an uçurup götürseydi beni o kanatlar.

"Doğru," diye mırıldandım gözlerimi yüzüne çevirip.

Bunu bu şekilde yapacağımı hiç düşünmemiştim. Annemin şaşırmış bir hali vardı. Beni tanıyordu, birkaç haftada sevgili yapabilecek biri değildim ben, yıllardır arkadaş bile bulamamıştım kendime. İnanmayacaktı kesin.

Gözlerini benden çekip Aral'a çevirdi ve Aral'a alıcı gözüyle baktı bu kez. Ölçtü tartı.

"İkiniz de yetişkin insanlarsınız, elbette söz hakkım olduğunu düşünmüyorum ama Lina'nın ne gibi bir durum içinde olduğunu biliyorsun değil mi Aral?"

Annem, Aral'ın yalnızca adli tıp uzmanı olduğunu sanıyordu. Bu yüzden Aral'ın bunları kaldıramayıp beni inciteceğini düşünüyor olmalıydı. Demek ki babamın ona da anlatmadığı şeyler vardı demek miydi bu?

"Biliyorum," diye onayladı Aral. "Bu işin bir sonuca varması için ben de elimden ne geliyorsa yapacağım. Şüpheniz olmasın."

Annem etkilenmişe benziyordu. Sonuçta kim tehdit edildiği halde davaya devam edip bir de üstüne tehdit edilmesine sebep olan adamın kızını severdi ki? Aral Çakırca, annemin gözünde böyle biriydi şu an.

Gülümsedi ona ve elini uzattı. Aral ona uzatılan eli tuttu. "Teşekkürler," dedi annem bu onu çok duygulandırmış gibi. "Eminim

ben uyurken çok destek olmuşsundur ona. Lina herkese güvenebilen biri değil. Seni seçtiyse çok iyi bir sebebi vardır."

Gülümsedi Aral ve onayladı onu. "Zor beğenen biri."

Annem kıkırdadı. "Evet, öyle."

Kaşlarımı çattım hafiften. Bak ya. Resmen gözümün önünde çekiştiriyorlardı beni.

"Kaç yaşındasın Aral bu arada? Ayıp olmayacaksa tabi," diye sordu annem merakla.

Annem hiçbir zaman sert mizaçlı biri olmamıştı. Aksine çok pozitif biriydi. Meraklı ve sorgulayıcı bir kişiliği vardı ve şimdi Aral sevgilim olduğu için ona bir sürü şey sormak isteyecekti. Onu bir an önce tanımak isteyecekti.

"Yirmi dokuz," diye cevapladı Aral ve bunu söylerken tereddüt etti nedense.

Kaçlarımı kaldırdım hayretle. Yaş kompleksi mi vardı yoksa annem aramızdaki yaşı fazla bulur diye mi endişeliydi emin değildim ama bu onu sempatik göstermişti.

"Maşallah sana," dedi annem onun tedirginliğini fark etmiş gibi. Kulağını çekip dişine vurdu. "Boyun posun yerinde, elin yüzün düzgün, mesleği elinde," diye sıraladı annem beğeniyle. "İyi bir adama da benziyorsun. İnsanın kalbinin yüzüne yansıdığına inanırım ben. Senin için temiz."

"Teşekkür ederim," dedi Aral gerçekten bu yorumlarla mutlu olarak.

Nedense ben de rahatlamış gibi hissettim. Gerilmiştim sanki gerçek sevgilimi tanıyormuşum gibi.

Annem gülümsedi ona. "İkiniz de incinmezsiniz umarım," dedi ama yine de içten içe tedirgin olduğunu biliyordum. Aral'ı tanıyana kadar beni inciteceğinden endişelenecekti.

Aral tıpkı benim gibi düşünmüş olacak ki. "Lina'yı incitmeyeceğim," dedi kendinden emin bir sesle.

Bu utandırdı biraz beni. Annemle şu an bunu konuşuyor olmamız garip ve yabancı bir deneyimdi. Annemle bir arkadaşımı bile tanıştırmamıştım daha önce. İlk tanıştırdığım kişinin direkt sevgilim olmadı ve bunun gerçek bile olmayışı üzücüydü.

Gözlerimi gülümseyerek bana bakan Alin'e çevirdim. Gülümsedi bana ve göz kırptı. Öyle sevimliydi ki uzanıp yanağını sıkmadan

edemedim.

"Hain sincap," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. O sırada kapı çaldığında kurtarıldığımızı hissettim. Bu ortam daha garipleşmeden gerçekten konu değişse güzel olurdu.

"Girebilir miyim?" diye tanıdık bir ses geldiğinde Yiğit'i sesinden tanımıştım.

"Tabii, buyrun savcım," diye seslendim yerimden kalkarken.

Aral da ayağa kalkmıştı. Yiğit bana başlıyla selam verip gözlerini anneme çevirdiğinde annem yerinden dikelmeye çalıştı ama savcı elini kaldırarak mani oldu bu girişimine.

"Lütfen rahatsız olmayın," dedi nezaketle. "Geçmiş olsun Celina Hanım."

"Sağ olun savcı bey."

"Doktorunuzdan iyi haberlerinizi aldım." Sesi, duyduklarından memnun olmuş gibiydi. "Yarınki değerleriniz de güzel gelirse sizi güvenli evimizde misafir edebiliriz."

Aral'la göz göze geldik. Biraz mahcubiyet gördüm siyah gözlerinde. En azından gurur duymuyordu yaptığıyla.

"Savcı Bey," dedi annem soru soracağı belli bir tonda. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Var elbette ama sizden önemli şeyler değil." Yiğit'e annemin sağlığını etkileyecek şeyleri söylememesini daha ilk günden söylemiştim ve bu yumuşak tutumunun sebebi bir nebze bu olabilirdi sanıyorum ki. "Biraz daha toparlanın, her şey su yüzüne çıkar zaten."

Çıkardı değil mi? Gerçekler bir gün elbet ortaya çıkacaktı. *Er ya da geç.* Aral'ın gözlerinin içine baktım. *Ne önce ne de sonra.* Sanki bunu düşündüğümü biliyormuş gibi baktı o da gözlerime.

"Aral Bey," dedi Yiğit Aral'a dönerek. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedi Aral.

Gözlerimi ikisine çevirdim. Ne konuşacaklardı? Ben neden gidemiyordum?

Odadan çıkarlarken arkalarından baktım ve anneme döndüm. "Geleceğim şimdi," dedim ve peşlerinden ben de çıktım odadan. Yiğit ve Aral bana döndüler.

"Ben de duyamaz mıyım?" diye sordum gözlerimi Yiğit'e dikmiş bir halde.

"Senin bilmen gereken bir şey değil," dedi sakince Yiğit.

"Kime göre?"

"Bana göre. Devletin savcısına göre. Dosyanın akıbetine göre," diye sıraladı.

Yumruklarımı sıktım. Öyle olabilirdi ama söz konusu benim hayatımdı.

"Bizi yerleştirdiğiniz ev de mi bunlar içindi?" diye iğnemi batırdım gözlerine dik dik bakarken.

Aral'a baktı. Sonra gözlerini bana çevirdi ve tamamen bana döndü. "Evet, öyleydi." Kafasını salladı hafifçe sol elini cebine sokarken. "Öğrendiğine göre Aral açıklamıştır sebeplerimizi diye düşünüyorum. Öfkeni, tedirginliğini anlıyorum ama biz aynı taraftayız ve inan hiç kolay değil seni korumak."

Gözlerimin içine bakarak söyledikleri yalan gibi durmuyordu. Yiğit, yatıştırmadan uzak, salt bir dürüstlüğe sahipti. Aral'ınsa beni yumuşatan, sakinleştiren bir dürüstlüğü vardı. İkisine de inanmak istiyordum.

"Olayın içine bu kadar girebiliyor olman Aral'ın sana güveniyor olmasından kaynaklı," diye de ekledi. "Pars ile konuşmana asla izin vermezdim eğer Aral kefil olmasaydı. Henüz neler bildiğini bilmiyoruz ve senin istemediğimiz insanların yanında durman, onlar tarafından kafanın karıştırılması isteyeceğim son şey. Aral normalde izin vermeyeceğim kadar dosyanın içerisine girmene göz yumuyor ama ben o kadar yumuşak biri değilim, üzgünüm."

Aral benim için kefil mi olmuştu? Eğer Pars ile kalsaydım başına ne gelirdi kim bilir. Susmasını istedikleri için susuyordu bana, belki de başına iş alırdı zira babasının durumu bu durumu kolaylaştırırdı.

"Ben de yumuşak biri değilim ve bu hale kendim gelmedim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bilmem gerekenleri benden saklamayın ki ben de sizden saklamayayım."

Aral'ın gözlerini kapattığını gördüm. Muhtemelen savcıyı tehdit ettiğim içindi bu tepkisi.

"Tehdit miydi bu?" diye sordu kaşını kaldırırken.

"Değildi," diye araya girdi Aral. "Saklamayacak," diye de belirtti emin bir sesle.

Yiğit ona baktı sakin bir ifadeyle.

Aral, yiğit ve benim üzerimde gezdirdi gözlerini. "Herkes üzerine düşeni yapacak."

Onu zor durumda bıraktığımın farkındalığıyla mahcup hissederek pes ettim ve gözlerimi kaçırdım.

"İyi."

"Aynı taraftayız Lina," dedi Yiğit otoriteden uzak anlayışlı bir sesle. "En başından beri söyledim, herkes elini taşının altına koyacak diye. Elim taşın altında, emin ol."

Kafamı salladım hafifçe. "Öyle diyorsanız."

Kafasını salladı ve gülümsedi bana aramızın bozuk olmasını, yanlış anlaşılmayı istemiyormuş gibi. Aslında onun bir savcı olduğunu gözden çıkarıp haddini aşan bendim. Aral değildi o. Beni alttan almıyordu haliyle. Benim nazımı Aral çekiyordu, zira o da zorunda değildi. Nankörlük ediyordum belki de.

"Aral," dedi ve arkasını döndü Yiğit.

Aral bana iyi miyim diye kontrol eder gibi baktığında kafamı salladım iyiyim der gibi. Bana göz kırptı ve Yiğit'i takip etti. Oflayarak gözlerimi Kürşat'a çevirdim.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı Lina Hanım?" diye sordu hemen

Kafamı iki yana salladım. "Yok, teşekkür ederim ama bana Lina desen olmaz mı? Ben de sana Kürşat derim?"

Kafasını salladı. "Olur."

Kafamı salladım ben de hafifçe. İçeri girmek istemiyordum, annem kesin Aral'ı soracaktı.

"Çay mı içsek?" diye mırıldandım konuşma nasıl başlatılır asla bilemeyerek.

"Alayım, size," diye atılacak oldu ama ben de öne çıktım.

"Ben de geleyim."

"Tabii."

Birlikte asansörlere ilerledik. Polislere başıyla selam verdi kapılar kapanırken. Muhtemelen Aral ve Şahin ile yaşıttı hemen hemen ve çok olgun biriydi. Ağır başlıydı. Tam korkutucu güvenlikler gibiydi. Mesleğine yakışıyordu mizacı.

Birlikte kafeteryaya indik. Çay aldık ikimizde ve ısrarla ben ödedim. Sonuçta ben istemiştim çay içmeyi. Ardından elimizde karton bardaklarla asansöre geri döndük.

"Sen de uzun zamandır mı tanıyorsun Aral'ı?" Diye sordum merak ederek.

Şahin'in anlattığı anılarda Kürşat da vardı çünkü ve ne kadar eskiye gidiyordu arkadaşlıkları merak etmiştim.

Kafasını salladı. "Şahin kadar değil ama on senedir tanıyorum Aral'ı. Bizzat özel güvenliğiyim kendisinin. Şahin'inki biraz daha baba mesleği," diye açıkladı.

Şaşırdım bu detaya. "Nasıl yani?"

"Şahin'in babası Fikret amca, Hükümdar Çakırca'nın sağ koludu. Şahin de—"

"Aral'ın," diye mırıldandım tekrar yukarı çıkmak için asansörü çağırırken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Bu yüzden birlikte büyümüşler."

Birlikte büyüdüklerini söylemişti Şahin ama bu kadar yakından büyüdüklerini düşünmemiştim. Hep bir aradalar mıydı?

"Şahin'in babası da mı kötü biri yani?"

"Fikret abi iyi adamdır aslında," dedi çayından bir yudum alırken. "Mecbur kaldığında seçim yapmak zorunda kalmış biri sadece. Yaptığı işini aklamaz bu tabi ama onu, Hükümdar Çakırca'yla aynı kefeye koymayız hiçbirimiz."

Doğrunun kişisel pusulası diye geçirdim içimden.

"Anladım." Gözlerimi yüzüne diktim. "Sen peki?"

Netice de o da bu adamlar için çalışıyordu. Gözlerini bana çevirdi. Çok sakin biriydi. Ya da soğukkanlı mı denilirdi bilmiyordum ama çok durgun bir kişiliği vardı. Aral'ınki gibi bir sakinlik değildi ondaki. Kürşat çok dingin biriydi genel olarak.

"Niye Çakırcalar için çalışıyorsun? Sonuçta herkesin tercih edeceği bir şey değil." Ardından bunu sormaya hakkım olmadığını fark ederek ekledim. "Özel değilse sebebi tabi."

Asansör geldi. Bindik ve on ikinci katı tuşladım.

Kürşat derin bir nefes aldı. "Benim maddi sıkıntıdan ötürü okumaya fırsatım olmadı. Liseyi bitirince güvenlik sınavına girdim doğruca. Daha sonra özel güvenlik sağlayan bir ajansa kaydoldum ve şans eseri Çakırcalarla çalışmaya başladım."

Çayından bir yudum içti. O da benim gibi birine benziyordu. Genç yaşta kendi ayakları üzerinde durmak zor zorunda kalan biri.

"Aral'ın koruması olmakla görevlendirildim direkt. O nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Bu on senedir böyle."

Demek ki yirmi sekiz yaşında falandı o da. Şahin'in anılarında Kürşat'ın da olması da bu yüzdendi. Kürşat, Aral'ın bir gölgesi gibiydi.

"Babası için mi çalışıyorsun yani?"

"Aral için," diye düzeltti gözlerime bakarak. "Aral benim için bir patron değil tabii, hiç olmadı ama babası için değil onun için çalışıyorum. Hükümdar Çakırca'dan emir almam. O da bana emir vermez zaten. Tamamen Aral'ın adamıyım yani, sormak istediğin buysa."

Evet buydu ve aldığım cevap memnun etmişti beni. Çünkü onun o adama çalışmasını istemezdim. Aral da Kürşat'ı bir çalışanı değil bir arkadaş olarak görüyordu zira bence.

"Neden kaçıp gitmedin? Onların iyi bir aile olmadıklarını öğrendiğinde endişelenmedin mi hiç? Kendin ya da ailen için?"

Gülümsedi hafifçe. "Sen neden gitmiyorsun?"

"Aynı şey değil," dedim can sıkıntısıyla. "Ben mecburum."

"Belki," dedi hafifçe omuz silkip. Sanki buna inanmıştı pek. Sonra gözlerime baktı. "Peki ya bir tek Aral sana mecbur olsaydı? Gider miydin?"

Elimdeki bardağımı sıktım hafifçe. Giderdim. Gitmem gerekirdi. Alin vardı, annem hastaydı. Hiçbir zaman kendimi tek bir birey olarak düşünmemiş, kendi isteklerimi ön planda tutan biri olmamıştım. Ben kendimin değil ailemindim sanki ve onların zarar görmesini istemezdim. Onlara bir şey olacak olsa kendimi affedemezdim. İşte bu yüzden giderdim. Ama gitmek ister miydim? İşte o biraz muammaydı. Karışıktı. Bulanıktı. Yakıcıydı. Eyvahtı.

"Paraya ihtiyacım vardı," dedi Kürşat üstelemeyerek beni. "Babam hastaydı, annemin okuması yazması bile yoktu, okuyan üç kardeşim daha vardı."

Hikayesi tanıdık geldiğinde içim ezildi, Kürşat'a daha yakın hissettim istemeden. Benzer acılar insanı yakınlaştıran bir şeydi bence.

"Ama istesem başka iş bulurdum. Aral da ayarlardı. Zira beni üç kere işten çıkarmışlığı var."

Bunu söylerken gülümsemişti. İyi bir anıydı belli ki. Aral, Aral'lık yapmıştı belli ki yine. Kürşat'a kaçması ve istediği yerde durabilmesi için bir değil üç kez şans vermişti.

"Her seferinde geri geldim," dedi bundan hiç pişman değilmiş gibi. "Aral, arkada bıkılacak bir adam değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bence de değildi. Bu iş bittiğinde olan her şeyi nasıl geride bırakacaktım bilmiyordum. Elimdeki karton bardağı biraz daha sıktım, şekli bozuldu.

İndik asansörden. Savcı ve Aral'ın konuşmaları bitmiş olmalıydı, koridorda polislerle konuşuyorlardı. Aral'ın gözleri bana çevrildi. Kürşat ile yanlarına adımladık.

"Gidiyor musunuz?" diye sordum savcıya.

"Gidiyorum," diye onayladı. "Bir şey olursa bilmeme izin ver."

Kafamı salladım. "Haber veririm."

"Biz de çıkalım mı?" diye sordu Aral. "Heyet için?"

Kafamı salladım. Çıksak iyi olurdu. "Anneme haber vereyim ben."

Olur der gibi kafasını salladı. Savcı ile vedalaştım ve odaya girdim. Alin'in kıkırtısı doldurmuştu odayı, annemle sohbet ediyorlardı. Batı'dan ve Melek'ten bahsediyordu heyecanla. Arkadaşa sahip olmak heyecanlı bir deneyimdi onun için. Yaptığımız kardan adamdan bahsetmeye başladı sonra. Derin bir nefes aldım biraz daha rahatlamış hissederek. En azından Alin mutluydu.

"Annecim," diye yanlarına adımladım. "Okulda ufak bir işim var. Bir saat sürmez."

Kafasını salladı annem. "Aral ile mi gideceksiniz?"

Kafamı salladım.

"Dikkatli olun tamam mı?"

Kafamı salladım tekrar. Eğilip ikisini de öptüm. "Geleceğim hemen."

Bana el salladılar. Ben de onlara el salladım ve ikimizin de kabanlarını alarak çıktım odadan. Ceketin kalabileceğini söyleyerek yalnızca kabanını aldı. Savcı gitmişti çoktan. Ceketinin üzerine kabanımı giydim.

"Kapının önünde ayrılma Kürşat," dedi kabanını giyerken. "Ne olursa olsun."

"Merak etme abi," dedi Kürşat biraz resmi bir tonda.

Aral onun omzuna vurdu ve birlikte asansörlere ilerledik.

"Eve uğrasak olur mu?" diye mırıldandım. "Üzerimi değiştireyim."

"Olur," diye onayladı beni. Saatini kontrol etti. "Kaçta heyet?"

"Var daha," diye mırıldandım. "Kahvaltı ettin mi sen?"

"Etmedim," dedi elini saçlarından geçirirken. "Edelim o zaman."

"Olur," diye mırıldandım.

Hastaneden çıktığımızda rahatlatmış hissettim kendimi. Dinleniyor ve izleniyor olma düşüncesi aklımın bir köşesine yerleşip beni diken üstünde tutmuştu sürekli.

Aral yola koyulduğunda gözlerimi yüzüne diktim beklentiyle. Savcı ile ne konuşmuştu? Bahsedemez miydi ufacık?

"Adli tıpla ilgili şeyler," dedi neden ona baktığımı bilerek. Gözlerini bana çevirdi. "Sana açıklayamayacağım şeyler."

"Neden bana açıklayamıyorsunuz? Ben babamın birinci dereceden akrabasıyım."

"Evet," diye onayladı beni. "Ama baban sıradan bir vatandaş değil. Üzgünüm."

"İstihbarat beni sorguya çekmiyor çünkü beni izliyorlar değil mi?" diye sordum dünden beri düşündüğüm şeyi. "Savcının kimseyi ikna ettiği yok."

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Yiğit seni koruyor Lina. Evet tek başına yapmadı ama senin üstüne gidilmesine engel olan kişilerden biri."

Kaşlarım çatıldı. "Başka biri de var yani?"

"Herkes senin, babanı bulacağını düşünüyorken istihbaratın buna ulaşması zor olmadı," dedi gözlerime bakarak. "İstihbaratın o ıslık sesine verdiğin tepkiden de hastaneye ne şikayetle yattığından da haberi var. Seni sorguya çekmeleri işten bile değildi ve inan bana Lina, çok ağır yöntemleri var."

Tüylerim diken diken oldu. Yiğit'e kim destek vermişse güçlü biriydi belli ki. Kim bize yardım etmek isterdi ki. Tanıdığımız yoktu hiç.

"Neden beri korusun ki başka biri," diye mırıldandım. "Kendi babam bile yapmıyorken? Akraba desek anneannem ve dedem kendi kızlarını arayıp sormayan insanlar."

Onlardan nefret ediyordum. Annemin ağlayarak annesini arayıp yardım rica ettiğini hatırlıyordum hâlâ. Babamın cenazesine bile gelmemişlerdi.

"Yardımı bırak halini hatırını bile sormadılar annemin." Tırnaklarımla oynadım. "Babamın cenazesine bile gelmediler."

"Görüşmüyor musunuz onlarla?" diye sordu merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Yanlış hatırlamıyorsam dedem, annem ile babamın evlenmesini desteklememiş. Bu yüzden yıllardır görüşmüyorlar. Görsem belki tanımam bile. Anneannemi de en son on yıl önce gördüm. Daha sonra bir sebepten annem ile iletişimlerini

kesitler." Tırnaklarımdaki ojeyi soydum. "Belki de ben hatırlamıyorumdur sebebini. Bilemiyorum." Hafızama güvenemiyordum ki. Bu berbat bir şeydi. "Bize yardım edecek kimse yok. Birinin başka bir çıkarı yoksa tabii."

Derin bir nefes aldı Aral. "Bazı insanların gölgelerde saklanarak yaşaması gerekir. Uzaktan bakması gerekir."

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"Her şey göründüğü gibi olmayabilir bazen demek."

"Bir şey mi biliyorsun yoksa genel mi konuşuyorsun?"

Gözlerime baktı. "Bilmem?"

Kaşarım çatıldı. Bana ipucu mu veriyordu?

"Dedemin bizi koruduğunu mu kastediyorsun?" diye tahmin yürüttüm.

Nüfuslu bir adamdı sanıyorum ki. Zengin ve güçlü insanlar olduklarını söylemişti annem. Aral bir şey söylemedi. Kaşlarım çatıldı, telefonumu çıkardım. Uzanıp elimi tuttu.

"Şimdi yapman mı gerekiyor bunu?" diye sordu gözlerini bana çevirip.

Elimi elinden çektim ve Aral da cevabını almış oldu. Dedemin ismini arattım fakat çıkan hiçbir sonuçta onu bulamadım.

"Hiçbir şey yok," dedim hayal kırıklığıyla.

Kafasını salladı o da. "Yok olabilmek Lina," dedi gözlerime bakarak. "Bunu en iyi sen biliyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. *Gizlenmek. Saklanmak. Yok edebilmek. Ve istihbarata söz geçirebilmek.*

Annemin babasının çok katı olduğunu söylediği zamanları anımsadım. Kaşlarım çatıldı. Devlet adamı falan mıydı? Ya da yüksek rütbeli biri? Belki de bu yüzden istememişti annem ile babamın evlenmesini. Biliyordu başımıza ne geleceğini. Bu kadar yetkiliydi ve biz Çakırcaların korumasına mı muhtaçtık yani?

"Durdur arabayı," dedim içim sıkılmaya başlarken. Nefes alamıyor gibi hissediyordum. Bu kadar sahip çıkılmamış olmak fazla değil miydi bir insana?

Arabayı sağa çekti. Arabadan indim. Kendimi dışarı attım. Deniz kenarında bir yerdeydik. Denize bakmak istemiyordum. Ellerim titriyordu.

Yüzümü ovuşturdum. "Anlamıyorum."

Arkamdan gelen adım seslerini işittim. Yüzümü denize dönmek istemeyerek yüzümü ona döndüm.

Kafasını salladı, biliyorum der gibi. "Kör olacağını söyledim. Bildiklerimi bilirsen kör olacağını söyledim. Elindeki bilgi sendeki eksik parça değilse fazladan bilgi sana çözüm değil karmaşa getirir. İşte bu yüzden basamak basamak ilerlememiz lazım."

"Ya adam bize sahip bile çıkmamış!" diye bağırdım. "Sen bana ne anlatıyorsun şu an?"

Kafasını salladı. "Biliyorum. Ama bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Bariz değil mi?" diye sordum alayla gülerek. "Beni yem olarak kullanıyor işte."

Gözlerime baktı, o da böyle düşünüyordu. Harika bir hayatım vardı gerçekten. Kendi öz dedim nefret ettiği babamı yakalamak için bizi yem olarak ortalığa atıyordu ve bize yabancının biri sahip çıkıyordu.

"Ben bunları neden yaşıyorum Aral?" diye sordum kızgınlıkla. İçimde yine kocaman bir sıkıntı yeşerirken. "Bana seçme sansı vermediler ve ben anne babamın seçtiği hayatı yaşamak zorundayım. Babamın yaptıklarının hesabını ödemek zorundayım."

Bedenim endişeyle titrerken yumruklarımı sıktım. Bu güçsüz ruhumdan da nefret ediyordum.

"Sorun yok," deyip bana uzandı ama geri adım atarak kaçtım elinden.

"Belki de babam hiç tanıdığım gibi biri bile değildir. Belki de ben babamın gerçek yüzünü bile bilmiyorumdur. Belki de ortada sandığımız gibi bir şey bile yoktur. Kaçıp gitmek için bir fırsat bulmuştur ve kaçıp gitmiş, kendine yeni bir aile kurmuştur." Göz yaşlarım düştü. "On bir ay Aral. Neredeyse bir yıl. Siz ortaya çıkarmasaydınız da sürüp gidecekti. Kimse bilmeyecekti. Her şeyi benim üzerime yıkıp, kendi hayatına devam ediyordur belki de." Tırnaklarım avuçlarıma batarken gözlerim doldu. "Annem hastaydı, ölme ihtimali vardı. Bense çok nankördüm. Bunalmıştım. O da bunalmıştı. Belki de artık bizle mutlu olmadığını fark etmiştir. Kavga ettiğimizde kurmuştur planını. Çünkü biliyordu. Eğer o kavgadan sonra intihar ederse inanacağımı biliyordu. Kendimi suçlayacağımı biliyordu Aral!"

Aral bana adımladığında istemeyerek geriledim. "Hani dedin ya umarım sana keşke ölmüş olsaydı dedirtmezler Lina diye." Dişlerimi sıktım. "Dedim," diye itiraf ettim. "Dedim Aral. Gözlerinin içine baka baka dedim. Keşke sen ölüyor olsaydın dedim!" Kafamı geriye yatırıp gökyüzüne baktım, göz yaşlarım şakaklarıma aktılar. "Ve öldü Aral. Keşke ölüyor olsaydın dedim. Öldü."

Baktığım gökyüzü yerini onun gözlerine bıraktı. Yüzümü avuçlarken yüzünde üzgün bir ifade vardı. Saatlerce ona sarılarak omzunda uyumak istiyordum. Kendimi bir odaya kapatıp hiç çıkmamak istiyordum. Çekilmesi sıraya dizilen acıların yüzüne kapıyı kapatmak, onları asla içeri almamak istiyordum.

"Ağlama," dedi baş parmakları göz yaşlarımı silerken.

"Mezardan çıkardığın o adam," dedim sesim titrerken gözlerine bakarak. "Neden ölmüş Aral? Vurulduğu için mi? Boğulduğu için mi?"

"Lina," dedi Aral, bunu yapmamı istemiyormuş gibi.

"Söyle," diye ısrar ettim. "Lütfen."

"Vurularak."

Kafamı salladım hafifçe. "Kurşun onun silahına ait değil mi? Asker ya hani?"

Bir şey söylemedi. Öyleydi.

"Birini öldürmüş," dedim yutkunamayarak. "Kendi yerine koymak için birini öldürmüş. Beni katil etmek için birini öldürmüş."

"O bir asker Lina."

Kafamı iki yana salladım. "Ben değilim ama." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben fedakârlık etmek zorunda değilim. Ben kendimi ülkeye adamak zorunda değilim. Ben bu hayatı seçmedim. Bana fikrimi sormadılar. Ben fedakârlık etmek istemiyorum."

Sağ kolu yüzümden inip bana sarılırken dudaklarını sol kaşımın hemen üzerine bastırdı ağlamamdan hiç hoşlanmıyormuş gibi bir iç çekişle.

"Geçecek hepsi," diye fısıldadı. "Ben çok kötü adamlar gördüm Lina. Ama baban onlardan biri değildi."

Umurumda değildi. Affetmeyecektim onu hiçbir zaman.

"Affetmeyeceğim onu." Yüzümü göğsüne yasladım. "Artık bitsin istiyorum."

Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Biliyorum. Üzgünüm. Keşke daha iyisini yapabilsem."

"Eğer," dedim boğuk bir sesle. "Geç kalırsan seni de affetmem Aral."

Vücudunun gerildiğini hissettim. "Kalmayacağım," dedi sanki buna kendisi de inanmak istiyor gibiydi.

Kolları arasında bugün ikinci kez sakinleşip, toparladıktan sonra gidip yorgunca bir banka oturdum. Gözlerimi denize diktim öylece. Denize bakmaktan bile çekinmiştim on bir ay. Fakat boşunaydı. Denizin bana düşmanlığı yoktu ki. Benim düşmanlarım hep yakınımdaydı.

Bir süren sonra gözlerimi beni izleyen Aral'a çevirdim.

"Sen beni zamandır tanıyorsun Aral?" diye sordum çenemi hafifçe kaldırıp gözlerimi gözlerine dikerken.

Diliyle dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Yuttu söyleyeceklerini. Sustu. Söylemeyecekti. Niye söylemiyordu?

"Bir sene mi? İki sene mi?" Kaşlarım çatıldı. "Belki de çok sene?"

"Lina," dedi bunu konuşmak istemiyormuş gibi. "Bunu konuşmanın hiçbir yararı olmayacak bize."

Küser gibi yüz çevirdim ona. "Tanıyormuşsun ama işin olmamış benimle," diye mırıldandım. "Bana, bizi bu olay bir araya getirmese sen benim semtime ayak basmazdın diyorsun ama belki de sen benim yanımdan onlarca kez geçip bir kere bile durmamışsın."

Bana susan insanlardan nefret ediyordum. Beni cevapsız bırakan insanlardan nefret ediyordum. Ben bu hayatı seçmemiştim, ben ödüyorsam bedelini bana bir cevap borçluydular. Belki de muhatabım Aral değildi ama ona da kızıyordum işte. Bir tek ona kızabiliyordum çünkü. Bir tek o vardı.

Hem kimi kandırıyordum ki ben? O da varla yok arasındaydı. Bu iş bittiğinde herkes kendi yoluna gidecekti. Aral haklıydı. Bizim hiç yan yana gelmememiz lazımdı. Her şey bittiğinde ölmez de yaşarsak hiç yaşanmamış gibi devam edecektik hayatımıza. Muhtemelen unutmak isteyecektik. Hastane çalışmaktan başımı kaldıramazken o da yorgun argın işten çıktığında dar vaktimizden birkaç saat ayırıp da bir kafede kahve falan içmeyecektik. Aptaldım, bir de sormuştum ona. İçeriz demişti. İçmeyecekti.

"Lina," diye seslendi ben denize bakarken. "Küsme bana." Ne olur der gibiydi ses tonu.

Sustum yalnızca. Nasıl susulur en iyi ben biliyordum, öğrenmek istiyorsa iyi izlesindi beni.

Derin bir çektiğini işittim. "*Ne önce*," dedi üstüne basa basa. "Ne sonra."

Dayanamıyordum. Sabredemiyordum. Kalmamıştı.

"Sabrımız tükenmiştir," dedim mekanik bir sesle. "Aradığın. Pardon. *Görmediğin* Lina'ya ulaşılamıyor. Lütfen tekrar da deneme. Aral Çakırcalara kapalıyız artık."

"Bak ya," dedi sevimli bir sesle aramızı yumuşatmak ister gibi.

Hiç de sevimli olmuyordu öyle deyince. Yapmasındı. Kaç yaşında adam yakışıyor muydu?

Elini saçlarımda hissettim. "Üzgünüm," dedi. "İnan hiç zevk almıyorum ben de bundan. Zira kabak tadı vermeye başladığının farkındayım. Umarım yakında her şeyi sana anlatabilirim Lina."

Bir şey söylemedim. Denizi izledim bir süre.

"Sen silahını nasıl aldın Aral?"

Ne düşündüğümü tahmin ediyor olmalıydı, dün gece de ima etmiştim çünkü.

"Beklediğin gibi bir cevabı yok," dedi o da denizi izlerken. "Asker falan değilim. Ya da devlet tarafından zimmetlenmedi. Çakırca olmakla ilgili tamamen. On sekiz yaşını dolduran her Çakırca'nın silah ruhsatı da taşıma izni de var."

Kaşlarımı çattım. Çocuklarına suça teşvik edip örtbas ettirici meslekler seçtirmesi yetmiyormuş gibi bir de silahlandırıyor muydu zorla yani.

"Silah ruhsatı almanın da silah taşımanın da şartları var. Ruhsat için psikolojik bir testten iyi bir puan alman taşıyabilmek için de iyi bir nedenin olması lazım."

Kafamı salladım hafifçe.

"Psikolojik teste bir soru vardı. Hiç babanızı öldürmek istediniz mi diye." Tüylerim diken diken oldu. "Evet demiştim," dedi gözlerimin içine bakarak.

Sanki yalnız değilsin der gibiydi. Seni anlıyorum der gibiydi. Gibi değildi. Anlıyordu. Kalbim acıdı. Bu kadar yaşatmak isteyen bir adamın bir cana bu kadar düşman etmek kolay olmasa gerekti. Babası onu çok yakmış.

"Normalde vermemeleri gerekir ama verdiler." Dudaklarında alaylı gülümseme oldu. "Ona karşı kullanmak istediğim adam sayesinde aldım ruhsatımı yani. Yanımda taşımam için de yeterince mal varlığım yok ama bana kalacak büyük bir mirasım var."

Bu durumdan hiç memnun değildi. Nasıl olsundu? O suçluları ortaya çıkaran biriyken suç aleti taşımak zorunda bırakılmıştı. İstemediği şeyler peşini bırakmıyordu sanki.

"Hiç bırakmak istediğin olmadı mı?" Oturduğumuz bankı sıktım avuçlarım içinde. "Ben, bir kere düşünmüştüm ölmeyi."

"İstemiştim," demesini beklemiyordum.

Şaşırarak gözlerimi ona çevirdim. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Nasıl oldu peki?" diye sordum üzülerek.

Gülümsedi bana. Bu adam acılarına hep gülümsemeseydi keşke. Üzüyordu beni.

"Bir sevgi hayatımı kurtardı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Saçım başım dağılmıştı. Uzandı, saçımı kulağımın arkasına itti. "Bir gün anlatayım sana nasıl olduğunu."

"Şimdi anlatsan olmaz mı?"

"Olmaz," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Açsın ama sürekli paniklediğin için tansiyonun yükseliyor. İyi değil hiç. Heyete çıkacaksın. Bunu şimdi yapmamamız için bir sürü sebebimiz var."

"Kaçtığından değil yani?" diye sordum burnumu çekerek huysuz bir ifadeyle.

Gülümsetti bu onu. Dilini damağına vurup cıkladı. "İstesem de kaçamam ben."

"Neden?"

"Nerden durmak istediğimi biliyorum ben, ondan."

"E hani özgürlüktü bu?" diye sordum. "Tekrar kaçabilirsin demek."

Gülümsedi. "Özgürlük bazen göz göre göre tutuklu kalmak da olabilir."

Kalbimin ritmi bozuldu. Aşk gibi. *Aral gibi. Aral iki şeyin arası demek çünkü. İki kişinin arasındaki şey gibi. İki göğsümün arasındaki kalp gibi.*

"Gıcık oluyorum sana," dedim gerçekten çok gıcık olarak ona.

"Biliyorum," dedi. "Bunun için de üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandım. "Beni çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm gerçekten," dedim tüm samimiyetimle. "Başına

bela oldum senin. Senin için de zor olmalı ama benim—" Sustum. *Benim sitem edecek kimsem yok Aral.* "Yanımda sadece sen varsın."

"Biliyorum," dedi.

Uzanıp ıslak yanaklarımı kuruladı sıcak eliyle. Bunu yaparken gözlerimi de okşadı. Yanaklarıma dokunurken gözlerimi ve çillerimi okşuyordu hep ve bunu yaptığında kendimi güzel hissediyordum nedensizce. İstemsizce yumuşuyor, kendimi iyi hissediyordum.

"Neden odada ağlamadığını da oradan neden kaçtığını da neden bana gelebildiğini de neden bana gıcık olup en çok bana kızdığını da biliyorum Lina."

Biliyor muydu gerçekten? Ben bile emin değildim tam olarak.

Beni öptüğü an zihnimde canlanırken dudaklarının hissini dudaklarım üzerinde hissettim sanki. İçim sıkıştı. Neden öpmüştü bu adam beni? Diyelim ki hoşlanıyordu benden. Bizden olur muydu ki? Sanmıyordum hiç. *Halinize bak Lina. Bu işin iyi bitme ihtimali yok.*

Düşüncelerimden kaçarak omzunun arkasından gördüğüm seyyar simit arabasına diktim gözlerimi.

"Simit alalım," diye mırıldandım.

"Alalım."

"Üçgen peynir de alalım. Ben çok severim ama uzun zamandır yemedim." Yine kalbimin kırıkları oynadı. "Pahalı olduğundan değil. Yemesem de olur dediğimden." Yutkundum. "İnsan kendine değer vermeyi bıraktığında gerçekten değersizleşiyor. Bir üçgen peynire bile layık göremiyorsun kendini." Gözlerim tekrar doldular. Aral'ın gözlerine baktım. "Öyle insanların ölmesine gerek yok ki Aral. İnsanlar birbirlerini silahla değil, değersizleştirerek öldürüyorlar."

Yüzüme eğildiğinde nefesini nemli kirpiklerimi ve üşüyen yüzümü ısırttı. "O halde Lina," dedi beni şakağımdan öpmeden önce kulağıma şunları fısıldayarak. "Sen sonsuza kadar yaşayacaksın."

Üzerimi değiştireyim diye eve uğrayıp aldığımız simit ve üçgen peynirlerle kahvaltı etmiştik. Çay bardaklarımızı elimde yıkayıp kurulayarak yerine koyduğumda Aral'dan epeydir ses seda çıkmıyordu. Ellerimi üzerime kurulayarak mutfaktan çıktığımda onu odamda buldum.

Evin içerisi buz gibiydi ama o gömleğiyle duruyordu. Babasının onu buz banyosuna soktuğu zamanları düşünerek titredim istemeden.

Küçük Aral nasıl biriydi acaba? Keşke yanında olsaydım da ona kaçmayı öğretseydim. Ben küçükken de kaçmakta iyiydim.

Gözlerini kitaplığımda gezdirirken "Hep burada mı oturdunuz?" diye sordu bana merakla.

Kafamı salladım. "Evet. Doğduğumdan beri."

Gülümsedi hafifçe. "Bebek Lina, çocuk Lina, ergen Lina ve yetişkin Lina. Hepsini gördü bu duvarlar yani?"

Bunu neden güzel bir şeymiş gibi söylemişti bilmiyordum ama o öyle söyleyince duvarlara sinen hatırları uyandırdı. Bu oda da içinde kalan Lina da çok değişmemişti. En azından Alin doğana kadar.

"Siz çok mu taşındınız?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben üniversiteye kadar yatılı okudum. Bir evde büyüdüğüm söylenemez pek."

***Annenden hep uzak mıydın yani?* Ona sarılma hissi sardı yine kollarımı. Ona uzanmak istediğimden ellerimi arkamda birleştirdim. Avuçlarım sızlıyordu.**

"Şunlar çeyizin için mi?" diye sordu parmağıyla kitaplığımın bir köşesine attığım iğne oyalarını kastederek.

"Daha neler," dedim kınar gibi. "Alakası yok."

"Nasıl yok?" dedi alaylı bir sesle. "Baya düzmüşsün çeyizini."

Dudak büktüm. "Çeyiz değil onlar." Ellerimi gösterdim ona. "Liseden beri anskiyetem var. Ellerimde titremeye sebep oluyor bu."

Neden oya yaptığımı anladığında alaylı gülümsemesi yerini buruk bir tebessüme bıraktı. "Sen de dikiş atarken sorun yaşamamak için el işine başladın?"

"Hım," diye onayladım onu. "Bunlar ustalık eserim tabi. İlk şişle başladım, sonra tığ, sonra iğne. Ellerimin titremesini durdurmak için ellerimi birbirine çok yakın tutarak yaptım ve gerçekten işe yaramıştı." Odamın içinde gezinip giysi dolabımı açtım. "Pek bir anlamı kalmadı gerçi," diye mırıldandım ördüğüm şeyleri ararken.

"Yarım dönem Lina," dedi hoşnutsuz bir sesle Aral. "Tamamen bırakıyor değilsin. Bu tecrübe çöp olmayacak. Yetenekli ellerin, harika bir zihnin var. Boşa değil hiçbiri. Harika bir doktor olacaksın."

Derin bir nefes alıp onayladım onu. Evet. Her şey yoluna girecekti ve ben okuluma devam edebilecektim. Son değildi bu.

Ördüklerimi bulup çıkardım. "Atkı veya bere sever misin?" diye sordum ona dönerek. "Yığınla var çünkü. İstersen alabilirsin."

Verecek kimsem olmadığı için dolabım kaynıyordu. Aral ilgiyle yanıma yaklaştı. Lacivert olan bir atkıyı ona uzattım. Boynuna astı hemen.

"Bu ne böyle?" dedim alayla. "Mafya babaları gibi iki yanına bıraktın atkı öyle mi kullanılır?"

Elimle eğilmesi için işaret ettim. İkiletmeden eğildi hemen. Atkıyı güzelce boynuna doladım. Gülmeden de edemedim çünkü atkı kullanmıyordu normalde ve şimdi onun o sert mizacını kırmıştı bu atkı. Takımı olan bereyi saçlarına geçirdim ve eldivenleri uzattım.

"Ellerin çok büyük belki olmayabilir."

"Olsun," dedi elimden alırken. "İstiyorum."

Omuz silktim. "Senin olsun o zaman."

"Bunları çeyizine koyacak mısın peki?" diye sordu ilgiyle.

"Sen niye benim çeyizime taktın?" diye sordum huysuz bir sesle. "Çeyiz falan yaptığım yok. Evlenmeyi düşünmüyorum."

"Bak sen," dedi kaşlarını kaldırıp. "Neden?"

"Güvenebileceğimden şüpheliyim," dedim omuz silkerek. "Hele de şu yaşadıklarımdan sonra. Almayayım."

Kaşları çatıldı. "Eğlenilecek erkek miyim ben yani?"

Güldüm kendimi tutamayarak. "Olur musun hiç?"

"Hiç yani," diye katıldı bana.

Canım sıkıldı diye beni güldürmeye çalışıyordu ve başarıyordu da. Şeytan tüyü vardı bence onda.

"Çıkar atkıyı bereyi, poşete koyacağım."

Üzerindekileri çıkarıp bana uzattı. Onları koymak için uygun poşet ararken Aral, gözlerini Bay Cesur'un eski kafesinde gezdiriyordu. İçerisinde Bay Cesur ölünce yaptığım origamiden bir kuş vardı. Anı olarak saklıyordum. Bay Cesur ses çıkarmıyor ve uçmuyordu, bu yüzden maketle yerini doldurabileceğimi düşünmüştüm çocukken. Eskinin yerini yeni bir şeyle doldurabileceğini sanıyordum ve o maketi kafese koyup saatlerce ağladığımda bunun bir yalan olduğunu anlamıştım. Yeni birini kazanmanın kaybettiğin kişinin acısını hafifletmekle bir ilgisi yoktu.

Kafese bakıp beni üzeceğini bilerek soru sormadan robik küplere çevirdi bakışlarını. Bir koleksiyonum var diyebilirdik sanırım.

"Hepsini çözdün mü bunların?"

Kafamı salladım. "Küçüklüğüm beri çözerim. Babam elinden geldiğince farklılarını bulmaya çalıştı."

"Bu peki?" diyerek henüz çözemediğim rubik küpü gösterdi.

"Onu çözemedim," dedim poşetle yanına ilerleyerek. "Yani çözmek için zaman harcamadım. Babamın kendisi yapmıştı onu. Rubik küpler gibi değil daha mekanik," diye açıklarken uzanıp elime aldım ve ona göstermek için biraz kurcaladım.

Saçımı kulağımın arkasına ittirip dikkatle tahta kutunun üzerindeki bir şeridi ittim. Bu başka bir şeridi tetikledi.

"Her itiş başka bir şeridi tetikliyor. Bir matematiği var muhtemelen, bazen aynı döngüye takılıp duruyor çünkü ama matematiğini çözecek kadar zaman geçirmedim." Bunları anlatırken bir yanda da onu kurcalıyordum kendime mani olmayarak. "Kavga etmeden birkaç gün önce vermişti. Annemin yanında refakatçi olarak kalıyordum ve ders çalışmaktan sıkıldığımda bakıyordum yalnızca. O ölünce elime almadım bir daha."

Sanki dünyanın en iyi şeyini anlatıyormuşum gibi dinliyordu beni. "Bu bulmaca işini seviyorsun gerçekten," dedi gözlerime bakarak.

Kafamı salladım inkâr etmeyerek. "Puzzle, bilmece, bulmaca... severim böyle şeyleri."

"Korsancılık," dedi gülümseyerek.

Gülümsedim ben de elimde olmadan ve kafamı salladım. "Dedektifçilik falan."

"Sherlock Holmes koleksiyonunda anladım onu."

Gülümsemem genişledi. Biraz da gurur duydum çünkü o koleksiyonumla gurur duyuyordum gerçekten. Epey bulunması zor şeyler vardı aralarında. Tesadüfü ve çok ucuz bulmuştum.

"Bulabildiğim her basımını almak gibi bir hevesim vardı. Çocukluğumdan beri okurum. Babam Edgar Allan Poe severdi ben de Arthur Conan Doyle."

Gülümseyerek dinliyordu beni. Çok basit bir şey anlatıyordum ama bundan keyif alıyordu sanırım.

"Sen sever misin?" diye sordum merak ederek.

"Severim. Baskerville'nin Köpeklerini severim mesela."

Güldüm yine kendimi tutamayarak. "Tam bir köpek insanısın gerçekten. Tamam en çok sen seviyorsun köpekleri Aral Çakırca. Tamam. İkna olduk."

Gülümsemesi genişledi. "Alakası yok köpek sevgimle."

"Cerbe o filmde sırıtmaz bu arada."

"Yapmaz benim oğlum öyle şeyler," diye karşı çıktı gülümseyerek.

Kafamı iki yana salladım. "Yapar gibi."

"Yapmaz," diye savundu onu.

"Hemen de savun."

"Savunmadım," dedi gülümseyerek. "Çıkar göster."

Benim de gülümsemem genişledi. Hatta sesli bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Savundun. Alçak adam."

İkimiz de güldük bu söylediğime. İç çekti yüzüme bakarak. Sonra arkamdaki pencereye baktı.

"Güneş de açtığına göre gidelim mi?"

Gözlerimi pencereye çevirdim ben de. Güneşin açtığı falan yoktu.

"Gidelim," diye onayladım onu.

Elimdeki rubik küpü elimdeki poşetin içine, atkının üzerine bıraktım. "Bunu da çözebilirim artık," diye mırıldandım.

Yüzüme baktığında üzüldüğümü düşünmesin diye hemen konuyu değiştirdim. "Annem seni eve getirdiğimi öğrense kollarımdaki etlerimi sıkardı bu arada."

Bu söylediğim gülümsetti onu. "Kızar mıydı?"

"Yani seni peki tanımıyor sonuçta." Vestiyerden kabanımı aldım

"Tanır o da zamanla," dedi sanki yıllarımızı birlikte geçirecekmişiz gibi. Sanki gerçekten sevgilimmiş gibi.

Bir şey demedim. Ceketini ve kabanını giydi. Birlikte çıktık evden.

Heyetin toplandığı odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve bir süre yere baktım dalgın dalgın. Sanki bölümü donduracağım haberini az önce almışım gibi bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı vardı üzerimde. Bir şeyler resmiyete dökülene kadar inanmama gibi bir huyum vardı benim. Bu yüzden iki kez üzülürdüm her şeye. İnanmamak da bir kaçış. Aral haklı. Ben sürekli kaçıyorum.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım ve kafamı yerden kaldırdım. Gözlerimi koridorda gezinirken Aral'ı koridorun sonunda telefonuyla konuşuyorken buldu, sırtı bana dönüktü. Ona adımlayacağım sırada biri ismimi seslendiğinde gözlerimi Aral'ın tam tersi istikametine çevirdim.

Üzerinde beyaz önlük olduğu ve onu benden daha az hak ettiğini düşündüğüm için elimde olmadan nefret duyarak ismimi söyleyen kişiye baktım. Atakan, elinde kahveyle bana doğru adımlıyordu sanki aradığı benmişim gibi.

Neden bana seslendiği hakkında bir fikrim yoktu fakat onu görmek pek iyi gelmemişti. Geçmişimiz yüzünden değil, benim notlarımla bir yere gelebilmişken benim hiçbir yere varamayaşımdandı bu sinirlenme hali.

Bana doğru gelişini umursamayarak bugünkü tahammül seviyemi çoktan aştığımdan yoluma devam etmeye karar vererek arkamı döndüm ve Aral'a adımlamaya başladım.

"Lina," diye tekrarladı ismimi.

Sabırla derin bir nefes alıp adımlarımı durdum. Omzum üzerinden baktım ona ne var der gibi. Kaşımı kaldırdım yalnızca. Ağzımı açarsam küfredecek gibi hissediyordum. Bugün çok olmuştu gerçekten.

"Doğru mu?" diye sordu biraz daha yaklaşarak bana.

Tavrında tereddüt vardı, benimle konuşup konuşmamak arasında kalmış gibiydi ama yine de adım atmıştı konuşmak için. Babam öldüğü zaman da -yani ben öyle sanırken- gelip baş sağlığı dilemiş benimle konuşmaya çalışmıştı fakat o zaman da ona tepkisizlikle bakıp yoluma devam etmiştim. Sonra bir daha yeltenmemişti. Şimdi tekrar deniyordu.

"Ne doğru mu?" diye sordum neyden bahsettiğini tam olarak anlamayarak.

"Dönemi dondurduğun?"

Üzgün ve şaşırmış bir hali vardı. Onun gibi bir öğrenci olsam ben de üzülürdüm benim gidiyor olmama. Notlarım için benimle flört edecek kadar ileri gitmiş biriydi sonuçta. Umutsuz vakaydı.

"Evet," diye onayladım onu. "Not almayı öğrensen iyi olabilir."

Arkamı dönecektim ki bana bir adım atınca söyleyeceklerinin bitmediğini anlayarak ona çevirdim tekrar gözlerimi.

"Ne istiyorsun? Sadede gel."

"Bir şey istediğim yok," dedi alınır gibi. "Sadece... Gerçekten çok üzüldüm."

"İyi," dedim umursamazsa. "Bitti mi?"

"Eğer konuşmak istersen," dedi ciddi ciddi. "Gerçekten. Konuşabiliriz. Pek arkadaşın olmadığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım hafifçe. Niye böyle bana acır gibi bir hali vardı bu müsveddenin? Sinirim bozulduğu için güldüm hafifçe. Gülüşüme baktığında bunu teklif ettiğine pişman olmuş gibi omuzları çöktü.

"Vicdan rahatlatma merasimin bitti, tüm söylenmesi icap eden tesellilerin tükendiyse gidiyorum Atakan."

Sabır çeker gibi nefes verdi. Samimiyetini(!) hakir gördüğümü falan düşünüyordu sanırım.

"Seninle konuşmanın ne kadar zor olduğunun farkında mısın Lina?" Bunu söylerken sitemliydi. Sanki konuşulacak biriydi kendisi.

"E siktir git o zaman?" dedim tahammülüm artık biterek.

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Kahretsin ya. Gerçekten seninle konuşmaya çalışıyorum. Kendimi affettirmeye, dost olmaya çalışıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öğle aralarında morfin falan mı çekiyorsun sen?" diye sordum şüpheyle.

"Bak," dedi kendini anlatmaya çalışıyormuş gibi. "Biliyorum tamam mı?" diye kızdı bana. "Eşeklik ettiğimin de şu an yüzsüzlük ettiğimin de farkındayım ama inan başlarda harbiden hoşlanıyordum senden Lina. Ve sonra Kiraz işleri bulandırdı."

Ciddi misin der gibi kaşlarımı kaldırdım. Hep kadınlar ayartıyordu masum erkekleri zaten. Hep mağdurlardı. Yazık bunlara.

"Bundan bana ne peki?" dedim konuşmaya asla anlam veremeyerek. "Niye anlatıyorsun bunları şu an?"

"Yanında olmak istedim sadece ama sen hâlâ çok öfkelisin bana. Kendimi kötü hissediyorum. Okulu donduracağın yayıldığından beri günah keçisi bellendim."

O an her şey yerine oturdu. İnsanlar bana üzülmeye başlayınca geçmişte bana haksızlık eden insanlar gündeme gelmiş olmalıydı. Bu da Atakan'ı bana getirmişti.

"Yani?" dedim umursamaz bir ifadeyle.

"En azından bir kahve içsek olmaz mı?"

Kahveden nefret ettiğimin farkında bile değildi. Kahve içmeyi kabul edebileceğim tek bir kişi vardı bu koridorda ve o kişi kesinlikle Atakan değildi. Benimle kampüste kahve içecek insanları aramızın iyi olduğunu düşündürterek kendini aklayacaktı aklı sıra.

"İnsanların senin hakkında ne düşündükleri umurumda değil, hak etmediğini yaşıyor değilsin," dedim soğuk bir ifadeyle. "Ayrıca

konuşmak ya da *kahve* içmek istersem bunu yapacak birine sahibim. Gölge etme yeterli."

Daha fazla onu dinlemek istemeyerek arkamı döndüm ve yaklaşık beş dakikadır ne çok yakın ne de çok uzakta beni bekleyen Aral'a adımladım. Gözlerimiz birbirine değdi, ardından doğrudan arkama baktı buz gibi bakışlarla. Telefon konuşmasının bittiğini, bana doğru adımladığını işitmiştim Atakan'la konuşurken ve yanıma gelir diye düşünmüştüm ama o Aral Çakırca olduğunu kanıtlamıştı yine. Medeniyetin beşiğinde büyümüş bir beyefendi gibi beni beklemeyi tercih etmişti. Konuşmamızı bölmemiş, müdahale etmemiş ya da kendisini araya sıkıştırmamıştı. Gerçekten sevgili olmuş olsaydık bile bunu yapardı, biliyordum. Benim kimsenin korumasına, savunmasına ihtiyacım yoktu neticede.

Bana sağ elini uzattı, tutmamı istiyormuş gibi. Geri çevirmedim, uzanıp tuttum elini. Parmaklarımız birbirine dolanırken bana bakıp ardından gözlerini tekrar arkama çevirdi. Atakan şaşırmış olmalıydı muhtemelen.

"Lina kahveden hoşlanmıyor ama istersen biz bir kahve içebiliriz," dedi Aral ona. Sesi buz gibi soğuk kaya kadar serti. "Sana hayatın inceliklerinden bahsederim."

***Döşeme teorileri gibi mi yani?* Dudaklarım kıvrıldı bu düşüncemle. Nezaket çerçevesinde uyarı vermesi çok karizmatikti. Bence Atakan oturup ağlamalıydı Aral'a bakarak. Notları için kalbini kırdığım kızın benliğine asla olamayacağım bir adam sahip çıkmış asla Aral Çakırca gibi biri olamayacağım yazmalıydı günlüğüne ağlayarak. Evet, kesinlikle öyle yapmalıydı.**

Atakan bir şey söylemeyerek arkasını dönüp giderken keyifli hissettim.

"Teşekkürler," dedim çenemi kaldırıp yüzüne bakarak. Sol elimin baş parmağını kaldırdım. "Çok havalıydın."

Gülümsedi bu söylediğime. "Öyle miydim?"

Kafamı salladım. "Filmlerdeki gibiydi. Eski sevgiliyle yeni sevgilinin karşılaştığı sahnelerden."

"O senin sevgilin değildi," diye düzeltti beni bundan hoşlanmıyor gibi. "Ve biz film çekmiyoruz."

Gülümsedim bu söylediğine. Keşke çekiyor olsaydık aslında. O zaman tüm bu oyunların bir anlamı ve gün sonunda yapaylığı olurdu.

Birlikte el ele çıkışa yürümeye başladık.

"Nasıl geçti?" diye sordu ilgiyle.

Omuz silktim. "Bilmem. Onlar anlattı ben dinledim daha çok. Şunu etme bunu etme vesaire. Kurallar, şartlar, prosedürler, mevzuat. Daha sonra da teselliler, geçmiş olsunlar, baş sağlıkları ve kapanış."

Kafasını salladı anladım der gibi. Bir süre sessizce yürüdük bahçede. Sonsuza kadar ayrılıyor değildim ama özleyecektim burayı. Hep tek başımaydım buralarda ama yine de bu meslek benim arkadaşım gibiydi.

"Eylül de yine seni ben getireceğim okula."

Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım. O da gözlerini bana çevirdi. Ciddiydi bu söylediğinde.

"Bu sefer gülümsüyor olacaksın."

Burnum sızladı. Getirir miydi gerçekten? Yani ihtiyacım olduğundan değildi tabii ama beni okula getirecek kadar yakın kalır mıydık yine? Gözlerimi kaçırarak umursamaz davranmaya çalıştım. Bunun benim için önemli bir şey olduğunu bilsin istemedim.

"Dönemin ilk kahvesini de benle içersin," diye ekledi.

Dudak büktüm sanki umurumda değilmiş gibi. "Az önce kahveden hoşlanmıyor Lina diye hava atıyordun."

"Buluşup kahve içeceğiz diye sözleşmemiş miydik?" diye sordu o da. "Kahve içelim Aral dedin."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Gerçekten hiç çekincesi yoktu şu adamın. Her şeyi yüzüme pat diye söylüyordu. Ayıptı. İnsan biraz utanırdı. O sırada yanımda yarı çıplak yatıyordu. Hiç mi utanmıyordu?

"Evet," dedim utandığım belli olmasın diye havalı olmaya çalışarak. "Sözümü tutmazsam ayıp olur."

"Çok ayıp olur," diye onayladı beni. "Bir kahvemizi içelim sonra başka zaman da bitki çayı içeriz."

Gülümsemeden edemedim. Göğsümde bir sıcaklık hissi oluştu ve ilk kez kışın doğan güneşin bu kadar ısıttığına şahit oldum. Cidden güneş açmış gibiydi.

"Ne çayı içeceğiz?" diye sordum sırf muhabbet hoşuma gittiği için.

"Dünyadaki bütün bitkilerin çayını içelim."

Söylediği cümle gözlerimi ona çevirmeme sebep oldu. Beni izliyordu. Muhtemelen yüzüm kızarmıştı ama bunun için soğuğu bahane

edebilirdim gayet. Burnumun sızladığını hissettim. Kalbim acımıştı o öyle söyleyince.

"Çok uzun sürer ama," diye mırıldandım buruk bir sesle emin misin der gibi.

Dudaklarını ıslatıp dertli bir nefes aldı. "Dünyada çayı yapılan kaç bitki var bilmiyorum ama umarım gerçekten çoktur Lina."

İçimdeki korku hissinin tekrar kalbimin kırıklarından bir örümcek gibi çıkarak içimi ağıyla sardığını hissettim. Atakan ile ilk tanıştığımız zamanlarda az önceki gibi biri değildi. Bana çok tatlı davranır, nezakete yaklaşır beni güldürürdü. Samimiyetinden şüphe etmezdim, etmiş olsaydım beni kırmasına izin vermezdim. Ve ben, şimdi, bana ihtiyacı olduğu için yanımda duran, beni korumak için sevgilim gibi davranan, bu işi çözene kadar bir yere gitmeyeceğine söz vermiş ve sırf iyi bir adam olduğu için nazımı çeken bu adamın her şeyden sonra kalmasını istiyordum. Bu güçsüz hissettiriyordu. Bu aciz hissettiriyordu. Sevmek değil ama sevilmeyi beklemek, acizlik gibi geliyordu.

Avuç içlerim terlediler. Aral'ın elini bıraktım kaçar gibi. Gözlerimi yere çevirip, ellerimi kabanımın cebine soktum. Hiçbir şey söylemeden adımlarımı hızlandırarak turnikelerden geçtim. Kaçtım yine. Birinin elini tutabilmek güzel ama gerekli değildi. Şimdiye kadar idare edebildiysem şimdi de ederdim. Biriyle gülümsemek güzel ama gerekli değil, şimdiye kadar gülmedim ve bundan ölmedim.

Annem ve Alin birlikte uykuya daldıklarında saatlerdir yaptığım tek şey annem ile konuşmaktı. Havadan sudan ve Çakırcalardan bahsettik. Babamın durumunu tahmin ediyor gibiydi ama sormadı, anlatmak istediklerinden bahis açmadı. Zira belki de bu oda bile dinleniyor ya da gözleniyordu. Bahsetmemek daha iyi olur diye düşünmüştüm.

Anneme bir sürü şey sormak istemiş ama soramamıştım. İşin kötü yanı buradan çıktığında da sorabilecek miydim emin olamıyordum. Alacağım cevaplardan endişeliydim ama korkunun ecele faydasının olmadığını biliyordum. Cevapları istiyordum.

Aral, ondan kaçtığımı fark etmiş ama hiçbir şey sormamıştı. Zira biliyordum demişti o olaydan birkaç saat önce. *Kaçma sebeplerimi biliyormuş.* Tutarsız ve dengesiz biri olduğumu düşünüyordu belki de ama kafamın içini görse o da hak verirdi.

Zihnimi oyalamak için arabada da yaptığım gibi şimdi de babamın yaptığı rubik küpü çözmeye çalışıyordum fakat tekrara düşmüştüm yine. Sinir olarak koltuğun üzerine bıraktım. Saatlerdir oturduğum için uyuşan bacaklarımı hareket ettirme isteğiyle sessizce odadan çıktım. Kürşat kapının önünde oturuyordu. O da saatlerdir buradaydı. İş işti ama sıkıcı bir işti açıkçası.

"Aral uyuyor mu hâlâ?" diye sordum.

Birkaç sat önce odalardan birinde uyuduğunu söylemişti bana.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Şahin gelmişti, dışarı kadar gitti. Bir şey mi lazım?"

Kafamı iki yana sallayıp gidip yanına oturdum. O da kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Sır tutar mısın?" diye sordum kafamı arkamızdaki duvara yaslayıp tavanı izlerken.

"Tutulması gerekiyorsa tutarım."

Kaşlarımı çatıp kafamı duvardan ayırmadan ona çevirdim başımı. "Sırrın anlamı o değil mi zaten?"

"Bazı sırlar bilinmek ister," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sırrın sahibi bilinmesin istese söylemez zaten kimseye."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Mantıklı geliyordu.

"Aral'la ilgili bir şey söylesem gidip söyler misin ona?"

"Söylememi istemiyorsan söylemem."

"Ne yani bu gece Aral'ı bıçaklayacağım desem gidip söylemez misin?"

Gülümsedi. "Özel güvenliğine mi söyleyeceksin bunu?"

Cidden rubik küp çözmek benim zihnimi açmamış kapatmıştı.

"Doğru," diye mırıldandım. "Değiştireyim o zaman sorumu. Aral üveymiş diyelim. Gidip söyler misin?"

"Babası mı annesi mi?"

"Fark eder mi?"

"Annesi üveyse söylemem, çok üzer bu onu. Babasıysa söylerim ama mutlu bile olur."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Annesine ne olduğunu biliyorsun değil mi sen de?"

Yutkundu ve kafasını salladı sadece.

Derin bir nefes aldım. "Şimdi bir şey anlatacağım yorum yap olur mu? Sen de erkeksin sonuçta, belki açıklık getirebilirsin duruma."

"Peki."

"Şimdi bir adam var tamam mı?"

Kafasını salladı evet der gibi.

"Herkese karşı iyi biri. Böyle korumacı falan. Kendi halinde. İyi hoş, her neyse. Kıza ben kimseye aşık olmam diyor. Sonra yapmamam lazım dediği halde yapıyor o yapmaması gereken şeyi ve bu sıradan birine yapılacak bir şey değil. Ne anlarsın bundan? Mantıklı mı?"

"Aral öyle mi söyledi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. "Aral'la ne alakası var?"

"Öyle söyledin."

"Aral demedim."

"Konu ondan geldi ama."

"Bir arkadaşımla ilgili tamamen," diye karşı çıktım. "Mış gibi yapıyoruz şu an."

Gülümsedi ama üstelemedi daha fazla. "Aşık olmam mı dedi olamam mı dedi?"

"Gönlümü kimseye vermem dedi."

"Verecek gönlü kalmadığındandır belki?"

Kaşlarımı çattım.

"Yani zaten birine verdiğindendir belki?"

Zaten vermiş daha önce. Defne'yle barışmayacağını söylüyordu ama affedemiyordu belki de. Bir daha da kimseye vermeyecekti çünkü kalmamıştı.

"Defne'nin omzunda yanık izi var mı?" diye sordum merak ederek.

Kaşları çatıldı yüzüme bakarken. "Anlamadım?"

"Bence anladın," dedim gözlerine dik dik bakarak. "Pars omzuma bakarak sen onun gerçek sevgilisi değilsin dedi. O bile biliyor."

"Bunu anlatmak bana düşmez."

"Bak ya," diye söylendim kınar gibi. "Seninle de hiç konuşulmuyor."

"Bak ya mı?" dedi gülümseyerek.

"Evet bak ya," dedim.

"Aral gibi konuşmaya başlamışsın."

Dudak büktüm. "Konuşmayı öğretiyor bana, ondan olabilir."

Anlam veremeyerek baktı yüzüme. Deli misiniz der gibiydi. "Siz bir araya gelince neler konuşuyorsunuz öyle?"

Gülümsetti bu beni. "Ohoo," dedim elimi sallayarak. "Sen daha beni saçmalarken görmedin."

O sırada asansör sesini işiterek gözlerimizi oraya çevirdik. Şahin ve Aral birlikte çıktılar. Şahin bir şeye gülüyordu o sırada. Gözlerimiz buluştuğunda gülümseyerek göz kırptı bana.

"Geçmiş olsun mandalina," dedi Kürşat ile önümüzde dururken. "Gözün aydın."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Asansörün olduğumuz kata geldiğini bildiren sesi tekrar kulaklarımıza dolduğunda hepimiz oraya çevirdik bakışlarımızı.

Asansörün kapıları açıldı, içerisinden yüzleri gözükmeyecek kadar gür ve uzun sarı nergislerle dolu bir düzine adam inmeye başaldı. Saniyeler içerisinde koridorda kocaman bir nergisten buket belirdi sanki o an. Tüylerim diken diken olurken ayağa kalktım. Kalbimin ritmi değişmişti.

O koca buket bize doğru ilerlerken hiçbir şey söyleyemedim. Yalnızca çiçeklere bakabildim. Babam mıydı bunları gönderen?

"Kontrolden geçti mi bunlar?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

"Evet, Aral Bey."

Getirenler polis miydi yoksa çalışan mı emin değildim. Gözlerimi çiçeklerden alamıyordum. Buz kesmiştim. Kalbimin ritmi kulaklarımda atıyordu. Gerçekten yaşıyor bir de utanmadan çiçek mi gönderiyordu?

"Kim?" diye sordum ruhsuz bir sesle. "Kim gönderdi bunları?"

En öndeki adamlardan biri. "İsimsiz," dedi. "İzini sürüyoruz ama."

Gözlerimi çiçekler üzerinde gezdirdim. Her adam iki koca saksı tutuyorlardı kucaklarında.

"Not yok mu?"

Çiçek mi yollamıştı yalnızca.

"Hayır," dedi adam.

Yumruklarımı sıktığım sırada aniden bir müzik doldurmaya başladı koridoru. Kaşlarımı çattım. Kafamı kaldırıp hoparlöre baktım.

"Siktir," dediğini işittim Şahin'in. Telefonuna sarılarak yanımızdan ayrıldığını işittim.

Kulağıma dolan melodi beni geçmiş bir anıya götürürken tüylerim diken diken oldu. Aral'a çevirdim bakışlarımı. Gözlerini bana çevirdi o da, kaşlarını çatmıştı. Aynı şeyi düşündük.

Bu müzik, annem ile babamın tanıştıklarında çaldığı müzikti, dinletmişti annem bir kez.

Fool on the Hill... ***Yani tepedeki aptal. İlk gönderilen zarftaki aptal.***

- Devam Edecek -

18.02.2022

Teorilerinizi buraya bırakabilirsiniz *-*
Aral ve Lina bal olsaymış keşke bu arada :')
Yeni bölüm de görüşmek üzere canlarım.
Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 15 | Kapalı Anılar Ardında

İyi akşamlar <3

Uzun zamandır görüşemiyorduk. Uzun bir bölüm iyi gelir diye düşündüm. Lütfen yorum ve oy bırakmayı unutmayın.

Desteğiniz ve sevginiz için teşekkürler.

Twitterda #BİBY veya #BazıİnsanlarBöyleYaşar taglerini kullanarak düşüncelerinizi benimle paylaşabilir hikayemize destek olabilirsiniz.

Bana ulaşabileceğiniz hesaplarım:

Twitter: filizpuluc

Instagram: filizpuluc

Spotify: filizpuluc

Instagram: baziinsanlarboyleyasar

Spotify'da SSRI isimli playlist Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'a ait.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🥀

BÖLÜM 15 | KAPALI ANILAR ARDINDA

♪ Mutlu Olmak Zordur Derler - Canozan

♪ Porselen Kalbim - Sena Şeker

♪ K. - Anıl Emre Daldal

♪ Anlatamadığım Şeyler Var - Anıl Emre Daldal

Kötü olmak bir seçim belki ama iyi olabilmek bir marifet. Aklı başında olmak iş değil belki ama delirmemek bir marifet. *Hayat bu kadar üzerine yürürken delirmemek, büyük marifet*.

Yaşam bir yükseliş değil bir çöküş aslında. İniş ve çıkışlar yok, çocukken hevesimiz kırılmasın diye söylenen bir yalan bu. Doğduğumuz andan itibaren hep yokuş aşağı gidiyoruz. *Baş aşağı. Kandırıldık ve bunu çok geç anladık.* Kanımız bize en yakınların

ellerinde. Hesap sorsan, mazeretleri hazırdır dillerinde. Kurban ölünce, katili mağdur olur. Adalet, böyle bir şey işte.

Nergis çiçeklerinin burnuma çalan ağır kokusu başımı ağrıtıyordu. Midem bulanıyordu ama kokudan mıydı yoksa öfkemden mi emin değildim. Bu hayatta en çok nefret ettiğim şey benimle dalga geçilmesiydi. Ve şimdi kulağımda uğuldayan müziğin eşliğinde baktığım bu çiçekler acımla dalga geçildiğini hissettiriyordu bana. Öfkelendikçe öfkeleniyordum içten içe.

Annem bunları görürse anlardı babamın yaşadığını. Ona nergis gönderecek başka kimi vardı ki? Bana kartlar gönderen de mi babamdı? Neden yapıyordu bunu bana? Ne istiyordu benden? Ne anlamamı istiyordu? Ne olsun istiyordu?

Karmakarışık bir halde Aral'ın yüzüne bakarken bir kapının açıldığını işittim. Kimin kapıyı açtığını bilerek gözlerimi kapattım. Geç kalmıştım. Harekete geçmekte geç kalmıştım. Çiçekleri geri çevirmeliydim. Geç kalmıştım. Müzik hâlâ çalıyordu. Geç kalmıştım.

"Lina?"

İsmimi seslenen titrek sesle yumruklarımı sıktım. *Artık ona babamın yaşadığını söylememe gerek yoktu, kendisi biliyordu.*

Gözlerimi aralayıp anneme baktım. Dolan mavi gözleri hüzünle ışıldarken çiçeklere bakıyordu.

"Bunlar," dedi eli çiçeklerin yapraklarına uzanırken. "Kadir," dedi ağlayarak.

Düşecek gibi olduğunda elim ona uzandı ama ayaklarım hareket etmedi. Olduğum yere çivi gibi çakılmış onu izlerken Aral benden önce davrandı yine. Onu tuttuğunda kaldırdığım elimi usulca yanıma bıraktım. Ne yapmalıydım? Ne söylemeliydim? Kabul etmeli miydim?

Aral onu sakinleştirmeye çabalarken hemşirelerin de geldiğini gördüm. Olduğum yerde izledim yalnızca olanı biteni. Yanına gitmeyişim şok olduğumdan değildi. Artık hayatımdaki hiçbir şeye şok olmazdım ben. Yalnızca elimden hiçbir şey gelmeyeceğini kabul etmiştim. Benim ne yaptığımın ne hale geldiğimin annemin gözünde bir değeri olduğunu sanmıyordum artık. Öldü sandığımız, Alin gözü önünde gömdüğüm, beni yürüyen ölüye çeviren, hayatımızı mahveden adam için ağlayışını izledim yalnızca. Ben ölürken bu kadar ağlamış mıydı hiç? Ben günden güne hayattan koparken üzülmüş müydü bu kadar? Ölen kurtuldu, yaşayana yazık değil mi? Kandırıldığı, hayatı

alt üst olduğu için öfkelenmiyor muydu hiç? Aşk böyle aptalca bir şey mi?

Ruhsuz bir ifadeyle yanımda duran polis memuruna döndüğümde o da bana döndü. Elinde tuttuğu bukete uzandım. Avucumda sıktım buketi, sağ elimle sarı yapraklarını kavrayarak ellerimi birbirinin tersi yönüne çektim. Herkesin gözleri bana çevrilirken elimdekileri yere bıraktım.

Annem gözlerini bana çevirip nihayet bana bakıp ama asla beni görmediğinde söyleyecek onca şeye rağmen dilimi ısırdım susmak için. Tırnaklarım henüz yeni dikişleri alınan avuçlarımdaki izlerime battı. Hem avuçlarımda hem de dilimde bir sıcaklık hissettim. Ona bağırmamak, çığlık atmamak istedim. O ölmedi ve sen onun için üzüldüğün için şimdi ölebilirsin diye bağırmak istedim. Ama hiçbir şey yapmadım. Susturdum kendimi. Kelimeleri kurşun etmeyecektim. Söz vermiştim.

Botlarım altında çiçekleri ezerek arkamı döndüm öylece. Gitsem daha faydalı olurdum. Kalırsam daha kötü olacaktı. Acil çıkış kapısını açtığım gibi merdivenleri inmeye başladım.

Merdivenin indiği kadar indim. En alt kata gelince acil kapısından boş, soğuk koridora çıktım. Kapıları denedim ve rastgele açılan bir kapıdan içeri girdim. Karanlık odada çarpa çarpa bir duvar köşesi bulup yere oturdum. Kenetlediğim ağzımı açtım, dişlerimin kestiği dilimin kanını yuttum. Dizlerimi karnıma çekip avuçlarımı açtım. Dikiş tutan deri henüz ince olduğu için tırnaklarım kolayca kanatmıştı etimi. Yaram kapanmıyordu benim zaten. Açılıyordu sürekli. Dikiş tutmuyor, iz bırakmıyordu. Ben, hep kanıyordum.

Formaldehit kokusu genzimi yakmaya başlayana kadar morga girdiğimi fark edememiştim. Avuçlarıma diktiğim gözlerimi kaldırdığımda çelik ünitelerle karşı karşıya gelmiş, morga girdiğimi fark etmiştim. Kaçmış, o kadar yerden morga saklanmıştım. Belki de ait olduğum yer burasıydı benim. Beni ölüler değil, yaşayanlar korkutuyor, incitiyordu. Önceden cerrah olmak isterdim ama belki de adli tıpla uğraşmalıydım ben de Aral gibi. *Kurbanın halinden bir başka kurban anlar.*

Kapının açıldığını işittiğimde bulunmak istemiyor gibi olduğum yere daha çok sindim. Başımı çevirip de kimin geldiğine bakmadım ama gelen kişinin aradığı bensem şayet kim olduğunu tahmin etmesi zor

değildi. Beni bir tek Aral arardı ve bundan neredeyse emin oluşum benim için alışıldık bir durum değildi. Kaybolursam Aral'ın beni bulacağını düşündüğümde aklıma gelen kişinin ilk olması hem teselli edici hem de kırıcıydı.

Adım sesinden onun olduğunu anladım ama yerimi belli edebilecek hiçbir girişimde bulunmadım. Kimseyi görmek istemiyordum aslında. Çok öfkeliydim. İstemeden ona kötü bir şey söyleme ihtimalim vardı. Vurmak, kırmak, bağırıp çağırmak istiyordum. Saatlerce çığlık atıp, ağlamak sonra da uyuya kalmak istiyordum. Yorgun hissediyordum kendimi. Başım ve kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Üşüyordum da. Çok soğuktu burası. Konuşsam nefesim buhar oluşturur gibiydi ama hareket dahi edesim yoktu hiç. Bitkin hissediyordum.

Adım sesleri beni o kadar kolay bularak yanımda durdu ki sanki biliyordu nereye saklanacağımı. Doğruca duvar köşesine yürümüştü. Birkaç adım uzağımda dizlerini kırarak çöktü ama yüzüne bakmadım.

"Burada maskesiz uzun süre kalman iyi olmaz," dedi yumuşak bir sesle.

Her ne kadar steril bir ortam olsa da burada ölen insanlar vardı. *Biliyordum*. Burada olmamam gerekiyordu ama umurumda değildi hiçbir şey. Hatta şu çelik ünitelerden birinde olsam ne fark ederdi pek emin değildim. Ama yapamazdım. Alin vardı. Bana yapılanı ona yapamazdım. Aral vardı. Aral'a söz vermiştim.

Sessiz kaldığımda derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "İyi misin?"

Bu soruyu ne zaman sorsa ağlayasımın geliyor oluşu da beni sinirlendiren bir şeydi esasen. Ama yine de sorsun istiyordum. *Biri*, iyi olmadığımı fark ediyordu.

İyiyim diye yalan söylemek bile gelmedi içimden. "O iyi mi?" diye sordum sorusunu es geçerek.

Annemle benim ilgilenmem gerekirdi ama onu da Aral'ın başına yıkmıştım. Sanki onun derdi azmış gibi kendi yüklerimi de ona yük ediyordum. Kendimi, kardeşimi, annemi... Belki de bu yüzden yalnızdım ben. Dayanacak biri görünce çok mu yükleniyordum ki?

"İyi," dedi hafifçe kafasını sallarken. "Sakinleştirici verildi, uyuyor."

Gözlerimi karanlıkta parlayan siyah gözlerine çevirdim. "Ona bir şey söyledin mi?"

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissetmeden edemiyordum nedense. Artık benden öğrenmek zorunda değildi. Hiç öğrenmemesini tercih ederdim ama en azından ben değildim bu haberi ona veren. Ben sorumlusu değildim olanların. Babamın suçuydu. Anneme bir şey olursa, onun suçuydu. Benim değil.

"Bir şey söylemedim," dedi durgun sesle. "Ama artık söylemeye gerek olduğunu sanmıyorum."

Çünkü kendisi anlamıştı. Biliyordum. Kafamı salladım yalnızca. Midem bulanıyor, içim sıkılıyordu stresten.

"Kartı babam göndermedi demiştin. Çiçekleri de o göndermemiş olabilir. Biliyorsun değil mi?"

Kartı gönderen babam değil demiştim çünkü kâğıda yazılan şarkı bizim söylediğimiz şekilde değil orijinal halinde yazılmıştı. Ama belki de babam, hafızamda sorun olduğunu bildiği için riske girmek istemeyerek şarkının orijinal halini yazmayı uygun görmüştü. Böylece her türlü ipucunu bulabilirdim. Her türlü ipin ucu Corse'a çıkardı. Ya da belki de gerçekten babam değildi gönderen, biri benimle oynuyordu. Benimle dalga geçiyordu.

"Kim olursa olsun," dedim öfkeli bir sesle. "Düpedüz dalga geçiyor benimle."

Dalga geçilmekten nefret ederdim. Aral mutsuz yüzüme bakarken bir yorumda bulunmadı.

Elini uzattı bana. "Tut elimi," dedi ikna etmek ister gibi. "Çıkarayım seni buradan."

Keşke elini tutsaydım ve Aral bu hayatın içinden çekip çıkarsaydı beni. Yapamaz mıydı?

Gözlerimi elinde gezdirdim. "Belki de benim buraya girmem gerekiyordur."

Bana uzattığı eli yüzüme uzandı, çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Sakın," dedi tok bir sesle. "Sakın bir daha bu fikri aklından geçirme."

Gözlerindeki endişe gülümsetti beni. "Benim için endişelenen bir tek sensin," diye mırıldandım gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Yaratıcı seni başkaları için endişelen diye mi yaratmış?"

Gözlerimin içine bakıyordu o da. "Ne için yaratmış bilmiyorum ama umarım elimdekileri kaybedişimi izlemem için değildir."

"Yok," diye fısıldadım. "Onun için beni yaratmış." Ardından gülümsedim bu söylediğime. "Gerçi bir şeye sahip olduğumdan şüpheliyim."

"Ben varım."

Kalbim göğüs kafesimde yolunu kaybederken içimin ezildiğini hissettim. Halbuki gözlerimi kapatsam Aral elimden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Ağlama hissi oluşmuştu yine içimde. Bu adam her yanıma geldiğinde ağlayasım geliyordu. O gelmeden önce öfkeliydim yalnızca. Ama o ne zaman gelip benimle konuşsa ağlama hissi oluşuyordu içimde. Burnum akmaya başladığı için burnumu çektim üzgün bir ifadeyle.

Yanağımı okşadı nazikçe. "En azından bana sahipsin Lina."

Ben gerçekten sana sahip miyim Aral? Aidiyet hissi nasıl bir şey bilmiyorum. Sahiplik hissini de fark edemeyişim bundandır belki de...

"Ölmeye niyetim yok merak etme," diye mırıldandım az önce söylediğim şey onu endişelendirdiği için. "Bazı insanlar böyle yaşar demeye devam edecek kadar tahammülüm var hâlâ."

Kafasını salladı. "Güneş doğmaya devam ettikçe umut var demektir."

Kafamı salladım yavaşça burnumu çekerek. Kolunu belime sarıp kendisiyle birlikte kaldırdı beni. Üşüdüğüm için ona sokulma ihtiyacı hissettim ama yapmadım. Fakat Aral beni bırakmadı.

"Ateşin var," dedi gözleri yüzümde gezinirken.

Yüzüme dokunduğu sırada fark etmişti sanırım. Soğuk mu almıştım? Bir o eksikti çünkü.

"Üşüyorum," diye mırıldandım.

Sol elinin avucunu ateşimi tekrar kontrol etmek için alnıma yasladı, ardından parmaklarının tersi yanağıma ve boynuma dokundu sırasıyla. Kafasını salladı. Ateşim vardı.

"Hallederiz şimdi," dedi üzerindeki ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı ve kolunu belime sarıp bana destek olarak beni morgtan çıkardı. Kollarımı üşüdüğüm için önümde bağlayıp yavaşça adımladım. Asansörlere doğru yürürken tüm kemiklerimdeki sızı da artmıştı ayağa kalktığım için. Halsizce başımı Aral'a yasladım.

"Ağrın mı var?" diye sordu ilgiyle.

"Önemli değil," diye mırıldandım. Florasan ışığından nefret ediyordum. Bu kadar göz alıcı parlaklıkta olmak zorunda mıydılar?

Hastanelerde daha dinlendirici ışıklar kullanılsa daha iyi olmaz mıydı?

Aral'ın adımları durup sol kolu bacaklarım altından geçerek beni kucakladığında ona itiraz etmedim. Gözlerim ışıktan rahatsız olduğu için kucağında göğsüne doğru dönüp, sağ kolumu omzuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Uyku sersemi halsiz bir halde bir muayene masasına oturttu on dakika kadar sonra Aral beni. Yorgunca otururken ellerine lateks eldiven giyişini izledim. Ahmet'in odasıydı sanırım burası. Her şeyi eliyle koymuş gibi biliyordu. Onu izlerken elimi ağzıma kapatıp birkaç kez öksürdüm. Aral bana doğru adımlarken öksürdüğüm için kaşları çatıldı. Önce kulağımdan ateşimi ölçtü. 39.5 derece ateşim vardı.

Aletin uçlarını tıbbi atık kutusuna atıp masadan bir abeslang aldığında dudaklarımı araladım. Çubuğu dilimin üzerine bastırıp boğazımı kontrol etti. Adli tıp doktoru olduğu için patoloji konusunda uzmandı elbette ama onun beni muayene etmesi tuhaf hissettirdi. Bir dolaptan bir stetoskop çıkarıp kulaklarına taktığında onu ilk kez stetoskopla gördüğüm için tuhaf hissettim. Doktor olmak çok yakışıyordu ona.

Birkaç kez daha öksürdüm. Çok şiddetli değildi öksürüklerim ama boğazım gıcık olduğundan da öksürüyor değildim. Sırtımı dinleyeceğini bileyerek yan oturdum muayene masasında. Kazağımı pantolonumun içerisinden çıkarırken Aral stetoskopun diyaframını avucu içine hapsetti. Başta neden onu avucunda tuttuğunu anlamadım ama diyaframı sırtıma yasladığında o kadar soğuk gelmeyince soğuk yüzeylerden hoşlanmadığım için avucunda ısıttığını anladım ve bu kalbime dokunan bir şeydi. Hiç iyi değildi.

Sırtımı dinleyip stetoskopu çıkararak aldığı yere bıraktı ve kapıya ilerledi. "Geliyorum," diyerek çıktı odadan.

Ellerimi yatağın iki yanına koyup yere baktım onu beklerken. Annem bir hiç uğruna günde on beş saat çalışmama göz yumuyordu ama Aral tenime soğuk stetoskop değdirmiyordu. Gözlerim sızladı. İçim sızladı. Hasta olduğum için miydi? Hastalık geçer. Kırgınlıklar baki.

Aral odaya elinde tüplerle geri döndü. Kan alacaktı sanırım. Soğuk aldığım belliydi ama işini şansa bırakan bir adam değildi elbette.

Kazağımın kolunu yukarı sıyırıp turnike yaptı ama ateşim çok yüksek olduğu için damarlarım incelmişti. Aklıma kanını aldığım için

okuldan uzaklaştırmama sebep olan küçük kızın annesi geldi bir anlığına. Kızı iğneden ağladı diye dünyayı yıkan anneler de vardı, çocuğunun dünyası başına yıkılsa ses etmeyen anneler de.

Aral uzmanlık alanı gereği ince işte ve bu tür durumlarda çok deneyimli olduğundan damarlarım ne kadar ince olursa olsun tek seferde damarımı buldu ve iki tüpü de kanım ile doldurdu. Acımamıştı hiç, eli hafifti. Ben koluma pamuk bastırırken o yine odadan çıkmıştı bir süreliğine. Geri döndüğünde beni tekrar kucakladı. Çocukmuşum gibi beni kucağında oraya buraya götürüyordu.

Annemin odasının olduğu bir katta bir odaya yatırdı beni. Damar yolu açıp serum bağladı ve kısa bir süre içinde uyuya kaldım.

Kar yağıyor. Bir arabanın içindeyim. Ön cama o kadar çok kar yağıyor ki silecekler yetişemiyor. Gözlerimi Aral'a çeviriyorum. Dalgın bir ifadeyle sürüyor arabayı. İçimde bir huzursuzluk var. Bir binanın önünde duruyoruz. Eve getirmiş beni. Arabadan iniyorum, Aral elimi tutuyor ama elleri buz gibi. O kadar soğuk ki içim titriyor. Gittikçe korkuyorum, attığım her adımda korkumdan ölüyorum. Merdivenleri çıkıyoruz birlikte. Kapıyı açmak için elini bırakıyorum Aral'ın. İçeri giriyorum ama burası benim evim değil. Morga gelmişiz. Birkaç metre ötemde masada biri yatıyor, üzeri kapalı. İçim titriyor korkuyla. Arkamı dönüyorum bakmak istemeyerek. Aral yok. Aral nerede?

"Hayır," diyorum korkuyla.

Kalbim öyle şiddetle çarpıyor ki göğsüme. Kapı açılıyor aniden. Aral sanıyorum ama Aral değil. Babam gelmiş. Ağlamaya başlıyorum. Ellerinde nergis çiçekleri getirmiş ama hepsi solmuşlar. Yaprakları yere düşüyor.

"Neredeydin?" diye soruyorum ağlayarak.

Onu göğsünden itiyorum. "Neredeydin?" diye bağırıyorum. Ama yalnızca yüzüme bakıyor.

"Aral nerede?" diye soruyorum ona. "Ne yaptın ona? Onu da mı öldürdün?"

Hıçkırmaya başlıyorum. "Niye öldürdün onu? Niye aldın onu benden? Neden?"

Onu ittiğim kollarımı tutup beni arkama çeviriyor. Aral masada yatıyor. Acıyla bağırmaya başlıyorum.

"O senin yüzünden öldü."

"Ben yapmadım," diye ağlıyorum.

Masaya doğru ilerliyorum ağlayarak. Yanına yaklaştıkça sol şakağındaki kurşun yarasını görüyorum. Hıçkırarak elimi yüzüne uzatıyorum. Teni sıcak hâlâ. Ölmüş olamaz. Lütfen.

"Aral," diye ağlıyorum. Titreyerek parmaklarımı sol şakağındaki yarasına dokunuyorum. Parmaklarıma bulaşan sıcak kanını ve parçalanan etinin iç gıdıklayan dokunu hissettiğimde midem bulanıyor. Ölüyormuşum gibi bir his bu.

Elimi yanmış gibi çekiyorum ve korkuyla omuzlarını tutuyorum. "Aral kalk." Omuzlarından sarsıyorum ama o kadar ağır ki hareket dahi etmiyor. Göz yaşlarım göğsüne kan olarak damlarken düşünebildiğim tek şey Aral'ı kaybettiğim. Onu sonsuzca kadar kaybetmiştim. "Aral kalk ne olur. Uyan. Lütfen. Korkuyorum. Aral... Kalk!"

Aniden gözlerimi açtığımda karanlık bir tavanla karşılaştım. Göğsüm şiddetle inip kalkarken sağ elimi kaldırıp gözlerimi parmak uçlarıma diktim. O his öyle gerçekçiydi ki hâlâ parmaklarımın ucundaydı. İçim titriyordu korkudan. Korkarak uyanmaktan yorulmuştum.

Yatakta doğruldum akan burnumu çekerek. Burnum aktığı için şaşırarak elimi yüzüme götürmek istedim ama damar yolunu o an fark ettim. Aral açmıştı uyumadan önce, doğru.

Gözlerim Aral'ı aradı karanlık odanın içerisinde ama kimse yoktu. Saat kaçtı? Aral neredeydi? Onu görmek istiyordum. Nereye gitmişti? Hastaydım, yanımda kalsa olmaz mıydı? Hani ona sahiptim?

Ayağa kalkıp ağrıyan kemiklerime rağmen odadan çıktım. Öksürdüm birkaç kez. Ateşim var mıydı hâlâ bilmiyordum ama içimin titremesi artmıştı. Panik atak mı geçiriyordum yoksa geçirecek miydim yoksa sadece ateşim mi vardı emin değildim. Zihnim de çok açılmış sayılmazdı. Yalnızca onu görmek istiyordum.

Kürşat kapımın hemen önündeki sandalyede oturuyordu. Beni görünce ayaklandı.

"Lina? Neden kalktın? Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sıraladı sorularını düşeceğimden korkar gibi elleri havaya kalkarken.

"Aral nerede?" diye sordum yalnızca.

"Başı ağrıyordu. Aşağı indi, gelir birazdan. Arayım mı?"

Kafamı iki yana salladım. Çocuk gibi onu ayağıma çağıracak değildim. *Başı ağrıyormuş*. Oksijen almaya inmiş olmalıydı.

"Ben giderim," dedim çatallı bir sesle ve asansöre doğru adımladım yorgun ama kararlı adımlarla.

"Gelirdi birazdan," dedi Kürşat peşimden gelirken. "Tekerlekli sandalye getireyim mi?"

"Yok," diye mırıldandım. "Ben giderim."

Kürşat benimle birlikte bindi asansöre. Sırtımı kabine yasladım yorgunca. Kaval kemiklerim öyle ağrıyordu ki romatizmam mı var diye şüpheye düşürdü beni. Kürşat titrediği fark ettiği için ceketini çıkarak oldu ama kafamı iki yana sallayarak durdurdum onu.

"Üşüyorum," dedim hasta olduğum için çatallaşan sesimle. "Panikten titriyorum."

Gözlerinde o an anlayışlı yumuşak bir bakış oldu. "Kâbus mu gördün?"

Sağ elimi sıktım, parmak uçlarımda hâlâ hissedebiliyorum o yarayı. Gözlerim ve burnum sızladı. Öyle üzgündüm ki rüyamda yine öyle üzgün hissettim kendimi.

"Aral'ı öyle kolayca öldüremezler değil mi?" diye sordum gözlerimi Kürşat'a çevirirken.

"Yok," dedi yumuşak bir sesle beni ikna etmek ister gibi kafasını iki yana sallarken. "Öldüremezler."

Burnumu çektim. "O bir Çakırca sonuçta," diye mırıldandım. "Onu öylece... vuramazlar... değil mi?"

"Ona zarar vermeyi öylece göze alamazlar," diye onayladı beni. Öldürmek değil, zarar vermeyi bile göze alamazlardı yani. Öyle demek istemişti değil mi?

"Hem," diye fısıldadım zorlukla konuşarak. "Sen de varsın."

Kafasını salladı. "Ben de varım. İzin vermem endişelenme bunun için."

Kafamı salladım ama endişe ederdim. Ben endişeli olmak için doğmuşum. Asansörden indik. Beni acil gözlem alanına götürdü.

"Buradayım ben," dedi kapının önünde durarak.

"Teşekkürler," deyip gözlem alanına girdim.

İçeri de birkaç hasta vardı ama Aral'ı bulmam uzun sürmedi. Yatağa uzanmamış oturuyor, telefonuna bakıyordu ara ara. Ona iyice yaklaştığımda başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yüzünde oksijen maskesini görünce gözlerim daha çok doldu. Hem üzgün, hem uykulu hem de hastaydım. Hassaslaşmıştım iyice.

"Lina?" diye seslendi bana. Yüzünden maskeyi çıkarıp yanına bırakırken "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Elleri bana uzandı ilgiyle. "Neden kalktın yataktan?"

Çünkü seni arıyordum. Çünkü sen yanımda değildin. Çünkü sen gelmezsen gelmek zorunda kalırım.

Bacaklarının önünde durduğumda meraklı gözleri dolan gözlerimde gezinirken sol eli alnıma uzandı. Dolu gözlerimi sol şakağında gezdirdim. Yumruğumu sıktım. Şakağına dokunmak ve sağlıklı teninin hissiyle takas etmek istiyordum parmak uçlarımdaki hissi.

"Ateşin var hâlâ."

Elimi kaldırıp elimi sol yanağına yerleştirdiğimde kaşları çatıldı hafifçe. Anlam veremiyordu muhtemelen davranışlarıma. Umurumda değildi ama. İki parmağımı sol şakağında gezdirdim.

"Lina," dedi dikkatimi çekmek ister gibi. "Kâbus mu gördün?"

Kafamı salladım yavaşça, burnumu çektim. "Öldün yine," dedim öfkeyle.

Ona kızgındım. Neden rüyalarımda sürekli ölüyordu? Rahat bıraksaydı ya beni? Olmaz mıydı?

"Ölmeyeceğim," dedi net bir sesle.

Bir şey söylemedim. Uykum vardı ve üzgündüm yalnızca. Onu görmek istemiştim. Gördüğüme göre gidebilirdim artık. Teselli beklediğim falan yoktu. Ondan gelmemiştim. Ama bacaklarım çok ağrıyordu. Biraz dinlenebilirdim.

Elimi yüzünden çekip burnumu çektim ve yanına oturdum yavaşça. "Biraz dinleyim dönerim yatağa," diye mırıldandım. "İyi misin diye bakmaya geldim sadece."

Kollarına geldiğim falan yoktu. İyi olduğunu görüp dönecektim zaten başından beri. Bedeni bana dönüktü. Sağ eli uzanıp gözümden akan yaşı sildi nazikçe.

"Sen iyi misin peki?"

Değildim. Kafamı iki yana salladım ve bunu yapmak başımı fena ağrıttı. Yüzümü buruşturdum. Florasan ışığı gözlerimi çok rahatsız ediyordu yine. Gözlerimi kapatıp kafamı taşımak ağır geldiğinden yanağımı sol koluna yasladım. Burnumu çekip kollarımı koluna sardım. Bir yere gitsin istemiyordum.

"Bana bu kolunu ödünç versen olur mu?" diye mırıldandım kısık bir sesle.

Kolunu istemez kollarına gitmek sayılmazdı. Kolunu versindi birazcık. Olmaz mıydı?

"Olur," dedi sıcak nefesi alnıma çarparken. "Al benden neyimi istiyorsan."

Alabilir miydim? Aral benim olabilir miydi toptan? Bir tek benim... *Olamaz. Doğaya ters çünkü. Nerede görülmüş sokak çocuğunun güzel bir bebeği olduğu?*

Canım sıkıldı. Kalbim kırıldı. Çok üzgündüm. Burnumu çektim.

"Kimden telefon bekliyordun?" diye sordum kafamdaki konuyu değiştirmek isteyerek.

"Senden," diye cevapladı sorumu. "Arar da bulamazsın beni diye."

Aral da küme baş ağrısı vardı. Küme baş ağrıları intihar ettiren ağrılar olarak da geçerdi. Aral'ın başı ağrıyordu ve oksijenini alırken uzanıp dinlenmek yerine belki ona ihtiyacım olur diye oturarak telefon bekliyordu benden. Bu kadar düşünülüyor olmak o kadar gerçek dışıydı ki inanamıyordum bile. İnanmak istiyordum ama bu kadar değerli hissetmiyordum kendimi. Göz yaşlarım aktı kapalı göz kapaklarımın ardından. Onu arayacağımı biliyordu sanki. Beni herkesten iyi görüyor, içimi biliyor, ihtiyacım olunca orada oluyordu. Her şeyini bana veriyordu, ailem bile vermezken bana.

"Aradım," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Gitme bir yere."

Sol kolumu koluna daha sıkı sararken sağ elimi avucunun içine kaydırıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Aral'ın parmakları tıpkı kolları gibi kabul etti parmaklarımı. Elimi tuttu sıkıca. Yanağımı koluna sürtüp ona sokuldum. Kokusu ve varlığıyla gevşeyen bedenimi uyku sardı.

"Cennet çiçeği," diye fısıldadığını işittim Aral'ın ben uykuya düşerken. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Uykuya düşerken bana sığınıp uyanışlarında benden kaçan sensin. Ne yapacağım ben seninle?"

Gözlerimi açtığımda görmeyi beklediğim bir manzara karşılamadı beni. Tanıdık pencerelerin ardında tanıdık bir orman, şiddetli bir kar yağışı vardı. Petrol yeşili duvarlar ve ahşap mobilyaların ortasında Aral'ın yatağında yatıyordum. Ter içindeydim, odanın içerisi çok sıcaktı ama kemik ve kas ağrılarımdan kurtulmuşa benziyordum. Elimi yorgunca alnıma götürdüm, ateşim de yoktu. İyi bir terlemeyle olacak iş değildi elbette, Aral muhtemelen damar yolundan bana

birkaç serum bağlamıştı ben uyurken. Ne verdiyse eve gelmiştik ama benim ruhum duymamıştı.

Dijital saat öğle vakitlerinde olduğumuzu söylüyordu. Aral beni eve getirip annemi orada bırakıysa büyük azar yiyecekti benden. Yatakta yavaşça doğrulup oturur bir pozisyona geçtim. Elimi saçlarımdan geçirdim, saç diplerim bile ıslanmıştı terden. Acilen bir duş almak istiyordum. Hantal hareketlerle yataktan çıktım. Üzerimde hâlâ kıyafetlerim vardı.

Ayaklarımı sürüye sürüye odadan çıktım. Gözlerim ağrıyordu. Ağrısını almak ister gibi parmaklarımı gözlerime bastırarak merdivenleri inmeye başladım. Aşağı kattan tanıdık sesler geliyordu ama annemin esini duymayı beklemiyordum. Adımlarım durdu merdivenlerin ortasında. Kaşlarım çatıldı, ellerimi gözlerimden çekip salona çevirdim. Güneş abla ile göz göze geldik. Verandaya açılan büyük camların olduğu alana ufak bir hastane odası düzenlenmişti ve annem yatakta uzanıyordu.

Aral ben uyurken yalnızca beni eve getirmemişti. Annemin hastane odasını da eve getirmişti. Nasıl annemi de getirebilmişti peki? Anlam veremeyerek baktım onlara. Bir sene komada kalmadıysam bu hale nasıl gelmiştik?

Merdivenleri bitirdiğimde annemin yanında oturmuş annemle sohbet eden Güneş abla gülümseyerek "Günaydın Linacım," diye seslendi bana.

"Günaydın Güneş abla," diye mırıldandım henüz yeni uyandığım için olaya hâlâ anlam vermeyerek.

Gözlerimi anneme çevirdiğimde meraklı gözleriyle beni izlediğini gördüm. Nasıl olduğumu merak ediyor ama mahcup hissettiğinden soramıyordu muhtemelen. Onu iyi tanıyordum. Dünden ötürü mahcuptu bana ama ben artık aşmıştım bunları. Bu bana ağlamadığı ilk zaman değildi ne de olsa.

Yanlarına adımladım olayı anlamak isteyerek.

"İyi misin biraz daha?" diye sordu Güneş abla ilgiyle.

"İyiyim," dedim kafamı sallarken. Yalan değildi. İyileşmemiştim ama yataklara düşecek kadar da hasta değildim. Devam ederdim normal hayatıma.

Gözlerimi anneme çevirip ardından vital bulgularında gezdirdim. Her şey normal gözüküyordu neyse ki. Dünkü ağlama krizinden sonra

doktor çıkmasına izin vermez sanıyordum ama buradaydı işte.

"İyi misin?" diye sordum anneme.

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir sesle. "Sen iyi misin asıl? Soğuk almışsın, öyle söyledi Aral."

Kafamı salladım yavaşça. "Önemli değil. Hallederim."

Üzgün bir bakış oldu yüzünde ama onu teselli edecek kelimelere sahip değildim. Her zamanki gibi.

"Aral yok mu?" diye sordum Güneş ablaya.

"Yok," dedi elindeki kupayı dudaklarından ayırırken. "Bir işi varmış sanırım," derken gözleri arkama çevrildi. "Deniz biliyordur belki."

Başımı omzum üzerinde çevirdiğimde mutfağa ilerleyen Deniz'i gördüm. "Günaydın," dedi bana gülümseyerek.

"Günaydın," dedim. Arkasını dönünce Aral'a daha çok benziyordu.

Güneş ablaya baktım tekrar. "Teşekkürler."

"Ne için?" diye sordu kaşlarını kaldırıp sevecen bir ifadeyle.

"Her şey için," dedim minnettarlıkla.

Muhtemelen annem sıkılmasın diye yatağını onu şöminenin ve camdan duvarların olduğu alana koymuşlardı.

"Rica ederim ama teşekkürünü Aral'a edersin."

Kafamı salladım. "Ona da ederim," diye mırıldandım. Aral'ın fikri olduğunu biliyordum. Bir şekilde onun yaptığını en başından beri biliyordum.

Güneş abla ve annemi orada bırakıp Deniz'e doğru adımladım. İşe gitmemişti ve Aral evde yoktu. İçime bir kurt düşmesine sebep olmuştu bu. Deniz, ada tezgâhın yanındaki taburelerden birine oturmuş kahvesini içerken ben de yanındaki bir tabureye oturdum.

"Daha iyi misin?" diye sordu o da ilgiyle.

Kafamı salladım hafifçe. "İyiyim."

Kafasını salladı o da. "Çorba yaptım sana. İçmek ister misin? Açsındır saat kaç oldu."

Açtım ve Deniz'in hastayım diye bana çorba yapması benim için çok anlamlıydı.

Kafamı salladım içimde buruk bir hisle. "Teşekkürler."

Bana göz kırpıp ayağa kalktı. Rica etmemişti o da. Abisi gibiydi huyları. Aral insanda huy ediyordu cidden. Kürşat onun gibi konuşmaya başladığımı söylemişti dün bana.

Deniz, ada tezgâha servis açtı benim için. Hayat tuhaftı gerçekten. Bir annem vardı ama bir yabancı ondan daha iyi bakabiliyordu insana bazen. Koca bir kase tavuk çorbası, bir kase dolusu kıtır ekmek ve büyük bir bardak meyve suyu bıraktı önüme. Çorbamı ekmekle yemeği severdim küçüklüğümden beri. Ekmeğe düşkündüm kendimi bildim bileli.

Ekmek parçalarını çorbama karıştırırken gözlerimi ona çevirdim. "Neden buradayız biliyor musun?" diye sordum annemi kastederek.

Kahve kupasını dudaklarından çekerken bana baktı o da. "Yiğit dün akşamki olaydan dolayı annenin güvenliği açısından evde olmasının daha iyi olacağını söylemiş. Hasta olduğun için Aral baya takviye vermiş sana, deliksiz uyuyordun olandan bitenden haberinin olmaması normal. Hem sen de hasta olduğun için hem de müdahale edilmesi gereken bir durum gelişirse diye bizim eve geçmenizin daha mantıklı olacağını düşündük. Ablamla eniştemi sizin eve sizi bizim eve alalım dedik ama sen nasıl istersen öyle ilerleyecek tabii."

Aral her şeyi düşünmüş ama kararı bana bırakmıştı. Seçme hakkım olduğunu düşünmemekle birlikte haklıydılar. Annem evde kalacaksa acil bir durumda anında müdahale edebilecek doktorlarla dolu bir evi tercih ederdim. Güneş abla ve eşi için de daha iyi bir durum olurdu onların ayrı bir eve çıkması, böylece en azından onlara rahatsızlık vermemiş olurduk.

"Bizim evde olursanız bir evin içinde 3.5 doktor ediyoruz," diye ekledi Deniz.

Kafamı salladım. Neden inkâr edecektim ki. Ha bu ev ha diğer ev. Fark etmiyordu. Her şekilde onlara iş çıkarıyorduk. En azından daha avantajlı ve onları yormayacak seçeneği seçmek akıllıca olurdu.

"Aral nerede?" diye sordum bu kez merak ederek.

"Bir saat kadar önce çıktı. Arayacakmış seni. Sorarsan öyle söylememi istedi."

Kafamı salladım anladım der gibi. O iş neydi? Deniz işe gitmeyip evde kalırken onun bir işinin çıkması pek hayra alamet gibi gelmiyordu. Ya da ben fazla paranoyaktım.

"Sen neden evdesin?" diye sordum bu kez.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bugün izin günüm ya hani?"

O gün günleri bile artık karıştırdığımı fark ettim. Şef olduğu için elbette hafta sonları izni yoktu bu yüzden hafta tatili hafta içiydi.

"Affedersin," diye mırıldandım yanlış anlamasını istemeyerek. "Seni evde görüp Aral'ı göremeyince kötü şeyler düşündüm."

Gamzesi çıkacak şekilde gülümsetti bu söylediğim onu. Aral'ın gamzesi onunki gibi kolayca göstermiyordu kendini ne yazık ki.

"Ben yerimde duruyorum ama namım yürüyor hâlâ bir yerlerde," dedi gülerek.

Hafifçe gülümsedim bu söylediğine. Namıyla dalga geçip eğlenebiliyor olması iyi bir şeydi. Aral gibi bunu kendine dert etmesinden çok daha iyiydi.

Çorbamı bitirip "Eline sağlık," dedim.

"Afiyet olsun," deyip elindeki kupasını ve tabağımı kaldırırken "Meyve suyunu iç," dedi. Elindekileri lavaboya bırakırken bana arkasını dönmüştü. "Atom yaptım sana. Uçuracak seni."

Benim uçup kaçmam için atoma ihtiyacım yoktu. Aral'ın dediğine göre benim aklıma hep uçmada kaçmadaymış. Kendisi neredeydi acaba şu an?

Meyve suyumu da bitirip bardağımı makineye bıraktım ve Güneş ablaya çevirdim gözlerimi.

"Güneş abla," diye seslendiğimde gözlerini bana çevirdi tekrar.

"Efendim canım?"

"Ben bir eve gidip duş alsam olur mu?" diye sordum annemle ilgilenmesi için ricacı olarak.

"Dışarda tipi var ama," dedi gözlerini kısa süreliğine dışarı çevirip tekrar bana baktı. "Burada alsan olmaz mı? Hastasın zaten çıkma dışarı," dedi ayaklanırken.

"Üzerimi de değiştirmek istiyorum," diye mırıldandım.

Yanıma kadar gelip ellerini kollarıma koydu gülümseyerek ve beni ters çevirip beni merdivenlere yönlerdi. "Hallederiz onu, tek sorunumuz o olsun."

Güneş ablanın hakkını nasıl ödeyecektim bilmiyordum hiç. "En temiz ve müsait banyo şu an Aral'ınki. Sen gir duşa ben eşyaları bırakırım yatağına. Aşağı da inme, uyu biraz istersen, Gülseren Hanıma söylerim getirir o çayını çorbanı."

"Gerçekten çok minnettarım Güneş abla," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. "Her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim Lina," deyip kollarımı sıvazladı. "Dinlen sen biraz. Kendinle ilgilen. Anneni merak etme, emin ellerde."

Kafamı salladım. Bana havluların ve ihtiyacım olacak her şeyin yerini gösterip beni banyoda yalnız bıraktı. Yarım saat kadar ılık suyun altında durdum öylece. Ardından saçlarımı ve vücudumu yıkayıp çıktım duştan. Havlulardan birine sarınıp odaya geri döndüğümde Güneş abla bahsettiği gibi yatağın üzerine eşyaları bırakmıştı. Siyah sporcu sutyeni, onun takımı bir iç çamaşırı, siyah bir tayt ve siyah önü fermuarlı bir kapüşonluydu getirdikleri. Rahat ve ferah şeylerdi. Ateşim olduğu için ince şeyler seçmişti.

Üzerimi giyinip kapüşonluyu üzerime geçirdim ama önünün fermuarını çekmedim. Yorgunca yatağa oturduğum sırada komodinin üzerindeki telefonum çekti dikkatim. Önce gözlüklerimi -burada neden olduklarını bilmiyordum en son lens takıyordum ama Aral ilk ateşimin çıktığını fark ettiği bir ara çıkarmıştı sanırım onları- ardından telefonumu aldım ve ekranımı açtım. Bir mesajım vardı Aral'dan.

Günaydın. İlaçların şifonyerin üzerinde.
Tok karnına içeceksin. Vitaminleri kullanmamazlık
etme. Tüm değerlerin çok düşük, al ki hemen toparlan.
Ararsan açamayabilirim. Bir işim var. Döndüğümde konuşuruz.
(12:07)

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Başı çatlarken ararım diye telefonuna bakan adam ne gibi bir işle meşguldü de telefonumu açamayabileceğini söylüyordu? İçime düşen kurt biraz daha yedi içimi. Zaten hasta olduğum için moral bozmaya yatkındım. Hayır, ben genel olarak moral bozmaya pimpiriklenmeye yatkındım. Sorun Aral'da değil bendeydi.

Şifonyerdeki ilaç poşetiyle bakışıp ayağa kalktım ve poşeti yanıma alarak kapıya ilerledim. O sırada fermuarını çektim kapüşonlunun. Merdivenleri indim, yavaş adımlarla. Annem ve Güneş abla sohbet etmeye devam ediyorlardı. Güneş abla zaten hoş sohbet ve sıcak kanlı biri olduğu için biri ile iyi anlaşması şaşılacak bir durum sayılmazdı.

Deniz'i ortalıkta göremedim. Mutfağa geçip kendime su aldım ve ilaçları usulüne uygun içmeye başladım. Güneş abla çocuklara bakmak için bir süreliğine yukarı çıktığında bizi annemle tek bırakmış oldu. Annemin olduğu tarafa bakmadım. Öylece ilaç kutularına bakıyor, bir sonraki ilacı içmek için dakika tutuyordum.

Anneme kızgındım. Bunu yaşatan adam için dökülen göz yaşları benim için dökülmemişti çünkü. Onu affedebilirim diye düşünüyordum ama o bizi bu hale getiren adam için hâlâ özlemle ağladığında, sitem etmek yerine şükrettiğinde öfkeleniyordum. Elimde değildi. Ben ölümün sınırında yaşadığım için şükretmek istemiyordum. Bu beni aç gözlü mü yapardı? Benim olmayan günahın cezasını çekmek istemiyordum. Bu beni bencil biri mi yapardı? Ben kendimi düşünmezsem kim düşünecek beni?

"Lina."

İçtiğim su bardağını tezgâha bırakıp derin bir nefes alarak gözlerimi anneme çevirdim.

"Efendim," dedim tek düze bir ses ve ifadeyle.

Öfkeli bile değildim aslında ona. Yorgun ve halsiz hissediyordum kendimi. Daha çok tahammülsüzlük ve bezmişlik hissediyordum. Artık vazgeçmiştim belki de. Benden nasıl geçmişlerse öyle vazgeçmiştim ben de belki de. Hissizleşmiştim ona karşı. Akışına bırakmayı geçmiş akışın kendisi olmuşum gibi hissediyordum

Yine biri atlayalım dese atlayacak kıvamdaydım. Zira benim bu kıvama gelmem zor değildi. . Evi harabe olanın evi başına daha kolay yıkılır neticede. İp üzerinde yürüyene yel değmesi düşmesi için yeterli. Ben cambaz değilim, düşmem işten bile değil benim.

"Kızgınsın bana değil mi?" diye sordu mavi gözleri yaşlarla parlarken. "Haklısın da. Özür dilerim."

Bardağımdaki sudan bir yudum alıp kuruyan ağzımı nemlendirdim. "Değilim," diye mırıldandım. "Ben artık hiçbir şey değilim anne."

"Babana yaptıkları bana da sustuğum için kızgın olduğunu biliyorum. Ama başka şansım yoktu Lina. Sana babanın mesleğini söyleyemezdim, o da söyleyemezdi. Borç konusu da anlatamadım, o adamların senin bir şeyler bildiğini düşünüp sana zarar vermelerinden korktum." Göz yaşı aktı. Babamın nasıl bir işin içinde olduğunu da Asaf'ın tekin olmadığını da biliyordu yani. Zarar görmeyeyim diye beni zorbamın kuklası mı yapmayı tercih ettiğini söylüyordu.

"Hiçbir şeyden haberin olmadığına inanırlarsa peşinimizi bırakırlar diye düşündüm. Yoksa ben ister miydim bunları yaşamanı Lina? Günden güne erimeni izlemek ister miydim bir tanem? Susmak zorunda kaldım. Susmanın ne kadar zor olduğunu en iyi sen bilirsin."

Susmak zor değil anne. Anlatmak zor benim için. Anlaşılmak zor.

"Baban bu yüzden mi sevmiyordu babamı?" diye sorduğumda şaşırdı babasını sormama ama kafasını sallayarak onayladı beni. "Bir askerle evlenmemi istemedi. Özellikle gizli görevleri olan bir adamla."

"Kızmıyor musun hiç?" diye sordum bu kez merak ederek. "Âşık olduğun adam yasını tutturdu sana. Çocuklarına mezar kazdırdı, dört yaşındaki kızının göz önünde başka bir adamı gömdürdü. Hasta halinde bir başına kaldın. Tehdit edildin. Ve sonra öğrendin ki hepsi anlamsızmış. Aslında yaşıyormuş, hepsini kendisi planlamış... Hiç mi kızmadın?"

"Kızdım," dedi gözlerinden yaşlar düşerken. "Ama yaşadığına olan sevincim kızgınlığımdan daha büyük. Üzgünüm bunun için Lina. Ama ben bir sebebi olduğuna inanıyorum."

Kafamı salladım. "Anlaşılabilir," diye mırıldandım duygusuz bir sesle bardağıma bakarken. "O mesleğini, sen de bunu bilerek onu seçtin. Peki ben? Ben ne sizi ne de sizin seçtiğini hayatı seçtim. Bedelini neden ben ödedim? Neden ben ödüyorum?"

"Özür dilerim," dedi yalnızca.

Ne özürler ne de sebepler umurumda değildi.

"Hep sevgi dolu biri olduğunu ve beni sevdiğini düşündüm," diye mırıldandım. Gözlerimi ona çevirdim. "Her şeye iyi yönünden bakma huyuna imrendiğim de oldu." Ellerimi tezgâhın üzerinden kaldırdım. "Sen her şeye iyi yönünden bakmaya o kadar alışmışsın ki anne. Beni neden hiç göremediğini şimdi anlıyorum."

Gözlerinde şaşırmış ve kırılmış bir ifade oluştuğunda yumruklarımı sıktım. Belki de öyle söylemeliydim. Gözlerimi yere çevirip ardından arkamı döndüm ve merdivenlere yöneldim. Aral'ın odasına ardından yatağına girdim.

İçimi sıkan bir ağlama isteği vardı ama tek bir göz yaşı dökemedim. Yüzü koyun uzanırken yatağında telefonumu kapüşonlunun cebinden çıkarıp isminin üzerine tıkladım ve kulağıma yasladım telefonu. Açamayabilirim demişti ama şansımı denemek istemiştim. Belki açardı. Belki sesini duyardım ve bu iyi gelirdi. Belki beni teselli ederdi. Belki iyi olacak derdi ve sihirli bir şekilde iyi olurdu her şey.

Burnumu çekerek kapüşonlumun fermuarını açtım üzerimden çıkarmak isteyerek ama sonra üzerimden çıkarmak çok zor geldi. Hareket etmeyi bıraktım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama açmadı. Bu sanırım Aral'ı aradığım ilk zamandı ve onda da açmamıştı. Şansımın

yaver gittiği pek rastlanır olay değildi zira. Ama nedense ne zamana arasam açar gibi gelmişti. İşler öyle yürümüyordu gerçek dünyada.

Gözlerimi kapattım yorgunca. Neredeydi? Neden telefonumu açmamıştı. Her zaman yanımda yöremde olan adamın ben hasta olunca ortalıktan kaybolası mı tutmuştu? Hasta olduğumda göreceğini ima etmişti bir de. Hep palavraydı.

İçimde söylenerek uykuya düşmek üzereyken kapının açıldığını işittim ama bırak kafamı çevirmek, gözlerimi açmaya bile mecalim yoktu. Gelen her kimse uyuduğumu görüp gider diye düşünüyordum. Kimse bulaşmasın istiyordum. Uyumak, mümkünse komaya girip beş sene sonra uyanmak istiyordum. O zaman neredeyse Aral'ın yaşında olurdum. Acaba Aral'ın yaşına geldiğimde nerede ve nasıl olacaktık. Yanımda kim olacaktı? Yanımda biri kalır mıydı o yaşıma kadar yaşarsam?

Yatağın çöktüğünü hissettim. Güzel bir koku çalındı burnuma. Aradığım kokunun sahibinden gelen asıl kokuydu bu.

"On beş dakika önce aradın ve hemen uyuya mı kaldın?"

O kadar olmuş muydu? Tam olarak uyuyorum sayılmazdı ama gözlerimi açmaya gücüm bile yoktu. Ne zaman üzülsem uyuyasım gelirdi ve şu an beni içine çeken bir üzüntü uykusuydu.

Sol kaşım üzerine dudaklarını bastırdığında kalbimin ritmi bozuldu. Gerilen bedenim gevşedi tek bir dokunuşuyla. Derin bir nefes aldı, ardından iç çeker gibi nefesini verdi.

"Kokun kokumla karışmış," diye mırıldandı. "Bir sürede buna tutulacağım şimdi."

Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi? Sevmiş miydi yoksa nefret mi etmişti bundan? Ben sevmiştim. O da sevebilirdi bence. Sevsindi. Hastaydım ben biraz anlayış göstersindi.

Yanımdan kalkıyormuş gibi hissedince büyük bir iradeyle elimi uzattım ve şansıma elini buldum kolayca. İki parmağına tutundum onları avucuma hapsederek.

"Kal," diye mırıldandım zorlukla.

Sanırım bu birinden kalmasını istediğim ilk andı. Burnumun üzerinden akan bir yaşı hissettim. Ağlıyordum sanırım. Ne de olsa Aral gelmişti. Artık ağlayabilirdim.

Göz yaşımı silip saçlarıma dokundu. "Ağlama," diye fısıldadı saçlarımı okşarken. "Ben buradayım."

Ona inandım. Uyuya kaldım.

Güne gözlerimi ikinci kez açtığımda hava kararmıştı. Dışarda kar fırtınası vardı. Mum ışığına benzer ışıklandırmaları açıktı odanın ve komodin üzerinde bir sürahi ve bardak vardı. Suya bakınca susadığımı hissettim. Yatakta oturur pozisyona geçip çok üşenerek kendime bir bardak su doldurdum ve yavaşça yudumladım. Hasta olduğumda suyun tadı farklı gelir, iyileşene kadar suya hasret yaşardım ve her seferinde kızım olursa adını Su koyacağım diye geçirirdim içimden alakasız bir şekilde ve yine o kıvama gelmiştim. Suyun tadı yine anormal geliyordu ama bir bardak daha içtim.

Uyumadan önce Aral'ın geldiğini hatırlıyordum hayal meyal. Beni öpmüş müydü yoksa ateşime mi bakmıştı emin değildim ama ne kadar kaçarsam kaçayım aramızdaki şeyin sıradan bir ilişki olmadığını biliyordum. Yalnızca üzerine düşünmek işime gelmiyordu.

Elimdeki bardağı incelerken kapı yavaşça açıldığında gözlerim kapıya çevrildi. Aral'dı gelen. Bugün onu ilk kez görüyordum ve iyi görünüyordu. Kötü bir şey olmuş gibi bir yüz ifadesi yoktu. Ya da bana belli etmiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yanıma adımlarken.

"İyi," diye mırıldandım.

Karnımda biraz ağrı vardı ve acıkmıştım ama iyiydim genel olarak.

"Acıktın mı?" diye sordu içimi okumuş gibi.

Kafamı salladım o yatağa otururken.

Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Yemek yiyeceğiz birazdan." ***Kaynanam seviyormuş.*** **"Aşağı mı inmek istersin yoksa burada mı yemek istersin?"**

"Aşağı inerim," diye mırıldandım.

Hastayken çalışmaya devam edebilecek kadar dirençli biriydim aslında. Ayarlarımla oynanmıyor olsa kolay devrilecek biri değildim.

"Niye aradın beni?" diye sordu gözlerime bakarken. "Yolda açamadım, çok kar vardı. Eve de yakındım, yüz yüze konuşalım istedim ama geldiğimde uyuya kalmıştın. Anlatmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Önemli bir şey değildi. Geçti." ***Yalan.***

"Geçti?" diye sordu inanmamış gibi kaşlarını kaldırırken.

"Hım," diye mırıldandım. "Her şey gibi."

"Her şey geçer mi?" diye sordu ilgiyle.

"Geçmez mi?" diye sordum ben de keyifsiz bir sesle.

"Çabaya bağlı," diye cevapladı sorumu. "Geçmesini istemediğin şey bırakmaz yakasını insanın."

"İnandırıldığımız bir yalan bence bu," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Ben kurtulmak istediğim yaralarımın iyileştiğini hiç görmedim."

"Yarayı deşiyorsun sen, sarmıyorsun," dedi o da. "Sahipleniyorsun farkında olmadan, kurtulmuyorsun."

İstemeden gözlerim sol omzuna kaydı. Yarayı sahiplenmek huy sende demişti daha önce de.

"Senin de yarana dokunsalar senin de yaran kapanmaz. Ne dikiş tutuyorum ne kabuk bağlıyorum. Kanıyorum da kanıyorum. Yaranı sakınmanın neyi yanlış?"

"Doktora gidince nerenin acıdığını söylemezsen bilemez derdini," dedi anlayışlı bir sesle. "İnsan kim tarafından sarılmak istiyorsa gider ona anlatır derdini. Sen ne anlatıyorsun ne de kendin sarıyorsun kendini."

Ona sinir oluyordum çok fena. Bir kere de altta kalsa olmaz mıydı? Bir kere de tamam sen haklısın dese, benim kendimi kandırmalarıma kaçmalarıma göz yumsa olmaz mıydı? Neden ona anlattığım dertlerimi onun sarmasını istediğim gerçeğini gün yüzüne çıkartmıştı şimdi durduk yere?

"Sinir oluyorum sana," dedim tatsız bir ifadeyle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak sen," dedi merakla. "Bu sefer neden?"

"Keyfim öyle istedi," dedim huysuz bir ifadeyle. "Gıcık olasım varmış sana."

Eli yüzüme uzandı ve saçımı kulağımın arkasına itti gülümseyerek. "Önce yemek yiyelim, sonra gıcık olursun bana."

Bana dokunduğu gibi tüm gıcık olasım kaçmıştı bir yerlere. "Ateşkes yani," diye mırıldandım hemen kabul ederek.

"Ateşkes," diye onayladı beni.

Bardağı komodine bırakmak ve aynı zamanda yataktan kalmak için dizlerim üzerine kalktığımda gözlerim kararadığı ve dengemi kaybettim bir anda ama Aral beni yakaladı.

Beni belimden kavrayıp kendisine doğru çekmişti refleksle. Kapüşonumun önü açık olduğu için beni belimden yakalarken

kapüşonlunun altından yakalamıştı ve elini çıplak tenime, bel boşluğuma yaslanmıştı. Eli sıcaktı her zamanki gibi ama içimde tuhaf bir hisse sebep oldu bu dokunuşu. Daha sıcakmış gibi geldi. Ateşim olduğu içindi belki de. Bilemiyordum.

Ben de refleksle omuzlarından tutunmuştum, ben dizlerim üzerinde dururken hâlâ o oturduğu halde birazcık uzundum yalnızca ve yakışıklı yüzü beş santim kadar uzağımdaydı.

Ben karanlıktan hoşlanmazdım ama Aral'ın gözleri sevdiğim tek karanlık şeyler olabilirlerdi. Gözleri çok güzeldi, inkâr edemezdim. Özellikle sol gözünün hemen bitimindeki beni onu çok güzel gösteriyordu. Hafızam beni yanıltmıyorsa o ben bana aitti. Sarhoş olsam da güzel bir yeri seçmiştim. Acaba tepe tepe kullanabilir miydim?

Aral da benim ona yaptığım gibi sessizce yüzümü incelerken dili dudaklarını ıslattı. Bunu her yaptığında dikkatim dudaklarına kayıyordu normal olarak ve dudak şeklinin ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum başlarda. Ama şimdi bu fikir ikinci plana düşmüştü çünkü o dudaklar kısa bir süre önce beni öpmüştü. Artık dudaklarına bakınca gündemimde bu vardı daha çok. Eyvahtı. Konu nasıl buraya gelmişti? Sıcaktan mantığım kısa devremi yapmıştı? İçerde beynim mi kaynıyordu? Neler düşünüyordum?

"Neredeydin?" diye sordum kafamın içindeki düşüncelerimden kaçarak.

"Adli tıp uzmanı lazımdı bir iş için," diye açıkladı üstü kapalı.

Kaşlarım çatıldı. "Neymiş o iş?"

"İştah kaçıracak bir şey," dedi gözlerime bakarken. "Adli tıp işi sonuçta. Yemekten sonra konuşalım mı?"

"Neyle ilgili?" diye ısrarcı olduğumda pes etti. İnadımı biliyordu.

Derin bir nefes aldı, sevmediği biriyle ilgiliydi. "Soysuzun izini bulduk," dedi gözlerime bakarak. Bunu söylerken beni tutan eli gerilmişti.

Kaşlarım çatıldı kurduğu cümleyle. Asaf'ın izini mi bulmuşlardı? Nasıl bir izdi bu? Bir tahminleri var mıydı nerede olduğuna dair? O an aklıma Aral'ın Mehmet Ali ile olan konuşması gelince istemeden gerildim. Aral, Mehmet Ali'den on üç dakika istemişti. Asaf'ı kendisi ya da Mehmet Ali bulursa başını belaya sokmaktan çekinmeyeceğini

biliyordum. Başını belaya soksun istemiyordum. *Bugüne kadar temiz tutmuş ellerini. Benim yüzümden kirletmesin.*

"Savcının haberi var mı?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Aral Çakırca olarak değil," dedi üstüne basarak. "Adli tabip olarak gittim."

Yani Yiğit çağırmıştı onu dün. "Anladım," diye mırıldandım.

Asaf bulunduğunda da adli tıp uzmanı olduğunu hatırlatabilecek miydi kendine? Yiğit buna göz yumacak birine benzemiyordu ama Aral da geri durmayacaktı. O gün bakışlarından anlamıştım. On üç dakikasının hesabını eninde sonunda soracaktı ondan.

Keşke neden bu kadar hassas olduğunu biliyor olsaydım. Keşke onu teselli edebilecek bir şeye sahip olsaydım. Ama değildim, kelimelerim bile yoktu. Aral gözlerime bakarak iç çekti. Ardından gözleri kapüşonumun omzumdan sıyrılarak açıkta bıraktığı benime çevrildi. Benime baktığında karnımda birtakım kıpırtılar oluştu, tüylerim diken diken oldu. Ona sarılma hissiyle doldu içim.

Ellerimi kendime çekip geri çekildim bu düşünceyle. Düşündüğüm şeylerden hiç memnun değildim. "Hadi yemeğe inelim," diye mırıldanarak kalktım yataktan.

Gözlüklerimi taktım, o da kalktı yataktan. Yüzümü ona döndüğümde uzanıp kapüşonlumun fermuarını çekti. Ardından ellerini omuzlarıma koyup beni kapının dışında doğru yürüttü. İtiraz etmeden yürüdüm. Kapı koluna uzandığımda aklıma gördüğüm kâbus geldiğinde bir anlığına duraksadım. Kapı açmayı hiç sevmiyordum ben. Şimdi fark ediyordum bunu. Benim açtığım her kapı bir sona açılıyordu sanki.

"Lina?"

"Çiçeklere ne oldu?" diye sordum tuttuğum kapının koluna bakarken.

"Arka bahçedeler," diye cevapladı beni.

Bir ipucu çıkardı belki. Getirdiği iyi olmuştu. O şarkıda da bir şey vardı muhtemelen. Şarkı... Annem...

"Ben, kötü konuştum yine bugün," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Düşündüklerimi söyledim ama kırıcıydım yine galiba. Öyle söylememeliydim belki de." Ellerimi gözlüklerim altından sokup avuçlarımı sızlayan gözlerime bastırdım. "Sen olsan... öyle söylemezdin."

Kırmak için söylememiştim aslında söylediklerimi ama annemin kırılacağını bildiğim bir konuşmaydı yine de. Biliyordum kırılacağını ama sitem etmeden edememiştim işte. İğnemi batırmadan duramıyordum. Bile bile yapıyordum. Öçle yaşanmaz demişti Aral, ben zaten yaşamıyordum.

"Söylediklerinin karşı tarafı üzüyor olması senin kırıcı konuştuğun anlamına gelmez her zaman. Bazı insanlar yaptıklarını bilmeli ve bunun için üzülmeli zaten Lina." Omuzlarımdaki elleri bileklerime kayıp nazikçe yüzümden indirdi ellerimi. İki elim de avucunun içindeyken ellerimize baktım mutsuz bir ifadeyle. "Ne konuştunuz bilmiyorum ama burada olsaydım hata ettiğini düşünmezdim."

Burnumu çektim. "Nereden biliyorsun? Burada değildin."

"Beni annenle konuştuğun için aradın değil mi?" diye sordu nefesi saç diplerime eserken. "Yani ben eve çok yakınken konuşmuşsun annenle. Geldiğimde annen çok üzgündü ama kırgın değildi sana. Daha çok ne yaptığını fark etmiş bir hali vardı." Sol eli çeneme yerleşip baş parmağı dudaklarımı okşadı nazikçe. "O kadar streslisin ki dudaklarını parçalıyorsun Lina. Bu dudaklardan dökülen kelimeler kanatsa şaşırmaz insan ama sen kelimelerini hesap etmişsin."

Kafamı soluma doğru çevirip çenemi kaldırdım ve ona baktım. İyi yapabilmiş miydim yani? Becerebilmiş miydim kırıp dökmeden kendimi anlatabilmeyi? Kendimi anlatabilmiş miydim?

"Becerebilmiş miyim?"

Kafasını salladı. "Annenin üzüntüsünün sebebi sen değilsin kendi seçimleri. Her şeyin suçlusu sen olacak değilsin Lina, düşman olma kendine bu kadar." İçim ezildi o öyle söyleyince. Gözümden akan yaşı sildi ve ben ağladığımın farkına o an vardım. "İkinize biraz zaman ver. Hem zihnen hem de bedenen biraz daha toparlandığınızda daha sağlık bir iletişim kurabilirsiniz."

Kafamı salladım yavaşça. Biz konuşurken o da olsa yanımızda ne iyi olurdu.

Uzanıp kapıyı o açtı ve sağ kolunu bana destek olmak ister gibi hafifçe belime sarıp beni odasından çıkardı. Birlikte merdivenleri inip o kalabalık aile sofrasını görünce yine bir duraksamaya sebep oldu ben de. Herkes oturmuş bizi bekliyordu. Annemi yatağında tek bırakmamış tekerlekli bir sandalye ile onu da masaya dahil etmişlerdi ve bu muhtemelen Aral'ın işiydi.

Annem severdi kalabalık sofraları. Bu şekilde bir sofraya oturabiliyor olması kırıcıydı. Bu düşünceyle içim sıkıldı ama ağlamadım. Ağlamak gelmiyordu hiç içimden. Yan yana boş bırakılan sandalyelere geçtiğimizde herkes afiyet olsun diledi ve yemeğe başlanıldı.

Gözlerimi sofradan kaldırmadım hiç ama annemin gözlerini üzerimde hissettim. Benim hakkımda endişeleniyor ve üzülüyordu muhtemelen. Ya da Aral'ın odasında uyumamı, onun odaya çıkıp odadan bir süre sonra birlikte inmemizi yanlış yorumluyordu ve belki de bundan çekinmem gerekirdi. Ama üzerimde ne bir çekingenlik ne de utanç hissediyordum. O hariç bu odadaki herkes ilişkimizin gerçek olmadığını ve Aral'ın da o türden biri olmadığını biliyordu. Zira yanlışsa bile bana yapılan yanlışlar daha büyüktü. Hesaplaşmak isteyen önden buyursundu. Hodri meydandı.

Yemek konusunda tercihim hep hafif yemekler olurdu. Sebze yemeklerine, salatalara, aperatiflere bayılırdım. Etle aram pek yoktu ama yerdim asgari ölçüde. Fakat hasta olduğum için tavuk etini içim et yiyesim yoktu. Bu yüzden patateslerimi, haşlanmış sebzelerimi ve Aral'ın tabağıma doldurduğu salatamı yemiş ama etime dokunmamıştım.

Aral kendisine salata alırken "İster misin?" diye sorduğunda kendim almaya üşendiğim için kafamı sallayarak onaylamıştım onu.

Uzun zamandır birlikte akşam yemeği yediğimiz için Aral nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımı biliyordu artık elbette ama salatadan sonra bana kendi patateslerini verdiğinde boğazım bir yumru oturdu. Gözlerimi ona çevirdiğimde o da bana baktı ve göz kırptı bana.

Hasta olduğum için mi yoksa annem ezilmeme sustuğu halde Aral beni küçük bir çocukmuşum gibi sakındığı için bu kadar kırıldım emin değildim ama burnum akmaya başladı. Tabağıma dönüp çatalımı patatese batırırken sol elimin tırnaklarını dizime batırdım ve hafifçe burnumu çektim. Hasta olduğum için kimse ağlayamadığım için burnumun aktığını düşünmedi, Aral'dan başka.

Tırnaklarımı kendime batırırken Aral'ın sağ eli dizimi işkencemden kurtardı birkaç dakika sonra. Masanın altından dizim üzerinde elimi tutarken hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye ve Deniz'le olan

konuşmasına devam etti. Sofrada annemin bile ara sıra dahil olduğu bir muhabbet dönüyordu ama ben dikkatimi veremiyordum.

Ben her şey yolundaymış gibi davranmakta iyiydim genelde ama annem her şeyin yolunda olduğuna dair kendini inandırmakta bir ustaydı. Hiçbir şey yolunda olmasa dahi o yolunda olduğuna inanırdı. Pembe gözlükleri bir an olsun düşmezdi yüzünden. Kafede çalışmaya başladığımda dalgınlıktan fritözde unuttuğum maşayı her seferinde çıplak elle tutup yaktığım avuçlarım bu yüzden önemsiz gözükmüştü ona belki de. Geceleri işe giderken birinin saldıracağından korkarak yanımda taşıdığım bıçaklar, otobüste ayakta uyuya kalıp dizlerimin üzerine düşerek uyanışlarım, hocalarımdan yediğim fırçalar, öğle aralarında ağzımda lokmamla masada sızışlarım... Dalga geçilmekten ve palyaçolardan nefret ettiğim halde, benimle dalga geçtiğini bildiğim bir adamın istediği karaktere bürünüp onun oyuncağı oluşlarım... Hiçbirinin annemin nezdinde bir önemi yoktu yaşadığım sürece belki de. Öyle düşünüyordu.

Düşündükçe çözülen bir şey yok bence ama düşündükçe daha derine batmak mümkün. Ben hiç düşünerek yüzeye çıkan biri olamadım.

Yemeklerimiz bittiğinde sofrayı toplamalarına yardım ettim. Kafa dağıtmak isteyen birinin yapabileceği en iyi eylem Çakırcalarla sofra kurmak ya da toplamaktı bence. Birbirine laf atan komik adamların içinde kafa dağıtmamak mümkün değildi çünkü. Özellikle Güney beni bugün güldürmeyi başaran ikinci kişiydi Deniz'den sonra. Ben tabakları sudan geçirirken, Aral da makineye diziyordu ve Güney getirdiği her tabak konusunda bir yoruma sahipti. İnsanların yeme biçimini yorumluyordu sanat eseri gibi ve bunu her seferinde yapıyordu. Çok farklı bir kafası vardı.

Aral makineyi çalıştırırken makineye koyulmayacak şeyleri elimde yıkamak istedim. Bulaşık yıkamayı severdim, dinlendirici bir şeydi benim için ama Aral rahat bırakmadı beni. Bulaşık yıkama sıraları vardı ve bunu bozamazmışım. Öyle demişti.

"Artık burada yaşadığıma göre sıraya beni de sokarsın artık," diye söylediğimde istediğim etkiyi göremedim.

Güler sanmıştım ama o daha çok şaşırmıştı bu söylediğime. O an Aral'a burada kalacağımı söylemediğimi fark ettim. Deniz biliyordu bir tek kabul ettiğimi.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"Öyle ayarlamışsın ya?" dedim ağzımın içinde.

Diliyle dudaklarını ıslattı kafasını sallarken. "Ama karar senindi," dedi gözlerime bakarak. "Karar hep senin."

Saf güven duygusunun içimde ışığını hissettim. Aral Çakırca'ya olan güvenim günden iğne öyle keskinleşiyordu ki ışıyordu artık.

"Kabul ettim işte," diye mırıldandım omuz silkerek sanki çok da umurumda değilmiş gibi. "İçinde üç doktorun olacağı bir evi reddemezdim." Güneş ablayla birlikte dört ediyordu ama ben gelince o gideceği için üç demiştim.

"Artık üç buçuk," diye düzeltti beni.

Aynı Deniz gibi onun da beni yarım da olsa doktor sayması mutlu etti beni. Aniden küçük bir sincabın saldırısına uğradım sonra. Alin bacağıma sarıldı gülümseyerek. Gözlerimi ona çevirdim ve hayat enerjisinin içime dolduğunu hissettim o an.

"Neredesin sen sabahtan beri acaba?" diye sordum eğilip onu kucaklarken.

Yakınımızdaki ada tezgâha ilerleyip tabureye oturdum ve onu da kucağıma oturttum.

"Buyadayım Linacım ama bana bakmıyoysun hiç," deyip ellerini yanaklarıma yerleştirdi ve dikkatle gözlerime baktı. "Gösleyin daha mı çok bosuldu yoksa Linacım?"

Bana soktuğu lafa gözlerimi kıstım ve karnını gıdıkladım. "Laflara bak sen."

Alin'in kıkırtıları kulaklarıma dolarken bu beni de gülümsetti. Yanağına öpücükler bırakmak istesem de hasta olduğum için yapamadım. Bunun yerine yanağını sıktım.

"Hastayım öpemiyorum çok saçma," diye sitem ettim.

"Hasta mısın Linacım?" diye sordu üzgün bir suratla. "Hastaneye mi gideceksin yine?"

Korkusunu gözlerinde gördüğümde içimde bir öfke alevlendi. Kafamı iki yana salladım. Annem istediği kadar unutsundu bize yaşatılanları, ben bana yaşatılanı unutur ona yaşatılanları unutmazdım. Affetmeyecektim bunu yapanları.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Gitmeyeceğim bir yere. Korkma minik sincap." Saçlarını okşadım sevgiyle. "Sen ne zaman ihtiyaç duyarsan orada, neye ihtiyaç duyarsan o olacağım. Söz... Sana ne olmadılarsa o olacağım."

Kollarını boynuma sardı. "Seni seviyoyum Linacım. Gitme hiç."

"Gitmeyeceğim," diye onayladım onu. "Ablan hep burada olacak."

Saçlarıma dokundu omzuma yatarken. "Alin de senin için buyada olacak. Sös. Ben seni hiç bıyakmam çok seviyoyum seni çünkü. Çünkü ben senin kaydeşinim."

"Öylesin," diye onayladım. "İyi ki öylesin minik sincap."

Beni yanağımdan öptü ve yüzüme baktı. İlgiyle yüzüne baktım. Utangaç bir ifadesi vardı yüzünde, Aral'a bir bakış atıp sonra bana döndü ve elini ağzına kapatıp sır verir gibi kulağıma yaklaştı.

"Linacım," diye fısıldadı kulağıma.

"Efendim?" diye fısıldadım ben de.

"Ayalcım benim de abim olsun mu? Batı'nın biy süyü abisi vay, Ayalcım benim de abim olsun ama soymaya utanıyoyum," deyip geri çekildi.

Gülümsedim güzel yüzüne bakarken. Batı'nın hem ablası hem de abileri vardı. Onun ise bir tane ablası vardı. Bu durumu kıskanmış olmalıydı.

"Aral'ı mı istiyorsun?" diye sordum onu seçmesine şaşırarak. Kuzey'le araları daha iyi gibiydi.

Kafamı salladı. "Ben Kuseycime, Doyucuma, Güneycime ve Deniscime soydum."

"Ne dediler?" diye sordum merak ederek.

Gülümsedi kocaman. "Saten benim de abimleymiş."

"Aral'a neden sen sormuyorsun?" diye sordum bu kez onunla sohbet etmekten her zamanki gibi hoşlanarak.

Gözlerini kaçırdı utanarak. "Utanıyoyum. Sen soy."

"Ondan utanmana gerek yok ama. O seni seviyor."

Yanakları kızardı. "Ben de Ayalcımı seviyoyum. Ben ağladığımda bana sayılıyoy ve kaynımı da sen yokken o doyuyoy. Ne isteysem alacağını söyledi bana."

İki kız kardeş Aral'ın ağladığımızda bize sarıldığı için onu sevmemiz çok manidardı gerçekten. Kafamı sallayarak onayladım onu.

"Ona sen sorabilirsin o zaman," diye mırıldanıp yüzüne düşen saçını geriye ittim. "Ben yanında dururum. Olur mu?"

"Oluy," diye kabul etti utanarak.

Benim gibi çekimser kalmasını istemezdim hiç. Bu yüzden onu insanlarla konuşmaya ve cesaretlendirmeye meyilliyim daha çok.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde Kuzey'le konuşurken gözlerini bana çevirdi hissetmiş gibi. Kuzey bulaşık yıkıyordu.

"Bir bakar mısın?" diye sordum.

"Bakarım," diye onayladı beni.

Kuzey'le olan konuşmaları bitirip yanımıza geldi ve yanımdaki tabureye oturdu.

"Evet, dinliyorum," dedi gülümseyerek Alin'e bakıp bana çevirirken gözlerini.

"Alin sana bir şey soracakmış," diye açıkladım durumu.

Gözlerini ilgiyle Alin'e çevrildi. "Söyle minik sincap, yapayım senin için."

Ne derse yapmaya gönüllü olması içimi ısıttı. Gerçekten harika bir abiydi. Sevgi ve merhametin toplamı bir insan olsa Aral olurdu belki de. İçimde yanağını okşama dürtüsü oluştu bir an. Kapüşonumun kolunu avucuma çekerek avucumda sıktım.

"Batı'nın abisi olduğun gibi benim de abim oluy musun Ayalcım?" diye sordu tane tane konuşarak.

Tek tek yavaş yavaş konuşarak kurduğu bu uzun cümlenin düzgünlüğü onunla gurur duymama sebep oldu bir an. Gülümsedim bu tatlılığına. Talep ettiği şey öyle masum bir istekti ki keşke ona her istediğini verebiliyor olsaydım.

Aral elini yüzüne uzattı ve yanağını okşadı hafifçe. "Öyleyim zaten," dedi ona gülümseyerek. "Seninle tanıştığımızdan beri abinim senin."

Alin gülümsedi mutlulukla. "O saman benim de bes tane abim vay," deyip bir elinin tüm parmaklarını gösterdi. "Bu kaday."

Aral'ı gülümsetti bu. Alin'in iki Aral'ın iki parmağı kadardı belki de.

"Daha bile fazla," diye katıldı ona Aral. Diğer elini kaldırıp bir parmağını açtı dikkatle. "Şahin abin var." Bir parmağını daha açtı. "Mehmet Ali abin var." Bir parmak daha açtı. "Kürşat abin var. Hani kar topu savaşı yaptığınız."

Alin kıkırdadı ve heyecanla parmaklarına baktı. Sonra bana gösterdi parmaklarını. "Kaç oldu Linacım? Kaç oldu?" diye sordu heyecanla.

"Sekiz oldu," diye yanıtladım sorusunu gülümseyerek.

Batı ada tezgâhın yanında fırladı ve gülerek yanımıza geldi. "Alpaslan enişte m de var. O da abimiz sayılır," diye atıldı. Parlak, Aral'a benzeyen gözlerini abisine çevirdi. "Sen ona abi diyorsun

abicim, bizim de abimiz sayılmaz mı?" diye oldukça mantıklı bir soru sordu.

Aral onu kolayca dizine alırken kafasını salladı. "Öyle ama Alpaslan abi benim yaşımdakiler için abi, size anca amca olur."

"Sen benim babama yaşlı mı diyorsun yani dayı?" Melek aniden önümüze elleri belinde hesap sorar bir tavırla çıktığında Aral'ın yüzünde eğlenen bir ifade oldu.

"Benim kadar genç değil," dedi ona sataşarak.

"Sen de çok genç değilsin dayıcım," dedi bilmiş bilmiş. "Doğu dayım, Kuzey ve Güney dayım ya da Deniz dayım genç. Ama sen genç değilsin, yetişkinsin. Evin en büyük abisisin."

"Bak sen," dedi Aral eğlenen bir ifadeyle.

Ona uzandı ve Melek'in yanağından bir makas aldı ama Melek ona hiç pas vermedi. Babasını çok sevdiği belliydi. Aral'ı çok sevdiği halde toz kondurtmuyordu ona ve Aral bilerek sataşıyordu ona.

"Dikkat et Linacım senden genç birini bulmasın," diye Aral'a laf soktuğunda elimde olmadan güldüm.

Aral elini göğsüne koydu acımış gibi. "Bu acıttı gerçekten."

Melek'i güldürdü bu. Dirseğini dizime yaslayıp dayısına trip attı. Sonra gözlerini bana çevirdi ve bana gülümsedi. Aral onun gönlünü almak ister gibi gıdıkladığında kıkırdadı ve pes ederek Aral'ın boştaki dizine çıkıp kollarını Aral'a sardı. Aral saçlarını okşadı Melek'in. Hem favori abi hem de favori dayıydı. Biraz torpilliydi sanki.

Melek yüzünü bir bana bir dayısına çevirip kafsı karışmış bir ifadeyle baktı Aral'a. "O zaman siz evlenince Linacım artık ablam olmayacak mı benim?" diye sorduğunda Aral ile birbirimize baktık o an.

Melek de bizim sevgili olduğumuzu düşünüyordu belli ki. Alin nasıl öğrendiyse onlar da öyle öğrenmiş olmalıydılar.

Aral çok düşünmedi bu sorunun cevabını. "Lina genç daha, abla demen daha doğru," dedi ciddi ciddi.

Kaşlarımı kaldırdım ciddi misin der gibi. Sanki benimle evlenecekti da bir de yeğenine tüyo veriyordu. Melek bana baktı gülümseyerek. Sevimli biriydi bu yüzden reddedemezdim bu durumu.

"Linacım bisim, Ayalcımın değil," diye araya girdi Alin sahiplenir gibi kollarını bana sararak. "Linacım bisi bıyamayacak."

Evliliği ne sanıyordu emin değildim ama onu bırakıp gideceğim bir şey olarak düşündüğü ortadaydı.

"Bırakamayacağım tabii ki," dedim asık suratına gülümseyerek. "Melek hayal kuruyor sadece."

Aral sol elini uzatıp yanağına dokundu. "Ya da sen de bize gelirsin."

Ona baktım kaşlarımı çatarak. "Kafasını karıştırmasana çocukların."

"Karıştırmıyorum," diyerek üste çıktı. "İhtimallerden bahsediyoruz."

"Bak sen?" dedim kaşımı kaldırarak.

"Bakarım," dedi o da gözlerime bakarak hiç geri adım atmayarak.

"Ateşkesi bozmak mı istiyorsun?" dedim huysuz bir ifadeyle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Şu ana kadar bana gıcık değildin yani?"

"Yo," dedim heceyi uzatarak. "Öyleydim gayet."

"Bak sen," dedi o da inanmayarak.

"Bakarım," diye onu taklit ettiğimde gamzesi gözükecek şekilde güldü ve bu gamzesini gördüğüm ikinci seferdi sanırım. Kalbim yolunu kaybetti.

Çocuklar bizim atışmamıza gülerlerken Doğu yanımıza gelip "Çocuklar," dediğinde hepimizin dikkatini çekti. "Tatlı zamanı!" diye gülerek kollarını kaldırdığında Alin ve Batı da kollarını heyecanlanarak kaldırdığında ben de güldüm.

Doğu çocuklarla bir şeyler öğretip sonra da bununla eğlenen biriydi ve bu onu çok sevimli yapıyordu. Alin beni öperek kucağımdan sıyrılıp Doğu'ya koştu. "Kucak," dedi heyecanla.

Doğru onu kolayca kaldırdı. Batı'ya da elini uzattı. Batı elini tuttu. Melek de onlara gülerek katıldı ve biz yalnız kaldık Aral'la.

Güney, Deniz'e sataşmak için elindeki waffle tabağını esnaf lokantası komisi gibi getirip Aral'la ortamıza bıraktı ve gözlerini bana çevirdi gülümseyerek. "Yan tabureden gönderdiler hanımefendi."

Ona gülümsemeden edemezken gözlerimi Aral'a çevirdim. Taburesinde bana döndmüş, sol kolunu tezgâha, şakağını da yumruğuna yaslamış bana bakıyordu.

"Teşekkürler çok incesiniz," dedim Güney'in bana biçtiği role uyarak.

Aral, oyuna uyduğum için gülümsedi. "Afiyet, şifa olsun hanımefendi."

Duraksadım. Hastayım ve ben seviyorum diye waffle mı almıştı?

Bu duruma şaşırarak ona bakarken çok kısık bir sesle fısıldadı. "En azından birimiz şifasını yiyebiliyor."

Ne demek istediğinden pek emin değildim ama gözlerime baktığı bakış midemde kasılmaya sebep olduğundan gözlerimi kaçırmış, tamamen tezgâha dönerek tatlıya çevirmiştim gözlerimi. Bir anlığına kafamı kaldırdığımda annemle göz göze geldim. Aral'ı ve beni izliyordu sanırım bir süredir ve yüzünde bir gülümseme vardı. Buruk ama memnun bir gülümseme...

Sabah telefonumun titreşim sesine uyandığımda yattığım yerde değildim. En son Alin'i uyutup, annem de uyuduktan sonra Aral'ın sigara içmeye çıkmasını fırsat bilerek arka bahçeye kaçmıştım. Çiçekler buradaydı ama içerisinde gerçekten hiçbir şey yoktu buketlerin. On yirmi iki buket vardı benim kopardıklarımla birlikte. Aral onu bile getirmişti. Babam olsaydı gönderen tek bir buket yetmez miydi zaten onun gönderdiğini anlamamız için? Neden yirmi iki adet gönderilmişti? *Yirmi iki. Benim yaşım. Yirmi dokuz ölüm çiçeği.* Ama bunun Çakırcalarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Bir tesadüftü ya da bir anlamı vardı ama bunun Ekin Çakırcay'la bir ilgisi olmadığını biliyordum.

Arka bahçede koltuğa uzanıp kar yağışını izlerken uyuya kalmıştım sanırım ve şimdi gözlerimi Aral'ın odasında açmıştım yine. Saat henüz erkendi, öyle ki hava karanlıktı hâlâ. Komodinin üzerindeki saate göre saat yediye geliyordu ama Aral yoktu odada. Hep erken kalkıyordu zaten ama burada mı uyumuştu, hatta hiç uyumuş muydu emin değildim. Uzanıp telefonumu alarak bildirimin sebebine baktım. Bilmediğim bir numaradan mesaj gelmişti telefonuma.

Ekranımı açarak mesajlaşmaya girdim.

Aral, Asaf'ı polise değil bana verirse birkaç sorunu cevaplarım.

Sözüm söz.

Okuduğumu anlamak için iki kez okumam gerekti ama anladığımda yatakta oturur pozisyona geçtim kaşlarımı çatarak. Aral, Asaf'ı mı bulmuştu? Şu an onunla mıydı? Gece bir gelişme mi olmuştu? Polise vermezse diyordu. Savcının bundan haberi yoktu. Aral'ın kendisi

bulmuştu. Biliyordum peşini bırakmayacağını ama konuşmaya fırsat bulamamıştım.

Mesajı gönderen kişinin ismi yazmıyor olsa da Pars olduğunu adım kadar iyi biliyordum. İçimde endişe tohumları ekilirken yataktan kalktım ve son aramalara girip Aral'ı aradım. Mehmet Ali'ye Asaf'ı bulmasını söylediği o bakışı, elini ateşe tutuşunu hatırlarken endişelenmemem işten bile değildi.

Ya dönülmez bir şey yaparsa? Yapmazdı değil mi? Aral'dan bahsediyorduk. *Ama on üç dakika*. O on üç dakika hayatıma değer demişti. Ya kötü bir şey yaparsa?

Telefon meşgule düştüğünde tekrar aradım ama açmayacağını biliyordum. Nerede ve ne yapıyordu şu an? Ne düşünüyordu? Ne planlıyordu? Savcıyı aramalı mıydım? Hayır! Hiçbir şey bilmiyordum. Aral'ın başını belaya sokabilirdim. Önce Aral ile konuşmam gerekiyordu.

İkinci aramam da meşgule düştüğünde gözlerimi kapattım. Aral ile olan mesajlarımıza girdim.

Neredesin Aral?

Neden telefonunu açmıyorsun?

Konuşmamız lazım. Telefonunu aç.

Mesajlarıma da bakmayacağını bilerek şifonyere ilerlerken Şahin'i aradım ve telefonu kulağım ile omzum arasına sıkıştırdım. Telefon çalarken ilaç poşetinden tüm ilaçlarımı çıkardım. Sürahiden su doldurarak hepsini içmeye koyuldum. Şahin de açmadı telefonumu. Mehmet Ali'yi ararken ilaçlarımı içmeye devam ettim. Açmadı.

Endişe kanıma azar azar zerk edilirken telefonumu yatağın üzerine atıp Aral'ın odasındaki bavullarımdan birine adımladım. Üzerime elime ne geçerse girip lenslerimi taktım ve telefonumu alarak çıktım odadan. Deniz'in odasına yöneldim doğrudan. Kapısını çaldım. İçeriden ses gelmediğinde açtım ve bozulmamış yatağını gördüm. Tuttuğum kolu sıktım. Gece gitmiş gibiydiler. Öfkelenmiş hissettim. Neden bana haber vermemişti?

Adımlarımı merdivenlere yönlendirip sessiz ama hızlı adımlarla merdivenleri inip kabanımı giyerek çıktım dışarı. Aral'ın arabası yerinde değildi. Bahçe kapısını açtığımda Kürşat'la göz göze geldik. Onu yanına almamıştı, bana bırakmıştı.

Elindeki börek ağzına varamadan yarıda kaldı. Çatalını önündeki plastik tabağa bırakıp ayaklanırken ona doğru adımladım.

"Aral nerede?" diye sordum kızgın bir sesle.

Gözlerime bakarken bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. "Bir işi var."

"Asaf'a mı buldu?" diye sordum kızgınlıkla. Bana ne işi olduğunu bile söyletmiyordu. Pesti.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordu şüphelerinde haklı çıkarak.

"Yanlış soru," dedim kızgınlıkla ona doğru ilerlerken. "Ben neden Aral'dan bilmiyorum. Nereye gitti? Yanına gideceğim."

Aral Çakırca olarak gitmedim dediğinde anlamlıydım bunun olacağını. Aral Çakırca olarak gitmişti. Kim bilir ne yapardı ona.

"Götüremem. Eve dön Lina. Geri döndüğünde Aral'a sorarsın hesabını."

Öfkeli gözlerimi Kürşat'ın üzerinde gezdirdim. "Nasıl izin verirsin gitmesine? Ya bir şey yaparsa Asaf'a?"

Sert bir ifade oluştu yüzünde Asaf'ın ismiyle ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen onun koruması değil misin?" diye kızdım ona. "Onu koruman gerekmiyor mu? Ya Asaf tuzağa çekiyorsa onu?"

"Halledecektir," dedi ona güvenen bir sesle. "Benim seninle kalmamı istedi. O ne isterse onu yapmakla görevliyim ben."

Sinirle elimi yüzüme götürdüm. Ofladım. Sabah sabah çıldıracaktım. Asaf, Aral'dan nefret ediyordu. Asaf birini öldürebilir, yaralayabilir, zarar verebilirdi ama Aral birini öldüremez, diğer seçenekleri de tercih etmezdi. Dezavantajlıydı.

Elimi yüzümden indirip Kürşat'ın üzerine yürüdüm ve omzuna çarpacak kadar yakınından geçerken ona çarpmayayım diye çekildiğinde ceketinin cebinden arabasının anahtarlarını aldım el çabukluğuyla ve yürümeye devam ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkamdan gelirken.

Hangi araba olduğunu kestirebilmek için anahtarın açma tuşuna bastım. "Sen götürmüyorsan kendim giderim," dedim net bir sesle.

"O benim anahtarlarım mı?" diye sordu arkamdan gelirken.

Hangi araba olduğunu bulmuş ona doğru ilerlerken cevaplamadım sorusunu.

"Çarptın yani düpedüz?"

Kapısını açarken gözlerimi ona çevirdim. "Aral söylemedi mi bu yönümü?" dedim sinirli bir ifadeyle.

Ardından koltuğa oturup kapımı kapattım ve koltuğu ayarlamaya koyuldum. Kürşat kapımı açtı.

"Lina," dedi ikan etmek ister gibi. "Nereye gideceksin?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Eğlence merkezine."

Kaşları çatıldı anlam veremeyerek.

"İlla oradan biriyle iletişim kuruyordur Asaf. Beni görürlerse haber uçururlar diye düşünüyorum." Blöf yapıyordum. Emin bile değildim bu söylediğimden ama önemli de değildi. "Aral ile ortak paydada buluşuruz ya da Corse'a giderim?"

Kürşat'ın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu bu söylediklerim. Arabayı çalıştırdığımda kapımı kapattı ve hızlı adımlarla gelip yan koltuğuma oturdu. Kapıdaki adamlardan birinin telefonuna sarıldığını gördüm. Benim açmıyordu ama kapıdan biri ararsa çardı muhtemelen.

Kürşat kapısını kapattığı gibi gaza bastım. Yol çok karlıydı ve ehliyetim olsa da çok araba kullanan biri değildim ama kış lastikleri olduğu için çok zorlanmadım kullanırken.

"Sabahın köründe bu bilgiyi kimden aldığını sorabilir miyim?" diye sordu Kürşat her kimse ona çok öfkelenerek.

"Sorabilirsin ama cevaplamam," dedim inatla. "Sen benim sorularımı cevaplıyor musun?"

Sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Aral açmıyor telefonlarımı," dedim sinirle. "Hiçbir şey anlatmıyor. Madem evde kalmamı istiyordu gitmeden önce anlatacaktı bana."

"İzin verecek miydin gitmesine?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim.

Histerik bir gülüş oldu yüzümde. "Sence benim iznime ihtiyacı mı var onun? En azından bensiz gitmesine mani olurdum ama evet."

Kafasını iki yana salladı. "Görmüyor musun umurunda mı değil bazen anlaması güç."

O ne demek bir fikrim yoktu ama üzerinde durmadım. İmalara kafa yoracak durumda değildim.

"Bana anlatmadığı ne varsa duymamı istemediği adamlardan öğrenmekten sıkıldım ben."

Kürşat'ın kaşları o kadar çatıldı ki bu söylediğime "Pars mı aradı seni?"

Hiçbir şey söylemedim. Küfür mırıldandı sessizce. "Durdur arabayı Lina konuşalım. Ne dedi sana? Söyleme bana lütfen."

"Konuşmayalım," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Benimle konuşması gereken sen değilsin, Aral. Ama o yine anlatmayı değil benden kaçmayı seçti."

Dert mi bölüşelim seninle demişti. Asaf dertse en çok benim derdimdi. O benim derdimi bile benimle bölüşmüyordu. Çok kızgındım ona. Beni bu kadar endişelendirdiği, bana arkada bırakılmışım gibi hissettirdiği için çok kızgındım.

"Bak," dedi Kürşat. "Sen Aral Çakırca'nın sevgilisi Kadir Kara'nın kızısın Lina. Olduğun konum o kadar önemli ki piyasada. Bir zarar gelirse sana bu hepimize dokunur. Bu en çok Aral'a dokunur. Kızgınlığını ve endişeni anlıyorum ama Pars'a giderek yanlış yapıyorsun."

Normalde gerçekten Pars'a gitmek gibi bir planım yoktu ama belki de gitmeliydim. Mesajı bana attığına göre Aral onun da telefonlarına bakmıyordu. O da bana bir teklif getirmişti. Aral'ın Asaf'ı bulduğunu biliyorsa nerede olduğunu da biliyor olmalıydı.

"Yanlışsa yanlış," diye kesip attım. "Beni bu raddeye getirmeseydi o zaman. Benim sorularıma susup, telefonlarımı cevapsız bırakarak benden kaçamaz öyle. Beni o boşlukta, endişeyle öylece bırakamaz."

Eminim Pars'ın bana telif ettiği soruların cevaplarını bana Aral da verebilirdi ama vermiyordu işte. Zaman akıyor Aral'ın saatine hiç uğramıyordu sanki. Fakat şimdi cevaplar değil Aral'dı umurumda olan. Bir arada olmaması gereken kişiler bir araya gelmişlerdi. Aral'ın zarar görebileceğini geçtim, Yiğit öğrenirse başı büyük belaya girerdi. Benim verdiğim bir karar yüzünden, Aral'ın başı belaya girsin, elleri bir soysuz yüzünden kirlensin istemiyordum. Üstelik... Kabuslarım vardı benim... Aral'ın sol şakağındaki yaranın hissi parmak uçlarımdaydı hâlâ. Bana bunu yapamazdı gerçekten.

Direksiyonu sıktığım sırada Kürşat'ın telefonu çalmaya başladı. Kürşat kimin aradığını biliyor gibi gözlerini kapattı. İkimiz de Aral'ın aradığını biliyorduk.

"Efendim abi," diyerek cevapladı telefonu Kürşat. "Evet, doğru..." Sessizlik oldu. Bana baktı. Sonra derin bir nefes aldı. "Pars'la

konuşacakmış."

Aral'ın reddeden net sesi bana kadar gelmişti. Kürşat bana bakarken telefonu kulağından indirip hoparlöre aldı.

"Ne yapıyorsun şu an Lina?" Sesi öfkeliydi.

"Telefonuna bakabiliyormuş demek ki," dedim ben de kızgınlıkla. "Neden telefonlarımı açmadın?"

Sabırla nefes aldı. "Lina... Eve dön. Lütfen. Bir işim var, halledip döneceğim ben de. Neye öfkelendiysen bu kadar benimle konuş. O herifle değil."

"Neyin işinden bahsediyorsun sen bana ya?" diye sesimi yükselttim. "Biliyorum Asaf'ı bulduğunu. Ne yaptığının farkında mısın? Biliyor mu Yiğit ne yaptığını?"

Kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum. Hatta alnına dokunuyor olmalıydı şu an. "Nereden öğrendin? Saat sabahın yedisinde?" dedi kızgın bir sesle. "O orospu çocuğu sana mı ulaştı? Sabahın köründe kalkmış ona gidiyorsun?"

"Senin bana söylemen gereken her şeyi ben yalancı diye itham ettiğin adamdan öğreniyorum farkında mısın?" Direksiyonu sıktım. "Dakikliğini bir yalancıya kaptırdığının farkında mısın?"

Öfkeli bir nefes işittim. "Şu an," dedi sütüne basarak. "İnan benimle onu kıyaslamanı tartışacak havamda değilim Lina."

Belli oluyordu sesinden. O kadar soğuk ve sert bir sesi vardı ki tüylerim ayağa kalkmıştı ve bu beni daha çok endişelendirmişti.

"Ben de," diye onayladım onu. "Neredesin? Yanına geleceğim."

"Lina," dedi ismimin üstüne basarak. "Gelme."

"Ya sana ya Pars'a," diye şansımı zorladım.

Sessizlik oldu bir süre. Sabrını sınadığımı biliyordum ama sesini duyduktan sonra o soğuk kanlı adamın yerinde yeller esiyormuş gibi hissetmiş daha çok gerilmiştim. Aral, o sakin adam değildi şu an. Aral benimle konuşurken öfkesini yansıtmazdı bana bu kadar. Neye geç kalmışsa daha önce şimdi onun da öfkesi vardı üzerinde. Biliyordum. Kahretsin ki ne olduğunu bilemsem de Aral'ı çok yaralayan bir şey olduğunu biliyordum.

"Bana gel," dedi nefes vererek. "Başkan gitme. Bana gel."

Bu gönülsüz bir kabul edişti ama umurumda değildi. Onu görmek istiyordum. Onu durdurmak, sakinleştirmek onu kendine gelmesi için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

"Kürşat getirsin seni."

"Tamam abi," dedi sadece Kürşat.

Telefon kapandı. Tedirginliğim tavan olmuştu. Aral'la keşke öyle konuşmasaydım diye içim içi yemeye başladı. Daha da sinirlendirmiştim onu, istediğimi elde etmiştim ama Aral çok daha öfkelendirmiştim. Keşke şu an yanında olsa ve ona sarılabilseydim.

"Gittiğine pişman olacaksın," dedi Kürşat keyifsiz bir sesle.

Ben pişmanlıklarım iyikilerimden her zaman çok olacak. Ben bunu kabullendim.

"Ya bir şey yaparsa Asaf'a istemeden?" dedim endişem sesime yansıman diye verdiğim tüm çabam tek bir titreyişle yerle bir olurken. "Ya bir orospu çocuğu yüzünden eli kana bulanırsa? Onunla gitmeyi ben seçtim. Aral o on üç dakikayı benim yüzümden yaşadı."

"Hiçbir seçim o orospu çocuğunun yaptıklarını haklı çıkarmaz," dedi net bir sesle. "Sen ben diye bir şey yok Aral için." Gözlerine baktım. "Sen tek kişilik düşünüyorsun meseleyi belki ama Aral için hep iki kişilik."

Kalbim göğüs kafesi boşluğumda uğuldadı sanki. Buz kesti içim. Sonra da yandı. Aral hep için hep iki kişilik. Aral için aslında hep yirmi kişilik.

"Şimdi gideceğiz ve sen onu hiç istemediği bir durumda göreceksin. Oraya gittiğinde Aral'ı görmeyeceksin. Yıllardır olması istenilen adamı, Asaf'ın bir tek onun dilinden anlayacağı adamı, Kara Çakı'yı göreceksin. Aral sen onu o halde gördüğün için hem öfkelenecek hem de kırılacak aslında. Öfkeli olmanı anlıyorum ama bir kere Aral'ı dinlesen, gözün kapalı güvensen harbiden olmaz mı Lina?"

Gözü kapalı güvenmek. Aral güvenmek. Dinlesen olmaz mı?

Ben konuşmayı beceremiyordum evet ama belki de ben insanları dinlemeyi de beceremiyordum. İletişim kuramayışım bundandı belki de. Fevri ve tezcanlıydım.

Aniden frene bastığımda Kürşat yukarıdaki koldan tutundu. Üzgün bir ifadeyle baktım direksiyona. Aral'ın taciz konusunda bir travması vardı. O on üç dakikaya takmasının sebebi de Asaf'a olan öfkesi de bundandı ama günün sonunda Aral'dı. Doktordu. Adli tıp uzmanıydı. Kendi olay mahalimi yaratmak isteyeceğim son şey demişti bir keresinde. Ne kadar öfkelenirse öfkelensin yapmazdı çünkü o hiçbir zaman gerçekten Kara Çakı olmayacaktı. O Aral'dı. Sadece Aral'dı.

Mantığını elden bırakmayan, her ihtimalli hesap eden, sakinliğine hayran olduğum biriydi.

"Mehmet Ali ve Şahin var yanında," dedi Kürşat beni rahatlatmak istiyor gibi. "Biraz mafyacılık oynayacaklar o kadar. Merak etme, yanlış bir şey olmayacak. En kötü zamanında bile kontrolünü kaybeden biri değildi."

En kötü zamanı... Dakika saymasının sebebi. Geç kaldığı zaman. Kaybetmemiş kontrolünü. *Ben onu tanımıyordum ki bu kadar...*

"Börekçi," diye mırıldandım direksiyona bakarken. "Var mı yakınlarda?"

Kürşat onu peşime takmadan önce börek yemek üzereydi ve ona kahvaltı bile ettirmemiştim. Aral da etmemişti muhtemelen. Hatta uyumamıştı bile. Nasıl bir duygu durum içindeydi şu an? Kışkırtmıştım bir de onu aptal gibi.

"Var," diye onayladı beni. "Ben geçeyim mi direksiyona?"

"Arabanı çizerim diye mi korkuyorsun," diye sordum keyifsiz bir sesle.

"İstanbul trafiğine alışkın değilsin gibi," dedi az önceki ani frenimi kastederek bu durumdan biraz endişeliymiş gibi bir ifadeyle.

"Alışkınım gayet," dedim yüz ifadesinden ötürü ona gözlerimi kısarak bakarken. "Saatlerim otobüslerde geçti benim."

Hâlâ kolu tutarken "Anlıyorum," dedi sırf alta kalmamak için kurduğum alakasız cümleme.

Arabayı sürmeye devam ederken "Cinsiyetçi biri misin? Kadınlar iyi kullanamıyor mu yani?" diye de söylendim ona Aral'ı düşünmekten kaçmak isteyerek.

"Yok ben öyle demedim," dedi ciddi olduğumu sanarak. "Pek tabii iyi kullanabilirsiniz. İnsanız hepimiz sonuçta."

"İlk sefer de aldım ben ehliyetimi. Yolu tarif et uçurayım seni."

"Yok. Sen bizi uçurma. Efendi efendi gidelim biz."

Kullanacak bir arabamız olmadığından en son ehliyet alırken araba kullanmıştım aslında ama babam ileri sürüş teknikleri dersi almam konusunda ısrarcı olduğundan araba kullanmakta gayet iyiydim aslında. Tek sıkıntı sağımı solumu karıştırıyor oluşumdu.

Börekçiye gidene kadar birkaç kere yön karıştırdığım için yanlış dönmüş olsam da tek seferde park ettiğimde Kürşat'ın beğenisini gördüm gözlerinde ve bu beni gururlandırdı.

Meşhur bir börekçiye oturup anlamsız bir fiyata dört porsiyon börek alıp bir masaya geçtik. Üç porsiyonu Kürşat için almıştım. Ona anca yeter gibi gelmişti. Parasını da ben ödemiştim Kürşat itiraz bile edememişti. Çok tersime gelmemeye çalışıyordu benimle bariz bir şekilde. Çünkü gergindim, mutsuzdum, hastaydım ve Aral ile kavga etmiştim. Aral burada bile değildi. Olmamasını istediğim bir yerdeydi. Olmamasını istediğim bir haldeydi. Olmamasını istediğim şeyler tarafından kuşatılmıştım. Aral, Asaf'laydı. Olmaması gerekenler yan yanaydı. Ben Kürşat'la sabahın 07:43'ünde bir börekçideydim. Daha saçma bir gün olamazdı.

Kollarımı masaya yaslamış böreklere bakarken tırnağımı masaya vurarak belli bir ritim tutuyordum gergince.

Kürşat kaynar çayından rahatça bir yudum alıp dirsekleri masaya yasladığında gözlerimiz çakıştı.

"Neden Aral'ı aramıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı bu sorusuyla. Dalga mı geçiyordu benimle? On beş dakika önce kvag etmiştim onunla, bana çok öfkeliydi kesin.

"Neden arayayım?"

"Oraya gidiyorsun sanıyor. Arayıp gelmiyorum dersen rahatlar."

Dudak büktüm. "Sen söyle istiyorsan," dedim umursamayarak. "Ben gidecektim. Senin yüzünden gitmedim."

"Ben bir şey yapmadım. Olacakları söyledim. Kararı sen verdin," dedi o da.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rahatlayacaksa onunla konuşmayı tercih ederdim. Rahatlaması iyi olurdu. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp son aramaya girdim ve onu aradım. Çaldı. Çaldı. Ama açmadı. *Yine.*

Telefonu kulağımdan indirip masaya bıraktım. "Açmadı."

"Görünce arar," dedi o da. "Yesene."

Önümdeki böreğe baktım. "Sen ye. Senin için aldım çoğunu."

Kaşları kalktı. Kendime aldığımı mı sanmıştı hepsini?

"Börek yemek üzereydin benimle gelmeden önce. O yüzden geldik buraya," diye açıkladım içinde bulunduğumuz durumu.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Aral arıyordu. Bir süre ekrana bakıp cevapladım aramayı.

"Efendim," dedi, sesi tok ve sert çıkıyordu.

Kürşat'ın dedikleri hatırlattı zihnimde kendini. Aral şu an Kara Çakı'ydı. Kara Çakı lütfen ses tonuna dikkat edebilir miydi benimle konuşurken?

"Gelmiyorum," dedim çay bardağını izlerken.

"Neredesin?"

"Kürşat'a börek aldım. Sana kızdığım için onun aç kalmasına gerek olmadığına karar verdim," diye saçmaladım.

Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi yalnızca.

O an Aral benimle konuşmadığında kırılabileceğimi fark ettim.

"Aral."

"Efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ona gitmeyecektim," dedim bana kırılmasından endişe ederek. "Seni kimseyle kıyaslamıyorum ben."

"Biliyorum," dedi. "Akşam görüşürüz."

"Kaçta geleceksin?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum." Duraksadı. Yutkunduğunu biliyordum. "Ama haber veririm."

"Tamam," dedim ama iyi misin diye sormak istemiştim aslında ama kötüyüm der diye korkmuştum. Masanın üzerindeki elimi yumruk ettim.

"Tamam," dedi.

Tamamdan başka bir söylemeyecek gibiydi. Kapatacağından endişe ederek "Aral," dedim tekrar. "İyi misin?"

"Akşam görüşürüz Lina."

Değildi.

"Görüşürüz," diye mırıldandım mutsuz bir sesle.

Arama sonlanırken içime bir sıkıntı çöreklendi. Üzgünce Kürşat'a baktım.

"İyi değil," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Biliyorum."

"Geç kaldığı kişiyle ilgili değil mi?" diye sordum mutsuz bir sesle.

Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı Kürşat'ın da. Kafasını salladı hafifçe. "Öyle."

Başka hiçbir şey sormadım. Söylemeyeceğini bildiğimden değil. Hem korktuğumdan. Hem de Aral'dan duymak istediğimden.

Saat 00:28'di. Akşam olmuş, Deniz, Şahin ve Mehmet Ali gelmişti ama Aral gelmemişti. Şahin bana Leventteki eve gittiğini, bu gece onu yalnız bırakmamızın iyi olacağını, fiziksel olarak hiçbir şeyi olmadığını, Asaf'ı da polise teslim ettiklerini ve hiçbir sıkıntı yaşanmadığını söylemişti. Asaf o an umurumda bile değildi. Tek umursadığım Aral'dı ve o da gelmemişti.

Alin'i uyutup, annem uyuyana kadar yanından beklemiş, salonda volta atıp durmuştum ama saatler geçmiyordu. Aral'a gitmek istiyordum ama annem hastaydı. Şahin yalnız bırakalım demişti. Kimseyi görmek istemiyordu belki de. Belki de beni görmek istemiyordu. Kızdığından ya da beni görmek travmasını tetikleyeceğinden. Anlardım görmek istemezse. Sorun değildi. Ama keşke ben onu bir kere görebilseydim. Ben ne aman kötü hissetsem yanımda oluyordu ve ben Aral'ın yanına bile gidemiyordum endişelerim yüzünden.

Annemin kalp atışını monitörden izlerken o yeşil çizginin birçok anlamı vardı aslında benim için. Yaşam, ölüm, umut, çaresizlik, bekleyiş. Bir sürü şey. Ama şimdi bakarken bir kalp yolu varmıştı da hiç varamıyormuş gibi geliyordu.

Yumruklarımı sıkıp daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. O sırada Deniz'le karşılaştım. O da uyuyamamıştı belli ki. Kahve almaya gelmişti, elinde kupası vardı. Aradığım kişiydi.

"Deniz," diye fısıldadım ismini.

"Efendim?" dedi karanlık da olsa loş ışıklandırmalar yüzümüzü aydınlatıyordu ve Deniz geldiklerinden beri keyifsizdi.

"Birkaç saatliğine gözün annemde olsa olur mu?" diye ricacı oldum.

"Abime mi?" diye sordu keyifsiz bir sesle.

Kafamı salladım. Onu görmezsem delirecektim. Ne olacaksa olsundu. Beni içeri almasa da üzülmeyecektim.

Kafasını salladı. "Kapıyı çalarsan açmaz muhtemelen," deyip cebinden anahtar çıkardı ve bana uzattı. "Direkt içeri gir."

Uzattığı anahtarı alırken bir an tereddüt ettim. "Bu iyi bir fikir mi sence? Daha kötü etmek istemem."

Gülümsedi bu söylediğime. "Bence şu an görmeye tahammül edebileceği tek kişi sensin."

Aileden olmadığım için mi yoksa Aral için özel bir anlamım olduğu için mi emin olamasam da kafamı salladım.

"Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," dedi o da.

"Ne için?" diye sordum üzgün bir ifadeyle.

"Ona gitme cesareti gösterdiğin için."

Bu cesaret değil daha çok bencillikti aslında. Ona hafifçe gülümseyip kapıya ilerledim ve kabanımı alarak çıktım dışarı. Hâlâ iyileşmiş sayılmazdım ama iyi durumdaydım.

Kürşat beni gördüğünde sanki evden çıkmamı bekliyor gibiydi. Ben söylemeden koltuğa geçti. Ben de yolcu koltuğuna geçtim hızla. Neredeyse hiç konuşmadık Kürşat'la. Beni tanıdık rezidansın hemen önünde bıraktı.

"Bekleyeyim mi?" diye sorduğunda kapıyı kapatmadan önce ona bakıp kafamı iki yana salladım.

"Deniz anahtarlarını verdi. Zorla da olsa gireceğim," dedim kararlılıkla.

Gülümsedi bu söylediğime. "bir şey olursa ara beni. Telefonum hep açık."

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla. Kürşat gerçekten iyi biriydi.

Ben içeri girene kadar gitmedi. Güvenlikten kolayca geçip asansöre ardından on numaralı kapının önüne geldim. Bu kapının önüne gelişlerimin hepsi bambaşka duygular içindeydi. Her seferinde bu kapının önünde dikilen Lina başka biriydi sanki.

Derin bir nefes alıp anahtarı deliğine soktum ve nefesimi tutarak açtım kapıyı sessizce. İçerisi karanlıktı. Ayakkabılarımı içeride çıkarıp arkamdan kapattım kapıyı ve yavaş adımlarla ilerledim. Onu bulması zor olmadı. Koltuğa uzanmıştı sırt üstü, kulaklarında kulağı vardı, gözleri kapalıydı. İçim ezildi onu koltukta uzanırken görünce. Gözleri kapalıydı, kulağınsa kulaklığı vardı. Böyle zamanlarda çok kırıcı bir görüntüsü oluyordu. Kalbim eziliyor gibi hissediyordum.

Beni hep gülümsetiyor, teselli ediyordu ama o dik duruşunun altında kimseye göstermediği bir kamburu vardı aslında. *Üzülünce yaslandığı yerler sevdikleri değil düz zeminler. O anlatamadığından, konuşsun istiyordu sanki şarkılar.*

Kabanımı koltuğa bırakıp sessiz adımlarla yanına adımladım ve yavaşça koltuğa iliştim. Karnının hemen yanına oturduğumda gözlerini açıp yüzüme baktı sanki benim geldiğimi biliyormuş gibi. Karanlık da olsa yorgun yüzünü seçebiliyordum.

Uzanıp kulaklarından kulaklıklarını çıkardım. "Yatağına gidip uyumalısın," diye mırıldandım gözlerine bakarken. "Sığmıyorsun bile buraya."

"Ben hiçbir yere sığmıyorum," diye mırıldandı keyifsiz bir sesle.

Yutkunamadım. Anlatmıyordu ama yıkıldığını görebiliyordum. Ona sarılmak, onu teselli edebilmek istiyordum. Hasta olduğumda, ağladığımda, kırıldığımda, çaresiz hissettiğimde hep Aral vardı yanımda. Aral onun için bir Lina'nın olduğunu hissetsin istiyordum.

"İyi misin?" diye sordum gözlerine bakarken.

Sağ elini uzatıp yüzüme dokundu varla yok arası. "Daha iyiyim."

Yorgun bir hali vardı. Demir ve kan gibi kokuyordu. Yüzüme dokunduğu elini tuttum ve ellerim arasına aldım. Parmak eklemlerine kan oturmuştu. Elini incelediğim için yarasına bakmamdan hoşlanmıyor gibi çenemi kaldırdı, ona baktım.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Niye geldin Lina?"

Neden geldin Lina? Eskiden olsa annemi ve Alin'i bırakıp gelemezdim. Biliyordu. Burada olmam lazımmış gibi hissetmiştim.

"Seni merak ettim," diye cevapladım dürüstçe. "Sen hep buluyorsun beni, seni bulmam lazımmış gibi hissettim."

Gülümsedi yorgun bir ifadeyle. "Kürşat kazandı." Anlamadım neyi kastettiğini ama dikeldiğinde bana çok yaklaşmış oldu. Çenemi kaldırdım yüzüne bakmak için. Siyah gözleri birkaç santim uzağımdaydı yalnızca, gözlerimin içine baktı. "Ama kaybettiğime hiç bu kadar memnun olmamıştım."

Kürşat'la benim gelip gelmeyeceğim üzerine mi iddiaya girmişlerdi de Aral gelmeyeceğimi mi düşünmüştü? Böyle düşünmesi kırıcıydı ama ben bile geleceğimi tahmin etmezdim.

Sıcak nefesi karanfil değil sigara kokuyordu. Kalbimin ritmi hızlanmıştı yakınlığından ötürü. Yüzüme eğildiğinde geri çekilmedim. Geri çekilmem gerekirdi belki de ama ben Aral'dan en fazla kafamın içinde kaçabiliyordum. Onun dışında o haklıydı. İstediği olmuştu. Ben dönüp dolaşıp onun kollarına gidiyordum.

"Tüm gün," diye fısıldadı yüzüme. "Seni görmek istedim."

Göğsüm adını bilmediğim bir duyguyla ısınırken göğsüm sıkışıyordu.

"Sana gelmeme izin vermedin," diye mırıldandım.

"Beni o halde gör istemedim," dedi gözlerime bakarak. "Olmaktan korktuğum adama en yakın halimdeydim."

Kürşat söylemişti. Biliyordum.

"Sabah-" Sol elinin baş parmağını dudaklarıma bastırdığında sustum.

"Sonra," dedi sabah hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyormuş gibi.

"Seni uyutayım mı?" diye sordum yorgun gözlerine bakarken. "Başın ağrıdığı zamanki gibi."

Kafasını salladı ve dudaklarını sağ şakağıma bastırdı. "Uyut," diye fısıldadı sonra.

Gözlerimi kapatmıştım beni öperken. Bu adama içim gitmeye başlıyordu ve bu hiç iyi değildi. Yanardık. Hatta yanıyorduk belki de. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve elinden tutarak onu da kaldırdım. Aral bana ağırlığını vermeden kalktı ama bana çok ağır geldi. Karşımda ayakta dikilirken *ona sarılmak istiyordum.* Sarılsam kırar mıydı bu onu? Acıdığımı sanmıştı bir keresinde. Kırılmasından mı yoksa parçalarının kalbime batmasından mı korkuyordum emin değildim ama korkuyordum. O parçalanacak diye miydi korkum yoksa bunun beni kanatabileceğinden mi bilmiyordum.

Aral beni odasına götürdü. Bu odası, annesinin evindeki odasından farklıydı. Koyu gri duvarları, lacivert mobilyaları, beyaz çarşafları olan bir yatağı vardı.

"Duş alayım," dedi elimi bırakırken.

Kafamı salladım yavaşça. Yatağına oturdum, kol saatini çıkarıp komodine bıraktı ve bana arkasını dönüp ellerini sırtına uzattı ve kazağı omuzlarından sıyırdı. Çıplak sırtındaki izlere baktım üzgün bir ifadeyle. Her bir izi kendi tenimde bir sızıya dönüşüyordu baktıkça. Empatisi gelişmiş insanlarda olurdu bu genelde ve ben aslında bu kadar empati sahibi olduğumu düşünmüyordum ama Aral'ın yara izleri bana bir dertti bunu biliyordum. Rüyalarıma kadar giriyorlardı.

Eşyalarını alarak banyoya girdi. Onu beklerken onu nasıl teselli edebileceğimi ya da ona nasıl iyi hissettirebileceğimi düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Aral bana sarıldığında, saçlarımı okşadığında ya da beni öptüğünde iyi hissediyordum, inkâr edemezdim. Belki ben de bunları deneyebilirdim.

Altımda eşofman olduğu için rahattım ama üzerimde kalın bir kazak vardı ve terlemiştim. Hasta olduğum için ara ara soğuk soğuk terliyordum. Aral'ın giysi dolabına ilerledim üzerimi değiştirmek isteyerek. Buna laf edecek biri olmadığından çekinmedim.

Düzenli bir dolabı vardı. Bu yüzden sweatshirt bulması zor olmadı. Siyah düz bir sweatshirt askıdan indirip su sesinin hâlâ kesilmediğinden emin olarak üzerimdeki kazağı sweatshirtle değiştirdim. Büyük ve rahattı. Kazağımı koltuğa bırakıp yatağına geri döndüm. Birkaç dakika sonra suyun sesi kesildi.

Banyonun kapısı açıldığında ferah, temiz bir koku doldu odasına. Tanıdık bir kokuydu. Siyah bir tişört, siyah bir eşofman altı giymişti ve nemli saçları dökülmüştü alnına. Yüzünde hâlâ yorgun bir ifade vardı. İki elinin parmak eklemleri kıpkırmızıydı. Hiç hoşuma gitmemişti bu görüntü.

Yorgun bir şekilde o da yanıma oturdu ve sırtını yatak başlığına yaslayıp bana baktı.

"Uzan hadi," dedim elimi yatağa vurup.

"Lina," dedi o da gözlerime bakarak.

"Hım?"

Gözlerime bakarken yutkundu. "Benimle uyusana."

Daha birkaç gün önce aynı şeyi ben istemiştim ondan, şimdi o benden bu yüz ifadesiyle rica ederken onu reddedemezdim. Sanki buna çok ihtiyacı varmış gibi söylemişti bunu. Belki de çok ihtiyacı vardı. Birinin onu anladığına, onun yanında olduğuna ihtiyacı vardı. Benim gibi...

Derin bir nefes aldım gözlerine bakarak.

"Olur," diye mırıldandım yumuşak bir sesle.

İç çekti gözlerime bakarak. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "En son birinden benimle uyumasını istediğimde ve biriyle uyuduğumda on iki yaşımdaydım sanırım," dedi.

Şaşırdım bu söylediğine. Sevgilisiyle uyumamış mıydı hiç? Benimle bile uyumuştu geçen sefer ben istediğim için.

"Yatılı okulda okuyorken annemi özlediğimde bir avuç fıstık yer hastaneye kaldırılırdım," deyince kalbime bir sızı salandı. "O zaman annemle uyuyabilirdim."

Aral bana annesinden bahsediyordu... Aral bana hiç istemediğim bir anda annesinden bahsediyordu... Korktuğum başıma geliyordu; Aral'ın

kırıkları kalbime batıyordu.

"Onu en son gördüğümde on yedi yaşımdaydım."

Annesinin yaşadığını söylemişti halbuki. Neden on iki senedir görmemişti onu? Annesi çok mu hastaydı? Komada mıydı?

"Yurttan çıkıp sanat atölyesinden alacaktım onu. Sevdiği çiçeklerden almak için yolu uzattırdım şoföre."

Nefesimi tuttum o an. ***Hayır. Tahmin ettiğim şey olmasın. Lütfen.***

Ama Aral'ın gözlerindeki pişmanlık öyle elle tutulurdu ki korktuğum başıma gelmişti; Aral annesine geç kalmış... Kalbim göğsümün kemiklerini dövdü. Gözlerim doldu bir anda. Ağlamamalıydım muhtemelen ama öyle üzgün hissettim ki kendimi.

Aral gözlerini kapattı bana bakamıyormuş gibi. Yutkundu ve sustu bir süre. Zor geliyor olmalıydı anlatması ama ona anlatma diyemedim. Anlatsın istedim. Acıtsa da dile getirsin, kurtulsun istedim. Acısı peşini bıraksın, biri onu teselli edebilsin ve o biri ben olayım istedim.

Yakta dizlerim üzerinde ona yanaşıp hemen yanında baş kurdum ve ona destek olmak ister gibi yumruk ettiği elini kucağıma aldım. Acıyor olmalıydı eli. Elinin üzerini okşadığımda gevşedi hafiften eli. İki elimle tuttum elini. Baş parmaklarımla tenini okşadım onu rahatlatmak isteyerek. O ne zaman bana yapsa ben rahatlardım. Onu en son kim teselli etmişti kim bilir?

"İçeri girdiğimde annem kan içindeydi... Ağlıyordu." Gözlerinde uzun zamandır görmediğim o alevi gördüm. Gözleri nefretle yanıyordu, hakkıydı. İçim titriyordu. Bunu ben dinlemek istemiştim ondan ama şimdi pişman oluyordum. "Adamlardan biriyle göz göze geldiğim anı bir an olsun unutmuyorum." Sesi hem öfkeli hem de paramparçaydı.

Göğsüm sıkışırken ağlamamak için kendimi sıktığım için burnum akmaya başlamıştı.

"Annem öylece ağlayarak bana susarken aklımdan bin türlü sürü işkence gibi ihtimal geçti ve cehennemde yaşamayı o zaman öğrendim." İçim ezildi. Artık neden o on üç dakikanın hayatından daha değerli olduğunu söylediğini biliyordum. Bilsen kafamın içini öyle söylemezdin demişti bana. Haklı çıkmıştı yine. Tuttuğum elini daha sıkı tuttum büyük bir üzüntüyle.

"Dünyadaki bir dakika cehennemde bir sene gibi geçermiş. Ben o cehennemi asırlardır yaşıyorum Lina." Sağ elini kaldırıp yüzüme

uzattı ve düşen göz yaşımı sildi usulca. "O günden beri dakika sayıyorum."

Kalbim parçalara ayrılmış, her biri uzaklara dağıtılmış gibi hissetim. Parçalarını kaybetmeden toplayamayacaktım artık.

Sıkıntıyla nefes verdi. Ahı sıradağları devirirdi. Aral ismini bile omzunda taşıyordu.

"O kansızlar ona saldırdığında birini ağır yaralamıştı ve ben çok geç olmadan gelmiştim ama aslında çoktan geç kalmıştım." Aral bu yüzden taciz konusunda herkesten çok daha fazla hassastı. Sadece bu da değil, Aral bu yüzden kadınlara karşı çok hassastı. Bu yüzden kimsenin bana dokunmasına izin vermiyordu. Bu yüzden kimsenin yanında soyunmuyordu. Bu yüzden kimseyle uyumuyordu...

Yutkundu gözlerime bakarak. Sağ elinin baş parmağı sol gözümü okşadı. "Annem... O günden beri utandığı için yüzüme bakmıyor benim Lina."

Bu öyle üzgün bir ifadeyle söyledi ki kalbimin un ufak olduğunu hissetim. Aral'ın annesi yaşıyordu. Aral annesini çok özlüyordu. Aral'ın annesi utandığı için Aral'a bakamıyordu. Aral kendinden utandığı için annesine bakamıyordu...

Artık neden babası Aral'ı yakarken annesinin müdahale etmediğini biliyordum. Neden Hükümdar Çakırca'nın ailesini mühürlediğini biliyordum. Aral'ın bu sabahki öfkesini. On üç dakikanın onun için ne demek olduğunu biliyordum.

Ona acıdığımı düşünüp düşünmemesi umurumda değildi. Ona sarılmam lazımdı, dayanamıyordum.

"Sana sarılmak istiyorum," dedim gözlerine bakarak.

"Ben de," dedi nefes verir gibi.

Sırtını yatak başlığına yaslamayı bıraktığında dizlerim üzerine kalkıp kollarımı boynuna sardım. O da kolları bana sarıp yüzünü boynuma gömerken saçlarını okşadım. Bana o kadar sıkı sarıldı ki onunla bir bütün haline geldim. Göz yaşlarım tişörtüne düşerken omzunu öptüm.

"Üzgünüm," diye fısıldadım omzuna.

Derin bir nefes aldı. "Kollarının arasında uyut beni Lina," diye fısıldadı boynuma. "Bana ninni oku yine."

Kafamı salladım. Onun için elimden gelen yalnızca bu olsa bile yapmak istiyordum. Sol omzuma bir öpücük bırakarak kafasını

kaldırdığında gözlerinin kızardığını gördüm. Ellerim sırtından omuzlarına kaymıştı benden uzaklaşınca. Sol elimi yanağına çıkarıp bana yaptığı gibi yanağını okşadım dolu gözlerimle.

Gözlerini kapattı. Yüzüne uzanıp gözünün yanındaki beninin üzerine bir öpücük bıraktım.

"İyi ol lütfen," dedim titrek bir sesle. Burnumu çektim. "Ben sen değilim, teselli edemem seni Aral. Ne olur iyi ol."

Yutkundu. "Varlığın benim en büyük tesellim," diye fısıldadı.

Kalbim o yabancı hisle ışıdı yine. "Hadi uyuyalım," dedim burnumu çekerek.

Kafasını salladı. Ben yatağa uzanırken Aral ışıkları kapatıp yanıma geldi. Yatakta aşağı kayıp kollarını bana sardı ve başını yorgunca göğsüme yasladı. Kollarımı omuzlarına sardım ve saçlarını okşarken ona istediği gibi ninni söyledim.

İki saat kadar sonra Aral göğsümde uyuya kaldı. Onun uykusunun nöbetini tamamladığımda ben de onun kollarının arasında uyuya kaldım.

Rüyamda on yaşlarımdaydım. Annem beni bir dolaba saklıyordu. Sessizce ağlıyordum. Evimizin kapısını kırıp içeri giriyorlardı. Annemi saçlarından sürükleyerek salona götürdüklerini görüyordum. Ağlıyordum yalnızca. Korkuyordum. Adamlardan biri evi arıyordu. Beni buluyordu. Gözlerimi kapatıyordum. Gözlerimi açıyordum. Adam yerde yatıyordu, elimde kanlı bir bıçak tutuyordum.

- Devam Edecek -

25.03.2022

Bölüm 16 | Gönül Karası ve Bir Kurşun Yarası

İyi akşamlar <3

Uzun bir aradan sonra size yine uzuuuun bir bölüm getirdim. Bu bölümde çok detay var dikkat ederek okuyun lütfen. İpuçlarını yakalayabilirsiniz.

Geçen bölüm az yorum gelmişti kırıldım. Ben sayfalarca yazıyorsam bence siz de bir yorumcuk bırakabilirsiniz??????? Yaparsınız, aslansınız, güveniyorum size.

Ve lütfen oy vermeyi de ihmal etmeyin. Öpüldünüz.

Twitter'dan #BazıİnsanlarBöyleYaşar ve #biby tagleri ile hikayemize destek olabilirsiniz. Gelen her twiti okuyorum diyebilirim ehehe.

Instagram: filizpuluc
Twitter: filizpuluc
Spotify: filizpuluc

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🥀 🥀 🥀

BÖLÜM 16 | GÖNÜL KARASI VE BİR KURŞUN YARASI

♪ Bir Avuç Yalan - Çağan Şengül
♪ S. - Anıl Emre Daldal
♪ Benimle Kal - Çağan Şengül
♪ Boş Gemiler - Yüzyüzeyken Konuşuruz
♪ Tutuklu - Sezen Aksu
♪ Cornfield Chase - Hanz Zimmer

İnsanı olduğu kişi yapan yaşadıkları ve yaşattıkları. Yaptığı seçimler, tepkiler ve kelimelerinden ibaret. Peki o insan bilmiyorsa kendini, yalan mıdır yabancı mı? Hatırlamadıklarım beni yalan mı eder yabancı mı? Gerçek olmak istiyorum. Gerçeklerden korkuyorum. Şimdim gerçek olsun istiyorum.

Aniden uyanıyorum. Üzerimde bir adam var. Korkuyorum. Ben birini mi öldürdüm? Anneme vuran adam mı üzerimdeki? Ağlamaya başlıyorum.

Ellerimi kaldırıp ellerime bakıyorum ağlayarak. Ellerimde kan var. Ben birini mi öldürdüm? Ben birini mi öldürdüm? Ben birini mi öldürdüm? Annem nerede? Aral nerede? Aral kim?

Üzerimdeki adam kalkıyor. Ölmemiş. Ölmesin. Aral'mış. Ben Aral'ı mı öldürdüm?

"Aral," diye ağlıyorum. Ben Aral'ı mı öldürdüm? "Kan."

Titreyen ellerimi yanaklarına yaslıyorum ağlayarak. "Ölme," diye ağlıyorum.

"Ölmedim," diyor Aral yüzüme eğilip alnımdan öpüyor beni.

"Ellerim," diyorum ağlayarak. "Kan olmuş Aral. Ellerimi yıkasam geçer mi?"

Aral'ın elleri yüzündeki ellerimi tutuyor. Elleri sıcacık. İki avucumu da öpüyor. Artık ellerim acımıyor. Ellerim neden acıyor? Ellerimi mi kesmişim? Ne zaman?

"Güvendesin," diye fısıldıyor yüzüme. Nefesi sıcacık. "Ellerin Lina... Ellerin, tertemiz."

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum. Neden bu kadar korkuyorum? "Ölme sakın. Bırakma beni."

Yanıma uzanıyor önce, sonra beni kolları arasına alıyor. Beni göğsüne yatırıyor. Tam üzerinde uzanırken kolları sarıyor bedenimi, titreyen bedenim tamamen onun bedenine yaslanıyor. Hep burada olmak istiyorum. Ama korkuyorum. Gitmem lazımmış gibi hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ama hem burada olmak hem de olmamak istiyorum.

Ağlamalarımın arasında ismini sayıklıyorum. Saçlarımı okşayarak kulağıma güzel şeyler fısıldıyor hep. Uyuyorum.

Gözlerimi açtığımda yatakta yüz üstü uzanıyordum. Koyu renk perdeler kapalıydı, saatin kaç olduğunu anlamak mümkün değildi ama Aral'ın odasında saat bulmak dünyadaki en kolay şeydi. Yüzümün dönük olduğu komodinin üzerindeki dijital saatte saatin 10:43 olduğunu gördüm.

Yatakta sırt üzeri dönüp ardından oturur pozisyona geçtim yavaşça. Gözlerimi ovalayıp esnedim ve bir süre boş boş odasına baktım. Kafamda tuhaf bir his vardı. Sanki uyuşmuş gibiydi. Aptallaşmış gibi hissediyordum.

Ensemi ovarken üzerimdeki sweatten Aral'ın kokusu doldu burnuma. Bilinçsizce başımı eğip kokladım ve Aral'ın kokusu doldurdu tekrar ciğerlerimi. Tüylerim diken diken olurken midemde birkaç

kıpırtı hissedince kafamı kaldırdım hemen aceleyle. Yakalanmışlık hissi dolarken içime gözlerimi odanın kapısına çevirdim. Odanın kapısı açıktı ama kimse görünmüyordu. Ne yapıyordum?

Derin bir nefes aldım. Dün sabahtan bu yana olanlar bir bir aklıma gelirken en çok gecesiyle meşgul oldu kafamın içi. Aral'ın söyledikleri, şakağıma bıraktığı öpücük, sonra anlattıkları... Uyuduktan sonra gördüğüm o şeyler... Ellerimi yüzüme götürüp yüzümü ovdum.

Gördüğüm şey neydi tam olarak? Rüya olduğunu sanmıyordum hiç. Rüyalar böyle hissettirir miydi? Gerçekten bir anımı mı hatırlamıştım? Yoksa Aral'ın anlattıklarından etkilendiğim için bilinçaltım bana bir oyun mu oynuyordu?

Yüzümdeki ellerimi indirip avuçlarıma baktım. Dikiş izleri belli oluyordu hâlâ avuç içlerimde, avuç çizgilerimi karma karışık bir hale getirmişti bu çizgiler. Avuç içlerimizde kaderimiz yatıyorsa benimki avuçlarım gibiydi gerçekten.

Peki ben... Gerçekten birini bıçaklamış olabilir miydim? Küçüktüm henüz. On yaşlarında bir kız çocuğu kocaman bir adamı bıçaklayabilir miydi? Gücüm yeter miydi? Bıçağı nereden bulmuştum? Her şey bir göz kapatışla olmuştu sanki. Birini bıçakladığımı hatırlamıyordum, gördüğüm şeyde yalnızca ellerimde kanlı bir bıçak gördüğümü hatırlıyordum. Ben... Ne yaşamıştım gerçekten? Ne yaşıyordum? Daha önce hafızamda böyle boşluklar olduğunu fark etmemiştim. Neden şimdi gün yüzüne çıkıyordu her şey? O ıslık sesi yüzünden miydi? Cevaplanması gereken onlarca sorum vardı ve cevaplarını annem verebilirdi bir tek. Ve ben ona soramamayı bahane ediyorsam da cevaplarımdan korkuyordum aslında. Ya birini öldürdüğümü söylerse?

İçimde bir sıkıntı peyda olduğunda kötü hissetmekten korkarak gözlerimi odasında gezdirmeye başladım. Gece uyanmış mıydım acaba? Gerçekten çok üzülünce uyanıyorsam yine kalkmış olabilirdim. Oflayarak kalktım yatağından.

Aral neredeydi? Evde miydi? İyi miydi? Ona iyi olup olmadığını sorsam cevap verir miydi? Kızgın mıydı bana? Anlatacak mıydı? Konuşacak mıydık?

Kafamın içinde ucu sivriltilmiş soru kancaları birer birer enseme batıyorlardı. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı artık ben bile bilmiyordum. Aral'ın da kafası çok dolu

olmalıydı. Onun da konuşmak istediğini biliyordum ama. En azından Pars'ın bana ne anlattığıyla ilgileniyor gibi duruyordu.

Ve bir de beni öptüğü gerçeği vardı. Ne kadar kaçsam da arkamda bırakamıyordum aslında bu gerçeği. Görmezden geliyordum ama hep oradaydı. Aral'ın söylediği, yaptığı her şey hep oradaydı ve bu beni endişelendiriyordu. Aramızdaki şey neydi emin olamıyordum ve üzerine düşünmek beni geriyordu. Düşünmek istemiyordum bu yüzden. Bana hissettirdiklerini düşünmek istemiyordum. Bir ay önce olsa sırf onu merak ettiğim ve iyi olmadığını bildiğim için annemi çok da tanımadığım insanlara emanet edip gecenin bir yarısı gelmezdim ona. Bunu düşünmek istemiyordum. Ne zaman üzülsem kollarını aradığımı düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Onu düşünmek kaçma isteği oluşturuyordu ben de ve ben yine ona kaçıyordum. Saplanıp kalmıştım, aynı yerde dönüp duruyordum sanki. *Tutuklu diye düzeltti iç sesim beni. Saplı kalmak değil, tutuklu kalmak.*

Sıkıntıyla iç çekip elimi saçlarımın arasına soktum ve geriye doğru çektim. Sakin olmalı, sakin bir kafayla düşünmeliydim. Aral ve aramdaki ilişkiyi düşünmenin bunun için endişelenmenin hiç zamanı değildi. *Ama ya zamanı geçerse? Geçsin de istemiyordum. Ben aptaldım. Gerçekten aptaldım.*

Odasından çıkmak için kapıya adımlayıp çıktığım sırada onunla karşılaştım. Aniden onu görmek karanlık bulutların içinden güneşe çıkmak gibi hissettirdiğinden tüylerim diken diken oldu, kalbimde ufak bir ritim bozukluğu yaşandı.

"Günaydın," dedi ilgili gözlerini yüzümde gezdirirken yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Saçları nemli duruyordu. Bir de tıraş olmuştu sanırım. Losyon ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. İyi görünüyordu, her zamanki gibi ama gerçekten iyi miydi?

"Günaydın," dedim ben de siyah gözlerine bakarak.

Eli uzandı, alnına dokundu ateşimi ölçer gibi. Elleri sıcaktı yine. "İyi misin?"

Bunu her seferinde öyle kolay soruyordu ki utanıyordum kendimden. Kötüyüm desem korkmazdı o cevabımdan sanırım. Sarılır, teselli eder, çözüm arardı ama ben... Ben, Aral kötüyüm der diye korktuğumdan soramıyordum bile ona iyi olup olmadığını.

"İyiyim," diye cevapladım sorusunu gözlerine bakmaya devam ederken.

Gözlerine bakınca her şey yolunda gibi gözüküyordu ama değildi. Her şey yolunda olsa elleri bu hale gelir miydi?

Eli alnımdan yanağıma inerken parmakları önce saçımı kulağımın arkasına itti ardından yanağıma yaslandı avucunun içi. "Ateşin var biraz hâlâ."

Sanki dün hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktık? Taze değildi belki yarası ama dokunmuştu bir kere, acırdı. Kendimden biliyordum. Yumruklarımı sıktım ona iyi misin diye soramadığım için. Bazen korkaklığım midemi bulandırıyordu.

Sağ elimi kaldırıp yanağımdaki sol elini tuttum ve indirdim ama elini bırakmadım. İlgiyle baktı gözlerime.

"Sen? İyi misin?" diye sordum cevabından korksam da.

Gülümsedi bu söylediğime. Yarasına gülümsemesi canımı sıkıyordu ama gülümsemediğinde de canım sıkılıyordu. Derin bir nefes aldı, sol elinin baş parmağı parmaklarımı okşadı ve bence bunun farkında bile değildi.

"Daha iyiyim," dedi beni ikna etmek ister gibi.

Burada olmamın bile teselli olduğunu söylemişti. Cidden o kadar iyi gelmiş miydim ona?

"İyi ol," diye onayladım onu. "Her şey kötü zaten. Sen iyi ol Aral."

O an iç çekti gözlerime bakarak. "Bana o gözlerle bakarak öyle söylersen istediğini yapmaktan başka çarem kalmaz zaten Lina."

Kalbim yine yolunu kaybetti. İyi olmak zorunda hissetsin diye söylememiştim aslında ama gözlerime bakarken ki ifadesinden beni doğru anladığını biliyordum. Beni hep doğru anlıyordu. Dün de bir sürü güzel şey söylemişti bana. Kalbime dokunan şeyler. İçimi bir tuhaf eden şeyler. Söylemesindi. Korkuyordum.

"Kahvaltı edelim," dedi ve elimi bırakmadan arkasına dönüp yürümeye başladı. "İlaçlarını içirelim sonra sana."

Peşinden giderken dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimize baktım. Evin içerisinde durduk yere el ele yürüyor olmak tuhaf değil rahat hissettirdi ve bu normal değildi aslında. Biliyordum ama düşünmedim. Düşünmeyecektim.

Odasına nazaran çok daha aydınlık salona çıktı koridor. Yağmur yağıyordu, hava kapalıydı. Aral adımlarını duraksatmadan beni

doğruca hazırladığı sofraya götürdü. Buraya geldiğim ilk günü anımsadım. O zaman yabancıydık ama şimdi elimden tutuyordu benim. Zaman tuhaftı gerçekten, ne getireceği belli olmuyordu hiç. Şansızlığını kabul etmiş biriydim ama Aral vardı şimdi. Şanssızlık gibi durmuyordu.

Hazırladığı kahvaltı masasına burada yaptığımız ilk kahvaltıdaki gibi oturduk. Aral her zamanki gibi devam ediyordu hayatına. Keşke onu gerçekten iyi olup olmadığını tanıyabilecek kadar tanıyor olsaydım.

Tabağıma ekmek bırakırken gözlerimiz çakıştı. Onun yüzünü inceliyordum anlayabilmek için o sırada. İletişimde çok iyi değildim, insanları gözlemleyerek anlamaya çalışırdım ve Aral bana kalırsa pek iyi değildi aslında.

Göz kırptı bana ve kafasını hafifçe iki yana salladı. "Ne oldu?"

Bana değil, sana olmuş Aral.

"Böyle olmak zorunda değil," diye mırıldandım ama doğru mu yapıyordum bilmiyordum hiç ama söylemem lazımmış gibi hissediyordum. "Benim yanımda güçlü durmak zorunda değilsin." Aral'ın gözlerindeki bakışların derinleştiğini hissettim. Sağ eline şakağını yaslayıp tüm dikkatliyle dinlemeye başladı beni. "Yanındaki korktuğunda cesur rolünü üstlenen adam olduğunu biliyorum. Ama ben kardeşin değilim senin. Benim yanımda ayakta durmak zorunda değilsin Aral. Güçlü durmanı seviyorum, inkâr etmeyeceğim ama kimse sonsuza kadar dik duramaz bence. İstersen ben mola arkadaşın olurum senin."

Yüzünde buruk bir gülümseme oldu. "Mola arkadaşı," diye mırıldandı.

İçimden onun yüzünü sevme dürtüsü oluştu yine. Küçük çocuklar gibi sevesim geliyordu. Normal değildi hiç.

Kafamı sallayarak onayladım onu.

"Arkadaş kısmı pek hoşuma gitmedi," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Sen molanın kendisisin."

Gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilemedim. En azından onun da bana kaçtığını bilmek iyi hissettirmişti. Tek ona kaçan ben değildim.

"Misal yani," diye söylendim huysuzluk ederek ama kalbimin ritmi bozulmuştu bir kere. Şu imalarını bir kenara bıraksaydı ya iki dakika. Olmuyor muydu?

Derin bir nefes aldı ve şakağını elinden uzaklaştırırken yanağımdan makas aldı. Ona çevirdim gözlerimi yine.

"Söylediklerini hep aklımın bir köşesinde tutacağım ama rol yapmıyorum Lina. Hele sana karşı... Hiç rol yapmadım. Ben bununla yaşamaya alıştım yalnızca. Üzüntüyü yaşayıp gitmesine izin vermen gerek, yoksa saplı kalırsın ve bizim gibi alacağı olan kişilerin herkesten daha çok devam etmesi gerek."

Kafamı salladım. "Çünkü bazı insanlar böyle yaşar."

Gülümsedi bana hafifçe, kafasını salladı. "Bazı insanlar, böyle olsa bile yaşamalı."

"Böyle yaşamamızı istemezdim," diye mırıldandım.

O da istemezdi. Biliyordum. Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Oradaki ateşi gördüm yine.

"Geçmişe yanma," dedi gözleri yanarken.

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım onu.

Onayladı beni ama neden yanıyormuşum gibi hissediyordum? Neden göz göre göre şimdi mi yakıyormuş gibi hissediyordum? Eskisi gibi kolayca görmezden gelemiyordum bazı şeyleri artık. O kadar gözümün önündeyken zordu. Aral bu kadar gözümün önündeyken zordu. Tehlikeliydi. Göz göre göreydi ve kaçamıyordum. Eyvahtı. Yanardım. Kelimelerimdeki zaman ekleri doğru bile gelmiyordu artık.

Kahvaltımıza havadan sudan çok az konuşarak devam ettik. Bilerek hiç konu açmadım. Açacağım konular hep tatsızdı. Kafamda tonla soru vardı ama Aral'a sormak için ilk kez hevesli değildim. Ya yarasına gelirse diye tedirgindim. Bu yüzden doymayı ve Aral'ın da karnını doyurmasını bekledim. Dün pek bir şey yediğini sanmıyordum hiç. Dünü düşünmek iyi değildi. *Kaç Lina. Kaç.*

Sofrayı toplamasına yardım ettim. Bugün ne yapacaktık hiçbir fikrim yoktu ama dünkü olayın öylece gelip geçmeyeceğini birazcık hukuk bilgisi olan biri bile bilirdi. Aral'ın başına bir iş açılmış mıydı mesela? İçimdeki kurt beni yiyip bitirecekti susmaya devam edersem.

Aral su ısıtıcısını çalıştırıp bana doğru adımlamaya başladığında onu izledim. Simsiyah giyinmişti, gömleğinin kollarını katlamıştı birkaç kez. Simsiyah giyinmek ona yakışıyordu ama yas havası üzerine hiç uymuyordu.

Beni omuzlarımdan tutup çevirdi ve koltuklara doğru götürdü. Sol eli alnıma yaslanırken ateşimi de kontrol etti o sırada.

"İyiyim ben," diye huysuzlandım.

"Ona ben karar veririm," dedi bilmiş bir sesle.

"Hani buçuk doktordum ben de?"

"Evet," diye onayladı beni koltuğa oturturken. "Ama ben senden kıdemliyim, söz hakkım senden daha fazla şimdilik."

Şimdilik... Ben konuşurken çok düşünen biri değildim ama Aral benimle dalaşırken bile incelik ediyordu. Kendime konuşmayı öğrenmek için iyi bir öğretmen bulmuştum, aferindi bana. Ve de yazıktı bana çünkü kalbim epey yoruluyordu o konuştukça, iyi değildi bu.

Dikkatimi cümlenin başka ögelerine verdim. Kıdemlimdi evet. Gerçekten benden kıdemliydi. Uzmandı bir kere. İstese üniversitede derslere girebilirdi sanırım. Keşke onu üniversitede tanımış olsaydım. Kaşlarım çatıldı. *Bu ne biçim kaçış Lina?*

Beni koltukta öylece bırakıp birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Aral'ın telefonu sehpanın üzerinde duruyordu, benimkiyse kabanımın cebinde olmalıydı hâlâ. Telefonunun ekranı aydınlandığında sessizde olduğunu fark ettim. Titremişti bir kez. Fakat ekran aydınlandığında göz ucuyla bile bir sürü bildirim geldiğini görebiliyordum. Yığınla arama ve mesaj gelmişti. Neden bakmıyordu?

Aral elinde bir tepsiyle geri dönüp yanıma oturdu. Tepside bir büyük bardak su, bir kupa bitki çayı ve kutu kutu ilaçlar vardı. Yüzümü ekşittim. İlaç içmekten nefret ediyordum.

Bana bardağı uzattı, aldım elinden. İlaçları teker teker içmem için avucuma çıkarırken sorgulamadan içtim hepsini ve bu bir anlığına duraksattı beni. Önceden olsa şüphe ederdim bana başka bir şey vermesinden ama şimdi ilaçların üzerini bile okumuyordum. Zira birkaç tanesi vitamindi.

İlaçlarımı içtiğimde elime bu kez kupayı tutuşturdu ve yorgunca sırtını koltuğa yasladı. Yüzüne bakınca yorgun gibi görünüyordu zaten. Kaçta uyanmıştı acaba? Hem neden her uyandığımda yok oluyordu? Sanki rüya görüyordum, yaşanmıyordu öyle bir şey. Kaşlarımı çattım, buna mı takılmıştım bir de? Sanki birlikte uyumamız normaldi de. *Düşünme Lina. Düşünme.*

Dikkatle yüzüme bakarken "Altında ne var?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Üzerindeki *sweatimin* altında ne var?" diye düzeltti sorusunu. "Üşüyor musun?"

"Yani," diye mırıldandım. Üşümüyordum ama çıkarırsam çok da rahat bir sıcaklıkta olmazdım. "Sporcu atleti var."

"Çıkar o zaman," dedi ayağa kalkıp tepsiyi de alırken. "Sana daha ince bir şey getireyim."

Gerçekten ateşim yükselmişti tekrar. Bir çıkıyor bir iniyordu. Bunca iş içinde bir de vücudumun bana ayak bağı olmasından nefret ediyordum. Önce belim kitlenmişti, şimdi de ateşim çıkıyordu. Bağışıklık sistemim düşüyordu çünkü ruhsal olarak da iyi değildim, biliyordum. Ama istemiyordum.

O salondan çıkarken üzerimdeki sweatini çıkardım. Çok yumuşaktı ve büyüklüğünü çok sevmiştim. Kendimle götürmeyi ve bir daha geri vermemeyi düşünüyordum aslında. Dudak büktüm. Yazık olmuştu.

Sporcu atletimle kaldığım sırada Aral geri döndü. Elinde lacivert renginde bir tişört ve kupa vardı, kahve yapmıştı kendine. *Lacivert tişört.* Dudaklarımı birbirine bastırdım. Anlam çıkarmaya gerek yoktu bence. En sevdiği renkte bir sürü eşyası olmalıydı. Anlam çıkarmayacaktım.

Yanıma oturup bana uzatırken gözleri sol omzuma kaydığında tenimin ısındığını hissettim. Yanıyor muydum ben acaba? Ateşim cidden vardı. Elindekine baktım öylece.

"Üstündeki ver mi diyeceksin?" Diye sorduğunda kaşlarım çatıldı ve huysuz bir ifadeyle gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde bir gülümseme vardı ve bu sabahtan beri en içten gülümseyişiydi sanırım. *Ama bir kere üstündekini istedik diye de dalga geçilmezdi insanla. Ayıptı.*

"İstersem verecek misin?" Diye sordum kaşımı kaldırıp.

Diliyle dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes aldı. "İstersen veririm."

Versindi o zaman. İlla demek mi gerekiyordu?

Hayır. Vermesindi. Ne münasebetti? Ne düşünüyordum ben?

"Yok," diye mırıldandım. "Onu demeyecektim... İşin var mı bugün?"

Kaşları çatıldı biraz ama soruma değildi. İşineydi. İşi vardı. Biliyordum. Ne olduğunu söylemesini istiyordum.

"Var. Ama gidesim yok," dedi. Telefonuna da o yüzden bakmıyordu sanırım.

Tişörtü alıp, kupamı sehpaya bıraktım. Tişörtü başımdan ve kollarımdan geçirdim. Büyük beden tişört dizlerime dökülürken Aral'ın tanıdık parfüm kokusu doldu ciğerlerime. Saçlarımı tişörtün

içinden çıkarıp koltukta tamamen ona döndüm. O da koltukta kaymış başını koltuğun sırtıma yaslamıştı. Benimle konuşurken göz hizamda oluyordu bu şekilde. Onun böyle oturmasını seviyordum.

Sehpadan kupam alıp bir yudum içtim ve artık hazırdım konuşmaya. Aral da dinlemeye hazır gibiydi. Artık istesem de susamazdım ve o da biliyordu bunu.

"İşin ne?"

Gözlerini kapattı bir anlığına sabır diler gibi. Asaf'la olan olayla ilgiliydi. Savcı arıyor olmalıydı onu. Her ne yaptıysa, hesap vermesi gerekecekti. Ve benim annesi hatırına o başını belaya soktu diye ona kızmamam gerekiyordu. Becerebilirsem şayet.

"İfade vermeye gideceğim," dedi dürüstçe.

"Sorun çıkmaz değil mi?"

Gözlerime bakıyordu. "Olmaz," dedi emin bir sesle.

Olmaz derse olmayacağına inanmam gerekirdi. Kafamı salladım. "Peki sonra?"

Sorularımı o ifade verdikten sonra sormam daha iyi olurdu belki de. Çünkü soracağım şeyler onu sorumdan bağımsız olarak cevabı olan adamlardan ötürü sinirlendirecek şeylerdi ve ifade vermeden önce sinirlenmesi iyi olmayabilirdi. Bir de... Ona hatırladığım anımdan da bahsetmem gerekirdi sanırım. Ama iyi hissetmiyordum bu konuda. Beni yanlış anlar mıydı? Ya da ondan bir şeyler sakladığımı, ona güvenmediğimi ya da küçüklüğüm beri sorunlu biri olduğumu düşünür müydü?

"Sonra," diye mırıldandı sakin bir sesle. "Sen ne istiyorsan onu yapacağım. Bir şey yapmak istiyor gibisin."

"Tek işin ben olsam sonra bugünlük. Olmaz mı?" Gözlerime bakarken gülümsetti bu söylediğim onu. "Bencillik ediyorum şu an belki de ama en azından beni biraz çözsen bugün olmaz mı Aral?"

Gülümsemeye devam ederken iç çekti ah çeker gibi. "Keşke her gün tek işim sen olsan Lina."

Kalbimin ayağı taşa değil, sıradağa ilişiyordu artık, biliyordum. Ama keşke benimle böyle konuşmasaydı. Söylediği her şeye yalnızca kalbim değil kafam da takılıyordu çünkü.

Gözlerimi kaçırıp ellerine baktım. Tahriş olan tenime pansuman yapsaydık keşke.

"Konuşalım eve gidince demiştin," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Ama görüşemedik bir türlü. Bir sürü işin çıktı."

Pars, babam, Asaf... Uğraştığımız o kadar çok şey vardı ki. Konuşmaya fırsat yoktu sanki. Üstelik şimdi bir de Aral başını belaya sokmuş gibiydi. Endişelenmemeye çalışıyordum ama Aral, Asaf'a ne yaptı bilmiyordum. Ya o da suçlanırsa bir şeyle? Ellerinin halinden belli oluyordu az çok ne ile karşı karşıya geleceği. Asaf zaten yanmıştı, Aral'ın başını neden yakmasındı? Benim yüzümden. Benim tercihim yüzümden. On üç dakika yüzünden. Kansız insanlar ve bu bozuk düzen yüzünden.

"Lina."

İsmimi söylediğinde daldığımı fark edip gözlerimi ona çevirdim. Endişeli olduğumu görüyor olmalıydı. Hep görüyordu çünkü. Bense her şeye bir tül perde arkasından bakıyordum sanki.

"Konuşalım," diye onayladı beni. "Çözeyim seni."

Kafamı salladım yalnızca.

"Dün o şerefsizi bulduğumu nereden öğrendin Lina?" diye sordu sakin ama hafif sinirli bir sesle. Bana değil o kişiye sinirliydi. Ama bana kızsa da anlardım sanırım. Çünkü onu kışkırtmıştım biraz.

"Bir mesaj geldi sabah," dedim dürüstçe. "Eğer onu polise değil kendisine teslim edersen bir iki sorumu yanıtlarmış."

"Pars," dedi ifadesiz bir yüzle.

"Neden o olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Adı falan yoktu çünkü."

"Senin ona soru sorabileceğin ve senin beni ikna edebileceğini bilen bir o var."

Kürşat'ın söylediklerini anımsadım. Ben gerçekten Aral'ın üzerinde bir etkiye sahip miydim?

"İkna edebilir miydim?"

"Gelmene ikna olmadım mı?" diye sordu asla cevap vermekten kaçmayarak. "O halimi görmesini isteyeceğim son kişisin Lina."

"Seni tehdit ettim," dedim bundan gurur duymayarak.

"Gidecek miydin?" diye sordu gözlerime bakarak. "Kabul etmeseydim gider miydin ona?"

"Gitmezdim," dedim beni yanlış anlamasını istemeyerek. "Blöf yaptım."

Hafifçe gülümsedi bana. "Çok güzel yaptın." Derin bir nefes aldı. "Pars'ın sana ne yalanlar söylediğini anlatacaktın bana."

"Sen de kim olduğunu söyleyecektin," diye hatırlattım.

Burnundan güldü bu çevirişime. Dili dudaklarını ıslattı.

"Ne idüğü belirsiz tekinsiz bir adam. Yaklaşık beş senedir o mekânın patronu ama nasıl oldu ne şekilde oldu bir sır. Tahmin edersin ki orası da bir başka organizasyona ait. Genelde karanlık diyebileceğimiz iş meseleleri o mekânda görülür. Pars da güvenli ortamı sağlar."

Kaşlarım çatıldı. O zaman her şeyden haberdar olduğu anlamına mı geliyordu bu.

"Piyasadaki her şeye hâkim o zaman?"

"Gibi gibi," dedi hafifçe kafasını sallarken. "En azından hangi organizasyon hangisiyle dost hangisiyle düşman, kim hangi tarafta görebilme şansına sahip. Açgözlülük ederse ne işin peşinde olduklarına da. Hatta belki işe ortak bile olabilir."

Aral hakkında bildikleri bu yüzden miydi? Söylediklerinin hepsi yalan değildi demek ki ama doğruyu da manipüle edebilirdi.

"Madem her şeyi biliyor neden sorguya almıyor onu Yiğit? Onu konuştursalar bir sürü şey öğrenmezler mi?"

"Neye dayanarak alacak sorguya? Kanıt yok, şikâyet yok," dedi ondan hiç hazzetmediği ortada olan bir ses tonuyla.

Haklıydı. Kanıt her şeydi. Her şey sözle olsa Aral, babasından kurtulurdu en başında. Benim babam burada olurdu. Belki de olmazdı. Düşünme.

"Babamın MIT ajanı olduğunu söyledi," dedim gözlerine bakarken. Kaşları çatıldı Aral'ın ama yorum yapmadı. "Tanışıyormuşsun babamla. Beni kullanarak babamı bulacak, onu kardeşinle takas edecekmişsin. Ama on yardım edersem o babama yardım edecekmiş. Çünkü babam konuşursa rakibi azalırmış."

"Lina," dedi sakin bir tonda. "Az önce ne iş yaptığını anlattım sana değil mi? Eğer o adamlar olmazsa Pars ne iş yapacak?"

Doğru söylüyordu. Rakip dediği adamlar müşterisiydi onun. Beni manipüle etmek için bir sürü şey söylemişti. Aral'a gideceğim dediğimde gitseydim eğer belki de başıma bir iş gelecekti.

"Takas konusu da tam bir saçmalık. Babamdan tamamen kurtulma şansım varken neden elimdeki en iyi çözümü ona vereyim? Kaçmak bu, kurtulmak değil."

Ben de öyle demiştim o an içimden ve şimdi bunu Aral'dan duymak iyi gelmişti.

"Yiğit'in babası babana çalışıyormuş," dedim bunu söylemekten pek hoşlanmıyor olsam da. "Yiğit de..." Devamını getirmedim. "Yani bir nevi babana çalıştığınızı ima etti."

Aral dişlerini sıktı. "Benden şüphe etmenle ben savaşırım ama Yiğit'in yaptığı işe güvensizlik besleme Lina. Yiğit bunun bedelini herkesten çok ödedi hiçbir günahı olmadığı halde."

Kimse ailesinin günahlarını taşımamalıydı omuzlarında. Bunu ikimiz de yaşıyorduk.

"Bir de dedi ki." Tırnaklarımı birbirine takıyordum gerildiğim için. "Yiğit sen uzman olunca babamın davasına bakmaya karar vermiş. Ve sen otopsiyi yapana kadar kimse benim peşimde değilmiş. Kimse otopsi sonucunu bilmiyorken Ekin beni sana getirmiş."

Gözlerini kapattı bu onu kahrediyormuş gibi. "Annenle daha önce tehdit edildiğimizi zaten söylemiştim," diye hatırlattı bana keyifsiz bir sesle. "Otopsi raporu da önceden çıkmıştı. Hatırladın mı?"

Evet. Haklıydı. Kafamı salladım. Sağ eli elindeki kupayı devralırken sol eli ellerimin kavgasına bir son verdi. Ellerimi tuttu sıcak avuçları. Parmaklarım büyük bir ihtiyaçla onun parmaklarına sarıldılar.

"Eğer o otopsiyi yapmasaydım evet, belki de başınız belaya girmezdi," dedi sona gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken oldu. Ne hissedeceğimi bilemedim. Ona kızmalı mıydım? Doğruyu aradığı için kızmalı mıydım? Belki diyordu. Bir belirsizlikti alternatif gelecek. Ve belki o yapmasa ona gidemezdim. Kızmak bile gelmiyordu içimden.

"Yiğit'in bunun için beni beklediği de doğru sayılır."

Kaşlarımı çattım bu kez. Tuttuğum parmaklarını sıktım. Planlı mıydı yani gerçekten? Hayır. Konu bu değildi. Tüm bunları yalnızca kendi ailesini kurtarmak için kendisi mi planlamıştı? Önemli olan buydu. Bize ne olacağını düşünmeden, beni bu işin içine mi sürüklemişti? Asıl önemli olan buydu.

"Aral."

"Ama Lina-"

Dizlerim üzerine kalkıp kupayı sehpaya bıraktım ve ona yaklaştım susması için. Susmalıydı tam şu an.

"Bekle," dedim göğüs kafesim endişeyle sıkışırken. "Bekle."

Siyah gözlerine endişe içinde bakarken derin birkaç nefes aldım. Aral koltukta dikelirken gitmemden korkar kupasını sehpaya bırakmış sağ elini belime yerleştirmişti hafifçe.

Gözlerinin içine baktım. "Bana tüm bunları kendin için yapmadığını söyle yalnızca," dedim kısık bir sesle. Korkuyordum ve korktuğumu saklayamıyordum.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Duydun," dedim titrek bir nefesle. "Bana babandan kurtulmak için bana ne olacağını düşünmeden beni bu işin içine sokmadığını söyle."

"Seni kullanmadığımı mı söyleyeyim yani?" dedi bu fikir midesini bulandırıyormuş gibi.

Benim de midem bulanıyordu.

"Evet," dedim kafamı sallayıp.

Belimdeki sağ eli beni kendisine çektiğinde elimi omuzuna yerleştirdim. Yüzü yüzümden on santimetre kadar uzaktaydı ve Aral çatık kaşlarıyla gözlerimin içine bakıyordu.

"Sana dedim ki Lina," dedi tane tane gözlerimin içine bakarken. "Sana seni öpmeden önce dedim ki, seni değil Ekin için dünya için bile feda etmem." Nabzımı kulaklarımın altında, belimi tuttuğu o nokta, elimi tuttuğu parmaklarımda hissediyordum. "Demedim mi?"

Demişti. *Beni öpmeden önce.*

"Sana ben seni kaybedemem demedim mi"

Demişti.

"Sen benim için hazinesin demedim mi sana?"

Demişti.

"Lina," dedi gözlerime bakarak içi gidiyormuş gibi. "Ben sana içimi bir görsen demiş miydim?"

Demişti. *Beni öpmeden önce.*

"Korkuyorum," dedim vücudum titremeye başlarken. Panik atağın hiç sırası değildi şu an. "Çünkü sadece sen varsın."

Gözlerini kapattı kıyamıyormuş gibi bana. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama dedim ya Lina. Ben sana hiç rol yapmadım."

Demişti.

"Üzgünüm," dedim suçladığım şey için. Hayır, ondan şüphe ettiğim için.

İç çekip beni kolları arasına aldığında kollarımı ona sardım büyük bir ihtiyaçla. Başımı boynuna gömüp sıkıca sarıldım ona. O olmasa ne

yapardım, nereye giderdim bilmiyordum. Bu yüzden çok korkuyordum ve bu yüzden onun hakkında düşünmek istemiyordum. Ona bu kadar ihtiyacımın oluşu ve ihtiyaçtan da öte onun yanında olmak isteyişimi açıklamak kendimi güçsüz hissetmekle aynı şeydi.

"Lina," dedi sıcak nefesi omzumu ısıtırken.

"Hım," diye mırıldandım kokusunu içime çekerek sakinleşmekle meşgulken.

"Kahve içmek için sözleştik ya hani."

Kafamı salladım devam etmesi için.

"İlk kez tanışıyormuşuz gibi olsun istiyordun değil mi? İlk izlenimden bahsetmiştin."

Kafamı salladım yine kalbim acırken.

"Seninle bir kafede buluşup her şeyi anlatmak istiyorum."

Her şeyden kastını biliyordum. Sustuklarından bahsediyordu ve ilk kez sustuğu şeylerin Aral'a büyük bir yük olduğunu hissettim o an.

"Ama geç kalmayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona.

Onayladı beni. "Kalmayacağım," dedi emin bir sesle. "Sadece her şey bittiğinde her şeyi anlamak istiyorum."

"Her şeyi mi? En başından?"

"Her şeyi. En başından," dedi saçlarımı okşarken. "Seni bile."

Kalbim sancıdı. Bana beni bile mi anlatacaktı. En başından? Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Garip bir sıcaklık sarmıştı içimi.

"Olur," dedim. "Çok isterim."

Çok isterdim ve bir şeyi çok istemek aslında onu olmadan mezarına yatırmakla aynı şeydi. Biliyordum bunu. Ama çok istemekten alıkoyamadım kendimi.

O sırada sehpanın üzerindeki telefonunun titreşim sesi doldurdu salonu. Ondan ayrılmam lazımdı. Mecburdu. Maalesefti.

Kollarımı gevşetip geri çekildim. Aral şöyle bir yüzüme bakıp iyi olduğumu görünce derin bir nefes aldı ve sıkıntıyla elini telefonuna uzattı. Yiğit arıyordu. Aral dişlerini sıkıp ayağa kalktı ve isteme istemeye açtı telefonu. Savcı ona kızmış olmalıydı çünkü Aral yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Aral, ikimizin de doğrusuna ters düşmeyeceğini söylemişti ama Asaf'a giderken fikrimi bile sormamıştı. Onu tutup değmezdi de diyemiyordum çünkü Aral için değerdi, biliyordum. Sıkıntıyla dudaklarımı soymaya başladım o telefonda

konuşurken. Başına gerçekten bir iş gelmezdi değil mi? Prosedür gereği ifade vermesi lazımdı, ben de vermiştim kaçırıldığımda. Belki benim de tekrar ifade vermemi isterdi Yiğit. Bilmiyordum.

Aral en son "Geliyorum," diyerek telefonunu kapattığında meraklı gözlerimle onu izliyordum.

Derin bir nefes alıp telefonunu cebine kaldırırken sağ eli alnına dökülen tutamları geriye çekiştirdi. "Bu işten sonra," dedi yorgun bir ifadeyle. "Tek işim sensin, söz."

Kafamı salladım. Aslında şimdiden birkaç sorumu cevaplamıştı ve bir mola vermek fena olmazdı. Söz vermişti hem. Akşama kadar kafamı toparlar, sorularımı hazır ederdim. Hem belki bazı sorularımın cevabını adliyeye gidince alabilirdim.

"Ben üzerimi giyeyim," deyip kalktım ve odasına ilerledim.

Üzerimi değiştirip buraya gelirken giydiğim kazağımı geçirdim üzerime. Boğazlı salaş bir kazaktı. Altımda siyah bir eşofman altı ile gelmiştim zaten. Saçlarımı kazağımın içinden çıkarmadan salona döndüm. Aral kabanını giymiş beni bekliyordu. Kabanımı giyip ceplerimi kontrol ettim. Telefonumu elime alırken birlikte çıktık evden.

Aşağı inerken annemi arayamayacağım için Güneş ablayı aramayı düşündüm ama bu çok bencilce geldiği için çekindim.

"Aral," dedim gözlerimi ona çevirirken. Asansörden iniyorduk o sırada. Ondan benim için arayıp sormasını rica edecektim.

"Annen iyi," dedi gözlerime bakarak. Telefona boş boş bakıp ona baktığım için anlamıştı derdimi. "Konuştum ben sabah Deniz'le. Alin'le de konuştum hatta. Seni sevdiğini söylememi istedi. Seni benden daha çok seviyormuş, o yüzden benimle katiyen evlenmeyecekmişsin. Katiyen kelimesini nereden öğrendiyse artık," dedi Aral kaşları hafifçe çatılırken.

Yüzümde bir gülümseme oluşurken minnettar bir ifadeyle baktım ona. "Teşekkürler."

O an Alin'i çok özlediğimi hissettim. Onunla uyumayı, konuşmayı, boyama yapmayı özlemiştim. Bana en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda başka insanlarla yetinmek zorundaydı.

İç çektim binadan çıkarken. Rezidansın sokağında Kürşat bizi bekliyordu. İkimiz de arka koltuğa geçtik ve doğruca Şişli'ye sürdü Kürşat. Gergindim çünkü Aral ne yapmıştı bilmiyordum. Belki de bir

şeyle bile suçlanıyordu. Belki de değildi, Asaf kesinlikle Aral'a sıkıntı çıkarırdı.

Gerginlikten titrettiğim dizimi tuttuğunda Aral'a baktım. Beni izliyordu öylece sanki hiç derdimiz yok gibi bir sakinlikle. O sakinliği soğukkanlılık mıydı emin olamıyordum bazen ama baktığımda beni de sakinleştirmesini seviyordum.

"Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok. Sakin."

Bir şey söylemedim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu ilgiyle bakarken yüzüme.

"Doğrularımız ters düşmez dedin," diye hatırlattım ona. Kafasını salladı. "Düştü mü?"

"Alacağımı almam ters düşürür mü bizi?" diye sordu. On üç dakika.

"Düşürmez," dedim. Düşürmezdi. Ama ayrı düşürürse?

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. "Düşmemişiz."

Adliyeye gelmemiz on beş dakika kadar sürmüştü. Hâlâ gergindim fakat bunu belli etmemeye çalışıyordum. Aral'ın ne yaptığını bildiğine inanmak istiyordum. Sorun yok diyorsa, bir bildiği olmalıydı. Taştan duvardan Lina nereye kaybolmuştu?

Arabadan inip üşüyen burnumu kazağımın uzun boynuna saklarken Aral arabanın etrafından dolandı ve bana elini uzattı. Kafamın içinde hiç rol yapmadığını söylediği sesi yankılanırken bana uzattığı elini tuttum. Kalbim göğsüme çarptı, ne anlamlar çıkarmalıydım bundan?

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken girişe doğru adımladık. O an aklıma buraya geldiğim ilk an geldi. *On ocak*... Daha dün gibiydi. Aral'ı üçüncü kez görmüştüm burada, elimi tutmuştu ve bir el ilk defa bir tehdit gibi hissettirmemişti. Şimdi o eli tutuyordum. O el bana uzanıyordu ve ben tutuyordum. Hiç çekinmeden, inkâr ettiğim bir hevesle tutuyordum elini.

Güvenlikten geçip mermer zeminde botlarımızın sesleri eşliğinde asansöre, oradan da Yiğit'in odasına ilerledik. Bu koridorda hiç iyi anılarım yoktu. Berbat bir anın başlangıcıydı, hep öyle gider sanmıştım ama biraz daha dayanılabilirdi. Elimi tutan adamdı sebebi. Aral'ın elini sıktım istemeden.

Adımlarımız Yiğit'in odasının önünde dururken dişlerimle dudaklarımı soyuyordum. Sol eli uzanıp çenemi tuttu ve baş parmağı alt dudağımı dişlerimden kurtardı. Muhtemelen kanatmıştım. Parmağı dudağımı silerken tüylerim diken diken oldu.

"Arabada beklemek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. Yiğit'in odasının kapısı açıldığında onu gördüm masasında, kapısını açan kadın onun kalemi olmalıydı. O an benimle konuşurlarken içeride yalnızca üçümüz olduğunu anımsadım. Aral'ı üstüme geldikleri için suçlamıştım ama aslında o odada söylediklerimi hiçbir zaman kanıt olarak kullanamayacaklardı çünkü kalemi söylediklerimi tutanak olarak tutmamıştı. Yani aslında başından beri gerçekten benim yanımda olduklarını ispatlayabilecek bir noktalardan biriydi bu da. Sadece ne bilip bilmediğimi öğrenmek istemişlerdi.

"Buyurun Aral Bey," dedi kadın nezaketen gülümseyerek.

Aral'ı tanıdığı belli oluyordu ama gergin bir gülümsemeydi yüzündeki. Yiğit de gergindi, belli oluyordu. Başını kaldırıp bize baktığında bana başıyla selam verip Aral'a çevirdi gözlerini.

"Alalım ifadenizi Aral Bey," dedi resmi bir sesle.

Onu hep profesyonel çalışırken görmüştüm, bana bir kere bile istisna göstermemişti ve Aral'a da göstermeyeceği belli oluyordu. Belki de Aral'ın bahsettiği bedeller yüzünden bu kadar katıydı.

"Kürşat," dedi Aral bakışlarını Kürşat'a çevirirken.

Sonra bana bakıp göz kırptı ve odaya girdi elimi bırakıp. Kapı kapanırken sıkıntıyla bir nefes verdim. Ateşim olduğu için soğuk soğuk terliyordum ve gergin olmanın da pek faydası olmuyordu bu duruma. Burayı da sevmiyordum hiç.

"Avukatı yok mu?" diye sordum Kürşat'a gözlerimi çevirip.

Kürşat'ın yüzünden tatsız bir ifade oluştu. "Var."

Kaşlarımı çattım. Avukatı derken neden yüzünü ekşitmişti. "Avukatı... Ekin değil, değil mi?"

Yeni tıraş olan yüzüne dokunurken duvar kenarına yanıma geçti. "Kafasında bir plan var. Bırakalım kendi bildiği gibi oynasın."

Kaşlarımı çatarken gözlerimi Yiğit'in isimliğine diktim. "Ona izin vermemeliydiniz," diye söylendim. "Asaf'ın ondan şikayetçi olmamasına imkân yok. Nefret ediyor Aral'dan. Kendisi yandı, Aral'ın da başını yakmak için elinden geleni yapacak," diye endişelerimi bir bir dökmeye başladım ortaya.

"Lina," dedi Kürşat sakin bir sesle. "Eğer Aral'ı yakabileceği bir şey olsaydı bu belki bir tehdit olabilirdi ama yok." Netti bu konuda. "Aral

yaptığı her şeyin nelere sebep olabileceğinin farkında değil midir sence?"

"Kalbi aklının yoluna çıkarsa sarpa sarar demiştin," dedim gözlerimi ona çevirip. "Asaf'a giderken sence aklı mıydı onu yöneten kalbi mi?"

Yüzündeki bakış değişti. "Anlattı mı sana?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

Kafamı salladım üzgün bir ifadeyle.

"Bunları o yüzden ona değil bana söylüyorsun yani," dedi. "Kızgınsın gittiğine ama sebebini bildiğinden susmayı seçtin."

"Önemi var mı?" diye sordum sıkıntıyla.

"Var," diye onayladı beni. "Konu için yok belki ama Aral için var. Önceden olsa susmazdın, paylardın onu."

"O kadar gaddar değilim. Anlattığı halde kızamazdım yine."

Kafasını salladı. "Anlatmazdı," diye belirtti. "Onu anlamayacağını bilse anlatmazdı. Ve sen Lina gaddar değilsin belki ama kızdığında dilinin kemiği olmuyor ve bu da bir tür acımasızlık sayılır."

Haklıydı. Bir şey söylemedim. Gerçekler yüzüme vuruluyor diye ona kızacak değildim.

O sırada koridora giren kişiyle kaşlarım çatıldı. Ekin Çakırca, üzerinde siyah bir takım, elinde pahalı marka bir deri çanta, sarı saçları geriye taranmış, gözlerinde altın çerçeveli gözlükleriyle bize doğru adımlıyordu. Gerçekten avukatı Ekin miydi? Gerçekten onu savunmasına izin mi verecekti? Sanki Kara Çakı'ymış gibi? Kara Çakı olarak mı savunulmak istiyordu? Bunu gerçekten yapıyor muydu? Asaf'ı ondan kaçıran Ekin değil miydi zaten? Aklından ne geçiyordu?

Ekin bana yapmacık bir gülümseme verip Yiğit'in kapısını çaldıktan sonra içeri girdiğinde bakışlarımı Kürşat'a çevirdim.

"Aral, Kara Çakı olarak mı savunduruyor kendini?" diye sordum anlamayarak.

Kafasını iki yana salladı. "Asaf, kolluk kuvvetlerinin elinin altındayken onunla iletişime geçebilme yetkisine sahip olmak için üç mevkiden birine sahip olmak için. Hâkim, savcı ya da avukat. Şeytana karşı kendini savunacak olsaydın seni kimin savunmasını isterdin?"

"Başka bir şeytanın," diye cevapladım sorusunu.

Kafasını salladı. "Asaf'ı da avukatlarını da korkutabilecek tek bir kişi var. Hükümdar Çakırca'nın sağ kolu, oğlu ve avukatı olan Ekin

Çakırca."

"Asaf'a kendisi yardım etmemiş miydi?"

Onayladı beni. "Kendi başına iş ördü işte. Yaş tahtaya basmaz o. Aral'ın bulacağını da sonra işin kendisine döneceğini de tahmin etmiştir. Aral da bilerek onu uğraştırıyor. O da Aral'la oynadığını düşünüyor."

İkisi de birbiriyle uğraşıyordu yani aslında. Bitmeyecek bir kör ebe oyunu gibiydi ama ikisi de birbirini görüyordu.

Aral yarım saat kadar sonra Ekin ile birlikte çıktı o odadan. Kendisini Ekin'in savunmasına izin verdiği için sinirli olacağını düşünmüştüm ve çıktıkları an aralarındaki o gerilimi hissedebildim. İçeride ikisi de profesyonel davranmıştı muhtemelen ama odadan çıktıklarında ikisi de birbirine küs iki kardeşten ötesi değillerdi.

"Ne oldu?" diye sordum merakla Aral'a önümde durduğunda.

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Bir şey olmadı. Hallediyor," dedi Ekin'i kastederek.

Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde yüzünde ifadesizlik vardı. Mavi gözleri o kadar koyu br renkti ki denizi anımsatıyordu.

"Hürriyete el koyma, darp ve gasp," dedi Ekin gözlerime bakarak sanki burada olmamızla hiç alakası yokmuş, Aral'ı buna itmemiş gibi.

Kaşlarımı çattım ona bakarken. "Gasp?"

Alaylı bir gülümseme ile Aral'a baktığında Aral'ın kendisi cevapladı. "Fotoğraflarını aldım."

Aral'a baktım şaşırmış bir ifadeyle. "Fotoğraflarını yanında gezdiriyordu. Aldım," dedi herhangi bir eleştire mahal vermeyecek net bir sesle. Sonra gözlerini Ekin'e çevirdi. "Ekin," dedi uyarır gibi. "Bana olan öfken falan eyvallah da. En azından *bu konuda* gevşek gevşek konuşup benim asabımı bozma."

Ekin yüzündeki alaylı gülümseme silinir gibi oldu. Bir an gözlerindeki hüznü ve öfkeyi gördüm. Aral'a karşı değil. Asaf'a karşı. Çünkü Aral'ın annesine yapılanlara karşı olan öfkesinin bunlara sebep olduğunu biliyordu o da. Acaba bunun için de Aral'ı suçluyor muydu?

"Ne olacak peki?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

Ekin bana çevirdi gözlerini. "İşler yolunda gitmezse sevgilinden bir süre ayrı kalman gerekebilir," dedi bana benden hiç hazzetmiyormuş gibi bakarken.

"Ekin," dedi Aral onu uyarır gibi.

İçimdeki endişe tohumları gittikçe göğüs kafesimi bir sarmaşık gibi sararken gözlerimi Aral'a çevirdim. "Aral?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi sakinliğini bir an olsun bırakmadan. "Sorun yok. Halledemeyeceği bir şey değil Ekin'in."

"Hürriyete el koymak diyor," dedim ona kızarak. "Ne olduğunu bilmiyor gibi mi duruyorum?"

Asaf'ı neyle suçlayıp köşeye sıkıştırdıysak Aral'ı da Asaf onunla köşeye sıkıştırmıştı şimdi. Endişeli yüzüme bakarken Aral derin bir nefes alıp elimden tuttu ve bizi koridorun çıkışına yönlendirdi.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum ona kızarak. "Ne olacak şimdi? Ya ekin sana yardım etmezse?"

"Bir şey olacağı yok," dedi üstüne basa basa bizi koridordan çıkarıp sakin bir köşeye ilerlerken. "Ekin halledecek." Emindi. Hatta yapmak zorundaymış gibi söylüyordu bunu. Babası yapmaya mı zorlardı onu?

"Nasıl halledecek?" diye sordum ikna olmak isteyerek. "Asaf her şeyini kaybetti zaten seni de yanında götürmek için her şeyi yapar."

Adalet denen şeye inanmıyordum. Kötüler hep kazanırdı ve biz kötü olan taraf değildik. Babası vardı ama biz babasının yanında değildik. Ya Kara Çakı olmak zorunda kalırsa? Ya Aral'a şart koşarsa babası? Ya çoktan koşmuşsa? Ya Aral kabul etmezse ve onu kaybedersem? Kaybetmek işte bu kadar kolaydı. Bir öfke anı, bir mantığı elden bırakış ve her şeyin sonu bir kaybedişti. Nefesim daralıyor gibi hissettim.

"Lina sakin ol," dedi Aral paniklediğimin farkında olarak. Beni koridordaki bekleme alanında sandalyelerden birine oturtup önümde diz çöktüğünde ellerim titriyordu. Sağ elini oturduğum koltuğa yaslarken sol eli ellerimi tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. İçeri falan da girmeyeceğim."

"Söz vermiştin," diye kızdım ona. "Doğrularımız ters düşmeyecek diye söz verdin. Benden hiçbir şey saklamayacağına söz verdin. Bensiz bir yere gitmeyeceğine de söz verdin."

Gözlerini kapatıp nefes verdi. Kalbim göğsüme öyle hızlı çarpıyordu ki dudaklarımdan sakince nefes vermeye başladım sakinleşmek için. Düşünmeye çalıştım. Bir şey yapamaz mıydım? Belki ben konuşsam beni dinlerdi? Aral asla kabul etmezdi ve sırf Aral'ı çıldırtmak için Asaf benim ricamı dinlerdi biliyordum. Öyle biriydi. Benim acizliğimden zevk alırdı.

"Ben onunla," demiştim ki Alev alev yanan gözleri kelimemi yarada kesti. Kendi acizliğimi geçtim bu Aral'ı da aciz gösterirdi. Asaf gibi birine karşı Aral'ın boynunu eğemezdim. Olmazdı.

"Şikayetimi geri çekeceğim," dedim bu kez.

"Hayır çekmiyorsun," dedi net bir sesle.

"Çekeceğim!" diye sesimi yükselttim. "Ben şikayetçi olmayacağım, o da senden olmayacak. Karşılıklı uzlaşacağız."

"O adamla uzlaşmıyorsun," diye sesini yükseltti o da bana hafifçe. "Karşılıklı hiçbir şeyin olmayacak onunla."

Sağ elimi çekip omzuna vurdum sinirle. "Haklıydık!" diye kızdım ona. "Ama şimdi o da haklı!"

"Bana istediğin kadar kız ama şikayetini geri çekmeyeceksin," dedi asla geri adım atmayarak. "Köşeye sıkıştı. Hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğiz."

"Biz de sıkıştık!" omzuna vurduğum elimle omzunu sıktım. "Şikayetçi değilim artık. O da senden şikayetçi olmayacak."

Gözlerinde üzgün bir ifade oldu o an. O an ne yaptığımı fark ettim. Aral'ın yaptıkları yüzünden Aral'a bir şey olmasın diye beni kaçıran, uyuşturucu veren ve bir sürü kirli şeyler düşünen bir adamdan şikayetçi olmayacağımı söylüyordum. Kafasında bok gibi bir adam olmuştu muhtemelen.

"Seni kaybedemem," diye açıkladım durumu beni yanlış anlamasını istemeyerek. Burnum akmaya başladı. Ağlamamak için kendimi sıktım çünkü her şeye ağlıyormuşum gibi gelmeye başlamıştı. "Seni daha nelerle suçlar farkındasın değil mi? Babanı kullanacaklar sana karşı ve Aral, iyiler kazanmaz. Biz kim olmak istersek isteyelim insanlar bizi ailemizin bir yansıması olarak görecekler ve seni buna mecbur bıraksınlar istemiyorum."

Göz yaşlarım düştüğünde Aral beni kollarının arasına aldı. Korkuyordum, kızgın ve üzgündüm. Göğüs kafemde bir ağırlık hissediyordum. Bu kollarda bir daha olamayabilirdim ve bu düşünce korkunç geliyordu.

"Hepsi benim suçum," dedim suçluluk hissederek. "Gitmeseydim eğer-"

"Sakın," dedi sözümü keserek. "O şerefsizin kirinden kendine pay çıkarma Lina."

"Gitmeseydim o on üç dakikayı yaşamazdın. Kontrolünü kaybetmezdin," dedim dudaklarım omzuna yaslı olduğu için boğuk çıkan sesimle.

"Kaybetmedim," dedi net bir sesle. "Lina... Ben sana Mehmet Ali'nin mesleğini söylemiş miydim?"

Kafamı iki yana salladım. Şimdi neden bundan bahsediyordu?

"Söylemedim," dedi o da beni onaylayarak. "bu bir sır."

Burnumu çekerek omzundan kaldırdım başımı ve yüzüne baktım biraz şaşırarak. "Sır," diye mırıldandım. Mehmet Ali istihbaratta mıydı? Bunu mu kastediyordu? Mehmet Ali'ye bul demişti. Savcı bulamadan onlar bulmuşlardı. Sonra da rahat bir şekilde polise mi teslim etmişti?

Burnu çektim yine. "Her şey yolunda mı yani gerçekten?"

Kafasını salladı nemli kirpiklerimi silmek için yanağımı okşarken.

"Bana anlatmadığın şeyler var," dedim siyah gözlerine bakarken biraz olsun rahatlamıştım. Anlatamadığı şeyler olduğu halde en azından anlatmaya fırsatı var diye rahatlamıştım. Şaka gibiydi ama yaşanıyordu.

"Evet," dedi gözlerime bakarken.

"Anlatacak mısın peki?"

"Anlatacağım," dedi sağ gözümü okşarken. "Tek işim sen olduğunda, anlatacağım."

"Ekin niye o zaman?"

Gülümsedi bana. Stresin ortasındaki kavrama gücümdü sanırım o gülümseten. Doğru soruları sormuştum galiba yine.

"Usulüne uysun diye," diye açıkladı kısaca. "Asaf uzlaşmak için bir tek onunla pazarlığa oturur. Sıradan bir adamın Asaf'tan alabileceği hiçbir şey yok, o da bunun farkında. Babama yaranmak için, hatta şansı varsa onun adamı olmak için elinden geleni yapacak."

"Biz de Ekin'den öğreneceğiz?"

Kafasını salladı. "Evet, öyle yapacağız."

"Sana yardım mı ediyor yani Ekin aslında?"

"O," deyip öfkeyle bir nefes aldı. Asaf'dan bahsediyordu. "Şerefsizin, sana olan zaafını bilmiyordu. Öğrendi. Bizi aynı paydada bölen en büyük derdimiz ortak."

***Anneleri.* Ekin, Asaf'ın bana yapmak istediğini öğrenmişti şimdi ve annesi için yardım edecekti ona.**

Anladım der gibi kafamı salladım. "Niye korkutuyor o zaman beni?" diye söylendim burnumu çekerken. "Gidip ağzına vurmak istiyorum."

"Yapabilirsin," diye onayladı beni hafif bir gülümsemeyle bana bakarken.

Onu da üzmüştüm istemeden. Cidden benim dilim kemiksizdi ve cidden acımasız olabiliyordum sanırım. O sırada gözlerim bize bakan bir kadını fark etti. Bir kadınla konuşuyordu ama bize bakıyordu o sırada. Defne'ydi. Neden buradaydı bilmiyordum ama burada olmasını sevmedim o an. İçimde kıskançlık benzeri duygular yeşerdi. Bana değil, Aral'a bakıyordu çünkü. İkinci kez karşılaşıyorduk ve bana hiç bakmıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendime engel olamadım.

Kollarımı Aral'ın boynuna sarıp sarıldım ona sıkıca. Aral ona sarılmama şaşırmış olacak ki kaskatı kesildi bir an. Ona durduk yere sarılan biri değildim, genelde o bana sarılırdı ve ben kabul ederdim ama bu kez sarılan bendim. Ve bu ona üzüldüğüm için değildi. Tamamen kendim için sarılıyordum. Ona yüzünü dönsün istemiyordum. Aptalcaydı ama ona baksın istemiyordum. Aral'ın sağ kolu belime sarılırken sol elini kafamın arkasına yasladı.

Defne, ancak Aral bana sarılınca baktı. Göz göze geldik ve kendimi kötü biri gibi hissettim. Çünkü o görsün diye yapmıştım biraz ve Aral ile ilişkim gerçek bile değildi aslında. Ama ben öyle olduğunu düşünsün istemiştim. Bu beni kötü biri yapardı düpedüz.

"Ben kötü biriyim," diye fısıldadım keyifsiz bir sesle.

"Kötülük bile, Lina," dedi saçlarımın üzerine sıcak nefesi çarparken. "Sana karşı kazanamaz."

O ne demekti bilmiyordum ama iyi bir şey gibiydi. Hak etmediğim bir şeydi. Aral'ın saçlarına dokunup derin bir nefes aldım ve ayrıldım ondan. Burnum çekerken yüzüme yapışan saçlarımı düzelttim.

İlgili gözleri yüzümde gezindi. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "İyiyim."

"Sana waffle alayım mı?" diye sordu gönlümü almak ister gibi. İç çekti sonra. "Yine kendime düşman ettin beni Lina."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi ettim seni?" diye sordum ona kızarak. "Ben çok mu memnunum?"

Yanağımı sıktı hafifçe. "Kızma minik aslan, kızma." Sıkıntıyla nefes verdi. "Benim suçum, biliyorum."

Kendini suçlamasını sevmemiştim. Ne suçumuz vardı ki yaşamak istemekten başka?

"Suçlama kendini," dedim omzuna düşen bir saç telimi alırken üzerinden. "Ama söz verdin. Çözeyim seni dedin. Çözeceksin beni."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Kurnaz biriydim galiba.

"Çözeceğim seni," diye onayladı beni.

Bugün bana verdiği kaçamaksız, susmasız cevaplar aslında içime bir kurt düşürmüştü. Dün ne olmuştu da bugün beni çözmeye bu kadar hevesliydi bilmiyordum ama belki de paranoyağın tekiydim.

Elimden tutarak çöktüğü yerden kalkıp beni de kaldırdı. Kürşat ve Ekin'in yanına dönmek üzere arkasını döndüğünde Defne'i görmüş olmalıydı o da. Merakla yüzüne baktım, öylece karşısına bakıyordu. Onun için önemli bir şey yok gibiydi görüş açısında.

Ama öylece de yanından geçip gitmedik.

Defne ona hafifçe gülümsedi. "Selam," dedi nazik bir tonda.

Mağarada yaşadığımdan ya da ne yaşadıklarını tam olarak bildiğimden değildi ama eski sevgili oldukları halde bu kadar rahat iletişim kuruyor olmaları bana garip geliyordu.

Aral onunla buluşmaya gittiğinde Şahin ve Mehmet Ali'nin tavırlarından anladığım kadarıyla Defne'ye pek sıcak bakmıyorlardı. Aral haksızlığa uğramış gibiydi sanki ama ne Aral ne de Defne bunu takmıyor gibiydi. Aral alttan alıyordu belki de, yapardı çünkü ama eğer öyleyse Defne nasıl rahat ediyordu? Kaşlarımı çattım. Şimdi de konunun ne olduğunu bile doğru düzgün bilmeden kıskançlık edip üstüme vazife olmayan şeyleri mi takıyordum kafamı? Aferindi bana. Neredeydi madalyonum? Getirilsindi hemen.

"Selam," dedi Aral ve gözlerini bana çevirdi. Bizi tanıştıracağını hiç düşünmediğimden şaşırdım bana bakmasını. Ben yokmuşum gibi selamlaşırlar ve yolumuza devam ederiz diye düşünmüştüm ama Aral beni yok saymamıştı. "Lina, Defne," diye tanıştırdı beni onunla.

Gözlerimi Defne'ye çevirdiğimde o da bana çevirmek durumunda kaldı. Bana bakmak istemeyişini anlayabiliyordum aslında.

"Lina'dan bahsetmiştim sana," dedi Defne'ye.

Benden Defne'ye mi bahsetmişti?

"Evet," dedi Defne hafifçe gülümseyerek. "Memnun oldum Lina."

Elini uzattığında ben de ona uzanıp tokalaştım.

"Ben de," dedim nezaketen gülümseyerek.

Güzel bir kadındı ve çok narin birine benziyordu. Konuşması, bakışları, tokalaşması, her şeyi narindi.

"Babamı görmek için gelmiştim ben de," diye açıkladı burada oluşunu. Babası hâkimdi, Aral söylemişti. "Siz neden buradasınız? Bir sorun mu var?"

Aral kafasını iki yana salladı. "Halledilmeyecek bir durum değil."

Defne onu onaylarken Kürşat ve Ekin'in koridordan çıkıp bize doğru ilerlediklerini gördüm. Yiğit de kabanını giymişti ve bizi görünce kaşları çatıldı bir an. Neye kaşları çatıldı anlamamıştım ki biri Aral'ın ismini söylediğinde tüylerim diken diken oldular.

Kafamı omzum üzerinde çevirip arkamızda, beş metre kadar ötemizde elleri kelepçeli, kar beyaz teni morluklar içindeki Asaf'ın kolunda polislerle çıkışa doğru götürüldüğünü gördüm. Mide özsuyum kaynadı göz göze geldiğimizde.

"Dikkat et," diye bağırdı nefret dolu bir bakışlar Aral'a bakarken. "Yine elinde patlamasın," derken çenesiyle beni işaret etti.

Aral'ın elimi tutuşu sıklaşırken ben de Kürşat görüş açımı kapattı Asaf'ı görmemi ya da onun beni görmesini istemiyormuş gibi.

"Arkadaşlar," dediğini işittim Yiğit'in hafif hiddetli bir sesle polis memurlarına. "Tarafların birbirine girmesini mi bekliyorsunuz? Çıkarın şunu şuradan!"

Yine demişti. Ne demekti ki bu? Defne ile beni gördüğü için terk edilmesini mi kastetmişti yoksa ona gittiğim için Aral'ın başına iş açtığımı mı?

"Ben, Asaf'ı tekrar sorguya almak üzere emniyete götürüyorum. Ekin de geliyor sanıyorum ki?" deyip soran bakışlarla Ekin'e döndüğünde Ekin onu onayladı.

"Tabi savcım," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ben de girmek istiyorum," diye atıldığımda hepsinin gözü bana çevrildi.

"Giremezsin," dedi Yiğit gözlerini bana çevirip. Sert değildi sesi ama yumuşak da değildi.

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Konuşma hakkım yok mu?"

Onun da kaşları çatıldı hafifçe. "Suçluyla mağdurun aynı masaya oturtup konuşturulduğunu nerede gördün Lina?"

"O zaman ben de izlemek istiyorum," diye değiştirdim isteğimi. Ne anlatacağını duymak istiyordum.

"İzleyemezsin," dedi bu kez de.

"O neden?"

"Çünkü yasal değil," diye açıkladı kısa ve öz bir şekilde. "Neyi bilmek istiyorsan daha sonra bana ya da avukatınız Ekin Bey'e sorabilirsin. Ben de sana bilmen gerekenleri anlatırım."

"Bilmem gerekenleri," diye tekrar ettim söylediklerini. "Siz karar veriyorsunuz yani."

"Evet," dedi onu suçladığım şeyden hoşlanmayarak. "Bir cumhuriyet savcısı olarak, karşı tarafların beyanı hakkında kimin neyi ne kadar bileceğine davanın iyiliği için ben karar veririm."

İşini yaptığını biliyordum. Onu bunun için suçlayamazdım ama ona sinirlenmeden de edemiyordum bazen.

"Ne zaman konuşabiliriz peki?" Uysal ve barışçı olmak daha iyi olurdu sanırım.

"Bugün değil," dedi kol saatine bakarken. "Tek işim siz değilsiniz," deyip Aral'a baktı.

"Eyvallah," dedi Aral yalnızca.

"Dikkat et kendine," dedi Yiğit, Aral'ın gözlerinin içine bakarak ciddi bir ifadeyle.

Tüylerim ürperdi. Neden öyle söylemişti ki şimdi?

"Ederim," dedi Aral yalnızca.

Ardından Yiğit de çıkışa yöneldi. Ekin de gitmeden önce gözlerini bana çevirdi.

"Bana da sormak istersen numaramı sevgilinden alırsın."

"Çok mu umurunda?" dedim ondan asla hoşlanmadığım için soğuk bir ifadeyle.

Alaylı bir gülümseme oldu yüzünde. "Kolay manipüle edilebiliyorsun çünkü dürüstlük ile yalanı seçemiyorsun. Seni Aral'a düşman etmek epey kolay ve senin ondan kaçman demek el değiştirmen demek."

Kaşlarımı çattım. Beni Aral'a düşman etmek kolay falan değildi. Hiçbir şey bildiği yoktu.

"Bu senin neden umurunda?" diye tekrar ettim buz gibi bir ifadeyle yüzüne bakarken.

Burnundan güldü. "İstediğim kartın göremediğim elde olmasındansa, gördüğüm elde olmasını tercih ederim."

"Ekin," dedi Aral buz gibi bir sesle. "Sınırı aşma."

Ekin ellerini havaya kaldırdı alaylı bir gülümseme ile. Sonra gözlerini varlığını bir anlığına unuttuğum Defne'ye çevirdi.

"Temelli mi döndün İstanbul'a?" dedi alaylı küçümser bir sesle.

Sesindeki o alaylı ton beni o kadar rahatsız etti ki Aral ile aynı anda koluna uzanıp tuttuk ve "Kes sesini," dedik aynı anda.

Bunu çalışsak bu şekilde yapamazdık sanırım. Bu yalnızca bizi görenleri değil Aral'ı ve beni bile şaşırtmış bir tek Ekin'i eğlendirmişti.

"Aynı kişi oluyorsunuz. Eğlenceli," deyip kollarını çekti bizden ve çıkışa yöneldi ıslık çalarak.

"Sorun değil," dediğini işittim Defne'nin mahcup bir sesle. "Gitmem gerekirdi zaten. Affedersiniz."

Gözlerimi ona çevirdim. Evet, aslında bunları duymamasını tercih ederdim ama Ekin'in ona olan tavrı beni sinir ediyordu. Kimse birini sevdiği için bunları hak etmezdi. Korkup kaçmışsa ne vardı yani? İnsanlar korkamaz mıydı? Herkes aşkı için ölüme meydan okumak zorunda mıydı? Yaşamak istemenin nesi yanlış?

Kafamı iki yana salladım, önemli değil der gibi. "Hak etmediğin bir şey söylediklerinde susmamalısın," dedim gözlerine bakarak. "Asla susmazlar çünkü."

Aral'ın beni izlediğinin farkındaydım ve şu an burada kudurmuş eski sevgilisine nutuk çekiyordum. Biraz utanmış hissettim.

"Ekin adına özür dilerim," dedi Aral üstüne onun üstüne kalan bir mahcubiyetle. Ekin ve babasının onu mahcup etmesinden nefret ediyordum. "Ama Lina haklı. Ekin'e susman gerekmiyor."

Bunu söylerken biraz sinirli bir ton vardı bu Ekin'e değildi bu sefer. Defne'ye karşıydı. Hissetmiştim.

"Biz de gidelim artık," dedi Aral sonra konuşmayı bitirmek ister gibi.

"Görüşürüz," dedi kafasını sallayıp.

Ardından bana baktı ve yüzünde bu kez gerçekten samimi bir gülümseme oldu. Samimi gülümsemesine yapay bir gülümseme vermek yerine dudaklarımı bastırdım ve başımla selam verdim vedalaşır gibi.

Ardından ayrıldık oradan. Aral kabanının cebinde titreyip duran telefonunun ıstırabına son vererek gelen aramayı cevaplarken çıktık

adliyeden. Asaf'ın söylediğine takılmıştım ama Ekin'in söyledikleri de mantıklıydı aslında. Gerçekten kolay manipüle edilebiliyordum çünkü güvensizdim.

Otoparkta indiğimizde Şahin, kuruyemiş yiyerek bekliyordu bizi. Aral'ın arabasını getirmişti.

"Şükür," dedi arabaya yaslanmayı bırakırken. Cebinden Aral'ın araba anahtarlarını çıkarıp Aral'a uzattı. "Eve mi gidiyoruz?"

"Tarık'a uğrayalım bir saatliğine, sonra eve," diye onayladı Aral onu.

Gerçekten gönlümü almak için waffle mı alacaktı bana. Bu kadar kolay mı sanıyordu? Başak şeylerde yapsındı. O kadar kolay değildi.

Şahin'in gözleri bana çevrildi sonra. "Naptın bu mandalinaya? Tadı kaçmış."

Kafasını salladı Aral kapımı açarken. "Tadı yerine gelsin diye gidiyoruz zaten."

"Ha waffle yiyeceğiz yani." Gülümsedi. "Ehehehe severim."

Gülüşü güldürdü beni istemeden. Çok şapşal biriydi ve gerçekten iyi ki Aral'ın böyle arkadaşları vardı. Çünkü güldürüyorlardı beni de.

Aral da kendi koltuğuna geçtiğinde hızla ayrıldık adliyeden.

"Ya Ekin işi batırırsa?" diye sordum hâlâ Ekin'e çok sinir olarak.

"Batırmaz," dedi emin bir sesle. "Aldığı hiçbir davayı kaybetmedi, yedirmez kendine."

Surat astım. Bir de prensibleri vardı haspamın.

"Sinir oluyorum ona."

"Hakkın var," dedi. Ardından bana çevirdi bakışlarını. "Defne'yi koruman," dedi gözlerime bakarak sanki bundan etkilenmiş gibi. "Çok... değerli bir tutumdu."

Boğazımda bir yanma hissettim. Ne anlamda değerliydi? Gözlerimi önüme çevirdim hiç de umursamıyormuşum gibi.

"İki kişi birbirini sevdiğinde üçüncü kişilere laf düşmeyeceği gibi iki tarafta böyle bir tavra maruz kalmamalı," diye açıkladım fikrimi.

Elini saçlarımda hissettim. Kazağımın içinden çıkarmadığım saçlarımı çıkarıp omuzlarıma dökülmesini sağladı. Sonra da yüzümü görebilmek için sol tarafımdakileri kulağımın arkasına itti nazikçe ve bunu yaparken yanağımı okşadı. İstediği gibi dokunuyordu bana, ne bu cesaretti acaba?

"Evet," diye onayladı beni. "Ve bu düşüncen kimse için değişmiyor gibi."

Gözlerimi ona çevirdim. "Nasıl yani?" diye sordum neyi kastettiğini anlasam da. Kalbimin ritmi hızlanmıştı yine.

"Bu kişi sevgilinin, eski sevgilisi olsa bile değişmiyor yani?" dedi bana sorar gibi açıklayarak.

"*Sahte* sevgilimin eski sevgilisi," diye düzelttim onu surat etmemi engellemeye çalışarak.

"Sahte?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Değil miydik? Kendisi öyle söylemişti. Üstüne bir daha âşık olmam da demişti. Ne dediğini unutuyor muydu adam?

"Öyle demiştin?" dedim sorar gibi. "Bir daha gönlümü kimseye vermem?"

Güldü bu söylediğime. "Alınmış gibisin?"

"Yo," diye karşı çıktım anında. "Ne münasebet?"

"Kıskanmadın da yani beni hiç?"

"Hayır," diye inkâr ettim. "Kıskanmadım da seni yani hiç gayet."

"İnanayım ben de o zaman sana gayet," dedi beni taklit ederek.

"Neye inanmak istiyorsan inan," deyip omuz silktim umursamaz bir tavırla.

"Öyle yapıyorum," diye onayladı beni.

Ona gıcık oluyordum tam şu saniyeden itibaren. Gidecek tüm tatlıları deneyecek onu batıracaktım. *Tabi mümkünse bu.*

Manolya'dan içeri girdiğimizde ferah çiçek kokusu doldu burnuma. Tarık bizi her zamanki neşesiyle karşılarken manzarası güzel bir masaya geçtim. Aral kabanını çıkardı ama ben çıkarmadım çünkü üşüyordum biraz. Ateşim mi düşmemişti yoksa normal Linalık mı yapıyordum bilmiyordum. Aral yanıma otururken avcunu alnıma yasladı yine, kabanımı çıkarmadığım için şüphelenmişti o da benim gibi.

"Ateşin çok değil," diye bildirdi bana.

"Çeyrek Polonyalılar da üşüyebilirler," diye ufak cansız bir protesto yaptım tek kişilik.

Gülümsetti bu onu. "Isıtırız."

Kollarıyla mı yapacaktı? Yapsındı da görelimdi. Haniydi? Söz değil icraat önemliydi.

Kürşat ve Şahin karşımıza oturdular. Sipariş verdik ve masada waffle yemeyen tek kişi Aral'dı.

"Neden yemiyorsun? Kasların erir diye mi?" diye sordum ona sataşarak. Sataşacaktım çünkü bir kere gıcık olmuştum ona.

"Alerjim var ya Lina," diye hatırlattı ona sataşmama gülümseyerek.

O an elim duraksadı, anlamamıştım tam olarak. "Fındık koydurmazdın?"

"Çikolatanın içinde var," dedi önüme dökülen saçlarımı omuzlarıma doğru götürürken. "Wafflenın meşhur olmasının sebebi çikolatası. İçinde kuruyemiş var."

"Mekânın sırrını dağıtmakta Aral gibi ol," dedi Şahin gülerek. "Tarık duyarsa söver arkandan."

Buna gülemedim çünkü o an Aral'ın hayatı boyunca gönlünce doğru düzgün çoğu tatlıyı yiyemeyeceğini fark etmiştim.

"Çoğu tatlıyı yiyemiyorsundur o zaman," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle.

"Sorun değil benim için." Çayından bir yudum aldı. "Tatlı ile aram çok yok zaten."

"Kek sever," dedi Şahin yüzünde muzip bir ifadeyle. "Vanilyalı kek."

Vanilyalı kek... Ben çok güzel kek yapardım aslında.

"Ben sana kek yaparım o zaman," deyi verdim bir an ve Aral bana bakarken elinde tuttuğu bardağı masaya düşürdü.

Bardak tabağına düşüp kırılırken Aral çay üzerine dökülmesin diye geri çekildi refleksle. Bense yanmasından endişe ederek elimi ona uzatmıştım ve çay biraz elime dökülmüş olsa da umursamadım.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi gözlerini bana çevirip.

Gözlerinde nedense bir hüzün gördüm o an. Neden bana öyle bakıyordu bilmiyordum ama içim bir tuhaf oldu. Kötü bir anısı falan mı vardı? Annesini mi hatırlamıştı kuruyemiş deyince?

"Yandın mı?" diye sordum bacağını kas ederek.

Aral gözlerime bakarak "Yandım," dedi ve ben o an bacağından bahsetmediğini biliyordum. Yutkundum, kalbim sıkışır gibi oldu. Ben mi yakmıştım onu?

Dudaklarımı araladığım sırada Tarık gelince gözlerimi ona çevirdim.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu Tarık elini omzuna koyup.

O sırada bir garson masayı, diğeri yeri silmeye başlamıştı.

"Yok," dedi Aral elini uzatıp koluna dokunurken. "Bardak elimden kaydı."

Tarık ona gülümsedi. "Kayar kardeşim," diye onayladı onu. "Hayatımız kayar, gönlümüz kayar," derken gözlerini ikimiz arasında gezdirdi ve devam etti. "Bardak da kayabilir pek tabii. Ziyanı yok."

"Ne anlatıyorsun abicim sen ya?" diye sordu Şahin gülerek. "Bırak romantizmi Dostoyevski yapsın canım, sen çaykovski."

Kürşat şakasına bıyık altından gülerken ben gülemedim çünkü Aral'a takılı kalmıştım. Aral, sağ elimi tuttuğunda gözlerimi ona çevirdim.

"Eline mi geldi?" diye sordu kızaran elime bakarken.

"Önemli değil, sıcak değildi," diye açıkladım. "Benim tenim çok beyaz olduğu için."

"Sıcaktı," dedi kabul etmeyerek ve Tarık'a baktı.

"Çaylayalım herkesi," dedi Tarık bir garsonun koluna dokunarak. "Buz da getir senene sana zahmet." Sonradan Şahin'e baktı. "Şahin beye bok bile vermeyin."

"Ayıp," dedi Şahin gülerek.

Şahin ve Tarık birbiriyle dalaşırken Aral şu an oralı bile değildi. Elime bakıyordu dikkatle. Sanki elimin yanması çok büyük bir şeydi onun için. Elimi okşadı nazikçe.

"Ellerin Lina," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Onlara iyi bak."

Kalbimin ritmi bozulmuştu yine. Nefes alamıyor gibiydim. Göğsüme bir yüke sebep oluyordu. Bir dertti bana bu adam. *Evet. Büyük bir dertti.*

"Bakarım," diye onayladım onu. Bakmaya çalışırdım en azından.

Garsonun getirdiği buzu elimin üzerine koydum. Aral oturduğu koltuğu değiştirdi, masamız temizlendi ve çaylarımız tazelendi.

"İyi misin?" diye sordu Şahin alaysız bir ifadeyle.

Aral iç çekti. "İyiyim," diye onayladı onu.

Alnına dökülmüştü saçları, parmaklarını saçlarının arasına sokup geriye doğru çekti tutamlarını. Çok güzel saçları vardı. Lisedeyken saçlarımı siyaha boyama hevesim vardı ama hiç denememiştim. Şimdi Aral'ın saçlarına bakınca hevesimi almışım gibi geliyordu. Sanki benim saçımmış gibi.

Tarık bir koltuk çekip masamıza oturduğunda elinde tuttuğu makineyi fark ettim. Anlık fotoğraf makinesiydi bu. Babamda daha eski modeli vardı elinde tuttuğunun.

"Fotoğraf çekilelim," dedi Tarık ayarlamalar yaparken. "Ne zamandır çekilmedik." Gözlerini bana çevirdi. "Hem artık Linamız da var."

Çok fotoğraf çekilen biri değildim ve genelde gerilirdim bu tür şeylerde. Ama kafesinde bir adamın yüzüne kesik atmama rağmen Tarık en başından beri bana sıcak davranmış, beni de kendine yakın hissetmiş olacak ki fotoğraf çekilmek istiyordu. Geri çeviremezdim bunu.

Bir fotoğraf... Gülümsete de bilirdi insanı ama çok acı verici de olabilirdi zamanla. Ben fotoğraflardan hep korkardım bu yüzden. Ama bu kez bir fotoğrafımız olsun istedim. Aral ile bir fotoğrafım olsun istedim. Onu hep bu anda hatırlamak istedim. İlerde ne yaşarsak yaşayalım, bu anı hatırlamak istedim. Belki de bir fotoğraf tesellisi olabilirdi çünkü insanın.

Aral gözlerime baktı ve gülümsedi bana. "Linamız var," diye onayladı Tarık'ı.

Sanki çok istediği bir şeydim ve bunca yaşadığım şeyden sonra ilk kez varlığımdan ötürü memnuniyet hissettirdi Aral bana. İçimde bir şey yanıyormuş gibi hissettim. Tarık bir garsonundan bir başka kamerasını daha rica ettiğinde elindeki kameranın merceğini Şahin'e çevirip poz vermesini beklemeden çekti onu. Kıkırdadım bu tutumuna, gıcıklık olsun diye yapıyordu ama Şahin hiç bozuntuya vermedi.

Yüzünde kendinden emin bir ifade vardı bunun hakkını veriyordu cidden. "Poz vermeye gerek yok, benim her halim bir sanat tasviri."

Kürşat onaylamaz bir baş sallaması yaparken ben gülümsedim bu söylediğine. Bu anı ben de çok yaşardım önceden. Ailede fotoğraf çekmeye meraklı olan kişi babamdı. Bazen aniden kamerasıyla girerdi içeri, hazırlıksız, darmadağın yakalanırdım hep. Özellikle her doğum günlerinde o akşamı kaydederdi. Yirmi üç nisanda okudum tüm şiirlerin de bir kaydı olduğunu anımsıyordum. Annemin hastanedeki anlarını bile kaydederdi. Kötü şeyler çekmemesini, bunun bize acı vereceğini söylerdim her seferinde. O da belki de gülümseyerek ne kadar güçlü olduğumuzu hatırlarız derdi hep. *"Kaydetmek, unutmaktan çok daha iyidir".*

O an kulaklarımda bir çınlamaya benzer bir uğultu oluştu. Zihnimde uyuşma hissi oluştuğunda gözlerimi kapattım. Sol gözümün arkasında bir bölge ağrıyor gibiydi sanki. Elim istemsizce göz gözüme kapandı. Beynimin içinde bir uğuldama vardı. Sanki her kafadan bir ses çıkıyordu kafamın içinde. Bir tedirginlik bulutu çöktü bir anlığına bedenime, kafamın arkası uyuştu endişeyle.

"Lina." Aral?

"Lina," koluma dokunan Aral'la gözlerimi açtım. Kaşlarını çatmış, meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Başın mı ağrıyor?"

Kafamı iki yana salladım. Nasıl açıklanırdı bu ağrı? "Başıma bir ağrı girdi bir an."

Ne yaşadığımı kendim bile bilmiyordum. Stresliydim, doğru düzgün uyumuyordum, hastaydım ve hafıza sorunlarım vardı. Anksiyeteden ötürü de bunları yaşıyor olabilirdim. Kafa uyuşukluğu anksiyetede görülen şeylerdi. Psikoz geçirebiliyor olma ihtimalimi bırak dile getirmek, düşünmek bile istemiyordum.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," dedi fotoğrafı kastederek.

Kafamı iki yana salladım. "Yapalım." Gözlerinin içine baktım. "Hatırlamak istiyorum," diye mırıldandım.

Yüzünde buruk bir gülümseme olurken kafasını sallayarak onayladı beni.

"Dijitalle toplu çekeceğim ama çiftimizi şipşak alayım," dedi Tarık hevesle.

Onun heyecanı beni de heyecanlandırdı. Üzerimdeki endişenin tozundan silkelenip ana odaklandım. Anı yaşayamayan biriydim. Anı yaşamayı öğrenecektim, Aral gibi.

Nasıl poz vereceğimi asla bilemeyerek sağ dirseğimi koltuğun kolçağına, yanağımı da avucuma yasladım. Koltuklardan ötürü o kadar yakın değildik ama Aral da bana doğru eğilince çok da uzak sayılmazdık.

Sol kolunu belime sardığında bakışlarımı ona çevirdim. Kokusu burnuma dolarken o da bana baktı. Gözlerindeki bu bakış nereden çıkmıştı bilmiyordum ama karnımda kıpırtılara sebep oluyordu. Bu an onun için de özel gibiydi sanki.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sormadan edemedim kısık bir sesle.

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu yüzünde bir gülümseme olurken.

"Böyle."

"Baktığına göre değişir insanın bakışı."

Kalbimin ritmi değişirken aynı zamanda utanmış hissettim çünkü masada tek değildik. Utanmıyor muydu hiç arkadaşlarının önünde benimle böyle flört etmeye? Cidden hiç çekincesi yoktu.

Bir fotoğraf sesiyle ikimiz de Tarık'a döndük. Biz daha poz vermeden çekmişti bile. Çıkan kartı sallarken yaklaşık bir dakika içinde fotoğraf belirdi ve fotoğrafı görmek bana pek iyi gelmedi. Kalbim göğüs kafesimde tamamen kaybolmuştu ve fotoğrafta gülümseyen kadını tanımıyordum kesinlikle. Onunla konuşurken gülümsüyor muydum? Farkında bile değildim o an. İkimiz de çok güzel duruyorduk ve bu çok canımı sıktı. Çünkü gerçekten sevgiliymişiz gibi duruyordu ama Aral'ın Defne ile çekildiği gibi bir gerçekliği yoktu.

Kaşlarımı çattım bu düşüncelerime. Ben ne olsun istiyordum ki? Defne'ye takmıştım bugün de. Düşüncelerim canımı çok sıkıyordu. Keşke kafamın içindeki düşüncelere bir mühür vurabilseydim.

"Nasıl çoğaltacağız bunu?" diye sordu Aral, Tarık'a merakla. "Sana bırakmam çünkü."

Parmakları arasında tuttuğu fotoğrafı aldım elinden. "Benim bu," dedim huysuzluk ederek. "Sen kendine başkasını bul."

"Bak ya," dedi Aral hoşnutsuz bir ifadeyle.

Bakmayacaktım. Başak bir zaman gerçek sevgilisine şirinlik yapabilirdi.

"Tamam endişeye mahal yok," dedi Tarık memnun bir gülümsemeyle. "Daha iyisini çekebiliriz her zaman. Madem çok istiyorsunuz, üç kere çekeriz."

Kürşat ve Şahin sigara içmek için kalkarlarken üçümüz kalmıştık masada. Tarık açı ayarlarken fotoğrafımıza baktım dikkatle. Telefonumun arkasına koyabilirdim belki. Ama gerçekten sevgiliymişiz gibi olurdu. Yanlış anlaşılırdı. *Sanki ben... Aral'ı... Seviyormuşum... Gibi...*

"Koltuklardan ötürü çok yakın duramıyorsunuz," dedi Tarık. "Arka tarafa mı gidelim?"

"Ya da dizime oturmak ister misin?"

Aral'ın sorusuyla şaşkın gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

"Fotoğraf için," diye açıkladı ciddi bir ifadeyle. "Boy farkı ve aramızda mesafe olmadan kareye sığalım diye."

Ne münasebet dersem Tarık gerçekten sevgili olmadığımızı anlardı. Sırf o yalancı çıkmasın diye kabul edecektim. Yoksa istediğim falan yoktu. Ne münasebetti çünkü. Sevgilim bile değildi. Bu akşam beni öptüğünün de hesabını soracaktım. Evet. Öyle yapacaktım. Bu akşam bitmişti. Rtık iki katı gıcıktım ona.

Her ne kadar huysuzluk ediyor olsam da ayağa kalkarken "İki tane olacak değil mi?" diye sormadan edemedim.

O kadar emek veriyordum çünkü bu sahte ilişki için. Bana da verilmesi gerekirdi. Çünkü bu sefer kesin Aral alacaktı onu ve onda olur da ben de olmazsa hatırım kalırdı.

Keyifli bir gülümseme belirdi yüzünde. "İki tane olacak evet," diye onayladı. "Diğer türlü aşırırsın sen zaten."

Gülümsedim bıyık altından buna. Haksız diyemezdim. Yapardım gerçekten. Boğazımı temizledim sonra ciddiyetle.

Aral masa ile arasına mesafe açtı geçmem için. Belli etmeyerek derin bir nefes aldım. Dizine oturmak ciddi bir durum değildi. Heyecana mahal yoktu. Sol eli belime uzanırken dokunduğu her yerin ısındığını hissediyordum. Ateşim çıktığı içindi, evet.

Beni nezaketle sol dizine oturduğunda sağ kolumu omzuna attım. Bahsettiği gibiydi. Boy farkımız yoktu artık neredeyse ve aramızda en ufak bir mesafe bile kalmamıştı. İyi fikir değildi. Kalbimin sesini duyacaktı. İlk kez kucağına alıyor değildi beni ama bu farklıydı. Dizine oturmak farklıydı. Tüylerim diken diken olmuşlardı, gerilmiştim ama bir o kadar da aittim aslında. Onun kollarının arasında hep bir aidiyet hissi vardı ve bu hiç iyi değildi. İyi hissettirdiği için iyi değildi.

Tarık'ın varlığını, amacımızı, nerede olduğumuzu bile unutmuştum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Aral'ın bana hiç âşık olup olmadığını sorduğu anı anımsadım. Aklını alır demişti.

"Lina," diye ismimi fısıldadığında ürperdim.

Gözlerindeki bakışları beni içine çekiyordu sanki. Diliyle dudaklarını ıslatıp gözlerini kapattı, yutkundu ve gözlerini kaçırdı benden. Gülümsetti bu beni. Çünkü genelde gözlerini kaçırmazdı benden. Utanacak birine benzemiyordu. O da benim gibi hissettiğinden kendini mi frenliyordu?

"Güya ben çözecektim seni," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordum dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle.

Derin bir nefes alırken belimdeki eli beni göğüne yasladı iyice ve yüzünü bana çevirip mırıldandı. "Benim elim ayağım çözüldü."

Gülmemek için sol elimi dudaklarıma kapattım ama içimde tutamadım. Ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. O sırada Tarık bizi fotoğrafladı.

"Sakın bozma," dedi Aral. "Bundan ben de bir tane istiyorum."

Tarık bir tane daha çektiğinde gözlerimi ona çevirdim. Ben de *bundan* bir tane istiyordum. *Kendine gelmen lazım Lina. Kedine gelmen lazım Lina. Kedi. Pisi pisi. Siyah kedi. Turuncu kedi. Aslanım. Yaparım. Kendime gelebilirim.*

Aral'ın siyah gözlerine bakarken bu zordu.

"Gülümse," dedi gözlerime bakarken. "Sadece benim için."

Sadece senin için.

Sadece Aral için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Samimi ve içtendi çünkü rol yapmıyordum. Çünkü sahte değildim. Çünkü bence, bu anda, ikimiz de gerçektik. Aramızdaki şey, sanki gerçekti. Öyle olsun istedim. İstememeliydim ama istiyordum. Yakıcı ve tehlikeliydi ama zaten ben ikisinden de kaçamıyordum.

"Sadece senin için," dedim gülümserken.

Farkında olmadan sağ elimle ensesindeki saçlarına dokundum. Gözlerime o kadar güzel baktı ki onu öpme isteği peyda olmuştu içimde ve beni o an durduran gururum ya da korkularım falan değildi. Yeri ve zamanı değildi sadece. Yapamazdım. Yapmamalıydık.

"Tamamdır," dediğinde Tarık o anın büyüsünden bizi koparan bir ses olmuştu.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime geldim ve kalktım dizinden nefes almak ister gibi. Nefesimi tutmuşum gibi kalbim hızla atıyordu. Sıcaklamıştım. Fotoğraflara bakma bahanesiyle ona sırtımı döndüm. Fotoğraflar nefesimi ciğerlerimde asılı bıraktı. Can yakıcıydılar. İlerde Aral ile işler yoluna gitmez, yollarımız ayrı düşerse çok acıtacaktı. Belliydi şimdiden.

Buruk bir tebessümle kendime aynı olsalar bile en beğendiklerimi seçtim hemen. Kartlığı olan bir telefon kabım vardı. Onu genelde Alin'in fotoğraflarını koymak için kullanıyordum. Acaba bu fotoğraf kâğıdı oraya sığar mıydı? Sığsa bile kullanabilir miydim ki? Yanlış anlar mıydı? *Hayır... doğru anlar mıydı?*

Duraksadım o an. Kendimi aptal gibi neye kaptırıyordum acaba şu an? Onca derdin içinde tek derdim gerçekten telefonumun arkasına koyacağım fotoğraflar mıydı sanki? Ayrıca bu iş de olmazdı. Boşuna umutlandırıyordum kendimi. Aral'ın kendisi demişti. *Bizim bir araya bile gelmememiz lazımmış. Zaten gönlünü de vermiş birine, bir daha vermezmiş kimseye. O zaman gülümsemesindi bana öyle, bakmasındı.*

Elimde sıkı sıkı tuttuğum fotoğraflara bakarken Aral'ın fotoğraflarımızı cüzdanına koyduğunu fark ettim. *Sadece ona* gülümsediğim fotoğrafımızı fotoğraflık kısma koyarken yüzünde mutlu bir ifade ve buna istinaden parlak bir gülümseme vardı. O kadar içtendi ki gülümseyişi gamzesi bile gözüküyordu ve bu kalbime bir mıh gibi battı. *Madem gönlünü vermiş birisine gülümsemesindi fotoğrafımıza öyle.*

Şahin ve Kürşat geri döndüklerinde Şahin'in yüz ifadesi hiç hoşuma gitmedi. Kürşat'ın da gergin bir hali vardı.

"Aral," dediğinde Şahin, hepimiz bir şey olduğunu anladık.

Çünkü hep olurdu. Savcı dikkat et demişti. Dikkat etmemiz lazımdı bir şeye. Neye?

Aral ayağa kalkıp kabanını giymeye başladığında fotoğraflarımızı telefonumun arkasına kaldırdım aceleyle ve ben de ayağa kalktım.

Ellerimiz birleşirken Aral, Tarık'ın omzuna burdu hafifçe. "Haberleşiriz sonra. Yaz hesabıma."

"Haber et," dedi Tarık endişeli bir ifadeyle. Sonra bana gülümsedi beni rahatlatmak iter gibi. Ben de ona gülümsedim hafifçe.

Manolya'dan ayrıldık apar topar. Mekândan çıktığımızda Şahin uzun saçlarını geriye doğru götürdü yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Toplanıyor gibi," dedi o sırada telefonuyla ilgileniyordu.

Kim nereye toplanıyordu?

"Arabalar nerde?" diye sordu Aral ona.

"Getirdik," dedi Kürşat arkamızdan.

"Ne oluyor?" diye sorduğum sırada Aral telefonunu çıkardı.

"Sorun yok," dedi gözlerini bana çevirirken ama sorun vardı, biliyordum. "Biz hamlemizi yaptık, şimdi o yapıyor."

O? Asaf mı? Peşine mi düşmüştü Aral'ın? Hem de dışarda bile değilken? İşte en başında savaşmak istemiyorken bundan bahsediyordum.

Arabasının yanına geldiğimizde elini bıraktım. Koltuğa geçerken arabanın etrafından dolandı ve o sırada telefonda konuşmaya başladı. Sakin bir hali vardı. Soğukkanlılığını kaybetmiyordu her zamanki gibi. Hamle demişti. Bu bir önceki hamleleri tahmin edebildiği anlamına mı geliyordu?

Aral kendi koltuğuna geçip, yanıma oturduğunda Deniz'le konuştuğunu anlayabildim konuşmalarından. Arabayı çalıştırıp arabayı hızla sürmeye başladığında Kürşat ve Şahin de peşimize takıldılar aynı arabanın içinde.

"Kemerini tak," dedi Aral hızını arttırırken Kuzey'e ulaşmaya çalışıyordu telefonundan.

"Önüne bak," dedim ben de kemerimi takarken.

Gözlerini bana çevirdi bir anlığına. Soğukkanlılığını yitirmemesi bir nimet miydi yoksa sinir krizi sebebi mi bazen anlayamıyorum. Çünkü beni tehlikeyi kavramakta alıkoyuyordu. Bazen korkmak iyi olurdu hayatta kalmak için. Ama böyle sakin olunca korkamıyordum bile. Gardımı almama fırsat tanımıyordu.

"Peşine düştüler değil mi?" diye sordum endişe damarlarımda zehirli bir yılan gibi dolaşmaya başladığında.

"Birkaç it sadece," dedi önemli bir konu değil gibi bir sakin bir tavırla.

O an o birkaç it dediği kişilerin eve gitmiş olabileceğini ya da evin etrafına toplanıyor olabilecekleri fikri aklıma düştüğünde kalbim göğsümde sıkıştı.

"Eve gitmediler değil mi?" diye sordum korkuyla. Annem zaten hastaydı. Ve Alin... Küçücüktü. Korkardı minik kalbi. Batı, Melek... Güneş abla... Güneş abla hamileydi.

"Gidemezler," dedi Aral net bir sesle. "Biz de eve gidiyoruz ama onlar eve gidemezler." Üstüne basa basa söylüyordu bunları. Bu bir gerçek miydi yoksa buna mı inanmak istiyordu?

"Neden Kuzey'i arıyorsun?"

"Kardeşlerime bulaşmadıklarından emin oluyorum sadece," dedi Kuzey telefonuna çıkmadığında bu kez Güney'i arayarak. "Bana geldikleri sürece sorun yok."

"Ne demek sorun yok," diye çıkıştım ona. "Sen insan değil misin?"

Gülümsedi bana korkumu azaltmak ister gibi. "Süper güçlerimi ben sana hiç göstermemiştim değil mi?"

"Aral," dedim üstüne basarak.

Sağ elini uzatıp buz kesen parmaklarıma geçirdi parmaklarını. "Güveniyor musun bana?"

Bunu şimdi mi soruyordu? "Güveniyorum."

"Güzel," dedi memnun bir sesle. "Bana güvenip, elimi bırakmadığın sürece atlatacağız o zaman bunu da." Elini sıktım, avuçlarımdaki izler, Asaf'ın yaptıkları, Aral'ın yatıkları hepsi bu eli bırakmam yüzündendi. Aral gözlerimin içine baktı. "Ne sana ne ailene ne de aileme bir şey olmasına izin vermem. Senin zarar görmene asla izin vermem, güven bana."

Kafamı salladım yavaşça, ne olursa olsun bırakmayacaktım elini.

"Yiğit'e haber vermen gerekmez mi?" diye sordum gergin bir sesle.

Gözlerini bana çevirdi sence ben bunu akıl edememiş miyimdir der gibi. "Polis sayısını arttırmıştı zaten. Şahin aranması gereken herkesi aradı, merak etme her şey yolunda."

O sırada aniden yan yoldan hızla üzerimize sürülen arabayla neredeyse yoldan çıktığımızda dudaklarımdan bir çığlık koptu. Aral bir küfür mırıldanıp büyük bir soğukkanlılıkla arabanın kontrolünü kaybetmemeye çaba gösterirken bir el silah ateşlendi ve arka camlardan birinin patladığını işittim.

Aral elini başımın üzerine koyup beni eğerken kendisi de eğildi. Kanıma karşılan adrenalin, tüm kalp ritmimi kulaklarıma taşırken Aral'ın torpidodan silahını çıkardığını gördüm ve o sırada göz göze geldik. Benden bir cevap duymayı beklemeyerek camı indirdiği gibi elini dışarı uzatıp solak olmasının da verdiği avantajla arkasına attığı bir bakış sonrası tetiğe bastığında, Kürşat sağa kırmış Aral bizi sıkıştıran aracın tekerini vurmuştu. Yan aynada bir aracın yoldan çıktığını gördüm ama arasından gelen iki siyah araba hızla bize yaklaşıyorlardı ve camlarını indirdiklerini gördüm.

"Kafanı kaldırma," dedi Aral ve o sırada silahlar patlamaya başladı.

Arabada Aral'ın arandığına dair bir ses işittim. Aral aramayı arabadan cevapladı.

"Linayı çıkar," dediğini işittim Şahin'in silah sesleri içinde. "Biz oyalarız çıkar onu."

Yan aynaya çarpan kurşunla ayna parçalanıp cama öyle bir şiddetle çaptı ki camı çatladı yan koltuğun. Ben korkuyla koltuğa iyice sinerken Aral küfretti.

"İyi misin Lina?"

Kafamı salladım yalnızca ama iyi değildim. Canımız tehlikedeydi. Adrenalin tenimde gezen ateşti, damlarımda akan kan değil lavdı sanki. Kalbim kor ateşti, göğsümü yakıyordu. Ciğerlerim yanıyordu hararetli nefes alışverişimden.

Aral düz gidersek işin sonunun bizim için iyi bitmeyeceğini bilerek orman yoluna ani bir manevrayla giriş yaptı ve hızını arttırdı düşünmeden. Onları arakada bıraksak bile kurşun onlardan hızlıydı ve menzilindeydik hâlâ. Kürşat'ın arabası arada kalmıştı ve Kürşat bizim olduğumuz aracı korumak için kurşunun önüne kendi arabasını siper ediyordu. Onlar için endişeliydim.

Aral aramayı kapatıp başak birini aradı. Bir yandan da yoldan çıkmadan ilerlemeye çalışıyordu ve hava kararmaya başlamıştı şimdiden.

"Alo! Özkan. Evde misin?" Tekrar bir silah patladığında arabadan gelen çınlama sesiyle yerimde sıçradım. Aral ateş bile edemiyordu çünkü en önde biz vardık. Benim etmeme de izin vereceğini sanmıyordum. Zira ben silahlarla hiç anılarım yoktu. Ya birini öldürürsem?

Aral "Sana geliyorum. Bir emanet bırakacağım," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Çok önemli biri benim için."

Kaşlarımı çattım. Benden mi bahsediyordu? Beni bırakacak mıydı? Bu durumda? Telefonu kapatıp tekrar birini aradığında arabanın ekranında tekrar Kürşat'ı aradığını gördüm.

"Beni bırakamazsın!" dedim kesin bir dille.

"Özkan asker arkadaşım. Karısıyla yaşıyorlar. Rahatsız hissetme. Gelip alacağım seni peşimizdekilerden kurtulup."

Beni dinlemiyordu. Tek kelimeme bile kulak asmıyordu.

"Saçmalama! Gitmiyorum hiçbir yere!" diye sesimi yükselttim.

Gözlerini bana çevirdi. "Gidiyorsun," dedi kaşlarını çatarak net bir ifadeyle. "Özkan'la kalacaksın. Peşimdekilerden kurtulup alacağım seni. Bu şekilde kaç kova kurtulamayız, Kürşat'la Şahin aramızda kaldı."

"Ben de geleceğim seninle," diye inat ettim. Ya bir şey gelirse başına? Ya yaralanırsa? Ben silah kullanabilirdim, gerekirse dövüşürdüm de. "Beni arkanda bırakmayacağına söz verdin!"

"Bırakmıyorum!" diye kesip attı söylediklerimi. "Aklım sende kalıyor ve benim aklıma ihtiyacım var Lina! Seni gelip alacağım, arkamda bıraktığım yok."

Ona ayak bağı oluyordum. Ben yanındayken sürekli beni korumaya çalışıyordu ve kendisi korumasız kalıyordu. Onu tek bırakmak istemiyordum, silahlardan nefret ediyordum.

"Kürşat," dedi Aral bir süredir bizi dinleyen Kürşat'a. "Ben sağa sapacağım, sizin durmanız lazım. On dakika dayanın kardeşim. Ben Lina'yı bırakıp alacağım sizi."

"Eyvallah abi," dedi Kürşat yalnızca.

"Şahin, Mehmet Ali nerede?"

"On dakika," dedi Şahin. "Bilemedin beş."

"Eyvallah," dedi Aral.

Arama kapandı. İçim içimi yiyordu. Aral iki araba adama karşılık Şahin'i ve Kürşat'ı bırakıyordu benim yüzümden. Kendimi kullanışsız, ayak bağı gibi hissetmeden edemedim. Berbat hissediyordum. Aral dediğini yaptı, dikiz aynasından Kürşat'ın olu kapatışını izledim. Şahin ile arabadan inip siper aldılar.

Gözlerimi endişeyle paspasa çevirdim. Kafamı kaldırmadım. Birkaç dakika sonra araba aniden durduğunda başımı kaldırdım ancak. Aral'ın yaşıtı, kirli sakallı iri yarı bir adam bekliyordu bizi.

Arabaya yaklaşırken kaşları çatılmıştı çünkü hem silah sesleri geliyordu hâlâ hem de arabanın durumu pek iyi değildi kanımca.

"Aral?" Dedi sorar gibi.

"İn Lina," dedi Aral gözlerini bana çevirip.

Ona kızgın bir bakış atıp indim arabadan çünkü beni mecbur etmişti. Sen gelirsen ben kendimi koruyamam demişti. Mecburdum. Ama eğer yaralanırsa gebertecektim onu. Kurtuluşu yoktu bu kez. Bugün çok fazla olmuştu. Kapıyı çarparak kapattım ve Özkan'ın yanından geçip az önce bizi beklediği patika yola adımladım.

Özkan denilen adam bana bir bakış attı ardından cama eğildi Aral'la konuşmak için.

"Ne oluyor lan? Gecenin bir yarısı geliyorsun, silah seslerini takmışsın arkana? Bela mı var peşinde?"

"Anlatırım sonra, gitmem lazım şimdi. Bir iki saate haberleşiriz. Senin yanında kalsın Lina."

"Eyvallah eyvallah da. Emanetin sıfatı ne tam olarak?"

"Kan kırmızı," dediğini işittim Aral'ın. "Can kırmızı."

"Can kırmızı," diye mırıldandı Özkan. "Eyvallah. Yengeye gözüm gibi bakarım. Gözün arkada kalmasın."

"Eyvallah," dedi Aral da sonra arabanın tekerlerinin çıkardığı sesi işittim. Dönüp bakmadım arkasından kötü hissetmemek için. Aral'ın kurşunların arasına döndüğünü düşünmek istemedim. *Kan kırmızı* diye tekrar ettim içimden. *Can kırmızı.*

"Buyur," dedi yanımda durduğunda Özkan. Gözlerimi ona çevirdim, patika yolu işaret ediyordu. "İçeri geçelim havası çarpar buranın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım hafifçe. Onu takip ettim. Yüz metre kadar sonra ahşaptan güzel bir orman evine çıktı patikanın sonu. İki katlıydı. Kapısında genç bir kadın bekliyordu bizi. Üşüdüğü için uzun hırkasına sarınmıştı.

"Özkan? Aral nerde?" diye sordu endişelenmiş bir tonda.

"Gitti o. İşi varmış canım," dedi Özkan sakin bir tavırla. "Yengeyi bize bıraktı."

***Kan kırmızı. Can kırmızı.* Takılı kalmıştım bu dört kelimede.**

Özkan'ın eşi benim Aral'la birlikte olduğumu öğrenince şaşırmış daha sonra yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Elini bana uzatırken misafirperver bir tavırla beni içeri davet etti. İçerisi sıcaktı ama ben buz kesmiştim. Endişe tohumları içimde orman olmuş, gölgesinden üşüyordum. Aral nereye gidecekti? Ya başlarına bir şey gelirse? Ormanın ortasındaydık. Yaralanmaları bile tehlikeliydi. *Düşünme Lina. Kurşunu düşünme. Babanı düşünme. Otopsiyi düşünme. Rüyalarını düşünme.*

"Özlem ben," dedi Özkan'ın eşi.

Kara kaşlı, kara gözlü, esmer güzeliydi.

"Lina," dedim yalnızca.

Endişeden titremeye başlamıştım. Panik atak geçirmek istemiyordum. Aral yoktu. Geçirmeyecektim.

"Özkan şömineyi harla kız donuyor," dedi Özlem beni şöminenin önünde koltuğa oturturken. "Aç mısın Lina? Börek yapmıştım peynirli. Çay da demledim yeni. Birlikte yiyelim."

Bir şey demedim. Aç değildim ama karşı da çıkmadım. Özel üzerime almam için bir battaniye verdi bana. Teşekkür ettim ona. Üzerimi örtüp titrememi geçirmeye çalışırken aklımda Asaf'ın söylediği dönüp

duruyordu. Benim yüzümden düşman olmuştu Aral'a. Ona bir şey olursa kendimi affedemezdim. Henüz yeni yeni barışıyor gibiydim kendimle, yine küsemezdim. Olmazdı. Aral'a bir şey olamazdı. Yaşaması lazımdı.

Özlem dizlerime bir tepsi bıraktı. Bir bardak çay, iki dilim börek koymuştu bir tabağa.

Ardından karı koca karşımdaki ikili bir koltuğa oturmuşlardı. Onların da önündeki minik sehpaya hazırlamıştı bir şeyler Özlem.

"Endişe etme," dedi Özkan çok endişeli olduğumu anlayarak. "İhtimaller kralı derlerdi askerde ona. Vardır kafasında en az beş planı."

Biliyordum. Hep kafasına bir başka şey oluyordu, her ihtimali düşünüyordu. Stres altında düşünebiliyordu ve soğukkanlılığını kaybetmiyordu kolay kolay. Zeki bir adamdı da ama ölümsüz değildi ki. Her ihtimali de düşünemezdi. İnsanların ne yapacağını tahmin edemezdi her zaman.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Özlem merakla.

Birlikte miydik biz? Sevgili miydik? Sahteydi her şey başında ama şimdi kendi adıma emin değildim bundan. Hangi dokunuş sahte hangisi gerçekti ayırt edemiyordum. Hangisi sahteydi içimdeki duyguların hangisi en gerçek bilmiyordum artık.

"Bir ay," dedim onu tanıdığım günden itibaren olan süreyi söyleyerek.

"Ay kuzum," dedi sevecen bir tonda son hecesini uzatarak. "Yeniymiş daha da." Gülümseyerek eşine bakıp daha sonra bana çevirdi yine bakışlarını. "Ailesiyle tanıştın mı?"

Asıl merak ettiği ailesiyle tanışmam olmadığını yüz ifadesinden anladım. Cevabıma göre Aral'ın kim olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmiş olacaklardı. Pot kırmak istemiyorlardı sanırım.

Kafamı salladım hafifçe. Neden bilmiyorum ama Özlem, Defne'yle de tanışmış gibi hissettim. Gerçekten zihnime bir kilit vurmam gerekiyordu.

"Tanıştım," dedim parmaklarıma bakarak. İnce belli sıcak bardağa parmaklarımı sarmış ama tek bir yudum içmemiştim henüz.

Özlem'i, Aral'ın beni ailesiyle tanıştırmasına karşın memnun ve heveslenmiş bir ifadesi oldu. Aral'ı sevdiği belliydi, onun mutlu

olmasını istiyor olmalıydı ve Aral'ın aile durumu onun mutluluğunun önündeki en büyük engeldi.

"Yesene," dedi keyiflenmiş bir sesle Özlem. Aral'ın kim olduğunu bildiğim halde onunla sevgili olmama mutlu olmuştu ama ben de ondan farklı değildim ki. "İstersen yemek de var ısıtayım hemen."

"Yok teşekkür ederim," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Bu yeterli."

Özkan sol kolunu koltuğun arkasına atmış eşinin saçlarıyla oynarken şakağını sağ yumruğuna yaslamıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı bana bakarken. Öylece beni gözlemliyordu geldiğimden beri.

"Bizimki yanık sana," dedi aniden.

Ve o an kalbim duracak sandım. O üç kelime kalbimdeki kor ateşi Aral için harlamış bulundu beklemediğim bir anda. Neden öyle söylemişti? Bizi birlikte gördüğü o on saniyede ona kızgındım o da beni arabadan indirmişti. Bana yanık olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? Bir şey mi biliyordu? Aral benden mi bahsetmişti ona? Neden etsindi ki?

"Utandırmasana kızı," diye çıkıştı Özlem ona. "Azıcık kibar ol be adam."

Utanmamıştım ama şömineye yakın oturduğum için kızarmış olmalıydım. Kan basıncım falan yükselmemişti.

"Özkan ve Aral asker arkadaşları belki bahsetmemiştir Aral. Ben de hemşireydim Gata'da. Özkan'la ve Aral'la o zaman tanıştım."

Aral'ın vücudundaki yara izleri geldi gözümün önüne. Arkasını yasladığı asker arkadaşı Özkan mı oluyordu o zaman?

"Neden oradalardı?" diye sordum merak ederek.

Özlem söyleyip söylememek arasında kaldı. Sanırım iyi bir anı değildi ve şu durumda dinlemesem daha iyi olabilirdi galiba ama Özkan lafı almıştı hemen.

"Pusuya düşüp ikimiz de yaralandık."

Tüylerim diken diken oldu. Kötü bir soruydu. Aral dışarda silah seslerinin arasındayken duymak istediğim şeyler değildi bunlar. Özlem bu yüzden tereddüt etmiş olmalıydı ama Özkan anlatmaya devam etti.

"Aral'la dağ başında on kilometre yürüdük. Son üç kilometreyi beni sırtında taşıdı. Güneşin alnında kalmıştık, ikimizde kan kaybediyorduk. Dedim ki Çakırca'm yolun sonuna geldik, hakkına

helal et, bundan sonrası bize çayır çimen. Yok demişti bana. *Alınacak çok hesabım var benim, sen de hesabını bana yazdırıp iş çıkarma başıma."*

Tam da Aral'ın söyleyeceği bir şeydi. Alacaklı olursan unutmazsın çünkü. Ona borçluydum, beni unutmayacaktı ömrü boyu. Öyle demişti.

"Sonra durdu, rüzgâra döndü yüzünü. Öyle bulutsuz gökyüzüne baktı. Bazı insanların ölmemesi şarttır, dedi bana. Neye bakıyor diye ben de başımı kaldırıp baktığı yere baktım. Bir helikopter geliyordu. Haritası olmadan, sıfır iletişimle, helikopterin nereye inebileceğini hesap etmişti manyak herif o hiçliğin ortasında. Ben o sıra gitmişim tabi. Gözümü açtığımda Gata'da yan yatağımda oturmuş duvardaki saati izliyordu. Kombatları falan vardı üzerinde, tam takımdı. *Hesabına tam 57 saat 9 dakika yazdım* dedi bana dönerken. *Ömrümden bu kadar aldın* dedi. Helikopterde kendini yarasına bakıp sonra da bana müdahale etmiş kan kaybetmesine rağmen. Hayatımı kurtardı yani. Üstüne bir de bana en iyi hemşireyi ayarladı," deyip çenesiyle Özlem'i gösterdiğinde dudaklarımda bir gülümseme oldu.

"Benim ailemde çok asker var o yüzden askerlere çok düşkünümdür. Canımdan can vermek isterim onlara, öyle çok seviyorum. Aral fark etmiş bu düşkünlüğümü. Rica etti özellikle ben ilgilenebilir miyim diye Özkan'la. Ben de kabul ettim. Ettiğim gibi de pişman oldum ama. Mızmızlanıp duruyordu her şeye. Koskoca adam, teğmen iğneden korkuyordu, ilaç içmek istemiyordu ve yemek seçiyordu. Hayret etmiştim resmen."

Özlem anlattıkça hayalimde canlanıyordu bu söyledikleri. Dudaklarımdaki gülümseme genişledi istemsizce.

"Aral'a gittim söyledim. Dedim kardeşim kusura bakma ama ben bu adamla daha da uğraşamam çocuk gibi bir şey bu. Mızmızlanıp duruyor emin misin bu adamın dağda geçen asker olduğuna? Erler daha cevval. Aral odaya girdiği gibi tepsideki iğneyi eline aldığında Özkan'ın beti benzi attı. Dedi ki *ya yorma şu kızı ya da her iğne için izin alır kalkar gelirim şerefsizim*."

Özlem'le birlikte gözlerimi Özkan'a çevirdiğimizde Özkan memnun değildi durumdan. Az önce çok havalı bir anısını anlatmıştı ama şimdi karizması çizilmişti.

"O sevgilin olacak herif, koğuşta deli doktor diye anılıyordu," dedi ciddiyetle. "Gözüne batmaya gör, revire düştün mü elinden kurtulma imkânın yoktu. Şerefsiz nasıl yapıyordu bilmiyorum iğneyi yaparken ölüyorum sanıyordum. Hayır bence etik de değil yaptığı ama dönüp devrem hiç yakışıyor mu da diyemiyorsun. Niye? Karizman yerlere düşecek çünkü. Yandım anam da diyemiyorsun, kendini kastıkça daha çok acıyor. Rezillikti, hâlâ o iğnelerin yeri ağrıyor bak."

Bu söylediği bu kez beni içten bir şekilde güldürdü. Özkan ve Özlem o kadar samimi ve esprili kişilerdi ki bir süreliğine kafam dağılmıştı ama tamamen uzaklaşamıyordum Aral'ın dışarda bir yerlerde çatıştığı düşüncesinden.

Özkan içimi rahatlatmak için Aral'ı öven bir sürü kahramanca anı anlatmıştı. Tabağımdakileri yemiş ve birkaç bardak çay içmiştim. Vücut sıcaklığım normal seyirlerdeydi ama kendimi kastığımdan kemiklerim ağrıyordu.

Akşam saatlerine girip güneşi tamamen batırırken gece Özkan birkaç kez Aral'ı aramış cevap alamayınca vazgeçmişti. Artık hepimiz gergindik.

O sırada eve yaklaşan araba sesiyle yerimden fırladım. Özkan doğruca kapıya ilerlerken çekmeceden silahını alıp kapıya yaklaştı. Tedirgin oldum. *Bu insanlara benim yüzümden zarar gelebilirdi.*

Özlem teselli eder gibi elimden tuttuğunda sıcak elleri buz kesen ellerimle birleşmişti. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim, sakin olmalıydım. Özkan perdesi çekili camdan dışarı bakıp silahını beline kaldırdığında Aral'ın geldiğini anladım. Özkan'ın açtığı kapıdan koşarak çıkıp verandayı indim koşarak.

Aral arabadan inerken hızlı adımlarla ona ilerdim. Ona sarılmak istiyordum. Sarılacaktım da. Ta ki kapısını sağ eliyle kapatırken sol elinden damlayan kanı görene kadar.

Adımladım mıh gibi yere çakıldığında Aral bana döndü ve o an sol göğsündeki ıslaklığı fark ettim. Bahçe ışığından siyah gömleğindeki o ıslaklığı fark edebildim. Siyah gömleğinin kan olduğunu fark edebildim.

"Önemli değil," dedi Aral bana doğru adımlarken. "Mühim bir şey değil."

O bana doğru adımlarken sesi kulaklarıma uğultu gibi ulaşmıştı. Yine gözümün arkasında bir ağrı hissettim. Başım döndü. Elimi başıma

götürürken zihnimin içinde Aral'ın görüntüleri vardı bu kez. Aral'ın kan içinde yattığı, benim ellerimin kan içinde olduğu bir görüntüydü bu. Anı mıydı? Kabus muydu? Emin bile değildim. Kalbim sıkıştı yalnızca, büyük bir korku ve üzüntü hissettim içimde. Kahrolmuşluk hissetim. Kaybetmenin verdiği o tanıdık hissi hissettim. Anı olamazdı. Çünkü Aral buradaydı, kaybetmemiştim ki onu. Neden böyle hissettiriyordu.

"Lina."

Sağ eli kolumu tuttuğunda gözlerimi açtım. Titriyordum sanırım. Önemli olan bu değildi ama. Önemli olan Aral'dı şimdi.

"Neresi?" diye sordum ifadesiz bir yüzle gözlerimi göğsüne indirmekten korkarak.

Ciddi bir yara almış olsa buraya kendisi kullanarak gelemezdi. O yaralanmışsa diğerleri nasıldı? Onu bu halde nasıl bırakırlardı?

"Omzum," diye yanıtladı beni. "Sıyırdı yalnızca." Sağ kolu belime sarılırken başını eğip alnıma bastırdı dudaklarını. "Korkma."

"Kanıyorsun," dedim sesim titremesin diye bir savaş verirken boynuna doğru. Ona kızgınlık vardı içimde.

"Lina," diye seslendi Özlem bana. "İçeri geçirelim ayakta durmasın."

O sırada Özkan da yardım etmek için gelmişti. Kafamı sallarım. Onu içeri soktuk ama yürürken yardıma ihtiyacı yoktu hiç. Bu iyi bir şeydi.

"İyi misin?" diye sordu Özkan ciddi bir ifadeyle verandayı çıkarken biz.

"İyiyim yok bir şey," dedi ona Aral.

Evet, bu kan da boya olmalıydı. Yumruklarımı sıktım. Onu önce iyileştirecek sonra kendim paylayacaktım. Elimden alamayacaktı kimse onu.

"Öyle diyorsan," deyip kabullendi durumu Özkan.

Aral'a ısrar etmenin bir faydası yoktu zira. Bir an önce yarasına bakmak istiyordum. Özlem'le onu alelacele banyoya götürüp bir tabure oturttuk. Özlem neyse ki hemşireydi ve evinde tıbbi malzemeye dair her şey vardı. O sağlık çantasını getirirken ben de tepemde topladım saçlarımı ve ellerimi yıkadım. Su gibi terliyordum ama önemli olan terlemem değil ellerimin titremesiydi daha çok. Ellerim titrerken sütur atamazdım. Yumruklarımı sıktım. *Sakin ol Lina. Sen*

doktor olacaksın. Aral'ı düşünme. Sıradan bir hasta o. Senin için hiçbir önemi olmayan sıradan biri. Ellerin titremesin diye bir sürü şey yaptın. Titreme. Titreme ellerim. Titreme.

Özlem sağlık çantasını açarken ellerimi ameliyata girecekmişim gibi havada tutarak ona döndüğümde yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Ona tıp okuduğumu söylememiştim.

"Tıp okuyorum," diye mırıldandım. Artık okumuyordum gerçi.

"Oh rahatladım," dedi rahatlamış bir sesle. "Sen daha iyi yaparsın o zaman benden. Ama eğer için gidiyorsa ben de-"

Kafamı iki yana salladım. Onu emanet edemezdim kimseye. O da benim için önemli biriydi. Kaçamazdım bundan.

Hayır. O sıradan biri. Aral değil. Hipokrat yemini edeceksin. O yüzden gitmiyorsun. Aral değil bu adam.

"Bir şey lazım olursa ben kapının önündeydim o zaman. Ayağına dolaşmayayım senin banyo dar zaten."

"Ilık suyla ıslatılmış nemli birkaç havlu alabilir miyim?"

Muhtemelen soğukkanlı duruyordum ama içimde olanı Allah bilirdi. İçimden titriyordum. Kaslarım seğiriyordu endişeden.

"Getireyim," dedi ve çıktı banyodan.

Titreyen ellerimi yumup açtım birkaç kez. Sinirlerim boşalmıştı sanki. Adamın önünde durup derin bir nefes aldım. Hastanın kanaması vardı, hızlı ve dikkatli olmak gerekiyordu. Ellerime lateksleri geçirdim hızla. Yakından bakınca kabanında yanan kısmı görebiliyordum. Kabanı sağ kolundan çıkarıp onu incitmeden sol kolundan da çıkartım ve küvetin içine attım kabanını kana bulandığı için. Lateklerime bulanan kanı da kanın sahibini de düşünmedim. Düşünmemem lazım. Düşünmeden yapabilirdim.

Siyah gömleğine dokunduğum lateksin altında o sıcak ıslaklığı hissettim. Mide özsuyum kaynadı midemde. Gözlerimi kapattım bu hisle bir anlığına. *Aral'ın kanının ellerin olduğunu düşünme. Aral'ın kanının ellerinde olduğunu düşünme. Kan kırmızı. Can kırmızı.*

"Lina-"

"Sus," diye mırıldandım ve gözlerimi açıp siyah gözlerine baktım. "Ben buradaydım. Peki senin aklın neredeydi?"

Gülümsedi bana hafifçe. Yüzü ter içindeydi, tansiyonu düşüyordu ve bana gülümsüyordu hâlâ. Delirecektim.

Derin bir nefes alıp verdim. Yarasına bakarken gömleğini kesmeye başladım bir makasla. On santimetre aşağı gelse kurşun, buraya gelemeyecekti. Yığılıp kalacaktı bir yere. *Belki de-*

"İyiyim Lina," dedi pürüzlü bir sesle. "İyi olmasam gelemezdim."

Dudaklarının rengi kaçmıştı ve o dudaklarla beni teselli ediyordu hâlâ. Onu teselli eden ben olmalıydı. Kanı ben değil, o kaybediyordu. Harekete geçmeliydim.

Kumaşı kesip gömleği yarasına dikkat ederek üzerinden sıyırdığımda etinin görüntüsü rüyamdaki o hissi anımsattı bana. Kurşun omzunun üzerindeki kas kütlesini sıyırırken beş santimlik bir yarık bırakmıştı arkasında ama süturla halledilebilir bir şeydi. İyi olacaktı.

Elimdeki latekleri değiştirdim el çabukluğuyla

"Ne kadar sürdü buraya gelmen?" diye sordum ifadesiz bir sesle soğukkanlı kalmaya gayret ederek.

"On beş dakika kadar," diye cevapladı beni.

Ciddi bir kan kaybı yoktu o zaman. Zira o kadar süre ciddi bir kanaması olsa yolda bayılması gerekirdi. Dikiş setini açtığım sırada Özlem girdi içeri. Nemli havluyu alıp dişlerimi sıktım ve ona bakmadan yarasının üzerine bastırdım. Acıdığını biliyordum ve onun omzundaki ağrı benim kalbime vuruyordu.

Yarayı temizleyip, uyuşturmak için yaranın çevresindeki dokuya iğne yapıp uyuşmasını beklerken diğer temiz havluyla alnındaki teri sildim.

"İyi misin?" diye sordum gözlerine bakmak içimde bir acıya sebep olsa da.

"Tansiyonum düştü biraz," dedi ama buna rağmen iyi görünüyordu.

Dirençli bir vücudu vardı. Yaptığı sporlar işe yarıyordu demek ki.

"Çok mu kan kaybettin? Hastaneye gitmeli miyiz?"

"İyiyim Lina. Bir insanda delik açarsan düşer tansiyonu, normal."

"Normal insanların piercing dışında delikleri olmaz vücudunda," dedim ben de.

Burnundan güldü hafifçe. "Doğru."

"Gülme," diye kızdım ona. Canı acırken gülmesinden nefret ediyordum. "Uyuştu mu?" diye sorarken hafifçe yarasına yakın dokuya dokundum.

"Uyuştu."

Dikiş takımını sterilize ettim ve derin bir nefes alıp dudaklarımı ıslattım. Portegüyü tutan parmaklarımı sıktım. *Başka birini düşün. Aral'ı düşünme.*

Sütur iğnesinin kuyruk kısmını portegüyle tutup penseti sol elime aldım ve yarasına diktim gözlerimi.

"Bana bakma," dedim gözlerimi yarasından ayırmadan. "Başını çevir."

Pensetle sütur atacağım deriyi tuttuğumda omzum sızlıyordu. Düşünmeye gayret ederek iğneyi batırdım. *İğneyi tam karşısından çıkar. Portegüye ipi iki kere dola ve düğüm at. Düğümü oturt. Uyuşturdun onu, bunu yaparken canı yanmayacak. Bir kere daha düğüm at. Sonra bir kere daha. Kes. Bir sütur attın bile. Basit. Bunu binlerce kez çalıştın. Sütur atma pratiklerini düşün. Cansız manken. Yapay kan. Yapay yara. Daha kötülerini diktim. Aral'ın kanı değil elindeki. Bu adam Aral değil. Bir yabancı. Sıradan biri senin için. Sorun yok. İyisin.*

On ikinci süturu kestiğim gibi derin titrek bir nefes alarak dikeldim ve elimdekileri suç aletiymiş gibi çantanın içine attım. Onu sardım ellerimin artık titremesini durduramayarak. Onu kan içinde görmek hiç iyi gelmemişti bana.

"Bir daha," dedim onun kanına bulanan lateskleri elimden sökercesine çıkarırken. "Elimi kanına bulama sakın Aral."

Lateksleri çöp kutusuna atıp ellerimi yıkadım ovarak. Yüzüme birkaç kez su çarpıp kendime gelmeye çalıştım. Daha sonra yüzümü kurulamadan kapıyı açtım uzanıp. Özlem ve Özkan kapıda bekliyorlardı gergin bir şekilde.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum. "İlaç vereceğim de."

Özlem hızla mutfağa giderken Özkan içeri baktı. O sırada Aral'ın ayağa kalktığını hissettim.

"İyi gibi," dedi Özkan bana bakarken.

Bir şey söylemedim.

"Geçmiş olsun," dedi Aral'a.

Aral ona, "Eyvallah," dedi.

O sırada Özlem bir bardak su getirmişti. Bardağı alıp içeri döndüm. Özlem kapıyı ardımdan kapatırken Aral'la yüz yüze geldim. Ayağa kalkmış, kolunu yıkamıştı, kolundan su akıyordu.

Banyo küçüktü, tam önümde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu yüzümden akan yaşı sağ eliyle silerken.

Yorgun bir ifadeyle baktım yüzüne. "İlaç içmen lazım," dedim sorusunu cevaplamayarak. Yalandan bile olsa iyiyim diyemezdim şu an.

Elimdeki bardağı alıp kenara bıraktığında bana sarılacağını anladım. Sağ kolu beni kendine çektiğinde göğsüne yaslandı yüzüm. Yüzümü boynunun sağ girintisine yaslanırken içimde ağlama isteği vardı. Sanki onu bir kere kaybetmişi gibi hissediyordum. Kabuslarımdan ötürü müydü bu yoksa onu kan içinde gördüğüm için mi emin değildim ama berbat hissediyordum.

"Ödeştik," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Bir daha dikiş atmak yok."

"Özür dilerim," dedi saçlarımın üzerine. "Bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim."

"Her gün öldüğünü görüyorum ben rüyamda," diye kızdım ona. "Ellerimde kanı olmasını isteyeceğim son kişisin."

Saçlarımdan öptü beni. "Ağlama," dedi burnumu çektiğim için. "İyiyim ben."

"Ateşin var," dedim tenine yaslı tenim ısınırken.

"Endişelenecek bir durum değil."

"Endişeliyim ama," diye çıkıştım ona elimde olmadan.

Sağ elini yanağıma yaslarken hafifçe geri çekilip yüzüme eğildi, sol şakağıma bastırdı dudaklarını. "Kızma minik aslan."

Omuzlarım düştü. Bana böyle yaklaşır, beni nazikçe öperken bu tonda öyle söylerse ben ona nasıl kızacaktım? İçim gidiyordu resmen. Kalbimle oynuyordu. Elmacık kemiğimin üzerine bir öpücük bıraktığı sırda kapı çaldı.

İkimiz de kafamızı kapıya doğru çevirdik. Kapı çaldığında gözlerimiz kapıya çevrildi. Burnumu çekip geri çekildim ve kapıyı açtım.

Özlem, Özkan'ın eşofman takımlarından birini getirmişti. "Giyinsin bunları."

"Teşekkürler," dedim ona minnettarlıkla gülümseyerek.

Aral kendisine ilaç bakarken elimdekileri çamaşır makinesinin üzerine koydum.

"Giyinebilecek misin?" Diye sordum o ilaç alırken bana dönük olan çıplak sırtını seyrettim.

Teninde kanı kurumuştu. Duş alamayacağı için tenini havlu ile silsem iyi olurdu. İlaç içmeyi bitirip aklımdan geçen şeyi sağ eliyle kendisi yapmaya başladığında uzanıp elinden aldım nemli havluyu. Bir şey söylemeden vücudunu sildim tamamen ve kandan terden arındırdım onu. Şimdi daha iyi görüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi beni izlerken.

"Önemli değil," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Üstünü giyme, ateşin var zaten. Altını değiştir yalnızca."

Kafasını sallayarak onayladı beni.

"Çıkıyorum o zaman ben," deyip banyoda tek bıraktım onu giyinsin diye. Kapının önünden ayrılmadım ama. Bir şey olurda düşer diye korkuyordum. Belki aniden tansiyonu düşüp bayılırdı, belli olmazdı.

Yorgunca elimi alnıma götürdüm. Terleyen alnını yukarı doğru sildim ve ellerimi saçlarım üzerinde ellerimi gezdirip tokayı çıkardım saçlarımdan. Saçlarım omuzlarıma dökülürken sıkıntıyla nefes verdim.

Özkan ve Özlem'in meraklı bakışları üzerimdeydi. Bir açıklama yapmam gerekiyordu sanırım.

"Kurşun sıyırmış gerçekten. Ateşi çıkmaz, yarası enfekte olmazsa iyi olacak."

"İyi," dedi Özkan rahatlamış bir sesle. "Hesabını yarın alırız, üstüne gitme çok bu gece."

Arkamdaki kapı açıldı ve kapandı daha sonra. Varlığını arkamda hissettim ve o an Aral'ın varlığını arkamda hissetmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu fark etim.

"İyi akşamlar," dedi sanki normal bir anmış gibi.

Özkan ve Özlem ona güldüler. "İyi geceler kardeşim," dedi Özkan. "Tabi sana geceler pek iyi olmayacak gibi."

Özlem, Özkan'ın koluna vurdu hafifçe uyarır gibi. "Aral uzansın, dinlenin biraz. Yarın konuşuruz," dedi Özlem buruk bir gülümseme ile bana bakarken. "Bir şey olursa seslen bana olur mu? Ne lazımsa. Aral belki açtır diye masaya bir şeyler hazırladım. Kendi eviniz gibi rahat edin."

"Sağ ol Özlem," dedim minnetle gülümseyerek.

"Ne demek canım," dedi bana içtenlikle. Ardından Aral'a çevirdi bakışlarını. "İyi olmana sevindim, üzme kızı."

"Sağ ol Özlem," dedi Aral yalnızca.

Özkan Aral'a imalı bir gülümsem ile göz kırparken Özlem iyi geceler dileyerek yukarı kata çekiştirdi kocasını.

"İyi geceler," diye mırıldandık biz de arkalarından.

Ona dönüp sağ koluna girdim ve onu salona götürdüm. "Uzatalım seni. Ayakta durma."

Onu şömineye en uzak olan koltuğa açılan yatağa götürdüm. Ateşi vardı zaten, şömineye hiç gerek yoktu.

Koltuğa oturup uzanmamakla kalmadı beni de yanına çekti. Yanına oturdum yorgunca.

"Uzanman gerek," dedim acayip bitkin hissederken.

Sağ elini kaldırıp iki parmağının tersiyle boynuma dokundu. Ateşime bakıyordu sanırım. Ateş falan kalmamıştı. Ateş dışımda değil, içimdeydi.

Sonra eli ateşimin olmadığını fark etmiş olarak ki elini indirdi kucağına.

"Herkes iyi mi?" diye sordum merak ederek.

"İyi," diye onayladı beni. "Merak etme."

"Neden hastaneye gitmedin?" diye sordum şömine ışığının turuncu fonunda parlayan tenine bakarken. "Senin o şekilde gelmene nasıl izin verirler?"

"Sana geleceğim dedim," dediğinde kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerime baktı o da. "Hastaneye gitseydim, buraya ben değil başka biri gelseydi ödün kopacaktı. Hem sen daha yakındın," dedi sağ eli tekrar yüzüme uzandı ve yanağımı okşadı.

Tüylerim ürperdi. Her dokunuşunda içimde şeyler filizleniyordu. Kalbimin ritmi değişiyordu. Gözlerine bakınca içine çekiliyor gibi hissediyordum.

"Ağrın var mı?" diye sordum yanağımı okşadığı için göz kapaklarım titrerken.

Başını bana doğru eğildi hafifçe. "Var," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken. Burnumu tenime sürttü. "Ama dermanı da var."

Kalbim dokunduğu her yerde atıyordu o an. Elimde olmadan gözlerimi kapattım, elim iznim olmadan yüzüne uzandı. Sağ elim yanağına yaslandı içim titrerken. Onu öpmek istiyordum. Ona derman olmak istiyordum.

"Lina," diye ismimi fısıldadı dudakları dudağımın kenarına dokunurken. Tüylerim ayağa kalktılar. "Kaçacaksan şimdi tam zamanı

cennet çiçeğim."

Cennet çiçeğim.

"Kaçıyorum zaten," diye sızlandım kısık bir sesle ona gözlerim kapalı. "Ama koştuğum da sensin."

Kürkçü dükkanım* diye geçirdim içimden. *Dört duvar değil, senin kolların.

"İşte şimdi aynı yerdeyiz sevgilim," dedi dudaklarımın üzerine beni öpmeden hemen önce. *Sevgilim.*

Dudaklarımız birleştiğinde kalbimde bir şeyler patlıyor gibi hissettim. Yanmaktan korktuğum halde çoktan yanmışım gibi hissettim. Yanmışım küllerim savrulmuş gibi hissettim. Kalbim ağzımda atıyordu. İçimde önünü alamadığım bir duygu seli vardı. Beni de önüne kattı.

Sol elimi ensesine yaslayıp onu kendine çekmek istedim ama son anda durdurdum kendimi. Yarasını vardı bana uzanıyordu. Uyuştuğu için hissetmiyor olmalıydı ama iyi değildi. Dudaklarından ayrılmadım ama sağ elimi çıplak göğsüne, kalbinin üzerine yaslayıp geriye doğru ittim onu. O arkasına yaslanırken ona doğru ben uzandım. Kendimi sağ dizinde otururken buldum. Ensesine yaslarım sol elimin parmakları saçlarının arasında dolaşırken Aral'ın acelesiz, yavaş, uzun öpücüklerine ayak uydurdum. Beni o kadar acelesiz sevgiyle öpüşüyordu ki ona ayak uydurmakta zorlanmıyor gönlümce öpebiliyordum onu. Ağzından tatlı bir karanfil tadı alıyordum ve bu bile güzeldi.

Bir değil yirmi dokuz tane kalbim vardı da vücudumun her yerine dizilmişlerdi sıradağ gibi. Elimin altında atan kalp onun değil benimdi sanki. Onunla aynı ritimle atan kalbimin ritmi kafamın içinde uğulduyordu. Sol elini kaldırıp belime sardı ve sırtını dikleştirdi sanki yetmiyordu ona. Beni tüketmek istiyor, tamamen kendine katmak istiyor gibi öptükten sonra ağırlaşan nefesimle ayrıldım ondan.

Kalbim deli gibi atarken dudaklarını dudağımın kenarına, yanağıma gözüme ve şakağıma bastırdı. Heyecandan kalbim duracaktı sanki.

"Lina," dedi iç çeker gibi.

İsmimi böyle söylediğinde tüm tüylerim ürperiyordu. Nasıl başarıyordu böyle telaffuz etmeyi ismimi.

"Hım?" diye mırıldandım.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bu an gerçek." Anlamadım ilk başta ne demek istediğini ama sonra devam etti. "Bu aramızdaki şey gerçek."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Ona sahte sevgili olduğumuzu söylediğim için mi söylüyordu bunları?

"Seninle geçirdiğim her an gerçek," deyip yanağımı öptü. "Biz Lina," diye fısıldadı ve başını eğip sol omzuma bir öpücük bıraktı. "Söylediğim her kelime, her dokunuşum. Seni her öpüşüm Lina... Gerçek."

Biz diye bir şey vardı Aral için ve bu gerçekti. Bu an, beni öpüşü gerçekti onun için. Biz gerçekmişiz.

Burnumun akmaya başladığını hissettim. "Biz gerçeğiz," diye mırıldandım.

Kafasını omzumdan kaldırdığında yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Avucu yanağıma yaslanırken baş parmağı dudaklarımı okşadı. Tüylerim ürperdi yine.

"Sakladım gözlerimi. Sustum hep sözlerimi. Yandım yâr közlerimi. Savur savur bitmiyor," diye mırıldandı dalgın bir ifadeyle gözlerime bakarken.

Kalbim dudaklarımın üzerinde atarken "Ben sende tutuklu kaldım," diye tamamladım onu.

Gözlerini kapattı. Yutkundu ve bir süre gözleri kapalı bekledi. Bundan yararlanarak uzanıp ufak bir öpücük bıraktım dudaklarına çünkü ben hiçbir şey söyleyemiyordum.

"Bak ya," dedi ondan ayrıldığımda gözlerini açıp. Yüzlerimiz çok yakında birbirine ve benim gözlerim dolmuştu nedenini bilmediğim bir şekilde. "Şimdi her dinlediğimde senin sesinle dinleyeceğim."

"Ben sana söylerim," dedim kısık bir sesle. "Babam sesimin güzel olduğunu söylerdi."

İç çekti bana bakarak. "Çok isterim Lina," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Sadece bana söyle."

"Tamam," diye onayladım onu. "Sadece sana söylerim."

Gülümsedi bana. "Ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Burnun akıyor."

"Hastayım çünkü," diye mırıldandım burnumu çekerken.

"Ben de," dedi ve burnumu öptü. "Yaramaz bir kediye."

"Aslandım hani?"

Gülümsemesi genişledi. "Önceden imalarımı kulak ardı ediyordun yani," dedi gamzesi ortaya çıkarken. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

"Kulak ardı etmedim," dedim saçlarını okşarken. "İhtimal vermedim."

İç çekti tekrar. "İhtimal vermediğin daha neler var kim bilir?"

Derin bir nefes aldım. "Hastayım, bu kadar üstüme gelme."

Bir gün için çok fazla duygu yaşamıştım. Yeterdi artık. Dursundu. Gülümseyerek kolları üzerimden çekilirken kaçar gibi kalktım dizinden.

Ona biraz çorba içirdim. Aral, ilaçların etkisiyle uyurken ben ateşi olduğu için gece boyu uyumayıp onu kontrol ederek oturdum. Biraz gözlerimi dinlendirmek istedim ama Aral'ın omzuna başımı koyduğum gibi uyuya kaldım.

2003 – Aralık - Polonya

Küçük kız titreyen kan içindeki elleriyle kendi yemeğinden arttırdığı ekmeğini kedisini sakladığı yere götürdü. Ağlıyordu. Elleri acıyordu çünkü ama ağlayamazdı. Ağlaması yasaktı. Ağlarsa, herkesin canı yanardı. Ağlamaması gerekti. Beş yaşına gireli birkaç ay olmuştu. Neden ağlamaması gerektiğini bilmiyordu ama ağlarsa daha çok canı yanacağı öğretilmişti ona. Kendini çıplak elle bir bıçağa karşı savunulması istenildiği için avuçları kesik kesikti ve ekmeği kana bulanmıştı. Gözlerinde tomurcuk yaşlarla kana bulanan ekmeğini cılız kedinin önüne bıraktı. Kedi kana bulanan ekmeği yemedi. Kalbi kırıldı küçük kızın. Kendisi gibi kızıl saçlı bir kediydi bu. Onun gibi yalnızdı. En iyi arkadaşı oydu. Aç kalırsa soğuktan ölürdü biliyordu. Artık annesini hatırlamıyordu kız. Babasının yüzünü görse tanımazdı bile belki ama kurtaracaktı babası onu. Biliyordu.

"Nerde velet?" Diye sorduğunu korktuğu bir adamın.

Küçük kız korkuyla yerinde sıçradı. Kedisini görürlerse ona vuracaklardı. Biliyordu. Bir şeyi sevmek yasaktı. Nedenini bilmiyordu. Çocuklardan biri bir yemeği sevdiğini getirdiğinde bile bir daha o yemek yenmezdi. Sevdikleri köpeği öldürmüşlerdi gözleri önünde. Ölmek demenin bir daha görmemek olduğunu biliyordu. Kedisine gitmesini söyledi. Yemeği çöpe atmak yasak olduğu için kendi kanına bulanan

ekmeği yemeye çalıştı gözlerini silerken. Kedi korkunç adamları gördüğünde kaçtı ama kız kaçamadı. Gerçek bir tilki olsa belki kaçardı.

Adamlardan biri kolundan tuttuğu gibi kızı kaldırdı yerden sertçe. Canı acıyordu ama bir şey söylemedi. Konuşmak yasaktı. Düşünmek yasaktı. Kızı içeri sürükledi. Hemen hemen onun yaşlarında kendisi gibi kızıl saçları olan çocuklarla dolu yatakhaneye girdi. Tüm gözler ona çevrildi. Gözlerinin ardından hiç kimse yoktu sanki. Gözlerine bakmaktan korkuyordu kız bu yüzden onların.

Yatağına ilerlerken tekrar lehçe bir yayın başladı yatakhanenin içerisinde, onu çok korkutan bir ıslık sesi beraberinde. Düşünmelerine izin verilen, düşünmeleri istenilen her şey bir madde şekilde onlar uyurken dinletilmeye başlandı yine.

"Bir kızıl tilki emre itaat eder. Emir her şeyden üstündür. Sizler bir insan değil araçsınız. Bir kızıl tilkinin asil görevi ülkesini temsil etmek, düşmanlarından arındırmak adına kendini adamaktır. Sizler geleceğin en büyük silahlarısınız."

- Devam Edecek -

teorilerinizi varsa alırım ama NE OLUYOR ARKADAŞLAR????

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 17 | Bir Sus Çizgisi Mesafesi

İyi akşamlar <3

*Bir ay sonra yine birlikteyiz. Size yine uzun bir bölüm getirdim. Bu bölüm kritik bir bölüm. Kilit bir bölüm. Zira artık bir şeyler öğrenerek devam edeceğimizden bahsetmiştim. Artık geçmişteki detayların arkasındaki gerçekleri ve sırları öğrenmeye, düğümü gevşetmeye başlıyoruz. Yeterince çekiştik, birleştik, şimdi çözmeye başlayabiliriz *^**

Geçen bölüme gelen yorumlarınız beni çok mutlu etti. Hepsini okudum ehehehehe Bu bölümde de beni çok mutlu edersiniz diye düşünüyorum. Lütfen yorumlarınızı ve oylarınızı bırakmayı unutmayın. Şu sıralar Ateş serisiyle uğraşırken çok yoruluyorum ve biby sizin gibi benim de kaçış alanım. Yorum okumak bana çok iyi geliyor, o yüzden bırakın ki motive olayım eheheheh

Aral'ın playlistini yaptığımdan bahsetmiştim daha önce ve artık açık. Spotify'dan bulabilirsiniz. Kendi Instagram'ımdan ve Biby'nin hesabından link atacağım, oradan da bulabilirsiniz.

Hesaplarım:

Instagram & Twitter & Spotify: ***filizpuluc***

Instagram: ***baziinsanlarboyleyasar***

Teorilerinizi, yorumlarınızı ve görüşlerinizi twitterda #BazıİnsanlarBöyleYaşar ve #BİBY tagleriyle twitleyebilirsiniz. Heeeepsini okuyorum. Bu şekilde hikayemize de destek olabilirsiniz hayadımlar <3

Öpüldünüz <3

Keyifli okumalar dilerim.

Cehennemde açan cennet çiçeklerine 🌷🌷🌷

BÖLÜM 17 | BİR SUS ÇİZGİSİ MESAFESİ

♪ *Ölsem - Sena Şener*

♪ *Her Şeye Rağmen - Sezen Aksu*
♪ M. - Anıl Emre Daldal
♪ S. - Anıl Emre Daldal
♪ *Toprak Yağmura - Canozan*
♪ *Belki De Aşk Lazım Değildir - Sezen Aksu*
♪ *Sar Bu Şehri - Canozan*
♪ *Only Love Hurt Like This - Paloma Faith*
♪ *The End - JPOLND*

Tesadüflere inanacak kadar pozitif bir bakış açısına sahip olmadım hiçbir zaman. Her şeyin bir sebebi var. Bir şey var bizden alınan ve bize verilenlerin arkasında, bir hesap var. Hesap tutmazsa hayat, alacaklılar hep kalacaksa alacaklı ve çalınacaksa şansımız sürekli, iyi olup kazanmanın bir yolu yok. Hakkını almak için başkasının hakkına girmek mi lazım? Verdiğini geri almak için düşkün mü olmak gerek? O zaman sevgiler ve güvenler boşa demek. Buna inanırsam kaybederim kendimi. Henüz yeni bulmuş gibiyim oysa aradığımı. Sorularım celladım olmasın istiyorum. Sebeplerim acımasız olmasın, beklediğim cevapları almak için gaddar olmak zorunda kalmayayım istiyorum.

Sabahın beşine irkilerek açmıştım gözlerimi. Bir saat kadar uyuyabilmiştim yalnızca. Bir rüya görmüş gibiydim. Hatırlamıyordum çok. Kan gördüğümü hatırlıyordum bir tek. Yine kan vardı. Yine bir ölüm vardı. Hiç gitmeyecekti sanki.

Aral, uyuyordu hâlâ. Ateşi düşmüştü, nabzı normaldi. Her şey yolunda gibi duruyordu, kanaması yoktu, terlemiyordu da. Üstünde bir şey giymesine izin vermemiştim, şömine ateşi de gücünü yitirmişti. Özlem'in bıraktığı battaniyelerden birini üzerine örtmüştüm onu uyandırmamaya dikkat ederek.

Dizlerim üzerine oturup, soluma, ona doğru dönmüş, başımı koltuğa yaslamış onu izlerken her şeyi düşünmüştüm. Baştan sona her şeyi. Tüm yaşananları, Aral'ın hayatımdaki olası konumunu, bana söyledikleri kadar sustuklarını...

Her şeyi bir bir tekrar tekrar düşündüm. Verdiğim tepkileri ve tepkisizliklerimi, hatırlayıp da sustuklarımı düşündüm. Korktuklarımı düşündüm. En ufak temasa dayanamazken Aral'ın başından beri her dokunuşuna olan tepkisizliğimi, onu ilk gördüğümde bana ölümü

hatırlatmasını, zaman zaman ona bakarken içimde bir özlem hissiyatının oluşmasını ve dün onu kan içinde görünce hatırlar gibi olduğum o kanlı anıyı düşündüm. Aral'ın babamla tanışık olduklarını hatta kuşumu bilecek kadar yakın olduklarını biliyordum. Ve bana her dokunuşunun gerçek olduğunu... Öyle söylemişti dün. Beni öpüşlerini, benimle çekinmeden flört edişlerini ve benim her seferinde kollarına gidişlerimi düşündüm. Topladım, çıkardım, herkese pay ettim ama en çok ben eksik kaldım.

Ben çok eksiktim ve buna rağmen üç sonuca vardım; Birincisi Aral beni gerçekten ve düşündüğümden daha çok seviyor gibi duruyordu. İkincisi Aral'a gerçekten ve düşündüğümden daha fazla güveniyor, ona sahip olabileceğimi düşündüğümden daha fazla duygu besliyordum. Hoşlanmak değildi bu. Ben onu seviyordum. Ve üçüncüsü, birinci ve ikinci sonuçların temeli hatırladığımdan daha eskiye dayanıyordu. Bizim Aral'la ilk tanışmamız bir ay öncesinde yaşanan bir hadise değildi. Ben onu hatırlamıyordum ve Aral bir sebepten bana hatırlatmıyordu kendini. İyi bir şey olsa hatırlamam için bir şeyler yapardı. Demek ki iyi değildi sebebi. Hatırlamamı istemiyordu belki de. Zira iyi bir şey olsa unutmam gerektiğini de düşünmezdi zihnim. O kanlı hatırayla ilgiliydi belki de bu. Rüyalarımda sürekli ölmesiyle ilgiliydi belki de. Bilmiyordum. Ama korkuyordum.

O kadar korkuyor ve endişeli hissediyordum ki göğsüm sıkışmaya başladı. Endişeyle kasıldı bedenim yine. Midemde bir bulantı baş gösterdi, göğsümdeki ağrı nefesimi kesiyordu sanki. Hatırladığım şeyleri Aral'a anlatmaya korkuyordum çünkü hep bir kan vardı. Birinde de elimde bıçak tutuyordum. Belki de öldürmüştüm birini ve babam kendisini örtbas ettiği gibi kapatmıştı üstünü bir şekilde. Bilmiyordum.

Öğrenmek istediğim şeylerden korkuyordum. Hayattan alacaklarım beni daha alacaklı edecekti. Hayat bana ne verirse verirsin borcum kapanmayacak gibi gelmeye başlamıştı. Dar geliyordu her yer. Hayat üstüme yıkılıyordu sanki. Yarın olmasın istiyordum. Dünya dursaydı keşke şu an. Yine o uçurumun kenarında hissediyordum kendimi. Çıkış yolunu hiç bulamayacaktım sanki.

Vücudum titremeye başladığında titrek bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim. Panik atak geçiriyordum yine. Sakin olmalıydım, sorun yoktu. Kötü şeyler düşünmemeliydim. Aral buraydı. *Şimdilik*.

Kalbimin sesi kulaklarımın hemen arkasında yankı ederken yumruklarımı sıkıp dizlerim yasladım ellerimi. En son ne zaman bu kadar koktuğum hakkında bir fikrim yoktu. O ıslık sesini duyduğumdan beri hiçbir şey yolunda değildi sanki. Sanki bir kaçamayacağım bir şeyden kaçıyordum. Yakalanacaktım ve beni yakalayacak şeyden korkuyordum deli gibi. *Sakin ol Lina. Panik atak geçiriyorsun. Bu kadar korkacak bir şey yok aslında. Sakin ol. Geçecek.*

Aral'ın uyuyan yüzüne diktim gözlerimi sakinleşmek için. Burnum akmaya başladı. Yüzünü inceleyip dudaklarına baktım uzun uzun. Beni öpen, bana olacağına ihtimal veremeyeceğim kadar güzel şeyler söyleyen, beni hep teselli eden dudaklarına baktım. Sus çizgisine en çok da. Aral'ın sus çizgisi, çok güzel ve derindi. O yüzden mi susmakta bu kadar iyiydi? Sevdiği şeyler mutlaka canını mı yakmalı insanın bir kez olsa bile?

Gözlerimi künyesine indirdim yavaşça. Tenine çok yakışıyor ama bir savaşın temsili aslında. Gerek hayat, haksız bir savaş. Bizim savaşımız kim için Aral? Bizim savaşımız kiminle? Ya bensem asıl düşmanın? Ya benden kurtulmaksa kurtuluş?

Yara izlerinde gezdirdim gözlerimi. En belirgin olanı karın kaslarının üzerinde çapraz kabarık bir kesik yarasıydı. Bir bıçak yarasıydı sanırım, bilmiyordum. Haklı bir savaştan mıydı o da? Tek haksız savaş omzundakiymiş çünkü, öyle söylemişti.

Hangi haklı savaş haklı çıkarır ki senin canının acısını Aral? Daha kaç yara gerek tenine bu savaşın bitmesi için? Teslim olsak daha az yanmaz mıydı canımız? Korkmuyor musun hiç bitmeyecek bu savaş diye? Nasıl devam ediyorsun tüm bunca şeye rağmen? Nasıl hâlâ gülümsüyor, güzel şeyler barındırıyorsun içinde? Hem de bana karşı?

Gözlerim doldu ama bir damla bile dökemedim. Onun haberi yoksa, ağlayamıyordum bile. Onun teselli olmadan ağlayamıyordum. Üstümdeki etkisinin büyüklüğü korkutucuydu. Avuçlarıma batan tırnaklarımın ince sızısı eşliğinde kalktım ayağa. Kaçasım geliyordu ne zaman böyle teslim olmuş hissetsem. Kaçtım yine ama kaçmadan önce titreyen ellerimle onun üzerini örttüm. *Kaçtığını düşünerek mi kaçıyorsun Lina artık?*

Korkuyordum. İçim sıkılıyordu. Zihnim uyuşuktu, aklım almıyordu hiçbir şeyi. Hatırladıklarımı kendime açıklayamıyor, anlamlandıramıyordum. Aral'a nasıl açıklayacaktım bunları? Ya

öldürmüşsem birini? İnsan sever mi bir katili? Hatırlamıyorsam belli ki o anılarla yaşayamayacağım kadar kötü şeyler olmuş. Daha kötüsü... Ya sebebi bastırmış olmam değil de anıların benim olmamasıysa? Ya çoklu kişilik bozukluğuna sahipsem? Ya bu yüzden hafızam bölük pörçükse? Ya gördüklerimi kafamda kurmama sebep olan bir kişilik bozukluğum varsa? Belki de tüm bunlar psikozdan ibaretti.

Titreyen ellerimi yüzüme götürdüm. Saçlarımı geriye doğru çekip avuçlarımı şakalarıma bastırdım. Buz gibiydi ellerim yine. Avuçlarım soğuk soğuk terliyordu. Sakin olmalıydım. Mantığı elden bırakmamalıydım. Kötüyü düşünmemeliydim. Geçecekti.

Aral'a yaslamak istiyordum başımı ve en çok da bu yüzden çıktım salondan. Ne zaman ona baksam ne zaman onu kendime itiraf edemeyecek kadar çok istesem, sanki bir şeyi bu kadar istemek yasakmış gibi hissetmeden edemiyordum. Seversem kaybedeceğim fikrinden vazgeçemiyordum ve hatırladıklarım gerçek kaybedecektim.

Kabanımı giyip dışarı çıktım ve arkamdan çektim kapıyı nefes nefese. Sırtımı örttüğüm kapıya yaslanıp dizlerimi kırdım ve aşağı kayıp kapının önünde bir yumak oldum. Kollarımı bacaklarıma sarıp geçmesini bekledim. Aral varken daha kısa sürüyordu ama geçmişti bir süre sonra işte. İhtiyacım yoktu sakinleşmek için kimseye. Halledebiliyordum. Bir de bu çıkmıştı başıma.

Kafamı dizlerimden kaldırdığımda bahçedeki üçüncüyü arabayı henüz yeni fark edebilmiştim. Kürşat buradaydı, arabasından inmiş endişeli gözlerle beni izliyordu. Ne zaman gelmişti? Yoksa hep peşinde miydi Aral'ın? Aral'ı bırakmazdı. Biliyordum. İyi ki de bırakmıyordu.

Beni ürkütmek istemiyor gibi yavaş adımlarla verandaya adımladı. Tahta parmaklıkların arkasında durup omzunu yasladı hafifçe. Yüzüme bakmadı bana kötü hissettirmek istemezmiş gibi. Sıcak nefesi buhar oldu, gökyüzüne karıştı.

"Uyku mu tutmadı," dedi anlayışlı bir sesle.

Uyku beni hiç tutmuyordu ki. Ona kaçmak isteyen bendim.

Kafamı iki yana salladım keyifsiz bir ifadeyle. "Yok... Ne zamandır buradasın?" Sesim pürüzlü ve kısıktı.

"Aral'la geldim," dedi tahmin ettiğim gibi. "Gelme dedi ama geldim... O nasıl?"

"İyi," diye mırıldandım boğazımda bir yanma hissi oluşurken. "Uyuyor."

Aptaldım. Onu merak ediyor olmalıydılar. Haber vermeliydim onlara.

"Sen neden çıktın? Saat çok erken."

Kaçamıyorum çünkü. Söz verdim. Kalmam lazım mecburen ama kaldığım yeri hak ettiğimden şüpheliyim Kürşat. Sana sorsam söyler misin bana gerçekleri?

"Hep böyle takip ediyor musun onu? Gelme dediği zaman bile?"

Gözlerini bana çevirdi bu sorumla. Gözlerimin içine baktı bir şey görüyormuş gibi. Sanki sallandığımı görüyormuş, yıkılıp yıkılmamın alacağım cevaplara bağlı olduğunu görüyormuş gibi baktı bana. Korktuğumu gördü. Belki de Kürşat ile bile tanışıyorduk önceden. Aral'ı unutabilmişsem herkesi unutabilmişimdir.

"Nadiren."

"Hangi sorumun cevabı bu?"

"İkincisinin," dedi gözlerime bakarken. "İçime sinmiyorsa, elimden arabayı, cebimden paramı alsa yürüyerek takip ederim."

Aral arkada bırakılacak bir adam değil çünkü değil mi Kürşat. Öyle demiştin. Ben bırakmışım ama işte. Biliyorsun sen de bence.

"Beni ilk nerede gördüğünü sorsam söyler misin bana?"

Kürşat gözlerimin içine baktı bir süre. Korkularımı gördü. Daha önce görmüş beni, susmak bile cevap bazen.

Yüzünde bir gülümseme oldu hafiften sanki beni teselli etmek ister gibi. "Benimle ilgili olsaydı söylerdim," dedi samimi bir sesle. "Ama Aral için soruyorsun ve ben onun cevaplamadıklarına cevap olamam sana." Biliyordum. Suçlamadım bunun için onu. Elime ne geçerdi ki. "Ona sordun mu hiç?"

Kafamı iki yana salladım. Sormamıştım. Söyler miydi bilmiyordum ama söylemezse bile bir şey çıkarırdım bundan ve her ikisinde de korkuyordum. Ona neyden korktuğumu söyleyemediğim sürece bana neyi ne kadar anlatacağını hesap edemezdi ve ben onun hesap etmediği kör karanlık cehennemde daha çok korkardım.

"Korkuyorsun," dedi anlayışlı bir sesle Kürşat.

Ağlama isteği doğdu yine içime. Neden böyle olmuştum birdenbire bilmiyordum. Duygularımı da aklımı da yönetemiyordum sanki. Her şey üst üste gelmişti ve ben taşıyamıyordum artık.

"Kolay değil biliyorum, görüyorum ve Lina sizin kadar değil belki ama yanınızda sizinle yaşıyorum. Anlıyorum seni. Ama Lina,

korktuğun şey Aral'la ilgiliyse korkma. El değişsin, kartlar dağıtılsın istedikleri kadar, senin olduğun yer değişmeyecek bizde. En çok da Aral için."

Burnum akmaya başladı yine ve soğuktan değildi. Artık Kürşat da biliyordu burnumun neden aktığını. Burnumu çektim hafifçe.

Aral için değişmez miydi yerim gerçekten? O kadar emin miydi? Aral'ı tanıyordu. Muhtemelen beni de tanıyordu önceden. Kötü biri olduğumu düşünsene teselli etmezdi beni böyle. Teselli edilmiş hissettim. O Aral'ı benden daha iyi tanıyordu. Yerim değişmezmiş ona göre. Bu iyi bir teselli ama ne yaptığımı biliyorlar mı ki?

Kafamı salladım. Onunla konuşmak sakinleştirmişti beni biraz olsun. İyi gelmişti.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi bana hafifçe. "Lafı olmaz." Omzunun korkulukla temasını kesip bana döndü tamamen. "Hastasın zaten, içeri gir hadi. Aral bana fırça atacak sonra."

Burnumu çektim. "Ne münasebet?"

Gülümsedi bu söylediğime. "Çok münasebet."

Kürşat, biliyordu Aral'ın beni sevdiğini. Ona Aral'ı anlattığımda belki de çoktan verdiğindendir demişti bana. Ben yanında olursam kalbi aklının yoluna çıkar demişti. Aral, bana kalbini ne zaman vermişti? Niye haberim olmamıştı benim? Olmamış mıydı? Ya da olmuştu da ben unutmuş muydum onu? Hadi ben unuttum, Aral on bir aydır ben eriyip giderken neredeydi?

"Son bir şey," diye mırıldandım burnumu çekerek. Tahmini bir aralık oluşturmak isteyerek kafamda. "Defne'yle ne zaman ayrıldılar?"

Burnundan güldü bu söylemediğime. Kıskançlık yapıyorum sanıyordu belki de. Yapmıyordum. Beni ne kadar eskiden seviyor olabileceği konusunda bir sınırlama yapmak istemiştim yalnızca. O bir kadınla ilişkisi varken başka kadınları gönlüne misafir edecek biri değildi.

"Aral'a sor dersen bir daha soru sormayacağım sana," dedim sitemli ve tehditvari bir sesle. "Münasebetimiz burada bitecek." Boş tehdidim onu gülümsetti. Sanki Kürşat için benim muhabbettim çok da önemliydi. Öyle miydi? Konuşmasam onunla üzülür müydü birazcık?

"Dört buçuk sene önce."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. O kadar uzun süre önce miydi? Daha yakın bir tarih olduğunu düşünmüştüm.

"Dört buçuk sene," diye mırıldandım. 2016'nın ağustos ayı yapardı bu en fazla. Aral yirmi dört yaşındaydı henüz o zaman. *Ben de on sekiz yaşımdaymışım*. "Sağ ol."

"Rica ederim."

Burnumu çekerken dik dik baktım ona. "Sorduğumu söyleyecek misin ona?"

Çapraz bir gülüşle baktı bana. "Söylemeyeyim mi?"

"Söyleme desem söylemeyecek misin sanki?" dedim huysuz bir tavırla.

"Ne faydası olur bunun sana?" diye sordu kaşını kaldırıp. "Kendi kendine kafanda kurmaktan başka?"

Haklıydı biraz ama bana neydi.

"Aral'a ne faydası olur?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme olurken cebinden sigara paketini çıkardı. "Hoşuna gider muhtemelen." Midemde birkaç kıpırtı hissettim o öyle söyleyince. Ne işi vardı midemde o şeylerin? Ne münasebetti? Dursunlardı, ortalık karışıktı. "Sana da kendisi anlatmak ister."

Aral, sorsam eski ilişkisini anlatır mıydı yani? Bana *sevgilim* demişti. Gerçekten sevgilisi miydim onun? Sormaya hakkım var mıydı?

Ona sarhoş gibi 'Ben sende tutuklu kaldım' dediğimi anımsarken kulaklarımın ısındığını hissetim. Nasıl söyleyebilmiştim onu? İnanılır gibi değildi. Nasıl yüzüne bakacaktım şimdi?

"Nasıl biliyorsan öyle yap," dedim hiç de umurumda değilmiş gibi gözlerimi kaçırarak. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Çenesiyle arkamdaki kapıyı işaret etti sigarasını yakarken. "Gir hadi içeri."

Kafamı iki yana salladım. "Giremem."

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatıp hafifçe. Sigarasını yakmış, siyah deri eldivenleriyle tutarken sigarasını çakmağını cebine kaldırmıştı.

"Anahtarı almadım."

Kaşları çatıktı biraz bana bakıyordu. "Leyla mısın sen?"

"Yo değilim," diye karşı çıktım anında. "Ne alaka acaba şu an?"

Bıyık altından bana güldüğünü görüyordum ama bir şey demedim. Kafasını salladı ve kafasıyla arabayı işaret etti. "Gel arabada oturalım.

Isın."

Burnumu çekerek ayağa kalktım. Isınmak iyi bir fikirdi. Donmuştum. Verandadan indim. Birlikte arabasına ilerledik. Arabanın içerisi sıcaktı. Koltuğa yerleştim. Kürşat klimaları fullledi çok üşüyen bir tip olduğumu bildiği için.

Arkama yaslandım ve sıcakla gerilen kaslarım gevşerken sessizce evi izledim. Anahtarı almış olsaydım keşke. Aral'ı yalnız bırakmamalıydım. Onun yerinde ben olsaydım o yalnız bırakmazdı beni. Kabanımın cebindeki telefonumu çıkardım. Kapanmıştı. Şarjım bitmişti sanırım ya da yine soğuktan kapanmıştı.

"Evdekileri mi merak ediyorsun?"

Etsem de kimseyi arayacak yüz bulamıyordum kendimde. Kafamı salladım.

"İyiler," dedi yüzüme bakarken.

"O adamlar kimdi?" diye sordum. "Biliyor musunuz kim olduklarını?"

Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. "Birkaç tahminimiz var elbette ama savcı da yakında bulacaktır kim olduklarını."

"Asaf mı?"

"İhtimallerden biri," diye onayladı beni.

"Diğer ihtimal Pars mı?"

Kafasını salladı yalnızca. Yorum yapmadı. Bu konuları benimle konuşamayacağını biliyordum. Aral hoşlanmazdı.

"Anladım," dedim önüme dönerken.

"Aramız bozuldu mu?" diye sordu az önce sorumu cevaplamazsa onunla alakamızı keseceğim diye tehdit ettiğim için. Bunu sorma şekli gülümsetti beni. Kesersem iletişimimizi üzülür gibiydi.

"Yok," diye mırıldandım. "Bana susan ilk kişi değilsin ki. Sıra sana gelene kadar," deyip elimi salladım *ohoo* der gibi.

O sırada evin kapısı açıldığında ikimiz de bakışları oraya çevrildi. Aral'dı. Boyuna vuran ışıktan parlayan künyesinden seçmiştim onu. Bir refleksle kapının koluna gitti elim ve dışarı çıktım bastıramadığım bir endişeyle.

"Aral," dedim nefes verir gibi.

Verandaya çıkarken gözleri beni bulunca rahatlamış gibiydi. Gittiğimi falan mı sanmıştı? Nereye gidecektim ki? Gidecek bir yerim

mi vardı? Onun kollarından başka beni kabul edecek yer mi vardı sanki? Sığamıyordum ki hiçbir yere.

Hızlı adımlarla ona doğru adımladım. "Neden uyandın?" diye sordum merakla. Gözlerim omzundaki bandaja kaydı. Kan vardı biraz ama normaldi o kadarı.

"Seni göremedim," dedi yeni uyandığı için pürüzlü tanıdık sesi.

Sesini duymak o an beni öyle rahatlattı ki bu beklemediğim bir değişimdi. Kasılan kaslarımın gevşediğini hissettim.

"Durumlar nasıl?" diye sordu Aral arkamdan gelen Kürşat'a bakarken.

"Asayiş berkemal."

Kafasını salladı Aral. Merdivenleri çıkıp önünde durduğumda gözlerini bana çevirip sonra yine Kürşat'a baktı.

"Gel sen de. Kalma dışarda."

"Yok," dedi Kürşat. "Ben buradayım, eyvallah."

Aral ısrar etmedi ona, kafasını salladı yavaşça. Ardından gözleri bana çevrildi. Bana baksın diye beklediğimi o gözlerimin içine bakana kadar fark etmemiştim bile. Bana baksın istiyordum. O bana bakınca sakinleşiyordum. Onun sakinlik denizi gözleri benim gözlerimin kıyısına ne zaman varsa sakinleşiyordum istemsizce. Gözlerinin içinde kendimi görmek tuhaftı. Artık sıradan biri değildim o gözlerde. Artık bizi ayıran bir sınırımız yoktu. Artık kaçamayacağım bir şeydi bu. Artık kendimi tutamayacaktım aramızdaki şey gerçek değil diye. Gerçekti çünkü. Gerçek demişti. *Hep gerçekmiş*. Öyle demişti.

"Bu halde dışarı çıkma," dedim onaylamaz bir sesle. "Üşüteceksin."

Sağ eli kalktı, çeneme dokundu nazikçe ve çenemi kaldırdı yüzümü daha iyi görmek ister gibi.

"Ağladın mı sen?" diye sordu kaşları hafifçe çatılırken gözlerimin içine baka baka.

"Ağlamadım," diye yalan söyledim.

"İnanayım mı?"

"Üşümüyor musun?" diye değiştirdim konuyu. "Niye böyle çıktın? Üzerini örtmüştüm, üzerine alsaydın bari."

Elini tutup indirdim çenemden ve elini bırakmadan içeri soktum onu. Arkamızdan kapattım kapıyı. Belli etmiyordum ama elini ilk kez tutmuyor olsam da bu kez kalbimin ritmi bozulmuştu. Artık bir hareketin bir anlamı vardı çünkü. İşim vardı. Eyvahtı.

Salona geçtik sessizce. Aral'ı koltuğa oturttum. Özlem'in verdiği eşofman üstünü getirip omzundan ötürü giyinmesine yardım ettim yavaşça. Gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmadı. Dikkatle izledi beni.

"Üşümüşsün," dedi kısık bir sesle.

"Ellerim çok mu soğuk?" diye sordum yakasını düzeltirken tenine dokunmamaya dikkat ederken.

Kafasını varla yok arası iki yana salladı. "Kendim için söylemedim."

Sağ eli sol elimi tutup elimin üzerine bir öpücük bıraktığında içim ısındı. Kalbim göğsümün içinde yolunu kaybetti. Midem kasıldı. Ne yapacağımı bilemedim. Beni kendine çekti nazikçe. Kalbim göğüs kafesime heyecanla çarparken yaklaştım ona. Bacakları arasına girdim, benden birazcık kısaydı yalnızca.

İlgili gözleri yüzümde gezindi. "İyi misin?"

Bu gözler bana bakınca iyi hissediyordum ama deli gibi de korkuyordum. Hatırladıklarım yüzünden unuttuklarımdan korkuyordum. Anlatmam lazımdı ona. Biliyordum. Ama bana böyle bakarken ellerimdeki kandan nasıl bahsedecektim? Bir adamı öldürmüş olabileceğimden nasıl bahsedecektim? Onu kan içinde gördüğümden ve hissettiğim o berbat histen nasıl bahsedecektim?

Ya ben seni unutmuşsam Aral? Unutmuşsam değil. Ben seni unutmuşum Aral. Niye sustun sevgilim? Niye susuyorsun? Niye hatırlatmadın bana kendini? Niye gelmedin hiç yanıma? Sen Aral'sın. Bir sebebi olmalı her şeyin.

Yutkundum. "İyiyim."

O adli tıp doktoru belki ama yaşatmak istiyor herkesi. O adli tıp doktoru, ben zarar vermişsem birine, öldürmüşsem birini, sevmez ki beni.

Cıkladı sessizce. "İnanmadım."

"Yorgunum," dedim inanması için onu ikan etmek isteyerek. "Uyuyamadım hiç."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Kâbus mu gördün?"

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Gerçeğini yaşadım, gerek kalmadı."

"Bak ya," dedi hafifçe gülümseyerek. Sağ eli saçımı kulağımın arkasına itti parmak uçları yüzümü severken. "Taş da geldi."

Omuz silktim keyifsizce. "Vurulmasaydın."

"Olur öyle şeyler," dedi sanki omzuna ağaçtan elma düşmüş gibi normal bir sesle. "Her şey yoluna girecek."

Girerdi değil mi? Aral'ın dedikleri çıkardı. Hallederdik. Değil mi? *Ne olur. Hallolacak şeyler olsun Aral. Ne olur geçmişim şimdimi yakmasın.*

"Aral," dedim gözlerine bakarak. Siyah gözleri öyle güzeldi ki, evin içini loş aydınlatan ateşten daha parlaktı sanki.

"Hım?" diye mırıldandı. Yüzlerimiz arasında yalnızca otuz santimetre vardı.

"Bana bir gün borcun var ya," dedim ensesindeki saçlarını okşarken farkında olmadan. "Ne zaman kapatırsın borcunu tahmini?"

"Ne zaman istersen," dedi düşünmeden. "İstediğin günümü al."

Sorularımı cevaplayacaksa, susmayacaksa bana, benim de susmamam gerekirdi. Benim de anlatmam gerekirdi. Kafamı toparlamam lazımdı ama. Aral'ın da toparlanması lazımdı. Dikişleri falan alınacaktı daha. Atletik biriydi, belki hemen kaynardı yarası. On gün kadar sonra alsak ayın on ikisi yapardı. Bir gün de dinlenirdi. Sonra *on dört şubat*. O gün de dinlense iyi olurdu. Dinlemek önemliydi.

Ayın on beşine kadar meşgul olurduk yani mecburiyetten. Mecburen o güne kadar bu bahsi açamazdık. Zamanımız olmazdı ve şu zamana kadar konuşmak için geç değilse o zamana kadar da olmamalıydı. Aral geç kalmazdı çünkü. Bana bıraktığına göre tarihi bir şey kaybetmezdik. Hem belki ben bir şeylerden daha çok emin olurdum o güne kadar. Ayın on beşi iyiydi. Anca halledilirdi işler. On beşine kadar bekleyebilirdik. Bekleyelimdi. Lütfen.

"Sen biraz toparlanınca," diye mırıldandım. "Dikişlerin falan alınıp şu işler hafifleyince yapalım. Hasta hasta üstüme geldin deme sonra bana."

Gülümsedi bu söylediğime. Neden bilmiyordum hiç. "Olur," diye onayladı beni. Burnunu boynuma sürttüğünde tüylerim ürperdi. "Sen neyi nasıl istiyorsan öyle yapalım."

İsteklerimin önemli olduğunu hissettiren tek kişi sensin. Seni kaybedebilecek olma ihtimali hiç adil değil Aral.

Beni tutuşu sıkılaşırken kokumu içine çekti. Sağ elimi sol koluna, sol elimi de ensesine yasladım. Tamamen ona yaslandım. Kalbimin sesini duyuyor muydu şu an acaba? Neden bu kadar korktuğumu da görsün, ben anlatmadan bana beni anlatsın istiyordum.

"Aral," diye mırıldandım yine. Her şeyin elimden uçup gideceği korkusu tekrar sardı içimi.

"Efendim Lina."

"Doğru zaman olduğunu nasıl anlayacaksın?" diye sordum, korktuğumdan kaçarken her şey için geç kalacağımıza korkarak. Korkaklığım yüzünden her şeyi daha çok berbat etmekten korkuyordum.

"Seni izliyorum, seni görüyorum," dedi dudakları tenime çarparken ve gitti tam nabzımın üzerine yasladı dudaklarını. "Seni sayıyorum Lina." Tüylerim ürperdi. Her şey bana mı bağlıydı yani? Doğru zaman bana mı bağlıydı? "Saklama benden hiçbir şeyi." Beni görüyordu. Kafamın içinde olan her şeyden haberi vardı sanki. "Hangi derinlikte olduğunu bilmeme izin ver ki doğru zamanda çıkarayım seni."

***Bana bağlı.* Aral bir şeylerin benim kafamda oturmasını bekliyordu. Doğru zemine dökülen bilgileri yalnızca oturtabilirdim çünkü bir yerlere kafamın içinde. Doğru zaman bana bağlı ve ben susuyorum. Ben sustuğum için onun saati şaşabilirdi. Birkaç gün bekleyemez miydim? Olmaz mıydı? Birkaç gün gerçeklerden ona kaçsam olmaz mıydı?**

Bir şey söylemedim. Düşünmek istemiyordum. Keşke Aral aklımı alsaydı benden. Aşık olursan aklını alır demişti. Bu güce sahipti. Bunu beni öperek yapabiliyordu. İnanılmaz bir gücü vardı üzerimde. Kimse bilsin istemiyordum bunu. Ben bile bilmek istemiyordum. Ona ne kadar düşkün olduğumu bilmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Lütfen. Düşünme Lina.

Geri çekilirken hafifçe ensesindeki saçlarından tutup kafasını geriye çektim biraz nazikçe. Bana baksın istiyordum. Yine alsın aklımı ve hep onda kalsın istiyordum. Yüzüme baktı, yüzlerimiz arasında on santim kadar bir mesafe kalmıştı. Fazlaydı. *Çok fazlaydı.*

İçim titreyerek bir nefes aldım. Sağ elimi yanağına yaslayıp yüzüne eğildim. Kapattım aramızdaki gereksiz santimetreleri. Öptüm onu içim giderek. Ona veda etmem gerekir diye ödüm kopuyordu. *Lütfen sevgilim, al aklımı benden.*

Kalbim heyecanla göğsüme çarparken aynı ritmi onun dudaklarının üzerinde hissetmek her şeyden çok daha gerçekti o an. Aral'ın yumuşak ve sıcak dudakları aralandı, öptü beni şefkatle. Dudaklarımız bir yapboz gibi birbirine yerleşti, devindi ve dans etti. O an kalbimden ve

ondan başka hiçbir şey kalmadı geriye. Aklımı aldı ve geriye bir tek kendisini bıraktı.

Belime sarılı sağ kolu beni kendine daha çok çekerken ona daha yakın olmak istedim ben de. Yaklaştım ama koltuk izin vermedi daha fazlasına. Sol bacağımı sağ bacağının yanına yaslayıp diğer bacağımı da soluna attım ve kucağına oturdum yavaşça. Dudaklarımız bırakmadı birbirlerini. Sırtını koltuğa yasladı. Ben de ona yaslandım. Kalbim dudaklarımda, sırtımda, Aral'ın dokunduğu yer yerimdeydi. Tırnaklarımı saç diplerine bastırdım duyduğum hazla. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Böyle bir şey hissedebileceğim ihtimal bile vermemiştim. Bir adamı hiç bu kadar benim olsun istememiştim.

Aral, sol elini enseme yaslayıp başını sağ omzuna yatırdı. Öpüşmemize derinlik kattı. Acelesiz, derin öpüşlerine karşılık vermek için çabaladım. Sağ elim, yanağından kaydı, göğsüne kadar indi. Kalbinin ritmini hissetmek isteyerek avucumu sol göğsüne yasladım. Benim için atan kalbini hissetmek istedim. Avucumun altında benim için çırpınan bu kalbi kaybetmek istemiyordum.

Dudaklarından nefeslenmek için ayrıldım nefes nefese ama uzaklaşmadım yüzünden. Nefeslerimiz birbirine karışırken nefeslendim gözlerim kapalı. Yüzümü yüzüne yasladım kalbim deli gibi çarparken. Kucağına çıkmak biraz fazla olmuştu sanırım ama umurumda değildi. Endişe edeceğim şeyler birikmiş sırada dağ gibi dizilmişti karşımda. Bu dert bile değildi. Aksine, evimde gibiydim.

Sağ elinin parmakları saçlarımı okşarken çenemi kaldırdım, ensesindeki elimi sağ yanağına yaslayıp sol gözünün hemen yanındaki benine bastırdım dudaklarımı. Uzun bir öpücük bıraktım oraya. Benimdi burası. Hep benim olsun istiyordum.

Sol eli de saçlarımdaki yerini aldı. "Ne yapacağım ben seninle Lina?" diye sordu ağır ağır nefes alıp verirken nefesi tenimde dağıldı.

Sol omzu yaralı olduğu için başımı sağına, onun gibi koltuğa yasladım ben de. Başlarımız birbirine yaslaydı hâlâ. Sağ elim ensesine gelecek şekilde üstüne yatarken sol elim yüzüne yaslıydı. Yüzüne rahatça dokunabiliyor olmak garipti. Sanki aramızdaki şey yıllardır vardı.

"Ne yapmak istersin benimle?" diye sordum kafamı dağıtacak bir muhabbete muhtaç bir halde.

"Çok şey." Sesi samimi ve yumuşacıktı. Öpüştüğümüz için de derinden geliyordu biraz.

Yanağını okşadım. "Ne mesela?"

Sol dirseğime daireler çiziyordu kazağım üzerinden sol elinin parmakları. "Şu an benim odamda olmamızla başlardım."

Midemde kıpırtılar kol geziyordu. "Ne yapacağız odanda?"

Gülümsedi hafifçe. "Yapacaklarımızdan çok burada yaptıklarımızın bize ait bir yerde olmasını tercih ederdim."

Kalbim küt küt attı. Odası bize mi aitti yani? Benim de mi odamdı? İçim ısındı. Yüzümü yüzüne sürttüm ona daha çok sokularak.

"Burada olanlar burada kalsın," diye fısıldadım. "Sevdiğin kısımları tekrar ederiz."

"Ben seninle olan her anı sevdim Lina."

Kalbimde ince bir sızı hissettim. Kaçtığım korku damarlarımda kol gezdi yine. Onu kan içinde gördüğüm hatıranın hissi kalbimin ortasında yanıyordu. Aral benimle olan her anını seviyordu, hatırlıyordu benim aksime. *Ama Aral, ben seni unutmuşum galiba. Bu kaybetme hissini başka nasıl açıklarım bilmiyorum.*

"Her anı sevdin mi?" diye sordum buna tutunmak isteyerek.

"Sevdim," diye onayladı beni. "Seviyorum."

Yutkunamadım. Burnum sızladı.

"Kötü biri olsam da sever miydin?"

"Daha önce de söyledim, kötülük sana karşı kazanamaz Lina."

Sevmezsin yani.

"Ya kazanmışsa," dedim korkarak. "Bilmiyorsan?"

"Sebeplerini bilmek isterim." Kafasını çevirip alnıma bir öpücük bıraktı ve dudakları orada yaslı kaldı. "Sana kaşı kazanan kötülüğün kaynağını bilmek, onu yok etmek isterim."

Bir katili de anlamaya çalışır mıydın Aral? Sen öyle bir babaya rağmen ellerini temiz tutmuşsun. Beni anlayabilir miydin gerçekten ben bile anlamıyorken kendimi?

"Lina-"

Ne olduğunu soracaktı. Yalan söylemek istemediğimden kestim sözünü.

"Diyelim ki ben bir mandalinaymışım," diye saçmaladım.

Burnundan güldü bu söylediğime. "Mandalina mıymışsın?"

"Hım," diye mırıldandım yanağını okşarken. Lina olmaktan sıkılmıştım biraz da mandalina olarak devam etmek istiyordum hayatıma. "Ne yapardın?"

"Yerdim," dedi düşünmeden.

"Ne yapacağım ben senin midende acaba?" diye sordum huysuz bir sesle. "Yazıklar olsun."

Kısık sesli gülüşü kulağıma dolarken gülümsedim ben de. Gülüşünün sesini bu kadar yakından duymak her şey geçecekmiş gibi hissettirmişti.

"Aşka giden yol mideden geçer derler."

"Acaba inanıyor musun sen gerçekten bu söylediğine?" dedim gözlerimi kısarak. "Ben yemek yapmakta çok iddialı değilim çünkü ne yazık ki."

"Olmana gerek yok," dedi sağ kolu beni kendisine yaslarken biraz daha. "Yemek sensin ya zaten?"

"Mandalina olmayacağım vazgeçtim," dedim ciddiyetle. "Karnın acıkmış senin." O sırada dudaklarını okşuyordu baş parmağım. Dudakları çok güzeldi. Bir sürü güzel şey yapıyordu.

"Bebeğimsin sen benim," dediğinde elim duraksadı. Gözlerimi yüzüne çevirdim başımı biraz geriye çekip. Şaşkınlık vardı sanırım gözlerimde, bu onu burukça gülümsetti. Sol eli yüzüme dökülen saçlarımı geriye itip yanağımı ortaya çıkardı ve okşadı tenimi.

Yutkundum. "Bebeğin miyim gerçekten?"

Gülümsedi soruma. "Öylesin." Yanağımı okşadı sol elinin parmaklarının sırtı yavaşça. "Sen benim, güzel sevgilimsin."

Bu adamın benimle çok büyük dertleri vardı. Asıl ben onunla ne yapacaktım? Yüzümü boynuna gömüp sarıldım aniden ona, hiçbir şey söyleyemeyerek. Biraz daha yüzüne baksam ağlardım.

"Utandın mı?" diye sordu gülümseyen bir sesle.

"Utanmadım," diye inkâr ettim ama yüzüme öyle konuşunca biraz hazırlıksız yakalanmıştım. "Sevgilimsin sonuçta," dedim heyecanlandığımı belli etmek istemeyerek. "Neden utanayım?"

"Bak sen," dedi keyifli bir sesle. Saçlarımla oynuyordu. "Utanma tabi, *sevgilinden*."

"Gıcık oluyorum sana," dedim benimle uğraştığı için.

"Olma, olma," dedi çocuk eğler gibi. "Daha ilk günden."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet," diye onayladım onu yumuşayarak hemen. Aramız bozuk olsun istemiyordum hiç. "İlk günümüz olduğu için affedeyim bari."

Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Öyle yap."

Bir şey demedim. Yukarı kattan bir kapı açılma sesi işittiğimde bu halde yakalanmaktan çekinerek başımı omzundan kaldırdım ve sağına oturdum usluca. Sağ elinin parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Gözlerimi çevirdim ona. Göz kırptı gülümseyerek. *Bir yıldız kaydı. Kabul olmayacağını bildiğim bir dilek tuttum.*

"Günaydın," dedi neşeli bir sesle merdivenlerden inen Özlem. "Uyanmışlar işte ben demiştim," diye de ekledi arkasından inen Özkan'a bakarak.

Onlar da erken kalkmaya alışıklardı sanırım. Biz uyuyoruzdur diye inmemişlerdi aşağıya.

"Günaydın," diye mırıldandım hafifçe gülümseyerek.

"Günaydın," dedi Aral da dönüp bakamadığı için elini hafifçe kaldırıp.

"Nasıl oldu?" diye sordu Özlem bana.

"İyi."

Kafasını salladı memnun bir ifadeyle.

"Günaydınlar," dedi Özkan salona girerken. Aral'la oturduğumuz koltuğun önüne kadar geldi. "Kahvaltı yapalım sonra bir ifadeni alayım."

Aral kafasını salladı yavaşça.

Özkan kafasını salladı. Sonra da gözlerini pencereye çevirdi. "Kürşat'ı niye bıraktın lan dışarda?" diye sordu Aral'a. "Adamın hasını kapıda bırakmışız."

Gülümsedim bunu söyleme şekline. Biraz şivesi vardı, ara ara şivesi kayıyordu. Özlem'e kahvaltı için yardım etmek üzere ayaklandım. Aral da peşim sıra ayaklanmıştı. Ona baktım meraklı gözlerle. Bana yine göz kırptı yine.

Özkan'ın koluna vurdu sonra. "Çıkalım mı biraz," dedi.

Özkan onu onayladı. Biz Özlem'le ikisini izlerken yanımızdan geçerlerken Özkan eğilip Özlem'in saçlarına ufak bir öpücük bıraktı.

Ben onları izlerken aynı öpücük benim de saçlarıma kondurulduğunda o kadar tuhaf hissetim ki o an kendimi. Kalbim sıcacık oldu. Aral'a baktım hafifçe gülümseyerek. Moralim düzelmişti

çünkü o an imrenerek bakmıştım ve imrenerek baktığım şeye sahip olduğumu fark ettirmişti o öpücük bana. İlk kez imrendiğim bir şeyi sanki hiç çaba göstermeden elde etmiştim. Bir hayır sever vitrinde o çok beğendiğim bebeği bana almış gibi hissetim.

"Hava ve Kürşat'ı alıp geleceğim," dedi Aral gözlerime hafif bir gülümseme ile bakarken.

O her şeye rağmen gülümsüyordu ve korksa bile yürüyordu. Bazı insanlar böyle yaşar diye hatırlattım kendime. Gülümsedim ben de ona. O olursa yanımda, ben de korkmadan yürürdüm. Biz mola arkadaşları değiliz çünkü. Molanın ta kendisiyiz. Yorulursak dinlenebiliriz birbirimizde. Sonra devam ederiz. Değil mi?

"Tamam," dedim kalbim sevgi ve umutla küt küt atarken.

Gülümsedi yüz ifademe. Özkan'ın peşi sıra gitti sonra. Özkan ceketlerinden birini onun omuzlarına astı ve dışarı çıktılar.

İçimde kuş gibi küçük ama kıpır kıpır bir mutlulukla Özlem'i takip etti ayaklarım. Mutfakları çok büyük değildi ama iki kişi için yeterli ve güzeldi. Kahvaltı için hazırlık yaparken sohbet ettik. Benim hakkımda oldukça meraklıydı ve bu haklı bir merak sayılırdı. Aral arkadaşlarıydı kaç senelik, kız arkadaşını merak etmesi normaldi. Ona bela olmayacak şeylerden bahsettim. Gerçi buraya gelmemiz onları tehlikeye atar mıydı emin değildim ama Aral bunu düşünmüş olmalıydı.

"Aral'ı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Özlem. "Toparlamış resmen."

Yarasından bahsetmediğini anlayarak meraklı gözlerimi ona çevirdim salatalık doğrarken. Aral, dağılmış mıydı ki toparlanmış olsundu? Ne zaman ve niçin?

Özlem'in çay demlerken yüzü düşmüştü biraz bu konudan ötürü. "Sana geçmiş ilişkisinden bahsetti mi hiç?" diye sordu merakla gözlerini bana çevirip.

Detayları bilmiyordum ama bahsetmedi de diyemezdim. Genel olarak biliyor sayılırdım olayı. "Defne, evet."

Kafasını salladı Özlem. "Nasıl ayrıldıklarını da anlattı mı?" dedi üzgün bir ifadeyle.

Kafamı salladım. Defne yaşam koşullarına ayak uyduramamıştı Aral'ın ve ayrılmak istemişti. Kabaca böyle gelişmişti olay.

Özlem kafasını salladı pişman bir yüz ifadesiyle ve yukarıdaki dolabın kapağını açtı. "Aral ile Defne'yi ben tanıştırmıştım," dedi pişmanlık dolu bir sesle. Neden bu kadar pişman olduğunu anlayamadım. "Psikiyatristti çalıştığım hastanede." Çay bardaklarını bir bir indirmeye başladı tepsiye üzgün bir ifadeyle. Meraklanmıştım iyice. "Aral'a bunları yapacağı aklımın ucundan geçmezdi."

Kaşlarımı çatmamak için çaba gösterdim. Defne, Aral'a ne yapmıştı? Normal ayrıldılar sanıyordum. Aral'a bir şey mi yapmıştı?

Özlem bilmediğimi anlarsa mahcup olur ve kapatırdı konuyu muhtemelen ve ben duymak istiyordum. Bu yüzden yüz ifademi stabil tuttum. Üzüldüğüm için sustum diye düşünecekti belki de ama bilmek istiyordum. Aral'a sorsam anlatırdı belki ama kesin diyemezdim buna ve belli ki anlatmayı tercih edeceği türden bir hikayesi yoktu işin.

Özlem bana baktı sessiz kaldığım için. Bu konuyu açtığına pişman olmuştu. "Affedersin ya," dedi mahcupça. "Sana bundan bahsetmem çok gereksiz. Sadece-"

Konuyu kapatmasını istemeyerek lafını böldüm. "Özlem," dedim samimi bir sesle. "Defne, İstanbul'da şu an."

Kaşları çatıldı. Bilmiyordu. Bilmediğini tahmin etmiştim.

"Ve Aral'la görüştüler. Aral bizi tanıştırdı."

Kaşları daha çok çatıldı. "Kesin o görüşmek istemiştir de Aral da kabul etmiştir," dedi sinirle. "Aral. Aral," diye söylendi kızgınlıkla ona. "Kocaman adam ama saf ya, saf."

"Borçlu hissediyor olmalı," diye mırıldandım tahminde bulunarak.

Ben Aral'ın bana anlattığından yola çıkarak başka bir şeyi kastetmiştim ama Özlem'i kızdırdı bu söylediğim.

"Allah aşkına ne borcu hayatım. Asıl o Aral'a bir hayat borçlu," dedi büyük bir kızgınlıkla. "Aral'a böyle bir şeyi yapacağını bilseydim değil tanıştırmak aynı havayı bile solutmazdım ona."

"Ne yaptı Aral'a Özlem?" diye sordum Özlem'in gözlerinin içine bakarak. Gerekirse ısrar edecektim ama öğrenecektim.

"Ne kadarını anlattı sana Aral?" diye sordu o da.

Ben zorlamadan anlatacak gibi duruyordu. Hatta Aral'ı Defne'den uzak tutayım diye beni desteleyecek gibi duruyordu. Defne'ye çok kızgındı yaptıkları için.

"Aral'ın hayatını kaldıramadığını ve ondan ayrıldığını," dedim kısaca. Bana da bu kadarını anlatmıştı.

Özlem derin bir nefes aldı kızgınlığını dizginlemek ister gibi. "Aral kızar belki ama umurumda değil. O eski sevgilisinin arkasından kötü konuşacak biri değil, anlatmaz o. Psikolojik şiddete uğrarken bile anlatmadı."

Psikolojik şiddet mi? Yumruklarımı sıktım. Ne türde bir psikolojik şiddet? Ne hakla? Ne amaçla? Neden? Nasıl? Nerede? Ne için? Şu an Defne'yi nerede bulabilirdim?

Özlem sıkıntıyla dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. Bir yandan da sofrayı hazırlıyorduk. "Babasını tanıyorsun değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi.

"Evet," diye onayladım onu.

"Aral sana hiç babasının hediyelerinden bahsetti mi?"

Kaşlarımı çattım. Mühürle mi ilgiliydi konu? Defne'de mühür mü vardı yoksa? Aral'ı mı suçlamıştı bunun için?

"Mühürden mi bahsediyorsun?"

Kafasını salladı. Özlem bunu bilecek kadar yakındı Aral'a ve yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Defne'nin de omzunda var o mühürden," dedi bir çırpıda.

Masaya tabağı koyarken elim duraksadı. Kanım donmuştu bu cümleyle. Defne'yi Aral'a yük mü etmişti babası? Defne bu yüzden mi terk etmişti Aral'ı? Defne bu yüzden mi Aral'a psikolojik şiddet uygulamıştı? Aral, o hediyeden sonra bu yüzden mi benden kaçmıştı? Defne'yi koruyamadığı için mi?

"Bu yüzden mi ayrıldılar?" diye sordum soğuk kanlılığımı yitirmesem de kalbim acımıştı Aral için. "Aral'ı mı suçladı?"

Özlem kafasını salladı mutsuz bir ifadeyle. "Babası yapmadı Lina," dedi gözlerime öfkeli ve üzgün bir bakışla bakarken. "Defne'nin kendisi yaptı."

Vücudumdaki tüm tüylerin ürperdiğini hissettim. Özlem'in bahsettiği psikolojik şiddet buydu. Suçlama değildi. Aral'ı kendine mecbur mu etmişti? Göz göre göre kendini Aral'a yük mü etmişti? Neden? Başkasını geçtim, bir insan neden bunu yapardı kendine? Nasıl yapardı?

"Ne?" dedim inanamayarak.

İçimde, Defne'ye karşı bir öfke kabarmaya başladı ve ben yine de anlamak istedim. Aral'a bunu yapmasının hiçbir mantıklı yanı yoktu

ama ona neyin mantıklı geldiğini bilmek istedim. Ne uğruna yapmıştı bunu?

"Ne demek kendisi yaptı?"

"Aral'ı kaybetmek istemiyordu," dedi kızgın olduğu kadar üzgün bir ifadeyle. "Hem Aral'ı istiyordu hem de ailesini yok saymak istiyordu ama Aral, kardeşlerinden asla vazgeçmedi. Yürütemedikleri için Aral ayrılmak istedi ondan. Defne de Aral gitmesin diye," deyip sustu. Kendisini suçlu hissediyordu sanırım onları tanıştıran kendisi olduğu için. "Hepimiz ilk başta babası yaptı sandık ve Aral bırakamadı onu o halde. Defne onunla kalmak istedi. Aral'ı zorla yanında tuttu aylarca ve en ufak konuda başına kaktı durdu o yarayı. Aral'ı o kadar yıprattı ki."

Özlem göz yaşlarını tutamadı. Benimse kalbim sızlıyordu duyduğum her kelimede. Asaf haklı çıkmıştı. Aral nerede olmayacak insan var onu seviyordu gerçekten. Ben de iyi biri değildim çünkü galiba. Onu ne kadar sevsem hak ettiğini veremezdim ben ona.

"Alkolik olmuştu bir ara," dedi boncuk boncuk akarken göz yaşları.

Genzimde bir ağır hissettim. Zaten ağlamamak için tutmuştum kendimi dünden beri. Karşıma ağlamasındı. Öfkeden içim yansa da onu teselli etmek istedim. Yanına gidip sırtını sıvazladım yavaşça.

"Bilemezdin ki," dedim yumuşak tutmaya çalışarak sesimi. Halbuki öfkeden deliriyordum. Eski ben olsam öfkemi Özlem'den de çıkarırdım ama öfkemi sebebi olmayana yöneltmemeyi öğretmişti Aral bana. "Lütfen ağlama."

Kafasını iki yana salladı. "Seni, Aral'ın sana bakışını görünce... Rahatladım," dedi elini göğsüne yaslayıp bana minnettarlıkla gülümsedi bana. "Defne, artık Aral'dan hiçbir şey alamadığını, onu tükettiğini fark edince ağladı, yalvardı, özürler diledi. Sonra da çekip gitti buradan ama mahvetti onu."

Neden Tarık o fotoğrafı saklıyordu o zaman? Bilmiyorlar mıydı yoksa?

Burnunu çekti içli içli. "Aral o kadar çok alkol alıyordu ve o kadar mutsuz, umutsuzdu ki... Bir gün... İntihar edecek diye ödüm kopuyordu."

Ölüme çok yaklaştığını söylemişti bir kere. O zamanlar mıydı bahsettiği o an? Bir sevgi kurtardı beni demişti. Şimdi o sevginin sahibine dost, Aral'ı mecbur eden herkese düşmandım o an.

"Ama seni anlattığında," dedi Özlem hafif bir gülümsemeyle. "O kadar sevindim ki."

Aral, beni Özlem'e anlatmış ve bu yakın zamanda olmamış gibi.

"Aral bir daha birini sevmez, gönlünü kimseye vermez diyordum ama seni anlatırken elleri titriyordu Lina. Bir el titreyişine bu kadar sevineceğimi ölsem düşünmezdim." Güldü ağlarken. Gözlerini silmeye çalıştı. Ona peçete uzattım, kalbim ince ince kanarken. "Dün eve gelip, adının Lina olduğunu söylediğinde o kadar sevindim ki boynuna atlayacaktım. Oh dedim. Aral kazanmış gönlünü sonunda."

Sonunda... Aral, ne zamandır seviyorsun beni? Sevgilim... unutmadım seni değil mi? Ne olur unutmadın de. Bu kayıp hissinin sebebi seni unutmuş olmam değil, değil mi?

"Onu üzme ne olur," diye rica etti Özlem büyük biri ihtiyaçla. "O seni üzmez, kendim kadar eminim ama Lina, ne olur üzme Aral'ı. İlişkiniz daha yeni ama seni uzun zamandır seviyor. Gerçekten çok seviyor seni."

Dudaklarımı araladım. Ne zamandır diye sormak istedim ama dış kapının açıldığını işitip gözlerimizi oraya çevirdik. Özlem, ağladığını görmesinler diye kapıya döndü sırtını.

"Aramızda kalsın olur mu?" diye rica etti kısık bir sesle. "Aral sana anlattığımı bilirse gönül koyar bana." Gözlerini sildi peçeteye. "Defne olayını da sadece üçümüz biliyoruz. Bir de şimdi sen. Aral bizden başka kimseye söylemedi. Defne bana itiraf etmişti, biz de öyle öğrendik."

Yumruklarımı sıktım. Normal bir psikolojiye sahip olmadığı açıktı ama umurumda değildi. Defne'yi bulmak onu mecbur etmek istiyordum kendisine mecbur ettiği her şeye.

Kafamı salladım Özlem'i rahatlatmak isteyerek. "Merak etme, bahsetmem kimseye. Aral'ı da... Üzmem." Gülümsemeye çalıştım ama pek beceremedim. Üzmem değil mi?

Kafasını salladı. Yüzüne lavabodan su çarparken Özkan, Kürşat ve Aral'ın konuşarak mutfağa ilerlediklerini işittim. İçimde inanılmaz bir öfke, Aral'a karşı da sel olan bir şefkat vardı. Onu kollarım arasına almak, sevmek, öpmek, kollarımda uyutmak, sonra da Defne'yle hâlâ konuştuğu için ona kızmak istiyordum. Belki de bunu kendine yaptığı için üzülüyordu Aral ona. Çünkü Aral'dı. Yapardı.

Defne'yi uzun bir süre görmesem iyi olurdu. Yoksa kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Hatta bahsi geçmese iyi olurdu. Bir daha

Aral'a asla Defne demeyecektim. Dişlerimi gıcırdattım, dün Ekin'e savunmuştum bir de onu. Savunmuştuk. Ekin, muhtemelen biliyordu olayı ve belki de bu yüzden sevmiyordu onu. Ekin ile aynı paydada kesişeceğimizi düşünmezdim ama kesiştirmişti Defne bizi.

Mutfağa girdiklerinde Kürşat selam verdi bize. Son rötuşları yaparken Özkan yardım etmek için aramıza katıldı ev sahibi olarak. Kocaman bir adamdı o da ve zaten üç adamın üçü de kocaman iri yarı adamlar olduğu için resmen mutfak daralmıştı.

"Özkan," dediğimde bana baktı ilgiyle.

"Buyur yenge."

***Yenge.* Hazırlıksız yakalandığım bu sıfat hoşuma gitti. Bu beni kıro yapar mıydı? Yapmasındı. Ya da yaparsa yapsındı. Aral benim sevgilimdi çünkü. Sadece ve sadece benimdi. Evet. Aral'ın şu anki sevgilisi bendim ve onun canını sıkanın canını çok fena sıkacaktım bu kendim olsam bile.**

"Acaba otursan mı?" diye sordum nazik olmaya özen göstererek. Yanlış anlasın istemezdim. "Kocamansın da."

"Ha," dedi Özkan onun yüzünden dolabı açmadığımı fark ederken. "Evet," diye onayladı beni. "Ayıp olur ama öyle. Sen otur?"

"Yok olmaz bence," diye karşı çıktım. "Sen otur."

Gözlerini Aral'a çevirdi.

"Ayıp olmaz bence diyorsa olmuyordur," diye destek çıktı bana Aral. Benim sevgilimdi çünkü.

"Hanımcılık," dedi Özkan ikna olarak. "Fanatiği olduğum bir müessese."

Gülümsetti bu söylediği beni hafifçe. Gidip masaya geçti. Özlem ile rahat rahat sofrayı kurduk. Aral'ın yanına oturdum daha sonra. Yüzüne baktım içim ezildiği halde bunu ona zerre belli etmemeye çalışarak.

Sana nasıl kıymışlar Aral? Seni niye bu kadar yakmışlar sevgilim?

Aral... Ben seni görüp de nasıl unutmuş olabilirim?

24 EKİM 2018 – İSTANBUL
ARAL ÇAKIRCA

Gömleğimin yakalarını düzeltirken gözlerimi saatlerim üzerinde gezdiriyordum. Normalde bu kadar uzun sürmezdi hazırlanmam ama bugün saat seçerken bile zaman kaybettiğime kendim bile

inanamıyordum. Kolay gerilen bir adam değildim ama günün anlam ve öneminden ötürü gerilmiştim. En son böyle bir gerginlik hissettiğimde ablam evleniyordu.

Kürşat ayakta dikilirken "Gümüş kasa, lacivert ekranlı olan iyi olur," dedi iki dakikadır saatlerime baktığım gözünden kaçmamıştı.

Onun bahsettiği saati çıkarıp koluma takarken çekmeceyi kapattım yavaşça.

"Şahin çiçek al dedi," dedim pek emin olamayarak. "Ama ilk kez tanışacağız ve Kadir abi yanlış anlayabilir."

Kürşat onayladı beni. "Evet, babası sonuçta. Kızına çiçek götürmen biraz garip kaçabilir."

"Kitap çok mu klasik?" diye sordum bu kez fikrini merak ederek. "Özensiz mi?"

"Hangi kitap?"

"İlk basım, İngilizce, Define Adası. Küçükken çok seviyormuş o kitabı."

Kürşat sakallarına dokundu. "Özensiz değil, aksine çok düşünülmüş geldi."

Zira öyleydi. Düşünülmüştü. Düşünmüştüm.

"Korsan eşyaları?" Pek emin değildim bu seçenekten. Kadir abiden dinlediğim Lina severdi bence bu hediyeyi ama ilk tanıştığı adamdan da böyle bir hediye alması garip kaçardı.

Kaşlarını kaldırdı Kürşat. "Gemi mi alacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Gemi kurtarmaz Kürşat, Siyah İnci'yi çalacağım."

Bıyık altından güldü bu halime. Ben de olsam gülerdim. Gereksiz bir gerginlik hakimdi üzerimde.

"Tıp okuyor," diye mırıldandım konsola yürürken. "İşine yarayacak gereçler daha mı faydalı olur? Çok düşünülmüş gözükmez ve kullanışlı bir şey."

"Abi bunlardan birini seçsek bile bulabilecek miyiz bu saatte?"

Parfümümü sıkıp saçlarıma dokundum. "Aldım zaten hepsini."

Kürşat'ın kaşları çatıldı. "Abi?" dedi şüpheyle.

İyi değilim Kürşat. Farkındayım.

"İlk kez tanışacaksınız değil mi?" diye teyit etti neden bu kadar gerildiğime anlam vermeyerek. "Ne bileyim popüler bir kitap bile yeterli olurdu sanki. Niye bu kadar gerildin?"

Çünkü ben bu kızla ilk kez yüz yüze tanışacaktım ama onu tanıyordum. Onu, babasından dinlemiştim aylarca. Yolun sonuna geldim derken yaşamaya olan tutkusu elimden tutup kaldırmıştı beni, bana başka bir yol olduğunu göstermişti ve bundan haberi dahi yoktu. Bana yaşama dair ilham vermişti. Benim için önemli biriydi. Canlı canlı ilk kez görecektim ve biraz da kafamda oluşturduğumdan farklı biriyse diye de ergence bir endişem de vardı. İnkâr etmeyecektim. Kahramanınla asla tanışmamalısın sözünü çürütmek istiyordum.

"Hayatımı kurtardı sayılır," dedim kısaca. "Önemli biri benim için."

Kürşat da biliyordu onun benim için kim olduğunu. Bunu bilen iki kişiden biriydi. Bir de Şahin biliyordu. Benim kendimden ne denli vazgeçtiğimi bilen kişi sayısı bir elin parmağını geçmezdi ama nasıl toparlandığımı bilen bu ikisiydi bir tek. Ne dönülmezlerden döndüğümü, Kadir abiye ne kadar borçlu olduğumu bir tek o ikisi biliyordu.

"Orası öyle ama bence ne alırsan al memnun olacaktır. Kadir abi mütevazi, asil, bir adam. Eminim kızı da öyledir."

Biliyordum. Yalnızca kendime yakışanı vermek istiyordum.

"Kitap iyi sanırım," diye mırıldandım. "Eyvallah."

"Gelmiyor muyum ben şimdi?"

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Sen ayrılma kapıdan, gözün kulağın burada olsun."

"Eyvallah," diyerek onayladı beni.

Komodinin çekmecesindeki saman kâğıdı hediye paketiyle kaplı iki kitaptan klasik olanı yanıma aldım. *Dorian Gray'in Portresi.*

Kürşat'la birlikte çıktık evden. O apartmanın önüne park ettiği arabasına dönerken ben de otoparka girdim.

Kadir abiyi söylediği yerden aldım. Kızıl saçlarının şakak kısımları tamamen beyazlamıştı neredeyse ama yaşından daha genç duruyordu. Karizmatik bir adamdı. Her zaman dik, özenli bir görüntüsü vardı, asker nizamı denilen o duruşa ve disipline sahipti. Ama bugün ayrı bir özenli olduğu belli oluyordu her halinden. Yüzünde de bir gülümseme vardı her zamankinden daha kolay oluşan. Mutluydu. Sebebinin büyük kızının doğum günü olması olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. Asker olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. Gerçek kimliğini bilen iki elin parmağını geçmeyecek insanlardan biriydim.

Arabamın kapısını açıp ön koltuğa oturdu.

"Selamın aleyküm," dedi içeriye kendisiyle birlikte bir ayaz kokusu dolarken.

"Aleykümselam abi," dedim ve o kemerini bağlarken yola çıktım.

Üniversiteye doğru sürerken havadan sudan bahsettik. İki gün öncesine kadar böyle bir planımız yoktu. Bana ailesini anlatırdı zaman zaman çünkü başka kimseye anlatamazdı. Onları ne kadar sevdiğini, onlar için nelerden vazgeçebileceğini ve neler feda edebileceğini kimseye anlatamazdı. Kimseye güvenemezdi çünkü. Babalık kavramım onunla tanışana kadar eksikti.

***"Böyle içmeye devam edersen öleceksin,"* demişti bana masama oturduğu o akşam. *"Yaşamadan ölmek haksızlık değil mi bu yaşta?"* Öyleydi. İçinde olduğum haksız savaştan daha büyük haksız bir savaş gösterdi bana. Bir fotoğraftan gülümsüyordu. On sekiz yaşındaydı o zaman. Hayatta kalmak için en büyük savaşı vermiş ve haklı zaferiyle on sekizinci yaşı için gülümsemişti kameraya.**

İki yıldır tanışıyorduk Kadir abiyle ama daha önce Lina ile beni tanıştırmak gibi bir düşüncesi olmamıştı. Olmayacağını da biliyordum. Normal hayatlarımız olsa isterdi ama bu şartlardayken yapmazdı. Aral Çakırca'ydım ben. Hükümdar Çakırca'nın büyük oğlu, mirasını alsın diye omzuna dört çocuk yüklediği bir adamdım. Belayı çekmez, belayı gittiğim yere ben götürürdüm. Soyadım en büyük düşmanımdı. Bu yüzden normal insanların tanışmak isteyeceği türden bir adam değildim. Kadir abi de bu yüzden tanıştırmazdı Lina'yı benimle. Başımızdaki dertlerden kurtulmadan yapmazdı en azından. Bu yüzden bir araya gelmiştik, bu yüzden ona güveneyim diye anlatmıştı bana Lina'yı. Ortak bir amacımız vardı.

Tüm bu gerçeklere rağmen Kadir abi iki gün önce beni Lina'nın doğum gününü kutlamaya davet etmişti. Tanıştırmak istemişti bizi. Kafasında ne vardı bilmiyordum, benim karşı çıkmam gerekirdi belki de ama çıkmamıştım. Kadir abinin kafamda oluşturduğu Lina ile gerçeği arasında ne gibi bir fark var, fark var mı merak ediyordum. Gerçek Lina'yı merak ediyordum. Biraz da endişeliydim bu yüzden. Kafamdaki gibi değilse hayal kırıklığı olurdu. Çocuk değildim, elbette beni yerden kaldıran el gerçek değil diye düşmezdim ama o el sandığım kişiye ait olsun isterdim. Onun tesellisi başka bir mevzuydu çünkü.

Arabada havadan sudan sohbet ede ede üniversiteye geldik. Otoparka park ettim arabayı. Aynı üniversiteden mezun olduğumdan

giriş çıkışlarda sorun yaşamıyordum hiç. Kadir abi fakülte binasına girerken birkaç kez aradı Lina'yı ama telefonuna bakmadı. Derste olma ihtimali yüksekti bu saatte. Çıkış saatine yakındık neyse ki.

Kadir abiyi kafeteryaya götürdüm. Tanıdık birkaç hocam masamıza otururken Kadir abiyi tanıştırdım onlarla. Bazıları Lina'nın dersine giriyorlardı, Kadir abi gururla Lina'nın umut vadeden yorumlarını dinledi. Lina'dan bahsedildiğinde gözlerinin içi parlıyordu. Bataklığın içinde eşsiz bir nilüfer büyütmüştü, hakkıydı.

Kadir abi kültürlü, bilgili bir adamdı. Muhabbet gittikçe koyulaştı. Onlar muhabbet ederken lavaboya gitmek için izin istedim. Kafeteryadan çıkıp en yakın lavaboya yöneldim ama kapalıydı. Mecburen kütüphaneye kadar yürümek zorunda kaldım. Cam cephesi olan kütüphanenin yanından geçerken tarif edemeyeceğim bir sezgi doğdu içime. Adımlarım duraksadı, gözlerimi sağıma çevirdim ve doğrudan ona bakarken buldum kendimi.

Fotoğraflardan tanıdığım tanıdık siması ile kanlı canlı, camın ardında duruyordu. Cam cephenin paraleline uzanan yüksek masada oturuyordu, yüzü bana dönüktü ama gözleri masanın üzerindeki defterindeydi, ders çalışıyordu. Yüzünde odaklanmış bir ifade vardı ve odaklanmış hali büyülü gösteriyordu onu. O an zaman yavaşlamış gibi hissettim.

Üzerinde siyah bir hırkaya benzer bir kazak vardı, sol omzu aşağı düşmüş omzunu açıkta bırakmıştı. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Dudakları defterinde okuduğu şeyle kıpırdanırken sol elinin parmakları köprücük kemiğinde geziniyordu. Kırmızı ojeleri tırnakları teninde gezinirken ezberlemeye çalıştığı şeyi tekrar ediyordu dudakları. Büyüleyici görünüyordu. Çok güzeldi. Tüm vücudumdan bir elektrik akımı geçmiş gibi ürperdim.

Bu kız anılarını, korkularını, kayıplarını dinlediğim, yalnızlığıyla yakınıp duran ve sebebini anlayamayan ama yaşama dört elle tutunan, yaşamanın hep bir yolunu bulan, gülümsemeyi bırakmayan o kızdı. Şimdi ona bakarken çok özlediğim birine bakıyor gibi hissediyordum kendimi. İlk kez canlı görüyordum ve tek düşünebildiğim ona sarılmak istediğimdi.

Yanıyormuş gibi hissettiğimde kaşlarım çatıldı. Düşündüğüm ve hissettiğim şeyden ötürü küfrettim kendime. *Kendine gel Aral. Bu kız*

senin olduğun semte bile ayak basmamalı. Hem Kadir abi var, hayvan herif. Abisi olarak tanıtacak seni muhtemelen. Utan kendinden.

O sırada yaşıtı bir adam ve kadın geldi yanına. Adam elinde iki bardak tutuyordu. Lina'nın yüzü onlara çevrildiğinde adam gülümseyerek ve ona bir şeyler söyleyerek bardağı uzattı. Lina'nın yüzünde oluşan utangaç gülümsemeyi izledim. O adamdan hoşlanıyor gibi duruyordu ve bu karşılıklı bir durum gibiydi. Hoşuma gitmeye gitmeye bariz bir şekilde rahatsızlık duydum bundan. Bir ablam olduğu için korumacılık ile kıskançlık arasındaki farkı çok iyi biliyordum ve şu an hissettiğin korumacılık falan değildi. Düpe düz gülümsediği adam olmadığımdan rahatsız oluyor, şu an bana değil başka birini görüyor oluşundan o herifi kıskanıyordum. Yüz yüze ilk kez gördüğüm, kardeşim yerine koymam gereken birine göz göre göre içim gidiyordu. Göz göre göre gönlümü kaptırıyordum. Olan buydu

Aral. Kendine gel. Ne oluyor lan sana? Ergenliğinde misin? Kaç yaşında adamsın. Genç kız, elbette sevgilisi olacak. Bunun için mi geldin hayvan herif? Saçmalama. O boka batamazsın bir daha. Aldık ağzımızın payını. Gönül defterini kapattık. Olmaz bu iş. İş açma başımıza.

Kendimden utandığım çok az anım vardır. Biri on yedim yaşımdan kalandı. Biri son ilişkimde yaşanmıştı. Diğeri ise şimdiydi. Kadir abiye bunu yapmak hainlikle aynı şeydi. Onun değerlisine göz koymakla aynı şeydi. Hem de heba olacağını bile bile.

Lina ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevireceği sırada arkamı döndüm. Saçlarıyla aynı renk gözlerine bakarsam işler hiç iyiye gitmeyecekti. Kaçtım.

Geldiğim yolu döndüm soğuk kanlılığımı kaybetmesem bile kalbimin ritminin bozulmasından engel olamadım. Kaçmayı bırakmıştım ne zamandır. Seneler sonra kaçtığım ilk andı ve kendim için bile değildi bu. Kadir abinin yanına döndüğümde gözleri bana çevrildi. Yüz ifademi tepkisiz tutmaya özen gösterdim.

"Abi beni laboratuvardan aradılar," diye yalan söyledim.

Senelerdir söylediğim ilk yalan da buydu. Nasıl bu duruma gelmişti iş bir anda. Nasıl bu kadar kolay kontrolü kaybetmiştim birdenbire? Neydi bu şimdi?

"Gitmem lazım acilen, katılamayacağım kusura bakma."

Kadir abi gözlerime baktı. İfadesizlikle baktım ama sanki beni bir şeyin çarptığını anlamış gibi kafasını salladı anlayışla.

"Ne kusuru," dedi koluma vururken.

"Telafi ederiz bir gün."

"Eyvallah," dedim. Hocalarımla da vedalaşıp dışarı çıktım seri adımlarla fakülte binasından.

Yangından kaçar gibi terk ettim orayı. Bir çarşamba akşamı. Yakandan kaçtım ama yanmaktan kaçamadım.

GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Hastaneye ve savcılığa uğradıktan sonra akşam saatlerini bulmuştu eve dönmemiz. Kürşat kullanıyordu arabayı. Aral'ın arabasını bir süre göremeyecek gibiydik, savcılıktan sonra servise ya da hurdalığa gidecekti sanırım emin değildim.

Aral ile arka koltukta oturuyorduk. Kafamda dönüp duran düşünceler yüzünden canım sıkkındı, uykum vardı bu yüzden. Uyumak istiyordum ama artık uyumaktan da korkuyordum. Rüyalar ile anılarımı ayırt edemem diye korkmaya başlamıştım. Belki de Aral'ı dinleyip bir psikiyatra görünmeliydim ama onun söyleyeceklerinde de korkuyordum. Sanki korkunun ecele faydası varmış gibi. Sanki gerçekler ben onlardan kaçarsam peşimden gelmezmiş gibi.

Defne, psikiyatrmış. Aral'a yük etmiş kendini. Gitmesin diye. Ben de yük edersem ya kendimi? Düşünme Lina. Düşünecek çok şey var zaten. Eskilere sahip çıkmak istiyorsan önce kendi geçmişine sahip çık. Seninle ilgili olmayanı düşünme.

Başımı Aral'ın omzun yaslamak istiyordum ama yapamıyordum. Çekiniyordum. Ona kötülük ediyormuşum gibi hissediyordum. Doğru zaman bana bağlıydı ama susuyordum. Aral bana sussa sustuğu için kızardım belki de ona. Daha önce de kızmıştım zira. Şimdi aynısını kendim yapıyordum. Korkmak en çok korkana zulüm, suçlanmak ona daha kötü hissettiremez ki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

Başımı soluma çevirdim. İlgili gözleri üzerimdeydi. Merak parıltıları gizliydi göz bebeklerinde. Biliyordu bir şeyler olduğunu ama ne olduğunu bilmiyordu. Soracak olmuştu ama ağzına tıkmıştım. Anlatmak istemediğime kanaat getirip zorlamamayı seçmişti.

"Genel," diye cevapladım onu derin bir nefes vererek. "Düşünecek tonla şey var."

Hafif bir baş sallamasıyla onaylarken beni kucağımdaki sol elimi tuttu nazikçe. "Aramız iyi mi bizim?"

Aral'ın korkuları benimkiler gibi çok haklı korkular. Sustuğunu biliyor o da çünkü. Bir de sevgilisi dengesiz, ne bildiğini bile bilmeyen hafıza sorunları olan biri. Belki de sıkıntısı aklıyla.

"İyi," diye onayladım onu. "Hasta adamları paylamıyorum."

"Bak sen," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bunu bildiğim iyi oldu. Kronik birkaç rahatsızlığım var benim."

Vardı gerçekten. O işe de bir el atmak gerekiyordu şimdi. Rahatsızlıklar konusunda takıntılı hale gelmiştim annem rahatsızlandığından beri. Eğer kafamda bir sürü şey olmasaydı eve girdiğim gibi alerjisi hakkında literatür tarar, makaleleri okumaya başlardım. Ama tek işim o değildi. Keşke o olaydı, tıpkı onun istediği gibi.

Yapmam gereken ve öncelikli olan şeyler vardı. Günlüklerimi okumak, ipuçlarını ve yaşanan her şeyi baştan düşünmek gibi. Bir de o küpü çözmek gerekiyordu. Her şey gibi o da boşa değildi. Babam oyun oynamayı severdi ama bu sefer oyuncak edilmişim gibiydi. Dokunuyordu bu. Her şey dokunuyordu.

"Alerjin için ilaç kullanıyor musun?" diye sordum kafamı dağıtmak için yine Aral'a kaçarak. Merak da ediyordum çok.

"Tutunca," diye onayladı beni.

O zaman ilaç temin etmek gerekiyordu. Aral çanta taşıyan bir insan değildi. Bu yüzden her çantamda en azından bir tablet taşımam lazımdı. Ya da ceketlerimin ceplerine koymalıydım. Acil durum için de her çantamda bir adrenalin oto enjektörü olsa iyi olurdu. Alerji şakaya gelmezdi.

"Başka alerjin var mı?"

Gülümsetti bu sorum onu. Onunla ilgilenmem hoşuna gidiyordu belli bir şekilde ve bu onu sevimli yapıyordu. Aramızdaki bu şey ne kadar uzun sürecekti acaba? Acıtacak kadar kısa mı bittiğinde öldürecek kadar uzun mu?

"Baharda polenler göz yaşarması yapıyor," diye anlattı bana. "Göz nezlesi oluyorum birkaç hafta alışana kadar."

Gözleri akıyordu yani, ağlıyormuş gibi. Hoş değildi. Ağlamasın.

"Onun için ilaç kullanıyor musun?"

"Göz damlası kullanıyorum, kaşıntı için."

Göz damlasını da öğrenmek lazımdı şimdi. Neden bu kadar hassaslaşmış vücudu? Annesinde de var mıydı bunlar? Ya da babasında? Genlerine biraz düşman olacaktım kusura bakmazdı artık.

"Isırgan çayı içmeye başlaman lazım," dedim gözlerine bakarken. "Kışın ısırgan çayı içersen yazın polene karşı rahat edersin."

Kaşları kalktı, "Gerçek mi bu?"

Bilmiyordum. Bir yerde okumuştum yalnızca. Japonya'da sık kullanılan bir metot olduğunu, kıştan içerlerse yazın çok rahat ettiklerini okumuştum. Alerjisi olan biri olmamıştı etrafımda daha önce. O vardı bir tek şimdi. O vardı ve bir tek onun olması yeterliydi bendeki kırmızı alarmların çalması için.

"Alternatif tıbba inanmıyor musun?" diye sordum hafifçe kaşlarımı çatıp.

Gülümsedi soruş tarzıma. "Sen inanıyorsan inanırım."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bana bu kadar güvenmesinin bana ağır geleceğini tahmin etmemiştim. Ben de ona mı yük oluyordum acaba? Yüzüne dokunmak, sevmek istiyordum. Avuçlarım kaşınıyordu. Kürşat'a kaçamak bir bakış attım. Bizi duyuyordu muhtemelen ve Aral açık flört ediyordu benimle. Çekincesi yoktu gerçekten hiç. Ne varsa söylüyordu öylece.

"Ne oldu?" diye sordu alaylı bir sesle Kürşat'a baktığım için.

"Bir şey olmadı," deyip omuz silktim.

"İnanayım."

"İnan," diye onayladım onu gözlerimi kısarak.

Gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi. Nasıl kıyarlardı? Nasıl unuturdum? *Unutmuşum. Ne yaşamışım ki seni bile unutmuşum Aral?*

Eve geldiğimizde indik arabadan. Kürşat'a teşekkür ettim nezaketen. Aral ile içeri yürürken elimi tuttu. Bırakası hiç yok gibiydi. Benim de yoktu ama tutmaya da hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Elimde değildi. Bir şeye sahip olmamalıymışım gibi bir korku vardı içimde. Kaybedeceğim korkusu. Ne kadar sahiplik hissedersem o kadar büyüyordu içimde.

Bahçeye girdik, oradan da eve doğru adımladık. Artık bu evin içinde yaşıyordum ve Aral gerçekten sevgilimdi. Sevgilimle aynı çatı altında bu kadar kısa sürede yaşayacağımı düşünmezdim. Annem de vardı. İki gün önce de vardı ama o zaman gerçek değildi aramızdaki şey. Bana

göre değildi en azından. Şimdi gerçekti ama. Dün sınırlarımız vardı, bugün kalkmıştı.

Yorgun adımlarla kapıya vardığımızda botlarımı çıkarmak için bıraktım elini. Kapıyı Doğu açtı. Yüzünde her zamanki gülümsemesinin aksine endişeli bir bakış görünce şaşırdım ilk başta. Sonra Aral'ın vurulduğunu ama onu henüz yeni gördüklerini hatırladım. Aral'a bakıyordu dikkatle, onu kontrol eder gibi.

"Hoş geldiniz," dedi meraklı gözleri Aral üzerinde gezinirken. "Nasılsın abi?"

O sırada evdeki herkes kapıya kadar gelmişti. Ben içeri girerken o da peşim sıra girdi içeri.

Herkes merakla ona bakarken "İyiyim oğlum," dedi Aral gülümseyen bir sesle Doğu'ya "Yok bir şey. Sakin." Sesi karşısındaki insanı sakinleştiren ikan eden cinstendi. Benim üzerimde kullanıyordu bunu çok.

Herkes bir nebze rahatlarken Aral, sağ kolunu Doğu'nun omzuna atıp saçlarını okşadı. "Her şey yolunda, sıkmayın canınızı."

Aral'ın kurduğu üç cümle herkesin gerginliğini aldı ve ben bunu izledim saniye saniye. Omuzları gevşedi herkesin. Güneş abla ile göz göze geldiğimde ağladığını görünce içimde bir kemik kırılmış gibi hissettirdi.

Öne çıkıp Aral'a sarıldığında burnumda bir yanma hissi hissettim. Sanırım regl olacaktım. Sürekli ağlama isteğimin sebebi bu olmalıydı.

Aral ablasına sarılıp onu teselli ederken tüm kardeşler ona yaklaştılar. Ona gülümsedim hafifçe. Kalabalık arasında benim de küçük bir kardeşim vardı. Aralarından sıyrılıp yanıma geldi hemen. Onu görünce kalbime çiçekler açmış gibi hissettim. Tüm sıkıntım bir anlığına silindi omuzlarımdan. Özlemle eğilip onu kucakladım ve onları yalnız bırakmam gerekirmiş gibi hissederek salona ilerledim.

"Yeydeydin Linacım?" diye sordu Alin üzgün bir sesle saçlarıma dokunurken. "Seni ösledim."

"Ben de seni özledim," dedim omzuna bir öpücük bırakırken.

Annem salonda, verandaya bakan cephede, tekerlekli sandalyede oturuyordu. Hasta yatağı kaldırılmıştı, bir odaya almışlardı onu muhtemelen. Beklediğimden çok daha iyi görünüyordu. Bu iyiydi ama normal miydi emin değildim. Gullain-Barre sendromlu hastalar görmüştüm, bir süre sonra kendi kendilerine nefes bile alamazlardı.

Ama annem tekerlekli sandalyede oturabiliyordu karşımda. Erken teşhisten ötürü müydü? Tedaviye çok iyi cevap verdiği için miydi? Bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Yanına adımladım Alin kucağımda. Sorsam, bana cevap verecek ve dürüstlüğüne inanabileceğim bir kaynaktı annem.

"Nasılsın?" diye sordum yanındaki koltuğa yavaşça oturup.

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir ifadeyle. Gerçekten iyi miydi yoksa optimistliğinden gelen bir yanıt mıydı bu emin değildim. "Sen nasılsın?" Sesinde endişe vardı. "İyi misin? Bir şey oldu mu sana da? Aral iyi mi gerçekten?"

Kafamı salladım. "İyiyiz ikimiz de. Endişelenme." Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. Ne demem lazımdı bilmiyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok." Mahcup bir gülümseme ile baktı bana. "Her şeyimle ilgileniyorlar sağ olsunlar."

Kafamı salladım anladım der gibi. Çakırcalara bunu nasıl geri öderdim bilmiyordum. Borçlu çıkıyordum hep ve bunlar nasıl ödeyeceğimi bilmediğim şeylerdi.

"Ayalcıma ye oldu?" diye sordu Alin merakla yüzümü izlerken. "Heykes çok üsüldü."

"Bir şey olmadı," diye yalan söyledim. Vurulmak ne demek nasıl açıklayayım ki ben sana Alin. İnsanların birbirine ettiklerini nasıl anlatayım ki sana? "O iyi."

"Günescim çok aaladı," dedi üzgün bir sesle. "Meyek ve Batı da aaladı."

Güneş abla ile konuşmam iyi olurdu. O ben kendimi kötü hissedince benimle konuşuyordu. Ben de onu dinlemek, becerebilirsem teselli etmek isterdim. En çok benim ihtiyacım varken buna.

Alin'in yanağını okşadım. "Geçti ama, bir şeyi yok Aral'ın."

"Linacım da iyi mi?"

Kafamı salladım. "İyiyim. Sen nasılsın minik sincap?"

Mavi gözleri parlarken gülümsedi bana. Dudaklarını yanağıma bastırıp bir öpücük hediye etti bana. "İyiyim. Meyak etme. Hiç şımaymadım, annecimi de üsmedim."

Gülümsedim ona. "Sen çok akıllı bir minik sincapsın çünkü."

Gülümsedi bana kocaman. O sırada merdivenlerin başında oturmuş ağlayan Batı'yı gördüm. İçim ezildi. Üst katta, merdivene oturmuş

sessizce ağlıyordu. Aşağı inmeye korkuyor gibiydi. Aral'ın sesini duyduğu için miydi yoksa ona bakmaya korktuğu için mi bilmiyordum ama o kadar üzüldüm ki onu öyle görünce kalbim sancıdı. Beş yaşında annesiz babasız bir çocuktu ve Aral onun için her şey demek olmalıydı. Küçük kalbi endişeden ateşler içindeydi belki de.

"Alin," dedim gözlerimi ona çevirip. "Ben ellerimi yıkayayım olur mu?"

Kafasını salladı anlayışla. Onu annemin yanına bırakıp saçlarını öptüm ve merdivenlere ilerledim.

Çakırcalar hâlâ kapının önündeydiler, Aral'la meşgullerdi. Onu fark etmemişlerdi henüz. Merdivenleri çıkarken olduğu yerde küçüldü ve ağladığı için utanıyormuş gibi göz yaşlarını sildi.

"Banyonun yerini unuttum ben galiba," dedim kısık bir sesle. "Neredeydi acaba?"

Burnunu çekip gözlerini bana çevirdi. "Göstereyim Linacım," dedi ayağa kalkarken. Beş yaşındaydı. *Batı Çakırca, yalnızca beş yaşındaydı.*

Elimi tuttu, birlikte ortak banyoya yürüdük. Burnunu çeke çeke beni kapısına kadar getirip kapıyı da açtı. İçeri girmedi, öylece kapının önünde dikildi benimle.

"Ne hissettiğini anlatmak ister misin?" diye sordum ona yumuşak bir sesle. Alin ne zaman üzgün olsa ne hissettiğini anlatmasını isterdim çünkü ben ifade edemezdim pek. Bence ifade ettirmek lazımdı çocuklara bu yüzden. "Aramızda kalır, söz."

Batı kendini tutamayıp başını bacağıma yasladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladığında kalbim kırıldı. Eğilip onu kucağıma aldım. Alin'den biraz ağırdı yalnızca. Bacaklarını belime sarıp bana sarılarak ağlamaya devam etti. Banyoya girip klozetin üzerine oturdum. Bir süre omzumda ağlayıp sakinleşmesi için zaman tanıdım ona. Onu Aral ve Deniz büyütmüştü. Güneş ablayla arası nasıldı bilmiyordum, belki de çekinmişti Melek de ağlarken onun yanına gitmeye. O Melek'in annesiydi çünkü. Onun annesi yoktu. Belki de küçük kalbi bunun için kırılıyordu ama kimseye söylemiyordu.

"Abin çok iyi," dedim saçlarını okşarken onu teselli etmek isteyerek. "O kocaman güçlü biri. Çok da akıllı. Kolay kolay zarar veremezler ona." Boğazım düğümlendi. Bir çocuğu abisinin kolay kolay ölmeyeceğine ikna etmeye çalışıyordum. "O hayatımda gördüğüm en güçlü kişi."

Kafasını salladı boncuk boncuk ağlarken. Nazikçe göz yaşlarını sildim içim ezilerek. Burnumun direği sızlıyordu. Çocukların ağlama sesi bana çok çaresiz hissettiriyordu. Sanki ağlama sesleri hiç durmayacak gibi geliyordu. Sanki çocuklar ağladığında başıma kötü bir şey gelecekmiş gibiydi. Bu yüzden çocukların ağlamasından hiç hoşlanmazdım.

"Nasıl hissettiğini anlatmak ister misin?"

Burnunu çekerek bana baktı. Burnu akıyordu. "Ço-çok korktum," dedi hıçkırarak. "A-abime bir şey oldu sandım." Gözlerini kazağının kollarına silerken uzanıp biraz peçete kopardım ve burnunu sildim nazikçe. "Be-benim babam yok," dedi ağlayarak. "A-Aral abim ve De-niz abim... Be-benim, ba-bam gibi."

Kafamı salladım anlayışla. Benim de burnum akmaya başlamıştı. Çocukların ağlamasından nefret ediyordum.

"Sevdiğin birini kaybetmekten korkmak normal bir şey." Ben de çok korkuyorum Batı onu kaybetmekten ve bunun için seni teselli etmem gerekiyor şimdi.

"Ben, ona, bi-bir şey olsun... İ-istemiyorum. He-hep. Bi-bir şey oluyor."

Aral'a daha önce de bir şeyler olmuş ve Batı yaşamış bu korkuyu da daha önce. Bu yüzden korkuyor bu kadar. Ensemdeki tüylerim bıçak gibi dayandı enseme. Aral'ı kan içinde hatırladığım anı bunlardan biri miydi? Yine o anlam veremediğim kaybetme hissiyatıyla sarıldı içim.

"Geçecek," diye teselli ettim onu buna kendimi inandırmayı çok isteyerek. "Kötü günler her zaman geride kalır. Güneş hep doğar. Bu kötü anıları unutacağız. İlerde hatırlamayacaksın bile."

"A-abim iyi olacak, de-değil mi?"

Kafamı salladım. "İyi olacak." İyi olması için elimden ne geliyorsa yaparım.

Yanağıma bir öpücük bıraktı hafifçe titreyen dudaklarıyla. "Te-teşekkür e-derim Linacım."

Gülümsedim ona burnum akarken. "Rica ederim." Yanağını okşadım sevgiyle. "Aral'a da anlatmalısın hissettiklerini. O seni daha iyi anlar, teselli eder seni." Saçlarını okşadım. Öz kardeş değillerdi ama Aral'ı anımsatıyordu. "Utanmana gerek yok Batı. Ağlamak utanılacak bir şey değil. Üzülmek ve korkmak da. İnsan olduğun için bunların hepsi."

Batı beni burnunu çekerek onayladığı sırada yine sol gözüme bir ağrı saplandı. Acıyla sol gözüm kapandı istemsizce. Zihnimde elektrik çarpıyor gibi bir his oluştu yine dünkü gibi. Karma karışık puslu bir ses yankılandı zihnimde.

"Ağlama."

"Acıyor."

"Acıyı unut."

"Yapamıyorum."

"İnsan olduğunu unut."

"Linacım?"

Batı'nın sesiyle dikkatimi ona verdim. Göğsüm hızla inip kalkarken Batı endişeyle bakıyordu bana. Kafamın içinde ne oluyordu benim?

"Bir şey mi oldu?" diye sordu titrek bir sesle. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok." Sol şakağıma bastırdığım avucumu indirdim. "İyiyim, merak etme. Yüzünü yıkayıp aşağı inelim." Gülümsemeye çalıştım bunları söylerken ama ne kadar becerebildim emin değildim.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Ayağa kalktım. Batı'nın elini yüzünü yıkadıktan sonra kendi elimi yüzümü yıkadım. Yüzüme birkaç kez su çarptım. Halüsinasyon olabilir miydi bunlar? Yaşamadığım şeyleri yaşamış gibi kafamın içinde kuruyor olabilir miydim?

Aynadaki yansımama baktım. *Deliriyor olabilir miydim? Psikoz muydu bunlar? Yaşadıklarım genlerimde kodlanmış bir psikolojik rahatsızlığı tetiklemiş olabilirdi. Ben... Aklımı kaybediyor olabilir miydim?*

Endişeden ensem uyuştu yine. Kalbimin ritmi kulaklarımın arkasında atıyordu. Sakladıkça kafamda kuruyordum ama düşündüklerim gerçekse sebep olacağı sonuçlardan daha çok korkuyordum.

"Linacım," dedi Batı.

Yutkundum. Gözlerimi ona çevirdim. Havlu tutuyordu bana silinmem için. Buruk bir gülümseme ile baktım ona. Saçlarını okşadım. Havluyla elimi yüzümü kuruladım.

Sakin ol Lina. Soğukkanlılığını kaybetme. Sen tıp okudun. Sakin ol. Deliler delirdiğini fark edemezler. Normali odur onların. Normal ile

anormali ayırt edemiyor olmalılar. Ben ayırt edebiliyorum. Edebiliyor muyum? **Delirmenin kötü yanı zaten bunu ayırt edememek sanırım.**

Batı'nın elini tuttum, çıktık banyodan. Merdivenlere ilerledik yavaş adımlarla.

"Banyodakiler aramızda," dedim Batı'ya.

Kafasını salladı. "Sırrımız."

Kafamı salladım. "Sırrımız."

Gülümsedi bana. Ben de ona gülümsedim. Birlikte merdivenleri indik. Herkes salona geçmişti. Alpaslan abi de vardı. Melek, Aral'ın kucağında oturuyordu. Merdivenlerden inerken dikkatler bize çevrildi.

Aral, Batı ile bizi el ele görünce gözlerindeki bakışı değişti. Anladı sanırım nereye kaybolduğumuzu. Anlardı. Burukça gülümsedim ona. Önce Batı'yı sonra da beni teselli etseydi ne güzel olurdu. Kollarına gitsem sakınmazdı benden biliyordum ama derdimi anlatmazsam bilemezdi ki derdimin ne olduğunu. Nasıl teselli etsindi beni?

Melek'in saçlarından öpüp onu koltuğa bıraktı ve bize doğru adımladı yavaşça. Herkes bizi izlerken Batı ona adımladı. Kollarını uzattı ona sarılmak ister gibi. Gözleri dolmuştu yine. Hassas bir çocuktu. Aral ona şefkatli bir gülümseme ile bakarken eğildi ve yalnızca sağ kolunun yardımıyla kucağına aldı onu kolayca.

"Görüşemedik ne zamandır," dedi Batı onun omzunda ağlarken bana içten bir gülümseme hediye edip merdivenleri çıkmaya başladı. "Baş başa bir konuşalım seninle."

Onlar yukarı çıkarken derin bir nefes alıp salona adımladım. Güneş abla kızarmış gözleriyle beni izliyordu. Yanına vurdu oturmam için pat patladı koltuğa. İstediği gibi gidip yanına oturdum. İçim sıkılıyordu hâlâ. Bir an olsun kafamın içindeki düşüncelerden kaçamıyordum. İşte kaygı bozukluğu böyle bir şeydi. Kalbimin ritmi hâlâ düzelmiş değildi ve benim soğukkanlılığımı elden bırakmamam gerekti. Aral anlardı yoksa. Anlarsa sorardı. Sorarsa anlatmak zorunda kalırdım ya da kaçardım. Kaçarsa yanlış anlardı. Ya da üzülürdü. Üzülmesin.

Sakin olmam gerekti her şeyden önce. Aklımı kaybetmiş değildim. Düşünebiliyordum ama sağlıklı mı düşünüyordum? Bu yaşadıklarım gerçek miydi? Hatırladıklarım gerçekten benim hatırlarım mıydı yoksa öyle mi sanıyordum? Disosyatif olabilirdim. Şizoid kişilik bozukluğuna da sahip olabilirdim ya da paranoid kişilik bozukluğum olabilirdi. Belirtilerine de hayat tarzım uyuyordu. Ya da en basit ve iyi anlamda

savunma mekanizmamla ilgiliydi bunlar. Yaşadıklarımla hayatıma devam edemediğim için bastırmış, unutmuştum ama şimdi hatırlamaya başlıyordun tetiklendiğim için. Evet, kötü şeyler yaşayıp unutmuş olmam da korkunçtu ama aklımı yitirmek ya da psikoz geçirmek kadar kötü değildi. Aral yanımda olursa atlatırdım unutmuş olmayı. Olmuş bitmiş derdim. Bazı insanlar böyle yaşar derdim. Ama aklımla ilgiliyse sorun, bazı insanlar böyle yaşar diyemezdim. İnsanı insan yapan aklı çünkü.

Sakin ol Lina. Hep en kötüsü gelmezdi ya insanın başına. Hem bu evde sen hariç dört tane doktor var. Bir sorunun olsa fark etmezler miydi? *Anlatmazsan bilemezler ki.*

Bir şeyler konuşuluyordu, duyuyor ama anlamıyordum. Kafamı veremiyordum çünkü. Kendi içimde sıkışıp kalmıştım. Kendi kafamın içi gerçekten düşmandı bana. Paniktim. Paranoiddim. Daha fazla kalamadım. Yorgun olduğumu ve hiç uyumadığımı söyleyerek izin istedim ve Aral aşağı inmeden odama gittim.

Aral gelir diye -ki gelirdi, biliyordum- kapımı kilitledim. Gelmesindi. Karmaşıktım. Sormasındı bana hiçbir şey. Bilmediğim şeyler sormasındı bana.

Uyumak istedim ama uyuyamadım. Bunun yerine telefonumda saatlerce makale okudum. Okudukça, bildikçe hiçbir şeyin çözümü yok. Bilmek en büyük cehennem. Eğer tıp okumuyor olsaydım bu ihtimaller aklıma gelemezdi bile. Ama biliyordum işte. Allah kahretsindi.

Parasomnia ile disosyatif bozukluk ilişkisi hakkında birkaç makale okudum. Çoklu kişilik bozukluğundaki hafıza sorunları. Genel hafıza boşluklarının sebepleri olabilecek psikozları. Belirtilerinde ben vardım. *Sosyalleşememek. Durgun ruh hali. Güvensizlik*.

Okudukça daha çok korktum. Çünkü hatırladığım bir diğer anı babamla ilgiliydi ve savcı bir şey de bulamamıştı, kafamda kurma ihtimalim vardı apaçık. Korktukça sıkışmış hissettim. Hasta olamazdım ki ben. Annem hastaydı zaten. Alin vardı. Küçüktü daha. Ona birinin bakması lazımdı. Babamı daha bulamamıştım. Aral vardı bir de. Aral'ı kaybederdim. Kimse bir akıl hastasıyla sevgili olmak istemezdi ki.

Çoklu kişilik bozukluğum varsa bir başka ben daha var demekti. Neler yapmıştım kim bilir. Belki de çocukluğumdan beri vardı. Ben

birini öldürmezdim ama belki de o yanım yapardı bunu. Unuttuğum ne anlar vardı kim bilir. Belki de Aral bilirdi. Beni uzun zamandır tanıyorsa bilirdi. Babamla tanışıyorsa bilirdi. Babam, annem. Kim kızını tanımaz ki? İki farklı kişi görse tanımaz mı insan? Buna rağmen mi sevmişti Aral beni? Sever miydi? Sevmesindi. İstemem.

Duvar köşesinde geçirdiğim bilmem kaçıncı panik atak sonrası boş boş parkeye bakıyordum. İnsan bir süre çok korkunca ne olacaksa olsun diyordu. Çözemeyeceğim şey için kendimi burada yıpratmam boşa. Delirmişsem de delirmiştim işte. Benim elimde değildi ki. ***Korkmak ecele fayda getiremez Lina, öğrenmendin gitti.***

Kapım tıklatıldı yine. Bu üçüncü gelişiydi Aral'ın. Ses etmedim yine. Uyuduğumu düşünsün ve gitsin istiyordum diğer gidişleri gibi. Kapıyı neden kilitlediğimi sorarsa el alışkanlığı diyecektim yarın. Sonra da bir doktora gidecektim doğruca. Hayır. Önce bankaya. Birikmişimi Alin'in hesabına yatırmam lazım ne olur ne olmaz. Çok bir şey yok ama parası olsun yine de. Bir şey olursa eğer bana.

Komodinin üzerindeki telefonum titredi yine. Mesaj atıyordu her kapıyı açmayışımda. Seslenmiyordu çünkü uyandırmak istemezdi beni. Uyumadım demiştim ona çünkü. Genzim ağrıyordu. Korkudan hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Belki de gidip anlatsam Aral bana açıklardı her şeyi. Doğru zaman bana göreymiş çünkü. Belki de korktuğum gibi bir şey değildi. En basit açıklamasıyla unutmuştum gerçekten yalnızca. Ama durduk yere de unutmuş olamazdım ki. Spesifik şeyleri hatırlamıyordum. Kötü bir şey olmuştu. Çok kötü bir şey olmuştu. Korkudan ölmekle kaçamayacağım gerçekle ölmek arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Aklımı kaybetmekten se acımasız gerçeği yaşamış olmayı tercih ederdim. Gerçeği bilmeden akla sahip çıkmak kolaydı. Bazı gerçekler aklını kaybetmeyi diletirdi ama insana, biliyordum.

Uzanıp telefonumu aldım. Mesajlarını açtım.

Uyudun mu? (19:37)

Uyuyor musun hâlâ? (20:50)

Anahtarım var ama kilitlediğin için girmek istemiyorum.

İyi misin Lina? Uyuyor musun gerçekten?

İyi değildin sabah. Ne sıkıyor canını? (00:03)

Ben hiçbir şeyi hak etmiyordum. Biliyordum ama Aral'ı sevmek istiyordum. Ben, her şeye rağmen Aral sevgilim olsun istiyordum. Ben

en azından on iki gün daha aramızdaki bu şey devam etsin istiyordum. Özel günleri umursamam ben. Ama onunla kutlamak istiyorum.

Akan burnumu çekerek konuşmalarımızda yukarı çıktım. Ona attığım ses kaydına baktım. Aral dinlemişti. Kalbim endişeyle atarken ne zaman dinlediğine baktım. Teslim edildiği gün o lanet pazar günüydü ama oynatılma tarihi üç gün öncesiydi. Asaf'ı bulduğu gün mü dinlemişti? Neden? Dahası bana olan tavrında bir değişiklik olmamıştı. Kötü bir şey olmamalıydı. Kötü bir şey olsa Aral o gün beni öpmezdi. Delice bir şey değildi demek ki. Değil mi? Kötü bir şey değildi demek ki. Olmasın.

Endişeden titrerken elim dişlerimi sıktım. Uyuşturucunun etkisinde ne demiş olabilirdim ki? ***Ya geçmişle ilgili bir şey söylemişsem?***

Oynatmak istedim ama bir mesaj geldi o an Aral'dan. Yutkundum. Yakalanmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Korkaktım. Yeni mesaja tıkladım.

Arka bahçedeyim.

Telefonumu sıktım elimde. ***Gitmek istiyorum. Ona sarılmak ve kafamın içindeki her şeyi sustursun istiyorum.***

Nokta koyma

Ne olur nokta koyma Aral. Biter gibi. Nokta bir son. Cümlelerinin sonuna nokta koyma. Bir daha hiç konuşmayacakmışsın gibi.

Yanıma gel

Akan burnumu çektim.

Ne dinliyorsun?

Arka bahçeye gittiğine göre bu saatte bir şey dinliyordu kesin. Onu ben üzüyordum kesin. Ben kötü biriyim. ***Kesin.***

Belki de aşk lazım değildir

Gerçekten hiç lazım değildi. Nerden çıkmıştı?

Sıcacık bir el yeter

Ellerin yeterdi Aral. Ne diye verdin bana bu sevgiyi şimdi bunca iş güç arasında?

Kimse ölmez aşktan maşktan

O zaman neden bu kadar korkuyorum? Ölmek bile bu kadar korkutmazdı beni.

Öyle gelir

Yanıma gel

Öpeyim geçsin

Cevap yazmadım. Oturduğum yerden kalkıp telefonumu yatağın üzerine attım ve çıktım odadan. Odam arka bahçeye en yakın odaydı sanırım. Arka bahçeye girdiğimde koltukta oturuyordu. Her an kalkıp odama gelecek gibiydi, ben açınca kapıyı başını bana çevirmiş ve beni görünce rahatlamıştı geldiğim için. Ona da eziyet ediyordum kendime ettiğim gibi. On iki gün nasıl böyle geçerdi ki? On iki günü zehredip on dördünde gülebilecek miydim sanki? *Boş ver Lina. Günün ne önemi var. Gidecekse şimdiden gitmesi daha iyi. Hem sevdiğin insana zulmettikten sonra tüm on dört şubatlar senin olsa ne olur? Sana yapılanı yapma ona. Defne'nın yaptığını yapma ona. Yük etme kendini.*

Burnum akıyordu ve ağladığımı anlayıp anlamamasını umursamadım. Gözlerim dolmuştu hemen onu gördüğüm gibi. Tutamıyordum çünkü. Dipteydim. Hiç bu kadar hızlı düşmemiştim. Her şey üst üste gelmişti.

Yanına adımlarken kollarını açtı bana. Ne kadar üzgün olduğumu biliyordu. Sebeplerimi bilmiyordu ama ne hissettiğimi anlıyordu halimden tavrımdan. Görüyordu çünkü. Görüyorum demişti.

Bana açtığı kollarını geri çevirmedim zira muhtaçtım kollarına. Belki de bir daha giremeyecektim. Kolları ve bacakları arasına girdim burnumu çekerek. Sağ kolu belime dolanırken sağ dizine oturdum yavaşça. Kalbim fotoğraf çekildiğimiz zamanki gibi hızlandı yine. Bu kez heyecanı bastıran bir endişe vardı ama içimde. Onu çok özlemiş hissettim yine yüzüne bakarken. Bu hissi kafamdan uydurmuş olabilir miydim ki? Kolları beni sararken sağ elimin parmak uçları yanağına dokundu, göz yaşım düştü sol gözümden. *Aral. Lütfen öp beni de geçsin.*

"Niye ağlıyorsun Lina?" diye sordu endişeli, üzgün ama yumuşak bir sesle. "Söyle, çare bulayım. Anlatmazsan teselli edemem seni."

Yeni çıkan sakallarının parmak uçlarımda bıraktığı his parmak uçlarımda kalsın istiyordum. *Yaralar değil, teni kazınsın parmak uçlarıma. Lütfen.*

"Hani öpecektin?" diye sordum kırık bir sesle burnum akarken. "Geçecekti."

"Ne geçsin istiyorsun?" diye sordu çenemi nazikçe kaldırıp yüzüne bakmam için. "Neden benden kaçıyorsun Lina?"

Gözlerine bakmadım. Bu halde görmek istemiyordumkendimi sevdiğim gözlerinde.

Sus çizgisine dikmiştim gözlerimi. "Sus çizgisi mesafesi," diye fısıldadım. Sağ elimin parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Yutkundu. "Sustuğum için mi kaçıyorsun benden?"

Sustuğumuz için. Susmak zorunda hissettiklerimiz için. Kendimden. Senden değil.

Baş parmağımı sus çizgisinin üzerine hafifçe bastırdım, okşadım sonra. "Neden sus çizgisi deniliyor biliyor musun?" diye sordum kırık bir sesle. İlgiyle beni dinliyordu yalnızca. Ne saçmalıyorsun diye sormuyordu. Saçmaladığımı bile düşünmezdi. Biliyordum. Daha önce bu kadar değerli hissetmemiştim. Alışık değildim. Kabul etmesi ondan zordu.

"Eski bir inanışa göre ruhumuz bedenimize doğmadan önce, önceki yaşamını unutsun diye melekler mühürlermiş dudaklarını. Bu çukur," dedim o güzel çukuru okşarken. "O meleğin parmağının izi."

Sağ gözümden bir yaş düştü. *Söylemen lazım Lina. Söyle. O melek bana iki kez dokunmuş de. Ben bir şeyler hatırlıyorum de. Birini öldürmüşüm, seni de unutmuşum herhalde de. Eğer gerçek değilse bunlar, ben deliriyorum de. Anlat ona.*

"Sana dokunan meleğin elleri güzelmiş."

"Öyle," diye onayladı beni. Sıcak nefesi avucumu ısıttı. "Elleri çok güzel... Kendisi gibi."

Bana söylediğinin bilinci ve altında ezilmişliğiyle üzgünce baktım dudaklarına. Gözlerine bakamıyordum. Bakarsam susmak isterdim. Burada biraz daha kalmak isterdim. Kaçmak isterdim. Ama söz verdim. Kaçmamam lazım. Kaçmıyordum ama kalamıyordum da. *Bu adil değil hiç. Haksızlık ediyorsun Aral'a. Özlem'e onu üzmeyeceğime söz verdim. Kendimi mecbur edemem ben ona Defne gibi.*

"Düşmüşüm ben herhalde." Burnumu çektim. "Bu yaşadıklarımın başka izahı olamaz."

"Düşmek meleğe ceza belki ama omzuna konan için lütuftan ibaret."

Kalbim ağrıyordu. Başım ağrıyordu. Midemde bir bulantı baş göstermişti. Sırtım ağrıyordu. Sanki tonlarca ağırlık altındaydım. Bu sevgiyi taşıyamıyordum ben üzerimde. Eğreti duruyordu bende. Alışık değildim.

"Ya ölüm meleğiysem?" diye sordum korkan bir sesle.

Dudaklarını alnıma bastırdı sevgiyle iç çekerek. "Canın sağ olsun."

Gözlerim doldu bu söylediğiyle. Birer birer düştüler göz yaşlarım. Kafamı dağıtmak istiyordum. Mümkünse bir kurşunla. Sonsuza kadar. Babam gibi.

"O kadar seviyor musun?" diye sordum sesimin titremesine engel olamayarak.

Alnını alnıma yasladı ama ona bakamadım.

"Çok seviyorum," dedi içi gidiyormuş gibi. Derin bir nefes aldı. Dudaklarını ıslattı sonra. "Çok aşığım sana."

Kalbimin ritmini parmak uçlarımda hissediyordum. Parmak uçlarım ona dokunuyordu. O da hissediyor muydu? Bana ne yaptığını?

"Bu kadar kısa sürede mi?" diye sordum deli gibi korksam da cevabından. *Hayır deli gibi değil. Aklı başında bir korku bu. Gerçek.*

Yutkundu. Bir şeye susuyordu ve onun sususu rahatlattı beni bir parça. Unuttuğum bir gerçekti belki de ama gerçekti işte. Delirmemiştim. Henüz.

"Biri düşmeyecekse aklına, onunla geçirdiğin zamanın bir önemi yok Lina. Ama hayır, yeni bir şey değil senin benim aklıma düşüşün," dedi dürüstçe.

Kıvrandığımı biliyordu çünkü. Buna susmamayı seçmişti. Kalbimdeki ağrı şiddetlendi. Sanki kalp krizi geçiriyordum. Beni önceden tanıdığını biliyordum ama aramızda bir şey var mıydı? Unutmuş muydum onu gerçekten? Ya da bir başka ben miydi sevdiği?

"Biz," dedim titrek bir sesle. Onun kan içindeki görüntüsü kafamın içindeydi hâlâ. O kayıp duygusunu açıklayamıyordum kendime. Onu gördüğüm günden beri bana dokunmasına olan tepkisizliğimi ve rüyalarımda öldüğü gerçeğini yok sayamıyordum. "Sevgili miydik daha önce? Ben... seni unuttum mu?"

Aral'ın gerildiğini hissettim ve bu ödümü kopardı. Aral sol elini yanağıma yerleştirdiğinde kendimi daha fazla tutamadım, göz yaşlarımı serbest bıraktım. Yüzüm anında göz yaşlarımla ıslanırken yüzümü avuçları içine alıp yüzüne bakayım diye kaldırdı başımı. İçi gidiyormuş gibi baktı bana.

"Lina," dedi, sevgiyle söyleyerek ismimi. Göz yaşlarımı sildi parmakları onu parçalıyormuşum gibi bir hüzünle bakarken bana. "Tanışıyorduk ama ben uzaktan seviyordum seni." Korktuğum şeyi tahmin etmiş gibiydi. "Senin, benim sevgimden haberin yoktu...

Ağlama." Dudaklarını sevgiyle sol gözüme bastırdı. Islak kirpiklerime çarpan sıcak dudaklarını hissettim, içimi ısıttı.

Unutmuşum seni Aral. Ağlama diyorsun.

"Ben iyi değilim," diye ağladım ona. "Bir şeyler hatırlıyorum ama benim değiller sanki. Korkuyorum. Benim... Çoklu kişilik bozukluğum var belki de Aral. Hatırlıyorum sandıklarım gerçek mi bilmiyorum. Aklımı kaybediyorum ben galiba."

Kaşları çatıldı düşündüğüm şeylere. Sanki kızıyordu içinden bana, kafamın içinde bununla savaşırken ona gitmediğim için ama kızmadı bana. Kafasını iki yana salladı kesinlikle buna karşı çıkarak.

"Kaybetmiyorsun," dedi net bir sesle. "Sadece seni çok üzdüler ve o güzel kafanın içi sen yaşa istedi Lina. Hatırlamıyorsun yalnızca. Disosyatif değilsin cennet çiçeğim, sen hep aynı Lina'sın. Benim Lina'msın." Beni göğsüne çekti. Saçlarımı öptü. "Ağlama. Derman olamazsam sana, düşman olurum kendime."

O böyle konuşunca çok üzülüyordum. *Ben gerçekten hep senin Lina'n mıyım Aral? Ne kadar tanıyorsun ki beni?*

"Ben yapamayacağım galiba," dedim korkuyla kalbim sıkışırken. *Ellerimde kan var benim. Gerçek bu o zaman. Ben kötü şeyler yapmışım, Aral. Hatırlamıyorum ama hissediyorum. Ben çok kötü bir şey yapmışım. Bakamam ki yüzüne bunu bile bile.* "Ben bu sevgiyi üstümde taşıyamam. Eğreti duruyor bu benim üzerimde. Hak etmiyorum."

"Yapma Lina," dedi kafasını iki yana salladı kabul etmeyerek. Sesi üzgün çıkıyordu. "Sevgilim," diye fısıldadı içi gidiyormuş gibi bana. "Sana yakışmayan şeyi kalbimde taşımam ben." Saatlerce ağlamak sonra da uyuya kalmak geliyordu içimden. Çok yorulmuştum. "Ne hatırladın Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle kolları arasında titrerken ben. Beni incitmek istemiyor ama bilmek de istiyordu beni neyin bu kadar korkuttuğunu. "Anlat bana."

Kafamı iki yana salladım. İstemiyordum. Avuçlarımda bir bıçağın hissi vardı. Ellerimde kanın izi vardı. *Birini bıçaklamışım küçükken. Sen kan içindesin kafamın bir yerinde. Ben hep senin öldüğünü görüyorum rüyalarımda. Hepsi benim suçummuş gibi hissediyorum. Bu kayıp hissi gerçek Aral. Sen bana kendini hatırlatmıyorsun.*

"Korkuyorum," diye itiraf ettim yüzümü boynuna gömerek.

"Neyden korkuyorsun Lina?" Saçlarımı okşadı. "İnanmıyor musun bana? Doktorum ben biliyorsun. Evet depresyon belirtilerin vardı ve

evet güven problemin ve buna bağlı haklı bir paranoyan var Lina. Ama senin psikozların yok. İnan bana. Olsaydı bilirdim."

Kafamı iki yana salladım, korktuğum o değildi ki. Ona inanıyordum. Yok diyorsa inanırdım. Ama geçmiş gerçekse bu beni katil edebilirdi. Ben katil olmak istemiyordum.

"Kötü biriyim ben galiba. Hatırlamamak aklamaz ki birini," dedim boğuk bir sesle dudaklarımı omzuna bastırmışken.

Kolları sarmaladı beni. Saçlarımdan öptü. "Sabah da söyledim Lina. Hiçbir kötülük sana karşı kazanamaz." Emindi. Her zamanki gibi. Ama çocukken yanımda değildi.

"Ya kazanmışsa?" dedim ağlayarak. *Kazanmış çünkü, sevgilim.* "Ya ben çok kötü bir şey yapmışsam?"

"Sebeplerini anlamaya çalışırım," dedi sabah söylediği gibi. "Seni kötü edene ben de düşman olurum ama Lina, sen birine isteyerek kötülük edecek biri değilsin. Geçmişten ötürü seni bırakmamdan korkuyorsan eğer korkma, bırakmam ben seni."

Aral korkularımı eliyle koymuş gibi buluyordu sakladığım yerden. Omuzlarımdan tutup uzaklaştırdı beni hafifçe. "Gözlerime bak," dedi çenemi tutup kaldırarak. Gözlerimin içine baktı. "Ben seni istemediğin hiçbir şeye zorlamam. İlişkimizi istemiyorsan tamam. Yok say dünü de bugünü de. Hiçbir şey olmamış gibi devam ederiz. Ama Lina, korkuların yersiz, güzel sevgilim. Ne aklından bir sorun var ne de sen kötü birisin."

Onunla olmak istiyordum. Ona inanmak istiyordum. Aral beni benden daha iyi tanıyordu. Tanışmıştık. *Tanışmışız. Ben onu unutmuşum ama o beni hatırlıyor. O beni sandığımdan daha uzun süredir seviyor. Kötü biri olsam sevmez ki beni. O diyorsa inanmaktan başka şansım kalmazdı ki benim*.

Yanağımı okşadı. "Dedim ya cennet çiçeğim. Senin adın Lina. Cehennemime açan o güzel çiçeksin ama buraya ait değilsin."

"Seni seviyorum," derken buldum kendimi. Ağlayarak dudaklarına bakıyordum. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

Göz yaşlarımı sildi nazikçe. Bebek gibi yanaklarımı okşayarak seviyordu beni. "Kaybetmeyeceksin."

Göz yaşlarım düştü kuruladı yanaklarıma. "Ama... Sanki seni kaybetmişim gibi hissediyorum."

Yüzünde buruk bir ifade oluştu. "Kaybetmedin," dedi sol kaşımın üzerini öpüp. "Bak ben buradayım... Zaman seni bana getirdi."

Neden sen gelmedin Aral? Niye uzak durdun? Niye gelip hatırlatmadın bana kendini? Ben yalnızlıktan delirirken neden gelmedin?

Sormak istedim ama soramadım. Geçmişle yakma beni demişti. Yakamazdım onu. Yakmazdım isteyerek ben onu. Sebepleri vardı. Bilmediğim sebepleri vardı.

Dudakları sol gözüme indi. Gözümden, yanağımdan alnımdan öptü beni. Beni, kollarında öperek, severek sakinleştirdi. Tüm endişelerim dinmemişti ama en kritik sorular netleşmişti kafamda. Akli dengemle ilgili bir sorun yoktu. Henüz aklımı kaybetmemiştim. Sadece yaşamak için bazı şeyleri unutmuştu hassas zihnim. *Aral beni bırakmazmış hem.* O beni bırakmazsa onu da atlatırdım. Bu kollarda bir sürü şey atlatabilirim gibi geliyordu.

Zihnim beni korumak için unutturmuş bana. Beni korumak için Aral'ı unutturmuştu bana. Neden? Aral çok mu kötü yaralanmış. Ölmüş mü sanmışım? Aral çok mu önemliymiş benim için? Platoniktim demişti ama Aral. Belki de ben de platoniğimdir. Onu tanıyıp sevmemek çok zor iştir. Benim için bile.

Başımı omzuna yaslamış, o saçlarımı okşarken sakinleşmiştim tamamen kucağında. Ben gerçekten bebeğiydim galiba onun. Ağlamam durmuştu ama burnum akıyordu biraz.

"Seni unuttuğum için özür dilerim," dedim burnumu çekerek.

"Dileme." Saçlarımla oynuyordu eli. "Anlatamadığım için ben özür dilerim."

Onu yarım saatte yaşlandırmışım gibi hissettim. *İyi ki yaralıların üstüne gitmiyorsun Lina. Aferin. Senden bir mandalina olmaz.*

Kafamı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. "Benim de anlatmadıklarım var," dedim adil olarak. "Ödeştik."

Sağ elinin baş parmağı sol kaşımı okşadı. "Anlat ama sen bana. Sana yük olmasın sustukların. Eziyet etmesin sana kafanın içi. Korkutmuşsun kendini odalara kapatıp boş yere." İki parmağını şakağıma yasladı. "Halbuki zehir gibi burası."

Ne yasaydım? Korkmuştum. Tam tersi olarak da gelişebilirdi olay. Evet sen manyak olmuşsun Lina da diyebilirdi gayet. Hem üzülmüşse söylemesi yeterdi. Ben de onu öperdim, geçerdi belki.

"Susmak konuşmaktan kolay sanıyordum," dedim gözlerine bakarken. "Susmak konuşmaktan daha zormuş."

Derin bir nefes verdi yüzüme bakarken. "Biliyorum."

"Biliyorum," dedim ben de.

Bildiğini biliyordum. Onu artık daha iyi anlıyordum. Parmaklarımı yanağında gezdirdim. Onu kan içinde gördüğüm anıyı tekrar unutmak istiyordum. Yapamaz mıydık öyle bir şey? Komple silseydik keşke. Belli ki işe de yaramıyordu. O kaybetme hissini unutmak istiyordum çünkü buradaydı. Kaybetmemiştim. Hatırlamasam da olurdu. Geçmiş gitmişti, Aral'ım da vardı, buradaydı. Gerek yoktu hiç şimdi kötü şeyleri yad etmeye. Yeterince vardı çünkü kötü şey. Maşallahtı.

Güzel dudaklarına baktım. "Hani öpecektin beni?" diye sordum surat asarak kırık bir sesle. "Öpeyim geçsin dedin."

Aslında beni öpücüklere boğmuştu zaten ama öpeyim geçsin deyince dudaklarımdan öpecek sanmıştım. Beklentiye girmiştim bir kere. Versindi beklentimin karşılığını, yazık olurdu. Bir yerim şişebilirdi gayet.

Hafifçe gülümsedi yüz ifademe. İç çekti gözlerime bakarak. "Ağlama," dedi yanağımı parmaklarının sırtıyla kurularken. "Seni ağlarken öpmek Araf'tan ibaret Lina. Cennetimden etme beni."

Nasıl böyle güzel şeyler söyleyip duruyor bana? Yazık değil mi kalbime?

"Ağlamıyorum," dedim kafamı iki yana hafifçe sallayarak.

Uzandım ve çenesini öptüm sevgiyle.

Yutkundu, dili dudaklarını ıslattı. "Biraz akıl bıraksan bende olmaz mı Lina?" diye iç çekti.

İçi gitmişti daha çok. Benim de ona içim gidiyordu. Adildi. Ona sokuldum büyük bir ihtiyaçla. Sakinleşmiştim, teselli edilmek, sarılmak, mümkünse karnımı doyurup sonra da kollarında uyumak istiyordum. Yanağından öptüm onu. Sonra da gözünün hemen yanındaki *benimi* öptüm.

"Öp beni," diye rica ettim gözlerine bakarak. "Sonra da kollarında uyut."

Sağ kolu daha sıkı sarılırken burnunu boynuna sürttü. Tüylerim diken diken oldular.

Tanıştığımız günden bu yana bana dokunmasından rahatsız olmamamın bir sebebi vardı. Çünkü bilinçaltımda Aral'ı tanıyor ve ona

güveniyordum. Hatta belki de seviyordum. Onu sevmemek imkânsızdı çünkü. Tanıştığımız günden bu yana rüyalarımda öldüğünü görmemin bir sebebi vardı. Çünkü Aral'ı gerçekten kan içinde görmüş ve neredeyse kaybetmiştim. Ama buradaydı. İyiydi. Sağlıklıydı ve benimdi. Sadece benimdi. Ben onun güzel sevgilisiydim. Bebeğiydim de. Kendisi söylemişti. O da benim sevgilimdi. En sevgilimdi.

"Lina," diye fısıldadı boynuma. "Beni sevdiğini bir daha söylesen olur mu?" dedi ince askılı pijamamın açıkta bıraktığı omzuma bir öpücük bırakmadan önce. Kalp şeklindeki benimi öptü. İçimde sıcacık olmakla kalmadı. Karnımda da birkaç kıpırtı vardı.

Endişeden değil bu kez heyecandan titreyen sağ elimi tişörtün açıkta bıraktığı koluna, sol elimi de ensesine götürdüm. Ensesindeki saçlarını okşarken başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi. Söylememi bekliyordu. Az önce öylece çıkıvermişti ağzımdan. Şimdi kalbim ağzımda atıyordu. Gözlerine bakarak söylemek başkaydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım gözlerine bakarak sır verir gibi.

Dudakları mutlu olmuş gibi kıvrılırken derin bir nefes aldı. Alt dudağını ağzının içine yuvarlayıp ısırdı. Yutkundu.

"Şu an," dedi yüzümü avuçlayıp bana bir bebekmişim gibi bakarken. *Ben onun bebeğiyim çünkü. Öyle söyledi*. "Her şeye değer."

Değer miydi? O değer diyorsa değerdi. Değdiğine inanırdım ve bununla yaşardım.

Bazen bir cümle insanı bambaşka bir yere getirebiliyordu. Bu uçurumda olabilirdi, cennette. Aral beni hep o uçurumun kenarından alıyordu. Tüm endişelerimden kurtuldum bir anda. İşte bir cümle bu kadar etki edebilirdi insana. Bu yüzden kelimeleri seçmek önemliydi.

Kafamı geriye yatırıp gülümsedim rahatlamış bir ifadeyle. Burnumu çektim hafifçe. Sağ elimin parmaklarıyla çenesine dokundum.

"Ne zaman öpeceksin beni?" diye sordum utanmadan. Ne bekliyordu acaba şu an? "Öpmeyeceksen oyalama beni," dedim huysuz bir ifadeyle.

Gülümsetti söylediklerim onu. Dünyadaki en sevdiği şeye bakıyormuş gibi "Bak ya," dedi tatlı tatlı.

Burnunu burnuna sürttüm gülümseyerek. "Bakarız."

Gülümsemesi genişledi. "Öpeyim seni o zaman," dedi dudaklarımın üzerine. "Geçsin."

Hafifçe kafamı sallarken "Öp beni o zaman," dedim ben de dudaklarının üzerine. "Her şey geçsin," dedim dilek tutar gibi. "Sen kal ama." Kalbim göğsüme bu kez sevgiyle, heyecanla çarpıyordu. "Sen gidersen çok üzülürüm."

"Üzülme," deyip dudaklarıma ufacık bir öpücük bıraktı ve cümlesine devam etti. Gözlerimin içine baktı. "Gitmem ben senden."

Bunlar çok büyük laflardı. Kanıtlasındı. Lütfendi.

Aral, öptü beni. Göz kapaklarım iradesizce kapanırken gözlerimin üzerine ben de onu öptüm saf bir sevgiyle. Kısa bir öpüşmeydi bu ama çok uzun geldi. Aral haklıydı. Öpmüştü ve her şey geçmişti sanki. Ve yine haklıydı. Âşk, insanın aklını alıyordu.

2019 – ARALIK – İSTANBUL

Genç kız heyecanlı gergin bir bekleyişle attığı mesajın okunmasını beklerken bunun iyi bir karar olup olmadığı konusunda pek emin değildi. Hatta dakikalar geçtikçe pişman olmaya başlamıştı attığı mesaj için. Yapmamalıydı. Yanlış anlayacaktı onu. Hayır. Doğru anlayacaktı ve çok utanacaktı bunu yaptığı için. Babası onu Aral ile bu yüzden tanıştırmamıştı çünkü. O da doktor olduğu ve kendisinin hiç arkadaşı olmadığı için tanıştırmıştı onları. Yaşça da büyüktü kendisinden. Belki de kadın yerine bile konmuyordu.

Ama atmıştı o mesajı işte. O seviyor diye de yapmıştı bir kere o keki. Canı çektiğini söylemişti annesine yaparken ama aslında Aral vanilyalı keki sevdiğinden bahsettiği için gelişmişti olay. İlk flört girişimi tam bir fiyasko ile sonuçlanmışken bir adam vanilyalı kek seviyor diye kek yaptığına inanamıyordu. Bir de üstüne fotoğraf atmıştı ona. Rezil olmuştu kesin. O kadar samimiler miydi emin olamıyordu hâlâ. Aral o mesaj atmadan ona yazmıyordu ama kendisi mesaj atarsa saatlerce yazıştıkları oluyordu. Buydu sanırım onu umutlandıran da.

Atakan gibi değildi Aral. Nazik, hoş görülü ve en önemlisi dürüst biriydi. Lina'nın aksine. Kahveyi sevdiğini fark edince kahve sevdiği konusunda yalan söylemişti ona ve buna pişman olmuştu Lina. İnsanlara ayak durmak bir refleks geliştirmişti istemeden ve bunu Aral'ın yanında da yapıyordu. Hâl bu ki dürüst olmak isterdi. Kahve sevmemek birinin sevilmemesi için bir sebep değildi elbette ama elinde değildi bu davranışı. Yeterince samimi olduklarında aslında kahveyi

mecburen içtiğini itiraf edecekti. Komite zamanları uyumamak için içiyordu, sevdiği falan yoktu hiç. Bitki çayı severdi ama.

Telefonu ard arda gelen mesajlarla titrediğinde kalbi duracak gibiydi heyecandan. Bu sık sık yaşanmazdı. Çok gerilmişti. Vazgeçebilirdi her an.

Vanilyalı kek mi yaptın bu saatte?

Çok güzel duruyor, eline sağlık.

Ben de yürüyüşe çıkmıştım Cerbe'yle.

Yakınım size.

Lina heyecan içinde okurken mesajları kalbindeki ritimdeki değişiklikten haberdardı ama kulak ardı etmeyi tercih ediyordu genelde. Yoksa kendisiyle kavga ederdi. İstemiyordu kendisiyle kavga etmeyi. Kaptırmak istemiyordu kendini ona ama bariz bir şekilde hoşlanıyordu ondan. Nasıl hoşlanmasındı? Aral değerli hissettiriyordu ona kendini ve iyi biriydi gerçekten. Bir sevgilisi olacaksa öyle biri olsun isterdi.

Aral'ın nerede oturduğundan haberdardı. Köpeklerinden de. İster istemez kendisine pay çıkarmak istiyordu bu kadar yol geldiği için ama hiç ihtimal vermiyordu buna. Çünkü buralardaki bir parka sık sık geldiğini söylemişti daha önce. Seviyordu o parkta yürümeyi. Lina gurur duymuyordu bununla ama birkaç kez yürüyüşe gitmişti belki tesadüfen karşılaşırlar diye. Ama hiç karşılaşmamışlardı. Yolları denk düşmemişti bir türlü.

Önündeki keke baktı Lina. Onu kek yemeye davet edemezdi, saat çok geçti. Annesiyle babası uyuyordu. Ama ona bir kutu verebilirdi eğer çok yakınsa. Çünkü yakınım demişti. Ayıp olurdu teklif etmezse. Dudaklarını sokmayı bırakıp ankastrenin ışığı altında tuşladı klavyeyi.

O kadar yakınsan denemek ister misin?

Utançtan yanaklarının ısındığını hissetti. Ya Aral onun ondan hoşlandığını anlar da aralarına mesafe koyarsa diye çekiniyordu ama olmayacaksa da baştan bunu bilmenin iyi olduğunun farkındaydı. Lina küçüklüğünden beri bir şeyler isteyen, sahiplenen biri olmamıştı. Hayatında ilk kez bir şeyi çok istiyor gibi hissediyordu.

Beş dakikaya orada olurum.

Aral mesajlarda çok resmi duruyordu çünkü sürekli nokta kullanıyordu ve bu Lina'yı biraz geriyordu ama yüz yüze geldiklerinde Aral ona gülümseyince mesajlaşırlarken oluşan tüm o soğuk resmi his

yok oluyordu. Ona sataşacak kadar yakın olduklarına ona nokta koymamasını söyleyecekti.

Telefonu arka cebine sıkıştırıp sessizce annesini ve babasını uyandırmadan küçük bir saklama kabı çıkardı. Özenle iki dilim yerleştirdi saklama kabına. İki dilim ideal olur muydu biraz bunu düşünerek oyalandı ama gelmiş olabileceği düşüncesi karnında bir ağrıya sebep olduğunda ikide karar kıldı. Ne zaman çok heyecanlansa karnı ağrırdı ve bu çok olan bir şey değildi. Sakin, sessiz biriydi hep. Soğukkanlı mı denirdi bilmiyordu ama çok tepki veren biri değildi genel olarak. Bu yüzden arkadaşı olmadığını ve insanların ondan çekindiklerini biliyordu ama elinde değildi. Aral'dan biraz da bu yüzden hoşlanıyordu. Aral ona kendisini özel hissettiriyordu. Onunla sıkıcı Lina değildi sanki. Konuşacak bir sürü şey bulabiliyordu Aral'la konuşurken. Aral onu dinliyordu ve güldürüyordu.

Derin bir nefes aldı Lina. Üzerine bir hırka alıp anahtarını da yanına alarak sessizce çıktı evden. Babasının uykusu çok hafifti. En ufak sese uyanırdı ve şimdi uyanırsa çok utanacaktı. Uyanmaması için dua etti. Merdivenleri yavaş yavaş parmak uçlarında indi. Kalbi göğüs kafesine hızla çarparken binanın kapısının önüne kadar geldi. Buzlu camın ardındaki karaltıyı seçebildi. Gelmişti Aral. Cerbe yanında mıydı bilmiyordu ama köpeklerle arasının iyi olmadığını söylemişti daha önce ona. İki köpeğinden biri olan Arte hasta olduğu için evden çıkarmıyordu onu ama Cerbe ile tanışmıştı bir kez. Aral, köpeklerden hoşlanmadığını bildiği için alıştırmak istemişti onu ve Lina'nın düşündüğü kadar zor olmamıştı. Hatta eğlenmişti Cerbe ile. Şimdi de emindi ki Aral, onun rahatsız olabileceğini düşünüp bir çaresine bakmıştı yine. Düşünceli biriydi.

Derin bir nefes alıp sakinmiş gibi davrandı. Kapıyı açtığında Aral arabasına yaslanmış sigara içerek bekliyordu onu. Cerbe, ön yolcu koltuğundan oturuyordu uslu uslu.

Aral'ın onu gördüğünde yüzünde içten bir gülümseme oluştu. Biraz utanıyordu liseliler gibi sevdiği kızı gecenin bir vakti görmeye geldiği için ama Lina başlatmıştı. Bu onun için yeterli bir bahaneydi. Lina teklif etmişti, geri çeviremezdi onu. İradesi o kadar da güçlü değildi ona karşı.

Lina ona gülümsedi. Aral saklamaya çalışsa bile Lina'nın utandığını anlayabiliyordu. Yapmaması gerekirdi belki ama umutlanmıyor değildi

Lina ona böyle gülümsediğinde. Belki de Lina onu tek arkadaşı olarak görüyordu ve bunun için heyecanlıydı. Ama Aral'a göre arkadaş olmak için biraz büyüktü ona ve kimse arkadaşına gece yarısı kek vermezdi diye düşünüyordu. Sevgilisi olması içinse talihsizdi Aral. Ona gidemezdi, giderse bela da peşiyle gelirdi.

"Merhaba," dedi Lina heyecanını sesine yansıtmadan.

"İyi geceler Lina," dedi Aral onun kendisine doğru adımlayışını izlerken.

Lina önünde durduğunda sigarasından son nefesini onun gözlerine bakarak çekti içine. Gözlerinin rengi çok güzeldi. Gün doğumu gibiydi, günü de o gözlerle bitsin isterdi ama bu o günün mevzusu değildi şimdi.

"Nasılsın?" diye sordu ilgiyle âşık olduğu ve bundan haberi olmayan güzel kıza bakarken.

Onu ilk gördüğü zamanın üzerinden bir yıldan biraz fazla geçmişti ve tanışmalarını en fazla bir yıl erteleyebilmişti. Kaçmıştı onunla yüz yüze tanışmaktan ama Kadir Kara kararlıydı onları tanıştırmakta. Aral, Kadir Kara'nın ısrarla kızını kendisi gibi bir adamla tanıştırmak istemesini anlayamıyordu. Bir iş dönüyordu ama anlatmıyordu ona. Kadir Kara'nın tedirgin olduğunu biliyordu yalnızca. Belki de kızını emanet edecek biri olarak görüyordu Aral'ı ve bu durumda emanete ihanet ediyor sayılırdı biraz. Sevmek ihanet etmek değildi ama istenmiyorsa koyulabilirdi pek tabii o kefeye.

"İyiyim," dedi Lina hafifçe gülümseyerek. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Aral. Onu görünce daha iyi olduğunu söyleyemedi.

Lina ona saklama kabını uzattı. Aral gamzesi görünecek şekilde gülümsedi ona. Çocuk gibi heyecanlıydı sevdiği kız ona kendi yaptığı vanilyalı kekten verdiği için ama belli etmezdi elbette.

"Burada yesem ayıp olur mu?" diye sorduğunda Lina güldü bu söylediğine.

Lina "Olmaz," derken yemesini istiyordu aslında. "Bakalım beğenecek misin?"

Aral beğeneceğine emindi. Tatsız tuzsuz olsa bile yediği en iyi kek olacağına emindi. Saklama kabını açtı o sırada günün nasıl geçtiğini sormuştu Lina'ya. Lina ona her zamanki sakin ve hoş ses tonuyla anlattı gününü. Aral, eline bir dilimi almıştı o sırada. Bir lokma aldı kekten. Hayatında yediği en iyi tatlıydı. Lina merakla yüzünü izliyordu. Aral biliyordu yorum beklediğini. Lokmasını elinden

geldiğince çabuk yutmaya çalıştı. O sırada sokaktan ıslık çalarak bir adam geçti. Aral ıslık sesini bile fark etmedi. Umursamadı bile ama Lina'nın gözlerine bir anda korku dolu bir ifade oturmuştu. Bir şey şeylerin yolunda gitmediğini hissetti.

Gözlerini tehdit diye sokaktan geçen adama çevirdi ama asıl tehdidin karşısındaki kız olduğunu tahmin edemedi. Kemerinde bir nevi mecburiyetten taşıdığı çakının kınından çıktığını hissetmesi ile çakının karnına girmesi bir oldu. Lina ona yaslanırken o da arabasına yaslanmıştı. Kimse yerinden kımıldatamazdı onu kolayca, Lina yapmıştı bunu. Saniyeler içinde gelişmişti her şey.

Aral gözlerini titreyerek ağlayan, elinde karnına giren çakıyı tutan aşık olduğu kıza çevirdi. Titriyordu korkudan, kilitlenip kalmıştı elindeki çakıya. Aral elindekileri düşürdü yere. Soğukkanlılığını kaybetmeyen bir adamdı ama hiç beklemediği yerden alınca darbeyi bir anlığına ne yapacağını bilemedi. Gardını indirdiği ilk an, onu bıçaklayacak kişinin Lina olacağını kırk yıl düşünse ihtimalini vermezdi.

Yutkundu. Lina korkuyla bıçağı çekerse işler iyiye gitmezdi.

"Lina," dedi Aral, kanındaki adrenalin yükselirken kalbinin ritmi kulaklarının ardında atmaya başlamıştı. Aklından kırk tane düşünce geçti ama genç yaşında öleceği listede en sonlara yerleşirdi. Kardeşlerini düşünmüştü ilk önce. Sonra da karşısındaki kadını. Niye yapmıştı bunu ona?

"Lina," diye tekrar etti ismini Aral. Bıçağı çekmesin diye çakıyı tuttuğu elini tuttuğunda bir uykudan uyanır gibi irkildi Lina. Yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırdı, eli gevşedi. Aral, o an Kadir Kara'nın anlattığı bir hikâyeyi anımsamıştı. Onu ne için eğitmek istediklerini, zihnini nasıl koşulladıklarını ve kendisinin Lina'yı nasıl duyarsızlaştırmaya çalıştığıyla ilgili şeylerdi.

"Aral?" dedi Lina korku dolu bir sesle.

Kafası karışmıştı. Şaşkındı. Sesi, elleri, bedeni titriyordu. Ne yapmıştı? O mu yapmıştı? Korkmuştu yalnızca ve tehlikede hissetmişti kendini. İç güdüyle saldırmıştı bir anda vahşi bir hayvan gibi. *Tilki* diye geçirdi içinden ama bunun anlamını bilemedi.

"Hayır," dedi ağlayarak beyaz gömleğine kanın yayılışını izlerken. Gerçekliğin farkına henüz varıyordu. Aral'ı bıçaklamıştı. Hoşlandığı adamı bıçaklamıştı. Nasıl yapabilmişti? Delirmiş miydi? "Hayır. Hayır.

Hayır," dedi ağlayarak. Korkarak bıraktığı tuttuğu çakıyı. Ellerini yaranın üzerine bastırdı titreyerek güçsüzce.

"A-aral," dedi ağlayarak. Gözlerini Aral'ın yüzüne çevirdi. Yapmak istememişti. Ne olduğunu bilmiyordu. O ıslık sesi korkutmuştu onu. Yaşama iç güdüsüyle saldırmıştı bir anda. Aral'a zarar vermek istememişti. Aral'ı görmemişti bile. Gözü dönmüştü sanki. Yapmak istememişti. Kimsenin kılına zarar vermek istemezdi o. Zorbalarına bile ses etmemişti. Zararı dokunmazdı kimseye. Hele sevdiği birine asla yapmazdı.

"Ö-özür dilerim," dedi hıçkırıklar arasında. Ambulansı araması gerektiğini biliyordu ama kilitlenmişti.

Aral kan kaybettiğini biliyordu, parmak uçlarında karıncalanma hissediyordu. Ambulansı arayamazdı, Lina'nın başı derde girerdi.

"Sakin ol," dedi Aral soğukkanlılığını yitirmeyip Lina'yı da teselli etmek isteyerek.

Karşısındaki kadın sıradan biri değildi ve korkuyla ismini sayıklıyordu. İsmini söyleyerek ağlayışı ona annesini hatırlatıyordu. Ağlamasaydı keşke.

Düşmemek için önce arabasına yaslanıp ardından yavaşça yere oturdu. Kürşat'ı aramaya karar verdi. Arabanın içindeki Cerbe'nin sesi kaplı kapılara rağmen net duyuluyordu.

Aral, kan kaybettiği için gözleri kararmaya başlarken Kürşat'ı aradı. Kimseye söylemeden gelmesini istedi ondan. Lina o sırada şoktaydı. Ağlıyor, titrek, kendi kanına bulanmış elleriyle yanı durdurmaya çalışıyordu. Babasından yardım istiyordu. Annesinden. Herhangi biri yardım etsin, ambulansı arasın istiyordu. Telefonukapanacak zamanı bulmuştu. Öfkeyle fırlattı telefonunu parçalara ayrıldı. Ölmek istiyordu o an. Keşke Aral'ın yerinde o olsaydı.

"Ö-ölme ne olur," diye yalvardı Lina ona. Kanlı, ürkek elini yanağına yasladı yalvararak. "Ölme ne olur."

Aral konuşmak için güç ararken içinde, dakikalar önce gününün gözlerine bakarak bitmesini istediği kadının gözlerine bakarak hayatının bitiyor olabileceğini düşünüyordu şimdi.

"Ağlama," dedi yorgun bir sesle. Kızın yaşadığı korkunç hayattan haberdardı. Biliyordu isteyerek yapmadığını. Gülümsemişti ona çünkü. Gülümseyişleri de göz yaşları da gerçekti. "Güvendesin artık," diye de

teselli etti onu. Yaşamaya devam etsin istiyordu. Kendine küsmesin istiyordu.

"Ölürsen ben bununla yaşayamam," dedi hıçkırıklar içinde. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Aral gülümsedi ona hafifçe. Öleceğini sanmıyordu. Ama Lina'nın eliyle ölürse de canı sağ olsundu. Onun yaşattığı senelere sayardı.

"Yaşaman lazım senin," dedi sevdiği gözlerinin içine bakarak. Onun yaşam iradesini seviyordu en çok da. "Bazı insanlar," dedi nefes verirken. Hissizleşmeye başlayan elini zorlukla kaldırıp göz yaşlarını sildi. Ona gülümsemeye çalıştı. "Böyle de yaşar Lina."

Kadir Kara'nın geldiğini gördü gözleri gittikçe kararırken kulakları da işitmez olmuştu. Becerebilse gülümserdi bu duruma. Hayat ona tetikte yaşamayı öğretmişti. Aşık olduğu kadın tarafından yanında taşıdığı çakıyla hastanelik olacağını kırk yıl düşünce hayal edemezdi.

Aral gözlerini kapattığında Lina, onu öldürdüğünü sandı. Nabzını bile kontrol edemedi. Kürşat ve Kadir Kara onu arabaya taşıyıp hastaneye yetiştirirlerken Lina uzun uzun kanlı avuçlarına baktı. Katil olmuştu. Sevdiği adamı öldürmüştü. Kek yere düşmüştü. Aral'ın kanına bulanmıştı. Kek kanlıydı. Ekmek kanlıydı. Elleri kanlıydı. Kar kanlıydı. Kedisi kanlıydı. Onu öldüren köpekler de kanlıydı. Lina'nın elleri küçüktü, kanlıydı. Acıyordu canı. Acıyı unut dediler. Yapamadı. İnsan olduğunu unut dediler. Yapamadı. Yaşa dedi babası. Yaşamak için unuttu. Aral ona yaşa dedi. Yaşamak için o kaldırımda Aral'ı da unuttu.

- Devam Edecek -

27.05.2022

Şimdi gidiyorsunuz kitabı baştan okuyorsunuz :')

Aral'ım da Aral'ım. Aşk bahçem. Canımın içi. Sezen Aksu, Her şeye rağmen'i sana yazmış...

Cerbe'nin Lina'yı baştan sevmemesi... Vanilyalı kek... Aral'ın elinden bardağı düşürmesi... Kırmızı oje... bir sürü detayın arka perdesini okudunuz. Neler düşünüyorsunuz?

Bu arada 2019 Aralık, Kadir Kara'nın sözde ölümünden birkaç ay öncesi dikkatinizi çekerim. Teori yapın da okuyayım. Twittera beklerim.

Teoileriniz var mı? Ya da tutanlar var mı? Neler tuttu?

yorum ve oy bırakmayı unutmayın hayadımlar <3
-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 18 | Bıçağın İki Tarafı

İyi akşamlar <3
Nasılsınız? Bir aydır görüşemiyoruz.
Size yine uzuuuuun bir bölüm bıraktım. Siz de bana geçen bölümden daha fazla yorum bırakırsınız diye umuyorum yoksa aramız açılır ehehehehe
Oy verip yorum yapmayı unutmayın. Öpüldünüz <3
Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.
Instagram: *filizpuluc*
Twitter: f*ilizpuluc*
Tumblr: *gunestozuperisi*
Spotify: *filizpulu*
Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:
Instagram: *baziinsanlarıboyleyasar*
Instragram: *karo.a.lina*
Instagram: *aral.cakirca*

Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığını her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz orada olacağım.
Twitter'da 'gunestozuperisi' kullanıcı isimli hesap da benim. Kitaplarım hakkında yazmak ve sizinle daha çok iletişim kurup konuşabilmek için kullandığım yan hesabım. Oradan da bana rahatça ulabilirsiniz.
Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🥀 🥀 🥀
BÖLÜM 18 | BIÇAĞIN İKİ TARAFI
♪ Unuttun Mu Beni - Sezen Aksu
♪ Her Şeye Rağmen - Sezen Aksu
♪ Bir Beyaz Orkide - Cihan Mürtezaoğlu

♪ Aykırı Çiçek - Sezen Aksu
♪ Sayım - Sezen Aksu
♪ Kaçın Kurası - Sezen Aksu

Hayat bir savaş meydanı. Savaştığın kadar var, kaçtığın kadar kayıpsın. Uyku yok, durmak yok, ilerlemek mümkün değilse bile geri dönmek yok. Arkanı dönemezsin. Ayakta durman gerek. Sen pes edersen tek kaybeden sen olamazsın. İlerlemek zorundasın. Kaybetsen de kaybetmediklerin var hâlâ. Tekrar et. Bazı insanlar böyle yaşar. Kabul et. Bazı insanlar böyle yaşar.

Hayatta kal.
Ayakta kal.
Bu bir savaş meydanı.

Dost kim? Düşman kim?
Önce kimden kurtulmalı?

Bu bıçak.
O bıçak.
Neresi keskin tarafı?

Kimin canı yanmalı?
Bu canı kim almalı?

Kızıl Tilki
Küçük Tilki
Hani nerede bunun ilki?

Yuvada yak ateşi.
Söndür güneşi.
Tilki mi seçer ölmeyi?
Ölüm mü tilkiyi?

8 OCAK 2021 – İSTANBUL
ARAL ÇAKIRCA

Hayatla aramız çok iyi değil. Doğumdan beri farkındayım bunun. Yüz yüze çok bakmıyoruz belki ama sırt da çevirmiyordu tam olarak bana. Ölüm gibi bir şey oluyordu bazen. Ölmüyordum. Bir de şakaları

vardı. Dalga geçiyordu benimle. İşte o anlarda, en çok o anlarda bileniyordum.

"Ne yani adama doğum günü hediyesi olarak hakikaten albüm mü yaptın?" diye sordu Şahin ciddi bir ifadeyle Tarık'a.

Tarık istifini bozmadı hiç. "Evet," dedi hediyesinden memnun bir ifadeyle.

Şahin gözlerini bana çevirdi. "Şaka mı yapıyor?"

Omuz silktim hafifçe. "Ben severim hatıra biriktirmeyi," diye yanıtladım onu. Aklıma unutulan ya da hatırlaması canımı yakan birkaç anı düşerken devam ettim cümleme. "Hem sana ne oğlum başkasının hediyesinden. Düşünmesi yeter."

Omuz silkti o da eğlenen bir ifadeyle. "Yok olmaz eleştirmezsem içimde kalır. Salça olmam lazım bir şekilde."

Gülümsetti beni söylediği. Onaylamaz bir baş sallamasıyla başımdan defettim onu. Başım ağrıyordu biraz. Birkaç gündür doğru düzgün uyku girmiyordu gözüme. Tonla soru vardı kafamın içinde. Kadir abinin mezarının açılması, otopsi sonuçları, mektup, tehdit ve *Lina*...

Göğsüme bir ağırlık düşerken işaret ve baş parmağımı gözlerime bastırıp koltukta aşağı kaydım, başımı geriye yatırdım. Lina'yı görmek istiyordum. Ne yapıyor bilmek istiyordum. Ama yapmamam lazımdı. Yapamıyordum. Haberdar olmamak çok daha iyiydi şu durumda. Benim bilmemem daha iyiydi. Durabilmem, uzak durabilmem için bilmemem daha iyiydi. Kürşat'ın bir gözünün, bir kulağının, bir elinin üzerinde olduğunu bilmekle yetinmeme lazımdı. Şu durumda bile bununla yetinmek zorundaydım. Kötü bir şey yoktu sanırım şimdilik. Kürşat bir şey söylememişti. Celina Hanım ondan gizliyordu sanırım her şeyi hâlâ. Aksi olsa, savcılığa gelirdi sanırım. Sanabiliyorum en fazla. Emin olmama izin vermiyor hayat.

Gözlerim önünde onu en son on ay önce gördüğüm zaman canlandı. Cenazenin olduğu gündü. Yanına bile gidememiştim. Çaresiz ve kimsesizdi. Bir kimse bile olmamıştım ona. "*Bak bana Lina. Ben sana yabancı olacak son kişiyim,"* diyememiştim. *"Kadir Kara'da bahsediyoruz. O kendini öldürüp seni bırakmaz arkasında*," diyememiştim. En başından beri inanmıyordum ölmüş olabileceğine. Onu gerçekten tanıyan kimse inanmazdı buna. Tıpkı Celina Kara gibi. Ama Lina öyle değildi. Lina kendine bile yabancı kalmıştı. Nasıl tahmin edebilirdi ki başına gelenleri? Kendine yabancı etmişlerdi onu,

sonra da kendine düşman etmişlerdi. Kadir abi keyfiyen yapmazdı böyle bir şeyi. Büyük bir sebebi vardı ama neydi? Beni Lina ile tanıştırmasının sebebi buydu belki ama her şey birbirine girmişti ve benim şimdiye uzak durmam gerekmişti. Uzmanlığımı beklemiştim otopsi yapılması talebinde bulunmak için Yiğit'e. Dava açsın diye baskı uygulayacaktım gerekirse ama gerek kalmamıştı. Bir ay önce bir sesli mesaj düşmüştü telefonuma Fransa'dan bir kullan at telefondan ve sesin sahibini anında tanımıştım.

"Hayatta kal. Ayakta kal. Bu bir savaş meydanı. Dost kim? Düşman kim? Önce kimden kurtulmalı? Bu bıçak. O bıçak. Neresi keskin tarafı? Kimin canı yanmalı? Bu canı kim almalı? Kızıl Tilki. Küçük Tilki. Hani nerede bunun ilki? Yuvada yak ateşi. Söndür güneşi. Tilki mi seçer ölmeyi? Ölüm mü tilkiyi?"

Bu kadardı hepsi. Ne bir ipucu ne de bir şey vardı ama yaşadığının kanıtıydı işte. Öyle olmalıydı. Soluğu Yiğit'in yanında almıştım ve şimdi buradaydık. Ne olmuştu da şartlar değişmişti de benimle iletişime geçmişti? Neden bana bunu yaptırıyordu? Şu an yaşıyor muydu hâlâ? Bilmiyordum. Lina'yı kurtarıyor muydum yoksa tehlikenin göbeğine mi sokuyordum bilmiyordum.

Sıkıntıyla bir nefes verdim oflayarak. O kadar sıkışmış hissediyordum ki kendimi birkaç gündür. Kadir Kara değildi o mezardaki ve hemen ardından tehdit edilmiştik. Ortada bir tehdit vardı ve ben gidip de Lina'yı güvenli bir yere götüremiyordum. Ben Lina'yı yanıma alamıyordum. Ben Lina'ya sen kimseyi öldürmedin Lina, ellerin tertemiz diyemiyordum. Kefaret öder gibi kendi hayatını tüketmek ister gibi uyumadan canına dişine takıp yaşamak için gece gündüz çalışırken kollarım arasına alıp her şeyin düzeleceğine ikna edip uyutamıyordum.

"Sikeyim böyle işi," diye fısıldadım.

"Neyi var?" dediğini işittim Tarık'ın.

"Karmaşık işler," dedi Şahin keyifsiz bir sesle. "Bilmesen daha iyi. Adli şeyler."

"Pazar günü sal bari abicim," dedi Tarık.

O sırada masanın üzerinde titreyen telefonumun sesini işittim. Gözlerimi aralayıp başımı kaldırdım ve ekrana çevirdim gözlerimi. Savcı arar sandım ama emniyetten arıyorlardı. Kaşlarım çatıldı. İzin günümdü halbuki.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma yasladım. "Efendim."

"Abi kusura izin gününde arıyorum ama," diye konuya girdi doğrudan komiser yardımcısı tanıdık bir memur. "Kemal abinin eşini doğuma girince izin almış. Bir hastaneden otopsi için maktül teslim alınacak dediler. Bir sana ulaşabildim."

Akşam olmuştu neredeyse ve Pazar günüydü. Fakat sorgulamadım. Otopside hız önemli işti.

"Hangi hastane?"

"Adresi atayım abi sana. Bizim arkadaşlar da çıkıyor şimdi."

"Tamam," diye onayladım onu. "Eyvallah."

"Eyvallah abi."

Aramayı kapatıp bardakta kalan çayımı içtim.

"Ne iş?" diye sordu Şahin merakla.

"Hastaneden maktül alınacakmış," dedim ayaklanırken. Koltuğun arkasına astığım kabanımı giydim üzerime.

"Başka adli tabip yok muymuş anasını satayım?" diye söylendi Şahin. "Kaç gündür pestilini çıkardı zaten savcım sağ olsun."

"Nöbetçi tabibin eşi doğuma girmiş."

"Allah analı babalı büyütsün," dedi hemen geri çizerek.

"Amin," diye onayladım onu. "Ödersin hesabı."

Şahin beni onaylarken gözlerimi ayaklanan Tarık'a çevirdim. Sırtına vurdum yavaşça, o da benim sırtıma dokundu. "Arayı açma."

"Eyvallah," dedim ve ayrıldım oradan.

Arabama binip bana attığı adresi navigasyona girdim. Yaklaşık yarım saat sonra bir özel hastanenin açık otoparkına park ettim, yaka kartımı torpidodan alıp kabanımın cebine attım. Hastane önünde gelen ekiple buluşup birlikte hastaneye girdik. Memurlardan biri geliş amacımızı danışana bildirirken gelen kısık sesli müzik sesine çevirdim gözlerimi. Hastanenin çocuk alanından geliyordu sanırım. Etkinlik olduğuna dair bir afiş hazırlanmıştı.

"Aral Bey," dediklerinde gözlerimi polis memuruna çevirdim.

"Ne oldu?"

"Öyle bir bilgi gelmemiş hastaneye. Aradım şimdi ben merkezi. Onlar da hastane yetkilisini arıyorlar."

Kafamı salladım. "Tamam."

Baş ağrım bana gelmişken oksijen mi alsam diye düşündürmeye başlarken ellili yaşlarda bir adam çıka geldi. Hastane müdürüymüş.

Yaka kartımı gösterdim.

"Adli tabip," diye tanıttım kendimi.

Ona durumdan bahsettim. Bir polis memurunu ve sekreterini lobide bırakıp aksaklığı halletmelerini istedim. Baş hekimle birlikte morga indik.

Morg katına indiğimizde baş hekimle ve morg sorumlusu ile birlikte girdim morga. İsmi verilen hastanın bilgilerini kontrol ettim. Yanlışlık yoktu vardı o isimde biri. Orta yaşlı erkek maktul. Öldürülmüş.

"Görebilir miyim?" dedim baş hekime gözlerimi çevirip.

"Bey efendiye yardımcı olun," dedi baş hekim görevliye. "Ben dışardayım," diyerek çıktı içerden.

"Tabii," diyerek ünitelere ilerledi görevli o sırada ve beşinci üniteyi açtı.

"Kafaya tek kurşun," diye mırıldandım düşünceli bir ifadeyle.

"Husumeti varmış birileriyle sanırım," dedi görevli.

O sırada kapısı açıldı morgun.

Polis memuruydu gelen. "Aral Bey," dediğinde dikkatimi ona verdim.

"Durum ne?"

"Yanlış anlaşılma olmuş."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

O da anlamamış gibiydi. "Talep eden savcıyı aradı. Dalga mı geçiyorsunuz benimle ben öyle bir emir vermedim de imzalamadım da dedi."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Elinizde belge yok mu?"

"Var," dedi kafası karışmış gibi. "Savcının imzası, mührü de var."

Kafaya tek kurşun. Tesadüf mü bu?

"Anladım," dedim içimde öfkeden bir deniz çağlarken.

"Ne yapalım?"

"Savcı istemiyorsa mevtayı rahatsız edecek değiliz," diye açıkladım. "İşimiz yok burada demek ki."

"Biz gidelim o zaman," diye onayladı beni.

Dişlerimi sıktım, kafamı sallarken onu onaylayarak gözlerimi morgun arka kapısı üzerinde gezdiriyordum. Polis memuru beni onaylayıp çıktı morgtan. Gözlerimi morg görevlisine çevirdim.

"Bu kapı açılıyor mu?" diye sordum arka kapıyı işaret ederek.

"Açılıyor tabii," diye onayladı beni.

"Eyvallah. Kolay gelsin."

"Sağ olun size de," dedi arkamdan.

Yangın çıkışı kapısını açıp dışarı çıktım yavaşça. Biri dalga mı geçiyordu benimle yoksa hakikaten bir yanlış anlaşılma mı olmuştu bilmiyordum ama tesadüflere inanacak yaşı da geçmiştim. Biri benimle eğleniyor ya da bir şey demek istiyordu. Kafaya tek kurşun. Göz dağı mı veriyordu bana? Kadir Kara'nın ölüm sebebi de buydu sözde ama öyle olmadığını ortaya çıkarmıştım. Tehdit mi ediyorlardı beni senin ölüm nedenin bu olur diye?

Morgun duvarı paralelinde ilerleyip kapıdan biraz uzaklaştım. Sol elimi kabanımın cebine attım. Çakmağımı ve sigara paketimi çıkarıp dudaklarım arasına bir dal sıkıştırdım. Elimi çakmağın alevine siper ederek yaktım sigaramı büyük bir ihtiyaçla. Çakmağı ve paketi cebime kaldırırken derin bir nefes alarak gözlerimi karşıma çevirdiğimde hayatın asıl acımasız şakasıyla karşılaştım.

Lina... Tam karşımdaydı... Beni izliyordu...

O kızıl gözleri, gözlerime bakıyordu. On aydan biraz fazla zaman geçmişti onu göreli. Gözlerine bakalı ise bir seneyi geçmişti. Ve şimdi bir yabancı gibi gözlerime bakıyordu benim ikinci kez. Üzerinde onu oyuncak bebekmiş gibi gösteren bir kıyafet, gözlerinde ise kendine bile yabancı olan ifadesiz bir bakış vardı. En son henüz beni tanıyorken gözlerimin içine baktığında ismimi söylüyordu ağlayarak. Şimdi hiç kimseydim onun için.

Göğsümde bir sızı peyda oldu. Kalbimde ritim namına hiçbir şey yoktu sanki. Çekmedim gözlerimi. O da çekmedi. Önceden göz teması çok sık kurmazdı. Kaçırırdı gözlerini ama karşımdaki bu kadın gözlerimin içine bakıyordu öylece. Hatırlamış mıydı beni? Tanıdık mı gelmiştim yoksa? *Hiçbir bir şey yok mu zihninde bana dair Lina? Neden buradasın? Neden bir morgun önünde bekliyorsun? Niye ölümü bekliyor gibisin Lina, en çok da yaşamak yakışırken sana?*

Gözlerini kaçırdı benden bir süre sonra. Hatırlamıyordu. Hatırlasa anlardım. Yumruklarını sıktı sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi. Sonra kafasını kaldırıp bana değil, morg tabelasına baktı. Ölümden korktuğu için meydan okur gibi baktı ona dik dik. Sonra da adımlamaya başladı bana doğru. Bir anlığına, sadece küçük bir anlığına umut ettim. Tetiklenmiş olabileceğine, beni hatırlayabileceğine ya da bana bir yerden tanıdık geldiğimi sorabileceğine dair. Bana dair bir şey

anımsamış olabileceğine dair bir şey bekledim. Nefesimi tutarak bana doğru adımlamasını izledim.

"Soytarı... Soytarı," diye fısıldadığını işittim ruhsuz bir ifadeyle.

Ensemdeki tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Kendisine söylüyor gibiydi ama Soytarı, aslında babasının lakabıydı, biliyor muydu? Hatırlıyor muydu?

"Azrail çoktan gözünün içine baktı," diye devam etti.

Boğazım bir yumru oturdu. Benden mi bahsediyordu? Sayıklıyordu sanki. Ayakta kalmak, hayatla savaşmak için meydan okuyordu sanki.

"Zaten ölmüş bir kızsın, kabuğundan başka verecek neyin kaldı?"

Sen ölemezsin Lina. İzin vermem buna.

Ağzından kan damladığında dişlerimi sıktım. Bir adım geçti beni. Sırtlarımız birbirine bakıyordu şimdi. Elimi çok değil on santim geriye uzatsam tutardım elini. Tutmak istedim. Gitmesin istedim. Kanıyordu ağzı. Ne yapmıştı?

Başımı omzum üzerinde çok çevirmeden ona baktım. Başını kaldırmış morg yazısına bakıyordu öylece. Sanki içinde hiç kimse kalmamıştı. O sevdiğim kadın yoktu sanki bir daha da gelmeyecekti artık. Ufak şeylerle heyecanlanan, her şeye rağmen büyük bir çaba ile yaşayan, yaşı kaç olursa olsun korsanlardan bahsetmeye bayılan ve sahaf sahaf gezip korsan haritası arayıp adı muhabbet kuşu olsa da konuşamayacak olan kuşlarına büyük bir sabırla konuşmayı öğretmeye çalışan o değildi sanki.

Yüzünde düşen morgun kırmızı ışığı hiç hoşuma gitmedi. Lina'nın bu ruhsuzluğu, bakışları, kanayışı, söyledikleri ve yanımdan geçip gidişi, hiç hoşuma gitmedi.

Morga uzanır gibi eli havaya kalktığında yutkundum. Kar taneleri düştü avucuna. Sonra da çenesinden bir damla kan damladı. Eline baktı. Eline düşen kanı gördüğünde yüzünde bir anlığına çok üzgün bir ifade gördüm. Elinde kan görmeye dayanamıyormuş benden sonra. Öyle söylemişti Kadir abi onu en son gördüğümde...

Avucunu yumdu sıkıca. Sonra da yoluna devam etti. Tutamadım. Neresi kanıyor bakamadım. Üşüdüğünü bildiğim halde ısıtıp, karnını doyurup onu evine bırakamadım. Arkasından baktım yalnızca. Sevdiğim kadın kendinden uzaklaştığı gibi benden uzaklaşırken yalnızca arkasından baktım.

GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Aral'ın kolları arasında göğsüne yaslanmış, hâlâ kucağında otururken henüz yeni yeni sakinleşebilmiştim. Başım ağrıyordu. Stresten ve ağlamaktan kaynaklandığını biliyordum. Açtım bir de. Hiçbir şey yememiştim sabahtan beri. Su bile içmemiştim. Bu beden benden çok büyük hesap soracaktı ölünce.

Kafamda onlarca soru onlarca da Aral'ın sesiyle kendini tekrar eden cümleler vardı. Ama hiçbirini tutup da düşünemedim. Baş ağrım artıyordu düşündükçe. En azından bu gece düşünemk istemiyordum hiçbir şeyi. Keşke elimde olsaydı. Bir düğmeye bassaydım ve her şey puf!

Bir mola vermiştim kendime mecburi olarak. Aral benim mola arkadaşımdı. *Hayır. Aral molanın kendisiydi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. O kocaman bir molaydı.*

Aralın parmakları saçlarımda oynarken ben nefesimi düzene sokmuş kollarında ağlamaktan ve düşünmekten bitap düşmüş bir halde mayışmıştım. Sağ elimin tırnağı ile sol göğsüne bir şeylerden çiziyordum.

"Aç mısın?" diye sordu yumuşak kısık bir sesle.

Kafamı salladım yavaşça.

Saçlarımda dudaklarını hissettim, tepeme bir öpücük bıraktı. "Karnını doyuralım."

Olurdu. Doyuralımdı.

Sol omzuna kalp çizmeyi bırakıp tişörtünün yakasından gözüken gazlı beze diktim gözlerimi. İyi miydi acaba kolu? Rahat rahat kullanıyor gibiydi ama yine de canı acıyor olmalıydı. Acırdı. Yara çünkü.

"Kolun nasıl?"

"İyi," dedi sırtını koltuktan ayırırken ona yaslı olduğumdan ben de dikelmiştim otomatikman.

Kafamı sağ omzundan kaldırıp çenemi kaldırdım ve yüzüne baktım. O da bana baktı ilgiyle. Siyah gözlerinden yorgunluk ve üzüntü vardı. Bana üzülüyordu sanırım. Ya da yaşadıklarımıza. Ya yaşayamadıklarımıza. Ya da benim unuttuklarıma... Bilmiyorum.

"Gerçekten iyi mi?" diye sordum asık bir ifadeyle bakarken yüzüne.

"Gerçekten iyi," diye onayladı beni.

Öyle söylerse inanırdım.

"İnanayım o zaman," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Gülümsedi bana hafifçe. "İnan o zaman."

Gözleri gözlerime derinden baktılar. Ne hissettiğimi, aklımdan neler geçtiğini görmek istediler ama şu an molaydım. Bir tek o vardı aklımda. Ne hissettiklerimi görmek kolaydı Aral için ama o ne düşündüğümü bilmek istiyordu. Ben konuşmuyordum çünkü bazen hiç.

"İyi misin?" Diye sordu gözlerime bakarken. "Dürüst ol ama bana."

Yutkundum. Dürüstlüğün bu kadar can yakıcı olacağını senden önce fark etmemiştim Aral, biliyor musun?

"Daha iyiyim," dedim gözlerimi hiç kaçırmadan. Yalan sayılmazdı hiç de. Deminden daha iyiydim gayet.

Gülümsedi burukça ve iç çekti. "Lina, Lina, Lina," dedi sol eli yanağımı okşayarak. Karanfil kokusu esti yüzüme dudaklarından. "Sana karşı kazanamam ben."

Hile yaptığımı mı ima ediyordu? Hiç de değildi. Gülümsetti ama bu beni. "Savaşıyor muyduk?

"Yenilmek için karşı tarafın savaş açmasına gerek yok," dedi gözlerime bakarak tatlı tatlı.

Karnımda kelebekler vardı. Ne işleri vardı? Çıksınlardı. Çabuktu. Sırası değildi. Daha yarım saat önce öpsün diye ısrarcı olmuştum üstelik görmemiş gibi. Aslında görmemişimdi gerçekten. Aslında görmüşüm ama unutmuşum. Neden unutmuşum ki ben seni Aral?

"Savaşmayalım biz hiç," diye rica ettim yüzüm asılırken. "Biz hep aynı tarafta olalım yenilmeyelim."

İç çekti bana bakarken. "Ne yapacağım ben seninle?" diye sordu yanağımı okşayarak. "Daha az önce yapamayacağım dediğinde elim ayağım boşaldı."

Çok mu korkmuştu öyle deyince? Üzülmesindi. Ben de üzülürdüm. Üzülüyordum zaten çok.

Uzanıp sağ yanağına bastırdım dudaklarımı, sevgiyle bir öpücük bıraktım. "Üzgünüm," dedim teninin üzerine.

Geri çekildiğimde gözlerini kapatmıştı. Dili dudaklarını ıslattı önce, sonra yutkundu. Âdem elması çok güzeldi. Her yutkunuşunda dokunmak geliyordu içimden. Gözlerini açtığında yakalanmış hissiyle gözlerimi kaçırdım. Eğer bir şey ima ederse gıcık olacaktım ona.

"Yaramaz kedi," dedi burnunu saçlarımda gezdirirken. Sonra da şakağıma bir öpücük bıraktı. "Hadi doyuralım seni."

Evet doyuralımdı. ***Yemek ye ve uyu Lina. Ayarlarımız çok karıştı.***

Ayağa kalkarken sol elini tuttu, bana yükünü vermeden kalktı o da. Gözlerim yine sol kolundaydı.

"Pansuman yaptın mı koluna?"

"Yaptı Deniz," diye onayladı beni kapıya ilerlerken.

Kafamı sallayıp önüme döndüm. "Ben yapacaktım," diye mırıldandım küçük bir çocuk gibi kıskanarak. Azıcık rahat bıraksaydı kafamın içi beni yaptığım işin devamını getirirdim ben de. Aral bana günlerce nasıl baktıysa ameliyattan sonra ben de ona bakardım. İzin vermiyordu ama hayat işte. Sürekli bir engel çıkıyordu bir şekilde.

"Yarın da sen yaparsın," diye teselli etti beni.

İyi bir abiydi hemen arayı buluyordu. Kafamı sallamakla yetindim. Arka bahçesinin kapısını açtı, geçmem için izin verdi, arkamdan o geldi ve kapattı kapısını da bahçenin. Herkes uyumuştu. Loş ışıklandırmalar açıktı bir tek. Birlikte mutfağa ilerledik ellerimiz ayrılmadan.

Aral beni ada tezgâhın yanına oturttuğunda karşı çıktım ama sağ elini de sol eli kadar iyi kullandığını iddia etti. Yemeğim soğumasın diye fırının özel bölmesine benim için yemek ayırmıştı. Servis açıp önüme bir tabak sıcak yemek bıraktığında kalbime yayılan şey saf sevgiden ibaretti. Alin'e bakarken nasıl bir sevgi ve şefkat hissi sarıyorsa içimi Aral'a bakarken de aynı şeyler geçiyordu içimden şimdi. Kocaman bir adamdı ama yanıma oturduğunda beş yaşından farksızdı benim için.

Çatalımı elime alırken sebze yemeği olmasına mutluydum. Yoğurtla birlikte yerken yemeğimi Aral beni sessizlik içinde izledi. Sessizlik anında kafama yine bir sürü şey üşüştü. Sabahtan beri yaptıklarımın farkında bile değildim sanki, bir sis perdesi arkasında izliyormuşum gibiydi olan biteni. O kadar endişeli ve paniktim ki uzun zamandır bu kadar kontrolümü kaybettiğim olmamıştı.

Aklımı kaybetmemiştim henüz ama aklımda yerinde sayılmazdı pek. Ben bir sürü şey unutmuş olabilirim. Ben Aral'ı unutmuşum. Aral seviyormuş beni uzaktan. Aral gibi biri seviyormuş beni uzaktan. Kötü biri değilim demek ki ben. Bir sürü şey unutmuşum belki de ama sevmeye devam etmiş ya da tekrar sevebilmiş beni. Kötü bir şey yapmış olsa sevmez ki beni. Değil mi?

Sol elinin baş parmağını kaşlarım ortasına koyduğumda fark etmeden çattığım kaşlarımı gevşettim. Gözlerimi ona çevrildiler. Kaşlarımın ortasını alnıma doğru ovarken baş parmağı iyi gelmişti aslında. Başım çok fena ağrıyordu. İki elim arasına alıp sıkmak ve patlamak istiyordum.

"Düşünme hiçbir şey," dedi yumuşak bir sesle. "İzin ver biraz kendine... Bir sürü şey yaşıyorsun ama düşünmekten eyleme geçmekten durup da ne hissettiğine dönüp bakmıyorsun Lina. Tüketir bu seni. Durul biraz. Dur biraz."

"Yapamıyorum," diye sızlandım. Ben de istiyordum düşünmemek ama elimde değildi. Nasıl düşünmeyecektim ki? İçinde olduğumuz durumda nasıl duracaktım ki?

"Anlık korkularınla yüzleşmek yerine gelecek kaygısıyla boğuşuyorsun. Geleceği yakalamazsın şimdinin yolunsan geçmeden."

Haklıydı. Biliyordum. Ben bir türlü anda kalamıyordum. Farkındaydım.

Eli yanağıma indi. Okşadı narince tenimi ve sağ gözümü. "Birkaç gün izin veremez misin kendine? Şimdi ne olacak diye düşünmek yerine şu ana kadar olanları halletsek biz arka planda sen kız Alin ve annenle konuşsan biraz," dedi gözlerime bakarak ikna etmek istermiş gibi beni. "Benimle konuşarak, vakit geçirerek zaman geçirsen? Yapamaz mısın?"

Yapmak isterdim. Yapabilir miydim bilmiyordum ama yapmak isterdim. Ama buna hakkım var mıydı ki? Durabilir miydim? Durabilir miydik? Birazcık, iyileşebilmek için zaman verebilir miydik yaralarımıza? Dokunmadan, sararak bekleyebilir miydik? Çok isterdim.

"Durabilir miyiz?" Diye sordum güzel siyah gözlerine bakarken.

"Dururuz," dedi net bir sesle. "Sen ne kadar dinlenmek istiyorsan o kadar dururuz Lina. Birdenbire çözebileceğimiz bir şey değil ki bu ipin ucunu tuttuk mu çekip duralım. Evet düşünülecek bir sürü şeyin var, biliyorum ama çözüme ne zaman ulaşır bunlar bilmiyoruz. Ne kadar yolumuz var bilmiyoruz. Dinlenerek, iyileşerek yürümek daha iyi olmaz mı?"

Kafamı salladım yavaşça. "Evet."

Kafasını salladı o da. "İstesek de düşünmeyi bırakamayız biliyorum ama en azından daha çok anda kalmanı istiyorum." Sesi yumuşacık ve

o kadar ilgiliydi ki kendimi ister istemez iyi hissediyordum. Koşulsuz sevilmek böyle bir şey mi? "Bunca kötü olaydan sonra birkaç gün kendine ve ailen vakit ayırıp kendini düşünmek kötü bir şey değil Lina. Biz büyük çocuklarız," yanağımı okşayarak. Öyle deyince ona sarılmak istedim. "Ayakta durmak için kendimizi en çok bizim düşünmemiz lazım. Kardeşlerimiz için en çok kendimizi düşünmemiz lazım."

Kafamı salladım. Burnumun direği sızladı. Aral çok üzüyordu beni. Aral'a dair bir şey çok üzüyordu beni.

"Ben," diye mırıldandım üzgün bir sesle. "Seni de düşünürüm kendimle birlikte."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bak ya," dedi içi gitmiş gibi. Üzerime eğilip sağ kaşımın üst kısmını öptü. Kokusunu çektim içime. Sol elimin parmakları iznim olmadan yanağına dokunmuştu bile. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı.

"Benim seni aklımdan çıkardığım tek bir günüm yok Lina," dedi gözlerime bakarak.

Kalbim de bir sancı peyda oldu. Ben seni unuttum. Sen beni aklından çıkaramadın mı Aral. Nasıl böyle sevebiliyorsun? Böyle bir hayata rağmen nasıl böyle güzel sevebiliyorsun Aral. Ya daha az seversem seni? Ya hak ettiğin kadar sevemezsem?

"Ben de çıkarmak istemiyorum," dedim onu unuttuğuma çok üzülerek. "Çıkarmama izin verme." Ben yapsam bile sen hatırlat bana Aral. Uzak durma benden.

Buruk bir ifade oldu yüzünde ama gülümsedi yine de bana. "Vermem," diye onayladı beni. "Ömrün boyunca çıkaramayacaksın beni aklından, öyle demiştin."

Yutkundum. Öyle demiştim. Büyük büyük laflar etmişim hep sana. Şimdi geliyorlar aklıma. İstemeden çok üzmüşüm ben seni. Öpsem geçer mi Aral? Kaç kez öpeyim seni?

Burnum akmaya başladı. Burnumu çektiğimde kaşları çatıldı hafifçe.

"Ağlıyor musun sen?"

"Başım ağrıyor," diye bahane ettim.

"Yemeğini bitir, uyutalım seni."

Kafamı salladım yavaşça. Uyutalımdı beni. O da uyusun benimle. Kabuslarımı kovalasın. Olmaz mı?

Yemeğimi yiyip dişlerimi fırçaladıktan sonra odama geri döndüğümde Aral yatağımda uzanıyordu sırt üstü. Ağrıyan gözümü ovalayarak yatağa ilerledim. Beni izledi. Sol kolu yaralı olduğu için soluna dönemiyordu muhtemelen. Uyurken ben sırtını dönmesini istemediğimden sağına yatacaktım. Dizlerim üzerinde yatağa çıkıp ona ilerdim ve yorganın altına girdim. Onunla uyurken, onun kollarına giderken, onu öperken kendimi çok rahat hissediyor olmam beni bile şaşırtıyordu zaman zaman. Sanki yıllardır sevgilimdi. Sanki yıllardır aşıktım adama.

Sağ kolunu yatağa koyarak bana kolunu açtığında kolları arasına girdim dünden razı bir şekilde. Soluma dönerek uyuyamadığım için ona sırtımı döndüm. Sırtım göğsüne yaslanırken sağ kolu karnıma sarıldı. Sol kolu üzerimizi örttü ve yorganın altından sol kolu da sarıldı bana. Onun tarafından sarmalanırken sıcacık hissettim kendimi. Evde gibi hissettim. Tüm endişelerim dindi. Her şey hallolurmuş gibi geldi o an. Omuzlarım gevşedi huzurla. Uyku sardı bedenimi. Gerçekten kolları sihirliydi.

"İyi geceler," diye fısıldadım gözlerim kapanırken.

"İyi geceler," diye fısıldadı o da güzel sesi kulağımın hemen yanından gelirken.

Bu kadar mıydı? Lina yok muydu? Cennet çiçeğim, sevgilim ya da bebeğim demeyecek miydi? Desindi.

Huysuzlukla başımı soluma çevirdim ama uykudan açamıyordum gözlerimi. "Bu kadar mı?" Diye sordum uykulu bir sesle.

"Ne bu kadar mı?"

"Sabah demiştin ya."

"Ne demiştim sabah?" Sesi gülümsüyor gibi gelmişti.

Bilerek mi yapıyordu? Eğleniyor muydu benimle.

"Hatırlamıyorsan boş ver," dedim huysuzca ve sağıma döndüm tamamen.

Şakağımı öptüğünü hissettim. "İyi geceler güzel sevgilim."

Mutlu hissettim. İçim sıcacık oldu. "Sana da," diye mırıldandım uykuya düşmek üzereyken. "Sevgilim."

Ona sabah uyandığımda yanımda kalmasını da söylemek istedim ama konuşmak çok zor geldi. Diyemedim. Ama kalsındı.

Mutfaktayım. Kek yapıyorum. Bir türlü olmuyor. Beceremiyorum. Geç kaldım, bir an önce yapmam lazım keki. Bir türlü doğru tarifi bulamıyorum.

Vanilya ekliyorum bolca. Koyu renkli kahverengi bir sıvı. Kanı anımsatıyor bana, midem bulanıyor bu yüzden. Keki fırına atıyorum ama her yerimi yakmışım. Kollarım, ellerim sızlıyor.

Kan kırmızısı bir elbise var üzerimde. Elimde kek dolu bir tabak tutuyorum. Biri evleniyor. Herkes siyah giyinmiş. Bir tek ben kırmızı giyinmişim. Ellerim yanmaya başlıyor, kekler çok sıcak. Ama bırakacak hiçbir yer yok bırakamıyorum tabağı.

Kilisedeyim. Düğün kilisede yapılıyor. Ürpertici bir melodi çalıyor kilisede. Düğün merasimi başlıyor. Gözlerimi gelin ve damada çeviriyorum. Aral gülümsüyor herkese, mutlu. Damatlık çok yakışmış. Defne var yanında, beyaz gelinliği ile zarif görünüyor. Duvağının altında gülümsüyor o da misafirlere. Aral çok mutlu görünüyor. Bense ölüyorum sanki. Ağlıyorum. Göz yaşlarım damlıyor yaptığım keklerin üzerine. Parmaklarıma sıcak bir sıvı bulaşıyor tabağı tutamaya devam ederken. Tabağa bakıyorum. Kan dolmuş tabağa, kekler kan içinde kalmış ve ellerim kana bulanmış.

Ağlayarak temiz, kana bulanmamış bir kek dilimi arıyorum. Aral için yapmıştım. Bir tane temiz kek istiyorum. En azından bir dilim yedirmek istiyorum ona. Verebileceğim tek şey bu ona.

Hıçkırıklarla ağlıyorum. Canım o kadar yanıyor ki ölmek istiyorum. Tam vazgeçecekken bir tane kana bulanmamış dilim buluyorum. Gülümsüyorum, çok seviniyorum. Ellerim de kanlı ama ucundan tutuyorum dilimi. Elimdeki kan keki buluyor ama hepsini değil.

Bir el tutuyor kolumu. İrkiliyorum, elleri buz gibi. Gözlerimi karşıma çeviriyorum. Aral gelmiş. Gülümsüyor bana. Elleri soğuk. Dudakları mosmor.

"Aç mısın?" diyorum. "Kek yaptım sana? Ama biraz kan oldu ağladığım için."

"Canın sağ olsun," diyor bana yumuşak bir sesle. Kanlı elimi tutuyor nazik ama buz gibi elleriyle. Keki elimle birlikte dudaklarına yaklaştırıyor, temiz kısmından bir lokma alıyor.

Mutlu oluyorum. Gülümsüyorum mutlulukla ona ama Aral'ın gözleri doluyor. Ağlamaya başlıyor sonra. Göz yaşları birer birer düşüyor gözlerinden. Dehşet bir korku sarıyor içimi. Aral ağzındaki lokmasını yutuyor. Dudaklarını aralıyor konuşmak için ama ağzından kan geliyor. Aklımı kaybedecek kadar korkuyorum onun için. Kalbim korkuyla sancıyor.

"Aral," diyorum ağlayarak. "Neyin var?"

Sol elini yüzüme uzatıp göz yaşımı siliyor. "Sorun değil," diyor gülümseyerek.

Dudaklarıma eğiliyor, öpüyor beni. Gözlerim kapanıyor, ben de onu öpüyorum. Sonra onu hissedemez oluyorum. Gözlerimi açtığımda Aral karşımda durmuyor, önümde bir tabutta yatıyor. Kilisede düğün yok. Bir cenaze var.

Aral'ı koydukları tabutun içi kırmızı örümcek zambaklarıyla dolu. Ağlıyorum ama sanki ben de ölüyorum. İnanamıyorum olan bitene. Onu kaybetmiş olmam ama ellerim kan içinde. Elbisem parçalanmış. Vücudumda kesikler, yaralar var. Kanıyorum, ardından kandan ayak izleri bırakıyorum.

Aral'a ağlarken bir kırmızı örümcek zambağına dokunuyorum. Yaprakları ıslanmış. Aslında rengi kırmızı değilmiş zambağın... Beyazmış. Beyaz zambak, Aral'ın kanıyla, kırmızıya boyanmış.

Gözlerimi korkuyla açtığımda kalbim göğsüme öyle şiddetle çarpıyordu ki titrek bir nefes aldım. Gözlerim acıyordu. Yüzüm ıslanmıştı, ağlamışım. Nefes almak isteyerek başımı soluma çevirdiğimde onu gördüm. Onu görmemle birlikte uyurken sildiğim varlığını ve belime sarılan kollarını fark ettim. Aral'ı gördüğüm gibi endişeyle çarpan kalbim sakinleşti bir nebze.

Kabustu gördüğüm, sorun yoktu. Sorun yoktu. İyi olacaktı her şey. Aral buradaydı. İyiydi. İyiydi değil mi? Başı başımın hemen yanındaydı, çenesi omzuma yaslamıştı. Burnu boynuma çarpıyordu neredeyse, sıcak nefesi terleyen tenimde dağılıyordu. Nefesini hissetmek daha çok rahatlattı beni. İyiydi. Sorun yoktu. *Sakin ol Lina. Geçti. Aral yaşıyor. Ölmedi.*

Buradaydı ve benim yanımdaydı. İyiydi. Sağlığı yerindeydi. Yerindedir değil mi? Alkolikmiş bir aralar. Karaciğeri iyi miydi? Sigara da kullanıyordu akciğerleri ne durumdaydı? Vurulunca kan değerlerine baktırmıştım kurşunsan ötürü. Aral gerek yok demişti ama baktırmıştım. Aferindi bana. Sonuçlara bakmayı unutmuştum. Bana e-nabız şifresini dalan verseydi keşke. Bende kalsındı. Ben bakmak istiyordum her şeye. Reçeteleri de vardır kesin. Lazımdı bana biraz. Geçmişte ne olmuşsa olmuştu. Şimdi iyiydi. Önemli olan buydu. Sakin ol Lina. Ölmeyecek Aral. Ne pahasına olursa olsun korurum ben onu. *Korur muyum? Nerden geliyor bu kendime güvenim?*

Kolları arasında hafifçe ona dönüp, sırt üzeri uzandım. Çenemi ve yanağımı alnına yasladım yorgunca. Karnım üzerindeki sol elinin iki parmağını tuttum. Yüzük parmağını okşadım burnum akarken sonra onu da ekledim parmaklarım arasına. Evlenmesin kimseyle.

Yanağımı saçlarına ve alnına sürttüm ona sokularak. Saçlarından güzel bir koku çalındı burnuma. Sanırım banyo yapmıştı, nemliydi saçları biraz. Üzerindeki de dün uyurken giydiklerinden farklıydı. Uyanıp koşmuş sonra da geri gelmişti sanırım. Koşmasa olmaz mıydı? Bu kolla, bu soğukta koşmasa olmaz mıydı? Çok mu sıkıyordu onu düşünceleri? Uyuyamıyor muydu geceleri yoksa? Belki de yorulup uykuya dalmak için koşuyordu. Kahvaltıyı yedi gibi yapıyorlar çünkü. Hem duş mu almıştı bu kolla? Dikişlerine bir damla bile su gelmişse yarın bitmişti işi. Mahvedecektim onu, bu kez benden kaçmak suretiyle koşsun dursundu.

Neyseydi. Geri gelmiş, uyumuştu yanımda neticede. Önemli olan buydu. Hem yanımda uyanacaktı sanırım bu kez, *ilk kez*. Huzurla kaplandı içim bu düşünceyle. Benimle uyuyup benim yanımda uyanacaktı, Defne'nin değil. Onun sevgilisi bendim. Aral evlenecekse benimle evlenirdi, başkasıyla değil. Bırakmazdı beni. Onca zaman sevmiş beni karşılıksız, insan karşılık alınca gider mi? Gitmezdi. Dün yaşananları bilinçaltım potpori yapmıştı yalnızca. Her şey kontrol altındaydı. Benimle uyuyordu. Daha önce annesi hariç kimseyle uyumamış. Defne'yle de uyumamış demek ki. Benim yerim ayrı olmalı onun için. Hem beni uzun zamandır seviyormuş uzaktan. Birkaç senesi vardı muhtemelen. O kadar sene beni uzaktan sevmesi bile çok büyük bir şeydi. Altında eziliyordum ama çok da mutlu hissediyordum beni çok sevdiği için. Çok sevmese o kadar uzun süre yalnız kalmazdı değil mi? Beni beklemiş sanırım. Zaman beni ona getirmiş çünkü öyle söyledi. Çok seviyormuş bir de beni. Çok aşıkmış bana, öyle söylemişti.

Kalbim sıkıştı hüzün ama bir o kadar da sevgiyle. Borçlu kalmayı sevmezdim ben ondan on kat daha fazla sevmem lazımdı şimdi. Seveyimdi bari. Çok seveyimdi. Alnına ufak bir öpücük bıraktım sevgiyle. Saçlarının kokusunu içime çektim. Kokusunun sakinleştirici etkisi uyuşturucudan daha etkiliydi. Ona biraz daha döndüm kolları arasında. Kalbim hızla atmaya devam ediyordu ama sebebi endişe değildi artık. Aral'ın varlığıydı. İşimiz vardı. Eyvahtı. Uyurken bile heyecan yapıyordum. Ne münabesetti? Kendine gelsindi kalbim.

Görmemiş miydi? Evetdi ama olsundu. Biraz sakin olsundu. Bak yaydı. Ben galiba aşık olmuşumdu. İmdattı.

Aral derin bir nefes alıp yüzünü boyun boşluğuma gömerken sağ kolu bana daha sıkı sarıldı. Sağ elimi omzuna çıkardım önce. Karanlık da olsa odanın içerisi kanaması var mı diye kontrol ettim omzunu. Yoktu hiç koyu bir leke. İyiydi. Okşadım narince bez üzerinden yarasını. Sonra kolumu omzuna sarıp parmaklarımı saçlarının arasına karıştırdım. Künyesinin zincirine avuç içim yaslanırken zincir teniyle aynı sıcaklıktaydı. Onu da okşadım. Saçlarını okşarken sakinleştikçe sakinleştim ve mayıştım kollarında. Uyuya kaldım kısa bir süre sonra.

Saçlarım arasında dolanan ve kolumu nazikçe okşayan parmaklar zihnim uyanır uyanmaz hissettiğim ilk şeydi. Bir eli saçlarımı, bir eli kolumu ve omzumu okşuyordu. Yüz üstü uzanıyor sayılırdım, soluma, Aral'ın üzerine doğru yığılmıştım. Sağ kolum ve bacağım onun üzerindeydi sanıyordum ki. Sağ kolu belime sarılı eli saçlarım arasındaydı. Göğsüne yaslı başımdan ötürü kalp atışını duyuyordum, melodisi ninni gibiydi. Nefes aldıkça göğsüyle birlikte kalkıp iniyordum sanki. Sıcacıktı. Zihnim varlığını hatırladığı an gerilen tüm kaslarım gevşemişti. Aral harika bir yataktı. Sevmiştim. İmdattı.

Gözlerimi araladım derin bir nefes alarak. Kokusu ciğerlerimi sarmalarken ilk gördüğüm şey dışarıdaki karlı çam ağaçları ve arka bahçenin camekanından yansıyan şöminenin ateşi oldu. Tek başıma olsam kasvetten ve gerilimden başka bir şey hatırlatmayacak bu görüntü onun kolları arasında güzel bir manzaradan ibaretti o an. Bir insan bakış açısı kazandırabiliyordu insana.

Yakın plana dikkatimi verdim. Yataktaydım, Aral solumda uzanıyordu hâlâ ama bu kez boynuna gömülen bendim. Soluma dönmüş, başımı omzuna, sağ bacağımı ve kolumu da üzerine atıp ona sarılmıştım. Omzuna vurmamış olmayı diledim. Normalde böyle sere serpe uyumazdım. Yattığım gibi kalkardım yataktan, kaskatı bir halde. Ama şimdi yayılmıştım adamın üzerine. Uyuyuş şeklimi bu sanıp kaçmasa iyiydi.

Dün endişeden ölmek üzereyken yüzümün dönük olduğu duvar köşesinde oturuyordum tek başıma. Şimdi sevgilimin kollarında uyuyordum bebekler gibi. Çünkü ben onun bebeğiymişim öyle söylemişti ve hayat gerçekten çok garipti. Eskiden seyrini takip

edebildiğimi sanırdım. Şimdi tamamen bir bilmeceydi; olması gerektiği gibi. Oyunu dışından izlemek tahmin edilebilir ama içine girmek tamamen sürprizlerle doluydu. Önceden hayatı dışardan izliyormuşum da Aral beni yaşama davet etmiş gibi hissettim. Ne garip. Onu ilk gördüğümde ölüm meleğine benzetmiştim halbuki.

Yüzünü görmek isteyerek kıpırdandım yerimde.

"Günaydın," dedi hoş pürüzlü tanıdık bir ses uyandığımı anlayarak.

Çenemi kaldırıp ona baktım yavaşça. O da başını bana çevirmişti, göz göze geldik ve kollarında olduğumu bildiğim halde uyanır uyanmaz onu görmek karnımda kıpırtılara yol açtı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Çok güzeldi. Sabahın daha bu saatinde hem de.

"Günaydın," diye mırıldandım gülümsemesine bakarken.

Kendimi çok tuhaf hissettim. Bir ay içinde bir adamın kollarında uyanacaksın ve bu kollara sen kaçacaksın, uyandığında da o adama gülümseyerek günaydınlaşacaksın hiç derdin yokmuş gibi deseler torbacısını bulup aynı malı isterdim.

Aral'ın sol eli omzumdan yanağıma kısa bir yolculuk yaptı. Saçlarımı yüzümden çekerken tenimi okşadı nazikçe. Beni dokunup okşayarak sevmesinin çok hoşuma gittiğini gözlerim iradesizce kapandığında fark ettim.

"İyi uyuyabildin mi?" diye sordu ilgiyle.

Gözlerimi açıp yüzünü izlemedim ben de onun bana yaptığı gibi. Kabus görmemiş olsaydım şayet deliksiz bir uyku olabilirdi sanırım. Kafamı salladım yavaşça. "Sen?"

Gülümsedi bu soruma. Dili dudaklarını ıslattı sonra bir süre ne diyeceğini nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi yüzüme baktı.

"Uzun zaman sonra ilk kez deliksiz uyudum," dedi memnun bir sesle.

Seni neden uykularından etmişler Aral? Kolların sihirli senin. Ne zaman arasına girsem derin bir uykuya düşüyorum. Sense derin uykuya düşmüyormuşsun. Bu büyük haksızlık değil mi?

İç çektim. Hüzünlü şeylerden konuşasım yoktu. Uyumak ona annesini hatırlatıyordu hem bence. Hatırlamasındı.

Dudak büktüm konuyu değiştirmek ve ona sataşmak için. "O yüzden mi koşmaya gittin?"

Önce şaşırdı. Sonra da gamzesini ortaya çıkaracak bir gülüş döküldü dudaklarından. Gülüşü çok güzeldi. Kızmayayımdı çok bari.

"Sen nerden biliyorsun koşmaya gittiğimi?" Diye sordu yanağını okşarken. "Hatırlıyor musun gece uyandığını?"

Uyanmış mıydın yine? Gerçi o endişe batağına girdikten sonra parasomnia geçirmemek mucize olurdu.

Kafamı iki yana salladım. "Uyandım mı yine?"

Kafasını salladı ama sakindi yüz ifadesi. Anlayışlı ve bu duruma üzgün bir bakışı vardı. Benden ne çok çekmişti ve çekiyordu bu adam. Yazıktı gerçekten. Kıyamamdı.

"Odaya geri döndüğümde bir köşede oturuyordun. Beni görünce kollarıma geldin hemen kedi gibi. Vurdun kafayı uyudun sonra."

Burnumu kırıştırdım huysuzca. Hiç de kedi gibi kollarına gitmiyorumdu.

"Hatırlamıyorsan nerden anladın koşmaya gittiğimi?" Diye sordu yine merak ederek.

Baş parmağı kaşımı okşuyordu nazikçe. Dokunmadan yapamıyordu gerçekten sürekli bir sevme halindeydi eli kolu. Sonra benim de canım çekiyordu. Farkında bile olmadan sağ elimin işaret parmağı ile köprücük kemiğini okşadığımı fark ettim.

Omuz silktim yavaşça. "Kâbus gördüm yine. Uyandığımda saçların nemliydi ve üzerini değiştirmiştin. Oradan anladım koşmaya gittiğini," diye açıkladım kısaca.

Kaşları çatıldı hafifçe. "Ne gördün de uyandırdı seni?"

Çok kötü şeyler gördüm Aral. Sen tersi çıkar diyorsun ama üzülüyorum ben yine de. Anlatamıyorum da sana. Çünkü sen Aral'sın, beni teselli etmek için hep iyiye yorarsın ama kötü rüya yorumlanmamalı. O zaman tersi çıkarmış çünkü.

Konu yine üzücü bir şeye geldiğinden yine ona sataşarak konuyu kapatmaya karar verdim. *Kaç Lina kaç. Ama bu sefer üzücü şeylerden Aral'a doğru.* Aral'a koşmak o kadar da kötü değil. Hatta hiç kötü değil. Aral'a koşmak iyi hissettiriyor. Özellikle kollarını açmışsa sana, değerli hissediyor insan.

Aral merakla cevabımı beklerken huysuz bir ifadeyle baktım ona. Elbette sevgilimle uyuduğum ilk gecede eski sevgilisiyle onu evlenirken görmem hoş olmamıştı ama ona Defne'den bahsedecek değildim. Merakını giderip konuyu dağıtacak kadar anlatsam yeterdi. Beni düşünsün, başkasını düşünmesin.

Kızmışım gibi baktım ona, aslında kızmıştım da. Ne münasebetti gerçekten? Gidip de eski sevgilisiyle evleniyordu?

"Evleniyordun," dedim huysuz bir sesle yalnızca.

Aral böyle bir kâbus beklemediğinden önce şaşırdı, kaşları kalktı. Ardından huysuzluğum ve söylediğim şey çok hoşuna gitmiş gibi güldü bu söylediğime. Gamzesi bile çıkmıştı gülümsemesine, bak sendi. Çok mu hoşuna gidiyordu böyle şeyler? Böyle gülümsediğinde hem çok yakışıklı hem de daha genç duruyordu. Bunu ona söylesem kesin daha çok gülümserdi. Yaşını biraz takıyordu sanki. Gülümsedim içimden bu haline.

"Bak sen," dedi keyifle. "Evlenmem kâbus sebebi yani?"

Kaşlarım çatıldı. "Aldatıldım diye sevinse miydim acaba?"

Gülümsemesi büyüdü cevabımla. Baya eğleniyordu şu an benimle. "Tersi çıkar, tersi," dedi teselli eder gibi.

Kaşlarım kalktı hiç bozuntuya vermeden. "Ben mi evleneceğim yani başkasıyla?" diye sordum onu gıcık etmek isteyerek.

Anında kaşları çatıldı. Gülümsedim zaferle.

"Olmaz," dedi net bir sesle. "Evleneceksen ben seninle evlenirim."

Kıkırdamamı tutamadım. Sanki evlilikten değil markete gitmekten bahsediyordu. Gülümsememe bakarken keyifli görünse de başkasıyla evlenme ihtimalim hiç hoşuna gitmemiş gibi arada kalmış bir ifade olmuştu yüzünde. Bu beni yine güldürdü. Kâbus sebebi gibiydi bu onun da.

"Meraklısın herhalde evlenmeye," dedim onunla eğlenerek. Ona evlenmeyi düşünmediğimi söylediğimde verdiği tepki aklıma gelince sessizce kıkırdadım yine.

"Eğlenilecek biri miyim ben?" dedi tıpkı o günkü gibi.

"Yok canım," dedim ben de iadeyi ziyaret ederek. "Olur musun hiç?"

"Hiç yani," diye onayladı beni. "Evleneceksen benimle evlen."

Gülümsedim. "Cidden meraklısın evlenmeye."

"Senin meraklınım," diye düzeltti beni.

Kalbim göğüs kafesim içinde hızlı ve bozuk bir ritimle seyrederken yolunu kaybetti, dağlık bir araziye düştü. Sıra dağları aşmak gerekti şimdi ama aşılacak gidi de değildi. Öyle bakar, böyle şeyler söylerse zordu. Eyvahtı. İmdattı. Yazıktı kalbime.

İçim sıcacık olmuştu yine. Bir sabah onun kollarında gülerek kabusumdan bahsetmek tuhaftı. Kabusumla alay ediyor ve onunla gülüyordum. Aral nasıl hissediyordu? Ben seni uzaktan sevdim senin haberin yoktu benim sevgimden demişti bana dün. Benimle iki kez tanışmıştı. Belki de çok kez. Bilmiyordum. Ama uzun zamandır kalbinde taşıyordu o beni. Kollarının arasına belki de ilk kez alıyordu. Benimle belki de ilk kez gülüyordu. Ya da çok kez gülmüştü ama bu kez de gülüyordu. Ve Aral beni buna rağmen seviyordu. Kalbim eziliyormuş gibi hissettim. Altında ezilecektim ben bu sevginin. Ondan daha çok sevemezsem onu altında ezilirdim. Benim onu daha çok sevmem lazımdı. Ondan daha çok sevmek istiyordum. O buna değerdi çünkü. Öyle hissediyordum. Aral her şeye değerdi.

Yüzüm asılırken ona sokuldum, yanağımı göğsüne yaslayıp yanağımı sürterek yerleştim göğsüne üzgünce. Sağ kolu ona sokulmamı geri çevirmeyip beni daha çok çekerken kendine yüzümü boynuna gömdüm ben de. Dudaklarını alnım ile saçlarımın başladığı bir noktada hissettim. Ufak bir öpücük bıraktı.

"Ben de öyleyim," diye mırıldandım varla yok arası bir sesle. Altta kalmayı sevmezdim. Altta kalkmak istemedim. Ben de seviyordum bir kere. Ben de meraklısıydım gayet.

"Neysin?" Dedi keyifli bir sesle.

Surat astım huysuzca. Bilerek yapıyordu hep. Çok fena birisiydi. Biliyordu ama bilmemezlikten geliyordu. Gıcık olacaktım görecekti.

"Meraklınım meraklın," diye söylendim gıcık olmuş olarak.

Güldü kısıkça. "Taş atarak söylemesene."

Omuz silktim. "Bilmemezlikten geliyorsun."

"Duymak istiyorum çünkü," dedi o da yumuşak bir sesle. "Açık seçik duymak istiyorum, kötü bir şey mi bu?"

Değildi. Neden olsundu? Ben de seviyordum duymayı. O tereddütsüzce açık açık göz göre göre yapıyor, söylüyor, belli ediyordu. Ama ben onun gibi iyi değildim bu konuda. Hatta ben hiç iyi değildim. Konuşmayı bile yeni öğrenmiştim. Amatördüm daha.

Yine de gönlünü almak isteyerek dudaklarımı boynuna bastırıp bir öpücük bıraktım. "Kötü değil."

Yutkundu önce, sonra derin bir nefes çekti içine. "Yaramaz kedi," dedi parmakları saçlarımda gezinirken. "Yok ki tabi dili."

Gülümsedim. Beni mi düşünüyordu acaba o şarkıyı dinlerken? Yoktu ama. Olamazdı. Başka birine git diyordu şarkıda. Aral demezdi öyle şeyler, kalbine iner gibiydi.

Aral derin bir nefes alıp bana doğru dönerken biraz, sağ eli de saçlarımdan belime inmiş, yukarı sıyrılan pijamadan ötürü avucu çıplak belime yerleşmişti. Sıcacıktı avuç içi. Ürperdim tenime dokununca.

"Lina," diye ismimi söyledi hoş bir tınıyla.

"Hım," diye mırıldandım.

"Evlilik demişken," dediğinde gülümsedim. Hâlâ orada kalmıştı. Tatlıydı. Başkası evlenmeyecektim, üzülmesindi. "İşlerin bitmesi ne kadar sürer bilmiyorum. Malum sen okuyorsun bir de. Sık boğaz etmiş gibi de olayım istemem." Kaşlarım kalktı hayretle. Ciddiydi şu an. "Ortalama olarak yani. Sen hâlâ benimle kalmak istersen, ikna da olursan evlenmeye... Üç sene sonra falan evlenir miyiz?"

Üç sene. 1095 gün 18 saat yapar. Aral'ın kalbimde, aklımda, yanımda ve içinde olduğu 26.298 saat demek. O kadar kalabilir miyim ki ben yanında Aral? Yanında, aklında, kalbinde kalabilir miyim? Karşılık görmeden taşımışın kalbinde ama ya sandığın kişi değilsem ben? İstiyor musun benimle bir aile kurmayı gerçekten?

Kalbim dağı aşmayı değil onu sevmeyi tercih etmiş gibi heyecanlı ama yerinden memnun bir halde çarpıyordu göğsüme.

Sağ kolumu ona sarıp sarıldım ona. "Olur," dedim ağlatacak gibi hissederek. Kesin regl olacaktım ben. Burnum sızladı. Kollarımı boynuna sararken yüzümü boynuna sürttüm. "Bakarız," dedim sonra itiraf etmekten korkarak.

"Bakalım," dedi saçlarıma bir öpücük bırakmadan önce. "Lütfen bakalım sevgilim."

İmdattı gerçekten. Kaçma iç güdüsüyle doldum yine. *Alarm. Alarm. Alarm.*

Düşünmeden kaçmak üzere dikeldim ve bacağımı kendime çekmeyi unuttuğumdan bir an karnına oturmuş bulundum. Aral'la göz göze geldiğimizde karnımda onlarca kelebek aynı anda kanat çırpmış gibi olurken Aral'ın elleri belime yerleşip ben kaçamadan yakaladı beni ve yüzünde alaylı bir gülümseme oldu.

"Bu biraz hızlı oldu," dedi kaçarken kucağına düştüğümün farkındalığıyla benimle dalga geçerek.

Kaçma ve bunu inkâr etme profesörü olarak elbette susmadım. Ona gözlerimi kısarak meydan okudum amaçsızca.

"Hızlı olması daha iyi değil mi?" Diye sorduğumda evlenmekten konu açıldığından kastettiğim şeyi anladığında yüzünün aldığı şekil yüzümde huysuz ifadeyi bozmama sebep oldu, gülmeden edemedim ve başımı sağıma çevirdim saklamak isteyerek. Böyle bir karşılık beklemiyordu açıkça. Ben de planlı söylememiştim. Zira gayet çeksen istediğin yere giderdi cümle, söylerken düşünmemiştim.

Sağ koluna gücünü vererek dikeldi. Elini arkasına yasladı hafifçe eğik durdu ama yüz yüzeydi benimle.

"Bilmem," dedi gözlerime bakarak. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Bilmem."

Gülümsetti bu tavrım onu. "Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak denir buna yalnız."

"Kaçmak özgürlük değilmiş çünkü," dedim siyah gözlerine bakarken az önce çok güzel bir şekilde kaçmaya çalışıyor olduğumu inkâr ederek.

"Neymiş peki?" Diye sordu, öğrettiklerinden teste tabii tutuyormuş gibi beni.

Siyah gözlerinden ayırmadım gözlerimi. "Nerede durmak istediğine karar verebilmekmiş."

Kafasını salladı hafifçe, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmiyordu o da. "Başka?"

"Ne zaman gidebileceğine de karar verebilmekmiş," dedim onun bana öğrettiği gibi.

Başıyla beni onaylarken sol elinin parmaklarının tersi çene hattımı okşadı. "Başka," dedi özellikle bir şeyi söylememi çok istiyormuş gibi.

İstediğini verdim ona, kaçmadım bu sefer. "Tutuklu kalmakmış," dedim gözlerinin içine bakarak. "Göz göre göre tutuklu kalmakmış bazen."

Dili dudaklarında gezindi, hafifçe kafası salladı. "Öyle," dedi nefes verir gibi. Çok güzeldi o an. "Göz göre göre tutuklu kalmak ve bundan bir gün bile pişman olmamak da bir özgürlük."

Ben de hafif bir baş sallaması ile onaylarken onu parmaklarımı yanağından gezdirdim usulca. Sarhoşmuşum gibi hissettim. Avucumu yanağına yaslayıp parmak uçlarımı şakağına yasladım.

"Kim varsa burada onun esiriyiz," diye mırıldandım bana söylediği gibi.

Gözlerime baktı içi gidiyor gibi. Elini arkasına yaslamayı bırakıp sırtını dikleştirdi ve daha çok yaklaştı bana. Kokusu çalındı burnuma. Sağ eli belime yerleşirken onayladı beni yine. "Ne yaşatıyorsa sana, onun eseriyiz," dedi benim ona dediğim gibi. "Ve sevgilim," diye de devam etti iç çekerek. Midemde kırpırtılar gezindi. "Her şeye rağmen biz çok güzeliz."

Kalbim göğüs kafesime bozuk bir ritimle çarparken yutkundum. Öyleydik değil mi? Her şeye rağmen?

"Öyle miyiz?" diye fısıldadım. Bence de öyleydik.

Sol eli çeneme destek verip çenemi yukarı kaldırdığında yüzüme eğildi ve çeneme bir öpücük bıraktı. İçim sıcacık olurken tüylerim diken diken oldular. Ardından dudakları yanağıma, burnuma, sol gözüme ve alnıma uğradı. Kalbim genişlerken her saniye iç çekerek mayıştım kolları arasında. Gözlerimi kapatıp ona teslim olmuştum tamamen.

Aral hafifçe çekilip yüzlerimizi hizaladığında açtım gözlerimi. "Sen varsan," dedi gözlerime bakarak. "Her şey güzel Lina."

"Her şey mi?" Çünkü ben seni unutmuşum Aral. Hala nasıl bu kadar güzel geliyor sana varlığım? Hiç mi kırılmadı kalbin bana sevgilim? Ben yerinde olsaydım küserdim sana. Sen hiç mi gönül koymadın bana?

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Ben bir şey söyleyince hep teyit alıyorsun ya benden," dedi baş parmağı dudaklarımı okşarken. "Ne kadar tatlı oluyorsun biliyor musun?"

Yüzüm ısındı bu ani itiraf ve iltifat karşısında. "Tatlı mı," demiştim ki yine teyit aldığımı fark ederek sustum ve bu Aral'ın burnundan bir gülüş vermesine sebep oldu.

"Çok," dedi eğlenen bir sesle. Burnuma bir öpücük bıraktı. "Çok tatlısın." Gözlerimi kaçırıp surat astım huysuzca utandığım için. "Hele bir utanınca," diye de ekledi eğlenerek.

Benimle eğlendiği için ona gıcık oldum. İmdattı. Sabah sabah ne oluyordu? Yavaştı. Sona surat yapıp geri çekildim ve elimi yüzüne koydum onu hafifçe iterek ve üzerinden kalktım. Elimi kendime çekecekken bileğimden yakalayıp avuç içime bir öpücük bıraktı. İmdattı. Ciddendi. Polisti.

Ayağa kalkmıştım ama ne yapacaktım emin değildim.

"Hani kaçışların da banaydı?" Diye sordu bana hâlâ benimle eğlenmeye devam ederek. Biraz utandık diye başıma gelene bakındı. Utanmazdı gerçekten.

Gözlerimi kıstım. "Ne münasebet?"

"Sen söyledin," dedi bana gülümseyerek bakarken.

Evet yapmıştım öyle bir şey. Birden öpesi gelince beni şey oluvermişti.

"Aklım başımda değildi," diye söylenirken dolabıma ilerledim üzerimi değiştirmek için.

"Bende miydi?"

Kıyafetlerime bakarken dudak büktüm. "Yo." Evet. Öyleydi.

"Bak sen," dedi tatlı tatlı.

Omzum üzerine bakışlarımı ona çevirdim. "Bakarım," diye meydan okudum yine.

Yataktan kalkmıştı, oturmuş beni izliyordu. "Çok da güzel yaparsın," deyip göz kırptı bana. *Bak ya.*

"Sana gıcık oldum," dedim çok ciddi bir ifadeyle. Önüme döndüm sonra.

"Ne kadar gıcık oldun?" diye alaya aldı beni. Ben sataşacaktım söz de ona. O bana daha çok sataşıyordu.

"Çok. Aşırı."

Gülüşünün sesini duyunca ben de gülümsedim. Giyeceklerimi seçip göğsüme yasladım onları ve ona döndüm. Bu odada banyo yoktu. Yani çıkması lazımdı. Bir anlığına gözlerime saate kaydı ve saati görmeme birlikte oldukça ciddi bir konuyla gözlerimi ona çevirdim.

"Aral," dediğimde ilgiyle yüzüme baktı.

"Çıkayım mı?" diye sordu giyineceğimi bildiğinden.

"Evet ama nasıl çıkacaksın?" diye sordum.

Kaşı kalktı önce. Sonra ne demek istediği o da fark etti. Bu evde onun bütün kardeşleri ve çapraz odamda benim annem vardı. Sevgilimle burada cilveleşirken unuttuğum o kocaman detay kafamın içinde led ışıklarla yanıyordu. Cidden utanmaz biriydim galiba ben.

"Ya herkes uyanmışsa ve birlikte yattığımızı anlarlarsa?"

Dudaklarımı ısırdım gerilerek. Anneme yakalanmasak bile Güneş abla gelmişse kesin anlardı. Deniz vardı. Aral'dan küçük olabilirdi ama

benden büyüktü. Yüzüme kan yürüdüğünü hissettim. Güneş abla anlarsa utancımdan ölürdüm.

"Bizimkiler değil de annene ayıp olur," diye onayladı beni Aral ayağa kalkarken.

Farkında değildi belki kendisi evdekilerden büyük olduğu için ama kardeşlerinin neredeyse hepsi benden büyüktü. Bana göre onlara da ayıptı. Özellikle Deniz'den utanırdım.

"Yalnız ben bu evdeki en küçük dördüncü Kişiyim," diye hatırlattım ona durumun ayıp olacak kişi kategorisini gözünde canlandırabilmesi için. Kaşlar çatıldı hafiften bu cümleyle. "Senin kardeşin olabilirler ama benden büyükler onlar da," diye de ekledim.

Biraz daha çatıldı kaşları o an. "Ben de evdeki en büyük dördüncü kişi oluyorum," dedi bir farkındalık yaşıyormuş gibi. "Nasıl ya?" diye sordu sonra kendi kendine.

Gülüp duygularını incitmemek için dudaklarımı kucağımdaki kıyafetlerime bastırdım. Çok tatlıydı. Alin'le yaşıt olmayıp bu kadar tatlı olan biriyle ilk kez karşılıyordum ve bunu bilerek de yapmıyordu.

Ciddiyetle baktı bana. "Diğerleri senden büyük mü cidden?"

İnanılmaz geliyordu sanırım ona bu. Kafamı salladım gülümsememi bastırmaya çalışırken. Yaşından dolayı depresyona girmeseydi bari.

"Senin yaş kompleksin falan mı var?" Diye sordum ona şüpheyle.

"Yok," dedi ciddiyetle. "Yok ama bir amam var."

"Bak sen," dedim onun gibi benimle eğlenirken yaptığı muzip bir ifade takınarak. "Neymiş?"

Gülümsedi ona sataştığım için. "Senmişsin sen," dedi başımın belası der gibi.

Kaşım kaldı. "Bana özel yani?"

Kafasını sallayıp bana bakarak derin bir iç çekti. "Sana özel."

Cidden belaydım başına galiba. Kaşlarım çatıldı sonra. Niye bana özeldi ki hem?

"Neden o kadar da küçük değilim senden?" Ya da? Yoksa? Kaşlarım daha çok çatıldı. "Bana abilik falan mı yaptın yoksa?" diye sordum aklıma gelen ani fikirle. Babamla tanıştıklarına ve daha önce tanıştığımıza göre muhtemeldi. Ardından aklıma gelen başka bir fikirle kaşlarım daha çok çatıldı. "Yoksa sana abi mi dedim?" Bu daha kötüydü tabii onun için. Bana beni sevdiğini söylememesinin sebebi de

buydu belki de? Abi mi demişim adama? Hiç de benlik değildi ama hatırlamıyordum ben çoğu şeyi. Olabilirdi her şey.

Aral aklımdan geçen bir sürü fikri görüyormuş gibi bana yaklaştı yavaşça "Yavaş," dedi, bu konuda çok hassas gibi elini kalbinin üzerine koyup. "Yavaş sevgilim yavaş."

Burukça gülümsedim öyle deyince. "Abi dememişsem iyi bari," dedim gülümseyerek ama keyfim kaçmıştı yine. Onu unuttuğum gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı az önce. Her şeyi hatırlamadan rahat edemeyecektim, hep bir acaba olacaktı aklımda ama hatırlarsam da çok sarsılacaktım muhtemelen. Çünkü durduk yere olmadı bu unutma. Bir şey olmuş. Kötü bir şey olmuş.

Aral aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi iç çekti ve saçlarımı okşayarak kulağımın arkasına gitti. "Kavrama hızın Lina," dedi gözlerime bakarak. "Korkunç demiş miydim?"

Kafamı salladım, demişti. Yine doğru tahmin etmiştim sanırım. Abilik falan mı edesi varmış bana? Aşık mı olmuş sonra? Utanmıştır da kesin. Öyle biri çünkü.

"Sıkma canını," dedi saçlarıma bir öpücük bırakıp. "Halledeceğiz her şeyi."

"Unutmuşsam yaşayamamışım onunla," diye mırıldandım keyifsizce.

"Yaşıyorsun ama," dedi şah damarımı okşayarak iki parmağının tersiyle. "Yaşamak en güzel sana yakışıyor cennet çiçeğim."

"Unutmuşum seni ama," diye mırıldandım. "Yaşamak için bu mu lazımdı?"

Gözlerinde öyle hüzünlü bir bakış geçti ki kalbim ezildi. "Bazı insanlar böyle yaşar," dediğinde içim acıdı. Tuhaf hissettim öyle söyleyince.

"Ben sevdiğim insanlarla yaşamak istiyorum."

Kafasını salladı. "Ben de," diye onayladı beni. Çenemi kaldırıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Bunun için savaşıyoruz zaten. Bir daha yalnız bırakmam seni." Öyle derse inanırdım. Kucağımdaki kıyafetlerimi sıktım. Hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Tamam."

"Güzel," dedi beni onaylayarak.

Yutkundum. "Anlatacak mısın bana?"

Gülümsedi hafifçe. "Çözeceğim ya seni," diye hatırlattı bana. "O zaman ne istersen sor bana. Cevap verebileceğim yüreğim varsa cevaplarım."

Kalbim acıdı. Zor olmalıydı. O hatırlayan taraftaydı. Ona daha zor olmalıydı. Burnumun direği sızladı yine. Kafamı salladım yavaşça.

"Ben camdan arka bahçeye geçer oradan çıkarım. Sen de üzerini değiştirip gelirsin."

Odam alt katta olduğundan camdan verandaya inip yürüyerek arka bahçeye gidecekti sanırım.

"Ya bakmışlarsa oraya ve yoksan?" diye sordum mırıldanarak.

"Bakmazlar," dedi emin bir sesle. "Odamda yoksam arka bahçeye gitmez kimse."

Neden her detayın üzücü Aral? Orası senin kaçtığı bir yer çünkü değil mi? Orada sırtını koltuklara yaslıyorsun sanki yaslanacak kimsen yokmuş gibi.

Kafamı salladım anladım der gibi. Yanağımdan makas alıp göz kırptı bana. Tam cama gidiyordu ki içimdeki şeyi bastıramayıp uzanıp elini tuttum.

"Aral," dediğimde durup bana baktı ilgiyle.

"Efendim?"

Siyah gözlerine baktım. "Ben senin arka bahçen olurum," dedim çekinsem ve böyle açık konuşmaya alışık olsam da. Gözlerindeki bakışın değiştiğini gördüğümde cesaretim arttı. "Yaslanmak istersen bana yaslan. Ben zayıf gibi duruyorum belki ama güçlüyümdür, destek olurum sana."

Dili alt dudağını ıslatırken gözlerini kapattı birkaç saniye ve kafasını geriye yatırdı sonra. "Bak ya," dedi âdem elması başını geriye yatırdığı için daha da belirginleşirken. "Ne yapacağım ben seninle?"

Üzgün üzgün bakarken beni kendine çekti yavaşça. Eğilip başını boynuma gömerken kolları arasına aldı beni. Kokumu içine çektiğini işittim. Kalbimin sesini duymasa iyiydi. Önce boynumu öptü. Tüylerim diken diken oldu. Sonra da dudakları tenimde gezinip sol omzumda durdu ve orayı da öptü.

"Bu ben benim," dedi tenim üzerine. Sağ eli kol kolumu boydan boya okşayarak elimi tuttu, ardından kaldırıp yanağına yasladı avucumu. "Bu *ben* de senin." Dejavu yaşamış gibi hissettim. Tüylerim

diken diken olurken kalbimin ritmi hızlanmıştı yine. İçim gidiyordu bu adama. Akıl işi değildi gerçekten. "Ne istersen yap benimle."

Kendini bana bu kadar teslim etmesi garip bir histi. O kadar yabancıydım ki bu hisse her defasında afallıyordum. Bir şeye bu denli sahip olmak, her şeye rağmen buna sahip olmak tuhaftı. Değerli hissettiriyordu. Değerli hissettiğim tek yerdi kollarının arası. Şu gözlerinin karası, kendimi güzel görebildiğim tek yerdi.

Yüzüne baka kaldığım ve tek kelime edemediğim için gülümsedi bana. Sol şakağımı öptü. Yanağımı sıktı hafifçe. "Gidiyorum ben," dedi benden uzaklaşıp. "Yoksa tutamayacağım kendimi."

Tutmasa ne olacaktı acaba? Göstersindi de görelimdi.

Camdan çıkarken izledim onu. Göz kırptı bana gülümseyerek. Arka bahçeye gidişini izledim ve o arka bahçeye girdiğinde derin bir nefes aldım. Sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese olduğumu o gidince fark ettim. Bu adamın bana kastı vardı.

Derin bir nefes daha alıp üzerimdekileri çıkardım üzerimden. Sol omzuma dokunmadan edemedim. Benimi sahiplenmişti resmen. Aral iki şeyin arası demekti. Kalp gibi aslında. Aşk gibi de. Cidden yanmıştım ben. Eyvahtı.

Açık mavi bol kesim, uzun, rahat bir kot pantolon giyip sutyenim üzerine beyaz renk ince bir crop hırka giydim. Beş düğmesinden dördünü kapatıp saçlarımı kıskaçlı bir toka ile dağınık topladım. Odanın içerisindeki ufak çalışmasının altına koyulan kolinin yanına çöktüm yavaşça. Yutkundum. Günlüklerimi okumaktan kaçamazdım artık. Okumam lazımdı. *Korkuyordum.* Aral hakkında bir şeyler vardı belki de. Kaldırabilecek miydim emin değildim ama yapmam lazımdı.

Sıkıntıyla bir nefes verdim. Bir de baş ağrılarımdan, zaman zaman zihnimde anımsadığım şeylerden bahsetmem lazımdı Aral'a. Aklın yerinde demişti ama bir doktora da görünmek istiyordum yine de. Emin olmam lazımdı.

Uzanıp koliyi açtım ve içerisindeki onlarca deftere baktım. "Kaç Lina var burada?" diye fısıldadım. "Kaç farkı Lina var?" Yutkundum. "İnsan unuttukça başkası olmaz mı? Yoksa hep aynı kişi mi olarak kalır? Aral hangi beni seviyor ki?"

En yeni olan defteri çıkardım içinden. Anne ve babamın durumlarından çekindiğim için lise zamanlarımın günlüklerini okumaya başlamıştım ilk. Demek ki ben üniversiteyken tanışmışız

Aral'la. En azından bunu söyleyebilirdim. Aral 2016 Ağustos ayında ayrılmış Defne'yle en geç. Benim üniversiteye geçtiğim sene. Sonra kötü bir dönem geçirmiş o süre zarfında. 2017 yılı pek iyi geçmemiş muhtemelen. Bir sevgi kurtardı demişti hayatımı. Eğer o bensem 2017-2018 seneleri olmalı belki de. Günlüklerimi okumaya belki de 2017-2018 yıllarından başlamam daha iyi olurdu. En azından Aral'la ya da unutkanlığımla ilgili bir ipucu bulması daha kolay olurdu hepsini baştan okumaktan. Bir de Asaf'ın fotoğraflarımı 2017'den bu yana çektiriyor olması detayı vardı. Demek ki bir şeyler olmalı o senelerden itibaren.

Elimdeki günlüğü açıp sayfalarını çevirdim rastgele. Kendi oluşturduğum güncel dilde yazdığımdan Türkçe okuyor gibi okuyabiliyordum otomatik bir şekilde. Çok dolu değildi zaten. 18 Şubat'tan sonra yazdıklarım iki elin parmağını geçmezdi. 19 Şubat'ta ölmüştüm çünkü. 19 Şubat'ta babam ölmüştü sözde.

18 Şubat'ta yazdıklarıma bakmaya korkar gibi defteri kapattım ama iki kelimeyi okumuştum istemeden; *pişman oldum*... Pişman olmuştum söylediklerime. Eve gelseydi. O gece eve gelseydi eğer. Özür dileyecektim. Gelmemişti...

Derin bir nefes aldım. *Sorun yok Lina. Ölmemiş baban. Düzmeceymiş hepsi. Yok bir şey. Geçecek. Hep geçer. Bazı insanlar böyle yaşar çünkü.*

Günlüğü masaya bırakıp kalktım ve doğruca çıktım odadan. Önce banyoya uğradım, lenslerimi takıp işlerimi hallettikten sonra annemin odasına gittim.

Odasındaydı. Uyuyordu. Vital bulgularını kontrol edip yüzüne baktım birkaç saniye. Bazen değer verdiğin insanların yaşlandığını fark etmek çok vurucu olabiliyordu. Bu da öyle bir andı. Tutucu bir aile, hastalık, babamın durumları, yalnızlık, benim düştüğüm hal, Alin'in daha çok küçük olması... Onun hayatı da kolay değildi. Biliyordum. İçinde olduğu psikolojiyi anlamaya çalışıyordum. Tek istediğim gerçekten mecbur muydu bilmek, tüm bunlara ikna olmaktı. Neden kendini açıklamak istemiyordu? İnsan sevdiği insanlara anlatmak istemez mi kendini? Onlar tarafından doğru anlaşılmak istemez mi? Neden benimle konuşmuyorsun anne? Ne seni bu kadar korkutan? Nasıl affedebiliyorsun insanları bu kadar kolay? Kimsen yok diye mi? Sen de affedilmek istendiğinden mi?

Derin bir nefes aldım yine. Yuttum her şeyi. Aral'dan öğrenmiştim galiba bunu da. Üzerini örttüm annemin. Varla yok arası beyazlar düşen saçlarını okşadım ve çıktım odadan. Yan odamdaki kapıyı araladım sessizce. Alin için hazırladıkları ufak bir çocuk odasıydı burası. Uyuyordu. Onu uzun zamandır başkaları uyutuyordu. Kötü hissettim kendimi bu yüzden. Kendi derdime düşmüştüm. Onu çok ihmal etmişim gibi hissetmeden edemedim. Kimsesiz gibi büyümesini istemiyordum hiç. Batı gibi kırık büyüsün istemiyordum. Bir köşede ağlasın istemiyordum. Alin sadece bir yaş küçük Batı'dan ama yaşadıkları o kadar da farklı değil aslında. Bu küçük çocukların hesabını hangi bedel ödeyecek baba? Değer mi gerçekten tüm bunlara? Bu kadar kana, göz yaşına?

Yavaşça yatağına oturup yumuşak yanağını okşadım sevgiyle. "Üzgünüm Alin," diye fısıldadım. "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Benim gibi büyü istemem oysa hiç."

Saçlarını okşadım. Derin bir uykudaydı. Önceden ben okula gitmeden önce benimle oynamak için erken kalkardı. Şimdi oyun arkadaşı vardı. Batı ile oyun oynadıkları için yorgun düşüyor, bu yüzden eskisinden daha çok uyuyordu. Onunla aynı saatlerde uyuyor ve uyanabiliyordu. Gülümsedim memnuniyetle. Batı ve Melek gibi arkadaşları olduğu için memnundum. Benim gibi yalnız bir çocukluk geçirsin istemezdim hiç.

Eğilip yanağına ve saçlarına öpücük bıraktım. Üzerini iyice örttüm, kapıyı aralık bırakarak çıktım odasından. Adımlarım beni salona götürdü. Seslerini duyuyordum Çakırcaların. Uyanmışlardı elbette hepsi. Bir şeylerden bahsedip gülüşüyorlardı arada.

Salona geçtiğimde hepsini ayakta gördüm. Ter içindeydiler, ellerinde büyük bir bardakta yeşil bir sıvı tutuyorlardı hepsi. Aral kahve içen tek kişiydi. Batı oturuyordu dizinde. Süt içiyordu o da büyük bir bardak. Gözler bana çevrildi muhabbet ederlerken.

"Günaydın," dedim onlara doğru ilerleyerek.

"Günaydın," dediler onlar da bana.

Hepsinin yüzünde bir gülümseme olmuştu bana karşı. Tuhaf bir histi. Hoşlandıklarından emin değildim ama en azından benden rahatsız olmadıklarını biliyordum.

Koltuğa geçip oturdum yavaşça. Onlar muhabbet ederlerken bacaklarımı kendime çekip onlara doğru döndüm ve yanağımı koltuğa

yasladım. Belimde bir ağrı peyda olmuştu nedense. Sanırım regl olacaktım ve bir karın ağrısı yokluyordu karnımı. Banyoda önlemimi almıştım ama hiç olasım yoktu açıkçası. Reglim çok ağrılı geçerdi ve bu sefer fena soğuk yemiştim. Aral haklı çıkacaktı yani. Hissediyordum gelen fırtınayı.

Pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarıp birkaç gündür bakamadığım bildirimlerimi inceledim. Mailimi kontrol ettim. Instagramdan gelen bildirimlere baktım. Dm kutuma mesaj istekleri düşmüştü ve o istekte Şahin'i görünce istemsizce bir gülümseme belirdi yüzümde.

Takibe takip
Gt
Bayan Gt
Alo
Kullanmıycaksan neden var bu uygulama bayan
Bir mesajımız görülmez olmuş
Ne bu ünlü havaları ayıp ayıp
Engel ya
Bırak ya bırak

Yazdıkları gülümsetirken beni mesaj isteğini kabul ettim ve muhteşem bir cevap verdim.

Ok
Bb

Şahin'in yüz ifadesini hayal edip eğlenirken profiline girdim ve geri takip ettim onu. Güzel bir hesabı olacağını tahmin etmiştim ama bu kadar estetik bir hesabı olacağını hiç hesap etmemiştim. Daha çok ajans portföyünü andırıyordu hesabı. Modellikle de mi uğraşıyor acaba diye merak ettim. Tarık'a benim her halim sanat tasviri derken ciddiymiş meğer. Baya uğraşıyormuş bununla, ilgisi varmış.

Öneriler kısmında Aral'ı görünce doğruca onun hesabına gittim. Fotoğraf sayısı değişmemişti ama benim asıl bakmak istediğim son fotoğraftı. Bu fotoğrafı geçen sefer bile isteye görmezden gelmiştim çünkü önemli bir detay vardı. Bu fotoğrafta iki el vardı. Aral'ın eliydi biri, onu anlamıştım zaten. Avucu yukarı bakıyordu ve bir kadın eli elinin küçüklüğünü göstermek ister gibi elini Aral'ın eli üzerine koymuştu. Defne sandığımdan ve fotoğrafın amacı çok hoşuma gittiği

için acayip haset ettiğimden hiç incelememiş hatta yok saymıştım fotoğrafı ama şimdi Defne olmayacağına emindim. Kendi elimi ayırt edebiliyordum tabii ama böyle bir fotoğrafın varlığından haberdar olmadığımdan ihtimal dahilinde bile bulundurmamıştım. Ama. Ama! El benim elime benziyordu sanki ve ben artık bir şeyleri unuttuğumu biliyordum. Bu el benim elim olabilirdi gerçekten. Aral, ellerimizin fotoğrafını atmış olabilirdi.

Dilimi bir tutam gerginlik ve bir tutam heyecanla dudaklarım üzerinde gezdirip fotoğrafın üzerine tıkladım büyük halde görmek ve varsa açıklamasını okumak için.

Fotoğraf açıldı, gerçekten benim ellerime benziyordu o el ve bir açıklaması vardı.

Ellerin...

26122019

Sonra zihnimde Aral'ın sık sık dediği bir cümle tekrar etti kendini. *"Ellerin Lina, ellerin."* Kalbimde bir ağrı peyda oldu. *26.12.2019... Bir sene eder Aral. Seni tanımış olmak en az bir buçuk sene eder. Bir senemi yok eder Aral.*

İçimde tarifsiz bir hüzün ve endişe peydahlanırken burnum akmaya başladı. Karın ağrım şiddetlenmeye başladı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Burnumu çekerken Aral karşıma oturunca nedense aceleyle kilitledim ekranı görsün istemeyerek. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi. O kadar olurdu.

"Lina?" dedi ilgiyle.

Kardeşleri sanırım duş almaya gitmişti, Batı da dahil kimse yoktu ondan başka. Bakmadım ona. Keyifsizce koltuğa bırakırken telefonumu oturduğum yerde yumak oldum, kollarımı karnıma sardım ve yüzümü sol kolumun yanındaki yastığa gömdüm.

"Ağlıyor musun sen?" dedi yüzüme dökülen saçlarımı geri iterken. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı salladım yavaşça. Kalbim ağrıyor Aral. Zihnim ağrıyor. Hatırlarım ağrıyor. Benliğim ağrıyor. Kırık kırık olmuşum sanki. Yalanlarla ayakta tutulmuşum, parçalarımı görmeyeyim diye kendime de gerçeğe de sırt dönmüşüm sanki.

"Karnım ağrıyor," dedim mutsuz bir sesle. Burnumu çektim sonra. "Regl oldum galiba." Regl olmak duygu halimi etkiliyordu biraz. Ya çok sinirli ya da çok duygusal oluyordum. Hiç hoşlanmıyordum

bundan. Cinsel hayatı olmayana regl yasaklanmalıydı bence. İstemiyordum. Bana neydi. Ne münasebetti? Ben öylece oturuyordum? Neyin temizliğiydi bu? *Aferin Lina. Senden iyi doktor olur gerçekten.*

"Çok mu ağrın var?" diye sordu Aral eli saçlarımdayken. "Ne yapayım senin için? Ne rahatlatıyor, iyi geliyor söyle bana."

Kalbim ezildi daha çok. Ben bu adamı hak etmiyordum bence. Ama o bizi güzel görüyor. Kendisi güzel çünkü. Kalbi güzel olunca öyle görüyor demek ki.

"İdare ederim," dedim kısık bir sesle. "Sorun değil," dedim idare etmekle uzaktan yakından alakası yokken.

İlaç içsem kesilirdim, içmezsem de akşama kadar sürerdi. Mide bulantım başlardı birkaç saate, ne yesem çıkarırdım. Akşama doğru sakinleşirdi ağrım ve bulantım. O sırada uyuyakalırdım zaten.

"Ağrın çok yani," dedi yumuşak bir sesle.

"Geçer şimdi." Geçmezdi.

Kolayca beni kucakladığında yüzüm artık yastığa değil onun omzuna yaslıydı.

"Seni ağlatacak kadar çok ağrın var geçer diyorsun Lina," dedi Aral keyifsiz bir sesle.

Benim acıma benden çok üzülüyordu sanki ve her böyle hissettiğimde altında ezilecektim şimdi onun sevgisinin. Burnumu çekerek yüzüne baktım üzgünce. Ona ağlamıyordum ki ben bize ağlıyordum.

O eller bizim mi Aral? Başka fotoğrafımız var mı? Çok üzüldün mü? Ne yaptın bensiz? Niye hatırlatmadın hiç kendini? Nasıl tepkisiz kalabildin? Birlikte fotoğraf çekildiğimizdeki o gülümseyişin Aral... Çok sevmiştim. Neden şimdi acıtıyor canımı bu kadar? Hatırlar hep böyle can mı yakmalı gülümserken bize fotoğraflardan?

Boynuna sarıldım büyük bir üzüntüyle. Tahmin etmiştim birkaç sene olabileceğini ama bu gerçeğin yüzüme vurulması çok daha farklı bir şeydi. Sevdiğim adamla bilmediğim fotoğraflarımın olabileceği ihtimali çok daha farklı bir şeydi. Yakın olma ihtimalimiz çok daha farklı bir şeydi.

Aral beni odama geri getirip beni yatağa bıraktı. Burnumu çektim üzgünce. Regl olmaktan gerçekten nefret ediyordum. Belki de regl olmasam bu kadar üzülmezdim? Hayır. Üzülürdüm.

Aral merakla yüzüme baktığında onu endişelendirmek istemeyerek ona baktım ben de. Kollarımı yine istemsizce karnıma sarmıştım.

"Ağrılı oluyor hep," dedim endişe etmesin diye. "Midem bulanır, bir şey yiyemem. Uyuya kalırım sonra. Akşama doğru geçer," diye anlattım sürecimi.

Kaşları çatıldı. "İlaç kullanmıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Kesiyor beni," dedim bundan da nefret ederek. "Birkaç gün sonra tekrar oluyorum. Nefret ediyorum bundan."

Anlayışla kafasını sallarken yüzüme düşen saçlarımı geriye çekti. Sıkıntı bastığından terlemiştim biraz.

"İğne yapayım mı sana?"

Burnumu çekip ona baktım. Aslında iğne olabilirdi. Acile gittiğimde de iğne yapıyorlardı. Kesilmiyordum o zaman.

"Olur," diye mırıldandım.

Tepeme bir öpücük bırakıp kalktı yataktan. "Geliyorum şimdi."

O gidince yataktan zorlukla kalkıp altımdaki pantolonu bir tayt ile değiştirdim. Üzerim rahat olduğu için onunla çok uğraşmadım. Yatağıma geri dönüp cenin şeklinde uzandım ağrıyla.

Aral, yaklaşık on dakika sonra geri döndüğünde elinde bir yatak tepsisi vardı. Sıcak su torbaları, hafif bir kahvaltı tabağı ve muhtemelen bitki çayı olan bir kupa vardı. İçim burkuldu bu manzara karşısında. Annemin lisedeyken bana baktığı gibi bakıyordu bana ve kendimi küçük bir çocukmuş gibi hissetmeden edemiyordum. Alışık değildim pek. Annem hasta olduktan sonra benim pek hasta olma lüksüm kalmamıştı. Uzun zamandır her şeyimle kendim ilgileniyordum ve şimdi Aral olunca benimle ilgilenen, burnum daha çok akmaya başlamıştı. Regl olmak cidden iyi gelmiyordu bana. Her şeye ağlamak istiyordum.

Tepsiyi komodine bırakıp tepsi üzerine koyduğu flakonu ve iğneyi aldığında derin bir nefes aldım. Dudaklarımı ısırıp yüz üstü döndüm yatakta. Aral üzerimi açtı ve yatağa oturdu. Elini taytımın belinde hissettim. Nazikçe kalçamın yalnızca bir tarafını indirdi. Tıpta utanmak yoktu ama sevgilime regl oluyorken iğne yaptırmak da pek tercih edilesi değildi. *Sevgiliyi yanlış zamanda yapmıştım. Hayır, o beni yapmıştı. Hayır, bu yanlış değildi. Benim regl günüm yanlıştı. Hep yanlış*

olurdu zaten. Hem zaten regl olmak doğamda vardı, utanılacak bir şey değildi bu. Ben mi istemiştim sanki?

Kafamı başka şeylerle meşgul ederken olup bitmişti her şey. Hissetmemiştim bile neredeyse, eli hafifti. Daha önce kanımı aldığında da fark etmiştim bunu. Aral üzerimi örterken soluma döndüm cenin pozisyonu olarak hemen.

"Ayaklarını da üşüttün tabi," dediğini işittim Aral'ın.

Burnumu kırıştırıp gözlerimi kıstım ona gıcık olarak. Sırası mıydı acaba şu an bana laf sokmasının.

"Senin cidden maşallah dediğin üç gün yaşamıyor," diyerek onu suçladım.

Burnundan gülüş sesini işittim kısıkça. Sağ şakağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. Yumuşadım ama yumuşamasaydım iyiydi. Ya da yumuşamak iyiydi, kasılınca ağrım oluyordu.

"Gıcık oldum sana," diye söylendim.

"Olma olma," dedi tatlı tatlı. "Seratonin iyi gelir acıya hem."

Gelirdi gerçekten sanırım. Affedeyimdi o zaman. Öpünce geçiyor gibiydi gerçekten. Sırt üzeri dönüp ona baktım.

"Bilimsel olarak affedeyim o zaman."

"Bilimsel olarak," diye onaylarken beni gülümsedi bana. Saçlarımı okşayıp kalktı yataktan. Sıcak su torbasının birini ayaklarımın altına, birini de belim ile yastık arasına koydu. Tepsiyi de kucağıma yerleştirdi özenle.

"Boş kalmasın miden, ondan da bulanıyordur muhtemelen."

Ona daha önce domates ve peynirli tost sevdiğimden bahsettiğimi hatırladım yaptığı tosta bakarken. Kalbim bu sabah ezik ezik olmuştu resmen. Sevmek ezici olabiliyormuş demek ki. Burnumu çekerek üçgen tost dilimi elime alıp bir ısırık aldım.

"Sen mi yaptın?" diye sordum o beni izlerken.

Kafasını salladı. "Güzel mi?"

Kafamı salladım. "Güzel," dedim gerçekten beğenerek. Kekik bile koymuştu. Onu bile hatırlıyordu, hayretti cidden.

"Sevgimi de kattım," dedi dudaklarında hafif bir gülümseme varken.

Tostan ikinci ısırığımı alırken söylediği bu cümle beni infilak ettiren şey oldu sanırım. Pimim çekildi bir an. Ağzımdan tostu çekmemişken gözlerimin dolduğunu hissetim. Aral'ın kaşları çatıldı hafifçe. Ağzım

doluyken ağlayamam fikrinden vazgeçmeliydim. Hiçbir faydası yoktu ağzımı doldurmamın.

Boncuk boncuk ağlamaya başladığımda ısırdığım dilimi uzaklaştırdım ağzımdan ve lokmamı çiğnerken gözlerimi tabağıma çevirdim ona bakmayarak.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Neden ağlıyorsun güzelim?"

Burnumu çektim, Bir göz yaşım tepsiye düştü. Ben de tam olarak hangi birine ağladığımdan emin değildim. Sessiz kaldım. Boncuk boncuk ağlayarak yedim tostumu. Bir şey söylemedi Aral. Göz yaşlarımı sildi yalnızca düştükçe gözlerimden. *Ağla ben onları sen görmeden silerim* demişti. O günden beri itinayla göz yaşlarımı siliyordu ve ben buna bile çok içerlediğimi fark ettim. Göz yaşlarımdan bile kaçmam gerekmişti benim. Aral bana ağla diyor, dur dinlen diyor şimdi. Belayım diyorum, derman olurum diyordu. Deliyim diyordum aşk zaten aklını alır diyordu. Unutmuşum diyordum olsun diyordu, zaman seni bana geri getirdi.

Çayımı içtim. Kekik çayı yapmış. Ağrıma iyi gelsin diye. Onu bile düşünmüş. Aklından hiç çıkmıyormuş gibi sürekli beni düşünmüş sanki. Ellerimizin fotoğrafını atmış, ellerim uzaktayken ondan. Ben ellerini bıraktığım halde o ellerimi düşünmüş benim. Ellerimizi düşünmüş. Ben o ellerle ona neşter doğrulttum, bıçak doğrulttum. Halbuki Aral'ın aklı hep avuç içlerimdeki izlerde.

Bardaktaki tüm çayı içip tepsiye bıraktığımda dizlerimden aldı. Komodine bırakıp yaklaştı biraz bana.

"Geçti mi biraz ağrın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım yavaşça. Elini aldım ellerim arasına. Benim elim ufak değildi ama onun elleri büyüktü gerçekten. İnce kalıyordu elim onun elinin yanında.

"İyi misin?"

Ağladığım için üzülmüştü sanırım. Üzgündüm açıklama yapamadığım için. Çok iyi değildim anlatmakta. İçerlemişliklerimden bahsetmek kolay değildi benim için. Uzun zamandır, kimse ilgilenmemişti benimle diyemiyordum mesela. Uzun zamandır bu kadar düşünülmedim ve durabileceğimi, ağlayabileceğimi düşünmedim diyemedim. Nazımı çekecek kimsem yoktu, durup da söylenemedim kimseye diyemedim. Bir şeyleri bu kadar çok unutmak isterken ve

yapabilmişken içinde sen olduğun için kahroluyorum diyemedim. Sevilmeye alışık değilim bu sevgi ağlatıyor beni diyemedim.

"İyiyim," dedim yalnızca.

Sağ elinin parmaklarıyla iki elimle de oynarken sol elini yüzüme uzattı. Kıskaçlı tokadan çıkan bir tutamı kulağımın arkasına itti nazikçe.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Baksana bana bir."

Burnumu çekip kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bendeydi gözleri, anında göz göze geldik. Kalbimin ritmi saniyesinde değişti. Gözlerine bakmak bile farklı hissettiriyordu ve bunu kabul ettikçe ona kaptırıyordum kendimi. Her dakika bir öncekinden daha hissedilebilir oluyordu ona karşı hislerim.

Sol elinin baş parmağı nemli kirpiklerimi okşadı. "Sessiz sessiz ağlama," dedi içi gidiyormuş gibi buna. "Anlat bana bileyim canını neyin sıktığını, seni neyin üzdüğünü. Anlat bana derman olayım senin için. Çözeyim seni."

Burnumu çektim. Sormalı mıydım? Sormamalıydım belki de. Şimdi sırası değildi belki de. Ama yapamadım.

"Aral."

"Söyle sevgilim."

Sevgilim. Aral asıl ben seninle ne yapacağım?

"Ben içerde Instagrama bakıyordum," diye mırıldandım üzgün bir sesle. Dikkatle dinledi beni. Belki de nereye varacağımı tahmin etti ama yüzünde bunu belli edecek bir değişiklik olmadı. "Profiline girdim senin." Dikkatle dinlerken beni dili dudaklarını ıslattı. "O eller," dedim sağ elini hafifçe sıkıp. "Bizim mi?"

Gözlerini hiç kaçırmadı benden, kafasını salladı yavaşça. "Bizim."

Kalbim kırıldı. "Bir seneden çok yapar bu," dedim gözlerim tekrar dolacakmış gibi hissederken.

"Öyle," diye onayladı beni sakinlik içinde.

"Tanışmışsak bile uzağızdır diye düşünmüştüm," dedim kırgın bir sesle. "Bu kadar yakın olduğumuzu düşünmedim."

"Çok yakın değildik," diye onayladı beni. Gözlerinde hüzün vardı ama bana belli etmek istemiyordu üzülmeyeyim diye. Ama görüyordum işte. Oradaydı. "Elimin büyüklüğünden konu açılmıştı. Ellerimizi karşılaştırmak istedin, sonra da hoşuna gitti bu. Fotoğrafını çekmek istedin."

"Nasıl bu kadar sakin anlatabiliyorsun bunları bana?" diye sordum kendime kızgındım aslında ama ona kızıyormuşum gibi çıkmıştı sesim.

Gülümsedi hafifçe. "İçimi gör bir de."

Pişmanlıkla doldum ona kızmışım gibi konuştuğum için anında. Gözlerim doldu. "Özür dilerim," dedim hemen. "Sana kızmadım kendime kızdım."

"Biliyorum," diye onayladı beni kafasını sallarken. Sarılmak için bana yaklaşınca sırtımı yastıktan kaldırdım hemen ve kollarımı boynuna sardım omzuna dikkat ederek. Dudaklarımı sağ omzuna yasladım üzgünce.

"Özür dilerim," diye fısıldadım yine boncuk boncuk ağlayarak.

Derin bir nefes aldı. Omzuma bir öpücük bıraktı. "Canın yanıyor zaten, niye bununla da üzüyorsun kendini Lina?"

"Unutmuşum çünkü seni."

"Kollarımın arasındasın ama şimdi," diye teselli etti beni.

"Daha önce de olabilirdim."

"Beni seveceğin ne malum o zaman?"

"Severdim," dedim net bir sesle. "Yine seni severdim."

İç çekti. "Geçmişe yanmak faydasız cennet çiçeğim." Hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Şimdimizi yakmayalım biz."

Burnum çektim üzgünce. "Anlatacak mısın bana her şeyi?"

"Seni bile," diye onayladı beni.

"Ne zaman peki?"

"Bir şeyler tetikliyor seni," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken oldu. "Anlatmıyorsun bana ama tetikleniyorsun ve sana bir şeyler hatırlatıyor bu. Anlatacağım, anlatmayı da çok istiyorum Lina ama kafan daha çok karışsın istemiyorum."

Aral biraz daha hatırlamamı bekliyordu bir şeyler anlatmam için. İzliyorum, görüyorum, sayıyorum seni demişti. Belki de kendi işini kolaylaştırmak için biraz daha hatırlamamı istiyordu. Onun için de zor olmalıydı. Belki de o anlatmadan hatırlayayım istiyordu? Nasıl anlatılır ki birine onun yaşadığı şeyler?

"Anlat bana o yüzden," diye rica etti. "Anlat ki geç kalmayayım Lina. Sen kendini çok üzmeden, boğulmadan karmaşık anılarında, çıkarayım seni oradan." Tane tane beni ikna etmek ister gibi konuşuyordu. Yanağımı okşadı. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Tamam."

"Geçmişte sevgilim değildin hem, şimdi sevgilimsin onu düşün sen," dedi hafifçe gülümseyerek. Dudaklarını sağ gözüme bastırdı. "Geçmişe yanma."

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım kendimi teselli etmeyi çok isteyerek.

"Şimdimizi," diye düzeltti beni. "Geçmişle şimdimizi yakma Lina."

Bu sanki bir rica değil de büyük bir istek gibiydi. Geçmişten ötürü şimdimizi yakacağımdan korkar gibiydi. Ama gözlerime bakarak öyle söylerse ricasını nasıl geri çevirebilirdim ki?

"Tamam," dedim kafamı sallayıp.

Burukça gülümsedi bana. "Güzel."

Güzel olan kendisiydi aslında. O sırada kapım açıldığında Aral geri çekilip kapıya bakarken bende geri çekilmiştim biraz. Kapıyı açan minik sincaptan başkası değildi.

"Linacım," dedi uykulu uykulu odaya girerken. "Ayalcım," dedi sonra da Aral'ı görüp.

Gözlerini ovalayarak doğruca yanımıza gelip kucak isteyerek ellerini Aral'a doğru kaldırdı ve yumup açtı. Aral oturduğu yerde ona eğildiğinde kollarını boynuna sardı hemen. Aral da sağ kolunu beline sarıp kucağına aldı kolayca. Onları izledim içimde sıcacık olurken. Aral baba olmak istiyor muydu acaba bunca şeye rağmen? Ona babalık çok yakışırdı çünkü.

"Günaydın," dedi Aral yumuşak bir sesle Alin'in saçlarını okşarken.

Alin yanağını sol göğsüne yaslamış esniyordu o sırada. Daha uykusu bile dağılmadan atmıştı yine kendini yataktan. Çok sevimliydi.

"Günaydın," diye mırıldandı. "Ayalcım, Linacımla mı uyuyoy?" diye sordu uykulu bir sesle. "Linacım yeden benimle uyumadın?"

Gülümsetti bu söylediği beni ama anneme söylemese iyi ederdi.

"Başım ağrıyordu biraz tek uyudum," diye pembe bir yalan söyledim.

"Ayalcım doktoy. İyileştiysin seni," dedi. Sonra da gözlerini ona çevirdi. "Ayalcım," dedi elini Aral'ın sağ yanağına yerleştirip tüm dikkatini ona vermesini isteyerek. Aral büyük bir dikkatle dinliyordu onu. Yüzünde benimki gibi bir gülümseme vardı. "Linacımı iyileştiy sütfen."

Lütfen diyememişi beni daha çok gülümsetirken Aral'ın da yüzünde keyifli bir gülüş oluşmuştu. "Neyfen?"

"Sütfen," diye tekrar etti Alin tatlı tatlı.

"Sütfen mi?" dedi Alin'in sol yanağını nazikçe okşarken.

Alin onayladı onu. "Efet, sütfen."

"Sütfense iyileştiririm," diye onayladı onu.

O an Aral gözümde Alin'le yaşıttı sanki ve hayatımda bundan daha tatlı çok az şey görmüştüm. İçimde yumuşacık olmuştu bir anda. Ağrımı bile unutmuştum. Seratonin gerçekten iyi geliyormuş insana.

Alin kıkırdarken Aral'ın yanağına parmaklar uçlarıyla dokundu.

"Öpebilir miyim seni?" diye izin istedi Aral ondan. Ben de istiyordum öpmek.

Alin salladı hafifçe. "Ama bunlay batıyoy," dedi sakallarını kastederek. Sakalları uzamıştı biraz, Alin'i rahatsız ediyordu sanırım.

"Öpmeyeyim o zaman," dedi Aral yanağını hafifçe sıkarken. "Acımasın."

Aral öyle deyince Alin onu küstürmekten çekinmiş olacak ki o uzanıp Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktı. Sonra da yüzü kaşınmış gibi elinin tersiyle burnunu kaşıdı.

Aral'ı gülümsetti bu. Alnın ortasını okşadı nazikçe hapşıracak sandığı için. Sanırım babamın neden her şeyi kaydetmek istediğini daha iyi anlıyordum artık. Ben de onları kaydetmek istiyordum. İlerde Alin büyüdüğünde ve Aral da yanımda olursa bu anları izlemek çok tatlı olurdu.

Alin, Aral'ın kollarından yatağa geçiş yapıp kucağıma tırmandı ve kucağıma oturup yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra üzerime yığıldı. Yüz üstü üzerime uzanırken kafasını kalbim üzerine koydu. Küçükken çoğu zaman hastanede olduğumuz için onu hep bu şekilde uyuttuğumdan bu pozisyonu seviyordu. Kollarımı ona sarıp saçlarını okşadım. Öpücükler bıraktım saçlarına.

"Daha iyi misin Linacım?" diye sordu benim için endişelenir sesle. "İyi olacaksın dii mi?"

O an Alin'e, annem hastayken başının ağrıdığını söylediğimi hatırladım. Annem gibi olacağım diye endişelenmiş olmalıydı. Kalbim kırıldı bu yüzden. Bu yaşta böyle şeylerle mücadele etmek zorunda kaldığı için kendimi berbat hissetim yine.

"İyiyim. Aral iyileştirdi beni," diye teselli ettim onu.

O sırada Aral'la göz göze geldik ve Aral'ın gözlerinde memnun ve hayran bir bakış yakaladım. Nedense utandırdı bu beni. O hayranlık

nereden çıkmıştı şimdi? Ben bu haldeyken...

"Hemen mi?" diye sordu Alin.

"Hemen," diye onayladım onu.

"Ayalcım senin gibi sihiy mi yapıyoy?"

Gülümsedim. İkimizin de Aral'ın sihirli olmasını düşünmemiz çok manidardı gerçekten. İki kız kardeş yakında Aral Çakırca Fan Clup açabilirdik gibime geliyordu.

"Öyle de denebilir," diye onayladım onu. Sevgi de çok büyülü bir şey çünkü Alin. İyileştiriciliği ilaçlardan bile çok yüksek.

"O saman Ayalcım da baba gibi mi?"

Boğazım bir yumru oturdu. Alin hatırlıyor muydu baba mı? Alin'in henüz nesne sürekliliği gelişmediği, ce—e oyununa bayıldığı yaşlarda illüzyon numaraları yapar onu güldürürdü hep. Aral babam gibi olmasın. O da bırakır gider bizi sonra.

"O kadar olamam ben," dedi Aral ben cevapsız kalınca.

"Sen babayı tanıyoy musun?" diye sordu Alin merakla. "Babamıs gitti bisim."

Aral'ın yüzünde ona kıyamıyormuş gibi bir ifade olurken. Sağ eli uzandı ve saçlarını okşadı sevgiyle.

"Hadi karnını doyuralım mı senin? Batı da inmiştir şimdi," diye değiştirdi konuyu.

"Batıcım uyandı mı?" diye sordu sevinçle kafasını göğsümden kaldırırken. "Doyucum da uyandı mı?"

Aral onayladı onu. "Uyandı."

"Peki Kuseycim?"

"O da uyandı."

Alin gözlerini bana çevirdi. "Hadi kafaltı Linacım."

"Ben yedim minik sincap," deyip yanağını öptüm. "Karnımın ağrısı geçsin geleceğim. Aralcın yedirecekmiş seni."

Kafasını salladı. Beni bir kere daha öpüp Aral'ın kucağına gitti hemen.

"Güneycim de uyandı mı?"

Aral gülümsedi ona. "Uyandı."

"Deniscim?"

"O da uyandı."

Alin'in teker teker ona kardeşlerini sorması ne kadar sevimliyse Aral'ın da sabırla cevaplaması o kadar tatlıydı. Kapım çalındı sonra

yine. Kapı aralandı ve tatlı bir kafa belirdi. Batı'ydı gelen. Utangaç bir gülümseme ile bakarken içeri Alin'i görünce gülümsemesi büyüdü.

"Abicim kahvaltı hazır," dedi haber vermeye gelmiş gibi.

Bu habere en küçüklerini göndermeleri de çok tatlıydı.

"Geliyorum abicim," dedi Aral ona. Alin Aral'ın kucağından sıyrılıp arkadaşının yanına koştu hemen. Batı ile el ele tutuşup giderlerken Aral bana baktı.

"Sakalım sana da batıyor mu?" diye sormasını beklemiyordum.

"Ne?" diye sordum dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluşurken.

Yanaklarını okşadı. "Alin batıyor dedi ya. Duş alacağım, sevmiyorsan keseceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Bana mı soruyordu kesip kesmeyeceğini? Ayrıca pek dikkat etmemiştim açıkçası. Rahatsız etmemişti hiç daha önce. O beni öperken sakallarını düşünecek aklım kalmıyordu. Hem kirli sakal yakışıyordu ona. Kirli sakallı halini de sinek kaydı tıraşını da seviyordum. Bilememiştim şimdi o öyle söyleyince.

Uzanıp yanağına bastırdım dudaklarımı. "İkisini de seviyorum ben," diye mırıldandım ayrılırken. "Sen karar ver." Sonra da yüzüne hiç bakmadan yatağa uzanıp yorgana sarılarak gömüldüm yatağa.

"Bak ya," dediğini işittim içi giderek. Bakamazdım hiç, bakarsam dudaklarını öperdim bu kez. Gözlerimi kapatmıştım bakmamak için hatta. Hiç sırası değildi şimdi. Regl de olduğumdan libido yüklenmesi mi olmuştu neydi bu haller?

Saçlarımı öptü. "Gelirim birazdan."

Kafamı salladım. "Afiyet olsun," diye mırıldandım gözlerim kapalı.

Aral beni odada tek bıraktığında gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Ağrım büyük bir çoğunlukla geçmişti. Gerçekten doktor bir sevgilim olması harika bir şeymiş. Faydalı hiç bitmiyordu. Aral Çakırca olunca bu kişi tabii işin boyutu değişiyordu. Bak yaydı. Adam gitmişti ve ben onun hakkında düşünüp onu övüyordum kendime. Pesti gerçekten. Büyücü olabilir miydi?

Komodinin üzerindeki küpe takıldı gözlerim o sırada. Uzanıp aldım. Onu beklerken bunu çözmeye uğraşsam iyi olurdu. Kesin bir şey çıkardı bundan da. Paranoyak olmuştum. Bir ipucu falan bir şey çıkardı belki. Üstelik o çiçeklerle de ilgilenememiştim henüz. O kart ve

o şarkı vardı bir de. Babam olduğuna inanmıyordum. İnanmak istemiyordum. Zira şarkıyı yanlış yazmıştı. Bizi tanıyan biri yapıyordu bunu. Ne istiyordu ne düşünmemizi ne olmasını istiyordu bilmiyordum ama gerçekten acımasız bir oyunun ortasına düşmüştüm. Çözecektim ama. Ne olursa olsun çözecektim ve Alin'in güzel bir hayatı olmasını sağlayacaktım.

Küpü çözerken uyuya kalmıştım. Ağrım tamamen geçmişti. Yataktan çıkıp salona gittiğimde evdeki insan sayısı azalmıştı. Ya işe ya da okula gitmişlerdi. Alin ve Batı çizgi film izliyordu. Keyif köşesi gibi olan bir duvarı tamamen cam olan kısımdaki koltuklarda Aral, annem ve Güneş abla oturuyordu. Sohbet ediyorlardı. Annemin durumu gerçekten beklediğimden iyiydi ve bu kafamın içinde bir şüpheye sebebiyet vermişti dünden beri. Aral'la bu konuyu da konuşmak istiyordum müsait bir zamanda. Yanlarına ilerlerken mutfakta oturan Gülseren Hanım bana gülümsedi.

"Bir şey ister misiniz Lina Hanım?"

Kafamı iki yana salladım. "Sağ olun."

O sırada dikkatini çekmiştik diğerlerinin. Yanlarına adımladım doğruca.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Günaydın Linacım," dedi Güneş abla parlayan gözleriyle.

Ben de ona gülümsedim.

"Günaydın canım," dedi annem.

Ona da gülümsedim. "Nasılsın anne?"

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir gülümseme ile. İyi olduğu için mahcup olmasını istememiştim halbuki. İyi olsun istemiştim ben de.

Aral sessiz kaldı beni izliyordu yalnızca hafif bir gülümseme ile. Annem ilişkimiz gerçek diye biliyordu zaten, bu yüzden rahattı biraz.

Güneş abla iki koltukta, Aral tek koltukta oturduğu için gidip Güneş ablanın yanına oturdum.

"Nasıl oldun?" diye sordu ilgiyle. "Geçti mi ağrın?"

Aral söylemiş olamlıydı Güneş ablaya. Kafamı salladım. "İyiyim geçti."

"Neyin var Lina?" diye sordu annem merakla. "Bir yerin mi ağrıyor? Belin mi ağrıyor yoksa?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, regl oldum da."

Annem okumuş bir kadındı ama baskı içinde büyüdüğünü tahmin ediyordum ve çok da dindar bir aileye sahipti. Anne annemin ben Müslüman olduğum halde beni her fırsatta kiliseye götürdüğünü hatırlıyordum mesela. Bu yüzden Aral'ın yanında bunu rahatça konuşmamız annemin utançtan yüzünün kızarmasına sebep oldu. Beyaz teninde yanakları al al oldu. Kimseye laf etmezdi, bana da bunun için kızmazdı ama ona göre ayıptı işte. Böyle düşündüğü için onu suçlamıyordum da. Yetiştiğimiz ortamlardan, büyüdüğümüz, içine girdiğimiz ortamlardan, okuduklarımızdan ve izlediklerimizden şekil alırdık belli bir yaşa kadar. Annem bildim bileli yalnız biriydi, farklı çevrelere girmemişti hiç. Ne öğretilmişse ona onunla yetinmişti. Belli bir yaştan sonra da değişemiyordu insanlar. Sorun da değildi benim için. Beni kısıtlamazdı hiç, kendi inançlarına kendi bağlıydı ama beni bağlamaya çalışmazdı. Saygı duyardı herkese. Örnek aldığım bir dindardı açıkçası. Zira şu an reglimden çok daha büyük sorumlarımız vardı.

"Bulanıyor mu miden yine?" diye sordu annem al al yanaklarıyla.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Ağrı kesici iğne oldum. Ağrım da yok mide bulantım da yok. Merak etme sen."

Anladım der gibi kafasını salladı. İğneyi de Aral'ın yaptığı bilse utancından bayılabilirdi sanırım. Gülümsedim hafifçe. Ona da üzülüyordum. Herkese üzülüyordum aslında.

Derin bir nefes alıp Güneş ablaya çevirdim gözlerimi. Beni izliyordu o da ilgiyle. Karnı biraz daha büyümüştü, şimdi fark ediyordum ve biraz kilo almıştı tanıştığımızdan bu yana. Parlıyordu resmen. Enerjisi o kadar güzeldi ki hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"Sen nasılsın Güneş abla?" diye sordum ilgiyle.

Onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Aslında buna şu an çok da ihtiyacım vardı. Aral'la gerçek bir ilişkimiz vardı ve ben çok amatördüm. Kendi ablammış da Aral bir yabancıymış gibi ondan tavsiye alabileceğimi biliyordum. Hatta Aral'ı şikâyet etsem kulağını bile çektirtebilirdim sanıyordum ki.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen nasılsın asıl?"

"İyiyim," dedim ben de gülümseyerek.

Yüzünde muzip bir ifade oldu Güneş ablanın. "Bir güzellik gelmiş sana. Bir ışık gelmiş."

Bu kadının gerçekten falcı bir ruhu vardı. Işık, aura, enerji, burçlar falan derken kahin olacaktı bir gün. Anlamış mıydı Aral ile aramızdaki şeyin gerçek olduğunu? Yoksa Aral mı anlatmıştı?

Aral'a baktığımda gülümseyerek bizi izlediğini gördüm. Herkesten daha çok keyif alıyordu sanki o an bu konuşmadan.

"Bilmem," dedim Güneş ablaya. "Öyle mi?"

"Öyle valla," dedi Güneş abla keyifle. Sonra gözlerini anneme çevirdi, bir elini dizime koymuştu. "Celina teyzecim Lina'nın evlenmesi hakkında ne düşünürsünüz mesela?" diye ortama harika bir giriş yaptığında şaşkınca Güneş ablaya baktım.

Annem de şaşırdı bu soruya. Bana baktığını hissettim. Annemin kalbine indirecekti bu iki Çakırca.

"Yani," dedi annem şaşırmış olsa da yüzünde mutlu bir gülümseme olurken. Annem sık sık benim düğünümle ilgili hayal kurardı. İstiyordu yani sevdiğim biriyle evlenmemi. "Düşünürüz tabii düşünmez olur muyuz? Lina da isterse, vakti gelince her kuş gibi uçar yuvadan."

Gözlerim Aral'a değdiğinde aldığı cevaptan memnun kalır diye bekliyordum ama Aral sopa yutmuş gibi gergince dikelmişti oturduğu koltukta. Omuzlarının gerildiğini gömleğinden anlamak mümkündü. Daha bu sabah benimle üç sene sonra evlen diye açık açık teklif eden adam, annem aynı şeyden bahsedince geriliyordu. Kızı vermezler diye falan korkuyordu herhalde. Gülümsemeden edemedim. Sevimliydi. Babasından ötürü endişeleniyordu belki de içten içe ama annem de babasının istemediği bir adamla evlenmişti. Anlardı yani halden.

"Ay harika," dedi Güneş abla neşeyle. "Ben de aynı fikirdeyim. Birbirini sevdikten, iyi birini bulduktan sonra birbirlerine kavuşmaları kadar büyüleyici, bir araya getirici başka şey mi var?"

Annem onayladı onu gülümseyerek.

"Öyle tabii," dedi. "İkisi de isterse ben de çok isterim Lina'nın izdivacını görmeyi. Aral çok efendi bir adam. Siz de çok iyi insanlarsınız. Kötü bir şekilde bir araya geldik belki ama her işte hayır vardır. Belki de bu hayır vesile olur bizi bir araya getirmeye."

Annem Aral'ı övdüğünde Aral'ın gözlerini kaçırıp tıraş ettiği yüzünü okşayışını izledim. Utanmış mıydı? Neden yüzünü saklıyordu? Bana acımasızca üst üste iltifatlar ve itiraflar ederken asla geri adım atmayan adama annem efendi dedi diye utanıyor muydu yani?

Gülümsemeden edemedim. Gidip yanaklarını küçük bir çocuk gibi sevesim gelmişti. Annesi nasıl yetiştirmiş bu adamı? Bir saksıya çiçek diye ekip her gün güzel şeyler mi söylemiş?

"Bebek nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek. Sevgilimin de kalbine indirecekti bu konu bu gidişle.

"İyi," dedi Güneş abla kocaman gülümseyerek. "Harika hatta," deyip kulağını çekti ve dişlerine vurdu.

Annem de orta sehpaya vurmuş, "Allah nazardan saklasın," demişti içtenlikle.

"Cinsiyeti belli mi?" diye sordum merakla. Artık belli olmuş olmalıydı.

Kafasını salladı gülümseyerek. "Bir kızım daha olacak."

Gülümsemem genişledi. Çok tatlı olacaktı kesin. "Allah bağışlasın."

"Allah analı babalı büyütsün," dedi annem de.

"Teşekkür ederim çok sağ olun," dedi Güneş abla mutlulukla. Sonra kolundaki saate baktı bir şey hatırlamış gibi. "Aral kalkalım mı?" diye sorduğunda Aral onu onayladı.

Merakla ikisine baktım. "Kontrolüm vardı da bugün. Alpaslan hastaneye gelecek direkt. Aral bırakacak beni."

Anladım der gibi kafamı salladım. Ayaklanırlarken ben de ayaklandım onları kapıya kadar geçirmem gerekiyormuş gibi. Güneş abla üst kata çantasını almaya çıktığında Aral ile kapının önünde bekledik onu. O da kabanını giyiyordu.

"Kürşat burada olacak. Olmaz ama olurda bir şey lazım olursa Kürşat'a söylersin."

Kafamı salladım yavaşça. "Sen kimle gideceksin? Tek gitmeyin," dedim endişeyle. Daha iki gün önce başımıza neler gelmişti.

Kabanının yakalarını düzeltirken eğilip tepeme bir öpücük bıraktı. "Merak etme," dedi biraz geri çekilip. "Polisler arkadaşlar olacak yanımızda. Düşünme sen o kısmı."

"Dikkat et yine de. Sen kullanma arabayı, çok kullanma kolunu."

"Ederim," dedi gülümseyerek. "Gelirken waffle alayım mı sana?"

Olurdu. İstiyorsan alsındı. "Olur," diye mırıldandım çok hevesli görünmemeye çalışarak. Aç gözlü sanmasındı şimdi beni.

Yanağımdan bir makas aldığında gülümsedim. Az önce efendi denildi diye utanan adam şimdi yine temas bağlısına bağlamıştı.

Düşündüğüm şeyle kıkırdadım. Meraklı parıltılar eklendi gözlerine. Çenemi kaldırdım daha çok yüzünü net bir şekilde görebilmek için. "Sen içerde utandın mı?" diye sordum ona.

Kaşları çatıldı biraz. Sonra da kafasını çevirdi umursamıyormuş gibi. "Ne münasebet?" dedi beni taklit ederek.

Gülümsedim. Yalan söylememek için inkâr bile etmemişti. Utanmıştı demek ki gerçekten. Yakalamıştım.

Gülümsememe engel olamayarak, hâlâ bana bakmayan yüzüne baktım. "Çok münasebet."

"Uğraş sen benimle," dedi o da yakalandığı için gülerek. "Uğraş."

"Uğraşırım," diye onayladım onu. "İyiydi tabi yalnız kaldığımızda benim kalbime indirmek."

Dişleri gözükecek şekilde güldü. "Kalbine mi indiriyorum ben senin?"

"Misal yani," dedim kendimi ağırdan satarak.

"Bak sen?"

Gözlerimi kıstım. "Bakarım." Gıcık oluyordum anında sataşma sırasının ona geçmesine.

"Gıcık mı oldun yine bana?"

Kafamı salladım. "Oldum evet."

"Olma daha ikinci günden."

"Yemezler bu sefer, o bir kere olur."

Ciddiyetle kafasını iki yana salladı. "Allah'ın hakkı üçtür."

Kıkırdadım elimde olmadan. "İyi bari," dedim ikna olarak. "Affettim yine."

Saçlarıma dokunurken kulağımın arkasına itti itinayla. "Hamdolsun," dediğinde kıkırdadım. Kimse geliyor mu diye içeri bir bakış atıp yüzüme eğildi ve yanağımı öptü sonra. İçim sıcacık oldu.

Merdivenlerdeki sesi duyduğumuzda geri çekildi benden. Aramıza üç adım girdi. Hiç de sevmemiştim o adımları. Yazık oluyordu çünkü.

Güneş abla da beni yanağımdan öpüp çıkarken Aral arkasından çıktı. Kapıyı arkalarından kapatmak için bekledim.

Aral botlarını giymek için eğildi ve botlarını giyip sağ botunun fermuarını çekerken "Öpücükleri karşılaştır," diye fısıldadı ödev verir gibi. Anlamadım ilk başta. "Sakallı mı sakalsız mı daha iyi diye."

Gülümsetti bu söylediği beni. Cidden yanaklarını sıkasım geliyordu. Lütfen yapmasındı artık. İmdattı.

"Git artık," dedim huysuzca. "Ablan bekliyor."

"Özle beni gelene kadar."

Yok artıktı. Dursundu.

"İmdat," dediğimde gamzesi çıkacak şekilde güldü.

Güneş abla arabaların olduğu yere ilerlediği için verandanın merdivenini inerken normal ses tonuyla konuştu rahatça. "Ben şimdiden özledim ama."

Kalbim deli gibi çarparken arkasından izledim onu. Göz kırptı bana gülümseyerek ve önüne dönüp Güneş ablaya ilerledi. Kapıyı kapatıp salona ilerledim ama ona git artık dediğim için pişman olmuştum. Alınmazdı ama kendimi kötü hissettim. Adam bana beni özle diyordu ben imdat diyordum. Cidden aptaldım. Ya yanlış anlarsa beni?

"Telefonumu alıp geliyorum," dedim anneme.

Annem beni onaylarken odama gittim telefonumu almak için. Yatağımdan telefonumu alıp mesajlarımıza girdim. Ne yazacaktım ki? Öftü ya. Ben de onu özlüyordum ama bunu dile getirmeyi onun gibi tercih etmiyordum. Tercih etmiyorum değildi aslında akıl da edemiyordum. Alışıktım içimde yaşanıp bitmesine her şeyin. Derin bir nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımı klavye üzerinde gezdirdim.

Ben de seni

Anlardı ne demek istediğimi. Beni tanıyordu. Dudak büktüm. Düştüğüm hale baktı. Aral hiç uğraştırmadan bana neler yaptırıyordu. Kabuğumu kırmıyordu, kendime kırdırıyordu.

Sen de beni ne?

Kaşlarımı çattım gelen yanıta. Bilerek yapıyordu yine. Kendisi gibi benim de açıkça söylememi duymak istiyormuş. Öyle söylemişti sabah. Öyle söylerse kıyamamdı. Dudaklarımı soydum. Utanmama ve çekinmeme gerek yoktu. Aral benim sevgilimdi ve onu seviyordum. Zorla da bir şey yapıyor değildim. Hissettiğim bir şeyden bahsediyordum. Bunu net kelimelerle ifade etmek zor bir şey değildi. Üstelik yazmayı konuşmaktan daha becerebildiğimi düşünürdüm. Yakışıyor muydu bana? Utanayımdı kendimden.

Ben de seni özlüyorum

Gıcıklık hakkın üçe tamamlanmıştı bu arada

Hatırlatırım

İnan bana değdi sevgilim

Göğüs kafesim kalbime dar geldi. İtiraf ediyordum. Ben Aral'a âşık olmuşum. Çok fena yanmıştım ve ben bu aşkı kendi içimde halledemiyorum. *Korkuyorum. Ya şimdimizi yakarsam Aral? Ya yakmak zorunda bırakırlarsa bizi?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kötüyü düşünme Lina. Anı yaşa dedi Aral. Geleceklerin ihtimalinde boğulma, olduğun derinlikte yaşa.

Derin bir nefes aldım. Yataktan kalkarken gözlerim masanın üzerine koyduğum günlüğümün yanındaki Kral Lear'a ilişti. Aral'dan ödünç almıştım okumak için. Kitaba ilerleyip aldım, onu beklerken okumak için. Günlüklerimi gece okumayı düşünüyordum. Çünkü annemle de konuşmak gibi bir planım vardı. Günlüklerimi okumadan önce anneme bir şans vermek istiyordum.

Derin bir nefes alarak elimdeki kitap ve telefonla salona geri döndüm. Biraz annemle ilgilendim hiçbir şey olmamış, hiç kırıcı konuşmamışız gibi. Gülseren Hanım annemle hemen hemen yaşıt olduğu için arkadaş olmuş gibiydiler. Sohbet ettiler, ben de ara ara dahil oldum. Sonra annem uzanmak istediğinde onu yatağına götürdüm ve bir şey isterse seslenmesini rica ettim.

Alin ve Batı'nın öğlen uykusu saati geldiği için Gülseren hanımla onları Batı'nın odasında uyuttuk. Batı'nın odasında iki tane yatak vardı çünkü. Onlar uykuya daldığında tamamen evde tek kaldığımdan bitki çayı alıp arka bahçeye gittim kitap okumak için. Uzun zamandır böyle bir aktivite yapmadığımı fark ettim. Bunu da keyfi değil Asaf beni benzettiğinden yapıyordum ama böyle düşünmedim. Aral'dan ödünç bir kitap almıştım ve onun okuduğu bir kitabı okuyup sonra da onunla üzerine konuşacaktım. Böyle düşünerek okuyacaktım. Bugün güzel başlamıştı, öyle bitsin istiyordum.

Kral Lear'ı okurken ister istemez kendimi Cordelia yerine koymam yetmezmiş gibi Aral'ı da Fransa Kral'ı yerine koymadan edememiştim. Altını çizdiği yerler benim de altını çizeceğim yerlerdi hep. Bu yüzden mutlu mutlu okumuştum hep. Tabi ki sonuna kadar. Kitabı bitirdikten bir süre sonra hem yarım kalmış gibi hissettim hem de neden bana öyle dediğini anlayabildim sanırım biraz da olsa. Tüm keyfim kaçmıştı. Fransız Kral'ında kalmıştı aklım bir de. Acaba o ne yapmıştı?

Bomboş bir şekilde şömineyi izlerken arka bahçenin kapısı açıldı. Gözlerimi beklentiyle görmek istediğim kişiye çevirdim. Adım

aralıklarından kim olduğunu bilerek Aral'a çevirdim gözlerimi.

Elinde turuncu bir lale buketiyle bana doğru adımlamasını beklemiyordum. Asık yüzüm şaşkınlık ve onu görmenin verdiği mutlulukla aydınlanırken o yüzümün asık olduğunu gördüğü için kaşlarını çatmıştı hafiften. Oturduğum yerde dikelirken o koltuğun etrafında dönüp yanıma geldi ve kitabı gördü. Neden üzüldüğümü anlıyordu artık.

Yanıma otururken çiçekleri bana uzattı nezaketle. İlk kez çiçek alıyordum hayatımda. İçimdeki kasvet dağılarak bana uzattığı çiçekleri aldım.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyip. "Çok incesin."

"Sana benziyorlardı," dedi gülümseyerek. "Senden uzakta kalmasınlar dedim."

Kalbimin ritmi bozulurken aklımda ona sarılıp günlerce omzunda uyumaktan başka hiçbir istek yoktu.

"Neden asık suratın?"

Çiçekleri dizlerime koydum. "Cordelia," dedim siyah gözlerine bakarak. "Öldü... Babasını kurtarmak uğruna."

Dili dudaklarında gezindi. Beni Cordelia'ya Asaf benzettiği için de kaşları çatılmıştı bu ihtimale. Kitabı aramızdan çekip kolçağa bıraktı. Ardından bana dönerken bedeni de döndü bana ve yaklaştı, dizlerimiz birbirine değiyordu artık.

"Fransa Kralı bırakmamış olsaydı onu," dedi gözlerime bakarak "Yenilmezdi Cordelia."

Fransa Kralı benim için Aral olduğundan kalbim ezildi o öyle söyleyince.

Turuncu lalelere baktım kucağımdaki. Mutluluk demekti turuncu laleler. Biliyor muydu bunu Aral? Ben ona ölüm götürmüştüm, o bana mutluluk getirmişti. Adil değildi hiç.

"Ülkesi için gitmesi gerekti," diye mırıldandım keyifsizce yapraklarını okşarken lalelerimin. Çok güzellerdi. Yutkundum. Gözlerimi yüzüne çevirdim cesaret ederek. "Sen olsan gitmez miydin?"

Vereceği cevaptan korkuyordum aslında ama sormadan da edememiştim. Gülümsedi bana hafifçe. Sonra da aramızdaki mesafeyi kapattı, alnımı öptü önce. Sonra da çenemi tutup yüzüne bakayım diye kaldırdı biraz. Gözlerine baktım istediği gibi. "Benim ülkem sensin Lina," dedi gözlerime bakarak. "Seni bırakıp hiçbir yere gitmem ben."

Kalbim öylesine çarptı ki göğsüme içim titredi. Sevgiyle sarmalandığımı gördüğüm değerden un ufak olacağımı hissettim. Onun üstüne çıkabilecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimin bilinciyle en iyi yaptığım şeyi yaptım. Davranışlarımla belli etmeye çalıştım. Sabahtan beri kendimi tutuyordum. Tutmadım. Ellerimi sağ dizine yaslayıp uzandım ve gözlerine baka baka öptüm onu dudaklarından. Bir anlığına gerildi, beklemiyordu aniden onu öpmemi. Gözlerinin içine bakarak öperken o da gözlerimin içine baktı ve siyah gözlerinin içinde kaybolan göz bebeklerinin genişlediğini gördüm. Öpmedi beni, yalnızca onu öpmemi hissetmek istiyormuş gibi.

Dudaklarından ayrıldığımda dilini dudaklarında gezdirdi ve yutkundu. Bazen sabrını sınıyormuşum gibi hissediyordum ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de hoşuma gidiyordu. İnkâr edemezdim. En azından artık duygularımı kendime inkâr etmek istemiyordum. Sevildiğimi de sevdiğimi hissetmeye de hakkım yokmuş gibi hissetmek istemiyordum.

"Aral," diye mırıldandım kısık bir sesle. "İki şeyin arası demek. Kalp gibi."

Gülümsetti bu söylediğim onu hafifçe. Gözlerimiz bir anlığına bile ayrılmadı. "Aşk gibi," dedi.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Aşk gibi," diye tekrar ettim.

Karnıma kramplar girdi. Moralimi farkında olmadan nasıl hemen düzeltebilmişti? Elleri ve sözleri sihirli miydi gerçekten? Dizlerim üzerine kalktım. Çiçeklerimi arkasına bırakırken ona yaklaştım iyice, elleri belime yerleşti. Kollarımı boynuna sardım sol omzuna dikkat ederek. Dudaklarımı sol gözünün hemen yanındaki bene bastırdım. Elmacık kemiğini, burnunu, yanağını, alnını gezdi dudaklarım. Boynuna sarılmış gönlümce öpüyordum ve bu hiç yabancı hissettirmiyordu bana. Geri çekilirken ellerimi yanaklarına yasladım ve yüzüne baktım sevgiyle.

"Bak ya," dedi keyifli bir sesle. Yutkundu. "Çocukmuş gibi hissettiriyorsun adama."

Gülümsedim ben de. "Bazen seni kendi çocuğummuş gibi sevesim geliyor," diye itiraf ettim. "Alin'e olan şefkatimden başka bir şey olmuyor aklımda sana bakarken."

Dudakları alayla kıvrıldı. "Şefkat mi sadece?" Burnunu çenemin altına sürttüğünde titredim. Değildi. Şevk de olabilirdi biraz gayet.

"Bu çok garip Aral," dedim gözlerine bakarken. "Sana bakınca sevgilin, arkadaşın, sırdaşın, kardeşin, ablan, annen, hatta çocuğun olasım geliyor benim. Normal mi bu?"

Anne demiştim çünkü bu aramızda tabu olsun istemiyordum. Konuşabilelim istiyordum. Onu çözeyim rahatlatayım istiyordum. Keşke anlatsaydı bana başından geçenleri. Tamam bizim başımızdan geçenleri anlatamıyordu ama kendisini anlatsaydı ya bana.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Asker arkadaşım da olasın geliyor," diye eklediğinde kaşlarımı çatıp burnumu kırıştırdım. Alay ediyordu benimle.

"Sana da iltifat etmeye gelmiyor," diye söylendim. "Güzel bir şey demeye çalıyorum şurada."

Parlayan gözlerle baktı baya eğleniyordu benimle. "Sen söyledin ama benim suçum ne?"

"Güzel bir şey dedim ben orada," diye savundum kendimi.

Kafasını salladı. "Güzel bir şey," diye onaylayıp çeneme bir öpücük bıraktı. "Sen her şeyi güzel yaparsın."

"Bak ya," dedim huysuzca. "Hemen de yalakalık. Hakkın da bitti tabii."

Gülüş sesi çalındı kulaklarıma. "Ne münasebet?" dedi yine beni taklit ederek. "Yapmıyorum hiç de gayet."

Beni çok iyi taklit ediyordu. Yazıklar olsundu.

"İnanayım gayet," dedim ben de.

"İnan gayet," diye onayladı beni. "Her şeyimsin sen de benim," diye ekledi sonra ciddiyetle. "Normal öyle hissetmen sevgilim. Çok sevince insan her şeyi olası gelir, normal," deyip çeneme bir öpücük bıraktı. İçim titredi resmen. Eyvahtı gerçekten. "Benim de senin her şeyin olasım geliyor."

Sol elimin parmaklarını saçlarında gezdirdim. "Öylesin." Derin bir nefes aldım. "Hatta annemsin."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Annen miyim?"

Kafamı salladım. "Annemsin."

Hafifçe gülümsedi, gözlerindeki hüznü saklamak istedi ama ben onu oradan çıkarmak istiyordum aslında. "Bunu başka yerde söyleme çizdirmeyelim karizmayı."

Gülümsedim. "Tamam annecim."

O an Aral'ın yüzündeki bakış değiştiğinde kalbim acıdı.

"Üzdüm mü seni?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Annem hep annecim diyerek konuşur da. Sen deyince, garip hissettim."

Sevgiyle saçlarını okşadım. "Annenin ismi ne?"

"Ender," dedi. Ama öyle bir söyledi ki özlem bir kelime olsaydı bu isim olurdu.

"Ender," diye mırıldandım üzgün bakmamaya çaba göstererek. "Çok güzel bir isim."

Kafasını salladı. "Annem de çok güzeldir."

Gülümsedim. Yüzünde hem hevesli hem de utangaç bir ifade vardı ve o utanç canımı yakıyordu. Hevesine tutundum.

"Fotoğrafı var mı hiç?"

Kafasını salladı. Sol eli belimden inip arka cebine gitti ve cüzdanını çıkardı. Bana göstereceğini anlayıp oturdum, bacaklarımı bacaklarının üzerinden aşırdım ve bekledim merakla. Cüzdanının fotoğraf kısmında Tarık'ın çektiği fotoğrafımız vardı. Kalbim sevgiyle attı. Benim de telefonumun arkasındaydı. Manolya'dan apar topar kalkarken öyle hızla yerleştirmiştim ve orada kalmıştı. Annem görse kalbine inebilirdi kucağında oturuyor olmam.

Aral cüzdanından eski bir fotoğrafı çıkardı. Sığsın diye ikiye katlamıştı fotoğrafı. Özenle açtığında çok güzel kadın ve Aral olduğu belli olan on yaşlarında bir çocuk karşıladı beni. Okul üniforması vardı üzerinde.

Bana uzattığında özenle aldım elinden. Annesi gerçekten çok güzeldi. Parlak mavi gözler, kumral altın gibi saçları vardı. Güneş ablanın kime benzediği barizdi. Annesinin bir kopyasıydı sanki. Aral ablasına bakınca annesini görüyor olmalıydı. Kalbim acıdı bu gerçekle.

"Annen çok güzelmiş," dedim güzelliğine içim giderken.

"Öyledir," diye onayladı beni. "Orta okula geçiyorum bu fotoğrafta. Okul kıyafeti almaya gitmiştik annemle. Fotoğrafçıya girdik. Çok severdi böyle fotoğraflar çektirmeyi albüm yapmayı."

Annesi ile kameraya gülümseyen o çocuğa baktım. O olduğunu hemen anlamıştım ama o kadar farklıydı ki aynı zamanda. Ufak tefek bir çocuktu yaşına göre sanırım.

Gülümseyerek ona baktım. "Çok çelimsizmişsin ama yüzün hiç değişmemiş."

Gülümsedi o da bana. "Lisede boy attım. Hep kısaydım liseye kadar."

Çok garipti onun gibi iyi yarı bir adamın böyle minicik olması. O zamanda çok güzel bir çocuktu kesin. "Ben senden uzundum o yaşta," diye övündüm hüzünlenmesine hiç fırsat vermek istemeyerek. "Yan yana dursak yaşıt gibi olurduk."

Benimle eskiden rahatça konuşsun istiyordum. Annesinden bahsederken bunun normal sıradan bir an olmasını istediğimden ve ne diyeceğimi katiyen bilmediğimden sataşıyordum ona.

Alayla gülümsedi bana. "Sen o zaman okula bile gitmiyordun," diye büyüklük tasladı. "A'yı b'yi bilmiyordun."

"Ne münasebet?" Dedim huysuzlanarak. "Ben dört beş yaşımda söktüm okumayı yazmayı bir kere." Hava attım hemen.

"Ufak tefek bir şeysindir," diye tahmin yürüttü.

Hiç de değildim. Tombiktim biraz ve lisede kiloluydum biraz. Bu yüzden çok zorbalığa maruz kalmıştım. Kilomla, boyumla, çillerim ve saçlarımla dalga geçerlerdi. Lise sonra doğru, ergenliğimin ortalarında kilo vermiş ve boy atmıştım ben de.

"Göstereyim mi?" Diye sordum gülümseyerek.

Merakla ve hevesle yüzüme baktı. "Var mı?"

Kafamı salladım. "Gülmek yok," diye rica ettim elimde olmadan. Dalga geçmezdi biliyordum ama alışkanlık olmuştu. Hassastım bu konuda biraz. Sevdiğim adam benimle dalga geçsin istemezdim hem. Telefonumu alıp galerime girdim. Biraz kaydırdım. Çok fotoğraf yoktu zaten. Ona bir küçüklük fotoğrafımı gösterdiğim kaşları kalktı hayretle.

"Hadi canım," dedi inanmayarak.

"Dalga geçme bak," diye uyardım onu gözlerimi kısarak.

"Ne dalgası Lina," dedi telefonu elimden alıp hayranlıkla bakarken telefona. Dalga geçmemesini anlardım ama hayran kalmasına şaşırdım. Sevmiş miydi? Bir fotoğrafıma bakıp bir bana baktı ve sağ eli saçlarımda gezindi. "Hani nerde bu bukleler?"

Gülümsedim. "Yoklar artık, gitmişler."

"Nasıl ya?" diye söylendi kabul etmeyerek. "Kıvır kıvır burada. Nereye gitmişler? Şu yanaklara bak, tam ısırmalık."

Gözlerimi kırpıştırdım bu tepkisine. Bebek sever gibi seviyordu şu an beni. Çok da küçük değildim o fotoğrafta, 6 yaşımdaydım.

"Yanak falan da kalmadı tabi," diye onayladım onu ama isterse şimdi ısırabilirdi, üzülmesine gerek yoktu.

"Ne kadar tombulsun," dedi gülümseyerek buna bayılmış gibi.

"Yeme bozukluğum varmış sanırım," diye açıkladım pek de emin olmayarak. Çok hatırlamıyordum haliyle.

Gözlerime baktı hüzünlü bir ifadeyle. Hemen de üzülüyordu. Kıyamamdı. Zorbalık edildiğini anlatsam kahrolurdu herhalde

"Bu fotoğraflar sanırım aynı senelerde çekilmiş," dedim onun fotoğrafını kastederek. "İstesem seni dövermişim," diye sataştım ona. "Bir vursam uçarmışsın."

Güldü bu söylediğime. "Sen niye uçurmaya kaçırmaya başladın yine bir şeyleri?" diye sordu imalı bir sesle.

Gözlerime baktım gülümseyerek. "Sevgiden."

"Bak sen," dedi saçlarımı sol omzundan iterek indirip yanağımı açığa çıkarırken. "Isırayım mı seni bir kere?" Dedi tatlı tatlı. "Gözüm kalır sonra."

Tenimin ısındığını hissettim. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Bas basya," dedi Leyla Leyla bakarken bana. "Küçük bir çocuk gibi sevesim var seni. Isırarak, sıkarak." İçimde çok fena şeyler oluyordu. İmdattı. Saçlarıma baktı sonra. "Bu saçlar nasıl bu hale geldi hakikaten?"

"Saçımı sıfıra vurmuşlar galiba, düz gelmiş sonra."

Onaylamazca salladı kafasını iki yana. "Yargılanmaları lazım."

"İyi değil mi bu hali?"

"Her halin iyi," dedi düşünmeden. "Ama kıvırcık halini de görmek isterdim."

Güneş ablanın maşası var mıydı acaba? Hiç... Öylesine bir merak.

"Isıracak mısın beni?" Diye sordum merak ederek. Canı çekmişse yapsındı. Yazık olurdu.

Gülümsedi. "Isırabilir miyim?"

"Olur," dedim gözlerimi başka şeylerde gezdirirken. "Sen baya meraklısın beni yemeye zaten."

"Çok," diye onayladı beni. "Tek bir lokmasın benim için."

Gülümsedim elimde olmadan. Tek lokma falan da değildim. Kolay lokma mıydım ben? Yok yaydı. Zordu biraz o. Dua etsindi de ona karşı yumuşaktım. Yoksa aslandım. Yapardım.

Derin bir nefes aldı ve annesinin fotoğrafını cüzdanına kaldırdı. Cüzdanını da telefonumla birlikte çiçeklerimin yanına bıraktı ve bana döndü tamamen. Karnımda kıpırtılar gezindi. Cidden bugün tuhaf hissediyordum kendimi. Regl olduğum için hormonlarım mı ayağa kalkmıştı emin değildim ama alışık değildim bu hislere. Karnımdaki kıpırtılar kessindi hemen şunu. İmdattı gerçekten.

Sağ kolu sarılırken belime yüzüme eğildi. Kokusu ciğerlerime dolarken yanağımı öptü önce. Sonra da gerçekten yanağımı ısırdı. Gülümsemeden edemedim. Sonra ısırdığı yanağımı bir daha öptü. Dudakları çeneme kaydı, oradan boynuma kaydı. Kalbim hızlanmış, tenim ısınmaya başlamıştı.

Sağ elimi boynuna koydum istemsizce. Nefesim ağırlaşmıştı sanki. Onunla öpüşme isteğiyle doldum taştım. Çok daha fena şeyler geliyordu hatta aklıma. Ama muhtemelen Aral bu konuda hassastı. Zira 29 yaşında uyuduğu ilk kadın bile bendim. Cinsellik konusunda ne düşünüyordu hiç bilmiyordum. Ben üzerine pek düşünmemiştim ve daha önce bir erkeği istediğim de olmamıştı. O hariç.

Aral geri çekildiğinde yutkundum. Onun da nefesi ağırlaşmıştı. Bana mı öyle geliyordu? *Lina. Kendine gel. Kendine gelebilirsin. Aslansın yaparsın kızım.*

Boğazımı temizleyip dönüme döndüm ve bacaklarımı kendime çekip altımda topladım, sonra da dizlerine yıkıldım. Bence ben uyumalıydım ya. Evet. Uyuyacaktım şu an.

"Ne oldu?" diye sordu gülen bir sesle.

"Uykum geldi," dedim yanağımı bacağına yaslarken. "Malum sevgilim biriyle evlenince uykum kaçtı." Kaçmamıştı, uyumuştum hemen ama amaç Aral'ı ve kötü düşüncelerimizi püskürtmekt.

Parmakları saçlarımda gezindi. "Kedi gibisin."

"Hiç de değilim," diye itiraz ettim. Bacak boyu uzun olduğundan koltuktan daha yüksek olmasından faydalanarak bacağına sardım kolumu. Gitmesindi ben uyurken bir yere. Hatırım kalırdı.

"Öylesin," dedi saçlarımı okşarken. "Avlayacak, tavlayacak bir şey olmayınca sıcak bir yere kıvrılıp uyuyorsun hemen."

"Ben çok mu uyuyorum sanki?" diye söylendim.

"Benim yanıma uyku hallerinde geliyorsun hep," dedi baş parmağı yanağımı okşarken. "Uyanınca kaçıyorsun, uykun olunca bana geliyorsun."

"Kaçmıyorum," diye mırıldandım uykum gelirken gerçekten. "Artık kaçmıyorum."

"Bana doğru kaçıyorsun."

"Hım," diye mırıldandım.

"Evim yok benim," diye fısıldadım gözlerim kapanırken. "Benim evim senin kolların."

Yanağımda dudaklarını hissettim. "Ev sensin," diye fısıldadığını işittim en son.

ARAL ÇAKIRCA

Lina dizlerimde uyurken onu sevemiyordum çünkü sağ elimi yakalamıştı karnının üzerinde. Parmaklarımı tutuyordu sıkıca. Sol eli de bacağıma sarılmıştı. Gitmeyeyim diye sıkıca tutuyordu sanki. Tutuklu kaldım diyordum ona yine de önlemini alıyordu. Gülümsetti bu beni.

Altta kalmamak için elinden geldiğince bana karşılık vermeleri ve bunu ya uyurken ya da uyanıkken yapması o kadar tatlıydı ki kalbime indirecekti bu kız bir gün. Attığı mesaj aklıma geldiğinde keyifle gülümsedim. Git dediği için pişman olmuştu muhtemelen. Gülümsemem elimde olmadan büyüdü. Kapıyı kapattığı gibi telefonuna gitmişti sanırım, hemen mesaj atmıştı.

İç çektim. Uyansaydı da sevseydim biraz millet gelmeden. Kalabalık ailenin kötü yanı varmış. Sevgilini öpmek için bir yerlere çekmek gerekiyordu. Tenha alan kovalattıracaktı bu kız bana bu yaşımdan sonra. Neyse ki annesi sıcak bakıyordu evlenmesine, benim kim olmam ilgili de pek problemi yok gibiydi. Lina'yı ikna etmek kalıyordu geriye. Güvenini kırmazsam olur gibiydi. Bakarız demişti. Bir hayvanlık yapmazsam sorun çıkmazdı muhtemelen.

Kafamı koltuğun sırtına yaslamış gelecek planı yapıyor olmak o kadar uzaklaştığım bir durumdu ki şaşırdım kendime. Uzun zaman sonra geleceğe dair bir plan yapıyordum. Bu hayat bana anı yaşamı öğretmişti. *Her şeye hazırlıklı ol, andan zevk al, yarının garantisi yok.* Ama şimdi işler farklıydı. Lina gözlerimin içine baktığı sürece durum farklıydı. O gözlerime baktığında kendim için yaşama şevkim artıyordu. Yatırım yapasım geliyordu. Çocuklarım için hesap açasım ve birikim yapasım geliyordu. Bu konuyu Alpaslan abiyle konuşabilirdim aslında. Yatırımcıydı nasılsa. Gelecek için yatırım yapmak iyi olurdu.

Alin'in okul yaşı geliyordu neredeyse. Batı'yı ana okulundan almak durumunda kalmıştık ama seneye o birinci sınıfa giderken Alin'i de iyi bir anaokuluna yazdırırdık mümkün aynı okulda okurlardı. Celina Hanım inşallah daha iyi olurdu o zaman. Anladığım kadarıyla agorafobisi vardı. Tedavi olması için uğraşır hatta mesleğini yapmaya teşvik ederdik. Lina zaten okuluna devam ederdi. Kadir abi...

Yutkundum. İşte asıl sorun orada başlıyordu. Kadir abi neredeydi, ne yapıyordu, ne amaçlıyordu aklım almıyordu. On beş şubattı en son konuştuğumuzda, sözde ölü bedeni ortaya çıkmadan dört gün öncesi.

***"Bana bir şey olursa Lina sana emanet Aral,"* demişti bana.**

***"O ne demek abi,"* demiştim. İçime kötü bir his çökmüştü. *"Kim olduğunu mu anladılar?"* diye sormuştum.**

"Henüz değil,"* demişti. *"Çok daha büyük bir şeyin içindeyiz Aral. Babanı uzak tut Lina'dan."

Hiçbir şey anlamamıştım. Başlarda babam kötü bir adam olduğundan zarar görmesinden endişe ediyor sanmıştım ama sonra babamla Lina bir araya gelmişti bir şekilde ve babam ona 'Kızıl Tilki' diye seslendiğinde her şeyin rengi değişmişti. Bu terime Kadir abiden aşinaydım. Çok bahsetmemişti ama Lina'nın bu örgüt tarafından eğitilmeye çalışıldığını ve Kadir abinin seneler sonra onu kurtarabildiğini biliyordum. O zamandan beri hasarlı bir hafızası vardı Lina'nın. Zihni ile oynandığı için tetiklenirse silebiliyordu bazı şeyleri. Nasıl oluyordu, neye göre oluyordu bilmiyordum ama zihni kendini korumak için bir savunma mekanizması geliştirmişti. Sakin bir hayat yaşayıp tetiklenmediği sürece sorun yoktu. Travmatik olayları çok tetikliyordu onu. Tıpkı bizim başımıza gelen olay gibi.

Beni bıçakladıktan iki gün sonra gözlerimi açtığımda beni seven herkes oradaydı ama Lina yoktu. Afallamıştım başta. Hatta içerlemiştim gelmemiş olmasına ama sonra utanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Yüzüme bakamıyordu belki diye düşünmüştüm ilk. Kürşat'ı da sıkı sıkı tembihlemiştim, Şahin'e bile söylemeyecekti bunu Lina'nın yaptığını. Sarhoşun biri yanımdan geçerken takmıştı bıçağı, sonra da kaçmıştı. Bu kadardı olay. Şahin yememişti ama kurcalar diye Kürşat ve Kadir abi temizlemişti her şeyi sonra. Hastaneden çıktığım gibi onu görmeye gidememiştim. Herkes diken üstündeydi iyi olduğuma ikna etmem gerekmişti milleti.

Kadir abiyle zırt pırt telefonda konuşamazdık yakınlığımız çok göze batmasın diye. Aramış halimi hatırımı sormuştu ama birkaç kez. Dayamayıp Lina'yı sorduğumda "Hatırlamıyor," demişti sıkıntılı bir sesle. İlk başta sevinmiştim yaptığı şey onu çok üzdüğü için. Elinde de değildi yaptığı şey, Kadir abi kısaca özetlemişti durumu bana. Birtakım koşullanmadan ötürü belli bir frekansa tepki veriyordu Lina ve Kadir abi bu koşullanmaları söndürmeye çalışıyordu epeydir. Ama çok da başarılı olamamıştı sanıyorum ki.

"O günü hatırlamaması iyi aslında," demiştim Kadir abiye ne olduğundan zerre fikrim olmadan teselli etmeye çalışarak.

"Seni tamamen hatırlamıyor Aral," demişti Kadir abi sonra. "Sana dair hiçbir şeyi hatırlamıyor."

O anı hiç unutmuyordum. İnanamamıştım pek ilk başta. İnanılmaz gelmişti. Tıp da okusan bir anda bir insanın yalnızca sana dair bir şeyleri silebileceği mümkün gibi gelmiyordu.

"Tekrar tanışmanız da tetikleyebilir onu. Üst üste zihnini buna maruz bırakmak iyi değil onun için de."

Anlıyordum. Ama inanamıyordum. Görmek istemiştim. Lina'nın karşısına geçmek ve gözlerinde hiç kimse miyim görmek istemiştim. Bana gülümsemeyecek miydi beni görünce gerçekten? Kalkıp gitmiştim okuluna. Kuzey'i alma bahanesiyle hava almış olurum demiştim evdekilere de. Kürşat sürüyordu arabayı. Ölüm sessizliği vardı arabada. Anlıyordu bir şeyler olduğunu. Yıllardır arkadaştık. Şahin'den daha çok yan yanaydık onun işinden ötürü. Her tepkime şahit oluyordu belki de.

"Unutmuş Lina," demiştim yolu izlerken. Hâlâ inanamıyordum buna.

"Nasıl yani?" diye sormuştu Kürşat. "Her şeyi mi?"

"Beni," demiştim. "Sadece beni."

Bir insan için bu kadar var olmak isterken onun için yalnızca benim yok olmam hayatın bana en kötü şakasıydı sanki.

Kürşat'ın küfrettiğini işitmiştim. Kampüse geldiğimizde o da benimle geldi. Yaramdan ötürü bir de üzüldüğümden tansiyonum düşer sanıyordu herhalde. Kalp kırıklığından ölecek değildim halbuki. Kaderimde o kalbi on bir ay taşımak vardı göğsümde.

Kampüse girdiğimizde Lina'yı aradık kat kat kafayı yemiş gibi. Telefonla arayamıyordum. Numarası vardı ama ararım da 'kimsiniz?'

diye açar diye ödüm kopuyordu. Üstelik numarası da değişmişti muhtemelen önlem olsun diye.

Kürşat'la aradım taradım, Lina'yı gittim ilk gördüğüm yerde buldum. Kütüphanedeydi. Ders çalışıyordu. Ellerinde sargı bezleri vardı. Ne olmuştu ellerine hiçbir fikrim yoktu. En son bir şeyi yoktu ellerinin titreyişlerden ve benim kanımdan başka. Yutkunmuş ve bir kadına aynı yerde ikinci kez tutulmuştum. Kaçmamıştım ama bu sefer. Üstüne yürümüştüm. O sırada o da toparlanmıştı. Çıkıştı kütüphanede bana doğru adımladı. Ona doğru yürüdüm, bakışlarını yerden kaldırdı, birkaç saniyeliğine çarptı gözlerimiz birbirine ve Lina gözlerime nedeyse hiç bakmayıp bakışlarını yere çevirdi, öylece geçip gitti yanımdan. Kürşat da ben de öylece kalakaldık. Lina'nın beni unutmasıyla bir tokat gibi yüzleştim.

Kadir abi onu tetikleyecek bir şey yapma demişti. Uzak durmuştum ben de. Sonra da ölmeden üç gün önce babanı da uzak tut demişti, kendin de uzak dur demekti bu dolaylı yoldan. Onu da yapmıştım. Lina tek başına gömerken babasını her şeye rağmen gidecektim, gitmiştim de ama Kürşat izin vermemişti yanına gitmeme. İkna etmişti beni. Her şey daha kötü olur, sebebi sen olursun, taşıyamazsın demişti. Kırık kalp taşımaya alışıyor insan, sevdiği insanın kırığını taşıyamıyor ama, batıyor her yerine.

Derin bir nefes aldım. Ama zaman onu bana getirmişti işte. Bir şekilde yine bir araya gelmiştik ve sebebi yine Kadir abiydi. Şimdi tilki dedikleri o kadın bir kedi gibi dizimde yatıyordu. Ne tilkiydi ne canlı bomba ne de başka bir şey. Lina'ydı benim için yalnızca. Benim güzel sevgilimdi ve ailemi nasıl kurtarmak istiyorsam onu da bu bataktan kurtarmak istiyordum.

Kapı sesi beni derin düşüncelerimden çekip aldı. Başımı geriye yatırıp kimin geldiğini görmeye çalıştım. Ablamdı. O da hamile olduğundan sık sık kestiriyordu. Hastaneden gelince uyumuştu hemen ama çok sürmemişti. Yanımıza adımlarken yaklaştıkça Lina'nın dizimde uyuduğunu görünce yüzü aydınlandı bariz bir şekilde. İlişkimizin gerçek olduğunu söylememiştim henüz ama benim ilgim olduğunun farkındaydı zaten, biliyordum. Aklınca Lina'yı bana tavlamaya çalışıyordu o da.

Yavaşça çapraz koltuğa otururken dudaklarında mutlu imalı bir gülümseme vardı.

"Aral," diye fısıldadı.

"Söyle canım," dedim dudaklarımda bir gülümseme ile.

"Doğru mu anlıyorum şu an?" diye sesini alçalttı Lina'yı uyandırmak istemeyerek. "Sen çiçek falan alınca da bir şüphelendim zaten ama bu çok daha anlamlı."

Kafamı salladım. İçimde çocuk gibi bir heyecan vardı. Cidden bu kız beni on sene gençleştiriyordu en az ve bu beni ondan genç yapardı.

"Hatırlıyor musun çok fazla içtiğim sene bir gün gelip ben içmeyi bıraktım demiştim," dedim ablama bakarken.

Kafasını salladı gözlerine hüzünden bir perde çekilirken.

"Bundan üç sene önce bir doğum gününe gitmiş sonra da geri gelmiştim eve. Beni görünce ne oldu Aral çarpılmış gibisin demiştin?"

Kafasını salladı yine, gözlerinde meraklı ve şaşırmış parıltılar vardı.

"İki sene önce sonbaharda, gelmiştin hani yanıma, aşık mı oldun sen diye? Ben de oldum demiştim."

"Hadi canım," dedi Ablam şaşkınca. "Aral," dedi sonra inanamayarak. "Hatta ellerinizin fotoğrafı olan kız," deyip Lina'ya baktı. "Lina mı gerçekten?"

Kafamı salladım bunu ablama anlatabiliyor olduğum için ve bunu anlatırken Lina dizlerimde uyduğu için müthiş huzurlu hissederek o an.

"Sen Lina'yı çok uzun zamandır tanıyorsun o zaman?"

Kafamı salladım. "Peki Lina?" diye sordu merakla. "O da mı öyle? Siz yeni tanışmamış mıydınız?"

"O benimle yeni tanıştı," diye açıkladım.

Ablama günlerce hastane ağlamanın sebebi Lina'nın bana bıçak takması ama bunu isteyerek yapmıyor, zira sonra unuttu beni diyemezdim. Hem ona karşı bir önyargı oluşabilirdi ve bunu asla istemezdim hem de Lina mümkünse bunu bilsin istemiyordum. Hatırlasın istemiyordum. Tahminlerime göre henüz hatırlamamıştı da. Onu rahatsız eden bir şeyler hatırlıyor gibiydi ama benimle olan olayını hatırlamıyordu. Ben Lina ile yeniden tanışmaya ve kalbini kazanmaya razı olmuştum. Lina hatırlarsa yine o kötü ruh haline girme potansiyeli vardı ve en önemlisi kendisini suçlayıp benden kaçar diye endişe ediyordum.

Ablam oturduğu yerden kalkıp çiçekleri, cüzdanımı ve Lina'nın telefonunu kalktığı koltuğa kaldırıp yanıma oturdu. Kolumu açtım,

gülümseyerek yanıma oturup yanağıma bir öpücük bıraktı. "Çok sevindim," deyip başını göğsüme yasladı. "O kadar hak ediyorsun ki mutlu olmayı. Nasıl sevindim anlatamam." Gözleri doldu. Hamile olduğundan duygusaldı biraz bu aralar. Sinirleri de yıpranmıştı. "Lina'nın da seni sevmesine, o güzel kalbinin hak ettiğini bulmasına çok sevindim," dedi gözlerini makyajını bozmadan silmeye uğraş göstererek. Eğilip saçlarından öptüm ablamı.

"Teşekkür ederim."

"Keşke annem de görse bunları," diye mırıldandı üzgün bir sesle. "İkinci çocuğuma hamileyim ama o ilk torununu bile görmedi. Senin onu çok sevdiğin bir sevgilin var. Duysa çok sevinirdi."

Sırtını okşadım nazikçe onu teselli etmek isteyerek. "Babam Melek'i çok seviyor, eminim bahsediyordur anneme. Fotoğraflarını da göstermiştir." Yutkundum sonra. Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Lina'ya baktım. Babam onu anneme benzetene kadar Lina'nın içinde olduğu duruma uzaktan bakınca ne kadar anneme benzediğini ben de fark etmiştim ve bu beni çok öfkelendirmişti. Çünkü ben babam gibi değildim ve Lina'ya kimsenin benim yüzümden zarar vermesine izin vermezdim. Ablamın dediğine de gelince, evet. Annem onu tanısa çok severdi ve ben o an dünya dursun isterdim.

"Bazı insanlar böyle yaşar," diye mırıldandım.

"Bu teselliyi hiç sevmiyorum," diye söylendi ablam. "Berbat günlerimizi hatırlatıyor bana."

"Geçti ama hepsi," dedim saçlarını okşayıp. "Üzecek konu bulma kendine. Enişte bey bana keser hesabını sonra."

Gülümsetti bu söylediğim ablamı. "Enişte bey sana hesap kesebilir mi ya acaba?" dedi kıkırdayarak. "Hâlâ Alpaslanlar beni istemeye geldiğinde tüm misafirleri beyefendi gibi karşılayıp en son Alpaslan kaldığında kapının önünde dikilip dakikalarca dik dik baktığını hatırlayıp hatırlayıp gülüyorum."

"Devlet gibi saklamasaydın kimliğini adamın önceden bir araştırırdık," dedim ben de. "İlk kez gördüğümüz adama ablamızı emanet etmiyoruz her gün."

Kıkırdadı sessizce. "Neyse ki Lina'nın ne abisi var ne de erkek kardeşi. Alin'i de tavlamışsın zaten. Ayalcım aşağı Ayalcım yukarı."

Gülümsedim keyifle. "Benden mi bahsediyor?"

Kafasını salladı. "Oho," dedi elini sallayarak. "Batı ile bazen en çok hangimizin abisi diye yarışıyorlar. Öyle tatlılar ki. Az önce sakalların varken onu öpmeyeceğini söylediği için tıraş olduğunu söylüyordu Batı'ya."

Burnumdan güldüm ablamın dediğine. "Kısmen haklı," diye onayladım. Ablası da etkiliydi tabii ama bu fikri aklıma Alin düşürmüştü benim de.

"Çok tatlı ya," dedi ablam. "Lina çok genç ama dört yaşında bir çocuğu var sayılır. Tek başına büyütmüş Alin'i. Babası çalışırken annesi hastanedeymiş genelde. Sana çok benziyor değil mi?"

Kafamı salladım. Öyleydi.

"Çok olgun," dedim bundan çok da memnun olmayarak.

Bu sabah ben evdeki en küçük dördüncü kişiyim dediğinde bu farkındalıkla şaşırmıştım epey. Kuzey ve Güney'den küçük olması inanılmaz gelmişti. Bana kalsa Ekin'den bile büyüktü Lina. Öyle hissettiriyordu. Deniz'den küçüktü evet ama diğerlerinden kesinlikle daha olgundu. Hele kafasının içi. Zehirdi. Zehir gibi bir kadındı. Özgüvenini bu kadar zedelememiş hayata olan hevesini bu kadar kırmamış olsalar şu an belki de bambaşka yerlerdeydi. Ama buna da şükürdü. En azından benim yanımdaydı.

"Çok," diye onayladı beni ablam. "Çok da güzel, maşallah."

"Öyle," diye onayladım onu.

"Sevgilisini de övermiş," dedi çocuk sever gibi.

Gülümsetti bu tavrı beni. "Övmek değil bu, bir gerçeği dile getirmek. Erdem yani."

Yanağımı okşadı. "Erdem kelimesi en çok sana yakıyor."

"Estağfurullah."

"Öyle öyle. Olanı söylemek bir erdem," diye iade etti bana lafımı.

Sonra da gülümseyerek kalktı yanımdan. Saçlarıma dokundu.

"Bakayım akşam yemekte ne var. Canım acayip şarap çekiyor ya, üzüm suyu içeceğim gidip."

"Bekletilmişini içme de," dedim alayla.

"İçmem içmem," dedi gülerek.

O bizi yine yalnız bıraktığında sol elimle saçlarına dokundum. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu.

"Gelin diye götüreyim mi seni anneme?" Lina'nın bunu duysa yüzünün alacağı ifadeyi hayal ederek gülümsememi genişlettim. "Sana

aldığım ilk elbise beyaz elbise," diye mırıldandım. "Totem mi yapsam alacağım ikinci beyaz elbise gelinlik olsun diye?"

Hiç de inanmazdım böyle şeylere ama aşık olmak tuhaf bir şeydi. Geçen gün burç uyumumuzu okurken de bu gerçekle yüzleşmiştim. İnanmadığın şeylerde kendi karşılığını merak ediyordu insan.

Derin bir nefes aldım. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Uyumak yoktu aklımda, normalde de uyuyamazdım ama Lina yüzünden uyuya kaldım.

LİNA KARA

Akşam yemeği için uyandırmıştı Aral beni. Regl olduğumda tüm gün uyumak alışıldık bir durumdu benim için ama bu kez ağrısız ve deliksiz uykulara düşmüştüm. Bu yüzden vücudumun inanılmaz rahatladığını hissediyordum. İyi gelmişti hayatımı minimumda düşünüp anı yaşamaya fırsat vermek. Keşke hep böyle olsaydı.

Hâlâ arsız gibi esnerken Aral omzu üzerinden başını bana çevirip gülümsedi. "Uykucu."

İnkâr edemedim bu kez. Çünkü öyleydim bugün. Arka kapıyı açmdan önde adımları durdu. Sağ elimde çiçeklerimi tutuyordum. Çok güzellerdi. Bir vazo bulmak istiyordum. Ölmesinlerdi hemen.

Aral sol elimi dudaklarına götürüp incelikle elime bir öpücük bıraktı. "Burada bırakıyorum elini, annen içerde oturuyor."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Çok incesiniz beyefendi."

Gülümsedi bana. Kapıyı açtığında ilk ben çıktım. O da peşim sıra çıktı. Salondan kalabalık sesler geliyordu. Merakla ona baktım.

"Şahinleri, Mehmet Ali'yi falan çağırmıştım yemeğe. Yemek yer, sohbet ederiz dedim."

Kendimi garip hissettim. Benim ailem, onun ailesi ve arkadaşları toplanıp yemek yiyecek ve vakit geçirecektik. Sanki kendi aramızda ilişkimizi kutluyor gibiydik ve bence Aral da böyle hissediyordu.

Gülümsedim içtenlikle. "Güzel düşünmüşsün."

"Balın da gelecekti," dedi saçlarımı omzumdan aşağı iterken. "Arkadaş olursunuz belki."

Bana arkadaş bile buluyordu. Sevimliydi. "Olur," diye onayladım onu uslu bir çocuk gibi.

"Üstünü değiştirecek misin?"

"Pantolon giyeceğim," dedim. Taytımla da çok rahattım ama misafir gelince bir toparlanası geliyordu insanın.

Kafasını salladı anladım der gibi. Dili dudaklarında gezindi. Bir şey diyecek ama diyemiyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum gözleri corp hırkamda gezinirken. Dudaklarımda alayla kıvrılmıştı elimde olmadan. Croptan mı şikayetçiydi? "Beğenmedin mi?"

"Yok," dedi anında. "Beğendim."

Beğenmemiş olsaydı da kendi bilirdi çünkü zaten bu ona olmazdı. Ama beğenmesi iyiydi, ben de beğeniyordum giyerken.

"Beğendim de," dedi açıklama yapmaya hazırlanır gibi. "Haddim de olmayarak sadece meraktan soruyorum." Gülümsemem genişledi. Ne merak ediyordu acaba? "Bunun içinde bir şey var değil mi? Yani her şey bu üç düğmeye bağlı değil?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ciddi olmalıydım. Gözlerimi kıstım. "Sutyen takıp takmadığımı mı soruyorsun bana şu an?"

"Sadece meraktan," diye üstüne bastı. "Haddime değil tabii."

Çok tatlıydı. "Sutyen takmasam belli olurdu bence?" dedim gözlerine bakarak. Onunla uğraşmak yeni hobimdi artık, evet.

"Evet farkındayım onun," dedi dili dudaklarına gezinirken. Sabrını sınıyordum galiba. Kıyamamdı. "Yine de teyit etmek istedim. Üç düğme çok kritik."

Kendimi tutamadım daha fazla. Kıkırdayarak gülmeye başladım. "Nasıl açılabilir ki üç düğme? Çıt çıt olsa neyse de."

"Açılabilir gayet," diye savundu düşüncesini. Gayet kelimesini diline pelesenk eden bendim sanırım. "Kopar mopar."

"Koparan olmazsa sanmıyorum," diye ileri gittiğimde kaşları çatıldı.

"Sen bilinçaltıma bir şeyler mi işliyorsun Lina?"

"Yo," dedim omuz silkerek odama doğru dönerken. "Ne münasebet?"

"Bak ya," dedi arkamdan. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

Gülümsedim ama cevap vermedim ona. Çiçeklerimi şimdilik masaya bırakıp sabah çıkardığım pantolonumu geçirdim üzerime.

Salona gittiğimde gerçekten kalabalık bir ortam vardı. Şahin ve Mehmet Ali gelmişlerdi. Kürşat da buradaydı. Alpaslan abi ile birlikte

verandadaydılar, veranda da mangal yakmışlardı ve Aral duruyordu başında. Deniz, Kuzey, Güney ve Doğu mutfak kısmındaydılar.

Güneş abla, annem, çocuklar, Balın ve tanımadığım benim yaşlarımda bir kadın da sohbet ediyorlardı. Son gelen kişi olduğum için biraz utanç duydum. Assolist gibi sonradan geliyordum.

Balın beni görünce ayağa kalktı benimle görüşmek isteyerek. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Nasılsın Lina?" diye sorduğunda gülümsedim ben de ona. "İyiyim, hoş geldin," dedim kendimi ister istemez ev sahibi gibi hissederek. Bana açtı kolları arasına girerken garipsedim bu durumu çünkü alışıldık olduğum bir durum değildi. "Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyiyim," dedi ayrılırken birbirimizden.

O sırada tanımadığım kadın da kalktı. "Yasemin, Şahin'in kız kardeşi," diye tanıştırdı Balın. Gözleri aynı abisiydi gerçekten.

"Memnun oldum," dedi sevecenlikle. Şahin gibi sıcak kanlı birine benziyordu. "Abim çok bahsetti senden. Beni de getirsin diye yapıştım ona."

Birinin benimle tanışmak için şartları zorlaması o kadar garipti ki bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Memnun oldum," diye bildim yalnızca.

Garip biri olduğumu düşünmesinden endişe edecekken Yasemin bana sarıldı. "Aral abimle çok yakışıyorsunuz," diye fısıldadı kulağıma. Sonra da diğer taraftan sarıldı. "En büyük shipperınız benim."

Neyimizmiş?

"Teşekkür ederim," dedim iyi bir şeyden bahsediyordu sanırım. Shiplemek yakıştırmaktı yanlış bilmiyorsam.

Kıkırdadı. "Aral abi hakkında gizli bilgi sızdırırım, söz," diye fısıldadı Güneş abla duymasın diye ağzını kapatarak.

Bu beni gülümsetti. Söylediği leyden ötürü değil. Şahin de ilk tanışmamızda aynı şeyi kastettiği için.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Balın ve Yasemin'in ortalarına oturdum. Sohbet edildi ve ben de kendimce katılmaya gayret ettim. Aral, Balın ile arkadaş olmamı istiyordu zaten, Yasemin'le de olayım isterdi muhtemelen. O insanlardan anlıyordu. O sevmişse ben de severdim. İnsan ilişkilerimi güçlendirmek iyi olurdu.

Sohbet arasında bir anlığına gözlerim Aral'a kaydığında onunla göz göze geldik ve kalbimin ritmi yine birbirine dolandı kısa bir süre. Gülümsedi bana ve göz kırptı. Gülümsedim ona içtenlikle. Hatta farkında olmadan iç çektim ve bunu fark edince yakalanmış mıyım diye önüme dönüp çaktırmadan baktım herkese. Neyse ki yakalanmamıştım. Halim hal değildi. Bu regl hemen bitmeliydi.

Etler hazır olduğunda Güneş abla ve annem hariç biz üç kız ayaklanıp erkeklere yardım ettik sofra kurulmasında. Bir sofra kurmanın bu kadar iyi ve huzurlu hissettireceğini bilmezdim. Herkes gülüşüyor, sohbet ediyor, hep bir ağızdan konuşuyor ama herkes her şeyi anlıyordu. Bir uğultu ve neşe hakimdi ve bu ortam o kadar yabancı ama bir o kadar da o kadar ait hissettiriyordu ki duraksıyordum iki de bir. İnanamıyordum şu an yaşananlara sanki. Bu mutluluğa her an bir darbe vurulacakmış korkusu yokluyordu kalbimi.

Kocaman, televizyonda iftar reklamlarını izlerken sürekli özendim ama 22 sene boyunca hiç oturmadığım kadar büyük kalabalık bir masaya oturdum. Çakırcalar da kalabalıktı ve en sevdiğim kalabalıklardı ama şimdi daha çok kalabalıktık. Eş dost vardı sofrada. Çok güzel bir his veriyordu. Et yemeyi sevmeyen ben et bile yemiştim, iştahım açılmıştı resmen.

Alin de çok eğleniyordu ve onun da böyle bir ana şahitlik etmesine çok mutlu oldum. Keşke hatırlayabilecek olsaydı büyüdüğünde. Telefonumla kimseye fark ettirmeden birkaç fotoğraf ve video çekmeyi başarmıştım neyse ki. Alin büyüyünce izletirdim üzülmesindi. Aral yanımda oturduğu için maalesef çaktırmadan onu çekemiyordum ama. O biraz kötü olmuştu.

Şakalar yapıldı, sohbetler edildi. Sofra toplandı ama masadan kalkılmadı. Çay içip sohbet etmeye devam ettik. Alpaslan abiyle oturup sohbet etme fırsatımız çok olmamıştı ama şimdi sohbet ederlerken ne kadar zeki ve mütavazi bir kişiliği olduğunu anlayabiliyordum. Görünüşünün aksine konuşkan da biriydi. Aral ile sürekli konuşuyorlar ve birbirlerine sataşıyorlardı. Bu gülümsetiyordu beni.

Sustuğu, konuşmayı beceremediği için insanları gözlemleyip hakkımda ne düşündüklerini anlamaya alışmış biri olarak beni bu akşam çok şaşırtan bir şey fark etmiştim. Kürşat'ın Yasemin'e olan bakışlarını... Ne kadar doğruydu emin değildim, sevgiden falan da çok anlamazdım, Aral ile öğreniyordum ama Kürşat'ın gözlerinde Aral'ın

bana bakarken oluşan bir ifadesini yakalamıştım Yasemin gülerken. Hayranlık gibiydi sanki. İç çekmek gibiydi. Sanırım hoşlanıyordu ondan. Acaba Aral biliyor muydu bunu? Şahin bir şey der miydi? Yasemin de seviyor muydu onu?

Kürşat'la göz göze geldiğimizde neden ona baktığımı bilmiyordu. Gülümsedi bana hafifçe. Ben de ona gülümsedim. Kürşat'ı tam olarak tanımıyordum ama tanıdığım kadarıyla iyi bir adamdı. O da sayıyorsa beni arkadaştan en iyi arkadaşlarımdan biri diyebilirdim. Dert anlatılabiliyordu, çok cevap vermiyordu ama iyi bir dinleyici ve teselli ediciydi. Gerçek biriydi, sahteliği yoktu. Bir yalanına denk gelmemiştim, çok konuşmuyordu ama suskun da değildi. İyiydi yani bence. Biraz da kendime benzetiyordum başlarda onu. Sessiz falan diye. Ama konuşması gereken yerlerde susmuyordu. Bu akşam da öyleydi. Gayet sohbet ediyorlardı.

Çocuklar oyun oynarlarken salonda Alin'in yerine Balın geçmişti. Benimle sohbet etmek istediğini anlayarak ben de ilgiyle hafifçe gülümseyerek ona dönmüştüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"İyi gidiyor," dedim Aral ile aramızdaki şeyi sorduğunu bilerek. "Güzel her şey."

"Belli," dedi sıcak bir tebessümle. "En son görüşmemizden bu yana havan bile değişmiş. Sevgi insana iyi geliyor gerçekten."

Öyle mi olmuştu? O gün Aral'a bozuktum benden kaçıyor diye ama şimdi gerçekten sevgilimdi. Hemen yansıyor muydu bu kadar insana ruh hali? Güneş abla da bugün aynı şeyi söylemişti. Aral bence sihirbazdı.

"Öyle sanırım," diye mırıldandım.

"Aral'ın da havası değişmiş," dedi kısık bir sesle. "Yani gülüşü bile değişmiş adamın. Daha çok gülüyor gibi. Gülmek için sebebi var gibi."

Öyle miydi? Aral bana gülümserdi zaten genelde ve hepsi içten olurdu. Ama sohbetlerine çok vakıf değildim daha önce. Balın öyle diyorsa inanırdım. Güzel sevgilim, kırık bir kalple beklemiş çünkü beni. Zaman beni ona getirmese o kalbi daha da çok taşırmış.

"Okul konusunu da duydum, sıkma ama canını, halledersin mutlaka. Zeki bir kadınsın, o notları çıkaran birine yarım dönem engel olamaz."

"Öyle umuyorum ben de," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Sizin nasıl gidiyor?" diye sordum sonra. Aral'la sohbet etmek kolaydı ama başka biriyle sohbet etmek zordu. Bu yüzden ben de nezaketen aynısını sormanın mantıklı olacağını düşündüm.

Yüzü aydınlandı. "İyi gidiyor," dedi hevesle. "Yani zorlukları var tabii. Onun işi biraz karmaşık, saati falan belli olmuyor. Benim de zaten son senem çok meşgul oluyorum. Bazen göremiyoruz birbirimizi birkaç gün ama sorun etmiyoruz. Özlemiş oluyoruz hem."

Aral, Mehmet Ali'nin istihbaratta çalışıyor olabileceği konusunda imada bulunmuştu daha önce bana. Gizli görevlerle meşguldü yani. Balın da biliyor gibiydi mesleğini ve onu bu şekilde kabul etmişti. Annem ve babam gibiydi durumları biraz. Umarım onların da ilerde çocukları bizim gibi sorun yaşamazdı Mehmet Ali'nin mesleğinden dolayı.

"Yasemin'le arkadaş mısınız?" diye sordum konu ilişkiden ilerliyorken merak ederek.

"Evet," dedi Balın gülümseyerek. "Bizim üniversite okuyor o da. Diş hekimi olacak bu sene."

Benden bir yaş büyüktü demek ki Yasemin.

"Sevgilisi var mı onun da?"

"Yok sanırım," dedi Balın emin olamayarak. "Yani bana anlatmadı bilmiyorum. O konulardan hiç konuşmaz genelde. Şahin de öyle birine benzemiyor ama belki de Şahin'den çekiniyordur kulağına falan gider diye, bana söylemek istememiş olabilir o yüzden. Gerçi ben ve Şahin kanlı bıçaklıyız, asla söylemem."

Gülümsedim son söylediğine. Şahin, Mehmet Ali'nin numarasını dağıttığı için Balın ile kanlı bıçaklıydılar. Hak veriyordum. Aral'ı kadınlar arasa Şahin'le bir kan davamız olurdu.

"Anladım," diye onayladım onu.

Balın'la okul ve hocalardan bir konu açılınca konu hâkim olduğum yerden gelince sohbet ettikçe ettik. Bir süre sonra onunla yanı hocalardan bezmiş olduğumuzu ve sohbet ederken aynı şeylere güldüğümüzü fark ettim. Bu çok garipti.

Saat gece saatlerine ilerlerken annemi odasına götürmek üzere kalktım. Annem söyleyemiyordu çekindiğinden ama ben anlıyordum onun yorulduğunu. Onu yatağına götürdüm.

"İyi misin anne?" diye sordum üzerini örtüp oksijen makinesini ayarlarken.

"İyiyim bir tanem," dedi gülümseyerek. "Lina."

Dikkatimi ona verdim. Mavi gözlerine baktım. "Uzun zaman sonra seni ilk kez böyle gülerken gördüm," dedi annem parlayan mavi gözleriyle. İçimde bir yeri çok acıttı bu söylediği. "O kadar yakışıyordun ki o sofraya. Seni izlerken doydum."

Yutkundum. Boğazım bir sürü şey oturmuştu. "Anı yaşamak istedim," diye mırıldandım kısık bir sesle.

"En iyisini yaptın," diye onayladı o da beni. "Gülmeyi hak ediyorsun bir tanem."

Derin bir nefes aldım. Ona sormamak için çok konuşmuyordum ama tutamıyorum da kendimi. "Anne-"

"Çok yorgunum Lina," dedi annem üzgün bir sesle. "Yarın konuşalım mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tek kaçan ben değildim. Bana susmayı tercih ediyordu. Sorsam da cevap alamayacaktım belki de hiçbir şey için.

"İyi geceler."

"İyi geceler bir tanem. Seni seviyorum."

"Ben de seni," diye mırıldandım.

Sevginin farklı tonları, farklı şekilleri var. Aral ile seninki hiç benzemiyor mesela birbirine anne. İkiniz de korumak istiyorsunuz belki de beni. Ama şekilleri hiç benzemiyor. Kafamızın içi gibi aynı.

Yüzüm asık bir şekilde döndüm içeri. Sıra Alin'i uyutmaktaydı. Elimi ona uzattığımda koşarak geldi. Güneş abla da hem Melek'i uyutmak hem de artık eve çekilmek istediklerinden Alpaslan abiyle kalkmışlardı. Onları kendi evlerine uğurladık, Gülseren Hanım Batı'yı uyutmaya götürürken ben de Alin'i götürdüm. Alin'le dişlerimizi fırçaladık. Sonra onunla yatağa girdim uzun zamandır onu kollarımda uyutmadığım için. Kısa bir süre içinde onu kollarımda uyuttum. Saçlarına öpücükler bırakıp yavaşça yatağa bıraktım onu ve üzerini örtüp çıktım odasından. Odadan çıktığımda beni Aral bekliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla. Güzel bir gün kötü biter diye endişeliydim. Hep öyle oluyordu çünkü.

"Olmadı," dedi ben ona adımlarken. "Yüzün asıktı."

Alin'i almaya gittiğimde görmüştü sanırım.

"Bir şey yok," dedim endişe etmesini istemeyerek. "Yeni bir şey yok yani."

"Annen bir şey mi söyledi?"

Cıkladım. "Söylemedi."

Kafasını salladı anladım der gibi. Eğilip saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Yoruldun mu? Kovayım mı herkesi?"

Gülümsedim. "Yapar mısın?"

"Yaparım," dedi düşünmeden.

"Size hiç yakışmaz bu beyefendi."

"Bana aşk için her şey mübah denildi."

"Bak sen," dedim içimde sıcacık olurken.

Az önce kalbim kırılmışken Aral bir anda o kırığa bir tohum ekmişti kökleri kalbimin kırıklarını bir arada tutsun onarsın diye. Bence sevgi böyle bir şeydi.

Elinden tutup onu peşimden götürdüm salona bir şey olmadığına ikna olsun diye. Bırakmadı elimi, annem uyuyunca sorun ortadan kalkıyordu herhalde onun için. Gülümsedim bu tutumuna.

Birlikte geri döndük salona. Şarap açmışlardı. Loş ışıklar açıktı artık. Çocuklar da uyuyunca meydan yetişkinlere kalmıştı.

"Afiyet olsun," dedi Aral sandalyesine geri dönerken. "Afiyet olsun beyler de kimse eve gitmeyi düşünmüyor herhalde?"

Gülümsetti bu söylediği beni. Cidden kovacak gibiydi herkesi.

"Kürşat'ım içmiyor," dedi Şahin ama o da içmiyordu zaten. "O bırakır herkesi."

Kürşat ona gözleri kısık baktı yalnızca. Kürşat, Aral, Şahin, Mehmet Ali ve ben hariç herkes içiyordu. Deniz'le göz göze geldiğimizde alaylı bir gülümseme oldu yüzünde.

"Denemek ister misin?" diye sordu bana.

"Sen benim şeytanım mısın?" diye sordum boş bulanarak.

Bunu deme sebebimi bilen herkes; Deniz ve Şahin kahkaha atmış, bilmeyenler ise gülmüşlerdi.

Kürşat gülmemek için kendini sıkarken, Aral'ın da burnundan güldüğünü işitmiştim.

"Bana ne ya," demişti Güney. "Ben Deniz ve Şahin abim kadar eğlenemedim. Olayını söyleyin ben de çok eğlenmek istiyorum!"

"Boş ver," dedi Şahin gülerek. "Miyavlayabilir bazıları bu bir işe."

Kaşlarımı çattım. Öyle mi demiştim?

"Oha Lina sarhoş olup miyavladı mı?" dedi Güney hunharca gülerek bana bakarken.

"Miyavlamadım," diye karşı çıktım.

"Başka biri miyavladı ama," dedi Şahin sonra ve Kürşat bu kez gülmemek dudaklarını ısırıp başını çevirmek zorunda kaldı.

Kaşlarım hayretle kalkarken Aral'a baktım. Herkes Aral'a baktı Şahin yüzünden çünkü o Aral'a bakarak söylemişti.

Aral'ın kaşları çatılmıştı. *Aral miyavlamış mıydı?* Neden ve ne zamandı? Kimeydi? Yazıklar olsundu? Bana bile miyavlamamıştı?

"Yasemin," dedi Aral sakin bir sesle.

"Efendim Aral abi," dedi Yasemin.

"Kulaklarını ve gözlerini kapatır mısın abicim iki dakika? Kan bağı var aranızda dokunmasın sana şimdi."

Gözlerimi Şahin' e çevirdiğimde sandalyesini geriye doğru ittiğini gördüm kaçacakmış gibi her an. Bana *yardım et* der gibi baktı. Gözlerimi kıstım. Bu bilgiyi benden saklaması inanılır gibi değildi.

"Bana söyleseydin keşke," dedim nispet eder gibi kulaklarımı kapattım gözlerine baka baka.

"Kindar kadın," dedi Şahin. "Aklımdan çıkmış ne var yani?"

"İnanayım," dedim kafamı sallarken ya he he der gibi.

Yasemin kulaklarını ve gözünü yumarken, "Aral abi geçen gün kıyafetime laf etti onun için de bir kuble benim için atarsan eğer," diye ricada bulundu.

"Lan istek parça veriyor sanki. Ne biçim kardeşsin. Kötü mü dedik? Üşürsün dedik."

"Üşüsem giymem," dedi Yasemin de.

"Etrafım hain dolu," diye söylendi. "Ayrıca çitalar da miyavlar. Biliyor muydunuz? Çok da asiller. Hem ben şaka yaptım. Şu adamın heybetine bakın? Kim miyavlatabilir bu adamı ya?" dedi ama son cümleyi söylerken gördüğü şey aklına gelmiş gibi gülmüştü. Merakımdan çatlayacaktım.

"Kim miyavlatmış?" diye sordum gözlerimi Aral'a çevirip. Çünkü sofrada benden başka kimse cesaret edemiyordu bunu Aral'a sormaya.

Aral bana baktı. Sessizce baktı yüzüme öylece. Ben mi yaptırmışım? Ne zaman ya? Benim neden haberim yoktu bu harika olaydan?

"Ne zaman? Nasıl? Nerede?"

"Videosu var," dedi Şahin.

Heyecanla ona döndüm. Herkes bir ağızdan bakmak istediğini söylerken Aral'ın sandalyesinin geriye kaydığını hissettim. Cidden gidiyor gibiydi.

"Videoyu bana gönderirsen Aral gitmez," diye ortaya bir teklif sundum.

Şahin'in kaşı kalktı? "Emin miyiz?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Emin miyiz?" diye sordum tatlı tatlı.

Kardeşlerinin burada olmasını bile unutmuştum. Çok daha heyecanlı bir şey vardı ortada. Aral'ın miyavladığı bir video vardı ve ben yapmıştım. Görmem lazımdı. Yoksa eskiden mi olmuştu? Bilmem lazımdı.

Aral'ın dili dudakları üzerinde gezindi. Yüzüme baktı. Sonra da Şahin'e çevirdi bakışlarını. "Lina'ya at sil kırmayayım kemiklerini."

Şahin rahatlamış gibi sandalyesine otururken Aral'ın kardeşlerine Aral'ı işaret etti. "Görüyor musunuz ne kadar aşık?"

"Şahin," dedi Aral tatlı tatlı. "Canım kardeşim çok gençsin Allah bağışlasın."

"Sağ ol canım," dedi Şahin. "Bağışlayanlar sağ olsun. Canım yengem, aslan yengem," diyerek videoyu bana gönderdi ve kendisinden silerek Aral'a da gösterdi ama emindim yedeği vardı kesin onda. Telefonuma gelen videoyu daha sonra izleyecektim. Tek başıma. Sevgilim bana miyavlamış çünkü özel bir şeydi bu.

Saatler ilerlerken ben de bir kadeh şarap içmeye karar vermiştim. Mutluydum ve annemin söylediklerini kafama takasım da hiç yoktu. Günü güzel bitirmek istiyordum ve merak etmiştim tadını da. Deniz şef olduğu için Balın'a detaylı bir şarap anlatımı vermişti ve canım çekmişti benim de. Sarhoş olursam günah keçim yine Deniz olacaktı. Cidden alkol ciniydi bu adam.

Saatler ilerledi ve şarabın tadını çok sevdiğim için iki kadeh içmiş bulundum. Aral da hiçbir şey söylememişti. Yavaş içmemi söylemişti sadece ilk kez içtiğim için beni çarpmasından korkarak. Aşırı sıcaklamaya başlamıştım zaten bir süre sonra bu yüzden içmemiştim.

Geceye yakın saatlerde dağılmıştı herkes. İşe gideceklerdi çünkü. Kürşat, Mehmet Ali ve Balın'ı bırakacaktı. Şahin içmediği için sıkıntı yoktu Yasemin'i alıp gitmişti o da. Deniz ve Aral ortalığı toplarlarken ben uslu uslu oturmuştum öylece. Yanağımı yaslaya yaslamış Aral'ı izlemiştim. Deniz iyi geceler dileyip giderken el salladım ona.

Aral yanımda dikilip yanağıma dökülen saçlarımı geriye itti. "Hadi uyutalım seni," deyip elimi tuttu ve kaldırdı beni oturduğum yerden.

Kaşlarım çatıldı biraz. "Olmaz," diye mırıldandım. "Ben günlük okuyacağım."

Kaşları çatıldı onun da. "Bu saatte mi?"

Kafamı salladım. "Evet, tüm gün uyudum zaten. Yeter o kadar," deyip elimle hava yaptım kendime. "Ay çok sıcak oldu."

Gülümsedi halime. "Sarhoş oldun sanki biraz."

"Olmadım," diye itiraz ettim. "Gayet de iyiyim. Aklım da başımda."

"İnanayım o zaman," dedi gülümseyerek.

Ona gözlerimi kısarak gıcık oldum. "Sen git başkalarına inan, evlen falan," diye söylendim.

"Evliliğe nasıl geldik?"

Omuz silktim. "Bilmem, meraklısın ya geldik hemen. Rüyamda bile evlisin."

Gamzesi çıktı çok güzeldi. Onu öpmek geliyordu içimden.

"Seninle evlenirim dedim ya ben sana?"

Çok sıcaktı. Şimdi evlenmenin hiç sırası değildi. Çözüm odaklı bir insan olarak hırkamın düğmelerine gitti o sırada elim. Kaşları çatıldı beni izlerken, bir düğmeyi açtım yavaşça, sonra bir düğme daha.

"Ne yapıyorsun?"

"Sıcak," diye söylendim. "Çok sıcakladım, sıkıntı bastı," diye açıklarken son düğmeyi de açtım. "Oh." Rahatlamıştım

"Of," dedi Aral da sağ eliyle sağ gözünü kapatırken çok kötü bir şey olmuş gibi.

"Niye ofluyosun?" diye sordum dudak büzerek.

"Sen niye hep beni sınıyorsun kedi?"

"Kedi değilim ben, aslanım," diye düzelttim. "Kedi olan sensin." Kıkırdadım sonra. "Miyavlasana yine."

Kaşları kalktı. "Ne?"

"Miyavla benim için," diye tekrar ettim. Sonra da aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı beline sardım. Kafamı geriye yatırarak gözlerine baktım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Dili dudaklarında gezinirken gözlerime baktı, gözleri kısa bir süreliğine gerdanımda gezindi ama sonra yine gözlerime baktı. Yutkundu. "Sınav mısın sen bana?"

"Çöz o zaman beni," deyip kıkırdadım.

"Laflara bak, laflara."

"Mi-yav-la! Mi-yav-la!" diye tezahürat yapmaya başladım yerimde sallanırken.

"Miyav Lina," dedi sağ kolunu belime sarıp beni yerimde sabitlerken. "Miyav."

Kaşlarımı çattım memnuniyetsizlik içinde. "Bu ne biçim miyavlamak. Ne biçim kedi? Nerenin kedisi bu?"

"Bolu'nun kedileri böyle oluyormuş."

"Hım," diye mırıldandım. "Ben hiç Bolu'ya gitmedim. İnanıyorum o zaman sana."

Saçlarımı öptü. "Hadi seni uyutalım, yoksa işler başka yere gidecek gibi."

"Nereye gidecek?" diye sordum siyah gözlerine yakından bakarken. Burnumu kırıştırdım gülümseyerek. "Seni yatağa atarım diye mi korktun?"

"Çok korktum," diye onayladı beni.

Kıkırdadım. Beni kendinden birazcık uzaklaştırıp tenime dokunmamaya özen göstererek bir tane düğmemi ilikledi iki yakam bir arada dursun diye. Çok tatlıydı.

"Koparmış bu arada," diye mırıldandı kendi kendine.

"Koparmak ister misin?" diye sordum.

"Bugün değil Lina," deyip omuzlarımdan tutarak beni çevirdi. Ona sırtımı dönmüştüm, ellerini yine hırkam üzerinden belime yerleştirip yürüttü beni. Ona yaslandım rahatlıkla.

"Günlük okuyacağım ben uyumayacağım," diye inat ettim beni odama götürdüğü için. "İşim var benim. Sen uyu."

"Benim de işim var," dedi. "Seninle."

"Ne işi?" diye sordum merakla. "Mercimek, fırın?"

"Sabır," dedi tatlı bir sesle. Gülecek ama gülemiyor gibiydi. "Sabır Lina, sabır."

"Ne kızıyorsun ya," diye söylendim. "Vermeyiz fırına ne var yani? Yedik mi baklavanı?"

"Baklavamı mı?"

"Hım," diye mırıldandım. Canım çekmişti şu an. Cevizli baklava ne güzel olurdu. Ya da Aral'lı. "Karnında var ya?" derken kendi karnımı okşadım. "Onlar."

Yaslandığım bedeninin gerildiğini hissettim. Yüzümde sinsice bir gülüş peyda olurken hırkam üzerindeki sol elini tutup çıplak karnıma koydum. "Benim pek yok ama dokunabilirsin ben senin gibi cimri değilim."

Elleri sıcacıktı ve tenime dokununca tüylerim ürpermişti. Bir hoş olmuştu içim. Elini karnıma yaslayıp saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Sen çok yaramaz bir kedi çıktın."

"İstanbul kedileri hep arsız biliyor musun? Bir yüz göster eyvah yani peşine geziyorlar. Kampüste vardı benim on on beş tane kedim. Çete gibi geziyorlardı. Otoparkta sıkıştırıyorlardı resmen beni. Haraç kesiyorlardı."

"Sen de bana mı kesiyorsun?"

Kıkırdadım. "Bir öpüşe bir gülüşe hallederiz yabancı değilsin sen. Bir de baklaya yeriz, oh mis."

Onun da gülüş sesi geldi kulağıma. "Laflara bak ya. Delirtsin sen adamı."

Kıkırdadım. "Aklını aldım de mi?"

"Aldın," diye onayladı beni. Ben niye kucakta taşınmıyordum şu an ya? Yüzünü görmek istiyordum.

"Niye kucağına almadın beni?"

"Kolumda dikiş var," dedi o da. "Kızarsın ertesi gün şimdi falan. Riske girmedim. Alayım mı?"

"Alma," dedim endişeyle. "Açılır yaran. Açılmasın."

Kafamı omzuna yasladım. Çenesine baktım aşağıdan. "Öpeyim de geçsin mi? Acıyor mu çok kesilen yer?"

Derin bir iç çekti. "O şarkı olmaz şimdi."

"Neden?" diye mızmızlandım. "Ben öpüşmeyi seviyorum. O olsun."

Kafasını eğip bana baktı. "Seviyor musun öpüşmeyi?"

Kafamı salladım. "Çok. Seni öpmek güzel hissettiriyor sanki dünyada tek bir derdim yokmuş gibi."

"Bana da bir derdim senmişsin gibi oluyor."

"Dert miyim ben sana?" diye sordum üzülerek.

"Dermansın da," dedi gözlerime bakarak.

"Öpeyim geçsin o zaman?" diye sordum tekrar hevesle. "Öpeyim mi? Öpmezsem ayıp olurmuş. Öpeyim."

Gülümsedi bana. İçi gidiyormuş gibi baktı yine. "Öp," siye onayladı beni. "Ne istersen yap bana."

Zaferle gülümsedim. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen," diye tekrar etti kafasını sallarken.

Odaya girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve yatağa ilerledik. "Ne giyeceksen söyle bana vereyim."

Yatağa oturdum yorgunca. Sonra da elimi ona uzattım. "Üzerindekini versene bana?" diye rica ettim.

"Gömleğimi mi istiyorsun?"

Kafamı salladım. O sırada iliklediği düğmeyi açıp hırkayı kollarımdan sıyırdım ve yere bıraktım. Sutyenimle kalırken gömleğini çıkarmasını bekleyerek ellerimi ona uzattım. Derin bir nefes aldı bana bakarak. Sonra da kafasını sallayıp gömleği pantolonunun içinden çıkardı ve düğmelerini çözmeye başladı.

"Ben de yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Yok sen yorma kendini hiç," dedi bir adım kaçarak benden.

"Yiyecek miyim ben seni ne kaçıyorsun?" diye sordum kızarak.

Kaşı kalktı. "Ya ben yersem seni?" diye sordu yüz ifademe gülümserken.

"Yiyemezsin," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Waffle yedim demin. Alerji yaparım ben sana."

Güldürdü bu söylediğim onu. "Dünyanın en tatlı sarhoşusun."

"Sarhoş de-" demiştim ki gömleği omuzlarından sıyrıldı ve gördüğüm manzara karşısında susmak durumunda kaldım. Harika bir vücudu vardı gerçekten. Keşke benim olsaydı. Benim olsundu. Olmaz mıydı? İstesem vermeyecek miydi yani bana? Kıyacak mıydı gerçekten? Kıymasındı. Çok yazık olurdu.

"Giy bakalım," dedi gömleğini bana giydirmek için arkamda tutarken. Bana çok yakın olan göğsünü izlerken kollarımı sokmaya koyuldum. Künyesi sallanıyordu boynunda. Sağ elimle tutarken plakaları sol kolumu geçirdim gömleğine. Sonra da uzanıp iki göğsünün ortasına bir öpücük bıraktım.

"Aral noktası," diye mırıldandım dudaklarımı teninden ayrılırken. "Göğsünün tam ortası çünkü."

Yutkundu, âdem elması aşağı yukarı hareket ederken üzerime giydirdiği gömleğinin düğmelerini iliklemeye koyuldu. Çenemi kaldırıp yüzünü izledim. Çok güzeldi gerçekten.

"Rahatsız ediyor muyum ben seni?" diye sordum kafamı sağ omzuma yaslayıp.

"Ne demek o?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Öpüyorum ya izinsiz?" dedim mahcup olarak. "Bilerek olmuyor. Vallaha bak. İçimden geliyor birden. Mıknatıs gibi." İşaret parmaklarımı birbirine yaklaştırdım yavaşça. "Çekiliyorum gibi böyle."

Burnundan güldü bu hareketime. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Ben razıyım senden gelen her şeye, bir tek bana yap da bunu, ne istersen yap."

Gülümsedim. "Çok mu seviyorsun beni?"

"Çok seviyorum," diye onayladı beni.

İçim mutlulukla doldu. "Ben de," dedim gülümseyerek ona bakarken. Kollarımı boynuna doladım, ona uzandım, dudaklarını öptüm. Tüm gün onu öpmek istemiştim. Ufak bir öpücük bırakıp öpüşme başlatmadan hemen önce ayrıldım ondan.

"Bir dakika." Rica ettim. Kollarımı kendime gömleğin yakasından elimi sokup sutyenimin kollarını çıkardım. Ardından elimi sırtıma götürdüm gömleğin altından ve kopçasını açıp çıkardım sutyenimi. "Regl olduğum için göğüslerim çok acıyor," diye mırıldandım sutyenimi de hırkam gibi yere bırakırken. Pantolonumun da düğmesini açıp oturduğum yerde çıkardım onu da. Rahatlamıştım gerçekten.

"Oh be," dedim rahatlayarak. Gömleği mini elbise giydi ve geniş olduğu için çok ferahtı. "Tamam hazırım."

"Uyumaya değil mi?" diye sordu Aral.

Kaşlarımı çattım. "Yo."

Yüzünü ovuşturdu. Yorganımı açtı. "Uzan hadi. Kediler için uyku vakti."

Omuz silktim. "Uykum yok."

Yanıma oturdu gülümseyerek. "Başımın belasısın sen," derken sol eli saçlarımda gezindi.

"Küstüm şu an ben," diye belirttim somurtarak.

"Neden?"

"Öpmedin beni," deyip önüme döndüm.

"Öptüm ya az önce?"

"Ben öptüm sen öpmedin. Ofladın bana hep. Uyu deyip durdun. Bıktın sen benden iki güne. Ben de çok meraklınım senin. Ayrılırsın bir on güne. Güzele on güne doyulur zaten."

Gülüş sesini duydum. "Oflamadım ben sana," dedi saçlarımı öperken. "Daha alışamadım bile nasıl bıkarım hem?"

Omuz silktim. "Bıktın bıktın. İnsan bir baklava falan ikram eder."

"Lina," dedi gülen bir sesle. "Tamam yapalım ne istiyorsan küsme yeter ki."

Omuz silkip kalktım yataktan. "Zorla yaptırmam ben sana bir şey." Kalbim acıdı. "Zorla yanımda da tutmam ben seni."

Burnum akmaya başladı anında. Burnumu çekerek masama ilerledim ve oturup günlüğümü açtım.

"Lina," dedi yanıma gelip.

"Git uyu sen," dedim küsmüş bir sesle. "Ben çalışacağım."

Yanımda diz çöktü. Sandalyemi sağ eliyle bacağından tutup kendine çevirdi. Kucağımdaki ellerimi tuttu sonra da öpücük bıraktı ellerime. "Zorla yapmıyorum ben hiçbir şeyi. Sen benim en rahat olduğum yersin. Molasın sen. Ne demek zorunda kalmak?"

Burnumu çektim. "Öpmek istemiyorsun beni."

"İstiyorum," dedi nefes verir gibi. "Çok istiyorum Lina. Sarhoşsun diye adım atmıyorum yalnızca. Ne zaman sen adım attığında kaçtım ben senden?"

"Ama sevgili değil miyiz?" diye sordum alınmış gibi. "Yabancı değiliz ki. Normalde de öpüşüyoruz."

Kafasını salladı. Kendi ayağa kalkarken beni de kaldırdı ayağa ve yüzüme eğildi. Kalbim küt küt attı. "Kucağıma mı gelmek istiyorsun?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı o da dudaklarıma bakarken. Sağ elini boynumdan ilerletip saç diplerimden enseme çıkardı ve kafasını sol omzuna yatırıp dudaklarımdan öptü beni. Kalbim dudaklarıma taşınırken kapandı gözlerim ve ben de onu öptüm büyük bir ihtiyaçla. Beni birkaç saniye o şekilde öptükten sonra sağ eli belime indi. Kollarımı boynuna sardım. Elleri kalçama indiğinde ondan destek alarak kucağına çıktım dudaklarımız hiç ayrılmadan.

Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü. Aral yürüdü ve yatağa oturdu. Bende kucağına oturdum ve öpüşmeye devam ettik. Künyesine parmağımı dolayıp kendime daha çok çektiğimde Aral'ın dudaklarından bir iç çekiş döküldü ve ayrıldı dudaklarımdan.

"Künyeme asılma," dedi ağırlaşan nefesi yüzüme çarparken. Mahmur bir ifadeyle baktım yüzüne. Uykum gelmiş gibi sersemlemiştim.

Omuz silktim. "Bırakmak istemiyorum."

Yutkundu. "Gitmeyeceğim Lina. Künyeme asılma sadece."

"Neden?"

"Bende biraz akıl bıraksan olmaz mı?"

Dilimi damağıma vurdum. "Olmaz."

Ağır nefesimi yüzüme vururken kucağında kıvrandım. Sağ kolu beni olduğum yerde sabitledi. "Lina," dedi zorlanıyormuş gibi. "Uslu bir kedi olsan olmaz mı?"

Düşündüm ciddi ciddi. "Bundan iki tane var," dedin künyesini kastederek. "Birini bana verirsen uslu olurum."

Gülümsedi. "Künyemi mi istiyorsun? Aral Çakırca'yı yanında taşıman yetmiyor boynunda da mı istiyorsun?" derken burnunu yanağıma sürttü.

"Hım," diye mırıldandım karnımda kıpırtılar koparken. Sol elim karnındaki baklavalarında dolanıyordu. "İstiyorum."

Yutkundu. Alnımı öptü. "Biri ev için, biri cenazem," dedi gözlerime bakarak. "Hangisi olmak istiyorsun?"

"Ev olmak istiyorum," dedim hevesle göğsümü göğsüne yaslayıp. "Evin olmak istiyorum."

Omzumu öptü. "Evimsin," diye fısıldadı tenime. "Biri senin."

Mutlu olarak bıraktım künyesini.

Tekrar baktı gözlerime. "Yarın hatırla bunu, bir daha iste benden, biri senin."

Kafamı salladım. "Tamam."

Gülümsedi. "Mutlu musun?"

Kafamı salladım. "Benim de sana bir hediyem var o zaman," deyip dudağının kenarına bir öpücük bıraktım ve kalktım kucağından. Masama gidip birkaç yılın günlüğünü çıkardım ve yanına gittim. İzledi beni ilgiyle. Terlemişti, teni parlıyordu. Çok güzel görünüyordu.

Dizine oturdum. "Bir tarih söyle. Sana okuyacağım," dedim heyecanla. Ne yazdığımı ben de hatırlamıyordum ve onunla iç dünyamı paylaşmak çok büyük bir şeydi benim için.

"Yarın pişman olmaz mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben senden utanmıyorum artık," dedim gülümseyerek. "Sen zaten ruhumu çırılçıplak görüyormuşsun gibi geliyor."

Bir süre yüzüme baktı. Kararsız kaldı kabul edip etmemekte sanırım. Sonra da yutkundu.

"06.12.2019," dedi tek düze bir sesle.

Kafamı sallayıp 2019 yılına ait günlüğün sayfalarını karıştırdım ama o tarihte bir şey yoktu.

"O tarih boş," dedim dudak büküp. "O ay pek yazmamışım ama ondan önceki günün var. Okuyayım mı?"

Kafasını salladı yavaşça. Gözlerinde bir heves görünce gülümsedim. Boğazımı temizledim ciddiyetle.

"Bugün yorucu bir başka gün. Günlerim birbirinin aynısı. Yazacak içsel muhasebelerden başka bir şey yok aslında ama tam da burada bir değişiklik baş gösteriyor işte. Çünkü artık o var. Günler birinin aynısı eylemsel olarak ama duygusal olarak bir fark var. Üstelik öyle bir his ki bu bunu yazarken bile itiraf etmek zor geliyor bana. Çok tuhaf bir his taşıyorum içimde. Bir kâğıt parçasından utanmak mı bu his sakınmak mı emin değilim ama bu bile işin garipliğine dikkat çekiyor. Kendime özel bir dilde, bana özel bir deftere hislerimi aktarıyorum senelerdir yaptığım gibi ve bu bir aylardır zorlandığım kadar zorlandığım olmamıştı. Niye çekiniyorum onu da bilmiyorum. Mesela bu yeni bir şey değil aslında, iki gün önce onu okulda görüp ayak üstü lafladığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi atmıştı ve bunu yazarken yine zorlanmıştım mesela ama neden şimdi de zorlanıyorum ki? Alışamıyorum bu hisse. O yüzden her defasında dile getirmesi ilk günkü gibi oluyor. Kitaplarda âşık olunca ya da birinden hoşlandıklarında her seferinde heyecanlanmaları gerçekmiş."

Aral'ın belimdeki kolunun gerildiğini hissedince gözlerimi ona çevirdim merakla. Dikkatle beni dinliyordu, yüzünde şaşırmış, üzülmüş ama mutlu da olmuş gibi bir ifade vardı. Karmakarışıktı. Sevmemiş miydi?

"Ne oldu?"

Kafasını iki yana salladı. Sağ şakağımı öptü sevgiyle. "Devam et lütfen."

Ona gülümsedim ve kafamı sallayıp devam ettim.

"Daha önce kardeşinin bizim okulda okuduğunu söylemişti. Bugün okuldan almaya gelmiş onu. Karşılaşmadık. Ben uzaktan gördüm. Kahve içiyor ve gözlerini etrafta gezdiriyordu. Kardeşini bekliyordu yani. İki kahve vardı elinde. Yanına gidip gitmemekte çok kararsız

kaldım. Gitmek istedim ama gidemedim utandım aniden. Zaten çekingen biriyken bir de onun gibi biriyle konuşması daha zor oluyor. Aslında sohbet etmesi zor biri değil ama ilk adımı atması zor hep. Mesaj atarken bile saatlerce düşünüyorum ne yazacağımı ve attıktan sonra o cevap verene kadar pişmanlık duyuyorum. Yüz yüze konuşmak bundan daha zor. Çünkü yüz ifadeleri ürkütüyor beni. Gözlerinde en ufak memnuniyetsizlik görsem bir haftam kâbus olacak, tanıyorum kendimi. Gidemedim yani yanına. Eve gelince de pişman oldum. Köpeği hastaydı, nasıl olduğunu sorabilirdim aslında."

Durdum. Kalbime derin bir hüzün çöktü. Burnumun sızladığını hissettim. Kalbim ağrıyordu sanki. Aral'a baktım kafam karışmış bir halde. Onun da yüzünde üzgün bir ifade görünce sevgilime başka bir adam hakkında bir şey okuduğumu fark ettim. Korkuyla çarptı kalbim. "Özür dilerim," dedim endişeyle. "Affedersin sevgilim. Kimden bahsettiğimi bilmiyorum hiç," dedim kendimi affettirmek isteyerek. "Üzdüm mü seni? Özür dilerim."

Aral kafasını iki yana sallarken sıkıca sarıldı bana. "Üzülmedim."

"Seni seviyorum ben gerçekten," dedim yanlış anlamasını istemeyerek. "Kırılmasın kalbin."

Saçlarıma öpücükler bıraktı. "Kırılmadı," dedi bana daha sıkı sarılırken. "Şu an utanmazca çok mutluyum."

Yüzünü görmek için uzaklaştım ondan üzgün bir ifadeyle. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Gerçekten." Sol gözüme, yanağıma dudaklarıma öpücükler bıraktı. "Teşekkür ederim hediyen için. Hayatımda aldığım en güzel hediye."

Gülümsedim rahatlayarak. "Sevindim o zaman."

Gülümsedi bana içtenlikle. "Uyumak ister misin?"

"Benimle uyursan isterdim."

Kafasını salladı. Ben de uslu uslu yatağa geçtim. Hangi ara getirmişti bilmiyordum ama dolabımın bir köşesine kendisine alan açtığını gördüm. İyi fikirdi. Pantolonunu çıkarıp boxerla kalırken memnuniyetle izledim onu. Arsız bakışlarımı yakaladı ve alayla gülümsedi bana.

"Yaramaz kedi."

"Miyav," diye miyavladım.

Derin bir nefes alıp kafasını geriye yatırdı. Yutkundu. "Sakin ol Aral," diye mırıldandı. "Mutlusun ve bu kız çok tatlı ama sakin ol. Yapabilirsin."

Kıkırdadım. O altına bir eşofman geçirirken aklıma gelen bir şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Gönül gözüm kapalı bilerek sana yazılıyorum," dediğimde gözleri bana çevirdi yine şaşkınca. Devam ettim. "A penceresi Aral'ı," dedim onu kastederek. *İsmi Aral çünkü*. "Her yerine bayılıyorum." Tişört geçirdi üzerine. "Yavrum baban nereli?" *Bolu'luymuş*. "Nereden bu kaşın gözün temeli? Sana neler demeli ay seni çıtır çıtır yemeli. Anam babam aman. Kaçın kurası bu."

Yatağa oturdu ve iç çekti bana bakarken. "Ne baş belası bu," dedi gözlerime bakarak. "Gönül kirası."

"Aman bize nasip olur inşallah, boyuna posuna da maşallah," dedim ben de ona.

"Olur olur," dedi o da beni onaylayarak.

Kıkırdadım. "Olmazsa hatırım kalır."

Gözlerim yine dudaklarına düştü. Eyvahtı cidden. Uzanıp yine dudaklarını öptüm ama uslu duracağıma söz verdiğim için kısacık öptüm. Yutkundu.

"Ben peygamber soyandan mıyım acaba?" diye sordu bana.

Gülümsedim. "Bilmem."

"Bence kesin öyle."

"Çok da güzelsin olabilir aslında," diye onayladım onu.

"Sen kendine bak önce," dedi o da beni kollarımın altından tutup yatağa yatırırken. "Uyu."

Kıkırdadım. "Zorla mı ya? Nerede bu demokrasi," dedim bacaklarıma karnıma çekerken. Gömleği yukarı sıyrıldı. Gözlerini kaçırarak üzerimi örttü. "Sakinim," dedi kendi kendine. "Aslanım, yaparım."

"Bana da söyle," dedim istekle. "Bana da söyle."

Kafasını iki yana salladı. "Senin ihtiyacın yok şu an. Benim var bu temenniye."

Sonra da sırtını başlığa yaslayıp yanıma uzandı o da. Ona sokuldum. Başımı bacağına yasladım.

"Aral."

"Efendim," dedi saçlarımı okşarken.

"Baklavaların var ya," diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Ee?" dedi gülen bir sesle.

"Birinin üstünde derin bir kesik izi var hani?"

Eli durdu. Neden durdu ki?

"Nasıl oldu o?"

"Savaşta."

"Asker de mi?" diye sordum yanağımı bacağına sürterken.

"Yok," dedi saçlarımı tekrar okşarken. "Başkasını verdiği bir savaştan o."

"Onu da öpeyim geçsin mi?"

"Geçti o, sen dert etme onu kendine."

"Ama en belirgin izin o senin. Dert ederim ben."

"Geçti, dermanı var hem."

Gülümsedim. "Ben miyim?" deyip kafamı ona çevirdim.

O da bana bakıp gülümsedi. "Sensin."

Çok mutlu hissettim kendimi. Başıma bir iş gelmese bari iyiydi. "İyi geceler sevgilim," diye mırıldandım.

Saçlarımı okşadı. "İyi geceler sevgilim."

Gece uyanıyorum. Ağlıyorum. Dizlerim üzerinde otururken yatakta Aral da uyanıyor. Beni sakinleştirmeye çalışıyor. Tişörtünü kaldırıyorum. Yarasına dokunuyorum ağlayarak. Özür diliyorum ondan. Üst üste ağlayarak özür diliyorum. Beni öperek sakinleştiriyor. Kolları arasına alıyor beni. Kucağında saçlarımı okşayarak sakinleştiriyor beni bense elimi yarasına yaslamış sanki bir şeyi engellemeye çalışıyorum sürekli. Kanamasın. Ölür yoksa. Sakinleştiriyor beni kollarında. Gözlerimi komodin üzerindeki küpe ilişiyor. Elimi ona uzatıyorum. Aral onu istediğimi anlıyor. Elime küpü veriyor. Tüm çözümü biliyor gibi hissediyorum. Birkaç hareket ettirişten sonra küpten tık diye bir ses işitiliyor. Bir parça atıyor kendini ileri. Gizli bölmesi açılıyor. Açıyorum. İçinden bir kâğıt çıkıyor. Bir koordinat yazıyor üzerinde. Bir yerden tanıdık. Nereden geliyor bilmiyorum. Aral'a uzatıyorum ruhsuzca. Sonra da göğsüne yaslıyorum başımı.

"Hayatta kal," diye mırıldanıyorum. "Ayakta kal. Bu bir savaş meydanı."

- Devam Edecek -

Lina <3 sarhoşlukları kdkdkdkddkd

Detaylara dikkat edin, teorilerinizi de bana iletin hayadımlar.

Oy ve yorumlarınızı bırakmayı da unutmayıın. Gelecek bölümde görüşmek üzereeee *-*

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

02.07.2022

Bölüm 19 | Buz Dağının Altında

İyi akşamlar <3

Nasılsınız? Bir aydır görüşemiyoruz.

Size yine uzuuuuun bir bölüm getirdim. Siz de bana harika pasaj yorumları bırakırsınız diye düşünüyorum ehehehehe

Oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Öpüldünüz <3

Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

Instagram: *filizpuluc*

Twitter: *filizpuluc & gunestozuperisi*

Tumblr: *gunestozuperisi*

Spotify: *filizpulu*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:

Instagram: *baziinsanlarıboyleyasar*

Instragram: *karo.a.lina*

Instagram: *aral.cakirca*

Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığınız her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz. Hikayemize orada destek olabilirsiniz. Twitlerinizi okuyor olacağım.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 💮 💮 💮

BÖLÜM 19 | BUZ DAĞININ ALTINDA

♪ Far From Home - Adamors

♪ The 30th - Billie Eilish

♪ Bu Şarkı Aşka Yazıldı - Cem Adrian

♪ Snowman - Sia

♪ Unuttun Mu Beni? - Sezen Aksu

♪ Carolina - Taylor Swift

♪ Poselen Kalbim - Sena Şener

♪ In Silence - Janet Suhh

Müjde ile belayı birbirinden ayıt edebilmeli insan. Bunun içinde zaman vermeli. Kimse ilkten belli etmez çünkü ne niyetini ne de kendini. Bazen kuzu bir kurttan ibarettir postunun altında gizli. Bazen de saldırgan bir kurt acı çekiyordur vermek üzereyken son nefesini. Görebildiklerinden ibaret sayarsan her şeyi; mutlaka ezilirsin asıl gerçekle, altındaki.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Zaman, kimsenin dostu değil.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Kurdun istediği kuzunun postu değil.

2 ŞUBAT 2021 - İSTANBUL

EKİN ÇAKIRCA

Bir Çakırca olmanın bazı şaşmaz kuralları, rutini vardır.

05:00. Uyanırsın. Şayet uyuyabilmişsen.

Uyandığında Yaz ya da kış fark etmez buz gibi suyla duş alırsın. Tıraşın her zaman nizami olmalı. Haftanın günleri, ne hissettiğin nasıl bir duygusal durum içinde olduğunun bir önemi yok. Kılık kıyafetine özen göstermen gerekir. Belli bir terziden dikilen özel dikim bir klasik takım. Giydiklerinden, taktığın aksesuara ve saç tıraşına kadar her şeyin uygunluk ve düzen içinde olması gerekir. Küçüklüğünden beri sana bu öğretilir.

06:00. Kahvaltı.

Hükümdar Çakırca masaya tam 05:55'de iner. Masaya geldiğinde, cesaret edip yoluna çıkan olmamışsa şayet saat 05:59'u gösterir. Asla şaşmaz. O şaşmıyorsan senin şaşma hakkın yoktur. Hastalıktan ölsen dahi o yataktan 05:50'de çıkar, masada ondan önce olur, onu ayakta bekler, saygıda kusur etmeden onu selamlar ve oturmasını beklersin. Ancak sana oturman için bir el hareketi ile izin verdiğinde hasta olduğunu beyan eder, şanslıysan bayılmadan önce yatağına dönebilirsin.

06:30. Kahvaltı biter.

Ne önce ne de sonra kalkabilirsin masadan. Masada konuşmayı sever ama iş değil. Sorulan soruları cevaplarken o yarım saat içinde

açsan yersin yemeğini, değilsen de göze batmamaya çalışırsın. Yarım saat sonra özgür sayılırsın.

07:00. Çalışma zamanı.

Hükümdar Çakırca kendi işine sen kendi işine. Akşama kadar olan vakitte serbest sayılırsın. Tabii ona çalışmıyorsan.

19:00 Akşam yemeği.

Herkesin katılması zorunludur. Katılamayacak hayati problemleri olmaz Çakırcaların. O masaya herkes gelmek zorundadır. Aile bağlılığına öner verir Hükümdar Çakırca. Bu yüzden sadece iki kişiyiz.

22:00 Gün biter.

Hükümdar Çakırca odasına çekilir. Saat beşe kadar Çakırca olmayı bırakabilirsin. Becerebilirsen tabii.

Şu an saat tam 23:41. Serbest zamanımdayım ve hâlâ Ekin Çakırca'yım. Ya da Kelebek. Bu bana takılan bir lakap. Sevimliliğimden değil elbette. Yanımda taşıdığım çakıdan geliyor bu isim. İyi kullanılmazsa sahibine bile zarar verecek olan bir çakıdan.

"Durum nasıl?"

Murat gözlerini ön camdan ayırmadan cevapladı sorumu. "Savcılıktan sonra eve geçmişler Ekin Bey. Aral Bey'in yarasına Lina Hanım müdahale etmiş ama hastaneye de uğramışlar. İyiymiş durumu."

Gülümsetti bu bilgi beni. "Yaralayan da o yaranı diken de," diye mırıldandım. "Ne romantik."

"Anlamadım efendim."

"Boş ver," dedim ona. "İfşa olmuş senin adamın. Bulmuş abim kim olduğunu."

"Evet efendim," diye onayladı beni. "Ama işten çıkarmayınca Aral Bey biz de bir şey yapmadık."

Güldüm. "Hükümdar Çakırca'yı özel koruması olarak kullanıyor adam."

"Kürşat bizim adamın neyi bilip bilmeyeceğiyle iyi ilgileniyor," diye övdü iş arkadaşını.

"Aynı performansı bekliyorum senden de."

"Emredersiniz efendim."

Mekâna yaklaşırken dikiz aynasından bana çevirdi gözlerini. "Efendim haddime değil bağışlayın ama Hükümdar Bey duyarsa olacaklardan endişeliyim."

Alayla gülümsedim. "Bence hoşuna bile gider sosyalleşiyor olmam."

Önüne çevirdi gözlerini başka bir yorumda bulunamayarak. Araba mekânın önünde durdu. Kapımı kendim açarak indim. Bir sigara yaktım. Mekânın önündeki korumlar beni gördüklerinde yüzlerinin rengi attı. Saçlarımı düzelttim el alışkanlığıyla. Sonra iş yerinde olmadığımı fark ederek dağıttım saçlarımı. Sigaramdan derin bir nefes alırken mekânın girişine ilerledim. Murat peşimden geliyordu.

Korumaların hiçbiri durdurmadı beni. Sigaram dudaklarım arasında mekândan içeri girdim. Kabanımı almalarına müsaade etmedim. Çift kanatlı kapılar açıldı. Sigaramdan derin bir nefes aldım.

Beni tanıyan herkesin oturuşunu düzeltişini izledim. Haber vermemiştim kimseye ama haberimin gittiğini biliyordum sahibine. Kaçmamışsa pek tabii.

Bar tezgâhının önündeki yüksek bar taburesine oturdum. Barmen gergin bir havayla önümde durdu.

"Ne içersiniz?"

"Çilekli limonata."

Seçimime bariz bir şekilde şaşırdı ama gülümsemeye cesaret edemedi. Akıllıca bir seçimdi. Mafyanın çocukları sek viski içer diye bir kural mı vardı?

Sigaramdan derin bir nefes aldım. Dumanıyla yuvarlak bir şekil çıkardım. O sırada bana doğru adımlayan adım seslerini işittim. Geldiğimden beri müziğin sesi kısılmıştı.

Bir ıslık çalmaya başladım rastgele bir melodiyle. Sağımdaki tabureye oturdu. Islık çalarak ona çevirdim kendi taburemi.

"Komik," dedi ıslığıma.

Alayla gülümsedim. "Asıl komik olan ne olurdu biliyor musun?" diye sordum ona çenemle boynumdaki köpek eğitim düdüğünü işaret ederek. Gömleğimin açık düğmelerinden görebiliyordu gümüş rengi özel yapım düdüğü. "Bu düdüğü çalıp üzerindeki etkisini izlemek."

Dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi. Çilekli limonatamı bıraktı barmen. Ardından olabileceği en uzak noktaya gitti.

"Niye buradasın Ekin Çakırca?"

Sağ elimi cebime attım rahat bir tavırla. Cebimdeki çakıya dokundum. "Sen söyle. Neden gelmiş olabilirim Pars Bertnard?"

"Abine zarar vermelerini ben emretmedim. Onların aptallığı, cezalarını da çektiler."

"Asaf öyle demiyor," dedim gözlerine ifadesizce bakarken. "Duyduğuma göre Lina'ya da mesaj atmışsın. Asaf'a karşılık cevaplar? Hangi cevaplar yalancı kancık?"

"Asaf'a kaçma fırsatı veren kimdi lan?" Kaşları çatılmıştı. "Gelmiş iyiyi oynuyorsun karşımda?"

"Kaçmasına izin vermedim," dedim alayla gülümseyerek. "Farenle oynadım biraz. Korkusu pekişsin diye. Senin niye götün tutuştu onu anlamadım?"

"Bak Ekin. İyisin, hoşsun da seni alakadar etmeyen konulara sokma burnunu. İki abin geldi eli boş döndü. Çıkmaz benden cevap. İç limonatayı, git havla babana memnun et, bur kafayı yat."

Kafamı salladım. "Tamam o zaman," dedim kabullenmiş gibi.

Sol elimle bardağı tuttum. Kafama diktim limonatayı. Peçete ile dudaklarımı temizledim. Nezaket her şeyden önce gelirdi. Ayağa kalktım. Pars hâlâ oturuyordu karşımda. Sağ elimi çakıyla birlikte çıkardım cebimden. Göz açıp kapayınca kadar parmaklarım arasında dolaştırdım çakıyı. Çakıyı dik bir şekilde Pars'ın ol omzuna saplarken elimi de omzunun üzerine koydum. Sıkıca tuttum omzunu ve yüzüne yaklaştım.

Dişlerini sıkıp inledi hafifçe. Çekilen silahları görmezden geldim.

"Tıp terkim ben," dedim Pars'ın gözlerine bakarak. "Yara nasıl kapatılır bilmem ama neresi çok acır çok iyi bilirim. Sinirleri ezbere biliyorum." Biraz daha sıktım omzunu. "Çok acımıştır. Ama sen acıyı unutabileceğini sanıyorsun. Yanılıyorsun," dedim buz gibi bir sesle. "Bir daha Aral Çakırca'nın ya da Lina Kara'nın yanında, yöresinde seni, tilkini, kuşunu, tüyünü, bitini, pireni görürsem varoluşsal sancına kadar tüm evveliyatını sikerim senin."

Alnı boncuk boncuk terlerken güldü alayla. "Yengeci mi oldun? Ne olduğunu biliyorsun değil mi onun?"

Alayla gülümserken biraz daha bastırdım çakıyı. Yüzündeki gülümseme silindi.

"Aral Çakırca'nın problemi," dedim net bir sesle. Aral Çakırca bu iyiliğimi unutmasa iyi ederdi.

Aniden bıçağı çekip çıkardığımda inledi yine acıyla. Çakıma bulanan kanını ceketine sürerek sildim.

"Göze göze, dişe diş. Omuza omuz," dedim gözlerine bakarak. "Aklın varsa Çakırcalardan ve onlarla alakalı olanlardan uzak

durursun."

"Sahibin biliyor mu burada olduğunu?"

"A-a-a-a," diye uyardım onu susması için. Elimdeki çakıyı parmaklarım arasında çevirdim. "Bir Çakırca'yı başka bir Çakırca ile tehdit etmek dünyanın en kötü stratejisi. Bizde kol kırılır yen içinde kalır. Hiçbir faydası olmaz yani sana... Hem Hükümdar Çakırca gelmedi diye sevinmelisin." Murat'a baktım. "Değil mi Murat?" Buz gibi gözlerimi ona çevirdim. "Yoksa şimdi it gibi bağırttırıyordu seni burada. Tilkilerde köpekgillerden değil mi?"

Dişlerini sıktı. "Ben sabrediyorken siktir Ekin."

Alayla gülümsedim. Minnettarmışım gibi başımla selamladım onu. "Misafirperverliğin için sağ ol," derken sol omzuna pat patladım. "Bir dahakine bize gel. Köpekleri bağlarız. Sana da yer buluruz illaki."

Dişlerini sıktı yalnızca. Ona gülümseyip arkamı döndüm. Yüzüme ölüm gibi bir ifade otururken çıkışa doğru ilerledim.

Eve geldiğimde saat 01:22'ydi.

Loş ışıkların açık olduğu salonda sessiz adımlarla ilerlerken gözlerim istemsizce kış bahçesine çevrildi. Ne bahçede ne de bahçenin diğer kanadına açılan evde bir ışık yoktu. Annem uyuyor olmalıydı. İç çektim.

"O Pars piçiyle işim olmasa belki sen uyumadan önce yakalardım seni." Ensemi ovdum. Uzaktan görebilirdim biraz erken gelsem."Abim iyiymiş ama."

Odama çıkmadan önce duvardaki aile tablosuna takıldı yine gözlerim. Hükümdar Çakırca dört çocuğunu ve karısını kolları altına almıştı. Solunda Güneş ablam, Aral abim, sağında Deniz abim ve ben vardık. Annem ortamızda bir sandalyede oturuyordu, ekinlerin içindeydik. Aral abimin arkasından sıradağ yükseliyor, Güneş ablamın başının arkasından güneş doğuyordu. Deniz abimin arkasında deniz manzarası vardı. İsimlerimiz, bizim dünyamız ve Hükümdar'ı... Küçük dünyasına hükmetmek zevkli olmalıydı. Neden bu kadar köpek sevdiğini anlayabiliyordum.

Alayla gülerdim hep bu tabloya ama evde iki kişi kaldığımızdan beri alayla bakasım yoktu hiç. Abimin yüzüne baktım. Epey gençti bu tabloda ama yüz olarak pek bir fark yoktu.

"Şu yaptığımı görsen fırça atardın kesin," diye mırıldandım. Sonra savunma hakkım doğmuş gibi tablonun altındaki koltuğa iliştim

yavaşça. "Adil olduğumu düşünüyorum. Onlar seni vurmasa gitmezdim, suçlu değilim." Gözlerimi yüzünde gezdirirken bana kızdığını hayal edebildiğimden kaşlarım çatıldı. "Sen alışmışsın tüm yükü alayım üstüme ama kimse benim için kılını kıpırdatmasın. Yok öyle yağma." Öfkeyle baktım yüzüne. "Melek falan mısın sen anasını satayım?" Dilimi ısırdım. "Affedersin... Küfretmek istemedim. Sana etmedim. Annelere de etmem zaten." Yorgunlukla kaşınan gözlerime dokundum. "Neyini seviyorsun o kızıl belanın bilmiyorum ama yarana iyi bakar inşallah. Bir daha yara açarsa söz veremem kendimi tutabileceğime. O evde bir sen yoksun. Ablam ve bir abim daha var. Yeğenim var ulan," diye aydınlandım bir an düşünceli bir ifadeyle. "Bir yeğenim daha var içerde." Kaşlarım çatıldı. Böyle söyleyince bebek kodeste gibi olmuştu. "Neyse. O kızı zapt edebiliyorsun gibi. İyi et. O hediye çok pahalıya patladı bana. Küçüklüğümden beri ilk kez kemer yedim. Bok gibi hissettiriyor insana. Sana, Deniz abime ya da ablamla yeğenlerime bir şey olursa Hükümdar Çakırca çeker ipimi."

İç çektim. Lina'nın abim içeri girecek sanıp korkudan ağladı geldi aklıma. Gülümsedim alayla. Zeki kızdı ama hemen inanıyordu. Fotoğrafın maddi değeri bile yoktu, gaspı da sıkıştırmıştım araya, ödü kopmuştu.

"Aşırı gıcık oluyorum ona," dedim dürüstçe. "Ama Defne'den on kat daha iyi. Zeki, güçlü, ayakları üzerinde duruyor ve sana benziyor. Hem de yaşadığı onca şeye rağmen. Halledebilirsen eğer, evlenirsin kesin sen bu kızla." Yutkundum. "Beni de davet eder misin acaba? Lina istemez belki gelmemi. En azından bekârlığa vedana katılayım ama. Eş dost falan laf söz eder canını sıkar. Bir köşede dururum sıkmam canını." İçimdeki yalnızlık hissini bir gülüşle bastırdım anında. "Hep uslu bir çocuk olmuşumdur."

Derin bir nefes alarak kalktım koltuktan. "Deniz abim kesin senden önce evlenecek," dedim ona alayla. "Neden diye sorma. Az değil o..." Gözlerimi tablodaki ailemde gezdirdim. "İyi geceler Çakırca ailem."

4 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ
LİNA KARA

Uykum var. Uyumak istiyorum, tatlı bir uyku çağırıyor beni kollarına ama başımdaki sinir bozucu ağrı bırakmıyor peşimi. Ağrı

kesici içmek istiyorum. Su içmek istiyordum ama yerimden kalkmak da istemiyorum. Üzerimde bir ağırlık var sanki.

Derin bir nefes alarak araladım gözlerimi. Sırt üzeri uzanıyordum yatakta, sağ elimi zorla açtığım için sızlayan gözlerime götürmek istediğimde birine çarpında gözlerimi sağıma çevirdim. Kısık gözlerimle önce boynunda ışıyan künyesini gördüm. Çenemi biraz daha kaldırdığımda beni izleyen yüzünü gördüm. Sol kolunun üzerine yattığımı o zaman fark edebildim. Sol eli sol omzum üzerindeki saçlarımla oynuyordu.

"Ben mi uyandırdım?" diye sordu uykumu dağıtmak istemiyormuş gibi kısık bir sesle.

Gözlerimi açar açmaz onu gördüğüm için değişen bir kalp ritmiyle kendimi ona dönerken buldum. Mıknatıs vardı sanki vücudumda, direkt ona çekiliyordum.

Kafamı iki yana sallayıp uykulu bir halde ona sokularak yüzümü göğsüne yasladım. Sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi rahattım onun yanında. Bu yaptığım bana bile yabancıydı halbuki.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandım.

Sol elini başımın arkasına yerleştirişini ve tepeme bir öpücük bırakışını hissettim. Sonra da bedeni sağına döndü. Gitmesin diye tişörtünü avuçladım yalnızca. Yanağımı sol kolunun içine yasladım. Arkaya uzandığı için sertleşmişti kol kasları ama yumuşaktı teni. Sonra gevşediler, yanağımı sürterek yerleştim yerime iyice. Tekrar uykuya dalmak istiyordum.

Yumuşak bir ses işittim yüzümün yakınlarında. "Lina."

"Hım," diye mırıldandım zorlukla.

"Su içmek ister misin biraz?"

Susadığımı nereden anlamıştı bilmiyordum ama tam da çok su içmek isterken söylemesi mutlu etti beni. Gözlerimi aralayıp ona baktım. Kolunu rehin aldığım için zorlukla hareket ediyordu uzandığı yerden ama su doldurmuştu bana.

Derin bir nefes aldım uykulu uykulu. Sonra da dikeldim yavaşça. Yüzümü buruşturdum baş ağrımdan ötürü. O da oturur bir pozisyona geçmişti benimle birlikte. Bana uzattığı su dolu bardağı dudaklarıma yaslayıp içmeye başladım gözlerim yarı açık yarı kapalı.

Dudaklarımdan ayırdım bardağı. İyi gelmişti su içmek.

"Bir bardak daha alabilir miyim?" diye sordum bardağı uzatarak.

Uykulu yüzüme bakarken gülümsetti bu söylediğim onu. Yüzüme uzanıp dudaklarını sol gözüme bastırdı ve bir öpücük bıraktı sevgiyle. İçim sıcacık olurken sevgiyle gözlerim kapanmış yüzümü ona yaslamıştım fakat bu birkaç saniye sürdü. Bana su vermek için geri çekildi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Öftü. Ne güzel uykuya dalacaktım o şekilde.

Bana bir bardak daha su verdi. Suyu içtim çabucak. Ona uzattım. O arkasına uzanıp bardağı komodine bırakırken dizlerim üzerine kalktım ve ona uzandım. Kollarımı omzuna dikkat ederek boyuna sardım, başımı boynuna gömdüm ve tüm ağrılığımı ona verdim uzanması için. Ne istediğimi anlayarak sırt üzeri bıraktı kendini yavaşça. O yatağa ben de onun üzerine uzandım. Ağrıyan sağ şakağımı sol göğsüne yasladım. Sol elini saçlarımla oynarken kolu sarılmıştı bana.

"Lina."

"Hım," diye mırıldandım uyku dolu bir sesle.

"Sen uyanana kadar bir yere gidip geleceğim."

"Tamam," diye mırıldandım çok sorgulayamayarak uykum olduğu için.

"Sonra konuşalım."

"Hım," diye mırıldandım sadece.

Ne konuşmak istiyordu ya da nereye gidecekti hiçbir fikrim yoktu. Sormak istedim ama onun kolları arasında düştüğüm uykuya galip gelemiyordum hiç. Kokusu burnuma, kalp ritmi kulağıma dolarken o tatlı uykunun beşiğinde uyuya kaldım.

(Birkaç saat sonra.)

Zihnim uyandığından beri Aral'ın kokusu doluyordu ciğerlerime ama onun varlığını hissedemiyordum yanımda. Gözlerimi aralarken dün bir ara uyanıp su içtiğimi ve o sırada yanımda olduğunu anımsıyordum. Çatık kaşlarımla baktım açık perdelerden gözüken manzaraya. Perdeleri de açmıştı giderken.

Gözlerimi ovalama isteğiyle ellerimi yüzüme götürdüğüm sırada üzerimdeki gömleği fark ettim. Kokunun kaynağı belli olmuştu. Aral'ın gömleği vardı üzerimde. Gömleği görünce dün şarap içtikten sonra hafif sarhoş olduğumu anımsadım. Yaptıklarım ve söylediklerim bir bir üşüşmeye başladı zihnime.

"Aklını kaçırmışsın sen Lina," dedim utançla yatakta yumak haline gelirken.

Aral'ın kucağında öpüşmemiz, künyesini çekişim ve Aral'ı soktuğum zor durumlar bir bir gelirken aklıma gözlerimi yumup kafamı yastığa gömdüm. Ben neden her sarhoş oluşumda bu adama asılıyordum görmemiş gibi? Üstüme iyilik sağlıktı gerçekten. Künyesini istemiştim bir de. Kendimdeyken istersem verirmiş. Eviymişim. Kalbim göğsümde küt küt attı. Künyesine asıldığımdaki yüz ifadesi zihnimde spot ışıklarla ışırken karnımdaki kıpırtılara ilaven büyük bir utançla sarıldı etrafım. Sabrını sınamıştım resmen. Gerçekten peygamber soyundandı sanırım.

Yatakta kıvranır gibi sağ tarafıma döndüğümde komodinim üzerindeki günlüğüme ilişti gözlerim. Bununla birlikte dün künyesini bana vereceği sözünü aldıktan sonra hediye diye okuduğum sayfalar geldi aklıma bu kez. Kalbimin ritmi değişti. Bir hüzün ve endişe ile sarmalandım. Yutkundum. Kabaca ne okuduğumu da Aral'ın yüzündeki ifadeyi de anımsıyordum. Aral'dı o bahsettiğim adam. Hoşlandığım adam. *Hoşlanıp unuttuğum adam dün kolları arasında olduğum adamdı.*

Kalbimde ince bir sızı peyda oldu. Boğazım kurudu. Onu unuttuğumu zaten biliyordum. Ama onu seve seve unuttuğum gerçeği kalbim eziliyormuş, ruhum sıkılıyormuş gibi hissettiriyordu.

Dikelip oturdum yatakta. Saçlarımı kulağımın arkasına iterken günlüğüme uzandım. Yorganın altında bağdaş kurduğum bacaklarım üzerine yasladım.

Aral bana, habersiz sevdim seni demişti. Tek değilmiş. Onun da benden haberin yokmuş bunca zaman. *Ben Aral Çakırca'ya ilk kez değil ikinci kez âşık olmuşum ve bunu Aral da biliyordu artık.*

Yutkundum. Korka korka karıştırdım sayfalarını günlüğümün. Dün okuduğum sayfayı buldum. Benden 06.12.2019 istemişti halbuki ama boştu o sayfa. Neden o tarihi istemişti? Onu unutmamla mı ilgiliydi? Onu unuttuğumu Aral ne zaman fark etmişti? Ne vardı bu tarihte? *Neden o tarihi merak ediyorsun Aral? Neden o tarih zihnim gibi bomboş?*

Göğüs kemiklerimde bir ağrıyla birlikte dün ona okuduğum sayfayı okudum tekrar. Tekrar. Tekrar. Başımda bir ağrı peyda oldu o sırada. Çok okuduğum için mi bilmiyorum bir an zihnimde okuduğum anlar canlandı sanki. Aral'ın üzerinde lacivert bir takım, siyah bir palto

vardı, saçları ve kendisi yağmurda ıslanmıştı. Şemsiye taşımayı hiç sevmezdim yanımda. Pişman olmuştum. Hatırlıyordum. Keşke taşıyor olsaydım demiştim. Üstelik araba ile geldiğini de biliyordum onun. Kuzey'i beklerken onunla beklemeyi teklif edecek bir bahanem olsun istemiştim.

Burnum sızladı bu anıyla. Sol gözüm yaşardı yaşardı ağrıdan. Acıyla kapattım gözümü. Göz yaşım gitti tam Aral'ı anlattığım kısmın üzerine düştü. Elimi kaldırıp sol gözüme bastırıp hafifçe inledim ağrıyla.

Zihnimin derinliklerinde birkaç tane Aral'ın bana gülümsediği anı ışıdı. "Memnun oldum Lina."

"Linacım."

Yaşaran gözlerimi odamın kapısını açmış beni izleyen Alin'e çevirdim. Eli kapının kulpunda yüzünde üzgün bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Aalıyoy musun?" diye sordu bana üzgün bir sesle. "Yeden aalıyoysun?"

Akan burnumu çekip günlüğü kapattım ve yutkundum. "Ağlamıyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başım ağrıyor biraz."

Ona sarılmaya o kadar ihtiyaç duydum ki o an. Kollarımı açtım gelmesi için. Ona kollarımı açınca kapının kulpunu bırakıp koşarak yanıma geldi. Yatağa çıkıp kucağıma kollarımın arasına girdi. Kollarını boynuma sardı yanağımı öptükten hemen sonra.

"Aalama Linacım," dedi üzgün bir sesle. "Ayalcım iyileştiyecek seni öyle söyledi."

Aral iyileştirir beni ama ben hep yaralıyorum onu Alin. Hiç adil değil bu.

"Hım," diye mırıldandım. "İyileştirir beni. Üzülme sen."

Hafifçe geri çekilip yumuşak elleriyle göz yaşımın nemini sildi yanaklarımdaki. "Deniscim dedi ki kaynın ayyıyoysa buyaya getiyebiliymiş kafaltını."

"Aral yok mu evde?" diye sordum ben de güzel yüzünü izlerken.

Yumuşak yanağını okşadım.

Kafasını iki yana salladı. "Yok. Sabak işe gitmiş."

İşe mi gitmiş? Neden? Bir şey mi olmuştu yine ben uyurken?

"Kim söyledi bunu?"

"Deniscim söyedi. Güneş abyaya söyleyken duydum. İşi vaymış."

Yutkundum. Alin'in yanağına bir öpücük bırakıp komodin üzerindeki telefonuma uzandım. Arayıp mesaj atmak arasında kaldım. ***Neden çekiniyorsun ki Lina? Unutmuş olduğun yeni bir sürpriz değildi ki sana?***

Son aramada ilk başta o vardı. ***Aral Çakırca*****. Üzerine basıp telefonu kulağıma yasladım. Alin dikkatle izlerken beni saçlarıma dokunuyordu her zamanki gibi. Alnına bir öpücük bıraktım sevgiyle. Sol kolumu daha sıkı sardım ona, yanağımı başına yasladım. Kalbim üzerine bastırdım onu. O benim yaşam sebebimdi.**

Aral'ın açmasını bekledim. Bir kez çaldı. İki kez çaldı. Üç kez çaldı. Açmadı. Ne zaman arasam telefonlarımı açmadığı hissiyle çevrelendim. Halbuki ne zaman arasam açar gibi hissediyordum hep. Ne zaman arasam anında burada olurmuş gibi geliyordu ama o açmıyordu telefonumu. Hasta olduğumda eve yakın diye açmadığından bahsettiğini hatırlıyordum hayal meyal. Bana telefonda yalan söylememek ya da doğruyu söylerken ondan uzakta endişelenip fevri davranmamam için açmıyordu sanırım. Yine de açsaydı keşke. Çünkü asıl o açmadığında fevri kararlar verebiliyor ya da endişelenebiliyordum. Belki bilmiyordu ama onun sesini duymak iyi geliyordu bana.

Mesajlara girip yine en üstte olan ismine tıkladım.

Nerdesin?

Mesaj iletildi ama görmedi. İç çekerek gözlerimi Alin'in yüzüne çevirdim.

"Sen doyurdun mu karnını?"

Kafasını iki yana salladı. Henüz yeni yapılacak olmalıydı kahvaltı. Onunla uzun zamandır ilgilenemiyordum kendi derdimden. Vicdan azabı çekmeme sebep oluyordu bu durum.

"Hadi kahvaltı yapalım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Minik sincapla kahvaltı yapmayı özledim."

Gülümsedi güzel yüzü. "Ben de ösledim," dedi hevesle.

Saçlarını öptüm. "Üzerimi değiştireyim gidelim," diyerek kalktım ayağı.

Yerdeki hırkamı ve sutyenimi berjerin üzerine bırakmıştı Aral düzgün bir şekilde. Kendime kızan bir iç çekişle dolabıma adımladım.

Önce bir sutyen takıp arından üşümemek için siyah bir tay üzerine siyah bol kesim bir pantolon, ekru boğazlı bir kazak, üzerine de krem

rengi bol keskim bir kazak giyip eteğini pantolonumun altına çıkıştırdım. Aral'ın gömleğini astım kendi dolabıma. Bunu yaparken benim kıyafetlerime kokusu siner belki diye düşünmeden edememiştim.

Saçlarımı kıskaçlı bir toka ile topuz yapıp Alin'in kıyafetlerini koyduğum kısımdan Alin'in üzerini değiştirdim. Ardından saçlarını tarayıp öperek tavşan kulak yapıp salona götürdüm elinden tutarak.

Güneş abla, annem ve Batı vardı masada.

"Günaydın," dedim elimden geldiğince bir şey belli etmemeye çalışarak. Bu konuda iyi sayılırdım sanırım, annem göz yumabiliyordu durumuma ne de olsa.

"Günaydın," dedi Güneş abla sevecenlikle.

Aral yoktu evde gerçekten. Deniz de işe gitmiş olmalıydı. Ya da Aral'ın malum işine gitmişti o da. Bilmiyordum. Kürşat burada mıydı mesela? Şahin'i de mi arasaydım acaba?

Alin'le oturduk masaya. Önce onun tabağını doldurdum. Ekmeklerini küçük küçük böldüm önüne. Güneş abla ve annem sohbet etmeye devam ettiler. Sohbete katılmadan yalnızca Alin ve Batı ile meşgul ettim kendimi. İyi şeyler düşünmeye çalıştım. Her zamanki gibi Alin'e sığındım. Batı'yla ilgileniyordu Güneş abla ama ben de ilgilendim onunla sevgiyle. O çok sevimli bir çocuktu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Alin'in ve Batı'nın karnını doyurmuş ikisinin de kalkmasına izin vermiştim. Birlikte salona çizgi film içmeye koşturmuşlardı hemen yarışarak.

Kendi tabağımla oyalanıyordum bir süredir. Zorla bir şeyler yiyordum. İki zeytinle koca gün geçmiyordu, biliyordum. Bir araba sesi işittim o sırada. Bu bile kalbimin ritmiyle oynadı. Aral mı gelmişti? Gülseren Hanım doğrudan kapıya yöneldi araba sesi işitmiş gibi.

"Hoş geldiniz Aral Bey," dediğini işittim Gülseren Hanım'ın.

"Hoş buldum Gülseren Hanım," demişti Aral da nezaketle.

Sesi normal gelmişti. Kalbimdeki endişe sakinleşti biraz olsun.

"Hoş geldiniz," dedi tekrar Gülseren Hanım.

Bu kez iki farklı ses karşılık verdi. "Hoş bulduk." Şahin ve Mehmet Ali. Demek ki normal bir iş değildi. Ne olmuştu yine?

Güneş abla ve annem gelenleri nezaketle selamlarken kafamı çevirip bakacak bile halim yok gibiydi o an. Bu yüzden dönüp bakmadım. Öylece tabağımla ilgilendim. Nedense Aral'ın yüzüne bakmaya

çekiniyordum. 06.12.2019. ***Onu gördüğüm ilk güne kadar 400 gün yapar. Bugüne kadar 426.***

Önemli bir tarih bu Aral için neden bilmiyorum. Önceki gün hatırlıyorum onu üstelik. Ben akşamları yazardım günlüklerimi. Gecesinde mi bir şey olmuş? Ya da ben mi paronayaklık ediyordum? Belki de yalnızca yazmaya değer görmemiştim. ***Aral için önemli bir günü kayda değer görmemem için bir sebebin mi var ki Lina? Seviyormuşsun onu. Onun için önemliyse senin için de olmalı. Ama boş bırakmışsın. Unuttun belki de.***

Sonraki sayfaları okusam anlayabilirdim bunu. Biliyordum. Ama yapamamıştım. Başıma ağrı girince korkmuştum. İstediğim olmuş çünkü. Ben unutabiliyormuşum bir şeyleri. Ya yine unutsam? İlk tetiklendiğim gün dört saat uyudun demişti Aral. Endişeli bir ifadesi vardı yüzünde. Uyanmadım diye sanmıştım. Yalnızca bunun için değildi değil mi Aral? Seni yine unutacağım diye korktun değil mi? Böyle biriyle ömür mü geçer Aral? Sen biliyorsun benim zihnimin içindeki karmaşayı ve yine de benimle bir gelecek mi istiyorsun? Niye beni seviyorsun ki Aral bu kadar? Niye kendimden nefret ettiriyorsun?

Yanımdaki sandalye çekilene ve onun kokusu etrafımı sarana kadar derin dipsiz ve karanlık bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissederken o yanıma oturduğunda havada asılı kaldım sanki. Düşmeye ara verdi zihnim bir anlığına. ***Uçuruma baktığın zamanlara geri mi döndün Lina?***

Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı,

Beni aynı yere getirip bıraktı.

Sohbet ederlerken bir zeytin daha yedim. On dakika içinde yediğim dördüncü zeytindi. Sol elimi sıcak el bir kavradı masanın altından. Onun solak olmasını sevdiğimi fark ettim o an. Ellerimizi ayırmadan, el ele tutuşurken yemek yiyebiliyorduk.

Buz mavisi bir gömlek, lacivert bir pantolon vardı üzerinde. Bu takım, o gün giydiğin takım mı Aral? O zamanda buna benzer bir şey giyiyordun.

"Lina?"

İsmimin söylendiğini yaklaşık birinci dakikasında idrak ederek başımı masadan kaldırdım ve güneş ablaya çevirdim gözlerimi. Yüzümde gördüğü ifade bariz bir şekilde üzerken onu gözlerini Aral'a çevirdi. Sanırım Aral ile aramızda bir şey olduğunu tahmin etmişti ama neler olduğunu asla tahmin edemezdi. Edemezdi değil mi? Belki de

ederdi. Belki de bu evdeki herkesle ikinci kez tanışıyordum ben. Belki de Mehmet Ali başlarda bu yüzden kızgındı bana.

"Efendim?"

Güneş abla gülümsedi sıcak bir gülümseme ile. "Çayını tazeleyeyim mi canım?" diye sordu sevecen bir sesle. "Soğumuştur."

Soğumuştu. İçesim yoktu. Kafamı iki yana salladım bu yüzden elimden geldiğince sıcak bir şekilde gülümsemeye çalışarak.

O sırada "İzninizle," diyerek ayağa kalktı Aral.

Gözlerimi ona çevirdim. Elimi bırakmadan kalkmıştı ve annem hâlâ masadaydı. Dün annem görmesin diye erkenden bırakmıştı ama bu sabah bırakmamıştı elimi.

"Lina'yı alacağım birkaç dakika," dedi anneme.

Annem başıyla onayladı onu ama nedenini sormadı. Sormazdı. Çünkü cevaplarla pek ilgilenen biri olmadığını biliyordum artık.

Aral bana baktığında ayağa kalktım. Kaçabileceğim bir şey değildi bu ve konuşmak istiyordum ben de. Nerede olduğunu sormak istiyordum. Neden açmadığını bilmek istiyordum.

El ele arka bahçeye yürüdük. Ellerimize baktım. Bu eli tutmak güzel bir histi ama hak etmiyordum sanki. Onu unuttuğum için değil. Bunun benim elimde olduğunu sanmıyordum ama ideal bir sevgili de sayılmadım. Üstelik tüm bunlar benim yüzümdenmiş gibi kötü bir his vardı içimde.

Arka bahçeye girdiğimiz ilk an sırtına bakarken "Neden açmadın telefonunu?" diye sordum bizi her zaman oturduğumuz koltuğa götürürken.

Başını çevirip bana baktı önce. Sonra da koltuğa oturup gözlerini yüzümde gezdirirken dizine çekti beni. İstediği gibi ona yaklaşıp dizine oturdum yavaşça. Onun beni dizine oturtup derdimi anlattırmasını, beni dizinde teselli etmesini seviyordum.

"Eve çok yakındım. Yüz yüze konuşalım istedim," dedi sol elini uzatıp yanağıma yaslarken.

"Aramızda bir kapı bile olsa ararsam aç Aral," dedim gözlerine bakarak. "Olur mu?"

"Olur," dedi yanağımı nazikçe okşarken. Yüzüme uzandı sonra. Endişeyle bir boşlukta sallanan kalbime hayata tutunabileceği bir ritim kazandırdı. "Aramızda bir nefes bile olsa açarım bundan sonra. Yeter ki öyle bakmasın gözlerin," deyip alnımı öptü.

Dudakları alnıma yaslandığında gözlerimi kapattım. Ona sokulmak, kolları arasında kalmak ve tüm günleri dünkü gibi yaşamak istiyordum. Anı yaşamak, normal bir hayat sürmek istiyordum. Yapamaz mıydım? Olmaz mıydı? Herkes kendi hayatıyla ilgilense, kimse kimsenin özgürlüğünü kısıtlamadığı sürece özgürce istediği gibi yaşasa... Olmaz mıydı? Herkes gibi normal işleyen bir zihnim olsa olmaz mıydı?

Derin bir nefes çektim içime. Onun kokusu sardı ciğerlerimi yine. Gözlerimi boynundaki künye zincirinde gezdirdim. Evimsin demişti bana. *Evi bana verirsen cenaze seninle kalır ama Aral. Kalmasın sen de. Üzülürüm. Hem ben nasıl isteyeceğim ki senden şimdi evin olmayı? Ev içinde yaşayanı unutur mu? İnsana evi sırtını döner mi Aral? Dönüyorsa ev değildir ki orası.*

"Günlüğümde yazdığım adam," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Gerildi. Belime sarılı kolundan anladım bunu ama devam ettim. Kaçamıyordum. Üstelik kaçmayacağıma söz vermiştim. *Kimse bana verdiği sözleri tutmadı Aral. Ama ben en azından sana verdiğim sözleri tutmak istiyorum. Unutmadıkça.*

"Sensin değil mi?"

Okuduklarımı dinlerken yüzünde beliren buruk mutluluğu hatırlıyordum. *Seni unuttuğum halde unutmadan önce de seni sevdiğim için mutlu oluyorsun Aral. Kim üzüntülere alıştırmış seni bu kadar sevgilim? Ben mi? Ailen mi? Hayat niye kızmış bize bu kadar? Ondan çok sevdik diye mi birbirimizi?*

"Benim," diye onayladı beni gözlerime bakarak. Yine o buruk mutluluk parıltıları vardı siyah gözlerinde. "Senin de beni sevdiğini öğrendiğim için gözüme uyku girmedi." Dili dudaklarını ıslattı, bir an olsun çekmedi gözlerini gözlerimden. "Kaç yaşında adamım ve çocuk gibi seviniyorum buna."

Senin çocuk olmana izin vermemişler. Bu yüzden kendine yaşını hatırlatıp duruyor, çocuklar gibi mutlu olunca utanıyorsun Aral. Hiç adil değil bu sevgilim. Yirmi dokuz sene yaşamış olabilirsin ama mutlulukların yürümeyi bile öğrenmemiş senin.

Burnum sızladı. Sen beni niye bu kadar seviyorsun Aral? Neden? Ne buluyorsun bende? Hastalıklı bir ruh ve zihinden başka ne görüyorsun ki bende? Sorsam pazarlık bu Lina diyeceksin bana. Ama Aral. Hayat hesap sormuyor mu hep bizden? Hesabı tutulmalı demek ki bir

şeylerin? Tutmadığımızdan, pazarlığını yapmadığımızdan borçlu çıkıyoruz belki de.

"Kızdın mı okumana izin verdiğim için?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ben seni unutmuşum Aral. Benim sana kızmaya hakkım var mı?

Kafamı iki yana salladım. "Kızmadım... Kendime kızgınım yalnızca."

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Kızma," dedi yanağımı okşayarak. "Elinde değil Lina. İnan bana, bu güzel kafanın içi düşman olduğundan yapmıyor sana bunu."

O tarihte ne oldu Aral diye sormak istedim. Ama o gözlerime öyle bakarken, kendi daha üzüldüğü halde beni teselli ederken soramadım. Boğazıma dizildi dört tane yumru, ismi gibi. Seninle ikinci kez tanıştıktan sonra ismini söyleyemedim ben Aral. İsmini söyleyemiyordum ben senin. Seni gördüğümden beri kabuslarımda benim yüzümden ölüyorsun hep. Kan içinde gördüm ben seni. Batı seni kaybetmekten korkmuş daha önce de. Bu unutkanlığın sebeplerinden korkuyorum Aral. Seve seve seni unutmamın sebebinden korkuyorum. Şimdimizi yakma dedin bana, ateşin kendisi olmaktan korkuyorum.

"Bana arkanı dönme diye bıçak çektim sana," dedim pişmanlık içinde. Burnum akacakmış gibi hissediyordum. "İlk dönen benmişim halbuki."

Gözlerimde üzüntü, endişe, sevgi, şefkat, yorgunluk gördüm. Sezen Aksu, Her Şeye Rağmen şarkısını sana yazmış bence Aral. Sen de o yüzden çok dinliyorsun bence o şarkıyı.

İç çekti gözlerime bakarak. "Uzun süre sonra adımı ilk söylediğinde beni karanlıkta bırakma demiştin. Kendimi yakarım seni karanlıkta bırakmam diyememiştim."

Boğazım dizildi söylediği her kelime.

"Yanma," dedim üzüntüyle. "Yakma kendini benim için. Ben değmem bu kadarına."

"Sen her şeye değersin."

"Yaşadıklarımıza rağmen mi?" diye sordum endişeyle kasılırken kalbim. Dilimi ısırdım ama sordum ona yine de. "Unutmama rağmen mi?"

Buruk bir gülümseme oldu yüzünde. Acısına gülümsedi yine. "Her şeye rağmen," dedi gözlerini bile kırpmadan. "Yaşadıklarımız elimizde

değil belki ama bazı seçenekler bizim elimizde Lina. Sevgi hep senin ellerindeydi ve sen cennet çiçeğim ikinci kez onu bana vermeyi seçmişsin. Bana sorarsan Lina, aramızdaki bu şey her şeye değer. Sen yeter ki bırakma benim elimi, ben her şeyi, herkesi yenerim."

O an Aral, tüm korkularımla arama bir set çekmiş gibi hissettim. Gerilen bedenim gevşedi bir nebze. O günlükte unuttuğum nice şey saklıydı ve bunun bilincindeydim ama Aral vardı. O her şeye değer diyorsa ona inanırdım. İnanmak istiyordum. Çünkü onu seviyordum ve bir tek o vardı. Onu da kaybetmek istemiyordum.

Uzanıp sağ yanağını öptüm. "Özür dilerim," dedim tenine doğru ve geri çekildim hafifçe.

"Dileme," dedi gözlerinden bir hüzün dalgası geçerken. "Hallolacak her şey."

Kafamı salladım. Pollyanna değildim. Zor günlerin bizi beklediğini biliyordum ama en azından tek savaşmak zorunda olmadığımı bilmek güç veriyordu bana. Birden değil belki ama zamanla nihayetine erecekti bu ve biz kazanacaktık bu kez. Buna inanmak istiyordum. Zamanı bile yenebilirdim Aral'la. Sadece hayat yanında durmama izin verse yeterdi. Bir molam, sırtımı yaslayabileceğim bir sıradağ vardı arkamda. Bunu bilmek, bu adama sahip olmak inanılmaz bir güç veriyordu bana. Bencillikse bu bir kere bencillik etmek istiyordum. Evrenin Güneş'i, Dünya'nın insanları vardı. Benim de bir Aral'ım olsundu. Yeterdi.

"Nereye gitmiştin?" diye sordum kafamın içindeki karmaşadan uzaklaşmak isteyerek.

Derin bir nefes aldı. Belli ki iyi bir cevabı yoktu bu sorunun. Sorun değildi. Halledecektik. Hallederdik. Hallederiz. Değil mi Aral?

"Seni götürmeden önce kendim görmek istedim. Seni nasıl etkiler bilemiyorum." Yüzüme baktı birkaç saniye. Nasıl açıklayacağını ya da açıklarken nasıl daha az canımı yakacağını düşünüyor gibiydi. "Seni ne tetikler kestiremiyorum. Endişeleniyorum bu yüzden."

Korkuyorsun. Yine unuturum diye. Ben olsam ben de korkardım ve ben bunu bilerek her şeye değeceğime inanmak istiyorum. Bu çok mu büyük bir bencillik Aral?

"Halledebilirim," dedim hem kendim buna inanmak hem de onu teselli etmek isteyerek. "Acıysa beni tetikleyen zihnim güçlenmiştir o

süre içinde. Babam öldüğünde bir şey olmadı." Olmamıştı değil mi? İnsan bir kere unuttuğunu bilince emin olamıyordu hiçbir şeyden.

Kafasını salladı hafifçe. O da bu söylediklerime inanmak istiyor olmalıydı. Keşke seni saklasam Alin'le birlikte Aral.

Dili dudaklarını ıslattı. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itti nazikçe. Gözlerinde üzüntü ve endişe seçebiliyordum. Sebebini hem merak ediyor hem de korkuyordum. Korku içinde yaşamaya yaşamak denir mi Aral?

"Dün gece uyandın yine... Babanın sana verdiği küpü çözdün."

Kaşlarım çatıldı. Halbuki dün aynı yerde dönüp durmuştum ama kafamın içinde uyurken çözmüş olabilirdim. Tıpkı bir matematik sorusu gibi.

"İçine bir kart saklamış baban. Koordinat vardı üzerinde. Oraya gittim."

Tane tane konuşarak sakince anlatmıştı yine bunları. İnsanı şok edebilecek şeyleri böyle anlatınca o kadar da şaşılacak şeymiş gibi gelmiyordu insana. Zira ben de bir şey çıkmasını bekliyordum ondan. Bu yüzden çok da şaşırmış sayılmazdım ama meraklanmıştım.

"Ne varmış?" diye sordum merakla.

Emin olmayan bir bakış vardı yüzünde. "Bir tür spor salonuna benziyor."

Kaşlarım çatıldı. Hayatımda gittiğim tek spor salonu babamla gittiğimiz yerdi. Bana dövüşmeyi öğrettiği yerdi, geceleri gittiğimiz için sadece ikimiz olurduk. En azından bana söylediği buydu.

"Bizim evin oradaki parkın yakınlarında mı?"

Kafasını salladı. "Biliyor musun orayı?"

Kafamı salladım. "Babamın bana dövüşmeyi öğrettiği bir spor salonu vardı. Akşamları yürüyüşe çıkardık sonra da orada bana bir şeyler öğretirdi. Arkadaşının olduğunu söylemişti. Yalandır o da kesin."

İlgiyle bakıyordu yüzüme. "Bir şifre giriyor muydu?"

"Evet," diye onayladım. İlgimi çekmediğinden hiç bakmamıştım eline fakat tuşların sesini hatırlıyordum. "Uzun bir şifresi vardı. Sayı olarak bilmiyorum ama ses olarak hatırlıyorum. Çıkarabilirim şifresini muhtemelen."

"Ses hafızası," diye mırıldandı Aral bir şeyi fark etmiş gibi.

Islık sesi mi gelmişti onun da aklına. Islık sesi duyduğumda tetiklenmemin sebebi de bu özelliğimden ötürü müydü acaba? İyi bir çıkarımdı. Fakat ne kafede duyduğum melodiyi ne de o melodini bana hatırlattığı küçüklük anımdaki melodiyi hatırlamıyordum ve bu çok garipti. Islık sesi duyduğumu biliyordum ama ne tür bir ritim olduğunu anımsayamıyordum.

"Oraya mı gideceğiz?"

Derin bir nefes aldı. "Yiğit ilgileniyor. Arar şifreyi çözebileceğini söylerim. O da müsaitse gideriz, deneriz şansımızı."

Kafamı salladım. "Neden oranın koordinatını saklamış ki küpe?" diye sordum anlamayarak. "Çok da önemli bir şey yoktur belki de. Küpü bana vereli bir sene olacak neredeyse çünkü. Önemi varsa da kaybetmiş olabilir."

Kafasını salladı. "Bu da bir ihtimal ama göz ardı edemeyiz. Boşuna vermemiştir sana."

Biliyordum. Ama anlam veremiyordum. "Ölmeden önce vermişti," diye mırıldandım keyifsizce. "Belki de bununla ilgiliydi ama ben aptallık edip anlamadım."

"Lina sen insansın. Üzülmeye hakkın var senin."

Tüylerim diken diken oldu. İrkildim istemsizce. Aral da fark etti bunu. Bir hüzün belirdi onun da gözlerinde.

"Lina," dedi yumuşacık bir sesle ama gerildiğini anlayabiliyordum. Onu tanıyordum. Ben bu adamı dört yüz gün geride bırakmışım ama tanıyorum işte. "Hatırlıyor musun bir şeyler hiç?" Tereddüt içindeydi bunu sorarken. Bence o da korkuyordu ama belli etmiyordu bana. Ona hep ayakta durmayı öğretmişler. Yıkılsa bir gün, bir tek onun haberi olacak. İçten çürüyen bir bina gibi içeriden çökecek. "Bir şeyler hatırladım demiştin. Oluyor mu yine? Saklıyor musun benden?"

Ne hatırladığımı tarif edemiyorum ki Aral. Anlam veremiyorum yalnızca hisleri kötü. Seni hatırladım ama bu sabah. Söylesem üzülür müsün? Yalan da söylemek istemiyorum ama kırılan yerlerini kaynamamışken oynatmak istemiyorum aynı yerden. Fakat doğru zaman bana bağlı, söylemem lazım değil mi? Baş ağrılarımdan bahsetmeli miyim sana? Endişelendir bu seni, biliyorum.

"Dürüst ol bana Lina," dedi gözlerimdeki kararsızlığı gördüğünden. "Dürüst ol ki geç kalmayayım."

"Bazen başımın sol tarafına bir ağrı giriyor," dedim dürüstçe. "Bir söz, bir anı tetikliyor sanırım. Anlam veremediğim bazı anlık görüntüler ya da sesler hatırlıyorum. Çok değil ama. Bir anlık şeyler... Zorlarsam başımdaki ağrı artıyor."

"Ben var mıyım hiç?"

Ses tonu boğazımda bir baskıya sebep oldu. Sanki boğazıma kızgın bir şiş bastırıyorlardı. Burnum sızladı. Kalbim eziliyordu. Kafamı salladım hafifçe.

"Vurulduğun gün," diye mırıldandım üzgün ve korkan bir sesle. "Kan içinde olduğun bir an hatırladım. Seni kaybetmişim gibi sanki."

Siyah gözlerindeki hüzün elle tutulur cinse belli ettiğinde kendini burnum akmaya başladı. Ben seni gerçekten kaybetmişim.

"Bir de... Bu sabah sana okuduğum sayfaları okudum." Gözlerim buğulandı. "Çok okuduğum için mi bilmiyorum ama o günü hatırlıyorum galiba... Üzerinde bu takıma benzer bir takım vardı galiba."

Dili dudaklarını ıslattı. Ufak bir baş sallamasıyla onayladı beni. "Doğru hatırlıyorsun."

Tüylerim diken diken olurken gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine üzüntüyle. Ağlamak istemiyordum. Hem suçlu hem de güçlü olmak istemiyordum. Hem unutup hem de Aral tarafından teselli edilmek istemiyordum. Hem katil hem de kurban olmak istemiyordum. *Ben katil değilim.*

Sol gözüm üzerinde hissettim dudaklarını. Kalbim sancıdı. Ağlamamak için sıktım kendimi. Ona yasladım başımı. İçimi gör bir de demişti bana. Önceden çok istiyordum bunu. Ama şimdi korkuyordum bundan çok.

"Konuşalım," dedi dudakları tenime yaslanmışken.

Kalbimin ritmi değişti. Kaçınılmaz sonunda fayda etmez endişesi belirdi. Zamanı gelmişti. Ne önceydi artık ne de sonraydı. Aral işler kontrolden çıkmadan kendisini açıklamak istiyordu. Bu şansı korktuğumdan vermezsem ona, bizim dezavantajımıza olacaktı. Biliyordum.

Yüzümü eğip ona sokuldum ve yüzümü boynunun sağ tarafına gömdüm. Kolları sarmaladı beni.

"Konuşalım," diye fısıldadım.

Zamanımız kalmamış. Yine de on dört şubata birlikte girelim istiyordum Aral ama olmayacakmış gibi hissediyorum.

"Ama karnını doyuralım önce senin. Dört zeytin mi yedin ben yokken yalnızca?" Sesi yumuşaktı ama fırça atıyordu bana. Saçlarımı öptü. "O kadar mı özledin beni?"

Kalbim sancıdı. Özlemiştim. İnkâr edemezdim. Alışmıştım hemen uyanınca onu görmeye. Onunla yemeye içmeye. Dizinde teselli edilip kollarında uyumaya. Her şeyine alışmıştım. Bir gün değil bir sabah yoksa özlüyordum. Ama dört yüz gün Aral. Sen beni dört yüz özlemişsin sevgilim. Ben bununla yarışamam ki.

"Özledim."

Saçlarıma dokunan parmakları duraksadı. Bu kadar kolay itiraf etmemi beklemiyordu muhtemelen. Yüzünü saçlarıma gömerek iç çekti.

"Lina, Lina, Lina," diye ismimi sayıklayıp burnunu sağ yanağıma sürttü. "Senin bu tahmin edilemez tatlı hallerinle ne yapacağım?"

Al beni tepe tepe kullan Aral. Ama yeter ki yanında kalmak için bir bahane ver bana. Her şeyi konuştuktan sonra bile yanında kalabilmem için bir iyi bir sebep ver bana.

"Ben de seni özledim."

Derinden gelmişti sesi. Ve bu cümlenin ağırlığını düşünsem altında kalırdım. Düşünmemeye çalıştım. O dört yüz günü düşünmemeye çalıştım. Ona neden gelmedin diye sorduğumu düşünmemeye çalıştım. Geçmişle yakma beni derken ki üzüntüsünü düşünmeme çalıştım. Gözlerine bakarak bazı şeyleri unutmak iyidir deyişimi ve onun da bana buruk gülümseyişini düşünmemeye çalıştım.

"Öpsem geçer mi?" diye sordum tenine mutsuz bir sesle.

Bir tek bunu yapabiliyorum çünkü. İnsan geçmiş günlere dönüp sevgisini pay edemiyor Aral. Şimdimizden başka bir şey yok elimizde. Gelecek bile muamma şu an bizim için. En azından şimdimizde sana verebileceğim her şeyi verebilmek istiyorum.

"Geçmez ama öp," dedi usulca. "Mesafeyle ilgisi yok benim özlemimin. Milimetrelerle bile kavgam var benim konu sensen Lina."

Öyle söyleme Aral. Çok üzülüyorum ben.

Dudaklarımı boynuna bastırdım. Sevgiyle öptüm şah damarının üzerini. Yaşam damarlarının dudaklarım altında atışını hissettim. Bazı

insanlar böyle yaşar diye diye yaşadım ben Aral. Ama artık sessiz yaşayabilirmişim gibi gelmiyor bana.

"Başın ağrıyor mu hâlâ?"

Sanırım gece bir ara uyandığım zamankinden bahsediyordu. Cıkladım. "Geçti."

"Reglin nasıl?"

"İyi."

"İnanayım mı?"

"İnan," dedim dudaklarım omzuna yaslıyken.

O an fark ettim ki ben Aral'a her gün nasıl olduğunu sormuyordum. İyi bir sevgili değildim. Derttim ona. En iyi yaptığım şey dert olmaktı ona.

"Sen nasılsın?" diye sordum ensesindeki saçlarını okşayarak. Pansuman yapmamıştım yine ona.

"İyiyim."

"Omzun nasıl?"

"O da iyi."

"İnanayım mı?" dedim ben de onun gibi.

"İnan."

"Pansuman yapamadım yine sana."

"Halettim ben kendim."

"Ben yapmak istiyordum." Neden ben senin yarana bakamıyorum Aral?

"Bugün sen yaparsın."

Fırsat bulabilecek miydim bu kez?

"Hadi içeri dönelim. Merak etmesin annen seni."

***Annem beni merak etmiyor ki Aral. Annem benim iyi olduğuma inandıryor kendini.* Başımı kaldırdım. Güzel yüzüne baktım. Sol gözünün hemen altındaki benini öptükten hemen sonra kalktım ayağa. Elimi tutarak kalktı o da. Sonra sağ kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve tepeme bir öpücük bıraktı. O şekilde yürüdük kapıya kadar.**

Kapıyı açtı ve kolunu indirdi omzumdan. Eski bir şarkı çalındı kulağıma o sırada. Birlikte salona ilerledik. Güneş abla ve annem verandaya yakın olan kısımda oturuyorlardı ve Güneş abla anneme plaklar gösteriyordu. Şarkı da bir plaktan geliyordu. Annem hevesliydi

böyle şeylere. Bizim de epey eski bir pikabımız ardı. Orada Türkçe, Lehçe ve İngilizce plaklar koyar dinlerdi.

Anne annemle, annemin doğum günü için Beyoğlu'nda eski plakçıdan aldığımız The Beatles – The Fool on the Hill plakanı hatırladım bir an. Adımlarım durdu. Hastanede çalan müzik orijinal parça değil annemin sevdiği versiyonuydu. Orjinalini hayal meyal hatırladığımda tüylerim ürperdi. Zihnimde dönen bu melodiyi hatırlıyorum bir yerden. *Ses hafızası...* Kaşlarım çatıldı.

Aral da yanımda durmuş ilgiyle bana bakarken bileğinden yakaladım onu ve gerisin geri arka bahçeye götürdüm. Arka cebimden telefonumu çıkardım o sırada. Müzik uygulamasına girip orijinal şarkıyı arattım ve arka bahçeye girip arkamızdan kapattım kapıyı. Şarkının üzerine tıkladığımda telefonumdan bir müzik yayılmaya başladı.

"Ses hafızası," dedim düşünceli düşünceli. "Hastanede çalan orijinal şarkı değil, annemin sevdiği versiyonu."

Aral yüzüme bakıyor ama ne demek istediğimi anlamıyordu. Haklıydı. Kendi kendime sesli düşünüyordum.

"Hastanede çaldığında bunu düşünmedim ama orijinal hali değildi o. Belki de orijinal haline dair bir ses hafızam-," demiştim ki şarkının 1:23 saniyesinde araya giren flüt sesi susturdu beni, kaşlarım çatıldı.

Tüylerim diken diken oldu. Bu sinir bozucu müziğin kendini tekrar edip durduğu bir yer biliyordum. O kadar sinirimi bozuyordu ki içine girmeye tahammül edememiştim hiç.

"Lina?" dedi Aral beklentiyle yüzümü izlerken.

"Eğlence merkezi," dedim müziği kapatırken. Daha fazla dinlemeye tahammül edememiştim yine. Ürpertiyle titredim. Palyaçolardan nefret ederdim ve bu müziğin çaldığı oda palyaçolarla doluydu. "Bu müziğin sürekli çaldığı bir yer var eğlence merkezinde. Palyaço müzesi gibi bir yer ama daha önce hiç girmedim. Durmaksızın bu müzik çalar durur."

Kartın işaret ettiği bu olabilir miydi? İlk kart eğlence merkezini, ikinci kart babamı, üçüncü kart Corse'u işaret ediyordu belki de. Belki de sırasıyla yaparsak bir şeyler anlamını kazanırdı. Elimi alnıma götürdüm kafam uyuşmuştu.

"Kart orayı işaret ediyor mu diyorsun yani?"

Dudaklarımı ıslatıp ardından dişlerim arasında soydum. "Belki de," diye mırıldandım. "Üçüncü kart Corse'a çıkıyor," diye mırıldandım

düşünceli bir sesle. "Belki de sırayla gidip ipucu toplamamız içindir."

Duraksadım. Küçükken korsan haritaları alır, düzmece hazine avlarına çıkardım. İpucu bulmaya bayılırdım çünkü. Kahretsin. Gerçekten babam mı yapıyordu bunları? Peki eksiklikler, mantıksızlıklar ne olacak? Çocukken söylediğimiz korsan şarkısını değiştirmesinin bir amacı mı var?

"Eskiden ipuçlarını takip edip hazine aramayı severdim," diye mırıldandım. "Belki de gerçekten babamdır bunu yapan." Sinirle güldüm. "Oyun mu oynuyor gerçekten benimle?"

"Baban öyle biri değil."

"Belki de tam da böyle biri."

"Değil," dedi üstüne basa basa. Onu savunmaktan çok mantığını elden bırakmadığını biliyordum. Neden oyun oynasındı sonuçta benimle? Neden bunu bana yapsındı? "Ben babanla aynı masaya oturdum, yemek yedim, dertleştim Lina." Bu gerçek her seferinde hem nasıl canımı yakabilir hem de beni memnun edebilirdi? Nasıl olabiliyordu bu? "Baban seninle bırak alay etmeyi, sana söz konduracak biri değil."

"Ben Asaf için on ay çalıştım ama," dedim hayal kırıklığıyla. "Bana kendisi diye başka bir ölü adamı verip katili ilan etti ama."

Dişlerini sıktı. Belki de kendine de kızdı bunun için. Bilmiyorum. Ama bu gerçeği affedemiyordum. Kafamı geriye yatırdım yorgunca. Tetiklendikçe mi tetikleniyordum yoksa her şey üst üste gelmeyi mi seviyordu emin değildim ama şimdi gidilecek iki yerimiz vardı.

Sıkıntıyla bir nefes verdim. Durabiliriz demişti Aral. Duramıyorduk ama işte. Hayat sen yoruldun diye durup beklemiyor çünkü. Akıyor ve sen düştükçe boğuyor seni.

"O şerefsizi içeri alınca eğlence merkezinin faaliyetleri durduruldu. Arama yapıyordu Yiğit en son. Hazır bir ekip oradayken ilk oraya gidelim o zaman. Bir şey bulabilir miyiz bakalım. Küp olayına orada değiniriz."

Kafamı salladım yavaşça. "Tamam."

"Karnını doyuralım."

"İştah mı kaldı," diye söylendim elimde olmadan.

"Gerekirse zorla yutacaksın," dedi gözlerime bakarak. "Ayakta kalmamız lazım bizim."

"Ayakta kal. Hayatta kal. Bu bir savaş meydanı."

Gözlerimi kapattım zihnimde canlanan sesle. Bu neydi şimdi? Tekerlememi mi? Küçükken babam bana çok tekerleme öğretirdi. Onlardan biri miydi bu? Neden sürekli bir şeyler çıkıyordu bir yerden? Nefret ediyordum bunun olmasından.

Aral'ın dudaklarını bir anlığına dudaklarımda hissedince tüm dikkatim dağıldı. Gözlerimi açtım şaşırdığımdan. Yüzü hemen yüzümün önündeydi.

"O güzel ağzından çıkan kelimelere dikkat et," dedi gözlerime bakarak.

Kaşlarım çatıldı. "Ne dedim ki?" diye sorduğum an Asaf dediğimi anımsadım. İsmini bile ağzıma almama katlanamıyordu. Haklıydı da. "Ederim."

"Güzel," diye beni onaylayıp dikeldi ve elimi tutarak kapıya yöneltti yine bizi. "Annen beni kaçırmanı yanlış anlamasın gidelim de karnımızı doyuralım."

"Annemin benimle ilgili bir şeyi anlamaya çalışacağını sanmıyorum," diye mırıldandım adımlarım onu takip ederken.

Aral'ın bir anlığına adımları durdu. Böyle bir itiraf beklemiyordu sanırım. Bana baktı üzgün bir ifadeyle. O annesini çok seviyordu ama yanında değildi ve ona gidemiyordu da. Ben de annemi seviyordum ve yanımdaydı ama ben de gidemiyordum. İnsan kurtuluşu olduğunu bilse, anlaşılmadığı değer görmediği yerde çok kalamıyormuş. Öğrendim Aral.

"Üzülme," dedim yüzündeki ifadeye gülümseyerek. "Ben üzülmüyorum artık. Bir gerçeği belirtim sadece."

Derin bir nefes aldı ne diyeceğini bilemezmiş gibi. Annem, Aral'ı bile tesellisiz bırakıyordu. İnanılmazdı gerçekten. Sevgi dolu hissettim Aral'a karşı. Elimi tuttuğu sağ koluna yüzümü yaslayıp öptüm.

"Hadi kahvaltı yapalım. Tansiyonum düşecek bayılacağım şimdi. Zaten kan şekerim düşüyor. Seni yerim bak."

Burnundan güldü bu söylediğime. Sonra yüzünde muzip bir gülümseme olduğunda kaşlarım çatıldı merakla. Neye gülüyordu öyle?

"Waffle aldım sana," dedi bizi kapıya doğru götürürken. Bakışları önüne bakarken gamzesi çıktı söyleyeceği şey her neyse epey eğlendiriyordu onu. "Baklava da aldım yemek istersin belki diye."

Baklava mı almış? *Baklava... Aral'lı olmayan...* Lina sana alkol yaramıyor kızım. Alma bir daha sakın. Deniz'e de teessüf edecektim

gördüğüm ilk yerde. Yazıklar olsundu gerçekten. Düştüğüm duruma baktı.

Tenimin ısındığını hissettim ama çaktırmadım. Hatta üste çıkmaya karar verdim çünkü altta kalırsam dayanamazdım.

"Ne münasebet?" diye sordum asla çaktırmayarak utancımı.

Dişleri gözükerek güldü bu söylediğime. "Canın çekmiş gibiydi dün," deyip bana baktı.

Utanması yoktu bu adamın hiç. Yazıklar olsundu. Yoksa çok mu baklava dağıtmıştı? Ne bu rahatlıktı? Hayırdırdı yani?

"Sen her canı çekene ikram mı ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Dağıttın mı tepsi tepsi. Sundun mu başkalarına?"

O kadar sesli güldü ki bu söylediğime gamzesi adeta bir çukurdu artık. Ne güzel gülüyordu. Bir bana gülsün istesem ayıp mı olurdu?

"Hangisinden bahsediyoruz?"

"Ha ikisini de yaptın yani?"

"Yapmadım yapmadım," dedi tatlı tatlı.

"Yemedim," dedim inanmayarak.

Yememiştim de gerçekten. Yedirtmemişti dün. Ucundan ikram ederdi insan. Annesi çok iyi yetiştirmişti bu adamı gerçekten. Ben de öyle sanırdım kendimi Aral'la tanışmadan önce. Meğer o kadar da edepli değilmişim. Bak sendi.

"Yersin yersin," dedi bu kez eğlenen bir sesle.

Ne zaman yiyebilirdim tam olarak? Sadece bir soru.

Kapıyı açıp elime öpücük bırakıp göz kırptı gülümseyerek ve bıraktı elimi. Kalbimde bir ritim bozukluğuyla salona geri döndük yine.

Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat masada oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Sanırım Aral'la gittikleri için haliyle bir şey yememişti onlar da.

"Aral," diye seslendi Güneş abla.

İkimizin de bakışları ona çevrildi. Aral'ı yangından kaçırır gibi arka bahçeye kaçırmam pek hoş olmamıştı tabii. Refleksle yapmıştım o an.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu bizi soramadığı için.

"İyi," dedi Aral gülümseyen bir sesle. "Hallediyoruz, sorun yok."

Hallediyorduk. Halledecektik. Aslandık. Yapardık.

Kahvaltı ettikten sonra Aral arka bahçede durumu Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat'a açıklarken ben ormanı izliyordum. Ormana bakmak rahatsız ederdi beni hep. Dün Aral'ın kollarında uyanıp bakınca güzel

bile gelmişti ama şimdi hâlâ rahatsız ediyordu beni. Bakış açısı çok garipti.

Konuşma sonrası odama gidip siyah şişme montumu aldım askıdan. Üzerime giyip telefonumu cebime atarken Aral'ın alerji ilaçlarını anımsadım. İlaçlarını öğrenmemiştim hâlâ. Öğrensem iyi olurdu.

Masanın üzerindeki lalelerime çevrildi gözlerim. Uzanıp yapraklarını okşadım. "Koca evde sana vazo bulamadım," diye mırıldandım. "İsteyemedim yani. Ben sana alırım ama. Hemen bırakma kendini," diye teselli ettim onu.

Derin bir nefes alıp odamdan çıkarken annemin odasından konuşmaya benzer sesler işittim. Kaşlarım çatıldı. Birkaç adım ilerleyip kulak kesildim. Kulaklarım iyi duyardı.

"Dünyası başına yıkılır," dediğini işittim annemin.

Tüylerim diken diken olurken kalbimde endişe tohumları filizlendi. Kimle konuşuyordu?

Sonra onun sesini duydum. Aral'ın. "Tekrar inşaa ederim," dedi anneme. "Yalanla dolanla değil. Acıyla belki ama gerçekle, sevgimle inşaa ederim tekrar. O korkuyla sebepleri bilmeden yaşamayı hak etmiyor. Ben sizin gibi gözlerinin içine baka baka susamıyorum. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek değil, nasıl istiyorsa öyle yaşasın istiyorum. Benle ya da bensiz. Kendi hayatını kendi kararlarıyla yaşasın istiyorum."

"Yapamaz," dedi annem. "Eğer bunu yaparsan yıkılacak Lina. Susmak acımasızlık gibi geliyor sana ama Aral sen neden sustun bunca zaman? Onun iyiliği için değil miydi?"

"Öyleydi," diye kabul etti Aral. "Şimdi de öyle. Nerede konuşacağımı da nerede susacağımı da bilmeyi öğretti annem bana. Siz hep susmuş, Lina'ya da susmayı öğretmişsiniz Celina Hanım. Lina güç sanıyordu bunu. Halbuki susmak yalnızca yük."

Omuzlarım düştü. İyi şeylerden bahsetmeyeceğini biliyordum Aral'ın ama dünyamın başıma yıkılacağı da sürpriz olmuştu biraz. Tekrar da inşaa edemezmişim. Annem inanmıyordu buna hiç. Tanırdı kızını değil mi yirmi iki senelik? Aral sandığımdan da çok şey biliyor gibi duruyordu benin hakkımda üstelik. Gerçi kuşumu bile biliyordu, geçmişimi de anlatmıştı belki de babam. Sonuçta hiçbir şey tesadüf değildi yaşadıklarımızın.

"Sana yapma diyemem," dediğini işittim annemin. Ağlıyordu sanırım. "Yapmanı da istiyorum bir yandan. Çünkü ne zaman gözlerimin içine baksa ve sussam ona kalbinin kırıldığını gördüğüm halde teselli edemiyorum onu. Ama çok zor Aral. Ben yapamam. Sen yapabilirsen yap."

Karşılık vermedi Aral. Kapıyı açtı. Saklanmaya yönelik hareket dahi etmedim. Aral beni görmeyi beklemiyordu. Kanı dondu bir anlığına. Sanırım çıldırmamı falan bekliyordu ama sakindim. Ardından kapıyı kapattı annemin benim burada olduğumu bilmesini istemiyormuş gibi.

Bana adımladı üzgün ve endişeli bir ifadeyle. "Lina-"

Lafını kestim. "Kek yapmak istiyorum," dedim gözlerine bakarken.

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluştu. Kekten bahsedince elindeki çay bardağı da düşmüştü. Onun da mı kötü anısı vardı bilmiyordum ama iyi anıya çevirmek isterdim.

"Ne?" dedi anlamayarak.

Gülümsedim elimden geldiğince. Güçlüydüm ben. Aslandım. Yapardım. Sorun yoktu hiç. Her şeye değeriz biz. Hallederiz. Halledebilirim. Ben neleri hallettim. Aral'ım var hem benim. Dünya'yla bile savaşabilirim. Yıkılsın çok istiyorsa canı. Tekrar inşaa edermiş Aral benimle. Ederdik ne olmuş yani? Hiçbir şeyi ben hazır elde etmedim ben. Çok çalışırdım yine. Ne olacaktı?

"Dünyam başıma yıkılmadan önce sana kek yapmak istiyorum." Hiç bozuntuya vermedim ama gözlerim buğulandı elimden olmadan. Korkuyordum çünkü kabul etmesem de. Gülümseyerek baktım ona samimiyetle. "Vanilyalı kek yapıp üçüncü günümüzü kutlayalım."

On dört şubatımız yok bizim Aral. 4 Şubatımız var. O da olur. Bir eksik başında ne olacak? Biz bir eksik yaşamaya alışığız zaten sevgilim.

Bana sarılmak için adım attığında bir adım geri çekildim. *Şimdi olmaz Aral. Şimdi sarılırsan ağlarım. Şimdi olmaz.*

"Sadece yapalım de," diye rica ettim. "Yapalım sevgilim de." *Lütfen Aral.*

Yutkundu gözlerime bakarak. Ben değil Aral sanki un ufak oluyordu içerden. İçten çökeceğimiz gün bugüne mi kısmetti?

"Yapalım sevgilim," dedi sesini bulabildiğinde. "Ne istersen yapalım."

Gülümsedim. Genzim ağrıyordu. Burnum aktığında elim bir refleksle yüzüme gitti. Sıcak sıvıya dokundu parmak uçlarım. O sırada

Aral'ın da kaşları çatılmış hemen dibimde bitmişti. Parmaklarım ucuna bulanan kanıma baktım. Kendimi sıktığım için burnum kanamıştı yine.

"Sorun değil," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

"Değişmeyecek hiçbir şey," dedi Aral çenemi kaldırıp gözlerime bakarak. "Bana bak Lina. Bak benim gözlerime. Ben senin dünyanın yıkılmasına izin verir miyim? Yıkar mıyım ben senin dünyanı başına? Yıkıldı diyelim, tek bırakır mıyım ben seni? Ezilmene izin verir miyim?"

"I-ıh," diye bir ses çıkardım buna inanmayı çok isteyerek.

Çünkü eğer ağzımı açarsam ağlardım biliyordum. Korkumdan ağlayacaktım. Endişeden, kaygıdan, korkudan, üzüntüden, bu daralmışlık sıkılmışlık hissinden ağlayacaktım.

"İzin vermem," dedi üstüne basa basa. Beni ikna etmek istediği kadar kendisini de ikna etmek istiyordu sanki. Kendi ailen değil yalnızca, benim ailem bile yük sana Aral. Yine sana verdiler en zor görevi.

Hemen solumdaki banyonun kapısını açtı. Beni içeri soktu. Bir pamuk alıp burnuma tampon yaparken parmaklarıma bulanan kanı suya tuttum. Kana bulanan suya bakmak bir anlığına başka bir görüntü anımsattı bana. Gözlerimi kapattım anında. Hatırlamak istemiyordum. Şimdi değil. Kan olmaz.

Yüzümü avuçladı. Titrek kirpiklerimi araladım. Yüzüne baktım. Sakinliğine alışık olduğum gözlerinde huzursuzluk kol geziyordu.

"Seni kaybettim bir kez," dedi açık açık. "Bir daha etmeyeceğim."

Kafamı salladım yavaşça. İzin vermezsin değil mi Aral? Sorun neyse bir çözüm buluruz birlikte.

"Çok seviyorum ben seni Lina." Alnını alnıma yasladı. "Çok seviyorum."

İçim gitti ona. Kalbim ona doğru bir akış içindeydi sanki.

"Korkma cennet çiçeğim. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Kolay değil ama yenemeyeceğimi bir savaş değil. Sen varsan, varım. Senin için savaşırım. Sen kendin için savaşmayı bırakma yalnızca. Yenerim Lina. Herkesi, her şeyi yenerim. Tüm ihtimalleri hesap eder, sana istediğin dünyayı inşaa ederim. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil Lina, kendi istediğin gibi yaşa diye."

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı. "İnanıyor musun bana?"

"İnanıyorum," dedim kırık ama net bir sesle.

Alnımı öptü. "Sıkma kendini. Ağlamak istersen ben hep buradayım sevgilim."

"Ağlamayacağım," dedim kararlılıkla. "Ağlayacak bir şey yok. Düzelecek her şey."

Ben o tutmayan belle dört işte çalışıp bir de stajı, 'ağlayacak bir şey yok düzelecek her şey' diyerek yaptım Aral. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek yaptım. Dik durmaya mecburiyet bir tek senin omuzlarına yük değil sevgilim. Ben de yapabiliyorum bunu. Ben sana yük etmem kendimi.

Kafasını salladı. Sol gözüme de dudaklarını bastırıp kokumu içine çekerek geri çekildi, parmaklarımız birbirine dolandı. Birlikte çıktık evden.

Eğlence Merkezi çok uzak değildi. Şişli'deydi. Adliyeye yakın sayılırdı. Girişinde polis memurları vardı. İçeri almıyorlardı kimseyi. Aral'ın dediği gibi çalışıyorlardı içeride.

Gergindim. Aral sol elimden tutuyordu girişe doğru yürürken. Onun da gergin olduğunu biliyordum. Bahçede Yiğit'le karşılaştık. Şahin, Mehmet Ali ve Kürşat arkamızda duruyorlardı. Kısa bir selamlaşma faslı geçti aramızda. Sonra gözler bana çevrildi. Hiçbir şey çalışmıyordu eğlence merkezinde ama Yiğit hangi alana gideceğimizi biliyor olmalıydı. Yine de fırsat tanıdı bana. İyi olmadığım o kadar mı belli oluyordu?

Derin bir nefes aldım. Nefret ettiğim alana doğru adımladım. Ölmedikçe bir çıkış yolu bulabilir insan. Yaşaman lazım senin Lina, Alin'in senden başka kimsesi yok. Aral'ı arkada bırakamayız hem.

Botlarımız arasında ezilen karın sesi eşlik etti bize. Kapıyı açtı bir polis memuru. Önce Yiğit girdi. Ardından biz girdik. Gördüğüm görüntü irite etti beni. Aral'ın elini sıktım, palyaçoları gördüğüm an. Her yerde palyaçolar vardı.

Alan yedi metre genişliğinde yirmi beş metre uzunluğunda vardı. Koyu kırmızı duvarları tablolar, cam prizma içinde çeşitli palyaço tiplemelerinin kuklaları, palyaço büstleri, heykelleri ve absürt süs eşyalarıyla doluydu. Müzeyi anımsatıyordu ve normalde içerisi palyaço kaynardı. Onların içinde gezilen gergin bir müze etkinliği gibi bir

konsepti vardı. Normalde daha loş bir ışık kullanılıyordu ama tüm ışıklar açıktı şimdi. Palyaçolar da yoktu neyse ki ama kuklalar hâlâ rahatsız ediciydi. Birinin içerisinde benim tiplemem de vardı. Bakmaya katlanamıyordum.

Savcı daha önce bu alanı gezmiş olduğundan bir kenarda durup bize müsaade etti. Aral ve ben müze gezer gibi gezmeye koyulduk. Ne aradığımızdan emin değildim.

"Lina."

Gözlerimi bana seslenen savcıya çevirdim.

"Emin olmak için şarkıyı çaldıracağım," diye bilgilendirdi beni.

O da bizimle birlikte gelmiş, önceden teyit edememişti muhtemelen. Kafamı salladım. Polis memuru telsizden muhtemelen kontrol merkezinde olan görev arkadaşına açmasını söyledi. Hoparlörden tanıdık o ses yükseldi. Odanın içindeki herkesin yüzünü buruşturmasını izledim. Gerçekten sinir bozucu ve tam bir palyaço müzesi gezilecek müzikti.

Savcı kapattırdı müziği. Sonra da telefonundan teyit ederken ben etrafa bakınmaya devam ettim. Tüm palyaçoların yanına gittim sırasıyla. Aral'a daha önce palyaçolardan nefret etiğimi söylediğim için elimi bırakmıyordu hiç.

Salonun diğer başındaki en büyük tabloya ilerledim nihayetinde. Tanıdık gelen bir o vardı koca salonda. Bir yerde gördüğüme emindim neredeyse.

Tablonun önünde durdum. Bir soytarı tablosuydu bu. Kırmızı bir kıyafet gidiyordu ve üzgün bir hali vardı. Nedense babamı hatırlattı bu bana.

"Stańczyk."

Lehçe *soytarı* diyen Aral'a çevirdim bakışlarımı. aynı zamanda bu kelime tüylerimi diken diken etmişti.

"Biliyor musun bu tabloyu?" diye sordum merakla.

"Polonya tarihinin en ünlü soytarısı."

Ürperdim tekrar. "Bu bilgiyi babamdan mı öğrendin?"

Kafasını salladı yavaşça. "Babanın buradaki lakabı Soytarı'ydı diye biliyorum."

Kaşlarım çatıldı, ensemdeki diken diken olup enseme battılar. Gözlerimi tablodaki soytarı üzerine diktim. "Tanıdık geliyor. Ama çıkaramadım." Yalnızca uğursuz hissettiriyordu.

"Mektupta ülkenin düşmanın eline geçtiği haberi yazıyor. Soytarı bu yüzden ülkesinin durumu için hem çok üzgün hem de çok endişeli," diye anlattı kısaca tabloyu.

Ülkesi için...

"Soytarılar önemli kimseler aslında," diye mırıldandım dalgın dalgın soytarının üzgün yüzüne bakarken. "Kralların danışmanı bile sayılabilirler."

Onayladı beni Aral. "Özellikle bu soytarı üç krala hizmet edecek kadar zeki ve vatansevermiş." Gözlerini bana çevirdiğinde ben de ona baktım. "Her hükümdar sözünü dinlemeyen soytarının haklı çıkacağını bilir, derdi baban hep."

Tam babamın söyleyeceği bir şeydi. Hükümdar deyince aklıma Aral'ın babası gelmişti istemsizce. *Onun babası hükümdar benim babam soytarıydı.* Bu işte babam mı haklıydı?

Derin bir nefes alıp birkaç adım geri çekilip geniş bir açıyla baktım tabloya. Arka planındaki dünya haritası çizimi ne işti peki?

"İngiltere, İspanya, İtalya'dan aşağı," diye mırıldandım.

Artık dünya haritalarına bakınca aklıma gelen ilk şey buydu ve o kısımlar tablonun arkasında kalıyordu. Belki de filmlerdeki gibi arkasında bir kasa falan vardı? Aral'la bir anlığına gözlerimiz çakıştı. Sonra arkasını döndü ve bir işaret verdi. Lateks eldivenler giyerken bana da uzattı. Ellerime lateks eldivenleri geçirirken o da benimle aynı şeyi düşünmüş gibi önümüzdeki kırmızı ipten bariyeri aştı ve uzanıp tabloyu çıkardı yerinden.

Kocaman tabloyu zorlanmadan yerinden çıkarıp yavaşça yere indirirken arkası bir hiçten ibaretti. Arkasında hiçbir şey yoktu. Dünya haritasının geriye kalan kısmı vardı yalnızca.

Aral tablonun arkasını incelerken Yiğit'le birlikte ben duvara bakıyordum öylece. Kırmızı bariyeri geçip duvarın önünde dikildim ve parmaklarımın boğumları ile duvara vurdum kontrol eder gibi. Vurdum, vurdum, vurdum. Yaklaşık yirmi santim sonra duyduğum sesteki farklığı sezdim. Kulaklarım gerçekten iyi duyardı.

Kaşlarım çatıldı. Parmaklarımın olduğu yerden başlayıp santim santim tıklatmaya başladım duvarı. Ses on beş santim sonra değişti ve yaklaşık seksen santim boyunca aynı tonda devam edip tekrar tok bir tona düştü. Aynı işlemi yukarıdan aşağı yapmaya başladığımda Aral ve

Yiğit dikkatle beni izliyorlardı. Sesin değiştiği noktaların bitiş noktalarına koydum parmaklarımı hayal edebilmeleri için.

"Neye benziyor?"

"Kapı," dedi ikisi de.

Kafamı salladım kanıma adrenalin yavaş yavaş zerk edilirken. İkisi de yaklaşıp fenerle duvara yakından baktılar. Herhangi bir çıkıntı, ya da çizgi görebilmek için muhtemelen. Yiğit duvarın üzerinde kredi kartını gezdirdi takılıp takılmayacağını teyit etmek için.

"Bu kadar uğramışlarsa milim bile değişmiyordur," diye mırıldandım. "Nasıl açıldığı önemli."

"Bina planlarında böyle bir kapı var mı?" diye sordu Yiğit yanındaki baş komisere.

"Öyle bire bilgimiz yok savcım," dedi. "Araştıralım tekrar."

Kanıma karışan adrenalin dikkatimi odaklamama yardımcı oluyordu. O an yalnızca bu bulmacaya odaklanmıştı kafam.

"İngiltere, İspanya, İtalya'dan aşağı," diye mırıldandım yine.

Uzandım parmağımı İngiltere'nin üzerine koydum, oradan İspanya'ya, İtalya'ya ve en sonra Corse adası üzerinde gezdirdim.

O sırada hepimizin kulağına dolan tık sesiyle seksen santim genişliğinde iki metre on santim uzunluğunda bir plaka öne çıktı beş santim kadar.

Kalbim heyecan ve endişeyle çarparken göğsüme Aral'la çevirdim gözlerimi. Sanki arkasından bir şey çıkacakmış gibi sağ kolunu önüme uzatıp beni geriye ittirdi yavaşça.

"Dokunmayın," dedi Yiğit tok bir sesle.

Aral beni bir iki adım geri çekti ama gözlerimi bir an olsun bile ayırmıyordum o plakadan.

Baş komiser her şeye hazırlıklı olmak ister gibi silahını çekmiş bir vaziyette kapıya dokundu. Aral beni kenara çekti biraz daha korumak isteyerek. Komiser kapıyı ittiğinde plaka kendiliğinden sağa doğru açıldı yavaşça. Ardında kasa kapılarına benzer bir kapı belirdi ama sıradan bir şeye benzemiyordu hiç o da.

Komiser silahını indirip Yiğit'e müsaade etti. Yiğit birkaç saniye baktı yalnızca kapıya sonra kafasını arkaya çevirdi. "Buraya olay yeri incelemeyi gönderin!"

Kapı nereye açılıyordu bilmiyordum ama bir şey sakladıkları kesindi. O an aklıma gelen şeyler tüylerimi ürpertti. Babam olabilir

miydi içerde? *Neden kendi elleriyle teslim olsun?* Düşmansa kartları gönderen neden savcıya teslim etsin de kendisi gelmesin? Zorla tutuluyor olabilir miydi babam içeride? Bir dost muydu beni ona götüren? Kendi neden gelmiyordu madem? İyilik mi ediyordu bana kötülük mü? Hiçbir fikrim yoktu. Artık basmıyordu kafam olan bitene. Sebepleri anlayamıyordum. Belki Aral anlatınca biraz anlardım. Aklım kalırsa başımda.

"İyi misin?"

Gözlerimi yüzümü inceleyen Aral'a çevirdim. "İyiyim," diye onayladım onu düşünmeden. Düşünürsem iyiyim diyemezdim bu kadar kolay. "Gidip sen baksana," dedim gözlerine bakarken. O yaparsa içim daha çok rahat ederdi. "Sen bakarsan içim rahat eder."

Beni yalnız bırakmak istemiyormuş gibi bir ifadesi olsa da yüzünde, onayladı beni. Ellerinde eldiven olduğu için bana dokunmadan tepeme bir öpücük bırakıp Yiğit'in yanına adımladı. Ben ve *Soytarı* öylece onları izledik.

Aral'ı çalışırken izlemek tuhaf bir histi. O ciddiyeti, titizliği, ince işçiliği, mesleğine çok yakışıyordu. Seviyor muydu bilmiyordum ama bu iş onu bile yapmasına izin vermiyordu.

Parmak izleri alındı. Fotoğraflar çekildi. *Soytarı,* incelenmek üzere götürüldü. Baş komiser, Savcı ve Aral kaldı kapının başında. Savcı baş komisere birtakım yapılacak işler emretti. Kapının epey çetrefilli bir açılma şekli var gibi duruyordu.

"Biometrikse sıkıntı," dedi Aral.

"Asaf bu kapı hakkında bir şey biliyordur," dedi Yiğit. "Sıkıştıralım bakalım ne çıkacak."

Sonra bana döndü Yiğit. "Bulmaca çözmekte iyisin gerçekten."

"Bildiğim yerlerden sormuşlar, birleştiriyorum sadece," diye mırıldandım. "Kartları kimin gönderdiğini ya da en azından kuryeyi bulsak bir cevabımız daha olurdu."

Onayladı beni. "Bakıyoruz o kadına. Şimdilik haber yok ama birkaç ipucumuz var gibi."

Ben sormadan bana ucundan bilgi vermesine şaşırdım. Gülümsedi hafifçe. Zor bir gün olduğunu anlıyordu sanırım.

"Var mı bakmak istediğiniz başka bir şey. Yoksa olay yeri incelemeye her yeri incelettireceğim."

Kafamı iki yana salladım. "Birinci kart burayı gösteriyor, üçüncü kart kapıyı açıyor ama ikinci kartın alakasını bulamadım."

"İkinci kart," diye mırıldandı Yiğit. "Kupa Valesi?"

Kafamı salladım. "Evet. Babamı temsil ediyor diye düşünmüştüm," dediğim sırada Aral'la göz göze geldik. Aynı şeyi düşündük. *Stańczyk. Zaten babamı temsil ediyormuş... Yani doğru sırayla gidersek gerçekten bu kapıya getiriyor bizi. Doğru Corse burasıymış.*

"Karttan yola çıkarak babanın durumunu çözmüşsün, söyledi Aral. Kafan zehir gibi gerçekten." Yiğit'in övgü dolu söylerine karşı nasıl karşılık verebilirim bilemedim. "Karları gönderen dostta olsa düşman da bizim tarafımızda olduğun sürece bu işi onlardan önce çözeriz."

Umarım öyle olurdu. Aral eldivenlerini çıkardığında burada işimizin bittiğini anladım. Ben de ellerimdekileri çıkardım. Günün anlam ve önemi zihnimin ortasına bir bomba gibi düştü anında. Dünyası başına yıkılacak biri için fazla sakindim. İlk olmadığı için miydi yoksa Aral'ın söylediklerine çok inandığım için mi emin değildim. Belki bir yemek yer, akşam ederdik. Ama konuşacaktık eninde sonunda. Kaçışı yoktu.

"Emekleriniz için teşekkürler," diyerek uğurladı bizi Yiğit.

Aral tekrar elimi tuttu oradan çıkarken. Birlikte çıkışa doğru adımlarken babamı düşünüyordum. Bu duruma nasıl gelmiştik? Gerçekten iyi bir sebebi var mıydı? İkna olabileceğim, ben de öyle yapardım diyebileceğim bir sebebi var mıydı gerçekten? Hâlâ benim tanıdığım o adam mıydı? Kim neden yapıyordu bunları? Dünyam küçüktü benim, kimseye zararım olmazdı. Bıraksalardı da kendi halimde yaşasaydım, olmaz mıydı?

Derin bir nefes alarak başımı yerden kaldırdım. Dönme dolaba kadar gelmiştik. Sanırım polis memuru palyaço müzesindeki müziği açarken dönme dolabı da çalıştırmıştı. Hoş bir klasik müzik çalıyor ışıkları yanıyordu. Kimse yoktu etrafımızda, yalnızca o ve bendik. Daha önce hiç binmemiştim. Tam Aral'a dönme dolaba binmeyi teklifi edecektim ki adımları durduğunda benim de adımlarım durdu. Elimi bırakmadan karşıma geçti. Çenemi kaldırıp yüzüne bakarken elimin üzerine bir öpücük bıraktı nezaketle.

"Benimle dans eder misin sevgilim?"

Sorusu şaşırttı beni.

"Ne?"

"Dans edelim," dedi gözlerime bakarak. "Bugün üçüncü günümüz."

Kalbim göğüs kafesim içinde hüzünle attı. Burada onlarca nefret ettiğim anım vardı ve bu soru tüm anıları silip attı zihnimden. Aral'ın siyah gözleri gözlerime bakarken dudaklarımda buruk bile olsa bir gülümseme peyda oldu. *Edelim sevgilin. Belki şansımız olmaz bir daha.*

Yalnızca onu düşünmeye çaba gösterdim. Kafamı salladım hafifçe. Montumun cebinden telefonumu çıkardım. Aklıma ilk gelen sosyal medya da viral olduğunu sonradan fark ettiğim bir şarkı oldu. İnsanlar bu şarkıda karın altında dans ediyorlardı. Ben de kaydetmek isterdim ama etmeyecektim. Bu ana tutunmayacaktım. Daha çok dans edebildiğim zamanlar olması için dua edecektim. *Anılar beni korkutuyor Aral. Bir anı olarak kalmasın ne olur.*

Şarkıyı açtıktan sonra gözlerine baktım sevgiyle. Referans yaptım özenle. Gülümsetti bu onu da. O da beni selamladı. Sağ elini sırtıma yerleştirirken ben de sol elimi omzuna yerleştirdim. Onun sol benim sağ elim bileştirdi. Birbirimize ne yakın ne de uzakta müziğin ritmiyle dans etmeye başladık. Adımlarımız müziğe, şarkı ise bize uyuyordu sanki. Her bir sözü içimde bir ağlama istediği oluşturuyordu ama isteğe kulak asmıyordum.

Az önce bir sır perdesini aralayan, gizli kapılar bulan birkaç saat sonra dünyası başına yıkılacak olan biz değildik sanki. Aral'la üzerimize kar yağarken en korktuğum günlerden birinde, nefret ettiğim bir lunaparkta vals yapacağımı ve bunun beni her şeye rağmen çok mutlu edeceğini hayal bile edemezdim.

Her gidip geri gelişim de biraz daha azalıyordu aramızdaki mesafe. Aral beni her uzaklaşıp geri dönüşümde daha sıkı kavrıyordu uzaklaşmamı istemiyormuş gibi. Artık dans ederken başım göğünse yaslıydı. Adımlarımız uyum içinde gidip gelirken son kez geri çekildim ve ona döndüm hızla. Sağ kolu belime sarılırken beni geriye yatırdı yavaşça. O da üzerime eğilmişti. Üzerimize kar yağarken güzel yüzüne bu açıdan bakmak kalbimi küt küt attırdı. Gözlerimden yaşlar aktı şakaklarıma doğru.

Kaşları çatılacak oldu. Sağ elimi yanağına koyup uzandım dudaklarını ufak bir öpücük bıraktım. Gülümsedim içtenlikle.

"Soğuktan," dedim göz yaşlarımı açıklayarak. "Kaldır beni hadi, kolun acıyacak."

Dili dudaklarını ıslatırken beni kaldırdı. Bir şey söyleyecekti ama izin vermedim.

"Dönme dolaba binelim mi?" diye sordum ondan önce davranıp.

Gözlerimi kaçırdım elimde olmadan gözlerimin içine bakıp ne kadar korktuğumu anlasın istemiyordum. Onun için de kolay değildi ki.

"Ama çalıştıracak biri lazım," dedim düşünceli bir sesle sanki şu an tek derdim buymuş gibi.

"Binelim," dedi gözleri yüzümde gezinirken.

Ona kaçak göçek bir gülümseme verip elinden tuttum ve dönme dolaba götürdüm. Hevesim de yoktu böyle şeylere hiç ama kaçmak istiyordum. Zaman öldürmek ve Aral'la yapabiliyorken bir şeyler yapmak istiyordum. Bugün üçüncü günümüz. Dört yüz yirmi altıncı günümüz olabilirdi. Yüz kırk iki tane üç gün yapar bu Aral. Sana da haksızlık gibi gelmedi mi? Sen nasıl sevebiliyorsun ki beni bunca şeye rağmen. Yerlerimiz değişmiş olsa ben çok kırgın olurdum sana belki de. Kızgın olurdum.

Dönme dolabın merdivenlerini çıkıp kabinin kapısını açtım ve koltuğa oturdum. Kapalı camdan bir kabin olduğu için içerisine kar yağmamıştı ama çalışmadığı için buz gibiydi içerisi.

Aral, Kürşat'ı arayıp onu dönme dolabın olduğu yere çağırdı. Yirmi dakika kadar sürüyordu bir tur atması sanırım, kocaman bir şeydi. Yirmi dakika yalnızca Aral'la olacaktım.

Aral kabine girip arkasından kapattı kapıyı ve yanıma, soluma oturdu. Kürşat yalnızca başlat tuşuna bastı ve dönme dolap hareket etti. Oturduğum yerde Aral'a sokuldum üşüyerek.

"Dizime otur," diye teşvik etti beni hemen. "Karnın ağrıyacak sonra."

Kalbimi kırdı bu ince düşüncesi. Regl olduğumu bile unutmuştum ben halbuki. Soğuk mindere otururwhile karnımın ağrıyacağı gerçeği aklıma bile gelmemişti.

Kafamı iki yana sallayıp yanağımı sağ koluna yaslayarak koluna sarıldım iki elimle. "İyi böyle," diye mırıldandım.

Öğle saatlerine girmiştik ama hava o kadar kapalıydı ki evlerin ışıkları, trafik ışıkları ve arabaların farları akşam gibi hissettiriyordu. Güzel bir manzarası vardı. Bir süre sessizce manzarayı izledim. Bugün dünya başıma yıkılırsa bu anı yine de güzel hatırlayabilecek olmayı diliyordum yalnıza. İnsan kötü hissettiğinde aklına yalnızca kötü anıları gelirdi. İyi tek bir anı yokmuş gibi. Bu anlara tutunabilmeyi diliyordum.

Yanağımı koluna sürttüm. Kokusu çalındı burnuma. Çenemi kaldırıp yüzüne baktım özleyerek. O ilgiyle beni izliyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde siyah gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüm. Ayna ayna söyle bana var mı bu dünyada benden daha güzeli diye sorsam şüphesiz yok diyecek tek yansıma onun gözlerindeydi. İçim sıcacık oluyordu gözlerine bakınca. Kendimi seviyordum. Gözleri bana kendimi sevdiriyordu. Gözlerini seviyordum.

"Daha önce hiç dönme dolaba binmemiştim," diye mırıldandım onunla sohbet etmeyi çok isteyerek.

Gülümsedi hafifçe. "Ben de binmemiştim."

Soğuktan kızaran tenine bakarken elimi uzatıp iki parmağımın tersiyle yanağını okşadım. Ona dokunmamı beklemediği için duraksadı bir an. Öyle dokunarak seven biri değildim. Sürekli yanaklarımı okşamak onun işiydi ama ben de ondan öğrenmiştim zaten. Keşke benim de ellerim sıcak olsaydı, yanakları ısınırdı ama benim elim yanağından daha soğuktu muhtemelen. Fakat hiç şikayetçi gözükmedi.

Burnumu çektim. "Küçükken tanıyor olsaydım seni, birlikte kaçardık." Küçükken istediğim ama alamayacağımızı bildiğim için hiç dile getirmediğim o güzel bebeklere benziyordu. Aral keşke benim olsaydı hep. "Her şeyi birlikte yapardık."

Sağ eli koluna sarılı sol elimi sıcak avucu içine aldı. Gözlerimin içine baktı. "Yine yaparız."

Kalbim çarptı göğsüme. Yapardık değil mi? O kadar korkak biriydim ki anda bile kalamıyordum ve bu o kadar yorucu bir durumdu ki.

"Ben anda kalamıyorum hiç," diye mırıldandım kendime sinir olarak. "Şu an bizden başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Burada, bu dönme dolapta, bir tek sen kal, kafamdaki her şey sussun istiyorum halbuki."

"Bir tek bana kulak as o zaman," dedi gözlerime bakarak. "Dünkü gibi. Bir tek ikimizi ve şu anı düşün."

Sağ kolunun aramızda olmasından hoşlanmıyormuş gibi aramızdan çekip belime sardı. Beni kendisine yaslarken başını sağ omzuna yatırıp dudaklarını yanağıma yasladı. İçim sıcacık oldu bu ani öpücükle. Ona sokulurken başımı ona yasladım, gözlerim kapandı. Uzun bir öpücük bıraktı yanağıma. Sıcak nefesini yüzüme verdi, burnunu tenime sürttü sonra. Bunu yapmasını seviyordum. O bana sürtününce benim de ona

sürtünesim geliyordu hep. İki kedi gibi hissediyordum bizi sonra ve bu beni gülümsetiyordu. Birbirine sırnaşan siyah ve turuncu iki kedi gibi hayalimde canlanıyordu.

"Buz gibisin," dedi bundan hoşlanmayarak. "Çıkma kollarımın arasından."

Keşke hiç çıkmasaydım. Uzun yıllar kollarının arasında yaşardım ben şikâyet etmeden. Onu bir de Alin'i alıp bir yere kapansak ve uzun bir süre üçümüz yaşasaydık, ne güzel olurdu? İsterlerse Batı ve Doğu da gelirdi. Kendi ufak ailemizi kurardık. Aral, Alin'e iyi bir abi olmayı bırak, iyi bir baba bile olurdu. Kendi kardeşlerine nasıl olmuşsa Alin'e de olurdu. Biliyordum. Benim için ben istemeden yapardı.

Bizim babamız bizi belanın beşiğine bırakmıştı. Yaşatamayacaksa ne diye bizi yapmıştı? Zor bir hayata çocuk getirmek salt bir bencillikten ibaret. Kim ödeyecek yaşayamadığımız anların hesabını?

İyice ona doğru sokulurken derin içli bir nefes aldım. *Düşünme Lina. Aral'ı düşün bir tek. Anda kal bir tek. Dünyanı elinden alacaklar ellerinde bunlar kalacak bir tek.*

"Aral," diye mırıldandım.

"Hım," diye mırıldandı dudakları tenime yaslı durduğu için.

"Hiç baba olmak istedin mi?" diye sordum merak ederek.

Normal sıradan spontane sohbet etmek istiyordum onunla. Sevgililer normalde neler konuşuyordu bilmiyordum ama günlük hayattan, gelecekten, gelecekteki ihtimallerimizden bahsetmek istiyordum. Mesele Aral'dan üç sene sonraki hayal ettiği bizi dinlemek isterdim. Ama sormayacaktım. Heveslenirdim. Heveslenirsem çok üzülürdüm. *Kursağımda kalır çünkü benim. Bugünden bile belli bu.*

"İçinde olduğum hayatta mı? Yoksa genel olarak mı?"

Burnumu çektim. *Demek ki şu an istemezmiş.* Kim isterdi ki böyle bir hayata çocuk getirmek? Babam getirdi de ne oldu?

"Genel olarak," diye mırıldandım. "Normal insanlar gibi kafede buluşup ilk kez tanışabileceğimiz gibi bir hayatın olsaydı."

İç çekti. "Sen de olacaksan isterdim."

Kalbim küt küt attı. Dudak büktüm. "Sevimli olmana gerek yok. Gerçekten merak ettiğimden sordum. O hayatta da illa benimle olmak zorunda değilsin. Ne kadar insan var dünyada sonuçta."

"Gözlerime bakıp bakmamana göre değişir."

Anlamayarak gözlerimi yüzüne çevirdim. O da bana bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Sana baktığımda bir, sen beni gördüğünde iki kişiden ibaret bana göre." Ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sen yoksan o hayata gitmeye gerek yok."

Her seferinde beni bu kadar sevmesine şaşıp kalıyordum. Bu ben de ağlama isteği uyandırıyordu. Ya kaybedersem diye ağlama istediği uyandırıyordu. O isteğe uymamak için savaş veriyordum resmen.

"Diyelim ki," diye mırıldandım bu kadar sevgiyi kabullenemeyerek. "Ben yokum ama ailen normal bir hayat sürüyor, mutlusunuz. İstemez miydin o hayatı?"

"İsterdim," dedi gözlerime bakarak. "Ama kendim için olmazdı bu, onlar için isterdim." Dürüsttü ve alınganlık göstermeyeceğimi biliyordu. "Senin de bensiz ama iyi bir hayatın olacaksa onu da isterdim Lina."

"Ben de Alin için isterdim," dedim dürüstçe ona katılarak.

Birbirimizi çok sevdiğimizi biliyordum. Ama ikimizin de üzerine ailesi yıkılmış gibiydi ve biz hep ilk onları düşünmek zorundaydık.

"O zaman biz birimizin iki numarası mıyız?"

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Öyleyiz."

"Gerçekten iki olabilir miyim yani?" diye sordum bu beni çok mutlu ederken. O kadar sevdiği insan vardı. İki numarası olabiliyor muydum yani?

İç çekti gözlerime bakarak. Kafasını geriye yatırdı sonra yavaşça. "Çok tatlısın," dedi bayılmış gibi. Âdem elması belirginleşirken yutkundu. "Sarhoş halinle normal halinin arasında en ufak bir düşünce farkı yok Lina."

Kaşlarım çatıldı hafiften. Sarhoşken de mi bundan bahsetmiştim? Gerçekten abayı yakmışım ben bu adama.

Bana baktı yine ve yanağımı sıktı hafifçe. "Bir numara bile olursun istersen."

Kalbim ima ettiği şeyle ritmini kaybettiğinde surat astım huysuzca. "Dalga geçme." Geçmediğini biliyordum halbuki.

"Baba olmam için evlenmem lazım," dedi gülümseyen bir yüzle. "Ben eski kafalıyım biraz. Evlenmeden olmaz o iş."

Gülmeden edemedim bu söylediğine. "Baklavayı anca düğünde mi yiyeceğim yani?" diye sordum utanmadan.

Gamzeleri çıkarak kadar gülümsetti bu söylediğim onu, burnundan bir gülüş sesi işittim. Çok güzeldi gülerken.

O sırada bir aydınlanma yaşadım. "Yani hiç sevişmedin mi?" Diye soruverdim bir an yüzüne dan diye.

"Ha senin derdin o yani?" Dedi gülümseyerek. "Bakir miyim diye mi merak ediyorsun?"

Etmiştim bir anda. Edemez miydim? Ayıp mı olmuştu?

"Ben öyleyim," dedim adil olmak için. "Hatta ilk öpüştüğüm de ilk sevgilim de sensin benim."

O da söylesindi. İsim versindi. Yazıklar olsundu çünkü eğer beni bulmadan yapmışsa. Utanmaz ve de arlanmazdı. Ayıptı. Ne münasebetti? Küsememdi de ama ben de ilk olayımdı bir kere hayatımda. Ne vardı yani?

"Ben de öyleyim," dedi yüzünde şu an benimle eğlendi için çok keyifliymiş gibi bir gülümseme varken. "Ayrıca benim de ilk öpüştüğüm kadın sensin."

Bu iki cevabına da hem şaşırmış hem şaşırmamış hem de mutlu ve memnun olmuştum istemsizce.

"Gerçekten öyle misin?" dedim kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken.

Hiç mi olmamıştı yani? Efendi miydi hep bunca sene? İlk sevgilisi değildim, hiç mi öpüşmemişti Defne ile?

Kaşı kalktı. "Hovardaya mı benziyorum?" Bunu sorarken alaylı bir ifadesi vardı.

"Benzemiyorsun," deyip kafamı iki yana salladım. "Ama tutkulu bir kişiliğin olmadığını da söyleyemezsin. Temas bağımlısısın bir kere." Sevişmemesi yine anlardım, ilk uyuduğu kadın bile bendim ama öpüşmemesine çok şaşırmıştım.

Güldü bu söylediğime. "Evet inkâr edemem bunu," derken bile yanağımı okşuyordu. Bir zahmet etmesindi. "Ama bir tek sana karşı bu durum."

"Eski sevgiline ne kadar dokundun düşünmeyeyim diye öyle söylüyorsun gibime geldi," dedim gözlerimi kısarak. Ciddi değildim. Onu geçmiş ilişkisiyle yargılamazdım. Hele öyle bir ilişkiyi asla. Üzülürdü. Kıyamamdı.

"Yanlış gibine gelmiş," dedi o da beni taklit ederek. "Elim sana uzanıyor, mani olamıyorum buna," deyip baş parmağı dudaklarımı okşadı. "Sana dokunmadan iletişim kuramıyorum sanki. Hep bir kol

mesafemde tutmak istiyorum seni, uzandığımda seni tutabileyim istiyorum. Elim sana uzanıyor ben farkında olmadan. Sevmek istiyorum gönlümce. Öpmek istiyorum hep. Normal şartlarda Lina, kadınlara karşı mesafeyi hep maksimum ölçüde tutan biriyimdir."

Annenden ötürü. Biliyorum. Taciz düşüncesi bile delirtiyor seni. Biliyorum. Ama sevgiline bile mi Aral? Defne'yi öpemeyecek kadar mı kötü durumdaydın? Defne'yi öpmediği için memnundum ama içinde olduğu psikoloji kalbimi kırıyordu. Üstelik Defne ne kadar hor sevmiş seni. Ona elimde olmadan düşmanlık besliyorum Aral.

"Defne ile seninki gibi başlamadı ilişkimiz," dedi sanki kafamın içini görüyormuş gibi. "Özlem tanıştırmıştı bizi. Mesleklerimiz, yaşam tarzımız, kişiliklerimiz uyumluydu. Denemeye karar verdik. Aşık olduğumdan başlamadı yani ilişkimiz bizim. Saygı ve sevgimiz vardı bir yere kadar. Çok da uzun sürmedi zaten, öpmeyi isteyeceğim kadar uzun bir süreç olmadı. Senin farkın buradan kaynaklanıyor. Ben sana çok aşığım."

Kalbime çok kötü şeyler yapıyordu tam şu an. Yapabilirdi bana ne istiyorsa. Gönlünce sevmek mi istiyordu? Alsındı tepe tepe kullansındı kalbimi. Öpmek mi istiyordu, dudaklarım ne güne duruyordu? Öpebilirdi gönlünce. Hiç sorun yoktu.

"Ve sevgilim," dedi yüzüme eğilip burnuma bir öpücük bırakırken. "Evlenmeden çocuk yapma konusundaki hassasiyetim aile problemlerimden kaynaklanıyor ama sana dokunma arzumu alamaz pek tabii elimden." Tüylerim diken diken oldu. Gerçekten arzu mu demişti o? "Yani istersen istediğin her şeyi yapabilirsin bana."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Hatta tüm vücudum ısınmıştı.

"Ahlaksız adam," diye söylendim gözlerimi kaçırıp.

Güldü yüzüme doğru. "Sen başlattın ben mi ahlaksız oldum?"

"Yo," diye inkâr ettim. "Ben bir şey yapmadım. Sen evlenmeden olmaz dedin."

"Üzüldün mü öyle dedim diye?" Diye alay etti benimle.

"Ne münasebet?" Dedim huysuzca. "Niye üzüleyim? İstersem gayet nikah basarım."

Gülüş sesi kulağıma dolarken içimdeki tüm sıkıntı uçmuş gitmiş, sanki gerçekten o kafede oturup buluşmuş gibiydik.

"Bas nikahı da görelim," diye meydan okudu bana tatlı bir sesle. "Görmeyi isterim. Bana ait kafamdaki gibi bir ailenin seninle olmasını,

bizim ailemiz olmasını her şeyden çok isterim."

Hayal kurdurma bana Aral. Üzülürüm ben olmazsa. Olmaması değil, olacak gibiyken olmaması yaralıyor beni.

"Evlenme teklifi et de tam olsun," diye söylendim. Karnıma ağrılar girmişti.

"Evet dersen ederim," dedi asla geri asım atmayarak.

"İmdat," dedim. Gerçekten imdattı.

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Bu acıttı."

Yüzüne uzanıp çenesine bir öpücük bıraktım. "Acımasın ama susman lazım bence artık," dedim o bana yüzünü eğerken.

"Sustur o zaman," diye meydan okudu dudaklarıma eğilirek.

Kabul ettim meydan okumasını. Sol elimi ensesine yaslayıp kendime çekerken ben de dudaklarına uzandım. Dudaklarımız birleşti hemen. Onu öpmek kadar iyileştirici ve mutlu edici başka hiçbir eylem yoktu. İlaçlar bile onun kadar baş döndürücü uyuşturucu değildi.

Sağ elini başımın arkasına yaslarken başını sağ omzuna yatırdı. Derinden öptü beni. Parmaklarımı sol çene hattında, boynunda adem elmasında ve köprücük kemiklerinde gezdirdim onu öperken. Yavaş ama sevgi doluydu öpüşmesi. Saç diplerini tırnaklarım talan ederken parmaklarım arasında hapsetmiştim saçlarını, tamamen ona yaslamıştım kendimi. Saniyelik nefes alma molaları vererek uzunca öptük birbirimizi. Birbirimizi hiç bırakmak istemiyormuş gibi öptük. Korktuğumuzdan birbirimizin dudaklarına tutunduğumuzu ikimizde biliyorduk bu yüzdendi bırakmak istemeyişimiz.

Nefes nefese ayrıldım karanfil tadan dudaklarından. Sıcak nefesi yüzümde dağılıp üşüyen yüzümü ısıttı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım banyoda ona karşılık vermediğim için üzülerek. "Ben de çok seviyorum Aral. Gösteremiyorsam üzgünüm. Elimden bu kadarı geliyor. Belki biraz daha kalırsam yanında... Daha çok öğrenirim."

"Kalacaksın," dedi dudaklarını şah damarım üzerine bastırmadan hemen önce. "Bu kalbin benim için böyle ritim bozduğu her an benim yerim senin yanın Lina."

Senin yerin benim yanım demiyordu. Benim yerim senin yanın diyordu. Aral'ın beni hiçbir şeye sözleriyle bile mecbur etmeyişleri, ihtimalini bile yüklemeyişleri kalbimi sıcacık ediyordu. Güvende hissettiriyordu bana.

Kollarımı omzuna dikkat ederek boynuna sarıldım. Sol elim ensesindeki saçları okşarken künyesine çarptı tırnaklarım. Bir gün. Başım dik, hak ettiğime inanarak künyeni istemek istiyorum Aral. Her şeyle yüzleşip haklı çıkarak, seni hak ederek istemek istiyorum. Evin olmak istiyorum. Evin olmayı hak etmek istiyorum.

Dönme dolap durdu. Her şey gibi bu da bitti. Derin bir nefes alarak kokusunu çektim içime. İstemeyerek geri çekildim. Gülümsedim ona, onu rahatlatmak isteyerek. Ayağa kalktım. Birlikte çıktık kabinden. Kürşat biraz uzakta sırtı dönme dolaba dönük bir şekilde bizi beklerken sigara içiyordu.

Gözlerimi Aral'a çevirdim usulca. "Nereye gideceğiz şimdi?" diye sordum korksam da.

"Yiğit'in burada çok işi var. Spor salonu sonraya kaldı. Tek işim sensin artık, seninim tamamen."

Tek işi ben olacağıma söz verdiği günün telafisi miydi bugün? Konuşacaktık o gün söz verdiği gibi. Çözecekti beni ve ben kopmuş olmaktan korkuyordum. Kopuk hayatları düğümler bir arada tutar Aral. Ya düğüm çözülünce ayrı düşersem senden?

Derin bir nefes aldım. "Alışveriş yapalım," dedim hafifçe gülümseyerek. "Sonra da Levent'teki evine gidelim?"

"Gidelim," diye onayladı beni. "Acıktın mı?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı hafifçe.

Kürşat'la birlikte çıktık eğlence merkezinden. Şahin ve Mehmet Ali gözükmüyordu ortalıkta.

Elimi Aral'a uzattım bir şey ister gibi. İlgiyle gözlerime baktı kaşını kaldırıp.

"Ben sürebilir miyim?"

Gülümsedi, gözlerini Kürşat'a çevirdi. Tek kelime etmeden anlaştılar ve Kürşat bana uzattı anahtarlarını. "Ben nereye gideyim abi?" diye sordu sonra Aral'a.

Aral'ın arabası servisten gelmediğinden Kürşat'ın arabası vardı bir tek.

"Levent'teki eve gideceğiz biz. Sen direkt oraya geç."

"Eyvallah," dedi.

Sonra gözlerini bana çevirip gülümsedi bana. Destek olmak istiyordu sanırım. Ben de ona gülümsedim hafifçe.

Bir taksi çevirerek ayrıldı yanımızdan. Saat 1'e geliyordu. Günün bitmesine on iki saatten az vardı. On iki saat içinde anneme göre dünyam başıma yıkılacaktı. Derin bir nefes aldım tekrar.

Yapılacak bir sürü iş vardı. Korkmaya vakit yoktu şimdi. Dünyam başıma yıkılmadan önce yapmak istediğim şeyler vardı.

Aral'la arabaya ilerledik. Aral koltuğu kendime göre ayarlamam da yardımcı oldu bana nezaketle. Kemerini taktı, ben de kendi kemerimi taktım ve soğukkanlılık içinde çalıştırdım arabayı. Yola koyuldum.

"Biliyor musun yolu?" diye sordu bana.

"Tarif edebilirsin istersen," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Tarif ederim de sen doğru dönebilecek misin?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Kalbine doğru dön falan de o zaman?"

Yüzünde güzel bir gülümseme ile yüzüme bakarken dili dudaklarını ıslattı. "*Kalbime* doğru dön derim o zaman," diye onayladı beni. "Solumda her şartta."

Kalbimin ritmi bozuldu ima ettiği şeyle. Cidden imdattı.

Boğazımı temizledim. "Şoförün dikkatini dağıtmayınız," dedim önüme bakarken.

Burnundan güldüğünü işittim. Onun da gergin olduğunu biliyordum. Dudaklarına, çenesine ve sakallarına dokunuyor, sık sık yutkunuyordu ama beni germemek için rahatmış gibi davranıyordu. *Ben daha çok gerilmeyeyim diye öyle değilmiş gibi davranıyordu.* **Düşünmemeye çalıştım bunu. Araba kullanırken panik atak geçirmek istemezdim hiç. Hallolacaktı. Bu, dünyanın başıma ilk yıkılışı değil. Bu kez yalnız da değilim. Benimle inşa etmek isteyen Aral'ım var yanımda. Nasıl yirmi beş günde bana yaşadığımı hissettirdiyse yine yapardı. Sorun yoktu.**

Aral evininin çok yakınındaki bir alışveriş merkezini tarif etmişti bana. Arabayı dışarı park ettim. İndik birlikte. Her zaman sıkı tutardı elimi ama nedense bu sefer ki tutuşu daha sıkı gibi gelmişti. Ya da ben kuruyordum kafamda.

Birlikte alışveriş merkezine girdik. Market kısmına yöneldik doğruca. Hiçbir şey düşünmeden olaya baktığımda bu çok sevimliydi aslında. Onunla yemek hazırlamak için alışverişe çıkmak, sonra eve gidip yemek hazırlayacak olmak tatlıydı. Bir markette çalışmıştım. Fakat bir alışverişin bu kadar güzel bir aktivite olacağını

düşünmemiştim hiç. Aral çalıştığım markete geldiğinde ne kadar aksiydim halbuki. Şimdi elinden tutuyordum ve bu anda kalmak için hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi davranırsam belki hiçbir şey olmazdı gerçekten.

"Ne oldu?" diye sordu Aral yüzüme bakarken.

Dudaklarımda buruk bir gülümseme olduğunu fark etim. "Aklıma çalıştığım markete gelişin geldi," diye mırıldandım. "Evine uzak o market."

"Senin için gelmiştim," diye onayladı beni. "Senin doğum günümde kapıma geldiğinden bahsetmemiştim Şahin'e. Ertesi gün sen savcılığa gelince artık senden uzak duramayacağımı biliyordum. Kürşat da biliyordu ama Şahin bilmiyordu. Onu arabada bırakıp içeri girdim. Dışardan izliyordu beni. Seni kasada benimle konuşurken görünce kafayı yemiştir muhtemelen."

Bunu hiçbir şey yokmuş gibi anlatıyordu ama bu onun için üzücü bir anıydı aslında. Şahin de Kürşat da aslında beni tanıyorlarmış hem. *Aral benden uzak durmak için kendini tutuyormuş.*

"Tanışıyor muyduk onlarla da önceden?" diye sordum merak ederek. "Yüz yüze yani."

Hatırlamayışıma yanmak fayda etmiyordu. Şimdimi yakmasa diye dua ediyordum yalnızca.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Benle tanışıyorsun. Bir de Deniz'le."

Adımlarım duraksadı. Şaşkınca ona baktım. "Ne?"

Gülümsedi bana hafifçe. Gülümsüyorsun Aral ama için için yanıyorsun halbuki değil mi?

"Ellerimizin fotoğrafı olan mekân Deniz'in restoranı."

Şaşırmıştım ve bu kadar şaşırmam Aral'a çok büyük haksızlıktı. Biliyordum. *Özür dilerim.*

Gülümsedi hafifçe. "O gün de onun yüzünden şarap içip sarhoş olmuştun."

O an aklıma Corse'a gittiğimizde Deniz'e daha önce hiç içmediğimi söyleyince 'Hiç mi?' diye soruşu geldi.

Aral yanağımı sıktı hafifçe yüzüm asıldığı için. "Üzül diye anlatmadım."

Yapma Lina. Böyle yaparsan anlatmaz. Kardeşleriyle olan olayda da böyle oldu. Aral üzülürsen anlatmaz sana. Anlatamazsa da kurtulamaz,

kurtulamayız. Alma elinden bunu.

Yürümeye devam ederken "O zaman da mı çok saçmaladım?" diye sordum yüzüne bakarken.

Cıkladı. Hiçbir zaman saçmaladığımı kabul etmiyordu zaten. Gülümsedi sonra bu anıyı seviyormuş gibi.

"Elimi tuttun tüm akşam," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim ürperdi. "Ellerimi sevdiğini söyleyip seni eve bırakana kadar elimi tuttun."

Ellerin Lina, ellerin.

Ben senin ellerini nasıl bırakmışım Aral? Niye bırakmışım?

Bir üzüntü sararken kalbimi elini daha sıkı tuttum. Sol elimi kaldırıp elinin üzerine öpücük bıraktım. "Özür dilerim," dedim içtenlikle. "Unuttuğum için özür dilerim."

Adımları durdu Aral'ın. Aniden beni kolları arasına alıp sıkıca sarıldı. Kalbinin ritmi her zamankinden hızlı ve düzensizdi. Ya canı yanıyordu ya da korkuyordu. Aynı rahatsızlık benim kalbime de nüksetti. Başımı göğsüne bastırırken sessizce yüzünü saçlarıma yasladı. O an o kadar çaresiz hissettirdi ki, ağlamak istedim.

"Bırakma bir daha," dedi güçlü tutmaya çalıştığı sesiyle. "Sen elimi bırakma ben herkesi yenerim Lina. Her şeyi yenerim. Özür dileme benden. Yeter ki unutma beni bir daha. Bir kol mesafemde dur hep."

Kalbim kanıyormuş gibi bir yoğunluk, taşkınlık hissettim içimde. Karnıma bir kramp girdi.

Tepemi öptü birkaç kez. Geri çekilip ellerimi tuttu ve iki avuç içimi de öptü, yanaklarına yasladı. Kalbim kırıldı. Yanaklarını okşadım sevgiyle. Gözlerim doldu, ağlamak istiyordum ama yapmak istemiyordum.

"Korkma," dedi gözlerime bakarak. "Ben yanındayken korkma. Halledeceğim her şeyi. Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağız ve bir daha kimsenin sana zarar vermesin izin vermeyeceğim."

Yüzüme eğilip alnımı öptü. "Ağlamak yok güzel sevgilim," diyerek nemli kirpiklerimi sildi. Gözlerimin içine baktığında o gücü gördüm gözlerinde. Onu gözlerine bakarak güç kazanmak istedim.

"Şimdi alışveriş yapacağız. Sana yemek yapacağım. Sen de bana vanilyalı kek yapacaksın. Birlikte yiyip konuşacağız ve yine kollarım arasında uyutacağım seni. Yarın Lina, güneş tekrar doğduğunda tarih değişmiş olacak, olaylara bakış açın farklı olacak belki ama yine benim

yanımda olacaksın. Gözlerime baktığında sevdiğin adamı göreceksin yine. Tamam mı?"

Kafamı salladım buna onun kadar inanmak isteyerek. Alnıma bir öpücük daha bıraktı sevgiyle. Yüzündeki sol elimi tekrar öpüp yüzünden indirdi ve elimden tutarak beni markete soktu.

Markete adım atarken Aral'ın söylediklerine inanarak girdim içeri. Tüm kötü düşünceleri marketin önünde bıraktım. Onunla sadece o anı düşünerek alışveriş yaptım.

Ben kek malzemeler seçerken Aral yemek için benim de fikrimi alarak bir şeyler seçiyordu.

"Sade mi seviyorsun keki?" diye sordum soslara bakarken. Alin soslarla süsleyip yemeyi severdi.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Evet. Ama kendin için alabilirsin," dedi reyona yaslanmış beni izlerken.

"Çok mu oyalandım?" diye sordum dakikalardır sos okuduğumu fark ederek.

Dalıp gidiyordum elimde olmadan. Ya da okuduğumu anlamıyordum.

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Sorun değil."

Kararsız kaldığım için hem çikolatalı hem de kırmızı meyveli sostan aldım. İsraf ediyormuşum gibi geldi ama Aral gönülsüzce yaptığımı düşünsün istemiyordum.

Market alışverişini ben ödemek istedim. Karşı çıktı biraz ama ben kazandım. Sigara aldı kendisine. Onu kendisi ödedi. Dışarı çıktığımızdan beri yaktığı yedinci sigaraydı. Gergindi çünkü. Takılmadım. Eşyaları arabaya taşıyıp anahtarları Aral'a teslim ettim. Evine kadar gelmiştik zaten o yolu daha iyi biliyordu. Bizi beş dakika dolmadan rezidansın bahçesine getirdi. Kürşat lobideki güvenlikle oturmuş muhabbet ediyordu.

Ona selam vererek çıktık yukarı. Eşyaları mutfağa bırakıp banyoya gittik. Ellerimizi yıkadık. Ev sıcaktı. Bu yüzden Aral daha rahat kıyafetler giyebileceğimi söyledi. Memnuniyetle kabul ettim. O mutfağa geçerken ben odasına gittim. Odasının kokusunu içime çektim derin bir nefesle.

Dolabını açıp gönlümce bir şeyler seçtim. Kot pantolonumu bir kenara kaldırıp taytımla kaldım. Üzerimdekileri de çıkardım ve siyah bir tişörtünü üzerime geçirdim. Kollarını katlarken tekrar banyoya

girdim. Kişisel birtakım uğraşlardan sonra saçlarımı toplayarak mutfağa ilerledim. Aral gömleğinin kollarını yukarı katlamış dikkatle sebzeleri yıkıyordu.

Onu görünce bile kalbim küt küt attı. İç çektim. *Anın tadını çıkar Lina. Kazancına bak bir gün kaybından önce. Hadi kızım. Üzme şu adamı daha fazla. Onu da geriyorsun. Yük olma omzuna. Yük al. Aslansın. Yaparsın. İnanmıyor musun Aral'a? Kollarında uyuyacaksın gün sonunda. Demek ki o kadar da kötü değil. Kim bir yıkım alır koynuna?*

Derin bir nefes verip yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona adımladım.

"Ben ne yapayım?" diye sordum ilgiyle.

"Patates soyabilirsin," deyip yıkadığı patatesleri önüme bıraktı.

"Yes chef," diye mırıldanarak bir bıçak aldım ve patates soymaya başladım.

Aral sebzeleri doğradı hızlı hızlı. el yeteneği çok iyiydi. Adli tıp uzmanı olmasının da bir katkısı var mıydı acaba?

"Deniz görse kıskanı şu yeteneği," diye övdüm onu yüzüme bir gülümsemeyle.

Gamzesi gözükecek şekilde gülümsedi. "Bak sen."

Kıkırdadım. "Her şey de yetenekli olmak yormuyor mu sizi bey efendi?"

Burnundan güldü bu iltifatıma. "O sizin güzel bakışınız hanım efendi."

"Yok yok," diye karşı çıktım bunu sürdürmek isteyerek. Çünkü sürdürdükçe üzerimizdeki gerilim azalıyordu sanki. "Siz baya çok yeteneklisiniz. Yakışıklısınız da. Boyunuz posunuz falan," derken elimdeki bıçakla baştan aşağı onu gösterim. "Baya iyisiniz yani."

"Alıcı gözüyle bakmışsınız," dedi keyifli bir ifadeyle doğradıklarını derin bir tavaya alırken.

Kafamı salladım. "Allah sahibine bağışlasın pek tabii."

Arkamdan geçerken sol şakağıma kaçamak bir öpücük bıraktı. "Bağışlar bağışlar," diye onayladı beni.

İçime sıcacık oldu. "Bağışlar de mi?"

"Bağışlar."

Beni onaylarken patatese değil ona baktığım için bıçak hafifçe parmağımı kestiğinde acıyla yüzümü buruşturup gözlerimi parmağıma çevirdim. Önemli bir şey değildi ama bıçağa ve patatese bulaşmıştı

biraz. Bıçaktaki kanı gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Sol gözüme bir ağrı girdi yine.

"Lina." Uyan.

"Lina?"

Kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma kadar gelirken aniden açtım gözlerimi. Elimdeki bıçakla Aral'a döndüm. Tedirgin bir bakışla beni izliyordu.

"Parmağımı kestim," dedim gözlerimi birkaç kez kırpıp. Sonra da gülümsemeye çalıştım. "Az bir şey ama. Sorun değil."

Elimdeki bıçağı alıp lavaboya bırakırken parmağıma baktı dikkatle. "Çok mu acıdı?"

Kafamı iki yana salladım o elimi suyun altına tutarken. Gerilmişti sanırım biraz.

"Sorun yok," dedim rahatlaması için gülümseyerek. "Minicik zaten. Yara bandı yapıştırırım şimdi."

Kafasını salladı. Bir peçeteyle parmağımı kurulayıp çekmeceden yara bandı çıkardı. Mutfakta yara bandı olması çok mantıklıydı. Özenle parmağımı yara bandı ile kapattı. Üzerine de bir öpücük bıraktı.

"Patatesleri ben soyarım."

Kafamı salladım. "Ben de kek yapayım o zaman."

Gözlerinde birtakım duygular geçti ama yakalayamadım yine. Yapmasa mıydım kek? Kötü bir anısı var gibiydi. Kötü anısı olsa Şahin ima etmezdi ama. Belki de ben yapmıştım daha önce ona ama hatırlamıyordum. Ondan üzülüyordu. Kötü anıları iyiye çevirmek istiyordum. Yapacaktım o yüzden. Sevdiğin kısımları tekrar ederiz demiştim sana Aral. Tekrar eder eder çoğaltırız.

"Yemeğin yanıyor," dedim burnuma karamelize sebze kokusu gelirken.

Yanağımı okşayıp ocağın başına gitti. Derin bir nefes alarak, moodumu düşürmeden, hatırladığım şeyin üzerine düşünmeden kekime odaklandım. Yaptığım en iyi vanilyalı kek olacaktı. Her şeyini ölçü ölçü yapacaktım. Harika olacaktı.

Büyük bir titizlikle kekimi yaparken onunla da konuşmak isteyerek konuşacak bir konu aradı zihnim. Sessizlik korkutuyordu beni.

"Diyelim ki bir kız kardeşin var," diye mırıldandım şeker ve yumurtayı karıştırırken. "Yakın bir arkadaşınla ilişkisi olmasını ister

miydin? Mesela Şahin'le?"

Aklıma ilk gelen konu Kürşat ve Yasemin olmuştu.

"Zor bir karar," diye cevapladı beni başı bana dönerken. Tavadaki sebzeleri soteliyordu ve çok güzel görünüyordu bunu yaparken.

"Neden?" diye sordum ben de karıştırmaya devam ederken.

"Şahin'i çok severim çünkü. Kız kardeşim de canımdan kanımdan. Araları bozulduğunda Şahin'le aram eskisi gibi olmayacak hiçbir zaman. Kaybetmek istemem onun gibi bir adamı."

Makul bir cevaptı. Anlaşılabilirdi. En azından 'o gözle bakmış kız kardeşime' kafasında biri değildi.

"Ama harika olurlarsa?" diye sordum bu kez. "Çok güzel bir ilişkileri olur, evlenirlerse falan?"

"Şahin'den daha iyi adam bulamazdı. Desteklerdim," dedi emin bir sesle. Sonra gülümsedi bana. "Hem kardeşimin canını sıkarsa Şahin'i dövmesi daha kolay."

Gülümsedim elimde olmadan. "Döşeme sanatı."

Onayladı beni yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. Az önceki gerginliği uçup gitmişti neyse ki.

"İleri döşeme sanatı hem de."

Kıkırdadım. Onları kavga ederken görmek asla istemezdim ama Şahin'in tepkisini de görmek komik olurdu sanırım.

Gözlerini tavasına çevirip davlumbaz ışığı yüzüne düşerken "Nasıl anladın?" diye sordu.

Kaşlarım kalktı. "Neyi?"

Bana baktı yine. "Kürşat'ın Yasemin'i sevdiğini?"

Elim duraksadı. Çok mu bariz soruyordum ben böyle soruları? Kürşat da ona Aral'ı sorunca hemen bilmişti. Alışık değildim ki derdimi anlatayım, fikir alayım insanlardan.

"Biliyordun yani," diye mırıldandım malzemeleri yavaş yavaş eklemeye başlarken. Gerçi yakınlardı, Aral bilmeyecek de kim bilecekti?

Kafasını salladı.

"Ben insanlarla iletişim kurmakta iyi olmadığım için gözlemler dururum," diye açıklamaya başladım. "Davranışları üzerine düşünürüm nasıl insanlar olduklarını anlamak için. İkili ilişkiler dikkatimi çekmezdi daha önce. Bir insana şefkatle sevgiyle nasıl bakılır

görüyordum ama aşkla bakma eylemini seninle deneyimledim. İlk kez senin gözlerinde izledim. O yüzden tanıması biraz zaman aldı sanırım."

Gözlerime bakarken yumuşak bir bakış oldu yüzünde. Biliyordum bu bakışı. İçi gidiyordu bana şu an. Çözmüştüm onu.

"Senin bana baktığında oluşan bir ifade vardı Kürşat'ın yüzünde dün. Tanıdım hemen o yüzden."

"Bak sen," dedi gülümseyerek. "Benim sana baktığım gibi mi bakıyordu?"

Kafamı salladım. "Hım. Fark etmedin mi sen de?"

"Masada Kürşat'ın değil senin yüzüne bakıyordum ben Lina," dedi hafifçe gülerek. "Senin gülen yüzün daha çok ilgimi çekiyor."

İçim sıcacık oldu. Ben de bakmak istemiştim hep yüzüne ama çekinmiştim. Şimdi düşününce çekinmek için zamanımız bile yokmuş gibi geliyordu.

Boğazımı temizledim. "Ne olacak peki?" diye sordum merak ederek.

"Bir şey olmayacak," dedi hafifçe omuz silkerek. "En azından bu iş bitmeden zor."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Bu işle onların ne ilgisi var ki?"

"Şahin, Yasemin'i uzak tutmak istiyor bu hayattan. Kürşat'sa benimle birlikte tam ortasında bu işin."

Dudak büktüm. "Başka işe girer belki? Girmez mi?"

Buruk bir ifade oldu yüzünde. "Gitmez. En azından bu iş bitmeden kovsam da gitmez Kürşat."

İç çektim hüzünle. "Bu iş bitince ne kadar insanın hayatı değişecek aslında," diye mırıldandım. "Kimler ayrı kimler birlikte olacak kim bilir."

"Biz bir olacağız," dedi gözlerime bakarak emin bir sesle. "Üç sene sonra da evleneceğiz."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bakarız dedim," dedim huysuzluk ederek.

Gülümsedi bana. "İkna ederim ben seni üç seneye."

Kıkırdadım ama içimden ağlayasım geliyordu korkudan. Umutlanıyordum o öyle deyince. Dünyamın başıma yıkılmayacağına, yıkılsa bile tekrar inşaa olabileceğine ikna oluyordum.

"Şahin kızar mı Kürşat'a?" diye sordum bu kez.

"Kızar," dedi düşünmeden.

"Neden?"

"Kürşat'ın içinde olduğu hayat yüzünden, dediğim gibi." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Hem Şahin'in babası Fikret amca da evlenmelerine izin vermezdi."

"O neden?" diye sordum kaşlarım daha çok çatılırken.

"Yasemin diş hekimi olacak," dedi keyifsiz bir sesle. "Kürşat lise terk en basitinden."

"Ne olmuş? Çalışıyor, para kazanıyor, iyi biri. Hem ailesine bakmak için yapmış. Böyle insanlar zor bulunur."

Onu savunmam gülümsetti onu. "Kürşat mı anlattı sana bunları?"

Kafamı salladım.

"Kardeşi gibi görüyor seni," dedi ocakla ilgili bir şeyler ayarlarken. "Yoksa anlatmazdı."

Omuzlarım düştü o öyle söyleyince. Daha çok üzülecektim şimdi ona.

"Araya girsen olmaz mı?" diye sordum sanki şu saniye kız istemeye gidecek ama reddilecekmişiz gibi hissederken.

"Fikret abi kendi kızına denk birisini ister. Biz öyle bakmıyoruz olaya belki ama o yaşlardaki insanlar evi erkek geçindirir düşüncesinde olduklarından kızından daha çok kazansın daha üstün mevkiye sahip olsun isterler. Babam için neyse Fikret abi, Kürşat da benim için o. Kendi hayatı gibi bir hayatın içine atmaz kızını."

"E kendisi atmamış sanki," diye söylendim. "Hem sen de dedin aynı meslekteler işte."

"Kızma minik aslan," deyip yanağımdan bir makas aldı. "Bitsin şu işler Kürşat'a kralından bir iş bulur üniversiteye de yollarım sıkma sen canını."

Dudak büktüm. "Sınıf ayrımı resmen," diye söylendim.

"Ben kız babası olsaydım, kızımı emanet edeceğim adam her şeyiyle dengi olsun isterdim. Hakkım bence," dediğinde onu izliyordum dikkatle. "Sınıfsallıktan bahsetmiyorum ama. Bazen fırsatı olmaz insanın Kürşat gibi, akademik olarak çıkamazsın basamakları ama ufku kaldığın yerde durmamalı. On metre olmamalı. Hayat görüşünü akademik olarak kazanamazsın çünkü. İyi bir adamsa, çalışkansa, hayata bakışı uyuyorsa kızımla mutlu olsunlar isterdim."

Aral çok iyi bir insandı. Pırlanta gibiydi. Kızımız ufku bir sokak boyu olan bir serseriye âşık olursa yataklara düşermiş gibiydi. Kıyamamdı. Allah korusundu. *Kızımız mı Lina gerçekten?*

Aral'la sohbet ede ede hazırladık her şeyi. Keki fırına verip sofrayı kurmaya koyuldum. Aral yemekleri servis etti. Birlikte karşılıklı oturup yemek yedik. İştahım yoktu pek ama Aral bizim için yaptığı için bütün tabaklarımı bitirdim. Çok da güzel yapmıştı.

Sofrayı birlikte topladık. Evlensek ve bir evimiz olsa nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. Ben evliliğe en uzak insandım. *Aral'la tanışmadan önce. Aral'a ikinci kez aşık olmadan önce. Aral'ın sevgisini tatmadan önce. Korkuyorum her şeyi kaybedeceğim diye.*

Fırında çoktandır pişen ve dinlenen keki çıkarıp dilimledim. Dejavu hissi yaşayıp durdum ve bu beni çok rahatsız etti.

Bir tepsiye ikimiz için birer dilim kek koyduğum tabakları, sosları ve Aral'ın yaptığı kahve ve bitki çayını koydum.

"Mum var mı?" diye sordum.

Bir çekmeceden mum çıkardı bir sürü.

"Bir tane yeterli," diyerek bir tane alıp kek dilimine diktim. *Dilek tutalım Aral, belki bir işe yarar.*

Ona gülümseyip yanından geçtim ve koltuklara ilerledim. Orta sehpaya bıraktım tepsiyi. Kendimi koltuğa bıraktım sonra. Aral da yanıma oturdu. Sağ bacağımı altıma alarak ona doğru döndüm. Mum olan kekin tabağını alıp ikimizin orasında tuttum. Çakmağını çıkarıp mumu tutuşturdu.

"Dilek tutalım," dedim büyük bir ihtiyaçla.

Sesim bile titremişti sanırım. Aral kafasını sallayarak onayladı beni. Gözlerine mum ışığı yansırken çok güzeldi. Gözlerimi kapattım.

Lütfen. Lütfen onu kaybetmemeyim bir daha. Lütfen onu kaybetmeyeyim. Lütfen sevdiğim insanlarla yaşayabileyim. Lütfen her şey yoluna girsin. Lütfen-

Dudaklarımda dudaklarını hissettim. Dudaklarını hareket ettirmeden dudaklarımı öptü. Oan ikimizin de aklından geçen aynı şeydi sanki. Hafifçe geri çekildiğinde ikimizde birbirimizi dilemişiz gibi hissettim. Gözlerimizin içine baktık, hiçbir şey söylemeden ortamızda yanan mumu üfledik aynı anda.

"Üçüncü günümüz kutlu olsun sevgilim," dedi yumuşak sevgi dolu bir sesle.

Yutkundum. "Üç yüzüncü günümüzü de kutlarız... Değil mi?"

"Kutlarız," dedi düşünmeden. "Üç bininci günümüzü de kutlarız."

"Üç yüz bininci günümüzü de kutlayalım."

"Kutlayalım," diye onayladı beni.

Burnum akacak gibi hissettim yine. "Korkuyorum," dedim kendimi tutamayarak.

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Ama üstesinden geliriz Lina. Tekrar inşaa ederiz. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil," dedi gözlerime bakarak.

"Biz nasıl yaşamak istiyorsak öyle."

Kafasını salladı. "Sen nasıl yaşamak istersen öyle."

Kafamı geriye yatırdım göz yaşlarımı geri göndermek için. Sonra da ona baktım. Burnumu çekip tepsiden bir çatal aldım ve kekin ucundan bir lokma kesip dudaklarına uzattım.

"Bakalım beğenecek misin?"

Gözlerinde sevgi dolu ama bir o kadar da hüzünlü bir ifade ile dudaklarını aralayıp uzattığım keki aldı. Çiğnedi çiğnedi. O çiğnerken acaba beğendi mi diye düşündüm durdum ve bu histe bir dejavu hissiydi.

"Nasıl?" diye sordum başımı sol omzuma yatırıp hafifçe.

Lokmasını yuttu. "Hayatımda yediğim en güzel şey."

Burnumu çektim. "O kadar da değildir."

"Öyle," dedi emin bir sesle. "Yediğim en güzel tatlı."

"İnanayım o zaman," dedim mutlu olarak bu yorumuna.

"İnan," diye onayladı beni.

Mum çıkarıp tepsiye bıraktım. Hem çikolata hem de kırmızı meyveli sosu gezdirdim dilimim üzerinde. Hiç yiyesim yoktu ama kendimi zorluyordum nedense. Tatlı komasına girip kurtulsaydım şu andan keşke.

Kekten bir lokma aldım. Güzel olmuştu gerçekten. Ağzıma birkaç lokma tıktım sakinleşmek için.

Gözlerimi beni izleyen Aral'a çevirdim. Sakindim. Evet. Başlayabilirdi.

"Anlat," diye mırıldandım lokmam bittiğinde cesaret ederek. "Anlat ikimiz de kurtulalım Aral."

Derin bir nefes aldı. Dili dudaklarında gezindi. "Kolay şeyler değil anlatacağım şeyler," dedi yumuşak bir sesle. "bir şeyleri unuttuğunu ve buna iyi şeylerin sebep olmadığını biliyorsun zaten. Ama dediğim gibi halledemeyeceğimiz şeyler değil Lina. Tamam mı?"

Kafamı salladım sos içinde kalan kekimi dürtüklerken. Yaseminli çayımdan bir yudum aldım sakinleşmek isteyerek. Sakinleştirici hap falan mı alsaydım acaba?

"Ben babanla 2016'nın sonlarında tanıştım," dedi sakin, yumuşak bir sesle. "Baban, babamı tanıyordu ve kendisi de yavaş yavaş tanınmaya başlamıştı o zamanlar piyasada. Babamı hapse tıkmak istediğini anlamıştım hemen. Benimle de iş birliği yapmak istiyordu. Tanıyordu beni. Hayat hiayemi kabaca biliyordu. Babamı içeri tıkmak için başladı dostluğumuz. Ama sonra zamanla, bana güvendikçe kendini açtı. Zamanla onun MIT'den olduğunu, içeri sızdığını, senelerdir bilgi topladığını öğrendim. Aynı zamanda bana geçmişinden, başına gelenlerden ve senden bahsederdi zaman zaman."

Yutkundum. Boğazıma bir şeyler oturdu.

"Kendinden ve senden bahsettikçe en az benim kadar normal bir hayatının olmadığını anladım. Benimki kadar acımasız bir hayatın vardı."

Ve ben bunu hatırlamıyorum. Ne kadar acımasız olabilir ki Aral?

Keki dürtüm. Keki dürttükçe kırmızı sosa buladım ve bu nedense çok rahatsız hissettirmeye başladı beni. Kırmızı sosa buladığım kekten bir lokma tıktım ağzıma içimdeki ağlama isteğini bastırmak için. Midem bulandı. *Kan yemek gibiydi sanki. Kek kana bulanmış sanki. Kanı düşünme. Keki düşünme. Nefes al Lina. Sorun yok. Düşünme. Her şeyin bir anlamı olmalı. Kendisini anlatması için fırsat ver ona.*

"Hani," dedi bir anlığına duraksayıp. "Kafeye gittiğimizde bir ıslık sesinden bahsetmiştin ya bana Lina."

Islık sesi. Hatırlayamadığım bir melodi. Sonrasında hatırladığım birkaç anı. Buz dağının yalnızca görünen tarafı. Vurgun yemiştim. Bu daha hiçbir şeydi halbuki. Ben boğulmayacaktım. Ben o buz dağının altında kalacaktım. Annemin bahsettiği buydu belki de. Sol gözüme bir ağrı girdi yine aniden.

Bir gece vakti. Aral... Bana gülümsüyor. "İyi geceler Lina."

Bu ney şimdi? Neden tetiklenip duruyorum bu kadar üst üste? *Düşünme Lina. Sırası değil şimdi. Aral anlatacak her şeyi. Düşünme. Sakin ol.*

"Kaçırıldığından bahsetmiştin," diyerek devam etti.

Etmek zorunda hissediyordu kendini. Durursa bir daha ikimiz de cesaret edemeyebilirdik buna ve her şey daha kötü olurdu belki de.

"Seni kaçıran insanlar..." Dili dudaklarında ıslandı. "Bir tür örgütler. MIT gibi diyebiliriz sanırım. Kızıl Tilki deniyor onlara."

Tüylerim diken diken oldular. Başımdaki ağrı arttı gittikçe. Kafamın tam ortası ağrıyordu. Sol elimi sol şakağıma bastırdım.

"Lina," dedi zorlanan bir sesle.

İnledim ağrıyla. Elimdeki çatalı tabağın içine düşürdüm. Aral'ın hareketlendiğini hissettim. Kollarıma dokundu nazikçe.

"İyi misin?"

"Başım," diye mırıldandım endişeli gözlerine bakarken.

O an burnumdan akan sıcak sıvıyı hissettim. Ellerimi bile kaldıramadan burnumdan dolu dolu kan akarak kucağımdaki tabağımın içine kekimin üzerine damladılar.

Kana bulanan keke baktım. *Kek kana bulandı. Kek de kana bulandı. Her şey kanlı.*

"Aral," dedim korkuyla.

O an zihnimde bir şimşek çaktı. Bir anı zihnimin tam ortasına düştü. Gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine.

06.12.2019, 00.06.

Telefonumda gördüğüm tarih ve saat bu. Evin dış kapısını açıyorum. Aral var karşımda. Gülümsüyor bana. Elimde bir saklama kabı var. Gülümsüyor Aral bana. Konuşuyoruz. Gülümsüyoruz. Kek veriyorum ona. Mutluyum. Bir anlığına. Bir ıslık çalıyor. Sadece bir anlığına korku hissediyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar oluyor her şey. Elimde bıçak var. Kabzasını tutuyorum. Ucu Aral'da. Ucu Aral'ın karnının içinde. Aral kanıyor. Aral ölüyor. Ölmüyor. Ama ben öldü sanıyorum.

Tuttuğum elimden düşürdüğümde gözlerim hâlâ kapalı. Bir kırılma sesi yankılanıyor kafamın içinde. Kalbim hüzün dolu kafam karma karışık. Bir sürü anı tetikleniyor. Bir domino taşı gibi. Ama kalbimde tek bir şey atıyor.

Aral'ı bıçaklamışım. 06.12.2019. Benim Aral'ı öldürmeye çalıştığım günün tarihi.

Gözlerimi açıyorum. Aral bir şeyler söylüyor ama duymuyorum söylediği hiçbir şeyi. Kafamdaki seslerl meşgul zihnim sadece. Aral'ın bana söylediği "Bazı insanlar böyle de yaşar," sözünü tekrar ediyorum buna tekrar tutunmak ister gibi.

Aral, gözlerime baktığım sustu bir an. Aral'ın gözlerinde bir korku gördüm. Daha önce bana göstermediği kadar korktuğunu gördüm.

Korktuğu başına gelmiş gibi bir ifade gördüm. Gözlerimden yaşlar düştü. Ellerim titriyordu. Başımda çok kötü bir ağır vardı, kulaklarım uğulduyordu. Sesimi bulamıyordum bir türlü.

Eli tereddüt içinde yüzüme uzandı. Ben de ona uzanmak istedim. Sarılmak istedim. Kurtulmak istedim. Yapamazdım. Ellerim kana bulanmış benim. Ellerim onun kanına bulanmış benim. Kan Aral'ın kanı, sebebiyse benim.

Titreyen ellerimi önümde ne zaman diz çöktüğünü bilmediğim Aral'a uzattım. Karnına uzandım ama dokunamadım.

"Ö-zür.... Di-dilerim," dedim titrek bir sesle. *Benim ellerim Aral'ın kanına mı bulandı?* Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Gerçek olmasın. Hatırladıklarım gerçek olmasın. Ne olur yalan de Aral.

Acı dolu bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. En belirgin izi ben mi yaptım Aral? Ağlayarak ellerimi o yarasının üzerine bastırdım. Kaskatı kesilmişti.

"Ben mi?" dedim titrek bir sesle. Göz yaşlarım düştü gözlerimden. Korkarak gözlerine baktım. "Ben mi? Yap..tım?" Hıçkırdım. "Ben mi yaptım bunu A-Aral?"

Aral ellerini bana uzattı gitmemden korkuyormuş gibi. Yüzümü elleri arasına aldı.

"Lina," dedi gözlerime bakarak. Şu an sakinleşmemi istediğini biliyordum ama yapmıyordum. Yine unutursam diye ödü kopuyordu belki de. Unutmak istiyordum. Bu hatırladıklarımı unutmak istiyordum. Başım çok ağrıyor, midem bulanıyordu. Gözlerim önünde siyah siyah benekler vardı. Kafamdaki ses susmuyordu. Yine bir vurgun yiyordum. Hayır. Buz dağının altında eziliyordum bu kez.

"Lina yok bir şey." Gözlerimin içine bakıyordu. Dehşet içindeydi gözleri. Farkında mıydı bunun? "Bak ben buradayım. Yok bir şey. Sakin ol. Korkma. Ne olur korkma Lina." Göz yaşlarımı sildi üzgün bir ifadeyle. "Yok bir şey. Ne olur sakinleş."

"Ben yaptım," dedim ağlayarak. "Öldürmeye çalıştım seni."

"Yapmadın," dedi üstüne basarak. "Buradayım ben Lina. İyiyim." Elimi yanağına yasladı. "Bak bana iyiyim ben. Yaşıyorum. Hiçbir şeyim yok. Sakin ol Lina. Geçti hepsi."

"Nesin sen? Söyle! Nesin sen? Söyle!"

"Kızıl tilkiyim. Ben bir kızıl tilkiyim."

Sus! Ne olur sus! Sustur kafamın içini Aral. Ne olur sustur kafamın içini! Delireceğim!

"Ne yapamazsın?"

"Sevemem."

"Ne yapamazsın?"

"Sevemem."

"Sevmek kimler içindir?"

"Zayıf insanlar için."

Aral'ın söyledikleri bir suyun altından geliyordu sanki. *Ben Aral'ı bıçaklamışım. Ben sevdiğim adamı öldürmeye çalışmışım.*

"Sen nesin?"

"Ben bir kızıl tilkiyim."

Aral onu ilk gördüğüm günden beri ölüyor rüyalarımda. Bana katil demişti rüyamda, katiliydim ben onun. Benim yüzümden ölüyor hep. Çünkü ben öldürmeye çalışmışım onu. Bir ıslık sesi yeterli mi bunun için? Bu yüzden mi kaçmak istedim senden Aral?

"Kim öldürdü o kediyi?"

"Köpekler öldürdü."

"Kim öldürdü o kediyi?"

"Köpekler."

"Kim öldürdü o kediyi?"

"Köpekler."

"Kim öldürdü o kediyi?"

"Ben... öldürdüm."

"Kim öldürdü o kediyi Karolina?"

"Ben öldürdüm."

Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın? Lina nasıl yaparsın? Islık sesi. Tilki. Kanlı ellerin. Ellerinde kan var senin. Aral'ı bıçakladın sen. Aral'ı öldürmeye çalıştın. Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?

"Nasıl öldürdün?"

"Sev...dim."

"Kedini nasıl öldürdün Karolina?"

"Sevdim... Severek... öldürdüm."

Aral'ı seviyorum. Aral'ı seviyorum. Aral'ı seviyorum. Sevebilir miyim? Sevmeye hakkım yok ki benim. Sevmek yasak. Çok seviyorum ama. Onunla yaşamak istiyorum. Yapamaz mıyım? İnsan mıyım ben?

Sen insan mısın Lina? Onunla kalmak istiyorum. Onunla kalmak istiyorum.

"Sevmek kimler içindir?"

"İnsanlar... için."

"Sen nesin?"

"Ben... Bir kızıl tilkiyim."

İnsan sevdiğine zarar vermez ki Aral. Ben insan değil miyim? Sevmek yasak. Ben insan değilim. Ben bir tilkiyim. *Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum*. Aral'ı seviyorum. Öldürmedim onu. Seviyorum. Çok seviyorum. Öldürmedim. Aral'ı çok seviyorum. Almasınlar onu benden. Çok seviyorum. Ne olur almasınlar. Unutma. Unutma. Unutma. Bu anı unutma. Yaptıklarını unutma. Sevdiğini unutma.

"Sen bir kızıl tilkisin. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi kendi adanmışlığından daha çok sevemezsin. Şimdi tekrar et! Tekrar et!"

"Ben bir kızıl tilkiyim."

"Tekrar et!"

"Ben bir insan değilim. Ben bir aracım. Bir araç olarak öleceğim."

"Tekrar et!"

"Ben bir silahım. Sahibime itaat ederim."

"Tekrar et!"

"Sevmek yasak."

"Tekrar et!"

"Acı duymak yasak."

"Acıyı unut! İnsan olduğunu unut!"

"Yapamıyorum. Acıyor."

"Unut! Unut! Unut!"

"Acıyor... Kalbim acıyor..."

"Bir kalbin olduğun unut!"

Boğuluyorum. Buz dağı üzerime devriliyor. Dünyam başıma yıkılıyor. Her şey yalan. Her şey kurmaca. Bir aldatmaca ve bir bulmaca. Hangisi gerçek hangisi sahte? Seçemiyorum.

Bir ileri. İki geri. Geçmiş kör bir deli. Bir ileri. İki geri. Ama bizi sobeledi.

- Devam Edecek -

05.08.2022

Teorilerinizi buraya bırakabilirsiniz '^'

Bir şeyleri çözmeye başladığımız bölümlerdeyiz artık. Kartlar dağıtıldı, şimdi herkesin elini görme vakti. Bakalım kim kazanacak kimler kaybedecek? Aşkta mı kazanırız kumarda mı????

Aral'ım da Aral'ım :(

Lina'm güzel kızım :(

Bakalım neler bekliyor bizi :')

Yazması zor bir bölümdü mental olarak. Ama yetişti. Şimdi twitlerinizi ve yorumlarınızı okumak için sabırsızlıkla ben bekliyor olacağım. Öpüyorum hepinizi.

- Sizi seven Filiz Buradaydı <3

Bölüm 20 | Sokak Çocuğu ve Vitrin Bebeği

İyi akşamlar <3

Nasılsınız? Bir ay bir haftadır görüşemiyoruz ve ben tam bölüm yazmaya başladığım sırada grip oldum. Şu an başım ağrıyor ama bölümü bitirmek için savaş verdim işte!!! BURADAYIZ!!!

Size yine uzuuuuun bir bölüm bıraktım YİNE. Ve YİNE çok detay var. Sindirerek yavaş yavaş okumanızı tavsiye ederim.

Ben size uzuuuun bir bölüm bırakmışken siz de bana bir sürü yıldız ve oy atarsınız öpüşür koklaşır yolumuza devam ederiz mutlu mesut diye düşünüyorum ehehehehehehehehe

Oy verip yorum yapmayı unutmayın. Öpüldünüz <3

Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

***Instagram:** filizpuluc*

***Twitter: f**ilizpuluc*

***Tumblr:** gunestozuperisi*

***Spotify:** filizpulu*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:

***Instagram:** baziinsanlarıboyleyasar*

***Instragram:** karo.a.lina*

***Instagram:** aral.cakirca*

Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığını her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz orada olacağım.

Twitter'da 'gunestozuperisi' kullanıcı isimli hesap da benim. Kitaplarım hakkında yazmak ve sizinle daha çok iletişim kurup konuşabilmek için kullandığım yan hesabım. Oradan da bana rahatça ulabilirsiniz.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🌺 🌺 🌺

BÖLÜM 20 | SOKAK ÇOCUĞU İLE VİTRİN BEBEĞİ

♪ Anchor - Novo Amor

♪ Habibi - Tamino
♪ Only Love Can Hurt Like This - Paloma Faith
♪ Başka Çarem Yok - Çağan Şengül
♪ Unuttun Mu Beni? - Sezen Aksu
♪ Her An Gidebilirim - Sena Şener
♪ Gitme - Dolu Kadehi Ters Tut
♪ Bir Beyaz Orkide - Cihan Mürtezaoğlu
♪ Koca Bir Saçmalık - Jakuzi

Geçmiş geride kaldı diyorlar. Yanılıyorlar. Gelecek, geçmişin bir yansımasından ibaret. Gelecek her zaman geçmişin hamurundan şekillenecek. Yeniden doğmak mümkün değilken, hamurunu kurtarmak istemenin nesi yanlış? Onunla savaşmanın, iyileştirmenin, gerekirse kesmenin ve yama yapmanın nesi yanlış? Yok sayılan yaralar iyileşmeyecek. Sen unuttun diye üstü kapanmayacak hiçbir şeyin. Damarlarında akan beş litre kan, sen yaranı unuttun diye her gece uykularında kaşık kaşık boğamaz mı seni sanıyorsun? Kangrense geçmişin kesip atman gerek. Geleceğine sirayet etmesin diye, kesip atman gerek...

Şimdi oldu... Eksiksin artık... Olsun... Olsun... Hayattasın... Böyle yaşayabilirsin... Yaşayabilirsin...

Yaşayabilir misin Lina? Kalbin de olmadan? İnanınca mümkün her şey. Şanslıysan biraz olsun, yaşayamayacağını ölüm döşeğine düştüğünde fark edebilirsin ancak. Peki Lina, bunca şeye mecbur kalırken kendine şanslı diyebilir misin? Bir dilek tutsan başına meteor yağmayacağından emin olabilir misin?

Olsun...
Bazı insanlar böyle yaşar...
Olsun...
Bazı insanlar böyle de yaşar...
Olsun...
Olmasın...
Aral öğretti bunu da sana...
Onun temennilerine artık sığınamazsın...
24 EKİM 2019 – İSTANBUL
LİNA KARA

Bugün 24 Ekim, benim doğum günüm. Neden bilmiyorum ama her sene çocuk gibi bir heyecan duyuyorum içimde. Aynı zamanda neden

bilmiyorum ama bir tedirginlik de kol geziyor ensemde. Bir yaş daha almamışım da zor bir oyunda bir seviye atlamışım sanki. Mutluyum bunun için ama oyun henüz bitmemiş onun da farkındayım. Bunun sebebini hep kötü lise zamanlarıma, yalnızken aklıma düşen karamsar fikirlere ve annemin hasta olmasına bağlıyordum bir süredir. Hele Alin'in haberini aldığım o gün. O uçurumun kenarı... Belki de bu yüzden her sene yaşadığıma daha çok sevinip öte yandan *ya bu sene de ölmek geçerse aklımdan* diye düşünüp tedirgin oluyordum. Bilmiyorum. Belki de kişiliğim bu benim.

"Lina'm."

Omzumdaki çantamı düzelterek gözlerimi odamın kapısının eşiğinde duran babama çevirdim. Üzerini değiştirmiş, tıraş olmuştu. Her zamanki saç kesimi ve sinek kaydı tıraşıylaydı. Hastanenin kirinden pisinden arınmıştı. Kızıl saçlarına karışan beyaz tutamları onu karizmatik gösteriyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı her şeye rağmen. Bunca şeye rağmen yüzündeki gülümsemeyi ve nezaketi bırakmıyordu elinden bir an olsun benim aksime. Kontrollü ve nezaketli biriydi hep. İnsanlara ve yaşanan olaylara olan toleransı şaşırtıyordu beni her seferinde. Çok da imreniyordum bu huyuna. Belki ben de büyüdükçe ona çekerdim. Bunu isterdim. Zaten benziyorduk epey. Her şeyimi ondan anladığımı söylerdi annem.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme ile ona döndüm tamamen dikkat kesilerek. "Efendim baba."

Beni süzerken yüzünde bir gülümseme vardı onun da. Krem rengi boğazlı bir kazak, krem, lila çizgili ekose mini kaşe bir etek vardı üzerimde. Normalde okula etek giyip gitmezdim ama bugün doğum günüm olduğu için özenmek gelmişti içimden. Akşam belki bir pasta alır hastanede annemle kutlardık. Eve dönemezsem diye şimdiden hazırlanmıştım bu yüzden.

"Çok güzel olmuşsun," dedi yüzünde sanki ufak bir kız çocuğuna bakıyormuş gibi bir ifade varken.

Yirmi bir olmuştum bugün ve babamın gözünde hâlâ Alin'den bir farkım yoktu, biliyordum. Bu konuda zaman zaman ne kadar huysuzluk etsem de içten içe seviyordum bunu. Hep küçük bir kız gibi seven bir babamın olması güzel bir histi. Beni seven ve korumak isteyen korumacı bir babamın olması güzel bir histi. Güvende

hissettiriyordu. Anksiyetemi de onun sayesinde yenmiştim. Ne olursa olsun gelip beni kurtaracağına inandırmıştı bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedim biraz utanarak. Alışık değildim iltifat alamaya ve babam bunu her yaptığında garipsiyordum.

Derin bir nefes alıp kaşe kabanımı koluma asarak yanına adımladım. Gülümseyerek ona adımlayışımı izledi. Kapımın önünde karşılıklı dikiliyorduk birkaç saniye sonra.

Tıpa tıp ona çeken kızıl gözlerime baktı kızıl gözleri. "Bu akşam biriyle tanıştırmak istiyorum seni," dedi yumuşak bir sesle. Yüzünde dingin bir ifade vardı ama sanki onu sıkan bir hadise de vardı ortada.

Merak ve şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. Diğer aileler nasıldı bilmiyordum ama biz kapalı bir aileydik. Annem içine kapanık bir kadındı, evden bile çıkmazdı gerek kalmadıkça. Babam, sessiz kendi halinde bir adamdı. Akrabalarımız yoktu, bu yüzden evimize giden gelen olmazdı. Bense arkadaş olmakta kötüydüm. Mecburiyetler dışında biriyle tanıştığım olmazdı ve daha önce babamın bu türden bir girişimi olmamıştı. Bu yüzden şaşırmıştım o öyle söyleyince. Kim olduğunu merak ettim. Belirtmemiş olsa da konuşma tarzından nedense bir erkekmiş gibi hissettim ve bu normalden daha çok gerdi. Biriyle tanışmak kadar gerici bir şey yoktu benim için. Özellikle tokalaşma kısımları tuhaf hissettiriyordu. Mümkünse kimseye dokunmak istemezdim genel olarak. Avuç içlerim karıncalanıyordu.

"Erkek mi bu kişi?" diye sorduğumda tedirginliğimi fark etmiş gibi gülümsedi.

"Evet."

Kafamı salladım hafifçe. "Tanışmamızdaki amaç ne peki?"

"Doktor o da. Arkadaşlık, abilik eder sana."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. İstemezdim. Kalsındı. Huysuz bir ifade ile ona baktım. "Evde kalırım diye mi korkuyorsun sen de annem gibi?" diye sataştım ona zayıflığından faydalanmak için. Eğer böyle yaparsam kesin vazgeçerdi. Evlenirim diye korktuğunu biliyordum. "Bu iş sana mı düştü acaba? Ben yokken bunu mu konuşuyorsunuz?"

Kaşları çatıldı anında imalarıma bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi. "Yok daha neler," dedi anında itiraz ederek. "Yaşın kaç daha senin, bir avuç kızsın."

Amacıma hızlı bir varış sağladığım için gülümsedim bu söylediğine. *Artık bir avuç değilim babacım. Senin kıyamadığın kızını çoktan*

kandırdılar, kalbini kırdılar bile. Bir avuç saydığın kızını ders notu için kandırdıklarını öğrensen kalbin kırılırdı senin de. Fakülte tuvaletlerinde ağlattılar kızını. Hem annem ve senin genlerinizin ekmeğini yiyorum, boyum uzun benim. Bu yüzden her yere sığıp ağlayamıyorum.

"Abi gibi düşün sen," dedi yüzümü izlerken.

Bu tanışmadan rahatsız olduğumu anlamış ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Yüz ifadesi güldürdü beni. Kendimi tutamayıp kısıkça güldüm. Geri adım atmadığına göre önemli birisiydi tanıştırmak istediği ve annemle de ilgisi yok gibiydi bunun. Annemin hiç arkadaşım yok diye dert edindiğini biliyordum. Bir gün babama, ilerde onun gibi yalnız kalıp, hastaneye düştüğünde ziyaretime gelen kimsenin olmayacağından endişe ettiğinden bahsettiğini işitmiştim tesadüf eseri. Tek yaşayıp tek ölmemden endişeleniyordu. Bu yüzden babamı bu işe bulaştırmış olabilirdi ama bu farklı gibiydi. Babam bu 'abi' kimse onunla tanışmamı gerçekten çok istiyor gibiydi.

"Ne abisi?" diye sordum katı bir tutum sergilemeyerek. "Nerden çıktı bu abi?"

"Babasını tanıyorum işten ötürü," diye açıklamaya koyulduğu sırada birlikte mutfağa ilerledik. "Doktor o da dediğim gibi. Adli tıp uzmanı olacak. İyi bir çocuk, konuşması kolay biri. Tanışırsınız, sana yardımcı olur diye düşündüm. Kardeşi de Cerrahpaşa'da okuyor. Senden üst iki kademe."

Babam, ben küçükken de sokaktaki çocukları benimle arkadaş etmek ister, onlara şeker alırdı. Ne zaman babam evde olmasa beni değil şekeri sevdiklerini anlardım. Zira küçükken de hiç çaba göstermezdim arkadaş olmak için, nedense korkardım. Alışamazdım bir türlü. Şimdi bu duruma bakınca pek farklı sonuçlanmayacak gibiydi. Çocuk değildim elbette artık, daha çok çaba gösteriyordum iletişim kurmak için ama insanlar pek sabırlı değillerdi. Ben de bir türlü bu çekimserliğimi, kuruntularımı yenemiyordum. Bu yüzden çok bir beklentiye girmeye gerek yoktu. Bahsettiğim adam okurken sene kaybetmemiş hemen de TUS'ını kazanmışsa ve uzman olmak üzereyse şimdi en fazla yirmi yedi falan olmalıydı. Yirmi yaşında bir adamı şekerle de kandıramazdı babam. Benimle tanıştıktan sonra bir iki sohbet etmeye çalışır ben ne cevap versem diye kırk saat düşünür ya da kısa kısa cevaplar verirdim ve muhtemelen babamın gönlü olsun diye numaralarımızı aldıktan sonra da bir daha iletişime geçmezdi benimle.

Hiçbir zaman ilk görüşmede açılabilen ya da dikkat çekebilen biri olmamıştım. Yıldız, beni ilk gördüğünde işine odaklanmış bir robot olduğumu düşündüğünü söylemişti. Atakan bu yüzden istese bile sevemezmiş beni. Özgüvenli çekici bir kadın olmayı geç, bir insan gibi bile durmuyormuşum bazen. Güzel bir oyuncağa benziyormuşum yalnızca... İnsan olmak demek birine ihanet edip ihanete uğrayanı ihanetin sebebi ilan edebilmekse haklıydı, benim insani yanım biraz körelmişti.

"Ee?" diye sordu babam dalıp gittiğim için. "Ne diyorsun bu işe?"

"Genç biri o zaman," dedim kafamın içindeki düşüncelerden sıyırılıp kızıl gözlerine çevirerek bakışlarımı. "Abi demem ben."

Hafiften kaşları çatıldı. "Yani genç sayılmaz o kadar," diye mırıldandı. "Yaşından çok olgun bir adam. Kaç tane çocuk büyütmüş."

Hayret ettim. "Evli mi?"

"Yok değil," dedi kendi sandalyesini çekip otururken. "Kardeşlerini o büyütmüş."

Bu bilgi bana içinde olduğum durumu anımsattığında ister istemez empati yapmama sebep oldu. Ben de Alin'i büyütüyordum ve kolay değildi açıkça. Üstelik o da benim gibi tıp okumuş. Tıp okumak ve çocuk bakmak çok zordu.

"İyi bir abiymiş o zaman," dedim onun hakkında elimde olmadan olumlu yönde bir önyargı geliştirerek. İnsanlar hakkında bir beklentiye girmemek en iyisi aslında. Fakat kardeşlerine bakması empati yapmam sebep olmuştu bir kere.

"Öyle," dedi babam buruk bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi duraksamama sebep oldu. Bu *abi* her kimse babam için önemli biri gibi duruyordu gerçekten. Babam hep sevecen biri olmuştu. Babalık etmek onun için kan bağı şartını barındıran bir sıfat değildi, biliyordum. Karakterinde vardı bu ve bu adamı öz oğlu gibi gördüğü aşikardı. Özel biri olmalıydı gerçekten. Zira öyle olmasa beni, doğum günümde onuna tanıştırmak istemezdi. Daha tanışmadan +1 puanı vardı artık. Aslında iki puan kazanmıştı ama erkek olması onu -1'den başlatınca anca +1'e yükselebilmişti. İdare edecekti artık.

Omzumdaki çantamı ve kabanımı sandalyenin sırtına asıp babama çay koymak için tezgâha ilerledim.

"Adı ne?" diye sordum merak ederek.

"Aral."

İnce belli bardağa çay doldururken "Aral," diye tekrar ettim.

Güzel bir isim. Çok duyduğum bir isim değildi ama güzel bir tınısı vardı. Anlamı neydi acaba?

İnce belli bardağı tabağına koyup babamın yanına adımladım. Bardağı önüne bırakırken ona takılmak için yüzümde muzip gülümseme ile ona baktım.

"Güzelmiş ismi."

Yüz ifademe güldü o da. "Hayda," dedi eğlenen bir sesle. "Aldık başımıza belayı. Abi dedik damat adayı olacağını hesap edemedik."

O işlere kapandık biz babacım ama sen detayları bilmesen daha iyi. Gül sen böyle hep. Her şey kötü çünkü zaten.

Arkasından kollarımı boynuna sardım gülümseyerek hafifçe. "Evlenmeyeceğim ben üzülme."

Boynuna sardığım sol elimi tutup yüzünü eğdi ve üzerine bir öpücük bıraktı. Yanaklarım ısındı biraz utanarak. En ufak sevgi gösterisinde utanıyordum nedense. Sevgiyle doldu içim.

"İyi ki doğdun Lina," dedi başını başıma yaslarken. "Şimdi değil tabii ama bir gün evleneceksin elbet. Ama şimdi değil gözüne seveyim Lina, şimdi değil."

Kafamı iki yana salladım. "Evlenmeyeceğim ben. Evlenirsem bensiz ne yaparsın hem?"

"Yapamam," diye onayladı beni. "Bir de Lina gözünü seveyim, it kopukla takılma kızım. Şimdiki gençlerin çoğunun aklı başında değil. Henüz olgunlaşmamışlar, hayatın kendisiyle tanışmamışlar. Değersizleştirmişler birçok şeyi," diye nasihat vermeye başladı anında. "Ne işi var, ne okumuş, belinde pantolonu durmuyor çoğusunun bakıyorsun evlenmiş bir çocuk peydahlamışlar o yaşlarında. Kendileri olgunlaşmamış daha halbuki. Olmaz öyle. Aile kurmak bu değil. Bu kadar basit değil. Tanışınca fark edeceksin sen de Aral da çok büyük değil senden ama yaşıtları gibi değil o da senin gibi. Merhametli, aklı başında, iyi bir adam. Öyle biri olursa damat adayı düşünebiliriz."

Zaten gergindim, bir de tanışacağım adamı damat adayı örneği olarak göstermesi daha çok gerdi beni. Utançla doldu içimde.

"Baba ya," diye söylenerek dikeldim anında. Şaka yapmak istemiştim ve elimde patlamıştı resmen. Ayıptı gerçekten. Beni tanıştıracağı için zaten gerilmiştim bir de yaptığı şakaya baksındı. Olacak iş miydi?

"Ne oldu?" Diye sordu bu kez o gülerek. "Az önce babanın kalbiyle oynuyordunuz küçük hanım."

Huysuzluk içinde ona arkamı dönüp elimi papatya çayına uzattım. "Evlenmeye niyetim yok benim," diye huysuzca cevapladım onu. "Erkeklere de güven falan olmaz. Aral beye çok güveniyorsun da kaç kadının kalbini kırdı kim bilir, hiç belli olmaz oraları. Kalsın o yüzden."

Babamın gülüş sesi doldu kulaklarıma. "Bal damlıyor kızımın ağzından. Güven olmaz erkeklere tabii. Abi say sen onu. Benim kızımın kalbi kıymetli verir miyim ben öyle yoldan geçene?" dedi çayından keyifle bir yudum alırken. "Sen her şeye yetersin. Hem senin arkanda kale gibi baban var."

Sallama çayı kupam içinde sallarken onayladım onu. "Hiç yani."

"Hiç," diye onayladı beni yüzünde eğlenen bir gülümseme ile. Kol saatinden saate baktı sonra. "Hadi otur kahvaltını yap, sallanmayalım. Geç kalma dersine."

Kafamı salladım. Sessizce yerime geçip babamla sohbet ede ede hızlı bir kahvaltı yaptık. Babamdan önce kalktım sofradan, Alin için mama hazırladım. Termosunu, biberonunu çantasına yerleştirdim. Kendi çantamı ve Alin'in mama çantasını yanıma alırken babam da yatak odasından Alin'i uyandırmadan öpe seve aldı onu kucağına. Onu uyandırmadan çıktık evden. Bir taksi çevirdi babam. Fakülteye geldiğimizde Alin'i uyandırmadan öpüp onları hastaneye yollarken ben de dersliğe doğru adımladım.

Gergindim. Fakat çaktırmamaya çalışıyordum. Havada ayaz vardı ama çok soğuk değildi. Babamı arayıp nerede olduğunu sormak üzere telefonumu çantamdan alacağım sırada "Liya," diye seslenen tatlı bir ses işittim.

Gözlerimi sağıma çevirdiğimde babamın kucağında bana el sallayan Alin'i görmemle tüm gerginliğim uçup gitti. Omuzlarım gevşedi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Ona el salladım ben de. Babam yanıma yaklaşırken Alin heyecanla kıpır kıpırdı beni gördüğü için. İleri atılarak kollarını bana uzattı ve ellerini açıp kapattı onu kucağıma almamı istiyormuş gibi. Kollarım ona uzandı anında. Benim kucağıma gelirken kollarını boynuma bacaklarını de belime doladı sıkıca

"Liyacımı ösedim," dedi tatlı bir sesle.

Omzunu öptüm. "Ben de seni özledim."

Babam esen rüzgarla yüzümü kapan saçlarımı nazikçe geriye iterken gülümseyerek biz izliyordu.

"Hazır mısın doğum günü kızı?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. "Hazırım."

"Eve uğramak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır gerek yok, teşekkür ederim ama akşam annemin yanına dönecek miyiz?"

Gülümseyerek kafasını salladı babam. "Ufak bir pasta alır annenle de kutlarız. Uyuyor şimdi. Kemoterapisi yeni bitti."

Kafamı salladım. "Tamam."

Eğilip beni ve Alin'i saçlarımızdan öptü. "Babaya gelecek misin?" diye sordu Alin'e.

Alin ona gitmek istemediğinde gülümsedim. Babam onu öperek kolumdan çantamı aldı bana ağırlık olmasın diye. Ona gülümsedim içtenlikle. Kolunu omzuma attı ve bizi taksi durağına yönlendirdi.

Bir taksiye bindik. Heyecanlı ve gergin olduğumdan hem Alin hem de babamla konuştum nereye gittiğimizi çok düşünmemeye çalışarak. Annemin durumu hakkında konuştuk biraz babamla. Doktorların umutlu oldukları hakkında konuştu yine benimle. Para konusu açılacak oldu ama babam yine çalışmama gerek olmadığını söyledi. Kendi maaşı fena değildi ama annemin tedavisi ucuz değildi. Bazı ilaçları sigorta karşılamıyordu bile. Hatta bazen eczanelerde bulunmadığı oluyordu. O ilaçları getirmesi bile para demekti. Bu yüzden ben de destek olmak istediğim yarı zamanlı olarak bir kafede işe girmiştim. Okul henüz yeni başladığından şimdilik sorun yaşamıyor gibiydim. Derslerime vakit ayırabiliyordum, sıkıntı yoktu şimdilik. İlerleyen zamanlarda zorlanmamayı umuyordum.

Taksiden Beşiktaş'ta indik. Alin bu süreçte kucağımda uyuya kalmıştı. Onu uyandırmadan indim arabadan. Babam ücreti ödedikten sonra Alin'i o almıştı kucağına. Koluna girmiştim ben de. Kaldırımdan yürüdük birkaç dakika. Bahçesinde çakıl taşları olan deniz kenarında hoş bir kafe restorana gelmiştik. Gergindim. Avuçlarım terliyordu.

"Gergin misin?" diye sordu babam.

Kafamı salladım dürüstçe. "Biraz."

Gülümsedi bana. "Doğum günü kızısın Lina. Her şey senin için. Eğlenmene bak."

Kafamı salladım. Başarabilirdim umarım gerçekten. Biriyle tanışmak o kadar da abartılacak bir şey değildi. Sakin olsam yeterdi. O da insandı sonuçta. Ne vardı tanışıp konuşmakta çekinilecek? Sakin ol Lina.

Babamla içeri girdik. Kafenin içerisinde ilerledik biraz. Dört kişilik bir masada oturan siyahlar içinde yirmilerinin sonunda yakışıklı bir adam bizi gördüğünde ayağa kalkıp doğrudan bana baktığında onun Aral olduğunu anlamak zor olmadı. Gözleri çok durmadı neyse ki gözlerimde, babama çevrildi hemen. Uzun bir adamdı. Ortalama üzeriydi, neredeyse iki metre kadardı. Gözleri saçları kadar siyah, teni beyaza yakındı. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve bu şaşırttı beni. Düz ifadesine bakınca böyle gülümseyebileceğini düşündürmezdi kimseye ama şimdi gülümsüyordu işte.

"Kadir abi," dedi elini babama uzatırken. Sesi... güzeldi.

"Aral," dedi babam keyifli bir sesle ve tokalaştı onunla. Alin'e dikkat ederek birbirlerinin sırtına vurdular dostane şekilde. "Bekletmedik inşallah."

Kafasını iki yana salladı gülümseyerek. Gözleri Alin'e çarptı gülümsemesi yüzünde genişlerken. "Yok abi, ben de yeni gelmiştim."

"Benim küçük kız Alin," diye tanıttı babam Alin'i ona. Sonra hafifçe geri çekilerek bana döndü biraz. "Bu da doğum günü kızım Lina."

Aral'ın gözleri bana dönerken masanın üzerindeki turuncu lale buketine uzandı sol eli. Göz göze geldiğimiz o an tüylerim diken diken olmuş gibi hissettim. Gülümsedi bana. Sanki beni tanıyormuş gibi hissettim ama bu normaldi sanırım. Babam benden bahsetmiş olmalıydı ona. Siyah gözleri o kadar berraktı ki parlıyorlardı. Hayatımda bu kadar parlayan kaç göz gördüm emin değildim ama tuhaf bir his oluşturmuştu içimde. Bakışları ensemdeki tüyleri bile diken diken etmişti. Bir şey vardı bu adamda, hissediyordum. İnsanların gözlerine bakmayı sevmezdim ama onun gözlerine bakması kolay gelmişti nedense. Çok siyah gözleri vardı, baktıkça içine çekiyordu sanki insanı.

"Aral Çakırca," diyerek elini uzattı bana sağ elini.

Bir adım yaklaştığından kokusu daha net çalındı burnuma. Hoş kokuyordu, gözlerimi ellerine indirdim. Tokalaşmaktan hoşlanmasam da nezaketen uzattığı elini tuttum. Avuçlarımız birbirine oturduğunda parmak uçları bileğime kadar geliyordu, nabzımı bulabilirdi kolayca

istese. Avuçlarımız mı birbirine oturdu yoksa o mu iyi kavradı bilmiyorum ama tutuşu sıkıydı. Ya o titriyordu o da yine benim ellerim titriyordu, emin değildim ama ikimizden birinin eli titriyordu o an. Onun heyecanlanmak için bir sebebi olmasa gerekti, benim ellerimdi sanırım. O kendinden çok emin duruyordu, dimdikti ve konuşma tarzından hitabeti yüksek biri olduğunu anlaması zor değildi. Genelde el titremesi problemi yaşardım zira.

Gözlerimi tekrar gözlerine çıkardım birkaç saniyeliğine. "Lina," dedim babamın zaten beni tanıttığını unutarak. Dilimi ısırdım hafifçe. Rezil olmuştum.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Aptal olduğumu mu düşünmüştü? Neden böyle gülümsüyordu emin değildim pek. Güleç biriydi belki de. Masada bizden habersiz otururken güleç biri gibi durmuyordu hiç halbuki. Filmlerdeki sadist iş adamlarına ya da mafyalara benziyordu.

"Memnun oldum Lina," dedi samimiyetle gülümseyerek. Elimi bırakırken sol elinde tuttuğu turuncu lale buketini uzattı nezaketle bana. "Doğum günün kutlu olsun."

Kalbimin ritmi hızlandı. Daha önce çiçek almadığım için ve babamın bu sabahki konuşmasından ötürü şimdi onun yanımızda Aral'dan çiçek aldığım için utançla doldum bir anlığına. Ne yapacağımı bilemeyerek tutuk bir şekilde uzandım çiçeklere. Fakat süslemesinden ötürü elini göremediğimden eli üzerinden tuttum buketi. Yanmış gibi hissederek çektim ellerimi, elleri sıcacıktı. Daha çok utandım bunun için. Anından ellerimi yukarısına çıkarıp aldım elinden çiçekleri.

"Teşekkür ederim," dedim sesimi düz tutmaya özen göstererek. "Ben de memnun oldum."

Rica etmedi. Gülümsedi yalnızca içtenlikle. Tuhaf biriydi. Sanki kırk yıldır tanıyordu beni ya da ondan küçük olduğum ve o da iyi bir abi olduğu için beni yalnız bir çocuk olarak görüp abilik mi ediyordu şu an? Umursamadım. Gözlerimi çiçeklerime indim. Turuncu laleler mutluluk demekti. Biliyor muydu bunu? Bilerek mi almıştı?

Aral, bizi yine nezaketli bir tavırla masaya buyur etti. Hareketleri çok klastı. İstanbul beyefendisiydi adeta. Hareketlerine bu kadar nezaket oturan bir insanla tanışmamıştım daha önce. Kraliyet soyundan falan mıydı? Ellerini kullanışı, konuşması, oturuşu ve duruşu çok klastı gerçekten. Karizmatik biriydi. Babamın onu neden sevdiği ve bu sabah anlattıklarında neyi kastettiğini anlıyordum. Babalarımız

nereden arkadaşlardı merak ettim. Aral Çakırca'nın varlıklı bir adam olduğu belli oluyordu çünkü. Kolundaki saat babamın iki maaşı kadardı muhtemelen.

Alin uyanmış, Babam, Aral'ın yanına otururken, ben de Aral'ın karşısına oturup Alin'i babamın karşısına oturtmuştum. Utangaç olduğu yaş aralıklarında olduğundan Aral'dan utanıp yemek yiyememesini istememiştim. Alin'in rahat etmesini kendi rahatımdan çok düşünüyordum. Karşısında yabancı bir adam değil babam olsun istemiştim.

Babam ve Aral sohbet ederlerken yemek siparişi verdik. Ardından babam ortamı sürekli konu açtı fakat Aral'ın da ondan eksilir bir yanı yoktu. Babam biliyordu benim ortama yavaş yavaş ısındığımı ve suyu ısıtıyordu. Aral da sohbet ederken ara ara bana bakıyor sanırım benden bir adam bekliyordu konuşmam için. Bense gözlerine değil siyah gömleğinin düğmelediği üç açık düğmeden kendini gösteren boynundaki zinciri izliyordum ara sıra odaklanmak için. Kolye gibi durmuyordu, kolye için fazla uzun ve kalın gibiydi. Eğer kolyeyse onun için fazla kıro işi olurdu. Künyeydi belki de. Babamın da vardı.

Babam bana laf attığında sohbete dahil oldum sohbet etmeyi gerçekten isteyerek. Ben de arkadaşlıklar edinmek, sohbet etmek istiyordum, neden yalnız olmak isteyeyimdi ki? Hiç sevmiyordum yalnız olmayı, yalnızca alışmıştım artık.

Yemeklerimiz gelince sohbetten koptum yine. Alin'in karnını doyurmakla ilgilenirken onları dinledim can kulağıyla. Ara sıra yine sohbetlerine katıldım ve gözlemledim onları.

Aral hakkında fark ettiğim şeylerden ilki solak olduğuydu. Saate bakmak gibi bir alışkanlığı ya da takıntısı vardı. Bir yere gidecek sanmıştım ama hal ve tavırlarına bakınca bu alışkanlık gibi duruyordu. İşinden ötürü belki de mesleki deformasyondu bu. Babamla aynı marka sigara kullanıyordu ve belli etmiyordu ama gergindi o da. Bazen parmaklarını belli bir ritimle masaya vuruyor ya da dudaklarına dokunuyordu ve dudakları kuruyordu sık sık. Düzenli bir spor hayatı var gibiydi, düzenli besleniyordu. Dik duruşundan, vücut yapısından ve yemek seçiminden çıkarmıştım bunu. Adli tıp uzmanı olacak biri için epey canlı biriydi.

Bir noktadan sonra sohbetlerine daha kolay katılabildim ve babam haklıydı. Onunla konuşması zor değildi gerçekten. Gözlerinin içi

gülümsüyordu adamın. Bu cüsseyle böyle çocuksu bir ifade saklamasına şaşkındım. Üstelik adli tıp uzmanı olacaktı, işi ölümle ölüler arasındaydı ve yaşam enerjisi hayranlık uyandırıcıydı. Beni bile güldürmüştü.

"Ben de Cerrahpaşa mezunuyum," dediğinde ilgiyle gözlerine baktım. "Kardeşim Kuzey de beşinci senesinde."

Gittikçe yüzüne bakması daha kolay oluyordu ve inkâr etmeyecektim güzel biriydi gerçekten. *Sahi mi Lina? Yine mi seni güldürdü diye bir adama düşüyorsun şu an? Aptal mısın sen?*

"Ben henüz üç olduğum için tanımıyorum pek kimseyi," diye mırıldandım. "Genelde kütüphanede oluyorum zaten."

Kafasını salladı. "Arada gidip geliyorum okula. Denk düşersek tanıştırırım sizi."

"Olur," diye onayladım onu. Notlarını paylaşan biri olsa ne iyi olurdu. Ya da kitaplarını.

Aral, bana kendi döneminde kalan hocalarla ilgili bir şeyler anlatmaya başladığında ben de aynı kişilerle yaşadığım benzer olayları anlattım. Sanki uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi rahat hissetmeye başladım kendimi farkında bile olmadan. Gittikçe yüzüne daha sık bakabildim. Sürekli sohbet edecek bir konu buldu ve hepsi benim de ilgi alanımdaydı. Adımı çok sık kullandı nedense. İsmimi telaffuz edişi de farklı geliyordu kulağa, tuhaftı.

Babam lavaboya gitmek üzere masadan ayrıldığında üçümüz kaldık masada ve ister istemez gerildim biraz. Ne konuşacağımı bilmiyordum çünkü ya rahatsız edici bir sessizlik olursa diye endişe ettim. Fakat Aral gerici bir sessizliğe müsaade etmedi. Alin hakkında konuştuk biraz. Sonra bana annem konusunda teselli verdi. Babam dışında birinden teselli edilmenin insana ne kadar iyi geldiğini fark ettim o an. Hem o da doktordu, belki de bu yüzden teselli iyi hissettirmişti. Hiçbir fikrim yoktu, yalnızca iyi hissettim kendimi.

Botumun bağcıklarının açıldığını görünce bundan rahatsızlık duydum fakat Alin kucağımdayken bağlamazdım. Bağlamamak için direndim ama görmezden gelemedim bunu. Asker gibi her şeyim nizami olmasa içim rahat etmezdi. Azar yiyecektim sanki. Bağcığımı bağlamak için eğildiğim sırada çatalımı düşürdüm. Eğer Alin olmasaydı tutardım ama Alin kucağımda olduğundan tutamadım.

Utanç duydum karmaşa çıkarmışım gibi hissederek. Herkesin gözü bana çevrilmiş gibi hissettim. Gerildim iyice.

Botumun bağcıklarını da tek elle bağlaması zordu. O sırada karşı sandalyenin geri çekildiğini gördüm. Aral ayağa kalktı, dizlerini kırıp çömeldi nazikçe. Önce çatalı kaldırdı bir çetenin arasına bıraktı. Sonra da elleri botlarıma uzandığında utançla doldu içim.

Sol elim benden izin istemeden omzuna yerleştiğinde başını kaldırıp bana baktı. Onunla göz göze geldiğimizde elektrik çarpmış gibi bir hisle elimi çektim kendime. İzinsiz dokunmuştum. Yanlış anlamazdı umarım.

"Gerek yok hiç," dedim elimi ayağımı kendime çekmek isteyerek ama buna mani oldu.

"Önemli değil," dedi gözlerime bakarken dudakları dilinde gezindi. Yutkundu sonra.

Gözlerini botlarıma indirip bağcıklarımı bağladı. Kalbimin ritminde bir değişiklik meydana gelirken utançla dolmuştu içim. Adama bağcığımı bağlatıyordum resmen. Sakar değildim hiç, çok dikkatliydim aksine. Aptal da sayılmazdım, zeki olduğumu düşünürdüm genelde. Faka, Aral tam tersi olduğumu düşünecek diye endişeliydim. Kahretsindi. Yanlış anlaşılmaktan nefret ediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim mahcup hissederek.

Gözlerime baktı, gözlerinin içinde kendimi görebiliyordum cam gibiydi. "Ne demek," dedi. Yavaşça kalktı ayağa, karşıma oturdu geri.

Tabaklar toplandı. O sırada babam ve peşi sıra bir doğum günü pastasıyla geldi. İçimde tekrar bir heyecan peyda oldu. Alin de heyecanla kıpırdandı kucağımda. İkimiz de pasta için heyecanlanmıştık ve gülümsetti beni.

"Sen üflemek ister misin?" diye sordum ona.

"Üffe," dedi heyecanla Alin.

Kıkırdadım kısık bir sesle. Pasta önümüze bırakıldı. Dilek tutmak için beklediğim sırada Alin benim yerime üfledi heyecanla mumları. Gülümsedim. Babam ve Aral doğum günümü kutladılar. Teşekkür ederek kabul ettim tebriklerini. Pasta kesilmek üzere götürüldü. Ardından servis edildi. Alin de benim gibi çikolatalı pastayı çok seviyordu. Yanakları çikolata içinde kaldı pastayı yerken. Onun bir sürü fotoğrafını çektiğim sırada babam henüz yeni akıl edebilmiş gibi bir garsondan bizi çekmesini rica etti. En üst model Aral'ın telefonu

olduğundan o verdi telefonunu. Fotoğraf çekilmek hep gererdi beni. Babam sürekli video çekse de alışamamıştım buna. Kameralara bakmak geriyordu beni hep.

Garson masayı ortaladı. Hepimiz kameraya gülümsedik. Sonra babam böyle onlardan uzak kaldığımı söyleyip ayaklandı. Aral'ı da kaldırdı. Bayılıyordu anı biriktirmeye. Aral sandalyesini benim sandalyemin yanına çekerken, babam Alin'in sandalyesine yanıma geçti. Aral'ın omuzları o kadar genişti ki omuzlarımız birbirlerine değiyordu. Benim omzuma dökülen kızıl saçlarım kazağımdan ötürü elektriklenmiş olmasa gerek, onun koluna doğru yayıldılar. Kolunu aramızdan çekip koltuğumun arkasına koydu yakın durmak için. Parmakları sağ omzuma kadar gelmişti. Parmak uçları saçlarıma ve omzuma dokunuyordu ve tuhaf hissettiriyordu bu. Rahatsız etmiyordu, tuhaf bir histi yalnızca. Aynı şekilde babamda kolunu koltuğumun arkasına atmıştı.

Garson karşımıza geldi. Kameraya gülümsemeye çalıştım ama kesin beceremediştim. Birkaç fotoğrafımızı çekti. Sonra herkes yerine geçmek üzere ayaklandı. Aral'ın kol düğmesine takıldı saçım o sırada. Aniden saçım çekilince elini tutmuştum refleksle. O da benim elimi tuttu o sırada ben onu tutunca. Refleksleri çok iyiydi.

"Affedersin," dedi saçımın koluna takıldığını fark ederek.

Arkama geçip nazikçe saçımı kurtardı düğmesinden. Saçımı düzeltmek ister gibi okşadığında kendimi tuhaf hissettim yine. Yanaklarımın ısındığına emindim. Babama bakmaktan kaçınarak Alin'in yanaklarını temizledim. Neyse ki imse umursamadı beni. Her şey bittikten sonra ayrılmak üzere kalktık. Babam Aral'ı ve beni hesaba karışmayalım diye resmen dışarı postaladı. Aral ısrarcı olsa da babam izin vermedi ona.

Aral, Alin ve ben dışarı çıktık. Aral'ın arabası otoparktaydı. Bizi hastaneye bırakacaktı sanırım. Öyle söylemişti bana. Arabanın yanında beklerken babam gelmeden bir sigara yaktı. Babamın yanında sigara içmek istemiyordu sanırım saygısından ötürü. Garip bir tutumdu. Sigarasını yaktı önce. Sonra yerdeki çakıl taşlarıyla oynayan Alin'e gülümseyerek baktıktan sonra çakmağını tekrar ateşleyip ortamızda tuttu.

Ona baktım. Çakmağın ateşi karanlık bir akşamda gözlerine yansırken gözleri çok güzel gözükmüştü.

"Dilek tuttun ama üfleyemedin," dedi Alin'e gülümseyerek bir bakış atıp. "Üfle bakalım."

Kalbimde yabancı bir his oluştu ve bunu hiç sevmedim. "Ateşe üfleyince mi gerçek oluyor dilekler?" diye sordum ortamızdaki ateşe gözlerinden bakarken.

"Bir yangını söndürmek iyi olsa gerek."

Anlamadım ne demek istediğini ama sorgulamadım da. Kalbimde bir ritim bozukluğuyla tekrar bir dilek tuttum. *Lütfen, her şey yoluna girsin. Lütfen mutlu olayım.*

Üfledim ateşe. Söndü. Aral çakmağını kabanının cebine atarken gözlerime bakarak derin bir nefes çekti sigarasından içine.

"Yirmi bir mi oldun şimdi?" diye sordu dalgın bir ifadeyle gözlerime bakarken

"Evet," diye onayladım onu. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordum merak ederek.

"Yirmi yedi."

Doğru tahmin etmişim demek.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum bu kez. Belki onun doğum gününü de birlikte kutlardık. Neden böyle bir istek doğmuştu içime emin değildim pek.

"09.01.1992"

"Altı sene dokuz ay büyüksün benden," diye mırıldandım. "Abi dememi mi tercih edersin?"

Kaşları çatıldığında bu fikirden asla hoşlanmadığını gördüm gözlerinde. "Aral de," dedi kesin bir dille. "Aral iyi."

"Aral," dedim gözlerine bakarak. İsmini ilk kez yüzüne karşı söyleyişimdi ve gözlerinde anlamadığım birkaç duygu geçti. "Ne demek?"

"Sıradağ demek," dedi gözlerime bakmayı bir an olsun bırakmadan. "İki şeyin arası demek."

***Kalp gibi.* "Aralık gibi," diye mırıldandım düşündüğümün aksine.**

"Gibi," diye onayladı beni. "Lina ne demek?"

"Cennette açan hurma ağacı demek," dedim, elim boynumdaki kolyeme gitti, uzundaki nergise dokundu parmaklarım. "Yunanca güneş ışığı, güzel kız gibi anlamları da var ama annemin isminden geliyor benim ismim. Babam koymuş."

Gözlerimi tekrar Aral'a çevirdiğimde gözlerinin kolyemde olduğunu fark ettim. Sonra tekrar bana baktı.

"Güzel bir isim," dedi gözlerime bakarak. "Sen de öylesin."

Kucağımdaki çiçekleri düşürecek gibi oldum bir an. Gözlerimi kırpıştırdım bu ani iltifattan ötürü. Gözlerimi kaçırdım sonra.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sen de öylesin."

Aptal Lina. Böyle mi karşılık verilir?

Ayak seslerini işittiğimiz sırada Aral sigarasını yere bırakıp üzerine bastı. Çelik bir tabaka çıkardı. Avucuna bir karanfil tanesi düştü. Ağzına attı. O an burnuma çalınan karanfil kokusunun sebebini anladım. Sigara içtikten sonra karanfil çiğniyordu demek ki.

"Hazır mısınız kızlar?" diye sordu babam.

Bakışlarımı ona çevirdim. Yüz ifademi normal tuttum, duygularımı çok belli etmezdim zaten.

"Hazırız baba," dedim Alin de kalkıp elimi tutarken.

"Ben bırakayım sizi Kadir abi," dedi Aral.

Nedense eski neşesi yok gibiydi. Ona güzel dedim diye olamazdı sanırım. Olabilir miydi?

"Yok canım," dedi babam. "Senin evin şurası zaten, bizi taa nereye götürüp geri geleceksin. Gerek yok hiç, eyvallah. Ben şimdi taksi çeviririm."

"Bu saatte taksi bulması zor olur burada," diye ısrar etti Aral. Arabasının kapısını açtı. "Israr ediyorum."

Babam zorlamadı. Alin'i arka koltuğa koyduğunda ben de bindim yanına. Babam da ön koltuğa oturdu, Aral'ın yanına. Yol boyu muhabbet edildi yine. Aral'ın neşesi geri gelmiş gibiydi ama zaman zaman bana baktı nedense bir şey arıyormuş gibi bende. Anlam veremedim ama sıktı bu durum canımı biraz. Her şeyi takardım ben kafaya çünkü.

Babam bir şey olursa Aral'la haberleşebileceğimi Aral'ın yanına bana tembihlerken huysuzdum. Çocuk değildim ve bunu Aral'ın yanında deyip onu da katılmaya mecbur etmesi hoş değildi. Ama ses etmedim yine de. Aral bana numarasını verdi ne zaman istersem arayayım diye. Neden arayacaktım ki? Bana neydi.

Bizi hastaneye bıraktığında teşekkür ederek indim arabadan. Alin uyuya kalmıştı yine kucağımda. Babam Alin'i kucağımda alırken Aral arka koltuktaki çiçeklerimi uzattı bana. Aldım elinden yüzüne

bakmadan. Bana güzel dedi diye yüzüne bakmıyordum adamın harikaydı. Biri küfür etse mimik oynatmayıp ona küfür edecek soğukkanlılığa sahiptim ama biri güzel bir şey deyince şaşkına dönüyordum.

"Sağ sağlim git, dikkat et kendine," dedi babam onunla vedalaşırken.

"Tekrar doğum günün kutlu olsun Lina," dedi bana.

Yüzüne bakmak durumunda kaldım. Yüzüne bakınca bana gülümsediğini gördüm ve afalladım biraz. Ben mi uyduruyordum acaba kafamda bana bozulduğunu? Yoksa o mu garip biriydi?

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Gülümsedi ve arabasına binerek uzaklaştı bizden. Babam kucağında elinle bir kolunu omzuma attı ve yakınlardaki bir pastaneye adımladık.

"Nasıldı?" diye sordu babam merakla.

"İyi," diye mırıldandım çiçeklere bakarken. "Dediğin gibi işte."

Burnundan güldü bu söylediğime. "Öyledir." Bir şey demedim ama babam devam etti. "Bir şey olursa Lina. Ne bileyim, bana ulaşamazsan ya da bir şey olursa bana falan Aral'ı ara."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bana bir şey olursa?" diye sordum ona. "Akşam akşam, bir de doğum günümde kulağından çıkanı duyuyor musun sen beyefendi?"

Güldü surat ifademe. Yanağımı sıktı sıkıca. Yüzümü buruşturup elini tuttum bıraksın diye.

"Endişelen diye demiyorum, misal veriyorum."

"Verme," dedim huysuzca. "Olmasın sana bir şey. Kimseyi aramak istemiyorum."

Eğilip saçlarımdan öptü. "Kızma babana öyle," dedi iç çekerek.

"Kızdırmasın babam o zaman," dedim ben de. "Zaten çocukmuşum gibi adamı mecbur ettin aramama."

Burnundan güldü yine. "Yapmak istemeyecek olsa ricacı olur muyum ben? Hem çocuk da değilsin biliyorum."

Dudak büktüm yine de. Niye kötü konuşmuştu ki şimdi? Bilmiyor muydu ben takardım kafama. Ona yaklaşıp başımı göğsüne yasladım.

"Sana bir şey olmasın," diye mırıldandım. "Hani dağ gibi babam vardı benim arkamda?" Sıradağ istemiyorum ben. Dağ yeter bana.

"Sıkma canını," dedi tepemden öperek beni. "Aldım lafımı geri. Sen beni ara. Ben iki elim kanda olsa açarım."

İçim yine o güven duygusuyla sarmalanırken sağ kolumu beline sardım. "Her şey yoluna girecek baba değil mi?"

"Girecek," diye onayladı beni. "İsterse dünya düşman olsun bize Lina. Herkesi yeneriz biz."

Olmasın yine de kimse düşmanımız. Savaştan kimse kayıpsız çıkamaz ki baba. Ben istemiyorum kimseyi kaybetmeyi. Az kişiyiz belki ama birbirimize yeteriz. Dünya başkalarının olsun, sevdiklerimi bana bıraksın yeter bana. Hep yetti. Yine yeter. Yeter ki almasın benden sevdiklerimi.

6 ŞUBAT 2021 (GÜNÜMÜZ) - İSTANBUL

LİNA KARA

Bugün altı şubat. Günlerden ne bilmiyorum. Altı şubat olduğunu biliyorum. Dünyamın başıma yıkıldığı ikinci günüm. Geçen iki güne nazaran her şey bugün daha sakin. Bana dokunmasınlar diye yalvarmıyorum Aral'a artık. Kendime zarar verdiğim için bağlanılmak istendiğimde Aral'a yalvarıp, yapmaması gerektiği halde görevlilere karşı çıkarak beni kollarında sakinleştirmesine de sebep olmuyordum. Avuçlarıma attığım kesikler iyi durumda, kanamıyorlar artık. Avucumdaki kan benimmiş zaten. İkna oldu bilinçaltım buna sanırım. Gece kalkıp avuçlarımı yıkamaya yeltenmemişim yine, sargıları aynı hâlâ.

Avuçlarıma bakınca o gün geliyor aklıma. Aral'ı bıçakladığım gece. Annem beni eve çıkardığında kendimi banyoya kapatıp saatlerce ellerimi yıkadığımı hatırlıyordum artık. Aral'ın kanı çıkmıyordu ellerimden. Babam gelmiş elimden taban taşını almıştı zorla. Taban taşıyla ovuyormuşum ellerimi, sabunla değil. Kan Aral'ın değil, benim kanımmış. Avuç içlerimi silip atmışım taban taşıyla. Babam sarmıştı ellerimi, sonra da kollarında uyutmuştu beni. Sabah kalktığımda ellerimi fırında yaktığımı düşünüyordum nedense. Kek yaptığım kalmıştı sanırım aklımda. Çok durmamıştım bile üzerinde. Düşünmek rahatsız edici geldiğinden kaçmış olmalıydım. Kaçmışım her şeyden ama yakalandım işte. Aral haklı. Kaçarsam yakalanmam mı sanmıştım? Saklanırsam bulunmam mı sanmıştım? Sobelenmiştim işte geleceğe ve bir çıkış yolu bulamıyordum.

İki gündür yatıştırıcı verildikten sonra biraz olsun sakinleştiğim her an düşünüp duruyordum her şeyi. Her şeyi düşünüyordum. Ne olduğumu, babamın ne olduğunu, annemin nasıl susabildiğini, neden

sustuğunu, neyden ya da kimden korktuğunu? Aral'ın ne kadarını bildiğini, Yiğit'in ne kadarını bildiğini, Ekin'in beni neden Aral'a götürdüğün, şimdi ne olacağını, neden Asaf'ın beni bu kadar çok istediğini, neden canlı bomba olduğumu, Hükümdar Çakırca'nın neden bana tilki dediğini, her şeyi düşünüyordum. Küçükken hatırladığım birkaç anı vardı kafamda. Bu anılardaki travmalarımın hayatıma nasıl sirayet ettiğini fark ediyordum her geçen dakika. Uyurken bile düşünüyordum, geçmişimle savaşıyor ondan kaçıyordum. Harap olmuştu sinirlerim ama ölüm sakinliğine bırakmıştı kendini sinir krizlerim. Yatıştırıcı yapılıyordu her gün ama işlemiyordu aslında. İşleyemez. Daha fazlasını aldım küçükken. Sedyeye de bağlandım. ***Neyse. Konumuz bu değil. Ne diyordum?***

Gerçekler... **Sebeplerini başka şeylere yorduğum asıl gerçekleri keşfetmiştim bu iki gün içinde.**

Birinci ve asıl insan olarak doğduğum ama bir insan gibi eğitilmediğim. Kaç yaşından beri böyle büyütüldüm, ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Kızıl Tilki adı verilen suikastçilerden olmak üzere eğitildiğimi biliyorum. Ne kadar süre aldım bu eğitimi, neden aldım, emin değilim. Kızıl olmam bir etken fakat tek etken bu mu bilmiyorum. Babamın beni kurtardığı anım var hâlâ zihnimde. Fakat daha fazlası da var. Suya düştüğümde duyduğum o ıslık sesini, şuurumu kaybedecekken aniden yükselen adrenalin seviyemi, yüzeye çıkışımı. Üzerime atılan peşimdeki köpeklerden birini keskin bir buz parçasıyla nasıl öldürdüğümü anımsıyorum hayal meyal. Gerisi yok. Sonra babamın omzunda açıyorum gözlerimi yine. Kâbusum o gün bitiyor. Öyle sanıyorum. Ama şimdi fark ediyorum ki aslında hiç bırakmamışlar peşimi.

On yaşlarımda evimize giren kızıl saçlı bir adamları hatırlıyordum mesela, gerçekten yaşanmıştı bu. Annemi sürüklemelerini ve adamın beni dolaptan çıkarışını hatırlıyordum net bir şekilde. Adamın beni hırpalarken bana köpek muamelesi yaptığını, dalga geçmek için ıslık çaldığında ona nasıl saldırıp onu kendi bıçağıyla yaralayışımı hatırlıyordum. Babam gelmişti sanırım. Sonra ne oldu emin değilim. Babam da kızıl benim. Soytarı... Bir yerden çok tanıdık bu terim.

Hatıralarım parça parçalar ama hep kanlılar. Elime bir sürü kan bulaşmış. Ellerime zarar verme alışkanlığım o zamana dayanıyor

sanıyorum ki. Liseye geldiğimde ellerimin titremesinin sebebi anksiyete değilmiş yani. Sinirlerim zarar gördüğünden sürekli.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordum çünkü küçükken bir sedye üzerinde çırıl çıplak bağlanmış, sürekli rızam dışında dokunulmuş, üzerimde bir sürü şey test yapmışlardı. Latesk eldivenlerden ve soğuk ellerden nefret ediyordum bu yüzden. Benden büyük erkeklerden, bomboş bakan gözlerden ürküyordum.

Kameralara bakmak hoşuma gitmiyor çünkü sürekli izleniyordum küçükken. Kameralar her yerdeydi, sürekli diken üstündeydik hepimiz.

Çocukların ağlamasına dayanamıyorum. Ağlamak yasaktı çünkü. Bir kişi ağlarsa eğer herkes dayak yerdi. Canı yanan ağlardı, biri ağladıkça hepimiz daha çok dayak yerdik. Herkes daha fazla acı çekmemek için acıya katlanıp ağlamamayı becerene kadar devam ederdi bu. Acıyı unutmamız söylenirdi. Acımızı unutana kadar acı çekerdik. Ancak herkes ağlamamayı başardığında biterdi bu. Tedavi edilmek için sedyelerde tanışırdık. Ertesi gün acısından ağlamayan herkes ilk ağlayan çocuktan çıkarırdı hıncını. Ya nefret eder ya da döverlerdi onu. Bir keresinde ağladığı için bir çocuğu döverek öldürmüşlerdi, dayak yememek için. Hatırlıyordum. Ağlayamamıştım korktuğumdan.

Hiçbir şeye sahip olmak istememiştim şimdiye kadar. Sahip olan değil olunan olmamız öğretilmişti çünkü. Bir sevmek, ona bağlanmak yasaktı. Sevgi zayıf insanın işiydi. Duygulardan yalnızca korku gerekliydi disiplin ve yaşama içgüdüsü için. Gerisi zayıflıktan ibaretti. Böyle öğretmişlerdi bize.

Konuşmayı beceremiyordum, ilişki kurmakta zorlanıyordum. Çünkü konuşmamız yasaktı. Düşünmek, fikir üretmek yasaktı. Birer kukladan ibarettik hepimiz. Düşünmemiz gereken öğretilirdi bize. Gerekmediği sürece kimse konuşmazdı. Söz hakkı verildikçe yanıt verilirdi yalnızca. Arkadaşlık, kardeşlik gibi bağlar kurmak yasaktı. Bir keresinde genç sevgililer yakalanmışlardı. Herkes öleceklerini ya da çok büyük ceza alacaklarını düşündü. Öyle olmadı ama akıllarına daha büyük bir şeytanlık gelmişti.

Tek bir kişiyle arkadaş olmamıza izin vereceklerini söylediler. Yalnızca bir kişi. İlk başta tereddüt etti herkes. Fakat sevgililere gün geçtikçe hiçbir zarar görmediklerini görünce. Herkes biriyle

konuşmaya başladı. Kimisi arkadaş, kimisi kardeş, kimisi sevgili olmuştu. Henüz yeni gelen dört yaşlarında ufak bir kız çocuğu vardı. Kimse istemiyordu onu. Bir keresinde ekmeğimi paylaştığımdan bana sığınmıştı. Bir şey dememiştim ben de korksam da. Başlarda bir şey olur diye uzak durmaya çalışmıştım hep ama bir ay geçtiğinde bir şey olmayacağına ikna olup ona ablalık etmeye başlamıştım. Sevimli, akıllı bir kızdı. Bazen geceleri çok korktuğumuzda birlikte uyurduk. Ona bıçak tutmayı ve kendini korumayı öğretirdim bazen. Bazen de okumayı. Üç ay geçti. Dönemsel sınav zamanıydı. Hem teorik hem de uygulamalı sınavlar olunur, belli bir ortalamanın altında kalanlar bir sürt kademeye geçemez en sonunda da elenirdi. Elenmek demek, ölmek demek. Herkes biliyordu bunu.

Yaş gruplarına göre hazırlanan bu sınavların teorik kısmı pozitif bilimler ve anatomiyi, uygulamalı sınav dövüş sanatlarını kapsardı. Her yaş grubu kendi içinde sıralanırdı ve sınava tabii tutulurdu. O uygulamalı sınav öyle olmadı. Bu kez yaşıtlar karşılaştırılmadı. Eşler karşılaştırıldı ve yeni bir kural vardı: Kazanmak için karşı tarafın ölmesi gerek. Geri çekilmenin cezası ölümdür. Pes etmenin cezası ölümdür. Dövüşmemenin cezası ölümdür...

Yaşım küçüktü ama korkularım çok büyüktü. Ama o güne kadar hiç o kadar korkmamıştım. Küçük arkadaşımın ismini bile hatırlamıyorum şimdi. Unutmuşum tamamen. O ölmeyi çok canı yanmak sandığı için ağlıyordu ama ben ölmenin ne demek olduğunu bildiğimden çok korkuyor yine de ağlayamıyordum yasak olduğundan. Sınav başladı. Pes ettiğimi söyledim. Ben pes ettim. Hiçbir şey olmadı. Odama gönderildim öylece. Şaşkındım. Ertesi gün onu bulamadım. Sınav sonuçları açıklandı. Küçük arkadaşımı öldürmüşlerdi. Ben pes ettiğim için. O yaşasın diye geri çekildiğim için. O sınavdan sonra kimse bir daha kimseyle konuşmadı.

Bir kedi buldum. Adını küçük arkadaşım koydum. Kedimi yakaladılar. Bizi eğitirken kullandıkları köpeklerin arasına attılar. Kedimi kurtarmak istedim. Küçük arkadaşım bu kez yaşasın istedim. Savaşmak istedim. Köpekler bana da saldırdılar. Kedimi öldürdüler, ben de bir köpeği öldürdüm. Köpeklerden bu yüzden korkuyorum, köpekle bu yüzden sevmiyorlar beni. Islık sesinden de nefret ediyorum, bir köpek gibi eğitildim çünkü.

Beynim yıkandı, koşullandım, zorlandım... Bunlar mı benim gerçeklerim şimdi? Benden istenilenden mi ibaretim? Düşündüklerim, sevdiklerim değil mi benim? Bu fikir bana mı ait mesela? Kendi hür irademle mi yapıyorum şu an her şeyi? Bana sevmek yasak denildi. Kendi hür irademle mi sevdim ben Aral'ı? Sevmiyor muyum ben Alin'i? Sevebiliyor muyum ben Aral? Yoksa bu da mı öğretildi? Rol mü yapıyorum? Öyle mi sanıyorum? Bilmiyorum. Kalbim çok acıyor mesela, bu da mı yalan? Neye inanacağım, kime inanacağım bilmiyorum hiç. Tek bir şey geçiyor aklımdan; *Tehlikeli olduğum...*

Bir sürü soru var zihnimin içinde. Bir sürü anı, bir sürü acı var. Sinir krizleri geçirip isyan etmek boşuna, varamıyorum hiçbir yere. Kaçmak istiyorum. Kendimi kapatmak istiyorum. Teslim olmak istiyorum kime olacağımı bile bilmeden. Ama yapamam. Alin var. Çok küçük daha. Ona birinin bakması lazım. Ya onu da alırlarsa benden? Bir de... Aral var...

Aral artık yok. Unut onu. Hayır unutma. O anlamda değil. Senin olduğunu unut. Sevdiğini de unut. Böyle sevgi mi olur? Sevsem yapar mıydın ona bunu? Hem sen insan mısın Lina? İnsan doğmakla insan mı olunur? Cerbe'den ne farkın var senin? Hiçbir farkın yok. Tek bir ıslık yetiyor kendini kaybetmene. Aral'ın evcil bir hayvana değil aile kurabileceği birine ihtiyacı var ve o kişi sen değilsin. Olamazsın. İzin vermezler. Bundan kaçamazsın. Bu sefer kaçamazsın. Biliyorsun. Bak sevdin ne oldu. Bir daha göze alabilecek misin Aral'ı kaybetmeyi? Vazgeç. Vazgeç. Vazgeç.

Kalbim acıyor. Adil değil bu hiç. Kendim için yaşamaktan vazgeçmek bu kadar zor gelmemişti daha önce. Onun yüzünden hep. Kafama olmayacak şeyler soktu benim. Ondan nefret ediyorum. Bu kadar canımı acıttığı için ondan nefret ediyorum. Ne yaptığımı bile bile bana öyle baktığı için. Onu unuttuğum halde beni yine de sevdiği için. Beni öyle öptüğü için. Kollarını bana ev ettiği ondan nefret ediyorum. Ne olduğumu bildiği halde bana hayaller kurdurttuğu için nefret ediyorum ondan.

Nefret edemiyorum. Nefret edemiyorum. Nefret edemiyorum. Ondan nefret edememekten nefret ediyorum.

"Lina."

Sesinden nefret etmek istiyorum. İsmimi böyle söylemenden nefret etmek istiyorum. Git başımdan ne olur.

"İçeri girmeme izin ver. Lütfen."

Gelme. Git. Zarar veriyorum işte sana. Ne istiyorsun benden Aral? Pes et artık. Vazgeç. Niye vazgeçmiyorsun? Kalbini kaç kez kırmam lazım? Ölmem mi lazım? Gitsene artık.

"Eğer açmazsan zorla girecekler. Bırak ben gireyim. Konuşmam hiç... Işıkları da açmam. Görmezsin yüzümü."

Kokunu ne yapacağız? Kollarını Aral. Kollarını ne yapacağız?

"Git," dedim buz gibi bir sesle. "Öldürmem kendimi. Merak etmeyin. Kimse gelmesin. Yalnız bırakın beni."

"Ellerin," dedi nefes verir gibi üzgün bir sesle. "Ellerine pansuman yapayım. Daha kötü olacaklar."

Daha kötü ne yapabilirler ki Aral? Niye bu kadar seviyorsun ellerimi? Sana yaptıkları onca şeyden sonra. Niye bu kadar seviyorsun benim ellerimi. Senin ellerin daha güzel. Kendi ellerini sev. Benimkileri sevme.

"Olsun," dedim umursamayarak. "Böylesi herkes için daha iyi."

"Lina." Seni beni ikna etmek ister gibi yumuşaktı. Sabırlıydı yine. Her zamanki gibi. "Beni istemiyorsan Kuzey baksın ellerine."

Ayaklarının içeriye düşen gölgesinde gezdirdim gözlerimi. "O biliyor mu?" diye sordum gölgesini izlerken. "Kuzey biliyor mu sana ne yaptığımı?"

Sustu. Bilmiyordu. Bilse öyle davranmazdı hiçbiri bana. Deniz tek lokmasını yememi istemezdi. Güneş abla öyle gülümsemezdi bana. Batı bilse senin kanını akıtanın ben olduğumu bana sarılarak ağlamazdı hiç. Güney güldürmezdi beni. Kuzey yanına bile yaklaştırmadı. Doğu abla demezdi bana. Melek ablası olayım istemezdi. Şahin arkadaş olmazdı benimle. Kürşat, en çok benden korurdu seni.

"Yapma Lina," dedi tükenmiş gibi sesle. Bendim onu tüketen. "Bırak gireyim... Al beni içeri."

Pes etmeyecekti. Gitmeyecekti. Niye gitmiyordu? Ne vardı bende bu kadar çok sevecek? Köpekleri seviyordu, ondan mıydı bu sahiplenişi? Farkım yok benim de.

"Yiğit'le konuşmak istiyorum."

"Önce benimle konuş."

"Önce Yiğit'le. Sonra seninle," dedim inatla. Onunla da konuşacaktım. Özrü hak ediyordu. Ayaklarına kapanmak istiyordum ama çoktan affetmişti zaten beni. Halbuki ben ayaklarına kapanmak ve tekmelenmek istiyordum kefaret diye.

"Ne anlatacaksın ona?"

"Fark eder mi?"

"Eder," dedi net bir sesle. "Önce benimle konuş."

"Hatırladıklarımı anlatacağım," dedim gözlerimi gölgesinde gezdirirken. "Bilmediğiniz şeyler değil belki de zaten."

Aral, kızıl tilkileri biliyordu. Ne olduğumu biliyordu. Nasıl büyüdüğümü de biliyordu belki de. Babam da benim gibiydi büyük bir ihtimal. Soytarı rütbesi olmalı. Yüksek bir kademe. Annemle nasıl tanışmış? Annem nasıl evlenmiş onunla? Biliyor olmalı o da ne olduğunu babamın? Korkmamış mı hiç babamdan? Babam nasıl göz yumabilmiş bunca şeye de evlenmiş? Ben Aral'a bunu yapamazdım. Yapmam.

Kalbim acıyordu, kırgınlık ve üzüntü doluydum ama üzerimde vazgeçişin ölüm sakinliği vardı sanki. *İşte o uçuruma tekrar düşüyoruz Lina. Bu kez Aral'ın elinden tutmasına da izin veremezsin.*

"Beni anlatma," dediğinde kalbime battı söylediği.

Anlatırsam ceza yerim diye mi korkuyordu yoksa Yiğit de bana sırtını döner diye mi?

"Anlatmam," dedim yüzsüzce.

Yiğit'in yardımına ihtiyacım vardı ve dışarda olmam lazımdı. Alin'i bırakamazdım ki. Bir kardeşimi kaybettim savaşmadığımdan, Alin'i kaybedemezdim. Güvenli bir ortam sağlamam lazımdı ona. Kendimden de korumam lazımdı bir şekilde. Yapacak çok şey vardı. Spor salonuna gitmem lazımdı. Orası yalnızca bir spor salonu değil. Aptal kafam. Unutmamış olsaydım bunca şeyi, çoktan çözmüştüm belki de. Babamı bulmuştum belki de. Hesabımı sormuş, her şeyi çözmüş sitedikleri neyse vermiştim belki de. Kafama bir kurşun olsa bile bu. Sorun olamazdı beş ay önce. Ama şimdi sorundu işte. Kahretsin. Sorundu. Aral yüzünden hep.

Birkaç dakika sonra bir çift ayağın gölgesi daha düştü kapının altından süzülerek odanın zemine.

"Lina." Yiğit'ti. Çabuk gelmişti. Buralardaydı demek ki. "Benimle konuşmak istemişsin. Açabilirsin kapıyı."

Ayağa kalktım yerden yavaşça. Çıplak ayaklarımla kapıya doğru yürüdüm. Aklıma Aral geldi yine. Kızardı bana çıplak ayaklarımı görse. Kalbim sancıdı. Beni düşünmesinden nefret ediyordum. Daha sağlam bastım ayaklarımı yere inat eder gibi. Sanki soğuk mermer

içime işlediğinden silebilecektim Aral'ın izini. Bir mermer kadar sert ve soğuk olayım istedim. İstiyorum.

Kurduğum düzeneği bozmadan önce gözlerimi kapının üzerinde gezdirdim. Travma hastalarının olduğu katta olduğumdan kapı dışarı açılıyordu. Hastanın kendini içeri kilitlemesine karşı önlem olsun diye. Ben normal hasta değildim ama. Önlem olamamıştı kilitlememe.

"Silahınız yanınızdaysa birine verin. Yanınızda olmasın," dedim ne yapacağımı kestiremediğimden.

Paranoyaklaşmıştım bu iki gün içinde. Odadaki tüm kesici delici eşyaları kaldırtmıştım. Banyodaki ayna ve pençeler kalmıştı bir tek. Zira banyodaki aynayı ilk gün kırmış bir güzel avuçlarımı parçalamıştım onunla.

"Bıraktım," dedi ılımlı yaklaşarak.

"Sadece siz ve o gelsin," dedim çarşafları yırtarak kurduğum düzeneğin düğümünü çekerken.

Adını söylemedim. Bir daha adını anmayacaktım onun. Artık neden morgun önünde onu gördükten sonra adını söyleyemediğimi biliyordum. Utanmıştım. Aral'ın adını söylemeye utanmıştım içten içe.

Kapıyı açtım. Bir el çekti kendine doğru acelesi varmış gibi. Oydu. Yüzüne bakmadım ama oydu. Kokusu doldu burnuma. Kıyafetlerini bile değiştirmemişti bu iki gündür ve hangi Allah'ın cezası parfümü kullanıyorsa hâlâ alabiliyordum üzerinden. Kahretsindi gerçekten. Bir o eksikti.

Kalbimin ritmi hızlandığında arkamı dönüp odanın içine adımladım. Sadece ikisinin gireceği konusunda Aral'a güvendiğimden arkamı dönebilmiştim kolayca. Nasıl vazgeçecektim bu güven hissinden ben şimdi? Nasıl yine tek başıma kalacaktım? Tek başıma kalmakla başa çıkacaktım? Kendimle nasıl yine baş başa kalacaktım? Düşman olmuş kafamın içi bana, artık bir Aral da olmayacak orada.

Bazı insanlar böyle yaşar da diyemezsin artık. Bu sözü söylerken utanman lazım senin.

"İyi misin?" diye sordu Yiğit nezaketen.

"Değilim." Dürüsttüm. Sesim tek düzeydi bu halim bana onunla tanıştığımız ilk günü hatırlattı. Gerçekten ilk kez tanıştığım biriydi Yiğit. *Deniz'in ve Kürşat'ın aksine.* "Olsam anormal olurdu zaten."

Bir koltuğa oturdum. Üzerimde siyah bir çift eşofman takımı vardı. İki gün aynı yemek geldi yiyemem ki diye ağlayıp kustuğum zaman

üzerimi değiştirmişti Aral. Küçük bir çocukmuşum gibi beni giydirmiş, sakinleştirmiş, kucağında uyutmuştu beni. *Düşünme. Düşünme. Aral'ı düşünme.*

Karşıma oturdular. Yanıma oturmamıştı. Oturmasındı zaten. Yakın durmasın bana. Bir ıslık sesi yeterli her şeyi yapmam için belli ki.

"Direkt konuya gireceğim. Belki de bildiğiniz ama ben unuttuğumdan sustuğunuz şeyler ama anlatayım yine de."

"Bunu şu an yapmana gerek yok."

"Biliyorsunuz yani," dedim Yiğit'in gözlerine bakarak.

"Circus ismi verilen bir örgüt olduğunu ve Kızıl Tilki diye anılan suikatsçiler yetiştirdiklerini biliyoruz," diye onayladı beni.

"Ne olduğumu biliyorsunuz yani?" dedim dudaklarımda hafif bir tebessümle. "İstihbarat da biliyor mu?"

"Baban aynı zamanda bir istihbarat mensubu ve her ne oluyorsa onlardan sakladığı bir şey var. İyi niyetle veya kötü niyetle olmak üzere iki ihtimali ve seni düşündüğümden bir süre bu bilgiyi kendimize saklamamız iyi olabilir. Eğer iyi niyetime güvencin varsa hâlâ."

Aral bana daha önce Yiğit araya girmese sorguya çekileceğimden bahsetmişti bir keresinde. Dedem de işin içindeydi muhtemelen. Mareşal miydi şu an mesela rütbe olarak? Daha üstü ne oluyordu? Emin değildim pek. Fark eder miydi? O da babamın peşinde olmalıydı. Asaf haklı aslında. Ben ve Aral. O kadar alakasızız ki.

"Anlıyorum," diye mırıldandım ölüm sakinliği içinde. "Ne olduğumu bildiğimize göre ayrı bir evde yaşamam daha sağlıklı olur herkes için diye düşünüyorum."

Aral'ın gerildiğini hissettim ve yüzüne bakmadım üstelik. Ama gerildiğini hissettim.

"Annem ve Alin kalabilirler Çakırcalarla. Onlarla güvende olurlar sanırım. Annemin de durumu beklediğim iyi zira. Ben tek kalırsam daha sağlıklı olur. Ne tetikler beni bilemiyorum çünkü. Tehlike arz etmek istemek kimseye."

Aral'ı ben bıçakladım Yiğit. Bilmiyorsun bunu. Bilsen soruşturma açarsın değil mi? İtiraf edemem ama. Bu olayın bitmesini beklemek lazım en azından. Aral'a ne demeli hem? Nasıl rahat rahat uyumuş benimle onca gün? Hiç mi korkmadın Aral geceleri uyandığımda?

Yiğit'in yüzünde tatsız bir ifade vardı. Aral ve benim için endişeliydi sanırım. Aral için endişelenmekte haklıydı. *Sevmem yasak benim. Biz*

bile yalanız belki de. Bir amaç uğruna buna inandırıldım belki de. Bilmiyorum. Oyuncak edilmiş zihnim. Bir insan değilim. **Ben insan değil miyim gerçekten Aral?**

"Detayları daha iyi bir zamanda konuşalım. Ev işini de halledene kadar Aral'la kalman daha iyi olur senin için."

Onun için iyi olmaz ama. Fakat benim de başka şansım yok.

"Çıkışın yapılmış bildiğim kadarıyla. Eve git, dinlen biraz. Kendini hırpalama, zaman ver kendine. Bir şey olursa haberleşelim."

Kafamı salladım. "Asaf bir şey söyledi mi kapı konusunda?"

Dili dudaklarını ıslattı. Kaşları çatıldı. "Seninle görüşmek istedi. İzin vermedim."

"Görüşebilirim."

Aral'ın yüzüne dokunduğunu gördüm ama hiçbir şey söylemiyordu.

Kafasını salladı Yiğit. "Yarın duruma göre bakalım."

"Tamam," diye mırıldandım kabul ederek. "Spor salonuna da gitmek istiyorum bir an önce. Beni orada eğitiyordu babam. Kamera görüntülerinden bir şey çıkabilir belki."

"Bir şey olsa baban bırakır mı içeride?" diye sordu Yiğit pek umudu yokmuş gibi.

"Bir şey bırakmamış olsa o küpe gizlemezdi koordinatını."

"Bizden önce girilmiş olabilir."

Kafamı iki yana salladım. "Babam bir kızıl tilkiyle kimse zorla girmek istemez inine. Önlemini almıştır mutlaka."

Söylediklerim onu ikna etmiş olmalı ki kafasını salladı. "Tamam. Yarın iletişime geçeceğim sizinle. Şimdi gidip dinlen biraz."

Kafamı salladım. Yiğit, Aral'a bir bakış atıp omzuna dokundu ve kalktı ayağa. Aral kalkmadı. Yiğit çıktı odadan. Kapattı kapıyı ardından. Baş başa kaldık Aral'la.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. Uzansa birkaç santim daha, ellerimi tutardı. Kalbimin ritmi değişti göğsüm içinde bu düşünceyle. ***Bir insanın zihniyle oynanıyor, beyin aptal. Peki kalbe ne zaman böyle ritim kaybedeceği öğretilebilir mi? Bu kadar mı nankör?***

Avuçlarım sızlıyordu. O ellerimi tutmuyor diye. ***Hayır Lina. Sızlıyor, çünkü ellerini kestin. Onsuz da olur ellerin. Daha önce de yoktu ki elleri. Ama ellerin Aral... Sıcacık ellerin.***

"İyi misin?"

Değilim. Biliyorsun. Görüyorsun. Hissediyorsun. Ama soruyorsun. Sorma artık. Ne olur. Ben sana sormuyorum. Sen de bana sorma. Başın ağrıyor şu an belki de. O gün şuurumu kaybettiğimde korkmuş olmalısın saatlerce. Hatta belki de her şeye rağmen şükrediyorsun şu an seni unutmadım diye ve bu kendimden nefret ettiriyor bana. Sevmenin sevilene zarar verdiği gerçeğiyle eğitildim ben Aral ama ben daha çok zarar görmüş gibiyim. Ben böyle kansız öldürüş görmedim Aral. Zarar veriyorum ben sana. Verdim. Yine veririm. Ya bu sefer ıskalamazsam?

"Değilim," dedim tekrar ellerine bakarken.

Ona her seferinde iyiyim derdim. Bu kez demedim. İkinci kez ona iyiyim demedim.

"Evden gitme. Tek kalman sağlıklı değil. Bırakamam seni tek başına."

"Öldürmem kendimi," dedim ellerine bakarken. "Alin küçük daha."

Eli uzandı ellerime bir an. Anında ellerimi geri çektim. Eli havada kaldı. Kalbim kırıldı. Üzgünüm. Üzgünüm. Kötü hissettirdi bu sana biliyorum. Dokunulmak istemiyormuşum gibi sanki. Ondan değil Aral. Ondan değil. Gitmem lazım benim. Senden gitmek istiyorum. Bırak gideyim ben Aral.

"Lina. Konuşamaz mısın benimle? Gözlerime bak benim."

Bakamam. Utanıyorum.

"Konuşuyorum zaten."

Derin bir nefes aldı. Yüzüne dokundu. Başı ağrıyordu. Neden gidip uzanmıyordu bir yere. Bıraksaydı beni tek başıma. Öldürmeyecektim işte kendimi. İnanmıyor muydu? Korkağım ben nasıl öldüreyim kendimi?

"Bir aydır yanımdasın," dedi yumuşak bir sesle. "Kollarımda uyuyorsun. Zarar verecek olsan-"

"Ayrılmak istiyorum," diye kestim sözünü. Devam etsin istemedim. Bildiğim şeyleri söylemesin bana. İkna etmeye çalışmasın. Boşuna çünkü.

"Ayrılmak istiyorsun," dedi kafasını hafifçe salladığını gördüm ucuyla. Sakin olmaya çalışıyordu ama kalp atışını boynundaki damardan görüyordum.

Tepkisiz kaldım. Duygularımı göstermeyince hissettiklerine katlanması daha kolay insanın. Ben uzman sayılırım bunda. Sen o

kadar açık oynadın ki kartlarını, beni de kendine benzettin ama uyandım ben Aral. Ben duramam. Ben senin yanında kalamam. Ben seninle o kafeye gidemem ve üç sene sonra seninle evlenemem. Kafamın içi mayın tarlası benim. Elinde patlayacağım. Asaf'ın dediği gibi aynı. Bırak beni. Bırakman lazım. Ben sana yapamam bunu. Gitmem lazım. Çok seviyorum seni. Sevmemem lazım. Neyi sevsem kanı var elimde benim. Senin de var Aral. Nasıl kurtuldun o yaradan? Karaciğerin ne durumda mesela şu an? Nakil mi oldun? Deniz mi verdi? Ekin mi? Güneş abla mı? Çok acımış olmalı. Ben sebep oldum buna.

"Tamam... Kafanı toplamak için uzaklaşmak iyi gelir belki," dedi hâlâ beni anlayama çalışarak. "Leventteki evde kalırsın. Kürşat durur kapında."

"Kafamı toplamak değil ayrılmak istiyorum," dedim üstüne basarak.

Parmaklarımı dizlerime bastırdım. Avuç içlerim acıyordu. Niye bırakmıyordu bu adam beni? Hani istemezsem geçmişe geri dönebilirdik? İstemiyordum işte. Başa dönelim istiyordum. İki yabancı olalım istiyordum. *O zaman bile iki yabancı değildik ki biz Lina.*

Durdu. Yüzüme baktı ama ben bakmadım ona. İnanmak istemiyordu şu an bu konuşmayı yaptığımıza ama yapıyorduk işte. Bana kızmak ya da beni ikna etmek için harekete geçmek istiyordu belki ama yapmıyordu. Yapamıyordu. Bir sürü sebebi vardı. Aral'ın hep, her şeyi düşünmek ve sakin olmak zorunda kalan taraf olmasına sıkıldı canım. Tüm hayatı öfkesini yutup mantıklı olanı yapmakla geçmiş. Gurur yapmaz her şeyi demişti Şahin. Benim için Defne'nin babasından özür diledin Aral. Ben hak etmiyorum bile hiçbir şeyi.

"Ayrılık aşkı ölen için Lina," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. "Aşkından ölenler için değil. Biz beceremeyiz."

Ellerim titredi ölmekten bahsedince. Avuç içlerimde kabzayı ve o taban taşını hissediyordum. Gözlerimi kapattım.

"Ölmekten bahsetme," dedim titremem sesime yansırken. "Ölme de," diye kızdım ona. "Ölmez kimse aşkından." *Kendimden nefret ediyorum.*

"Öyle gelir," dedi çok üzgün bir sesle. Ağlamak istiyordum. Alt dudağını ısırdı kelimelerini dizginlemek için. Kafasını geriye yatırdı sonra. "Sen benden ne istediğinin farkındasın değil mi Lina?"

"Yapamayacağım dediğimde hiçbir şey olmamış gibi yaparız demiştin," diye hatırlattım ona. *Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.*

Kalbim göğsümü parçalayıp çıkmak, Aral'ın göğsüne taşınmak istiyordu. İstemiyordu benim gibi birini. Ben de istemiyordum ki bu zihni, bu bedeni. Kalbimle onun göğsüne taşınmak istiyordum. Zaten onun göğsünde atan kalp benim. Sığardım ben içine. Keşke orada yaşasam Aral.

Kafasını salladı dünyası başına yıkılıyormuş gibi "Dedim," diye onayladı beni. "Ama yapamam."

Sarılmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Dizlerine kapanıp af dilemek ve her şeye rağmen yanında kalmak istiyorum. Yapamam ama. Bugün değil bir ay sonra on ay sonra bir yıl ya da üç yıl sonra tek bir tetikleniş silebilir her şeyi zihnimden ya da bir gece ansızın tetiklenip sen yanımda uyurken güzelce, ben seni... Ben seni... *Yapamam Aral. Bana ne yaptılar bilmiyorsun. Ne olduğumu bilmiyorsun. İşin ciddiyetini bilmiyorsun. Halbuki gördün ne yapabileceğimi. Niye kabul etmiyorsun? Niye vazgeçmiyorsun?*

Dudaklarımı araladım. Kelimelerim kurşun değil bıçaktı. *Bıçak yok. Bıçak yok. Bıçak izi var, karnında. Bana ait.*

"Yaptın daha önce. Yine yaparsın."

Bencillik gibi geliyor. Ama senden vazgeçmek nasıl bencillik olur Aral? Senin ailen var. Benim bir sen bir de Alin'im vardı. Ben ikinizden de vazgeçiyorum. Kimsem yok benim artık. Dünyanın insanları, benim de bir Aral'ım vardı. Yeterdi. Yettirmediler Aral. Neresi bencillik bunun?

"O seni bilmeden önceydi," dedi gözlerime bakarak. Gözlerine bakmıyordum ben ama. Künyesine bakıyordum. "Seni kollarım arasına almanın, seni öpmenin, senin tarafından sevilmenin, bir yatağa seninle girmenin ve benim senin, senin de benim olmanın ne demek olduğunu bilmeden önceydi."

Yutkunamadım. Burnum akmaya başladı. Başım ağrıyordu. Kalbim ağrıyordu. Benim ruhum ağrıyordu ve bundan kaçamıyordum.

"Yapamayız," dedim sesimin titremesine engel olmak için çaba sarf ederek. "Mantıklı düşünmek zorundayız. Tehlikeliyim ben. Biliyorsun. Bunu en iyi sen biliyorsun... Korktun değil mi yine unuturum her şeyi diye. Korktun. Çünkü unutabilirim seni. Ya da bir gece sen uyurken-"

Sustum. Devamını getiremedim. Öldürebilirim seni diyemedim. "Ailenin içine soktun beni," dedim bunu kaldıramayarak. "Ne olduğumu bildiğin halde ailenin içine soktun beni."

"Kim olduğunu," diye düzeltti beni.

Umursamadım. Devam ettim. "Bilse Güneş abla nasıl biri olduğumu izin vermezdi sana." Genzimdeki ağrı arttı. "Deniz bilse sana ne yaptığımı tek bir lokmasını yememi istemezdi benim. Sen benim yerimde olsaydın eğer değil seni evime almak, Alin'in neye benzettiğini bilmene bile izin vermezdim. Sen beni ailenin içine soktun!"

Onu üzüyordum ama ben de ölüyordum. Yaşadıklarımı düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Bir insan olarak doğdum ben Aral ama hayvan gibi büyütüldüm. Ne için? Niye Aral? Ne suç işlemişim ki doğmaktan başka? Hangi günahımın diyetini ödüyorum?

"Ne olduğumu biliyordun," dedim burnum akmaya başladığı sırada. "Yine de izin verdin seni sevmeme."

"Kim olduğunu," dedi üstüne basarak. "Kim olduğunu biliyorum senin Lina ve pişman değilim aldığım hiçbir karardan. Seni sevdiğimden de, seni evime aldığımda da, ailemin içine soktuğumdan da, seni kollarıma aldığımdan da... Hiçbirinden pişman değilim."

Dişlerimi sıktım. İnsan değilim ben. Kızıl Tilki'yim.

"Bana bak Lina," dedi biraz daha eğilerek bana. "Gözlerime bak."

"Bakamam."

"Neden?"

"Utanıyorum," dedim burnum akarken. "Gözlerini çok seviyordum ben senin. Karanlığı sevmem ben. Gözlerini çok seviyordum ama. Sevdiğim, içinde olmayı sevdiğim tek karanlık gözlerindi benim. Ben şimdi gözlerinden daha karanlıkmışım gibi geliyor, bakamıyorum."

"Yapma," dedi canı yanıyormuş gibi. "Bak ben yaşıyorum Lina. Yaşarken öldürme beni."

"Yaşa diye zaten!" diye bağırdım ona daha fazla tutmayarak kendimi.

Ayağa kalktım ve ona baktım ama gözlerim buğulandığından seçemedim yüzünü. Lenslerim de gözlüklerim de yoktu gözlerimde. Göremiyordum. Kahretsin. Çok özlemiştim halbuki.

"Bıraksana beni! İstemiyorum!"

Ayağa kalktı o da. Aramızda otuz santimetre vardı. Otuz santimetre. Bir insanın mahrem alanı kırk beş santimetre Aral. Otuz santimetre

ölümcül bir ölçü. Bir Kızıl Tilki otuz santimetre kadar yaklaşabilmişse birine, o kişi öldü demektir.

Bir adım geri çekilecek olduğumda bileğimden yakaladı beni. Sıkıca bile tutmadı, kurtulmam işten bile değildi ama çekemedim bir an kolumu. Çekersem kırılacaktı. Kırılırsa kırıkları en çok benim kalbime batacaktı.

"İstemiyorum dersen kalamam ben Lina," dedi çok üzülüyormuş gibi buna.

Yüzüme eğilip gözlerimin içine bakarken o kadar üzgündü ki kalbim titredi. Kahretsin. *İstemiyorum yasak kelime. Annesini hatırlatmak istememiştim halbuki. Kahretsin. Özür dilerim.*

"Bir çözüm bulurum," dedi bir şans ister gibi benden. "Bir tedavi, bir yol." Alnı alnıma değecekti neredeyse. Kalbim hızla attı onun için. Sağ elini yanağıma yasladı. Buz kesmişti elleri. O kadar mı korkuyordu gitmemden benim? "Yeter ki gitme benden."

Kalbim kırıldı gözlerine bakarken. "Gitmem lazım," dedim ağlamamak için kasarak kendimi. "Ben hak etmiyorum seni. Babam da denedi, hatırlıyorum Aral. Olmuyor işte. Olsaydı yapmazdım sana bunu. Çok küçükken işlemişler kafamın içine, insan gibi değil köpek gibi büyütmüşler beni. Belki de hiç kurtuluşu yok bunun." Göz yaşım düştü gözümden daha fazla tutmadım kendimi, ağlamaya başladım. "Annem gibi ol istemiyorum ben. Babam gibi olmak istemiyorum. Sana yapamam ben bunu. Sürekli korkuyla yaşamanı, seni kaybedeceğim ya da unutacağım korkusuyla yaşamayı istemiyorum."

"Bunlar benim de başıma gelebilir Lina."

Kafamı iki yana salladım. "Benim ihtimallerim daha yüksek. Hak etmiyorum ben seni hiç. Vazgeç benden. Git başkasını sev, sevme beni. İstemiyorum."

Aral, bir vitrindeki o güzel pahalı bebekti. Bense kimsesiz bir sokak çocuğundan ibarettim. Gelir gider onu izlerdim, benim olsun isterdim ama sahip olamazdım ona, bilirdim. Kim görmüş sokak çocuğunun güzel bir bebeğe sahip olduğunu? Bir hayırsever gelse o bana verse, ne yapacağımı bilemezdim ben. Hak ettiğini veremezdim. Ya bir köşeye kaldırırım kıyamadığımdan ya da oynamayı beceremez kırardım alışık olmadığımdan. Öyle de olmuştu işte. Kader gelmiş onu bana vermişti dalga geçermiş gibi kimsesizliğimle. Çok güzeldi. Ne köşeye kaldırabilmiştim nefsime sahip çıkıp ne de onunla oynamayı

becerebilmiştim. Doyasıya bile sevememiştim. Artık kalbi kırık, teni kesikti.

Aral yüzüme bakarken o kadar üzgündü ki ağlayacak sandım. Ağlarsa kaldıramazdım. Ağlamadı ama dokunsam ağlardı sanki.

"Ara verelim," dedi ayrılmayı kabul etmeyerek. "Ayrılma benden. Bir çözüm bulamazsak şayet, tamam. Gidersin istediğin yere, zorla tamam ben seni. Ama bir şans ver Lina bizim için."

"O yara ne olacak peki?" diye sordum her şeyi geçerek. "Nasıl affedeceğim ben kendimi?"

"Ben seni affettim," dedi göz yaşımı silerken. "Ben sana seni de affettiririm."

Kafamı iki yana salladım. "Affetme. İstemiyorum."

"Ağlama Lina," dedi göz yaşımı silerken içi gidiyormuş gibi. "Benden ayrılan sensin. Ağlama en azından öyle içli içli. Düşman oldum kendime, ağlama."

"Bana ol düşman," dedim çok üzülerek. Ben sensiz mutlu olamam çünkü artık.

Kafasını iki yana salladı. "Geçecek hepsi."

"Geçmiyor. Geçecek olsa geçerdi bu yaşıma kadar. Geçmiş sürekli peşimde olacak benim. Ben ölene kadar."

"Ölmeyeceksin," dedi kızar gibi bana. "Söz ver bana."

"Alin var," dedim göz yaşlarım düşerken. "Alin'i büyütmek istiyorum."

Kafasını salladı. "Büyüteceksin. Birlikte büyüteceğiz."

"I-ıh," diye karşı çıktım ona. "Hayal kurmam ben artık. İstemiyorum hayal kurmak. Hayalim yoktu benim hiç. Doktor olacaktım. Alin'i büyütecektim. Bu kadardı!" Öfkeliydim. Hayata. En çok da Aral'a. Elimi yumruk edip göğsüne vurdum. "Senin yüzünden hep! Olmayacak şeyler soktun aklıma!" diye bağırdım ona ağlayarak. "Okula seninle gitmek istedim! Dünyadaki tüm bitkilerin çayını içmek istedim! Yarınımı bile planlamazken üç sene sonrasını hayal ettirdin bana! Seninle evlenmek istedim!" bir kere daha vurdum göğsüne. Geriye doğru sendeledi bir adım. Koskoca adam göğsüne vurduğum sendeledi. Aral'ın sendeleyişi onun omuzlarındaki her şeyi benim üzerime yıktı sanki ve bu canımı o kadar yaktı ki ölmek istedim.

"Nefret ediyorum senden!" titreyen ellerimle gömleğini sıktım avuçlarımda. *Seni seviyorum.* "Bana bu yaşama hevesini verdiğin için

nefret ediyorum! Beni sevdiğin için nefret ediyorum! Bu kadar acıttığı için de nefret ediyorum!"

Sol eli uzanıp parmaklarının sırtıyla göz yaşımı silerken yüzünde acının tebessümü vardı. "Ben de seni seviyorum Lina."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı o an. Beni kollarımdan tutup göğsüne çektiğinde kaçamadım. Yüzümü göğsüne yaslayıp ağladım hıçkırarak. İki gündür bunun için bekliyordum sanki. Kriz geçirip ne zaman kendimi kucağında bulsam aklıma başıma geldiği an kaçıyordum ondan ama şimdi aklım başımdayken ağlıyordum ona. Kollarının arasında olmak her şey geçecekmiş gibi hissettiriyordu. Buradan hiç çıkmak istemiyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. Başkasını sevsin istemiyordum. Ama kalamazdım ben. Annem gibi olacaktı Aral. İstemiyordum.

Saçlarımı öpüp okşadığı sırada geri çekildim yanar gibi. Tutmadı beni. İki eli de yanına düştü. Arkamı döndüm ona. "Git. Ben eşyalarımı toplar inerim."

"Lina-"

"Aral, git. Lütfen."

İkiletmedi beni. Saçlarıma son kez dokunup çıktı odadan, yalnız bıraktı beni. Olduğum yere çöküp avuç içlerimi gözlerime bastırdım kendime gelmek için. Avuç içlerim kalbimden daha çok acıyana kadar avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Avuç içlerim göz yaşlarımla ıslanıp kalbimden daha çok acıyana kadar gözlerime bastırdım. Kalbimin acısını avuçlarımın acısı bir türlü geçemedi. Kendi kesiklerim bir türlü Aral'ın yokluğunu yenemedi.

ARAL ÇAKIRCA

Hastanenin bahçesine inip Kürşat'ı bulduğumda beni görünce şaşırdı. Lina'yı yukarıda bıraktığımdandı bu şaşkınlığı. Sigara içmek için bile çıkmamıştım dışarı iki gündür. Başım ağrıyordu sigara içmediğimden ama onu bırakıp aşağı inememiştim. Yüzüme bakınca ne gördüyse içtiği sigarasını söndürecek oldu ona iş vereceğimi düşünerek. Elimi kaldırıp durdurdum onu. Karşına oturdum yavaşça. Ellerim uyuşmuştu, sinirlerim boşalmıştı sanırım. Bir sigara yakmak istiyordum ama sigara yakacak his yoktu parmaklarımda.

"Abi," dedi Kürşat keyifsiz bir sesle. "Bir şey mi oldu?"

"Ayrılmak istiyor benden," dedim masanın üzerindeki elime bakarken dikkatle.

Benden ayrıldığını kabul edemediğimden hâlâ bir istek varsayıyorum bunu. Öfkeliydi kendine ve korkuyordu. Biraz sakinleşince belki kıyamazdı bize. Öyle umut ediyordum. Ama kalbim ağrıyordu. Korkuyorum resmen it gibi.

"Sıkma canını," dedi Kürşat teselli etmek isteyerek beni. "Çok yeni her şey onun için. Sakinleşsin biraz, doğru kararı verir elbet. Seviyor seni. Seni kaybetme korkusunu gördüm ben gözlerinde, vazgeçemez öyle kolay kolay."

Korktuğum oydu zaten benim de. Doğrusu şaşmıyordu Lina'nın. İşin kötüsü kafası karışık falan değildi, netti. Kendini kapattığı o iki gün boyunca düşünmüştü her şeyi belli ki. Bir hesap yapmıştı kafasında ve vazgeçmişti benden. Alınganlık ettiğimden değil ama Lina'nın benden vazgeçmesi kolay mı bu kadar? Üzülüyor, görüyorum gözlerinde ama canını yana yana vazgeçiyor benden. Canımı bile yaka vazgeçiyor benden.

Uykusuz gözlerime bastırdım sol avucumu. O akşam Lina şuurunu kaybettiğinden beri düzgün uyuyamamıştım hiç. Aklımı kaybedecektim o akşam. Hastaneye getirdiğimde uyandığında ona müdahale edildiğini görüp hatırladıkları şeylerden olsa gerek o kadar korkmuştu ki adeta deliye dönmüştü. Beni tanıyamamıştı bir an ve o an ömrümden bir beş sene daha götürmüştü. Sonra tanımıştı beni şükür ki. Kollarıma sığınmıştı hemen. Ağlamıştı bana kimsenin dokunmasına izin vermeyeyim diye. *Bana kimse dokunmasın diye ağlamıştı.*

Kafamı geriye yatırdım gözlerimi kapatarak. Yutkundum. Elleri vardı bir de. O tutmaya, öpmeye kıyamadığım elleri vardı. Beni odasının kapısından içeri sokmadığından gece uyanıp ellerini yıkamaya gittiğinden haberim olmamıştı en başında. Kan var sanıyordu ellerinde ama kendi kanıydı ellerindeki halbuki. Aynayı parçalamış avuçlarını kesmişti. Tekrar dikiş atmıştım avuçlarına. Benden başka kimseye izin vermediği için tekrar ben atmak zorunda kalmıştım. Uyuşturmuştum bu kez ama içli içli omzumda ağlarken dikmiştim yine. *On dikiş bu sefer... Tek bir elinde*. İçeride olmama izin vermiş olsaydı daha önce durdururdum onu ama yetişememiştim zamanında...

Ellerine hasar bırakacaktı muhtemelen bu. Hemen hemen aynı yerden kesmişti avuçlarını çünkü. Sinirlerini çok zedelemişti, kalıcı bir

soruna sebep olacak diye ödüm kopuyordu.

Bir daha uyanıp kalkmasın, kendine zarar vermesin diye yatağa bağlanmak istediğinde ağlayarak yalvarmıştı bana onu kurtarmam için. Doktorlara ve görevlilere karşı çıkarak izin vermemiştim. Bana yalvarırken olması gereken bu deyip göz yumamamıştım. Yine korkuyla bana sığınmıştı. Ağlamıştı yine kollarımda bağlamasınlar beni diye. Avuçlarının dikişi açılmıştı bir de üstüne o hengamede. Hem onu sakinleştirip hem de birkaç dikişini yenilemek zorunda kalmıştım. Peygamber sabrı vardı bende. Emindim artık. Öyle öfke doluydum ki biraz olsun öfkem dinsin diye gidip Asaf'ı öldürmemiştim mesela. Çektiğim acıdan hastaneyi yıkmamıştım mesela. Pars'ı ne biliyorsan anlat sikmeyeyim belanı diye asfalta gömmemiştim mesela.

Yutkundum. Dişlerimi sıktım. Bağırmak, küfretmek, kırıp dökmek ve yıkmak istiyordum. Kılım kıpırdamıyordu ama. Kılımı kıpırdatacak halim bile yoktu sanki. Lina ki kez göğsüme vurmuş ve hayat enerjimi söküp almıştı benden sanki.

"Gitmek istedi," diye mırıldandım. "Alin'i ve annesini bizde bırakıp. Alin'i, Kürşat. Lina, Alin'i bırakmaz kimseye. Alin'i bana bırakıp gitmek istedi." Yutkundum. "Yaşamaktan vazgeçti resmen gözlerimin önünde."

"Zor bir durumda. Kafasında milyon tane ihtimal var. Sen de biliyorsun. Hesapla bir ihtimalleri. Hesaplamışsındır zaten. Çıkış yolu arıyor Aral. Biraz sakinleşsin, gösteririz hep birlikte en iyi yolu. Kendini koy yerine. Zarar vermiş olsun Lina, yanaşabilir miydin bir daha yanına?"

Yanaşmazdım. Ama ben değildi o. Ben kocaman adamdım. Durdururdum onu bu sefer. Mâni olurdum, bir daha kimseye zarar vermesine izin vermezdim. Kollarımın arasından çıkarmaz, bir çözümü bulurdum. Yeter ki kalsın. Bir kilit varsa, anahtarı da olmalı. Bulurdum o kilidi de anahtarı da. Yeter ki gitmesin bir yere. Vazgeçmesin benden, yaşamaktan, hallederdim her şeyi.

Gözlerimi açtım. Yutkundum. "Gözlerime bakmadı başta," dedim göğsümde bir yangın yanarken. Göğsüm kalbime dar geldi. "Utanıyormuş gözlerime bakmaya." Sağ elimi sağ gözüme bastırdım içerleyerek. "Benim sevdiğim kadınlar neden gözlerime bakmaktan utanıyor Kürşat? Gözlerimde günah mı var benim?"

Önce annem. Şimdi Lina. Gözlerime bakmıyorlar utandıklarından. Kollarını bana vermiyorlar, benden utandıkları için. Beni evime almıyorlar... Hangi günahımın bedelini ödüyorum hiç bilmiyorum.

Kürşat bir sigara uzattı bana. Hiçbir şey söylemedi. Sigarayı dudaklarım arasına sıkıştırdım. Yaktım. Derin bir nefes çektim içime.

"Nefret ediyormuş benden," diye mırıldandım gökyüzünü izlerken. Üzgün olduğu için söylediğini biliyordum ama yine de acıtıyordu.

"Aşk ve nefret ince bir çizgide zaten. Olur öyle şeyler. Takma kafanı."

Takmayayım kafamı. Aklım lazım bana ama o aldı tamamen. Gökyüzünü izlerken baş ağrıma rağmen Lina'yı düşündüm. Sorun değildi. Yanımda olacaktı. Kürşat haklıydı. Biraz zaman vermek en iyisi olurdu, zorlarsam daha kötü olacaktı. Zira zorlamazdım ben onu hiçbir şeye. Ona da söylemiştim. Ara vermişiz gibi düşünecektim. Çözüm yolu bulacaktım, bu işi çözecektim ve evlenecektim onunla. Üç sene sonra falan da beklemeyecektim. Bulduğum ilk fırsatta evlenme teklifi edecektim. Kabul ederse onu arayı çok açmadan evlenmeye ikna da ederdim. Hem o da isterdi belki. *Benimle evlenmek istiyormuş. Lina benimle evlenmek istiyormuş.* Derin bir nefes çektim sigaramdan içime.

Lina yanımda dikilene kadar beş sigara içtim. Gözlerimi ona çevirdim, güzel gözleri üşüdüğünden değil ağladığından kızarmıştı. Burnu akıyordu. Ağlıyor muydu hâlâ yoksa üşüyor muydu bilmiyordum.

"Gidelim," dedi dümdüz bir sesle gözlerime değil boynuma bakarken.

Tepkisizdi sesi de ifadesi de. Savcılığa geldiği ilk gün benimle ağlamadan konuşan öfkeli kadına geri dönmüştü sanki. Ziyanı yoktu. Vazgeçirmezdi bu beni. Daha önce de vazgeçirmemişti, üstelik şimdi bana âşık olduğunu biliyordum. Hem de iki kez olmuştu. Üçüncü kez âşık ederdim gerekirse onu bana ama gidişini izlemeyecektim. O beni sevdiği sürece ve beni istediği sürece hiçbir yere gitmiyordum. Yeter ki o yanımda kalmak istesin bir parça. Bulurdum ben ona yanımda kalması için sebebini.

"Gidelim," dedim güzel yüzünü izlerken.

Sigaramdan son nefesi aldım gözlerine bakarak. Masadaki küllüğe bastırdım izmariti. Kalktım ayağa. Karşısında dikildim.

"Kürşat'ın arabasıyla mı geldin?"

"Evet," diye onayladım onu. O kollarımda şuursuzca yatarken araba kullanabileceğimi düşünmesi manidardı, gururumu okşadı.

Bir şey demedi. Kafasını salladı yalnızca. Benimle yalnız kalmak istemediğinden sorduğunun farkındaydım. Bana tekrar zarar verecek diye ödü kopuyordu. Bundandı da kararında bu kadar net oluşunun sebebi. Unutmak bir kenara, bana zarar vermekten ödü kopuyordu daha çok.

Çenemle arkasını işaret ettim yürüsün diye. Ellerini ceplerine sokmuştu. Sokmamış olsaydı da tutamazdım canı acır diye ama o tutmayayım diye sokmuştu ellerini cebine, biliyordum. Ne zaman elini tutmamamı istese ceplerine sokuyordu elini. Ezbere biliyordum ben bu kızı ve nasıl buraya gelmiştik aklım almıyordu hâlâ. Daha üç gün önce kollarım arasındaydı, kucağımda oturuyor, çekinmeden öpüyordu beni. Kafayı kıracaktım gerçekten.

Kürşat da kalktı. Lina ortamızda yürüdük arabaya doğru. Lina sessizdi. Kafasında neler dönüyordu emin değildim ama eve gittiğimizde annesiyle konuşacak mıydı merak ediyordum. Celina Hanım da çok endişelenmişti. Gelmek isterse Deniz'in getirebileceğini söylemiştim ama gelmek istememişti. Lina'nın olduğu durumu görmekten korkmuştu. Bense avuçlarına dikiş atmak zorundaydım. Yine de başkası yapsın istemezdim bunu.

Lina eve gidince nasıl bir tepki verecekti bu yüzden merak ediyordum. Tam anlamıyla başına yıkılmıştı dünyası ve kimseyi istemiyordu. Yeniden yapmak da istemiyordu. Celina hanımın korktuğu da buydu belki de. Benimle o dünyayı baştan kursun istiyordum. Onu tekrar inandıracaktım her şeyi yoluna sokabileceğimize. Vazgeçse de herkes ondan, ben vazgeçmeyecektim. Ne Ekin'den ne de Lina'dan vazgeçmeyecektim. Herkes hak ettiği hayatı, hak ettiği kişilerin yanında yaşayacaktı.

Lina, eve varana kadar dışarı baktı yalnızca. O ruhsuz kadın geri dönmüştü sanki. Bana sataşan, sırnaşan, huysuzluk edip kendini sevdiren kadın değildi artık sanki. Fakat her halini seviyordum onun. Bir baksa gözleri bana eriyecekti buzları, hatırlayacaktı beni ne kadar sevdiğini ama ondan bakmıyordu belki de.

Eve geldiğimizde derin bir nefes alarak indim arabadan. Akşam olmuştu çoktan. Yemek yemiş olmalıydı herkes. O yemiyordu hiçbir şey doğru düzgün. Aynı yemekleri yemeleri yasakmış o kamptayken.

Uyanıp çıkarmıştı her şeyi ağlayarak. Sıkıntıyla iç çektim. Deniz'e patatesli bir yemek yapmasını söylemiştim belki yer diye ama içimden bir ses Deniz'in yaptığı hiçbir şeyi yemeyecek diye fısıldıyordu kulağıma.

Verandaya birkaç metre kala adımları durdu. Gözlerimi ona çevirdim ilgiyle. Soğuktan üşümüş, yüzü kızarmıştı.

"Bir sorun mu var Lina?" diye sordum yolda eve gelmekten vazgeçmiş olmamasını dileyerek.

"Herkes uyusun," dedi yere bakarken. "O zaman girerim ben."

Nasıl bir psikoloji içindeydi az çok tahmin edebildiğimden üstüne gidemiyor, kollarından tutup silkeleyemiyordum onu. Kendisinden 'ne' olarak bahsediyordu. Böyle öğretmişler bana diyor, kendisinden korkuyordu. Kollarımda uyuduğunu yok sayıyordu. Beni öldürecek olsa kaç kez şansı olduğunu yok sayıyordu. Evde birine zarar verecek olsa kaç kez şansı olduğunu, yıllardır Alin'le uyuduğunu ve onunla harika bir ilişkisi olduğunu yok sayıyordu. Bir mantık geliştirmişti ya da kabul etmişti ve ona yönelik hareket ediyordu yalnızca. Zaman verecek, yavaş yavaş yaklaşacaktım ona. Üstüne gitmenin bir mantığı yoktu.

"Üşürsün o zamana kadar," dedim yumuşak bir sesle. "Arka bahçeye girelim evin etrafını dolaşıp. Kimse yoktur şimdi orada."

Kafasını salladı yalnızca. Takip etti beni. Onu arka kapıdan arka bahçeye soktum. Montunu çıkarmadan koltuğa uzanıp sırtını döndü bana öylece.

"Aç mısın? Yemek getireyim mi sana?"

Kafasını iki yana salladı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Dişlerimi sıktım aklıma gelen görüntüyle. Yutkundum. Yüzüme dokundum. *Hayır Aral. Annen gibi olmayacak bu. O farklı bu farklı. Lina yüzüme bakacak benim. Lina dilinde istemiyor beni belki ama gözleri inkâr etmez beni. Olmayacak sonumuz böyle.*

"Bir şey olursa mesaj at bana."

"Hım," diye mırıldandı yalnızca.

Elimi saçlarına uzattım ama kafasını çeker bir daha elimi ona uzatamam diye dokunmadım saçlarına.

Arkam bahçem olacaktı benim. Öyle demişti. Önce evimden, sonra da arkam bahçemden ettin beni Lina. Ama canın sağ olsun sevgilim. Sen iyi ol da. Ben, sen beni içeri alana kadar kapında beklerim.

LİNA KARA

Arka bahçede uzandığım süre boyunca Aral gidip gelip kontrol etti beni. Aç mıyım diye sordu. Susuz muyum diye sordu. Ağrım sızım var mı diye sordu. Cevap vermedim. Vazgeçsin benden istiyordum. Annem bile vazgeçmiş benden. O da geçsin. Geleceğimiz yok bizim. Peşime düşmüşler benim, belli ki ya sevdiklerimden olacağım ya kendimden, hissediyorum.

Bir süre sonra biri girdi içeri. Adım aralıkları küçük biri olduğuna işaretti. Parmak uçlarında yürüyordu muhtemelen ses çıkarmamak için. Alin değildi, burada olduğumu bilse sürekli yanıma gelirdi. Burada biri olduğunu, Aral'ı takip ederek anlayacak tek küçük insan Melek'ti. Arkama oturduğunu hissettim. Saçlarıma dokundu. Tanıştığımızdan beri seviyordu saçlarımı.

"Uyuyor musun Linacım?"

Kafamı iki yana salladım.

"Dayımla mı küstün?" diye sordu üzgün bir sesle. Zeki bir kızdı. Anlamıştı hemen bir şeyler olduğunu. "Kalbini mi kırdı? Neden gelmiyorsun içeri?"

Kalbim sızladı. *Dayına çok kötü bir şey yaptım ben Melek.*

"Ben kırdım onu," diye mırıldandım.

"Artık sevmiyor musun dayımı?" diye sordu üzgün bir sesle.

"Çok seviyorum," dedim dürüstçe.

Burnum sızlamaya başladı yine. Ağlamak istemiyordum ben. Vazgeçmek istiyorum ondan.

"Neden kırdın dayımı o zaman?"

Bilmiyorum Melek. Beni neden böyle büyütmüşler? "Ben de bilmiyorum."

"Büyükler çok tuhaf," diye mırıldandı. "Hep istemedikleri şeyler yapıyorlar. Annem de öyle. Ekin dayıma kızıyor önce, sonra üzülüp ağlıyor."

Belki de Ekin de benim gibi hissediyordur. Belki de o da uzak durmak zorunda kalmıştır. Ekin'i anlayabiliyorum sanırım. Ben de Aral iyi olsun diye ondan uzak durmak istiyorum.

"Dayımdan özür dilesen, barışsanız olmaz mı Linacım? Dayım affeder seni. Çok üzgün dayım. Aral dayımın üzülmesine dayanmıyorum ben hiç."

Kalbime bir ağırlık çöktü. Ben de dayanamıyordum onun üzülmesine hiç. Nefret ediyorum kendimden Melek. Nefret ediyorum senden dedim ona bugün. Halbuki çok seviyorum.

"Unutur yakında," diye mırıldandım.

"Dayım deniz kızı değil ki," dedi mutsuz bir sesle. "Deniz kızı olan sesin. Dayım unutmaz."

Anlamadım ne demek istediğini. Burnumu çekerek gözlerimi ona çevirdim. Üzgün bir yüzle baktı gözlerime.

"O ne demek?" diye sordum merak ederek.

"Dayım bir keresinde senin gerçek bir deniz kızı olduğunu söylemişti bana," dedi saçlarıma dokunurken üzgün üzgün. "Fotoğrafına bakarken görmüştüm onu. Bu kız kim diye sordum. Deniz kızı dedi. Dayım sen aileden uzak kalma diye seni tanımamış gibi yapmış. Sen de unutmuştun dayımı. Bu doğru mu Linacım?"

Kalbim kırık kırık oldu. Boğazım yumrular değil sıra sıra dağlar oturdu.

"Başta inanmadım ama senin geleceğini söyledi bana. Sır olarak saklamam lazımmış. Sen geri gelince çok heyecanlandım o yüzden. Dayıma geri döndüm sandım. Sordum dayıma, deniz kızı geri mi dönmüş diye? Döndü ama henüz hatırlamıyor dedi, sırrımıza devam etmem lazımmış." Gözleri buğulandı üzüntüden onun da. "Sevgiliyseniz dayıma tekrar âşık olmuşsun o zaman. Bir daha olamaz mısın Linacım?"

Gözlerim doldu. Deniz kızı hikayesinin bize benzediğini Melek anlatana kadar fark etmemiştim. Melek'in saçlarımı bu kadar sevmesinin, Aral'la fısıldaşmalarının sebebi buydu demek ki.

"Üzgünüm Melek," dedim.

Aral yok diye ağlayamadığımdan burnum akmaya başlamıştı.

Gözleri doldu onun da. "Dayımı kıran sen olduğu için ben de seninle küseceğim," dedi mutsuz bir sesle. Oturduğu koltuktan kalktı küskün bir şekilde. Küçük bir kızın kalbini kırmadığım kalmıştı bir de. O sırada gördüğü kişiyle göz yaşlarını tutmadı ve o kişiye koştu. Aral gelmiş olmalıydı biz konuşurken.

Onlara dönüp bakmadım. Kırık bir kalple acı içinde yüzümü yastığa gömdüm. İçime içime ağlayarak uyuya kalktım.

Bir ormandayım. Kar yağıyor. Dizlerime kadar kar içindeyim. Bir yere varmaya çalışıyorum. Boğazım acıyor nefes almaktan. Karın üzerine

yığılıyorum. Ölüyorum belki de. Gözlerimi kapatıyorum. Açıyorum. Bir kızıl tilki yanaşıyor yanıma. Kokluyor beni. Hırlıyor. Saldırıyor sonra aniden. Çığlık atamıyorum. Bir anda karın altında suyun dibine çekiliyorum. Buz gibi bir suyun içindeyim. Yüzeye çıkmaya çalışıyorum. Gölün üzeri buz tutmuş. Nefesim tükeniyor. Buzu yumrukluyorum. Biri yürüyor buzun üzerinde. Yumrukluyorum, seslenmeye çalışıyorum. Yapamıyorum. Bir silah sesi patlıyor. Buzun üzerine yığılıyor Aral. Buzun diğer tarafında yüz üstü yatan ve yüzü kana bulanan Aral'ın gözleriyle göze geliyorum. Yok artık orada. Suyun içinde çığlık atıyorum. Boğuluyorum. Acımdan ölüyorum.

Gözlerimi aniden açarak uyandım. Nefes nefeseydim. Aral neredeydi? Aral iyi miydi? Uzandığım yerden kalktım hızla. *Buldular Aral'ı. Biliyordum. Benim yüzümden. Bana öldürtmeye çalıştılar beceremedim. Onlar yaptı. Benim yüzümden. Bir şey oldu. Kesin bir şey oldu. Çok sessiz ev. Bir şey olmuş.*

Ayağa hızla kalktığım sırada gözlerim karardı aniden iki kol tuttu beni. Korkuyla irkilip kollarımı kurtardım.

"Benim Lina."

Başımı kaldırdım titreyerek. Arkasında yanan şömineden ötürü yüzü karanlıktı ama Aral'dı. Gözlerimde gözlüklerim yoktu ama Aral'dı.

Derin nefesler alıp verirken sakinleşmeye çalıştım. Sorun yoktu. Ellerimi istemsizce uzatıp yüzüne dokundum, sakaları avuç içlerimi kaşındırdı. Ellerimi yüzünden göğsüne indirdim yokladım onu emin olmak için.

"Bir şeyim yok," dedi bir adım yaklaşırken bana usulca onunla ilgili kâbus gördüğümü anlayarak. "İyiyim."

"Yaklaşma çok," diye fısıldadım pürüzlü bir sesle.

Bir şeyi yok gibiydi gerçekten. Ellerim karnına indiği sırada sol elim muhtemelen izi olan yere geldiğinde yanmış gibi çektim elimi. Dirseklerimden tuttu beni varla yok arası.

"Uyanık mısın Lina?"

Kafamı salladım.

"Oturalım mı?" diye sordu beni az önce kalktığım koltuğa oturdu yönlendirirken.

Gözlerimi o noktaya dikmiştim. Zihnim uyuşuktu. Panik atak geçiriyordum muhtemelen. Geçecekti. Sorun yoktu. Kalp krizinden ölecek kadar da şanslı olduğumu sanmıyordum.

Oturmadım. Titreyen ellerimi üzerindeki tişörtün eteğine uzattım yarasına bakmak isteyerek.

"Lina," dedi ne yapmak istediğimi anlayarak.

"Bakmama izin ver lütfen," dedim titreyen sesimle.

Tişörtünü kaldırdım yavaşça. İzin verdi. Müdahale etmedi bana. Loş ışığa alışan gözlerim tenindeki en belirgin izi seçti. O anı anımsayarak tekrar titredi içim. Sol elimin parmak uçlarını çizgi üzerine koydum. Dikiş izi var. Yeri o kadar hayati ki. Karaciğerine ya da atar damara gelme olasılığı çok yüksek. Ölme olasılığı çok yüksek. Nasıl hayatta kaldın Aral?

Tenimde tam karnımın üzerinde bir sızı peyda oldu. "Nasıl..." diye fısıldadım. Yutkundum. Hayatta kaldın diyemedim. Hesap sorar gibi.

"Nakil mi oldun?"

"Olmadım."

"Ne kadarını aldılar karaciğerinin?"

Sol elimi tutup biraz daha yukarısına taşıdı parmaklarımı. Bastırdı güçlüce. Üzerime eğildi birz daha. İçim titreyerek nabzını hissettim. Kesiğin iki santim kadar üzerindeydi parmaklarım. Atar damarı burada mıydı? Çok yakınmış.

"Ne atar damarımı ne de karaciğerime zarar vermedi."

Bunun ihtimali çok düşük. *Vermedin demiyor. Vermedi diyor. Çakı kendi kendine ona saplanmış sanki.*

"Şanslıymışsın o zaman," dedim üzüntü içinde kendimden nefret ederek.

Kafasını iki yana salladı. "Şans değil bu Lina. Dedim sana da. Kötülük bile sana karşı kazanamaz."

Bilerek yapmadığımı mı sanıyordu? Ya da yapamadığımı? Bana kalırsa şans eseriydi tamamen. Anatomi bildiğim bir şeydi, şöyle bir baksam tahminen yerini bulurdum ama o an bunu yapabileceğimi sanmıyordum hiç.

"Özür dilerim," dedim kendimi berbat hissederek. "Özür dilerim Aral... Çok özür dilerim."

Göz yaşları düşmeye başladı gözlerimden. İçime bir endişe ve umutsuzluk çöreklendi bir anda yine. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Ben çok tehlikeliydim. Peşimi bırakmayacaklardı benim. Kurtulamayacaktım. Yaşamam ya da birini sevmeme izin vermeyeceklerdi. Bir sürü şey bildiğimi sanıyorlardı

haklarında. Cezalandıracaklardı beni. Böyle insanlardan kurtulamaz ki insan. Babam elli yaşında. Kurtulamamış onlardan. Ben yarısı kadar bile değilim ve artık babam yok benim.

Sol eli yüzüme yaslanıp göz yaşımı sildi. "Geçti gitti. Dileme."

Kafamı iki yana salladım. "Geçmedi. Bak kalmış izi."

"İzler acımaz Lina."

Senin dokunduğun her yerim acıyor ama Aral.

"Seni sevdim diye oldu." Elini tutup indirdim yüzümden. Bir adım geri çekildim. "Benim yüzümden hepsi. Beni yanına aldığın için hepiniz tıkıldınız buraya benimle. Hepsi benim yüzümden."

Beni sakinleştirmek için adım atacak oldu yine geri çekildim. Bacaklarım koltuğa yaslandılar. Kafamı iki yana salladım gelmesin diye.

"Yalnız bırak beni. Ben hak ediyorum yalnız olmayı. Haklısın sen. Bana böyle öğretmişler. Bana böyle yaşamayı öğretmişler."

"Lina," dedi üzgün bir sesle.

"Yalnız bırak beni. Yalnız kalmak istiyorum. Yalnız kalayım ben. Herkes için en iyisi bu. Annem ondan benim dışarı çıkmama izin vermiyordu belki de. Belki de o da korkuyordur benden."

Arkamdaki koltuğa oturdum. Avuçlarımı gözlerime yasladım titreyerek. *Sakin ol. Sakin ol. Kaybetme kendini. Geçecek hepsi.*

"Ayakta kal. Hayatta kal. Bu bir savaş meydanı."

Sus. Sus. Sus. Savaşmak istemiyorum. Rahat bırak beni.

Önümde diz çöktüğünü hissettim. Neden gitmiyordu? Gitsin istiyordum. Beni yalnız bırakamaz mıydı yine? Daha önce bırakmış. Yine yapsın.

"Lina."

"Yine yap," dedim acımasızca. "Yalnız bırak beni."

"Lina ben-"

"Umurumda değil sebeplerin," dedim ellerimi yüzümden çekip öfkeyle yüzüne bakarak. Yanlışlıkla gözlerine bakmıştım. Gözlerine baktım ve orada çaresiz bir üzüntü görünce söylediğim her şeyden pişman oldum. Ama gitmesi lazımdı. Vazgeçmesi lazımdı benden.

"Annen bilse beni evine al-"

Eli yanağıma, baş parmağı dudaklarıma yaslandı anında. Yutkundu acı bir ifadeyle.

"Beni annemle vurma Lina."

İçimde kalbimin kırık kırık olduğunu hissettim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

"Seni çok sevdiğim için beni annemle vurma."

Özür dilerim. Özür dilerim. Seni seviyorum. Özür dilerim. Böyle biri olduğum için özür dilerim. Söylemek istemediğim şeyler söylediğim için özür dilerim. Seni öpmek istediğim için özür dilerim. Her şeye rağmen kalmak istediğim için özür dilerim.

"Sevme beni," dedim sol gözümden bir yaş düştü. "Ben artık sevmeyeceğim seni hiç. Sana yardım edeceğim babanı yenmen için. Ben peşimdekilerden kurtulamam ölene kadar. Babam da kurtulamamış. Ben hiç kurtulamam. Gideceğim o yüzden."

"Anne ve baban yirmi beş yıldır evlilerdi Lina."

Elini yüzümden indirdim. Kucağına bıraktım. "Annem gibi olmanı izlemeyeceğim ben."

Yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki sevdiğim yüzüne bakamadım çünkü bu üzüntünün sebebi bendim. Teselli bile edemiyordum.

"Unutursun bir seneye kalmaz," dedim acımasızca. "Eminim tekrar aşık da olursun. Birbirimizin iki numarası olacağız demiştik. Ailen için iyi olan hayatı seçeceğini söyledin. Beni de uzak tut onlardan. Kendini de uzak tut. İkinci kez o kadar şanslı olmayabilirsin."

Gözlerimi sildim ruhsuzca. Ona bir daha bakmadan koltuğa uzandım ve sırtımı döndüm ona. Aral gider diye bekledim ama gittiğini hissetmedim. Dönüp bakamadım ama bıraktığım halde kaldı sanki saatlerce.

Kendimden, en çok da annem ve babamdan nefret ederek içime ağlaya ağlaya sabah ettim gözlerim kapalı. Güneş aydınlatırken parmak uçları saçlarıma dokunarak çıktı odadan.

Gözlerimi açıp sırt üzeri uzandım nefes alamıyormuş gibi. Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü. Neden bu kadar acıtıyordu? Annemden de vazgeçmiştim ben. N*eden Aral'dan vazgeçmek bu kadar acıtıyor? Onu çok üzdüğüm için mi bu kadar acıyor canım? Bir daha kolları arasında olamayacağım için mi?*

Annemden vazgeçmek dizlerine gidememekti. Aral'dan vazgeçmek bir daha eve dönemeyecek olmak gibi. Artık tamamen bir sokak çocuğu oldun Lina. Sokak köpeği oldun. *Sirk tilkisi...*

Cam tavana düşen karı izledim içim sıkışırken. Bir kar tanesi olmak istiyordum Aral'ın üzerine yağan. Böylesi herkes için daha iyi olurdu.

Derin bir nefes aldım göğsümde bir ağırlık hissiyle. Sorun yoktu. Daha önce yaşamıştım yalnız, yine yapardım. Korkmaya gerek yoktu. Halledecektim. Aral ne olduğumu biliyordu, önlem almış olmalıydı yoksa bu kadar rahat olmazdı. Evine getirmiş beni yine, o ihtimalleri düşünürdü demek ki bir planı vardı. Ben de gerekirse kulak tıkacı kullanırdım bir süre önlem için. Spor salonunda bir şeyler bulacaktık eminim. İşler hızlanırdı. Hükümdar Çakırca'yı yener, babamın olayını çözer sonra da başından beri olması gerektiği gibi herkes kendi yoluna giderdi. Geçen sene tetiklenmişsem babam bir çözüm bulmamış buna demekti. Ya kaçar ya da yalnız başıma yaşardım. Alin... Alin bensiz daha iyi olurdu dört yaşındaydı, unuturdu beni iki seneye kadar. Güzelce büyürdü. Böylesi daha iyi. ***Yalnız olmak sorun değil. Halledebiliriz. Evet. Sorun değil.***

Uzandığım yerden kalktım. Çıktım arka bahçeden. Önce bana verilen odaya uğradım. İç çamaşır ve temiz kıyafetler aldım kendime. Sonra da banyoya girdim. Ellerime su değdirmemek rezil bir durumdu. Aral olsaydı, yardım ederdi duş almama ama yoktu. Önceden de yoktu. Halledebilirdim kendim.

Avuçlarımı değil parmaklarımı kullandım genel itibariyle saçlarımı yıkarken. Sonra bandajlarını değiştirdim. Sol avucumda bir şey yoktu pek, sağ avucumda dikiş vardı. Sağ elime zarar vermeye meyilliydim sağlak olduğumdan sanırım.

Düşünmedim üzerine. Saçlarımı aynaya bakarak tararken kızıl saçlarıma anlık bir nefretle doldum. Gözlerim banyo dolabındaki makasa ilişti. Kessem saçlarımı, ne fark eder mesela? Ne olduğumu ya da kafamın içindekileri değiştirir mi? Değiştirmez. Kazanmam hiçbir şey. Ama kaybetmem de.

Elim makasa uzandı. Saçlarımı ensemden kavradığım gibi makası geçirdim içlerinden. Kesmek ve kesmemek değiştirmiyorsa bir şey keser hıncımı alırdım en azından. Kızıl olan her şeyden nefret ediyordum. En çok da babamdan çünkü bana bu genleri veren oydu. ***Ananem de kızıl benim aslında. Polonyalı üstelik... Annem ve babam nasıl tanıştı? Annem genetik mühendisi değil miydi? Siktir. Annem genetik mühendisi benim. Evet. Genetik mühendisi. Hem de uzman derecesinde...***

Aynadaki kısa saçlarıma bakarken içimdeki öfkeyi frenlemek için masası sıktım avucumda ama avucum acıyınca öfkeyle makası lavaboya vurdum. ***Kahretsin! Dalga mı geçiyor bu kadın benimle?***

"Lina."

Kapının ardından gelen sesle gözlerimi kapıya çevirdim. Sesten ötürü mü gelmişti yoksa orada mı bekliyordu zaten tetikte emin değildim.

"İyiyim," dedim endişelenmemesi için. "Ne kadar iyi olabilirsem," diye mırıldandım lavaboya dökülen saçlarımı bir çırpıda toplayıp çöpe attım nefret dolarak.

Ardından kapıya ilerledim ve açtım kilidi. Öfkeli harelerimi karşımdaki adama diktim asla zayıflık göstermeyerek. Gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Saçlarıma baktı, sonra bir anlığına lavaboya bakıp sonra tekrar baktı saçlarıma.

"Saçların," dedi içi gitmiş gibi.

Gitmesin. Benim hiç gitmedi. Alışkınım zaten. Sürekli keserlerdi saçlarımı şimdi hatırladım. Kahretsin. Önceden hatırlasam kesmezdim aslında.

"Fazla uzamıştı," dedim tek düze bir sesle önemsizmiş gibi. "Annem nerede?"

"Böyle mi olacak?" diye sordu kaşlarını çatmış bakarken gözlerime.

"Ne?" dedim tam olarak neyi kastettiğinden emin olmak için.

"Sana olmanı söyledikleri kişi gibi mi davranacaksın?"

Kanıma dokundu söylediği. Bir tokat etkisi yarattı hatta. İfadesizliğime bir balyoz indirdi. Öyle mi yapıyordum? *Kahretsin. Tilki değilim ki ben Aral. Niye komutlarına kulak asıyorum o zaman?*

"Saçlarından, benden mi alacaksın hıncını?"

"Kimseye hıncım yok benim," dedim sinirle.

"Sinirlisin. Kime?"

"Herkese," dedim dürüstçe. "Kendim dahil herkese." Sonra duraksadım. "Hayır ya. Niye kendime kızayım? Ben mi istedim doğmayı! Ben mi yaptım kendimi böyle? Ben mi sustum? Hayır! Ben mi seçtim mesela bıçakladığım adama ikinci kez âşık olmayı?"

Yutkundu. Dili dudaklarını gezindi. "Sesini yükseltme," dedi ılımlı bir tutumla beni öylece karşımda dikilirken.

Sinir oluyordum bu sakinliğine. Anlamaya çalışan hoş görüsüne. Her şeyine sinir oluyordum. Ağzıma taktığı kelimelerine, tavırlarına ve bana öğrettiği her şeye. Kucağında oturup dert anlatmayı, her şeyin tesellisini bulmayı küçük yaşta bırakmıştım. Babamla her şeyi rafa kaldırmıştım. Sonra belmiş her şeyle savaşabileceğime inandırmıştı

beni. Üstelik boynumdaki tasmayı da biliyordu benim. Başımdaki belayı bildiği halde umut vermişti bana. Ondan önce konuşmayı da barışmayı da bilmiyordum ben. Bir adamın yalnızca beni öperek aklımı başımdan alabileceğini bile bilmiyordum. Hepsi onun suçuydu.

"Deniz duymasın," diye onayladım onu histerik bir gülüşle. "Abisinin, katiline âşık olduğunu bilmesin tabii."

"Lina," dedi sinirlenir gibi. "Üstüme gelme."

Bir adım atarak üzerine yürüdüm. "Git o zaman."

Dili dudakları üzerinde gezindi. Sonra aniden beni omuzladığında tepe takla oldum. Kaşlarımı çattım. İsmini söyleyecekken tuttum kendimi.

"İndir beni bak bağırırım."

"Bağırırsan Alin korkar," dedi o da. "Alin dahil iki çocuk daha var evde."

***Korkmasın. Çocuklar korkmasın. Ağlamasınlar.* Yumruklarımı sıktım. Omzunda dikiş yok muydu? Sağ omzundaydım ama yine de geriliyor olmalıydı omzu.**

"Bırak ben yürürüm. İndir beni," diye kızdım ona. "Yürüyeceğim."

Dinlemedi beni. Arka bahçeye sokup arasından kapıyı kapattığı gibi yere indirdi ve duvara kafesledi beni. Ellerini yüzümün iki yana yaslayıp üzerime eğildi. Üzerinde lacivert bir gömlek vardı. Üzerime eğilince kol kısımları gerilmişti. Kokusu dolu burnuma. Duş almıştı o da. Kalbim özlemle çarptı. Kollarımı boynuna dolamak ağlamak istiyorum. Gidecek kimsem yok benim ondan başka ve ona da gidemiyorum. İnsan kendi evinin camını penceresini indirir mi dönecek yüzü kalsın istese?

"Hadi bağır yüzüme," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen, seni öldürmeye kalkan kadına deli gibi âşık olan aptal herifin tekisin de bana."

Kalbim acıdı. Acımasın. Acımamalı. *Ben seni öldüremem Aral. Sen ölürsen ben bununla yaşayamam ki.* Yutkundum.

"Hadi söyle," diye teşvik etti beni ve bana kızıyor olsa da sakindi hâlâ. Sesini yükseltmiyordu hiç. "Aklım çıkıyor ama sen çıkmıyorsun diye suçla beni... Bekliyorum Lina... Saçlarını öfkene kurban etmişsin diye oturup her bir telini yapıştırmak istediğim için suçla beni."

Sevme saçlarımı benim. Kıvırcık da değiller. Sevme hiçbir şeyimi.

"Konuşmak istemiyorum," dedim duymak istemeyerek.

"Hayır konuşacağız," dedi sinirle. "Susuyorum ben zaten üç gündür Lina."

"Susmaya devam et o zaman," dedim bencilce. Burnum akacakmış gibi hissediyordum. "Sen susmayı seversin bana. Herkes bayılır bana susmaya."

Kızmıyorum sana bunun için Aral aslında. Ben olsaydım yerinde ben de söyleyemezdim. Hayır. Ben senin yerinde olsaydım seni sevmezdim. Korkardım senden. Kaçardım. Sen niye varsın bu kadar.

"İzin vermiyorsun susmama," diye kızdı bana bu kez. "Ben zaten seni üzmemek için susuyorum, sana zaman tanıyorum. Sen benim üzerime geliyorsun Lina. Beni kışkırtıyorsun." Sol elini indirip saç uçlarıma dokundu. "Kıymışsın saçlarına." İçim titredi. Öyle üzgün baktı ki saçlarıma saçlarımda canım varmış gibi sızladı uçları. Sol eli inip sağ elimi tuttu ve kaldırdı. "Duş mu aldın bu elle?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Ben yıkardım saçlarını, söyleseydin." Burnum ve gözlerim sızlıyor ama ağlayamam şimdi. "Eğer yardım isteseydin benden yıkardım ben saçlarını. Gözüne batmasın diye senden saklar, toplardım onları."

"İstemiyorum ama," deyip elimi kurtardım elinden. "Bu eli de saçlarımı da seni de istemiyorum."

"Kabul," dedi o da gözlerime bakarken canı acıdığını biliyordum. Benim de acıyordu. "İsteme beni. Zorla mı sevdireceğim sana kendimi Lina? Diyorsun ya yapmıştın bir kere yine yaparsın diye. Zor olur ama yaparım," diye onayladı beni. "Eğer iyi olacaksan ben sensiz yine yaşarım. Haklısın, yaşadım daha önce. Haklısın, kimse ölmez aşkında. Eyvallah. Ama bırak yardım edeyim. Aynı şeyi istiyoruz madem, beni kendi halime bırak Lina. Kışkırtma beni. Bile bile yakma canımı benim. Bırak ben kendi halimde seveyim seni ne zararım var sana Lina? Gelme demezsen gelmem. Dokunma demezsen dokunmam. Biliyorsun. Bilmiyor musun?"

Biliyorum. Ağlamak istiyorum. Sarılıp özür dilemek, seni öpmek istiyorum. Ama yapmamam lazım, yapamam. Benden nefret et istiyorum Aral. Vazgeç istiyorum. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil Aral, nasıl bir hayatı hak ediyorsan öyle yaşa istiyorum.

Aral, hep aralık. Kara hep karanlık. Kaderimiz bu belki de bizim. İstemediğimiz ne varsa yük olmuş bize.

"İçine içine de ağlama Lina. Bırak aksın göz yaşların."

Sen sil diye mi? İstemem.

"Ağlamıyorum," dedim sesimi duygusuz tutabilmek için büyük bir çaba sarf ederek.

"Göz yaşın düşmüyor diye ağladığını anlayamam mı sanıyorsun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. O siyah gözler içimi görüyordu benim. "Göz yaşını silemiyorum diye hissedemem mi sanıyorsun Lina?"

Tam şu an Aral'ı öpmeyi, yüzümü boynuna gömmeyi, onun dizinde oturup tesellilerine teslim olmayı o kadar çok istiyordum ki... *Kahretsin...* Elimi uzatıp göğsüne yasladım ve hafifçe ittim. Geri çekildi. Kafesimden kaçtım. Ondan kaçtım.

"Kaçmak özgürlük değil," dedi arkamdan.

"Zihnimde neyi yaşatıyorsam onun esiriyim ben. Sen söyledin," dedim burnumu çekerek kapıyı açtım ve çıktım onu daha fazla dinleyemeyerek.

Titreyen ellerimi birbirine geçirip annemin kaldığı odaya adımladım. Fakat odada yoktu. Hastalığı bile yalan belki de annemin. Hastaneye kaldırılmadan önce ne yaşandı evde? Neden kaldırıldı hastaneye tam olarak? Babam olmalı hastaneye gelen gerçekten. Babamı iki kez yanlış teşhis etmiş olamam. Ama neden geldi her şeye rağmen? Aranıyor olmasına rağmen neden geldi? Bana neden gelmedi? Niye dönmedi bana yüzünü? Benim tanıdığım anne ve babam değiller sanki şimdi. Önceden böyle değildi Aral. Ya da sen beni sevince mi açıldı benim gözüm de batıyor her şey bana şimdi?

Annemi bulamayınca salona yöneldi adımlarım. Aral beni bekliyordu koridorun sonunda. Annemi sormuştum ona. O biliyordu odasında olmadığını zaten. Salondaydı demek ki.

"Sakin ol," dedi bana ama onu umursamadım.

Ruhsuzca önünden geçip salona yöneldim. O da peşimden geldi. Birlikte girdik salona. Deniz'i gördüm ilk, üzerinde basketbol forması vardı. Teni terden parlıyordu, saçları yüzüne düşmüştü. Yeşil bir sıvı içiyordu. Gözleri bize çevrildi onun da. Gözlerimi kaçırdım bir suçlu gibi. Gibisi fazla. *Çok fazla her şey.*

Annemin sesine yöneldi bakışlarım. Camlı alanda oturuyorlardı yine Güneş ablayla. İkisi de gözlerini bana evirdiklerinde annemin yüzüne endişe ve hüzün oturdu. Önce saçlarıma sonra da ellerime baktı. Kimse bir tepki veremeden Alin verdi ilk tepkiyi. Beni gördüğü gibi yüzü

aydınlandı. ***Alin aydınlık demek. İsmi çok yakışıyor. Benim ismim cennet çiçeği, benim gibi ölümü çağrıştırıyor.***

Alin aniden üstüme atılınca adımlarım duraksadı ve geri çekildim istemsizce. Alin bunu fark etmedi bile, bacaklarıma sarıldı.

"Linacım," dedi neşeyle çenesini bacağıma yaslayıp gülümseyerek bana bakarken. "Ayalcım aytık iyileştiğini söyedi. Biy daha hasta olma."

Saçlarını okşamak istedim ama elim gitmedi. Burnum sızladı. Acaba sana hiç vurdum mu Alin? Uyanıp korkuttum mu seni hiç? Beni, seninle sınadılar mı hiç? Annem ve Aral'la sınamışlar daha önce. Seninle de sınamışlardır belki. Belki de beni şu an babamla sınıyorlar. Belki de hatırlamadığım bir sürü şey var.

"Linacım?" dedi Alin, bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiş gibi yüzü asılırken.

Beni iyi hatırla istiyorum Alin. Bencilce belki ama iyi hatırla istiyorum. İyi olmaya çalıştım çünkü ben hep. Bana kötü şeyler yaptırdılar, ben sadece kendimi korumak istedim Alin. Birilerini korumak istedim. Kötü olmak istemedim hiç. Doktor olmak istedim. Belki de çok ölüm gördüğümden. Biri ölürken müdahale etmek istediğimden belki de. Bilmiyorum Alin.

Gözlerimin önünde o kamptaki o küçük kız canlandığında gözlerimi kapattım. ***Hayır. Alin öyle olmayacak. Alin yaşayacak. Alin kocaman bir kız olacak. Harika bir mesleği olacak. Bir ablası olmayacak belki ama arkadaşları olacak kız kardeşi gibi olan. Harika bir adam bulacak kalbine göre, evlenip kendi ailesini kuracak. Görmeyeceğim hiçbirini ama ben ve beni takip eden kötülük olmadan daha iyi olacak.***

"Linacım?" dedi üzgün bir sesle giydiğim kazağımı çekiştirirken. "Küstün mü bana? Yeden konuşmuyoysun?"

Gözlerimi açtım. Herkes beni izliyordu. Üzerimdeki gözleri hissedebiliyordum. İzlenmekten hoşlanmıyorum. ***Ne olur umursamayın beni. Görünmez olmak istiyorum yine.***

"Seni çok seviyorum ben," dedim gülümseyip. Yutkundum ve titreyen ellerimi saçlarına uzattım. Kıyamayarak okşadım saçlarını. Yüzü aydınlandı hemen tekrar. Yanağını okşadım sevgiyle. "Küsemem ki sana da," diye fısıldadım. Aral'a küstüm, Aral unutamaz beni büyüdükçe. Ama sen küçüksün Alin, büyüdükçe hiç yokmuşum gibi olacağım senin için.

Kollarını havaya kaldırdı, yumruklarını açıp kapattı. Eğilip onu kucağıma aldım. Sıkıca sarıldım ona, göğsüme bastırdım. Omzunu öptüm. Minik ellerini saçlarımda hissettim.

"Saşlayını yeden kestiydin Linacım? Usun daha güseldi."

Uza yine Alin. Hep uzadılar. Yine uzarlar. Bir onları küstürmüyorum ben. Uzarlar yine.

"Uzarlar yine," diye mırıldandım.

Annemle göz göze geldiğimizde mavi gözlerinin dolduğunu gördüm. Ağlamak üzereydi. Hüzün yanında endişe ve korku vardı gözlerinde. Benden miydim sebebi yoksa sustukları mı emin değildim ama artık fark etmezdi. Bana şimdi cevaplar verecekti ve bu kez Aral'ın üzerine yıkamazdı kendi sorumluluklarını. Son şansıydı bu artık. Biraz olsun değer veriyorsa bana cevap vermesi için son şansıydı. Hasta olduğuna inancım kalmamıştı artık, sormaktan da korkmayacaktım. Beni buraya onlar getirmişlerdi. Dolmuştum. Patlayacaktım.

Arkamda duran adamın varlığını hissettim. Tam arkamda duruyordu ve düşsem tutulacakmışım hissi doğuyordu içime. Bu hissi de istemiyordum artık. Kendim dururdum ayakta. Bana böyle öğretildi zira.

"Konuşabilir miyiz?" dedim annemin gözlerine bakarak. "Şimdi."

Annemin gözlerinden birer yaş düştüğünde Güneş abla araya girecek oldu ama gözleri Aral'a çevrildiğinde vazgeçti bundan.

"Ye oluyoy Linacım?" diye sordu Alin her an ağlayacakmış gibi bir ifadeyle.

Annem ağladığı için endişelenmişti küçük kalbi. Kafamı iki yana salladım. "Bir şey olmuyor minik sincap," deyip gülümsedim. *Sahte gülüşlerime sığındığım günlere geri dönmem gibi gelmişti. Bak Aral, bir adım bile kaçamıyor insan bir kere eli üzerinde gezen ölümden.*

Alin'in yanağını öptüm sevgiyle. Sanki son kez öpüyormuşum gibi öptüm onu. "Batı ile oyna sen. Ben annenle konuşacağım. Sonra seninle konuşacağım tamam mı?"

Kafasını salladı. "Tamam," deyip yanağımdan öptü beni.

Onu yere bıraktım. Yanağını okşadım. Aral yanımdan geçip anneme ilerledi doğruca. Tekerlekli sandalyesinin arasına geçti. Aral gibi birini hak etmiyordum ben gerçekten. O mumu üflerken onu dilemiştim. Keşke daha çok öpmüş olsaydım onu.

Arkamı dönüp arka bahçeye ilerledim doğrudan. Eve en uzak nokta orasıydı. Sesimiz gitmezdi ben sesimi kontrol edemezsem. *Çocuklar korkmasın. Alin korkmasın. Alin ağlamasın hiç.*

Arka bahçeye girip doğruca dün gece uzandığım koltuğa ilerledim. Oturdum. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Kaybetmemeliydim. Henüz beni tam olarak ne tetikler emin olamıyor, kestiremiyordum. Zihnimde ne tür kalıntılar var emin değildim. O yüzden sakin olmak en iyisiydi. Bir de anneme zarar vermek istemezdim hiç. Ellerimi dizlerimin altına sıkıştırdım ufak bir önlem alarak.

Aral annemi karşıma kadar getirdi. Kendisi de yanıma oturdu. Ne çok yakındı ne de çok uzak. Olması gerektiği gibi. Beni izlediğini hissettim. Derin bir nefes aldım gözlerimi kapatarak. Verdim nefesimi ve gözlerimi açıp annemin yüzüne diktim. Göz bebekleri titriyordu endişesinden. *Düşünme Lina. Onlar sana üzülmemiş. Sen de üzülme. Boşuna çalışmış, Asaf'a oyuncak edilmişsin. Bunu düşün. Sor, al cevaplarını. Kendini düşün.*

"Dinliyorum," dedim gözlerine bakarken. "Yıkıldı başıma dünyam. Artık sorumluklarını Aral'ın üzerine yıkamazsın. O savdı sırasını. Sıra sende. Gözlerime bak anlat bana onun yaptığı gibi."

Annem göz yaşları düşerken ellerine baktı çaresizmiş gibi. Tekerlekli sandalyede oturan, kırklarının sonuna yaklaşan, kahverengi saçlarına beyaz düşen kadına baktım. Bir insan çok sevdiği birine bu kadar yabancı düşebilir miydi gerçekten?

"Gerçekten hasta mısın şu an?" diye sordum içimde her bir zerrem içerleye içerleye. "Kanser olmaktan bahsetmiyorum. Gözlerimle gördüm onda her şeyi... Şu andan bahsediyorum. Şu an gerçekten hasta mısın?"

Göz yaşları şiddetlendi ama sustu bana. *Değilmiş. Kahretsin. Hasta değilmiş. Alin'in göz yaşları, benim aklımı kaybedişlerim boşunaymış yine.*

Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. "Değilsin," dedim gülerek. Sol elimi dudaklarıma kapattım gülüşümü durdurmak soğukkanlılığımı korumak için ama mümkün değildi pek.

"Hasta değilsin," dedim gülümseyerek. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Endişeli, acı çeken bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. O bana öyle bakınca içerliyordum.

"Hatsa değilmiş," dedim ona da sanki duymamış gibi. "Biliyor muydun bunu da?"

Kafasını iki yana salladı. "Bilmiyordum."

Kafamı salladım. Parmaklarımı soyduğum dudaklarımda gezdirdim inanamayarak bu olanlara. "Doktor da mı işin içinde?" diye mırıldandım. Sonra gözlerimi anneme çevirdim. "Ya da sen mi kandırdın onu da? Bilim insanısın. Genetik mühendisisin."

Elimi gözlerime götürdüm, sonra alnıma ve gözüme yasladım avucumu. Öfkem içimde bir çığ gibi büyüdüğünü hissettim. Farkındalığı sonra gelen bir acı hissi gibiydi. Yüzümdeki gülümseme soldu yavaşça. Hayal kırıklığı oturdu omuzlarıma.

"Öleceksin sandım," diye mırıldandım yere bakarken. "Alin çok korktu, ağladı. Annesiz kalacak diye çok korktum."

"Lina," dedi titrek bir ses.

Duymaya tahammül edemiyormuş gibi kafamı iki yana salladım. "Nasıl yapabildin bunu? Benim ne olduğumu bildiğin halde Alin'i nasıl benimle bırakabildin? Beni bunca tanımadığım insanın içinde hiçbir şey hatırlamadığımı bildiğin halde nasıl tek bırakabildin?"

Aklım almıyordu. Annem olamazdı bunları yapan kişi. Böyle bir kadın değildi. Kör olamazdım bu kadar. Sevilmemek nedir bilirdim ben Aral. Sevgiyi karıştırmış olamazdım. Bir şey vardı bu işin içinde. Kabul edemiyordum ben annem ve babamın yaptıklarını, sustuklarını. Kabul edemiyorum.

"Yapmak zorundaydım."

"Ne yaptın kendine?" diye sordum buz gibi bir sesle gözlerimi yüzüne dikip. Ağlamasına bile üzülemedim. Susmadım bu kez. O bana acımış mıydı ki ben acıyacaktım ona? "İlaç falan mı içtin? Bir şey mi yaptın kendine? Ne oldu o evde anlat!"

Aral kalkacağımı sanıp tuttu beni kolumdan nazikçe. Hiddetle çektim kolumu.

"Bırak," diye bağırdım ona da. "Ne olduğunu anlat bana. Her şeyi. Neden zorundaydın anlat!"

Ağlaması şiddetlendi. Sağ elini dudaklarına kapatıp hüngür hüngür ağlarken asla bakmıyordu yüzüme ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Niye körsün bana bu kadar?" diye sordum hayal kırıklığı içinde. Genzim ağrımaya başladı. Başım da ağrıyordu. İçim sıkılıyor, ruhum

ağrıyordu. "Anne dön bir bak bana," dedim burnum akmaya başlarken. "Dön bak bana. İyi mi görünüyorum? Allah aşkına bir dön bak bana!" Sesim yalvarır gibiydi. "Gözlerime bak! Ellerime bak anne. Saçlarıma bak! Bana bak!"

Her kelimemde daha çok ezilişini, kahroluşunu izledim.

"Lina," dedi Aral beni sakinleştirmek ister gibi.

Önce Aral'a sonra da anneme baktım. "Dön bir bak şu adamın yüzüne. Bu adam yabancı anne. Şu damın bana bakarken bir yüzüne bak! Bana ne kadar üzüldüğüne bak!" Hayal kırıklığı öfkemi bastırıyor, her şeyi yıkma isteğiyle dolduruyordu içimi. "Sen doğurdun beni gözlerime bak... O da mı yalan?"

Ağlama isteğiyle dolup taştığımda kafamı kaldırıp cam tava baktım. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Sıktığım yumruklarım arasında Aral'ın parmakları girdiğinde avuçlarımın çok acıdığını fark ettim. Onun parmağını sıktım, canım daha az acıdı ama kalbimin sızısı baş gösterdi bu seferdi.

"Özür dilerim," dedi annem ağlayarak. "Özür dilerim Lina... Konuşamadığım için özür dilerim. Ama konuşamam. Konuşmamam lazım. Konuşmamak için uyuttum kendimi. Özür dilerim."

Konuşmamak için uyutmuş kendini. Ne biliyor da korkuyor bu kadar? Kimden korkuyor? Ne oluyor? Ne yaşıyorum?

"Neyden korkuyorsun bu kadar?" diye sordum gözlerimi ona çevirip. "Kimden korkuyorsun? Kızıl Tilkilerden mi?"

İrkildiğini hissettim. Canımı yaktı bu. Daha önce zarar vermişlerdi ona beni ararken, hatırlıyordum. *Kahretsin.* Ne biliyor? Ne kadarını biliyor da korkuyor bu kadar? Bana susacak, Alin'i ve beni tek bırakacak kadar susması gereken şey ne? Aral'ın parmağını bırakıp kalktım oturduğum yerden. Sakin olmaya çalışarak. Hayal kırıklıklarımı bir kenara koyup anlamaya çalışarak ona ilerledim. Bir çocuğu ikna etmek ister gibi yanına yaklaşıp diz çöktüm. Ellerimi dizlerine yasladım.

"Gerçekten kızın mıyım ben senin?" diye sordum gözümden bir yaş düştüğünde.

Ağlayarak kafasını salladı. "Öylesin. Sen benim Lina'msın," dedi ağlayarak."

"Bana bir sebep ver o zaman," dedim bunu çok isteyerek. "Bana mantıklı bir sebep versen her şeyi anlamaya çalışırım anne. Biliyorsun.

Bir sebep ver bana. Dünyam yıkıldı zaten başıma. Ayağa kalkmam için, tekrar inşaa etmem için bir sebep var. Olmaz mı?"

Titreyen ellerini yüzüme uzattı üzüntüyle. Yanağımı sonra da kestiğim saçlarımı okşadı.

"Çok istiyorum Lina. Mutlu olmanı çok istiyorum."

Kafamı salladım. "Ben de istiyorum," dedim ağlayarak. "Ne olduğunu anlat bana bileyim. Ne yaşadığımı bileyim. Çözüm bulayım. Babamı bulayım. Ha? Olmaz mı anne?"

Kafasını iki yana salladı. "Anlatamam."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. Gözlerimi kapattım sinirlenmemek için. Onu anlamaya çalıştım. Korktuğu çok belliydi çünkü. Aral'ın kucağında korkudan ağladığım zamanki bana benziyordu.

"Tehdit mi ediyorlar seni?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Ağlayarak "Asaf Soylu," dediğinde kaşlarım çatıldı. "O geldiğinde anladım."

Kanın beynime yürüdüğünü hissettim. "Ne?"

Ağlayarak baktı yüzüme. "Cenazeye... Asaf Soylu gelince anladım."

Neyi anlamıştı? Tehdit mi etmişti annemi o orospu çocuğu? Annem o yüzden mi göz yummuştu orada işe girmeme? Ne demişti anneme? Ben neyi gözden kaçırmıştım?

Dişlerimi sıktım. "Asaf bir şey mi söyledi sana?"

Kafasını iki yana salladı. "O adam... Albino gerçekten. Ama gözleri çok iyi görüyor Lina."

Kalbimde bir ritim bozukluğu başladı. "Ne demek bu?"

"Bu çok... Çok ama çok nadir bir şey," dedi göz yaşlarını silerken. Annem genetik mühendisi. Çok diye üstüne bastırıyor. Bir şey var o orospu çocuğunda demek ki. "Gelip de sana öyle bakınca çok korktum Lina. Seni yine alırlar diye çok korktum."

Siktir. Asaf da mı tilki? Kampta hiç beyaz saç görmedim ben halbuki. Hatırlamıyorum böyle bir detay.

Ağzımın kuruduğunu hissediyordum. "O da mı tilki?"

Kafasını iki yana salladı. Neydi o zaman?

"Mektup geldi," diye devam etti annem. "Tehdit ettiler beni Lina. Seninle."

Aral bahsetmişti o mektuptan ama bir türlü okuyamamıştım. Unutmuştum bile. Aptaldım. Okumam gerekirdi. Kahretsin. Allah beni

kahretsin de kurtulayım.

"Benimle seni nasıl tehdit ettiler anne?" ellerini tuttum sakinleşmesini isteyerek. Söylediği her şey çok önemliydi. Ne duysam kârdı şu raddede. "Sakin ol. Kimsenin sana veya Alin'e bir şey yapmasına izin vermem."

Kafasını iki yana salladı ağlamaya devam ederken. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Yaşa istiyorum." Titreyen ellerini yüzüme yaslandı. "Sen benim kızımsın. Sen benim güzel Lina'msın. Normal bir hayatın olsun istiyorum. Çok mutluydum Lina. Bu evde seni mutlu gördüğüm için çok mutluydum. Özür dilerim. Özür dilerim bir tanem. Ama benim susmam lazım."

Dişlerimi sıktım öfke duyarak. Bize, bana bunu yaşatan herkese ve her şeye öfke duyuyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Gidip boğazına çökemiyordum bize bunu yapanların. Hesabını soramıyordum. Fişini çekemiyordum. Durduramıyordum. Oynamaya mahkûm edilmiş bir kukla gibi hissediyordum yalnızca.

"Susmak için uyuttun mu kendini?" diye sordum ona daha yumuşak bir sesle. Annemden nefret etmeme gerek yoktu. O kendinden nefret ediyordu zaten. Hayal kırıklığına gerek yoktu, belli ki annelik de hayal kırıklığı olduğunun farkındaydı zaten.

Kafasını salladı. "Mecbur kaldım Lina. Benim bildiğim şeyleri... Öğrenmemeleri lazım."

Annem genetik mühendisi. Babam da muhtemelen bir tilki. Nasıl tanışmışlar?

"Mesleğinle mi ilgili bu?" diye sordum tahminimi onaylatabilmek için.

Gözlerime baktı yalnızca sessiz kalarak. *Öyle.*

"Babamla nerde tanıştınız anne?" diye sordum bu kez.

Tüyleri ürperdi. Yutkundum. *Kampta olamaz. Benim gibi çocuklar üzerinde deney yaptığını söyleme bana ne olur.*

"Kampta mı?"

"Hayır," dedi anında. "Ben yapamam Lina öyle şeyler. Yapmam."

"Nasıl tanıştınız o zaman?" diye direttim söylemesi için.

"Ba-ban buldu beni," dedi ısrar edeceğimi bildiğinden zorla söyleyerek.

"Senden bir şey mi istedi?"

"Ben konuşamam," dedi ağlayarak. Kafasını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Korkuyor. Çok korkuyor. Gerçek bir korku bu. Benim hissettiğim gibi bir korku. Gözlerinin içi titriyor konuşuyorken. Bana benziyor. Çaresizliği bana benziyor.

"Hastaneye gelen babamdı değil mi?" diye sordum konuyu değiştirerek. Hazır cevap veriyorken en azından tahminlerimin doğruluğunu teyit etmek istiyordum.

Şaşkınlıkla baktı gözlerime. "Babanı mı gördün?"

Uyuyormuş annem o sırada. Babam neden geldi o zaman?

Annemin ağlaması hem şiddetlendi hem de mutlu oldu bu söylediğime. "Beni o uyandırmış olabilir," dedi umutlanarak hemen. "Antidot verilmeden bir aydan önce uyanmamalıydım çünkü."

Antidotu bildiğinde göre babam olmalıydı gerçekten gelen. Babam annemin uyanmasını istemiş olmalı o halde. Neden? Ne olsun istiyor tam olarak?

Son bir şey sordum anneme kalp kırıklığı içinde. "Beni gerçekten seviyor musun anne?" sol gözümden bir yaş süzüldü.

Göz yaşları içinde kafasını salladı. Titreyen elini yüzüme uzattı. "Çok seviyorum." Göz yaşları yüzünü yıkarken benim göz yaşımı sildi sevgiyle. "Yaşadığın şeyler için kendimi hiç affetmedim Lina. Sen de affetme beni ama çok seviyorum seni. Belki de çocuk yapmamalıydık ama çok istemiştim seni," dedi ağlayarak. "Sana sahip olmayı istemiştim. Seni çok istediğim için özür dilerim."

O kadar üzüldüm ki o öyle söyleyince göz yaşlarım düştü gözlerimden benim de. *Annem seviyormuş beni. Mecburiyetten susmuş. Çok istediği için doğurmuş beni. İstemiş beni. Böyle olsun istemezmiş. Yetinebilirim ben bununla. Yetinirim değil mi. Affetmeye çalışırım, affederim bile belki. Değil mi Aral? Sen beni affetmişsin. Belki ben de affederim annemi, babamı, kendimi... Bir gün. Olmaz mı Aral?*

Kafamı salladım yavaşça. Ayağa kalktım. Gözlerimi sildim Aral'ın silmesini istemeyerek. Burnumu çektim. Anneme arkamı dönüp, Aral'a bakmadan koltuğun üzerinde bıraktığım montumu üzerime giydim yavaşça.

Adımlarımı çıkışa yönlendirmiştim ki annemin söyledikleri yerimde çiviledi beni.

"Sen tilki değilsin," dedi boğuk bir sesle arkamdan. "Saçlarına kıyma bir daha."

Kalbim ağırdı. Ağlama isteğim arttı. Yere çevirdim gözlerimi. Kısa saçlarım yüzümün iki yanına düştüler. *Saçlarımı kazaklarımın altından çıkarmayı unuturdum hep küçüklüğümden beri. Uzun olduklarını saklamak ister gibi. Sebebini şimdi anladım anne.*

"Baban dönecek," dedi emin bir sesle. "Yaşıyorsa mutlaka döner. O yaşıyorsa anlatırım sana her şeyi. Ama onu görmem lazım önce."

Kafamı salladım sadece. Makul bir istekti. Ben de korktuğumda Aral olsun istiyordum yanımda. Babam olsa babam olsun isterdim. Yoktu ama artık. İkisi de yoku artık benim için. Birine dargındım, diğerine de yangımdım, kaçsın kurtulsun Aral benden.

"Dışarda bekliyorum," dedim Aral'a bakmadan.

Nereye gitmek istediğimi bildiğini biliyordum. Muhtemelen o da çok öfkeliydi şu an. Asaf'ı eline verseler bu kez on üç dakikadan fazlasını isterdi. Biliyordum.

Doğruca çıktım arka bahçeden yangından kaçar gibi. İçim sıkılıyordu yine. Dümdüz yoluma devam edip, salona girdim. Alin'in bakışları bana çevrildiğin ona elimi uzattım. Koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Onu Merdivenlerin olduğu kısma çektim. Merdivenlere oturttum ve önünde eğildim. Ellerini öptüm.

"Aaladın mı Linacım?"

Kafamı iki yana salladım.

"Elleyine ye oldu? Düstün mü yine?"

Kafamı salladım. "Alin."

"Hım?" diye mırıldandı.

Yutkundum parlak mavi gözlerine bakarken içim gidiyordu. Ona zarar vermeye kalkarlarsa dünyayı başlarına yıkardım. Yeminim olsun bu kez elimi gerçekten kana bulardım.

"Ben iyi biri miyim sence?"

Kafasını salladı.

"Sana hiç vurdum mu ben? Korkuttum hiç?"

Kafasını iki yana salladı. "Linacım beni çok seviyoy vuymas ki bana," diye savundu beni hemen. "Ben de Linacımı çok seviyoyum. Aalama. Üsülüyoyoyum ben. Annecim de aalamasın."

Yanağını okşadım sevgiyle. "Şimdi bir oyun öğreteceğim sana," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundum. "Eğer ıslık sesi

duyarsan. Saklanacaksın tamam mı? Benim yanıma değil ama. Başka bir yere. Saklambaç oyunu gibi. Islık sesi duyarsan saklan bir yere tamam mı?"

Heyecanla parladı gözleri. "Sakyampaç mı oynayacahız?"

Kafamı salladım. "Şimdi değil ama. Islık sesi duyunca tamam mı?"

Dudaklarını büzdü ve ıslık çalmaya çalıştı ama beceremedi. Kaşlarını çattı mutsuzca. "ama Linacım ben ısyık çalamıyoyum ki."

"Sen değil," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başkası çalarsa saklan tamam mı? Ben... Ebe olacağım... Saklan bir yere."

Kafasını salladı. "Tamam... Batı da oynasın mı bisimle? Meyek de oynasın. Doyucum da."

Kafamı salladım. "Olur. Ama unutmak yok bu kuralı tamam mı?"

Kafasını salladı parlak mavi gözleri gözlerime bakarken. Uzanıp gözlerinden öptüm onları. Gözlerimi kapatınca gözlerimden birer yaş düştü. O görmeden sildim. Bir öpücük daha bıraktım yanağına.

"Ben şimdi. Okula gidip geleceğim. Güzel güzel oyna Batı'yla."

Kafasını salladı. "Tamam. Hiç şımaymam."

Ona içim giderek gülümsedim. Elini öptüm. Saçlarıma dokundu gülümseyerek. Uzanıp yanağımı öptü ve seke seke Batı'nın yanına gitti. İçim ezilerek kalktım gözlerimi kurulayarak kapıya ilerledim. Deniz'i fark ettim son anda. Kapının önünde sigara içiyordu. İşe gidecekti sanırım.

"İyi misin Lina?" diye sordu gözlerini yüzümde gezdirirken.

Ona bakmadan botlarımı giydim. "İyiyim."

Verandaya çıkıp derin bir nefes aldım ve merdivenlere yöneldim doğrudan.

Peşim sıra Deniz de inmeye başlamıştı merdivenleri. "Konuşmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. *Abine ne yaptığımı ağlayarak anlatırım sonra. Sen de kaldıramazsın duyduklarını.*

Adım sesleri beni takip ederken Ne oldu aranızda?" diye sordu bu kez. *Deniz ilişkimizin gerçek olduğunu biliyormuş. Gerçi o yemekte herkes anlamış olmalı zaten gerçek olduğumuzu. Artık değiliz ama. Olamayız.*

"Ne olmuş?" diye sordum burnumu çekip asla ona bakmayarak.

"Aranız bozulmuş," dedi yanımda yürümeye başladığı sırada "Bu üç günde."

Deniz, yüzüme bakıyor bir şey yakalamaya çalışıyordu. *Sahi. Aral hastanede oluşumu nasıl açıklamıştı? Lina elini kesti kan gördü bayıldı meğer kan tutuyormuş mu demişti? Üç gün tutmuş. Dördüncü gün bırakmış beni kan. Bırakmamış. Kan, benim avuçlarıma oturmuş.*

Burnumu çektim yine. Omuz silktim sonra umursamıyormuş gibi. "Denedik olmadı... Nasip."

"Olmadı mı?" diye sordu inanmayarak bu cevabıma. "Siz mi? Ben, bu kadar olan çok az şey gördüm Lina."

"Göründüğü gibi değilmiş demek ki," dedim huysuzca.

Gidebilir miydi başımdan. Yüzüne bakamıyordum zaten Aral'a benziyor diye. Gitsindi. Aral'ın miyavladığı videoyu da izleyememiştim ben, şimdi hatırladım.

"Lina," dedi Deniz, adımları durup beni de durdururken. "Yanlış anlama beni, ben burnumu sokmam kimsenin ilişkisine."

Biliyorum. Abin harika birisi çünkü. Çok iyi yetiştirmiş sizi. Pırlanta gibisiniz hepiniz. En çok da o yüzden utanıyorum zaten sizden.

"Abime de güvenim sonsuz, yapmaz biliyorum ama eğer sorun abimse söyle bana bileyim."

Aral'a karşı beni savunacak mıydı yani? Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Aral'a ne kadar benziyordu gerçekten. Ama Aral daha güzeldi. Gözleri ve sol gözünün altındaki ben çok güzeldi. Benim o ben biliyor musun? Bana vermişti.

"Abini mi döveceksin?" diye sordum boğuk bir sesle.

Bana üzüldüğü her halinden belli bir ifadeyle baktı yüzüme. "Yok yapamam," dedi net bir ses, yumuşak bir ifadeyle yüzüme bakarken. "Silkelerim ama onu kendine gelsin diye. O senin kim olduğunu unutmuş olamaz."

Genzim sızladı. "Aral'ın beni uzun zamandır sevdiğini biliyor muydun?" diye soru verdim kendimi tutamayarak. Aral beni neden unutmuyor Deniz? Kaldıramıyorum ben bunu.

Deniz'in bakışları değişti. "Hass," diye fısıldarken sağ elinin parmakları kapattı dudaklarını. Sakalını okşadı sonra. Yutkundu. "Hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım. Hatırlıyordum az biraz. Nasıl tanıştığımızı, bana mesaj attığında ne kadar heyecanlandığımı, onu görünce karnımın ağrıdığını, ellerimizi ölçüştürüp fotoğrafını çektiğimi, Deniz'in masamıza şarap göndermesi sonucu ilk kez alkol alıp gerginliğimden

kurtulunca onunla tatlı tatlı sohbet ettiğimi, sarhoşluğun verdiği cesaretle elini tuttuğumu ve Aral'ın o kendinden memnun halini, gülüşlerini, beni içi giderek izleyişlerini ve bunu henüz yeni fark edişlerimi... Her şeyi hatırlıyordum onla ilgili.

Deniz'in yüzünde üzgün bir ifade oldu. Sanırım Aral'ı unuttuğum ve o da bana kendini hatırlatmadığı için ona küstüğümü düşünüyordu şu an. Üç kağıtçı gibi hissediyordum kendimi. Neden unuttuğumu sanıyordu acaba Deniz?

"Ailelerimizin durumu ortada," dedi üzgün bir ifadeyle. "Babanın, abimi senden uzak tutmak istemesi normal Lina. Kızma abime çok."

Babam istememiş mi sanıyorlar? Unutunca, Aral'ı benden uzak mı tutmuş sanıyorlar? Belki de böyle oldu gerçekten. Ama sebepler farklı işte.

Yutmaya çalıştım boğazımdaki yumruyu. Kafamı salladım. Gülümsedi bana hafifçe. Saçlarıma baktı sonra. Bunu iyi bir ruh halinde yapmadığımı tahmin ediyordu ama çaktırmadı hiç.

"Yakışmış," dedi samimiyetle.

"Teşekkürler," dedim yalnızca.

Aral'ın adım seslerini işittim sonra. Adım aralığından tanıdım hemen. Yanımızdaydı bir dakika dolmadan.

"İşe mi?" diye sordu Deniz'e.

"Evet. Sen?"

"Karakola," dedi. Öfkeli ve gergindi. Ben de öyleydim.

Deniz, merakla "Ekin de gelecek mi?" diye sordu.

Kafasını salladı Aral. İç çekti sabırla. Aral'ın bir sürü derdi vardı ve ben de en büyüklerindendim. Ekin de böyle hissetmişti belki de. Ben de uzak olmak istiyordum ondan. Kendi pisliğimi kendim temizleyeyim Aral hep temiz kalsın istiyordum. Kan sıçramasın ona hiç.

"Gelecek."

"Ben de geleyim mi?"

"Neden?" diye sordu Aral dikkatle Deniz'e bakarken.

"Kulağıma bir şey geldi de. Silkelerdim biraz."

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Ne yapmış?"

Deniz dilini dudakları üzerinde gezdirdi. "Pars'ın omzuna kelebek kondurmuş."

Kaşlarım çatıldı. Pars'ı mı bıçaklamıştı? Omzundan? Aral'ın omzu için mi? Aral'ı, Pars mı vurdurtmuş? Asaf ve Pars'ın ilişkisi ne tam

olarak? Ekin ne kadarını biliyor? Beni de abisine gönderen o hem. Elimde cennet çiçekleriyle... Çok şey biliyor o da.

Aral sabırla yüzünü okşadı. "Sinir hastası olacağım bu çocuk yüzünden."

"Ben konuşurum," dedi Deniz.

Aral kafasını iki yana salladı. "Sen işe git. Ben hallederim."

"Geleyim yine de," dedi Deniz ısrarcı olarak. "Lazım olacakmışım gibi bir his var içimde."

Benim de vardı içimde o histen. Aral kendini kaybedecekmiş gibi hissediyordum nedense. Kaybetmemesi lazımdı. Başına bir iş gelirse affetmezdim kendini. Başını belaya sokmaması lazımdı Aral'ın. Benim için Defne'nin babasından özür dilemişti. Gidip başını belaya sokmasına, hor görülmesine izin vermezdim. Başını eğsin istemiyordum kimseye. Onun başını eğdirenle çok büyük problemlerim olurdu.

Birlikte bahçeden çıktık. Kürşat'ın arabasına bindik hepimiz. Deniz öne oturdu. Aral ve ben arkaya oturduk. Aral'ın yanımdaki varlığını ve kokusunu hissetmek bazı şeyleri hatırlatıp durduğundan olabildiğince derin nefes almaktan kaçındım. Eskiden olsa daha yakın oturur, Aral'ın kokusuyla rahatlardım ve elimi tutardı Aral. Ama eskisi gibi olamazdık işte. Ellerimi dizlerim arasına sıkıştırdım. Hiç de ihtiyacım yoktu elimi tutmasına. Sanki hep elimden tutulmuş gibi özlemini çekmeyecektim hiç de. Bir iki gün aklıma gelecekti, sonra unutacaktım. İnsanoğlu böyledir zaten. Alışırım. *Değil mi Aral?*

Karakola gidene kadar konuşmadım hiç. Kürşat ve Deniz konuştular ara ara. Kürşat saçlarımı gördüğünden beri Aral'a bakıyor onu yokluyordu ama Aral da sessizdi. Aral'ı benden korumadın diye Kürşat'a da kızasım vardı. Herkese sataşasım, hıncımı alasım, herkesle aramı bozasım vardı.

Karakola gidip yukarı çıktığımızda Ekin ve Yiğit'i gördüm. Konuşuyorlardı karşılıklı oturmuş. Bizi gördüklerinde Ekin ayağa kalktı. Abilerine saygısından bunu yaptığı o kadar belliydi ki. Konuşmuyor hatta çekişiyorlardı sürekli ama saygısızlık etmemeye de özen gösteriyorlardı.

Önce Aral'a sonra da Deniz'e başıyla selam verdi. Deniz selamını alırken elini uzattı Ekin'e. Tokalaştılar.

"Akşam boş musun?" diye sordu Deniz, elini bırakmadan Ekin'in. "Yemek ye benimle."

"Yedi de masada olmazsam babam kızar," dedi Ekin hafifçe gülümseyerek abisine. "Ben seni davet ederdim ama geri çevrileceğini bildiğin daveti etmek nezaketsizliktir."

"Restoranımda her saat yemek yapıyorum ben, saati sen ayarla," dedi Deniz ve o an yüzündeki ciddiyet Sustalı'ya aitti. Ekin'in şımarık hallerine gelemiyordu Deniz de. "Nezaketi ben ikram ederim sana."

Ekin burnundan güldü Deniz'e. "Eyvallah. Gelirim."

Dışardan biri görse onları şakalaşıyorlar sanırdı ama işin içi farklıydı. Aral'a çevirdim gözlerimi merak ederek. Ekin'i izliyordu çatık kaşlarıyla. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana baktı. Göz göze geldik. İçim titredi gözlerine bakarken. Ondan kaçırdım gözlerimi hemen.

"Konuşabilir miyim Asaf'la?" diye sordum Yiğit'e.

Kafasını salladı Yiğit. "Avukat ister misin yanında?"

Gözlerimi Ekin'e çevirdim. "O da burada."

Ekin kaşlarını kaldırdı böyle bir girişim beklemediğinden. "Gururum okşandı."

"Yapacak mısın?" diye sordum ona.

"Yapamaz," dedi Aral net bir sesle. "Ben tamam. Ama Lina'ya yapamazsın. Şansını zorlama."

Ekin'e güvenmediğinden değildi bunu söylemesinin sebebi. Babasıydı sanırım. Ekin için endişeleniyordu belki de. Düşünememiştim bunu.

Ekin'in yüzünde alaylı ve kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Biricik yengeme avukatlık yapamazsam aynaya nasıl bakarım?"

Aral'ın sabırla derin bir nefes çektiğini işittim. "Girelim mi yengecim?" diye sordu bana sevimli bir gülümsemeyle. Kaç yaşında adamdı. Dalga geçiyordu benimle.

Ona göz devirip Yiğit'in peşine takıldım. Sorgu odalarından birine girdik. Asaf içerdeydi. Beni gördüğü gibi yüzünde o iğrenç gülümsemesi belirdi. Mide özsuyum kaynadı. Annemin ağlayışları ve bana aşağılayıcı bakışları zihnimde toplanıyor, kan şekerimi düşürüyordu. Öfkem artıyordu. Ekin'in ceketinin iç cebindeki dolma kalemi keşke görmemiş olsaydım. Elimden bir kaza çıkabilirdi her an ve sanmıyordum Ekin'in beni Aral gibi tutabileceğini.

"*Hoş geldin sevgili Cordelia,"* dedi Lehçe.

Ona ölüm gibi soğuk bakışlarla baktım ifadesizce.

Yiğit elini sertçe masaya vurdu. "Türkçe," dedi Yiğit üstüne basa basa. "Ağzından tek bir yabancı dil kelime çıksın. İddianamene ekler, savcıya hakaretten tut, yalan beyana, boş yere meşgul edip zor koşmaya kadar suçlu bulurum seni."

Asaf'ın yüzündeki gülümseme soldu. Keyifle gülümsedim ve benim yüzümdeki ifadenin aynısı Ekin'in de yüzünde ve vardı.

Ekin'le yan yana oturduk. Asaf'ın avukatı yoktu. İstememişti muhtemelen.

"Anlat," dedi Yiğit sert, otoriter bir sesle. "Görüşmek istiyordun Lina Kara'yla. Konuş şimdi."

"Eğer beni öperse bir sorusunu cevaplarım," diye karşılık verdi gevşek gevşek gülerek.

"Musalla taşında herhalde," diye mırıldandığını işittim Ekin'in.

"Gevşek gevşek konuşma karşımda benim ağzından çıkan dikkat et, bir daha uyrmam," dedi Yiğit sert bir dille.

Sonra sert bakışları Ekin'e döndü. Ekin sanki hiç konuşmamış gibi duruyordu, gülümsedi hafifçe masum masum. Asaf'ın ne dediğini zerre umursamadan gözlerimi yüzüne diktim. Gerçekten gözleri hiç titremiyordu. *Bay Beyaz.* Bir kod isim mi? Bir rütbe mi? Bir öge mi? Ne?

"Bay Beyaz," dediğimde Asaf'ın gözle görülür şekilde irkildi, gerildi. Zevk duydum bundan. Benim gibi titresin içi istedim. "Peşindeler değil mi senin de?"

Gözlerime baktı öylece. Fakat hiçbir şey söylemedi. Dişlerini sıktı. İt gibi korkuyordu.

"Kapı nasıl açılıyor? Ne var arkasında?"

Alayla baktı gözlerime. "Neden söyleyeyim? Her türlü bulacaklar beni? Bir faydan yok bana küçük tilki."

"Belki olur," dedim bana tilki demesini umursamayarak. Blöf yapıyordum tamamen. Hiçbir güvence veremezdim ona ama o çok çaresizdi. "Bilemezsin."

Gözleri Ekin'e kaydı bir anlığına. Aral, Asaf'ın Hükümdar Çakırca himayesne girmek isteyeceğini söylemişti. İstiyordu belli ki.

Ekin sıra ona gelmiş gibi dirseklerini masaya yasladı. Ellerini çene hizasına kaldırdı ve çenesini de ellerine yaklaştırdı. Mavi gözlerini

Asaf'a dikti ruhsuz bir ifadeyle.

"Satmak istersen; susmak ya da unutmak istediğin her şeyi satın alırım. Kendin dahil."

Yiğit boğazını temizledi ben buradayım der gibi.

Ekin yüzüne yine oyuncu bir ifadeyle sevimli bir gülümsemeye yerleştirip Yiğit'e baktı. "Affedersiniz savcım kendimi kaptırdım."

Şaka yapmış gibi yapıyordu ama şaka yapmadığını odadaki herkes, en çok da Asaf biliyordu. Ekin çok iyi bir oyuncuydu gerçekten. Belki de Aral'a takındığı o nefret bile oyunculuğunun işiydi. Beni kışkırtırken de oyunculuk sergiliyordu belki de. Ona tokat attığım için pişman oldum biraz.

Asaf yüzüme baktı. "Hayatımı korur ve bir isteğimi yerine getirirseniz muhbirlik ederim," dedi.

Muhbirlik diyordu. bir sürü soruya cevap olabilirdi. Ama o bir istek benimle ilgiliymiş gibi geliyordu. Bana bakıyordu çünkü ve hiç hoşuma gitmeyecekti biliyordum.

"Pazarlık yapacak durumda değilsin," dedi Ekin buz gibi bir sesle.

Asaf onu umursamadı. "Aral Çakırca'ya gidip benim olduğunu söylemeni istiyorum sadece."

Ekin oturduğu yerde dikleşti. İfadesizlik içinde Asaf'a baktım. O sırada bizi izleyen camın ardından bir ses geldi. Aral olmalıydı. *Kahretsin. Annesi çıkmıştı aklımdan. On üç dakika çıkmıştı aklımdan. Aral çıldırmış olmalıydı.* Orospu çocuğu bilerek yapıyordu. Aral'ın on üç dakikasını ona karşı kullanıyordu.

"Git söyle. Sonra cevaplayacağım sorularını."

Asaf'ın olduğunu söylemem onun olduğum anlamına gelmiyordu ama gidip Aral'ın gözlerine bakarak Asaf'a ait olduğumu da söyleyemezdim. Gerçekten cevap verecek miydi peki yapsam? hiçbir şey kaybetmeyecekti, dipteydi bu yüzden fanztazi yapıyordu kansız köpek. Bu fırsatı riske atabilir miyim? Kahretsin. bu iyi bir fırsat ama Aral'a yapamam. Aral belki anlamaya çalışır çok kızmaz ama o kişinin Asaf olmasını yediremez kendine biliyorum. Cevaplar için bunu yapmamı Aral yediremez kendine. Benim için de yediremez, kendi içinde yediremez. Bu kadar ileri gidemem. bu kadar kıramam kalbini. Yapamam.

"Oros-"

Dudaklarıma bir el kapandı. Ekin'di.

"O kelimeyi kullanma," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ben hallederim."

Küfredersem konuşma biteceğinden mi yoksa bu konuda hassas olduklarından mı bilmiyorum ama içime oturdu Ekin'in bu karşı çıkışı. Öfkeli gözlerimi Asaf'ın üzerine diktim.

"Çok basit bir şey," dedi omuz silkip. Yüzünde bir piç gülümsemesi vardı. "Sana dokunmadım bile."

Bu kez cama bariz bir yumruk atıldığında Yiğit kalktı masadan öfkeyle.

"Baksın biri buraya," diye sesini yükseltti kızgın bir sesle.

O da haklıydı. İşini yapıyordu. Her şey bok gibiydi. Üst üste geliyordu. İçeri polis memurları girdi.

"Alın bunu buradan. Gözüm görmesin."

Ben öfkeyle dişlerimi sıkarken Asaf halinden memnundu. Kabul etmiş gibiydi ölmeyi. Kestiğim iğrenç yüzüne baktım. Ayağa kalkarken ellerimi masaya koyup öne doğru eğildim hafifçe.

"Yüzünü değil boğazını kesmeliydim senin,"* dedim Lehçe. "*Aral'a köle olman gerek bunun için."

Öfkeyle doldu. Ona arkama dönüp Yiğit'in bana Lehçe konuştuğum için kızmasına kulak asmadan çıktım o dadan. Ekin'in peşim sıra çıkarken diğer odanın kapısı açıldı ve Aral çıktı dışarı büyük bir öfkeyle. Bana doğru yürüdü ama ulaşmak istediği ben değildim, arkamda kalan kapıydı. o kapının ardındaki kansız herifti ulaşmak istediği. Deniz onu durdurmaya çalışırken buna ben de dahil oldum. Ekin polis memurlarını sorun olmadığına ikna etmeye çalışıyordu o sırada Aral'a dokunmalarını istemeyerek.

"Yapma," dedim ellerimi Aral'ın göğsüne yaslayıp. "Yapamazsın."

Gözlerime baktı. Siyah gözleri alev alev yanıyordu. "Ne demek yapamazsın," diye sesini yükseltti.

Deliye döndüğün görebiliyordum ve çok haklıydı. Her şey üstüne gidiyordu ben de dahil.

"Ne dediğini anlamıyor musun sen Lina? Neyi ima ettiğini?" Konuşurken daha çok sinirlendi. Yüzüne dokundu. "Yiğit!" diye bağırdı sonra içeri doğru. "Allah, peygamber aşkına bir dakika ver bana. Yüzüme söylesin az önce söylediklerini." Deniz tuttu onu yoksa İçeri girecekti. "Bırak," dedi Deniz'e öfkeli gözlerini çevirip. "Yapmayacağım bir şey." Hiç inandırıcı değildi. "Adamsa o it gelsin

yüzüme söylesin. İt gibi titremeden karşımda söylesin bir. Lina'ya değil, bana kendisi söylesin o kansız it."

Elini tuttum. Elleri titriyordu sinirden. Bir an elini çekecek oldu ama tekrar tuttuğumda yüzüme baktı.

"Avuçlarım acıyor," dedim elini çekmesin diye.

Dişlerini sıktı, gözlerini kapattı. Bunu yaptığım için gurur duymuyordum ama sakinleşmesi lazımdı.

"Gidelim hadi buradan. Zaman kaybıydı."

Yutkundu bir kez daha. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

"Gidelim, *Aral,"* yüzüne bakarken. *"*Lütfen."

İsmini söylediğimde gözlerini açıp bana baktı. Neden bilmiyorum ama ismini söylemem onun için önemliydi bir sebepten. Seviyordu belki de yalnızca. Bilmiyorum.

"Daha fazla kötü şey olmasın," dedim üzgün ve öfkeli bir sesle. "Söz verdin. Kimseye zarar vermeyeceğine."

Kastettiğim kendisiydi. Ama o yanlış anladı beni. Ya da ben doğru kelimeleri kullanamadım her zaman ki gibi. Bilmiyorum.

"O herif kimsen mi?" dedi gözlerime yanan gözleriyle bakarken.

"Değil," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Umurumda bile değil."

"Ben neyim peki?" diye sordu bana. "Ben kimim ki Lina senin için?"

Boğazıma takılı kaldı nefesim. Sağ eli yüzüne gitti. Yorulmuş, yıkılmış, çok üzülmüş gibi dokundu yüzüne. Küfür mırıldandı.

"Ben de hiç kimseyim senin için."

Değilsin. Her şeysin. Biliyorsun. Bilmiyor musun?

Elimi bıraktı. *Aral elimi bıraktı. Aral benim elimi bıraktı.* Yutkundu. Ellerini yüzüne götürüp sıvazladı yüzünü. "Sikeyim böyle işi," diye fısıldadı.

Kalbim korkuyla atıyordu artık. Benden vazgeçmesini ben istiyordum ama şimdi korkuyordum gerçekten benden vazgeçer diye. Korkmamalıydım aslında. Böylesi daha iyi olurdu onun için. *Onu getirdiğim hale bak. Aral'ı getirdiğin hale bak Lina.*

"Her şeyi siktir et," dedi ellerini yüzünden indirip. "Adımı bile söylemiyordun üç gündür. Şimdi söylüyorsun. Gideyim diye. İttiğin elimi tutuyorsun durayım diye."

İsteyerek yapmadım hiç Aral. Biliyorsun. Bilirsin. Gözlerime bakınca görüyorsun beni.

"Bana en çok koyan ne biliyor musun Lina?"

Üzüntüyle baktım gözlerine. Kalbim kırılacaktı hissediyordum.

"Senin beni bu kadar kolay silebilmen."

Kalbim sanki sıra dağların altın ezilmiş gibi hissettim. İçim titredi üzüntüden. Elini tutmak istedim. Ona sarılmak özür dilemek istedim ama yapamadım. Adım atmadım. O da adım atmayacağımı anladı. Kafasını salladı anladım der gibi. Sonra da arkasını dönüp bıraktı beni. ***Aral bana arkasını döndü. Aral sözünü tutar, dönmez bana sırtını ama döndü. Benim yüzümden.***

Gitmeni ben istedim ama korkuyorum Aral. Lütfen bir bak bana. Vazgeçme benden, hani çözüm bulacaktık? Lütfen dön bak bana Aral. Lütfen dön. Korkuyorum. Her zaman yüzünün bir tarafı dönük olacaktı bana. Lütfen. Çok seviyorum seni. Dön bak bana, gitme öyle Aral. Ne olur dön bana.

Merdivenlere dönmek için sağa döndü ve o an çok kısacak bir an bile olsa bana baktı. Bana bakarsa rahatlarım sanmıştım ama Aral bana bakınca daha çok kırıldı kalbim. Peşinden gidemediğim için nefret ettim kendimden. O bana kıyamıyorken, giderken bile beni düşünüyorken ona gidemediğim için nefret ettim kendimden.

Aral hep aralık benim yüzümden. Kara, hep karanlık. hak etmiyorsun Lina hiç bir şeyi sen.

- Devam Edecek -

12.09.2022
Aral'ım da bal Aral'ım.
Lina'm da yaralı Lina'm...
Teorilerinizi buraya yazabilirsiniz.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın.
Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 21 | Tilkinin İni

İyi akşamlar <3

Nasılsınız? Bölümleri artık daha kısa sürede atabilmeyi umuyorum. İşlerim çok hafifledi. İnşallah artık daha sık görüşüyor olacağız. saat geç olduğu için çok uzatmıyorum ama sizi ç

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın <3

Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

Instagram: *filizpuluc*

Twitter: f*ilizpuluc*

Tumblr: *gunestozuperisi*

Spotify: *filizpulu*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:

Instagram: *baziinsanlarıboyleyasar*

Instragram: *karo.a.lina*

Instagram: *aral.cakirca*

Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığını her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz orada olacağım.

Twitter'da 'gunestozuperisi' kullanıcı isimli hesap da benim. Kitaplarım hakkında yazmak ve sizinle daha çok iletişim kurup konuşabilmek için kullandığım yan hesabım. Oradan da bana rahatça ulabilirsiniz.

Keyifli okumalar <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine... 🌺 🌺 🌺

BÖLÜM 21 | TİLKİNİN İNİ

♪ *Time - Hans Zimmer*

♪ *Cernunnos - Christian Reindl*

♪ *Anchor - Novo Amor*

♪ *Benim Hâlâ Umudum Var - Mazhar Alanson*

♪ *Cornfield Chase - Hans Zimmer*

♪ *After Dark - Mr. Kitty*

Sırların kötü huyu ortaya çıkmaları. Bu kötü bir huy mu? Doğrular el değiştirtir. O zaman kimin eli güçlü? Yalanlar mı incitir daha çok doğrular mı? Yalnız doğruyla kazanılır mı? Yalan el değiştirir. Zaafından vurur seni, gelir. Doğrularsa sarmaz her zaman yaranı. Yalancı teselli yargıcının en keskin kılıcı doğrulardır. En çok onlar yaralar seni. Dengeyi bulmak yaşamanın tek kuralı. Hiçbir zaman tamamıyla doğrudan yana olamayacaksın kötüden yana olamayacağın gibi.

18 ŞUBAT 2020 – İSTANBUL

LİNA KARA

Hiçbir zaman neşeli bir kişiliğim olmadı. Fakat yaklaşık iki aydır daha depresif hissediyordum kendimi. Sanki bir şey olacakmış gibi geliyordu. İçimdeki sıkıntıdan kurtulamıyordum. Bir şey lazımmış da yapmamışım hissine benzer bir his vardı içimde sürekli. Sanki çok önemli bir şey unutmuşum gibi bir his. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki çok kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Belki de okul ve iş arasında mekik dokurken yorulduğumdan ötürü böyle hissediyordum. Belki de depresyona girmiştim ama inkâr ediyordum. Uykum vardı. Uyuyamıyordum. Kabus görüyordum ama ne olduğunu hatırlamıyordum.

"Liyacım."

Gözlerimi yerden çekip kucağımda uyuyan Alin'e çevirdim gözlerimi. Hastane koridorunda, kucağımda uyuyordu. Saat gece yarısına geliyordu. Mavi gözleri uyku mahmuruydu uykusunu böldüğü için.

"Şüt," diye mırıldandı uykulu uykulu.

Elimi yanımdaki çantama uzatıp biberonu aradım tek elimle. Elim biberonuna çarptığında boş olduğunu hissettim ve kaşlarım çatıldı. Biberon hazırlamayı unutmuştum. *Kahretsin. Aklın nerede Lina? Kendine gel.*

Boş biberonu bırakıp cüzdanımı aradım bu kez. Kantinden sıcak süt ve bisküvi alıp hızlıca mama hazırlayabilirdim. Alin huzursuzca kıpırdandı kucağımda. Biberonunun boş odluğunu görünce ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım sakinleşmesi için sakin kalmaya çalışarak. Fakat ağlama sesi bana kötü hissettiriyordu. İçimdeki o kötü

hissi tetikliyordu sanki. Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum istemsizce. "Hazırlayacağım hemen. Ağlama."

Bir yandan Alin'i teselli etmeye çalışırken bir yandan da cüzdanımı karıştırıyordum. Bebek mamaları çok pahalıydı. Alin'e mama almıştım bugün son paramla ve mama yapmayı unutmuştum aptal gibi. Bozukluk kalmıştı biraz. Babam gelmemişti henüz, para istemeye de çekiniyordum ondan. Annemin iğnesi için ödeme tarihi yaklaşmıştı. Belki bozukluklarım yeterdi.

Çantamı kollarımdan geçirip Alin'i omzuma yatırdım. Ayağa kalktığımda belime saplanan şiddetli ağrıyla kaşlarım çatıldı. Dişlerimi sıkarak adımlayama başladım. Bir ninni mırıldandım Alin'in sakinleşmesi için. Merdivenleri indim, kantine girdim. Ufak bir süt aldım önce, paramın yetebileceği ufak paket bir bisküvi aradım.

"Sütü ısıtabilme imkânınız var mı?" diye sordum tezgahtaki adama. "Mama yapacağım da."

"Parayla sıcak su veririm istersen," dedi ifadesiz bir yüzle bana bakarken.

"Sıcak su ne kadar?"

"Bardağı bir lira."

Bir lira. ***Yalnızca bir lira. Ama fazladan bir liram yok. Bisküviyi bırakamam. Sadece süt içerse doymaz. Babamın ne zaman geleceğini de bilmiyorum.***

Bir liram bile nasıl olmaz? Nasıl bu kadar zor durumda kalabiliyorum? Aklım almıyor bazen. Dişlerimi sıktım öfke duyarak. Avucumda sıktığım bozuklukları bıraktım tezgâha yavaşça. Huzursuzlukla kucağımda kıpırdanan Alin'e ninni mırıldanmaya devam ederek yukarı çıktım. Süt dolapta bile değildi ama kış olduğundan dışarda olanlar bile soğuktu. Soğuk süt içirirsem hasta olurdu.

Aptalsın Lina. Mama yapmayı unutmamış olsaydın bunlar gelmeyecekti başına. Bir işle okulu yürütemiyorsun. Aptalsın çünkü. Komüten de bu yüzden berbat geçti. Her şey berbat. Her şey daha da kötü oluyor. Babam nerede? İşi neden bu kadar uzadı? İnsanlar eğlenmek için palyaço kiralıyorlar. Paralarını eğlenmek için harcayabiliyorlar. Benim bir liram yok. Babam neden bu işi yapıyor? Kaç yaşında bu işi yapmak hoşuna mı gidiyor gerçekten? Daha iyi bir işe giremez miydi? O daha iyi bir işe sahip olsaydı işe girmek zorunda kalmayacaktım. Daha çok ders

çalışırdım. Annem zaten hasta bir de parasızlıkla sınanmak zorunda mıydık?

Alin aç olduğu için omzumda mızmızlanırken süt paketini kazağımdan içeri soktum. Karnıma yaslanan soğuk paketle irkildim bir anlığına. Ellerim hiç ısınmadığından ellerim arasında ısıtamazdım sütü. Hemşirelerden birinden yardım istesem isterdim belki de ama istemedim. Az önce geri çevirilince ricam tüm hevesim kaçıyordu. Nefret ediyordum bu huyumdan da. Her şeyden nefret ediyordum.

"Ağlama lütfen," diye fısıldadım Alin'e. "Birazcık ısınsın, yapacağım mamanı."

"Liyacım, mama," diye ağladı uykulu uykulu.

Saçlarını okşadım. "Üzgünüm beklettiğim için. Birazcık daha bekle."

Vücut ısımla dengelediğim süt biberonuna boşaltıp bisküvileri içine kırdım ve çalkalayarak içinde ezdim. Dudaklarına biberonunu uzattığımda ağlaması sustu. Uyku ile uyanıklık arasında biberonunu emerken sustuğu için bir nebze de olsa rahatladım. Bir süre sonra uyuya kalktı tekrar. Alin kucağımda uyurken mermere diktim yine gözlerimi. Kendimi berbat hissediyordum.

Ne kadar zaman mermeri izledim bilmiyorum. Koridorda yürüyen adım seslerini ayırt edebildim seçici algı mı deniyordu buna? Babamdı. Adım seslerinde tanımıştım onu. İçimde bir öfke uyandı attığı her adımda. Patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordum kendimi. Yanıma oturdu.

"Neredeydin?" diye sordum ruhsuz bir sesle mermeri izlerken.

"İşim uzadı," dedi yorgun bir sesle.

"Böyle bir işte çalışmak zorunda mısın gerçekten?" diye sordum Alin'i uyandırmamak için ses tonumu minimum seviyede tutmaya özen göstererek. "Bir insan neden palyaço olur ki?"

"Lina," dedi yumuşak bir sesle babam. "Canını bir şey mi sıktı?"

"Her şey sıkıyor benim canımı," dedim öfkeyle. Gözlerimi baktığım yerden çekmiyordum. "Annem hasta. Beş paramız yok. Hem çalışıp hem de Alin'e baktığım için derslerime odaklanamadım, komitem çok kötü geçti. Belki de geçemem. Bana kafede çalışma diyeceksin şimdi," deyip gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerinde yorgunluktan çok hüzün vardı. Bu daha çok sinirlendirdi beni. "Alin'e mama aldığım için bitti param ama o kadar salağım ki mamasını yapmadan çıkmışım

evden. Bir liram yok diye sıcak su alamadım." Gözlerim buğulandı. Nefret ediyordum ağlamaktan. Ağlamak da istemiyordum. "Sen neredeydin o sırada?" diye sordum öfkeyle. "Annem hasta tamam, sen niye yoksun? Alin'in annesi yok zaten ama babası neden yok?"

"Özür dilerim," dedi üzgün bir sesle, elini saçlarıma uzattığında izin vermedim okşamasına.

"Dileme istemiyorum," dedim öfkeyle. "Ben özrünü istemiyorum! Babamı geri istiyorum!"

Alin irkilerek kucağımda kıpırdandı. Dilimi ısırdım sesimi yükselttiğim için. Babam üzgünce Alin'e ardından bana baktı. O üzgün gözlerine kanmak istemiyordum. Üzülüyorsa biraz sorumluluk alsaydı o zaman.

"Başka biri mi var hayatında?" diye sordum cevabından korkarak. Bir kadınla konuşurken duymuştum onu. Belki de başka biri vardı hayatında.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"İki aydır bir anormallik var sende."

"Çalışıyorum Lina," dedi yorgun ve bıkkın bir sesle.

Bıkmıştı belki de bizden. Ben çok mu seviyordum sanki böyle yaşamayı? Düzgün bir işi olsaydı belki de daha iyi tedavi edilirdi annem. Bu kadar zor durumda kalmazdık. Bunu da mı ben düşünmeliydim?

"Daha önce neden bu kadar çalışmıyordun o zaman? Hastaneye bile uğramıyorsun artık. Ben hem okula hem işe hem de hastaneye gitmek zorundayım. Alin'i yanımda taşıyorum her yere. Önceden Alin'e bakıyordun, artık onu da yapmıyorsun. Annem yalnızlıktan korkuyor, biliyorsun. Neden gelmiyorsun? Neden Alin'e hem annelik hem de babalık etmek zorundayım? Benim de anne ve babama ihtiyacım var. Neden yoksun bu kadar?"

"Lina-"

"Bahane duymak istemiyorum! Aptal mıyım ben? Saklıyorsun bir şeyler benden!"

"Sakinleş lütfen," dedi yorgun bir ifadeyle. "Nasıl hayatımda başkası olduğunu düşünürsün? Anneni, sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Herkes bırakıp gidiyor. Annesi babası bile terk etti annemi sen neden etmeyesin bizi?" diye sordum ona. Annem hasta diye sevgisi

azalmıştı belki de. Bizi de sevmiyordu artık belki de. Yakışıklı bir adamdı birini bulmuştu belki de. Hayatında biri olmalı, yoksa ne saklayacak ki benden? Erkekler neden hep böyle?

"Keşke annem değil sen ölüyor olsaydın," dedim genzimde bir ağrı peyda olurken.

Babamın gözlerinde o kadar üzgün bir ifade gördüm ki kalbim kırıldı benim de. Alin'i kucakladığım gibi kalktım oturduğum yerden. Ona arkamı dönüp dişlerimi sıkarak uzaklaştım oradan. Ellerim titriyordu. Ağlayasım vardı ama ağlamak istemiyordum.

Yangın merdivenlerden oturmuş, montumu Alin'in üzerine atmış bir halde merdivenlerde sızalı ne kadar olmuştu bilmiyordum ama uyandığımda babam yoktu hiçbir yerde. Arayıp sormadım nerede olduğunu. Annemi uzaktan ziyaret ettim. Radyo terapi aldığı için radyasyondan ötürü yanına yaklaşamıyordum, Alin'e ben baktığım için ona zararlı olurdu yanına gitsem. Yalnızlığıyla onu baş başa bırakıyor olmak kalbimi kırıyordu. Babama daha çok içerlediğimi hissettim. Madem yoktu biri kalamaz mıydı? Beni ikna etse olmaz mıydı? Kalmamıştı. İkna etmemişti.

Okula gitmedim. İşe de gitmedim. Alin'le kaldım tüm gün. Tüm gün babamın gelmesini bekledim. Özür dilemek için bekledim tüm gün. Pişman olmuştum söylediğim şeye. Özür dilemek istiyordum. Arayıp söylemeye utanıyordum, yüz yüze konuşup özür dilemek istiyordum. Bana anlatmasını rica edecektim ondan. Çok da özür dileyecektim. Ama babam gelmemişti. Tüm gece gelir ben göremeden gider diye uyumamıştım ama gelmemişti.

20 Şubat sabahında telefonum çaldı. Hayatımdaki en kötü haberi alacağımı bilmeden cevapladım. Kelimelerin kurşun olabileceğini o gün öğrendim.

7 ŞUBAT 2021 (GÜNÜMÜZ) - İSTANBUL

LİNA KARA

Aral'ın arkasından öylece bakakaldığım sırada neden bilmiyorum ama aklıma babamı gördüğüm son an gelmişti aklıma. Üç dakikadır dönüp bana baktığı o noktaya bakıyordum. O gün ben babama arkamı dönüp gittiğimde belki de o da benim arkamdan bakmıştı. Birbirimizi son kez göreceğimizi bilmiyordum o zaman. Küskün, dargın, kırgın ayrılmıştık. Şimdi de Aral bana arkasını dönüp gitmişti. Onu bir daha

görememe ihtimalim vardı. Aral bana arkasını dönmüştü ve onunla da küskün, dargın, kırgın ayrılma ihtimalimiz vardı.

Ağır geliyordu. Bu kadarı bile ağır geliyordu. Aral'ın değil ölmesi, küskün dargın ayrılması ve bir daha yüzünü görememek bile ağır geliyordu... **Fakat ben Aral'ı bıçaklamış sonra da unutup hayatıma devam etmiştim. Ona da ağır geliyor olmalı her şey. Her şey onun da omuzlarına yıkılıyormuş gibi geliyor olmalıydı. Dünyası başına yıkılan bir ben değildim. Aral kaç yaşından beri tekrar kurmaya çalışıyordu kendi dünyasını kim bilir? Kolay bir hayatım yoktu benim de. Bunun için kendimi de suçlayarak eziyet etmenin bir faydası yok. Zira o an takıldığım nokta bunlar da değil. Aral'ın ne ölçüde üzgün ve çaresiz olduğuyla belki de ilk kez bu kadar net ve sert bir şekilde yüzleşmiştim az önce. Aral'ın bir enkaz taşıdığını biliyordum halbuki nasıl bu kadar kendi acımla kör olabilmiştim? Yine aynı hatayı yapıyordum göz göre göre. Hiç mi ders almamıştım? Aral'ın elimi bırakması ve bana arkasını dönmesi bu kadar derinden sarsıyorsa beni, yaptıklarımdan ötürü Aral'ın içi bir zelzele halinde olmalıydı: Aral daha uzun süredir seven taraftı...**

Adım atacak oldum. Peşinden gidecek oldum. Özür dileyip, ona sarılacak, onu kaybetmekten nasıl korktuğumu ağlayarak anlatacak oldum. Yapamazdım.

Yumruklarımı sıktım. Babam muhtemelen peşinde birileri olduğu için uzaklaşmıştı bizden. Benim şu an yaptığım gibi... Onu anlıyordum şimdi. Bir çıkış yolu bulmadan gidemezdim Aral'a. Aral'a gitmek, gözlerimiz kapalı uçurumun kenarında birlikte dikilmek demekti. Hiçbir şey bilmiyorduk henüz. Hiçbir şey net değildi. Hazır gidiyorken benden tutamazdım onu. ***Özür dilerim sevgilim. Gelemem peşinden şimdi, özür dilerim.***

Sıktığım yumruklarımın avucumdaki sızısını duyumsamaya başladığım anda gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Dudaklarımı aralayıp tuttuğum nefesimi bıraktım. O an tüm öfkemin omuzlarıma tam oturduğunu ve içimdeki çalkalanan ruhumun aniden bir durgunluğa eriştiğini hissettim. Tüm duyularım açılmıştı sanki. O an her şeyin farkındaydım etrafımda olan bitenin. Küçüklüğümdeki o kampta değil yalnızca, babamla spor salonu dedikleri o özel tesisteydim. Meditasyon yaptığım zamanlardaki gibiydi tıpkı. Tüm algılarım açılmıştı. Kalbimin bozulan ritmini tuttuğum nefesimle

dengelemiştim farkında olmadan bir alışkanlık gibi. Sesleri ayırt edebiliyor seçici davranıyordum yine. Zihnimde birkaç anı silik bir şekilde belirdi. Babamın sesi zihnimin içindeydi.

'Güç, ezebilmek değil, ezebildiğin halde yapmamayı tercih etmektir. Güç kaslarında değil zihninde. Aklını kullanmadan hiçbir savaşı kazanamazsın ve bu yüzden en zor savaş akıl oyunları karşısında verilendir. Aklını kullanamıyorsan ne kadar kas gücüne sahip olduğunun bir önemi yok. Yalnızca aptallar kas gücüne bel bağlar. Kaslarından önce aklını kullanmayı öğrenmelisin. Vücudun aklına ayak uydurabilmeli. Aklını kontrol edebilmeyi öğrenmelisin. Bedenin kadar zihnini de güçlendirmelisin. Zihnin senin en büyük silahın.'

Aklını kullan. Zihnin en büyük silahın. Öfkeliyim. Çok öfkeliyim. **Gözlerimi kapattım.** ***Sakin ol. Ekin'in kalemini kullanmayacağım. Hayır. Olmak istedikleri kişi olmayacağım. Zihnini kontrol et.***

Deniz sol ön çaprazımda, Ekin sağ arka çaprazımda. Sorgu odası sol arka çaprazımda. Üç polis memuru var koridorda. Biri kapıyı tutuyor; karşımdaki odanın camında görebiliyorum. Üç farklı adım sesi var odanın içinden gelen: Yiğit, Asaf ve onu tutan polis memuru. Asaf'ın adım seslerini biliyorum. Fakat aksıyor, Aral onu dövdüğünde olmuş olmalı. Oturduğu masa kapıya üç metre uzaktaydı. Her adımı elli santim kadar. Altı adım. Yedi saniye. ***Bir.*** **Sağlağım.** ***İki.*** **Fakat sol yumruğum daha kuvvetli.** ***Üç.*** **Bunu biliyorum.** ***Dört.*** **Hatırlıyorum.** ***Beş.*** **Babamın vücudundaki çürüklerin sebebi başkaları değil.** ***Altı.*** **Benim.** ***Yedi.*** **Kapı solumda kaldığı için çok şanslısın orospu çocuğu.** ***Sekiz.***

Sanki yer çekimi yokmuş gibi harekete geçtim. Bedenim zihnime ayak uydurabiliyordu. Babamdan öğrenmiştim. Soluma büyük bir öfke ve hızla döndüm, ileri attığım bir adımla sağ yumruğuma ivme kazandırarak ileri savurdum. Patlayan yumruğumun sesi koridorda yankılanırken herkes donup kaldı.

Göğsüm öfke ve anlık yükselen adrenalinle inip kalkarken Asaf donup kalmıştı. Yumruğum Asaf'ın yüzünün hemen yanında, kapıya patlamıştı. İleri attığım adımla Asaf'ın hemen yanına gelmiştim. Yüzüm omzunun hemen yanındaydı. Kalp ritmini işitebiliyordum bu mesafeden. Kulaklarımın bu kadar iyi duyması tesadüf değil, normal de değil. Artık biliyorum.

Buz gibi bir sesle "*Karolina*," diye fısıldadığımda Asaf'ın her zerresinin titrediğini hissettim. Yüzümü ona çevirmeden gözlerimi yuvalarında sağıma çevirdim. Göz bebekleri işte şimdi titriyordu. "*Bu ismin ne anlama geldiğini öğreteceğim sana.*"

Lehçe fısıldayışım onu daha çok gererken bir adım geri çekildim. Sağ elimdeki sıcak ıslaklık zerre umurumda olmadı. Gözlerimi tahta kapıdaki ufak çökükte gezdirdim, Yiğit'in gözleri de benim üzerimdeydi. Herkesin gözü benim üzerimdeydi.

"Affedersiniz savcım," dedim ruhsuz gözlerimi ona çevirdiğim sırada. "Şekerim düştü."

"Müvekkilimin onu alı koyan şahsı görmesi gerçekten iyi fikir değilmiş," dediğini işittim Ekin'in yaptığım şeyi yumuşatmak için. Fakat sesi buz gibi ve soğukkanlıydı.

O sırada Deniz'in bana yaklaştığını fark ettim. Hareket edeceğimi anlamış ama tutma gereği duymamıştı sanırım. Fakat ileri gidecek olsam beni tutabilecek bir mesafede duruyordu.

"Avukat Bey," dedi Yiğit çatık kaşları ve memnuniyetsiz yüzüyle. Bu sabah rezalet başlamıştı herkes için ve o da bizim gibi hiçbir şeyden memnun değildi. "Müvekkilinizin karnını doyurun."

"Tabii savcım," diye onayladı onu Ekin.

O sırada öfkeli gözlerimin odağı tekrar Asaf'a kaymıştı. Yüzündeki yara izine bakarken yumruğumu sıkıyordum ve avucumdaki o sıcak ıslaklık hiç umurumda değildi o an.

Biri önüme geçerek gözlerimin hedefini şaşırttı. Artık Asaf'a değil, Deniz'in omuzlarına bakıyordum.

"Lina."

O an ismimi duymamla birlikte aniden baş dönmesine benzer bir his oluştu zihnimde. Yeni uyanmışlık hissiyle çevrelendim. Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kırptım birkaç kez. Gerilen tüm kaslarım gevşedi. Gözlerimi Deniz'e çevirdim.

"Hadi gidelim."

Kafamı salladım. Gözlerim kısa bir süreliğine Yiğit'e çevrildi. Bana onaylamaz bir bakış atıp sinirli bir şekilde Asaf'ı memurlara teslim ederek onu aşağıda bekletmelerini istedi. Sanırım bir daha sorguya çekecekti kendisi.

Arkamı döndüm usulca. Ekin'in mavi gözleri üzerimdeydi ve o da yaptığım şeyden pek memnun değil gibiydi. Umursamadım.

"Sen de geliyorsun, hadi," dediğini işittim Deniz'in.

Sükûnet içinde Aral'ın indiği merdivenleri indim. Her basamakta Aral'ın gerçekten beni bırakıp gidip gitmediğine dair kendimle iddiaya girdim. Aral gitmezdi normal şartlarda. Ama şartlar normal değildi. Çünkü normal olsa elimi de bırakmazdı. Adını söylemem dedim Aral ama sana üç kez adını söyledim dünden beri. Nasıl ayırt edebiliyorsun ismini nasıl söylediğimi?

Gitmişse kalbim kırıldı ama Aral için daha iyi olurdu benden vazgeçmek. Vazgeçsin istiyordum zaten, işime gelirdi. Ama kalbim kırılırdı. Kırılsın. Sorun değil Aral. Ama senin kırman çok üzer beni. Ben de seni kırıyorum. Çok üzüyor olmalı. İşte en çok da bu yüzden kırmalısın kalbimi.

Dışarı attığım adımla başımı yerden kaldırdım, gerçekle yüzleşmek için. Kalbimin ritmi bozuldu hüzünle. Bu sırtı sevmediğimi söylemiştim ya Aral. Yalan oldu bu da. Ben senin sırtını da çok seviyorum galiba. Ben gitmemeyim, sen git. Gidersem hiç göremem seni. Arkada kalırsam en azınsan sırtını görebilirim belki.

Sevmemek ve emirler dışında hiçbir şeye değer vermemek üzere yetiştirilmeye çalışılmış biriyim. Duyguları hiçe sayarak yetiştirildiğim için duygusuz biri olduğumu düşünüp duruyorum Aral ama seni görünce kalbimin ritminin değişmesine engel olmuyor bu. Babam erkenden kurtarmıştır, beni yetiştirememişlerdir belki de. Belki de sevmek örselenebilecek bir şey değildir. Unutturulabilse de tekrar öğretilebilecek bir şeydir belki de. Sevginin türleri var değil mi Aral? Senin bana öğrettiğini içimden silebileceğimi sanmıyorum hiç. Ailemden olmayan birini bir daha bu kadar sevebileceğimi de sanmıyorum hiç.

Adım seslerimizle yavaşça sağına döndü. Yüzüne bakamadım. Ayaklarına baktım. Bana dönen ayaklarına. *Yüzünü döndün sayılır bence Aral. Yufka yüreklisin. Kıyamıyorsun hiç. Sen böyle yapınca daha çok nefret ediyorum kendimden. Aklıma o an geliyor. Acı çektiğin halde beni teselli edişin, ismimi söyleyişin, gülümseyişin... Babamı öldürdüğümü sandığımdan utandığım için ağlayamıyorum diye düşünmüştüm. Şimdi düşününce... Sen bana o gün ağlama dediğinden beri ağlayamıyorum. Ağlama benim için büyük bir emir zaten. Sevdiğim biri ölürken söyleyince tetiklenmiş olmalıyım. O yüzden şimdi bir tek*

senin yanında ağlayabiliyorum sanırım. Hiç adil değil. Seni bırakınca ağlayamayacak mıyım yani?

"Eline ne oldu?"

Sağ elimin kanadığını hatırlayıp arkama sakladım istemsizce. Yarama baksın istemiyordum. Sürekli onun canını kasti olarak yakıyormuşum gibi düşünsün istemiyordum. Hem ben de kızgındım aslında. Daha bir hafta olmamıştı ona her şeyimmiş gibi hissettiğimi söyleyeli. Nasıl bana senin için hiç kimseyim ben de der, Asaf'la bir tutardı kendini*? Seni sevmiyorum demedim ki ben sana Aral. Seni sevmek istemiyorum dedim. Sevme beni dedim. Sen hiç kimsesin mi dedim ben sana? İstemiyorum derken isteğim bu olduğundan söylemedim. Biliyorsun... Ama ben de biliyorum... Senin için istemiyorum demek istemiyorum demek. Hayır demek hayır demek. Biliyorum. Doğrusu bu zaten. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim*.

"Bir şey yok," diye mırıldandım durgun bir sesle.

Yanından geçip arabaya doğru adımladım. Aral elimi bırakmışken benim de arkama bakmamam daha iyi olacaktı. Aral hayal kırıklığına uğramışken umut vermemek çok daha iyiydi. İşler pisleşecekti, hissediyordum iliklerime kadar. Benim yüzümden zarar görmesini de seçim yapmak zorunda kalmasını da istemiyordum. Tamamen kendi hayatını kurtarmaya odaklansın istiyordum.

Arabanın ön koltuğun kapısını açıp oturdum büyük bir soğukkanlılık içinde. Ben öne oturduğum için Aral ve Deniz arka koltuğa geçtiler. Ekin'in başka bir arabaya gittiğini gördüm. Kaşlarım çatıldı. Çatacak yer arıyormuşum gibi öfkeyle camı açtım ve başımı hafifçe dışarı çıkartım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Adımları durdu ve bana döndü. Kaşını kaldırdı onunla konuşmama şaşırmış gibi. "Anlamadım?"

"Abin az önce senin de gelmeni söyledi."

Sinirimi bozuyordu. Zorluk çıkarması öfkelendiriyordu beni. Belki de onu kendime benzettiğimden hıncımı ondan almak istiyordum. Onların meselesi benim Aral'la olan meselem gibi değildi. Aral'ı hiç yoktan kaybetsin, Aral hiç yoktan acı çeksin istemiyordum. Ekin benim gibi pişman olsun istemiyordum.

"Arabaya bin."

Gülümsedi eğlendiği belli olan bir ifadeyle. "Bak sen," dedi Aral gibi. "Binmezsem?"

Yüzüne baktım dik dik. Elim kapının koluna uzandı usulca.

"Bin arabaya Ekin." Aral'dı bunu söyleyen. O da sinirli gibiydi. Hepimiz sinirliydik belki de. Harika bir araba yolculuğu olacağı kesindi.

Ekin abisine, sonra da bana baktı. Dili dudaklarında gezindi bu hoşuna gitmiş gibi. Başını şoförüne çevirdi. "Ben buradayım, takip edersin," dedi ona.

Deniz, Aral'a doğru kaydı. Ekin arka koltuğa, Deniz'in yanına geçti. Dikiz aynasından kısa bir süre arkaya baktım. Üçü en son en zaman yan yana oturmuştu acaba? Belki de yan yana gelmeyecek kadar küs değillerdi. Konuşurlarken uzun süredir iletişimsiz kalmış gibi olmuyorlardı. Fakat belki de kardeş olmak böyle bir şeydi. Ben Alin'den hiç uzak kalmadım daha önce. Şimdi gitmem gerekirse ve yıllar sonra belki bir şans bulur da onunla konuşabilsem mesela, şimdiki gibi gülümser miydi bana? Sanmıyorum. Bir yabancı olurum onun için muhtemelen. Henüz dört yaşında. Eğer gitmek zorunda kalırsam unutur zamanla benimle ilgili olan her şeyi. *Seni şimdi anlıyorum Aral. Ben de böyle bir durumda Alin'e hatırlatmazdım kendimi.*

Kürşat arabayı çalıştırıp yola çıktığında "Restorana gidelim Kürşat," dedi Deniz.

Kimse karşı çıkmadı. Spor salonuna gitmek istiyordum aslında. Fakat Yiğit'in işi uzun sürecek gibiydi. Bu yüzden Ekin'le konuşmak için fırsat kollamak daha iyi olurdu sanırım. Onunla konuşmak istiyordum ve eğer babasına rapor veriyorsa sürekli, az önce yaşananları babası bilsin istemiyordum. Ekin avukatlığımı yaparken başını belaya sokabileceğimi düşünmemiştim o an. Fakat Ekin kabul etmişti, asi miydi yoksa işine mi gelmişti emin değildim henüz. O yüzden bizim arabada gelmesini istemiştim. Biriyle iletişime geçsin istemiyordum ben niyetinden biraz olsun emin olana kadar.

Hükümdar Çakırca, bana ve babama açık açık tilki diyen biriydi. Babamı tanıyor, yaşadığını da biliyordu. Evcilleştirilemez demişti bizim için, emir altına girmediğimizi mi kastetmişti emin değildim. Köpek yetiştiriyormuş kendisi de eskiden beri. Tilkiler de köpekgillerden ve

Hükümdar Çakırca'nın tilkiler hakkında bizden çok şey bildiği aşikâr. *Belki de köpek eğitmesinin sebebi budur.*

Aral küçükken babasının ona buz banyosu yaptırdığı için üşümekle arasının iyi olduğundan bahsetmişti daha önce. Buz banyosu eski zamanlardan bu yana kas gelişimi için tercih edilen bir yöntem esasen, vücut direnci ve bağışıklık sistemini destekler aynı zamanda. Hükümdar Çakırca'yı çok tanımıyorum ama bunu ceza olarak yaptırdığını da sanmıyordum. Aral'ı ya da diğer çocuklarını savaşa hazırlar gibi yetiştirdiğini biliyordum çünkü. *Haksız bir savaş için...*

Aral'a da beni kastederek tilkiyi evcilleştirebilecek misin bakalım diye de sormuştu. Muhtemelen en çok da bu yüzden rahatsızdı benden. Belki de Aral'ı yaraladığımı da biliyordu. Her yerde gözü kulağı varmış, Aral'ı izletiyormuş sürekli çünkü. Ekin beni nasıl Aral'a götürttü o zaman? Bu Ekin'in fikriyse babası çok kızmış olmalı... Neden beni Aral'a yolladı ki? Aral mesaj babamın, çiçekler değil demişti. Çiçekten kastı ben miydim acaba? Bana da cennet çiçeği diyor çünkü hep...

Kalbimin ritmi değişti kendi kendine. İçim sıkıldı. Aral'a bakma isteğiyle doldu içim. Düşünmekten başım ağrıyordu. Uyuyamamıştım da. Ne yemek yemiş ne su içmiştim saatlerdir. Hayat çok tuhaf. Daha birkaç gün önce yine aklımı kaybediyordum şimdi bildiğim gerçeklerin ihtimalinden ötürü ve o zaman Aral'ın dizinde oturabiliyor, karnımı doyurup beni uyutmasına içim giderek büyük bir istekle izin verebiliyordum. Şimdi bırak yanına gitmeyi, ön koltuğa oturmakla hata edip etmediğimi düşünüyordum. Kürşat da Aral gibi torpidoda silah taşıyor muydu acaba? Bir daha ön koltuğa oturmamayım.

"Beni çağırdınız iyi oldu sohbete doyum olmuyor," diye sessizliği bozdu Ekin. "Yengecim, koltuğunu biraz ileri mısın? Sıkıştım."

Ekin'in boyu Aral kadar vardı. Aral arka koltukta otururken Kürşat'ın arkasına oturduğundan o rahattı ama benim koltuğum biraz daha gerideydi sanırım. Çevredeki herkes uzundu çünkü. Elim koltuk ayarına gittiği sırada Aral'ın elinin uzandığını gördüm göz ucuyla. Eli alışkanlık gibi yardım etmek için uzanmıştı muhtemelen. Çünkü bana en uzak yerde oturan kendisiydi. Deniz ya da Ekin de yapabilirdi.

"Pikniğe gittiğimiz günü hatırladım," dediğini işittim Ekin'in. "En son o zaman arka koltuğa böyle oturmuştuk."

"On sene oldu değil mi?" diye sordu Deniz o günü hatırlamış gibi.

"On iki," diye yanıtladı Aral.

On iki sene önce Aral on yedi yaşında eder... Ben Aral'ı dün gece annesinden vurdum istemeden...

"O zaman bu kadar dar gelmemişti," diye mırıldandı Ekin.

Sanki sohbet etmeye çalışıyor gibiydi. Nedense bugün Ekin'i kendime benzetesim vardı. Aral'la aram açılınca, aynı durumdaki en yakın kişiye yakınlık duymaya başlamıştım sanırım. Aral hiç konuşmuyordu. Kırmak istemediğindendi sanırım. Çünkü bugün hem Ekin'e hem de bana çok kızgındı. Sonuna kadar da haklıydı. İkimiz de başına belaydık adamın.

"O zaman boyun bir elli falandı, ondandır," dedi Deniz. Sesinde hafif bir alay vardı. Ortamı yumuşatmak istiyordu sanırım. O da Ekin'e kızgındı ama Ekin'e üzgündü de aynı zamanda.

"Sen de altmış kilo falandın herhalde o zaman," diye mırıldandı Ekin. "Şimdi yüz falan mısın?"

"Doksan yedi," dedi Deniz. "Sen?"

"Seksen falanım herhalde," dedi Ekin. "O kadar durmuyorsun ama sen. Her sabah spora devam mı?"

"Devam," diye onayladı onu Deniz. "Bazen akşamları basketbola da gidiyoruz bizimkilerle."

"O yeşil içecekten içiyor musun hâlâ?" diye sordu Ekin, Deniz'in son söylediğini duymamazlıktan gelerek. Üvey kardeşlerini Ekin hiç sevmiyordu sanırım. Neden emin değildim ama belki de sevmesi için gereken zaman tanınmamıştı ona. Bilmiyordum aile işlerini. Aral'dan anlatmasını da isteyemezdim şimdi.

"İçiyorum," diye onayladı Deniz onu.

"Çok kötü tadı."

"Geliştirdim ben onu."

"Tarif verirsin o zaman," derken nedense hevesli gelmişti sesi.

"Veririm," diye onayladı Deniz onu. "Hatta nezaketin yanında ikram ederim."

"Kaçışım yok zaten," diye onayladı onu Ekin.

Cıkladı Deniz. "Sen adam olana kadar yok."

"Ağır oldu bu biraz."

"Ağır taş yerinde duruyor en azından."

"Büyük abi gibi konuştun." Aral'dan bahsediyordu sanırım büyük abi diye. Abisinden tepki ya da ilgi alamayınca küsen çocuklar gibiydi

aynı. Derdi tam olarak neydi merak ediyordum.

"Bak yine başlama bacağını kırarım," dedi Deniz sinirlenir gibi.

Aral'ın sabrı korkutucu oluyordu bazen. Aral, gerçekten peygamber soyundan gelmiş bence.

"Niye Pars'a gittin?" diye sorarak sessizliğini bozdu Aral o an.

"Limonata içtim," diye yanıtladı Ekin onu. "Çilekli."

"Ekin," dedi Aral uyarır gibi. "İnan alay kaldıracak havam değilim."

"Teşekkür etmen lazım bana," dedi Ekin bunun üzerine. "Senin yerine tehdit ettim. Bir daha ne sana ne de Lina'ya göz göre göre adım atmaz," diye üste çıktı.

Aral'a baktım dikiz aynasından. Dili dudaklarında geziniyordu gözleri kapalıydı. Sabır çekiyordu içinden muhtemelen. Sakin olmaya çalışıyordu. Kardeşlerini bu hayattan kurtarmak için bu kadar çabalarken Ekin'in batıyor olmasını kaldıramıyordu muhtemelen. Ekin bulamışsa o çamura temizlenene kadar bedelini ödetirim ama ondan vazgeçemem demişti Aral. Ekin'in çamura batmasını yediremiyordu kendine muhtemelen.

"Oğlum sen beni delirtecek misin?" diye sordu sol elinin işaret ve baş parmağı şakaklarını sıkarken. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Kabul edin ya da etmeyin," diye rest çekti Ekin. "Böyleyim ben. Bu şekilde koruyabiliyorum sevdiğim insanları."

"Babam gibi konuşup sinirimi bozma benim," dedi Deniz kaşlarını çatarak.

"Birini korumanın fizyolojik sağlıktan ibaret olmadığını ne zaman anlayacaksınız acaba?" diye mırıldandı Aral. "Hayatta bırakmanın yaşatmak olmadığını ne zaman anlayacaksınız?"

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bunları yalnızca Ekin'e değil, bana da söylediğini biliyordum. O an Ekin de biliyordu bunu. Arabadaki herkes biliyordu. Araba tekrar bir sessizliğe büründü.

"İyilik ettim diyorsun bir de bana." Sesi öfkeliydi. "Sen gittin elini kanı beş para etmez birinin kanına buladın diye ben rahata mı erdim sanıyorsun da iyilik ettim diyorsun bana?"

Ekin hiçbir şey söylemedi.

"O adamı hak ettiği yere göndereyim diye çabalarken seni de yanında götürsün diye mi uğraşıyorum sanıyorsun?"

Yüzünü sıvazladı. "Kırgınsın bana, dargınsın. Eyvallah. Ona bile, sebeplerine eyvallah. Beni hiç et gözünde Ekin, ona da eyvallah. Ama kendini hiç ederek benim sabrımı sınama. En çok sen biliyorsun kardeşin benim için ne demek olduğunu. Beni babamla sına ama kendinle sınama, yemin ederim kırarım bir yerini."

Bir sessizlik hâkim oldu arabada o andan sonra. Aral yerden göğe kadar haklıydı. Cidden delirtecektik onu. Keşke dizlerine kapanıp özür dileyebilseydim ondan her şey için.

Deniz'in restoranına geldiğimizde herkes sessizdi. Sessizlik içinde adımladım restorana. Restoranı dışardan görünce bir dejavu hissi sardı içimi. Anında hatırladım buraya ilk gelişimi.

Mesaj atmak için bahane ararken Aral'a bir farmakoloji kitabı sormuştum. Kitaba ihtiyacım da vardı gerçekten. Çok pahalı olduğundan alamamıştım henüz, para biriktirip alacaktım. Mesaj atmak isteyip de ne yazacağımı bilemeyince bunu bahane edebileceğime karar vermiştim. Hem onun kardeşleri tıp okumuştu hep, ellerinde fazladan vardır belki diye düşünmüştüm. Bir kitaba ihtiyacım olursa yazmamı kendisi istemişti. Bu yüzden mesaj atmak için harika bir bahane olduğuna karar vermiştim ben de. Atmıştım da. Evde o kitaptan birkaç tane olduğundan ve kendi kitabının istersem tamamen benim olabileceğinden bahsetmişti ve konuşmamız başka konulara evirilmişti. İsteğime ulaştığım, onunla konuştuğum için o gün heyecandan karnım ağrıyarak uyuya kaldığımı hatırlıyordum şimdi.

Aral, kitabı vermek için okula kadar gelmişti. Ara ara okula geliyordu ama bir türlü Kuzey'le tanışamamıştık. Ya Kuzey okulda olmuyordu ya da ben derste oluyordum o geldiğinde. Kitabı okula kadar getirdiğinden minnettarlığımı göstermek için kahve içmeyi teklif etmek üzere cesaretimi toplamaya çalışırken Aral benden önce davranıp yemek yemeyi teklif etmişti bana. O anki yüz ifadesini anımsadım. O zamanlar güler yüzlü ve yakışıklı biri olduğu için öyle gözüktüğünü düşünüyordum ama şimdi Aral'ın bana âşık olduğunun bilincindeydim ve bakışlara aşinaydım. Karşılaştırma yapabiliyordum ve şimdi geçmişe bakınca Aral'ın o zamanlar beni sevdiğini fark edebiliyordum. *Aral o kitabı bana getirirken de seviyormuş beni. O zaman da Aral sevgisini içinde tutmaya çalışsa da beceremeyen biriymiş. Hep öyleymiş.* Benden uzak durmak zorunda kaldığı sürece boyunca nasıl dayandı hiç bilmiyordum ama ben savcılığa gidip olayın içine

kesinlikle girdikten hemen sonra peşime düşüp markete kadar gelerek bana sandviç almasından da belliydi bu. Her seferinde uğraşsız bir şekilde bana sevgisini dile getirirken de belliydi. Sağır, kör ve aptal olan hep benmişim...

Burnumun aktığını hissettiğimde sessizce burnumu çektim. Tam da onu sevdiğimi söylemeye alışmış sayılırdım. Birazcık daha yakında kalabilseydim sevgimi nasıl daha çok belli edeceğimi tam olarak öğrenmiş ve benim için ne kadar önemli olduğunu hissettirebilmiş olurdum belki. Belki o zaman bugünkü gibi Asaf'la bir tutmazdı kendini. O kadar değersiz hissetmezdi. Onu silemediğimi ve istesem de artık silemeyeceğimi bilirdi. Ağlamamak için çok tepki vermemeye çalıştığımı bilirdi. *Üzgünüm Aral. Bana böyle öğretmişler.*

İçeri girdik, bir masaya geçtik. Deniz de bizimle oturdu. Çalışmayacaktı bugün belli ki. Ekin'le biraz sohbet etti, ona kıyamıyordu belli ki. Ekin de pişman gibiydi zaten söyledikleri için. İlk kez samimiyetle sohbet ederken gördüm onu. Savunma ya da savaşma modunda değildi açıkça, sakin ve samimiydi artık. Saygısı belli oluyordu iki abisine karşı da. Zaman zaman Aral'a bakıyordu ama ben Aral'a bakmamaya özen gösterdiğimden Aral ne durumdaydı bilmiyordum pek. Aral konuşmuyordu onunla. Ekin'e de bana da kızgındı çünkü şu an.

Yemekleri sipariş ettikten bir süre sonra Aral kalktı ayağa aniden. O ana kadar Aral'a bakmamakta çok başarılıydım. Ama o kalktı ve beni de nazikçe bileğimden tutarak kaldırdı. Kaşlarım çatıldı bu ani girişimle, yüzüne çevirdim gözlerimi. Tutuşu nazikti ama bakışları kızgındı. Ne olmuştu birden? Bir şey de yapmamıştım yeni.

Hiçbir şey söylemeden yürümeye beni de peşinden götürmeye başladı. Bir şey diyemedim, ayak uydurdum yalnızca. Şimdi kolumu çekersem kavga edecekmişiz gibi hissediyordum, dahası Aral daha çok kırılırdı ve bunu göze alamıyordum. Bile bile canını yakmaya gerek yoktu haklıydı bu konuda. Hayatta bırakmakla yaşatmak da aynı şey değildi. Bu konuda da haklıydı. Yeni bir bakış açısı kazanmıştım bir anda. Kelimeler eylemlerden daha güçlü bence her zaman.

Sessizlik içinde takip ettim onu. Personel harici giremez yazılı bir kapıdan içeri soktu bizi. Mutfağa girmiştik. Göz göze geldiği herkes selam verdi ona, kimse de durdurmadı. Tanıyorlardı onu. Deniz'le benzerliğinden tanımayan bile anlardı onun kim olabileceğini sanırım.

Aral seri adımlarla arka tarafta kalan bir odaya götürdü bizi. Evrak işlerinin yürütüldüğü bir odaydı sanırım. Aral kapısını açıp beni peşi sıra odaya sokarken ışıkları da açtı. Hâlâ tek kelime etmemişti. Beni sandalye tarzı bir koltuğun yanında bıraktı. Benden uzaklaşan sırtını izledim. Eliyle koymuş gibi bir sağlık çantası çıkardığında açıklama yapmasına gerek kalmamıştı artık. Elimden ötürü beni buraya sürüklediğini anlamıştım. Sandalyeye oturdum yavaşça.

"Bekliyorum," dedi kızgınlıkla söylenerek. "Kalkıp eline bakmanı, Deniz'den ilk yardım çantası istemeni ya da bir an olsun elini hatırlamanı bekliyorum," derken önümdeki sehpaya oturmuş ve çantayı açmıştı. Bana bakmıyordu. "Elini gördüğümden beri elin aklımdan çıkmıyor benim ve sen hiçbir şey yapmıyorsun. Sen de mi beni delirtmeye karar verdin?" Diye sorduğu sırada siyah gözlerini yüzüme çevirdi ve yüzümde ne gördü bilmiyorum ama gözlerindeki o öfkenin çekildiğini hissettim.

Aral bana hiç kıyamıyor. Merhamet iliklerine işlemiş. Arkasını dönüyordu bana ama dönüp bakıyordu. Çıkıp gidiyordu ama kapısında beni bekliyordu. Çok kızıyordu bana ama gözlerime bakınca hemen affediyordu. Bence o yüzden bu kadar yıkabilmişler dünyanın yükünü üzerine. Bir kitap okumuştum. Atlas, Dünya'yı Herkül'ün omuzlarına bırakıp yükünden kurtulduğu halde Herkül Dünya'yı sarsıyor diye Herkül'ün tuzağına düşüyordu. Halbuki yüktü dünya ona ama o dünyadakileri sevdiğinden sarsılsın istemiyordu hiç. Aral da öyleydi. Başındaki en büyük belalardan biri bendim ama seviyordu beni. Sarsılayım istemiyordu hiç. Sanki dünyası bendim onun.

"Seni öpmek istiyorum," dedi gözlerime bakarken.

"Ne?" Dedim şaşırdığımdan boş bulunup. Böyle bir şey demesini beklemiyordum hiç.

Derin bir iç çekerek yorgunlukla gevşetti bedenini, omuzları düştü. Başını geriye yatırdı. "Seni öpmek istiyorum," diye tekrar etti. Ama hiçbir şey yapmadı bu isteğine yönelik. Dili dudakları üzerinde gezindi. Yutkundu. Başı kalktı, gözlerimin baktı. "Yine dizimde otur, kollarını boynuma sar, senden önce ayrılmamayım diye avucunu enseme yasla ve hiç bırakma istiyorum..." *Gider diye korktuğumdan sürekli ona tutunduğumu keşfetmiş hemen. Adil değil hiç.* "Aptalca mı geliyor?"

Kafamı iki yana salladım. Gelmiyordu. Ben de istiyordum aynısını. Mola olacaktık birbirimize sözde. Büyük büyük laflar etmiştim ona.

Şimdi utanmadan ona sığınmak, mola vermek istiyordum her şeye. Dizinde oturayım, kollarımı boynuna sarayım, her şeyi halledebileceğimize ikna olayım istiyordum. Ama şu an yapmayı tercih etmezdim. Sonra geri dönmesi zor olurdu. Belki de hemen geri dönemezdim bu kararımdan, ona kapılırdım yine ve vicdanım yer bitirirdi beni.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı Aral. "Sana çok kızgınım," dedi gözlerime bakmayı sürdürürken. *Biliyorum. Ben de öyleyim kendime.* "O kadar kızgınım ki Lina... Beni unuttuğunda bile kızmamıştım sana."

Kalbimin yine ritmi bozuldu üzüldüğümden. Keşke kızsa bana. En azından vicdan etmezdim o kadar.

Elleri uzandı sağ elime. Nazikçe sargısını açmaya başladı. "Şu üç günde kendine yaptıkların için kızdığım kadar başka hiçbir şey için kızmamıştım sana."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkunamadım söylediklerinin ağırlığından ötürü. Avucumu açtığında dikişlerimin yerli yerinde olduğunu gördük ikimiz de. Yalnızca yumruğumu sıktığımdan kanamıştı biraz kesik. *Paslanmışım... Avucumdaki yumurtayı kırmadan alıştırma yapardım babamla eskiden.*

"Neyse ki dikişlerin açılmamış," diye mırıldandı rahatlamış gibi. "Ellerini dikmek kendi etimi dikmekten zor benim için."

Dürüstlüğü yaralayıcıydı ama bunu beni yaralamak için yapmadığını biliyordum. Belki insafa gelirim de ona iş çıkarmam diye diyordu muhtemelen. *Bir daha yapmam Aral. Yapmamaya çalışırım yani. Senin için... Özür dilerim bunun için de.*

O elimle ilgilenirken güzel yüzünü izledim. "Neden kızmadın bana?" diye sordum durgun bir sesle merak ettiğimden.

Kafasını kaldırdı, bana baktı. Sevdiğim siyah gözlerine baktım gözlerimi kaçırmadan. Keşke öpmekten bahsetmeseydi. Şimdi beni öptüğü anlar gelip duracaktı aklıma. Nasıl hissettirdiğini hatırlayıp duracak, onu öpmeyi daha çok isteyecektim. Adil değil hiç hayat gerçekten. İnsan neyi elde edemeyecekse hep o çıkıyordu karşısına.

"Niye hiç kızmıyorsun bana?" Diye sordum tekrarlayarak sorumu. "Hayatımda gördüğüm en sakin insansın. Seni sinirlendirmek çok zor. Basit şeyler değil seni sinirlendiren konular. Ne egosal savaşlara giriyorsun ne de sana yönelik hakaretlere karşı zayıflık gösteriyorsun.

Kendini bilen kendine hâkim olabilen birisin hep. Bu yüzden sinirlendiğinde kızmak en çok senin hakkın aslında. Bana kızmak hakkın. Niye kızmıyorsun?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerini elime çevirdi. Yaramdaki kanı nazikçe temizlerken canımı yakmaktan korkuyordu ama önemli değildi aslında. Yine de önemli değil bildiğin gibi devam et diyemedim. Canı benden çok yanıyormuş çünkü. Önemli değilsem acısını önemsemiyormuş gibi olurdum. Öyle değildi hiç halbuki.

"Kızmaya kıyamadığımdan. Belli değil mi?" dedi yaramı temizlerken. "Hem sen kendine benden daha kızgınsın. Fırsat vermiyorsun bana." *İçimde bir ağlama isteği uyandı yine. Of cidden...* "Sakin kalmak da kolay değil o kadar," diye devam etti. "Sadece öfkemin beni yönetmesine izin vermiyorum. Belli etmiyorum çoğu zaman. Böyle öğrendim. O kadar..."

"Unuttuğum zaman neden kızmadın bana?" diye sordum bu kez. "Ya da seni yaraladığımda? Söyleyememek ya da belli etmemek başka, hissetmemek başka. Kızgın da mı hissetmedin bana?"

"Hissetmedim," dedi öylece.

Nasıl hissetmezdi? Hissetmeliydi. Kızmalıydı bana. Neden yapmıyordu?

"Neden?"

Gözlerini yüzüme çevirdi. "Sen olsan, bir çocuk kendini korumak isterken sana taş attı canını yaktı diye kızar mıydın?"

Kızmazdım.

"Sahipsiz bir sokak köpeği durduk yere bana saldırsa kızardım," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Aniden oturduğum sandalyeyle birlikte beni kendine çektiğinde refleksle sol elimi omzuna yasladım. Sağ elim, elindeydi ve beni kendine çekince kapana kısılmıştım bir anda. Bacaklarının arasında sıkışmıştım sandalyemle, kafeslemişti beni. Yüz yüze gelmiştik bir anda.

"Bir daha," dedi üstüne basarak kızgın bir sesle. "Kendinden o şekilde bahsedersen ilk kez, o merak ettiğin öfkeli halimle tanışırsın Lina."

Öfkeli haliyle tanışmamış mıydım zaten daha önce? Daha bir saat önce görmüştüm onu. Yoksa Kara Çakı lakabını almasını sağlayan o öfkeli halinden mi bahsediyordu? Sanmıyordum. Aral bana mecbur

kaldığı o imajı göstermezdi asla. Kürşat söylemişti. Aral çok utanırmış benden. *O zaman beni en çok senin anlaman gerekmez mi Aral? Ben de çok utanıyorum o halimi bildiğin için. Ne-. Kim olduğumu bildiğin için utanıyorum ben de. Sana yaptığım şey için çok utanıyorum.*

Sevdiğim siyah gözlerine baktım, kalbim hızlı bir ritimle çarpıyordu göğsüme. Üç gündür ondan kaçtığımdan şimdi bu kadar yakınında olunca afallamıştım bir anlığına. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamen ona bırakmamak için büyük bir irade sergiliyordum şu an ama ben kendimi ona yıkmayacaktım. Ben onun sırtında taşınmak değil onun yanında elinden tutarak yürüyebilmek istiyordum. Bir çözüm istiyordum beni rahatlatabilecek. Aral'ın yanında en azından rahat ederek kalmak, bana verdiği ikinci şansı canla başla hak etmeye çalışmak istiyordum.

"Kibrimden değil," diye mırıldandım yüzüne yakından bakarken. "Ama bana gerçekten çok kızdığında ne yapabileceğine dair hiçbir fikir oluşmuyor kafamda. Bağıracağını sanmıyorum. Canımı acıtmak ihtimal bile değil."

Kafasını salladı yavaşça. "Ben seni suskunluğumla cezalandırmadım hiç."

O an Aral'ın neden Ekin'le konuşmadığını anladım. Aral'ın çok kızmasının bedeli buydu demek ki: *Aral'ın varlığında ondan mahrum kalmak*. Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bir kol mesafemde durduğu halde benimle tek kelime etmediğini hayal etmek bile kötü hissettiriyordu. Benden vazgeçmesini isterken bile onun bana susacak olmasını düşünmek dayanılmaz geliyordu. Halbuki çok değer verdiğim halde bana susan ilk kişi olmayacaktı. Annem vardı bir kere en başında ama o annemdi neticede. Ne olursa olsun bu değişmeyecekti. Ama Aral öyle değildi. Aral isterse bir daha hiç yüzüme bakmazdı benim. İsterse hayat bizi bir daha hiç karşılaştırmazdı. Böyle dargın, kırgın, küskün gidebilirdi beni bırakıp. Tutamazdım bile.

"Ne yaparsam tanışırım o halinle?" Diye sordum merak ederek. *Ondan ayrıldım, ona kötü şeyler söyledim, canını yaktım istemeden, bıçakladım, az önce çok da kızdı bana. Ama konuşuyor hâlâ benimle. Bu çok kredim var demek mi? Ya da çok az şansım kaldı demek mi? Ya susarsa birden bana? O zaman kimsesiz kalırım.*

"Bilip ne yapacaksın?" diye sordu hüzünlü bir sesle. "Deneyeceksen gerek yok. İstersen konuş-"

"Hayır," dedim anında yanlış bir çıkarımda bulunduğundan. "Konuş." Korktuğum için aniden yükseldiğimi fark ederek frenledim kendimi. Yutkundum. Gözlerimi kaçırdım. "Konuşmazsan olayı çözemeyiz," diye mırıldandım köprücük kemiklerinin birleştiği noktaya bakarken. "Ondan."

"Lina."

İsmimi söyleyişini çok seviyorum. Güvende hissettiriyor hep. Kırılmış ama küsmemiş bana hem. Adımı söyleyişinden anladım. Birazdık daha böyle kalmak istiyorum Aral. Çok mu utanmazım?

Gözlerine baktım yine. "Hım?"

Yüzlerimiz çok yaklaşmıştı birbirine ve gözleri davet ediyordu beni kendine. Dili güzel dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Gözlerime bakarken içi gidiyordu sanki bana, benimki de ona çekiliyordu.

"Kaçmak istiyorsan şimdi tam sırası cennet çiçeğim," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. İstemeden dudaklarına baktım. Birazcık uzansam öperdim onu. Mıknatıs vardı gerçekten onda. Beni kendine çekiyordu hep. Yutkundum. Karanfil kokan nefesi yüzüme dağılırken gözlerim kapanmak istiyordu. Kendimi ona bırakayım istiyordu her bir zerrem. Sol elim ensesine ilerlemek istiyordu. Avuçlarım sızlıyordu resmen ve kesiklerden ötürü falan da değildi. Onsuzluktandı bas baya.

"Gidemiyorsun değil mi?" diye sordu geri çekilemediğim için. "Ama gelemiyorsun da."

Tam olarak öyleydim. Arafta kalmıştım resmen. Araf da Aral gibi tıpkı. Kalbim kırıldı. Daha birkaç gün önce aynı cümleyi kurduğunda bu cümle bizi aynı noktada birleştirmişti. Şimdi iki ayrı yerdeydik sanki.

Aral yavaşça aramızdaki santimleri kapattı. Geri çekilecek güç bulamadım kendimde. Yüzüme yaklaşıp burnunu yanağıma sürttüğünde içim titredi resmen. Geri çekilmem lazımdı ama gidemiyordum. Benim kaçışlarım bile onaydı, kendi ağzımla itiraf bile etmiştim. Nasıl kaçacaktım ben bu adamdan bilmiyordum hiç.

Sokuldu bana. Yüzünü tenime sürterek yanağımdan aşağı, boynuma doğru ilerlerken usulca kolları arasına aldı beni yavaş yavaş. Kalbimin ritmi hızlandı. Sağ omzu üzerindeki elimle omzunu sıktım istemsizce.

Aral, burnunu boynuma sürttüğünde iradesizce gözlerim kapandı. *Kahretsin. Üç gün olmuştu henüz nasıl bu kadar özlemiş olabilirdim*

onu? Gitmek zorunda kalırsam nasıl dayanacaktım? Yakınımda olduğu için mi uzak durmak bu kadar zordu?

Boynumdan öptüğünde tüm tüylerim ayağa kalktı. Kalbim göğsüm içinden onun ismiyle sesleniyordu bana sanki.

"Alma benden bunu," dedi fısıltı gibi bir sesle.

Üzgündü sesi, yorgundu. Dudakları şah damarım üzerine yaslıydı. Yine nabzımı sayıyordu dudaklarıyla. Kalbim kırık kırıktı. Ben değil ondan onun için atan kalbimi almak, kalbimi onun yoluna sermek, ona adamak, kendi göğsümden söküp kalbimi onun göğsünde yaşatmak istiyordum. Ama izin vermiyorlardı işte.

Burnum akmaya başladı yine. "Aral," diyebildim yalnızca. Bırakması lazımdı beni şu anda.

Yapamazdım. Bizi üzmekten başka işe yaramazdı bu yaptığı.

"Beni sevdiğini söyle istiyorum."

Boğazıma bir şey düğümlendi. Niye bugün aniden isteklerini dile getirip duruyordu? Çok mu sınırdaydı? Çok mu ihtiyacı vardı?

"En azından beni sevdiğini söyle... Tutmuyorum seni, istersen geri çekilirsin," dedi usulca tenime doğru konuşurken. "Beni sevdiğini söyle Lina bana. Geri çekileceğim, bırakacağım seni."

Burnumu çektim. Bırakmak derken neyi kastediyordu? Tamamen mi yani? Vazgeçmek anlamında mı? O anlamda olmasın, üzülürüm. Ama bir şey de diyemem. Diyemediğim için de üzülürüm.

"Seviyorum," dedim burnum akarken. Kaşlarımı çattım ona biraz kızarak. "Bilmiyorsun sanki." Kendini nasıl Asaf'la bir tutardı aklım almıyordu hâlâ.

"Seviyor musun?"

"Hım," diye mırıldandım. Yutkundum. "Gıcık oluyorum ama şu an," dedim kaşlarım çatık çatık omzuna bakarken.

Pansuman yapmış mıydı acaba kendine? Beni bırakıp biraz kendiyle ilgilenemez miydi? Daha çok üzülüyordum.

"Olma," dedi üzülüyormuş gibi.

Kıyamıyorum ki ben sana Aral, gıcık olayım. Yalan söylüyorum. Gıcık olduğum anlar senin sevginle baş edemediğim anlar hep. Biliyorsun kesin. Ondan gülüyorsun hep ne zaman gıcık olsam sana.

"Sevgili de değiliz artık," diye mırıldandım çok mutsuz olarak. Ağlamamak için sıktım kendimi. Bırakmazdım şu an kendimi.

Bırakırsam kötü olacaktı. "Affettiremezsin kendini." Üste çıkmakta da Ekin'le benziyoruz belli ki.

"Bazı ayrılıklar sevdaya dahildir sevgilim," dedi sol omzuma bir öpücük bırakırken. "Biz ayrıyız ama hâlâ sevgiliyiz."

Sevgilim misin yani hâlâ benim? Olmaz ki ama böyle. Çok büyük haksızlık bu sana.

Geri çekildi sonra söylediği gibi. İki öpücükle kendimi daha hissettiğim gerçeğiyle sarsıldım güzel gözlerine bakınca. Ben de kendi benimi öpmek istiyordum, gözünün hemen yanındakini. *Yok. Yapmasam daha iyi. Ne olduğum bile belli değil. Gitmem gerekirse gerçekten... Aral çok üzülür.*

Geri çekildim kaçar gibi. Sandalyemle birlikte uzaklaştım ondan biraz. Kendimi toparlamak için gözlerimi sağ elime verdim. O da hiçbir şey olmamış gibi elime verdi dikkatini tekrar. Kapattı özenle.

Boğazımı temizledim. "Spor salonuna gidecek miyiz?" diye sordum az önce hiçbir şey olmamıştı sanki.

"Neden spor salonuna gitmeyi bu kadar istiyorsun?" diye sordu eşyaları toplarken.

"Sıradan bir spor salonu değil orası," diye tekrar ettim dün söylediklerimi. "Kendim ya da babam hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi varsayıyorum. Babam boşuna bırakmadı o kartı sözde ölümünden üç gün önce."

Kafasını salladı. Dirseklerini dizlerine yasladı bana doğru yaklaştı böylece. Gözlerime baktı sakinlik içinde. Beni öpünce o da rahatlamış gibiydi sanki. Sevmek ne tuhaf bir şey. Dudakların temasından ibaret birini öpmek. Ama verdiğin değer ve kattığın anlamla iç dünyası yeniden inşaa oluyor insanın.

"Sözümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu bana. "Arkada bırakmak yok. Olayla ilgiliyse bir şey saklamak da yok."

Kafamı salladım. "Doğru zamanı bekleyebilir miyim peki herhangi bir bilgi için?" Diye sordum pazarlık etmekte sakınca görmeyerek. Ona zarar verecek bir şeyi saklamayı tercih ederdim çünkü mümkünse. "Sen öyle yapmıştın."

"Makul," dedi karşı çıkmayarak. "Güveniyorum sana."

Tüylerim diken diken oldu. Göz bebeklerim genişledi muhtemelen, kalbimin ritmi değişti yine. İçimde bir ağlama hissi oluştu nedense.

"Neden şaşırdın bu kadar?" Diye sorudu Aral bana yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Güvenmediğimi mi düşünüyordun?"

Üç gün önce güvendiğini düşünüyordum ama şimdi gerçekleri ben de biliyordum. Ona ne yaptığımı biliyordum. Nasıl yetiştirilmeme rağmen güveniyor muydu bana? Sevmek güvenmeyi getirir miydi her zaman peşinde emin değildim.

"Hâlâ güveniyor musun bana? Böyle olduğum halde?"

"Şu, bu, böyle, ne... Bu tür sıfatlarla hitap etme kendine," diye kızdı bana yine. "Senin adın Lina." İçimdeki ağlama isteği daha da arttı. Burnumu çektim ve Aral içime içime ağladığımı anladı. Zaten anlıyormuş, öyle demişti bu sabah. Sonra yaklaştı bana yine. Yine kaçamadım. Uzanıp sağ elini yanağıma yaslarken dudaklarını sağ gözüme bastırdı.

"Sen Lina'sın," dedi fısıldadı dudakları tenime çarparken. "Ve ben, sen benim tanıdığım Lina olduğun sürece, kalbin benim için böyle attığı sürece senden vazgeçmem. Korkma."

Vücudum kaskatı kesildi ağlamamak için kendimi sıktığımdan. Başımı eğdim. Avuçlarımı sıkamadım Aral üzülür diye. Dişlerimi sıktım. Aral saçlarımın uçlarına dokunarak uzaklaştı benden yavaşça, ayağa kalktı. Eşyaları kaldırırken bana zaman tanıdı. İçim ezildi bu nezaketinden ötürü. İçim titremeye başladı.

Aral'ı çok seviyorum. Aral'ı çok seviyorum. Aral'ı çok seviyorum. Bırakmak istemiyorum onu. Gitmek istemiyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. Bir şans daha istiyorum. Aral'ın verdiği ikinci şansı hak etmek istiyorum. Kazanmak istiyorum. Lütfen. Bu kez kazanayım.

Masaya geri döndüğümüzde Deniz, Kürşat ve Ekin hararetli bir konuşma içerisindeydiler ama Aral'ı görünce konuyu kapatmışlardı. Muhtemelen Deniz, Ekin'e kızıyordu yaptığı şey yüzünden.

Ekin'in Pars'a gitmiş olması bir işaretti benim için. Pars da bana tilki benzetmesi yapan kişilerden biriydi. Üstelik Ekin ona gittiğine göre peşimize adam salıp Aral'ın yaralanmasına sebep olan da oydu. Tebriklerdi. Pars ciddi bir düşman daha kazanmıştı an itibariyle.

Yemeklerimiz gelmişti. Yerlerimize geçip yemeğimizi yedik. Aral, Ekin'le konuşmadı. Az önce bana bahsettiği gibi susarak cezalandırdı onu. Ekin'i gözlemledim yemek boyunca. Neden bilmiyorum, hiç de çaktırmadı ama sanki Aral ona kızsın ya da bir şey söylesin diye bekledi. Bu tavrı da bana benziyor biraz. Ben de Aral bana kızsın

istiyordum. Ekin'le farkımız benim Aral'dan uzak durma durumum kendimle ilgiliydi ve kontrolümde değildi. Ekin'in Aral'dan uzak durması Aral'la ilgili düşünceleriyle ilgiliydi ve bu düşünceleri onun kontrolündeydi. İşte bu yüzden muhtemelen Aral ona çok kızıyor ve onu suskunluğuyla cezalandırıyordu ama bana anlayış gösteriyordu. Çünkü biliyordum Aral benim yerimde olsaydı durumu netlik kazanana ve buna bir çözüm bulana kadar olduğum semte bile ayak basmazdı.

Deniz, çalışanlarından biri bir iş için onu çağırdığında kalktı masadan. Aral da sigara içmek için kalktığında Kürşat'la göz göze geldik. Aral'ın ne durumda olduğunu merak ediyordu muhtemelen ama beni de bırakıp gidemiyordu. Ona kafamı salladım hafifçe ben iyiyim der gibi. Hem Deniz hem de Ekin vardı, biri gelip götürecek değildi beni.

O da bana kafasını sallayıp Aral'ın peşine takıldı. Ekin ve ben kaldık masada o an. İşime de geldi bu. Ekin'le yalnız kalmayı gözlüyordum. İtiraf etmek kalp kırıcı ama Aral'ı kaybettiğimi düşünüp dumura uğradıktan sonra biraz fırça yemiştim ona ama sonra üç tane öpücük almıştım ve zihnim berraklaşmıştı biraz. Sakinleşmiştim çünkü. Karnımda doymuştu. Zihnim daha iyi çalışıyordu şu an. Daha soğukkanlı daha iyiydim sabaha göre.

"Beni neden Aral'a gönderdin?" diye sordum Ekin'e doğrudan.

Ona baktığım için o da bir süredir bana bakıyordu ne soracağımı merak eder gibi.

Öylece yüzüme baktı, hiçbir ifade okunmuyordu yüzünden. "Doğum günü hediyesi."

"Biliyordun yani beni sevdiğini?"

Kafasını salladı. "Onu neden unuttuğunu da biliyorum."

Kalbimin ritmi bozuldu fakat yüzüme yansıtmadım ben de hiçbir duygumu. Deniz de biliyordu Aral'ı unuttuğumu ama sebebi başka bir şey sanıyordu. Belki de Ekin de aynı durumdaydı. Aral'ı bıçakladığımı bilip bilmediğinden emin değildim.

"Nedenmiş?" diye sordum emin olmak için.

"Koşullanmış olmak başlı başına psikolojik ve travmatik bir şey zaten. Bir de bu yüzden sevdiğin birini bıçaklayınca bu travmayı kaldıramamış olmalı zihnin. Yanlış mıyım?"

Ses tonunu benim duyabileceğim düzeyde kısık tutmuştu ve yaptığı açıklama beni tam kalbimden vurmuştu. Koşullandığımı nereden biliyordu? Ne kadarını biliyordu? Bile bile mi göndermişti beni abisine yani? Elimde ölüm çiçekleriyle? Dalga mı geçiyordu gerçekten şu an benimle?

Kaşlarım çatıldı. "Ne biliyorsun hakkımda?"

Omuz silkti yavaşça. "Belli ki senden daha çok şey."

Öfkeye kapılıp soğukkanlılığımı yitirmemeye çalıştım. "Ne mesela?"

"Ayrıldın mı abimden?" diye sordu o da sorumu es geçerek.

Abim mi? Aral'a abi dediğini ilk kez duyuyordum sanırım. Tüm asiliği Aral'a, Arla varkendi sanırım.

"Evet," diye yanıtladım onu. Ayrıyız aslında ama Aral'a göre hâlâ sevgiliyiz.

"Çok mu seviyorsun onu?" diye sordu bu kez. Alaycılık yoktu yüzünde hiç. Merak ediyor gibiydi gerçekten. "Ölüyor musun aşkından?"

Kimse ölmez aşkından... Öyle gelir...

"Ölmeyi gözünde çok büyütüyorsun," diye cevapladım onu. "Ölmek kolay. Zor olan yaşayabilmek aslında. Ve evet, ben Aral için yaşarım."

"Neden ayrıldın ondan o zaman?"

"O yaşasın diye."

"Hayatta bırakmak ile yaşatmak farklı şeyler," diye mırıldandı birkaç saat önce Aral'ın söylediği gibi.

Bana ve kendisine dediğinin farkında olduğunu biliyordum ama teyit etmiş oldum.

"Sen neden konuşmuyorsun onunla?" diye sordum ben de ona.

Anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı sanırım. Birkaç saniye yüzüme baktı. Dudaklarını araladı sonra. "Ben en çelimsiz çocuğuydum ailenin," diye anlatmaya başladı tek düze bir sesle. "Hiçbir beklentisi yoktu babamın benden. Çok sessiz sakin bir çocuktum, boyum kısaydı gerçekten. Köpeklerden en çok ben korkardım, en çok da bana saldırırlardı korktuğum için. Babamın pek bir umudu yoktu benden dediğim gibi. Abim sağ kolu olsun, zamanı gelince o her şeyi devralsın istiyordu çünkü babama göre bu hayatın içine doğmuştuk ve kurtuluşumuz olmayacaktı." Sustu birkaç saniye. Önce Aral'a sonra da Deniz'e baktı ortalıkta görünüyorlar mı diye. Sanırım söyleyeceklerini duysunlar istemiyordu.

"Çocukluğumuzdan beri asker gibi yaşıyoruz biz. Yirmi altı yaşımdayım, kalktığımdan tut yemek yediğim saat bile belli benim... Babam abime çok değer verir, en büyük oğlu olduğundan. Aral abimin yeri hep ayrıydı. Hepimiz biliriz bunu zaten. Abim hiçbir zaman şiddete meyilli biri olmadı, hiçbir zaman da istemedi böyle bir hayatı. Deniz abim öyle değildi ama. O severdi serserilik edip kavgalara karışmayı, soyadıyla insanları tehdit edip korkudan titretmeyi."

Deniz anlatmıştı daha önce. Aral dövmüş bu yüzden Deniz'i hatta.

"Abim, bu hayatı devir almayacağına dair kesin bir dille babamı reddettiğinde babam zorlamazdı onu hiç. Arkasından dolanırdı."

Kaşlarımı çattım. Aral'ın arkasından dolanmak? Mecbur mu bırakıyordu onu?

"Deniz'e mi yöneldi?" diye tahmin yürüttüm bundan hiç hoşlanmayarak.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Aral abim olmazsa olacak kişi Deniz abimdi şüphesiz. Zira o dünden razıydı ama abim bir şekilde Deniz abimi yola soktu. Nafile ama. Babam aklına bir şeyi koyarsa onu sana ya yaptırır ya da seni mecbur bırakır."

"Bu kez de sana mı yöneldi?"

Gülümsedi. "Yok," dedi alaylı bir gülümsemeyle. "Dedim ya. Babamın hiçbir beklentisi yoktu benden. Düşünmemiştir bile... Evde çocuk kalmayınca çocuk almaya karar verdi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Kuzey, abim Çakırca olmak istemiyor diye yeni Çakırca oldu yani. Güney ve Doğu da öyle."

Kafamın arkasında bir uyuşukluk hissettim. Aral'ın boynuna yük olduklarını biliyordum ama Aral'ı eve bağlayacak birer vebal olacaklarını düşünmemiştim.

"Üçü de abim, evi her terk etmek istediğinde aileye katılan bireyler. Kuzey geldiği zaman abime gidelim demiştim," diye mırıldandı. Gözlerinde kızgınlığını ve kırıklığını gördüm. "Abim gitmedi."

Boğazıma bir yumru oturdu. Ben giderdim. Ekin de gidermiş. Aral gitmemiş ama.

"Yerimizde çakılı kaldık," dedi öfkesini belli eden bir sesle. "Kuzey'i sevmiyorum bu yüzden zerre kadar. Babam olabilir tüm suçlusu ama abim bizi kurtarmayı değil onu terk etmemeyi seçtiği için kızgınım ona. Kendini hariç diğer herkesi düşündüğü için kızgınım. Kulağa rezil

gelebilir, umurumda değil. Önceliğim kendi kardeşlerim olduğu için, kaçmak istediğim, yaşamak istediğim için ya da normal bir hayat istediğim için özür dilemeyeceğim kimseden, kimse de benden dilemedi."

Kızmadım ona böyle düşündüğü için. Kızamazdım. Yerine koyunca kendimi Alin için tanımadığım başka birini terk etmek zorunda kalsam yapardım. Seçim yapmaya mecbur bırakıldığından insan kötü olmaz bence, seçim sunanlar kötü bence. Kimse seçim sunulana kadar iyi mi kötü mü bilemez.

"Aral bulmuş bir yolunu ama. Sen neden gitmedin onunla?"

Gülümsedi. "Ben gönüllü olduğum için gidebildiler," dedi alaylı bir sesle. "Ben gitmek istediğimde gidemedi terk edemediğinden kimseyi. Alsın herkesi gitsin istedim. Ben geride kaldım kendi isteğimle. Çocukça olduğunu, aptal bir inada düştüğümü düşünebilirsin istersen. Babamı da çok iyi tanıyorum. Birimiz kalmazsak durmazdı. Ayrıca annemi de bırakmak istemedim. Ben abim ben gidelim dediğimde gitmedi diye değil, herkesi kurtarmaya çalıştığı için kendisini ve bizi hiç etmesine kızgınım."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Aral, o bu hayatı istemiyor diye bu hayata mecbur bırakılan çocukları kurtarmak istemiş sadece. O çocuklar Aral'ın malıymış gibi damgalanmış üstelik. Aral'ı gidemedi diye suçlayamazdım ki. Vicdanı aşık olduğum yanlarından biriydi. Ekin'e de kızamadım. *Annesini bırakmak istememiş. Anneleri bilmiyor belli ki olan biteni.*

Aral bir keresinde Ekin'e görmek istediği abiyi göstereceğinden bahsetmişti. O da kızgındı Ekin'e ve o da haklıydı. Kaçabilmem için onu alacaklarını tahmin edemedim demişti bana hastanenin çatısında. Ekin'in kalacağını düşünmemiş Aral. Ekin'in bile isteye o adamla kalacağını, o adamın sağ kolu olacağını düşünmemiş. Şimdi Aral'ın ne kadar Ekin için bu kadar üzüldüğünü, onu kurtarmak için bu kadar çabaladığını anlayabiliyordum.

"Batı peki?" diye sordum merak ederek. Güney ve Doğu da Aral'ın evden gitme girişimleri için evlatlık alınmışlar. Öyle demişti Ekin. Peki Batı?

"Abim herkesi alıp evi terk ettiğinde aldı babam Batı'yı. İki haftalık falandı Batı sanırım o zaman. Direkt yük olsun diye verdi abime, başka

bir amacı olduğunu sanmıyorum. Çaresiz, beş parasız kaldığında nasıl sahip çıkacaksın ailene görelim demişti."

Kalbim kırıldı. Aral, o zamanlar 24-25 yaşlarında olmalıydı. Uzmanlık için yeni yeni çalışmaya başlamış olmalı. Deniz yeni mezun olmuş aşçılık okumak istiyor, diğer üçü okuyordu muhtemelen. Bir de yeni doğan bir bebek vermiş babası eline yük olsun diye. Güneş abla evli olmalı o sırada. Destek olmuştur belki ama onun da kendisi ailesi var neticede. Aral'a yük olmuş her sevdiği sanki. Buna ben de dahilim şimdi. Dışarı çıkmak, sarılmak istiyorum ona. Keşke gidebilsem. Daha önce hiç bu kadar kaderime küskün hissetmemiştim ona gidemediğim için.

"Neden ölüm çiçeği gönderdin ona?" diye sordum tek düze bir sesle.

Gülümsedi hafifçe. "Çiçekler ölüm götürmez kimseye, korkma. Babam, bu işe bulaşmasın diye abimi uyarmamı istedi benden. Doğum günüydü o günde. Hem onu görüp hem d e çiçekleri görürsen tetiklenirsin diye düşünmüştüm."

Kaşlarım çatıldı. "Çiçeklerle ne ilgisi var?"

"Kırmızı örümcek zambağı hiçbir şey hatırlatmıyor mu sana?" diye sordu ilgiyle.

Tüylerim diken diken oldu yine. Kötü hissettiriyor. Kabuslarımdan hatırlıyorum o çiçeği. Yalnızda huzursuz, uğursuz hissettiriyor.

Kızıl tilkilerle, Circus'la ilgili belli ki.

"Cir-"

Parmağını dudaklarına yasladığında sustum.

"Ben olsam oranın ismini sesli dile getirmezdim," dedi gözlerime bakarak. İşaret parmağını kulağına vurdu iki kez. "İyi duyduklarını işitmiştim."

Kaşlarımı çattım. Onu da mı biliyordu? Ve... Etrafımızda tilki olabilir miydi? Kahretsin. Ben ve babam varsa elbette başkaları da vardı. Belki de etrafımda saldırmak için doğru anı bekleyen ya da sessizce istihbarat toplayan bir sürü tilki vardı. Kahretsin... Neden daha önce düşünemedim bunu? Annemin susmasını, susmak için kendini uyutmasının sebebi buydu belki de. Belki de babam bu yüzden gelemiyordu şimdi bile.

Ekin kafasını salladı yavaşça. "Evet. Onunla ilgiliydi," dedi ne soracağımı anlayarak.

"Ne olduğunu sorsam söyler misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorsan bilmiyor olman daha iyi muhtemelen."

Zorlamadım söylemesi için. Aral ya da Deniz dönmeden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Niye Aral'a gönderdin peki beni?" diye sordum tekrar. "Nasıl yetiştirildiğimi, tehlikeli biliyorsun belli ki."

"Tehlikeli kelimesini kullanmazdım," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Benzetmemi maruz gör ama yaralı ve korkmuş bir hayvanı kışkırtırsan seni ısırması normal."

Aral gibi düşünüyor o da tıpkı. Suçlamıyor mu beni hiç? Aral'ı çok seviyor belli ki. Kırgınlığı ondan büyük bu kadar.

"Islıkla ilgili ne biliyorsun?"

"Hep ben cevaplıyorum," dedi sorumu cevaplamayarak. "Sıra bende."

Kaşlarımı çattım ama bir şey demedim. Beklediğimden daha çok şeye cevap vermişti. Annem bile bu kadar cevaplamıyordu sorularımı. Bu yüzden kızmıyordum ona. Muhtemelen onun da sebepleri vardı. Hem artık o kadar da kötü görünmüyordu Ekin gözüme. Niyeti iyi olsa bile geçmişte yaptıkları, söylediklerini hala tasvip etmiyordum ama en azından Ekin'in mecbur bırakılmazsa beni babasına ispiyonlamayacağına ikna olmuş sayılırdım. Aral'ın kardeşi olması büyük bir etkendi tabii.

"Hangi rütbesin?" diye sordu bana.

Kaşlarımı çattım. Rütbe? Soytarı gibi mi? O an zihnimde iskambil kartları canlandı. *Karo Ası. Karolina. Karo Lina. Siktir.*

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı ben cevapsız kalınca. "Belki de rütbe alacak kadar kalmamışsındır," diye tahmin yürüttü. Sonra daha çok çatıldı kaşları. "Müzayede düzmece miydi o zaman?"

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Müzayede?"

Gözlerime çevirdi bakışlarını. Bilmediğimi anladı, onun bunu anladığını anladığımı da anladı ve anında gözlerine ifadesizlik yerleşti. Asaf'ın verdiği davet. Beni sergileyişi. Siktir. Müzayede miydi? Öfkeyle daha çok çattım kaşlarımı. Beni satmış mıydı o orospu çocuğu?

"O akşam... Beni..."

Ekin, aklımdan geçeni tahmin etmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Basit düşünme. İş olarak düşün."

İş olarak mı düşüneyim? Nasıl bir iş? *Kızıl tilkiler suikastçi olarak yetiştiriliyorlar*... Siktir. *Kiralanıyorlar mı? Nasıl?*

Gözleri arkama çevrildi. Sonra da nezaketle kalktı Ekin masadan. "Ben gideyim artık. İşlerim var."

"Kaçıyor gibisin," dedim dik dik yüzüne bakarken.

Şu an beni kafamda milyon soruyla baş başa bırakıp gidiyor muydu yani? Bir daha ne zaman tek yakalardım onu emin değildim pek.

Gülümsedi bana. "Borçlu olmadığım halde yeterince dürüst ve cömert olduğumu düşünüyorum." Kabanını giydi üzerine. "Zeki bir kadınsın. İpuçlarını birleştir, eminim bulursun cevabını."

Kabanını giyerken boynuma baktı bir an. Sonra bakışları arkama çevrildi. Aral ve Kürşat geri dönmüşlerdi sanırım.

"Müsadenle ben gidiyorum," dedi yumuşak bir tavırla. Aral ona kızınca üzülmüştü sanırım. Üstüne gitmedi Aral'ın bu kez.

"Dikkatli git," dediğini işittim Aral'ın.

Kalbim üzüntüyle ezildi.

Ekin kafasını salladı. Tekrar bana baktı, gülümsedi.

"Kolyen güzelmiş."

Kaşlarımı çatıldı hafifçe. Neden durduk yere kolyeme iltifat ediyordu? İpucu mu veriyordu bana? Ne kadarını biliyordu da susuyordu?

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Gerçekten borçlu olmadığı halde epey sorumu cevaplamıştı ve dürüst olduğunu iddia ediyordu. Deniz geldi o sırada. Elinde üzerinde restorandın ismi yazan bir karton poşet vardı.

"Ne bu?" diye sordu Ekin muzip bir ifadeyle gülümseyerek.

"Limonlu tart," dedi Deniz ona uzatırken. "Eve gidince yersin."

Ekin'in bakışlarındaki duraksamayı yakaladım. Elinden poşeti aldı. "Sağ ol."

"İçinde limonata da var," dedi Deniz imayla. "Çilekli... Canın çekerse buraya gel ben yaparım sana. Başını belaya sokma."

Kafasını salladı Ekin. "Sokmam... Eline sağlık."

Deniz, sırtına vurdu hafifçe. "Dikkatli git. Murat'a da selamımı söyle."

Güldü Ekin. "Söylerim."

Aral ve Deniz için Ekin'i eve götüremiyor olmak zor olmalıydı. Aral arkamda kaldığından yüzüne bakamadım ama baksam biliyordum

gözlerindeki üzüntüyü görürdüm eminim.

Ekin ayrıldı restorandan. Bir sürü yeni soru olmuştu kafamda bazı cevaplar da almıştım en azından. Aslında düşününce babasını yıkabilecek en büyük koz Ekin'di sanırım. Aslında belki de bu yüzden babasının yanında duruyordu. Belki de babasının güvenini kazanmak için yıllardır onunla kalmış ve güvenini kazandıkça bu bilgileri elde etmişti. Belki de o da kendince babasından kurtulma planı yürüyordu. Bu hayatı istemediği belliydi açıkça. Bir şeyler düşünüyor olmalıydı.

"Doydun mu?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

Kafamın içinden çekip çıkardı Aral'ın sesi beni. Kafamı salladım. Ayağa kalktım yavaşça gideceğimizi anlayarak. Deniz'e teşekkür ettim yemek için. Aslında yediklerimin parasını ödemek istiyordum ama söyleyemedim. Aral üzülürdü. Üzülmesindi. Ben üzülürdüm onun yerine de.

Aral ve Kürşat, Deniz'le görüşürlerken kapıya ilerledim. Geçen sene Aral'la oturduğumuz masaya ilişti bir an gözlerim. Bir çift oturuyordu şimdi masada. İçimde bir kıskançlık ve kızgınlık hissi peyda oldu. Aral'a o masada ben oturmak istiyordum. Aral'la sevgili olmak istiyordum. Aral'la normal bir hayat istiyordum. Aral mutlu olsun istiyordum. O masada oturup gülen o çift biz olalım istiyordum. Kalksınlar o masadan istiyordum.

Aral arkamda durunca gözlerimi önüme çevirdim kırgın bakışlarla. Yürümeye devam ettim. Kürşat'ın arabasına bindik yine. Arkaya oturdum bu sefer sessizce. Spor salonuna gidene kadar açmadım ağzımı. Yiğit konuşturabilmiş miydi acaba Asaf'ı? Sanmıyordum hiç. Çok şey biliyorsa ve tilkiler ortalıkta fink atıyorsa biri onu öldürebilirdi ve bunun farkındaydı. Susarak affedilebileceğini mi düşünüyordu?

Restoran spor salonuna yakın sayılırdı. Geldiğimizde Yiğit ve polis ekipleri bizden önce gelmişlerdi. Yiğit telefonda konuşuyordu. İndim arabadan. Tanıdık yapıya baktım. Bir sürü anı canlandı gözümde. Babamın kapıyı açarken çıkan melodi tekrar etti kafamın içinde kendini.

Girişe ilerledim. Yiğit telefonunu kapattı. Başıyla selamladı bizi. Bomba imha ekibi bile getirmişti Yiğit.

Kapıya ilerledim. Kapının önünde durdum. Tuş takımını koruyan kapağı açtım. O melodi çalarken kafamın içinde tuşlara tıkladım.

Sayıların bir önemi olduğunu sanmıyordum. Frederic Chopin, Nocture Op. 9 No:2'ye ait bir melodinin tuş takımı karşılığından ibaret. Bunu şimdi fark ettim. Chopin çok dinlerdim önceden.

Şifrenin onaylandığına yönelik bir ses geldi. Kapının kolunda beliren yeşil ışığı fark ettim. Aral ve Yiğit de fark etti bunu.

"Parmak izi okuyucusu muhtemelen," dedi Aral.

Elimi uzattım. Babam bana o kartı bıraktığında göre benim parmak izimi işlemiş olmalıydı. Kapıyı tuttum. Aşağı indirdiğimde açıldı. Gergindim. Adrenalim yükselmişti, avuç içlerim terliyordu. Ekin'in söylediği her şey kurcalıyordu kafamı. İçeride ne bulacağım konusunda çok gergindim. Ya düşündüğümden de tehlikeliysem. Ya buradan çıktığımda aynı kişi olamazsam. Aral'ın yanında kalamazsam?

"Lina," dedi Yiğit arkamdan. "Önce biz içerisi güvenli mi diye bakalım."

"Ya izliyorsa içerisini?" diye sordum. "Ya benim değil başka birinin girdiğini görünce bir şey olursa."

İkisinin de kaşları çatıldı bu ihtimalle.

"Şifre ve parmak izi. Bana zorla yaptırılabilecek şeyler. Bu kadar kolay olması normal mi?"

"Kolay mı bu yani?" diye sordu Yiğit kaşlarını çatarak.

"Bir tilki için kolay bence," diye mırıldandım.

Aral onayladı beni. "Haklı."

Göz göze geldik. Dili dudaklarında gezindi. "Önce ben girerim," dedi benim girmemi istemiyormuş gibi.

"Babamın beni öldüreceğini sanmıyorum," dedim kapıyı daha çok açtım. "Ben girerim."

Karşı çıkmalarına izin vermedim. Ben girdim önce. Işıkları açtım. Beyaz ve grinin hâkim olduğu geniş alanı florosan ışıklar aydınlattı yavaşça. Tanıdıktı her şey. Hiçbir şey değişmiş gibi değildi. Bir tehdit var gibi de durmuyordu hiç. Kameralara baktım tekrar teker, çalışmıyorlardı. O kırmızı ışıklarını göremiyordum.

"Temiz," diye seslendim girmeleri için. Aral girdi önce. Ellerine lateks eldiven geçirmişti. Adli tıp uzmanıyla gezmem harikaydı gerçekten. Her adımım bir olay yeri.

Yiğit ve birkaç polis memuru da girdi içeri. Hemen incelemeye başladılar.

"Arkadaşlar hiçbir şeyin yerini değiştirmeyin ya da oynatmayın. Bir MIT ajanı ve suikastçının peşinde olduğumuzu unutmayın. Tuzak olma ihtimali var."

Kanıma dokundu biraz söylediği ama karşı da çıkamadım. Aral bahsetmişti daha önce. Babam devlete ihanetle suçlanıyordu. Hangi tarafa ihanet ettiği belli değildi henüz. Fakat devlete ihanet ediyor olsa neden Hükümdar Çakırca'nın peşine düşsün? Bir çıkarı mı vardı? Polis memurlarına engel olmadan ben de kendimce bir arayışa girdim. Buraya boşuna yollamış olamazdı beni. Bir şey olmalıydı. Düşün Lina. Ne olabilir. Neden seni buraya yönlendirmiş olabilir?

"Savcım," diye seslendi bir polis memuru. Kamera odasıydı sanırım.

Gözlerimizi oraya çevirdik üçümüzde. Bir şey mi bulmuştu? Kalbim göğsüme çarptı heyecanla. Üçümüz de adımladık oraya doğru. Önce Savcı girdi, ardından bizi de çağırdı.

"Kamera kayıtları duruyor mu?" diye sordu polis memuruna.

"Evet savcım, duruyor gibi."

"Her şeyi eksiksiz halledin. Tek bir hata, gözden kaçırma istemiyorum," diye uyardı Yiğit polis memurunu.

O sırada elinde tuttuğu kartı fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Kartın üzerinde yazan alfabe çok tanıdıktı çünkü. Benim alfabemdi.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Yiğit. "Bilindik bir dil değil."

Elimi uzattım yakından bakmak istediğimden. Fakat elimde eldiven yoktu. Bana değil Aral'a verdi. Aral arkamda dururken görebilmem için yakınımda tuttu kartı. Tüylerim diken diken oldu.

"Aral Çarkırca'yı ara," diye mırıldandım üzerinde yazanı okuyarak. "O sana yardım edecek."

Aral'ın gerildiğini hissettim. Ben de gerilmiştim. Babam planlamış gerçekten her şeyi. Neden Aral'ı bulmamı istemiş. Bulmuştum onu ama neredeyse bir sonra. Geç mi kalmıştım yine bir şeye? Fakat babamın çözmeme ihtimalimi göze alması gerekirdi. Değil mi? Düşünememişti bunu?

Aral kartın arkasını çevirdi. Aral'ın telefon numarası ve adresi yazılıydı arkasında.

"Bulmacadan çıkan kartla aynı," dedi Aral. Bunu da babamın bıraktığının altını çizmek istemiş gibi. "Numara da benim."

"Seni bulmasını istemesinin bir sebebi olmalı," dedi Yiğit.

"Eğer geçem sene arasaydım seni," diye mırıldandım ve gözlerimi Aral'a çevirdim. "Ne yapardın?"

"Buraya gelirdim."

"Bu kadar mı yani?" diye sordum ipucu için biraz hayal kırıklığına uğrayarak. "Tek istediği seni bulmam mıydı?"

"Güvende olmanı istemiş olmalı."

Fakat bir sene sonra açmıştım kutuyu. Bu kadar basit olamazdı buraya gelmemi istemesinin sebebi.

"Eldivenin var mı?" diye sordum Aral'a karta dokunmayı isteyerek.

Aral, arkasında kalan ekipten eldiven istedi. Ellerime eldivenleri geçirip kartı aldım elinden. Eğdim büktüm dümdüz bir kart gibi duruyordu.

"Kart neredeymiş?"

Polis memuru kartın durduğu yeri gösterip geri çekildi. Kartın masa üzerinde durduğu yere yaklaştım. O sırada masadaki telefon çekti dikkatimi. Kaşlarım çatıldı. Cebimden telefonumu çıkardım. Çekmiyor. Siktir.

"Telefonu çeken var mı?" diye sordum elim masadaki kablolu telefona uzanırken.

"Hayır," dedi ikisi de.

Aral'ı aramam gerekseydi telefonumdan arayamazdım o halde. Telefonun ahizesini kaldırıp kulağıma yasladım. Kalbimin gümbürtüsü geliyordu kulağıma kadar. Adrenalim yükselmişti. *"Aral'ı ara" bir şifre olabilir.*

Aral'ın numarasını tuşladım gerginlik içinde. Ara tuşuna bastım. Arandı fakat o an duyduğum tek ses aranma sesi olmadı. Arkamdaki duvardan tık bir ses duymamla birlikte Aral'ın telefonu da çalmaya başladı. Ahizeyi kulağımdan çekerken gözlerimi arkamdaki duvara çevirdim. *Eğlence merkezindeki kapıyla aynı mekanizma.* Tek bir farkla. Diğer kapıyı nasıl açacağımızı bilmiyorduk. Bu sefer bunu düşünmemize gerek kalmamıştı. Camdan ekran aydınlıktı ve ilk başta ne için olduğunu anlayamadığımız dikdörtgen bölüme altın plakadan bir joker kartı yapıştırıldığı için kapı zaten açıktı...

- Devam Edecek -

30.09.2022

Çok heyecanlı bölümler geliyor. Çok heyecanlıyım ehehehe

Teorilerinizi buraya bırakabilirsiniz <3

İşlerim arasında biby için bölüm atmayı çok istedim bu hafta ve yetiştirebildiğim için çok mutluyum <3

Oy ve yorum bıakmayı unutmayın lütfen.

-Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 22 | Devirlen Zamanın Kızıl Gölgesi

İyi akşamlar <3

Nasılsınız?

Size yine uzuuuuun bir bölüm bıraktım. Siz de yorum ve oylarınızı bırakırsınız diye umut ediyorum <3

Oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen. Öpüldünüz <3

Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

Instagram: *filizpuluc*

Twitter: f*ilizpuluc & gunestozuperisi*

Tumblr: *gunestozuperisi*

Spotify: *filizpulu*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:

Instagram: *baziinsanlarıboyleyasar*

Instragram: *karo.a.lina*

Instagram: *aral.cakirca*

Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığını her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz orada olacağım.

Keyifli okumalar <3

BÖLÜM 22 | DEVRİLEN ZAMANIN KIZIL GÖLGESİ

♪ Cercunnos - Christian Reindl

♪ Call Me Joker - Hildur Guanodottir

♪ Nic dwa rayz - Sanah

Bizler insanız. Bize biçilen roller var. Çağlar devrildi üstümüze ve kalıp yargıları giydik kimliklerimizden önce üzerimize. Dinler, ırklar, siyasi partiler, taraftarları ve aforoz edilenler. Hangisini takip etmeli? Hangisi benim fikrim, hangisi üstüme vazife edildi? Bu fikir benim mi? Yoksa böyle düşünmem mi söylendi? Ben, ben miyim? Yoksa böyle mi olmam istendi? Öğretilenlerden mi ibaretim, kabul ettiklerimden mi? İnsan azmettirilmiş olsa da suçundan kaçabilir mi? Kuklaya mı bağlı,

kuklacıya mı kaderin ipleri? Kuklacı kuklaya gardiyan kukla da kuklaya bir hapis mi şimdi? Soytarı mı hükümdar, hükümdar mı soytarının teki?

Kızıl tilki...

Küçük tilki...

Git bul babanı hadi.

Sil gözlerini, bile dişlerini.

Her tilki terbiyecisi kollasın kendini,

Ve beyaz kayış saran kararmış ensesini...

Kapı aralamak terimi birçok zaman kullanılan bir deyim fakat mecazı ve temeli bir arada bulunan anı varı mıdır bilmem. Bu kapı, yalnızca bir odaya değil bana da açılıyor aslında. Benim bile bilmediğim sırlarıma açılıyor. Odadaki herkes içten içe biliyor bunu. Fakat tek bir kişinin ne düşüneceği umurumda. O da arkamda duruyor şimdi. Oda o kadar sessiz ki kalbinin atışlarını duyabiliyorum. Odada ses yalıtımı olduğundan ve kimse olayın şokundan birkaç saniyeliğine sustuğundan Aral'ın kalp atışlarını kendi göğsümde duyuyorum sanki. Muhtemelen yüzüme bakıyor ne tepki verdiğimi ilgiyle takip ederek. Fakat ben tepkisizim esasen. Tüylerim diken diken, kalp ritmim bozuk ama mimik oynamıyor yüzüm. Önceden de böyle biriydim ben. Tepkisizlik zor değildi benim için çünkü bana böyle öğretmişler. Gülüşmelerin hepsi Aral'la uzaklaşıyor sanki benden. Aralanan kapıya ve üzerindeki altın plaka Joker kartına bakarken her şeyin henüz yeni başlıyor olduğunun farkındaydım ve korkuyordum. Avuçlarımdaki dikişler sızlıyordu. Ensemdeki ölümün nefesini uzun zaman sonra ensemde hissetmiyordum yalnızca. Kulağıma her şeyimi kaybedeceğimi fısıldıyordu bana.

Aral'ın elinden tutup hadi uzaklara gidelim demek istiyordum. Ama gidemem. Aral da gidemez. Defne ile de gitmemiş. Benimle de gelemez.

Yiğit polis memurları eşliğinde içerisini kolaçan etmek üzere içeri girerlerken onları izledim.

"Lina," dedi o sevdiğim ses.

"İyiyim," diye mırıldandım soracağını bilerek.

İçerden çıkan bir polis içeri girebileceğimize dair bize haber verdiğinde Aral'la birlikte içeri girdik biz de. Diğer polis memurları çıkmak durumunda kalmışlardı çünkü içerisi çok büyük değildi. Bir odaydı. Duvarları raflarla kaplıydı ve ortada bir masa, üzerinde de bir

daktilo vardı. Dikkatimi çeken ilk şey o daktiloydu çünkü bir kâğıt duruyordu öylece haznesinde. Bir mektuba benziyordu. Tüylerim diken diken olurken yaklaştıkça harfler çok tanıdık geldiğinden ensemde bir uyuşma hissi oluştu.

Aral'ın bana baktığını hissettim ama bakmadım ona. Gözlerimi kağıda dikmiş babamın bana bıraktığı mektubu içimden okumakla meşguldüm o an.

Güzel kızım Lina,

Eger bu mektup eline geçtiyse isler istedigim gibi gitmemis demektir. Hatta olabilecek en kötü sekilde gerçekleşmiştir her sey ve sen bunu okurken ölmüs bile olabilirim. Özür dilerim her sey için. Kafan karışık ve korkmus hissettiğini biliyorum. Bir sürü soru olmalı kafanda. Aral Çakırca'nın kim olduğunu anlamıyor ve neden onu aramanı istedigimi anlamıyorsun ya da anlamak üzeresin. Özür dilerim her şey için Lina. Yanında olamadıgım için ve yasadıklarını sana kendim anlatamadığım için özür dilerim bir tanem. Yapabilseydim yapardım. Yemin ederim Lina, böyle olmasını asla istemedim.

Her seyi anlayabilmen ve düşmanın kim olduğuna karar verebilmen icin bu kayıtlarımı sana bırakıyorum. Hatırladıgından ve bildiğinden çok daha fazlasısın Lina. Tüm korkularının bir sebebi var. San bıraktığım dosyaların bir kısmı sana diger kısmı da bunu yapma sebebimle ilgili. Kendinle ilgili olan dosyayı okumadan önce CIRCUS isimli dosyayı okuman gerek. Önce sebeplerimi anlaman gerek Lina. Beni anlaman gerek. Nedenleri anlaman gerek. Daha sonra sana dair tuttuğum notlarımda kendin hakkında bazı gerçekleri bulacaksın. Yanında olamadıgım için binlerce kez özür dilerim bir tanem. Sana daha fazlasını bırakamadığım için ve sorularını bizzat cevaplayamayıp seni teselli edemedigim için özür dilerim. Fakat fazla zamanım yok. Her seyi anlatmanın da bir yolu yok. Aral'a ve sana güvenmekten baska sansım yok.

Dinle beni. Aral'ı aramamıs olsan bu mektuba ve kayıtlara ulasamazdın. Onu aramanı istememin bir sebebi var ve Aral su an ya yanında ya da yolda olmalı. Ölüm döşeğinde değilse gelir, biliyorum. Onu bekle. Tek basına okumamalısın bunları Lina. Okumadan önce mutlaka yanında olmalı. Dosyalara kaydettiğim seyler hiç hoşuna gitmeyecek ve iyi gelmeyecek sana. Çok üzüleceksin ve hiç istemiyorum ama kalbin kırılacak, hatta tetikleneceksin. Fakat sona yaklaştıkça Lina, korkularının dineceğini, teselli bulabilecegini ümit etmekten başka çarem yok. Sözüme biraz olsun

itimadın kaldıysa sözümü dinle Lina. Aral gelmeden ne tek bir kelmesini oku yazdıklarımın ne de tek bir kasedi izle. Sana son olarak bıraktığım da dahil. Yalnızca Aral'a ve onun güvendiklerine güven. Zeki bir adam ve amaçlarınız aynı. Ona güvenebilirsin Lina, güvenebileceğini sen de zamanla fark edeceksin. Sana iyi bir arkadas, sırdas hatta bazı sorularına cevap olacaktır. Ben ve annenden sonra sana, seni anlatabilecek tek kisi o Lina. Ona da seni ben anlattım çünkü. Bu yüzden Lina, kendine bir kılıf biçmeden önce bir de kendini ondan dinle. Eminim onun da anlatacağı çok şey vardır.

Senden bir diger istegim kapıyı açan Altın Joker'i çok iyi saklaman. O bana ait. Dosyayı okuduğunda ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın. O kart, sana birçok kapıyı o açacak. Aral ve senden baska kimseye gösterme onu. O öyle sergilenebilecek bir kart değil. Kime sans kime bela olacağını bilemezsin.

Annene ve Alin'e iyi bakacağını biliyorum. Annene çok kızmamaya çalıs. O da kendi normal hayatını yasamak isteyen biriydi yalnızca. En büyük sanssızlıgı bana asık olması belki de. Ona cok üzgün olduğumu söyle. Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni.

Son olarak... Eglence merkezinden uzak dur Lina. Orası iyi insanlara göre bir yer degil. Kızıl ve beyaz insanlara dikkat et ve onlara mümkünse hiç güvenme...

Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ölümümden kendini mesul tutacağını da. Özür dilerim. Özür dilemenin yetersiz kaldığını biliyorum fakat elimden daha iyisi gelmiyor bir tanem. Şimdilik özür dilemekten baska sansım yok. Sana bu hayatı getirdigim için affetme beni dilersen. Ben kendimi hiç affetmeyeceğim baban olduğum ve sana yasattıklarım için ama sana sahip olduğum için hep mutlu oldum Lina, inkâr edemem bu gerçeği güzel kızım. Senin ve Alin'in babası olmak hayatımda sahip olduğum en değerli anlardı. Baba olmayı bu kadar istediğim için özür dilerim Lina. Bedel okuması gereken hep bendim, sen değil. Yaşamak en çok sana yakışıyor. Sen yaşa diye onlarca kez ölürüm ben Lina. Senin ismin Lina. Sen cennetlere aitsin, Cehennemde soldurtmam seni. Yanında değilse bile hep arkandayım Lina.

Biliyorsun. Çagırırsan iki elim kanda olsa gelirim...

Seni canından çok seven baban,

K.K."

Sol gözümden bir damla yaş düştü daktilonun üzerine.

"Lina?"

Karma karışık hissediyordum kendimi. Hem çok öfkeliydim hem de babam saçlarımı okşamış gibi hissediyordum. Belki küpü daha önce açmış olsaydım bu kadar kötü hissetmezdim kendimi. Babamı öldürmediğimi anlardım. Babam, kendimi onun katili gibi hissedeceğimin farkındaymış. Küpü çözmeyeceğimi tahmin mi edememiş? Daha belli bir şey yapsa olmaz mıydı?

Biri masayla benim arama gidip elinden eldivenini çıkarak çenemde dokundu ve başımı kaldırdı hafifçe. İstediğini verdim ona. Gözlerine baktım dolu gözlerle.

"Ne yazıyor orada Lina?" diye sordu.

Bir keresinde beni anlayamamanın bir cehennem olduğunu söylemişti. Lehçe bilmediği için kendisine öfkelenmişti. Şimdi yine o duyguları yaşıyordu belki de. *Babam, ona güvenmemi söylemiş. Arkadaş olurmuş bana. Sırdaş olurmuş. Ama abi dememiş bu kez. Tutturmuştu abi diye halbuki. Belki de birbirimizi sevdiğimi anladığı için abilikten vazgeçmişti. Bilmiyordum. Soramıyordum çünkü. Babam yok benim. Yalancı adam. Çağırdım kaç kez, gelmedi hiç.*

"Lina."

Kafamın içinde geçirdiğim her saniyenin onun endişelendirdiğinin farkındalığıyla yutkundum. Dudaklarımı araladım sonra.

"Bana mektup yazmış," diye bariz bir gerçeği söyledim. "Dosyalar benim ve örgüt hakkındalarmış. Sensiz okumamamı söylemiş. Okurken mutlaka yanımda olmalıymışsın... Tetiklenebilirmişim," diye özetledim kısaca.

Aral'a bu kadar yüklenmek hiç adil değildi esasen. Benim kadar bedel ödüyor olmasını hiç sevmiyordum.

Eldivenini çıkardığı sol elinin parmaklarının sırtı göz yaşımı sildi. "Buradayım ben," diye hatırlattı bana kendini. "Birlikte halledeceğiz, tamam mı?"

Kafamı salladım. Burnumu çekerek bakışlarımı göğsüne indirdim.

"Hava al istersen Lina. Olay yeri ekibi inceleme yapacak zaten. Dosyalara şimdi bakamazsın."

Histerik bir şekilde gülümseyerek Yiğit'e baktım. "Daha sonra bakabilir miyim ki?"

Tavrım hoşuna gitmedi ama sesini sakin tuttu benim aksime. "Bilmen gereken bir şey ve yardıma ihtiyacım olursa haberin olur mutlaka."

"Seni buraya ben getirdim," dedim aslında yalnızca işini yaptığını bildiğim halde ona kızmadan edemeyerek. "İstesem tek gelirdim ve sen bensiz asla ulaşamazdın buraya."

"Evet," diye onayladı beni sakinlik içinde. "Ama buraya benimle geldin. Çünkü doğru olanın bu olduğunu düşünüyorsun."

"Aral öyle düşünüyor," diye tersledim onu.

"Lina," diye araya girdi Aral yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapattım sakinleşmek isteyerek. Derin bir nefes alıp verdim yavaşça. Ona güvenmemi istiyordu benden. Yalnızca ismimi söylemişti ama Aral ona güvenmemi söylüyordu. Halledeceğini söylüyordu. Gerçekler canımı yakacak olsa bile öğrenmeme yardım ederdi. Biliyordum.

"Neyin içinde olduğumuzun farkındayım," dedi Yiğit ciddiyetle. "Yanlış anlama ve kişisel algılama bu tutumumu ama olayın çok içindesin. Ve ben buna rağmen seninle çok fazla şey paylaşıyoruz. İzin ver işimi yapayım o yüzden. Senden bir şey kaçırmaya ya da saklamaya çalışmıyorum ben. Ne akrabanım ne de Aral'ım. Yardımına ihtiyacım olacağının da farkındayım. Yalnızca usulüne uyup işimizi kolaylaştırmaya çalışıyorum. Bu hoşuna gitmiyorsa üzgünüm ama işimi bildiğim gibi yapacağım. Bana güvenmiyorsan, arkandaki adama güven."

Öyle yapıyordum zaten.

"İncelemeyi yalnızca Aral yapabilir mi peki?" diye sordum ona babamın sadece Aral'a güven konusu beni çok gerdiğinden. "Hakaret etmek istemem ama memurlarınız içinde *benim gibi* insanlar olmadığından emin olabilir misiniz?"

Yiğit'in keyfi kaçtı bu söylemimle. Çünkü bilemezdi. Haklıydım. Gözlerini usulca Arala çevirdi. "Şahin ve sen," dedi Yiğit, Aral'a bakarak.

Şahin ne alakaydı bilmiyordum ama sonra takılacaktım buna. Şu an Aral'la konuşmak istiyordum. Yiğit memurları dışarıda beklemelerini emretmek üzere bizi birkaç saniyeliğine yalnız bıraktığında gözlerimi Aral'a çevirdim doğrudan.

Yorgun bakıyordu. Kızmıştı sanırım öyle çıkışmama. Umursamadım bunu. Çok daha önemli bir derdimiz vardı. Endişeliydim. Bileğinden tutup nu bir köşeğe çektim Yiğit'in bizi görmesini istemeyerek. Kaşları çatıldı hafifçe ama takip etti beni usulca.

Kaşları çatılırken bileğini tuttuğum elimi avucu içine almıştı ben farkında bile olmadan. "Sorun ne Lina?"

"Bir şeyleri yanlış yaptık sanırım," dedim kısık bir sesle endişe içinde. "Mektupta, kapıdaki karttan da bahsetmiş babam. Aral'dan başka kimseye gösterme demiş. Kime şans kime uğursuzluk getireceği belli olmaz sakla onu sergilenecek bir kart değil yazmış. Ama biz Yiğit'i ve bir sürü polisi getirdik peşimizde. Bir sürü kişi gördü. Bunu da geçtim Yiğit kartı alırsa vermez bana geri."

"Sakin ol," dedi nabzımı hissedebildiği için. "Kartı üçümüz gördük yalnızca. Sorun olmayacak."

İkna etmedi bu beni. "Sadece sana gösterebileceğimi söylemiş ama," diye tekrarladım.

Dili dudakları üzerinde gezindi. "Şartları ne baban ne de biz kontrol edebiliriz Lina. Olan oldu bir kere," dedi beni rahatlatmak isteyerek. "Yiğit'e güvenebiliriz Lina. Biliyorsun."

Bir kötülüğünü görmemiştim, doğruydu. Ama o bana pek güvenmiyordu. Haksız da diyemiyordum. Yine de sinirlenmiyor değildim.

"Benim hakkımda bu kayıtlar," diye mırıldandım içim titrerken. "O bana güvenmiyor. Neden ben güveneyim?"

"Sana güvenmiyor değil Lina," dedi beni ikna etmek ister gibi. "İşini yapıyor sadece. O kayıtlar özel dilde yazılmış muhtemelen. Yiğit gidip bir kriptanaliz tutabilir ama çok uzun sürer şifresini sökmesi. Vakit kaybetme lüksümüz yok o da biliyor. Sen de biliyorsun bunu. O bilgileri istiyorsa sana ihtiyacı var. Bunu da biliyorsun ama onu kışkırtıyorsun Lina. Onu kışkırtmasan olmaz mı güzelim?"

Yüzümü asarak gözlerimi kaçırdım. "Kışkırtmıyorum. Sinirimi bozuyor benim."

Sağ eli yüzüme uzandı. Baş parmağıyla nemli kirpiklerimi kuruladı yavaşça.

"Korkma bu kadar," dedi neyden korktuğumu adı kadar iyi bildiğinden. "Olduğun Lina'dan bir başka Lina yok."

Ya varsa Aral? Hatırlamıyorsam? Belki de hayatım yıkıldı sanırken henüz yıkım başlamamıştı bile. O kayıtların içinde saklıydı. Ya içindekileri öğrendikten sonra nefret edersen benden? O kutunun içindekileri benden önce bil istemiyorum. Ben kendimi göremeden sen

beni gör istemiyorum... Gözlerime bakınca içimi görüyorsun sen beni. Aral... Ya çürümüşse benim içim?

"Bak bana," dedi ben göğsüne bakarken.

Yutkundum. Bakmak istemiyordum. İstiyordum aslında ama korkarken bakmak istemiyordum gözlerine. Günlerdir bir Arafta yaşıyorum sanki. *Araf'ın söylenişi ve anlamı Aral gibi ama Aral'da yaşamak gibi değil.*

"Bana bak Lina," diye tekrar etti.

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Siyah gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Onlar da kendi yansımamı görmek kalbimi kırıyordu. Hak etmek istiyorum bu gözlerde böyle bakılmayı.

"Restoranda dediklerimi hatırlıyor musun?"

Benim kalbim senin için öyle attıkça vazgeçmezmişsin benden. Şu an tutunabildiğim tek şu Aral. Nasıl çıkarırım aklımdan?

"Hım," diye mırıldandım asla soğukkanlılığımı yitirmeyerek.

Kafasını salladı. "Güzel," dedi gözlerime bakarak. *Sensin güzel. Git başımdan lütfen.*

"Kimsenin karttan haberi olmayacağına emin olacağız. Kartı bizzat ben inceleyecek, belgeleri de gizli tutacağım. Kartı da biz muhafaza edeceğiz. Tamam mı? Endişelenme daha fazla."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordum benim yüzümden Yiğit'le kötü duruma düşmesinden endişe ettiğimden.

"Yapacağım," dedi yalnızca. "Güveniyor musun bana?"

Kafamı salladım. "Güveniyorum," diye mırıldandım dürüstçe.

"Güzel," dedi yine. "Seviyor musun peki?" diye sordu yine hafif bir gülümseme ile.

Şımarıyordu hemen de. Surat asarak gözlerimi kaçırdım. "Gıcık oluyorum."

Burnundan güldü hafifçe. "Yazık oldu. Geçsin diye öpemem de."

Evet öpemezdi. Yazık olmuştu gerçekten. *Gerçekten bizim aramızdaki her şeye yazık oldu Aral. Özür dilerim böyle biri olduğum için. Kek için. Yaran için. Kanın için ve taşıdığın iz için. Özür dilerim. Keşke normal biri olabilseydim.*

"Hava alacağım ben biraz," dedim kendimi yine çok kötü hissederek. "Sen çalışırken ayağına dolanmayayım."

Yanından sıyrılıp kapıya adımladım.

"Arabada otur. Buz gibisin," dedi arkamdan yalnızca.

"Otururum," diye mırıldanarak çıktım o kasvetli kamera odasından. Ona bıraktım gerisini. Savaşmaktan yorulmuştum. Konuşmaktan. Kendimden çok yorulmuştum.

Yiğit, kamera odasından herkesi uzaklaştırmış, çeşitli emirler veriyordu. Arkasından geçtim. Ellerimdeki lateks eldivenleri öfkeyle çıkarıp kapı girişindeki çöpe attım ve çıktım tamamen dışarı. Soğuk hava yüzüme çarptığında tüylerim diken diken oldular.

Polislerin arasından geçerken Kürşat'la göz göze geldim. Yanına adımladım usulca. Kürşat ne kadar biliyordu acaba benim hakkımda? Aral her şeyi anlatıyor muydu arkadaşlarına? Aral takip etme dese bile edermiş gerek duyarsa. O gün... Orada mıydı o da? Biliyor muydu Aral'a ne yaptığımı? Aral'ı en çok benden koruması gerektiğini biliyor muydu?

"Lina."

Bana seslenen tanıdık sesle gözlerimi soluma çevrildi otomatikman. Şahin'di. Birkaç gündür onu ilk kez görüyordum. O da beni ve yeni saçlarımı ilk kez görüyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerinde hüzün ve bir parça şaşkınlık gördüm. Soğuktan gözleri kızarmış, renkli gözlerini daha ön plana çıkarmıştı.

"Selam," diye mırıldandım usulca.

"Selam... Nasılsın?" diye sordu bana nasıl yaklaşacağını bilemiyormuş gibi.

Halinden Aral'la ayrıldığımızı bildiği anlaşılıyordu. Aral dertleşmişti belki de onunla. Muhtemelen Aral'ı bıçakladığımı ve benim de en çok bu yüzden Aral'dan ayrıldığımı bilmiyordu. Bu yüzden de ayrılmamıza üzülüyordu muhtemelen. Bilseler, belki de bu kararıma destek çıkarlardı.

"İyi," diye mırıldandım yeşil gözlerine bakarken.

Kafasını salladı ama inanmamıştı. "Aral nerede?"

"İçerde," diye yanıtladım onu. "Yiğit'le birlikte işini yapıyor."

Çeyrek Polonyalı bir suikastçının bir adlı tıp uzmanına aşık olması çok ironik...

Anladım der gibi salladı başını. Şahin ve sen demişti Yiğit içeride Aral'a. Şahin'e güvendiklerinden mi yoksa başka bir şey mi sebebi?

"Senin olayın ne?" diye sordum merak ederek.

Kaşlarını çattı hafiften anlamayarak. "Olayım mı ne?"

Kafamı salladım. "İTÜ Mimarlık mezunusun. Öyle söylemiştin. Ama Aral'ın aldığı hafıza kartını sen inceledin ya da incelettin? Ayrıca o zaman savcının haberi yoktu ama o kadını aradığını Yiğit de biliyor. Ben, içerde benim hakkımda olan dosyaya bakamayacağım bile belki de ama sen iz sürebiliyorsun."

Son cümlemi bitirirken kaşlarımı çattım aklıma gelen şeyle. Şahin 28 yaşında ve yay burcu. Doğum gününe aylar var. O da 92 doğumlu Aral gibi o halde. Aral'la on yaşından beri çok yakın arkadaşmış, Aral yatılı okumuş çünkü. O da Aral gibi erkenden başlamışsa okula, mimarlıktan mezun olduğunda 21 yaşlarında olmalı. Bir lisans daha almak için yeterince vakte sahip. Ne olabilir? Adli bilimler mi?

"Çift ana dalın mı var?" diye sordum ona. "Adli bilimler mezunu falan mısın aynı zamanda?"

Kaşları çatıldı ama şaşkınlık parıltıları da vardı yüzünde. "Nasıl vardın bu kanıya?"

"Tahmin yürüttüm," diye mırıldandım.

Bana bunu daha önce söylemediğinden yüzünde mahcubiyet oluştu. "Okumuş olabilirim biraz," diye mırıldandı gözlerini kaçırırken. "Aral'a özendiğimden değil," dedi şaka yapmaya çalışarak. "Amacımız bir diyelim."

Aral'la aynı amaçla adli bilimler okuması üzücüydü. Aral'dan çok iyi bir cerrah olurmuş halbuki. Ölüm değil yaşam ellerinde daha güzel onun. Yaşam onun gözlerinde daha güzel onun. Ama hep ölüme çevrilmiş sanki. Hep bana çevrilmiş sanki.

"Yeni başladım," dedi Şahin bana karşı çok mahcup olarak. Canımı sıktı bu mahcubiyeti. Halbuki hiç kötü düşünmemiştim hakkında. "İlk işimi Aral verdi hatta o hafıza kartına bakarken. Aral kimseye güvenemem dedi, videolara falan ben bakıyorum o yüzden. Daha önce söylemediğim için kusura bakma."

Kafamı iki yana salladım dudaklarımda buruk bir gülümseme ile. "Önemli değil," diye mırıldandım. "Bir sebebin vardır eminim. Bilmem gerektiğini düşünmeyip susan ilk kişi de değilsin."

Gözlerine bir hüzün yerleşti. Çok üzgün gözüktü o an Şahin. Üzmek istememiştim aslında onu ama iyi insanlar üzülüyordu bana hep.

"Özür dilerim," dedi sakladığı için pişmanmış gibi. "Bilerek de saklamadım aslında ama arkadaşlar böyle şeyleri saklamamalı."

Arkadaşlar böyle şeyleri saklamamalı... Sen sormadığım ve daha önce hiç merak etmediğim ikinci mesleğini bana söylemediğin için üzülüyorsun Şahin. Benim sırrım daha karanlık. Ben en yakın arkadaşını önce bıçakladım, ardından da unuttum sonra da tekrar âşık oldum ona; sevgilisi oldum ve ayrıldım ondan... Eğer sen böyle üzgün bakarsan, senin de yüzüne bakamam.

Gözlerimi kaçırdım. Utanarak. "Dileme," dedim tek düze tutmaya çalıştığım ses. "Gerçekten kırılmadım."

"Aramız iyi mi?" diye sordu. Aral'ı hatırlattı bu bana.

Kafamı salladım. "İyi."

Kafasını salladı o da. "Sevindim," dedi hafifçe gülümseyerek. Uzanıp montumu kapüşonunu örttü saçlarıma. "Ben içeri geçeyim o zaman... Sen de arabaya geç. Donarsan tadın kaçar mandalina."

Normalde gülümsetirdi bu beni. Ama gülümseyemedim. Kafamı salladım yalnızca. Birkaç adım attım arabaya doğru. Sonra adımlarım durdu. Ona döndüm tekrar.

"Şahin?"

Yeşil gözleri üzerimdeydi hâlâ. "Efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Benim de istemeyerek yaptığım ve sakladığım bir şey var," dedim keyifsiz bir sesle. "Ben de özür dilesem... Aramız iyi olur mu yine?"

Gözlerindeki bakışları değişti. Yüzünde buruk bir tebessüm peyda oldu. "Olur tabii," deyip elini uzatıp montumun fermuarımı yukarı çekti iyice. "Gerçek dostlar birbirini anlar Lina. Sen beni anlıyorsun ya hani. Ben de seni anlarım, üzülme."

Boğazıma bir yumru oturdu. Kafamı salladım sadece yere bakarken.

"Sana öğretilenler seni sen yapan şeyler değil Lina. Seni sen yapan şeyler senin kendine yakıştırdığın olmak istediğin şeyler."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince.

"Aral anlattı mı sana biliyorum. Ama onun da kolay bir çocukluğu olmadı. Nasıl hayatın oldu bilmiyorum tek bildiğim suikastçı olarak yetiştirildiğin. Bunun için Aral'dan kaçıyorsan eğer onun da bir Prens gibi büyütülmediğini tut aklının bir köşesinde. Yaşadıklarını anlatmak bana düşmez ama Aral'a bakarken bir prens görüyorsan öyle büyütüldüğünden değil, öyle olmak isteyip kendini öyle yetiştirdiğinden."

İçimde bir sızı hissettim. Eğer Aral'ı bıçaklamamış olsaydım bununla avuturdum ben de kendimi. Eğer bunu bir daha yapmayacağıma ikna

olursam belki bununla avutabilirdim kendimi. *Şahin... Ben de bununla avutmak istiyorum kendimi...*

"Teşekkür ederim," dedim boğazım düğüm düğüm olurken.

"Rica ederim," dedi gülümseyerek.

"Git hadi. Aral seni bekliyordur."

"Tamam. Arabaya bin."

Kafamı salladım. "Tamam."

Bana gülümseyerek göz kırpıp arkasını döndü. Derin bir nefes alıp Kürşat'a doğru adımladım. Arabaya bindim mırıltı şeklinde bir selam vererek. Onunla konuşmaya da çekiniyordum. Aral'ın en çok korunması gereken kişi olmaktan korkuyorum.

Koltuğa oturup kapımı kapattım. Kürşat da bindi arabaya. Klimaları açtı ısınayım diye. Sessizce bekledi benimle bir süre.

"Konuşmak istersen... Dinlerim Lina."

Ellerime baktım keyifsizce. "Teşekkür ederim," dedim yalnızca.

Ben kendimi bir tek Aral'a anlatabiliyorum. Onu da bırakmak zorundayım. Hiç adil değil bu.

Sessizlik içinde oturduk. Bir süre sonra o hareketlilik içinde sevdiğim bir sima belirdi. Elinden lateks eldivenleri çıkarırken Yiğit ve Şahin'le konuşuyordu. Aral'ın birçok kez benim için Yiğit'le karşı karşıya geldiğinin farkındaydım ve bunun için hep minnettar kalacaktım. Elim kapı koluna uzandığı sırada bir gerçeği fark ettim o an. Camın arkasından izlerken güzel yüzünü hayatımın geri kalan kısmında bunu yapabilir miyim merak ettim. Geriye kalan hayatım boyunca onu uzaktan, bir cam arkasından izleyebilir miydim? Bensizliğe zamanla alışırken hatta bir süre sonra yarasını ve onu hak ettiği gibi seven bir kadınla görmeye dayanabilir miydim? Bana baktığı gibi baksa bir kadına, ona gülümsese ve öpse beni öptüğü gibi...

Nefes alamıyormuş gibi hissederek açtım kapıyı ve kendimi dışarı attım. Beklenti içinde baktım yüzüne. Beni fark etsin istedim. Etti, gözleri bana çevrildi konuşurken. Beni gördü. Bendim o an tek gördüğü. *Şimdilik burada kalabilirim. Gitmeme gerek yok şimdilik. Şimdilik savaşabilirim. Bir yolu arayabilirim. Babam mektubundan ufak bir umur vermişti bana. Korkularım dinebilirmiş. Lütfen, bir umut olsun bizim için. Lütfen sevdiğim birkaç insanla yaşayabilmem için bir umut olsun...*

Aral ve Yiğit bize doğru gelirlerken Şahin kucağında iki kutuyla kendi arabasına ilerledi. Kayıtları ona emanet etmişlerdi sanırım şimdilik. Yiğit duyduklarından pek memnun değil gibiydi ve Aral bir şeyler anlatıyordu ona hâlâ. Yiğit onaylarken onu sözü o aldı bu kez. Aral onu dinledi ve onaylar gibi kafasını salladı. Yeterince yakın olmadıkları için duyamadım onları. Dudaklarını da okuma gereği duymamıştım, Aral bana anlatacaktı muhtemelen.

Karşımda dikildi ikisi de. Beklentiyle baktım Savcının yüzüne. Neyi kabul ettiğini merak ediyordum.

"Tahmin ettiğimiz gibi kayıtların çok az bir kısmı Türkçe. Kendi kayıtlarını odadaki daktilodaki özel dille tutmuş. Bazıları Lehçe, çok az bir kısmı ise Türkçe. Kriptanaliz uzmanıyla çalışarak dili çözdürebilirim ama bunu yapmayacağım."

Ama bir aması vardı bu cümlenin. Aral'ın da kabul etiği buydu az önce. Gerildim istemsizce.

"Ama tek başına yapmana da izin veremem."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum ne demek istediğini tahmin edebildiğim halde.

"Şifre için bir anahtar çıkarıp Aral'la paylaşmanı ve birlikte okumanızı istiyorum. Zira baban da öyle istemiş. Hem o anahtar bizim de çok işimize yarar."

Kalbim titredi. Aral olmaz. Babam benim hakkımda kayıtlar tutmuş. Ne göreceğimi kestiremiyorum hiç. Aral bilsin istemiyorum. Ya canavarsam? Ya gerçekten istedikleri olmuşsa? Bir canavarsam bile Aral detaylarını bilsin istemiyorum. Çok utanırım, bakamam yüzüne. Zaten bir canavarsam bakamayacağım yüzüne bir daha ama o bana hayal kırıklığıyla baksın istemiyorum. İnandığı kişinin gözlerinde öldüğünü görmek istemiyorum.

"Aral olmaz," dedim buz gibi bir ifadeyle.

Kaşlarını çattı hafiften. "Lina," dedi sesini yumuşatmaya özen göstererek. "Normalde göz yummam, gider bir kriptanaliz uzmanıyla çalışırım ama senden güven istedim, aldım. Aynısını vermek istiyorum ben de."

"Bu mu güvenin?" diye sordum histerik bir gülüşle. "Yanıma gözetmen koymak mı?"

"Bana bilmem gereken her şeyi eksiksiz aktaracağını söyleyebilir misin Lina gerçekten?"

Yumruklarımı sıktım. O da biliyor neyden korktuğumu. Aptal değil. Aral'ı kasti olarak koymuyor, bir ona söyleyeceğimi biliyor sadece. Bir ona güvenebileceğimi ve onu kabul edeceğimi biliyor. O kayıtların kafamın içini açmakla eş değer olduğunu biliyor, bir tek Aral'a açacağımı biliyor. En çok da ondan çekindiğimi de biliyor. Bunu ondan Aral da istemiş olabilir. Çünkü tüm bunları Aral da biliyor aslında.

"Durumunun ne olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun Lina. Yerimde olsan ne yapardın?"

Sen ben olsan güvenir miydin senin gibi birine diyordu. *Sen kendi zihnine güvenemiyorsun Lina güvenir miydin Yiğit olsan sana?*

Yere bakarken Aral'ın sıktığı sol yumruğuna baktım bir süre. Konuşmaya dahil olmak Yiğit'e benimle böyle konuşmamasını söylemek istiyordu muhtemelen ama şu an Yiğit Atalay bir Cumhuriyet Başsavcısıydı ve dediği gibi isterse gider bir kriptanaliz uzmanıyla çalışırdı. Daha önce istihbarat beni sorguya çekmesin diye yetkisini kullanmış Yiğit, Aral öyle söylemişti. Yapması gerekmeyen şeyleri yapıyor o da. Onunki de bir tür fedakârlık aslında ama hoşuma gitmediğinden ve yetmediğinden kızmadan edemiyorum ona. Ama insanlar mecbur hep bir şeylere. Herkes haklı. Herkese hak veriyorum. Anlatsalar bana hak veririm. Annem anlatsa mesela bana anlardım aslında. Babam da anlatsa anlardım. Anlar mıydım acaba gerçekten o zaman? Keşke sen ölseydin demiştim babama. O zaman anlamamıştım ki iyi olmadığını onun da. Anlamazdım belki de. Annem de öyle düşünmüştür belki de. Yiğit de öyle düşünüyor belki de. Aral ne düşünüyor şu an acaba? Keşke küpü ilk zamanlarda açmış olsaydım. Aral'ı gördükten hemen sonra tetiklenip ne yaptığımı hatırlasaydım. Âşık olmazdım Aral'a o zaman belki en başından. Benimle sevgili olmanın ne olduğunu bilmezdi o da. Bu kadar yanmazdı canımız belki de. Sandığı gibi biri olmadığımı görür vazgeçerdi benden belki de. Bu işi birer yabancı şekilde bitirebilirdik belki de. Daha sağlıklı çözebilirdik belki de. Geç kalmıştım her şey için belki de.

"Lina."

İsimi işitmek, daldığım derin düşüncelerden kopardı beni.

"Lina," dedi tekrar o güzel ses bileğimde yerleşirken sol eli.

Gözlerimi ona çevirdim. Hiçbir şey söylemeden gözlerine baktım. Tükenmiş hissediyordum. İçimdeki bu sıkıntı, bu korku hiç geçmeyecekti sanki. Aral'dan vazgeçtim sanırken bile içim titriyordu.

Kendimden vazgeçtim sanırken bile kötü şeyler yapmışsam diye korkudan içim titriyordu. Nabzımı buldu yine sıcak parmakları. Onun haberi olmadan panik atak geçireceğim diye ödü kopuyordu resmen. Panik atak mı geçiriyordum? Nefesimin sesini işitiyordum. Düşünürken çok mu dalmıştım? Hangi ara bu kadar sık nefes alır olmuştum.

"Sakin ol," diye fısıldadı sağ eli yüzüme yerleşirken. "Yok bir şey. Buradayım. Sorun yok."

Sorun var. Bir sürü sorunumuz var. Hangi birini çözeceğiz? Düğüm çözmüyoruz, düğümlüyoruz sanki.

"İyi olacak her şey," derken sağ elini yana doğru uzattı. Kürşat'ın ona anahtarlarını verdiğini gördüm. Yan koltuğun kapısını açtı Kürşat. Aral beni koltuğa oturdu yavaşça.

"Sorun yok," derken kemerimi bağladı. Tepkisizlik içindeydim halbuki. Çok hızlı nefes alıp veriyordum sadece. "Geleceğim şimdi," diyerek kapımı kapattı.

Arabanın etrafından dolandı. Yanıma oturdu, yola çıktı hızla. Sakinleşmek için sessizce dışarısını izledim. Dertlerim düşünerek çözülmüyordu, aksine birbirine giriyordu her şey sanki.

Aral beni telkin ederken her düzelecek dediği yerde daha çok ağlama isteğiyle dürtüklendiğimden uzanıp radyoyu açtım sinirle. Ona değildi sinirim. Sadece susmasını istiyordum. Boşuna umutlandırmayın beni. Daha çok acıyor sonra.

Aral'ın sözünü aniden Sezen Aksu böldüğünde ve arabayı sesi doldurduğunda tüylerim diken diken oldu. Bu kadından kaçışım yok mu benim?

Haklısın, biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık

Elim ekran üzerinde öylece kalakaldı.

Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz senle sözleri susarak aştık

Bir şarkı kaldığı yerden devam ediyordu ve şarkının sözleri o kadar yaralayıcıydı ki canımı yaktı.

İnsan acılarla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da

Aral'ın, Sezen Aksu dinlemesinden nefret ediyorum.

Dünyasını yeniden kursa da

Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar

Dinlerken düşündüklerinden, beni düşünmesinden nefret ediyorum.

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun

Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun

Bu şarkıyı hiç sevmedim Aral. Dinleme. Ne olur.

Sıcak bir el hissettim yüzümde. O sırada tutamadım kendimi. Gözlerim doldu, yaşlar düştü gözlerimden.

"Sıkma kendini," dedi Aral, iki parmağının tersiyle sildi göz yaşımı silerken. "Ağlamak istiyorsan ağla, bakmayacağım."

Bakmazsan... nasıl sileceksin göz yaşlarımı Aral?

"Neden ağlayayım?" diye çıkıştım ağlamamak için sıktığım halde kendimi. Bana dokunmasın diye geri çekildim sanki kötü bir şey yapıyormuş gibi. Kendim sildim göz yaşlarımı öfkeyle. "Sevmedim bu şarkıyı," diyerek kapattım şarkıyı bir çırpıda. "Neden böyle şarkılar dinliyorsun ki zaten?" diye de kızdım ona. "Hiç sevmiyorum böyle şarkıları. Sen de sevme."

"Neden sevmiyorsun?"

Ben kimseyle anlatamıyorum seni. Sezen Aksu'nun şarkıları anlatmış bizi. Bizi anlatmasın başkası. Nasıl bir şarkı bu kadar kanına dokunur insanın?

"Canım öyle istiyor çünkü," dedim huysuzluk ederek. "Keyfimin kahyası mısın?"

"Canın mı yanıyor?"

Bakmıyordu bana. Yola bakıyordu. Ağlayayım diye mi? Git dedim diye mi? İstemiyorum dediğim için mi? Niye bakmıyorsun yüzüme Aral? Ya bakmazsan bir daha hiç?

"Yanmıyor," diye sesimi yükselttim kafamın içinde düşüncelere dayanamayarak. "Neden yansın? Hayvan gibi büyütüldüğüm için ağlayacak değilim ya! Kontrolümü kaybedeceğimden ödümün koptuğu da yok! Sevdiğim adamı bıçaklayıp unutmadım! Babamı bir cümlemle öldürdüm sanmadım! Annem hiç susmadı bana! Ben o ölüyor sanırken uyuyor değildi! Bildiklerim bilmediklerimden az çıkmadı hiç! Babam ölümünü planlayıp katili olduğumu sanacağım halde gitmedi! Deney faresiymişim gibi kayıtlar tutmadı mesela hakkımda! Dünyamı tekrar kuracağıma tam inanmışken her şey altüstü olmadı! Sevgilimden ayrılmak zorunda kalmadım! Kendi ellerimle büyüttüğüm kardeşimi terk etmek zorunda hissetmedim hiç kendimi! Benden saklansın diye

ona oyun öğretmedim!" Burnum akmaya başladı. "Saçlarımı hiç kesmedim! Nefret ederim çünkü makaslardan! Annem itiraf etmedi her şeyin boşuna olduğunu! Sevgilimin kalbini kırmadım! Arkasını dönmedi bana! Neden yazsın ki canım? Yanmıyor işte!"

Arabayı sağa çekti Aral. Arabadan indi. Beni bırakıp gidiyor sandım. Arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı. Uzandı içeri kemerimi de açtı. Onu izledim.

"İn hadi."

"İnmek istemiyorum. İnmeyeceğim," dedim öfkeyle. "Adliyeye mi götürüyorsun ne yapıyorsan yap, bitsin."

Burnumu çektim Gözlerini bana çevirdi. Gözlerime baktı öylece. Yüzüne bu kadar yakından bakmak kalbimi titretiyordu.

"İnmeyeceğim," dedim hiçbir şey söylemediği halde. "Zorla mı indireceksin?"

"Ben sana zorla hiçbir şey yaptırmam," dedi üzgün bir ifadeyle bakarken yüzüme. "Çok yoruldum Lina."

Kalbim ezildi. "Ben de yoruldum."

Gözlerini kapattı. "Biliyorum," dedi kafasını sallayarak. Gözlerime baktı sonra. "Mola verelim mi biraz?"

Mola arkadaşıydık biz. Yaslanmak isterse kaçamam ki ondan. Kaçmayayım değil mi Aral? Mola verdik çünkü.

Yutkundum boğazımdaki yumruyu. Kalkmak için yeltendiğimde doğruldu. İndim arabadan istediği gibi. Kapattı kapıyı. Ağlama isteğimi bastırmak için burnumu çekip dururken gözlerimi yerdeki karda gezdirdim.

"Dönüp baktım sana ben Lina," dedi önümde dikilirken. "Arkasını dönecek olan dönüp bakar mı ardına?"

Ayakkabılarımıza baktım. Bu nedense bana bir ay önceki tanışmamızı anımsattı. Hastane çatıdaki anımız mıydı acaba aklıma gelen?

"Bırakıp gittin beni," diye mırıldandım gözlerim dolarken. "Ellerimi bıraktın." Konuşmak istemiyordum aslında. Konuşunca ağlama ihtimalim yükseliyordu. Tepkisiz kalınca ağlamamak kolaydı. On ay hiç ağlamamıştım mesela. Konuşturan yoktu beni çünkü. Tepkisizliğe alışmıştım ne güzel. Ağlamıyordum.

"O konuya girersen kârlı çıkmazsın Lina."

Kalbim acıdı. Ben senin ellerini bırakmadım sadece...

"Biliyorum," dedim üzgün bir sesle. Burnumu çektim. "Sana git diyen de bendim. Biliyorum. Tüm hata benim. Farkındayım. Çok kötü bir şey yaptım sana. Hak etmiyorum ben hiçbir şeyi. Herkes haklı. Herkesin sebepleri var." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Acı çekmek hakkım gibi hissettiriyor her şey. Hiçbir şeyi hak etmemişim sanki. Bir açıklamayı bile hak etmişim. Hep aceleye gelmiş. Her şey mecbur kalınmış. Anlaşılmayı beklemişler benden ama nasıl anlatacağımı öğretmemişler. Ya da benim çözmemi beklemişler. Sanki mecburmuşum gibi ben buna." Göz yaşım düştü karların üzerine. "Sana demiyorum. Sana değil benim istemim. Seni suçlamıyorum hiçbir şey için. Hatta sen bana vursan yine kızmam sana."

"Vurmak ne demek Lina," dedi eli yüzüme uzanırken kızan bir sesle. "Dokunamıyorum diye içim gidiyor, nasıl vururum sana?"

Burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettim. Birkaç saniye sonra karın üzerine bir damla kan düştü. Eli çeneme kaydı anında. Kafamı kaldırdı. Yüz ifademi gizlemedim ondan. Beş gündür ilk kez nasıl hissediyorsam öyle baktım. Perişan bir haldeydim. Ne öfkenin ne de sahte terk edişlerin arkasına saklanmadım. Ağlamak istiyordum yalnızca. Ağlamak ve uyumak istiyordum sadece.

Bir mendil çıkardı cebinden. Yaklaştı iyice bana, burnuma tampon yaptı nazikçe.

"Neden endişelisin bu kadar Lina?" diye sordu bu halime kahrolduğu her halinden belli oluyorken.

"Okumanı istemiyorum," dedim dürüstçe. "Sen okuma kayıtları."

"Niye korkuyorsun kendinden bu kadar?" diye sordu bu kez. "Sen kim olduğunu bilmiyor musun?"

Tüylerimi ürperti bu sorusu. "Bilmiyorsun çünkü ne yaşadığımı," dedim üzüntümü gizlemeyerek. "Ne için eğitildiğimi biliyorsun ama neler yaptığımı bilmiyorsun. Nasıl eğitildiğimi de bilmiyorsun."

"Bilmiyorum," diye onayladı beni. "Detayları değil belki ama nasıl hayatın olduğunu biliyorum ve hiçbir zaman kötü düşünmedim hakkında, tek bir an bile düşünmedim. O an bile düşünmedim Lina."

Gözlerimden yaşlar düştü. "Cerbe'den farkım yok benim Aral," diye mırıldandım gözlerine bakarken utançla doldu yüzüm. "Okursan çok utanırım."

Kaskatı kesildi. Gözlerinde öyle derinden bir üzüntü gördüm ki. Öfke ateşiyle yanıyordu sanki göz bebekleri. Dişlerini sıktı öfkesinden.

"Bana bir daha böyle bakmazsın diye korkuyorum. Benden korkarsın diye korkuyorum. Umudunu kesersin diye korkuyorum. Herkesi kaybedeceğim diye korkuyorum. Alin'i bırakmak zorunda kalırım diye korkuyorum. O yüzden ilk ben gitmek istiyorum. Ölümden başka bir şey getirmiyor benim varlığım."

"Lina," dedi içi gidiyormuş gibi bana. "Sen benim hayatımı kurtardın benim. Hangi ölümden bahsediyorsun cennet çiçeğim?"

Kalbim kırık kırık oldu. "Az daha öldürüyorum seni Aral... Küçümsüyor musun korkularımı benim?" diye sitem ettim ona.

Sol eli yanağıma yerleşirken yüzüme eğildi sevgiyle bakarken gözlerime "Korkularını küçümseyecek son kişi bile değilim Lina," dedi gözlerime bakarak. "Bir sevgi hayatımı kurtardı demedim mi ben sana daha önce?"

Tüylerim ürperdi. Burnum akmaya başladı yine. Ben miydim o? "Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"Ben seni yalnızca bir buçuk senedir sevmiyorum. Baban seni bana anlattığından beri seviyorum. Ben seni bildiğim günden beri seviyorum Lina. Ne dinlediğimi kimi dinlediğimi çok iyi biliyorum. Gözlerime bak benim."

Genzim ağrıyordu ağlamaktan. Sol baş parmağı göz yaşımı sildi. Elimde olmadan eline yasladım yüzümü hafifçe. Gözlerine baktım istediği gibi. *Çok seviyorum onu. Kaybetmek istemiyorum.*

"Alkoliktim Lina ben," dedi gözlerimin içine bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Bana itiraf mı ediyordu bunu şu an? *Biliyorum Aral. Nedenini de biliyorum. Sana bunu itiraf etme ihtiyacı hissettirdiğim için özür dilerim.*

"Hayattan ne beklentim ne de bir umudum vardı. Yorulmuştum ve ayağa kalkasım da yoktu, vazgeçmiştim her şeyden ve eğer öyle devam etseydi bir bar köşesinde de ölüp giderdim muhtemelen."

"Ölmekten bahsetme," diye rica ettim yüzümü sol eline yaslarken iyice.

Dudaklarında buruk bir tebessüm peyda oldu. Yanağımı okşadı. "Yaşamaktan bahsediyorum ben Lina... Senden bahsediyorum," dedi gözlerime bakarken. "Kadir abi senden bana bahsettiğinde, yaşadığın şeylere rağmen yaşama istediğine hayran olmuştum. Yaşamak için o güzel kafanın unutmalarını, sen gülebil diye verdiği çabaya bile hayran olmuştum. Hayran olmakla kalmadım, sevdim Lina. O kadar sevdim ki

ben de yaşamak istedim. On sekizinci yaş gününde çekilen o utangaç gülümsemeni gördüğüm günden bu yana bir damla alkol sürmedim ağzıma."

Ben Aral'ın hayatını kurtarmışım. Gülümseyerek sadece hem de. Seni kurtardığını düşündüğüm kişi tarafından bıçaklanmak çok da kötü hissettirmiş olmalı. Özür dilerim Aral.

"Sağlığıma kavuşmak için elimden geleni yaptım. İyi bir abi oldum yine, biri bir kardeş oldum. İyi bir arkadaş, dost oldum. İyi bir sevgili olmak istedim Lina bir de. Senin sevgilin olmayı çok istedim."

Öylesin. İyi bir sevgilisin. Sevgilimsin. Değil mi Aral? Ayrıyız ama sevgiliyiz hâlâ değil mi?

"Özür dilerim," dedim çok üzülerek.

"Dileme," dedi kabul etmeyerek. "Özür istemiyorum ben senden. Gülümsesen bana yine olmaz mı cennet çiçeğim?"

"Yapamıyorum," dedim göz yaşları akarken gözlerimden. "Başkası tarafından kontrol edilebiliyor olabilme ihtimalimden çok korkuyorum. Yapmış olabileceklerimden korkuyorum. Sen bileceksin bir de her şeyi."

Kafasını iki yana salladı bu düşündüklerimi asla onaylamayarak. "Korktuğun hiçbir şey değilsin sen."

Peki kafamın içindeki kanlar kimin Aral? Biri senin, diğerleri kimin? Sana yaptığım şeyi affedemiyorum ben.

"İzin ver sen okurken ben olayım yanında Lina. Neye üzüldüğünü bilmezsem teselli edemem seni. Kafanda ne kuruyorsun bilemezsem kafandaki düşmanla arana giremem senin. Baban bu yüzden beni aramanı istemiş olmalı. Bu yüzden yanında olmamı istemiş olmalı. Bırak ben de bileyim. Çocukları suçlamam ben Lina. Çocuklara bunu yaşatanlarla bizim davamız. Öyle değil mi sevgilim?"

Neredeyse kolları arasında girmek üzereydim Aral'ın gittikçe aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. Alnını alnıma yaslamak üzereydi neredeyse. Sağ elinin yaptığı tampon içe yaramıştı çoktan, indirmişti elini. Belime sarmak için hazırdaydı kolu.

"Ben de hiç iyi çocukluk geçirmedim," dedi sıcak nefesi yüzüme eserken. Şahin de öyle demişti. "Sen suçlar mısın beni bunun için?" ***Suçlamam. Çok üzülüyorum ben bizim çocukluklarımıza.*** **"Köpeklerini üzerime salardı babam. Kendimi korumak isterken bir köpeğini öldürmüştüm istemeden." Tüylerim diken diken oldu.** ***Ben de kedimi***

kurtarmak istemiştim Aral. Yemin ederim bilerek olmadı. **"Suçlar mısın beni bunun için?"**

Kafamı iki yana salladım. Öpmek istiyorum onu şu an. Keşke öpebilsem onu. Beş gün öncesine dönmek istiyorum ya da beş sene sonrasına gitmek. Ama öpebilmek istiyorum. Öpebilecek yüzü bulmak istiyorum.

"Ben de yaptım," diye itiraf ettim bilmesini isteyerek. "Kedimi öldürttüler köpeklere. Kedimi kurtarmak istedim sadece, nasıl oldu bilmiyorum. Kedimi kurtaramadım ama köpekleri öldürdüm."

Sıcak dudaklarını sol gözüm üzerine bastırırken kolları sardı beni. Bağışlanmışlık hissiyle gözlerime kapandı. Kalbim biraz olsun rahatladı bu öpücükle. Affedilmiş hissettim.

"Senin suçun değil," diye fısıldadı tenime. "Yaptığın hiçbir şey senin suçun değil. Yaşamak istemek suç değil güzel bebeğim. Yaşamak istemek suç değil, iste yeter ki. Bırakma elimi benim, vazgeçme yaşamaktan."

Başım göğsüne yaslanırken sıkıca sarıldı bana. Ona sarılamadım ama çok daha iyi hissettim kendimi.

"Sadece *sen* o zaman," diye mırıldandım üzgün bir sesle.

Çünkü sen hak ediyorsun bilmeyi. Haklısın, ben kötü bir şey görürsem anlatamam. En iyisi sen kendin öğren benimle.

Aral ne demek istediğimi anladı. Kötü bir şeyler yapmışsam sadece sen bil, başkası bilirse utanırım demek istediğimi anladı.

Saçlarımı okşadı. ***Kısa ama artık saçlarım. Parmakları uzun uzun dolanamayacak saçlarımda.***

"Sadece ben," dedi beni onaylayarak.

Bir süre öylece dikildik orada. O bana sıkıca sarılıp yüzünü saçlarıma gömmüşken ben de sarılamıyor olsam bile yüzümü boynuna yaslamış kokusunu içime çekebilmiştim büyük bir özlemle. Çok tuhaf ayrılmak eylemi. Yan yanayız ama dokunamıyoruz diye acı çekiyoruz. Birini sevmek çok garip.

"Doğum gününde kol düğmem saçına takılmıştı ya hani," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Sesi çok yakından ve derinden geliyordu kulağıma. Tüylerim ürpermişti bu yüzden. Hatırlamıştım o anı hemen. Kafamı salladım yavaşça.

"İçim gitmişti Lina," diye itiraf etti saçlarımı okşarken. "Saçını çekmişim gibi vicdan etmiştim kendime. Yemek boyunca aklım kol düğmeme takılan dört tel saçında kalmıştı."

Kalbim üzüntüyle kasıldı. Saçlarımı o yüzden mi çok seviyorsun acaba Aral?

"Saçlarını banyo çöpünde görünce ne kadar üzüldüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

Özür dilerim Aral. Seni üzmek için yapmadım hiçbir şeyi. Kendime kızdığımdan yaptım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boynuna üzüntüyle.

"Özür ya da rica değil benim derdim Lina. Kendine daha fazla zarar verme, yeter bana."

Bir şey demedim. Kokusunu içime çektim sessizce. Aral'ın kokusunu çok seviyordum. Teni; parfüm, karanfil ve korkuyor. Benim Aral'ım ile Aral farklı kokuyorlar. Benim Aral'ımın konusunda birazcık benim de kokuyor oluyor ve onu daha çok seviyorum. *Ama şimdi benim değil. Bir daha olsun istiyorum. Bir şans daha istiyorum. Vazgeçmek istemiyorum. Elini bir daha tutabilirsem eğer, bırakmamak için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. Zihnimi kendim yönetebileceğime ve Aral'a zararım dokunmayacağına ikna olursam savaşırdım ikimiz için. Yeter ki bir şansım olsun.*

Kendimi daha iyi hissederek geri çekildim hiç istemesem de. O da geri çekildi. Gözlerimi kaçırıp yüzümü kuruladım.

"İyi misin?"

Kafamı salladım. "Daha iyiyim," dedim dürüstçe.

"Daha iyi olacağız," dedi yüzümü kurulamama iki parmağının tersiyle yardımcı olmadan yapamayarak.

Sonra uzanıp kapıyı açtı binmem için. Teşekkür mırıldanıp bindim tekrar. O da kendi koltuğuna geçti. Tekrar yola çıktık. Klimaları açtı üşüdüğümü bildiği için. Bacaklarımı kendime çekip ona doğru dönmüş bir şekilde sessiz sessiz oturdum.

Yirmi dakika sonunda adliyenin önündeydik. Birlikte adliyeye adımlarken gergindim ama kararım kesindi. Ağlaya sızlaya zaman geçmezdi. Yüzleşmem lazımdı gerçekle. Geçmişe yanmanın sırası değildi. Şimdimi kurtarmam lazımdı. Eğer umutsuz bir vakaysam o zaman ağlayamaya devam edebilirdim. Fakat bir umut vardı hâlâ.

"Kart sende mi?" diye sordum aklıma gelince.

Kafasını salladı. "Bende."

Kafamı salladım. O kart Aral'a uğursuzluk getirirse diye düşünmemeye çalıştım. Birlikte içeri girdik. Yiğit'in odasına çıktık. O odadan çıkarılan her şeyin incelenmesi gerektiğinden Aral bizzat bununla ilgilenecekti. Bir yandan da her sayfanın fotoğrafları çekiliyor fotoğrafları bir kâğıda çıkarılıyordu ben ve Aral üzerinde çalışabilelim diye. Biz yoldayken bizden önce gelmiş ve başlamışlardı bile her dosyayı fotoğraflayıp kağıtlara dökmeye. Kasetleri de Aral örnek aldıktan sonra izleyebilecektik. Kendisi de izlememişti. İncelenmesi gerektiğinden değil, bizden önce izlememişti. Sanırım üzülmüştü halime. Eninde sonunda izleyecekti o da bu yüzden incelik etmişti. Bunun için bile minnettar olmalıyım sanırım aslında. Aral bunun için ondan rica etmiş de olabilirdi emin değildim. Aral'ın benim için başkalarına ricacı olmasından hiç hoşlanmıyordum ama bunu yapmamasını da söyleyemiyordum. İkisine de minnettardım.

Yiğit bu belgeleri kimsenin görmemesi konusunda hem fikirdi çünkü kimin bu örgüt için çalıştığından emin olamazdık. Dikkat etmekte fayda vardı. Kendi odasının yakınında kullanılmayan bir odayı kısa bir süreliğine bize tahsis etmişti. Burada daha güvende olacaklarını düşünmüştü. Odaya ben Aral, Yiğit, Yiğit'in kalemi ve Şahin'den başka kimse girmeyecekti. Şahin, fotoğrafları çeken ve onları dosyalayan kişi olacaktı, Aral da inceleyen kişi olacaktı. Bu yüzden Aral'ın laboratuvara uğraması gerekiyordu. Detaylarla o ilgilenirken sonuçlarla güvendiği asistanları meşgul olabilecekti. Adli tıp uzmanı o olduğu için gerçekten minnettardım. Delilerin güvende olduğunu hissediyordum en azından. Boşa kürek çekiyormuşum gibi hissetmiyordum.

Yiğit bizi bahsettiği odaya götürdü. Kapısında polis memuru bekliyordu. İçeri girdik. Bekletme odası gibi bir yer burası. Savcılar bir şüphelinin ifadesini almak için yirmi dört saat bekletebilir o kişiyi buna hakları var. Oda küçük ama farklı açılarda iki kamera var. Dikkatimi çeken ilk şey bu olmuştu. Kameralar tarafından izlenecek olmak benim için gerici bir durumdu ama kapatsak sorun olur mu diye bile sormadım hiç. Aksi halde sanki bir şey saklamak istiyorum gibi anlaşılırdı. İçeride bir masa, iki sandalye vardı. Şimdiden üzerinde iki dosya vardı bizi bekleyen. Kasetler geldiğinde izlememiz için düzenek kurulmuştu bir de.

"Nasıl yapıyoruz?" diye sordu Yiğit ikimizin yüzünde gezdirirken gözlerini.

"Lina ve ben okuyacağız," dedi Aral. Sonra gözleri bana çevrildi. "Ama benim bir laboratuvara uğramam gerek. Benimle okumanı istemişti baban. Ben gelene kadar biraz uyu istersen," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Ben bir saate önemli ve acil kısmını halletmeye çalışırım."

Gitme ve dönme süresi vardı bir de bunun. Trafik başlayacaktı birazdan İstanbul'da Tetiklenecek bir şeyim kalmamıştı zira bana göre. Geçmişi hatırlamıştım, ne için eğitildiğimi ve neler yaptığımı biliyordum artık. Belki okudukça birkaç şey daha hatırlardım ama bundan fazlası olacağını sanmıyordum. Hatırlayabileceğim şeylerin korkunçluğu tedirgin ediyordu beni bir tek. Bir de Aral'ın aklı benden kalsın istemezdim. Bu yüzden mantıklı düşündüm.

"Babam ilk örgüt hakkında genel bilgileri not etti kısmı okumamı istemişti. Sen gelene kadar o kısmı okuyup çeviririm," dedim boş oturmak istemeyerek. Önümde dosyalar birikirken öylece oturamazdım.

Gözlerindeki yorgunluğu ve kederi görebiliyordum açık seçik. Bir de bana olan sevgisi parlıyordu hep bir köşeden. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarken. Dili dudaklarını ıslattı, düşündü bu dediğimi. Gözlerimdeki kararlılığı gördü. Yaptığımız karşılıklı itirafların bana iyi geldiğinin, savaşmak istediğimin farkındaydı.

"Tamam. Öyle yapalım," diye destekledi beni güzel gözleri güvenle bakarken bana. Bu güveni hak etmem lazımdı. Babamın dediği gibi olsun istiyordum. Tamam çok üzüleyim, kırılayım ama lütfen sonunda bir teselli bulayım baba. Lütfen.

Kafamı salladım. "Tamam."

"O kısmı sadece," diye altını çizdi.

"Söz," dedim aklı kalmasın diye. "Sadece o kısmı okuyacağım."

Kafasını salladı. "Aç mısın?"

Kafamı iki yana salladım. Zaten yemek yiyip spor salonuna gitmiştik. Tabağımı da bitirmiştim. Aç hissetmiyordum kendimi geceye kadar idare ederdim zorlanmadan. Alışkındım öğüt atlamaya.

"Bir şey olursa ara mutlaka beni. Kötü hissedersen, tetiklenirsen, ne olursa."

"Tamam," diye onayladım onu.

"Tamam," dedi o da hiç gidesi yok gibiydi. "İki saate yanında olurum ben. Bir şey olursa Kürşat kapıda. Ondan isteyebilirsin. Ya da polis memurlarından rica edebilirsin."

"Tamam," dedim yine iyi olacağıma ikna olsun diye.

"Ben de adliyede olacağım," dedi Yiğit. "Bir şey olursa polis arkadaşlarla bana iletebilirsin. Araya da bilirsin."

Kafamı salladım. "Ararım."

İkisi de kafasını salladı. İnkâr etmeyecektim. Aral'ın burada olmasını tercih ederdim fakat her şey istediğim gibi gidiyor değildi, mızmızlanacak değildim bunun için. Bunu Aral'a söyleyip de iki ayağını bir pabuca sokmaya da gerek yoktu.

"Git hadi," diye mırıldandım. "Trafiğe takılacaksın."

Derin bir nefes aldı yüzüme bakarken. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım ben de.

Yanaklarıma ya da saçlarıma dokunmadı. Hep dokunurdu halbuki. Neyseydi. Tek derdim buydu sanki.

Beni odada yalnız bıraktılar. Kameraları düşünmemeye çalıştım. Gün içerisinde bir sürü kameranın önünden geçiyordum, fakat şimdi izlenme hissi geriyordu beni.

Sandalyeye oturup çıkarılan dosyaların başlığına baktım merakla.

2005-2006 ve Mektup.

Tutulduğu yıllar olmalı bu tarihler. Ben altı yedi yaşlarımdayken. Altı yedi yaşlarımda kurtarmıştı babam beni. Hatırlıyordum o anı. Hatırladığım ilk an oydu zira. Şimdi düşününce o adamların elinden kaçabilmiş olmak bir çocuk için büyük işti ama suikastçı olarak eğitildiğim için şaşırtıcı gelmiyordu. Babama tuzak kurmak için beni kullanmak istemişlerdi belki de. Babamı öldürmek istediklerini hatırlıyordum ama başaramamışlardı. Babam beni kurtardıktan sonra birinin ıslık çaldığını hatırlıyordum mesela. İrkilmiştim ama korkmamıştım hiç aksine sakinlemiştim. Belki de her ıslık bir işlevsellikle ilgiliydi.

Sıkıntıyla iç çekerek mektubu elime aldım yine. Tekrar okudum. Talimatlardan ibaretmiş gibi gelse de bazı cümleleri şifreydi sanki. Mesela 'Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni,' cümlesi garip hissettiriyordu. Aklıma ilk gelen hastaneye gelen çiçekler oldu. Daha sonra ise kolyemi anımsadım. Kolyem de bir şey mi vardı? Bir anahtar mıydı? GPS falan mı vardı üzerinde? Asaf bizi ona

götürmeyecek bize onu getireceksin gibi bir cümle kullanmıştı daha önce. Babam gerçekten kolyeden ötürü beni takip edebiliyor olabilir miydi? İyi de annem nasıl isterse onu bulabiliyordu bu sayede? Bir çeşit tersine mühendislikle falan mı? Ekin bugün kolyeme bakıp güzelmiş demişti. Bunu mu kastetmişti acaba? Kaşlarım çatıldı. Önümdeki kağıda değil, aklımın bir yerine not ettim tüm bunları .

Bir diğer canımı sıkan cümle ise 'Biliyorsun. Çağırırsan iki elim kanda olsa gelirim,' demiş. Mecaz anlamda olduğunu sanmıyordum hiç. Aramaktan falan mı bahsediyordu? Spor salonundaki kamera odasını anımsadım. Aral'ı aradığımda açılmıştı kapı ve bir kapı daha vardı açamadığımız. Eğlence merkezindeydi o da. Babamın bana bıraktığı joker kartını kullanarak belki de babamın numarasını tuşlamalıydım. Mümkün olabilir miydi? Bunu mu demek istiyordu. Çağırırsan gelirim. Çağırmak. Birini aramak demek mi gerçekten? Şimdi arasam mesela açma ihtimali var mıydı telefonumu?

Tüylerim diken diken oldu bu ihtimalle. Deneyebilirdim ama deneyecek cesarete sahip değildim. Özellikle de izleniyorken bunu hiç yapasım yoktu. Hem ya ararsam da bir ıslık sesi duyarsam? Babama güvenmediğimden değildi ama aklıma bin türlü şey geliyordu. Tek başıma yapmak istemiyordum. Aral'ı bekleyip danışırsam daha iyi olurdu. O zeki bir adamdı, bir sürü ihtimal düşünüyordu benim gibi. En iyisini bulurduk birlikte.

Stresten dudaklarımı soyarken kapı çaldığında irkilerek gözlerimi kapıya çevirdim. Kapalı kutu taşıyan bir memur içeri girip kutudakileri dosyaları masaya bıraktı ve gitti.

2007-2008, 2009-2010

Muhtemelen babamın koyduğu sırayı hiç bozmadan kopyalıyorlardı. CIRCUS isimli dosya en arkadaysa eğer biraz bekleyecek gibiydim ama şikayetçi de olmadım bu durumdan. Üzerlerini okuyamıyorlardı zaten ve anlamaları için onlara şifreli yazının bir görselini atmam gerekirdi. CIRCUS'un özel dildi nasıl yazıldığını ne kadar az kişi bilse o kadar iyiydi. Özel dili de ne kadar az kişi bilse o kadar iyi olurdu ayrıca. Bu yüzden anahtar çıkarmak yerine Aral'a öğretmek daha mantıklı olurdu. Ben çevirirken ona öğretirdim. Zeki bir adamdı, kapardı muhtemelen birkaç saate.

Şimdilik yapacak bir şeyim olmadığından boş bir kâğıda mektubu çevirmeye koyuldum Aral geldiğinde okuması için. Zaman kazanırdık

en azından. Zorluk çıkarmanın anlamı yoktu pek. Aral'la sözleşmiştik. Her şeyi bir tek o bilecekti. Onun bana olduğu kadar dürüst olacaktım ben de. Onu tüm şeffaflığımla hak etmek istiyordum.

On dakikada bir kapı çalınıp bir dosyanın fotoğrafları geldi. Fakat hiçbirinin ismi CIRCUS değildi. En son geleceğine ikna oldum. Uslu uslu beklerken telefonuma bakarak zaman öldürmeyi denedim fakat Aral'ın paylaştığı ellerimize bakmaktan başka bir şey yapmadım esasen. O gün sarhoş olup ne kadar güldüğümü hayal meyal hatırlıyordum mesela. Aral'ın elini tutmuştum gerçekten tüm akşam. Ne güzel ellerin var demiştim, o da seninkiler çok daha güzel demişti. Senin olabilir istersen demiştim galiba. Güldürmüştü bu söylediğim onu. Bak ya demişti içli içli. İç çektim istemsizce. Aral ne zamandır 'bak ya' demiyordu. Bak ya demesini özlemiştim. Gülmesini, bana sataşmasını, öpmesini... Öftü gerçekten. Öpmeye takmıştım bugün de. Öpseydim de rahatlasaydım bir. Evet. Rahatlasaydım. Öpseydim. Rahatlardım. Rahatlamak için tamamen.

Telefonumdan saati kontrol ederken acaba Aral'ı arasam mı diye düşündüm bir an. Ama hemen vazgeçtim sonra. Arayıp ne diyecektim ki? Başlamam gereken dosya gelmedi, ben de uslu uslu bekliyorum, okumadım merak etme mi deseydim? Aklın bende kalmasın mı deseydim? *Hayır kalsındı. Aşk insanın aklını alıyormuş elinden. Aklı bende kalsındı hep. Benimki de onda kalmıştı nasılsa.* Birbirimizin aklıyla idare edecektik artık. Keşke Aral'ın aklı bende de olsaydı gerçekten. Sakin kalıp, soğukkanlılığımı yitirmeseydim hiç. Bir ıslıkla yönetilmeseydi zihnim. Bunun korkusuyla sarsılmasaydım hiç.

Telefonumun ekranı kilitleyip masaya yüz üstü bıraktığımda aklıma sevgili olduğumuz gün Tarık'ın çektiği fotoğraflarımızı telefon kabımın arkasına koyduğum geldi. Siyah kabı çıkardım onları görmek isteyerek. Her şey o kadar karışmıştı ki onları orada unutmuştum. Halbuki onları kartlığı olan telefon kabımın kart kısmına koymak istemiştim.

İçim ezilerek birbirimize gülümsediğimi fotoğrafımı okşadı parmaklarım. İçimin nasıl kıpır kıpır olduğunu hâlâ anımsıyordum. Gerçi çok zaman geçmemişti üzerinden zaten. Kalbimde bir sızı peyda oldu Aral'ın gülümseyen yüzüne bakarken. Arabada sinirimi yine ondan çıkarmışım gibi olmuştu. Gibisi fazlaydı belki de. Sezen Aksu dinliyor diye kızmıştım ona. Ama ne yapayımdı şarkı çok kötü

hissettirmişti bana kendimi. Parmaklarım Aral'ın yüzünü severken sıkıntıyla iç çektim. Nasıl gönlünü alacaktım bunca şey sonra bilmiyordum hiç. Geri dönecek yüzü bulsam da kalbini kırmıştım hiç istemeden. Özürle geçmez ki kalp yarası. Seviyor beni ama bu kırılmadığı anlamına gelmiyor. Gönlünü almam lazım. Nasıl yapacağım bilmiyorum.

Kapı çalınıp tekrar içeri aynı kişi girip kucağındakileri masaya bıraktıklarında en alttaki dosyanın ismi kalbimin ritmini değiştirdi. CIRCUS işte gelmişti...

Tüylerim diken diken boğazım yumru yumruydu. İstemsizce fotoğrafımıza baktım. *Lütfen. Bir şansımız olsun.*

Fotoğrafımızı eski yerine kaldırdım. Omuzlarımdaki kaslarımın her bir zerresi sızlıyordu gerilmekten. Yumruklarımı sıkıp derin bir nefes aldım ve uzandım dosyaya. Kaçmak buraya kadardı. Kaçarak savaşamam. Yüzüne bakacağım düşmanımın. Tıpkı Aral gibi olacağım. O yaşamak için benden ilham almış. Ben de yaşamak için ondan ilham alacağım.

Dosyayı önüme çelip ilk sayfasını çevirdim. Beni el yazması bir notun fotoğrafıydı ilk karşılayan. Aceleyle yazılmıştı gibi karmaşıktı.

CIRCUS hakkında bildiğim, bulabildiğim ve senin bilmenin sana zarar vermeyeceği tüm detayları sana bırakıyorum Lina. Sen, olmanı istediklerinden çok daha fazlasısın. Zihnin en güçlü silahın. Bunu sakın çıkarma aklından. Sen olmak istemediğin hiçbir şey olmadığın gibi olmak istediğin insan olabilecek güce de sahipsin. Seni seviyorum.

Babamın buna benzer konuşmalarını hatırlıyordum. Sık sık söylerdi zihnin gücünden bana ama şimdi Tilki olmadığımı söylüyordu sanki bana. Annem de öyle demişti. Umut ediyordum elimde olmadan. Kalbimin sesini işiterek ve istemsizce daha da yüreklenerek çevirdim bir sayfayı daha.

Beni bu kez karşılayan büyük puntolarla CIRCUS başlığı atılmış bir metindi. Tarih atılmıştı sağ üst köşesine. *13 Nisan 1992. Babam 19-20 yaşlarında olmalı...*

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp boş bir kâğıda uzandım, elime aldım kalemi ve hem okuyup hem de Aral için çevirmeye başladım.

CIRCUS, başlarda orta çağlarda kızıl insanlara karşı olan nefretten faydalanan kilise alt yapılı bir oluşum. Anladığım kadarıyla 13. Yüzyıla kadar dayanıyor temeli. Wawel Kalesi Aziz Stanislaus ve Wenceslaus

Kraliyet Katedral Bazilikası rahibi toplum tarafından dışlanan kızıl saçlı çocukları ailelerinden alıp kilisede toplamaya başlamış. O zamanlar, kadınların menstrual dönemlerinde ilişkiye girerek doğurdukları çocukların kızıl olduklarına ve onların cehennem ateşinden içtiklerine inanılırdı. Bu yüzden dindarlar, bu günahsız çocukları sahiplenen rahibi günahın çocuklarını saklamakla suçlamışlar ve bağışları durdurmuşlar. Kilise çocuklara bakmayacak hale gelen ve çocuklara günahsız dediği için linç edilmeye kalkılan dönemin baş psikoposu bu çocukların zor durumdaki ülkeleri için asker olarak yetiştirecekleri vaadinde bulunmuş. Günahın çocuklarının ülkeleri için intihar timi olacağına sevinen dindar kesim ikna oluyor böylece. Cehennem ateşinden içen çocukların ülkeleri için yanmalarını destekliyorlar. Zamanla Baş psikopaslar değişiyor ama katedraldeki kızıl çocuk toplayıp ülke için yetiştirme geleneği devam ediyor. Her gelen psikopos bu görevi devralıyor ve her gelen bir kural bir yöntem deniyor. O dönemde kızıl insanlar, kızıl tikiler ve hatta gelincik çiçekleri bile lanetli sayıldığından zamanla hepsi bu çocukların sembolü oluyor ve zamanla tilki ve gelincik olarak adlandırılmaya başlanıyorlar. Kimse isimleriyle hitap etmiyor onlara, zira isim bile verilmiyor onlara.

14. Yüzyılda iskambil kartları meşhur olduğunda o dönemin kumarbaz olduğu söylenen rahibi rütbe sistemini geliştiriyor. Her elli iki kişilik grup bir desteyi oluşturuyor ve her çocuk bir karta denk geliyor. O elli iki kişi arasındaki en yüksek rütbe Joker yani soytarı rütbesine layık görülüyor. Bir söylentiye göre krallar soytarılarına bu yüzden önem vermeye başlıyor ve zamanla en iyi adamları oluyorlar. Meşhur Soytarı Stanczyk'ın da Kızıl Tilkilerden olduğu söylentilerinin yanı sıra günümüzde örgüt için en yüksek rütbenin temsilcisidir. [Rütbe sistemlerine ve işleyişe başka bir sayfada detaylıca değineceğim.]

Kilisenin kızıl tilkileri zamanla gücünü öyle arttırıyor ve o kadar bilindik hale geliyorlar ki yoldan çıkmış din adamları onları kiralamaya ya da paralı asker olarak satmaya karar veriyor. İlk suikastçi kimliklerini o zaman ortaya çıkıyor.

İkinci dünya savaşında Kızıl Tilkilerin önemi dinlediklerime ve bana öğretilenlere göre oldukça büyük. Öyle ki Sovyet Rusya'nın Kızıl Ordu'yu kurarken Kızıl Tilkilerden esinlendiği söyleniliyor. [Daha sonra ise benzer örgütler kurulmaya başlanıyor. Bu konuyu hâlâ araştırmaktayım. Onların da özel çocukları kullandıklarından şüpheliyim.]

Zaman içinde kızıl insanlara olan tutum değişmeye başlıyor ve kilise bu oluşumu başlarda saklayabilse de daha sonra elden çıkarmak durumunda kalıyor. Zengin ve milliyetçi din adamlarına satılıyor çocuklar. İsmi resmi olarak o zaman CIRCUS adını alıyor. Gizlice Polonya'nın gizli silahı olarak kalmaya ve para için kiralanmaya devam ediyorlar.

Günümüzde Interpol'ün aranan listesinin kalabalık bir bölümü CIRCUS'un suikastçı birliği Kızıl Tilkilerden oluşuyor. Fakat olduğum rütbede erişebildiğim bilgiler çok sınırlı. Henüz Kupa Valesi'yim. Eğer Soytarı rütbesine yükselebilirsem, daha fazla bilgiye sahip olacağımı umuyorum. Bunun için nefret ettiğim bu işi yapmaya devam etmem gerek. Kiralık Tanrı olarak anılıyorum ve yaptıklarımdan gurur duymuyorum. Mecburiyetlerim canımı yakıyor. Bunu durdurmak istiyorum. Fakat henüz bunun için ne yeterince gücüm ne de bilgim var. Olmamı istedikleri adam değilim fakat öyleymiş gibi rol yapmam gerekiyor. Buradan kurtulmak, bu çocukları kurtarmak istiyorum. Eğer ölmez de buradan kurtulabilirsem bir aile kurmak istiyorum kendime. Onların istediği gibi değil, kendi istediğim gibi yaşamak istiyorum. Kimse için değil, yalnızca kendim ve sevdiğim insanlar için yaşamak istiyorum. Ölmemi isteyen insanlar için yaşadığımdan daha fazlasını kendim için yaşayacağım. Yemin ederim...

Tüm tüylerim ürpermiş, ensemde bir uyuşma peyda olmuştu metni okurken. Kan dondurucu acımasız bir tarihle yüzlemem bir kenara yaşadığım aynı korkuyu babamın neredeyse benim yaşlarımda yaşadığını bilmek, onunla aynı şeyleri istemek ve şimdi bunun için onu suçluyor olmak kalbimi kırdı. Ettiği yemin boğazımı düğümledi. Elli yaşındaydı ve hâlâ kurtulabilmiş değildi halbuki. Belki de kurtulduğunu sanmıştı bunca zaman boyunca. Bu yüzden bana sahip olmayı çok istemişti. Eğlence merkezinde çalışmaya beni kurtardıktan sonra mı başlamıştı mesela? Yoksa önce mi? Çünkü bu bile cevap olabilirdi bana aslında. Belki de beni kurtardığı sırada izini bulmuşlardı onun, o da mecbur kalmıştı bir şeylere tekrardan. Bilmiyordum. Bir sürü cevapsız soru, endişe ve hüzün vardı kafamın içinde. Babamı ne affedebiliyor ne de bugün okuduğum metinler yüzünden ölesiye nefret edebiliyordum ondan.

Nasıl konu başlıkları olduğunu merak ettiğimden göz atma maksaydıyla hızlı hızlı çevirdim sayfalarını. Sistemden, rütbelerden, kodlardan, tedavi ve deneylerden başlık başlık bahsetmişti. Çok kalın bir doysa değildi. Az ve öz bilgiler vardı içerisinde belli ki. Fazlasını

bilmemi istemiyordu o da annem gibi. Notunda da bahsetmişti zira. Fakat sorularımı yanıtlayacak kadar bilgim olduğuna inanmak istiyordum.

Kodlar kısmını daha çok merak etsem de okurken hiçbir şeyi atlamamak adına kaldığım yerden okumaya devam ettim.

Her tilki küçükken sahiplenilir ve tesiste geçirdiği ilk geceden itibaren uyurken ona emirleri ve düşünmesi gerekenler öğretilir. Her tilki uykusunda emirlerini dinler. Bir çeşit beyin yıkama yöntemi bu. Çocuklara verilen emir uğruna ölmenin onların en büyük değeri olduğu, onların bir insan değil bir silah oldukları zihinlerine ilmek ilmek işlenir. Buna öğretilere kendini adama süresi çocuktan çocuğa değişmektedir.

Her gün, gün içerisinde sıkı bir eğitimden geçen bu özel çocukların kulakları özel bir operasyonla özelleştirilmiştir. Normal insanların duymadığı frekansları seçebilen hale gelen tilkilerin aynı zamanda belli bir frekansın beyinlerinin belli bölgelerini uyardığı bir başlık takarlar uzun bir süre. Bu başlıklar çocukları emir altında tutulabilmek için tasarlanmıştır. Her bir frekans beynin farklı bir bölgesine elektrik akımı göndererek çocukta olağandışı duygulanıma sebebiyet verir. Bu şekilde çocuklar bu ıslık sesine karşı koşullandırılırlar. Örneğin; itaatsizlik durumunda çalınan belirli bir frekanstaki kod ıslık beynin korku merkezini tetikliyor ve çocuk itaat etmeye koşullanıyor. Korkak çocukların ise saldırganlığı ve öfkesi tetikleniyor. Çeşitli ıslıklarla beynin farklı merkezleri uyarılarak duygularıyla yönetilmeye alıştırılan çocuklar bir süre sonra başlıksızken çalınan ıslıklara karşı da aynı tepkileri veriyor, aynı duyguları hissediyorlar. Korkunç bir deney gibi geliyor kulağa, fakat bir gerçek. Küçük yaştan beri senelerce böyle büyüyen çocuklar bu koşullanmayı üzerlerinden kolay kolay atamıyorlar. Zihnin gücü oldukça önemli bu konuda. [Çözebildiğim bazı kod ıslıkları Islıklar başlığı altında toplayacağım.]

Yapılan bir başka deney ise MC1R reseptörüne bağlı gen mutasyonu zaman içinde güçlendirmek. Zamanla güçlendirilen bu mutasyondan ötürü çocuk gittikçe acıya duyarsızlaşmaya başlıyor. Bu şekilde intihar görevlerine gönderilebiliyorlar, ölümcül yaralarının farkında olmuyorlar acı hissetmediklerinden. Fakat bu mutasyonun güçlenmesi ısıya olan ihtiyaçlarını arttırıyor. Soğuğa dayanamıyorlar.

Elimdeki kalemi yavaşça kâğıdın üzerine bıraktım. Kalbimin ritmi değişmişti fakat soğukkanlılığımı yitirmiş değildim. Beynim

uğulduyordu yalnızca. Hayatımı gözden geçiriyordum. Hatırladığım anılarımı yokluyordum. Aral'ı bıçakladığım o anı düşünüyordum. Belli kod ıslıklar kullanıyorlarmış, tesadüf eseri birinin o melodiyi belli bir frekansta çalma olasılığı çok düşüktü. Kasti olmalıydı tahmin ettiğim gibi. Kim ne için yapmıştı bunu? Gerçekten öldürmemi mi istemişlerdi Aral'ı? Saldırganlığım mı tetiklemek istemişti yoksa korkumu mu yalnızca? Zihnin gücünden bahsetmiş babam yine genç yaşındayken bile. Yine ıslık çalınca, yine tepki verir miydim acaba? Kafede ıslık duyduğumda korkmuştum yalnızca, hatta kaçmıştım Aral'dan. Gerçekten korkutmak mı istemişlerdi beni mesela yoksa yine ona zarar vermemi istemişlerdi de babam beni duyarsızlaştırmayı ya da zihnimi güçlendirmeyi bir şekilde başardığından tepki mi vermemiştim? Aral'a zarar verme ihtimalim yüksek miydi hâlâ? Yoksa kalkmış mıydı ortadan? Alin'le uyuyabilir miydim tekrar gönlüm rahatça?

Kalbim endişeyle kasıldı göğsümde. Sıkıntı duvarlarının arasına sıkışmış hissettim yine kendimi ama pes etmeyecektim. Şimdi değildi. ***Net bir cevap istiyorum baba. Lütfen vermiş ol. Lütfen korkularımı gerçekten dindirmiş ol. Mektubun ümit vericiydi. Lütfen beni boşuna ümitlendirmemiş ol.***

RÜTBELER

DESTE: Aynı dönemden elli iki çocuk bir Deste'yi oluşturur. Her destenden yalnızca iki kişi aynı zaman da Joker olabilir. Her deste, iskambil kağıtlarında olduğu gibi dört guruba ve kendi içlerinde hiyerarşiye sahiptir. Fakat iskambilin aksine gruplar arasında hiyerarşi yoktur, görev farklılığı vardır. Fakat her grup ve rütbe sahibi tilki, Joker olabilme şansına sahiptir. Her tilki aylık olarak değerlendirilir. Rütbeni korumak veya yükselmek esastır. Değerlendirmeler pozitif bilimlerden sosyal, duygusal ve fiziksel becerilere kadar çeşitlilik gösterir. Her alt rütbe tilki istediği rütbeye grubu fark etmeksizin meydan okuyabilir. Joker sahibi tilki görev seçmek de özgürdür. İstediği kart olabilir bunun ismine Joker Wild denir.

RÜTBELER:

i) JOKER

Soytarı. Kralın sağ kolu. Görevini seçebilir ve reddedebilir. Söz hakkına sahiptir, fikrini sunabilir. Destedeki herhangi bir kartın görevini üstlenebilir, istediği kartın yerine geçebilir. En yüksek rütbedir ve bir önceki rütbesi de yine kendisine aittir. Her destede en fazla iki adet bulunabilir. Altın Joker sahibi, istediği kartı deste dışına alabilir ve deste hakkında kararlar

verebilir. Joker'in aldığı kararlar desteği başarısızlığa uğratır, sisteme zarar verecek olursa rütbesi Sinek'e kadar geriler. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini arttırır. Kartın değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Temsili Joker olmadan önce mensup olduğu gurubunkiyle aynıdır. Joker olduğunu gizlemek esastır.

ii) MAÇA

Azrail. Suikastçı. Görevleri mutlak ölüm görevleridir. Görevini seçebilir ve reddedebilir. Reddedilen her üç görev için bir kademe rütbe kaybeder. Fikrini sunabilir. Joker olabilmek için meydan okuyabilir. En yüksek ikinci rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini arttırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Kırmızı higanbana ile temsil edilir.

iii) KUPA

Şövalye. Suikastçı. Görevleri mutlak başarı görevleridir. Görevlerini seçemez fakat reddedebilir. Reddedilen her iki görev için bir kademe rütbe kaybeder. Söz hakkında sahip değildir ama fikrini sunabilir. Joker veya Maça olmak için meydan okuyabilir. En yüksek ikinci rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Kupa bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini arttırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Beyaz higanbana ile temsil edilir.

iv) KARO

Aristokrat. Ajan. Görevleri mutlak bilgi toplamak ve mesaj iletmektir. Görevlerini seçebilir, reddedemezler. Reddedilen her iki görev için bir kademe rütbe kaybeder. Söz hakkında sahip değildir ama fikrini sunabilir. Joker, Maça ve Kupa olmak için meydan okuyabilir. En yüksek üçüncü rütbedir. Kendi grubu içerisinde kartların değeri farklılık gösterir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Karo bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın değerini arttırır. Kartların değeri yüksekten düşüğe Altın, Gümüş ve Bronz'dur. Kızıl Irıs ile temsil edilir.

v) SİNEK

Kahya. Destekçi. Görevleri suikastçı ve ajanları desteklemektir. Görevlerini seçemezler ve reddedemezler. Reddedilen her görev için bir kademe rütbe kaybeder. Fikirlerini sunamaz. Joker, Maça, Kupa veya Karo olmak için meydan okuyabilir. Her destede her karttan birer tane olmak şartıyla on üç adet Sinek bulunur. Başarı yüzdesi sahip olduğu kartın

değerini arttırır. Kartların değeri yüksekten alçağa Gümüş ve Bronz'dur. Gelincik ile temsil edilir.

Rüyamda beyaz ve kırmızı örümcek zambakları görürdüm sık sık. Bu yüzden rahatız hissediyormuşum demek ki kendimi. Çiçekçide çalışırken en sevmediğim çiçeklerin kırmızı higanbana olmasına şaşmamalı. Boğazıma bir yumru oturdu. Aral'a götürmüştüm ben o çiçekleri. Ekin yüzünden hep. *Hatırlayacağımı düşünmüş.* Öyle söylemişti birkaç saat önce. *O nereden biliyor bunu? Sadece bilgisi mi var yoksa karşılaşmış mı Maça rütbeli biriyle?*

***Karolar, ajanmış.* Görevi bilgi toplamak ve iletmek. Benim grubum Karo'ydu. Zararsızım demek mi bu? Avunabilir miyim bununla da? Kötünün iyisi diyebilir miyim? Evet kötü şartlarda yetiştirilmeye çalışılmışım ama kimseyi öldürmedim diyebilir miyim? Kimseye zararım dokunmaz ben istemediğim sürece diyebilir miyim gerçekten? Rütbem Karo As'ı muhtemelen. O zaman, ait olduğum destemdeki en yüksek Karo'nun ben olduğum anlamına gelir bu. İyi mi kötü mü bu?**

Telefonum çaldığında irkilerek telefonuma çevirdim bakışlarımı. Aral'dı arayan. Benim güncel kullandığım özel dilim bu halinin daha gelişmiş hali olduğundan bu eski orijinal halini ve babamın yazısını doğru anlayıp çevirmek biraz zamanımı almıştı. Başlamamdan bu yana çoktan bir saati devirmiştim.

Ekrandaki Aral Çakırca yazısına diktim gözlerimi. Elim telefonum uzandı. Bir nefes alamaya ihtiyacım varmış gibi cevapladım aramasını.

"Alo," dedim önümde altığım notlara diktiğim sırada gözlerimi.

"Lina?" dedi bir alışkanlık gibi. İsmimi duymak iyi hissettirdi. Onun ismimi söylemesi iyi geliyordu. Seviyordum ismimi sık sık kullanmasını.

"Efendim," dedim usulca. Gergindim ama üzerimde bir güç hissediyordum. Babamın, annemin, Aral'ın ve Şahin'in söyledikleri, bana olan inançları güç olmuştu sanırım. Emin değildim pek.

"İyi misin?" diye sordu merakla. "Nasıl hissediyorsun kendini? Yanına gelmemi ister misin?"

İsterim. Ama diyemem. Sen de biliyorsun diyemeyeceğimi. Benim de gelemeyeceğimi biliyorsun. İsterdim ama Aral. Yanımdayken bile özlüyorum ben seni aslında. Sen nasıl dayandın buna? Ben böyle hissediyorsam sen daha çok hissetmiş olmalısın. Benim dört gün oldu. Sen ise dört yüz gün beklemişsin benim sana gelmemi.

"Lina."

"Buradayım," diye mırıldandım cevap vermeyi unuttuğumu fark ederek. "Başlayacağım kısmın gelmesini bekledim biraz, okumaya başlayalı bir saat olmuş. Benim güncel kullandığımdan olmadığı içi orijinalini hatırlarken biraz zorlanıyorum ama okudum üç dört sayfa," dedim üstü kapalı. Dinleniyor olabilirdik. Çok detaylı bahsedemiyordum bu yüzden. "Senin için de not aldım."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yine o sorusuna cevap vermediğim için. "Kötü hissediyorsan devam etme. Çıkacağım birazdan ben de. Birlikte yaparız."

"En azından bunu bitirebilirim sen gelene kadar. Sorun değil... Acele etmene gerek yok."

"Aklım sende kaldı," dedi dürüstçe iç çeker gibi. "Elimde değil acele etmemek."

Kalbimin ritmi bozuldu. *Birazcık etsindi o zaman aklı bende kalmışsa. Aklının başka yerde olması iyi değildi hiç. Anlıyordum onu.*

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ağzımın içinde itiraf etmek istemediğimden. "Nasıl istersen."

"Çok mu üzgünsün Lina?" diye sordu merakla. "Uysal bir kedi olmuşsun yine."

"Değilim. Ne alaka acaba şu an kediyle?" diye de söylendim ağzımın içinde.

Üzgündüm ama okuduklarım için değil. Şaşırmıştım okuduklarıma ama pek üzülmemiştim bilmediğim şeyler değildi sonuçta. Genel olarak üzgündüm zaten her şeye. Babama da üzülmüştüm biraz. Muhtemelen kimsesiz bir çocuktu ve Kiralık Tanrı lakabı alacak kadar çok insanın canına kıymıştı. Üstelik bir asker olmuştu nasıl olduğunu anlamasam da. Belki de kendini affettirmek, bir şekilde kefaret ödemek istiyordu. Bilmiyordum hiçbir şey. Genel olarak üzgündüm yalnızca olanlara.

"Benden uzak olunca mı uysallaşıyorsun?"

"Hiç de yapmıyorum," diye mırıldandım kabul etmeyerek. Fakat doğru söylüyordu biraz. Ona kızıyordum yanımda kalınca. Ama gidince gider ya korktuğum ya da özlediğimden siniyordum hemen. Pişman oluyordum yaptığıma. Ama vallahi bilerek olmuyordu.

İç çekti derinden. "Bak ya," dedi.

Kalbimin ritmi bozuldu o bak ya deyince. Tam da çok özlediğimi düşünürken demesi kalbimi sıcacık etti. "Ne oldu?" diye sordum

kalemimle kâğıdın bir köşesini karalarken farkında olmadan. "Niye öyle dedin?"

"Böyle konuşmanı özlemişim."

Elim duraksadı. Kalbim göğsüme özlemle daha hızlı çarptı ve sancıdı.

"Nasıl konuşuyorum ki?" diye sordum neyi kastettiğini bildiğim halde biraz daha mola verebilmeyi çok isteyerek.

"Söyleniyorsun tatlı tatlı. Cılız inkârlarda bulunuyorsun ama hiç net bir şekilde inkâr etmiyorsun dediklerimi."

İçimde bir yanma hissi hissettim. Yüzüm ısındı. "Ne münasebet?" deyiverdim alışkanlıkla.

"Çok münasebet," dedi gülümseyen bir sesle. Sanki gülümsemişti hafiften, öyle hissetmiştim.

Ben Aral'ın gülümsemesini istiyorum. Gülüşlerini özlemiştim. *Bir de onu öpmeyi. Bir de dizinde oturmayı. Bir de boynuna sokulmayı. Bir de...* Gözlerim kendi el yazımla yazdığım Karo kelimesine ilişti. Gülümsemem yüzümde dondu kaldı. *Ne yapıyorsun Lina? Kendine gel. Çocuk oyuncağı değil bu. Gidecek yüzün yoksa kapısına umut verme Aral'a da, yakma canını sürekli.*

Yutkundum. "Ben kapatıyorum," diye mırıldandım üzülerek. "Devam edeyim çalışma. Seni tutmayayım."

"Bir şey mi oldu Lina?" diye sordu Aral birden moralimizin bozulduğunu fark ettiğinden.

"Yok... Olmadı. Gelince konuşuruz."

"Tamam," dedi yalnızca.

"Görüşürüz," deyip kapattım aramayı uzatmayarak.

Derin bir nefes alıp kısa molamın iyi hissettiren yanlarını düşünerek hırsla önümdeki kağıtlara verdim tekrar bütün odağımı. Büyük bir kararlılıkla çevirmeye devam ettim. Sitemleri, rütbeleri, bazı kodsal ıslıkları teker teker açıklamalarıyla not aldım. Son sayfalarında babam bana bir *Aktif Tilki Listesi* isimli bir liste bırakmıştı. Bazılarının fotoğrafları bile vardı, bazılarınsa üzeri sonradan çizilmişti. Ölmüşlerdi sanırım, emin değildim. Bu tilki listesinde ben ya da tanıdığım biri var mı diye baktım ilk. Nedense Pars'ı görmeyi beklemişti bir yanım fakat yoktu. Tanıdık kimse görmeyince birazcık rahatlayıp listenin başına döndüm çevirmeye başlamak için.

Yaklaşık bir saat sonra ben listenin sonlarına doğru gelirken kapı aralandı ve Aral'ın sesini işittim. Gözlerimi kapıya çevirdim ilgiyle, farkında olmadan kastığım tüm kaslarım sol kolunu ve omzunu gördüğüm an gevşedi ama yüzünü görememiştim henüz. İçeri girmeden Yiğit'le konuşuyordu ve bu kıskandırdı beni nedense. Keşke ilk bana baksaydı da sonra Yiğit'le konuşsaydı. Benim daha çok ihtiyacım vardı Yiğit'ten.

Sonra kapı daha çok aralandı ve Yiğit'le birlikte girdiler içeri. Yüzünü nihayet görebildiğim için daha iyi hissettim kendimi. Bana bozulmuş gibi de durmuyordu hiç. Elinde bir kahve markasının karton poşeti vardı.

"Nasıl gidiyor Lina?" diye sordu Yiğit ılımlı bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdim. "İyi," diye mırıldandım. "Biraz yavaş ilerliyorum ama gittikçe hızlanırım."

"Bir şeyler var mı elimiz de?" diye sordu merakla.

"Örgüt'ün tarihinden, gelişiminden ve sisteminden bahsediyor," diye bahsettim ona kısaca. "Çevirdim okuduğum kısımları."

Çevirmeme şaşırmış olsa da memnundu. Aral'ı beklerken kendim okuyup o gelince ona yalnızca anahtar verip işi yokuşa sürmemi bekliyordu sanırım.

"Teşekkürler," dedi içtenlikle.

"Rica ederim," diye mırıldandım.

"Her dosyayla işiniz bitince gelir bizzat ben alırım dosyaları."

Kafamı salladım. Aral da onayladı onu. Sonra yalnız bıraktı bizi. Aral arkasından kapıyı kapatıp yanıma adımladı ve birkaç adımda yanımdaki sandalyeyi çekti. Poşeti masaya bırakırken kabanını çıkarıp sandalyenin arkasına attı. Onu izledim sessizce, yüzüne bakamıyordum ama ellerini izliyordum ilgiyle. *Ellerini özlemek çok garip.*

Yanıma otururken kokusu çalındı burnuma. Ayaz ve sigara gibi kokuyordu. Çok mu sigara içmişti acaba? Bu kadar sinmezdi normalde üzerine.

Elini uzatıp burnuma dokunduğunda gözlerimi ona çevirdim istemsizce. "Üşüyor musun sen? Burnun kızarmış."

Tüylerim ürperdi. Üşümemin sebebi bile normal olmamam Aral, biliyor musun?

"Yok, iyiyim," diye mırıldandım.

Montumla oturuyordum zira. İyiydim. Üşümüyordum. Aral'sa kabanını çıkarmıştı dışardan geldiği halde. Kazak vardı üzerinde bir tek. Elleri de sıcaktı hâlâ. Ne güzel elleri sıcak hep. Ben hep üşüyeceğim onu değiştiremeyiz Aral. Ama zihnim benimse tamamen, bir şans daha verirsen eğer bana, ben seninle ısınırım. Ellerinle ısınırım.

"Aç mısın?" diye sorarken elini yüzümden çekti. Poşettekileri çıkarmaya başladı. Çevirdiklerime ilgilenmiyordu bile. Bendim şu an tek derdi. Gerçekten annem gibiydi. *Eski annem gibi... Düşünme Lina. Düşünme. İyi olacak her şey. Düşünme...*

Aral, önüme bir sandviç ve ağzı kapaklı karton bardak bıraktığında markete geldiği günü anımsadım. Buruk bir ifadeye sebep oldu bu yüzümde.

"Çay aldım sana," dedi rahatlıkla içmemi ister gibi. "Soğumadan iç sandviçini yerken."

"Teşekkür ederim," dedim her şeye rağmen beni düşündüğü için.

Kendisine de sandviç ve kahve almıştı sanırım. İlgiyle bana doğru biraz sandalyesinde, geniş omuzlu olduğundan omuzlarımız yaslandı birbirine, sol dizime değiyordu hafiften. Şikayetçi olup mızmızlanmadım.

Beklentiye yüzüme baktı anlatayım diye. İstese alır okurdu ama ona benim anlatmamı istiyordu.

"Orta çağdan beri kızıl çocukları toplayan bir örgütmüş," diye anlatmaya başladım kısaca. "Detaylarını sen okursun ben önemli yerleri anlatayım... Koşullanma var gerçekten. Bir başlıkla beynin belli bir bölgesine elektrik göndererek belli şeyleri yapmaya koşulluyorlarmış çocukları. Islıkların frekansı ve melodisi önemli anladığım kadarıyla. Babam bazı kod ıslıkları not etmiş. Çevirdim hepsini, detayları senin okuman daha iyi olur," diye mırıldandım uzun uzun anlatmayı istemeyerek. Daha çok umut vadedici kısmı söylemek ve onun ne düşündüğünü duymak istiyordum. "Bir bölümün rütbelerden bahsedilmiş. Anladığım kadarıyla aynı dönem alınan çocukların sayısı en fazla elli iki oluyor ve bunlarına deste deniyor. İskambil kartlarının grupları görevlerine göre, rütbeleri de değerlerine göre sınıflandırılmış. Kart sen de mi hâlâ?"

"Evet, yanımda," diye onayladı beni. Gerçekten yanında geri getirmişti. Onu çok seviyordum.

"Altın Joker en rütbeli kişilere verilen bir kartmış. Çok değerli yani. Babam bu yüzden saklamamızı istemiş anladığım kadarıyla. Bizde olduğunu bilen olursa başımıza bela açabilir. Çünkü deste bile joker kimin elinde bilinmiyormuş sanırım. Sır olarak tutalım biz de."

"Sırrın benimle güvende cennet çiçeğim."

Duraksadım bir anlığına. Yutkundum. Bana hâlâ böyle sevgiyle hitap ediyor. Ağız alışkanlığı olmuş sanki. Farkında bile değil bence. Çok seviyorum onu. Ve şimdi itraf edeceğim şeyden hiç gurur duymuyorum Aral.

"Benim kod ismim Karolina," diye mırıldandım. "Karo As'ıydım sanırım. Öyle hatırlıyorum." Yüzünde hiç korkma, iğrenme ya da şaşırma olmadı. Pür dikkatle gözlerime bakıyordu benim. Dudaklarımı ıslatıp devam ettim. "Karolar ajanlarmış. Görevleri bilgi toplamak ve mesaj iletmekmiş. Aristokrat diye anılıyorlar."

Sağ kolunu sandalyesinin arkasına atarak daha çok bana döndü ilgiyle. Şakağını sağ yumruğuna yasladı düşünceli bir ifadeyle. Düşündü taşındı yüzüme bakarken. "Diğer grupların görevi nedir?"

"Maça, suikatçı ve görevi mutlak ölüm. Kupa suikastçı ama görevi mutlak başarı. Karo ajan, bilgi topluyor ve iletiyor. Sinek, destekçi. Ajanlara ve suikastçılara yardım ediyor."

Kafasını salladı aklına yatmış gibi bu söylediklerim. "O zaman da birine zarar veremiyormuşsun," dedi sonra gözlerime bakarak.

Ensemdeki tüylerim diken diken oldular. Aklımdan geçen ihtimali Aral da dile getirdiğinden kalbimin ritmi hızlandı umutla. O her ihtimali düşünürdü. Aklına gelen ilk ihtimalin benimle aynı olması mutlu etti beni. Hem babam beni ona anlatıyormuş hep. Babam da yazmış bunu mektubunda. Aral beni bana anlatabilecek üç kişiden biri. Ona zarar vermeyeceğime bu kadar inanmasının sebebi belki de babamın da buna inanmasıdır. Bilmiyordum. Alacağım cevaptan korktuğumdan soramıyordum da. *Kedimi öldüren köpekleri öldürdüm ben Aral. Bilerek yapmadım ama oldu işte. Annemi dövdüklerinde bir adamı yaraladım. Koşullandığım için seni bıçakladım. Zararsız değilim yine de Aral. Bunun için eğitmişler beni. Ama ben de yapamadığıma ihtimal vermek istiyorum. Birine zarar vermeyi beceremediğimden bana bu rütbeyi vermiş olmalarını diliyorum. Yapamadığım için Karo olduğuma inanmak istiyorum. Birini öldürdüğümü hatırlamıyorum hiç.*

Kötülüğün bana karşı kazanamadığına inanmak istiyorum senin inandığın gibi.

"Neden öyle dedin?" diye sordum kendimi sabotaj etmekten alıkoyamayarak. "Diğerleri benden daha başarılı olduğu için o rütbede kalmış olabilirim."

"Zekân ortalama üzeri senin Lina farkında mısın?"

Kafamı salladım. "Kupa Ası'ı seni en iyi 26. Kişi yapar. Tam ortası. Değerlendirme yapıyorlarsa eğer en azından zekân ve çevikliğin için daha yüksek sıralamada olmalıydın fakat gruplara ayrılmışlar ve bir karakter atamışlar kartlara. Senin karakterine uymuyor demek ki Maça ve Kupa'ya. Bu yüzden Karo'daki en yüksek kart seninmiş."

Hiç öyle düşünmemiştim. Gerçekten çok farklı bir düşünme şekli vardı Aral'ın. Her ihtimali düşünüyor muydu gerçekten? Kaç ihtimal vardı mesela kafasında şu an?

"Yine de zararsızım demek değil bu," diye mırıldandım fazla umutlanmaktan korktuğumdan.

"Lina," dedi gözlerime bakarken. "Sen, o şerefsizin bacağını gördün mü hiç."

Asaf'tan mı bahsediyordu? Görmemiştim. Topalladığını biliyordum sadece. Ne demek istediğini anladım. Ben de zararsız biri değilim demek istiyordu. Herkes isterse zarar verebilir çünkü.

"Bana olan güvenin ve iyimserliğin göğsümü kabartıyor cennet çiçeğim" dedi sanki hiç ayrılmamışız gibi. "Ama ben de zararsız değilim."

"Sen bir ıslıkla kendini kaybetmiyorsun."

"Sen de etmiyorsun," dedi buna karşılık.

Kaşlarımı çattım. Dalga mı geçiyordu benimle bu adam?

"Ben bıçak kullanmayı biliyorum," dedi gözlerime bakarken. Bıçak kelimesi bile tüylerimi ürpertiyordu. "Sen de biliyorsun." Avuçlarım sızladı. "Anatomi de biliyoruz ikimiz de." Evet, biliyorduk. Küçüklüğümden beri biliyorum üstelik. "Yani söyle bana Lina," dedi sağ elinin parmakları saç uçlarıma dokunurken. "O zamanki durumumuzu aklın başında bir şekilde hayal et, o mesafeden, beni öldürmek üzere saldıracak olsan bana, ilk nereyi seçerdin?"

Abdominal aortunu seçerdim. Karşımda ayakta duran benden cüsseli ve ağır bir adam. Kalbi uzak mesafeye girer ve Aral solak biri, fark edecektir ve sol eliyle rahatça defeder beni. Ayrıca hızlı olsam bile

kaburgaya denk getirme ihtimali var. Çok hareket etmeme gerek olmamalı. En yakın önemli nokta abdominal aortu. Belinden bıçağını alıp karnında yerini bulmam saniyelerimi alır. Bense sağ alt karnını doğru seçmişim, tam üst karnı bile değil. Karaciğeri sağ üst karnında halbuki. Ölü noktalardan birini...

"Abdominal aort değil mi?"

Aral bunu düşünmüş sanki daha önce. Bir sürü ihtimal düşünmüş bunun hakkında.

Parmaklarını şakağıma yasladı. "Seni incitmek değil amacım, sadece sana nasıl biri olduğunu hatırlatmak istiyorum. Hatırla Lina. Bana ikinci kere bıçak uzattığında sol böbreğime yaslamıştın bıçağı." Ürperdim. Aral beni duvara yasladığında en iyi saldırı oydu çünkü. Seni öldüremem mi sanıyorsun demiştim bir de ona. Sanmıyorum, demişti hiç şüpheye düşmeden. "Sağ üst ya da alt karnımla ilgilenmiyorsun hiç. Aklı başında bir saldırganlıkla koşullanmış saldırganlığın arasındaki fark bu işte. Bu yüzden senin kimseyi koşullanarak öldürebileceğini sanmıyorum."

İçim titredi. Buna inanmayı çok istiyorum Aral.

"Evet, farkındayım. Beni bıçaklamış olduğun gerçeğini silmeyecek söylediklerim. Kötü hissettirdiğinin farkındayım Lina. Bir daha yapacağından endişelendiğinin de farkındayım ve kahretsin cevap olamıyorum sana ama üzerinden çok zaman geçti ve baban seni bana bırakıp gitmişse eğer bir çaresini mutlaka bulmuştur sevgilim. Çaresiz bırakıp gitmez seni."

Burnum sızladı. İnce bir ipin üzerinde yürüyordum sanki. Düşmekle yürümek arasındaydım. Umut etmekle vazgeçmek arasındaydım.

"Gitti ama," dedim burnum akmaya başladığı sırada.

"O da çaresiz kalmasa gitmezdi. Ama diyorum ya Lina, sana bir çare bulmadan ya da bırakmadan gitmemiştir."

"Sana da bela bırakmış o zaman?" diye mırıldandım burnumu çekerken.

"Çare derken kendimi kastetmemiştim," dedi parmakları varla yok arası yanağımı okşarken. "Çaren olduğumu mu düşündün?"

Kalbimin ritmi bozuldu. Düşünmese miydim? Düşüneyimdi. Olmaz mıydı? Olurdu bence. Birçok şeye çare olmuştu zaten. Ben belaydım ona. Şifa olmak istiyorum ben Aral. Olamaz mıyım?

"Evet, olarak kabul ettim bu sessizliği."

Cevap vermedim yine. Burnundan bir gülüş işittim. "Lina, Lina, Lina," diye fısıldadı. "Keşke benim kafamın içinden bakabilsen bir kere kendine."

Bir şey demedim. Ona sokulup büyük bir mola almak istiyordum. Aral benden ses çıkmayınca önümdeki sandviçimi açıp dudaklarıma uzattı. Onu kırmamak için bir ısırık alırken sandviçimi kendim tuttum. Bardağımı da önüme çekerken o da kendi sandviçini açıyordu. Gözleri notlarıma kaymıştı.

"Liste mi bu?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. "Evet. Aktif Tilki Listesi isimli bir liste çıkarmış."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Bunları mı okumam gerek," diyerek bir kenara aldığım kağıtları gösterdi sol eli.

"Evet," dedim lokmamı çiğnerken.

Aral'ın konuşmasından mı bilmiyordum ama açlığımı henüz yeni yeni hissediyordum.

"Sen ara verip sandviçini ve çayını bitir. Ben bunları okuyayım."

Kafamı iki yana salladım. "Dosyayı bitirmedim daha, yerken çeviririm. Hem başlamadık sayılır, sekiz dosya daha var asıl okumamız gereken."

Gözlerini bana çevirdi. "Kafanın içinde beş gündür kilitlisin Lina. Yeni başladık sayılmaz."

Beş gündür sana değil kendime tutukluyum ve yoruldum şimdiden kendimden. *Mola verebilsek keşke yine. Seninle mola verebilsem keşke yine. Omzunda dinlebilsem, senin bana yaslanmana izin verecek kadar kendime güvenebilsem eskisi kadar keşke.*

Söylemek istediğim her şeyi yutup ona cevap vermeden kâğıtlara verdim tüm dikkatimi. Tekrar.

"Anahtar çıkarmadım sana," diye mırıldandım çevirmeye devam ederken. "Bir anahtar olması tehlikeli olur diye düşündüm. Odadaki kameraları kimin izlediğini bilmiyorum, güvenemeyiz herkese."

Kahvesinden bir yudum aldı, anlayışla onayladı beni. "Öğretecek misin bana?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet." Sonra kendi kısmımda ona çevirmek yerine, bu listeyi çevirirken öğretmenin daha iyi olacağına karar verip sağ elini tuttum hafifçe ve kendime çektim onu. "Daha sonra okursun, gel öğreteyim önce," diye mırıldandım. Dünden hazır gibi yaklaştı bana. Fırsatçı biraz bence kendisi. "Ben çevirirken sana öğretirsem

daha iyi öğrenebilirsin. Böylece pratikte yaparsın otomatikman, aklında kalır, mantığını anlarsın hemen."

"Tamam," diye onaylarken beni o da bir beyaz kâğıdı sol eli altına alıp kalemini hazırda bekletti öğrenmeye açık bir öğrenci gibi.

Elimdeki kalemi fotoğraf sayfasının üzerine getirdim anlatmaya hazırlanarak. Ardından önce dilin mantığını öğretmeye başladım. Leh diline göre şekil aldığından ve Aral lehçe bilmediğinden ona benim geliştirdiğim Türkçeye yönelik çevirini öğretiyordum çünkü babam da Türkçe bazlı yazmıştı. Her şeklin geldiği anlamı ve mantığını anlattım ona.

Aral'a hem dili anlatıp hem de çevire yaparak birkaç sayfa ilerledik. Aral sayfalar ilerledikçe takıldığı kısımlarda sorular sormaya ve kelime kelime okumaya başladı. İyi bir hafızası vardı onun da benim gibi. ***Benim gibi mi gerçekten Lina? Sen hatırlamayı marifet sanıyorsun.***

"Rütbesi Maça olup da fotoğrafı olan bir tilki görmedim," diye mırıldandım fark ettiğim bir detayı dile getirerek. Neredeyse sona gelmiştik. "Lakaplarını, rütbelerini, fiziksel özelliklerini ve tekniklerini biliyoruz ama neye benzediklerini bilmiyoruz."

Aral ona çıkardığım notlardan hemen Maça olan kısmı okudu dikkatle. Sonra da gözlerini bana çevirdi. "Muhtemelen işlerinde çok iyi olduklarından," diye tahmin yürüttü. ***Belki de onları bir kere görenin artık yaşamadığından...***

Bir ürperti geçti üzerimden. "Muhtemelen," diye onayladım onu. "Babam Kupa Vale'siymiş gerçekten bu arada. O kartı gönderen kişi başka bir şey anlatmak istiyormuş aslında ama ben asker olduğunu anladım tesadüfi bir şekilde."

"Tesadüflere çok inanan biri değilim," dedi Aral buna karşılık.

"Ben de," diye mırıldanarak önüme döndüm tekrar.

Sonra sayfaya geçtiğimizde bu kişi hakkında iki sayfa yazdığını gördüm babamın bazı yerlerin altını çizmişti, bazılarını kırmızı renkle yazmıştı hatta. Çok tehlikeli biri olduğunu bunca yazıdan bile anlayabiliyordum.

Kaşlarımı çattı vurguladığı cümleler. "Ne yaparsan yap, onunla karşılaşma," diye çevirdim kırmızı ile yazdığı cümlesini.

Tüylerim ürperdi. Kendisine mi not düşmüştü bunu yoksa bana mı emin değildim ama iki şekilde de dikkatli olmam gerektiği kesindi.

Onun da Maça olduğunu düşünmüştüm fakat gerçek düşündüğümden farklıydı. Kupa'ydı o da. *Babam gibi...*

ARES

Deste: *1995*

Statü: *Altın Joker (Yeni, Alındığı yıl 2010)*

Kupa Papazı (Eski. Alındığı yıl 2010) [Alındığı Yıl: 2010.]

[Kendi destesinin iki Joker'i ne de meydan okuyarak iki Joker'in de sahibi oldu. İstisna.]

Lakap: *İntihar Kralı - Sihirbaz*

Irk: *Leh*

Doğum Yılı*: 1992*

Cinsiyet: *Erkek*

Boy: *187 cm (2019)*

Kilo: *80 (2019)*

Göz Rengi: *Yeşil*

Saç Rengi: *Pembe (2019)*

Atanan Görev: *472 (2019)*

Bekleyen Görev: *3 (2019)*

Tamamlanmış Görev: *433 (2019)*

Askıya Alınmış Görev: *25 (2019)*

Başarısız Görev: *11 (2019)*

"İntihar Kralı," diye mırıldandı Aral. Çevirmeyi şimdiden kavramış gibiydi. "Kupa Papazı'nın lakabı."

İskambil kartlarıyla haşır neşir olmadığımdan bu bilgiyi bilmiyordum. Rütbesinden ötürü aldığı lakabı olabilirdi pek tabii.

"Babam sana bahsetti mi ondan hiç?" diye sordum merak ederek.

Kafasını iki yana salladı. "Baban bana böyle şeylerden bahsetmezdi hiç. Sadece senin olmanı istedikleri şeyi olmana izin vermediğinden ve senin her şeye rağmen iyileştiğinden, tekrar gülümsediğinden bahsederdi. Kötülüğün sana karşı kazanamadığından," derken gözlerime bakıyor ve hayran oluyordu sanki bana yine.

Utandım bana öyle baktığı için. Onun düşündüğü gibi biri olamamaktan korkuyordum. Hayal kırıklığına uğramasından deli gibi korkuyordum. Sandığı gibi biri olmadığımı görürse bu kayıtlarda, bana olan aşkının bitmesinden korkuyordum. Ondan vazgeçeceğimi söylediğim halde...

"Baban detaylı anlatmazdı hiçbir şeyi. Seni bile bence artık taşıyamadığı için anlattı bana. Baban çok yalnız biriydi Lina. Kimseye anlatamıyordu derdini."

Kalbimde ince bir sızı duydum Aral öyle söyleyince. Babama benziyorum ben de aynı. Üstelik babam kendine verdiği yemini yirmi dokuz yıldır yerine getirememişti...

"İkimiz de anlatmak için seni seçmişiz," diye mırıldandım üzüntüyle.

Yüzünde şefkatli bir bakış belirdi hemen. Sağ eli kalkıp alışkanlıkla saçlarımın ucuna dokundu. "Keşke Kadir Abi kadar anlatsan bana kendini."

Keşke anlatabilsem Aral. Yapamıyorum ama. Babamın benim hakkımda tuttuğu kayıtları okuyacaksın benimle şimdi. Anlatmak istediklerimden daha çoğunu bileceksin.

"Gerek kalmadı," diye mırıldandım. "Birazdan okuyacaksın beni."

Sitemliydi sesim hâlâ ama başka çare olmadığının da farkındalığındaydı. Bir şey demedi Aral. İç çekti yalnızca öylece dertli dertli. Bir süre birbirimize baktık.

Daha sonra Ares hakkındaki teknik bilgileri de okuduk birlikte. Onu okurken ürperdim durdum sürekli. Diğerleri de sütten çıkmış ak kaşık değildi ama babam bir süre ona eğitmenlik yaptığını belirtip takıntılı bir psikopat olduğunu belirtmişti. Zira öldürme yönteminin şeytanlığı bile tüylerimi ürpertmişti. Fakat bir kısmı ensemdeki tüylere kadar diken diken etmişti beni.

"Lina'yı tanıyor olma ihtimali var," diye okudum. "Hatta eğitmeni bile olmuş olabilir. Bana karşı takıntılı. Lina'yı bunun için kullanabilme potansiyeline sahip. Derdi kartım ya da rütbem değil. Hayran olduğu Kiralık Tanrı'yı yenmek istiyor."

Aral'ın omuzlarının gerildiğini benim omzuma yaslı omuzundan anladım. Ben de gerilmiştim. Babamı öldürmek mi istiyordu? Bir psikopat Tilki eksikti hayatımda.

"Bundan sonra asla tek kalamazsın," dedi Aral net bir sesle. "Sana ait olmasa bile bir Joker kartın var. Yanımdan ayrılamazsın." Yüzüme baktığının bilinciyle yüzüne baktım Aral'ın. Gözlerinde öfke ateşi yanıyordu yine. Bana bir şey olacak diye korkuyor gibiydi. "Tamam mı Lina? Ayrıl sen yine benden ama yanımdan ayrılma."

Üzdü beni son cümlesi ama çok takılmamaya çalıştım. "Tamam," diye onayladım onu.

Tilkilerin para karşılığı iş yaptıklarını ve emir almadıkça birini öldürmediklerini not düşmüştü babam birkaç sayfa öncesinde. Ares ona zarar vermezdi değil mi? Aral meydan okuyabileceği biri değildi. En azından bununla yetinebilirdim şimdilik. Endişeye kapılmaya gerek yoktu.

"Mola verelim," dedi Aral, dosyayı kapatıp bir kenara kaldırırken. "Ben okurken sen dinlen biraz," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

Bu kez karşı çıkmadım ona. O onun için çevirdiğim sayfaları okumaya başladı. Ben de sandalyede oturmak belimde bir ağrıya sebep olduğunda kollarımı masaya, başımı da kollarıma yasladım. Sessiz sessiz Aral'ın profilini izledim çenem dizlerime yaslıyken. Okuduklarına kaş çattı, diş sıktı, dudaklarını ıslattı ve söyleyeceği onca şeyi yuttu tek seferde ama muhtemelen yüreğine oturdu. Aklına gelen şeyleri kırmızı bir kalemle not etti. Tüm dikkati oradaydı, bana bakmadı hiç.

Okumayı bitirdiğinde ne diyeceğini merakla beklerken elindeki kağıtları masaya bırakıp arkasına yaslandı yorgunca ve kafasını geriye yasladı. Boynu ağırmıştı muhtemelen onun da. Çok rahatsızdı burada saatlerce oturmak ama sızlanmanın sırası değildi. İstemsizce ikimizi kütüphanede çalışıyorken hayal etmeden duramadım. Aral ile kütüphanede çalışmayı çok isterdim. Ona sorular sormayı, damar yolu açmayı, sütur atmayı hep ondan öğrenmek isterdim...

Doğruldu. Dirseklerini tekrar masaya yasladı ve bana baktı. Beklentiyle onun yorumunu beklediğimin bilincindeydi. Dili dudaklarını ıslattı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi gözlerime bakarken. "Kötülük bile sana karşı kazanamamış Lina."

Tüylerim ürperdi. Bu kanıya nasıl varmıştı bu kez?

"Nasıl vardın bu kanıya?" diye sordum merak ederek.

"Küçükken saldırganlık her zaman daha aktiftir insanda biliyorsun değil mi? Süperego gelişmemiştir çünkü henüz. Id ve Ego her zaman daha aktiftir."

Değindiği konu tüylerimi diken diken etti. Ufak bir aydınlanma yaşadım. Öyle düşünmemiştim hiç ve haklıydı. Çocukları o yaşlarında

saldırganlığa yönlendirmek büyüklere olduğundan daha kolay olmuş olmalıydı.

"Küçükken çocukları bu şekilde koşullamak, onlara bunu öğretmek çok da zor olmamıştır. Bunu çocuğa kabul ettirmek de öyle. Zira normal bir süperego gelişimleri de olmayacaktır öyle bir ortamda. Ama sen böyle bir ortamda Karo olmuşsun. Muhtemelen zarar vermeye ikna edememişlerdir seni."

İçimde bir umut ışıyacak olduğunda hemen üzerini kapatmak istedim yalancı bir aydınlığa kanmaktan korkarak. "Zarar verdim ama."

"Mecbur kalmalarını bir kenara bırak Lina, Teşvik edildiğin anlardan bahsediyorum ben. Korktuğun gibi biri olsaydın bile kimse suçlamazdı seni ama baban senin insaniyetinle övünmezdi o kadar."

Tüylerim diken diken oldu yine. Üzerini kapattığım aydınlık daha da parladı korkama rağmen. Babamın dediği çıkıyordu sanki. Çok üzülüyordum. Kalbim kırılıyordu ama bir şeyleri öğrendikçe aynı zamanda bir teselli de buluyordum.

"Bunlar bitince," dedi ben sessizce yüzüne bakarken. "Ben de anlatayım sana seni?"

Aral daha önce de beni bana anlatmak istediğini söylemişti. Her şeyimizi dökecek, her şeyi atlayıp bir kafeye gidecek ve sıfırdan tanışacaktık sonra. Normal hayatlarımızda normal bir çift olacaktık. Ne ben çeyrek suikastçı olacaktım ne de o mafyanın büyük oğlu olacaktı.

Kalbimde bir ritim bozukluğu oluştu. "Olur," diye mırıldandım kısık bir sesle. Şimdi düşününce... Babam abi olarak tanıştırmıştı onu benimle, ama arkadaş olur yazmış notunda. Aral'ın beni sevdiğini anlamış demek ki.

İçimde çöreklenen hüznümle gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Baktıkça bakası geliyor insanın. Çok tuhaf gerçekten. "Babam beni sevdiğini biliyor muydu?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerinde bir parça utanç gördüm. Abi diye tanıtıldığı halde beni sevdiği için babama karşı mahcup hissediyor olmalıydı. Her şeyi kendine dert etmese keşke böyle. Utanması gereken benim çünkü. Onu hak etmediğim halde çok istiyorum.

"Saklamıştım elimden geldiğince ama anlamış sanırım," dedi o da benim gibi düşünerek. "Anlamasa arkadaşlık değil abilik eder derdi."

Ve sen, ben seni sevmesem abilik ederdin bana değil mi Aral? İçin gide gide yanımda dururduk öylece. Beni ilk öptüğünde de yapmamalıyım demiştin. Sebebi bu sanırım.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandım aklıma gelen soruyla.

"Sor cennet çiçeğim," dedi hemen bir ağız alışkanlığı gibi.

Biz gerekten ayrılmış gibi değiliz hiç. Ara vermişiz gibi. Aral haklı çıkıyor hep. Ayrılık aşkı ölen için aşkından ölenler için değil. O yüzden beceremiyoruz.

"Doğum günümde babam hesabı ödemesini beklerken bana çakmak üfletmiştin," diye hatırlattım ona ilk başta ama unuttuğunu sanmıyordum Aral'ın.

Aral'ın gözlerinde o anı hatırladığımın farkındalığıyla bir ışık ışıdı. Kalbimi yaktı. Ben seni nasıl unutabilmişim Aral? Aklım almıyor hâlâ.

"Evet," dedi devam etmem için.

"Sonra isimlerimizin anlamını sorduk. İsmim için senin gibi güzel dedin bana. Ben de teşekkür edip sen de öylesin dedim."

Dikkatle dinliyordu beni ne soracağımı merak ederek. Gözlerine bakınca bile o anda olduğunu anlayabiliyordum.

"Bozuldun sanki biraz. Ya da ben öyle hissettim. Rahatsız oldum bu yüzden. Günlerce ne dedim acaba diye düşündüm. Kafamda kurmam da muhtemeldi. Mesaj atmaya o yüzden çekindim her ilk mesajı atışımda. Çok takılmıştı kafama. Ama sana güzelsin dedim diye bozulacak biri değilsin halbuki. Başka bir şey mi yaptım acaba o zaman?"

Kaşları çatıldı bu yeni bilgiyle. Sonra gözleri boynuma indi. Kolyeme baktı sanırım. Dili dudaklarını ıslattı yine, gözlerime baktı tekrar. "Kolyene dokunmuştun o zaman."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Anlamadım."

"Ben seninle konuşurken rahatsız olmuş gibi kolyene dokundun," dedi gözlerime bakarken. "Nergis sevgili demek ya Lina. O herifle sevgilisin diye düşündüm. Ona bozuldum yani. Fark edeceğini ya da sana dert olacağını düşünmemiştim."

"O herif dediğin Atakan mı?" diye sordum kaşlarım anlamayarak daha çok çatılırken. "Atakan'ı da biliyor muydun?"

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi. Atakan'ı hiç sevmiyordu. Alt dudağını ısırdı. Kıskançlık mı ediyordu acaba şu an? Belimden ameliyat olduktan sonra bana kolyemin anlamını bu yüzden mi

sormuştu acaba? Hâlâ taktığım için Atakan'la ilgisi yoktur diye düşünmüştür muhtemelen.

"Baban bizi aslında yirminci yaş gününde tanıştıracaktı," dedi usulca.

Yirminci yaş günümü hatırlamaya çalıştım. Annem o zaman hastaneye yatmamıştı. Babam beni okuldan almaya gelmişti hatta. Hatırlıyordum o günü. Atakan'dan hoşlandığım zamanlardı aynı zamanda.

"Ne oldu peki?" diye sordum merak ederek. Üç sene önceden tanışabilirmişiz demek ki. Atakan kalbimi kırdığında Aral yanımda olabilirmiş. Bana sevmenin nasıl bir şey olduğunu daha erken gösterebilirmiş. Yazık olmuş.

"Seni görünce kaçtım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" dedim biraz alınarak. Neyim varmış da kaçıyordu? "Neden kaçtın?"

Alınan yüzüme bakarken gülümsedi hafifçe. Sağ eli farkında mıydı emin değildim ama benim koltuğumda elimin yanına yaslıydı ve elimi okşuyordu baş parmağı bir süredir.

"Babanla okula gelmiştim seni almak için."

Gelmişsin o kadar. Neden gittin o zaman? Niye kaçtın? Beni babamdan ilk dinlediğin beri seviyormuşsun beni. Kurtarmışım seni. Belki de beni görünce hayal kırıklığına uğramışsındır. Düşündüğün kadar gülümseyen bir insan olmadım hiç çünkü. Babam sana beni daha farklı anlatmıştır belki de. Kahramanınla tanışmamalısın derler hep.

"Seni aradı baban ama açmadın. Lavaboya gitmek için kütüphanenin önünden yürüyordum. Seni gördüm." Gözlerinde öyle bir hayran bakış belirdi ki o an tüylerim diken diken oldu. O anı tekrar yaşıyordu sanki şu an . "Seni ilk kez o zaman kendi gözlerimle canlı canlı gördüm... Seni ilk kez gördüm ve sana âşık olduğuma ikna oldum Lina."

İçimde bir ürperti geçti. İçim titredi. Kalbim kasıldı göğüs kafesim içinde. Bana ilk görüşte aşka inanır mısın diye sormuş hayır deyince de hiç âşık olmamışsın demişti bana. Benden bahsediyormuş. Seni gördüm ve âşık oldum derken de ciddiymiş. *Gerçekmiş söyledikleri hep.*

Yutkundum. Sol eli yüzüme uzandı usulca. Parmaklarının sırtı çenemi okşadı varla yok arası.

"Sonra o herif geldi," dedi bunu hiç sevmemiş gibi. Baş parmağı dudaklarımı okşadı. "Gülümsedin ona." Tüylerim diken dikendi. Ona akıyormuş gibi hissediyordum kendimi. "Anladım ondan hoşlandığını. Üstelik baban abi olarak tanıtacaktı beni sana ve benim sana içim gidiyordu. Yakıştıramadım kendime. Kaçtım ben de yangından kaçar gibi."

Yandım derken hep beni mi kastediyordun Aral?

"O kolye onun hediyesi sandım. Benimle konuşmak seni rahatsız ettiği için kolyene dokunuyorsun sandım."

"Keşke gitmeseydin," dedim üzgün bir sesle içim titrediği halde sesime yansıtmamaya çalışarak. Birazcık uzansam öperdim onu. Aramızdaki santimetreler azalıyordu sanki ama hangimizdi yaklaşan bilmiyordum hiç. "Belki her şey farklı olurdu şimdi."

Üzgün bir ifadeyle baktı bana. "Geçmişle savaşa sokma beni Lina. İstesem de kazanamam."

Biliyordum. Ben de kazanamazdım.

"Hem başka biri vardı gönlünde. Ben sığamazdım oraya."

"Sana âşık olurdum ben yine," diye mırıldandım emin bir sesle. "O yine benim kalbimi kırardı ve sen ben yine senden öğrenirdim sevilmenin nasıl bir şey olduğunu."

Yutkundu gözlerime bakarak. "Seni öpersem izin vereceğinin farkındayım," dedi dudaklarımız arasında beş altı santim kalmışken. *Evet. İzin verirdim.* "Ama seni başka gözler önünde öpmekten hoşlanmıyorum."

Anlamadım başta ne demek istediğini. Odada tektik çünkü teorik olarak ama kamera vardı odada. Aklımdan çıkmıştı tamamen.

"Yazık oldu," dedim tüm samimiyetimle.

"Kamerayı kırayım mı?"

Gülümsetti bu söylediği beni, tutamadım kendimi. Tutmadım da. Tutarsam Aral'ın üzüleceğinin farkındaydım. Gülümsedim bu yüzden.

"Vandallığa girer bu."

"Seni öpme fırsatımı kaçırdım Lina. Bu da benim hürriyetime el koymakla aynı şey."

"Tutuklu kalmıştın hani zaten?" diye sordum elimde olmadan.

Gülümsedi bu söylediğime. Onunla atıştığım için mutlu olmuştu sanırım. "Bir tek sana ama," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni öpebilmek en güzel özgürlük benim için."

Benim için de öyle Aral. Sen beni öpünce bulutların üzerinde hissetmem bu yüzden belki de.

Umutsuzluk insanı öldürür. Boşa umut etmek demekse süründürür. Ölmek bir gün. Sürünmekse her gün Aral. Sürünmek istemiyorum ben. Öleceksem tek seferde bir kere ölmek istiyorum. Her gün ölmek istemiyorum ben. Seni kaç kere terk edebilir bir kalp tamamen durmadan?

Geri çekilip uzandım, ilk dosyayı aldım ve ortamıza koydum kararlılık. Aral'a baktım. Korkuyordum ama kaçmayacaktım. Bu adamı da Alin'i de kendimle öldürmeme gerek yok. Neyse yüzleşeceğim onunla. Varsa çaresi bulurum. Yoksa giderim. Kangreni olmayacağım kimsenin.

Aynen öyle Lina.

Ölmek bir gün.

Korkarak yaşamaksa her gün öldürür seni.

Bir insan bir kere ölür.

İnsanlığını kaybetmişsen ölmek bile paklamaz seni...

9 Ocak 2005

Lina'yı kurtarmam üzerinden iki hafta geçti. Nedeninden kesin olarak emin olmasam da psikolojik olduğunu düşündüğüm bir hafıza kaybı yaşıyor. Hatırlamıyor hiçbir şeyi. Bunu nimet olarak görmemle birlikte tekrar hatırlaması ihtimalinden endişeliyim. Zihni muhtemelen aklını korumak için bu yolu seçti. Yaşadıklarını unutmasına karşın karanlıktan, birtakım seslerden ve köpeklerden korkuyor. Dışarı çıkma konusunda çekimser. İnsanlarla iletişim kurmuyor ve gözlerine bakmıyor. Kekeliyor konuşurken, sanırım bundan da konuşmaya çekiniyor. Midesi bulanmadan tüketebildiği tek şey ekmek ve patates. Aynı yemekleri sık bir aralıkla yiyemiyor. Geceleri sayıklamaları, konuşmaları, zaman zaman kalkıp saklanmaları var. Parasomniasının ona tetikte yaşamak öğretildiği için zaman içinde geliştiğini düşünüyorum. Benzer belirtiler bende de mevcuttu ve parasomnianın bir tedavisi yok, zamanla kendini güvende hissettiğinde geçmesini umut ediyorum. Ben tetikte olmayı biraz olsun bırakabildiğimde geçmişti...

Söndürmeye yönelik çalışmalara devam ediyorum. Bildiğim bazı kod ıslıkları denemek durumunda kaldım. Islıklara karşı hâlâ çok duyarlı fakat tepki vermek açısından değil, korku açısında. İrkiliyor ıslık duyunca, kod ıslıklarda ise beklediğimden daha yumuşak tepkiler veriyor. Kendini

savunmaya yönelik hareket ediyor genel itibariyle ve çok korkuyor yalnızca. Ölümcül hiçbir girişimde bulunmuyor. Lina'nın kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum. Şu haliyle yaralı bir ceylandan farkı yok. Bu onu diğer çocuklardan ayrı düşüren bir özelliği zannımca. Zihnine tam olarak yerleşemediklerinin de bir kanıtı aynı zamanda. Onun yaşlarındaki çocukları saldırganlaştırmak kolay, fakat Lina doğuş itibariyle hiç saldırgan bir çocuk olmadı, aksine hep sakindi. Şimdi ise ürkek bir çocuk ama hiç saldırganlık sergilemiyor hâlâ. İki sene bir çocuğun beynini yıkamak, en azından temellerini atmak için çok uzun ve yeterli bir süre. Fakat Lina'yı birine zarar vermeye ikna edememiş olmalılar. Zeki fakat yeterince saldırgan olmadığından Karo rütbesine layık görüldüğünü düşünüyorum. Ya da artık benim bildiğim kod ıslıklar kullanılmıyor tesiste, bu yüzden ondan tepki alamıyorum. Henüz emin olmak için çok erken fakat geç kalmadığıma inanan tarafım daha baskın. Kendimi affedilmek için bir şans diliyorum Tanrıdan.

13 Mart 2005

Lina ilk kez kendi başına dışarı çıktı bugün. Kedi gördüğünde ağlıyor. Sebebini bilmiyorum fakat unuttuğu anılarla ilgili olduğunun farkındayım. Köpeklerden korkuyor hâlâ. Alıştırmaya çalıştım birkaç kez fakat öyle çok korkuyordu ki yüreğim kaldırmadı. Köpeksiz bir hayata da devam edebilir. Onu ağlarken görmeye dayanamıyorum.

İnsanlarla iletişim de hâlâ çok zayıf. Arkadaş edinmesi için sokaktaki çocuklara şeker alıyorum, fakat kimseyle arkadaş olmuyor. Konuşmaya çekiniyor, konuşurken de kekeliyor biraz çok çekindiğinden. Soru sorulduğunda cevap veriyor yalnızca.

Geçen gün, okuldayken ağlayan bir çocuğun korku içinde ağzını kapatmış. Öğretmeni bizimle görüşmek istedi. Lina'nın yüksek zekalı otistik çocuklardan olduğunu düşünüyorlar. Sınıfındaki diğer çocukların ailesi istemiyorlarmış onu sınıfta. Hor görüyorlar onu. Onlar layık değil aslen Lina'ma. Fakat onlarla münakaşaya girip Lina'nın gönlünü kırmak istemedim. Münasip cevabı verip onu da alarak eve döndüm. Seneye başka okula yazdıracağım onu.

Yaşı küçük fakat her şeyin farkında, yolda özür diledi benden zorluk çıkardığı için. Halbuki özür dilemesi gereken benim. Güzel yüzüne baktıkça ağlayasım geliyor. Senelerce birçok çocuğun hayatını kurtardım ama kendi çocuğumu koruyamadığım için affetmeyeceğim hiçbir zaman kendimi.

Lehçe'yi de hatırlamadığından ve izimi kaybettirdiğimden artık emin olduğumdan ve itiraf etmek gerekirse yüreğim kaldırmadığından söndürme işlemini askıya aldım. Islık çaldığımdaki korkusunu izlemeye katlanamıyorum. Kimseye zarar verebileceğini de sanmıyorum. En azından bunu koşullandığı için yapabileceğini düşünmüyorum. Sadece bunu yapmak isterse yapabilir bunu.

Unuttuğu anıları da hâlâ gelmedi ve büyük bir lütuf olarak görüyorum bunu hâlâ. Öyle hayat dolu bir kız ki onca şeye rağmen açan bir çiçekte, konuşamayan bir kuşta teselli bulabiliyor ve gülümsüyor beni ne zaman görse. Bu yüzden hatırlamasını istemiyorum hiç. Ona yaşadıklarını unutturmayı çok istiyorum, yeminim olsun çok mutlu edeceğim onu. Hak ettiği hayatı yaşasın diye yaşayacağım.

İrkilerek aniden gözlerimi açtığımda ne zaman uyuduğumu hatırlamadığımdan endişeyle dikelecek oldum ama bir el buna izin vermeyerek saçlarımı okşadı. "Ben buradayım, korkma," diye fısıldadı yumuşak bir ses. Dudaklarını saçlarımda hissettim sonra.

Zihnim gittikçe uyanırken belime sarılan sıcak kolu hissetim, oturuyordum hâlâ. Uyuya kalmıştım sanırım Aral'ın omzunda. En son zaman zaman ağlayarak ve her sayfada biraz daha umudum artarak 2014 yılına kadar gelmiştik ve beklediğimden daha iyi bir gelişimle karşılaştığımdan gittikçe rahatlamış ve kaç gündür hiç uyuyamadığımdan Aral'ın sıcaklığıyla mayışınca uyuya kalmış olmalıydım omzunda. Kokusu ve sıcaklığıyla sarmalanmıştı vücudum ve kaslarım gevşemişti biraz olsun. Aral'ın kabanı üzerimdeydi, ona yaslı duruyordum. Gözlerim loş ortama alışırken artık kalkmam gerektiğinin bilinciyle doğruldum oturduğum yerde. Kolu gevşedi. Biraz uzaklaşmama izin verdi. İlk iş yüzüne baktım merakla. Bensiz ilerlemiş miydi merak ettim. Çünkü dili artık benim gibi okuyabiliyordu duraksamadan neredeyse. Zeki ve çok odaklanan biriydi. Stres odağını dağıtmıyordu hiç. Babası öğretmişse bunu ona çok sinir oluyordum ona.

Yüzünde gözlük görmeyi beklemiyordum. Rengini seçemesem de metal çerçeveli şeffaf camlı bir gözlük takıyordu. Gözlerinin bozuk olduğunu bilmiyordum hiç.

"Gözlük?" diye mırıldandım uykulu bir sesle farkında olmadan sesli konuşarak.

"Dinlendirici... Beyaz kâğıda çok bakınca gözlerim yoruluyor."

Çok yakışmış. Fakat onun hakkında ne çok şey bilmiyorum aslında. Hem acımasın gözleri üzülürüm.

"Devam ettin mi?" diye sordum merak ederek. Gözlerimi ovaladım.

"Ettim biraz. 2016'ya geldim."

Epey birini baştan sonra bensiz okumuş neredeyse. Bir sürü not tutmuş ben uyurken. Kötü bir şey var mıydı acaba?

"Var mı bilmem gereken bir şey," diye mırıldanırken geri çekildim hafifçe.

Sağ kolu beni serbest bırakırken yüzünde bundan hiç hoşlanmadığını gösteren ibareler vardı. Kalbim kırılıyordu bana böyle elinden çok sevdiğim bir şeyi alıyormuşum gibi bakınca. Fakat çocuk oyuncağı değildi ki bu. Ben de istemiyordum gitmeyi.

Gözlerimi kaçırıp aldığı sulardan bir şişeyi açıp birkaç yudum içtim.

"Anılarından ve gelişmelerinden bahsetmiş baban genel olarak. Sana dövüşmeyi öğrettiğinden, saldırı değil savunma öğrenmeye daha istekli olduğundan bahsetmiş. Öğrendiklerini uygulama kokusunda ısrarcı olmasan da ıslık duyduğun zamanlarda baban sana saldırdığında kendini korumak için başvuruyormuşsun bu yöntemlere."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordum cılız bir sesle.

Karasını salladı parmakları saçlarımda gezinirken. "İyi bir şey."

"Hava alalım mı? Yürürüz açılırsın. Ben de sigara içerim."

Gerçekten iyi olurdu. "Olur," diye mırıldandım.

Kalktık birlikte. Çıktık odadan. Hava kararmıştı epey. Şahin ve Kürşat da kahve içiyorlardı. Şahin bizi görünce gülümseyerek el salladı. Yanlarına gittik. Aral'a da kahve almışlardı. Bana da koca bir termosa bitki çayı yaptırıp doldurmuştu. Bugün ikinci kez tebessüm ettirdi bu bana.

"Teşekkür ederim," dedim termosun kapağını açarken.

"Tüm sinirini stresini alır yumuşacık olursun beş dakika," dedi.

Burnumu kırıştırdım. "Sinirli mi diyorsun sen bana?"

"Yok canım," dedi gülümseyerek. "Olur mu hiç?"

Aral'ın gülümseyen yüzümü izlediğini fark ettim. Göz göze geldik. Elinde tuttuğu bardağı fark ettim. Üzerinde Şahin yazıyordu. Bir de masadaki kahve bardağına baktım. Aral yazıyordu. Refleksle uzanıp elini tuttum Aral'ın.

"O senin değil," dedim içinde fındık olmasından endişe duyarak. Şahin kuru yemişli her şeyi çok seviyordu.

Aral elinde tuttuğu bardağa baktığı sırada Şahin uzanıp elinden bardağını aldı. "Abicim hafif olduğunu da mı anlamıyorsun ya," diye söylendi ona. "Fındıklı benim kahvem. Aşk sarhoşu falan mısın?"

Aral kendi bardağını alırken düşünceli düşünceli kafasını salladı kabul eder gibi. Bana bakarken mi almıştı bardağı da karıştırmıştı. O an aklıma annesini görmek için yediği bir avuç fıstığı hatırladım ve canımı acıttı bu. Şimdi içse o kahveyi annesi de gelemezdi ona. Ben çok üzülürdüm ama Aral. Sana bir şey olmasın.

"Düzgün kahve iç sen de," dedi Aral huysuz bir sesle kendi kahvesinden içerken.

"Neyi düzgün değil fındıkların senin canının hoşuna gitmiyorsa?"

"Bence de sade kahve iç," diye destekledim Aral'ı.

"Siz ayrı mısınız cidden?" diye sordu bize.

Aral da bana baktı, göz kırptı dudaklarında ufak bir tebessümle. Hemen şımarıyordu gerçekten.

Gözlerimi kaçırdım. "Öyleyiz." Galiba.

"Ayrıyız diyor," dedi Şahin inanamıyormuş gibi.

Aral bir sigara yaktı ve gözlerime bakarak derin bir nefes çekti içine. "Sözlerine değil gözlerine bak onun. Sözleri eder belki ama gözleri inkâr etmez beni."

Sen istediğin kadar kaç benden diyordu yani gözlerime baktığım kadarsın diyordu. Tam dudaklarımı aralayacaktım ki biri benden önce davrandı.

"Aral?"

Hepimizin bakışları arkamıza çevrildi. Birkaç metre uzağımızda bir kadın gördüm. Gülümseyerek bize bakıyordu. En çok da arkamdaki adama.

"Nilay?" dediğini işittim Şahin'in.

Nilay? Kim tam olarak?

"Selam," dedi Aral. "Nasılsın Nilay? Adliye de bu saatte?"

Çok mu merak ettin Aral? Kim ki bu kadın?"

Yanımda durdu. Kadın da yaklaştı bize.

"İyiyim, sizi sormalı. İş için gelmiştim. Anca çıkabiliyorum. Siz?" diye sorarken gözleri bana çevrildi merakla.

Sonra da Aral'a çevrildi. Ben de Aral'a baktım. Gözlerime baktı.

"Nilay, benim dönemimden psikiyatrist bir arkadaşım," diye tanıttı kadını bana. Gözlerimi kadına çevirdim. Uzattığı eline elimi uzatırken Aral'ın beni neyi olarak tanıtacağını merak ediyordum. Ben ayrıyız demiştim üstüne basa basa.

"Lina da benim kız arkadaşım."

Kız arkadaşım. Çok geniş bir tanım oldu. Sevgilim demedi. Ben ayrıyız demeseydim sevgilim derdi. Ama ben ayrıyız demiştim. Bir şeyi söylüyorsan aksini ima etsen de Aral bunu öyle yapmazdı. Netti ve karşı tarafında net olmasını isterdi.

"Memnun oldum Lina," dedi gülümseyerek.

"Ben de," diye mırıldandım.

Elimi bırakıp aniden Aral'ın koluna girdiğinde kaşlarım çatılacak oldu ama kendimi frenledim. Montumun cebindeki ellerimi sıktım. Aral'ı çekiştirerek uzaklaştırdı bizden ve gülerek bir şeyler anlatmaya başladı.

Aral'ın onunla giderken gözlerini bana çevirdi. Hiçbir şey söylemedim, arkamı döndüm kendimi çok kötü hissederek. Kürşat'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Termosun ağzını açıp bir yudum içtim. İşte şimdi sakinleşmeye ihtiyacım vardı gerçekten.

"Yakın arkadaşlar mı?" diye sordum bizden uzakta konuşmalarını izlerken.

Duyamıyordum ve dudaklarını da seçebilecek kadar aydınlık değildi ortam. Üstelik konuşurken koluna dokunup duruyordu Aral'ın. Ona dokunmasa olmaz mıydı? Neden sürekli dokunuyordu? Sadece kollarına da değil. Yanağına dokunmuştu, zayıflamışsın der gibi. Ne hakla dokunuyordu yanağına? Dokunmasındı.

"Yani," diye mırıldandı Şahin. "Çok yakın değiller. Arkadaşlardı işte. Aynı dönemler, iyi kızdır. Kendi halinde biri."

Herkes – Aral olsundu o zaman. Aral'ı herkesin içinde çıkarabilir miydik? Hem Aral neden izin veriyor buna? Ben izin vermem ondan başka kimsenin bana dokunmasına. Karnımda ağrılar giriyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Dokunmasın benim sevgilime.

"Neden geçmiş zamanla bahsettin?" diye sordum gözlerimi Şahin'e çevirip. "Aral'dan hoşlanıyor. O yüzden benim yanımdan uzaklaştırdı onu. Sevgilim deseydi öyle davranamazdı."

"Sen de demedin," dedi Şahin yanıma otururken. "Sen inkâr etmemiş olsaydın, senin için sevgilim demeye senden daha meraklı o.

Ama sen istemezsen demez."

Biliyorum. O da beni biliyor ama. Öftü gerçekten. Aral'a çok sinir olmuştum. Bir suçu yoktu ama kıza dokunmamasını söylese olmaz mıydı?

"Neden geçmiş zaman peki?" diye tekrar sordum bilerek cevaplamadığı için.

Dili dudaklarını ıslattı. Kürşat'a baktı. Kürşat kafasını iki yana salladı. "Pek yeri olmayabilir."

"Bir şeyi sakladım zaten," dedi Şahin de ona. "Şimdi göz göre göre yakalandım, saklayamam," diye mırıldandı ve gözlerini bana çevirdi. Merakla ona baktım. Ne anlatacaktı?

"Babası çok zengin Nilay'ın. Pis işlerle de değil, baya zeki bir adam olduğundan. Temiz aile yani. Nilay da zeki, kendi halinde bir kadındı ve Aral'la normal arkadaşlardı. Hükümdar Çakırca, Aral'ın Nilay'la evlenmesini istiyordu. Aral da istemediğinden kız yanlış anlar diye kesti konuşmayı. Kötü bir şey yok yani. Bence kıskanılacak bir durumda yok, aranız daha çok bozulmasın şimdi. Aral'ın o taraklarda bezi pek yoktur. Ne kadar saf olduğunu deccalin öz kızıyla çıkmasından anlayabiliriz."

"Şahin," diye uyardı onu Kürşat. Benim gerçekleri bilmediğimi sanıyorlardı.

Boğazını temizledi Şahin espri yapıyormuş gibi. "Neyse. Üç senedir adamın ağzından çıkan tek isim Lina oldu yemin ederim. İçin rahat olsun yani. Sen onu bırakmadığın sürece kimse onu senden alamaz. Doğum gününe çiçek alması da benim fikrimdi ayrıca."

Bu beni teselli etmedi. Aksine, kötü hissettim kendimi. Aral'ın ilk sevgilisi çok kötü bir şey yapmıştı ama ben de ondan iyi değildim aslında. Nilay gibi değildik ikimiz de. Temiz bir ailenin kızıymış. Ailesi zenginmiş, ben Alin'in sütünü kazağımın içinde ısıtmıştım bir liram olmadığından. Doktor olmuş, ben olamayacağım belki de. Aral'la birlikte okumuş, ben ders bile çalışamayacağım onunla belki de. Kendi kararlarını veriyor, istediği mesleği okuyor, Aral'la böyle gülebiliyordu. ***Böyle bir hayatım olmasını isterdim.***

Aral'a çevirdim gözlerimi. Yüzünde bir gülümseme gördüm. Onu güldürebiliyor. Benim aksime.

Ayağa kalktım kalp kırıklığıyla. "Ben yukarı çıkıyorum," diye mırıldandım.

Kürşat, Şahin'in dediklerinden ötürü Aral'ı kıskandığımı sanarak söylendi Şahin'e ama kıskandığım konu başkaydı benim.

"Lina," dedi Şahin arkamdan.

"Önemli değil," diye mırıldandım. "Keşke Aral, beni değil Nilay'ı seviyor olsaydı."

Burnum akarken adliyenin kapısına adımladım. Aral'ın gözleri bana çevrildiğini hissettim ama dönüp bakmadım. Doğruca yukarı çıktım. Odaya girdim ve hırsla Aral'ın kaldığı sayfadan devam edecek oldum ama Aral'ın kaldığı sayfadaki Dogo Arjentino dikkatimi çekti.

İçim titredi. Sandalyeye çökerken Aral'ın çevirmeyi bitirmediği orijinal sayfaya baktım.

6 Mayıs 2016

Beklemediğim ve çok düşük bir ihtimal verdiğim bir olay vuku buldu. Lina'ya zorbalık eden çocuklardan biri Lina'nın üzerine köpeğini saldığını öğrendim. Çocuk köpeği Lina'nın üzerine salmak için bir düdük kullanmış ve muhtemelen kodsal ıslıklara çok yakın bir frekansta ve melodideydi. Lina'nın tetiklenmesine sebep olmuş bu. Lina'nın hastaneye kaldırıldığını öğrendiğimde apar topar hastaneye gittim. Kan ve yara bere içindeydi.

Onu eve götürdükten sonra kamera görüntülerini izlemeye gittim şikayetçi olmak için. Köpek Dogo Argentino ismi verilen bir av köpeğiymiş. Çenesini açmak için uğraşmış bir süre, daha sonra çantasından bir kurşun kalem çıkarmış muhtemelen ölmeyeceğini düşündüğü bir bölge olan karnına saplamış. Kurşun bir kalemle yapmış bunu. Kalemi kırmadan yumuşak dokuya tek bir darbe... Neyse ki köpeğin de durumu iyi. Sahibinin elinden aldırdım.

Lina ona köpeğin saldırdığını hatırlıyor ama ne düdüğü ne de köpeğe yaptığını hatırlamıyor. Çocukları okuldan attırıp Lina'nın da okulunu değiştirdim. Olaya şahit olan çocukların ona bunu söyleme ihtimallerini göze alamadım. Sık sık tetiklenip hatırlamasından ya da zihnine zarar verecek ya da bir tür psikolojik rahatsızlık baş gösterecek diye korkuyorum. Islık konusunda tedirginliklerim çok arttı. Sanırım ıslık koşullanmalarını söndürmeye tekrar başlayacağım.

Ellerim titriyordu. Bir düdük ıslığı. Bir düdük ıslığı. Bu kadarım. Köpeğe çalınan ıslıkla köpekle aynı tepkiyi veriyorum. Bundan ibaretim ben. Cerbe'den bir farkım yok. Nilay gibi değilim. Oturduğum yerden kalktım. Kapıyı açtığım sırada Aral girdi içeri.

"Lina-"

"Benden bu kadar," dedim sesim de ellerim gibi titrerken. "Gideceğim ben."

"Ne oldu Lina?" dedi gözleri bir anlığına arkama kayarken. "Bir şey mi okudun?"

Kafamı iki iki yana salladım. "Hayır. Gideceğim ben. Eve gitmek istiyorum. Devam edemeyeceğim. Alin'i görmek istiyorum. Alin'e gideceğim."

Aral'ın yüzünde öyle üzgün bir ifade oldu ki bana sarılmak istedi geri çekildim. İstemiyordum. Durdurdu bu hareketim. Yanından geçip kapıyı açtım.

"Kürşat'la gideceğim. Sen okuyabilirsin," diyerek çekip gittim.

℘ ℘ ℘

Aral gelmedi. Gelmeyecekmiş gibi. Levet'teki evinde belki de. Şimdi kalkıp gitsem onu salonda o sığmadığı koltukta uzanırken bulacağıma adım kadar eminim neredeyse. Ama gidemem ki. Böyle daha iyi. Böylesi daha iyi. Bırakalım gitsin. Bırakalım bitsin Lina. Bir ay üzülür. Belki bir yıl üzülür. 400 gün. Belki bu sefer 401. Gününde unutur. Ama geçer her şey bir gün. Böylesi daha iyi. Herkesin bir dengi var. Boş ver. Bazı insanlar... Boş ver...

Uyuyamıyordum. Önceden sanım sıkılınca çok uykum gelirdi. Ama şimdi uyuyamıyordum. Uykulara sığınırdım hep. Şimdi uyuyamıyorum. Alin'le bile uyuyamıyordum. Bir süredir uykuya Aral'ın kollarına sığındığımdan mı? *Aral'ı düşünme. Aral'ı düşünme. Aral'ın gözlerini, saçlarını, saçlarındaki beyazlarını, sus çizgisini, kırık dökük sususlarını, sıcak ellerini, kokusunu, sıcaklığını, öpüşlerini, gülüşlerini ve sevişlerini düşünme. Bir hafta öncesini düşünme. Boşuna hepsi. Düşünme Lina.*

Çiçeklerini düşün. Solan çiçeklerini düşün. Onlar da evsiz kaldı senin gibi. Onlar susuz sen de sevgisiz kaldın şimdi. Solup gideceksin. Olsun. Seni yeşerten toprak senin değil ki. Bırak gitsin. Düşünme bunu. Çiçeklerime üzülüyorum. Keşke bir vazo bulabilseydim Aral. En azından onlar biraz daha yaşasa olmaz mıydı? Turuncu laleler mutluluk demek. Solmuşlar. Sanki hiç yüzüm gülmeyecekmiş gibi.

Burnumu çekerek uzandığım yataktan kalktım. Masanın üzerine kuruyan lalelerime ilerledim. Nazikçe incitmeden kucağıma aldım onları. Çıktım odadan sessizce. Hiç ses çıkarmadan yürüdüm. Saat 4'e

geliyor. *Sabahın dörtlerini düşünme*. Aral koşuyor mudur acaba yine? *Düşünme.*

Mutfağa ilerledim loş aydınlatmaların ışığı yönünde. Ada tezgâhı üzerine yatırdım çiçeklerimi. Davlumbaz ışığını açtım biraz daha ışığa ihtiyaç duyarak. Güzel süslemesini çözdüm. Derin bir kap ve makas buldum. Kabı suyla doldurdum. Saplarını kısaltıp suya yatırdım onları. Kendilerine gelmelerini her şeyden çok istiyordum. Burnumu çekerek çiçeklerim canlansın diye uğraştım durdum.

Yaprakları biraz kendine gelince uzun bir bardak alıp içerisinde şeker çözdürdüm ve özenle yerleştirdim hepsini.

"Lütfen biraz daha yaşayın," diye fısıldadım yapraklarına burnum akarak dokunurken. "Birazcık daha yaşasanız olmaz mı?"

İşittiğim adım seslerinin adım aralığından kimin yürüdüğünü anladım. Hiç sırası değildi ama her şey üst üste gelmese olmazdı.

"Lina?"

Lütfen Lina demeyin bana artık. Kimse söylemesin ismi mi? Geleyim mi istiyorsunuz ıslık çalın gelirim ben. Nasılsa hislerimin bir anlamı yok hiç kimse için. Otur Lina, kalk Lina, bir de pati ver Lina.

"Ağlıyor musun sen?"

"Ağlamıyorum," diye mırıldandım ruhsuz dolu dolu gözlerimi ona çevirirken. "Ağlamam yasak benim. Aral yokken ağlayamıyorum."

Dondu annem bu cevabımla. "Lina," dedi gözleri anında dolarken. "O nasıl söz öyle?"

"Adımı seslenmeyin artık," dedim sesimi kısık tutmaya özen göstersem de öfkeliydim her şeye. Çiçeklerimi seviyordum bir tek. Bir de Alin'i. Onun da çiçekten bir farkı yok. Solacaktı benim yüzümden.

"Neyin var senin?" diye sordu yanıma yaklaşırken iyice. Günden güne iyi oluyordu. Şaka gibi. Gerçek olsa hastalığı nefesini bile kendisi alamıyor olmalıydı.

"Hiçbir şeyim yok," dedim. "Bir bu çiçeklerim vardı... Onlar da ölüyor."

Yanımdaki yüksek tabureye oturdu. Annem, koluma dokunduğunda kaçmadım bile. Yorulmuştum. Çiçeklerime bakıyordum yalnızca.

"Ben varım," dedi annem. "Alin var. Aral var."

"Yok artık," dedim göz yaşları düşmek için çırpıyorken göz pınarlarımda. "Ayrıldım ondan. Daha iyisine layık."

"Niye öyle diyorsun bir tanem? Neyin varmış senin?"

Güldüm histerik bir sesle. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Tilki değilsin sen," dedi gözlerinden yaşarlar düşerken. "İçinde yok senin. Karıncayı incitemezsin."

"Aral'ı bıçakladım ben," dedim burnum akarken. "Biliyorsun değil mi anne? Aral'ı bıçakladım."

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Eğer Tilki olsaydın Lina, Aral yaşıyor olmazdı. Korkup saldırmak ayrı, birini kasten öldürmek ayrı Lina. Tilkilerin hiçbiri on iki yaşından sonra ıslıkla emir almıyor. Koşullanmadan sonra ıslıkla görevleri emir verilmiyor. Onlar o görevleri yapmak için gönüllü oluyorlar. Sadece itaat etmeniz için o ıslıklar."

Kaşlarımı çattım. "Ama farklı komutlar için kodlar var sanıyordum."

"Öyle. Fakat belli bir yaşta beyninizi yıkamak için. Onlardan biri olduğundan buna gerek kalmıyor. Doğrunun bu olduğuna inanıyorlar. Sana ıslık çalındıysa biri bizimle oynuyor demekti ve baban peşine düştü bunun. Muhtemelen bu yüzden baban bu yüzden bunları yapmak zorunda kaldı."

Nedense aklıma Ares geldi. Ne alakaydı bilmiyordum ama bir tek o geldi.

"Aral'a zarar veririm diye korkuyorsun ama o talihsiz bir kazadan ötesi değil. Zihnin en büyük silahın Lina. Kimseye istemeden zarar veremezsin. Babanla 25 senedir evliyim, değil bir zararı kötü söz bile işitmedim ondan. Hiçbir şekilde incitmedi beni. Islık sesini duyduğunda muhtemelen baban da duymuş olmalı, tepki bile vermemişti Lina. Kendine inanman gerek."

Tekrar bir umut yeşerdi içimde. "Aral'a zarar vermez miyim yani?"

Kafasını salladı. "Hayır. Hem baban bir çaresini bulmuştu bunun. Biri seni tetiklemek isterse kendine gelmen için çok basit bir kelime seçmişti."

Beklentiyle yüzüne baktım. Aral'ın dedikleri geldi aklıma. Baban sana çaresini bulmadan gitmez demişti.

"Ne peki?"

"Lina," dedi yalnızca. Tüylerim ürperdi. "İsmin."

Bugün Asaf'a yumruk attığım sırada Deniz'in bana ismimi söylediğindeki o hissi anımsadım. Aral'ı bıçakladığımda ismimi söylediğindeki o uyanışı ve farkındalığı.

"Bu kadar basit mi?"

Kafasını salladı. "Zararsızsın Lina, kimseyi öldüremiyorsun ama korkaksın. Bu yüzden hemen savunmaya geçiyorsun kendini. Olur da yaralama güdüne karşı koyamazsan diye baban böyle bir çözüm geliştirmişti kendince."

"Neden baştan söylemedin bunu," diye sitem ettim ona.

Gözlerini kuruladı. "Babanın notlarını okumuşsun ama tamamını okumamışsın belli ki. Islık kodlarını biliyorsun."

Öyleydi. Babam haklı çıktı. Teselli varmış gibi. Bununla yetinebilir miyim Aral? Bununla sana gelebilir miyim?

"Aral'ın ailesi bizden iyi değil Lina," dedi annem üzüntüyle. "Ne diye hor görüyorsun kendini? Aral ne kadar iyiyse sen de o kadar iyisin."

"Biliyor musun Aral'ın babasının kim olduğunu?"

Kafasını salladı. "Annesi eski arkadaşımdı."

Hayretle baktım yüzüne. "Ne?"

"Aramızda kalsın Lina," diye rica etti.

"Nasıl arkadaş oldunuz peki?"

Sesini alçalttı. "Onun babası da asker. Aral'ın da dedesi asker yani."

Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca beni yüzden mi karısına benzetmişti? Asker kızı ve mafya babasının oğlu gibi mi? Tahrik tekerrür mü etti?

Annem elini uzatıp nemli gözlerimi kuruladı kıyamıyormuş gibi bana. "Çok mu seviyorsun onu?"

Kafamı salladım içim acıyarak.

"Nerede o şimd? Yukarda değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Burada değil. Gelmedi."

"Ayrılma nedenin ona zarar vermekten korkmak mı yalnızca?"

Kafamı salladım. "Çok seviyorum onu."

Gülümsedi buruk bir ifadeyle. "O zaman gidip gönlünü al onun."

Ellerimi sıktım. "Gidebilir miyim gerçekten? Gönül rahatlığıyla."

Kafasını salladı. "Ben kimin karısıyım biliyorsun," dedi. *Kiralık Tanrı'nın ve hiç incitmemiş babam onu.* "Sen de kim olduğunu biliyorsun Lina. Aral'ın kim olduğunu biliyorsun."

"Gideyim mi o zaman?" diye sordum bunu çok isteyerek.

"Git," dedi gülümseyerek. "Çok seviyorsan git bir tanem. Ne olacak diye düşünürsen yaşamana izin vermezler Lina. Aral'ın da seni

kendisinden uzak tutmak için çok nedeni vardır eminim. Annesinin başına gelenler senin de başına gelebilir onun olduğu kişiden ötürü. Ama o seninle olmak ve seni koruyabilmek istiyor. Sen neden aynısını isteyemeyesin? Bencil ol demiyorum, ama kendini düşünmek ve yaşamak istemek kötü bir şey değil Lina."

Burnumu çektim üzüntüyle. "Gideyim o zaman."

Kafasını salladı. "Git."

İçimde bir mutluluk ve sıcaklık hissettim. "Şey," diye mırıldandım elini tutarken. "Evleneyim de mi?"

Gülümsedi annem. Göz yaşları düştü. "Seviyorsan ve istiyorsan evlen. Yirmi üç yaşındasın, kararlarını verebilirsin. Ben babanla evlenirken 22 yaşımdaydım."

Burnumu çektim. "Gideyim, gönlünü alayım ben o zaman... Affeder mi beni?"

"Affeder. Sen gönlünü almak iste yeter ki. Gönlü sendeyse gelir kendi eliyle."

"Çiçeklerimi de götüreyim," dedim üzüntüyle çiçeklerime bakarak. "Mutluluk demek. Geçen sefer istemeden ölüm götürmüştüm. Mutluluk götüreyim istiyorum."

"Götüreceksin," dedi yanağımı okşayarak. "En güzeli olsun ikiniz için de."

"Gideyim hemen o zaman," dedim ayaklanırken. Çiçeklerimi aldım yanıma.

"Tamam," diye onayladı beni.

Uzanıp annemin saçlarına öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim anne," dedim içtenlikle. "Bu kez benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim."

Annem üzüntüyle baktı bana ama ben gülümsedim ona hüzünle. Çiçeklerimi de alıp kapıya ilerledim.

"Lina üzerine bir şey giy," demesine kalmadan kabanı alarak dışarı attım kendimi. Bahçe kapısını açtığımda Kürşat'la göz göze geldik. Kaşları çatıldı beni bu halde görünce. Burnumu çeke çeke yanına gittim. Mahçubiyet hissettim üzerimde. Aral'ı orada öylece bırakıp eve gelmiş Alin uyurken sırtına başımı yaslayıp ağlamıştım ama pek kâr etmemişti. Aral'ın tesellisini başkasında bulamıyormuşum.

"Aral'a gitmek istiyorum," dedim burnumu çekerek.

Gülümsedi bana hafifçe. "Olur," dedi kapımı açarken, "Gidelim."

Yirmi dakika sonra rezidansın önüne gelmiştik. O kadar gergindim ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim Aral'ın kelimelerime değil bana ihtiyacı olduğuydu benim en az ona olduğu kadar.

"Lina," dedi Kürşat merakla. "Ne oldu?"

"Annemle konuştum," dedim çiçeklerime bakarken. "Aral'a git dedi. Babam da benim gibi sonuçta. Bir şey yapmamış hiç anneme. Ben de yapmazmışım istemezsem."

Elini sırtıma hissettim. Destek olmak ister gibi yaslamıştı elini omzuma. "Git o zaman. Bekliyordur seni."

Burnumu çekip kafamı salladım. "İddiaya mı girdiniz yine?"

"Ben gelir dedim," dedi sadece.

Aral gelmez demiş. Kalbim kırıldı. Aral'ı onu çok sevdiğime ikna edemiyorum belki de.

"Üzme kendini. Yenilmek daha çok mutlu ediyordur onu."

Kafamı sallayarak indim arabadan. Güvenlikten geçip, kapısına kadar çıktım. Kapıyı çalıp çalmamak arasında kaldım. Uyuyorsa eğer ben de uyurdum yarın konuşurduk belki. Uyasın istemezdim. Çok yorgundu o da. Deniz'in verdiği anahtarla girdim içeri. Lok ışıklandırmalar açıktı yalnızca. Koltukta uzanmış tanıdık silueti gördüm. Sırtı bana dönüktü, koltukta uzanıyordu öylece. Kapıyı kapattım sessizce. Ona doğru adımlarken çiçeklerimi ada tezgâha bıraktım ses çıkarmadan. Kabanımı koltuğa bırakırken ona adımladım. Uyuyordu sanırım.

Uzandığı koltuğun önüne oturdum yavaşça. Dokunsam uyanır mıydı acaba? Çok mu üzülmüştü ben öyle çekip gidince.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Söylediğim ve yaptığım her şey için özür dilerim sevgilim. Ben senin sırtını da çok seviyormuşum Aral. İnsan birini çok sevince üzerine gölgesi düşse bile güvende hissediyormuş. Hissettim hepsini. Teşekkür ederim beni bu kadar sevdiğin için. Seni hak etmediğimi düşünüyorum hâlâ ama hâlâ çok istiyorum. Utanmazca üçüncü bir şans istiyorum."

Ona uzanıp sırtını öptüm. Göz yaşları düştü yanaklarımdan. "Çok seviyorum seni. Kaybetmek istemiyorum."

Sırt üzeri döndüğünü hissedince geri çekildim. Bana doğru döndü yüzünü. Gözlerimiz çakıştı. Derin bir hüzün ve sevgi saklıydı siyah gözlerinde. Sağ elini kaldırıp göz yaşlarımı sildiler hemen görev edinmişler gibi.

"Yer yön duygun gerçekten çok kötü Lina," dedi göz yaşlarımı silerken. "Evin yolunu bulman çok uzun sürdü."

"Özür dilerim... Bana da çok uzun geldi günler."

"Bir gün yirmi dört saat değildi Lina. Saydım."

Kalbim acıdı. "Özür dilerim Aral."

İç çekti gözlerime bakarak. Sonra doğuldu, oturdu. Elimden tutarak kaldırdı beni yerden. Çok özlediğim yere, dizlerine çekti beni. İhtiyaçla dizine oturdum yavaşça. Sol kolu sarılırken belime Kalbimin ritmi kulaklarımda atıyordu o an.

"Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için soruyorum Lina," dedi gözlerime bakarken. "Bana mı geldin cennet çiçeğim?"

Sağ eli göz yaşımı silerken bir yanda da yanağımı okşuyordu. Burnumu çektim. Kafamı salladım.

"Sana geldim," dedim yanağına yaslarken elimi. Dudaklarını okşadım nazikçe. "Eve geldim."

Yüzü yüzüme yakındı. "Lina," diye fısıldadı dudaklarım üzerine beni öpmeden önce "Ev sensin."

İçim gidiyordu ona. Dudaklarımız özlemle birleştiğinde gözlerim kapandı. Derinden, sevgi ve özlemle öptük birbirimizi. Nefeslerimiz gittikçe ağırlaşırken kalbimin ritmi daha da duyulur hale geliyordu her saniye. Aral haklıydı, onu öpebilmek en güzel özgürlükte gerçekten.

Aral beni kucaklayarak ayağa kalktığında nefes nefese ayrıldı duraklarımız ama dudaklarım teninden ayrılmadı. Sol elimi yanağına yaslayıp yanağına, sol gözünün hemen yanında benine birer bire öpücük bıraktım.

"Çok özledim seni," diye fısıldadım.

Omzumu öptü. "Beni gör bir de Lina."

Odasına girdik birbirimizi öpe koklaya. Beni yavaşça yatağına bıraktı. Uyuyacaktık sanırım. Güzel olurdu, özlemiştim onun uyumayı.

Ellerini sırtına atarak kazağını çıkarıp arşımda yarı çıplak kaldığında gözlerimin ilk bulduğu en belirgin iziydi. Elimi uzattım dokunmak için ama elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Sorun değil," dedi beni ikna etmek ister gibi.

Kafamı iki yana sallayıp yüzümü yarasına uzattım ve öptüm sevgiyle. Göz yaşı düştü gözlerimden. "Sorun," dedim üzüntüyle. "Hiç affetmeyeceğim bunun için kendimi. Özür dilerim." Bir öpücük daha bıraktım.

"Üzülme," dedi çenemi kendisine kaldırırken. Eğilip sol gözümü öptü. "Geçti artık sevgilim. Ağlayıp üzme beni."

Bir şey söylemedim. Yanağımı okşayıp üzerini değiştirmek üzere ayrıldı birkaç dakikalığına yanımdan. Eşofmanlarıyla geri döndü yanıma. Uyumak için yatağın içine girdim hemen. Onun uzanmasını bekledim kolları arasına girmek için. Uzandığı an kolları arasına girdim hemen. Kolları sıkıca sardı beni.

Yüzünü sevdim karanlık odada bir süre. O da öpücükler bıraktı yüzümün her köşesine.

"Bu zamanda geçecek değil mi Aral?" diye sordum kısık bir sesle ona sokulurken.

Saçlarımı okşuyordu. "Geçecek sevgilim. Söz."

"Sevgiliyiz değil mi hâlâ?" diye sordum bu kez, emin olmak isteyerek.

Gülümsedi hafifçe. Gülümsemesini okşadım. Parmaklarımı öptü. "Öyleyiz sevgilim. Hiç ayrılmadık ki."

Kalbim yumuşadı, sakinleşti. İyice ona sokulup yüzümü boynuna gömdüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Boynuna bir öpücük bıraktım sevgiyle.

"Aşığım sana," diye fısıldadı kulağıma.

İçim sıcacık oldu. Bu fısıltı her şeye değerdi. Hak etmek istiyordum. Söyleyecek tonla şeyim vardı ama şimdi sırası değildi. Uyuyacaktım önce, sonra sabah ona harika bir kahvaltı hazırlayacaktım. Daha sonra konuşacaktık her şeyi.

Kaslarımı gevşettim, aklımda Aral'dan başka hiçbir şey bırakmadım. "İyi geceler Aral."

Kolları daha sıkılaştı. Sanki rüya olmasından korkuyor gibiydi o da benim gibi. "Sonunda geceler iyi sevgilim. İyi geceler."

- Devam Edecek -

22.10.2022

bu kadar geciktiği için üzgünüm. Keyifli okumalar.

Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 23 | Kara Çakı ve Karo Ası

İyi akşamlar <3
Nasılsınız? Bir aydır görüşemiyoruz.
Size yine uzuuuuun bir bölüm bıraktım.
Oy ve yorum yapmayı unutmazsanız çok mutlu olurum <3
Öpüldünüz <3
Isntagram ve Twitterdan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.
Instagram: *filizpuluc*
Twitter: *filizpuluc*
Tumblr: *gunestozuperisi*
Spotify: *filizpulu*
Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:
Instagram: *baziinsanlarıboyleyasar*
Instragram: *karo.a.lina*
Instagram: *aral.cakirca*
Twitter'da *#BazıİnsanlarBöyleYaşar* ve *#Biby* taglerini kullanarak attığını her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerini ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi yazabilirsiniz orada olacağım.
Twitter'da 'gunestozuperisi' kullanıcı isimli hesap da benim. Kitaplarım hakkında yazmak ve sizinle daha çok iletişim kurup konuşabilmek için kullandığım yan hesabım. Oradan da bana rahatça ulabilirsiniz.
Keyifli okumalar <3

BÖLÜM 23 | KARA ÇAKI VE KARO ASI
♪ Senden Ayrı - Canozan
♪ Kollarıma Dön Bebeğim - Canozan
♪ Evvel Zaman İçinde - Canozan
♪ lofi circus - Crayz Monkey
♪After Dark - Mr. Kitty

Yürüdüğümüz yollar bize ait olmaz bazen. Ama atılan her adım bizimdir. O adımda atılan her damla kan, ter ve göz yaşı bizimdir. Yola kim olarak çıktığın değil o yolda kim olduğun ve yolu kim olarak bitirdiğin önemlidir bazen sadece. İnsanlar değildir yollara şekil verenler, yollar bize şekil verirler. Seçim yapmamış olmak iyi yapmaz kimseyi asıl kimliğin seçimler yaptığında belli eder kendini. İnsan olarak başladığın yolu insan olarak bitirebilmek önemli. Canavarla savaşan, canavar olmamaya dikkat etmeli...

Bir yolda yürüyorum. Yol tanıdık geliyor fakat neresi olduğunu çıkaramıyorum. Kar yağıyor üzerime, hava sisli ve beyaz. Sanki bulutların arasında yürüyorum ve sırılsıklamım, ince bir elbise var üzerimde. Üşüyorum.

Yürüyorum. Yürüyorum. Yolun sonu bir tel örgüye çıkıyor. Lehçe tabelada uzak dur ibaresini okuyorum. Fakat çıkmam gerek buradan. Elektrikli tellere dokunmamak adına etrafıma bakınıyorum. Yüksek bir şey bulursam kaçabilirim belki. O sırada bir çocuk ağlıyor. İçim titriyor korkuyla.

"Alin!"

Sesleniyorum ona etrafıma bakarken. Ormandaki her ağacın arkasına bakıyorum. Alin ağlıyor ama ben gidemiyorum bir türlü yanına. Uzaktan köpek sesleri işitiyorum.

"Alin! Anne! Baba! Neredesiniz? Yardım edin! Alin yok!"

Bir tilki beliriyor bir ağacın dibinde. Bana bakıyor doğrudan. Sonra havada süzülür gibi adımlarla kayboluyor ormanda. Köpeklerin sesi yaklaşıyor ve çoğalıyor. Gözlerimi arkama çevirdiğimde üzerime koşan köpekleri görüyorum. Bacaklarım aklımdan önce çalışıyor. Koşmaya başlıyorum nereye gittiğimi bilmeden.

Ayaklarım beni bir göle çıkıyor. Gölün kenarında buluyorum Alin'i. Islanmış, titriyor ve korkuyla ağlıyor.

"Linacım," diyor beni görünce daha çok ağlarken. "Korkuyorum."

Üzerimdeki kalın montu çıkarıp onun omuzlarına atıyorum. Sıkıca sarıyorum onu. Kucağıma alıyorum. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem Alin. Asla. Korkma. Çıkaracağım seni buradan."

Arkamı döndüğümde köpekleri görüyorum. Hırlıyorlar bana. Alin korkuyla boynuma sarılırken ben de sıkıca onu tutuyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ona. "Bir şey olmayacak."

Elimdeki keskin buz parçasını sıkıyorum köpeklere karşı savunmak için kendimi. Elimi kesiyor, sızlıyor avucum ama gözlerimi köpeklerden bir an olsun çekmiyorum. Ormandan bir adam çıkıyor. Aralmış. Bana doğru koşuyor. Kurtuldum. Aral geldi. Her şey yolunda.

O sırada Aral bir ıslık çalıyor yanıma koşarken. İçim titriyor korkuyla fakat köpeklerin hepsi oturuyor. Hırlamıyorlar artık bana. Aral'ınmış köpekler. Saldırmazlarmış ki bana.

"Lina," diyor temkinli bir şekilde adımlarken yanıma.

İsmimi söylediğinde gülümsüyorum ona ama Aral'ın yüzünde bir korku ifadesi var. Anlamıyorum başta. Sonra ensemde başka birinin nefesini hissediyorum. Korkuyla sarılıyor tüm bedenim. Çok korkuyorum. Sanki öleceğim.

Sol tarafımdan eldivenli bir el uzanıyor ileriye. Elinde altın bir joker kartı tutuyor. Tüm tüylerim diken diken oluyor. Parmaklarında ipler var, ucu bana bağlı olan. O elini havaya kaldırıyor, benim de sol elim havaya kalkıyor. Tıpkı bir kukla ve kuklacısı gibi.

Alin kucağımdan yere düşüyor. Alin değilmiş kucağımdaki oyuncak bir bebekten ibaretmiş. Bacaklarımdaki gücü kaybederken iplerle ayakta duruyormuş gibi hissediyorum. Ağlayarak Aral'a bakıyorum. İçimde çok kötü bir his var.

"Git." Diyorum ağlayarak ona olacaklardan korkarak. "Aral eve git!"

"Seni bırakmam," diyor kafasını iki yana sallayıp. Sol elinde tuttuğu tabancayı görüyorum. Dimdik karşımda dikiliyor. "Vazgeçmem senden."

"Aral git," diye yalvarıyorum vücudumun konrtolünü tamamen kaybettiğimi hissederken. Aklımı kaybetmekten korkuyorum. Aral'ı unutmaktan korkuyorum. Sanki dilim uyuşuyor. Konuşma yetimi bile alıyor sanki kuklacım elimden. "Ne olur... Eve git," diyebiliyorum zorlukla.

"Sensiz gitmiyorum!" Diye kızıyor bana.

O sırada elindeki tabancayı sıktığını görüyorum. Vücudum tam o an da benden bağımsız hareket ediyor, Aral'a koşuyorum. Her şey bir anda oluyor. Aral'ın kuklacıya doğrulttuğu silah patlıyor, elimdeki buz parçasıysa Aral'ın karnına giriyor. Buz kesen elim, Aral'ın kanıyla ısınıyor. Bir yakarış dökülüyor dudaklarımdan. İpleri kopmuş bir kukla gibi Aral'la birlikte yere yığılıyorum.

Zorlukla bulduğum gücümle ağlayarak ellerimi karnına bastırıyorum.

"Aral," diyorum ağlayarak. "Özür dilerim. Aral ne olur ölme."

Gülümsüyor bana, kan içinde yerde yatarken. "Lina," diyor gözlerime bakarak. "Ev sensin."

Karda adım sesleri doluyor kulağıma o sırada. Biri eğiliyor kulağıma ve fısıldıyor; "Sen bir tilkisin Lina. İnin var ama evin yok senin."

Sıçrayarak uyandığımda ismimi tekrar ediyordu tanıdık bir sesle. Gözlerimi etrafımda gezdirdim endişeyle fakat karanlıktan başka hiçbir şeyi seçemiyordu gözlerim. *Neredeydim? Ne oluyordu?* En son nerede olduğumu hatırlayamıyorum. *Sakin ol Lina. Gördüklerim kabustan ibaret.*

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi toplayamadım, bir kol tuttu beni. İrkildim, ben de onu tuttum.

"Benim," dedi tanıdık yumuşak sesi. "Aral."

Aral... Aral, burada. Neden burada?

Gözlerim karanlığa alışamasa da ellerimle yokladım karnını titreyen ellerimle.

"İyiyim," dedi güçlü kolları beni sarıp göğsüne yaslarken. "Yok bir şey. İyiyiz sevgilim," diye fısıldadı.

Sesi kulağıma çok yakından geliyordu. Ellerim göğsüne yaslı bir şekilde ona yaslanırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Hem uykusuzluğun hem yeni uyanmış olmanın hem de kaygının verdiği kafa bulanıklığıyla düşünmekte zorlanıyordum. *Neredeydik? Ona mı gelmiştim dün? Birlikte uyumuştuk sanırım.*

"Aral," diye fısıldadım farkında olmadan.

"Buradayım sevgilim," diye fısıldadı nefesi artık kulağıma çarparken. Saçlarımda gezen parmaklarını hissettim. Saç diplerime kadar terlemiştim. "Buradasın, benimlesin. Her şey yolunda. İyiyiz."

"Gideyim ben," diye fısıldadım endişeyle. Uyanıp zarar vermekten endişeliydim.

"Gitme," dedi kollarının tutuşu sıkılaşırken. "Yeni geldin Lina. Yine terk etme beni."

Kalbim üzüntüyle kasıldı. Onu kastetmemiştim aslında. Ama kafamı toparlayamadığımdan düzgün ifade edemiyordum kendimi.

"Salona," diye açıkladım. "Salona gideyim... Orada uyurum ben."

Her cümle sonrasında mola verip nefesleniyordum. Sarhoş giydim sanki. Nefret ediyordum anksiyete denen bu illetten, zihnimi uyuşturuyordu. Neredeyse üç gündür hiç uyumamıştım ve kaygıdan

ötürü sinirlerim perişan durumdaydı. Alarm veriyordu tüm vücudum uyumam için fakat uyumak istemiyordum. Gördüğüm kabuslar beni daha çok yoruyordu.

"Gitme," diye fısıldadı yüzünü boynuma gömerken. "Çıkma kollarımın arasından. İyi gelmiyor mu sana da benimle kalmak?"

Geliyordu... Hem de çok... Ben de en az Aral kadar çaresiz ve yorgun hissediyordum. Ne kendimle ne de onunla savaşacak gücüm kalmamıştı artık. Buraya gelmemin de en büyük kanıtıydı bu. *Doğru... annemle konuştum ben... Ben tilki değilim... Lina'yım... Sadece Lina.*

"Ben Lina'yım," diye fısıldadım yorgun bir sesle. Yüzümü yüzüne yasladım.

"Öylesin," dedi alnıma ufak bir öpücük bırakırken. "Benim Lina'msın."

Kafamı salladım yavaşça. *Aral'ın Lina'sıyım evet...*

Ellerimi aramızdan çıkarıp kollarımı omuzlarına sardım ve kucağına yerleştim yavaşça. Boynuna sıkıca sarılırken başımı sol omzuna yasladım. Nefesimi düzene sokmaya, kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Sıcak kolları, sıcak sesi, tanıdık kokusu endişelerimi dindirmemde en çok yardımcı olan unsurları başında geliyordu.

Gözlerimi araladım biraz daha sakinleşince. "Aral," diye fısıldadım ismini.

Boğazım kuruduğundan ismini söylerken bir sızı peyda oldu boğazımda.

"Efendim güzelim," dedi saçlarımı okşarken. Gözlerim karanlığa alışmadığından birkaç kez kapatıp açtım gözlerimi.

Sol elimin parmaklarıyla ensesindeki saçlarına dokundum. "Seni göremiyorum," diye fısıldadım bundan çok rahatsız olarak.

Uzanıp gece lambasını açtı. Oda turuncu loş bir ışıkla aydınlanırken daha iyi hissettim kendimi. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Loş ışık yüzüne düşmüş profilini aydınlatmıştı. Sol elimi omzundan kaldırıp parmaklarımın sırtıyla sağ yanağına dokundum.

"İyi misin?" Diye sordum kafamı toplamaya çalışırken. "Bir şey yaptım mı sana?"

"İyiyim ben Lina," dedi buna ikna etmek istiyormuş gibi. "Hiçbir şey yapmadın bana sevgilim. Uyuyordun kollarımda, kâbus gördün sadece."

Kâbusu hatırlayınca ürperdim. "Öldün yine," diye fısıldadım burnum sızarken. "Özür dilerim yaptığım şey için."

Başını bana çevirdi, gözlerime baktı. Yumuşak, sevgi doluydu bakışları. Sağ eli kalkıp kısa saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yanağımı okşadı.

"Yaşıyorum ben," dedi gözlerime bakarak. "Ölmeyeceğim. Korkma."

Gözlerine bakamayıp yüzümü boynuna gömdüm ve sokuldum iyice ona. Derin derin nefesler aldım boynunda. "Seni çok özledim," diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı, iç çekti. "Bak ya," diye fısıldadı sıcak nefesi enseme dağılırken. Daha sıkı sararken kolları beni, onun da dudakları boynumdaydı. "Ben sensizliği yalnızca özlemekle ifade edemem Lina."

Yutkunamadım. Kollarımı daha sıkı sardım yalnızca. Boynunu öptüm ben de. "Özür dilerim," diye fısıldadım yalnızca ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Dileme. Özür değil benim ihtiyacım olan."

Biliyorum Aral. Sen bir tek beni istiyorsun. Çok tuhaf geliyor ama gerçek bu biliyorum. Ben de bir tek seni istiyorum.

"Geçmişe yanma, şimdimizi yakmamaya bak sevgilim," diye fısıldadı saçlarımı okşarken.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Şimdimizi yakmak istemiyordum ben zaten. Onunla bir şimdim ve geleceğim olsun istiyordum.

Bir süre kucağında kaldım. Kaygıdan kaynaklanan uyuşukluğum yerini huzura ve sakinliğe bıraktı.

"Susadım," diye fısıldadım.

Boğazım kurumuştu. Su istiyordum. Ama kalkıp gitmeye hiç takatim yoktu. Aral'ı bırakasım da gelmiyordu. Keşke su olsaydı tam şu an.

"Su getireyim mi sana?"

Ben gidip alırdım ama bırakmak istemiyordum şimdi. Biraz daha kalıp sonra su içmeye gidecektim. *Biraz daha kalayım böyle. Çok özledim Aral.*

Kafamı iki yana salladım. "Ben alırım," diye mırıldandım.

O sırada kıpırdadı yerinde. Sırtım yatağa yaslandı. Beni yatağa bırakıp kalkacağını anladığımdan memnuniyetsiz mırıltılar çıkardım. Alnıma ufak bir öpücük bıraktı ve kalktı yataktan.

"Geliyorum şimdi," dedi bana sırtını dönmeden önce.

Uzandığım yerden sırtını izledim. Sırtı gerçekten çok güzeldi. En çok da bana arkasını dönse bile gitmeden son kez bakışları güzeldi. Ondan ayrılırken haklı sebeplerim olsa da ona söylediklerim ve kalbini istemeden kırmalarım için vicdan azabı çekiyordum şimdi için için. Bana dönemeyen sırtının her santimini öpmek, onu çok sevdiğime onu ikna etmek istiyordum. Aral, benim kadar hissedebiliyor muydu sevildiğini içinde? Bilmiyordum hiç. Hissetse her seferinde ona gelmeyeceğimi düşünür müydü? Düşünmezdi bence. Belki de yeterince ikna edemiyorum onu sevdiğime. Zaten çok da zamanımız olmadı ki göstermem için. *Özür dilerim Aral, senin suçun değil hiçbiri. Bu da benim suçum.*

Göğsümdeki sıkışma hissiyle derin bir nefes alarak doğruldum yatağında. Gördüğüm kabustan ötürü epey terlemiştim. Duş almak istiyordum ama vücudumdaki tüm güç çekilmiş gibi hissediyordum. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

Komodini üzerindeki dijital saate kaydı gözlerim. Saat sabahın 06:33'ydü. Uyuyalı neredeyse iki saat kadar olmuştu yalnızca. İkimiz de günlerdir doğru düzgün uyumuyorduk ve şimdi istemeden yine Aral'ı uykusundan etmiştim. Başı ağrıyor muydu acaba? Ben ona susadığımı bile söylüyordum ama Aral kötüyse hissettiklerinden bahsetmiyordu hiç. Sevgisini dile getirmekte hiç çekincesi yoktu ama kızgınlığında da acısında da sessizleşiyordu. Sessizlik bir ceza onun için. Ama yalnızca sebebi olana değil, kendisine de. Kendini *ayakta kalmaya zorladığından mı Aral? Yoksa alıştığından mı? O ruhsuz halimi beş seneki önceki sana benzetmiştin. Şimdi ne kadar uzaksın o halinden sevgilim?*

Ellerimi yüzüme yaslayıp yüzümü ovuşturdum uykumu dağıtmak isteyerek. Uykum vardı ama tekrar uyumak istemiyordum. Uyurken daha çok yoruluyordu zihnim. Yorulmuştum gerçekten. Saçlarımı çektim hafif hafif. Ensemdeki uyuşukluk hissi dağılır gibi oluyordu saç diplerimi çekiştirince.

Kısa bir süre sonra Aral elinde büyük bir su şişesi ve bardakla döndü. Yanıma oturup bana bir bardak su verdi. Bardağı tutmak istediğimde ellerimdeki sinirlerin boşaldığını fark ettim.

"Tutamıyorum," diye mırıldandım bana uzattığı bardağı parmaklarım sarsa da güç bulup tutamazken. "Sinirlerim boşalmış galiba."

Sağ eli elimi avucu içine alıp ovdu yavaşça. "Geçer şimdi," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarıma uzattı bardağı. İçim ezildi bu hareketinden ötürü. Dudaklarımı araladım. Bana su içirdi özenle. Bardaktaki suyu bitirdim.

"İster misin yine?"

Kafamı iki yana salladım. "Teşekkür ederim."

"Etme güzel bebeğim," derken bana doğru eğildi.

Bardağı komodine bırakırken sağ gözüme yasladı dudaklarını. İç çekerek ona yasladım yüzümü. Sevgiyle doldu içim. Bana gerçekten bebek gibi hissettiriyordu. *Suikastçı olarak yetiştirilmiştim, tilki diye eğitilmiştim ama Aral için güzel bebek ve kızıl bir kediden ibarettim.*

Aral sol kolunu hafifçe belime yasladı. Hafifçe geri çekilip kafamı geriye yatırdım yüzüne bakabilmek için. O da gözlerime baktı. Onu öpmeyi çok istiyordum ama cesaret edemiyordum bir türlü. Çekimserlik vardı ona karşı içimde.

"Terlemişsin," dedi, nazikçe yüzüme yapışan kısa saçlarımı kulağımın arkasına iterken. "Tişört giymek ister misin? Değiştirelim üzerini."

Kafamı salladım yavaşça. İyi olurdu gerçekten. Ama başka tişörtü değil onun üzerimdekini isterdim. *Onun gibi koksun, sıcacık olsun.*

Sağ elimi ovduğu için sol elimi kaldırdım havaya. "Üzerindekini istiyorum."

Hafifçe gülümsetti bu söylediğim onu. "Üzerimdekini istiyorsun tabii," diye mırıldandı bu olay artık aramızda bir gelenek haline geldiğinden.

Uyku mahmurluğunun verdiği sarhoş bir ifadeyle güzel yüzünü izlerken "Verecek misin?" Diye sordum.

Gülümsemesi genişlerken dili dudaklarını ıslattı. Keşke benim dilim de dudaklarını ıslatabilseydi. Çok istiyordum tam şu an bunu yapmayı. Dudaklarını çok özlemiştim. Karnımda kıpırtılar gezindi bu düşüncemden ötürü.

Bana cevap vermeyip ellerini tişörtünün yakasına götürdü ve çıkardı başından. Tişörtü kollarından sıyırırken kasılıp gevşeyen omuzlarını izledim. Loş ışık aydınlatıyordu yeterince odayı ve çok güzel görünüyordu. Gerçekten her şeyiyle çok güzeldi. Yara izleri bile gölge düşünemiyordu güzelliğine. *Tek biri hariç*. O yara izini yok

sayamayacaktım hiçbir zaman ama ondan da kaçmayacaktım. *Kendimi hiç affetmeyeceğim ama Aral'dan kaçmak istemiyorum...*

Tişörtünü çıkarıp dizlerine bıraktı usulca. Gümüş künyesi boynundan ışırken sol elimi uzatıp yara izine dokundum. Bu kez elimi tutup engel olmadı bana. İşaret parmağımı beş santimlik çizgi boyunca gezdirdim. Teni sıcacıktı. Hep *sıcaktı. Çok seviyordum bu yapısını.*

"Hani," diye mırıldandım kesik izine dokunurken içim sızlayarak. "Sözümüzü tutmazsak kesik atacaktık ve fazladan kesiklerimizi susmaya hak sayacaktık ya."

Kafasını salladı hafifçe.

Gözlerimi yarasından çekemedim. "Bu iz elimdeki tüm kaçışları alır benim elimden... O yüzden... Sen istediğin kadar sus bana Aral, ben hiç kızmam... Ama ben... hep yanında kalayım mı?.. Yani eğer istiyorsan hâlâ benimle olmayı. Hiç kaçmam artık... Sorumluluğunu alır yanında kalırım hep," diye mırıldandım. "İstersen yani," diye de ekledim.

Onun istemesiydi önemli olan. Her şeye rağmen istenildiğime ikna olmayı her şeyden çok istiyordum.

"Sen istemez misin?" Diye sordu bana gece ayak uyduran sesiyle. "Sen yanımda kalmak istemezsen istemem Lina. Mecburiyetlerin tesellisiyle avutulacak, onlara sığınacak yaşı çoktan geçtim. O yara izi için değil..." Sağ elimi tutup sol göğsüme yasladı avucumu. Gözlerine baktım o sırada. O da doğrudan gözlerime bakıyordu o an, içim titredi. "Buradaki yangın için kal." Tüylerim diken diken olurlarken avucum altında atan kalbin ritmi benim kalbimin ritmiyle eş zamanlıydı. "Burada olmak istediğin için kal Lina."

Sol elim karnımdan bacağına düştü. Avucumu bacağına yaslayarak güç aldım ondan ve dudaklarına uzandım. Onu öpmeden hemen önce dudaklarının üstüne tüm kalbimle "Çok istiyorum," diye fısıldadım. Belki de hayatımda ilk kez korkmadan dile getirdim bir isteğimi.

Dudaklarım dudaklarına yaslandığı saniye gözlerim kapandı, sevgiyle öptüm onu. Güçlü kolları etrafımı sardı sıkça. Aral, beni özlemle derinden öperken sol eli kısa saçlarımdan ötürü kolayca enseme yerleşmişti. Sağ kolu belime sarıp beni kendine çekti, ona daha yakın olmamı ister gibi. Ben de ona daha yakın olmak isteyerek dizlerim üzerinde kalktım ve ona yaklaştım. Göğsüm göğsüne yaslanırken kollarımı omuzlarına sardım. Kalbim dudaklarımda

atıyordu ve Aral'ı öpmek yetmiyordu. Onu göğüs kafesimde yaşatmak istiyordum. İçimde bir Aral büyütmek istiyordum sonsuza kadar.

Birbirimizi uzun uzun öpüp ağırlaşan nefeslerimizle dudaklarımız birkaç santim ayrıldığında Aral'ın dudakları yanağımdan boynuma ilerledi usulca. Ensesindeki sol elim saçları arasına karışırken başımı sağ omzuma yatırarak yer açtım ona istemsizce.

"Alma bir daha bunu benden," diye fısıldadı tenime boğuk sesiyle.

Sesi, nefesi ve öpüşleri karnımda kıpırtılara yol açıyordu. Yutkundum. Çıplak sırtını okşadım, hâlâ pansuman bandıyla kapalı olan omzunu öptü dudaklarım. "Almam," diye fısıldadım.

Elleri sweatimin altından belime yaslanmıştı sıkıca, tenimi kavuruyordu sıcaklıkları. Boynumu sweatimin izin verdiği ölçüde öpebilirken "Üzerini değiştirecek misin?" Diye sordu.

Omzuna ve boynuna öpücükler bırakırken "Hım," diye mırıldandım.

Elleri önce tenimde yukarı doğru çıktığında kesik bir nefes alarak iç çektim. Ardından sweatimin eteklerinden tutup yukarı sıyırdı. Üzerimden çıkarabilmesi için kollarımı kaldırmak zorunda kaldım. Kapüşonluyu altına giydiğim uzun kolluyla birlikte üzerimden çıkardığında sporcu sutyenimle kalmıştım. Karnım kasılırken kollarım tekrar omuzlarına sarıldı yavaşça. Göz göze geldiğimiz an sanki benim içimdeki o titreme onda da olmuş gibiydi. İkimiz de sessizce iç çektik. Yüzümü yüzüne yaslarken Aral burnunu tenime sürttü. Yutkundum. Boynuma birkaç öpücük bırakırken sol gözünün hemen yanındaki benini öptüm sevgiyle. O sıra da o da tam dudakları hizasına gelen göğsümün ortasını öptü iç çekerek.

"Burası evim," diye fısıldadı tenime. "Çevirme beni kapından bir daha."

Yutkunamadım bu kez. İçim titredi. *İki göğsümün arası, tam ortası, bir Aral noktası.* İçimde bir sevgi çağladı o an. Beni de önüne kattı ve engel olmadım kendime.

Hafifçe geri çekilirken yüzünü ellerim arasına aldım. Aral da kafasını hafifçe geriye yatırarak baktı gözlerimin içine.

"Aral noktası," diye mırıldandım onun bana yaptığı gibi baş parmağımla kaşını okşarken.

Kafasını salladı, yutkundu gözlerime bakarken. "Kalp gibi."

Öyleydi. Aral, aşk gibiydi. Kalp gibiydi. Ev gibiydi. Tüm gibilerim israftan ibaretti.

"Ben sana çok aşığım Aral," diye itiraf ettim içimde tutamayarak. "Çok seviyorum seni. Ne kadar hissettirebiliyorum bilmiyorum ama çok seviyorum."

Aral'ın gözlerindeki bakışları değişti. Bana hep güzel bakardı hep içi giderdi ama bu sefer ki bambaşkaydı. Çok başkaydı. Odasını aydınlatan ışıktan daha parlaktı, içimi ısıttı. Bana hep böyle baksın istedim.

Kolları beni kendine daha çok çekerken yüz yüzlerimiz arasında santimler vardı. "Divaneyim sana Lina," dedi sıcak nefesi yüzüme dağılırken dudakları dudaklarıma dokunuyordu artık. "Akıl bırakmadı senin aşkın bende."

Kalbim dudaklarımda atarken aramızdaki milimetreyi ben kapattım yine. Daha sakin ama daha tutkulu öptü bu kez beni. Sıcak dilini dilime dokunduğunda ufak bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Belimden bir ürperti yükseldi. Alt dudağımı emerek ayrıldı benden, yutkundu. Gözlerime baktığında yüzümdeki afallamış ifade gülümsetti onu. ***Aklımı aldığı için memnun olmuştu ahlaksız adam.*** **Uzanıp gülümsemesine ufak bir öpücük bırakıp kollarımı boynuna sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm. Sarıldık birbirimize bir süre.**

"Uyku akıyor gözlerinden," dedi dalgın dalgın yüzünü izlediğim sırada.

"Aklımı aldığından öyle," diye üste çıkmaya çalıştım. "Uykum yok."

Uyursam Aral yine ölürdü. Uyursam daha çok sabah olurdu ve sabahlar hep açıklamalara gebe kalırdı, onlar gece gibi örtmezler hiç sırlarımızı.

Yüz ifademden sanki her şeyi anlamış gibi baktı bana bir an. "Bak ya," dedi burnunu tenime sürterken sevimli sevimli. "Benim var ama," diye mırıldandı. "Uyu benimle."

Saçlarını okşarken. "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Seni de uyandırdım."

"İyi ki beni uyandırabiliyorsun Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Hiç şikayetçi değilim ben, beni uyandırışlarından. Sebepleriyle benim derdim daha çok."

Benim de kâbuslarımla ve sebebiyle çok büyük dertlerim vardı. Derin bir nefes aldı tenimden. Sonra da uzaklaştı hafifçe.

"Hem sen gözlerime bakarak bana âşık olduğunu, beni çok sevdiğini söylerken nasıl şikâyet edeyim ben Lina, beni uyandırdın diye?"

Gözlerimi kaçırdım. Öyle gözlerime bakarak insanın yüzüne de vurulmazdı söyledikleri, ayıptı. Hiç ayarı yoktu adamın gerçekten. Dilim dudaklarımı ıslattı, dudağımı ısırdım hafifçe. Sonra ona dik dik baktım giysi dolabındaki yansımasına.

"Fırsatçı adam," diye mırıldandım huysuzluk ederek.

Eline çıkardığı tişörtünü aldı. Göz göze geldik o sırada. Burnundan güldü bu söylediğime. "Neden üç senedir duymak istediğim şeyi duyduğuma sevindiğim için fırsatçı oluyorum?"

Kalbime kırıklar battı. Aral bunu atlatmış gibi konuşuyordu ama içinde yara olduğunu biliyordum en az benim kadar.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Üç sene," diye mırıldandım. "Üzgünüm beklettiğim için."

Gülümsedi bana her şey yolunda der gibi. "Az önce gözlerime bakarak itiraf ettin ya," dedi gülümsemesi sıcacık olurken. "Her saniyesi değdi Lina."

O kadar mı önemliydi ona aşık olduğumu açık açık söylemem. Daha önce Aral, aşk gibi, dememiş miydim hiç? Aşk gibiydi işte. Gibi fazla mı gelmişti? Kıyamamdı. Bilsem, daha önce söylerdim Aral.

"Ayrıca üç sene değil. Üç yıl üç ay on dört gün on bir saat yedi dakika oldu bugün."

"Saydın mı hepsini? Yoksa az önce mi hesapladın?"

"Saydım," dedi gözlerime bakarak. "Bir alışkanlık bende. Biliyorsun."

Biliyordum. Bir daha dakika saydırma bana demişti bana. Saydırmam demiştim. Tutamadım sözümü yine.

"Ayrı kalmazsak bırakır mısın saymayı?"

Gülümsedi bu söylediğime. Sol eli yanağımı okşadı. "Saymayayım mı?"

"Sayma."

"Saydırma o zaman bana."

Kafamı salladım. "Bu sefer gerçekten saydırmayacağım. Söz."

Kafasını salladı. Dudaklarını sol gözüme yasladı. "Öyle yap sevgilim."

Ardından benden uzaklaştı epeyce. Elindeki tişörtünü başımdan geçirip giydirdi bana küçük bir çocukmuşum gibi. Saçlarım kısa olsa

da saçlarımı tişörtün içinden çıkardı. O benimle ilgilenirken benim ilgim de onaydı tamamen.

"Sen üstünü giyecek misin?" diye sordum merakla.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. "Giymemeyim mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kaşlarımı çattım hafiften. "Bilmem. Sen bilirsin. Bana ne sonuçta," diye mırıldanırken parmaklarım künyesinin çelik metaline dokunurken.

"Tabii," diye mırıldandı.

Umursamadım imasını. Ne münasebetti bir şey mi demiştik? Sormuştuk alt tarafı. Bana ne yararı vardı görüntüden başka. Bir baklava bile ikram etmiyordu zaten. Yazıklar olsundu gerçekten. İnsanlık bitmişti.

Künyesini parmaklarım arasına aldım yavaşça. "Biri benim değil mi hâlâ?"

Kafasını salladı. "Biri daima senin."

Gözlerine baktım. "Bir tek benim ama değil mi?"

Gülümsedi hafifçe. "Bir tek senin."

Kafamı salladım. "Evet bir tek benim," diye onayladım onu.

"İstiyor musun hâlâ?"

Yutkundum. "İstiyorum," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Ama birazcık daha sende kalsın olur mu? Ben... gerçekten hak ettiğime emin olunca alacağım senden."

İç çekti gözlerime bakarken. Kafasını salladı sadece. Sonra kollarını etrafıma serip ağırlığını üzerime verdiğinde kendimi geriye bıraktım. Ben yatağa yaslanırken Aral' üzerime uzandı. Koca cüssesiyle bacaklarımın arasına girmiş, ağırlığının çoğunu yatağa vermişti. Kolları üzerimdeydi yalnızca ve o kadar ağır değildi bu yüzden. Başını göğsüme yaslamıştı. Çok tatlıydı.

Çenesini kaldırıp bana baktı merakla. "Ağır mıyım?"

Kafamı iki yana salladım. "Değilsin."

"Uyuyayım mı böyle?" diye sordu ufak bir çocuk gibi.

Öyle sevimli geldi ki gülümsemeden edemedim. Yanağını okşadım. "Uyuyalım," diye onayladım onu.

Yanağını okşadığım elimi tutup avucuma bir öpücük bıraktı. Sonra da yanağına yasladı tekrar onu sevmemi ister gibi.

"İyi geceler sevgilim," diye mırıldandı gözlerini kapatıp kollarını iyice bana sararken.

Uzanıp saçlarını öptüm sevgiyle. "İyi geceler sevgilim," diye fısıldadım.

Tekrar uyandığımda hâlâ Aral'ın kollarındaydım ama artık karnımda yatıyor sayılmazdı. Yanımda uzanıyordu ve sol kolu üzerimdeydi. Yüzü bana dönük, dudakları omzuma yaslıydı. Uyuyan yüzünü gördüğümde kalbim yaşadığını hatırlar gibi çarptı. Sağ elimi kaldırıp bir ihtiyaç gibi yüzüne uzattım. Parmaklarımın sırtıyla yanağını okşadım. Doğru kararı mı vermiştim emin değildim hâlâ ama Aral yerine karar vermeyecektim bir daha. En ufak düşüncemi bile esirgemeden anlatacaktım ona. Kaçtığım her şeyle yüzleşecektim ve kararı ona bırakacaktım. Benim tek başıma karar verebileceğim bir şey değildi bu artık. Annem bir noktada haklıydı. Tek sorunlu olan ben değildim, Aral'ın da çok ciddi sorunları vardı. Ama kendisiyle ilgili değildi sorunları, içinde doğduğu aileyle ilgiliydi ve bu kez o karar versin istiyordum.

Ona doğru döndüm yavaşça. Tahminimce öğle saatlerine geliyordu saat ve Aral'ın hâlâ uyuyor olması onunla uyuduğum süreç dahilinde nadir bir olaydı. Ben bundan daha geç saatlere kadar uyusam bile o hep erkenden uyanmış olurdu genelde. Muhtemelen vücudu birkaç gündür tuttuğu tempoya dayanamıyordu artık. Omzunda kurşun yarası, göğsünde bir gönül karası ve başında kızıl bir belası vardı. Yorulmakta haklıydı. Keşke ben onun için her şeyi taşıyor olabilseydim.

Ben acıya dayanaklıymışım Aral. Keşke seninkileri de versen bana. Ben taşırım senin için.

Yüzüne yaklaşıp yanağına hafif bir öpücük bıraktım. Derin bir uykuda olduğundan uyanmadı ve memnun oldum buna. Ona döndüm yavaşça uyuyan güzel yüzünü izledim. İçim gitti ona. Alin uyurken hissettiğim sevme, öpme isteği filizlendi içimde ona bakarken. Fakat engel oldum kendime, yapmadım. Uyuması lazımdı şimdi. Uykusuz kalmıştı epeydir. Başı da ağrıyordu muhtemelen ama söylemiyordu bana. Hiç şikâyet etmiyordu ve onun gibi bir adama dert olmak benim en büyük günahımdı belki de.

Bir süre sessizce Aral'ı izledim. Yüzünün her detayını, sırtındaki her bir beni ve izi ezber ettim zihnimde. Tek bir çizik. Tek bir çizik bile eklenmesine izin vermeyecektim. Korktuğum kişi değilim Aral.

Kukladan ibaret değilim. Yaptıklarım ve yapacaklarımın kararını ben veriyorsam eğer yalnızca, ellerimi kirletirim Aral. Beni korkutan kontrolsüzlüktü. Ama kontrol edemiyorlarsa beni gerçekten, her bir kararım benim seçimlerden ibaretse, seni ve sevdiklerimizi korumak için her şeyi yaparım Aral. Senin ellerin temiz kalsın. Ben kirletirim ellerimi bizim için. Bir daha kanar görmeyeceğim seni. Ne içinden ne de dışından. Kanarken görmeyeceğim seni. Alin'i ve annemi bir daha ağlarken görmeyeceğim. Daha güçlü olacağım, kaçmayacağım hiçbir şeyden. Korkmayacağım. Söz. Olmamı istedikleri tilki olacak, evlerini ateşe vereceğim ve ben kazanacağım Aral. Mutlaka kollarına geri döneceğim. Çünkü benim kürkçü dükkanım senin kolların. *Ev, sensin.*

Uzanıp sol gözünün hemen yanındaki benini öptüm yavaşça. Yanağını okşadım ve kolunu yavaşça kaldırıp sıyrıldım yataktan. Üzerini örtüp saçlarına dokundum sevgiyle. Gözlüklerimi yüzüme takıp arkamı döndüm. Sessizce banyoya adımladım.

Başım ve gözlerim ağrıyordu. Zira bu yüzden uyanmıştım. Elimi başımın üzerine oyup saç köklerimi çektim yavaş yavaş. Banyoya girdim. Ardından mutfağa gittim. Dün ada tezgâha bıraktığımda turuncu lalelerim ilişti ilk gözüme. Uzanıp yaprağına dokundum. Biraz daha şeker versem belki daha iyi olurlardı. Birazcık daha yaşasınlar istiyordum. Aral onları daha iyi görsün istiyordum.

Derin bir nefes alarak saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve buz dolabına ilerledim. O bana hep kahvaltı hazırlıyordu. Bu kez de ben hazırlamak istiyordum. Onun bana yaptığı gibi ben de onu ellerimle doyurmak istiyordum. Aral'ın normalde ne ölçüde yediğini biliyordum az çok ama bu beş gün içinde onu sandviç yerken görmüştüm genellikle. Onun gibi iri cüsseli bir adam sandviçle doymazdı normalde ama Aral canı sıkkın olduğunda iştahını kaybeden insanlardandı. Ayakta kalabilecek kadar yiyordu. Öyle alışmış buna. Bana da öyle demişti hastanedeyken; *Gitmiyorsa boğazından zorla yutacaksın. Çilesi bitmez bu dünyanın, iki zeytinle de gün geçmez.*

İç çektim. Bu adamın her şeyi üzüyor beni. Hayatımda ilk kez kendi derdimden daha fazla dert ediyordum ailemden olmayan birinin derdini. Ve ilk kez biri ailemden daha yakın hissettiriyordu bana. *Aile olmak... Bir aile kurmak... Aral'la gerçek bir aile olmak istiyorum...*

Çok ses çıkarmamaya özen göstererek dolapta bulduğum malzemelerle güzel ve Aral'ın seveceği türden sağlıklı şeyler

hazırlamaya koyuldum. Eskiden mutfakta çalıştığım için birçok tarif ve metot kazınmıştı aklıma. Büyük bir motivasyonla hiçbir efordan kaçınmadan, üşenmeden, özenle kahvaltı hazırladım ona.

Mutfakta uğraşmak dikkat dağıtmak için iyi bir yöntemdi esasen. Belki de Deniz yemek yaparken stresinden arındığını keşfetmiş; bu yüzden aşçı olmak istemişti. Belki de ben de tıbbı bırakıp aşçı olmalıydım. Tıp okumak bana göre değilmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Kötü şeyler düşünmekten kaçınarak Aral'a odaklandım tekrar. Onun hakkında düşünürken birkaç dakika kahve makinesinin önünde oyalandım. Makineyi anlamak için harcadığım bu birkaç dakikada makinaya, onun sevdiği şekilde kahve yaptırmayı başardım.

Fakat evde ekmek olmadığını o sırada fark ettim. Aklıma ilk gelen Kürşat'ı arayıp rica etmek oldu ama evden çıkarken telefonumu yanıma almadığımı da tam olarak o an fark ettim. Telefonum, odamda kalmıştı.

Aral'ın telefonunun şifresini biliyordum, gidip kullanabilirdim ama kullanmak istemiyordum. Çünkü eğer telefonunu açarsam merakıma düşüp geçmişten kalan bizimle ya da benimle ilgili bir şey var mı diye galerisini ya da mesajlarını karıştırabilirdim. Bunu yapmayı da hiç tercih etmezdim. Henüz masa hazır değilken, Aral'ı da uyandırmak gelmiyordu içimden. Ben ekmek alana kadar uyumaya devam edebilirdi.

Son çare olarak vestiyere ilerleyip montumu giydim üzerime sessizce. Yatak odasının kapısından Aral'ı kontrol ettim. Uyuyordu hâlâ. İç çektim istemsizce. Hemen gidip geleceğim için uyandırmama gerek yoktu. O uyanmadan gidip gelirdim.

Kapıya geri dönüp Deniz'in bana verdiği anahtarları yanıma alarak sessizce çıktım evden. Asansörde, sofrada başka eksik var mı diye düşündüm. Aral simit seviyordu, simit de alabilirdim. Üçgen peynir de alırdım.

Çıkışa ilerlerken lobide oturmuş güvenlikle sohbet eden Kürşat'ı gördüm. Çay içiyorlardı karşılıklı. Ne zaman eve gidip geliyordu bilmiyordum ama Kürşat ne zaman ona ihtiyacım olsa orada oluyordu. Bu yüzden de inanılmaz bir güven veriyordu. Minnettardım ona da birçok şey için.

"Lina?" dedi beni gördüğü sırada. Ayaklanmıştı hemen, gözleri arkamda gezindi Aral'ı arar gibi. "Bir şey mi oldu? Nereye böyle?"

Sanırım gittiğimi düşünmüştü ve böyle düşündüğü için kızmadım ona. Sadece içerledim biraz hakkım olmadığı halde. Acaba Aral da uyanıp öyle sanır mıydı? Hiç düşünmemiştim o kısmını.

"Evde ekmek yoktu," diye açıkladım. "Ekmek alalım diyecektim."

"Arasaydın ya beni. Ben alırdım hemen," dedi rahatlamış bir ifadeyle. "Sen çık yukarı ben ne eksikse alır getiririm."

Aral'ın uyanıp yanlış anlaması ihtimali kadar Kürşat'a sipariş verme fikri de hiç hoşuma gitmiyordu. Üstelik parasını da ben ödemek istiyordum.

"Şurası değil mi zaten fırın?" diye parmağımla bir noktayı işaret ettim. "Yürüyelim birlikte. Arabayı da çıkarma boşuna, yolumuz uzayacak. Tek yön burası hep."

Israr etmedi. Kafasını sallayarak onayladı beni. Güvenliğe eliyle selam verip yanıma düştü. Birlikte binadan çıkıp yakındaki fırına yürüdük.

"Aral uyuyor mu?" Diye sordu Kürşat yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım. "Evet. Uyandırmadım onu."

Kafamı salladı o da. "Uyanınca yüreğine inmesin?"

Gözlerimi ıslak asfaltta gezdirdim. Ben de ondan endişeliydim. Aral ona gideceğime bile ihtimal vermiyordu, beni göremezse *bir şey geldi aklına gitti* diye düşünme ihtimali yüksekti.

"Telefonum yanımda değil, evde unutmuşum." Gözlerimi Kürşat'a çevirdim. "Sen mesaj atsan olur mu?"

Kürşat yüzünden hafif bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Olur."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama telefonsuz çıkma dışarı bir daha."

Kafamı salladım. "Birden çıkınca evden," diye mırıldandım. "Aklıma gelmedi telefon."

Kafasını salladı o da. "En azından olumlu yönde gelişiyor bu aniliklerin."

***Aniliklerim*. Aral suçu değil benden şüphe etmek bu yüzden. Aslında o yapacağım şeyi tahmin ediyor ama ben hep aniden fikir değiştiriyorum. O yüzden ihtimallerinin yüzdesi benim karman çorman zihnimde bir mantık zeminine tam oturmuyordu.**

O uyanmadan dönmek için hızlıca aldık her şeyi. Ücreti ben ödedim. Sonra hızlı adımlarla geri döndük rezidansa. Uyanınca beni evde görsün istiyordum. Gittim sansın istemiyordum.

Kürşat'la lobiye girdiğimizde gözlerimi ona çevirdim. "Sen de kahvaltı yapmak ister misin?" diye sordum ona.

Gülümsemesi genişledi bu soruma karşılık. "Yok ben yedim. Size afiyet olsun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkürler eşlik ettiğin için."

Rica etmedi bana. Gülümsedi yalnızca. Ona buruk bir gülümseme ile bakıp yukarı çıktım hemen. Deniz'in anahtarları ile kapıyı açtım sessizce.

Başımı içeri uzatıp evi dinledim birkaç saniye. Ev sessizdi. Aral uyanmamıştı hâlâ belli ki. Omuzlarım gevşedi. Memnun oldum uyanmamış olmasına. Üzerimi çıkarıp ekmekleri ve simitleri mutfağa taşıdım.

Peynirleri sofraya koyup sıra ekmeği ve simiti doğramaya geldiğinde bir süre ekmeğe baktım. Ekmeği ve simiti koparıp da yiyebilirdik elbette. Fakat bir bıçağı tutarsam kontrolümü kaybedeceğim düşüncesini kafamın içinde pekiştirmek istemiyordum hiç. Bıçaklardan kaçmak istemiyordum. Ne zamana kadar kaçacaktım? Yemek yapmayacak, hiç meyve soymayacak mıydım hayatım boyunca?

"Sorun değil," diye mırıldandım ekmek bıçağına bakarken. "Ben Lina'yım. Sadece Lina." Uzanıp ekmek bıçağını kavradım. "Ben istemezsem kimseye zarar vermem."

Öyleydim. Öyleydi.

Sıkıca tuttuğum bıçakla ekmeği dilimlemeye başladım. Simitleri de dörde bölüp ada tezgâhın üzerine bıraktım. Soframa baktım alıcı gözüyle. Bence fena değildi. Güzel olmuştu. Aral hepsini yemek zorundaydı. Gülümsedim bu düşünceme.

Derin bir nefes alıp Aral'ı uyandırmak üzere odasına adımladım. Aral'ın bu kadar uyumasına şaşkın ama aynı zamanda da memnundum. Ona uyku tatlı geliyorsa eğer, çok gevşediğinden, kafası rahat ettiğindendi. Hem sebebi hem de sonucu olmak tuhaf bir histi.

Odasına girdiğimde hâlâ yüz üstü uyuyordu. Hiç kıpırdamamıştı neredeyse. Yüzünde hâlâ o güzel ifade vardı ve gözlerinde hiç hareket yoktu. Derin uykudaydı hâlâ. Onu uyandırmak gelmiyordu hiç içimden.

Saati merak ederek gözlerimi komodine çevirdiğim sırada telefonu titreyerek ekranını aydınlattı. Saat henüz 11:37'ydi ve telefonun titreyerek ekranını aydınlattı o sırada. Bir mesaj gelmişti. Yiğit'tendi. Ekran aydınlanınca Yiğit'in onu iki kez aradığına dair cevapsız arama bildirimi düştüğünü de gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dün tüm işi Aral'a yıkıp gittikten sonra benim bıraktığım işe devam etmişti muhtemelen. Peşimden gelmemesinin sebebi yalnızca beni yalnız bırakmak istemesi değil bana karşı çıkabileceği bir şey bulmak istemesiydi muhtemelen. Yiğit çekip gittiğimi öğrenmişse bana gösterdiği müsamahayı da kaybetmiş olabilirdim. Belki de birlikte kasetleri de izlemişlerdi.

İçim sıkıldı yine. *Ne çok soru ve sorun vardı hayatımızda bir türlü çözemediğimiz...*

Yatağa yavaşça oturup elimi yüzüne uzattım ve yanağına dokundum. Biraz daha uyumasını istiyordum ama Yiğit onu aradığına göre önemli bir şeyler vardı ve gitmemiz lazımdı. En azından kahvaltı yapmaya ve beni dinlemeye vakti olsun istiyordum. Bu yüzden ne yazık ki uyanması lazımdı.

Yanağındaki elimin varlığını daha çok belli etmek istercesine yüzünü çekinmeden okşamaya başladım. Baş parmağım sol gözünü okşayıp saçları arasına katılırken derin bir nefes aldı. Kaşları çatıldı önce, yutkundu, başının komunu değiştirdi hafifçe. Dudaklarını okşadığım sırada gözleri aralandı. Parmağıma ufak bir öpücük bırakırken sırt üzeri dönmek üzere hareketlendi.

"Günaydın," dedi tanıdık pürüzlü sesi. Bu sesine bayılıyordum.

Sırt üzeri dönüşünü izlerken "Günaydın," dedim ben de.

Gözleri kısa bir süreliğine cama çevrilip sonra bana döndü tekrar. "Saat kaç?"

"On ikiye geliyor neredeyse," diye yanıtladım onu.

Kaşları çatıldı hafiften. "Olmuş mu o kadar?" diye sorarken uykusu henüz dağılmamış olsa da doğruldu yatakta. Sol eli yüzünü sıvazladı. "Sen ne zaman uyandın? Keşke beni de uyandırsaydın."

Baş ağrımdan ötürü uyandığım detayını vermedim. "Ben kahvaltıyı hazırlayana kadar uyu istedim," diye mırıldandım.

Dudaklarında tatlı bir gülümseme peyda olurken sağ elini dizlerimin hemen önüne yaslayarak üzerime eğildi, sol eli yanağıma dokundu. "Kahvaltı mı hazırladın?"

Kafamı salladım. Dudaklarındaki gülümseme genişlerken yüzüme eğildi iyice. "Hım," diye mırıldandı memnun bir sesle. Burnunu yanağıma sürterek bana sırnaşırken gözlerimi kapattım iradesizce. Mırıltılar çıkarak yüzüme varla yok arsı öpücükler bırakarak boynuma gömdü yüzünü.

"Seni yesem olmaz mı?" diye sordu dudakları boynuma çarparken.

Ben de onu yiyebileceksem o da olurdu.

"Ne münasebet?" diye sordum parmaklarım saçları arasında dolaşırken.

Güçlü kolları belime sarılıp iyice kendine çekti. Boynumu öptü. "Çok münasebet sevgilim."

İçim titredi. Her sevgilim deyişinde böyle iç çekeceksem işim vardı. Bir şey diyemedim.

Uyuya kaldığını düşündüğüm kadar bir süre öylece sarıldı bana. Sol elimin parmakları saçlarını okşarken sağ elim tutunduğum sırtını okşuyordu. Sırtı gerçekten çok güzeldi.

"Uyudun mu?" diye sordum ona artık gerçekten şüpheye düşerken.

"Uyumak istiyorum," diye mırıldandı. "Kaç gündür evde değildim uyuyamadım."

Evden kastının ben olduğumu bilmek kalbime çok tuhaf şeyler yapıyordu.

"Bu gece de nasıl istersen öyle uyuruz," diye bir öneride bulundum.

Başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi. "Nasıl istersem mi?" diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Nasıl istersen," diye onayladım onu.

"Sen bana çok mu aşıksın?" diye sordu yüzüme pat diye.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi kaçırdım. İyi ki itiraf etmiştik, hep böyle dan diye soracak mıydı bunu bana.

"Cevap vermeyecek misiniz hanım efendi?"

"Öyleyim," diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Rüyada mıyım acaba?" Diye mırıldandı. "Önce beklemediğim anda bana geliyorsun, benimle uyuyorsun, beni öpüp bana âşık olduğunu söylüyorsun sonra da kalkıp bana kahvaltı hazırlıyorsun," diye sıraladı bunlar ona gerçek gelmiyormuş gibi.

Normalde huysuzluk ve inkâr ederdim ama şu an hissettiğim tek şey bunların Aral'a bir rüya gibi gelmesinin hüznüydü. Çünkü tüm bu söylediklerini Aral yapsa onun için gerçekten ve normalden ibaret

olurdu ama ben yapınca Aral'a rüya gibi geliyordu. Suç bendeydi tamamen.

Gözlerimi gözlerine diktim kaçmayarak. "Gerçek ama." Ellerimi yüzüne yasladım. "Aramızdaki her şey gibi."

Gözlerindeki o memnun ifade göğsümü kabartı. İyi konuşuyordum galiba ben de arada sırada.

Dili dudaklarını ıslattı. Kafasını salladı hafifçe beni onaylayarak. "Aramızdaki her şey gibi," diye tekrar etti ona söylediğimi. "Cesaretin geri gelmiş," dedi sonra.

Yutkundum bu ruh hali tahlili karşısında. Beni bu kadar çözebilmiş olması, cümlelerinden ve bakışlarımdan beni bu kadar iyi analiz edebiliyor olması inanılmazdı. Safi yeteneği vardı insanları analiz etmekte.

"Ben edemedim ama biri seni sen olduğuna ikna etmiş," diye devam ederken ensemdeki tüylerim diken dikendi. "Annenle mi konuştun?"

Beni ezbere biliyordu resmen ve biri tarafından bu kadar bilinmenin ezici değil hafifletici olacağını bir tek Aral'la tadıyordum.

Kafamı salladım. Dudaklarımı aralayacaktım ki o ufak aralığa Aral'ın dudakları yerleşti. Ufak bir öpücük bırakarak dudaklarıma sus payı verdi. "Önce kahvaltı yapalım," dedi dudakları dudaklarıma hâlâ çarparken. "Sonra konuşalım. Tatlıyı da sona saklayalım."

Tatlıdan kastı neydi? Ben miydim? Ya da baklava gibi miydi mesela?
Aklın nereye gitti Lina yine senin?

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım," diye mırıldandım onu onaylarken.

O da beni onayladı. Aral'la yakın olunca sarhoş gibi hissetmem normal miydi acaba? Bence büyü vardı kollarında. Kadınları kendine aşık ediyor, mest ediyor, onları hipnoz ediyordu. Kötü adam.

"Öyle yapalım," diye onayladı beni tatlı tatlı.

"Hım," diye mırıldandım onunla böyle konuşmayı çok severek. "Bir baklava falan."

Dişleri gözüktü o sırada. Güldü yine. Çok güzel gülüyordu ama niye gülüyordu? Gerçekten bana hiç baklava ikram etmeyecek miydi? Göz hakkı diye bir şey vardı. Pesti gerçekten.

Yanağımı sıktı. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

Kaşlarımı çattım huysuz bir ifadeyle. "Değilim gayet."

"Aklın fikrin baklavada."

Omuz silktim huysuzca. "Hiç de değil," diye karşı çıktım. "Yedik sanki baklavanı. Baklava mı yok piyasada? İlla Aral'lı yiyecek değiliz."

Son cümlem kaşlarını çatmasına sebep olunca fazla ileri gittiğimi fark ederek hemen yan yola saptım.

"Sonuçta fındıklı fıstıklı gibi seçenekler de mevcut."

Alayla gülümsedi yan çizişime. "Yedim ben de."

Kafamı salladım. "Ben yemedim ama... Vermedin."

Alt dudağını ısırarak beni aniden yatağına yatırdığında dudaklarımdan istemsizce bir kıkırtı kaçtı. Ellerini iki yanıma yaslayarak üzerime eğildiğinde gözlerindeki bakışlar karnımda kıpırtılara sebebiyet verdi. Boynunda salınan künyesi, güzel teni ve koyu bakışlarıyla derin bir nefes alma sebebiydi.

"Lina." İsmimi söylerken öyle bir ses tonu kullanmıştı ki karnım kasıldı.

"Hım," diye mırıldandım heyecan kanıma karışırken azar azar.

"Söylediklerinin arkasından duruyor musun yoksa kaçak mı dövüşüyorsun benimle?"

Ağzımın içinin kuruduğunu hissettim. Gözlerine baktım doğrudan. "Seninle gerçekten sevişmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Gözlerindeki bakışları derinlik kazanmıştı. Dipsiz bir kuyu gibiydi. "İstiyor musun gerçekten?"

"İstiyorum," dedim doğrudan.

Şaka vuruyordum ama onu istediğim gerçeğini inkâr edemezdim. Bazı öpüşleri ve dokunuşları karnımda sancılara sebep oluyordu. Kişilik bozukluğum vardı benim, sebebi büyütülme biçimimdi muhtemelen. Bu yüzden normalde cinsel arzular hisseden biri değilim. Fakat Aral farklıydı. O da bunun farkındaydı. Ve ben de Aral için istediğini dile getirmenin ne kadar önemli olduğunun farkındaydım.

Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Sen istiyor musun?"

Gülümsedi bu söylediğime. O gülümseyiş karnımda bir kasılmaya daha sebep oldu. Doğulduğunda elim göğsünden karın kaslarına doğru kaydı. Bacaklarım arasında dizleri üzerinde dururken sağ elim karnına yaslıydı. Gerilen teninde adonisleri çok şekilli ve belirgindi. Harika bir vücudu vardı gerçekten.

Sol eli uzanıp çenemi kavradı nazikçe ve yüzüne bakmam için kaldırdı. "Gözlerime bak," dedi otoriter bir sesle. "Barıştığımız günün sabahı sevişmeyeceğiz sevgilim." Netti sesi. Sağ kolu belime sarılıp beni

de doğrulttu. Yüzüme yaklaştı. Sol gözümden öptü beni ve uzaklaşamadı.. "Aramız iyiyken, bana için gidiyorken, için benim için yanıyorken ve bunu öpmelerle bile söndüremiyorken bana geldiğinde ne istiyorsan yaparız."

İçim titredi. Yutkunamadım. Bunu ceza olarak yapmıyor olsa bile ondan ayrıldığım için makul bir cezaydı ve mantığını anlıyordum. Aral ilişkimizi çok ciddiye alıyordu ve sevişerek barışan insanlardan belli ki hiç de hazzetmiyordu. Ben de etmezdim. Aramızdaki şey tensel çekim değildi çünkü. Öpmeler sevmeler yetmiyordu çünkü bize.

"Ne istiyorsam mı?" diye sordum yüzümü yüzüne yaslarken.

Gülümsedi bana. "Ne istiyorsan."

"Tamam o zaman," diye kabul ettim. O günün çok uzakta olduğunu sanmıyordum hiç.

"Uslu kedi," diye mırıldanıp yanağımı öptü ve kalktı yataktan.

Bana arkasını dönüp banyoya adımlarken arkasından izledim onu ve derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Resmen hipnoz ediyordu adam beni. İmdattı. Polisti.

Ben de yatağından kalkıp telefonunu da yanıma alarak çıktım odasından. Mutfağa ilerledim. Çayın altını kapattım. İkimize birer çay doldururken Aral üzerine siyah bir tişört giymiş halde geldi. Yazık olmuştu. En azından manzaraya bakabiliyordum.

Aral ona hazırladığım sofraya bakarak karşımdaki yüksek sandalyeyi çekip oturdu.

Çayını önüne bıraktığımda elimi tutup üzerine bir öpücük bıraktı. "Harika görünüyor, eline sağlık sevgilim."

İçim sıcacık olurken dudaklarımda bir gülümsemeyle "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

Karşılıklı oturup sanki son beş gün hiç yaşanmamış gibi sohbet ederek kahvaltı ettik. Canımı sıkan hiçbir konuyu açmadı ya da açacak hiçbir söylemde bulunmadı. Aksine öyle yerlerden öyle konular açtı ki sohbet ettikçe içim açıldı. Güldürdü beni her şeye rağmen ve kendine daha çok aşık etti beni. Çok seviyordum onu gerçekten. Onca şeye rağmen benimle gülümseyerek sohbet edebiliyordu. *Ben hak etmiyordum onu... Gerçekten.*

Kahvaltının sonuna gelirken ona yaptığım filtre kahveyi bir kupaya doldurup, kendime de bitki çayı alarak yanına oturdum. Üşüyen

ellerimi bardağımın etrafına sararken düşünceliydim. Onunla konuşmaya nereden başlamalıyım bilemiyordum.

"Teşekkür ederim kahve için."

Onun bana yaptığı gibi ben de ona rica etmedim. "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

"Bu çiçekler," dedi ada tezgâhın üzerindeki turuncu laleleri kastederek. Sağ eli uzanıp yapraklarına dokundu. "Sana aldıklarım mı?"

Kafamı salladım. "Tekrar canlandırmaya çalıştım... turuncu lale mutluluk demek. Ben sana ölüm çiçeği getirmiştim."

Gözlerini bana çevirdi. Gülümsemeye çalıştım. "Ben de bu kez mutluluk getirmek istedim... Biraz daha yaşasınlar istedim."

Sol kolu belime sarıldı, beni kendine çekip alnıma bir öpücük bıraktı. Parmakları saçlarımda gezindi. "Bana verebileceğim en güzel çiçek kendinsin."

Kalbim titredi. Ona sokulup yaklaşıp yanağımı göğsüne yasladım. Saçlarımdan öptü beni. Kahvesini içerken bana ufak tefek nasıl olduğumu sorup nabzımı yokladı. Sonra da kahvesini benden önce bitirip sofrayı toplamaya başladı. Ona yardım etmek için kalktım ben de. Ona yardım ederken beni belimden yakaladı. Ayaklarım yerden kesildi. Kendimi tezgâha otururken buldum bir anda. Kupamı da alıp elime tutuşturdu.

"Soğutmadan iç çayını, ben hallediyorum," dedi yanağımı hafifçe sıkıp işine geri dönerken.

Kalbimde bir sıcaklıkla tezgâhta otururken onun sofrayı toplamasını izledim. Çok tuhaf bir histi bu. Üzerinde eşofmanlarıyla soframızı topluyordu. Benim de üzerimde onun tişörtü vardı. Evli olsaydık da sanırım buna benzer bir görüntü çizerdik yine. *Konu neden evliliğe gelip duruyordu? Evlilik fikrini Aral resmen kafama işlemişti. Anneme bile sormuştum. Aklım neredeydi acaba?*

Her şeyi kaldırıp biten bardağımı da makineye attı. Ardından kolunu belime sarıp beni indirdi tezgâhtan. Beni önüne katıp banyoya götürdü. Dişlerimi fırçalamam için yeni bir diş fırçası verdi bana. Birlikte dişlerimizi fırçaladık ve bu çok garipti. Ayrıca Aral'ın dişlerini fırçalayışının bu kadar karizmatik olması da hiç etik değildi.

Aral benden önce bitirdi yine işini. Ağzımı çalkalarken Nazik eller hissettim saçlarımdan. Yüzüme dökülen saçlarımı toparladı. Her

hareketi incelik doluydu. Nasır tutmuş ruhum için fazla yabancıydı...

Doğrulup fırçamı onun diş fırçasının yanına bıraktım. Fırçam onun fırçasına döndü. Nedense bu görüntü tuhaf hissettirdi bana. Fırçalarımızın böyle durmasının hoşuma gitmesi normal miydi? Kendimi bildim bileli ilk kez bu kadar sevgi dolu hissediyordum kendimi. İnsan bir kere kaybetmekle yüzleşince iki elle sarılıyordu her şeye.

Aral'ın beni izlediğini fark edince gözlerimi ona çevirdim. İlgiyle bana bakıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun? Hoşuna mı gitti?"

Kafamı salladım boşuna inkâr etmeye girişmeyerek. "Diş fırçalarken iki dakika bu kadar hızlı geçmezdi. Seninle yapınca her şey çok kısa sürüyor sanki."

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Evlensek nasıl olur diye hayal etmeden duramıyorum ben de."

Tüylerim diken diken oldu. Ben de öyle düşünmüştüm hep. Ama Aral'la evlenmek uçuk bir hayal gibi geliyordu kulağıma.

Uzanıp sol elini tuttum. "Konuşalım mı?" diye sordum ona kendimi anlatmayı çok isteyerek.

İç çekti. Sağ eli saçlarımın uçlarına dokundu. Kafasını salladı. "Konuşalım bakalım... Evin yolunu hangi söz gösterdi, hangi yıldız aydınlattı yolunu merak etmiyor değilim ben de."

Karanlıkta bile parlayıp evin yolunu gösteren yıldızlar senin gözlerin Aral. Kara bulutlar gezmesin hiç onlarda. Yolumu kaybediyorum ben.

Elimden tuttu, çıkardı bizi banyodan. Koltuklara ilerledik. Yan yana oturduk. Burada en son oturduğumuzda dünyam başıma yıkılmıştı. Şimdi o dünyayı inşa etmek istediğimden buradaydım yine.

Bacaklarımı kendime çekip ona döndüm yavaşça. Bacaklarımı bacaklarına yasladım. Ellerime baktım nereden başlayacağımı bilemeyerek.

"Bir sıralamayla gitmene gerek yok," dedi Aral o sırada. "Aklına gelen ilk yerden başla, karışık bir sırayla gitsen de ben anlarım seni."

Boğazım düğümlendi. Sevgiyle gözlerimi ona çevirdim. "Özür dilerim seni kırdığım için," diyerek başladım söze. Gözlerinde buruk bir hüzün belirdi. Pişmanlık boynumdan çıkaramadığım, boynuma yer

etmiş bir ilmekti. "Söylediklerim için de özür dilerim. Seni istemiyorum derken yalan söyledim."

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Yine de söyleme bir daha."

Kafamı salladım boğazım düğüm düğüm olurken. Tırnaklarımı tırnaklarıma taktım. "Buraya geldim ama aslında hâlâ endişeliyim," diye itiraf ettim yorgun bir sesle. Kucağındaki eline diktim gözlerimi. "Bir ıslıkla kendimi kaybetmeyeceğime inanmak istiyorum."

O sırada Aral'ın sol eli belime sarılıp beni kendisine yaklaştırırken sağ eli ellerimin savaşına son verdi. Ellerimin arasına girdi, sağ elimi tuttu sıkıca. Ben de onun eline tutundum güç almak isteyerek. Kararımın doğru olduğuna inanmak istiyordum. Anneme inanmak istiyordum.

"Dün uyuyamadım," diye mırıldandım.

"Lina, Nilay-"

Lafını kestim başımı iki yana sallayarak. "Sana kızmadım. Kırılmadım da. Sadece... Hayatını kıskandım onun. Sonra da sana yıktım tüm işi ailemdeki diğer herkes gibi. Özür dilerim onun için de."

"Dileme," dedi kafasını iki yana sallarken. "Kolay değil yaşadıkların. Farkındayım, görüyorum seni Lina. Anlıyorum korkularını, hak da veriyorum." Sağ eli birkaç saniyeliğine elimi bırakıp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Sadece karar vermekte acele ediyorsun. Bu da korktuğundan biliyorum. O yüzden kızamıyorum sana. Dün gece yanına sakinleş diye gelmedim. Yine beni geri çevirmenden çekindim."

Kalbim kırıldı öyle deyince ama haksız değildi. Ne yazık ki...

"Bitirdin mi dosyaları?" diye sordum eli tekrar elimi tutarken.

"Bitirdim," dedi usulca. "Haklı çıktım. Baban çaresiz bırakmamış seni."

Kafamı salladım. İsmim çarem benim.

"Lina," diye mırıldandım. "Bu yüzden biri adımı söylediğinde farkındalığım artıyor gibi hissediyorum."

"Annen mi söyledi bunu sana?"

"Evet," diye onayladım onu. "Biraz konuştuk başta. Sonra babamın bana notlarını bıraktığını anlayınca daha açık konuştu benimle. Sen... Tilki değilsin, korkma dedi." Yutkundum. "Babam, anneme hiç zarar vermemiş daha önce. Kötü söz bile söylememiş ona. Annem, senin Aral'a yaptığın korkaklığından dedi. O kadar korkuyormuşum ki

savunmaya geçiyormuşum hemen ve istisnaymış bu aslında." Elini sıktım şansıma darılarak. "O istisnanın sen yanımdayken gerçekleşesi tutmuş."

"Geçmişe yanma Lina," dedi Aral yumuşak bir sesle. "Geçmişle savaşa giremez, kaderin yoluna duvar öremezsin."

Bir şey söylemedim. Yüzüm yoktu bu konuyu onunla tartışmaya. Sağ elinin parmaklarıyla oynadım.

"Annem seni seviyorsam eğer sana gitmemi söyledi... O, babamla evli Aral. Kiralık Tanrı denilen, soytarı rütbesine sahip bir suikastçıyla evli. Ben de kızıyım onun. İkimizle de yaşamış ama hiç zarar görmemiş bizden. Hem bu ıslıklar başlarda kullanılıyorlarmış, çocukları alıştırmak için. Sonrası için değilmiş, annem öyle söyledi. İsmimi bir çıkış kapısı olarak kullanarak önlem almış babam yalnızca. İstemezsem yapmazmışım. Anneme güvenebilirim değil mi Aral? O yüzden güvenip geldim. Güveneyim değil mi?" Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Bir ıslık sesiyle kendimi kaybetmem... İstemeden kimseye zarar vermem... Değil mi Aral?"

Duymak istiyorum Aral. Ne olur, inandır beni. Nasıl düşündüğümü biliyorsun, mantığıma yatarsa kabul edeceğimi de biliyorsun. O yüzden annemi dinledim de geldim. Ne olur sen de ikna et beni.

Kafasını salladı Aral. "Sen yalnızca Lina'sın," dedi üstüne basa basa. Sol eli yanağımı okşayarak kulağımın arkasına itti saçımı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Sana karşı kötülük bile kazanamaz sevgilim."

Tüylerim diken diken oldu. Bir insanın güvenini bu kadar derinden hissetmek inanılmaz güç verici bir şeydi ve tanıdıktı. Babam benimle ne zaman konuşsa bu hissi tadardım. Babamın bana ne kadar güvendiğini hatırlattı bu his. Babam hep güvenirdi bana. O tesiste bana dövüşmeyi öğretirken, beni eğitirken ve bilinçaltımdaki koşullanmayı söndürmeye çalışırken karşıma bizzat geçmiş dövüşmüştü benimle. Elbette benden daha güçlüydü ama gardını almayışlarının sebebi bana olan güveniydi. Kalbimin en derinliklerinde hissediyordum artık bunu.

"Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyeceğim Aral. Bunu affetmemin de bir yolu yok, hiçbir zaman da değiştiremeyeceğim bu gerçeği. Geçmişe yanacağım, elimde değil ama şimdimi yakmayacağım bir daha. Söz. Utanmazca belki ama bana verdiğin ikinci şansı kullanmayı çok istiyorum elimde değil."

Dudaklarında, duyduklarından ve gördüğü Lina'dan memnun olan hafif bir gülümse oluştu. İlgiyle dinledi beni. Devam ettim bu yüzden.

"Sevgilin olmak istiyorum Aral. Başka kimseyi sevme istiyorum. Kurmak istediğin aileyi benimle kur istiyorum. Seni hak etmek istiyorum..."

Gözlerime bakarak iç çekti. Alnımdan öptü beni yavaşça, sonra da kolları arasına aldı beni. Kolları evimdi, beni hep kabul ederdi. Yine etiler. Bedenim bir çark gibi onun kolları arasına yerleşirken kollarımı boynuna sardım. Ona sokuldum daha çok, bacaklarım bacaklarına yaslandı.

İçimi dökmeye, evimde devam ettim. "Yalnız kalmak istemiyorum bir daha," dedim yüzümü boynuna gömerken. "Alin'i büyürken görmek, seninle büyütmek istiyorum. Okula geri dönmek, doktor olmak istiyorum. Söz verdiğin gibi beni okula sen götür istiyorum. Benim dünyadaki tüm bitkilerin çayını iç ve her şey bittiğinde bir kafede buluş benimle istiyorum. Her şeye sıfırdan başlamışız gibi, normal hayatlarımızda normal bir şekilde tanışmışız, kader bizi birbirimize getirmiş gibi olsun istiyorum. Sana ikinci kez değil üçüncü hatta dördünce kez âşık olmuşum gibi olsun istiyorum. Seninle normal bir hayat istiyorum... Normal olmak istiyorum..."

Omzumu öptü. "Her şey istediğimiz gibi olacak, söz veriyorum Lina. Yapacağız hepsini." Sol eli saçlarımı okşadı. "Sen nasıl bir hayat istiyorsan öyle kuracağız hayatımızı baştan."

"Birlikte yeniden kuralım dünyamı," diye mırıldandım dudaklarım omzuna yaslıyken.

"Kuracağız," diye onayladı beni. "Hatta kurmaya başladık bile. Temellerini atıyoruz seninle. Daha sağlamız daha bağlıyız birbirimize artık. Aramızda ne sır ne de yalan var. Çok daha güçlü olacağız. Kimsenin dünyanı bir daha yıkmasına izin vermem. Artık buradayım."

Kafamı salladım yavaşça. "Hep ol."

"Sen istediğin sürece ben hep burada olacağım."

Her kelimesi daha da güvende hissettiriyordu bana. Birinin ihanetini hiç uğramamış olmanın güçlendirdiği güven duygusu insanı olduğundan çok daha güçlü kılıyordu. Çok daha güçlü olacaktım. Kendi seçimlerimden ibaretse hayatım ve Aral hep olacaksa yanımda istediğim hayat için her şeyi yapardım. Alin ve Aral her şeye değerdi. Onlarla hak ettiğimiz hayatı yaşamak için her şeyi yapardım.

Bir süre o şekilde kaldık. Sol kolu ondan uzaklaşmamı istemiyormuş gibi sıkıca tutuyordu beni. Kendime çektiğim bacaklarımı bacaklarına yaslamıştım. Ona dönük oturuyordum. Koltuğun sırtına yaslamıştım sağ kolumu, parmak uçlarım yanağına ve sol gözünün altındaki benime dokunuyordu. Aral dikkatle yüzümü izliyordu.

"Aramız iyi mi?" diye sordum merak ederek. "Affettin mi beni tamamen?"

Daha önce ne sevgili ne de arkadaşlık anlamında ikili deneyimim olmadığından biri bana küsünce ya da kırılınca tam olarak affedildiğimi nasıl anlarım bilmiyordum pek.

Aral hafifçe gülümsedi bana. "Bir öpücükle halledemeyeceğimiz derdimiz yok bizim seninle."

Hafifçe gülümsetti bu söylediği beni. "Öpeyim de," demiştim ki sustum. O şarkının sözlerini artık hiç sevmiyordum. Her cümlesi her kelimesi bizdik ve kemiklerimi kırıyordu.

Aral duraksayışımın sebebini anladı. "Öpersen geçer," dedi yüzü yüzüme yaklaştırırken. "Dedim ya Lina. Bizim seninle öpünce geçmeyecek hiçbir derdimiz yok."

"Keşke her şey geçse," dedim sağ avucum yanağına yaslanırken.

"Her şey geçer sevgilim," dedi gözlerime bakarak. "Aşkın kalır... Yetmez mi?"

Ona doğru çekilirken tüm kalbimle yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı yalnızca. "Yeter," dedim içim giderek. "Her şey geçsin. Sen kal."

"Ben sende tutuklu kaldım," diye fısıldadı dudaklarım üzerine.

Kalbim yolunu kaybetti göğüs kafesim içinde. Dudaklarımızı ben birleştirdim. Sevgiyle öptük birbirimizi. Yavaş, kısa, saf sevgiden ibaret bir öpücüktü. Dudaklarını öptükten sonra yanağına da bir öpücük bıraktım.

İç çekti. "Evden çıkmak için tüm motivasyonumu kaybettim az önce," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Sen böyle uysal bir kediyken seni eve mi kapatsam?"

Gülümsetti bu söylediği beni ama hüzünlü bir şeydi söylediği aslında. Aral benim kadar yıpranıyordu ve evden çıkası gelmiyordu çoğu zaman belki de ama çıkmak zorundaydık. Gidip çözmek zorundaydık. Yüzleşmek ve devam etmek zorundaydık. Zorunlulukların beşinde

doğmuşuz ikimiz de. Sevdiklerimiz aynı beşikte büyümesin diye savaş vermişiz.

Huysuz bir ifadeyle baktım ona. "Hiç de uysal kedi değilim gayet."

Gülümsemesi genişlerken burnunu tenime sürttü. "Öylesin şu an gayet," diye taklit etti beni.

Gülümsedim ona kendimi tutamayarak. O sırada bir titreşim sesi doldu kulaklarımıza. İkimiz de bakışlarımızı mutfağa çevirdik. Mutfağa bıraktığım telefonu çalıyordu.

"Yiğit aramıştı seni," diye mırıldandım. "İki kez."

Kaşları hafifçe çatılırken kalkmak için yeltendiğinde ondan ayrılmak zorunda kaldım. Koltuktan kalkıp mutfağa ilerledi. Ekranına baktı. "Yiğit," diye bilgilendirdi beni ve cevapladı aramayı.

"Efendim... Sessizdeydi telefonum duymamışım aradığını... Hayır görmedim, ne oldu?"

O sırada Yiğit ona her ne söylediyse Aral'ın kaşları çatıldı, gözlerine resmen bir öfke çöreklendi. Asaf'la ilgiliydi sanırım. Aral'ın bu boyutta nefretini kazanan kişilerden aklıma ilk gelen oydu.

"Nasıl istersen. Ama uyarmadı deme Lina'yı katarsa bu sefer bacağını kırarım."

Asaf'tan bahsettiğine emindim artık. Göz göze geldiğimizde bana bakmak öfkesini körüklüyormuş gibi odağını başka bir noktaya verdi. Ayağa kalkıp yanına adımladım yerimde oturamayarak. Merak ediyordum ne olup bittiğini. Özellikle de ben Aral'ın üzerine iş yıktıktan sonra ne olduğunu çok merak ediyordum.

"Yanımda," dedi gözleri bana çevrilirken. "Henüz konuşmadık."

Sanırım dün bir şey olmuştu. Aral, bir anlığına telefonunu kulağından indirip ekranına baktı, ardından tekrar kulağına yasladı. Saate bakmıştı sanırım.

"En fazla bir saate orada oluruz," deyip yine dikkatle karşı tarafı dinledi. "Tamam. Konuşuruz gelince. Eyvallah."

Telefonu kulağından indirip ada tezgâha bırakmadan öce kısaca bir şeye baktı. Dikkatle ve sessizce izledim onu.

Siyah gözleri bana çevrildiğinde bir açıklama beklediğimin bilincindeydi. Gözlerime bakarken sakin olmak ister gibi derin bir nefes çekti içine, yüksek sandalyeye ilişti yavaşça.

"Soysuzun biri benimle konuşmak istiyormuş," dedi buz gibi bir sesle.

Gerçekten bizimle dalga falan mı geçiyordu bu gerzek herif? Oyun mu oynuyordu aklınca?

"Neden?"

"Ecelini yanlış yerde aradığından muhtemelen."

"Bilerek yapıyor," dedim Aral'ın da bunu bildiğinden şüphem yoktu zira ama hatırlatma gereği duyuyordum. Çünkü gerçekten Aral'ın kontrolünü kaybetmesi isteyeceğim son şeydi. Olmak istemediği bir adama dönüşmesini istemiyordum. "Sana hata yaptırmak için öfkelendiriyor seni. Muhtemelen insanları manipüle etmek için eğitilmiştir."

Kafasını salladı biliyorum der gibi. Elbette biliyordu.

"Konuşacak mısın onunla gerçekten?" diye sordum bu kez.

Dili dudaklarında gezindi. Sol eli dağılan saçlarını tepesinde toparladı. "Önemli bir şey söyleyecekmiş bana. Yiğit, bu son şansı dedi. O yüzden konuşacağım."

Bu fikri sevmemiştim. Babam başka özel çocukların toplandığından şüphelenmiş ve beyaz insanlara dikkat et demişti. Bay Beyaz, Asaf'ın lakabı ya da rütbesi bilmiyorum. Aynı zamanda annem onu görünce anlamış onda bir şey olduğunu, gözleri çok iyi görüyor dedi. Belki de o da mutasyonu güçlendirilmiş ve bir şekilde gözleri tedavi ettirilmiş biridir. Aynı zamanda Asaf yalnızca bir piyon değil. Tedirgin ama korkmuyor bizim elimizde olmaktan ya da peşine bir tilki takmaktan. Bir şey var güvendiği ve çok şey biliyor şüphesiz.

"İyi olacak mısın?" diye sordum endişe ederek.

Kafasını salladı. Uzanıp elimi tuttu ve kendine çekti hafifçe. Birkaç adım daha yaklaştım ona. Yanında dikildim. Sandalyesinde bana doğru döndü. Sağ dirseğini tezgâha yaslayıp şakağını da yumruğuna yasladı.

"Bana bakınca ne görüyorsun Lina?"

Böyle bir soru beklemiyordum. Duraksadım. "Nasıl yani?"

"Bas baya," dedi gözlerime bakarak. "Nasıl biriyim sence ben?"

"Sakin, kontrollü, hoşgörülü bir beyefendi," dedim aklıma gelen ilk üç şeyi sayarak.

Gülümsedi hafifçe. "Teşekkür ederim, gururum okşandı. Bunları kaybetmemeye çalışırım."

"İstesen de kaybedemezsin bence," diye mırıldandım. "Niye sordun?"

"Onunla konuşurken aklımda bulunsun diye," dedi. O an sesinde bastırdığı öfkesini hissettim. "Kontrolü kaybetmemeye çalışırım."

İçimi büyük bir merak sardı. Aral, Asaf'ı bulup dövdüğü gün ona attığım ama dinlemeye cesaret edemediğim ses kaydını dinlemişti ve Asaf'a karşı nefreti her zamankinden çok daha büyüktü o günden beri. Ses kaydımla bir ilgisi var mıydı merak ediyordum.

"Aral... Onu bulduğun gün ne oldu tam olarak?"

"Konuşması için birtakım teknikler uygulamama izin verdiler diyebiliriz nazikçe."

"Kabaca peki?"

Dili dudakları üzerinde gezinirken gözlerime bakıyordu. "Dövdüm onu," dedi dürüstçe. Bunu biliyordum zaten. "On üç dakikada bir. Dinlene dinlene. On üç kez."

On üç dakikada bir... Tek bir on üç dakika yetmemiş ona... Tekrar etmiş durmuş... On üç kez...

"Bir şey olmadı bana," dedim benden duymasının da ona iyi geleceğinin bilinciyle.

Şahin'le olan konuşmalarına şahit olmuştum ama Aral bilmiyordu bunu. Aral'ın neyden korktuğunu ve Şahin'in onu neye ikna etmeye çalıştığını biliyordum. Kamera kayıtlarını izlememişti korktuğundan. Şahin anlatmıştı ona. Ses kaydını da korktuğundan dinlememişti Asaf'ı bulana kadar. Asaf'ı bulunca dinlemişti canını daha çok yakmak ister gibi. O, on üç dakikanın hesabını daha çok sormak ister gibi.

Aral derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ben öyle söyleyince. İçim ezildi. Ona biraz daha yaklaştım. Sağ avucumu yüzüne yaslayıp okşadım yavaşça.

"Ses kaydını dinlemişsin o gün," diye mırıldandım. "Neyden bahsediyordu?"

Gözlerini açıp yüzüme baktı. Öfkesinin harlandığını gördüm gözlerinde. "Sen dinlemedin mi?" diye sordu bana önce şaşırıp sonra da korktuğumdan dinlemediğimi fark ederek daha da öfkelenirken.

"Telefonum yanımda olsa şu an dinlerdim," dedim ona karşılık. "Geçmişe ilgili bir şeylerdir, kaldıramam diye dinlememiştim. Ama öyle bir şey değil belli ki. Sen acısını ondan çıkarmışsın."

"Sesi sen atmamışsın Lina," dedi Aral buna karşılık.

Kaşlarım çatıldı. Onun da yüzünde bir öfke vardı.

"O..." Duraksadı. Küfredecekken son anda durdurmuştu kendisin. "O, şerefsiz atmış. Dinlemene bile değmez. Verdim ben cevabını."

Kaşlarım çatıldı daha çok. "Ne demiş?" diye sordum bilmek isteyerek. En azından kabaca.

"Sana söylemeyeceğim şeyler," diye kesip attı tahammül bile edemiyormuş gibi. Sol eli elimi bırakıp belime sarılırken kendine çekti beni korumacı bir tavırla. "Dün senin bana söylemeni istediği türden şeyler. Kolunu bacağını kırmam için teşvik edici şeyler."

Uyuşturucu etkisinde Aral'a mesaj atarken yakalanmıştım belki de. O şekil de fırsat bulup Aral'a bir mesaj yollamıştı kendi aklınca onu kışkırtmak için. Kim bilir neler söylemişti. Öfkeyle doldu içim. Aral'ın yaralarını biliyor, onu oradan vuruyordu. Bacağını Aral değil, ben kıracaktım bir gün.

"Sen yapma," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sen doktor ve adli tıp uzmanısın. Arkanda olay mahalli bırakmamalısın. Ben yaparım."

"Sen bir daha onunla değil aynı masaya oturmayı aynı odaya bile girmeyeceksin," dedi net bir sesle. "İstersen bana dağ ayısı de Lina. Mağarada büyümüşsün, ataerkil sistemin ana çarkına dönmüşsün de. Ama çok netim bu konuda. İstediğin kadar da tartışabiliriz bunu güzelim. Ama özür dilerim tutmayacağım kendimi o iliğini siktiğimin orospu çocuğuyla seni bir daha aynı metre kare içine görmeyeceğim."

Aral bu konuda sadece hassas değil inanılmaz da öfkeliydi ve artık daha çok merak ediyordum o ses kaydını.

"Tamam de bana Lina," dedi ben tepki vermeyince ona. Gözlerime bakıyordu. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Mecbur kalmadıkça yüzünü bile görmek istemem onun," diye onayladım onu.

"O mecburiyetleri ortadan teker teker kaldırırım ben," dedi net bir sesle. "Dün göz yumdum, senin için. Sen konuşmak istiyorsun, keşken olmasın benim yüzümden diye. Ama dünden sonra bir daha yummam Lina."

Kafamı salladım. Dün Aral'ın bu kadar sinirlenmesinin sebebi de o ses kaydı olmalıydı. Aralarında geçen konuşmayı her saniye daha da merak ediyordum. Şahin ve Mehmet Ali biliyor olmalıydılar. Hatta Yiğit de biliyordu belki de. O yüzden karakolda tartışma çıkınca alttan almıştı bizi muhtemelen.

"Tamam," dedim gözlerine bakarak rahatlaması için. Yanağını okşuyordum bir yandan yavaş yavaş. "Rahatsızlığını anlıyorum, bu yüzden senin için asla aynı ortamda bulunmayacağım onunla. Ama benim için endişelenme olur mu? Ben kendimi koruyabilirim. Ne için eğitildiğimi biliyorsun. İstersem, neler yapabileceğimi de. O yüzden, kötü şeyler gelmesin aklına. Aklın ben de kalmasın." Sol gözünün hemen yanına bir öpücük bıraktım. Kokusunu içime çektim. "Tamam biraz kalabilir," diye ekledim sonra.

"Bak ya," dedi biraz yumuşamış gibi.

"Bakarım," diye onayladım onu. "Bir tek sana bakarım hatta. Senden başkasını gözüm görmüyormuş benim."

Gülümsedi hafiften. "Lenslerin nerede?" diye sordu o sırada. "Gözlük takmışsın yine."

"Gözlerim acımaya başlamıştı," diye mırıldandım. "Gözlük taktım o yüzden."

"Ağladığın için mi?" diye sordu keyifsiz bir sesle.

"Yok canım ne münasebet," diye mırıldandım inkâr ederek geri çekilip arkamdaki sandalyeye ilişip.

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Şahin anlattı sana söylediklerini," dedi dünü kastederek. "Nilay'la öyle bir ilişkim olmadı hiç Lina. Olsa söylerdim, biliyorsun. Psikiyatrist bir arkadaşım var demiştim ya, Nilay'dı işte o. Senden bahsetmiş ona. Dün öyle ayak üstü tanıştırınca sizi, beni bir köşeye çekip ona bahsettiğim Lina mısın diye sordu bana. O hep öyle heyecanlı biridir, özel bir şey konuşmadık," diye açıklamaya başladı kendini.

Kendince olan telaşı çok tatlı ve sevimliydi. Az önce başka bir erkek söz konuşken haklı bir öfkeyle esip gürleyen bir aslandan farkı olmayan adam şimdi bir kedi gibi bana kendisi açıklıyordu.

"Aksini düşünmemiştim," dedim dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle bakarken. "Seni değil, onu kıskandım daha çok... Çok normal bir hayatı var gibi duruyor, seninle okumuş, arkadaşlık etmiş, aileleriniz benimkinden daha çok uyuyor birbirine. Evlenmek isteseniz düşünmeden evlenebilirdiniz. Ben öyle değilim ama."

"Lina," dedi ama konuşmasına izin vermedim. Ne diyeceğini biliyordum ve evet ben de ona katılıyordum.

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak. "Sadece o an çok kötü hissettim ama artık öyle düşünmüyorum. Evet, şu an korkunç bir

durumdayım belki ama kim olduğumu biliyorum. Düzelteceğim her şeyi ve bir daha senin yerine kararlar da vermeyeceğim."

Kafasını salladı. "Benim ailemin de senin ailenden farkı yok Lina. Babam suikastçı değil belki ama onun da elleri temiz değil. Problematik ailesi olan tek kişi sen değilsin."

Aral da tıpkı annem gibi düşünüyordu. Adaletli bakıyordu, hiçbir zaman suçu karşı tarafa yıkan biri olmamıştı hayatında muhtemelen.

Sol eli uzanıp yanağımı okşadı. "İyi mi aramız?"

Kafamı salladım. "İyi," diye onayladım onu.

"Güzel," dedi gözlerime bakarken. Sonra derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Yiğit bizi bekliyor. Hazırlanıp çıkmamız lazım."

Kafamı sallarken sol elini tuttum ve ayağa kalktım ben de. El ele odasına ilerledik.

"Eve uğramak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Geç kalırız. Akşam uğrarız."

Onayladı beni. Dolabına ilerlerken ben yerden kaldırdığı kapüşonluma ilerledim. Üzerimdeki tişörtünü sıyırıp yatağının üzerine bıraktım ve dün çıkardıklarımı giydim üzerime.

"Sana birkaç kıyafet alıp buraya koyalım," dedi o da üzerini giyerken. "Lazım oluyor."

"Almamıza gerek yok benim kıyafetlerimden getiririz," diye mırıldandım yatağına oturup onun giyinmesini beklerken.

Siyah kumaş pantolon, beyaz bir gömlek giymişti. Düğmelerini ilikliyordu.

"Yardım edeyim mi?" diye sordum ona muzip bir ifadeyle az önceki gergin ve kasvetli konuşmayı geride bırakabilmek için.

Gülümsedi bana. "Yaramaz kedi."

Burnumu kırıştırdım. "Hiç de değilim."

Sessizce gülerek kısa bir süreliğine odasındaki banyoya girdi. Kapısı açıktı. Saçlarını taradı sanırım. Kısa bir süre sonra çıktığında saçlarına her zamanki gibi şekil vermişti. Klasik giyiyordu normalde ama saç şekli ona biraz serseri bir hava katıyordu ve bayılıyordum açıkçası.

Dolabının içindeki ufak çekmecelerden birini açtığında saatlerine baktığını görünce ayaklanıp yanına gittim usulca. Yaklaşık otuz saat vardı içerisinde ve hepsi çok güzeldi. Ben yanına gidince ilgiyle bana çevrildi gözleri.

"Bunu beğendim," derken birini gümüş bir saati işaret ediyordum.

İkinci kez bile düşünmeden onu aldı içinden. Bileğine takarken ona çevirdim gözlerimi.

"Satsam bunları zengin olur muyum?" diye sordum alayla.

Bana göz kırpıp konsola ilerledi. "Zenginlik anlayışına bağlı."

"Bak sen bak sen," dedim çekmeceyi kapatıp ona adımlayarak. "Aral Çakırca gizli milyoner falan mı?" diye takıldım ona. "Ne kadar mal varlığınız var açıklayın, çekinmeyin."

Parfümünüm kapağını açıp yakalarına sıkarken tanıdık kokusu doldurdu ciğerlerimi. Gözlerim hemen markasına bakmak için şişesine çevrildi.

"İki evim, iki arabam var," diye yanıtladı beni o sırada.

Gözlerimi alıcı gözlüyle ona çevirdim. "Yazlığın, yatın, katın yok mu?"

"Şimdilik yok," dedi gülerek. "Yatırım işlerine başlıyorum. Yakın da olur hanımefendi."

"Hım," diye onayladım onu memnun bir sesle. "Aslan gelecek yerden kedi esirgemeyeyimdi o zaman."

"Sen yine benim bilinçaltıma mesajlar mı işliyorsun Lina?" diye sordu gülerek.

"Yo işlemiyorumdu gayet."

Kafasını tabii der gibi sallarken bana da parfümünden sıktığında gözlerimi kırpıştırdım böyle bir hareket beklemediğimden.

"Benim gibi kokman hoşuma gidiyor," diye açıkladı kısa ve hızlıca. Sonra da ceketini üzerine giydi.

Aral gibi kokmak düşüncesi beynimde led ışıklarla yanarken Aral elimden tutarak çıkardı beni odasından. Onun tabiriyle uysal bir kedi gibi takip ettim onu. Aral kabanını giyerken montumu giydim ben de. Kabanını giydikten sonra bana dönüp elini montumun yakasından içeri sokup sweatimin kapüşonunu çıkardı ve başıma taktı.

Sonra da kapıyı açtı. Birlikte çıktık evden. Adliyenin yolunu tuttuğumuz da o gerin hava tekrar nüksetti. Aral kadar ben de gergindim esasen. Ne kadar alaya da alsam, kaçamıyordum bu histen.

"Dün kayıtların hepsini okudum."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Söylemişti az önce de. Peşimden gelmemesinin bir sebebi de buydu zira. Bana sakinleşmem için zaman tanırken aynı zamanda beni ikna edecek bir kanıt bulmak istemişti muhtemelen.

"Bir şey var mı bilmem gereken?"

Kafasını salladı. "Adliyede göstereceğim," dedi. Sağ elinin baş parmağı elimi okşuyordu. "Kötü bir şey değil ama. Merak etme."

Kafamı salladım. Benim de ona bahsetmem gereken şeyler vardı. Yiğit'in bilip bilmemesi gerektiğinden emin olamadığımdan not almadığım şeyler.

"Benim de söylemem gereken şeyler var," dedim siyah gözlerine bakarken. "Yiğit bilmeli mi emin olmadığım için not almadım kağıtlara."

İlgiyle baktı gözleri. "Nedir?"

"Bazı satır araları... kafamı kurcalayan..." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Babam mektupta annem için o da isterse beni bir nergiste bulabilir demiş."

Gözleri boynuma indi mili saniyelik. "Kolyen," dedi sonra.

Kafamı salladım. Muhtemelen Aral da bunu fark etmişti o mektubu okurken. "Yiğit hikayesini bilmediği için aklına gelmez bu ihtimal. Ama sen biliyorsun."

Kafasını salladı. "Bakabilir miyim kolyene?"

Kafamı salladım. Ellerim boynuma giderken ona anlatmaya devam ettim. "Pars'la konuşmaya gittiğim akşam, bana sen onları babana götürmeyeceksin, baban sana gelecek tarzın bir şey söylemişti. O yüzden babam benim nerede olduğumu biliyor o zaman diye düşünmüştüm. Belki de gerçekten babam nerede olduğumu kolye sayesinde biliyordur."

Çıkardığım kolyeyi Aral'ın avucuna bıraktım.Dikkatle inceledi kolyeyi. Normal, dümdüz bir kolyeydi esasen. Fakat taçyapraklarının oluşturduğu kısmın içi dolu mu boş mu bilmiyorduk.

"İçinde olduğundan mı şüphe ediyorsun?"

Kafamı salladım. "Düşündüm ki belki de kolye sayesinde bir şekilde iletişim kurabiliriz onunla. Tersine mühendislikle mi olur ya da annem bir yöntem mi biliyor, emin değilim. Sadece fikrim bu."

Kafasını salladı. Ardından bana uzandı kolyemi takmak için. Kolyeyi boynuma takıp saçlarıma da bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Aramızda kalsın bakalım şimdilik. Birlikte adli tıbba uğrar, inceleriz. Eğer bir şey çıkarsa söyleriz Yiğit'e."

Makul bir teklifti. Kabul ettim başımı sallayarak.

"Bir diğer konu, joker kartı ve eğlence merkezindeki kapı. Babam sana bir sürü kapı açacak demiş kart için. Aynı zamanda ne zaman ararsan gelirim demiş. Spor tesisinde kapı senin numaranla açıldı. Ben de düşündüm ki eğlence merkezindeki kapı da babamın numarasıyla açılabilir belki."

Aral beni pür dikkat ve aynı zamanda da hayran bir bakışla dinliyordu. Bir şey anlatırken hayranlıkla dinlenilmeye alışık değildim pek. Garip hissettiriyordu.

"Endişeyle titrerken mi düşündün bunu?" diye sordu bana hayranlığı sesine yansımıştı.

"Üzgünken de düşünüyor insan," diye mırıldandım mütevazi bir şekilde.

Kafasını salladı. "Dediklerin olabilir pek. Kulağa mantıklı geliyor."

"Fakat bir pürüz var," dedim kendi tezimi çürütmeye yönelik. "Babam eğlence parkından uzak durmamı istemiş. Bu yüzden oradaki bir kapıya beni yönlendireceğini sanmıyorum ama birçok kapıdan bahsettiği için olağan kapılardan biri olabilir yine de. Ayrıca babamın eğlence merkezinden uzak dur demesi kartları babamın göndermediği konusunda elimizi güçlendirir. Tabii ben küpü çözmeyince başka bir yola başvurmadıysa ve şarkıyı unutmadıysa."

"Unutmamıştır," dedi Aral net bir sesle. "Ben de kartları babanın gönderdiğini düşünmüyorum."

Kafamı salladım. Ben de düşünmüyordum. "Bence bana o kartı getiren kadın da tilkiydi."

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Dosyada var mıydı?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır yoktu. Ama dosyadan anladığım kadarıyla çoğu saçlarını boyayarak kamufle oluyor. Ayrıca babamın tanıdığı çoğu Tilki yirmi sekiz yaşından büyüktü. Üç dört yaşında eğitilmeye başladıklarını düşünürsek en az yirmi beş sene öncesinde giriş yapmışlar demek bu."

"Yani babanı kaydettikleri evlenmeden öncesine kadar örgüte alınan çocuklar."

Kafamı salladım. "Muhtemelen. Bana kart veren kadın en fazla yirmi sekiz eder, belki o kadar bile değildir. O yüzden babam onu tanımıyor olabilir."

Aral kafasına bu söylediğim yatmış gibi baktı bana ama gerilmişti de bu ihtimalden çünkü ben farkında olmadan bir tilkiyle iletişime

geçmiştim.

"Seni kime götürecekti kim bilir," diye söylendi.

Mahcup hissettim. Çünkü Asaf yolumu kesmese gidecektim. O an aklıma gelenle duraksadım.

"Asaf tanımıyordu onu," dediğimde Asaf dediğim için kaşları çatıldı ama anlatmaya devam ettim. "Kadın da hiç şansını denemedi beni ona vermemek için. Muhtemelen Asaf'ın bana zarar veremeyeceğini bildiğinden karışmak istemedi. Bu da iki şeye götürür bizi. Ya kimliği ortaya çıksın istemedi"

"Ya da dövüşte de mesaj iletmekte iyi."

Tüylerim diken diken oldu. "Karo," dedik ikimiz de.

"O soysuz senin öneminin farkında olduğu kadar o kadında farkında olmalı. Dediğin gibi o soysuzun sana zarar veremeyeceğini bildiğinden savaşmamıştır. Ne de olsa mesajı iletmişti sana."

Kafamı salladım. "Ares'ten emir alıyordur belki de."

Aral'ın kaşları çatıldı yine. "Neden öyle dedin?"

"Yaşları yakın o kadınla muhtemelen. Aynı destede olma ihtimalleri yüksek ve Ares destesindeki tek Joker. Görev atayabiliyor olmalı. Söz sahibi destede neticede. Babam, özellikle onunla karşılaşmamamı istediğine göre karşı tarafın böyle bir isteği olmalı."

Derin bir nefes aldı Aral. "Makul," diye mırıldandı.

Sağ eli elimi bırakıp koltukla belim arasına gidip belime sarıldı ve beni kendine çekti. Onu izledim dikkatle.

"Ne oldu?"

"Seni saklamamak için zor tutuyorum kendimi," dedi beni göğsüne yaslarken.

O ana kadar bildiğim bir şeydi Aral'ın benim için endişelendiği ama ilk kez bu kadar farkındalığını yaşadım. Benim tek derdim kontrolümü kaybetmekten korkuyor olmaktı ama Aral, beni hedef haline getirebilecek onlarca suikastçının varlığıyla yüzleşmişti dün. Bunu düşünmemiştim hiç. Beni hedef haline getirebileceklerini, bu bilgiler yüzünden peşime düşebileceklerini düşünmemiştim. Henüz kafamda sıra oraya gelmemişti ama Aral çoktan endişesini duyuyordu bunun.

"Ben iyi olacağım," dedim kendimden emin bir sesle. "Seni de kendimi korurum. Merak etme."

"Ederim," dedi ikna olmayarak. "Seni göremeyeceğim, uzandığımda tutamayacağım bir yerde durma o yüzden."

Kafamı salladım usulca. "Durmam."

"İyi," diye mırıldandı çenesini başıma yaslarken.

Ama içinin rahat etmediğini biliyordum. Benim de etmezdi çünkü. Çünkü Aral en sevdiğim kişilerden biriydi ve tilkilerde ilk hedef sevilen şeyi ortadan kaldırmaktan öte değildi. Tüylerim diken diken oldu aklıma gelen düşünceyle. Belki de o ıslığı peşimde olan bir tilki çalmıştı. Zaten her şey o ıslıktan sonra olmuştu. Babamın mezarından çıkan adam kızıldı. Şüphesiz tilkiydi o da. Belki de bana o ıslığı çalan tilkiydi.

"Aral."

"Efendim."

"Mezardaki adamdan aldığın DNA örneklerinde dikkatini çeken bir şey var mıydı?"

"Mutasyon gibi mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Evet," diye mırıldandı o da. "Babandaki gibi."

Kafamı salladım yavaşça. "Bana... ıslık çalan oydu belki de," diye mırıldandım kısık bir sesle. Kürşat'ın duymasını istemeyerek.

"Varsayımlarla ilerlemenin anlamı yok sevgilim," dedi saçlarımı okşarken. "Dikkatli olalım biz, yeter."

"Tamam," diye mırıldandım usulca. "Sen de dikkatli ol tamam mı?"

Saçlarımdan öptü beni. "Olurum."

Aral saçlarımı seviyor. Ama belki de ben de saçlarımı boyamalıyım...

Araba adliyenin otoparkında durdu. İndik ikimiz de. Aral elini bana uzattığında kendimi tuhaf hissettim. Elini tutmak güzel bir histi gerçekten, bir daha bırakmayı hiç istemezdim.

El ele adliyeye ilerledik. Yukarı çıktık doğrudan. Yiğit bir polis memuruyla konuşuyordu. Bizi fark etti. Aral'la tokalaşırlarken ellerimiz ayrıldı. Yiğit'e baş selamı verdim ben de.

"Nasılsın Lina?" diye sordu bana ılımlı bir tutumla.

"İyiyim."

Kafasını salladı. "O zaman Asaf'la Aral'ı görüştürmeden önce sana bir şey izletmemiz lazım."

Gerildim istemsizce. Gözlerim bir anlığına Aral'a çevrildi. Gözlerini kapatıp açtı yalnızca ve bu her şey yolunda demekti. Aral bana güveniyordu, ben de güvenecektim. Herkesten daha çok güvenecektim kendime.

"Olur," diye yanıtladım Yiğit'i.

Kafasını salladı. "Geçelim."

Birlikte dün çalıştığım odaya geçtik. Kasetleri izlemişlerdi sanırım. Bir sürü not alınmıştı, Aral'ın el yazısıydı bunlar. Yazdıklarını okumayı istiyordum.

Aral bana bir sandalye çekti. Teşekkür ederek oturdum. Bilgisayarı çalıştırdı Yiğit. Aral oturmamıştı arkamda duruyordu. Kasetler onları çalıştıracak bir sürücüye yerleştirilmiş, sürücü de diz üstü bilgisayara bağlanmıştı.

"Babanın sana bıraktığı en son kaset," diye açıkladı Yiğit. "Spor salonunda seni eğitirken çektiği görüntülerden biri."

Kafamı salladım. Beni neyin beklediğini bilmiyordum ama soğukkanlılığımı yitirmeyecektim. Burnumdan derin bir nefes alıp sessizce verdim, odaklandım ekrana. Yiğit oynattı.

Ekranda babam belirdi. Uzun zaman sonra onu karşımda görmek tuhaf bir histi ama bunun hüznüne kapılmamaya çalıştım.

"Tarih iki ocak iki bin yirmi," dedi babam kameraya bakarken. Ter içindeydi. "Saat gece yarısını geçti." Gözleri bir anlığına başka bir yere çevrildi sonra kameraya baktı yine. "Tam olarak sıfır yirmi bir. Lina ısınıyor şu an. Yorgun ve uykusuz olduğu bir zamanı seçtim özellikle. Huysuzluk etti gelmemek için ama uzun zamandır birlikte vakit geçirmediğimizi söylediğimde ikna edebildim."

Yüzünde hüzünlü ve yorgun bir ifade vardı. Şimdi bakınca tek bir derdi olmadığı nasıl da belli oluyordu. O zamanlar görememiş miydim gerçekten? Ne kadar körmüşüm.

"Her neyse. Dediğim gibi, özellikle uykusuz ve yorgun olduğu bir günü seçtim. Zihnin bitkin olduğu zamanlar tetiklenmeye en yatkın olduğu zamanlar."

Yiğit bu kısımdan sonrasını sardı. Karşı çıkmadım. Uzun bir kayıttı zira. Belli bir dakikada durdu. Kulağıma tanıdık bir müzik dolmaya başladı. İstemsizce rahatlamış hissettim kendimi. Babam benimle birlikte ringe çıkmıştı. Kendimi ekranda görmek tuhaf bir histi. Üzerimde sporcu taytı ve üstü vardı. Ellerimde bandaj sarılıydı. Saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapmıştım ve ter içindeydim. Babamın ellerine bandajını sarmasını bekliyordum. Ardından babamla yumruklarımızı tokuşturduk yavaşça. Pozisyonumuzu aldık, bir adım geri çekildik ikimizde. O sırada müzik yükselirken duyduğum sesle kaşlarım çatıldı, istemsizce sağ gözümü kapattım. İçimde korkuya

benzer bir his oluşurken adrenalimin arttığını hissettim. Oturduğum yerde doğruldum, nabzım yükseldiğinden nefesim sıklaştı.

Ekrandaki bana baktım. Onun da nefesi hızlanmış gibiydi. O sırada Aral arkamdan uzanıp durdurdu. İkisinin de bana baktığını hissettim.

"Müzikte bir şey var," dedim ağır ağır nefes alıp verirken. "Değil mi?"

Kafasını salladı Yiğit. Sonra da Aral'a baktı. Aral'ın fikriymiş.

"Beni tetikleyeceğini düşündüğünüz sesi bana burada mı dinlettiniz?" diye sordum hafifçe kaşlarımı çatarak.

Aral elini elimin yanına yaslayarak üzerime eğildi. "Hiçbir tepki vermediğine dair kanıt," dedi memnun bir sesle. "Beş gündür toplam uyku saatin on bile değil. Zihninin en yorgun olduğu dönemlerden birindeyiz, frekansa verdiğin tepki sağ gözünü kırpmana sebep olan bir tik ve odağını artıran adrenalinden ibaret."

Kafamı kaldırıp sağıma çevirdim ve yüzüne baktım. "Odaklandığımı nereden biliyorsun?"

"Baban anlatıyor," dedi Yiğit buna karşılık. İleri sardığı kısma geri döndü.

"Dediğim gibi, özellikle uykusuz ve yorgun olduğu bir günü seçtim. Zihnin bitkin olduğu zamanlar tetiklenmeye en yatkın olduğu zamanlar. Alt zeminine odağını ve saldırganlığını tetikleyecek bir melodiyi doğru frekansta yerleştirdiğim bir müziği dinleteceğim dövüş sırasında. Zihni bu kadar bitkinken daha kolay tetiklenip içinde tuttuğu öfkeyi açığa çıkaracak mı onu test edeceğim. O talihsiz olaydan sonraki ikinci deneyişim olacak. O tetiklenme sonrası yaşadığı unutkanlık sonrası ilk denememde çok hassastı. Kontrolsüzce dövüşmüştü. Şimdi nasıl dövüşecek merak ediyorum."

***Talihsiz olay...* Aral'ı bıçaklamam. Yiğit biliyor mu artık bunu? Kasetlerde babam bahsetmişse biliyor olmalı. O sırada Aral'ın elini hissettim elim üzerinde. Her şey yolunda diyordu sanki yine.**

Boğazımı temizledim. Soğukkanlılığını kaybetme Lina. Her şey yolunda.

"Nasıl dövüşmüşüm peki?" diye sordum ortaya.

"Odaklanmış ve akıllıca," diye yanıtladı beni Aral. "Kontrollü. Karşısında durulmak istenmeyecek bir rakipsin."

Kafasını salladı Yiğit. "Kürşat'a izledik yalnızca dövüştüğün kısmı. Profesyonel sınıfında dövüştüğünü söyledi."

"Kürşat?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Kürşat, profesyonel ağır sıkletçi," diye yanıtladı Aral beni. "Tabii senin yaptığın muay tai daha çok."

Kafamı salladım. "Evet."

Yiğit kafasını salladı. "O halde tetiklenmeyeceğini varsayabiliriz."

"Varsaymak değil, o ihtimali ortadan kaldırmak içindi izlettik bunu Lina'ya," diye karşı çıktı Aral.

Yiğit ona baktı, ardından bana baktı ve kafasını salladı sadece öyle olsun der gibi. Ayağa kalktı daha sonra.

"Bunu da hallettiğimize göre..." Bilgisayarı kapattı. "Tüm kayıtları yedekledik. Lina'nın izlemesi için alabilirsin. Bir şey olursa sorumlu seni tutarım," dedi Aral'a net bir sesle. "Beni oyun dışı bırakırsanız da ben sizi bırakırım. Biliyorsunuz."

İkimiz de kafamızı salladık.

"Güzel. O zaman ifadeye geçelim mi?"

Aral'ın derin bir nefes aldığını işittim. "Geçelim," diye onayladı onu.

Ayağa kalktım ben de. Aral, elimden tuttu yine. Hep birlikte ayrıldık adliyeden. Kısa bir karakol yolcuğu sonrası yine tanıdık koridorlarda buldum kendimi. Hatta tanıdık bir yüz buldum. Ekin buradaydı. Bizi görünce ayağa kalktı.

Selamladı bizi resmiyetle. Aral'la ellerimize bakıp bana baktı dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle. Aral ve Yiğit bir polis memuruyla meşgul olduklarında Ekin bana yanaştı.

"Kısa sürmüş," diye fısıldadı duyabileceğim bir sesle. "Hakikaten ölüyormuşsun abim için."

Bana takılmasını umursamadım. "Ona göz kulak ol içerde," diye rica ettim. Ekin'den bunu rica edeceğimi düşünmezdim ama oluyordu işte.

Ekin de şaşırdı bu söylediğime. Gözlerinde bir parça da üzüntü gördüm ama hemen kamufle etti. Alaylı bir bakış attı bana.

"Saksı olmaya gelmedim her halde."

"Ciddiyim," dedim ciddiyetle yüzüne bakarken. "Aral'a ne söyleyecek bilmiyorum ama canını sıkacak Aral'ın, biliyorum. İkinizi de manipüle etmek için elinden geleni yapacaktır ve sen de Aral konusunda hassassın. Seni de manipüle etmesine izin verme."

Kafasını salladı. "Merak etme," dedi güvenilir bir sesle. "Abimi tutmaya çalışırım. Ama o soysuz ileri gitmese iyi olur. Sonuçta kaza var

bela var," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım öyle deyince.

"Ne?" dedi masum masum. "Kadere belaya inanmıyor musun?"

"İnanıyorum ama sen bunu kastetmedin."

Gülümsedi. "İnandığın bir din var mı? Aile işlerin karışık biraz ya. Ondan merak ettim."

"Müslümanım," diye cevapladım onu. "Annem ve babam da öyle. Karışık sayılmayız. Anne annem Katolik sadece."

Kafasını salladı anladım der gibi. "İyi bari... Hükümdar Çakırca, Allah'ın emriyle isteyemezse üzülürdü," dedi ve sanki o anı hayal etmiş gibi alayla gülümsemedi. "Günahkârları en çok lanetleyenlerin en büyük günahkârlardan olmaları çok ironik değil mi?"

Öyleydi. Bir insan bir şeyi ne kadar inkâr ediyor ya da lanetleniyorsa yüksek ihtimalle ya o işi yapıyor ya da yapmaya yer arıyordur demişti psikiyatrist bir hocam.

"Lina," dediğini işittik Yiğit'in.

İkimiz de bakışlarımızı ona çevirdik. "Sen de camın arkasından izle bizi. Yine lehçe falan konuşursa, not almanı isteyeceğim senden."

Kafamı sallarken gözlerimi Aral'a çevirdim. Daha bu sabah aynı odada bulunmayacağıma söz vermiştim ama aynı oda sayılmazdı bu. Aral da bir şey dememişti zira. Gözlerime baktı kısaca. Ama uzun süre bakmadı. Bana baktıkça içerideki adama sinirlendiğini biliyordum. Gerginlikten dimdik duruyordu.

Sorgu odalarına ilerlerken Aral beni bekledi. Yiğit ve Ekin önde biz de arkalarından yürürken elini tuttum sıkıca. Dün bırakmıştı elimi bu koridorda. Bir daha bırakmayacaktı. Biliyordum.

"Sakin ol olur mu?" diye rica etim. "Ne söylerse söylesin asıl gerçeği değiştirmeyecek. Bizim kim olduğumuzu ve bizi değiştirmeyecek. Tamam mı?"

Kafasını salladı. Gözlerini bana çevirip gergin olduğumu görünce eğildi ve kaşımın üzerine bir öpücük bıraktı.

"Merak etme. İyi olacağım."

Kafamı salladım. Aral'ı annesinden vuracak diye ödüm kopuyordu. Aral'a takmıştı bir kere kafayı. Canı yansın diye her şeyi söylerdi.

Yiğit, Ekin, biz ve bir polis memuru girdik odaya. Camın arkasındaki Asaf'ı gördüm. Tüylerim ayağa kalktılar. Aral'ın da elimi tutan eli sıkılaştı. Koluna bir öpücük bıraktım gevşemesini dileyerek.

"Lina hanıma yardımcı olun," diye tembihledi Yiğit polis memurunu.

Aral, elimi bırakıp Yiğit'in açtığı kapıdan içeri girerken onu izledim. Ardından gözlerim Asaf' çevrildi. Yüzüne memnun bir gülümseme yerleşti Aral'ı görünce. Yine avukat istememişti. Yiğit, otoriter bir sesle birkaç uyarıda bulundu Asaf'a. Ardından ne söyleyecekse söylemesini istedi.

Alaylı bir gülüşle başladı cümlesine. "Bunu Lina'ya söyleyecektim dün. Ama erken gittiniz." Cümlesi bittiğinde yüzündeki tedirginliği gördüm.

Aral'ın yüzüne çevrildi bakışlarım anında. Yüzünde gördüğüm ifade tüylerimi diken diken etti. Müthiş bir konsantreyle Asaf'a bakıyordu gözlerindeki bakış öyle sertti ki sanki parmağını oynatsa Asaf'ı un ufak ederdi.

Asaf'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Bu rahatlığının bir sebebi vardı, farkındaydık hepimiz bunun ama yine de Aral'ın bakışları tedirgin etmişti onu. Belki de şu an Aral Çakırca ile değil Kara Çakı'yla aynı masada oturduğunu fark etmişti. Aral'ın bana dediklerini anımsadım o an. Kalbimde bir sıcaklık ve kaslarımda bir gevşemeye sebep oldu bu. Aral hiçbir zaman Kara Çakı olmayacaktı. Ama ne zaman buna başvurmak zorunda hissetse kendini onu nasıl gördüğümü aklından hiç çıkarmayacaktı. Bu yüzden oradan Asaf'ın bir yerini kırmadan çıkacağına emindim.

Aral sessiz kaldığında Asaf istifini bozmadan devam etti. Ondan cevap alamayacağının farkındaydı artık. Ne de olsa bu ifadeyle ilk kez karşılaşmıyordu.

"Düzenlediğim partinin sebebini merak ediyordun değil mi?" diye sordu Aral'a.

Kaşlarım çatıldı. Aral, onu bulduğunda sormuş olmalıydı ama belli ki cevap vermemişti o zaman. Ekin'in dün söylediği açık arttırma aklıma geldiğinde gerildim istemsizce. Aral'a beni sattığını söylerse Aral'ı kimse tutamazdı muhtemelen.

Asaf dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Açık arttırma düzenleriz her yıl. Elimizde olan kartları en yüksek teklif eden kişilere kiralarız."

Aral'ın derin bir nefes çekişini izledim.

"Lina, elimdeki son ve en değerli karttı," dedi pişkin pişkin. "Değeri güzelliğinden değil yanlış anlaşılmasın. Onu takip edecek olan gölgesi elbette."

Babamı kastediyor olmalıydı. *Elindeki serçe çatıdaki güvencinden iyidir.* Böyle yazıyordu ona gelen mektupta.

Aral'ın sol elini masanın üzerine koyuşunu izledim. Ölüm gibi bir soğuk kanlılıkla bakıyordu ona. "Eğer el olmazsa," dedi Asaf'ın gözlerinin içine bakarak. "Serçeyi tutamazsın."

Tüylerim diken diken oldu. Onun da aklına aynı şey gelmişti benimle ve Asaf'ı tehdit ediyordu her iki şekilde de. Elinde zaten serçe yoktu, üstelik Aral onu elinden edeceğini söylüyordu. Yutkundum. Hükümdar Çakırca'nın neden Aral'ı sağ kolu yapmak istediğini anlıyordum fakat Aral'ın o yolu seçmediğine çok memnundum.

Asaf'ı güldürdü bu söylediği. "Serçeyi tutan el benim değil artık," dediğinde kaşlarım çatıldı ima ettiği şeyden ötürü. *Asaf gerçekten beni kiralamış mıydı?*

Aral'ın çenesinde gerilen kaslarını gördüm ve Asaf cümlesine devam ederek asıl bombayı patlattı.

"Hükümdar Çakırca'nın."

Duyduğum isimle kalbimin ritmi değişirken Aral'ın gözlerini kapattığını gördüm. Ekin ise oturduğu yerde doğrulmuş her an Aral'ı tutacak gibi duruyordu ama Aral hareket etmedi. Gözleri kapalı dururken alt dudağını ısırdı. Çok sinirliydi şu an. Anlayabiliyordum. Masanın üzerindeki sol elinin damarları kabarmıştı.

"Savcım mola verebilir miyiz?" diye sordu Ekin gergin bir sesle.

"Tabii," dedi Yiğit endişeyle Aral'a bakarken.

Aral hâlâ gözleri kapalı duruyordu. Yutkunduğunu gördüm. Öfkesini yutmaya çalışıyordu. Asaf'ın boynuna çökmemek için yutuyordu öfkesini.

"Abi," dedi Ekin elini omzuna koyup. "Hadi çıkıp hava alalım biraz."

Aral gözlerini açtı usulca. Ekin'e baktı boş gözlerle. Ardından Ekin'in arkasındaki cama baktı kısa bir saniyeliğine. Ardından gözlerini karşısına çevirdi. Dirseklerini masaya yaslayıp ona yaklaştı ve yalnızca iki kelime söyledi.

"Artık solaksın."

Asaf yutkundu. O an Asaf'ın bu rahatlığının sebebinin Hükümdar Çakırca olduğunu anladım. Aral'dan tedirgin olmasının sebebi de buydu aynı zamanda muhtemelen ve bile bile lades demişti. Ne yapmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat şu an bunu düşünecek durumda da değildim.

İçeri girmek istiyordum ama içeri girersem Aral beni gördüğü an yuttuğu tüm öfkeyi Aral'a kusardı. Biliyordum. Aral hareketlendiğinde başta ona vuracak sandım ama yapmadı. Ölüm gibi bir soğukkanlılıkla kalktı o da masadan. Odadaki gerginlik ölçülebilir bir elektrik taşıyordu, hissedebiliyordum olduğum yerden. Aral sakince kapıya ilerledi. Açtı, olduğum odaya girdi ama bana hiç bakmadı. Doğrudan diğer kapıya ilerlediğinde onu izledim yalnızca. O kapıyı da açıp dışarı çıktığında Ekin'le göz göze geldik.

Küfür fısıldıyordu o sırada. O da bizimle birlikte öğrenmiş ve bizim kadar şaşırmıştı. Zira biliyordum bilmediğini, bilse sormazdı bana dün.

Adım atacağım sırada kafasını iki yana salladı peşinden gitme der gibi. Ama eğer gitmezsem Aral'ın 'babam Lina'yı kiralamış' düşüncesinin beynine kendini bana karşı en mahcup edici şekilde yerleşeceğine adım kadar emindim.

"Avukat sen kal," dedi Yiğit. "Temsil et Aral'ı. İfadesi bitmedi," dedi Yiğit öfkeli bir sesle.

Ekin, Yiğit'i onaylarken ben Ekin'i dinlemeyerek hızla çıktım odadan. Aral'ı koridorun sonunda gördüm. Merdivenlere yöneldi. Dışarı atıyordu kendini yine. Hızlı adımlarla peşine düştüm. Seslenmedim arkasından. Ne kadar uzaklaşırsa buradan o kadar iyiydi.

Karakoldan çıktı, bahçenin dışına yöneldi doğruca. Kürşat'la göz göze geldiğimizde zaten Aral'ı sinirli bekliyordu ama anladı başka bir şey olduğunu. Kafamı iki yana salladım hiç iyi değil der gibi.

Aral karakoldan çıkıp sola saptı ve yıldız parkına ilerledi. Bir süre yürüdük. Ormanın derinlerine ilerledik birlikte.

"Aral," dedim artık daha fazla susmayacağıma ve Aral'ın da durmayacağına kanaat getirirken. "Nereye gidiyorsun?"

"Mümkünse cehennemin dibine," diye yanıtladı beni ruhsuz bir sesle. "Orası daha huzurludur muhtemelen."

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum ona yumuşak bir sesle. "Lütfen."

"Lina, geri dön," dedi bana bakmadan yürümeye devam ederken. "Eve git. Dinlen. Uyu. Yemek ye. Alin'le ve annenle vakit geçir. Geleceğim gece eve. Konuşuruz o zaman."

"Gitmiyorum bir yere," dediğimde aklıma kâbusum geldiğinden gerildim biraz. Ormanın içinde yürüyorduk bir de kabusumdaki gibi. Gözlerimi kapattım. *Sorun yok Lina. Aral iyi. İyi olacak.* Yumruklarımı sıktım. "Hem benim evim sensin." *İnim yok benim. Evim var. Dönüp dolaşıp gittiğim yer kürkçü dükkânı değil Aral'ın kolları.*

O an adımları durdu. Öyle büyük bir nefes verdi ki sıcak nefesi bir bulut oluşturdu, gökyüzüne yükseldi. Başını geriye yatırdı sonra gözleri kapalı. Aral ne zaman böyle çaresiz dikilse ayakta, kalbim kırılıyordu benim. Ellerini yüzüne götürdü sonra öfkeyle yüzünü sıvazladı.

"Yoruldum," dedi yorgun ve öfkeli bir sesle. "Her seferinde ulan!" diye sesini yükseltti. "Her seferinde bu adamın beni en değer verdiğim insanlardan vurmasından yoruldum!"

Ona yaklaştım usulca.

"Her seferinde sevdiğim insanları bana yük etmesinden yoruldum!"

Arkasından ona sarıldığımda öfkeyle salladığı elleri iki yanına indi.

Dudaklarımı sırtına yasladım. Öptüm onu sırtından.

"Ben yük müyüm sana?"

"Onu kastetmediğimi biliyorsun Lina," diye sitem etti bana.

"Biliyorum," diye onayladım onu. "Babanın ne yapmış olduğu önemli değil."

"Önemli," dedi o da buna karşılık. "Adam seni." Sustu devam etmedi cümlesine. "Kahretsin."

Kollarımı açtım, önüne geçtim bana bakması için. Öfkeli gözleri ben hariç her yere bakıyordu. "Bana bak," diye rica ettim. Ama bakmadı. Yüzünü ellerim arasına alarak kendime çevirdim. Siyah gözlerinde öfke parlıyordu. "Ben Lina'yım," dedim üstüne basa basa gözlerine bakarak. "Karolina değilim. Bir kart ya da Karo As'ı da değilim. Sen nasıl Kara Çakı değilsen, Aral'san yalnızca, ben de aynen öyle, Karo As'ı değil Lina'yım."

"Öylesin," dedi net bir sesle.

Kafamı salladım. "Hükümdar Çakırca'nın Karolina'yı kiralaması umurumda değil," dedim dürüstçe. "Ve dürüst olmam gerekirse bu kişi o olduğu için memnun bile sayılırım."

Kaşları çatıldı. Yüzündeki ellerimi yüzünden indirdi. "Ne dediğinin farkında mısın Lina?"

Kafamı salladım. Ellerini tuttum bırakmasın ellerimi diye. "Farkındayım. Biz kabul edelim ya da etmeyelim sevgilim, ben bunun için eğitildim ve bir şekilde buraya geldim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bir şekilde hayat bizi buraya getirdi ve Asaf beni ne olursa olsun birine ajan olarak kiralayacaktı çünkü biliyorsun, mektubu birlikte okuduk hayatı söz konusuydu. Konu ben bile değilim babamı istiyorlar. Parayı alıp kaçmak istedi belki de bilmiyorum ama aninde sonunda bunu yapacaktı bir şekilde ve baban bunu sana bir ceza olsun diye yapmışsa bile bu kişi baban olduğu için memnunum Aral. Kontrol edilmediğimi biliyoruz artık. İlla bir elde kart olacaksam, bildiğim elde olmayı tercih ederim o zaman ondan kurtulabilmek için."

Hiçbir şey söylemedi bir süre. Gözlerime baktı sadece. Ölçtü, tarttı söylediklerimi. Bundan faydalandım onu bana karşı mahcup olmasın diye ikna etmek için. Aral zaten kardeşlerine karşı mahcup hissediyordu ben de yük olmak istemiyordum ona.

"En başında herkese beni sevgilin diye tanıtırken amacın babanın beni korumak zorunda kalacağını düşünmen değil miydi? Hâlâ bir şey değişmedi. Baban bizi gözettiği gibi senin sevgilin olduğum için beni kullanamaz da bu mantıkla ilerlersek."

Kafasını salladı öfkeli bir ifadeyle. "Bana karşı kullanır her zamanki gibi," dedi bundan emin bir sesle.

"Beni seninle tehdit edebileceği hiçbir şey yok elinde. İzin vermem. Onun istediği gibi düşünme. Canını sıkmasına izin verme."

"Yediremiyorum kendime," dedi zoruna gittiği sesinden bile belliydi. "Ha mühür ha bu... Ne farkı var Lina?"

"Şu farkı var sevgilim," dedim ona biraz daha yaklaşırken kollarımı beline sardım. "Birincisi o soysuz, babanı kazıklamış çünkü ben bir tilki değilim. İkincisi omzumda taşıdığım tek şey sana ait kalbe benzeyen bir ben ve üçüncüsü illa ajan olacaksam eğer senin ajanın olmayı isterdim."

Derin bir nefes aldı dertli dertli. Sağ kolu belime sarılırken sol eli yüzünü sıvazladı. "İyi hissettirmiyor bunlar yine de," diye sitem etti. "Açık artırma diyor evveliyatını..." Sustu. Dile getirdikçe daha çok sinirleniyordu. Farkındaydım bunun.

"Suikastçı pazarlayan birinden bahsediyoruz Aral. Normal bir organizasyon bekleyemezsin. Bir çeşit paravan işte."

Kafasını salladı. Bunlar onun da bildiği şeylerdi fakat o benim bir açık arttırmaya çıkarılmamı ve babasının kiralamış olmasını kendine yediremiyordu. Buna engel olamadığı için kendine kızıyordu.

"Babama ne demeli?" diye hayıflandı. "Biliyor senin benim için ne demek olduğunu," dedi gözlerime baka baka. "Anladı o gün, seni gerçekten sevdiğimi. Anneme o yüzden benzetti seni." Gözlerindeki öfkenin rengi değişti. Artık kırgın ve kırıktı da. Kalbim acıdı. "Seni ne kadar korumak istersem isteyeyim içine doğduğum hattan bir bela bulacak seni de onu anlayacağım sanıyor. Bela oluyor bana o yüzden. Kara Çakı olmadan seni koruyamam sanıyor. O yüzden seni oyunun içine çekmek istiyor. Bana karşı kullanacak seni..." Gözlerini kapattı yorgun bir ifadeyle. Beni kolları arasına alırken alnını başımın üzerine yasladı. *Öyle durma Aral. Sen boynunu eğince senin seven herkesin kolu kırılır.*

"Düşündükçe kan beynime sıçrıyor Lina," diye fısıldadı çok zoruna gidiyormuş gibi yaşadıkları. Kalbim acıdı. Keşke bir şey yapabiliyor olsaydım bunun için. "Bu bir değil iki değil bana yaptığı... Her seferinde değer verdiğim birine boynumu eğiyor... Kardeşlerim yetmedi, sana geldi sıra şimdi. Ben sevdiğim kadının karşında hiç dik duramayacak mıyım?"

Aral'ın sessiz hayıfları, sığmadı koltuklara bir başına uzanışları beni Alin'in göz yaşları kadar üzüyor. Dünya sanki başıma yıkılıyor. Güneş hiç doğmayacakmışım gibi geliyor.

Yüzümü sol göğsüne yaslarken "Ama Aral," diye mırıldandım üzüntüyle. "Sen baban yüzünden karşımda dik duramazsan, ben senin yüzüne bakamam ki."

Doğrulmak istediğinde izin vermedim yüzümü görmesine. Sol eli saçlarıma çıktı. Dudaklarını saçlarımda hissetim. "Lina," dedi yumuşak bir sesle. "O farklı."

Kafamı salladım yavaşça. "Farklı. Ben sana zarar verdim. Sebebi ne olursa olsun ben yaptım ve utanmadan hâlâ gözlerinin içine bakmak istiyorum senin. Ama sen babanın yaptıklarını kendine mâl edip bakamazsan bana, ben nasıl yanında kalacağım?"

"Lina," dedi iç çekerek. Tekrar doğrulmak istediğinde bu kez izin verdim. Benden hafifçe uzaklaşıp sol elini yüzüme yerleştirdiğinde

üşüyen yüzüm ısındı. Yanağımı okşadı gözlerime bakarken. "Ne yapabilirim senin için Lina şu an?"

"İkimiz de mahcup olduğumuza göre ödeştik sayalım mı?" diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak. Aral'ı rahatlatacaksa pazarlığa girerdim. "Sen babanın yaptığını unut, ben de kendi yaptığımı unutayım."

Yüzüme eğilip sol gözümden öptü beni. Sonra da yüzüme fısıldadı. "İkimiz de senin unutmayacağını biliyoruz."

"Bir kere unutmamışım gibi sanki," diye mırıldandım.

"Geçmişe yanma," dedi gözlerime bakarak.

"Sen de şimdimizi yakma o zaman," dedim ben de. "Ben seninle olmayı o kadar istiyorum ki bir sürü hatamı bencilce görmezden gelmeye çalışıyorum Aral. Elinde değildi Lina diyorum. Bazı insanlar böyle yaşar Lina diyorum ve hep sana geliyorum. Hükümdar Çakırca'nın yaptığı çocukları hariç hiçbir şey ilgimi çekmiyor benim. Senin de çekmese olmaz mı sevgilim? Babanın bilmediğimiz hesaplarının faturasını kendine kesip bana sırtını dönmesen, benden hiç gitmesen, o güzel yüzünü eğmesen, olmaz mı?"

"Bak ya," dedi bana içi gidiyormuş gibi. "Ah sen. Ah sen," diye fısıldadı sıcak nefesi yüzüme eserken. "Keşke içimi bir görsen Lina."

Yüzümü yüzüne sürterek sırnaştım ona. "İyi miyiz şu an?"

Derin bir nefes aldı. Yutkundu. Kafasını salladı sonra. "İyiyiz," diye onayladı beni. "Sen bana böyle bakar, öyle şeyler söylersen başka ihtimalimiz olmaz zaten."

Kollarımı ona daha sıkı sarıp sokuldum iyice ona. Çenemi kaldırıp dudaklarımı çene hattına bastırdım.

"Biz değilsek seçim sunan veya seçim yapan, alınan kararlara ya da bize sunulan yollara sinirlensek de günün sonunda kendi seçimlerimizin sonuçları kalsın bizimle yalnızca. Diğer türlü çok yorucu oluyor Aral. Zaten her şey çok karışık."

Kafasını salladı. "Biliyorum. Bu kadar yorucu olduğu için üzgünüm sevgilim.""

Kafamı iki yana salladım. "Üzülme. Ben elimden gelen her şeyi yapacağım Aral. Savaşmadan kaybetmekten de kaçmaktan da yoruldum. Savaşacağım sevdiğim her şey için. Elini bırakmayacağım bir daha. Sen de benim elimi bırakma."

"Bırakmam," dedi gözlerime bakarak. Sonra hafiften gülümsedi bana. "Bugün rolleri değişmiş gibiyiz."

Gülümsetti bu söylediği beni. "O kadar mı iyi konuştum?"

Gülümsemesi genişledi gülümsememe bakarken. Kafasını salladı. "Çok güzel konuştun." Sol elinin baş parmağı dudaklarımı okşadı. "Bal damlıyor ağzından."

Kafamı salladım. "Şerbet de olabilirdi ama olmadı," dedim gözlerimi kısarak ona bakarken. "Yargılan Aral Çakırca."

Bu söylediğim onu güldürdü. Gülüş sesi dolarken kulağıma gamzesi çıkmıştı. Aral gülünce içim ferahladı. Aferindi bana gerçekten. Espri yeteneğim varmış sanırım benim. Gülmek ve güldürmek için sebebi olması lazımmış insanın. Aral, en büyük sebepti yaşamak, gülmek ve güldürmek için. Bir gülümseme yaşatmış onu, ben de o gülsün diye yaşardım.

Yüzüme eğilip yanağımı ısırdı. Sonra da ısırdığı yeri öptü. "Ne yapacağım ben seninle?" diye mırıldandı dertli dertli.

"Merak etme sevgilim ben sana Lina ile yapılacaklar listesi veririm."

"Bak sen."

"Bakarım," diye onayladım onu.

Gülümsedi bana içtenlikle. Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerimin içine baktı sevgiyle. "İyi ki varsın Lina."

Duraksadım bir anlığına. Şu olduğumuz durumda bile iyi ki var mıyım gerçekten Aral? Sen iyi ki varsın, hep iyi geliyorsun bana. Ama ben pek öyle değilim. Yine de iyi ki var mıyım?

Gülümsedim hafifçe. "Sen de iyi ki varsın sevgilim."

Yutkundu gözlerime bakarak. Sonra doğruldu. Dimdik durdu karşımda. Benim Aral Çakırca'm gibi. Elimi tuttu sağ eli sıkıca.

"Geri dönelim, üşümüşsün."

Kafamı salladım. "Dönelim."

Birlikte el ele yürüdüğümüz yolu geri döndük. Yüz metre kadar yürümüştük ki Kürşat'ı gördük. Sigara içiyordu. Bizi görünce yüzünde memnun bir ifade oldu. Bana gülümsedi aferin der gibi. Ben de ona gülümsedim.

Siyah kedi olmak da fena değilmiş. Arada sırada denenebilirdi. O sırada aklıma Aral'ın bana miyavladığı ama benim izleyemediğim video geldi. Telefonumun yanında olmaması büyük talihsizlikti. Keyfimi yerine getirebilecek bir takviyeydi o video esasen.

Aral, kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp dudaklarıyla bir dal aldı. Sonra da yaktı sigarasını elimi hiç bırakmadan. Derin bir nefes çekti içine. Kürşat'ın yanına vardığımızda Kürşat benim sağımda yürümeye başladı.

"Nasılsın abi?" diye sordu Kürşat tek düze bir sesle.

"İdare ediyorum," dedi Aral.

Kafasını salladı Kürşat. Sessizce parkın çıkışına ilerledik. Polis merkezine geri döndük. Ekin bahçedeydi. Tanımadığım ama daha önce gördüğüm bir adamla ayakta dikilmiş sigara içiyorlardı. Bizi fark ettiklerinde Ekin henüz bitmeyen sigarasını yere bırakıp üzerine bastı. Bu nedense üzücüydü. Aral'a duyduğu saygı gerçekten çok büyüktü ama konuşmuyorlardı hiç. İçerde de abi demişti ona. Aral fark etmiş miydi bunu emin değildim ama Ekin bile farkında olmayabilirdi. Epey gerilmişti Aral kendini kaybeder diye.

Ekin gözlerini Aral'ın üzerinde gezdirirken. "İyi misin?" diye sordu ona.

Aral kafasını salladı. "İyiyim... Siz ne yaptınız?"

"İki tablodan bahsetti."

İkimizin de kaşları çatıldı.

"Stańczyk'ı Lina, Karolina'yı da sen alabilirmişsin."

Karolina mı? Aral'ın öfkeyle alt dudağını ısırdığını gördüm. Yutkundu. Elimi tutuşu sıkılaştı.

Küfür mırıldandı. "O tablo neredeymiş peki?"

Ekin'in yüzünde gergin bir ifade oluştu. "Bizim evde herhalde," diye yanıtladı Aral'ı. "Açık arttırmayı tablolar üzerinden yapıyorlarmış çünkü."

Dişlerini sıktı Aral. "O zaman neden Lina'yı kaçırmış o it?"

"Kadir Kara'yı ve seni kışkırtmak için."

Yüzüne dokundu Aral anladım der gibi kafasını sallarken. Ekin, ilgiyle yüzüne bakıyordu Aral'ın.

"Ben tabloyu görmedim," dedi Aral'ı bu olayı bilmediğine ikna etmek ister gibi. "Haberim de yoktu. Bilsem, gözden kaybetmezdim hiç. Biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı Aral. "Biliyorsun değil mi ne?" diye sordu sonra gözlerine bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Ekin'in ona abi dediğini fark etmiş... Gözlerimi Ekin'e çevirdim.

"Abi," diye mırıldandı Aral'ın ne duymak istediğini anlayarak. Boğazını temizledi sonra. Gözlerini Aral'a çevirdi. Daha dik bir duruş sergiledi. "Bilsem söylerdim. Böyle bir şeyi gizlemem... Biliyorsun abi."

Kafasını salladı Aral. Sol elini kaldırıp Ekin'in omzuna koydu. İçim bir tuhaf oldu. "Eyvallah," dedi ona. "Ama babamla arama girme benim Ekin. Ben hallederim gerisini."

Ekin gözlerinde gizlemeye çalıştığı bir memnuniyetle kafasını salladı.

"Bildiklerin sana zarar verecekse susmaya devam et," dedi Aral eli yanına inerken. "Ama benim yerime benim için kararlar verme... anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi?"

Anlıyordu. Beni koruduğunu düşünerek benden bir şey gizleme diyordu Aral. Ekin öyle biriydi. Aral'ı korumak için Pars'a gidip bıçak takmıştı. Kim bilir arka planda neleri biliyor ama Aral'ın başına bela olmasın diye ona susarak arka planda kendisi halletmeye çalışıyordu.

"Anladım," dedi usulca. Gözlerini bana çevirdi. Sonra da Aral'a baktı tekrar. "Bir keresinde babam bizi müzayede götürmüştü hatırladın mı?" diye sordu Aral'a. Aral'ın kaşları çatıldı hafiften. Ekin devam etti. "Ne gösterileceğini bildiğimiz için hiçbir heyecanı ve etkileyiciliği olmadığını söylemiştin."

Aral'ın kaşları çatıldı. Önceden bilmelerinin sebebi müzayede kitapçığına bakmış olmaları. Hangi eserlerin olacağını zaten biliyorlar. Tüylerim diken diken oldu. Ajanlar tablo temsil ediliyorlarsa hangi ajanların olduğunu biliyorlar demek bu. Kitapçığa sahip olursak Asaf'ın elindeki tüm kartları biliriz demek bu.

"Ne tarz bir tablodan bahsediyoruz?" diye sordum Aral.

Aral dişlerini sıktı. "Yağlı boya, portre."

Kaşlarım çatıldı. Karolina dedikleri tablo benim portrem miydi? Aral'ı bu kadar öfkelendirmesinin bir sebebi de bu olmalıydı. Dahası eğer kitapçığı bulursak tilkilerin neye benzediğini bilebilir, elimizdekilerle karşılaştırabilirdik. O an aklıma gelen fikirle gözlerimi Aral'a çevirdim. O da bana baktı.

"Açık arttırmaya baskın yapıldığında bitmiş miydi?" diye sordum o güne dair hiçbir şey hatırlamadığımdan.

Kaşları çatıldı Aral'ın. Düşündüğüm şeyi artık o da düşünüyordu.

"Ertelenmiş olmalı," diye bizi onaylayansa Ekin oldu.

Tilkiler kiralanmayı kendileri talep ediyorlardı genelde. Bu onların iş kapısıydı. Müzayede ertelenince başka bir müzayede de yer

bulabilirlerdi kolayca. Asaf'ın bu işi İstanbul'da yapan tek kişi olduğunu sanmıyordum.

O sırada kulağımın içine şiş girmiş gibi bir sancıya sebep olacak derecede tiz bir ses doldu kulaklarıma aniden. İrkilerek refleksle ellerimi kulaklarıma kapattım ama anında kesilmişti.

"Lina," dedi endişeyle Aral, o da kulaklarımı kapatmıştı ellerini ellerim üzerine yaslayarak.

"İyiyim," dedim endişelenmemesi için. Ellerini yüzümden indirdim. "Çok tiz bir ses duydum sadece," diye açıkladığım sırada bakışlarım sesin geldiği yöne çevrildi.

Aral da benimle o yöne baktığında bir araba girdi görüş açımıza. Karnaval arabalarına benziyordu tıpkı. Üzeri kırmızı palyaçolarla, soytarılarla ve iskambil kartlarıyla bezenmişti. Onu gördüğüm an tüylerim ürperdi. Aral'ın elini daha sıkı tuttum.

O kadar yavaş ilerliyordu ki korna sesleri doldurmaya başladı caddeyi. Kısa bir süre içinde de o korna sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle bir müzik çalmaya başladı. İlk başta hepimizin kulağına bir kaset sesi doldu. Ardından bir sirk müziği çalmaya başladı.

Aral'ın elini sıktım gerginlikten. Çok yavaş bir şekilde bize doğru ilerlerken sirk müziği baş ağdıracak cinstendi. Özellikle benim için.

O sırada "Arkadaşlar, alalım şu aracı," diye bağıran Yiğit'i işittim. "Etraftaki vatandaşları uzaklaştırın. Herkes dikkatli olsun! İçinde silahlı bir şahıs olabilir."

Polis memurları silahlarını çekerek temkinle aracı durdurmak için megafonla önce halkı uzaklaştırmaya çalıştı. O sırada araç sağa çekerek durduğunda nabzım yükseklerde seyrediyordu.

"İçerdeki suçlu Asaf Soylu'dan gözünüzü ayırmayın," diye emir verdi bir başka polis memuruna.

Gözlerini bize çevirdi. "Aral, Lina'yı içeri götür," dedi ama ben gözlerimi bir olsun arabadan çekemiyordum. Camları filmle kaplı olduğundan içerisi gözükmüyordu ve müzik değişmiş Fool on The Hill çalmaya başlamıştı.

"Lina," dedi Aral önüme geçerken.

O sırada tüm ses kesildi. Aracın kapısını açtığını işittim. Aral duyduğu sesle kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde ben de arkasından çıkıp kimin indiğine baktım.

Bir palyaçoydu inen. Absürt kıyafetler içindeydi. Etrafında olan hiçbir şey umurunda değildi. Sahnede bir şov yapıyor gibiydi sanki. Kafasını kaşıdı. Pantolonunu yukarı çekti. Absürt büyüklükteki ceplerini kontrol etmeye başladı. Gözlerim o sırada Aral'ın arabası ile olan uzaklığımı ölçtü. Aral'ın silahı torpidoda. Eğer mecbur kalırsam kullanmaktan çekinmem. Sağ ayağımı arabasına doğru çevirdim her an koşamaya hazır bir pozisyon almak için.

Polisler onu arabanın kaputuna yüz üstü yatması için ikaz ettiler ama onları dinlemedi. Nihayet aradığını bulmuş gibi bir zarf çıkardığında Aral'la göz göze geldik. Kalbimin sesi kulaklarımda atıyordu ama soğukkanlılığımızı koruyorduk ikimiz de.

"Posta!" diye bağırarak elindeki zarfı salladı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ruh hastası diye geçirdim içimden. Absürt şekilde büyük bir cebinden ufacık bir kağıt çıkardı. Onu açtı özenle. Boğazını temizledi.

"Övgüyü kral alır, soytarının hakkı sopadır. Kraldır veren kararları ama sonuçları ipe götürür yalnızca soytarıyı. Soytarı kral mı? Yoksa kral mı soytarı? Dersen ki soytarı kraldır, bizdensin o zaman, al sana bir karo ası. Dersen ki kral bir soytarı, al eline bir kara çakı, kolla o halde arkanı."

Ensemde bir uyuşma peyda olurken gözlerimi etrafta gezdirdim. Bizi izleyen biri vardı. Bir nefes gibi takip eden biri vardı. Biri bizimle oynuyordu.

Palyaço kağıdını özenle cebine kaldırdı. Elini hâlâ cebindeyken bir an göze göze geldik. Ensemdeki tüylerim diken diken oldu bakışlarından ötürü. Dudaklarında bir gülümseme olduğunda istemsizce belimi daha da doğrulttum, odağım arttı. İki parmağını cebinden çıkarırken tetikteydim. Aral'ın önüne geçecek ya da arabaya koşacaktım her ana ama yavaşça bir kart çıkardı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kartı gösterdi sanki görmüyormuşuz gibi. Bir Joker kartıydı bu. Kartı yalnızca bir tur çevirdiğinde kart artık Karo As'ıydı. Elinde tuttuğu kartı özenle başta arayıp durduğu zarfın içerisine yerleştirdi ve neredeyse otuz derecelik bir açıyla yere kadar eğildi bana doğru ellerini ileri uzatarak.

"Davetlisiniz efendim," dedi saygıyla. "Davetlisiniz. Buyurun. Davetlisiniz."

Sürekli söylediklerini tekrar ederken polis memurları onu yere yatırıp üzerini aramaya başladılar. Öylece izledim onu. Bir ekip de arabasına el koyarken Aral görüş açımı kapattı.

"Lina," dedi eli çeneme dokunup ona bakmam için kaldırırken.

Gözlerine baktım. Sakindi gözleri. Soğukkanlılığını yitirmemişti. Ben de yitirmemiştim. Bu tür gösterilere alışık olduğumdandı belki de. Pek bir şey hissetmiyordum. Genel bir gerginlik ve merak vardı içimde daha çok.

"Kara Çakı ve Karo Ası," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Kafasını salladı. "Fark ettim. İyi misin?"

"İyiyim," dedim samimiyetle. "Sen?"

"İyiyim," dedi gözlerime bakarak.

O sırada Yiğit ellerinde eldivenle tuttuğu zarfı getirdi yanımıza. Zarftan aldığım koku tanıdıktı. Üzerinde kırmızı bir mürekkeple yine K&Ç harfleri işlenmişti.

Yiğit yavaşça açtı zarfı. İçerisinden yine altın desenli pahalı olduğu belli olan bir kâğıda basılan davetiye çıktı. Aral'a kısa bir süreliğine göz göze geldik. Müzayede davetiyesiydi bu.

"Aral Çakırca ve Karo Ası'nı aramızda görmekten mutluluk duyarız," diye okudu Yiğit üzerini.

Davetiyede Aral kart sahibi bense kart anılmıştım. Muhtemelen herkes bu şekilde anılıyordu ama Aral'ın dişlerini sıkmasına sebep oldu bu. Elini sıktım hafifçe sorun değil der gibi.

Zarfın içinden bir not çıkmıştı ve not tilkilerin özel diliyle yazılmıştı. Yalnızca Aral ve ben okuyabilirdik.

Sevgili Karolina...

Sen de sana ait olmayan bir altın Joker olduğunu biliyorum. Ben de onun gerçek sahibini arıyorum. Hayatı için endişeliyim. Eğer müzayedeye gelecek olursan seni mutlaka bulurum. Yardım etmeme izin ver.

***Babamın hayatı... Babamın hayatı için endişeli...* Babamın yaşadığına ve geleceğine o kadar inandırmıştım ki kendimi, ben onu bulamadan başkalarının onu bulmuş olabileceği ihtimalini hep geri plana itiyordum. Ama belki de babam tehlikedeydi. Belki de babamı tekrar kaybetmek üzereydim.**

Aral'ın gözlerini üzerimdeydi. Umut etmek için gözlerimi Aral'ın gözlerine çevirdim. Siyah gözlerine baktım. Güç ve inançla bakıyordu

gözlerime. Kafasını iki yana salladı sanki kafamın içini görüyormuş gibi.

O sırada bir polis memurunun bağırışı doldu kulaklarımıza.

"Baş savcım! Asaf Soylu'yu hiç yerde bulamıyoruz!"

- Devam Edecek -

18.11.2022

Sizi seven Filiz buradaydı <3

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın. Yakında tekrar görüşmek üzere <3

Bölüm 24 | Polonyalı Ölmezi

İyi akşamlar <3

İki haftadır yoktuk ama nasıl özledik ama...

Umuyorum ki artık bu sıklıkla görüşüyor olacağız. Arka planda başka işlerimde olduğundan en kısa sürede bu kadar uzun bölümleri en erken bu skalada yazabileceğim.

Size yine uzun ve detaylı bir bölüm bıraktım. Umarım oy ve yorum bırakarak desteğinizi gösterirsiniz siz de <3

Öpüldünüz <3

Instagram ve Twitter'dan beni takip edip gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

***Instagram:** filizpuluc*

***Twitter:** filizpuluc & gunestozuperisi*

***Tumblr:** gunestozuperisi*

***Spotify:** filizpulu*

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için bazı sosyal medya hesapları:

***Instagram:** baziinsanlarboyleyasar*

***Instragram:** karo.a.lina*

***Instagram:** aral.cakirca*

Twitter'da ***#BazıİnsanlarBöyleYaşar*** ve ***#Biby*** taglerini kullanarak attığınız her twiti okuyorum. Orada benimle teorilerinizi ya da bölümle ilgili düşüncelerinizi paylaşırsanız mutlu olurum. Orada olacağım.

Veeee ufak güzel bir duyuru yapmak istiyorum. Bildiğiniz üzere bu sene Tüyap İstanbul Kitap Fuarı tekrar açılıyor. Pandemi ve yayınevi değişikliği derken neredeyse üç senedir imza günü yapmıyordum. Bu yüzden çok ama çoook heyecanlıyım. Aynı zamanda Ateş serisi İndigo Kitap ile tekrar sizlerle buluşmaya başladı ve ilk kitabı Yanmak şu an satışta. 10 Aralık Cumartesi 13:00'da İstanbul Tüyap'ta olacağım. Kitabınız olsun ya da olmasın yanıma uğrarsanız çok mutlu olurum. Bazı İnsanlar Böyle Yaşar hakkında konuşup sohbet edebilir ve sarılabiliriz böylece...

Bir dahaki bölümde görüşene kadar kendinize iyi bakın *-*

Keyifli okumalar dilerim <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...
BÖLÜM 24 | POLONYALI ÖLMEZİ
♪ *Call Me Joker - Hildur Gudnadóttir*
♪ *Neon Blade - MoonDeity*
♪ *Good Night, Day - Hildur Gudnadóttir*
♪ *Defead Clown - Hildur Gudnadóttir*
♪ *Time - Hanz Zimmer*
♪ *Cornfield Chase - Hanz Zimmer*
♪ *Belki - Dedublüman*
♪ *Until I Found You - Stephen Sanchez*
♪ *Sayın - Sezen Aksu*
♪ *Tutuklu - Sezen Aksu*

En iyi saklananlar genellikle göz önünde duranlardır. Görünmez olmak mümkün değil ama varlığını silebilmek mümkün hafızalardan. Silikleşmek ve sessizleşmek ana maddesi esasen akılda kalmayışların. Bir söz veya davranış aslında hafızamızda iz bırakan ve bazı dokunuşlar aklımızı başımızdan alan. Yok olmuyor kimse aslında ama var da sayılmazlar aklımızda. Zihnimizde yer edinmeyen herkes önemsiz belki bizim için fakat hiçbir zaman bilemeyeceğiz kimin zihninde ne kadar yer edindiğimizi de nasıl şekillendiğimizi de. Bir bilmeceden ibaret hayatın getirdikleri. Tıpkı o zarfta da yazdığı gibi...

Saklanırım göz önünde.
Gelir geçer önümden.
Ben hayalet değilim
Hiçe sayar beni gözünde.

Babamdan mı bahsediyor. Asaf'tan mı? Yoksa saklambaç oynayan kendinden mi? Emin değilim hiçbir şeyden...

Kamera kaydını izlerken çıt çıkmıyordu kimseden. Bir polis merkezinden, hepimizin içinden elini kolunu sallayarak çıkıp gitmişti Asaf. O kadar emindi ki gideceğinden gitmeden hemen önce uzun uzun kameraya bakmış, gülümsemiş ardından ellerindeki kelepçeyi zorlanmadan bileklerinden çıkarıp o sakat bacağına mükemmel bir reverans sergileyerek odadan çıkmıştı öylece.

Onu fazla küçümsemiştim. Onu ezmek istediğim için küçültmüştüm gözümde. İstanbul'un göbeğinde bir eğlence merkezini paravan olarak kullanıyor suikastçı kiralıyordu ve ben onu sıkıştırdığımızı düşünmüştüm. Halbuki bizimle oyun oynuyordu. En başından beri bu kadar rahat olmasının sebebi Hükümdar Çakırca sanmıştım fakat değildi. Aptaldım. Onun manipülatif biri olduğunu bildiğim halde beni kandırmasına izin vermiştim. Yüz ifadelerinden yola çıkmıştım, aklını okumaya çalışmıştım. Halbuki sevmenin yasak olduğunu en iyi ben biliyordum. ***Hissizleştirilen biri, duygu ifadelerinde bulunmaz. Rolden ibaret tüm mimikleri. Tüm yaptığı rolden ibaret.*** **Tıpkı bilinçli bir kukla gibi...** ***Aptal Lina. Kukla olmayı çok iyi biliyorsun halbuki...***

"Kaçmak için Aral'la konuşmak istedi," diye hayıflandı Yiğit sessizce. "Kargaşa çıkacağını biliyordu."

"Tehdit ediliyordu," diye mırıldandı Aral buna karşılık. Soğukkanlılığını kaybetmeden tüm dikkatiyle ekrana bakıyordu hâlâ. İkisinin de soğukkanlı kalmaktaki iradesine her geçen saniye hayran kalmakla birlikte Aral'ın büyütülme şekline bileniyordum. "Kaçmak için örgütün yardımını almış olsa bile ölmeye gönüllü olacağını sanmıyorum. Zarfı yollayan kişiyle iş birliği içinde olabilir."

Palyaçonun getirdiği zarf... ***Karo asıyla birlikte verilen zarf... İçinde bir ne tarih ne de zaman yazan bir müzayede bileti ile altın jokerden ve babam hakkında endişesini belirten notun bulduğu zarf...***

Aptallık etmiştim. Spor tesisine ilk başta yalnızca Aral'la gitmeliydim. Altın Joker'i görmemesi gereken kişiler görmüştü ve bilmemesi gereken kişiler bir şekilde bana ait olmayan bir Joker kartım olduğunu biliyordu. Belki de bu yüzden hiç istemediğim kişilerin dikkatini çekmiştim. Belki de sırf bu yüzden müzayedeye davet edilmiştim ve Asaf da bunu bir şekilde planlamış ya da başıma bunun geleceğini tahmin ederek kaçmıştı. Asaf, tabloları bize bıraktığına göre biliyor olması daha olası geliyordu. Zira Aral'ın bahsettiği tehdit müzayedede verilen göreviyle ilgiliydi. Tekrar müzayede olacağını biliyordu muhtemelen. Üstelik müzayedeyi polis basmış olsa da Aral'ın düşündüğünün aksine artık tehdit edilmiyor olabilirdi. Netice de beni kiralamayı başarmıştı o süreçte. Belki de görevini tamamlamıştı. Bilmiyorduk hiçbir şey. Etrafımızda kim bizden kim değil bilmiyorduk. Kolluk kuvvetlerine güvenemezdik. ***Babam bir MIT ajanı benim, aynı zamanda bir Soytarı...***

"Tehdit edildiği görevi yerine getirmiş de olabilir," diye mırıldandım Aral'ın vereceği tepkiden endişe ederek yüz ifadesini izlerken.

Aral'ın bu ihtimali düşündüğüne fakat bu ihtimali düşünmek istemediğine emindim. Babasının beni kiraladığı için Asaf'ı sıkıştırma ihtimalimizi kaybettiğimizi, örgüt tarafından bir şans daha elde ettiğini düşünmek istemiyordu. Ben de bu ihtimali düşünmek istemiyordum zira parkta yaptığım konuşmanın etkisini yitirmesinden endişeliydim. Aral bir an olsun gözlerini Asaf'ın donduralan görüntüsünden çekmiyordu. Öfkeyle bakıyordu monitöre.

Yiğit neyden bahsettiğimi anlayarak onayladı beni. "Lina'yı kaçırdığı davetin onun son şansı olduğunu ve içeri girmediğimiz süreçte Lina'yı bir ajan olarak kiraladığını biliyoruz. Kadir Kara için Lina'yı kullanmak istediği fikrini ortaya atan sizdiniz. O halde Lina'yı, Hükümdar Çakırca ile anlaşma yapmak için kullanmış olabilir. İkisinin de Kadir Kara'yı bizden önce bulmak için sebepleri var. Şu durumda iyi müttefik olurlar."

Evet... Tam olarak bundan bahsediyordum ben de. Aral'ın tam olarak düşünmek istemediği şeydi bu. Örgüt Asaf'a babamı ortadan kaldırmaları için son bir şans vermişti ve bunun için beni kullanmasını istemişlerdi ondan. O da şansını beni Hükümdar Çakırca'ya kiralayarak kullanmıştı. İlk başta babamın benim için ortaya çıkacağını düşündüğünü düşünmüştüm. Herkes benim bildiğimi ya da benim bulacağımı düşünüyordu ama babam müzayedeye gelmeyince, Asaf, Hükümdar Çakırca anlaşma yapmanın daha mantıklı olacağına karar vermiş olabilirdi. Hükümdar Çakırca yalnızca güçlü bir müttefik değil aynı zamanda örgütten haberdar olan ve babamı gerçekten tanıyan biriydi.

Aral dişlerini sıktı, yükünü masaya vermeye son verip doğruldu yavaşça. Dişlerini sıkmayı bıraktı. Bana bakmadan doğrudan gözlerini Yiğit'e çevirdi. İfadesizlik içindeydi yüzü. Sessizliği ürküten biriydi. Siyah gözlerindeki öfkeyi seçebiliyordum. Babasının beni ajan olarak kiraladığı gerçeğini henüz sindiremeden bir de üstüne beni kaçırarak kiralayan ve taciz eden adamla babamı ortadan kaldırmak için iş birliği içinde olabileceği ihtimaliyle yüzleşiyordu. Babama da bana verdiği kadar değer verdiğini biliyordum. Babasından korumak istediği kişilerdik ve bunu başaramıyormuş gibi hissettiğine emindim. İçinde olduğu durumu düşünmek bile istemiyordum çünkü ona karşı

vicdan azabı çeken biri olarak hissettiklerime bene bir his taşısın istemiyordum içinde. Orası cenneti yaşamayı hak ediyordu. Keşke onun yerine taşıyabilseydim bir şeyleri.

Ona ne kadar bakarsam bakayım, bakmadı bana. Aldığı sessiz ama derin nefesle göğsü inip kalktı, dili dudaklarını ıslattı, ısırdı alt dudağını ve yutkundu. Bir sürü şeyi şey yuttu yine. O yuttukları benim mideme oturdu. Karnımda bir ağrıya sebep oldu.

Yiğit, Aral'la sözsüz anlaşmış gibi gözlerini Ekin'e çevirdi. "Hükümdar Çakırca'yı ifadesi için adliyeye bekliyorum avukat bey," dedi otoriter bir sesle.

Ekin yüzünde ifadesizlikle "Emredersiniz savcım," diye karşılık verdi.

Gözlerimi Aral'dan çekip Ekin'e baktım. Dimdik duruyordu ama gözleri Aral'ın üzerindeydi. Aral başını eğse o da boynunu bükecek gibiydi. Fakat ben onun için de endişeliydim. Babası biliyor muydu bizimle olduğunu ve bize yardım ettiğini? Ona bir şey yapar mıydı bunun için? Yapıyor muydu? Yapmazdı değil mi? Hükümdar Çakırca kendini beğenmiş biri, oğullarına düşkün olmalı. *Lina. Bu adam çocuklarının omzuna kendi baş harfini dağladı. Sence normal biri mi?*

Yiğit "Aral," dediğinde önce Yiğit'e sonra da Aral'a baktım. Aral, Yiğit'e bakıyordu. "Zarf ve aracın raporunu en kısa zamanda masamda göreyim. Gerekirse sabahlayın. Ben palyaçonun ifadesine gireceğim."

Palyaço... Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde... Hayalet olmadığı halde görmezden gelinen kim?

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimi Yiğit'e çevirdim. "Palyaço nerede?"

Yüz ifadem kaşlarını çatmasına sebep oldu. "İfade odasında," dedi ama az önce yaşanan olaydan ötürü tereddüt etti. Uzanıp açtı kapıyı ve bir polis memuruna palyaçoya bakmasını söylerken Ekin ve Aral'ın bana baktıklarını hissettim.

"*Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde,"* diye mırıldanarak Aral'a baktım. "Bir bilmece bu. Olduğu yerde en çok dikkati o çektiği halde görünmez olan birtakım insanlarla var. Deliler ve palyaçolar. İkisi de çok dikkat çeker ama rahatsız eder insanları. Gözlerini kaçırır, bakmak istemez çoğu insan."

Yiğit söylediklerimi duymuş olacak ki Palyaço'ya kendisi bakmak için çıktığında Ekin'le göz göze geldik. Kafasını yavaşça sallayıp o da çıktı odadan Aral'a çevrildi gözlerim yeniden. Ben bir şey demeden elimi tuttu ve bizi dışarı çıkardı odadan. Yiğit'i takip ederken ayaklarımız sustuk ikimiz de. Aral'ın sessizliği beni daha çok gererken gözlerim Yiğit'in üzerindeydi.

Yiğit, yanında baş komiserle ifade od asına girerken biz de peşi sıra girdik. Kulaklarımızı kahkaha doldurdu. Tüylerim diken diken oldu. O kadar rahatsız edici bir gülüştü ki bu kaşlarım çatıldı.

Palyaço dur duraksız şekilde gülüyordu. Burnu kanamıştı o arbedede ve burnundan akan kan masada ufak bir birikinti oluşturmuştu. Baş komiser Yiğit'e bilgi aktarmakla meşgulken Yiğit camın ardından izliyordu onu buz gibi bir bakışla. Rahatız hissettiği belli oluyordu.

"Muayenesine götürün," dedi bakışlarını yanındaki baş komisere çevirmeden.

Yiğit'in yanında durduğumuzda Aral, "Kimliğini belirleyebildik mi?" diye sordu.

Yiğit kafasını iki yana salladı. "Parmak izleri yokmuş," dedi buz gibi bir sesle. Gözlerini Aral'a çevirdi. "İstediğin örnekleri al, et muayeneni. Daha sonra psikiyatriye yönlendir." Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın onu muayene edeceği düşüncesinden hiç hoşlanmadım.

Aral onu onaylarken gözlerimi cama çevirdim. Göz göze geldik bir an. Beni göremiyordu ama tam gözlerimi içine bakıyordu. Dudaklarında durduramadığı bir gülüş vardı. Kendini tutamıyormuş gibi ellerini dudaklarına götürdü, daha çok gerdi bu beni. Psikopattı kesinlikle. Zira babamın not etti hiçbir tilki normal değildi zaten.

O an kaşlarım çatıldı. Dikkatle baktım yüzüne. Yüzünde boya olduğundan gerçekten neye benzediğini bilmek zordu fakat temizlenirse yüzü belki listedeki biriyle eşleştirebilirdik onu.

"Listeden biri olabilir," dedim gözlerimi Yiğit'e çevirerek. "Hiyerarşik bir sistemden bahsettiğimizi ve onun benim önümde eğildiğini göz önünde bulundururken rütbesi düşük biri olmalı. Muhtemelen *sinek*tir. Zira zarf teslimatı için görevlendirilmiş belli ki. Babamın oluşturduğu listede çok fazla sinek vardı, belki biriyle eşleştirebiliriz."

O sırada göz ucuyla içerde bir hareketlenme sezdiğimde gözlerim bir refleksle cama çevrildi. Palyaço ayağa kalkmış tam karşı duvarın dibine gidip kendi kanıtla duvara bir şey yazmaya başlamıştı. Bir şeyler mırıldanıyordu ama anlamak imkansızdı ağzının içinde konuşuyordu.

Odayı bir gerilim sararken kalp atışımı kulaklarımda işitmeye başladım. Aynı zamanda odağımın arttığını hissediyordum. Adrenalin anında kanıma karışmıştı. Her şeyi hissedebiliyormuşum gibi bir güdüyle dolarken duvara özel şifreyle şunu yazdı:

"Cevap ne?"

Konuşan ben değildim. Aral'dı çeviren. Ben tamamen palyaçoya odaklanmıştım. Yüzünü cama dönüp gülümsedi bize sanki bizi görüyormuş gibi. Sonra aniden cama doğru koştuğunda zihnimin düşünce hızına ellerim ayak uydurdu. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti.

Palyaçonun kendini cama vurmasıyla camın çatlama sesi kulaklarımıza dolduğu sırada Aral'ın önüne geçip baş komiserin silahı çekmiştim ve namlunun ucunu omzum üzerinden uzanan tanıdık bir elle aynı noktaya çevirmiştim. İkimiz de aynı bedeni kullanıyormuşcasına aynı anda camın ardındaki adama silah çekmiştik ve palyaço çatlayan camın ardından kahkahalarla gülerken odadan çıt çıkmıyordu. Aral'ın kalp atışının sesiydi kahkahalara eşlik eden, kalbimle aynı ritimle attığını seçebiliyordum.

"Cevap ne?" diye sordu gülerek. Alnından kan sızıyordu. "Ahahahahaha! Hayaletler gerçek mi sanki? Ahahahahaa! Lily! Cevap ne?"

Lily...* Tüylerim diken diken oldu. *Neden bu kadar tanıdık geldi?

"İkiniz de indirin silahları," dedi Yiğit otoriter bir sesle. Daha sonra da emirler yağdırırken silahını ilk indiren Aral oldu. Sağ eli uzandı elimi tuttu. O elimi tuttuğunda gevşettim parmaklarımı. İstediği gibi silahı avucuna bıraktım usulca. Kimse için tehdit oluşturduğumu düşünmesini istemediğim adamın, savcının önünde kırdığım ikinci pottu bu. Dün de Asaf'a yumruk sallamıştım. Aral'ın söyledikleri geçti aklımdan. Yiğit'i zor durumda bırakıyordum istemeden.

Aral elimden aldığı silahı baş komisere verirken kendi silahını da Yiğit'e uzattığını gördüm. Yiğit'in silahını mı almıştı? Yiğit'e baktım.

İkimize birbirinizi bulmuşsunuz der gibi bakıyordu. Kızgındı fakat yalnızca bize değil. Bugün olan her şeye.

"Affedersiniz," dedim Aral'ı zor durumda bırakmak istemeyerek. "Bir şey yapacak sandım."

Dün Asaf'a yumruk sallamışken şimdi silah çekmek pek iyi gözükmüyor olsa gerekti. Tehlikeli olduğumu düşünsün istemiyordum. Kontrolsüz olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Kafasını sallarken "Sakin oluyoruz," dedi ikimize bakarak. "Bir kaza çıkmasın elimizden değil mi? Bize ait olmayan silahlarla..."

Kafamı salladım.

Yiğit sabır çeker gibi burun kemerini sıktı. "Alın şu ruh hastasını gözümün önünde," dedi baş komisere. "Bir delimiz eksikti! Olay yeri incelemeyi içeri yollayın! Herkes işini yapsın!"

Herkes onu onaylarken gözlerimi bir türlü palyaçodan çekemiyordum. Gülüyordu hâlâ.

"Emredersiniz savcım," dediğini işittim Aral'ın o sırada.

Elimi tuttu, ona bakmadan çıkardı beni o odadan. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Sertti yüz ifadesi. Gergindi en az benim kadar. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim yoktu ama sormadım. Aral doğruca yangın çıkış kapısına ilerledi ve açtığı gibi beni içeri çekip bana dönerek kapattı kapıyı. Göz göze geldiğimiz an ikimiz de aynında "İyi misin?" diye sorduk birbirimize.

Tüylerim diken diken oldu. Aynı beyni kullanıyorduk sanki o an. İkimiz de duraksadık birkaç saniye. Aral gözlerime bakarak derin bir nefes aldı, omuzları gevşerken biraz olsun arkasındaki korkuluğa yaslandı yorgunca. Uzanıp elimi tuttu sonra. Usulca beni kendine çekti. Bacakları arasına girdim usulca.

Gözleri yüzümde gezinirken sol eli yüzüme dokunarak kulağıma kadar çıktı ve işaret parmağı kulağımı okşadı.

"İyi misin Lina?" diye sordu tekrar gözlerimin içine bakarak.

O sesi duyduğumda kulaklarımı kapattığım için endişelenmişti o da epey ama ortalık o kadar karışmıştı ki sormaya vakit bulamamıştı. Ama iyiydim. Tetiklendiğimi de düşünmüyordum. Az önce silahı tetiklendiğim için çekmemiştim. Öyle mi düşünüyordu acaba?

"Çok tiz bir sesti yalnızca," diye mırıldandım endişelenmemesi için. "Silahı çekmemle bir ilgisi yok."

Kaşları çatıldı düşündüğüm şeye. Parmakları kulağımın arkasını okşayarak yanağıma inerken kafasını salladı. "Öyle düşünmemiştim sevgilim," dedi yumuşak bir ifadeyle. "Kendinde olduğunun farkındayım."

Yutkundum. Onun bana olan güveni kendime olan güvenimi pekiştiriyordu. Daha çok ayakta durmak, daha dik durmak istiyordum. Onun yanına yakışmayı çok istiyordum. Ona biraz daha sokulurken sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım sevgiyle. Yanağını okşadım.

Gözlerinin içine baktım korkmadan. "Sen iyi misin?" diye sordum ben de tekrar.

Korkmadım cevabından. Kötü olmasından korkuyordum ama gerçek buysa eğer kaçmayacaktım artık. Aral'ın üzülmeye hakkı var. Teselli edilmeye onun da ihtiyacı var. Sırf daha erken doğdu diye ayakta durmak zorunda belki herkesi için ve çok kıymetli bu dik duruşu benim için ama ben Aral'ı mecbur etmeyeceğim bunların hiçbirine. Bir daha dik gezdiği sabahların akşamında tek başına koltukta uzanırken görmeyeceğim onu. Dizlerimde uyuturum ben seni sevgilim.

"İyiyim," dedi. Yutkundu sonra gözlerime bakarak. "İdare ediyorum," dedi dürüstçe.

Aral'ın idare ediyorumları kendine olan güvenini sarsıyordu insanın. *Dik durmasına o kadar alışmışım ki bir korkuluğa yaslanması bile çok üzüyor beni.*

"Parktaki konuşmamızdan bu yana hiçbir şey değişmedi," diye mırıldandım gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Değil mi sevgilim?"

Dili dudaklarını ıslarken usulca kafasını sallayarak onayladı beni. "Maalesef."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öyle dersen ben ne yaparım Aral?"

Dertli bir iç çekerken beni kolları belime sarıldı ve beni daha çok çekti kendisine. Ben de onu kollarım arasına aldım. Gergin bedenlerimiz birbirimize sarılınca gevşedi istemsizce. Olmamız gereken yerdeymişiz gibi rahatladık birkaç dakikalığına bile olsa. Evde olmanın verdiği hisle gevşedi bedenlerimiz. Birbirimize daha sıkı sarıldık yetinemiyormuş gibi. *Göğüs kafesimde büyütebilseydim keşke onu.*

Aral yüzünü boynuma gömdü birkaç saniye nefeslenmek ister gibi. Birkaç dakika zorunlu bir mola vermiştik ikimiz de o an. Acil yangın çıkışından çıkıp kendi yangınımızda sönmek için birbirimize sığınmıştık.

Ona karşı içimde kıyamayan bir sevgi yetişiyordu her saniye. O sevgiyle saçlarını okşadım. "Her şey iyi olacak sevgilim," diye teselli ettim onu, onun bana yaptığı gibi. "Ben de sen de iyi olacaksın. İyi olacağız. Çözeceğiz her şeyi. Güveniyorum ben bize. Kızmak ya da bir yere yaslanmak istiyorsa canın, ben buradayım. Ama üzme kendini sorumlusu olmadığın hiçbir şey için. Herkesin kendi hesabı var. Bize verilen yetki de söz hakkı da bir yere kadar. Sıkma canını, elinden bu kadar geliyor diye. İnan hiç sonu yok bunun. Sonu olsa bu pişmanlıkların bilirdim Aral, çok yürüdüm ben o yolları."

Derin bir nefes aldı. Sonra boynumdan öptü beni. "Bak ya," diye fısıldadı yorgun bir sesle. Kafasını omzumdan kaldırıp yüzüme baktı. "Kedimin frekansı bozulmuş... Çok mu üzdüm ben seni?"

Aral, teselli eden taraf olmaya o kadar alışmış ki ben onu teselli edince frekansım bozuldu sanıyordu. *Özür dilerim Aral. Senin için daha iyi olmaya çalışıyorum. Daha iyi olacağım. Daha güçlü olacağım. Söz. Yük değil ortak olacağım sana. Her şeyini paylaş benimle diye çok güçlü olacağım.*

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Sen beni hiç üzmedin."

"Hiç mi?"

"Hiç."

İç çekti gözlerime bakarak. "Bununla teselli edebilirim kendimi o zaman."

Kafamı salladım. Uzanıp yanağına ufak bir öpücük bıraktım. Kameralar önünde beni öpmekten hoşlanmadığından dudaklarını öpememiştim. Yazık olmuştu. Neyseydi. Eve gidince telafi ederdim.

"Dünyanın en iyi evladı, en iyi kardeşi, iyi abisi, en iyi dayısı, en iyi arkadaşı, en iyi insanı ve en ama en iyi sadece Lina'nın sevgilisisin."

Son cümlem onu hafifçe gülümsetti. "Sadece Lina'nın," diye onaylarken beni doğruldu yavaşça. Saçlarım üzerine bir öpücük bıraktı. "İyi ki Lina'nın," diye fısıldadı saçlarıma.

İçim ısındı. Ellerimiz birbirine dolandı, göz göze geldik. Yutkundum.

"Aral."

"Efendim güzelim," dedi gözlerime bakarak.

"O tetiğe basmayacaktım," dedim kendimi açıklamazsam rahat edemeyeceğimi bilerek. "Sana doğru koşunca, koruma içgüdüsüyle aldım silahı. Kendim yaptım ama vurmayacaktım."

Gözlerinde öfkeli bir bakış oldu ama bana değildi. Sağ elini kafamın arasına yaslayıp yüzüme eğildi ve alnımı öptü sevgiyle.

"Biliyorum sevgilim," dedi gözlerime yakından bakarken. "Ve Lina, o ruh hastası sana saldıracak olsaydı ben tetiği çekmeyeceğimden bu kadar emin olamazdım."

Tüylerim diken diken oldu. "Sevdiğin insanı korumak içgüdüsü farklı bir şey. Herkesin başına gelir. Çoğu insan o seçim noktasına geldiğinde çeker tetiği ama ben seni o noktaya getirtmem Lina."

Yutkunamadım. *Ya ben seni getirirsem Aral? Tek bir ruh hastası Yiğit'in silahını çektirdi sana. Asla yapmayacağın bir şey bu. Kendi silahını bile taşımıyorsun sen yanında. Ve içerdeki ruh hastasının rütbesi düşük muhtemelen. Benim peşimde olanlar daha kötüler. Ya benim yüzümden seçim yapmak zorunda kalırsan? Hayır. Kalmayacaksın. Ben de buna izin vermem Aral.*

Kafamı salladım. "İyiyim ben, merak etme beni. İyi olacağım."

Kafasını salladı yavaşça. "İyi olacağız," diye onayladı beni. "Ama ben seni merak ederim. Etmememin yolu yok. Girdin bir kere aklıma."

Kafamın içinde Sezen Aksu Tutuklu söylemeye başladı inceden. İç çektim gözlerine bakarak. Benim de aklım ondaydı hep. Bir kere girmişti aklıma da kalbime de.

"Dikkatli ol olur mu?" dedim gözlerine bakarak. "O ruh hastasının yanındayken hep tetikle ol."

Yanağımı okşadı. Güven verici bir ifade oldu yüzünde. "Olurum. Merak etme."

"Ederim," dedim onun bana dediği gibi.

Gülümsedi hafifçe. Beni onaylarken dili dudaklarını ıslattı. Elimi tuttu sıkıca. Az önce kapattığı kapıyı açmadan önce son kez gözlerime baktı ve molamızı sözsüz şekilde sonlandırdık. İkimizin de duruşu dimdik bir şekilde çıktık oradan.

Bir polis memuru doğrudan bize ilerledi. "Araca aldık abi," dedi Aral'a.

Aral onu onaylarken merdivenlere yöneldik birlikte. Tanıdık oldukları belli oluyordu. Sürekli birlikte çalışıyorlardı sanırım. Aral'la palyaço hakkında konuşurlarken kulak misafiri oldum tüm

konuşmalarına. Aral ve ekibi ondan örnek aldıktan sonra hastaneye gidecekti. Özel hareket polislerinden destek istenmişti. Yiğit, güvenliği arttırıyordu haklı olarak. Uğraştığımız insanlar normal insanlar değillerdi. Bu palyaçoyu da elden kaçıramazdık.

Doğrudan dışarı çıktık. Bahçe ve arabanın etrafı şeritle çevrelenmişti ve olay yeri inceleme gelmişti çoktan. Ekin, onunla gezen tanıdık adam ve Kürşat bir köşede konuşuyorlardı. Aral kısa bir süreliğine polis memuruyla vedalaştı. Kürşatlara doğru ilerledik.

O sırada Aral'ın bakışları bana çevrildiğinde ben de ona baktım.

"Ben olay yeri incelemeye gideceğim," dedi gözlerime bakarak. "Muayene edip rapor yazacağım. Birkaç saat sürer. Her şey fotoğraflanıp, örneklerini almadan ve sonuçları çıkmadan bakamayacağız. Ne yapmak istersin? Eve gitmek ister misin? Uyumuyorsun kaç gündür. Alin'i de görmedin."

Alin'i görmeyi ve annemle konuşmayı istiyordum ama Aral'ı o ruh hastasıyla bırakmak gelmiyordu hiç içimden. Birkaç saat onu beklemek sorun olmazdı benim için.

"Seni onunla tek bırakmak istemiyorum," dedim net bir istekle. "Hem kolyeme de bakacaktık bugün. Beklemek sorun değil. Olmadı ben akşam eve giderim."

Dili dudaklarını ıslatırken onayladı beni. Karşı çıkmadı bu isteğime. Aral'ın her şeyi iki taraflı düşünüyor olmasını seviyordum. Beni anlıyor olmasını, benim yerime kendini koyuyor olmasını, benimle her şeyi konuşup emrivakide bulunmadan isteklerde bulunmasını ya da seçenekler sunmasını seviyordum.

"Hem seni beklerken bir şey gelir aklıma belki," diye de bahane ürettim.

Boş boş oturmazdım ben de. Çalışırdım onunla. Eve onunla gitmek istiyordum. Açıkçası kardeşleriyle aynı ortamda olmaktan çekiniyordum. Güneş abla nasıl olduğumu sorar, benimle ilgilenirse nasıl tepki veririm bilmiyordum hiç. Eskisi gibi yaklaşamazmışım gibi geliyordu. Kendimi, onlara ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ve bunu Aral'la konuşmanın kolay bir yolu yoktu.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Bekle beni tabii uslu uslu," dedi ondan ayrılmak istemeyişime hafifçe gülümseyerek.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerimi bizi izleyen üç adama çevirirken. Meraklısı olduğumdan değildi. Tamam meraklısı

olabilirdim biraz ama onunla kalmak istememin ana etmeni bu değildi en azından. Endişe ettiğimdendi. Yapışkan değildim herhalde.

Yanlarına vardığımızda Aral'ın elimi tutuşu sıklaşmıştı. Sebebini ise birkaç saniye sonra anladım. "Gidiyor musun?" diye sordu Ekin'e.

Ekin, babasını ifade vermeye getirecekti ve Aral, Ekin'in babasının avukatlığını yapıyor olmasına katlanamıyordu. Kim bilir ne zamandır Ekin'in inadını kırıp ona abi demesini bekliyordu ve bu böyle bir günde böyle bir durumun içinde gerçekleşmişti. *Gerçekten gülümsemeleri yürümeyi öğrenemiyordu bu adamın. Fırsat vermiyorlardı hiç.*

"Gidiyorum," diye onayladı onu Ekin.

Yüzünde yanlış anlaşılacağından korkar gibi bir ifade vardı sanki. Aral'ı hayal kırıklığına uğratmak istemediğini görebiliyordum gözlerinde. Aral'a değer veriyordu. Ona bu kadar kızgın olmasının sebebi bu değerdi.

Aral kafasını salladı yavaşça. "Bizle ilgili hiçbir şeye karışmadın," diye tembihledi onu net bir sesle Ekin'in gözlerine bakarken. "Bana yardım etmedin ve hiçbir şey söylemedin. Beni değil Ekin, önce kendini koruyacaksın," dedi üstüne basa basa. "Anladın mı beni?"

Kafasını salladı ama Aral'ın en çok bu huyunu sevmediğini biliyordum. Aral'ın kendini düşünmeyip diğerlerini düşünmesine karşılık kimsenin onu düşünmesine izin vermeyişine sinirliydi. Haksız diyemezdim ona ama Aral'ı da anlıyordum. Alin bana kendinden hiçbir şey vermesin, istemezdim ama kendimi Alin'e adardım seve seve. Adamıştım da. Aral'ı çok iyi anlıyordum bu yüzden. Belki de Ekin kendini hiç abi olarak görmediğinden Aral'ı anlayamıyordu...

"Ben korurum kendimi. Düşünme sen bunları," dedi Aral'a. Sonra da yanında dikilen adama bakıp tekrar Aral'a baktı. "Tabloyla ilgili bir şey öğrenirsem Murat'la haber yollarım."

Aral, kafasını salladı. "Eyvallah. Ama riske atma yine de kendini, ben bulurum bir yolunu."

Kafasını salladı Ekin yalnızca. Onu ikna edemeyeceğini biliyordu. Sonra ona tokalaşmak için elini uzattı. Kaşlarımı çatarak baktım ona. Şu an Aral'a sarılmak istiyorsa tam zamanıydı halbuki. Bunu ben bile anlardım. Fakat belki de ben Aral'a karşı yanlış yapınca ona gitmekten nasıl çekiniyorsam o da öyle çekiniyordu. Üstelik aralarına soğukluk girmişti bir kere, çekinmeleri normaldi sanırım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugün siyah kedi olmuştum madem, tam olsundu. Aral uzattığı eli utacağı sırada Aral'ın elimi tutan elini bıraktım. Sol elimi beline yasladım ve ileri gitmesi için kuvvet uyguladım sarıl ona der gibi. Abi olarak doğmuştu bir kere. Büyük çocuklar olarak kardeşlerimizi affetmek üzerimize vazife sayılırdı. Ekin de pişman gibiydi yaptıkları için. Zaten hayat çok zordu, daha fazla zorlaştırmamak lazımdı.

Aral ona uzattığı eli tuttu ve ona verdiğim desteği geri çevirmedi. Bıraktığım elini kaldırıp Ekin'in sırtına koydu ve sarıldı ona. Kalbim tuhaf bir hisle doldu. Ekin, Aral'ın ona sarılmasını beklemediğinden dondu kaldı bir an ama bu donukluk çok kısa sürmüştü. Kendimi çabucak toparlayıp o da sarıldı Aral'a. Aral, Ekin ona sarılınca elini bırakıp sol elini Ekin'in kafasının arasına yasladı ve onu babacan bir tavırla omzuna yasladı. Ağlama isteği doldu içime nedensizce. Alin'e sarılmak istedim ben de.

"Kendine iyi bak," dedi Aral yumuşak korumacı bir sesle. "Hiçbir şey önemli değil senden."

***Hiçbir şey önemli değil senden...* Ekin için anlamı çok büyük bir cümle olmalıydı. Benim için de çok büyük olmuştu her zaman anlamı. Aral ne zaman bana *sen her şeye değersin* dese öyle olmak istemiş bir o kadar da değerli hissetmiştim kendimi. Şimdi Aral'ı teselli edebiliyor, onun mola arkadaşı olmayı kendime hak görebiliyorsam hepsi Aral sayesindeydi şüphesiz.**

Ekin'in kafasını salladığını gördüm yalnızca. Hiçbir şey söylemedi. Mavi gözlerinin kızardığını seçebildim ama gözlerini hiç yerden kaldırmadığından göremedim net olarak. Duygulanmıştı belki de ve Ekin'i öyle görmek üzerdi beni. Bu yüzden bakmadım daha fazla ona.

Kürşat'la göz göze geldiğimizde bana gülümsediğini gördüm. Dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Sanki benimle gurur duyuyordu. İstemsizce göğsüm kabardı. Arada iyi şeyler yapıyordum ben de galiba. Aferindi bana.

"Sen de dikkat et," dediğini işittim Ekin'in cılız bir sesle. "Hiçbir şey senden de önemli değil."

Kafasını salladı Aral. Birbirlerinden ayrıldılar yavaşça. Aral omzuna dokundu onun. Ekin saygı dolu bir baş selamıyla vedalaştı onunla. Sonra bana minnettarmış gibi bir bakış atıp arkasını döndü bize.

Koruması olduğunu düşündüğüm adam, Murat, Aral'a ve Kürşat'a başıyla selam verip şoför koltuğuna geçti. Yavaşça olay mahallinden ayrıldılar.

Aral bana çevirdi bakışlarını. Ben de ona çevirdim. Alt dudağını ısırdı ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Bir şey demesine gerek yoktu.

"Boynuz kulağı geçmiş," dedi Kürşat. "Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan."

Aral'ı içten bir şekilde gülümsetti Kürşat'ın dediği. Sağ elini uzatıp yanağımı sıktı hafifçe.

"Pek bir şey yapmadım," dedim bu konuda övüldüğüm için garipseyerek.

Gözlerimi kaçırdım. Utandırıyorlardı insanı.

Aral kısa saçlarımı kulağımın arkasına iterken gözlerinde güzel bir bakışla izliyordu yüzümü.

"Lina'nın adımları ve kararlı hep ani ve tam zamanında atılan doğru adımlar, kararlar," dedi Aral iç çekerek.

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. *Bize geç kaldığım için üzüldüğüm halde bana öyle bakarak bunu söylersen inanırım Aral. Unutmanın ve hatırlamanın tam zamanı olur mu sevgilim?*

"Öyle," diye katıldı Kürşat dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" diye söylendim huysuzca.

"Olur mu hiç," dedi Kürşat, Aral da "Hiç yani," diye katıldı ona gülümseyerek.

Resmen uğraşıyorlardı benimle utandığımı anladıklarından. Çatık çatık baktım onlara.

"Aral," diye seslendi o sırada bir kadın sesi.

Üçümüzün de bakışları o yöne çevrildi. Üzerinde beyaz kıyafetler olan bir kadındı. Tanıdıktı. Aral beni adli tıbba götürdüğü zaman görmüştüm onu. Aral'ın ekibindeydi. Aral'ı beğendiğini anlatıyordu Aral'a. Aral'ı ne çok beğenen kadın vardı.

"Bakar mısın bir?" diye sordu arkasını göstererek.

Aral onu onaylarken ona uzattığı lateks eldivenleri aldı elinden. Kadınla göz göze geldiğimizde bana nezaketle gülümseyerek selam verdi. Gülümsemesi samimi değildi ama selamına ben de karşılık verdim benzer bir gülümsemeyle.

"Biz ne yapalım abi?" diye sordu Kürşat.

Aral eldivenlerini takarken gözlerini Kürşat'a çevirdi. "Lina'yla olay yeri incelemeye gelin."

Kafasını salladı yalnızca. Aral bana baktı. "Ben palyaçoyla gideceğim."

Memnun değildim ama ses çıkardım. Kendine dikkat ederdi. Güveniyordum ona.

"Tamam," diye mırıldandım. "Dikkatli ol."

Elinde eldivenler olmadığı için bana dokunmadan üzerime eğilip saçlarımdan öptü "Olurum," dedi ve bana göz kırpıp arkasını döndü bana. O kadınla karnaval arabasına ilerledi. Yiğit'i gördüm biraz uzağımızda. Karnaval arabasının yanındaydı o da.

"Lina, arabaya geçelim istersen. Üşüme," dedi Kürşat.

Gözlerimi ona çevirdim ve onayladım onu. Kafamı salladım. Birlikte arabaya adımlarken gözlerimi zırhlı araca çevirdim. O sırada bir özel hareket polisi araca binmek için arka kapıyı açtığında oturan palyaçoyu gördüm. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Kollarında kelepçe vardı. O kısacık anda göz göze geldik. Bana gülümseyerek başını eğip elini alnı hizasında çevirerek reverans yaptı. Her hareketi ürpermeme sebep oluyordu. Görüş açımı Kürşat kapattı. Korumacı bir tavırla kolunu sırtıma doğru uzattı. Bana dokunmadı ama koruma altına aldı.

Gözlerimi ona çevirdim. Bana baktı, gözlerini kapatıp açtı her şey yolunda der gibi. Minnettar hissettim ona karşı. İyi bir arkadaş ve korumaydı.

Ön koltuğa oturdum. Kürşat şöfor koltuğuna geçip klimayı açtı ilk iş. Arabanın içi sıcak havayla dolarken ona minnettar bir bakış atıp gözlerimi Aral'a çevirdim. Şahin'i gördüm. Hangi ara gelmişti fark etmemiştim ama Şahin, Aral ve Yiğit konuşuyorlardı. Aral ve Şahin, Yiğit'in dediklerini onaylarken Şahin'in bir anlığına gözleri bize çevrildi. Beni görünce çaktırmadan el salladı bana. Ben de ona el salladım. Onu görmek iyi gelmişti. Aral'la olursa daha çok rahat ederdi içim. Evet, film çekmiyorduk ama hayatımızın bir filmden eksik kalır yanı yoktu. O palyaço rahatsız ediyordu beni ve Aral'ın o arabada gidecek olması fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

"Merak etme bir şey olmayacak," dedi Kürşat tedirginliğimi anlayarak.

Kafamı salladım buna inanarak. Gözlerimi karnaval arabasında gezdirdim istemsizce. O kadar dikkat çekiciydi ki imkansızdı bakmamak ve bir o kadar da rahatsız ediyordu insanı. Ne bakabiliyor ne de gözlerini alabiliyordu insan.

"Bilmeceleri sever misin?" diye sordum Kürşat'a.

"Pek sevdiğimi söyleyemem... Neden sordun? O palyaçoyla mı ilgili?"

Kafamı salladım yavaşça. Olan bitenden tam olarak haberi yoktu. Aral'la da konuşamamışlardı henüz. Fakat Aral ona ne kadarını anlatıyordu olayların emin değildim. Aslında Kürşat ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi onun için.

"*Saklanırım göz önünde. Gelir geçer önümden. Ben hayalet değilim. Hiçe sayar beni gözünde,"* diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı Kürşat'ın. "Soytarı mı?"

Soytarı... Ha palyaço ha soytarı aslında... Biri modern biri ise orta çağda kaldı... Sirk gibi...

"Neden öyle düşündün?" diye sordum merakla gözlerine bakarak.

Omuz silkti yavaşça. "Eğer o palyaçoyu görmemiş olsaydım bilemezdim muhtemelen. Göz önünde olup hiçe sayıldığını söylüyor. Kılığı kıyafeti de soytarıya benziyor. Soytarılar hiçe sayılır ya genelde."

Soytarı... Soytarı mı kral? Kral mı soytarı? Kara çakı... Karo Ası... Soytarı...

Kafamın içinde dönüp duran her bir kelime bir fikrin ucuna bağlanırken peşi sıra getirdikleri fikirler kaşlarımı çatmama sebep oldu. *Babam bir soytarı fakat ben onu palyaço sanıyordum, bu yüzden ben de palyaçoluk yaptım ama aslında karo asıyım...* Asaf ortadan kaybolmadan önce Stanczyk'dan ve Karolina tablosundan bahsetmiş Ekin'e. *Cevap palyaçoların tablolarının mı içinde?*

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Bize kısa bir bakış atıp zırhlı araca doğru ilerledi. Yanından ayrıldığı karnaval aracına baktım. Bir çekici gelmişti. Aracı da götürüyorlardı. Aracın üzeri baskı değildi, teker teker iskambil kağıtlarıyla donatılmıştı. Ufak bir kamyonet gibiydi, kasasında ne vardı bilmiyordum ama boş olduğunu da sanmıyordum. Detaylı araştırmak için alıyorlardı aracı da.

Kürşat zırhlı aracın peşine takılırken gözlerim dikiz aynasından hâlâ karnaval arabasına bakıyordum öylece. İlk gördüğümde dikkatimi

çeken sekiz kart olmuştu. *Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, Kupa As'ı. Bunun bile bir anlamı var muhtemelen.*

Karnaval arabası görüş açımdan çıktığında gözlerimi önüme çevirmek durumunda kaldım. Zırhlı aracı takip ediyordu Kürşat. Aral'ı ve tabloları düşündüm. Stanczyk tablosu olay yeri incelemedeydi. Fakat Karolina muhtemelen Hükümdar Çakırca'nın evindeydi. Ekin o tabloyu bize getiremezdi. Aral'ınsa o eve bu yüzden geri dönmesini istemiyordum. Bir yolunu bulurum demişti ama ne kadar zamanımız var bilmiyorduk. Cevabı hemen bulmamız şarttı. Yoksa müzayedeyi kaçıracaktık. Müzayede tuzak olsa bile bir çok şey için cevap olabilirdi.

"Kürşat," diye mırıldandım gözlerimi yoldan çekip ona çevirdiğim sırada.

"Efendim Lina," dedi bir anlığına bana bakarak. "Bir sorun mu var?"

Kafamı iki yana salladım. Bir sürü sorun vardı esasen. "Aral en son ne zaman o eve gitti?"

"O evden kastın, Hükümdar Çakırca'nın malikanesi sanırım," diye mırıldandı keyifsiz bir tonda.

Kafamı salladım. "Evet."

"Beş sene oldu," diye cevapladı beni.

Aral evden ayrıldığında Batı'yı ona vermiş babası. Batı beş yaşında.* O halde Aral o evden ayrıldığından beri hiç gitmemiş o eve bir daha. Muhtemelen Hükümdar Çakırca bu yüzden o tabloyu evinde tutuyor. Aral'ı o eve getirmek istiyordu belki de. Aral'ı mecbur bırakmak istiyordu belki de. Aral o eve bu şekilde dönsün, babasından ricacı olsun istemiyorum. *Bir sürü ihtimal ve sınırlı ipucu var ve bizimse tutmamız gerekiyor ipin ucunu bir yerden. Belki ben gizlice girebilirdim o eve...

"Tabloyu mu düşünüyorsun?" diye sordu ben sessiz kalınca.

Kafamı salladım. "Aral o eve benim yüzümden gitmek zorunda kalsın istemem."

"Ekin, bir yolunu bulur haberdar eder bizi," diye teselli etti beni. "Biz de tabloyu almanın bir yolunu buluruz. Sıkma canını."

Sıkıyordum. Aral benim için eğlence merkezine girmişti gizlice. Fakat benim oeve gizlice girmeme izin vermezdi, adım kadar iyi

biliyordum bunu. Hatta ısrarcı olursam kendisi gitmeye karar verirdi ve o eve bu şekilde dönmesi isteyeceğim en son şeydi.

Böyle zamanlarda Ekin'i çok iyi anlıyordum aslında. Her taşa kendi elini sokuyordu ama başkası tek başına soksun istemiyordu. Hükümdar Çakırca ifade vermeye gidecekti ve bir süre evde olmayacak demekti bu. Eve gizlice girmek için şansımı deneyebilirdim. Yakalanma durumumda en kötü ihtimalle Aral babasından ricacı olurdu. Zira bu hep bir ihtimal oluyordu zaten. Başarma ihtimalim de vardı.

Sıkıntıyla nefes verdim. "Aklında ne geçiyor?" diye sordu Kürşat şüpheyle.

"Hükümdar Çakırca'nın evine gizlice girmek," dedim dürüstçe.

Kaşları çatıldı bu planıma. "Aral kabul etmez," dedi emin bir sesle. Bunun ben de farkındaydım zira. "Ayrıca o evin bahçesine kapıdan girmediğin sürece adım bile atamazsın. Her metre kareye bir doberman düşüyor neredeyse."

Kaşlarım çatıldı bu bilgiyle. Aral, babasının köpek eğittiğinden bahsetmişti ama bu kadar çok olacağını düşünmemiştim. Ekin'in boynundaki düdüğü anımsattı bu bana.

"Kapıdan girince saldırmıyorlar mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Saldırmazlar. Şüphelenmezlerse tabii. Bir güvenlik eşlik etmeli misafire."

Oğlunun üzerin köpek salan adam, beni ne hale getirirdi düşünemiyordum bile.

"Ekin'in boynundaki düdük bunun için mi?" diye sordum merak ederek.

Kafasını salladı. "Köpeklere emir vermek için. O düdüğü çalan herkesi dinlerler. Tüm çocuklarında var."

Aral'ın da vardı o halde. Tüylerim diken diken oldu. O düdüğe tepki verebileceğim ihtimali geldiğinde aklıma gururuma dokundu. Düşünmedim bu ihtimali. *Sadece Lina'yım ben. Bir tilki değilim.*

"Ayrıca eve girsen bile nerede arayacağını bilemeyeceksin. Boşuna risk almış olursun."

Evet. Bir kez bile görmediğim bir evi aramak kolay iş değildi. Mesleğim hırsızlık olsa ya da tilkilik belki daha kolay olurdu.

"Gitmemem için beni ikna etmene gerek yok," diye mırıldandım zırhlı araca çevrilirken gözlerim. "Aral, babası beni bir tilki olarak

kiraladığı için çok öfkeli zaten. Eğer gidersem babası beni buna mecbur bıraktı diye daha çok zoruna gidecek her şey."

Kafasını salladı. Sonra yüzüme birkaç saniye baktı, tyüzünde yine memnun bir gülümseme belirdi. "Eski Lina olsaydı, bir benzinliğe çekmemi ister sonra anahtarımı cepler arabayı kaçırırdı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Açıkçası düşünmedim değildi. Aral bu durumda olmasa belki denerdim şansımı. Ama Aral'a kıyamıyordum. Aral, sakinliğimi korumam ve aklımı başımda tutmam için büyük bir motivasyondu.

"Bir kere anahtarını yürüttüm diye hemen etiketlemişsin beni," diye mırıldandım huysuz bir sesle. "Vur hatamı yüzüme tabii."

Burnundan bir gülüş sesi işittim. "Estağfurullah. Hatanı yüzüne vurmak değil yaptığım, gelişiminle gurur duyduğumu dile getiriyorum daha çok."

Gülümsedim varla yok arası ama bu uzun sürmedi. Kafam çok doluydu. Başka bir şey düşünemiyordum. Çok sürmeden durdu arabalar. Polisler palyaçoyu kollarına girmiş bir şekilde içeri soktular. Aral araçtan inerek binaya ilerlerken gözleri bize çevrildi. Kürşat'la binaya ilerliyorduk biz de. Bana bakıp göz kırptı bana sonra önüne döndü ve o kadınla konuşarak girdiler içeri. Sanırım o kadın adli bilimler uzmanıydı. Bu yüzden Aral'la aynı ekipte olmakla birlikte sürekli birlikte çalışıyorlardı.

Aral adli tıp uzmanı olduğu için genel olarak anatomik ve biyolojik konularda uzmanlığına ihtiyaç duyuluyordu. Geri kalan çoğu inceleme o kadının elinden geçiyordu. Joker kartını görmüş müydü acaba? Aral güveniyorsa ben de güvenirdim ama yine de temkinli olmakta fayda vardı.

Kürşat'la binaya girdik biz de. Beklemek üzere koltuklara oturduk. Sessizce Aral'ın işini bitirmesini bekledim. Kafamda bin türlü düşünce geçiyordu. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi tavana diktim.

Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, Kupa As'ı.

Hadi biraz düşünelim. Bunlar göze çarpan farklı deste kağıtları. Sınıflandır veya gruplandır. Bir şekilde anlamlandır. Bir şifre. Bir kelime. Bir saat, bir tarih ya da konum belki de?

Sineğin s'sini alalım. Alfabede onuncu harf h. SHJ bir şey ifade etmiyor gibi. Lehçe de onuncu harf g. SGJ hâlâ bir şey ifade etmiyor.

Sinek'in s'sine on ekleyerek diğerlerini de devam ettirirsek; Son, Joker, kiki, kiki, joker kiki kas. Anlamsız.

Kodlayalım; S10-J-K2-K2-J-K2-KA veya S10-J-K2-K2-J-K2-K1. Bir şey çağrıştırmıyor. Konum gibi de durmuyor.

Düşün Lina. Bir şey olmalı. Düşün. Sinek, karo ve kupa var yalnızca. Hiç maça yok. Kupalar bir grup belki de? Aynı kartları gruplaştıralım. 10-J-2-2-J-21... 2J21... 2021'i anımsatıyor. Joker'i etkisiz eleman sayıp sıfır atandığında şöyle oluyor; 10-02-2021... Bugünün tarihi 08.02.2022...

"Mandalina." Gözlerimi bana seslenen Şahin'e çevirdiğimde yüzünde şüpheli bir bakış vardı. "Ne düşünüyorsun öyle *kara kara*?"

Bana uzattığı karton bardağı elinden alırken teşekkür ettim. "Aral'ın işi bitmedi mi?" diye sordum gözlerine bakarken. Yanıma oturdu yavaşça. "Muayene bitti," derken çenesiyle bir yeri işaret ettiğinde gözlerimi o yöne çevirdim. Palyaço yüzünde o korkunç gülümsemesiyle götürülüyordu. "Rapor yazıyordu."

Gözlerimi palyaçodan çekip karton bardaktan bir yudum aldım. İki gün sonra ne var? Müzayede mi? Gerçekten bir tarih mi bu? Yoksa çok mu zorlama?

"Ne oldu sevgilini mi özledin?" diye takıldı bana. "Pardon sevgilin değildi gerçi."

"Sevgilim," diye mırıldandım çayımdan bir yudum içerken. Barıştığımızdan henüz haberi yoktu belli ki.

"Sevgilim mi?" dedi şaşırmış bir ifadeyle bakarak Kürşat'a. "Sevgilisi mi Kürşat?"

Kürşat onayladı onu. "Sevgililer abi."

"Ben de diyorum yer yerinden oynuyor ama Aral çok sakin." Gülümsedi bana bakarak. "Meğer kedi seviyormuş adam."

Bu söylediği elimde olmadan gülümsetti beni. "Ne münasebet?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Miyavlayan o sonuçta," deyip omuz silkti. "Çok münasebet demek ki. Sen de miyavlamışsındır bu işe. Miyavlaya miyavlaya anlaşmışsınız belli ki."

Benimle ve sevgilimle dalga geçtiği için gözlerimi kısrak huysuzluk içinde baktım ona.

"Kim miyavlıyor?" diye sordu o sırada tanıdık bir ses.

Şahin'in gülümsemesi yüzünde dondu. Dudaklarını birbirine bastırıp işaret parmağıyla beni gösterdi parmağını açıp kapatarak.

"Bu bayan... Miyavlıyor... Sevgilim de sevgilim dedi."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Şahin'in dediğine gülümsüyordu. Bak yaydı. Beni satmıştı resmen. Resmen dalga geçiyorlardı benimle aralarında. Bugün çok olmuşlardı.

Kürşat bir koltuk kaydığında Aral ona teşekkür ederek yanıma oturdu. Merakla yüzüne baktım. Muayenede bir şey olmuş muydu? Ne düşünüyordu? Ne yapmışlardı içeride? Ne yazmıştı raporunda?

"Erkek. Bilinci açık ve bana göre akli dengesi yerinde. Yaşı otuzdan büyük. . Babanın bıraktığı listeden kimseye benzetemedim."

Babamın listesinde o yaşlarda biri yok zira...

Gözleri yüzümde gezindi tepkimi ölçmek istiyormuş gibi. "Zehirlendiğine dair belirtileri var," dedi kısık bir sesle.

Tüylerim ürperdi. *Zehir*... Aral'ın da aynı kişiyi düşündükleri gözlerine oturan ciddiyetten belliydi.

"Kanına ya da tükürüğüne dokunmadın değil mi?" diye sordum içimde bir endişe peyda olurken.

Sağ elini kaldırıp yanağıma yasladı ve kaşımı okşadı beni sakinleştirmek ister gibi. "Her zaman çok tedbirliyimdir böyle konularda, endişelenme sevgilim."

Endişelenirdim. Aral'a tükürecek olsa ve bir damlacık bir şekilde vücuduna girmeyi başarsa tehlike arz ederdi onun için. İlk kez Aral'ın mesleğinin tehlikesini o an fark ettim. Aral yalnızca otopsi yapmıyordu, bir tek ölülerle değildi işi. Olay yerindeki herkesle etkileşime girme ihtimali vardı.

"Muhtemelen karaciğer yetmezliği var. Çeşitli darp izleri de mevcut. Acı çektiğine ya da hissettiğine dair tepki vermiyor. Zira sebebini tahmin edebiliyorum. Halinde ve tavrında sanki bir oyun sergiliyormuş gibi bir eda var. Gözlemlerimle varsaydığım sonuçlar bunlar. Diğer kesin sonuçları laboratuvarın hızına bağlı."

Kafamı salladım. "Ona ne olacak?"

"Hastaneye sevk ediliyor şimdi. Muhtemelen yatırırlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nedense içimde palyaçonun öleceğine dair bir his vardı. Bilmece palyaçoysa eğer o ölmeden cevabı bulmam lazım. *Cevap ne? Lily? 10.02.2021? Her şeyi çözmem için yalnızca iki gün mü var elimde?*

"Neyin var Lina?" diye sordu Aral gözleri en ufak tepkimi bile kaçırmak istemiyormuş gibi yüzümde gezinirken. "Bir şey mi oldu?"

"Arabaya bakabildiler mi?" diye sordum kısık bir sesle.

"Bakıyorlar," dedi gözlerime bakarken. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı salladım. Fakat hiç rahat değildim burada. "Eve gidelim mi?"

Hafiften kaşları çatıldı bu cevabıma. "Bir sorun mu var Lina?"

O kadar gerilmiştim ki eve gitmek istiyordum. Evde konuşmak istiyordum. Annemle konuşmak istiyordum. Başımı omzuna yasladım yorgunca. Uykumu alamıyordum kaç gündür ve o kadar geriliyordum ki gün içinde zihnimde uyuşma peyda oluyordu bir süre sonra. Yine öyle hissediyordum.

"Evde konuşalım," diye fısıldadım omzuna. "Burada konuşmayalım... Yoruldum. Eve gidelim Aral."

Sağ eli belime sarıldı nazikçe. Beni kendine çekerken saçımdan öptü. "Gidelim."

Birlikte çıkarken binadan o sırada bir ambulansın geldiğini gördüm. Sedyeye bağlanan, yüzü boyadan arındığı için ilk başta tanıyamadığım o palyaçoya baktım.

"La commedia é finita!" diye bağırıyordu gülerek. *Komedi sona erdi.*

Gülüyordu hâlâ. Ellerini gökyüzüne uzatıyordu. Belki de tüm hayatı bir oyun sahnesinden ibaretti ve şimdi son perdesini oynuyordu...

O an babamın anlattığı acımasız bir fıkra geldi aklıma.

Adamın biri doktora gitmiş. Bunalımda olduğunu söylemiş. Hayat sert ve acımasız görünüyor demiş. Geleceğin silik ve belirsiz olduğu, tehditkâr bir dünyada yapyalnız olduğunu hissettiğini söylemiş. Doktor da demiş ki "Tedavisi basit. Büyük palyaço Pagliacci bu gece gösteri yapacak. Git ve onu izle. Bu, moralini düzeltir." Adam göz yaşlarına boğulmuş. Demiş ki "Ama doktor... Ben Pagliacci'yim" Güzel fıkra. Herkes gülüyor. Davul çalıyor. Ve perde.*

*(*Alan Moore - Watchmen, İthaki Yayınları, Sfy. 69.)*

Eve doğru adımlarken adımlarım gittikçe yavaşladı. Adımlarıma uyan Aral'ın adımları bir süre sonra Şahin ve Kürşat'ın arkasında kaldı. Onlar bizi arkada bırakarak eve ilerlerken Aral'ın elini tuttum sıkıca. Derin nefes alarak başımı kaldırdım. Gözlerine baktım. İçimdeki derdi benden iyi biliyordu.

"Onlara ne anlattın?" diye sordum hüzünlü bir sesle. "Güneş abla tahmin etmiştir aramızın bozuk olduğunu."

Gözlerime bakıyordu oda. Yumuşak sevgi doluydu. "Aramızın bu olaylardan dolayı bozuk olduğunu ama çözemeyeceğimiz bir şey olmadığını söyledim," dedi. "O kazayı bilmesi gereken kişiler biliyor Lina. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Ama bu saklanması sorun arz etmeyecek bir gerçek değil sevgilim.

"Eninde sonunda ortaya çıkacak," diye mırıldandım. "Onlar ne yaptığımı bilmeden bana içtenlikle yaklaştıkça kendimi yalancı bir dolandırıcı gibi hissettiriyor bu bana. Ne Güneş ablanın ne de diğerlerinin yanında eskisi gibi rahat hissetmiyorum."

Suikastçı olmak için yetiştirildiğimi de bildiklerini sanmıyordum. Böyle biriyle yaşamak istemeyebilirlerdi. Kardeşlerinin böyle biriyle sevgilisi olmasını da istemeyebilirlerdi. Evlenmeyi düşünüyorduk kendi kafamızın içinde üstelik. Evlenmek demek aileleri bir araya getirirdi. Bu iki aile bir araya gelmek istemeyebilirdi.

Derin bir nefes alarak kafasını salladı anlayışla. Yanağımı okşadı eli, yüzüm ısındı. "Bu işlerden bir sıyrılalım, daha iyi bir zamanda her şeyi anlatırız olur mu?"

Anlayış ve zaman isteyen sesine ve yüzüne karşı çıkabilecek iradeye sahip değildim ona karşı. Üstelik onun gibi, böyle bir anda bunu yüklenmeye hazır da değildim.

Kafamı salladım usulca. "Olur."

Kafasını salladı. Baş parmağı yanağımı okşadı sevgiyle. "Kardeşlerime karşı mahcup hissedecek olursan babamın yaptığını hatırla, ben unutmadım çünkü." Kötü hissettim öyle değince. "Sana ayıp edenler onlar değil belki ama yarayı alan da onlar değil. Senin ve benim aramda o yara izi. Öptün, geçti."

Öptün geçti. Bizim Aral'la aramızda bir öpücükle düzeltilemeyecek şey yok muydu gerçekten? Halledebilir miyiz Aral her şeyi?

Kafamı salladım kabul ederek. Zira başka şansım da yoktu pek. Gözlerimle etrafı kolaçan edip parmak uçlarımda kalktım ve dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Ayaklarım üzerine indiğimde gözleri kapalıydı. Dili dudaklarını ıslatıp alt dudağını ısırdı.

Yüzüne merakla baktım. "Ne oldu?"

Gözlerini açtı, gözlerime baktı. Gerilen omuzları gevşemişti. Sanki bir şeyler onu rahatlamış ya da kafasında bir şeyleri çözüme erdirmiş gibiydi.

"Söylediklerime hep inanırım," dedi gözlerime bakarak. "Böyle öğretildi bana belki de bu dik duruş. Ama daha önce söylediklerime beni bu denli benden daha çok inandıran bir an olmamıştı." Dudaklarımı okşadı parmağı. Çenemi kaldırdı yavaşça. "Öptün ya beni, geçmesini istediğim her şeyin geçeceğine inanmadım, emin oldum Lina."

Derin bir nefes aldım. *Geçecekti her şey. Yoluna girecekti hayatımız. Biz kazanacaktık. Başarabilirdik. Yapabilirdik.*

"Bir daha hiç bırakmayacağım elini," dedim gözlerine bakarak inançla. "Yalnız savaşmayacaksın hiçbir zaman."

Cevap vermedi. Burnuma bir öpücük bırakırken hafifçe gülümsedi. "Ablam izlemiyor olsaydı ben de seni dudaklarından öpmeyi çok isterdim sevgilim."

Kaşlarım çatıldı hafiften. Gözlerimi kapıya çevirdiğimde Güneş ablanın kapıda olduğunu gördüm. Bize bakıyordu dudaklarında bir gülümsemeyle. Yakalanmışlık hissiyle gözlerimi kaçırdım hemen. Yanaklarımı ısıtan Aral'ın eli değil kendi kanımdı artık.

"Seni öperken de kapıyı açmış mıydı?" diye sordum gözlerimi etrafa gezdirirken.

Aral hiç utanmışa benzemiyordu. Gülümsüyordu memnun bir ifadeyle. "Bilmiyorum o sırada sana odaklanmıştım." Sol eli saçımı kulağımın karasına itip içimi huylandıracak şekilde kulağımı okşadı. "Sen kolaçan etmemiş miydin etrafı?"

Etmiştim ve kapının açıldığını işitmemiştim onu öperken. "Görmedi bence."

Gülümsemesi genişledi. "Ablamın önünde öpüşmediğin kalmıştı beni," dedi alayla beni suçlar bir tonda.

Sanki ablasının önünde pot kırıp duruyormuşum gibi... Karnına vurdum yavaşça ve elini yüzümden indirdim huysuzluk içinde. Hiçbir şey olmamış gibi kapıya ilerledim.

"Bir daha rüyanda görürsün öpmeyi sevmeyi," diye söylendim duyabileceği bir sesle.

Aral peşimden gelirken "Bak ya," diye söylendi. "Niye ben suçlu oluyorum. Çekip öpen sensin minik kedi."

Ona huysuz bir bakış attım. "Bir daha olmaz merak etme."

"Olur olur," dedi bana yetişirken. "Olsundu."

Gözlerimi kıstım... "Benimle dalga geçmeye doyamadın bakıyorum. Canın kavga mı istiyor senin?"

Yanağımdan bir makas aldı keyifle. "Kızma minik aslan, kızma."

Ona bakmadan gülümsedim. Aral'la gülümsemek için minik anlar bulmak bile iyi hissettiriyordu. Aral'la yaşamak hayat gibiydi gerçekten. Ne sonsuza kadar gülebiliyordum onunla ne de ağlayabiliyordum. Hepsini yaşıyordum onun. Yaşamayı ilk kez, yalnız onunlayken bu kadar derinden hissedebiliyordum. Koşuşlarımızı inkâr etmiyorduk hiç, düşüşlerimizi inkâr etmediğimiz kadar. Gözlerimizde yaşlarla gülümseyebilmeyi öğretmişti bana.

"Hoş geldiniz," dedi Güneş ablanın tanıdık sesi.

Kaç gündür hiç konuşmamıştık onunla. Özellikle denk gelmemeye çalışmıştım son birkaç gündür. Aral elimi tuttuğunda başımı kaldırdım yerden. Ondan aldığım güçle Güneş ablanın gülümseyen yüzüne baktım başım dik bir şekilde. Güneş ablanın ellerimize inen gözleri bize çevrildi o sırada. Barıştığımıza emin ve bundan mutlu olmuş bir gülümsemeyle baktı bana.

"Hoş bulduk," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. "Güneş abla," diye de ekledim sonuna.

Güneş abla kollarını bana açtığında Aral elimi bıraktı. Bir adım atıp Güneş ablama sarıldım. Kalbimi tuhaf bir özlem ve üzüntü sarmaladı. Aynı zamanda sıcak bir histi bu. Rahatlama gibiydi. Keşke Güneş ablaya her şeyimi anlatabiliyor olsaydım diye düşündürdü bana.

O sırada başımın arkasına yaslanan büyük el beni her şeyin çok güzel olacağına inandırdı. Elin sahibi eğildi ablasının saçlarından öperek girdi içeri. Güneş ablayla birbirimize gülümseyerek ayrıldık. Üşüyen yüzümü elleri arasına aldı Güneş abla.

"Çok sevindim hallolmasına canım benim," dedi içten, sevgi dolu bir sesle. "Geç içeri hadi. Buz kesmişsin," diyerek içeri çekti beni.

Botlarımı çıkarıp içeri girdim. Montumu üzerimden çıkarırken meraklı bakışlar hissettim üzerimde. Dünya üzerinde en çok sevdiğim iki insandan biri, en güzeli, merdivenlerin korkuluğuna tutunmuş, başını ileri uzatmış çekinerek bana bakıyordu.

Kalbim acıcı bana çekinerek baktığını görünce. Yaşı küçük olsa da insanların duygularına karşı duyarsız değildi. Dün eve o kadar kötü bir halde gelmiştim ki, beni ağlarken görünce o da ağlamıştı ve kollarımda ağlayarak uyuya kalmıştı.

Ona elimden geldiğince kocaman gülümsedim ve kollarımı açtım. Yüzü anında aydınlandı. Saklandığı yerden çıkıp koşarak kollarıma geldi. Eğilip onu kucağıma aldım, sıkıca sarıldım.

"Merhaba minik sincap," dedim onu göğsüme bastırırken.

"Meyaba Linacım," dedi sıkıca sarılırken boynuma. Ardından hafifçe benden uzaklaşıp ellerini yüzüme yasladı. "İyisin mi aytık?"

Yavaş adımlarla salona ilerledim. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," derken yanağıma bir öpücük bıraktı. "Linacımı ösledim. Sen de beni ösledin mi?"

Sevimli suratına bakarken gülümsedim. "Çok özledim."

Gülümsedi bana mutlulukla. "Bugün sakyambaç oynayacak mıyıs?" diye sordu bana hevesle.

Ona öğrettiğim oyunu anımsadım, tüylerim ürperdi. Kalbim titredi. Onu üzmemek adına "Oynarız," dedim.

Fakat hayatımızın esasen bir saklambaçtan ibaret olduğu gerçeğini düşününce ironi içine hapsolmuş hissettiriyordu bu. Hayat denilen sahnenin son perdesini sergileyen palyaçoyu anımsadım. Başkalarının kuralları ve istekleri üzerine yaşanmış bir hayat...

Alin, mutlulukla bir öpücük daha verdiğinde düşüncelerim içinde çekip çıkardı beni. Yanağını yanağıma yaslayıp yanağımı sıktı ve beni seviyormuş gibi sesler çıkardı. Gülümsetti bu beni. İçim ısındı. Yaşıyormuş gibi hissettim. Bu halime bile şükrettim o an. Olduğum yer ve insan için şükrettim.

Alin gülerek burnunu bana sürterken Aral'ın eli girdi görüş açıma. Alin'in yanağını sıktı hafifçe. Alin'in kıkırdamasına sebep oldu bu. İçerden kalabalık bir ses grubu ve gülüşmeler geliyordu kulağıma. Evin içerisi sıcaktı ve ben buraya aittim. Eksikliğimi hissedecek birçok insana sahiptim. O palyaço gibi ölmeyecektim... O palyaço gibi ölmemek için her şeyi yapardım.

Aral ve Alin'in gülüşleri arasında yanağıma dokunan o sıcak eldi bu kez beni düşüncelerimden sıyıran. Bana ilgiyle bakan siyah gözleri rahatlatmak isteyerek gülümsedim hafifçe. Tanıdık mini bir el Aral'ın yanağını sıktı kıkırdayarak.

"Sen de beni ösledin mi Ayalcım?" diye sordu ona nazlı nazlı.

İlgi görmeyi, sevilmeyi ve öpülmeyi seven bir çocuktu. Aral bunun farkındaydı. Yüzünde ona bayılan bir gülümsemeyle, eli yüzüne

uzandı. Yanağını ve saçlarını şefkâtle okşarken saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Özledim tabii," diye onayladı onu.

Alin utangaç ama mutlu bir gülümseme ile Aral'a bir öpücük verdi. Aral, tıraş olduğu için kolayca öpmüştü onu. Aral ona gülümserken sevimli bir çocuk daha katıldı aramıza. Öz olmadıklarını bilsem dahi Aral'a çok benzettiğim o güzel çocuk dudaklarına utangaç bir gülümsemeyle yanımıza adımlamıştı.

"Hoş geldin Linacım," dedi nezaketle bana.

Sağ elimi uzatıp yanağını okşadım. "Hoş buldum minik aslan," dedim ona da.

Ona minik aslan dediğim için dudaklarında bunu sevdiği belli olan parlak bir gülüşle gözlerini abisine çevirdi. Aral'ın elini tuttu biraz çekingen bir ifadeyle. "Hoş geldin abicim."

Aral ona şefkatle bakarken Batı'yı kucağına aldı. Alin'le yalnızca bir yaş vardı aralarında. Her ne kadar daha olgun bir çocuk olsa da çocuktu neticede ve ne zaman ona baksam Aral için ağlayışı gözlerimin önünde beliriyor, kalbim kırk kez kırılıyordu onun için.

Batı memnuniyetle abisinin boynuna sarıldı ve usulca başını Aral'ın omzuna yasladı onu çok özlemiş gibi. Kalbim sancıdı bu görüntüye karşı. Aral, gerçekten babası gibiydi Batı için ve onu bir gün görmeyince çok özlüyordu muhtemelen. Aral için de Batı'nın yerinin ayrı olduğu belli oluyordu her seferinde. Kendi çocuğu gibi seviyordu onu. Sırtını okşarken büyük eli, saçlarından öptü onu. Birkaç dakika tamamen onunla meşgul oldu otomatik bir babacanlıkla. Ona halini hatırını sorarken birlikte salona ilerlemiştik.

Alin, Aral'ı izlememi kıskanmış gibi ellerini iki yanağıma yaslamış ve dikkati kendisine istemişti. Haklıydı da. Gülümseyerek onu öpücüklere boğmuştum o kısa sürede. Salonda annem ve Deniz vardı görüşmediğimiz. Kürşat ve Şahin çoktan oturmuş anneme halini hatırını soruyorlardı.

İçeri girdiğimizde Deniz saygıyla ayağa kalktı ve yer verdi bize. Aral sırtına elini koyarak onunla selamlaşırken anneme saygıyla yaklaşarak halini hatırını sormaya koyuldu.

Deniz'in bakışları bana çevrildi o sırada. Yüzünde bir gülümseme vardı. Göz kırptı bana. "Oluyormuş değil mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Ona dün Aral'la denedik olmadı tarzında bir cümle kurduğum için dediğinin bilinciyle kafamı salladım. "Oluyormuş," diye onayladım onu. Asıl olmayan Aral'sızlıktı.

Aral, annemle bir kişilik boşluk bırakmış şekilde oturmuş, Batı'yı da dizine oturmuştu ve anneme halini hatırını soruyordu. O boşluğun benim için olduğunu bilerek oraya oturdum yavaşça. Alin kucağıma değil Aral'a aramıza oturmayı tercih ederek bana yaslandığında sol kolumu ona sararak kendime yasladım. O başını göğsüme yaslayarak bana sokulurken yanağını okşadım, bir süre sessiz bir özlem giderdik.

Gülseren Hanım ne içmek istediğimizi sorarken sıra bana geldiğinde gülümseyerek "Kış çayı yaptım seversiniz diye," dediğinde içimde tuhaf bir his peyda oldu.

Bitki çayı sevdiğimi fark etmesi normaldi fakat benim için kış çayı yapması tuhaf hissettirmişti bana. Annemle geçirdiğimiz kışları hatırlattı bana. Annemde agorafobi olduğundan dışarı mecbur kalmadığı sürece çıkmadığından ve benim de çok arkadaş olmadığından ikimizin de ikimizden başka kimsesi olmazdı babam işten gelene kadar. Annemin canı sıkıldığından ya ellerimin titremesini durdurmaya da yardımcı olsun diye örgü örer, ya da pazardan aldığımız kurutulmuş çiçek ve otlarla çeşit çeşit kız çayı hazırlardık. Annemle bir yıl içinde bu kadar uzaklaşabildiğimize inanması güç geliyordu. Aral da böyle hissetmiş olmalı. Durumlarımız farklı elbette. Peki yerimde olsa halledebilir miydi bu meseleyi içinde? Yoksa o da her aklına gelişinde bu kadar zoruna gider miydi?

Yutkundum yavaşça. "Teşekkür ederim, elinize sağlık," diye mırıldanabildim nihayet sesimi bulabildiğimde.

Gülümsedi bana içtenlikle. "Getiriyorum o zaman bir fincan," diyerek gözlerini anneme çevirdi. "Celina hanımcım, size de getiriyorum bir fincan?"

Annem teşekkür ederek rica ettiği sırada Aral'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerimi ona çevirdim. Gözlerini kapatıp açtı yavaşça. Sonra da çenesiyle hafifçe sağımı işaret etti. Annenle konuş diyordu bana. Annene bak, ona nasıl olduğunu sor diyordu.

Gözlerimi önce önüme daha sonra da anneme çevirdim. Annem beni izliyordu hali hazırda. Nasıl olduğumu merak ediyor olsa gerekti. Merak ederdi değil mi? Beni yapmayı çok istemişler. Annem de babam da bana sahip olmayı çok istemişler. Belki de kaçırıldığım için annemin

artık agorafobisi vardı. Belki de bu yüzden artık hiç dışarı çıkamıyordu. Belki de bu yüzden Alin'in dışarı çıkmasına hiç izin vermiyordu. Babam annene kızma demiş mektubunda, tek hatası babamı çok sevmekmiş...

"Nasılsın Linacım?" diye sordu yumuşak ve çekinen bir sesle.

Mavi gözleri içindeki her duygu kırık kırıktı. "İyiyim anne. Sen nasılsın?"

Annem gerçekten nasıldı? Kendini uyutmak için kullandığı ilaç ne gibi yan etkilere sahipti? Üm bu kırgınlık ve kızgınlıklar ona bir şey olursa beni pişman ederdi ve ben pişmanlık duymaktan yorulmuştum.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. Sol elini yüzüme uzatıp saçlarıma dokundu. "Sen iyisin ya, daha iyiyim." Hep severdi annem saçlarımı. Küçükken saçlarımı kesenin o olduğunu sanmıyordum hiç.

Aral'ın yanımdan kalktığını sezdim. Kalkıp Güneş ablanın yanına geçti ona nasıl olduğunu sorarken. Annemle beni yalnız bırakmak için yaptığını biliyordum.

"Halledebildiniz mi?" diye sorduğunu işittim annemin meraklı ama çekinen bir sesle.

Vereceğim tepkiden çekiniyordu sanırım. Ben nasıl bir Aral'a anlatabiliyorsam kendimi Annem de bir tek babama anlatabilmişti kendini. Bu yüzden kendini yapayalnız hissediyordu belki de. Bir ben kalmıştım yanında ve bana da susmak zorunda hissediyordu kendini. Konuşabileceğin tek kişiye susmak zorunda kalmak çok zor olmalıydı. Belki de bu yüzden Aral benden daha iyi anlıyordu annemi.

Kafamı salladım. "Hallettik."

Gülümsedi hafifçe. Çekinerek olsa bile sağ elimi tuttu. "Sevindim bir tanem."

Elini tuttum ben de annemin. "Babam bana bir sürü not ve kaset bırakmış," diye fısıldadım. Gözlerinde hüzünlü bir ifade oldu. "Belki... konuşuruz sonra?" diye mırıldandım. Elini sıktım hafifçe lütfen der gibi. "Olmaz mı anne?"

Dudaklarını titrediğini gördüm. Birbirine bastırıp ağlamamak için .aba gösterdi. Kafasını salladı yavaşça. Ben de kafamı salladım. Hepimiz hayatımızda bize verilen rolleri oynuyoruz ve Aral haklı. Seçim yapmaya zorlanmadan kimsenin neyi seçeceğini bilmek imkânsız. Mecburiyetler büker insanın boynunu, kırar kalbini, eğer belini ve bir özürle muhtaç eder sevdiğin insan seni.

Kış çayımızı içerken "Karanfil yakışırmış," diye mırıldandım annemle sohbet edecek bir konu bulamadığımdan.

Annem onayladı beni. Yüzünde bir heves gördüm sohbet etmek istediğimi anlamış gibi. "Limon da yakışırmış," dedi sonra. "Hatırlıyor musun limon kurutmuştuk bir kez."

Kafamı salladım hatırlıyordum. "Portakal da güzel olurdu."

"Evet," dedi annem. "Karanfille portakal daha çok yakışırdı gerçekten." Fincana sardığı kansız beyaz ellerini sıktığını gördüm. "Birlikte... yine kuruturuz... Yaz için."

Normal bir cümleydi aslında. Fakat genzimde bir ağrı sebep olurken gözlerim doldu aniden. Gözlerimi de fincanımdan kaldıramadım. "Hım," diye mırıldandım yalnızca.

Gözlerimden akan bir damla yaş çayımın içine düşüp ufak bir dalga yarattı. *Yaz gelir değil mi anne bize de? Her şey eskisine dönmese bile gelecekte güneş yüzünü bize döner değil mi? Bu karanlık günler... Geçer, güneş bir gün bizim evimize de doğal değil mi?*

Sıcak içecekler ve sıcak bir sohbeti Aral'a gelen bir telefon araması böldü. Aral telefonu cevaplamak üzere verandaya çıkarken içime kötü bir his doğdu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Deniz'le göz göze geldiğimizde sakindi. Ona bakınca Ekin geldi aklıma. Aral'la Ekin'in sarıldığından haberi yoktu henüz. Orada olsa nasıl tepki verirdi acaba? Onun arası daha iyiydi Ekin'le.

Aral, verandadan çıktığında Kürşat, Şahin ve Deniz ayaklandılar. Arka bahçeye geçeceklerini anlayarak Alin'i öptüm ve ayağa kalktım ben de. Fincanı sehpaya bırakarak Aral'ın peşine takıldım.

Aral'ın yavaşlattığı adımlarına yetiştim, annemin görüş açısından çıktığımız gibi elimi tuttu gözlerinde yumuşak bakışlarla. Ağladığımı görmüştü sanırım. Gülümsedim ona hafifçe. Kolunu omzuma sarıp saçlarımdan öptü beni. Birlikte arka bahçeye girdik.

Kürşat orta şömineye odun attı ateşi harlamak için. Şahin ve Deniz yana oturdular. Aral ve ben karşılarındaki koltuğa geçerken Kürşat da Deniz'in yanına bırakmıştı kendini.

Üçü de dikkatle Aral'a bakıyordu. Aral sol elini saçları arasına daldırdı yorgunca. Saçlarını çekiştirdi.

"Mehmet Ali miydi?" diye sordu Şahin, Aral'a bakarken.

Mehmet Ali'yi görmeyeli günler oluyordu. Meraklı bakışlarımı Aral'ın yüzünde gezdirdim. Mehmet Ali'nin istihbaratta çalıştığına

dair imada bulunmuştu Aral daha önce. Gerçekten öyleyse ben ve babamla ilgili şeylerle doğrudan ilgileniyor demekti. Hatta muhtemelen hep Şahin'le olmasının sebebi beni takip altında tutuyor olmasıydı.

MİT ayrı, Yiğit ayrı soruşturuyordu babamın durumunu. Bir tür güvensizlik vardı belki de iki kurum arasında emin değildim ama birlikte çalıştıklarını sanmıyordum. Zira savcı adalet bakanlığına bağlıyken, istihbarat teşkilatı doğrudan Cumhurbaşkanlığına bağlıydı. Birbirlerine bilgi vermek zorunlulukları yoktu. MİT, babamdan ötürü kendi içinde araştırma yürütüyordu muhtemelen ve Yiğit'in buna ses edemiyordu.

Aral kafasını sallayarak onayladı Şahin'i. Canı sıkılmıştı her ne konuşmuşlarsa. "Asaf'ın kaçtığını başta fark edememiş onlarda," diye mırıldandı. Biz görmüyorduk ama istihbaratçılar etrafımızdaydı gerçekten. "Ama Asaf'ı gören bir çalışma arkadaşı bir tür iğneyle bayılmış halde bulunmuş."

Bir tür iğne... Zehir ve iğne... Hepsi aynı kişinin işi asında. Hepsi tek bir kişiyi işaret ediyor... Ares.

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın bu yüzden canı sıkılmış olmalıydı.

"Bayılmış mı sadece?" diye sordum bayıltılan kişi için endişe duyarak.

Kafasını salladı endişeli gözlerime bakarken. "Evet, yüksek doz sakinleştirici sadece."

Tilkilerin zevk için birini öldürmelerinin yasak olması bir nevi teselli ediciydi. Fakat Ares'in yakınımızda olduğu ve Asaf'la iş birliği yapıyor olabileceği ihtimali yüksek bir ihtimaliydi asıl önemli olan. Asaf *elimde kalan tek değerli kart Lina* demişti Aral'a. *Kalan kart...* Birden fazla kartı varmış Asaf'ın... *Ya biri Ares'se? Ya Ares'i de kiralamışsa?* Aklıma gelen düşünceyle ensemdeki tüyler ayağa kalktı. *Ya Hükümdar Çakırca'nın elindeki tek kart değilsem*? Aral'a baktım. Sıkıntı içindeydi. Bu ihtimali düşünmüş müydü emin değildim ama düşünecek olursa hiç olmayacaktı. Biliyordum.

Deniz "Asaf mı kaçtı?" diye sorarak Aral'ın bakışlarını benim yüzümden çekti.

Minnettar kaldım Deniz'e. Aral'ın gözlerime bakarak korkularımı anlama gibi bir yeteneği vardı. Kucağımda ellerimi sıktım

gerildiğimden. Ares çok yakınımızdaydı. Palyaçoyu zehirleyen de Mit ajanını bayıltan da oydu belki de bizzat. Onun yöntemleri bunlar...

Uzun tırnakları altında, tırnaklarından bir milimetre daha uzun zehirli iğneler bulunduran bir sihirbaz. İllüzyon gösterileri sırasında karşısındaki kişiyi farkında olmadan tenine bıraktığı ufacık bir çizikle bile öldürebilecek kadar soğukkanlı bir suikastçı. Tırnakları altındaki zehirli iğnelere karşı kendi bağışıklığı var ama tırnak mayalarının çürümesine engel değil bu. Tırnakları mosmor olduğu için siyah ojelerle örtüyor bunu. Genellikle siyah eldivenler takıyor, istemeden öldürmemek için birini. Sağ avucunda Meryem ana, sol avucunda çarmıha gerilen İsa dövmesi var. Görevi mutlak öldürme emri barındırmadığında hedefiyle oyun oynamak en çok zevk aldığı şeylerden biri. Bir para bulma oyunu bu ama hileli. Parayı atıyor havaya, iki eliyle de parayı yakalamak üzere kalkıyor havaya ama yalnızca bir el tutuyor parayı. Karşıdaki kişiye paranın hangi elinde olduğunu soruyor. Cevap; paranın hangi elinde olduğu değil onun hangi eliyle tutmak istediği. Sol eli ölümü sağ eli yaşamı temsil ediyor. Kurban, sol eliyle tuttuğu paranın kaderinde yalnızca yaşamı, sağ eli seçecek kurtulabilir. Ancak o zaman şansın onun yanında olduğunu yaşamanın kaderi olduğunu kabul ederek onu öldürmeyecektir. Öldürme isteği %50, ölme şansı ise %25 gibi duruyor böyle bakınca. Fakat bu yöntemle öldürmek istediği insanların %90'nını öldürdü. Çünkü hile ellerinde ve zihninde değil, paranın ta kendisi...

Babamın bu notunu okuduğumda Ares'in babama daha önce hiç meydan okumadığını düşünmüştüm. Babamla karşılaşacak olsalar onu öldürmüş olacağını düşündüğümden değildi bu o yaşadığı içindi. En büyük hayali babamı yenmekse iki taraftan biri ölene kadar buna devam eder gibi bir karakter çizmişti zihnimde. Belki de babamın öldüğünü duyduğunda kontrol etmek için gelmişti buraya ve bu şekilde Asaf'la bir araya gelmiş olabilirlerdi. Asaf da onu bana yönlendirmişti belki de. Emin değildim.

Emin olduğum bir şey varsa o da bugün palyaçonun getirdiği zarfla, ilk zarfın aynı kişi tarafından gönderildiğiydi. Yalnızca yazıları değil, kokuları bile aynıydı çünkü. Müzayedenin tuzak olma ihtimali hep vardı fakat o notu yazan Ares'se çok daha ciddileşirdi iş. Beni davet eden oysa çok daha başkalaşırdı iş. Gitsem ayrı, gitmezsem ayrı bir derdim olurdu. Beklediğim yerde bulmanın avantajını bilmediğim bir zamanda karşılaşma dezavantajına değişirdim gitmezsem. Gidersem de

altın tepside ona kendimi sunmak işten bile olmayabilirdi. Kafamın içi patlayacak gibiydi. Neden bilmiyorum, Hükümdar Çakırca sanki her şeyin cevabı olabilirmiş hissiyle sarmalandı içim. Kendi annem konuşmuyorken Hükümdar Çakırca'yla konuşma ihtimali ise düşük bir ihtimaldi.

Saçlarım üzerinde bir el hissettiğimde yere diktiğim gözlerimi kaldırdım. Birkaç dakikalığına soyutlamıştım kendimi istemeden. Aral'ın benimle konuştuğunu fark etmemiştim.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kaşlarını çatmıştı. "İyi misin?"

Kafamı salladım ama esasen değildim. Zihnim uyuşuyordu düşündükçe ve hiç zamanı değildi bunun. Korkmanın ve endişeye kapılmanın zamanı değildi.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu gözlerinde kıyamayan bakışlarla.

İçimde bir burukluk hissettim bu bakışlara karşı. Bana kıyamayan dünyadaki üç kişiden belki de ilk sıradakiydi.

Kafamı iki yana salladım ona anlatmam gereken şeyler vardı. "Yanlıyor olabilirim ama bir şey buldum sanırım," diye mırıldandım.

Aral dinlenmeyeceğimi, bugünlük bu kadarının yetmeyeceğinin bilinciyle derin bir nefes alıp onayladı beni. Dik bir duruş sergiledi. İlgiliyle gözlerime baktı. Ben de derin bir nefes aldım gözlerine bakarak. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Zarftan tarihsiz bir davetiye, bir not ve bir bilmece çıktı. Bilmecenin cevabı palyaço ya da soytarı. Babam da ben de palyaçoluk yaptık ve Asaf kaçmadan önce Stanczyk ve Karolina tablosundan bahsetmiş Ekin'e. Biri babamı biri beni temsil ediyor. Muhtemelen tablolarda da bir şifre veya bilmece var. Buna ilaven elimizde bir palyaço vardı. Bu mantıkla bir diğer bilmece de bu palyaçoda gizli olmalıydı o halde. Zira cevap ne diye sordu bana bizzat. İlk başta cevap ne dediğinde nottaki bilmeceyi sorduğunu sandım ama düşünce belki de kendi bilmecesini soruyordu. Bir zarfı teslim etmek için çok büyük ve emek harcanmış bir arabayla geldi. Soru geldiği arabada olabilir diye düşündüm bu yüzden, üzerinden de bir şey çıkmadı çünkü. Araba için bu kadar özenmeleri boşuna olmamalı. Sizin de dikkatinizi çekti mi bilmiyorum ama arabayı kaplayan iskambil kağıtlarından yalnızca sekizi farklı bir desteden. Diğerlerinden biraz daha büyük ve farklı

desendeler. Sırayla dizilmişler sanki, arabanın sağ arka kapısında öylece görülmeyi bekliyorlar sanki."

Hepsiyle şaşırmış ama ilgili bakışlarla bana bakarken içinde hayranlık barındıran tek bakış Aral'ınkilerdi. Ne zaman zekamdan etkilense öyle bakıyordu bana. İçinde olduğumuz durumdan ikimiz de memnun değildik ama zihnimi kullanma şeklimden çok memnundu. Hayran hayran bakıyordu bana ve bu hep garip hissettiriyordu. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. Yutkundum yavaşça. Dikkatimi dağıtmasın diye gözlerine bakamadım. Aklımın ben de kalması lazımdı. Zihnimdekileri toparladım.

"Bu kartlar sırasıyla; Sinek 10, Joker, Karo 2, Kupa 2, Joker, Kupa 2, Kupa As'ı. Maça yok içlerinde. Rastgele dizildiklerini düşünmememin sebeplerinden biri bu. Bir şifre olabileceğini düşünerek bunu anlamlandırmaya çalıştım. Bir sürü şey düşündüm ama en anlamlısı her kartı gruplandırıp yalnızca numaraları kullanarak Joker'e sıfır atadığımda çıkıyor ortaya."

Kaşları çatıldı hafiften Aral'ın. Düşünmesine izin verdim. Zira çok uzun sürmedi.

"On, sıfır iki, iki bin yirmi bir?" dedi sorar gibi.

Kafamı salladım.

"Siktir," diye fısıldadığını işittim Şahin'in. "Müzayede iki gün sonra mı?"

Aral'ın gözlerine düşünceler çöreklenirken dili dudaklarını ıslattı. Bir sürü şey geçti aklından muhtemelen. Her mimiğini takip ederken ağzımdaki bir diğer baklayı çıkardım.

"Bu tarih doğruysa ve tablolarda bilmece varsa iki günümüz var çözmek için. Üstelik elimizdeki palyaço ölebilir."

Aral'ın sıkıntıyla elini saçlarının arkasına sokuşunu izledim. Dişleri küfretmemek için alt dudağına işkence ederken sıkıntıyla nefes verdi. Çünkü Karolina, babasının elindeydi. Ya ricacı olacaktık ya da zorla alacaktık. Kendim ricacı olmayı tercih ederdim, mantıklı olan bu olurdu ama Aral'ın hiç hoşuna gitmeyeceğinin de farkındaydım.

"Zarf, daha önce gelen zarflara benziyor tıpkı. Aynı zamanda üzerindeki koku da öyle," diye mırıldandım. Ensemdeki tüyler enseme batıyordu. Ensem uyuşuyordu artık. "Muhtemelen Ares gönderiyordu hepsini. Zehir ve iğne onun kullandığı teknikler."

Aral, palyaçonun zehirlendiğini fark ettiği an bunu düşünmüş olmalıydı. Biliyordum. *Ares, bir araya gelmemizden bu yana bizi izliyor demekti bu. Ares, benimle dalga geçiyor demekti bu. Ares benimle oynuyor demekti bu.*

"Notta bahsettiği babamın güvenliğinden şüphe etmesine iki şekilde de bakmak mümkün. Samimi de olabilir, oyun da oynuyor olabilir. Samimi olabilir çünkü babamı yenmek gibi bir takıntısı var, başkası babamı yensin istemez. Diğer yandan babamı yakalamak için diğerleri gibi o da beni kendine çekmek istiyor olabilir. Müzayedeye bu yüzden davet ediyor bizi. Gitmezsek kızdırabilir bu onu. Elimde bana ait olamayan bir Joker olduğundan bahsetmesinin sebebi de bu ihtimal bence. Bu bilgiyi açık arttırmada ifşa ederse diğer tilkiler meydan okumak için peşime düşebilir. Buna hakları var."

Çıt çıkmıyordu ben konuşurken kimseden. Herkes öylece beni dinliyordu. Şimdi söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaklardı. En çok da Aral hoşlanmayacaktı. Ama mantıklı olan buydu. Başka bir fikir gelmiyordu aklıma ve zamanımız kısıtlıydı.

"Stanczyk elimizde," dedim Aral'ın gözlerine bakarak. "Karolina'ya da ihtiyacımız var... Ve Hükümdar Çakırca'yla da konuşmak istiyorum."

Bir anlığına hepsinin kaşları çatıldı. Aral, babasının asla yalan söylemediğinden bahsetmişti bir keresinde bana. Sorarsam doğruyu söylerdi o halde, susarsa kabul ettiğini sayardım ama konuşmak istiyordum.

"Anlamadım?" dedi Aral yanlış duymuş gibi.

Güzel gözlerinin içinde öfke, korku, endişe, kararsızlık, karma karışılık ve bolca sevgi vardı bana karşı. Bir tek bana olan sevgisi yanmıyordu o gözlerde, geriye kalan her şeyi tek bir isim ateşe veriyordu her seferinde.

"Tabloyu almamız gerek," dedim yumuşak bir sesle. Elini tuttum beni anlamasını isteyerek. "Ekin'i bu işe karıştırmak istemiyoruz ikimiz de. Senin o eve benim yüzümden dönecek olman ya da babana ricacı olman isteyeceğim son şey bile olmazdı. Hem abanın bana zarar vermeyeceğini biliyoruz ikimiz de. Yapacak olsaydı çoktan yapardı, zira sen beni herkese sevgilin diye bu yüzden tanıtmıştın ilk başta. Babanın beni korumak zorunda kalacağını biliyordun. Ve daha önce de

söylediğim gibi sevgilim, ne kadar hoşumuza gitmese de şöyle bir durumda bunu baban yaptığı için şanslı bile sayılırız."

Sakin kalmaya, mantığını elden bırakmamaya çalışan bir nefesle dili dudaklarını ıslattı. "Neden konuşmak istiyorsun peki?" diye sordu gözlerime bakarken.

Karşı çıkacak gücü bile yoktu sanki. Üzdü bu beni. Fakat üzülsün diye yapıyor değildim ben de.

"Babam yalan söylemez demiştin. Belki birkaç soruma cevap verir... Annemin vermediği... Çok fazla şey biliyor babam. Müzayedeyi bile biliyormuş. Belki babam ya da Asaf hakkında bir şey biliyordur."

Dişlerini sıktı. Dizim üzerindeki elini kaldırıp yüzüne dokundu ve yüzünü ovdu sıkıntıyla. Asaf'ın ismi kaçmıştı ağzımdan. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben giderim istersen," dedi Deniz abisine bakarken. "İsterim de gerekirse."

Aral ufak bir küfür savurarak ayağa kalktı küsmüş gibi. "Tabii," dedi yavaş adımlarla kapıya ilerlerken. "Babamın sevgilimi ajan olarak tuttuğu yeterince zoruma gitmiyormuş, Lina kendini o kapıya gitmeye mecbur hissederken elimden hiçbir şey gelmiyormuş gibi bir de seni ricacı edeyim. Tam olsun," diye söylendi ona alınmış gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım üzüntüyle. "Aral," dedim arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

Adımladı durdu. İki eli yanına indi pes etmiş gibi. "Yap ya da yapma demeyeceğim sana Lina," dedi gözlerime bakarak. Küsmüş değildi ama kırgındı her şeye görebiliyordum. "Hakkım yok buna. O notu okuduğundan beri baban için endişeli olduğunun farkındayım ve zamanımız dar diyorsun bana." Kıyamıyormuş gibi baktı bana. Ben de ona kıyamıyordum hiç. Keşke elimden çok daha fazlası gelseydi.

"Yapma, başka yolunu bulurum da diyemiyorum çünkü tanıyorum o adamı. Bulunmasını istemezse bulamam sana iki günde. Allah şahidim gurur yapmaz, alırım ayaklarımın altına gider isterim senin için ama seni tanıyorum yara sahiplenmek huy sende," dedi gözlerime bakarak.

Açık açık söyleyemedi ama ben anladım. Bıçak izini unutamıyorsun, omzumdaki izini de sahipleneceksin kendine demek istiyordu. Öyle yapardım gerçekten.

"Dahası konuşmak istiyorsun o adamla. Hakkın da hesap sormak. Onu da yapma diyemiyorum. Senin bakış açınla benim bakış açımın

bir olmadığının farkındayım ama zoruma gidiyor Lina, elimde değil. O yüzden sen ne istiyorsan öyle yapalım. Aklım tutuldu benim. O kadar öfkeliyim ki, başka bir çözüm varsa bile göremiyorum şu an. Biraz daha düşünürsem ya kafayı yiyeceğim ya da dağıtacağım ortalığı. Özür dilerim ama gelmişini geçmişini sikmek istiyorum her şeyin. Düşündükçe derine iniyorum, derine indikçe geçmişe gidiyorum, geçmişe gittikçe daha da zoruma gidiyor daha da öfkeleniyorum her şeye. O yüzden sevgilim," dedi tane tane. "Nasıl istersen öyle yapalım. Ben duş alacağım. Kararın kesinse eğer gideriz."

Cevap vermemi beklemedi. Öylece çıktı arka bahçeden. Deniz'in küfrederek arkasına yaslanışını izledim. Şahin kalkıp yanına oturdu beni teselli etmek ister gibi. Fakat hiçbir şey Aral'ın zoruna gidenleri teselli edemezdi.

Karanlık çalışma odasından içeri girdiğimde Aral'ın yüzünü aydınlatan tek ışık bilgisayar ekranından yansıyan ışıktı. Gözlerinde gözlükleri vardı yine. Çok güzel görünüyordu. İç çektim usulca. Ona adımladım. Ben olduğumu bildiği halde bakmadı bana. Arkasından ona sokulup kollarımı omzuna sardım ve yanağına bir öpücük bıraktım. Burnuma temiz tanıdık bir koku doldu. *Aral kokusu. Çok seviyorum onun böyle kokmasını.*

"Sevgilim," diye mırıldandım tenine. "Küs müyüz?"

Yüzünü yüzüme yaslarken derin bir nefes aldı. "Değilim. Neden sana küseyim Lina? Düşündüklerini isteklerini söylemek mi suçun?"

Ona sokuldum daha çok. Kollarımı sıkılaştırıp burnumu tenine sürttüm. "Küsmeyelim tabii," dedim yumuşatmak isteyerek onu. "Evleneceğiz daha."

Şaşkın gözlerini bana çevirdiğinde kıkırdadım sessizce.

Kaşları çatıldı hafiften. "Bak ya," dedi sitem eder gibi. "Alay mı ediyorsun benimle utanmaz kedi?"

Kafamı iki yana salladım. "Ne münasebet? Evleneceğim ben seninle," dedim sağ elim saçları arasına karışırken.

Dili dudaklarını ıslattı. "Bak sen," dedi tatlı tatlı. Sonra da sol elimi kaldırıp beni kucağına çektiğinde etrafında dolanıp istediği gibi dizine oturdum. Sol kolunu belime sararken yüzüme baktı hafif bir gülümsemeyle. "Evlenecek misin benimle gerçekten?"

Keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi. Kafamı salladım gülümseyerek. "Gerçekten... Anneme bile sordum evleneyim mi diye. Evlen dedi."

Gülümsemesi genişledi. "Sordun mu gerçekten?"

Kafamı salladım. "Sordum."

"Nasıl sordun?" diye sordu sağ eli kendine gelerek saçlarımı kulağımın arkasına itti. Elleri bana dokunmadığında ya da uzanmadığından garipsiyordum. O bana dokunduğunda her şey yolunda demekti. Güzel yüzüne bakarken iç çektim ve ona sokuldum biraz daha.

"Dün konuştuk işte biraz," diye mırıldandım bunu ona anlatmayı düşünmüyordum ama söyleyivermiştim bir an. Dilim dudaklarımdan gezindi. "Çok mu seviyorsun dedi annem. Çok seviyorum dedim."

Gözlerinde çok güzel bir bakış belirdi. "Sonra?" diye sordu devam etmemi isteyerek.

"Gideyim mi diye sordum. Git dedi. Evleneyim de mi diye sordum... Çok seviyorsan ve istiyorsan evlen dedi. Yaşım ve ben müsaitmişiz."

Gülümsetti söylediklerim onu. "İş evlenme teklifine kaldı o zaman."

Karnıma ağrılar girdi saniyesinde. Heyecanla kıpırdandım. Yanağını okşadı parmaklarım. "Acelesi yok," diye mırıldandım. "Kaçmıyorum sonuçta. Yani kaçmayacağım. Buradayım. Kurtulamazsın benden. Yapıştım yakana bir kere."

Güldü sessizce. Yüzüme eğilip burnunu sağ yanağıma sürttü, iç çekti. "Heyecanlanınca çok tatlı oluyorsun."

"Saçmalıyorsun demiyorsun da," diye mırıldandım huysuzluk içinde.

"Sen hiç saçmalamıyorsun Lina." Burnu yanağımdan boynuma doğru ilerlediğinden tüylerim ayağa kalktı. Yüzünü boynuma gömerken boynumdan öptü beni. "Her kelimen içime işliyor benim."

Yutkundum. Beni boynumdan öpmeye alışmıştı iyice ama hiç adil değildi bu yaptığı. Beni aklını almakla suçluyordu ama o benimkini çok daha sık alıyordu. Yüzünü kaldırıp gözlerime baktı.

"Gitmek istiyor musun hâlâ?"

Kafamı salladım yavaşça.

Dili dudaklarını ıslattı. Dediği gibi karşı çıkmadı kararıma. "Yemek yiyip gidelim."

"Sen de mi geliyorsun?"

Kafasını salladı. "Seni yalnız göndereceğimi düşündün mü gerçekten?"

Düşünmemiştim ama benim için kendini buna zorlasın istemezdim. "Arabada beklersin beni o zaman," diye mırıldandım tek başıma idare edeceğimi bilsin diye. "Zaten tek olmayacağım orada. Ekin var."

Gülümsedi hafifçe. "Ekin'e olan güvenin tazelenmiş bakıyorum."

"Yani," diye mırıldandım. "Anlıyorum galiba onu."

"Hah," dedi huysuzca. "Birdiniz iki olun başıma."

Ona sırnaştım. "Kızma koca aslan kızma," dedim onun bana dediği gibi.

Dayanamadı bana. Yumuşadı hemen. Keyfini yerine getirmek isteyerek gülümsedim. "Bir de şans öpücüğü alırsam çok daha iyi olurmuşum," diye mırıldanarak yüzüne yaklaştım.

Dili dudaklarını ıslatırken yüzüme yaklaştı o da beni öpmek için. O sırada kapı aniden açıldığında ikimiz de uzaklaştık birbirimizden ama ben kalkmak için fırsat bulamadım. Gözlerimiz kapıya çevrildi.

Melek'ti gelen. "Ay," dedi utanmış bakışlarla eli dudaklarını kapatırken. "Özür dilerim dayıcım. Yemeğe çağırıyor da sizi Deniz dayım, onu haber vermek için gelmiştim."

Utanmış bakışlarını yerde gezdiriyordu. Okuldan henüz yeni gelmişti, henüz görüşememiştim onunla bu yüzden. En son bana küsmüştü ve bir daha konuşma şansı bulamamıştım. Bu yüzden ona bakarken içime bir hüzün doldu.

"Gelebilirsin dayıcım," dedi Aral kapıda öylece dikilmesine sessiz kalmayarak.

Melek kapıyı tutmayı bırakıp ellerini iki yanına indirdi ve bize ilerledi. Ben hâlâ Aral'ın dizinde oturuyordum. Bana kaçamak bir bakış atıp dayısını yanına geldi usulca ve ellerini dayısının bacağına yaslayıp sağında durdu ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Aral onu saçlarından öptü. Çenesini kaldırıp dayısını öptü yanağından sevgiyle. Bana yine kaçamak bir bakış atıp gerginlikle kıpırdandı. Gözlerini yere çevirdi.

"Nasılsın Melek?" diye sordum yumuşak bir sesle. Başımı hafifçe sağıma yatırıp yüzünü görmeye çalıştım.

"İyiyim Linacım," diye mırıldandı. "Sen?"

Elimi nazikçe yüzüne uzattım, yanağını okşadım. "Ben de iyiyim... O gün seni üzdüğüm için özür dilerim. Barışalım mı?"

Gözlerini yavaşça kaldırdı yerden. Bana baktı. "Dayımla barıştın mı?"

Kafamı salladım. "Barıştım."

Gözlerini Aral'a çevirdi. Aral ona göz kırptığında dudaklarını birbirine bastırdı, bana çevirdi bakışlarını.

"Ben de barıştım o zaman," dedi tatlı tatlı başını sol omzuna yatırarak Aral'a yaslandı. "Ben de özür dilerim. Ağlatmak istememiştim seni."

Kafamı iki yana salladım. Gülümsedim hafifçe. "Önemli değil." Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim anlattığın hikâye için de."

Mahcup bir bakış attı Aral'a. "Bilerek olmadı," diye savundu kendini.

Aral ona gülümseyip yanağını sıktı. "Önemli değil bir tanem. Linacımdan saklayacak bir şeyim yok benim."

Kalbim sıcacık oldu öyle söyleyince. Melek'le hayra hayran ona baktık. Bu evin içinde Aral'a hayran olmayan bir insan olduğunu sanmıyordum. Hayır. Aral'ın çevresinde ona hayran olmayan bir insan olduğunu sanmıyordum. Aral ikimize de bakıp yüzünde tatlı bir tebessümle başını geriye yasladı ve ikimizin de yanağını sıktı. Melek kıkırdarken ben de gülümsedim.

"Dayıcım," dedi gülerek. "Deniz dayımın şekeri düşecek biraz daha geç kalırsak."

Güldüm elimden olmadan bu söylediğine. Haklıydı. Düşebilirdi. Deniz de çok sinirlenmişti son konuşmamız sırasında çünkü. Aral'ın dizinden kalktım. Melek'le Aral'ı elinden tutarak ayağa kaldırdık.

Batı ve Alin'le merdivenlerde karşılaştık. Alin'in yüzü beni gçrünce aydınlandı.

"Linacım," dedi gülümseyerek. "Bis de sisi çağıymaya geliyoyduk. Yemek samanı," dedi heyecanla. Bacağıma sarıldı gülümseyerek. Batı da ona uyup Aral'ın bacağına sarıldı. Gülüştüler.

Gülümsedim bu hallerine. Eğilip Alin'i kucağıma aldım. Yanaklarına öpücükler bıraktım. Aral da eğilip Batı'yı ve Melek'i kucakladı kolayca. Kucağımızda çocuklarla indik merdivenlerden.

Herkes sofradaydı. Bizi gördüklerinde yüzleri aydınlandı. Tuhaf hissettim kendimi. Bir o kadar ait bir o kadar da mahcup

hissediyordum bu masadaki herkese karşı kendimi ama hak etmek için bu sevgiyi, elimden gelen her şeyi yapacaktım. *Her şeyi...*

Büyük olduğu dış cephesinden belli olan bir malikanenin önünde durduğumuzda kapıdaki her bir korumanın duruşunun değiştiğini fark ettim. Arabayı tanıyorlardı muhtemelen. Yüzlerinde şaşkında bir ifade vardı. Aral yıllar sonra ilk kez kapısına geliyordu bu evin.

Sessiz bir nefes alarak gözlerimi yavaşça Aral'a çevirdim. Bana bakıyordu öylece. İstemediği her halinden belliydi. Gurur duymuyordum bununla ama birimizin yapması gerekiyordu bunu. Mantığı elden bırakacak zamanımız yoktu.

"Hemen geleceğim," dedim hafifçe gülümseyerek.

Eli uzandı, saçımı kulağımın arkasına itti nazikçe. "Rahatsız hissedersen eğer ara beni tamam mı? Düşünme hiçbir şeyi. Eğer ben düşündüğünden yazmazsan Lina, işte o zaman kırarsın beni. Biliyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. Biliyordum. "İyi olacağım. Merak etme."

"Ederim," dedi huysuzlukla.

Gülümseyip uzandım, yanağına bir öpücük bıraktım. Kapımı açıp indim arabadan. O sırada bahçe kapısında çıkan Ekin'i gördüm. Aral evden çıkmadan önce Ekin'i aramış, tabiri caizse Hükümdar Çakırca ile görüşebilmem için randevu almıştı.

"Selam," dedi bana doğru adımlarken.

O da bu durumdan hoşlanmıyordu açıkça. Arkamdan Aral'ın indiğini dair bir kapı ses işittim.

"Gelmiyor musun sen?" diye sordu Aral'a Ekin.

Aral kafasını iki yana salladı. "Gelirsem daha kötü olacak," dedi tatsız ifadeyle. "Biliyorsun."

Kafasını salladı Ekin. "Lina bana emanet. Aklın kalmasın."

Aral kafasını salladı ama içinden kalır dediğine emindim. "Eyvallah."

"Bir şey olursa mesaj atarım. Aldığım gibi getireceğim sevgilini," dedi ona ve bana baktı. "Gidelim mi Lina?"

Kafamı salladım. Aral'a baktım arkamı dönmeden önce. Ona gülümseyerek göz kırptım rahatlaması için. O da bana göz kırptı ama yüzünde iyi bir hisse dair hiçbir şey yoktu. Gözlerimi önüme çevirdiğim an gerginlikle bir nefes aldım. Kürşat bir sürü köpekleri olduğunu

söylemişti. Ekin'le birlikte giriş kapısında girecektim içeri ama yine de gerilmeden edemedim.

"Köpeklerinizin beni ısırmayacağına emin misin?" diye sordum Ekin'e.

"Bağlılar merak etme," dedi Ekin gözlerini bana çevirirken. "Tedbiri elden bırakmaz Hükümdar Çakırca."

Kaşlarım çatıldı. Garip bir adamdı gerçekten. Beni tilki olarak mı görüyordu gelin olarak mı görüyordu belli değildi. Beni seviyor muydu sevmiyor muydu belli değildi. Ne yapacağını kestiremiyordum.

Kocaman bir bahçede tabir caizse ufak bir yürüyüş gerçekleştirerek kahkaha benzeyen bir adamın eşliğinde evden içeri girdik. Nostalji iliklerime kadar hissettiren bir evdi. Eski soylu filmlerindeki evleri anımsatıyordu. Duvar kağıtları, dekorasyon ve tablolarla şık ve elitti. Dolu dolu, her parçası özenle seçilmiş harika görselliğe sahipti. Çok güzel bir evdi ama kimseye yuva değildi.

Uzun bir koridor bizi salona çıkardığında dikkatimi ilk çeken duvara asılı büyük aile tablosu oldu. Aral'ı seçti gözlerim ilk. Aral küçüktü, on sekiz yaşındaydı en fazla. Ama muhtemelen on yediydi. Aile dağılmadan önceki son pozlarıydı bu belki de. Aileyi bir arada tutan o ender çiçeği kırdıklarında tüm aile köklerinden sarılmış, birbirinden ayrılmıştı. Ender Hanım'ın gülümseyen yüzüne baktım uzun uzun.

"Bu taraftan," dedi Ekin ben dalıp giderken.

Gözlerimi Ekin'e çevirdim önce. Sonra da gösterdiği yere baktım. Bir kış bahçesiydi gösterdi yer. Salonun içerisinden bir kapısı vardı ve tamamen cam olduğundan evin iki kanattan oluştuğunu, bahçesinin bu iki cephe arasında olduğu anlayabiliyordu insan bakınca. Ender Hanım o kanatta yaşıyordu sanırım. Gözlerim bir anlığına geldiğimiz yöne çevrildi Aral'ı görmek ister gibi. Keşke, Aral'a annesini götürebilseydim.

Derin bir nefes alarak Ekin'in gösterdiği yöne adımladım. Adımladıkça kış bahçesini saran uzun sarmaşıklar, oduncu bitkiler ve çiçeklerin arasında masada oturan tanıdık adamı gördüm. İlgiyle masanın üzerine kurulan satranç tahtasına bakıyordu.

Onu görmek bile gerilmeme sebep olsa da belli etmedim bunu. Soğukkanlılığımı üzerime bir hırka gibi giydim. Dimdik yürüdüm Hükümdar Çakırca'ya doğru.

Hükümdar Çakırca gözlerini tahtadan kaldırıp bana çevirdi doğrudan. Parmakları arasında tuttuğu vezirle oynarken beni izledi.

"Umudumu kaybetmeye başlamıştım," dediğinde ses tonu ilk duyduğum zamanki gibi içimde bir ürpertiye sebep oldu. Sesinin bile bir baskısı vardı. "Korkup vazgeçtin sandım küçük tilki."

Tepkisiz kaldım. Aral'ın gelmediği iyi olmuştu. Gelmiş olsaydı, babasının dedikleri zoruna giderdi onun ama ben de yaprak kımıldamıyordu.

Elindeki veziri tahtadaki yerine koydu yavaşça. "Otur lütfen?" diyerek karşısını gösterdi.

Rica ediyor gibi bir cümle kalıbı kullanıyordu ama emir veriyordu aslında. Buna takılmayarak karşısına oturdum.

"Eğer beni yenersen tabloyu alabilirsin," dedi gözlerimin içine bakarak neden geldiğimi tahmin etmesi zor olmadığından.

Böyle bir teklif beklemiyordum. Üstelik tablo umurunda bile değil gibi duruyordu. Kendine mi çok güveniyordu yoksa gerçekten umurunda değil miydi tablo emin olamadım. İhtimallerin derin denizine dalmadım. Yüzde kalmayı seçtim şimdilik.

"Sizi yenersem sorularımı cevaplayın," diyerek bahsi arttırdım. Onunla satranç oynayacağımı hiç düşünmezdim fakat satranç kendime güvendiğim bir alandı. Babamı bile yenerdim zaman zaman.

Hükümdar Çakırca, sağ elinin baş parmağıyla dudaklarının kenarını okşarken bu isteğime gülümsedi hafifçe. Alaylı ve bir o kadar eğlenen bir ifadesi vardı. "Öyle olsun."

Kafamı salladım. Satranç oynamayı babamdan öğrenmiştim. Tüm açılışları ve varyantları çok iyi biliyordum. Hepsi ezberimdeydi. Beyaz taşlar onun önünde olduğundan başlamasını bekledim.

Hükümdar Çakırca dudaklarında memnun bir gülümseme ile gözlerini arkamda duran Ekin'e çevirdi. "Ekin."

"Efendim baba," dedi saygılı resmi bir sesle Ekin.

"Bizi yalnız bırak lütfen. Abine ve Kürşat'a sıcak bir şeyler ikram et." Aral'ın kapıda beklediğinden haberdardı. "Abine de söyle, sevgilisinin zekâsına güveniyorsa onun için endişe etmesin. Yarım saat sonra döner kendisine geldiği gibi."

Yutkundum yavaşça. Bunu bana bakarak söylediği için utanmıştım elimde olmadan. Sevgilimin babasıyla düştüğüm durum inanılır gibi değildi.

"Söylerim," dedi yalnızca Ekin.

Ardından uzaklaşan adım seslerini işittim. Hükümdar Çakırca dudaklarında bir gülümseme ile piyonunu d4'e sürdüğünde benden Sicilya savunması beklemesinin çok daha büyük bir ihtimal olduğunu düşünerek Hollanda savunması yapmayı seçtim. Piyonumu f5'e oynadım. Babam olsa o da eminim böyle oynardı fakat bu hamlem Hükümdar Çakırca gülümsetti ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Hükümdar Çakırca hiç beklemedi. ***Beyaz piyon c4'e. Siyah atım f6'ya. Beyaz at c3'e. Siyah piyonum e6'ya. Beyaz at f3'e. Siyah piyonum d5'e. Taş duvar deniyor bu yaptığıma. Gerçek bir taş duvar bu. C8'deki filimi engelliyorlar ama tahtanın merkezinde en çok tutunan ben olacağım böylece.***

Beyaz piyon e3'e. Siyah piyonum c6'ya. Beyaz fil d3'e. Siyah filim d6'ya. Beyaz rok atıyor. Ben de rok atıyorum. Beyaz atı e2'ye çekiyor. Siyah atım bd7'ye. Beyaz at g5.

Kanımdaki adrenalin gittikçe artarken bilmediğimden bir sebepten nedense oynadığımız oyun çok tanıdık geliyordu. Gözlerimi bir anlığına Hükümdar Çakırca'ya çevirdiğimde dikkatle beni izlediğini gördüm. Ona baktığımda zihnimi okuyor hissine kapılmamak elde değildi ve bu öfkelendiriyordu beni. Halbuki Aral'ın gözlerine baktığımda içimi görmesi rahatlatırdı beni hep. Dişlerimi sıktım, bu adamdan yalnızca ona yaptıkları için nefret ediyordum.

Gözlerimi tahtaya çevirdim. Yapılacak onlarca hamle vardı ama parmaklarım d6'daki filime gitti. ***Siyah fil h2. Beyaz, h2'deki piyonunu kaybetti.***

Hükümdar Çakırca hiç zaman kaybeden hamlesini yaptı. ***Beyaz şah h1'e.*** **Ben de hiç duraksamadım.** ***Siyah at g4'e.*** **Eğer şahı filimi yerse atımla şah çekecektim ve bunun farkındaydı.** ***Beyaz piyon f4'e. Siyah vezirim e8'e. Beyaz piyon g3'e. Siyah veririm h5'e. Beyaz şah g2'ye.***

Duraksadım. Kaşlarım çatıldı. Hükümdar Çakırca'nın dudaklarında duraksamama karşın bir gülümseme belirdi. ***Bu oyun neden bu kadar tanıdık? Sanki daha önce oynamış gibiyim. Babamla mı oynadım? Ya da izledim mi? Bilmiyorum. Fakat ikimizin de ezbere oynaması mümkün mü ki?***

Gözlerimi kaldırıp Hükümdar Çakırca'ya baktım ruhsuzca. Ardından hamlemi oynadım.

Siyah filim g1'e. Bu bir feda taşı.

Hükümdar Çakırca'nın yüzü adeta aydınlanıp sesli bir şekilde güldüğünde tüylerim diken diken oldu. Yaptığım hamle o kadar hoşuna gitmişti ki, zevk aldığı her halinden belliydi.

"Baban öğretmiş sana satranç oynamayı."

Bu söylediği tüylerimi diken diken etti. Neden söylemişti bunu şimdi? Dudaklarında memnun bir gülümseme ile hamlesini yapmak üzere kalktı eli ve adım kadar iyi biliyordum ne oynayacağını.

Beyaz at g1'e. Siyah filimi bile bile kaybediyorum ve vezirimi h2'ye indiriyorum. Şah.

Gözlerimi ifadesizlik ve soğukkanlılıkla Hükümdar Çakırca'ya çevirdim. "Şah."

"Henüz erken," dedi rahat bir tavırla. Çelik gibi sinirleri vardı bence bu adamın.

Beyaz şah f3'e. Siyah piyonum e5'e. Beyaz piyon e5'e. Siyah piyonumu kaybediyorum. D hattındaki siyah atım e5'e. Beyaz piyonu yiyorum. Beyaz piyon e5'e. Atımı kaybediyorum. G hattındaki siyah atım e5'e. Beyaz piyonu yiyorum.

Gözlerimi Hükümdar Çakırca'ya çevirdim tekrar. "Şah."

Gülümsedi bana yine. Sessizce hamlesini sürdürdü. *Beyaz şah f4'e. Siyah atımı g6'ya çekiyorum. Beyaz şah f3'e geriliyor.*

O an tüylerim diken diken oldu. Neden ezbere oynadığımı fark ederken Hükümdar Çakırca'nın da muhtemelen beklediği hamleyi oynadım. *Siyah piyonum f4'e.* Hat açmak üzere feda edilen bir piyon. Büyük zafer uğruna feda edilen küçük bir bedel. *Beyaz piyon f4'e ve piyonumu yiyor. Düşünmeden siyah filimi g4'e çekiyorum.*

"Şah."

Hükümdar Çakırca sessizce ona şah çeken filimi yiyor. Beyaz şah g4'e. Duraksamadan siyah atımı e5'e çekiyorum.

"Şah."

Hükümdar Çakırca son hamlesini yapıyor. Beyaz piyon siyah atımı yemek için e5'e gidiyor*. Tek bir hamleyle mat edeceğim ve bu kazanmışım gibi hissettirmiyor bana. Çünkü ikimizin de ezbere oynadığının farkındayım, farkındayız. *Kalbimde bir ritim bozukluğuyla siyah piyonumu h5'e çekiyorum.

"Mat."

Hükümdar Çakırca sportmence şahını tahtaya yatırıp gözlerini gözlerime dikti. Yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. Yenilmişti

fakat ikimizde bunun başından belli olan bir yenilgi olduğunu biliyorduk. Babamın bana satranç öğrettiğini söylerken bunu kastetmişti.

"Bu oyuna ne deniyor biliyor musun?"

Kafamı salladım yavaşça. "Polonyalı ölmezi."

Kafasını salladı. "Elbette biliyorsun. Ezbere oynadın ve farkında bile değildin... Ne zaman fark ettin?"

"Satrancı bana babamın öğrettiğini söylediğinizde."

Kafasını salladı. "Sicilya savunması yapsam nasıl oynardın?"

Dizim üzerindeki sol yumruğumu sıktım. "A6," diye yanıtladım onu. *Najdorf varyantı.*

"Najdorf varyantı," dedi aklımı okur gibi. "Baban da öyle oynardı."

Tüylerim diken diken oluyordu her babamdan bahsedişinde. Sanki oturup satranç oynamışlar gibi konuşuyordu. *Sanki birbirlerini eskiden beri tanıyorlarmış gibi.* O an annemin Ender Çakırca'yla eski arkadaş olduğu gerçeğini anımsadım. Kaşlarımı çatmamak için zor tuttum kendimi. *Olabilir miydi? Eskiden beri tanışıyorlar mıydı? Her şey nasıl bu halde gelmişti?*

"Baban'ın Najdorf gibi oynamasına şaşmamalı. İkisi de benziyor birbirine esasen."

Miguel Najdorf... Polonyalı satranç ustası. Bir satranç turnuvasındayken ikinci dünya savaşı patlak verince Polonya'ya dönmeyip Arjantin'de kalıyor ve Arjantinli oluyor... Babamın bir daha Polonya'ya dönmemesi gibi tıpkı...

"Hiçbir şey bildiğin yok küçük tilki," dedi gözlerime bakarak. Küçümser bir ton yoktu sesinde. Daha çok bariz bir gerçeği dile getiriyordu. "Ne kadar önemli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Kanıma karışan adrenalin miktarı azar azar artarken kılım dahi kıpırdamadı karşısında. Yalnızca dinledim onu ve bu tepkisizliğim gülümsetti onu.

"Babanın yaşında başka tilki yok, biliyor muydun?" diye sordu bana. Gözlerimin içine bakarak konuşuyor sanki bir şeyleri çözmemi istiyordu. Zihnimdeki kıvılcımların bir yangına dönüşmesini istiyordu sanki. "Hiçbir mutasyon bir şeyi götürmeden yeni bir özellik kazandırmaz insana."

Nefes alışverişim belli etmemeye çalışsam da hızlanmaya başlamıştı. Gözlerimin daha çok odaklandığını, kulaklarımın daha iyi duyduğunu

hissettim yavaş yavaş. Sanki yine zaman yavaşladı. Zihnim daha hızlı çalışmaya başladı. *Düşün Lina. Babamın yaşında tilki yok ne demek? Mutasyon bir şeyi götürmeden yeni bir özellik kazandırmaz insana? Ne demek bu? Ömrümüzü mü kısaltıyor? Düşün Lina. Cevap ne? Palyaço ölüyor. Karaciğer yetmezliği varmış... Mutasyon mu sebebi? Babam kadar yaşayan tilki yok... Babam istisna mı? Tesadüf mü bu? Değil. Hiçbir şey tesadüf değil. Annem genetik mühendisi benim. Annemin konuşmamak uğruna kendini uyutma için bir sebebi var. Hükümdar Çakırca'nın bu oyunu benimle ezbere oynamasının bir sebebi var. Polonyalı ölmezi, benim babam...*

"Ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin yok. Buna rağmen avcıların yuvasında geziyorsun," dedi onaylamaz bir sesle.

Ürperdim. Avcıdan kastı neydi? Avcı mıydı Hükümdar Çakırca? Av köpekleri yetiştirmesi boşa değildi. Beni babama karşı kullanmaktan mı bahsediyordu?

"Avcı siz misiniz?"

Ciddiyet baktı yüzüme. "Ava göre değişir," dedi gözlerime bakarak. "En başından beri bu işe bulaşmak gibi bir isteğim hiç olmadı. Aral, ben bulaşmayayım diye yanına bile yaklaşmıyordu senin."

Kalbim göğsüme bir başka çarptı Aral'ın adı geçince. *Aral, babası benden uzak dursun diye yanıma yaklaşmamış benim. Bizi bu olay bir araya getirmese ben sana gelemezdim diyordu hep en başından beri. Babası beni hedef almasın diye uzak durmuş hep benden. Ben ağlarken yanıma o yüzden gelememiş.*

"Babanı çok iyi tanırım. Onu tanıyan kimse intihar ederek öleceğine inanmaz, kimse de yakın mesafeden başından vurmayı başaramaz. Aral'ın babanın mezarını açmasına karşı çıktım bu yüzden. Ama beni dinlemedi. Seninle tehdit edecektim onu ama ona da ufak oğlum fırsat vermedi."

Beni Aral'a götürmenin onun fikri olduğunu biliyordum. Doğum günü hediyesi demişti neden bunu yaptığını sorduğumda ama diğer yandan babasının Aral'ı benimle tehdit edeceğini bildiğinden beni ona götürmüş olmalıydı. Belki de sırf Aral'ın yanında ayrılmayayım diye beni kışkırtmaya çalışmıştı başlarda. Bense ona tokat atmıştım. Sağ avucumu sıktım.

"Üstüne Aral, yalnızca seni değil anneni ve kız kardeşini de aldı yanına." Bu durum bariz bir şekilde hoşuna gitmiyordu ve nedenini

anlayabiliyordum. "Annen uyurken onu koruması daha kolaydı, şimdi uyanık. Onu korumak ne kadar zor bilemezsin."

Yutkundum. Aral, gerçekten Hükümdar Çakırca'yı korumamız yapmıştı zorla. Çünkü kendi evinde, kendi kardeşleri içinde yaşatıyordu bizi. Hükümdar Çakırca kendi ailesini korumak istediğinden bizi de korumak zorunda kalıyordu bu yüzden. Aptal değildim ben. Aral sırf beni çok sevdiğinden inmek zorunda kalmadığı derinliklerde yüzüyordu. Beni bu kadar sevmese bu kadar içine girmezdi bu işlerin belki de. Ailesi önce gelirdi hep. Tek can yeleği bana olan sevgisi ve istediği hayatın hayaliydi.

"Eminim Aral, Karolina'yı kiraladığım için deliye dönmüştür. Fakat inan Lina seni kiralayan ben olduğum için şanslısın."

Bu söylediğine inandığı belli oluyordu. Hatta benden minnet duymamı bekliyordu açıkça.

"Asaf'la iş birliği mi yaptınız?" diye sordum ifadesizlik içinde gözlerine bakarken. "Asaf hiçbir çıkarı olmadan neden size kiralasın beni?"

"O, paraya ve güce ihtiyacı olan sırtlanın biri. Onun gibiler asla kendisi avlanmazlar, avı çalarlar ya da yancı olurlar. Daha önce nasıl yaptıysa yine öyle yapacak; benim babanı avlamamı bekleyip babana yaralıyken saldıracak."

Daha önce nasıl yaptıysa... O orospu çocuğu, daha önce babama yaralıyken mi saldırmıştı? Hayır, meydan mı okumuştu? Tilki olduğunu sanmıyordum ama babam başka çocuklardan bahsetmişti. Başka örgütler olduğunu düşünmüştüm fakat belki de örgüt kendi içindeb aşka özel çocukları başka amaçlar için eğitiyordu ve Asaf da onlardan biriydi. Onun da mutasyonuyla oynanmış olması olabilirdi gözlerinin iyi görmesinin sebebi... Asaf belki de bu yüzden babamın öldüğüne inanmıştı ilk başta. Onu yaralamıştı belki de o gece? Ares'in notundaki babam için olan endişesini anımsadım. Babam şu an iyi miydi gerçekten? İyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

"Bu işe girmek istemediğinizi sanıyordum," dedim tepkisiz kalmaya özen göstererek. "Niye kiraladınız beni?"

"İstemiyordum," diye onayladı beni. "Ama oğlumu kendine aşık ettin. Üstüne bir de aileni ailemin içine soktun. Sen olsan nasıl hissederdin Lina?"

Kalem içten fethedilmiş gibi. Evime bir canlı bomba yerleştirilmiş gibi. Çok sevdiğim biri çok hasta olmuş gibi...

"Ne Aral'a ne de kardeşlerine zarar gelmesine izin vermem," dedim net bir sesle.

"Onlara zarar gelmemesiyle ben ilgilenirim," dedi bunun üzerine Hükümdar Çakırca. "Sen de hayatta kalmaya çalış küçük tilki. Oğlumun üzülmesini istemem."

Şaşırdım son cümlesine. Bana tilki deyip duruyordu ama sanki aynı zamanda Aral'ın beni sevmesini kabul ediyordu. Bu adam garipti.

"Babamın peşine düşmeyecek misiniz? Doğru mu anladım?"

Gülümsedi hafifçe. Kol saatine baktı. Bu bana Aral'ı anımsattı. "Sebebim yok," dedi yalnızca.

Kaşlarım çatıldı. Sebebim yok da ne demekti? Babamın onun hakkında çok şey bildiğini ve Aral'ın da bu bilgilerle onu kodese tıkacağını sanıyordum. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Rol mü yapıyordu? Hayır. Kimseye yalan söyleyecek ya da rol yapacak biri değildi. Neyine güveniyordu? Babamın elinde bir şey olmadığını mı düşünüyordu? Yoksa babamın dönmeyeceğini mi?

"Benim kimlere karşı burada olduğumu ve neler yaptığımı bilmiyorsun. Bu yüzden anlayamıyorsun. Ama babanın elinde ne olursa olsun, beni yıkamaz."

Dişlerimi sıktım. Yaptığım her şey yanıma kâr kalacak diyordu ve bundan çok emindi. Zira kendinden emin olmak bu adamın huyuydu.

"Ares'i tanıyor musunuz?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. Öfke ve küçümseme gördüm gözlerinde gözlerine. *Tanıyordu.*

"Senin gibi çocukların uzak durması gereken biri," dedi buz gibi bir sesle. "Uslu, evcil bir tilki ol ayrılma yuva bellediğin yerden. Peşine başka tilkileri takar, yuvaya getirirsen bu kadar anlayışlı olmam sana karşı Lina."

Tehdit ediliyormuş gibi hissetmedim. Çünkü bu söylediğini yapacak olursam kendimi ilk affetmeyecek kişi ben olurdum. Zira hali hazırda Ares takip ediyordu bizi.

Dudaklarımı aralayacağım sırada Hükümdar Çakırca'nın arkasında kalan kapında beliren çok güzel bir kadın gördüm ve dilim tutuldu bir anlığına. Öyle güzel bir kadındı ki nutkum tutuldu. Kalbimin ritmi bozulurken Aral'ın gösterdiği fotoğraftaki kadın canlanmış, karşıma dikilmiş gibi hissetmeden edemedim. Böyle bir karşılaşma

beklemediğimden nabzım yükseldi. Göz göze geldik. Gözlerinin mavisi canlılığını yitirmişti fakat yine de masmaviydi. İçimde yabancı bir his oluştu, anlamlandıramadım bu hissi.

Hükümdar Çakırca nezaketle kalktı yerinden. Kalktığı sandalyeyi düzeltirken sağ eli ceketini düğmeledi ve yavaşça Ender Çakırca'ya döndü onun geldiğini biliyormuş gibi. Saatine bu yüzden bakmıştı belki de. Ender hanımın bahçeye ineceğini biliyor muydu? Neden mani olmuyordu onunla bir araya gelmeme?

Ne yapacağımı bilemez halde baka kalmıştım. Ender Hanımın yüzünde utangaç ve çekingen bir ifade oluştu. "Ah," dedi şaşırdığından. "Misafirin mi vardı hayatım?"

Sesi öyle naif, öyle nezaket doluydu tüylerim diken diken etti.

"Gel hayatım," dedi Hükümdar Çakırca elini nezaketle ona uzatırken. "Misafirimizi yolcu etmek üzereydim."

Hükümdar Çakırca'nın ses tonu az önce benimle konuştuğu ses tonundan apayrı yumuşacık bir ses tona evrilmişti. O diktatör adam özlerimin önünde bir salon beyefendisine dönüşmüştü adeta. Masanın yanında dikilmiş elini eşine uzatırken Aral'ı anımsattı bana bu haliyle.

Buraya adımlayan hafif adım sesleri işittim. Adım sesleri öyle hafifti sanki yürümüyor süzülüyordu. Hayatımda daha önce böyle nazik ve hafif yürüyen bir insan görmemiştim. Asalet içindeydi her şeyiyle.

"Bölmüyorumdur umarım sizi."

Mavi gözleri bana çevrildi. Beklediğimin aksine hiçbir kötü his görmedim içlerinde. Ne Aral'ın korktuğu utanç ne de mahcubiyet, kalmamıştı artık gözlerinde... Aksine öyle yumuşak ve güzel bakışları vardı ki inanamıyordum hâlâ bu anın yaşandığına.

Hâlâ oturduğumu fark ederek kalktım yavaşça. Keşke nezaket dersleri almış olsaydım. Ne yapacağımı ne söylemem gerektiğini bilemedim. Gerilmiştim ve yine eskisi gibi konuşmaktan çekindiğim zamanlara dönmüştüm bir anda. Eğer Aral olsaydı o bilirdi nasıl davranılacağını. *Bu sefer değil Lina... Aral olsaydı... O bile donar kalırdı...*

Kalbimde yabancı bir heyecanla ne yapacağımı bilemez halde ayakta dikilirken "Merhaba efendim," diye mırıldanabildim ancak.

Tokalaşsa mıydım? Elini mi öpmeliydim yoksa? Yoksa böyle iyi miydi? Sevgilimin annesiyle her gün tanışmıyordum ki...

Hükümdar Çakırca elini eşinin beline yaslarken bana çevirdi bakışlarını. Ne diye tanıtacaktı beni? Tanıtacak mıydı?

"Lina," diye tanıttı beni. "Eski bir *dostumun* kızı."

"Tanıştığıma memnun oldum Lina," dedi nezaket gülümsemesiyle. "Ender ben de."

Elini bana uzattığında titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak birkaç adım yaklaşarak ince güzel elini tuttum. Ilık teni soğuk parmaklarımı ısıttı ve o an Ender Hanımın gözlerine baktığımda yüzünde şaşkın ve hüzün dolu bir bakış gördüm.

Anlamadım başta neden öyle baktığını. Yüzünde derin bir hüzün belirmiş, gözleri saniyeler içerisinde dolmuştu. Derin titrer bir nefes aldığında bu sabah Aral'ın üzerime parfümünü sıktığını hatırladım. Ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Aral senelerdir aynı parfümü kullanıyorsa eğer onu hatırlatmış olabilirdi kokum ona.

"Ender?" dedi Hükümdar Çakırca yumuşak bir sesle.

Ender hanım, elini gözlerine götürüp hızlıca sildi gözlerini. Dudaklarında nezaket gülümsemesiyle gözlerini kaçırdı benden. "Affedersiniz," dedi utanarak.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi gözlerinden yaşlar düşerken. "Sevdiğim birini hatırlattı bana. Kusura bakma lütfen."

Kalbimde derin bir sızı hissederken genzimde bir ağrı peyda oldu. Aral bu evin kapısının dışında beni bekliyordu. O sevdiği biri bu eve annesinin kalbi kırık diye giremiyordu. Annesiyse yalnızca kokusunu duyunca ağlayama başlıyordu. Kalbim kırık kırıktı göğsümün içinde Aral açsa içimi, öpe öpe bir araya getirmesi bile zor olurdu.

Gülümsemeye çalıştım. "Eminim o da sizi çok seviyordur," diye mırıldandığımda sol gözünden bir yaş süzüldü Ender Hanım'ın. Dişlerimi sıktım. Söyleyip söylememek arasında kaldığım çoğu şeyden pişman oluyordum ben. Söylediklerim de söylemediklerimde pişman ediyordu beni. Ama konuşmayı Aral'dan öğrenmiştim. Konuşmayı Aral'dan öğrenen dilim kırmaz değil mi Aral'ın en çok sevdiği insanı?

"Benim de çok sevdiğim biri var," dedim utanmadan çekinmeden Ender hanımın gözlerine bakarken. "Üzerimdeki parfüm de onun aslında... Annesine size çok benziyor."

Ender hanımın bakışları değişti. Hiçbir şey söylemedim ama söylemek istediğim şeyi anladı. Kim olduğumu anladı. Gözleri daha çok dolarken gözlerinden boncuk boncuk yaşlar düşmeye başladı. Kalbim

yere düştü bin bir parçaya ayrıldı. *Sevgilim, istemeden çok üzdüm anneni galiba...*

Hükümdar Çakırca ona destek olmak ister gibi kolunu beline sarıp göğsüne çekerken "Fatma hanım," diye seslendi. "Lina hanımı yolcu edin."

O sırada kapıda bir görevli belirdi. Ender hanımı çok üzdüğümü düşünerek endişeyle kasılırken kalbim, Ender Hanım kafasını iki yana sallayarak uzaklaştı eşinden. Gözlerime baktı çok üzgün bir ifadeyle. Yanlarına gelen Fatma Hanım'a baktı gözlerini silerken.

"Aral," dedi titrek sesiyle. "İyi mi?"

Kafamı salladım dolan gözlerimle. "Çok iyi," dedim onu rahatlatmak isteyerek.

Kafasını salladı. Dudaklarını birkaç kez aralayıp ardından vazgeçti. Zor olmalıydı. Anlıyordum. Bir anda düzeltilecek bir şey olsa Ekin bu evde yaşıyordu, o düzeltirdi en başında.

"Bu... Burada mı?"

Gözlerim Hükümdar Çakırca'ya çevrildi. İfadesiz bir yüzle bakıyordu bana. Gözlerimi Ender Hanım'a çevirdim. Kafamı salladım üzgün bir ifadeyle.

Kafasını salladı.

Ağlamamak için kendimi o kadar sıkıyordum ki tek ümidim burnumun kanamamasıydı. Daha fazla kalmamam gerektiğinin bilinciyle kafamı salladım.

"Ben gideyim o zaman," diye mırıldandım onu çok üzdüğümü düşünerek.

Uzanıp, elimi tuttu. Diğer eliyle de yanağımı okşadı varla yok arası. Saçımı kulağımın arkasına itti. "Çok güzelsin," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ona iyi bak olur mu?"

Kafamı salladığımda gözümden bir damla yaş düştü. Ender Hanım sildi nazikçe. Gülümsedi bana kederle. Gözlerini yanına gelen yardımcısına çevirdi.

"Fatma hanım," dedi seslendi yumuşak bir sesle. "Yaptığım kurabiyelerden hazırlar mısınız?"

İçim titredi. Kızaran gözlerini bana çevirdi. "Kurabiye yapmıştım. Aral'la... Çok sever kurabiyemi. Afiyetle yiyin olur mu?"

Kafamı salladım yalnızca. Özür dilerim Aral. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor.

Elimi sıktı hafifçe. "Özür dilediğimi de söyle olur mu?" dedi gözlerinden tekrar yaşlar düşerken. "Onu çok üzdüğüm için."

Kafamı iki yana salladım. "Demeyin öyle lütfen," diye rica ettim. "Çok üzülür öyle söylerseniz."

Bir şey söylemedi. Ona bir şey vermek istedim, onu teselli edecek bir şey söylemek istedim ama ne işe yarar bilemedim. Aral olsaydı, bilirdi. Bilmese bil sarılır öperdi ve her şey geçerdi.

"Aral sizi çok seviyor," dedim içtenlikle.

Yanağımı okşadı buruk bir gülümsemeyle fakat cesaret yoktu gözlerinde.

"Teşekkür ederim her şey için," dedim burnumu çekerek. "Söylediklerinizi ileteceğim mutlaka."

Fatma hanım benim için güzel bir saklama kabında kurabiye getirdiğinde içinde dünyanın en değerli şeyi varmış gibi ellerim titreyerek teslim aldım kurabiyeleri.

"Ben de," dediğinde gözlerimi Ender hanıma çevirdim. "Ben de onu... çok seviyorum... Söyle olur mu?"

Kafamı salladım. Kollarını açıp bana hafifçe sarıldığında dondum kaldım. Daha sonra sıkıca sarıldı bana. Elini saçlarımın arkasına yaslayıp okşadı saçlarımı.

"Aral'a benim için sıkı sıkı sarıl olur mu Lina? Öp bir de benim için."

İçinde büyük bir savaş vere vere tuttuğum göz yaşları söylediği her bir kelime kendimle olan savaşımı kaybettirdi bana. Gözlerim doldu. Ağlamak üzereydim.

"Söylerim," diye fısıldadım. "Seve seve söylerim."

Kafasını salladı. "Dikkatli gidin."

"Siz de kendinize çok iyi bakın lütfen."

Birbirimizden ayrıldığımızda Fatma hanım Ender teyzeye dolu gözleriyle destek olurken onu bahçeden çıkardı. Hükümdar Çakırca'nın bakışları üzerimdeydi dakikalardır. Yutkundum usulca.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Üzmek istemedim Ender Hanımı."

Kafasını salladı Hükümdar Çakırca. "İşte şimdi gerçekten yendin beni Lina Kara," dedi yalnızca.

Bu ne demekti bir fikrim yoktu ama üzerinde çok duramadım. Aral'a koşmak istiyordum daha çok.

"Lina'yı abine teslim et," dediğinde gözlerim arkama çevrildi.

Yere bakan Ekin'i gördüm. Bahçenin kapısında duruyordu, gözleri kızarmıştı. Babasını bir baş sallamasıyla onayladı. Ona adımladım yavaşça. Bakmadı bana. İçim ezik ezik oldu. Birlikte kapıya doğru ilerlerken elimdeki saklama kabını sıktım. Acaba o da kurabiye yiyebiliyor muydu? Yiyordu muhtemelen. Fatma hanım veriyordur değil mi?

"Kurabiye," diye fısıldadım kısık bir sesle. Yutkundum. "İster misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben yiyorum burada," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Abime ver."

Kafamı salladım. İkimiz de kalbi kırık çocuklar gibi omuzlarımı düşük başımız eğik bahçe kapısına vardık. Ekin hadi git der gibi bana çevirdiğinde gözlerini ona yaklaşıp tek kolumu ona sararak sarıldım yavaşça.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Üzmek istemedim kimseyi."

Ekin'in bana sarılan sağ kolunu hissettim. Saçlarıma dokundu. "Biliyorum Lina," dedi. Burnunu çektiğini işittim sonra. "Abim bakıyor. Git hadi."

Kafamı salladım. Ondan ayrılırken araba kapısın sertçe kapatıldığını işittim ve gözlerimi o yöne çevirdim. Aral arabadan inmiş çatık kaşlarıyla bize doğru ilerliyordu. Onu gördüğüm gibi gözlerim daha çok doldular. Koşar adımlarla ona ilerlediğimde kaşları daha çok çatılırken olduğu yerde durdu. Kollarına koştum gözlerim dolu dolu. Adımları durdu. Sağ elimde sıkı sıkı tutarken kurabiyelerini boynuna sarıldım sıkıca.

"Lina," dedi buz gibi bir sesle. "Neyin var? Ne oldu? Bir şey mi söyledi sana?" diye sıraladı endişeli ve öfkeli sorularını.

Kafamı iki yana salladım. Kalbim hem mutlu hem de kırgındı. "Bu sarılma," diye fısıldadım hüzünle. "Annenden sana sevgilim."

Kaskatı kesildi bir an ve bu kalbimi daha çok kırdı. "Lina?" dedi şaşkırarak.

Yutkunup geri çekildim hafifçe yanağına bir öpücük bıraktım sevgiyle. "Bu öpücük de onun için."

Siyah gözlerine büyük bir hüzün çöreklendi, yutkundu usulca. Göz yaşım düşerken sol gözümden elimdeki saklama kabını gösterdim. "Bu kurabiyeleri yollardı senin için."

Diğer gözümden de bir yaş düştüğünde Aral göz yaşımı silmek istedi ve o an ellerinin titrediğini gördüm. Kalbimi kırık kırık etti bu.

"Lina," dedi nefes verir gibi. "Annemle mi..." Devamını getiremedi. Yutkundu yavaşça.

Kafamı salladım. Gülümsemeye çalıştım. "Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi."

Aral'ın gözleri mutluluktan değil yaştan parladığında korkuyla sancıdı kalbim. Ağlarsa çok üzülürdüm. Ağlarsa çok kırıldı kalbim.

Aral gözlerini kaçırdı benden. Derin bir nefes aldı. Elimi yanağına yasladım sevgiyle. Baba kasın istedim ama bakmadı. Birkaç saniye öylece başka bir yöne baktı. Karma karışık hissettiğine emindim. Hiçbirimiz böyle bir şey olacağını beklemiyorduk.

Aral yanağına yasladığım elimi tutup avucuma bir öpücük bırakarak indirdi elimi ve bana bakmadan arabaya ilerledi. Arka koltuğa oturduk. Kürşat yola koyulurken onu izledim ama Aral hiç bakmadı bana. Öylece ileri baktı. Şoka girmişti sanırım. Emin değildim hiç. Kurabiyelerini kucağımda tutarken sol koluna sarılarak elini sıkı sıkı tutarken koluna yasladım.

Eve gitmemiz yirmi dakika kadar sürdü. Sessizlik içinde indik arabadan. El ele yürürken eve, Aral verandaya değil, arka bahçeye ilerledi. Kalbimi kırdı bu ama onunla adımladım ses çıkarmadan. Arka bahçeden girdik eve. Hep uzandığı koltuğa ilerledik. Kabanını çıkarıp koltuğa atarken yorgunca kendini koltuğa bıraktı. Yanına oturdum yavaşça.

"Aral," diye mırıldandım sessizliği ve tepkisizliği beni üzdüğü kadar endişelendirirken. "Ne yapayım senin için?"

Şömineyi izlerken gözleri bana çevrildi. Gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. İnanamıyordu sanırım annesiyle konuşmama ve ondan bir sarılma, bir öpücük ve kutu kurabiye getirmemiş olmama. Hak veriyordum. On iki sene uzun bir süreydi. Çok uzun bir süre.

Gözleri kucağımdaki saklama kabına indiğinde. Ben de gözlerimi kucağıma indirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp açtım kapağını. Kurabiye kokusu sardı etrafımızı. Tatlı yiyen biri değildi ama sade şeyleri seviyordu. Un kurabiyesi gibi...*Vanilyalı kek gibi... Olmayacak sonumuz öyle.*

Bir tane kurabiye aldım elime. Gözlerimi güzel yüzüne çevirip dudaklarına uzattım. "Yemek ister misin?" diye sordum. "Annen

yapmış. Ben istemedim, o sana gönderdi. Sen seviyorsun diye..."

Siyah gözleri tekrar parlamaya başladığında yutkunamadım. Dişlerini sıkıp dudaklarını araladı. Isırdı, bir lokma aldı. Kurabiyeyi indirirken dudaklarındaki kırıntıyı temizledim dudaklarını okşayarak. O sırada baş parmağım nemlendiğinde elim duraksadı. Yutkundum, genzim ağrımaya başladı. Korkarak gözlerine baktım. Aral'ın siyah kirpiklerine tutunan bir damla yaş sol gözünden düştü usulca.

Aral'ı ağlarken görmenin verdiği şaşkınlık ve derin üzüntüsüyle içimde bir ağlama hissi oluşurken ne yapacağımı bilemedim. Yine kafamın içindeki Aral'a sığındım. Şimdi yerlerimiz değiştirsek Aral ne yapardı benim için diye sordum kendime. Oradan yola çıktım. Sağ elimi kaldırıp sevgiyle yanağına yasladım. Sildim göz yaşını usulca.

"Ağlamak istiyorsan bırak aksın göz yaşların," dedim gözlerine bakarak. "Ben onları sen görmeden silerim sevgilim."

Yutkundu gözlerime bakarak. Sonra başını eğdi ve kocaman adam kollarım arasına sığınırken kalbim parça parça olsa da memnuniyetle kabul ettim onu. Kucağımdaki saklama kabını orta sehpaya bırakıp kollarımı ona sardım.

Aral omzumda sessiz sessiz ağlarken saçlarını okşadım, sırtını sıvazladım ve annesiyle olan her şeyi anlattım. Annesini ilk gördüğümde hissettiğim her şeyden başlayıp onun kollarında gidişime kadar her şeyi anlattım ona. Ona istediği kadar tekrar tekrar anlattım. Sorularını incelikle cevapladım, elimden geldiğince her mimiğini tarif ettim annesinin ve gözlerinde yalnızca özlem gördüğümün altını çizdim durdum.

Aral'ın sığamadığı koltukta ikimiz sarmaş dolaş uzanırken sakinleşmiş göğsümde yatıyordu, ben de saçlarını okşuyordum. Bugün çok uzun bir gündü. Karma karışık bir gündü.

"Babam bir şey dedi mi sana?" diye sordu gözleri kapalı.

Bir sürü şey söylemişti. Ama sırası olduğunu sanmıyordum hiç. Gece yarısına geliyordu saat. Uyuyup yarın konuşsak daha iyi olurdu.

"Yarın anlatırım," diye mırıldandım. "Acil bir durum yok. Satranç oynadık."

Sol dirseğinden güç alarak kalktı yavaşça ve gözlerime baktı. Artık gözleri eskisi gibi sakindi. Bir daha ağlarken görmek istemiyordum onu. Aral'ın ağlaması cehennemin ta kendisi demekti.

Kaşları çatıktı hafiften. "Satranç oynadınız?"

Gülümsedim kasvetimizi dağıtmak isteyerek. "Yendim bile," diye mırıldandım kendimi beğenmişlikle.

Şaşırmış ama bir o kadar da şaşırmamış gibiydi. Gülümsetti bu ifadesi beni. Neden böyle arada kaldığını anlayabiliyordum. Hükümdar Çakırca iyi bir satranç ustasıydı şüphesiz.

"Ne oldu Lina oyun sırasında?"

Babasını iyi tanıyordu gerçekten. "Oyun kurucudur o. Sen oraya gitmeden kurmuştur oyununu."

Beyaz taşı boşuna seçmiyor adam.

Dirseklerim üzerinde kalkıp yanağını öptüm sevgiyle. "Şu an konuşmamız gerekecek kadar acil bir şey değil," diye tekrar ettim. "Duş alıp uyumak istiyorum."

Dili dudaklarını ıslatırken ikna oldu bu söylediğim. Yutkundu yavaşça ve kafasını sallayıp kabul etti. Üzerimden kalkıp beni de kaldırdı. Birlikte arka bahçeden çıktık.

"Kimin odasında uyuyacağız?" diye sordu bana.

"Senin," dedim düşünmeden. "Hem duş alması daha kolay. Duş alıp direkt yatağına girebiliyorum."

Aral'ın bakışları değiştiğinde boğazım kurudu. Aslında o tür bir şeyi kastetmemiştim ama o da olurdu. Yutkundum yavaşça ve boğazımı temizleyip onu odama çektim.

"Üzerime bir şeyler alayım," diye mırıldandım o arkamdan gelirken.

Kendime giyeceklerimi alırken masaya yaslanarak bekledi beni. İç çamaşırlarımı alıp eşofman bakınırken gördüğüm takımla elim istemsizce onlara gitti. Beyaz saten şort ve crop gömlekten oluşan bir eşofman takımıydı.

Eşyalarımı göğsüme bastırıp ona döndüm. Yanına adımladım ve elinden tuttum. Birlikte odamdan çıkıp onun odasına ilerledik.

Odasına girdiğimizde ben doğruca banyoya ilerlerken Aral'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Derin bir nefes alarak banyoya girdim.

Banyodan çıktığımda Aral'ı yatağında uzanırken buldum. Yatağın enine uzanmış tavanı izliyordu öylece. Kapının sesini işitince başı bana çevirdi. Doğruldu yavaşça. Yatağa oturur bir pozisyona geçerken arkamdan çektim kapıyı. Ellerini iki yanına yatağa yaslamış bir halde beni izlerken tenim karıncalandı. İlgiyle beni izlerken gözlerinde beğenili ifade ve ona gitmemi bekleyen bakışlar vardı.

Yavaşça yutkunarak ona adımladım. Bacakları arasına girerken kolları usulca belimin iki yanına yerleştiler. Crop gömleğin altından tenime yaslanan sıcak avuçları iç çekmeme sebep oldu. Ellerimi omuzlarına yaslayıp ensesine ilerlettim. Aral daha çok doğrulup başını göğsüme yaslandığında göğsüm içime çöküyor gibi hissettim. İçimdeki her şeyle içime yıkılıyor sandım. Başı düştüğünde dünyam yine başıma yıkılacakmış gibi geliyordu. Genetik olarak karamsar olmaya eğilimliydim. Bir de Aral başını eğdiğinden benim gözlerim doğrudan uçuruma çevriliyordu.

Kolları arasına aldı beni usulca. Kokumu içine çekerken saçlarını okşadım. Göğsümde alıp verdiği nefes saten kumaşın altındaki tenime dağılıyordu. Burnuyla karnım örten saten kumaşı yukarı kaldırıp dudaklarını tenime bastırdığında ürperdim. Karnıma bir öpücük bıraktı. Elleri tenimde yavaşça yukarı kaydığında baş parmakları tam göğsümün altında durdu. İnlememek için alt dudağımı ısırdım.

"Lina," diye fısıldadı göğsüme.

"Hım?" diye mırıldandım.

Kafasını göğsümden kaldırıp gözlerimi yüzüme dikti. "Bunun altında hiçbir şey yok mu?"

Yutkundum yavaşça. Ellerini biraz daha yukarı kaldırsa parmak ucaları göğüs uçlarıma dokunacaktı. Kafamı iki yana salladım usulca.

Gözlerindeki bakışları yoğunlaşırken dili dudaklarını ıslattı. "Sen benim aklımda oynuyorsun," dedi kızar gibi.

Sol eli belimden aşağı kayarak tenimi yaka yaka bacağıma kadar indi. Avucunu bacağımın arkasına yaslayıp beni kucağına çektiğinde tek yaptığım ona ayak uydurmak oldu. İstediği gibi dizlerimi iki yanında yatağa yaslayarak kucağına oturdum yavaşça. İç çekmeme sebep oldu hissettim şey.

Yüz yüze geldiğimizde dişlerini sıktığını gördüm. Sağ elimi yanağına yerleştirip gerilen çenesini okşadım. Çenesi gevşerken sağa eli gömleğin altından tenimi okşayarak sırtıma kadar çıktı. Kesik kesik nefes aldım gözlerine bakarak. Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu. Bakışları o kadar yoğundu ki karnım kasılıyordu. Saçlarını sol avucumda sıktım. Öpmek istiyordum onu. O da bunu istiyormuş gibi yüzüme eğildi ve beni öpmeden hemen önce "İyi ki varsın," diye fısıldadı dudaklarım üzerine. "Daha önce hiç bu kadar seni öpmek, tüketmek istememiştim."

Tüylerim ayağa kalktı. Boğazıma bir sürü kelime dizildi ama dudaklarıma ulaşabilecek kadar zaman tanımadı bana. Dudaklarımızı birleştirdi. Bu her zamanki öpüşlerinden daha farklı hissettirdi. Bunun sebebi söyledikleri miydi yoksa içinde olduğumuz yakınlığımız mı emin olamadım. Gerçekten beni tüketmek, beni kendine katmak istiyormuş gibi derinden öptü beni. Öpücüklerine karşılık verebilmek bile içim titretti. Dudaklarımdan istemsiz ve sessiz iniltiler dökülürken sıcak dili dilime çarptığında kesik bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Karnımı içime çektim hissettim yabancı izle. İç çekişe benzer bir mırıltı çıkardım. Sağ elinin bel çizgimi okşaması hiç yardımcı olmuyordu aklımı toplamam için.

Dudakları üstüne ismini fısıldadım zorlukla. Nefes nefese kalmıştım ve ona ayak uyduramıyordum. Aptal etmişti beni dokunuşları. Sanki gülümsemiş gibi hissettim. Dudaklarımı bıraktı nefeslenmem için ama öpücükleri durmadı. Çene hattımı öperek boynuma doğru bir rota çizdi kendine. Kollarımı ona sararken elimde olmadan kendimi ona ittim. Aral'ın ufak iniltisi kulağıma dolduğunda o kadar hoşuma gitti ki bu ses kasıldım. Hareket etmemi istemiyormuş gibi sağ kolunu belime sardı.

Nefesim heyecandan hızlanmaya başlamıştı. Kesik ve kısa nefesler alıp verdiğimde nefes nefese kalmıştım. Öpücükleri o kadar iyi hissettiriyordu ki boğazım kuruyor, tenimin sıcaklığı hiç olmadığı kadar yükseliyordu. Üzerindeki tişörtü sıyırdım ona dokunmak isteyerek. İzin verdi. Üzerinden çıkardığım tişörtü yere bırakırken dudaklarını öptüm tekrar. Sıkıca sarıldı kolları bana tekrar. Ardından hareket ettiğini hissettim. Ufak bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Yerimizde döndüğümüzü ve sırtımın yatağına yaslandığını hissettim.

Dudaklarımız o sırada birbirinden ayrıldı. Göz göze geldik. Ağırlaşan nefesi yüzüme dağılırken bacaklarım arasındaki dizinin baskısı karnımı içime çekmek istemem sebep oldu. Sağ eli karnımı okşarken boynunda salınan künyesini tuttum gözlerine bakarak ve onu hafifçe kendime çektim. Dili dudaklarını ıslattı usulca, yutkundu. Dudaklarını öptüm sevgiyle. Sağ koluna yasladığım sol elimin altında kasları kasılıp gevşerken ona tutundum. Sağ eli karnımı okşadı durdu, göğüslerimin sınırlarında dolaştı ama asla dokunmadı. Dudaklarımız ayrıldı, nefeslenmeme için zaman verdi bana yine. O sırada sol elinin tersiyle karnımı okşadığını hissettim. Gözlerime bakarak okşadı tenimi

yavaş yavaş. Eli yavaşça kasıklarıma doğru ilerlerken ağzımın içinin kuruduğunu hissettim. Yutkundum gözlerine bakarak. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Sağ kolunu sıktım.

Gözleri bir an olsun ayrılmıyordu gözlerimden. Her bir tepkimi izliyordu dikkatle. Her an vazgeçecekti sanki yaptığı şeyden. Rahatsız olduğumu hissederse duracaktı o saniye. Fakat rahatsız olmak kelimesi onun yanındayken lügatimden çıkarılan bir kelimeydi.

Parmakları şortumun lastiğine kadar ulaştı. Karnım kasıldı, heyecanla derin bir nefes almak istedim ama başaramadım, boğazıma takıldı kaldı. Dişlerini sıktı kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi ve bu inlememe sebep oldu. Bana dokunduğundaysa dudaklarımdan nefes vermekle almak arasında kalan bir inilti döküldü, başımı yastığa bastırak avucumdaki künyesini sıktım. Yabancı bir hisle dolarken içim bana dokunma başladı yavaşça.

Ses çıkarmamak için çaba gösterirken "Aral," diye fısıldadım titrek bir sesle.

Dudaklarını hissettim yüzümde. Gözlerimi kapattığımın bile farkında değildim. Kaçacakmışım gibi beni sıkça tutan sağ kolunu sıktım. Başı boynuma oradan da yakamın açık bıraktığı tenimin bütününe yöneldi. İniltilerim arttı en zoru ise sessiz olmaktı. Dokunuşları zihnimi allak bullak ederken dudaklarından dökülen tek mantıklı ses öbeği Aral'ın isminden ibaretti o an. Kasılıp duruyor ve bu yabancı histen zevk alıyordum.

Kısık ama derinden gelen sesiyle. "Seni seviyorum," diye fısıldadığını işittim. "Çok aşığım sana. Yandım kül oldum ateşinde."

İkimizin de kalp sesi aynı ritme ayak uydurmuş bir davul gibi kulağıma vururken kendini. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ben de.

"Beyaz saten bir pijama," dite fısıldadığını işittim sonra göğsümün ortamından öperken beni. Sağ elinin baş parmağı göğsümün hemen altını okşuyordu o sırada. Aklımı kaybedecek gibi hissediyordum. "Yakanı bir arada turan şey dört düğmeden ibaret."

Yutkunamadım. Parmakları daha yoğun hareket ettiğinde inledim derinden. Sol elimi dudaklarımı kapattı sesimizi duymalarından endişe ederek. Aral, ben altında adeta kıvranırken yüzünü göğsümde hizalayıp sıcak nefesini saten kumaşın üzerine verdi. İçim titredi. Önce burnunu saten kumaş üzerinde gezdirdi, kokumu içine çekti ardından dudaklarını aralayıp kumaş üzerinden sağ göğsümü hafifçe ısırdığında

başımı yastığa bastırarak inledim. Duyduğum hazla Aral'ın saçlarına asılırken ısırdığı yeri öptü yavaşça. Tüm bunları kumaşın üzerinden yapıyor olsa da hissettiğim duygular öyle yoğundu ki zihnim bulanıyordu. Şarhoş gibi hissediyordum kolları arasında. Aynı şeyi diğer göğsüme de uygularken ve sol eli dokunuşlarını arttırırken iniltilerim ve ismini sayıklayışlarım arttı.

Nefes nefeseydim, ellerinin de dudaklarının da hareketleri o kadar yoğundu ki içmeden sarhoş olmuş hissediyordum kendimi. İkimiz de ilk kez böyle bir duyguyu tadıyorduk ve tek istediğim daha fazlasıydı. Aral yukarı sıyırdığı kumaşın açıkta bıraktığı karnıma öpücükler bırakırken kısık bir sesle bir şeyler mırıldandı tenime ama anlamadım ne dediğini. Kafam almıyordu hiçbir şeyi sanki. Kasılan omuzlarını izlerken kafasını karnıma bastırdım hafifçe bundan hoşlandığım için.

Bu Aral'ın gözlerime bakıp iç çekerek beni öpmesine sebep oldu. O kadar güzel göründü ki yutkunamadım bile. Tekrar öptü karnımı, ardından yüz yüze geldi benimle. Gözlerimin içine baktı. Bakışları öyle derindi ki içindeki boşluğa durmaksızın düşüyor ama asla düşüyor gibi hissetmiyordum. Daha çok süzülüyormuşum gibi hissettiriyordu beni. Sağ elimde sıkı sıkı tutuyordum künyesini hâlâ. Bırakırsam düşecekmiş gibi hissettiğimde bırakamıyordum. Bırakırsam gidecekti sanki. Sol elimi yüzüme yasladım.

Sağ eli yüzümü okşadı, dağılan ve terden yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden çekip okşadı yüzümü. "Bugünün tarihi ne biliyor musun sevgilim?" diye fısıldadı yüzüme ağırlaşan nefesiyle yüzüme dağılırken. Sol gözümden öptü beni usulca.

Düşünmeye çalıştım. Ağzımın içi kurumuştu. "Dokuz şubat," diye fısıldadım nefeslenmelerimin arasında.

Kafasını salladı gözlerimin içine bakarak. "Zamanın seni tekrar bana getirişinin birinci ayı."

Kalbim titredi. Parmakları beni çıldırtmak üzere görevine devam ederken gözlerime o kadar güzel bakıyordu ki karma karışık hissettim. Hem yakmak istiyordum onu hem de sevmek istiyordum.

Dokunuşları yoğunlaştığında derin bir nefes alma ihtiyacı hissetim ama izin vermiyordu hiç duraksamayan dokunuşları. "Sadece bir ay Lina." Dokunuşları nefesimi kesmeye başlamıştı. Başını eğip alnını alnıma yasladı. "Sadece bir aydır benimlesin, kollarımın arasındasın." Yutkundu. "Şu halimize bak Lina."

Dudaklarımdan kısık kısık iniltiler dökülürken yapabildiğim tek şey ismini söylemek oldu.

"Beni seviyorsun," dedi bu inanılmaz bir şeymiş gibi. Yüzüme uzaktan bakarken sağ elinin baş parmağı dudağımı okşadı. "Benim için yanıyorsun Lina." Sağ elini başımın arkasına yaslayıp yüzümü yüzüne kaldırdığında sol elim omzuna tutunurken sağ elim ensesine tutunuyordu. "Çok mu seviyorsun beni?"

Bir titreme sarmıştı içimi. Zorlukla yutkunup dudaklarımı araladım. "Seviyorum," dedim gözlerine bakarak. Siyah gözlerinin içine çekiliyordum sanki. "Çok seviyorum."

Dudaklarımdan öptü beni ama bir öpüşmeye dönüşmedi bu, yüzümün her santiminde gezindi dudakları. Başım yastığa yaslanırken üzerime eğildi o da. Ağırlaşan nefesi kulağıma her çarpışında titremelerim ve nefeslerim artıyordu.

Cevabını duymayı çok istiyormuş, bu onun için çok önemliymiş gibi "Nerde olmak istiyorsun Lina?" diye sordu bu kez. "Ne yapmak istiyorsun benimle?"

"Burada," diye cevapladım onu zorlukla. "Seninle olmak istiyorum."

"Gözlerime bak Lina."

Gözlerimi araladım. Dili dudaklarını ıslattı, yutkundu gözlerime bakarak. "Yanında kalmak istiyorum," dedim titreyen sesimle.

"Kalacaksın," burnuma bir öpücük bıraktı. "Başka ne istiyorsun?"

Sağ eli saten kumaş üzerinden göğüs ucumu okşarken iç çektim kesik kesik. Tutunduğum sağ kolunu sıktım. Gözlerinden ayıramadım gözlerimi.

"Kollarında olmak istiyorum."

Kafasını salladı. Dudaklarıma eğilip dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpmedi beni. "Başka?"

"Kalbinde."

"Senin," diye fısıldadı dudaklarıma.

Hareketleri çıldırtacak şekilde bir yavaşlayıp bir hızlanırken başımı yastığa bastırıp elimi dudaklarıma kapattım ses çıkarmamak için. Yutkunarak elim üzerine öpücükler bıraktı. Özellikle işaret parmağımı öptü gözlerime bakarak.

"Başka Lina?" diye sordu duymak istediği bir cevap varmış gibi.

İçim titredi. Anladım ne demek istediğini. "Hayatında," diye fısıldadım. "Evin... olmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Hayatımda," diye tekrar etti beni. Çenemi kaldırdı, söyleyeceklerini aklıma kazımamı istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı derinden. "Hayatım senin... Evimde sessin benim. Al benden neyimi istiyorsan." Dişlerini sıktı. Dokunuşları yoğunlaştı. İniltiler döküldü dudaklarımda dudakları üzerine. "İste benden Lina. Neyimi istersen senin."

Söyledikleri sanki içimde bir şeyleri tetiklemiş gibi titremem ve inlemelerim atarken "Aral," dedim nefes nefese yardım ister gibi. "Sadece sen," diyebildim söylediklerine karşılık olarak. "Sadece sen."

Bir tek onu istiyordum. Bir tek sevgisini istiyordum. Bu adamı istiyordum yalnızca. Hep Aral'ım olsun istiyordum ondan yalnızca. Her şeyi onun olsundu. Onu öpmeyi istediğimi bilerek dudaklarıma eğildi ve öpmende önce dudaklarım üzerine fısıldadı. "Ne senden öncesi," diye fısıldadı saçlarımı okşadı kıyamıyormuş gibi. "Ne senden sonrası Lina. Ben sende tutuklu kaldım." Öptü beni sevgiyle.

Tüm inlemelerimi yuttu susuşları gibi ve ben kendimi kollarında kaybedene kadar devam etti tatlı işkencesine. Hiç acımadı bana, aklımı aldı. Zihnimde Sezen Aksu, çaldı durdu.

***Yandım yâr közlerimi... Savur savur bitmiyor... Ben sende tutuklu kaldım*.**

- Devam Edecek -

02.12.2022
Sizi seven Filiz Buradaydı <3
*Oy ve yorum bırakmayı unutmayın lütfen, öpüldünüz *-**

Bölüm 25 | Kalbe Giden Damar

*İyi akşamlar *-**

*Bazı aksilikler nedeniyle bölümü yazmam uzun sürdü fakat buradayız. Yine önemli, uzun ve de bence güzel bir bölüm ehehehe *-**

Oy ve yorum bırakırsanız çok mutlu olurum. Yorumlarımız düşmüş bu beni üzer aşkolar :')

Neyse. Size kalmış artık. Ben bir şey demiyorumdu.

Sosyal medyadan bana ulabilirsiniz. Genel olarak ismim filizpuluc ve gunestozuperisi

*Twitter'dan da düşüncelerinizi paylaşarak bize destek olabilirsiniz. Teşekkürler şimdiden *-**

BÖLÜM 25 | KALBE GİDEN DAMAR

♪ In This Shirt - The Irrepressible

♪ The City Holds My Heart - Ghostly Kisses

♪ Stay - Ghostly Kisses

Hayat; beklentilerle ilerler, gerçeklerle sendeler, geçmişle destekler kendini. Geçmişten kaçmak mümkün değil fakat geleceği inşa etme şansımız var hâlâ. İzin istemek ve bir gün şansın bize güleceği günü beklemek boşuna. Bazen kendi nefesinle yön vermen gerek yelkenlerine ve açılmak gerek derin denizlere. Batma ve kendini bulma ihtimalin her zaman yarı yarıya. Yaşamaksa yalnızca bir defa. Koşabiliyorken koşmak, konuşabiliyorken konuşmak, ağlayabildiğin anlarda ağlamak ve gülebilmek her daim her fırsatta... Bizler insanız. Düşmemek imkânsız. Taban alanın, yalnızca iki adım ve senden beklenen bir dik duruş hiç dönmese bile güneş yüzünü sana. Peki neden? Durmalar ve yaslanmalar, koşmalar ve uçmalar kadar hakkım. Hadi. Durma. Dene. Vazgeçirmeye çalış beni yaşamaktan. İstediğimi almadan senin istediğini almana izin vermeyeceğim. Dökülen göz yaşlarım ve suyun kaldırma kuvveti. Bulutlarda değiliz ama çok yakınım o hisse.

Alacağım var bu hayattan. Hak etmiyor muyum yaşamayı? Toprak dolu tırnaklarımın altı. Benden beni almak isteyenlerin kazılı mezarı. Dik bir mezar taşı. Et hadi son duanı. Kim ağlar da iyi anar kötü insanı. Yaratılanı sorguya çeker Tanrı. O zaman açığa çıkar bu dünyada kral mıydın? Yoksa yalnızca bir soytarı mı?

8 ŞUBAT 2021
ARAL ÇAKIRCA

Bugün sekiz şubat iki bin yirmi bir. Bir ay önce, bir morgun önünde görüp, onu çok sevdiğim halde elinden tutamadığım o güzel kadın hayatıma yeniden girdi. Bu işe girerken bir noktada tekrar yüz yüze bakacağımızı biliyordum. Bir noktada, en azından gözümün önünde duracağını biliyordum. En azından içim rahat olacaktı. Olurda hatırlarsa beni, en azından ona çok ağır gelen bu yükü hafifletmesinde yardımcı olacaktım. Eski konuşmalarımızın bir flört ya da hoşlantı olduğundan hiçbir zaman emin olamadığım için bu saatten sonra da istese bile sevmez beni herhalde diye düşünmüş hiç umut dahi beslememiştim bu yüzden. Olayı çözmek, onu bir kere daha umutla, mutlulukla, heyecanla ve huzurla gülümserken görmek istiyordum yalnızca. Onu bir kere daha tasasız bir şekilde gülümserken görmek istiyordum. O gülümsemeyi bir fotoğraftan değil, canlı canlı görmek istiyordum. O gülümseme benim için olsun istiyordum yalnızca. Bir ay önce tek istediğim bundan ibaretti.

Ama Lina, hayatıma öyle bir giriş yapmıştı ve işler öyle bir noktaya gelmişti ki tüm gerçekleşmesi düşük olan ihtimaller gerçeğimdi şimdi. Morgtaki karşılaşmamızda yanımdan geçip gitmişti ama doğum günümde bana gelişiydi en güzeli. İnkâr edemezdim, hayatımdaki en güzel doğum günü hediyesiydi onu görmek. O gün Kürşat, bir süredir yaptığı gibi Lina'yı uzaktan takip ederken muhakkak fark etmişti bana geldiğini ama bana haber vermemişti. Kapıya gidip karşımda onu gördüğümde, buz tutan ellerine dokunduğumda, ruhsuz bir ifade, yabancı ve yorgun gözlerle konuşurken aklımdan geçen şey; onu kollarım arasına almak, saçlarını okşamak, onu her şeyin geçeceğine inandırmak, karnını doyurup sıcak bir köşeye oturttuktan sonra doğum günü pastamdan yedirmekti. Fakat tek yapabildiğim bir bardak kahve verebilmekti. O zamanlar kahve seviyor sanıyordum.

Öyle söylemişti bana ama kahve sevdiği yoktu. Mecburiyetten içiyordu. *Uyumamak için... Ayakta kalabilmek için...*

Bir ay yeterince uzun değil belki ama her günü dolu dolu ve onunlaydı. Ağlamaları, isyanları, öfkesi, nefreti, üzüntüsü, hayal kırıklıkları, sevgisi, merhameti, kıyamayışları, sarılmaları, sığınmaları, yaslanmaları, dik duruşları, öpüşleri, gülüşleri, dizimde oturup bana içini döküşleri, gülümseyişleri, beni göğsünde ninni ile uyutup belime yasladığı bir elle beni dik tutuşları... Her şeyiyle benimleydi. Otuz günün neredeyse her saati benimleydi. Beni sandığımdan daha kolay kabul etmesinde geçmişte de beni seviyor olması etkiliydi belki de ama ilişkimizin en büyük destekçisi yan yana aynı dertler ve aynı hislerle geçirilen saatlerimizdi. İnsan üç sene birini uzaktan izlerken dayanabiliyor onu özlemeye ama bir kere bilince onun olmanın ne demek olduğunu bir gün bile dayanılmaz oluyor. Bunu da tattım. Berbat bir histi fakat onun olmanın ne demek olduğunu bu kadar hissedebilmenin ne demek olduğunu bildiğim için bile şükrettiriyordu insana. Sevme eylemi yabancı değil benim için. Kardeşlerimm, yeğenim var sevebileceğim. Hiçbir zaman sevgisini saklayan, bundan gocunan ya da utanan bir adam olmadım. Fakat onu sevmek çok farklı bir his. Lina, bambaşka bir şey. İsmi gibi içimde büyüyen bir çiçek sanki. İçimi saran, beklediğimden çok daha hızlı ve aynı azimle büyüyen kızıl bir çiçek...

"Aral."

Gözlerimi bahçe kapısından ayırıp Kürşat'a çevirdiğimde elindeki karton bardağı bana uzattığını gördüm. Yakındaki bir kahveciden ikimiz için kahve almıştı.

"Eyvallah," diye mırıldanarak aldım kahveyi.

"Haber var mı?" diye sordu yanımda durup o da benim gibi arabaya yaslanırken.

Sigaramdan derin bir nefes aldım. "Yok."

Ekin'in içeride olması tek tesellimdi ama babam sözleriyle kırsa kalbini Lina'nın Ekin'in elinden bir şey gelmeyeceğinin de bilincindeydim.

Kafasını salladı yavaşça. "Lina nasıl?" diye sordu bu kez. "Halledebildiniz mi?"

Sigaramdan derin bir nefes alırken dün gece bana âşık olduğunu söylediği anı düşündüm. Sesi titreyerek itiraf edişi kalbimi yakmış, kül

etmişti. Fakat künyemi istemeye hâlâ yüz bulamıyordu kendinde. Yara mevzusu benim için geçmiş olsa da Lina için açık bir yaraydı hâlâ.

"Hallettik," diye onaylarken onu gözlerimi yüzüne çevirdim. "Ama kazayı unutması zamanını alacak."

Kafasını salladı yavaşça. "Çok seviyor o da seni. Acıtıyor olmalı."

"Öyle," diye onayladım onu. "Tam tersi bir durumda olsak ben gidemezdim ona ama o bana geldiği için minnettarım."

"Zor şeyler yaşıyor. İkiniz de iyi idare ediyorsunuz."

Kafamı salladım. Katılıyordum buna. Gerçekten düşündüğüm daha iyi idare ediyorduk. Lina'yla daha zor olur diye düşünmüştüm fakat o görüntüsünün aksine kolay ikna edilebilir ve kabullenebilir biriydi. Yeterince mantıklı bir açıklama yapılır ve içten olduğuna inandırırsa kişi kendini anlıyordu. Gördüğü eğitimlerden ötürü mü inatlaşmaya gitmiyor ya da bencillik etmiyordu emin değildim ama bunların zerresi yoktu onda. Açıklama yapılırsa anlamaya çalışıyordu yalnızca ve ben kendimi anlatmak konusunda dinlemek isteyen olursa cömert biriydim. Lina da dinleme konusunda öyleydi. Bu yüzde idare edebiliyorduk muhtemelen. İletişimimizi kopamamak için çok uğraşmıştım başlarda ve Lina tedaviye cevap vererek iletişim becerisini geliştirmeye çalışmıştı. İyi bir öğrenciydi. Boynuz kulağı geçecekti bu gidişle.

Bahçe kapısı açıldığında ikimizin de gözleri oraya çevrilirken doğruldum. Lina içeri gireli henüz on beş dakika kadar olmuştu. Ekin'i gördüm kapıda. Yalnızdı ve bu beni daha çok gerdi. Lina'yı babamla yalnız bırakmamasını istemiştim ondan telefonda. Ardından peşi sıra onunla çıkan Fikret abiyi gördüm. Onu takip eden iki korumanın tuttuğu sarılı dörtgen düzlem burada olmamızın sebebi gibi duruyordu. Kaşlarım çatıldı daha çok. Lina içeri girdiği gibi tabloyu bize mi veriyordu? Lina neredeydi o zaman?

Fikret abiyle göze geldiğimizde başımla selam verdim. Fikret abi, Ekin'le birlikte yanımıza gelirlerken korumalara arabanın bagajını işaret etti. Kürşat tabloyu almak üzere bagaja yöneldi.

Fikret abi karşımda dikilip "Selamünaleyküm" diyerek elini uzattı.

Uzattığı elini tuttum. "Aleykümselam abi."

Ekin'le göz göze geldiğimizde bana başıyla selam verdi. Gözlerimi kapatıp açarak selamını aldım ve bakışlarımı Fikret abiye çevirdim gergin bir ifadeyle.

"Geçmez misin içeri?" diye sordu Fikret abi.

"Yok abi," dedim ellerimizi ayırırken. "Geçmem."

Keyifsiz olsa da belli etmeyen bir ifadeyle onayladı beni. "Benim oğlan nerede?"

"Yasemin'i alacaktı en son," derken Kürşat da geldi yanımıza.

Kafasını salladı Fikret abi anladım der gibi. "Alsın bakalım," diye mırıldanırken Kürşat'la tokalaştı babacan bir tavırla. "Nasılsın Kürşat'ım?"

"İyiyim abi. Sen nasılsın?"

"Eyvallah," deyip Kürşat'ın omzuna vurdu babacan bir tavırla.

Kürşat'ın şu an içinde olduğu durumu Kadir abiyle kendime olduğum zamanlardaki kendime benzetiyordum hep.

"Ben içeri geçeyim," dedi Fikret abiç. Gözlerini gözlerime dikti. "Var mı bir isteğin?"

"Canın sağlığı abi. Eyvallah."

Tekrar tokalaştık. Ekin yanımda kalırken o iki korumayla geri döndü. Meraklı gözlerimi Ekin'e çevirdim.

"Sorun yok," dedi anında beni rahatlatmak ister gibi. "Satranç oynuyorlar. Bir şey içer misiniz diye sormam için beni de yanına yolladı." İçmeyeceğimi bildiğinden eli boş gelmişti.

Kafamı salladım hafifçe. "Lina nasıldı?"

Gülümsedi hafifçe. "Lina gibi."

Lina gibi... O halde iyi olacaktır. Lina gibiyse üstesinden gelecektir her şeyin.

"Barışmışsınız," dedi buna memnun olmuş gibi.

Benimle sohbet etmek istediğini fark ettim ve bu farkındalık içimde ılık bir hisse sebep oldu. Lina, bir ay önce birine nasıl olduğunu bile sormaya çekinir ya da umursamazdı. Ama şimdi beni teselli etmekle kalmıyor, kardeşimle aramı düzeltmemiz için teşvik ediyordu bizi. Bir insan kaç yaşına gelirse gelsin anlatmaya ve anlaşılmaya ihtiyaç duyuyordu ve gerekirse yeniden öğreniyordu iletişim kurmayı ve Lina bunun en büyük örneğiydi. Gurur duyuyordum onunla.

Kafamı salladım Ekin'i onaylayarak. "Ara vermiştik," diye düzeltim ayrıldığımız gerçeğine tahammül edemediğimden. "Ama hallettik."

Gülümsedi hafifçe bu söylediğime ama bir şey söylemedi. Sigara paketimi çıkarıp bir sigara çıkarken kendime ona da uzattım. Çekimser kaldığında alması için dik dik baktım suratına. Aldı bu kez.

Kendi sigaramı yakıp ona uzattım çakmağı. Sigarasını yakıp bana geri verdi. Kürşat'a da bir sigara yaktı.

Sigaramdan derin bir nefes alırken gözlerimi Ekin'de gezdirdim. "Var mı sevgilin?" Diye sordum merak ederek.

Aniden sorduğum için kaşları çatıldı önce şaşırdığından sonra da "Yok," dedi düşünmeden. "Pek vaktim olmuyor."

Sigaranın ucunda yanıp içime çektiğim ateş içimde yanan öfke ateşini harladı, o öfke damarlarımda gezindi. Dişlerimi sıktım hafiften. Eğer benimle gelmiş olsaydı diğerleri gibi kendine ait bir hayatı olurdu. Fakat bahsini açmadım bunun. Çünkü o da kendince haklı buluyordu kendini ve o da bana kızıyordu. Benim ne demek istediğimi, içimden ne geçtiğini bir tek Lina gerçekten alıyordu.

"Ellerin temiz mi?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Ne demek istediğimi anladı. Gözlerini yere çevirdi. Canımı da en çok bu sıktı.

Kafasını salladı yavaşça. "Eldiven kullanırım hep."

Buda bir şeydi. "İyi," diye mırıldandım usulca. En azından bu işe bir son verdiğimde artık istediği gibi bir hayat yaşayabilirdi. "Ama ellerini temiz tutmaya çalışmak eldiven takmaktan daha iyidir. Çakırca gibi değil Ekin gibi olmaya gayret et."

Kafasını salladı yalnızca. Kocaman adam olmuştu, boyu benim kadar vardı ama küçüklüğünü hatırlıyordum. Zayıf, çelimsiz ve korkak bir çocuktu. Ağlamaklı gezerdi hep. Deniz ondan yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen sanki aralarında üç yaş var gibi dururdu. Okulda dayak yediğinde ağlarsa Deniz'den azar işiteceğini bildiğinden ona ağlayamaz, intikamı için Deniz'e, ağlamak için bana gelirdi hep. İçimdeki öfkeyi bastıran bir sevgiyle sağ elimi kaldırıp sırtına yasladım.

"Eğme başını," dedim yere baktığı için. "Sen bozma duruşunu ben boynunu eğenlerin eğeceğim başını. Sen dik dur."

Gözlerime baktı ve artık öfkesinden oraya buraya saldıran, benimle büyük abi diye alay eden o adamı değil gerçek Ekin'i gördüm.

"Sen ne dersen de bana, ne düşünürsen düşün, ne yaparsan yap Ekin. Sen Çakırca ya da Kelebek değil, Ekin oldukça abinim ben senin."

Kafasını salladı. "Kusura bakma abi," dedi kusur bir sesle. "Ayıp ettim sana."

"Geçmişe yanma. Şimdini yakmamaya bak. Yeter o bana."

"Eyvallah."

Kafamı salladım. Elimi yanıma bırakıp sigaramı bitirdim sessizce. O eve baktıkça yaşadığım her şey çevremi sarıyor da geçmişe şeffaf bir perdenin arkasından bakıyordum sanki. Lina o evde olsun istemiyordum. Ekin o evde olsun istemiyordum. Annem... O evde olsun istemiyordum...

Boğazımda bir batma hissi oluştuğundan boğazımı temizledim. "Annem nasıl?" diye mırıldandım yavaşça.

"İyi," dedi Ekin durgun bir sesle. "Bazen bahçede görüyorum onu. Bahçeyle ve mutfakla ilgileniyor tüm gün."

Kafamı salladım yalnızca. Bir sigara daha yaktığım sırada Ekin hareketlendi. "Ben içeri döneyim. Lina'ya bakayım," dedi gerginliğimi anladığından.

Minnettarlıkla baktım anneme benzeyen gözlerine. "Eyvallah."

Kafasını salladı. İçeri yürüdü. Onu yanımda götüremediğim için arkasından baktım. *Arkadan bakmak. Sevdiklerime yaptığım en çok şey. Yapmak zorunda kaldığım en çok şey. Hem de yanlarında olmak istediğim en çok şeyken...*

Çok değil. On dakika kadar sonra telefonum çaldı. Telefonumun ekrana baktığımda Yiğit'in aradığını gördüm. İçime kötü bir his çöreklendi. Duş altından sonra çalışma odasına gitmiş, Palyaço'nun sonuçları çıkmış mı diye baktığımda çıkan kan sonuçlarının hiç iç açıcı olmadığını görmüştüm. Henüz adli bilimlerden bir bilgi girilmemişti sisteme fakat çıkan kan sonuçları kötüydü. Ne duyacağımı az çok tahmin ederek cevapladım telefonu.

"Efendim."

"İyi akşamlar," diye mırıldandı sıkıntılı bir sesle. "Ne yaptınız?"

"Lina içerde," dedim gözlerimi bahçe kapısında gezdirirken. "Tabloyu aldık ama."

Babam, Asaf'ın söylediklerine rağmen suç işlediğine dair kanıtımız olmadığından hiçbir şey olmamış gibi evde oturuyor, sevgilimle satranç oynuyordu. Burun kemerimi sıktım.

Yiğit "Palyaço ölmüş," dedi doğrudan. Eğip bükmedi. "Otopsisi için yarın erkeden adli tıp kurumunda ol. Emri ilettim ben."

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirirken onayladım onu. Yutkundum. Bu kadar kolay mıydı bir insanın hayatıyla oynamak? Ve

bu soğukkanlılıktaki insanların Lina'nın peşinde olduğu gerçeğine katlanamıyordum. Kadir abi tilkilerin birbirlerini öldürmelerinin yasak olduğunu notlarında belirtmişse de bu kanıtlanamadığı sürece sorun değildi.

"Ölürken," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Yanında biri var mıydı? Bir şey söylemiş mi?"

"Sanırım lehçe bir şey söylemiş. Anlamamış hemşire. Anlayabildiği kadarını not etmiş, Lina'ya gösteririm yarın."

Kafamı salladım. O sırada Ekin ve Lina'yı bahçe kapısında gördüm ve Lina yüzünde ağlamaklı bir ifadetle Ekin'e sarıldığında içimde bir sızı peyda oldu. Kaşlarım çatıldı, Lina herkese sarılmazdı kolay kolay. Ekin'e bir şey mi yapmıştı babam? İkisinde de bir şey vardı. İçime bir öfke ve endişe sızdı inceden. Ne olmuştu?

Doğrulup adım atım ileriye. "Yiğit ben kapatıyorum," dedim o sırada.

"Tamam, görüşürüz," deyip kapattığında telefonumu cebime kaldırırken kaşlarımı çatarak onlara adımlayacaktım ki Lina ondan ayrılıp bana döndü yüzünü ve elinde bir kapla koşar adımlarla bana geldiğinde gözlerini gördüm. Oldum yerde çiviledi bu beni. Dokunsam ağlayacak bir ifadeyle aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma atladığında kollarımı sıkıca ona sardım koruma iç güdüsüyle.

"Lina," dedim öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Neyin var? Ne oldu? Bir şey mi söyledi sana?"

Kafasını iki yana sallarken onu bırakıp içeri girmeyi planlıyordum ki duymayı hiç beklemediğim kelimeler döküldü dudaklarından.

"Bu sarılma annenden sana sevgilim."

Donup kaldım. Söylediği her bir kelime zihnimde anlamlandırılırken kastedilenden çok daha fazla anlam uyandırdı içimde. *Annem? Lina? Annem ve Lina. Çok sevdiğim iki kadın. Görmeyi çok istediğim annem. Sarılmayı, sığınmayı, dizlerinde yatmayı çok istediğim annem. Lina'yı ona götürüp tanıştırmayı çok istediğim annem. Lina'yla nasıl? Annem ve Lina karşılaştılar mı yani? Annem ve Lina konuştular mı? Annem, Lina'yla konuştu mu? Annem Lina'nın benimle ilgisini nasıl anladı? Anladı ve benim hakkımda mı konuştu onunla? Annem bana sarılmasını istemiş ondan... Bu sarılma annemden banaymış. Bu anlama gelmiyor mu bu? Ama... Nasıl?*

"Lina?" diyebildim yalnızca.

Hafifçe geri çekildiğinde dudaklarını yanağımda hissettim. "Bu öpücük de onun için," dedi titreyen sesiyle ve bu titreme soğuktan değildi.

Ayakları üzerine indi ama çıkmadı kollarımın arasından. Gözlerime baktı. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü usulca. Dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu saklama kabına gösterdi bana. İçinde ne olduğuna o an dikkat edebildim.

Un kurabiyesi... Küçükken alerjimden ötürü pek çok tatlıyı yiyemediğimden annem un kurabiyesi yapardı. Bana özel hissettirmek için. Özel çocukların özel tatlıları olur derdi annem daha iyi hissetmem için bana ve un kurabiyesi, benim özel tatlımdı... Annem gerçekten benim hakkımda konuşmuş onunla. Bu hayatta benin hakkımda konuşmasını en çok istediğim iki kişi konuşmuşlardı gerçekten. Gerçek miydi bu? Ne oluyordu şu an dünyada?

Zihnim bedenim kadar kilitlenmiş, kalbim gittikçe artan bir nabızla ona bakarken gözünden düşen bir yaşı silmek için elimi uzattığımda ellerim titrediğini o an fark edebildim. "Lina," diyebildim nefes verir gibi. "Annemle mi..." Boğazım düğümlendi. Devamını getiremedim. Yutkundum ama geçmedi o his, aksine büyüdü.

Kafasını salladı. Gülümsemeye çalıştı bana. Mutlu olmamı istediğini ama kendisinin de çok üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum. "Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi."

Annen sana seni çok sevdiğini söylememi istedi...* İçimdeki öfkeyi bastıran üzüntü ve özlem hissi genzimi ve gözlerimi yaktığında Lina'ya bakamadım. Ona bakarsam ağlama ihtimalim yüksekti ve hiç istemiyordum bunu. Şoka girmiş gibi hissediyordum kendimi. Hiç beklemediğim bir ihtimalle yüzleşiyordum. *Annem gerçekten Lina'yla tanışmıştı. Benden bahsetmişlerdi. Lina ile bana bir sarılma, bir öpücük, bir sevgi itirafı ve bir kutu kurabiye göndermişti... Gerçek miydi bu gerçekten?

Lina elini yanağıma yasladı ama ona bakmadım. Ona bakmamı istediğini biliyordum ama şimdi hiç zamanı değildi. Karma karışıktım. Derin bir nefes almaya ve zihnimi durgunlaştırmaya çalıştım ama beyhude bir çabaydı bu yüzden kabul ettim duygularımı, savaşmadım kendimle.

Lina'nın yanağıma yasladığı avucunu öpüp elinden tuttum ve ona bakmaya cesaret edemeyerek arabaya bindim bir an önce eve gitmek

isteyerek. Eve gidene kadar geçmiş dışında hiçbir şey düşünemedim. Lina, kaçırılıp onu kollarıma kan içinde aldığımda ve bana kimse dokunmasın dediği andı seneler sonra düşünemediğim ilk an. Ondan sonra ise şimdiydi. Tüylerim diken diken olurken sol elimi tutan Lina'nın elini daha sıkı tuttum. O da elimi daha sıkı tutarak bana sokuldu.

Düşünme Aral. Düşününce kötü düşüneceksin. Kötü anılardan başka bir şey gelmeyecek aklına. Düşünme Aral. Olmamış güzel ihtimalleri düşünme. Olmamış felaketleri düşünme. Geçmişte yaşanabilecek olması muhtemel kötü senaryoları düşünme. Anneni düşünme. Ama nasıl? Sarılma ve bir öpücük. Bir kutu un kurabiyesi. Lina'nın bakışları, ellerinin titreyişi. İlk kez soğuk olduğundan değil, benim ellerimde buz kestiğinden soğuk gelmiyor elleri...

Aradan inip arka bahçeye yürürken her adımım bir külfetten ibaretti. İçimde bir şey büyüyor sönüyor sora tekrar büyüyordu. Başka bir kalp daha taşıyordum sanki içimde. Attıkça hüzün, öfke ve bir sürü yaşanmamışlık pompalıyordu damarlarıma. Nabzım keşkelerle atıyordu.

Arka bahçeden içeri girip kendimi koltuğa bıraktığımda Lina da yanıma oturdu.

"Aral," diye seslendi bana yumuşak bir sesle. Benim için endişelendiğini bildiğim halde onu teselli edebilecek güce sahip değildim. Rol de yapmadım. Ona hiç rol yapmamıştım, bu yüzden buna girişmedim. "ne yapayım senin için?" diye sordu. Kızıl gözlerinin yüzümde geziniyordu.

Gözlerimi şömine ateşinden onun kızıl gözlerine çevirdim. Bu anın yaşanıyor olmasına inanamıyordum hâlâ. Annem bu güzel kadını görmüş, onun çok sevdiğim kızıl gözlerine bakmış ve benimle ilgili konuşmuştu. Lina'nın benim sevgilim olduğunu biliyordu belli ki, yakınlığımızdan ötürü beni öpmesini istemişti ondan. Lina'yı onunla tanıştırmak en büyük arzumdu ve ben yoktum bu olurken yanında.

Boğazıma bir yumru daha eklenirken kucağında sıkı sıkı tuttuğu kaba baktım. Lina'nın güzel elleri kapağını açtı kutunun. Tanıdık şekerli bir koku çalındı burnuma. Burnum ve genzim yandı fakat anılardı bunu yapan. Bir kurabiye aldı eline, dudaklarıma uzattı.

Boğazım düğümlendi. *Bir insanın bir kurabiyeye sevdiği insanın elleri değdi diye onu yemeye kıyamaması komik mi? Kaç yaşında adamım bunu*

desem Lina'ya benimle dalga geçer mi? Geçmez. Aksine. O kadar anlar ki beni. Ağlar bile benimle. Ağlar benimle.

"Yemek ister misin?" diye sordu bana. "Annen yapmış. Ben istemedim, o sana gönderdi. Sen seviyorsun diye..."

Annemin beni düşündüğüne, beni çok sevdiğine beni ikna etmek istiyordu sanki. Ona inanmam diye detaylar veriyor, inandırmak istiyordu buna beni.

Güzel yüzüne baktım. Kızıl gözlerine ne zaman baksam içim erirdi. Yine öyle oldu ama bu sefer ki daha farklıydı. İçim gitmiyordu yalnızca. İçimde bir şeyler taşıyordu sanki. Dişlerimi sıktım boğazımdaki yumruyu yutabilmek için. Dudaklarıma uzattığı kurabiyeden bir lokma aldım. Lokmayı aldığım an aldığım tanıdık tat aklıma güzel bir anıyı getirdi. Güzel anılar gelir aklımıza ama geçmişe götüremez bizi. *Her güzel an gülümsetmez de insanı her zaman. Lina'nın güldüğümüz fotoğraflarımıza bakarken neden hüzünle baktığını bu yüzden çok iyi anlıyorum. Bizim farkınız burada sevgilim. Ben geçmişte bıraktıklarıma üzülüyorum. Sen geçmişte kalacağına üzülüyorsun.*

Boğazımda bir yanma ve ağrı peyda olup tutamayacağımı anladığımda yıllar sonra ilk kez gözlerimden yaş düşmesine izin vermedim. İlk kez bu gözlerle baktığım gözlerde yansımama bakarken dert olur muyum, umudunu kırar mıyım, daha da kötü hissettirir mitim diye düşünmeden bıraktım kendimi. Lina yüzünde buruk bir gülümsemeyle bakarken yüzüme, göz yaşımı sildi yavaşça.

"Ağlamak istiyorsan bırak aksın göz yaşların," dedi gözlerime bakarak. "Ben sen onları görmeden silerim sevgilim."

Söylediği her bir kelime öyle işledi ki içime öyle çok hissettim ki anlaşıldığımı kendimi ayakta tutan iskelete değil ona bıraktım yıllar sonra ilk kez. Onu kollarım arasına alıp yüzümü boynuna gömdüm ve ağladım gocunmadan. On yedi yaşında ağlamaya yüz bulup ağlayamayan Aral için bile Lina'nın omzunda ağladım. Lina'nın utandığımdan ağlayamam dediği gün nasıl istediysem ağlamasını, onun da aynı şeyi istediğini kalbimde hissederek ağladım. Saçlarımı okşadı. Omzumdan ve boynumdan öptü beni. Kolları arasına aldı, koltuğa uzandı ve göğsünde yumuşattı beni. Her şeyi en başından tekrar tekrar anlattı. Annemin gözlerinde utanç değil özlem gördüğünün altını çizdi birçok kez. *Tanırmış özlemi gözlerde. Benim ona baktığım gibi bakmış*

annem ona adım geçince. İkna etmişti beni. Bu kız biliyordu beni nasıl ikna edebileceğini.

Göğsünde yatarken rahatmış hissetsem de kendimi, bir yandan da eksik hissediyordum. Lina saçlarımda gezdiriyordu parmaklarını. Diğer eli yüzümü okşuyordu. Kollarımı sıkılaştırıp dana sıkı sarıldım ona. *Hala inanılır gibi gelmiyordu onun kollarımın arasında oluşu. Onun arkasından bakmak istemiyordum bir daha.*

"Babam bir şey dedi mi sana?" Diye mırıldandım göğsünde yatarken.

"Yarın anlatırım," diye mırıldandı sakin bir sesle. Kalbi de öyleydi. "Acil bir durum yok. Satranç oynadık."

Dirseğim üzerinde kalkıp gözlerine baktım. Bunu bu kadar sakin söylüyor olması içimi hiç rahatlatmıyordu. "Satranç oynadınız?" diye sordum sadece bu kadar mı der gibi.

Gülümsedi hafifçe. "Yendim bile."

Babamı mı yenmişti? Lina çok zekiydi, beklerdim ondan bunu fakat babamın da nasıl oynadığını biliyordum. İkisinin de yenmesini beklerdim bu yüzden arada kaldım nasıl tepki vereceğimi bilmeyerek. Ve hiç de memnun değildim olan bitenden. Babam bilerek yenilmiş de olabilirdi.

"Ne oldu Lina oyun sırasında?" diye sordum saf merakla. "Oyun kurucudur o. Sen oraya gitmeden kurmuştur oyununu."

Lina dirsekleri üzerinde kalkıp tatlı bir ifadeyle yanağımı öptü. "Şu an konuşmamız gereken kadar acil değil," dedi yanağım üzerine. Sonra gözlerime baktı. "Duş alıp uyumak istiyorum."

Dilim dudaklarımı ıslatırken gözlerine baktım. Lina, duygularını belli etmek istemiyorsa eğer bunu anlamak benim için bile zordu bazen. Fakat şu an içi de dışı gibi sakindi. Bu yüzden dediğini yaptım. Yarına kadar boş verdim bunu. Kafamı salladım onu onaylayarak.

Uyumak istiyorsa eğer uyuyabilecek durumda demekti ve uyumaya ihtiyacı vardı. Son bir haftadır toplam uyku saati on dört saati bile bulmamıştı belki de. Bu onun mu iradesiydi yoksa ona yaptıkları şey yüzünden mi emin değildim ama bunu da düşünmemeye çalıştım. Ölen palyaçoyu, ona yapılanları, Ares'i, etrafımızda Lina'nın peşinde oluşunu, Lina'ya yapılanları, izlediğim her bir görüntü, okuduğum her bir kelimeyi düşünememeye çalıştım.

Üzerinden kalktım usulca. Elimi uzatıp onu da kaldırdım. Elimden tutarken kapıya ilerledik.

"Kimin odasında uyuyacağız?" diye sordum koridora girerken.

"Senin," dedi hiç düşünmeden. "Hem duş alması daha kolay. Duş alıp direkt yatağına girebiliyorum."

Yatağına girebiliyorum...* Bu iki kelime içimde birtakım duygulara yol açarken aynı zamandan gerçekliğinin farkındalığı enseme vurdu. *Gerçekten bunu yapabiliyor... Hayal gibi ama öyle. Lina, benim banyomu kullanıp, yatağıma hiç düşünmeden gelebiliyor. Bu güvene ve sevgiye sahip. Bunu yapmayı seviyor...

Lina gözlerime bakarken her ne gördüyse yutkundu yavaşça. Kastettiği şeyi anlamıştım ama farklı bir şey anlayabileceğimi de düşündüğünden tatlı bir heyecan yaşayıp boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı benden. Dilim dudaklarımda gezindi onu izlerken. *Bu kız biraz akıl bıraksa bende olmaz mıydı? Zaten kafamı toplayamıyordum yeterince. Sadece bir anlığına tüm ilgimi üstüne çekmese olmaz mıydı? Büyülü falan mıydı?*

Beni odasına çekti sessizce. "Üzerime bir şeyler alayım," diye fısıldadı sesimiz duyulsun istemiyormuş gibi.

Odasına girdiğimizde elimi bıraktı usulca. Kapının hemen solundaki masasın önüne geçip kalçamı yasladım ve onu bekledim. Dolabı üzerinde bir oyna bir bu yana gezinirken kucağında biriktiriyordu yanına almak istediği her şeyi. Çok doğal bir haldeydi ve kafamdakilerden en kolay kaçma hali hep ona dairdi. Yalnızca onu düşünmeye odaklandım. Kızıl saçlarına nasıl kıydığını düşünmemeye çalışarak omuzlarına değen saç uçlarına baktım uzun. Tam omuzlarının üzerindeydi saçları. Onlara dokunuyordu, ensesini kapatıyordu ama tam öpmelik kısmı açıktı. Onu oradan öpmek güzel olurdu. Saçlarını kulaklarının arkasına iterek bir oyna bir bu yana giderken kendi gibi inatçı saçlarının her başını eğişinde yüzüne dökülüşlerini izledim. Annem onu gördüğünde ne hissetmişti acaba? Kısıl saçlarını gördüğünde küçüklüğüm gelmiş miydi aklına? Ablama her deniz kızı masalını anlatışında o güzel sesinden şarkı dinlemek için ablamın yatağına gidişimde annem saçlarımı okşayarak yüzünde bir gülümsemeyle şarkıyı söylerdi. Hikayesi hiç ilgimi çekmiyordu ama o şarkıyı çok seviyordum ve annem şarkıyı söylerken uyumak en büyük

zevkimdi. Belki de bu yüzden Lina'nın beni uyutmasını ya da ben uyurken konuşmasını seviyordum. Fark etmemiştim bunu daha önce.

Ablam ve ben ne zaman deniz kızı çizgi filmini izlesek annem büyüdüğümde o prense çok benzeyeceğimden bahsederdi ve bunu ne zaman yapsa prens deniz kızına âşık olduğundan çok utanırdım. Lina'yı ve kızıl saçlarını gördüğüm o an ve sonrasında annemden, deniz kızından ve güzelliğinden başka bir şey düşünememiştim. Acaba annem de Lina'yı gördüğünde aklına deniz kızı ve prens gelmiş miydi? Küçükken beni prense benzettiği ve gerçekten bir deniz kızına âşık olduğumu düşünmüş müydü hiç?

Lina göğüne bastırdığı eşyalarıyla yanıma geldi. Elimi tuttu, her şey yolunda der gibi bakışlarla odasından çıkardı beni. Onu takip ettim. Odama girdiğimizde elimi bırakıp doğruca banyoya ilerlediğinden birkaç saniye arkasına bakıp önüme döndüm ve gömleğimin düğmelerini açarken dolabıma ilerledim.

Lina duştayken üzerimi değiştirip yatağa oturdum yorgunca. Ardından dik duramıyormuş gibi kendimi geriye bırakıp enine uzandım yatağın. O gelmeden uyumamak için yatağa girmedim. Onu kollarım arasına almadan yatağa girmek gelmiyordu içimden.

Tavana diktim gözlerimi. Her ne kadar çabalarsam çabalayayım yine annemi düşündüm. Lina'nın belki de fark etmediği ama bu olayı bilen herkesin farkında olduğu annemin atmış olduğu o büyük adımı düşündüm. Annemin beni görmek isteyebileceği ihtimalini düşündüm. Bugünü ve dünü düşündüm. Bir haftamızı düşündüm. Bir ayımızı düşündüm.

Saat gece yarısını geçiyordu. Dokuz şubata girmiştik. Lina, bana geleli bir ay olmuştu tam. Yalnızca bir aydır kollarımdaydı ve bir ay önce uzaktan izlemek de yeter derken şimdi benden uzak olduğu her saniye özlüyordum onu. Bir ay önce yanımda güvende olsun yeter derken şimdi bir kol mesafemde olmazsa içim rahat etmiyordu. Bir ay önce izler izler güzel yüzünü ezber eder avunurum diye düşünürken şimdi onu öpmeler bile yetmiyordu. Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim, yutkundum yavaşça.

Ekin'le bizi araya getirişi, annemden bana bir sarılma ve bir öpücük teslim edişi... Beş sene olmuştu ve hâlâ hayatımı kurtarıyor, hayatımı yeni baştan kuruyordu. Aynı şeyi onun için yapmak istiyordum. Başına yıktıkları o dünyayı o nasıl istiyorsa öyle inşa etmek istiyordum. Benle

ya da bensiz. Fark etmez. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil, nasıl istiyorsa öyle yaşasın istiyordum. Yapacaktım da.

Derin bir nefes aldım. Sevgisiyle başa çıkarım göğsümde saklarım sanıyordum ama bir kere tadınca onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu, onsuzluk dayanılmaz bir hâl alıyordu. Onun da benim gibi hissettiğini gözlerinden, halinden ve tavrından anlıyordum. Bu sabah ona sorduğum soruya tereddütsüzce cevap verdiğindeki yüz ifadesi aklıma kazınmıştı. Yutkundum usulca. Sağ elimin üstünü alnıma yaslayıp iç çektim. Bugünü unutmamak için birçok sebebim vardı ve hepsinde Lina'nın bir parmağı vardı.

Elimi başımın altına koyduğum sırada banyo kapısının açıldığını işittim. Gözlerim kapıya çevrildi. Hafif nemli kısa kızıl saçları, sıcak sudan ötürü pembeleşen teni ve giydiği beyaz saten pijama takımıyla dışarı çıktığında gördüğüm görüntü kalbimin ritmiyle oynadı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve bana bunu yapması haksızlıktı. ***Beyaz giymek zorunda mıydı?***

Yutkundum usulca. Doğruldum. Ellerimi iki yanımda arkama yasladım ve onu izledim ilgiyle. Kollarıma gelişlerini izlemek ve onu kucağımda sevmek yeni hobilerim arasındaydı. Kapıyı arkasından çekti ve doğruca bana adımladı. Bunu o benden daha çok seviyormuş gibi bir ifadeyle bacaklarım arasına girerken onu sevme istediğiyle doldum. O ne istiyorsa o olmak istiyordum. Onu mutlu etmek. Onu bir kez daha tasasız gülerken görmek istiyordum.

O bacaklarım arasına girerken ellerimi belinin iki yanına yasladım, üzerindeki gömlek o kadar kısaydı ki farkında olmadan ellerimi tenine yaslamıştım ve teninin sıcak olduğu nadir anlardan biriydi. İç çekti gözlerime bakarak. Bana böyle baktığında içim gidiyordu ona. Ellerini omuzlarımdan ilerletip enseme götürdü. Onu kendime daha çok çekip yüzümü göğsüne yasladım ben de sarılır gibi. Kokusunu içime çektim. Yüzümü karnına sürttüm. Burnumla saten kumaşı yukarı sıyırıp karnını öptüm. Karnı kasılırken anında nefes alışverişi de ağırlaştı.

Onu kendime daha çok çekebilmek adına ellerimi yukarı kaydırdığımda hissettiğim şeyle durdu ellerim.

Boğazımdaki yanma hissesi körüklenirken "Lina," diye fısıldadım tenine.

"Hım," diye mırıldandı.

Kalbi ritmini kaybetmiş gibiydi. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Bunun altından hiçbir şey yok mu?"

Yutkundu yavaşça. *Yoktu... Bu kız benim aklımla oynuyordu...* Kafasını iki yana salladı.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım fakat bu içimde alevlenmeyi bekleyen ateşi söndürmeye yetecek bir girişim değildi. Bunu yalnızca Lina yapabilirdi fakat bunun ne yeri ne de zamanıydı. Aklımı kaçıracaktım gerçekten.

"Sen benim aklımla oynuyorsun," diye hayıflandım ona içim giderek.

Kendimi tutmak için sebeplerim vardı. Burası hiç yeri değildi. Hiç zamanı da değildi. Fakat Lina'nın gözlerinde sevgi ve istek vardı. Normalde hiç sıcak olmayan teni sıcaktı ve ben ona dokunurken daha da artıyordu sıcaklığı. Kendimi tutmak için sebeplerim vardı fakat ufak da olsa ayrılığımızın özlemi, kederi, üstüne sabah söyledikleri ve bugün bana geri verdikleri bir akşamda ve kalbimde yer edinmiş ona olan sevgi ve arzumu uç noktalara taşımıştı. Onu çok istiyordum. Onun olmak, onu kendime katmak, onunla bir olmak, öpmeye doymak istiyordum.

Sol elimi belimden uyluğuna doğru indirdim yavaşça. Avucumu bacağının arkasına yaslayıp onu kendime çektim kucağıma gelmesi için. *Kucağıma gelişlerinin beni kalpten edişleri vardı.*

Usulca kucağıma oturduğunda o iç çekerken ben dişlerimi sıktım. Dişlerimi sıktığım için sağ elini yanağıma yerleştirip okşadı. Ellerimi gömleğinin atından sırtına yaslayıp onu kendime daha da yakınlaştırdım ve her dokunuşum Lina'nın nefes alışverişinde akşamlara yol açtı. Onun aksayışları benim nefes alışverişimi ağırlaştırıyordu.

Onu öpmemi istemiyormuş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırırken saçlarımı avucunda sıktı. Onu öpmeyi ben daha çok istiyordum. Onu öpmek en güzel özgürlüğümdü benim. Onu öpmeden önce dudakları üzerine "İyi ki varsın," diye fısıldadım tüm samimiyetimle. "Daha önce hiç bu kadar seni öpmek, tüketmek istememiştim."

İçim giderek onu öperken daha önce onu hiç bu kadar kendime katmak istediğim olmamıştı. Hayatımda belki de ikinci kez -ilki Lina'yı her şeye rağmen hayatıma almaktı- kontrolü biraz olsun elden bırakıp ona bu sabah dediğim şeyi yerine getirmeye ikna oldum. Öpmeler ve

sevmeler yetmediğinde bana gelmesini söylemiştim ona ve öpmelerin yetmediği bir noktadaydık ikimizde. Her ne kadar olduğumuz yer uygun olmasa da ona dokunmak istedim.

Onu kollarım arasında yatağıma yatırıp öpe seve dokunurken gözlerindeki her bakış, her yutkunuş ve adımı her söyleyişi zihnime kazındı. Bu anı ömrüm boyunca unutamayacaktım muhtemelen. Lina'nın teni avuçlarım içinde yanarken ve dudaklarından dökülen tek anlamlı ses ismimden ibaret olduğundan aklımı kaybetmemek için irademin sınırlarında gezindim durdum. Yeni bir sınır keşfettim onunla. Yalnızca onu değil kendimi de keşfettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona. "Çok aşığım sana. Yandım kül oldum ateşinde."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi beklemeden.

Önceden olsa asla dile getirmeyeceği sevgiyi korkmadan dile getiriyordu. Beni sevdiği için düşman değildi kendine birkaç gün önceki gibi. *Burada benimle olmak istiyordu ve seviyordu beni. Hayal gibi.*

"Bugünün tarihi ne biliyor musun sevgilim?" diye fısıldadım yüzünü izlerken.

Yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüş, kızıl saçları yastığıma dağılmıştı. Nefes nefeseydi. Çok güzeldi. Benim için yanıyor ve beni yakıyordu.

"Dokuz şubat," diye fısıldadı biraz düşündükten sonra.

Her dokunuşumda kasılırken düşmekten korkar gibi koluma tutuyor, yüzümü izliyordu. Kafamı salladım. "Zamanın seni tekrar bana getirişinin birinci ayı."

Hiçbir şey söyleyemedi Gözlerime bakıyor, yutkunuyor, derin bir nefes almak istiyor ama yarı yolda kesik bir nefes veriyordu. Çok güzeldi.

"Sadece bir Lina," dedim bu gerçeği onun da fark etmesini çok isteyerek. Alnımı alnına yasladım. "Sadece bir aydır benimlesin, kollarımın arasındasın." Yutkundum. "Şu halimize bak Lina."

Beni getirdiğin hale bak sevgilim. Kafamın içindeki sana bir bak.

"Aral," diye fısıldadı ismimi güzel dudakları.

Sağ elimin baş parmağıyla dudaklarını güzel dudaklarını okşadım. "Beni seviyorsun." Kuruyan dudaklarımı ıslattım tekrar. "Benim için yanıyorsun Lina." Ondan tekrar duymak isteyerek nazikçe başını

yastığımdan kaldırdım. "Çok mu seviyorsun beni?" diye sordum dün gece bana çok âşık olduğunu itiraf edişi tekrar gözlerimde canlanırken ve işte buradaydık. Ne yapıp edip aklımı almıştı benden.

"Seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Çok seviyorum."

Lina. Lina. Lina. Ben bu sevginle ne yapacağım senin?

Dudaklarını öptüm. Yetmeyeceğini bilerek öptüm. Yalnızca dudaklarını değil yüzünün her bir santimini öptüm. Boynunu öptüm. Dudaklarım kolyesinin zincirine dokundu. Burada künyemde olabilirdi ama biraz daha bende kalmasını istemişti. İstesin istiyordum. Benden alsın istiyordum. Evim olsun ve bunu istesin, kendisine güvensin istiyordum. Yalnızca Lina olduğuna ve bana zarar vermeyeceğine ikna olsun istiyordum. Neyi nasıl istiyorsa onu yapsın benimle, kötü biri olduğunu düşündüğünden geri durmasın istiyordum.

"Nerede olmak istiyorsun Lina?" diye sordum. "Ne yapmak istiyorsun benimle?"

Ona dokunmaya devam ettiğim için duyduğu zevkten gözlerini kapatmış, nefesini düzene sokamadığından "Burada," diyebilmişti zorlukla. "Seninle olmak istiyorum."

Gülümsedim bu istediğine. "Gözlerime bak Lina," diye rica ettim.

Gözlerini açıp gözlerime baktı. Yutkundum kızıl gözlerine bakarken.

"Yanında kalmak istiyorum," dedi titrek bir sesle.

"Kalacaksın," diye onayladım onu. Burnuna bir öpücük bıraktım. "Başka ne istiyorsun?"

Kumaş üzerinden tenini okşadım. Titrer bir nefes aldı.

Gözlerime bakıyordu. "Kollarında olmak istiyorum."

Kafamı salladım. Kollarımdaydı. Hep öyle olsun istiyordum. Yüzüne eğilip dudaklarına dudaklarımı sürttüm. "Başka?"

"Kalbinde," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Senin," diye fısıldadım ben de.

Ses çıkarmamak için elini dudaklarına yasladı. Tutkundum. Dişlerimi sıktım. Eli üzerine öpücükler bıraktım. Yüzük parmağına üst üste öpücükler bıraktım gözlerine bakarak. Burada bana ait bir yüzük olsun istiyordum. Lina da bunu istesin istiyordum.

"Başka Lina?" diye sordum. Duymak istiyordum benimle yaşamak istediğini.

"Hayatında," dedi ne istediğimi anlamış ve bunu o da istiyormuş gibi. "Evin... Olmak istiyorum."

"Hayatımda." *Hayatımda olmak istiyor... Benimle yaşamak istiyor... Yaşamak istiyor... Yaşatacağım Lina. Söz veriyorum sevgilim.* Çenesini tutup kaldırdım gözlerimin içine bakması için. Gözlerine baktım. "Hayatım senin," dedim tüm samimiyetim ve sevgimle. "Evimde sensin benim. Al benden neyimi istiyorsan." Lina'nın bakışları, yüzüme esen nefesi, söyledikleri ve içinde olduğumuz durumdan ötürü dişlerimi sıktım kendimi tutmak isteyerek. "İste benden Lina. Neyimi istersen senin."

"Aral," diye fısıldadı yüzüme. "Sadece sen." Sadece sen... Bunu bana ilk söylediğinden duymak istediğim anlamda olmadığından içerlemiştim. Fakat şimdi söylediği duymak istediğim anlamdaydı. *Sadece ben vardım onun için. Sadece beni seviyordu. Sadece benim için böyle hissediyordu. Benim gibi...*

Onu öpmemi istediğinden enseme yerleştirdiği eliyle beni kendine çekti. Dudaklarına eğildim. "Ne senden öncesi," diye fısıldadım dudaklarına bu kez. "Ne senden sonrası Lina. Ben sende tutuklu kaldım."

Hem çok büyük bir tutku hem de şefkat besliyordum ona karşı ve onu incitmekten korkuyordum. Elimden geldiğince nazik oldum, öptüm, benden istediği tüm ilgiyi ve sevgiyi verdim ona. Kafamın içindeki Sezen'in sesine Lina'nın ismimi fısıldayışları karıştı. Titremesi durup nefesi düzene girene kadar onu öpücükler bırakmaya devam ettim.

İkimiz de sakinleştiğimizde duş alması gerektiğini bildiğimden onun bunu dile getirme ihtiyacı duymasına izin vermeden alnına bir öpücük bırakıp onu kollarım arasına aldım ve doğruca banyoya götürüp yavaşça yere bıraktım. Bana hafifçe gülümseyip çeneme bir öpücük bıraktı o da. Hatta iyi olup olmayacağımı sorduğunda güldürdü beni. Sol gözünü öpüp yanağını sıkarak onu banyoda yalnız bıraktım. Çarşafı değiştirip, odasından Lina için temiz eşyalar getirip kapısının önüne bıraktık sonra ben de odamın karşısındaki banyoya girdim.

Duştan çıkıp odama geri döndüğümde beyaz çarşaflarım arasındaki güzel yüzüne loş ışıklar düşüyor, kızaran yanakları ve yüzüne dağılan saçlarıyla yorganıma sarılmış uyurken buldum. Beni beklerken uyuya kalmıştı muhtemelen. İç çekerek yanına ilerledim. Nemli saçlarımı parmaklarım arasında geriye yatırıp onun sağına geçtim. Yüzü soluna

dönüktü, kapıyı izliyordu sanırım ama onun sağına dönerek yattığını biliyordum. Zira benim ona sırtımı dönmemi sevmiyordu.

Yatağa girmeden önce eğilip benden bunu istediği ilk gün alıp komodine bıraktığım gümüş zinciri çıkardım. Gözlerim Lina'nın yüzünde ve yüzünün yanında duran sol elinde gezinirken yüzük parmağını öperken evin olmak istiyordum deyişini anımsadım tekrar. Kalbim tekrar büyük bir sevgi dalgasıyla ritmini değiştirirken sol elimi künyeme götürdüm. Klipsini açtım. Birini çıkarıp benden künyemi ilk istediği zaman Kürşat'a aldırdığım zincirin ucundaki klipse taktım.

Dün gece ağlayarak biraz daha sende kalsın demişti bana ama bu gece kabul etmişti. Bana istediğim cevabı o da çok isteyerek vermişti. *Evim olmak istiyordu. Her şeye ve herkese rağmen benimle yaşamak istiyordu*.

Dilimle dudaklarımı ıslatırken yorganı kaldırıp altına girdim. Sol kolumu başının altından geçirdim yavaşça. Kafasını hafifçe kaldırıp zinciri başından geçirirken uyanır gibi oldu. Künyeyi üzerine giydiği tişörtümün içine bıraktım usulca.

"Aral," diye fısıldadı.

"Şşş. Benim sevgilim," diye fısıldayarak alnına bir öpücük bıraktım uyumaya dönmesi için. Zaten çok uykusuzdu. Uykusu bölünsün istemiyordum.

Yüzünü koluma sürtüp bana döndü. Bana sokularak göğsüme yerleşti her zaman yaptığı gibi. Kolunu omzuma sarıp elini saçlarım arasına geçirdi, alnını boynuma yasladı. Onu kollarım arasına alıp üzerimizi örttüm. Saçlarını okşayıp öptüm sevgiyle. Yüzümü alnına yasladım. Uyuyabilmek için güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Güzel şeyler demek Lina demekti. Lina'yı düşündüm. Kadir abinin bıraktığı kasetlerdeki o dünya tatlısı kızıl saçlı o harika kızı düşündüm.

Yedi yaşındaki Lina'nın normalde kekelediği halde elindeki define adasını su gibi okurken ki mutluluğunu, neşesini ve kendiyle gurur duyuşunu düşündüm. O ufak kız büyümüştü. Kollarımın arasındaydı. Artık kekelemiyor, söylediği her bir kelimeyle aklımı alıyordu. Tekrar öptüm onu. Lina'nın çocukluğundaki o güzel anıları ve kendi anılarımı hayalimde birleştirerek uyumaya çalıştım.

Uyudum da. Rüyamda bir kızım olduğunu gördüm. Kıvırcık kızıl saçlı, beyaz tenli, Lina'ya çok benzeyen üç dört yaşlarında bir kız çocuğu koşarak kollarıma geliyor, kıkırdayarak bana baba diyordu. Onu

kucağıma alıyordum. Onu çok seviyordum. Hatta o kadar çok seviyordum ki kaybedeceğimden korktuğumdan ağlıyordum. Lina sarılıyordu arkamdan. Göz yaşlarımı silip yanağımdan öpüyordu. Kıkırdaması kulağımda yankılanıyordu. Kızımız tıpkı ona benziyordu. Sonra Lina bana bir yönü işaret ediyordu. Oraya bakıyor ve annemi görüyordum. Kızım kucağındaydı, onunla oynuyordu. Sonra beni gördü. Gülümsedi bana. Elini uzattı ona gitmem için. Yanına gittim. Banka oturdum. Dizlerine yatırdı beni. Saçlarımı okşarken yüzümü okşayan ele önce ufak bir el katıldı. Arından Lina'nın elini. Dünya üzerinde en çok sevdiğim üç kişi beni severek uyuttu.

LİNA KARA

Gözlerimi araladığımda yüzüme düşen güneş ışığıydı beni uyandıran. Gözlerimi kısarak huysuzca yorganı başıma çektim. Perdeler açık olduğundan karın beyazı gözlerime fener tutuluyormuşçasına rahatsız etmişti beni. Uyanan zihnim otomatik bir şekilde Aral'ın yanımdaki varlığını teyit etmek istedi ama edemedi. Uykulu bir halde elim yatağın üzerinde gezindi ama yoktu kimse. Çatık kaşlarla gözlerimi araladım. Öğle saatlerinde olduğumuzu güneşin konumundan hesap edebildi zihnim. Aral kaç gündür düzgün uyumuyorum diye beni uyandırmamıştı muhtemelen ve bir haftanın sonunda ilk kez bu kadar uzun süre deliksiz uyuyabilmiştim.

Yatakta sırt üzeri döndüğümde aklıma dün gece yaşadıklarımız akın etti. Aklıma gelen her bir anı tüylerimi diken diken ederken bacaklarımı birbirine bastırıp yan döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm ve yastığından derin bir nefes aldım. Onun gibi ve benim gibi kokuyordu yastığı. Bizim gibi kokuyordu... Bayılıyordum buna...

Yüzümü yastığına sürterek iç çektim. Asla beklemediğim bir gelişmeydi fakat Aral'ın gözlerindeki o bakışları, yüzündeki ifadeyi ve söylediklerini unutabileceğimi hiç sanmıyordum. İç çektim tekrar. Zihnime kazınan bir diğer anı omzumda ağladığı gerçeğiydi ve bu tek aklıma geldiğinde kalbimde bir ağrıya sebep olacaktı. Hissediyordum. Hissetmiyordum, adım gibi biliyordum. Dün gibi bugün de zor bir gün olacaktı ve teselliyi birbirimizin kollarında bulacak olmak tek hafifletici sebepti.

Keşke daha az düşündüğümüz bir hayatımız olsaydı sevgilim. Düşünmek en büyük ceza insanoğluna verilen.

Derin bir nefes alarak yatakta doğruldum ve elimi kısa saçlarım arasından geçirip geriye doğru götürdüm. Dolabının parlak ahşabında yansımama baktım bir süre. Üzerimde Aral'ın üzerinden çıkardığım tişört vardı. Dün geceyi hatırlatan her şey derin bir nefese ve tenimde bir ısıya dönüştüğünden iç çekerek dizlerim üzerine kalktım ve ayak ucuna ilerledim.

"Kendine gel Lina," diye telkin ettim kendimi. "Düşünecek milyonlarca şeyimiz var. Topla kafanı." *Mola verince alırız Aral'ın aklını... Şimdi toplamamız lazım...*

Yatağından kalkıp banyoya ilerledim. *Yatağımızdan* diye düzeltti iç sesim beni. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Bir yatak, bir yastık, iki kol, bir göğüs kafesi ve Aral'a ait bir kalp ritmi yeterdi bence bize. Aral'a dair her şey yalnızca ev gibi değil, aynı zamanda benimmiş gibi. Bana böyle hissettirmesi garip geliyor hâlâ...*

Banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp aynadaki yansımama bakarken boynumdaki gümüş zincir çekti dikkatimi. Kaşlarım çatıldı hafiften, elim boynuma uzanırken ne olduğunu tahmin ettiğimde kalbimi titretti. *Ne ara takmıştı bunu boynuma?*

Zinciri tutup tamamen dışarı çıkardım. Ucundaki çelik plaka tanıktı.

372******
ARAL ÇAKIRCA
İSTANBUL
2015/2
A Rh+ M**

Yalnızca bir taneydi. *Evdi.* Kalbim göğüs kafesime sevgi, heyecan ve mutlulukla çarparken hafifçe gülümseyen dudaklarıma yasladım çelik plakayı. Bir süre sende kalsın demiştim önceki gece. Yüzü düşmüştü. Dün gece üstüne basa basa sormuştu nerde olmak istediğimi ve onunla yaşamak istediğimi söylediğim gibi de boynuma asmıştı ben uyurken demek ki. İçim sıcacık oldu.

"Bak ya," diye fısıldadım aynadaki yansımamdan künyesine bakarken. "Üzersem seni, ben de kendime düşman olacağım senin yüzünden."

İç çektim yavaşça. Dün ağladığını anımsamak bile kalbimi kırk yerden kırıyordu. Güzel gözlerinden düşen her bir yaş, omzumda bir yangın başlatmış, iz bırakmıştı. Göremezdi o ama oradaydı. En çok *görünmez yaralar, insanı yaralar. Aral'ın görünmeyen yaraları vardı.*

Ender Hanım vardı. Ekin vardı. Boynuna yük edilen kardeşleri vardı. Omzunda bir yara olan babası vardı...

Tüylerim diken diken oldu Hükümdar Çakırca'yla olan konuşmamızı anımsadığım anda. Düşünülmesi gereken onlarca şey vardı. Kızıl tilkiler baban kadar yaşamıyor demişti. Eğer annemse sebebi kendini uyutmasının ardındaki amacı öğrenmiş olurdum. Ama eğer annem değilse bunun sebebi, yalnızca o sebebi bildiği için kendini uyutması gerekmişse bu benim de uzun bir ömrüm olmadığı anlamına gelebilirdi. Çünkü o mutasyonlar benim de üzerimde denemişti. Bir şeyi veriyorsa alır demeye getirmişti Hükümdar Çakırca. Haklıydı. Dengeden ibaret her şey aslında. İnsan doğduğu andan itibaren ölmeye meyillidir her zaman. Çünkü her şey ilk olduğu ana dönmek ister.

Hayatımın tehlikede olduğunu kabul edebilmek bir yana Aral'a bunu söylemek zorunda kalmayı ve gözlerinde dünkü gibi bir ifade görecek olmayı bir daha kaldırabilir miydim bilmiyordum. Önce annemle konuşsam daha iyi olacaktı muhtemelen. İhtimalleri onun için azaltıp, daha çok bilgiyle onunla konuşmam daha iyi olurdu. Üstelik bir tek bu derdimizde yoktu. Portreyi aklımdan çıkarmıştım fakat arabadan inerken Kürşat'ın bagajdan sarılı tablo çıkardığını görmüştüm. Ben evden çıkmadan önce teslim etmiş olmalıydılar tabloyu. Hükümdar Çakırca her türlü verecekmiş bana zaten belli ki. Ares'ten de uzak durmamı söyledi. İş birliği yapıyor olamaz onunla fakat Asaf iki tarafla da çalışıyor olabilir gizlice. Dişlerimi sıktım. O sinsi yılanı bulduğum yerde kafasını ezecektim.

Parmaklarım arasında sıktığım künyesini boynumdan içeri gönderdim ve lenslerimi taktım. Odasına geri döndüğümde yataktan çıkarken fark etmediğim, koltuğun üzerine bırakılan kıyafetleri gördüğümde içimde buruk bir his oluştu. Aral'ın kendisi mi seçmişti emin değildim ama çok tatlı gelmişti bu yaptığı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Ben bu adamla ne yapacaktım gerçekten? Her geçen gün şaşırıyordum bu kadar çok hissedebiliyor olmama. Bu kadar çok yaşıyor hissediyor olmama ve bu kadar yoğun hissedebiliyor olmama her şeyi. Ket vurulan duygularım önündeki set kırılmışçasına sel olarak vuruyordu kendini bana. Bu yüzden kendimi serbest bırakacak olursam her şeyi dolu dizgin hissedecekmişim gibi geliyordu zaman zaman. Sevgiyi de üzüntüyü de öfkeyi ne nefreti de ve hatta cinneti de dolu dizgin yaşarmışım gibi geliyordu...*

Koltuğa ilerlediğim sırada kapı çalındığında gözlerimi kapıya çevirdim.

"Linacım," diye seslendi Alin kapının ardından.

Gülümsedim o sevimli sese. "Gelebilirsin minik sincap," diye yanıtladım onu içeri gelmesi için.

Kapı açıldı sessizce ve onu gördüm. Yerde değil, Aral'ın kucağındaydı. Kapıyı yüzünde bir gülümsemeyle açıp beni gördüğünde gülümsemesi genişledi ve kıkırdadı.

"Günaydın!" dedi neşeyle.

Yüzümde bir gülümseme yeşerdi. İkisini görmek harika bir sabah sebebiydi gerçekten.

"Günaydın minik sincap," dedim gülümseyerek.

Aral'la göz göze geldiğimizde göz kırptı bana gülümseyen bir ifadeyle. Her zamanki gibi şık ve özenliydi. Dimdik duruyordu, yüz ifadesi her zamanki gibiydi. Dün olanları sindirmiş gibi duruyordu ama sindirmediğini biliyordum. Onun için bile henüz erkendi bunun için. Yeterince konuşamamıştık, onu yeterince göğsümde uyutmamış, yeterince teselli edememiştim.

Aral, içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Alin kucağıma gelmek istediğinde onu kucağıma aldım ve gülümseyerek yanağına bir öpücük bıraktım. Alin başını alışkanlıkla boynuma gömerken Aral gözlerinde çok güzel bir bakışla üzerime eğilip saçlarımdan öptü beni. Kokusu burnuma çalınırken derin bir nefes aldım.

"Günaydın," diye fısıldadığında nefesi saç dipleri ısıttı.

"Günaydın Aral," diye fısıldadım ismimi söylemek iyi hissettirdiği için.

Sol eli yanağıma yaslanmış bir şekilde benden uzaklaşırken baş parmağı tenimi okşadı. Ardından yavaşça boynuma inip künyesinin zinciriyle tenimi okşadı. Yüzünde çok memnun bir ifade vardı. Ben de gülümsedim ona yalnızca.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı ve dili dudaklarını ıslattı. İçim ürperdi o bunu yaparken. Dün geceyi anımsadım elimde olmadan.

"Kıyafetlerine baktın mı?" Diye sorunca dikkatim dağıldı.

Kaşlarım merakla hafifçe çatılırken "Henüz değil," diye mırıldanarak koltuğun üzerindeki kıyafetlerime baktım.

Dikkatle bakınca kıyafetler beraberinde bir anı getirdi aklıma. Tüylerim diken diken olurken kalbimde ufak bir sızı peyda oldu.

Gözlerine baktım. Beni izliyorlardı.

"Hatırlıyorsun demek," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Elbette hatırlıyordu. Aral'dı o.

Kafasını sallarken parmakları saçlarıma dolandı. "Bir an aklımdan çıkmadı."

Yutkundum yavaşça. Birlikte kutladığımız doğum günümde giydiğim kıyafetleri seçmişti özellikle. Ona gelişimin birinci ayı için miydi yoksa bana kıyafet getirirken eteğim dikkatini çekip böyle bir fikir mi gelmişti aklına emin değildim ama iki ihtimalde çok tatlıydı. Ona yaklaştığımda onu öpmek istediğimi anlayarak bana eğildi. Kucağımda Alin olduğu için yanağını öptüm sevgiyle. Alin kıkırdarken o da bana katıldı ve Aral'ın diğer yanağını öptü. Gülümsetti bu beni. İçim sıcacık oldu. İkisiyle bir arada olmak tek terapimdi.

Aral da keyifle gülümserken gözlerime bakarak iç çekti. "Gün aydı gerçekten."

Gülümsedim. Alin'i öperek yere bıraktım onu. "Giyinip geleceğim minik sincap," dedim yanağını hafifçe sıkarak.

O beni onaylarken kıyafetlerimi alıp banyoya girdim çabucak. Termal kilotlu çorabımı, sütlü kahve üzerine kahve rengi ve lila ekose deseni olan eteğimi ve krem rengi boğazlı kazağımı giydim. Tıpkı yirmi birinci doğum günümdeki gibiydim. Değişen tek şey saçlarımın boyu ve bakışlarımdı. Bakışlarıma yaşanmışlıklar altında ezilmişlikler ve son zamanlarda elinden tutulmuşlar oturmuştu. Derin bir nefes aldım aynadaki aksime bakarken. Aral'ın tarağıyla kısa saçlarımı taradım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım yansımama bakarken. "O gün dilediğim şeye sahip olacağım."

Bunları yürükten söylemiş ve tüm kalbimle inanmıştım. Yumruklarımı sıkıp serbest bıraktım ve çıktım banyodan. Alin'le bir konu hakkında konuşurlarken Aral'ın bakışları bana çevrildi. Bana baktığında sanki o güne gitmiş gibiydi ve tam o an Aral'ın da o gün gibi giydiğini fark ettim. Birbirine benzer takımları ve gömlekleri vardı ama şu an üzerinde olan her şeyin o gün giydikleri olduğunu biliyordum. Bir tür dejavu hissi saramalarken bendenimi yaşanmamışlıkların kalp kırıklığını da taşıyordu içinde. Kalbim titredi. O gün onu gördüğümde ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Her hali ve tavrıyla tam bir beyefendiydi. Resmen insanı çekiyordu

kendisine. Şimdiyse dünyada ondan daha güzel bir insan olduğunu düşünmüyordum. Ondan daha güzel, daha yakışıklı, daha merhametli, daha zeki, daha iyi biri olamazdı. Öyle geliyordu... Acaba o beni nasıl görüyordu?

Birbirimizin gözlerine bakarak ettiğimiz sözsüz iltifatlarımızı Alin'in kıkırtısı böldü. "Ayalcım, Linacımı çok mu beyendin?" diye sorup ona göz kırptığında sessizce güldüm.

Çok tatlıydı. Isırmamak elde değildi. Bu söylediği Aral'ı da güldürdü. Yanağını sıktı hafifçe ve onayladı onu. "Çok beğendim," dedi tüm içtenliğiyle. "Lina, benim olsun mu?"

Alin hemen karşı çıktı. "Hayıy," dedi net bir sesle. Bir yandan da iki elini Aral'ın dizlerine koymuş zıplıyordu durduğu yerde hafif hafif. "Linacım benim. Senin olamas."

Aral yüzünde keyifli bir gülümsemeyle yanağını okşadı nazikçe. "Belki Lina benim olmak istiyordur," diye uğraştı onunla.

Pası bana atmışlardı. Alin ona yalanla kaşlarını çatıp bana baktı. "Linacım beni istiyoysun di mi?"

Yanlarına ilerlerken onayladım onu.

Alin mutlulukla ona baktı. "Bak. Linacım benim olmak istiyoy. Bis hiç ayyılmayacağıs." Sonra bilmiş bir ifade takıntı. "Hem Linacımın soyadı Kaya tıpkı benim gibi. Bis kaydeşiz. Senin, Batıcımın, Kuzeycimin, Doyucumun, Güneycimin, Deniscimin soyadı fayklı. İstemek ayıp."

Aral'ı gülümsetti bu söyledikleri. Gülümseyerek onları izlerken Aral'ın gözleri bana çevrildi, dili yine dudakları üzerinde gezindi ve Alin'e baktı. "Linacını da Çakırca yapmanın yolları var."

Yaptığı ima beni gülümsetirken Alin ona surat asarak ellerini yüzüne koydu. "Hayıy yok," deyip, Aral'ın yanaklarını sıkarken gülmeye başladı kendini tutamayarak.

"Evleneyim ablan da gör minik sincap," dedi keyifle Lina'nın yüzüne yoğurmasına izin vermiş bir halde.

Gülümseyerek dizlerimi kırarak Alin'in arkasında durdum. Ellerim Alin'in ellerine katılırken Aral'ın yüzünü okşadım. Diğer yandan da Alin'in yanağını öpüyordum. Alin'in kıkırtısı kulağıma dolarken arkasında olduğumun bilinciyle dizlerime oturdu hemen. Aral oturduğu koltukla dirseklerini yaslamış öne eğilmişti. İki kız kardeş yanaklarını severken yüzünde anlam veremediğim ama kötü olmayan,

aksine çok güzel olan bakışlarla izledi bizi. Sol gözünü ve benini okşadım. Kafasını çevirip bileğime bir öpücük bıraktı.

Alin bunu kıskanmış gibi bileğini Aral'ın dudaklarına yasladığında Aral gülümseyerek onun bileğini de öptü.

Ben de onu saçlarından öptüm. "Bence biraz da akşama bırakalım?"

Kafasını sallayarak onayladı beni kıkırtıları eşliğinde. Dizimde kalkıp Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Teşekküyler Ayalcım," dedi onunla vakit geçirdiği için.

Bu kalbimi sızlatsa da insanlarla bu şekilde iletişim kurabildiği için gurur duydum onunla.

"Rica ederim minik sincap," deyip saçlarından öptü onu Aral da. Alin yüzünde mutlu bir ifade ile tekrar kucağıma çıktığında gülümsedim. Utanmıştı sanırım. Onu göğsüme bastırıp kucağıma aldım ve ayağa kalktım. Aral da ayağa kalktı. Birlikte çıktık odasından. Merdivenler inerken saatin farkındalığını yaşadım her adımda. Herkes uyanmış, işine gücüne dağılmış olmalıydı ve benim Aral'ın odasında olduğum gerçeğini açıkça ortaya sunuyor olacaktık demekti bu. Sabah Aral'la herkesten önce kalkarsam sorun olmaz diye düşünerek Aral'ın odasına gelmiştim fakat hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti.

Boğazımı temizledim ve Aral'a baktım. "Annem salonda mı?"

Siyah gözleri gözlerime baktı ve derdimi anladı hemen. "Ablamı ve anneni arka bahçeye yolladım yanına gelmeden önce."

Gözlerimi Alin'e çevirdim. "Sen de tanık olarak sır saklamayan bir minik sincap mı getirdin yanında?"

Alin gülümsedi eğlenen bir ifadeyle. "Sıy," dedi eğlenerek. "Söölemeyeceyim Linacım sös. Sıy tutabiliyim. Çünku büyüdüm aytık."

"Çünku mu," dedi Aral gülerek.

Alin kıkırdadı. "Çunku," diye düzeltmeye çalıştı ama başaramadı.

Aral kalbini tuttu tatlı tatlı. "Bir yandan ablası bir yandan kız kardeşi," diye sitem etti.

Merdiveni inerken gülümseyerek ona doğru sallandım. Alin'e baktım. "Sır bu tamam mı?"

Kafasını salladı Alin gülümseyerek. "Batıcıma da mı bilmesin?" Diye sordu merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Sırları kimseye söyleyemezsin."

"Melekcime de mi? O kıs."

Kurduğu bağlam gülümsetti beni. "Özellikle ona söyleme," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Yanlış anlama ama ablana çok benziyor."

Aral'ın yüzünde eğlenen bir ifade vardı ve bana katılıyormuş gibi kafasını salladı. "Katılıyorum. Rezil eder beni. Annenin gözünde on puan düşerim."

Tenim ısındı. *Özellikle dün yaptıklarını hesaba katarsak annemin kalbine iner sevgilim.*

Boğazımı temizleyerek önüme döndüm. Gülseren Hanım'la karşılaştık. Fakat onun bizi ispiyonlayacağını düşünmüyordum. O ortalıkta yokken de yukarı çıkmış olabilirdim gayet. Evet.

"Günaydın Lina Hanım," dedi içtenlikle. Hâlâ bu hitaba alışamamıştım. "Sizin kahvaltı hazırladım. Servisinizi açayım ben, buyrun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım içtenlikle. Alin kucağımdan inmek istediğinden ona bir öpücük verip yere bıraktım. Koşarak çizgi film izleyen Batı'nın yanına koştu.

Batı'yla göz göze geldik. "Günaydın Linacım," dedi sevecen bir sesle.

"Günaydın Batıcım," dedim gülümseyerek.

"Eteğin çok güzelmiş," diye de iltifat etmeyi es geçmedi. Tam bir beyefendiydi gerçekten.

Ona karşı içim sıcacık olurken "Teşekkür ederim çok naziksin," dedim sevgi dolu bir sesle.

Ona bakarken artık tek bir tane değil iki tane küçük kardeşim varmış gibi hissediyordum. Alin için ne yapmak istiyorsam aynıları onun için de geçerliydi. Sanırım Aral'ın kardeşlerinden en çok Batı ile duygusal bağ geliştirmiştim.

Aral, elini nazikçe belime yerleştirip masanın bir sandalye hizasında düzenlenen kahvaltıya yönlendirdi. Sandalyemi çekti oturmam için. Sonra da kendisi yanıma oturdu. Gülseren Hanım bana bitki çayı verirken o da kendisine kahve yapmak üzere kalkacaktı ki Gülseren Hanım mâni oldu ona. Gülseren Hanım, Güneş ablanın yardımcısı olduğu için Aral kendi işini kendisi yapmaya o kadar alışıktı ki hâlâ bu alışkanlığını sürdürüyordu. Kardeşleri de aynı şekilde. Harika yetiştirmişlerdi kendilerini. Anneleri bilse ne kadar iyi çocuklar olduklarını ne kadar iyi büyüdüklerini biraz olsun mutlu olurdu belki de.

Sandalyemi ona biraz daha yaklaştırma isteği doldu içime. Ona doğru kaymak için hamle yaptığımda ne yapmak istediğimi anladı ve elini uzatıp oturduğum kısmından tuttu sandalyemi ve yavaşça kendisine doğru çekti beni.

Dudaklarındaki gülümseye bakarken "Böyle daha iyi," diye mırıldandım sessizce.

Gözlerinde o güzel bakışlarla baktı yüzüme. Sanki dün hiç ağlamamış gibiydi gözleri. Hiç kırılmamış, omzuma bir cam kırığı gibi dökülmemiş gibiydi. Keşke hayal görüyor olsaydım ama göz yaşlarının omuzlarımda izleri vardı.

"İyi misin?" diye sordum bu yüzden korksam da cevabından. "Gerçekten."

Sağ elini sandalyemin arkasına koyup saçlarıma dokundu. Bu an bana doğum günümü hatırlattı.

"İyiyim," dedi dürüstçe. "Daha da iyi olacağım."

Onu dimdik görmeye alışıktı gözlerim ama yenilenmiş gibi geldi bana. Sanki göz yaşları içindeyken bir umut ışığı bulmuş gibiydi. Bunun bir parçası olmayı her şeyden çok isterdim. Gülseren Hanıma bir bakış atıp arkasının bize dönük olduğunu görünce elimi kaldırıp yanağına yasladım. Tenini okşadım.

"Sen hep iyi ol," dedim tüm kalbimle. "Ben de daha iyi ve güçlü olacağım."

Yüzünü avucuma doğru çevirip avuç içime bir öpücük bıraktı. İçim sıcacık oldu. Gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine. "Çok güzel bir rüya gördüm," diye mırıldandı sessizce.

Merakla yüzüne baktım. Gözlerini aralayıp gözlerime baktı, bu bakışların sebebi belli ki o rüyaydı.

"Bir kızım vardı."

Kaşlarım kalktı böyle bir yanıt beklemediğim için ama Aral'ın gözlerinin içi gülüyordu resmen.

"Sana benziyordu tıpkı."

İçimde ılık ılık akan bir sevgi ve hüzün hissettim. Dudağını okşadım ne yapacağımı bilemeyerek. Devam etti.

"Annemin kucağında oynuyordu."

Kalbim kırıldı öyle söyleyince. Gözlerinde göreceğim hüzün korkutsa da beni onu hüznüyle yalnız bırakmadım o beni hiç bırakmazdı çünkü. Gözlerine baktığımda hüzün vardı gözlerinde ama

umut da vardı. Umutluydu Aral bugün. Her şeye rağmen kalbinde bir umut yeşermişti dünden sonra.

"Annemin dizlerine yatıyordum. Önce o okşuyordu saçlarımı, sonra kızımızın eli katılıyordu, sonra senin," dedi yüzünü elime sürterek.

Tüylerim diken diken oldu. Alin'le yukarda yüzünü severken ki bakışlarının sebebi buydu demek. Ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim o ne istiyorsa neyi arzu ediyorsa onu arzu eder halde bulduğumu kendimi. Baba olmak ister mi diye sormuştum ona daha önce. Böyle bir hayatta istemeyeceğini söylemişti ama şimdi gözlerime bakarken bu hayatta bile ona sahip olmak için her şeyi yaparmış gibiydi. *Babam da mı böyle bakmıştı annemin gözlerine? Annelerimiz, en çok yara aldıklarımız... Bizi korumak istedikleri halde belki de bu yüzden ikna olabildiler bu hayatın kollarına bırakmaya bizi. Düşeceğimizi bile bile elimizden tutabilme ümidiyle. Acı bir ömürlük değil mutluluklar gibi. Sığındığımız anlar, insanlar, kollar ve bir çatı, sıcak bir yatak belki de bir çocuğun gülümsemesi sana ait olan hayata bağlamaktı amacı.*

Aral'ın yüzüne baktım öylece. Annesinden bahsederken ki ses tonundaki farkı da anlamıştım. Gerçekten üzüldüğü kadar umut da etmişti sanki. Ben de hissetmiştim bunu. Belki de Ender Hanım için geçmişi arkada bırakmanın zamanı gelmişti. *Geçmişi omuzlarında taşımanın anlamı yok ayaklarımızda birer gülleler zira. Nereye gidersek gelecekler bizimle. Bizi yere çeken her anın yeri omuzlarda taşınacak değil yerlerde sürünmek onların bize yaptıkları gibi. Ayağa kalk, dik dur, ilerle ve bulduğun her fırsatta gülümse. Bunu Aral'dan öğrendim. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek yaşadım. Bu kez onunla yaşayacağım. Yapacağım bunu. Aral'ın gözlerinde bu gülümsemeyi hep göreceğim. Görmek istiyorum. Onun gözlerindeki hayatı yaşamak istiyorum.*

"Lina," dediğinde gözlerimi kırptım. Daldığım gözlerinden çıktım, ona odaklandım. Dili dudaklarını ıslattı. "Bana öyle bakarsan seni öpmek isterim."

Gülümsetti bu söylediği beni. Alt dudağını okşadım baş parmağımla. "Bunun beni durdurması mı gerekiyordu?" diye sordum muzip bir ifadeyle onu gülümsetmek isteyerek.

"Bak ya," dedi kafasını biraz daha yatırırken.

Gülseren Hanım'ın geldiğini görerek istemeden elimi yanıma indirdim. Aral, sebebini bildiğinden oturuşunu düzeltti. Ben de önüme döndüm ve kahvaltı yapmaya başladım. Aral teşekkür ederek

kahvesini aldı ve ben kahvaltı ederken kahvesi içti. Solak olmasını ve sağında oturmayı seviyordum. Bu şekilde sağ eli benimle meşgul olabiliyordu. Sol eli bardağını tutarken sağ eli saçlarımda geziniyordu ve bu beni sürekli doğum günüme götürüyordu.

"Bugün böyle giyinmemizin özel bir nedeni var mı?" diye sordum zeytin yerken.

Gözlerindeki mutlulukla bakmaya devam ederken onayladı beni. Nedense çocuksu bir heyecanı da vardı. Bana böyle bakması içimde onu öpmek isteği doğuruyordu ve onu öpme düşüncesi dün geceyi hatırlattığından düşünmemeye çalıştım. İçim bir tuhaf oluyordu düşününce.

"O gün çok güzeldin," dedi gözlerime bakarak. "Bir kere daha görmek istedim."

O gün de söylemişti çok güzel olduğumu. Kalbimin ritmiyle oynadı. Eğer o kaza olmasaydı nasıl olurdu hayatımız diye düşünmeden edemedim. Aral'la olur muyduk yine? Yoksa kaçar mıydı benden? Hep bir adım uzak mı dururdu babamdan çekindiği için? Yoksa dayanamaz mıydı? Kapıma gelir miydi her çağırdığımda? Ellerini beğendiğim için elini tuttuğum bir andan sonra bırakmamaya karar verir miydi? Bilmiyordum. Ve bilememek canımı sıkıyordu epey.

"Nereden geldi aklına?" diye sordum merak ederek.

"Fotoğrafımıza bakıyordum," dedi gözlerime bakarak.

Kalbim ufak bir heyecanla kasıldı. "Doğum günümde çekildiğimiz mi?"

Kafasını salladı ve gözlerinde bir parça utanç görünce daha çok meraklandım. "Ben de bakabilir miyim?" diye sordum çok isteyerek. Sol elindeki kupayı masaya bırakıp cebine uzanırken meraklı gözlerimi yüzünde gezdiriyordum. "Neden fotoğrafımıza bakıyordun?" diye sordum bu kez.

Telefonunu çıkarak sansam da cüzdanını çıkardı. Tarık'ın çektiği fotoğrafımızı da cüzdanında taşıyordu. Fotoğraflarımızı hep cüzdanında taşıması içimi sıcacık ediyordu.

"Alışkanlık," dedi öylece ve bu kalbimde bir ağrıya sebep oldu.

Bunu bile alışkanlıkla söylemişti ve gözlerime baktığında üzüldüğümü gördü. Sağ eli yanağımı okşadı, yanağımı sıktı sonra. "Geçmişe yanma."

Bir şey demedim. Kafamı salladım yalnızca. Cüzdanından kolayca bir fotoğraf çıkardı. Üç kişilik bir fotoğraf bekliyordum fakat yıllardır orada belli olan ufak fotoğraf kağıdında yalnızca ikimiz vardık.

Fotoğrafı elinden alırken ona baktım ve gözlerindeki az önceki mahcubiyetini gördüm. "Ben yapmadım," dedi tatlı bir utançla. "Tarık'ın işi. Cüzdanımda taşıyabileyim diye yapmıştı doğum günüm için."

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir özlem, üzüntü ve sevgi seliyle tek başıma bıraktı yine beni. Dört yüz güne karşı otuz ikinci günümüz var elimizde ve ben gerçekle savaşmayı öğrenebilecek miyim bilmiyordum hiç. Ne zaman hatırlasam bunu, aniden yıkımına uğruyordum. Alışamıyor, kabul edemiyordum bir türlü.

Kimin göreceğini umursamadan uzanıp yanağından öptüm sevgisiyle baş edemeyerek. "Çok seviyorum seni," diye fısıldadım onun bana dediği gibi.

"Lina," dedi fısıldar gibiydi. Hatta beni öpmemek için kendini tutar gibiydi. "Adil değil bu hiç."

Gülümsedim ona. "Bir bu kalmıştı yapmadığım."

Cıkladı. "Bugün yapmanı istediğim çok şey var."

"Bak sen," diye takıldım ona.

Gülümseyerek fotoğrafımıza baktım. Eskimişti fotoğraf kâğıdı. Öyle güzel düzenlenmişti ki sanki gerçekten ikimiz vardık sadece. Aral içten gülümsemişti ve çok güzel çıkmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu resmen. Bense çekingen bir gülümsemeyle bakıyordum ama gerçekten güzel bir fotoğraftı. Şimdiki yine aynı kıyafetler içinde, birbirimize karışmış bir haldeydik.

"Bugün mutlaka fotoğraf çekilelim," dedim bunu çok isteyerek. "Öncesi sonrası gibi olur." Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Ellerimizin yanında güzel durur."

Ne demek istediğimi anladı. Sessizce güldürdü bu söylediğim onu. "Merakları gidereyim yani?"

Huysuz bir ifadeyle omuz silktim. "İstersen paylaşma."

Yanağımı sıktı. "Bu akşam paylaşacağım."

Kıkırdadım düşünceme. "Etkileşim saati mi kovalıyorsun?"

Kaşı kalktı. "O nedir?"

Yüz ifadesi güldürdü beni. "Akşam saatlerinden daha çok beğeni geliyor ya. İnsanlar daha çok giriyor sosyal medyaya falan?"

"Anlam veremediğim bir meşguliyet alanı," dedi asla ilgilenmiyormuş gibi bunlarla. Ben dikkat ederdim önceden. Saçımı kulağımın arkasına itti. Onun meşguliyet alanı benmişim gibiydi tamamen. "Akşam yemek yiyelim."

"Randevu gibi mi?" dedim gülümseyerek.

"Randevu gibi," diye onayladı beni.

"İşimiz yok mu?"

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerindeki mutluluğa öfke ve gerginlik kara çaldı. "İşimiz hep var," dedi beni onaylayarak. "Yaşamak için işlerin için beklemesini beklerken hiç yaşayamazsın demişti çok sevdiğim biri."

Tüylerim diken diken oldu. "Babam," diye mırıldandım.

Kafasını salladı sadece. Babamı çok seviyordu. *Beni çok sevdiği için mi beni bu dünyaya getirdiği için kızmıyordu ona? Kızmak birini sevmekten alıkoymaz seni dedi iç sesim. İnsan çok sevdiği insanlara daha çok kızar ama bu ondan vazgeçmek için yeterli gelmez çoğu zaman.*

"Kahvaltını bitir," dedi çenesiyle masayı işaret ederek. "Akşama kadar çok işimiz var."

Kafamı salladım. Fotoğrafımıza bir kez daha bakıp ona uzattım. O fotoğrafımızı cüzdanına kaldırırken ben de kahvaltıma geri döndüm. Beş dakika sonra doyarak kalktım masadan. Gülseren Hanım'a teşekkür ettim sofra için. Aral da bitirmişti kahvesini, elinden tuttum ve onu Alin ve Batı'dan uzağa, verandaya en yakın noktadaki oturma grubuna yönlendirdim. Annem ve Güneş abla genelde burada oturuyorlardı. Camdan cepheye doğru gidip krem rengi koltuklardan birine oturdum ve onu yanıma çektim. Yanıma oturdu yavaşça. İlgiyle yüzüme bakıyordu. Aynı ilgiyle ben de onun yüzüne baktım. Annesi hakkında konuşmak istiyordum ama önce çözmesi acil olan bir durum vardı. Hükümdar Çakırca'nın dediklerinden ötürü kafamda bir sürü soru işareti olmasıyla birlikte şimdi bir de genlerimden ötürü hayati tehlikem olabileceği gerçeği ortaya çıkmıştı.

Stresle farkınd olmadan boynumdaki kolyeye oynarken Aral kolyeme bakıp daha sonra gözlerime baktı.

"Kolyene baktım bu arada."

Anlamadım. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Nasıl yani?"

"Sabah sen adli tıbba uğramam gerekti," dedi. "Dün olay yeri incelemede bilerek bakmak istememiştim."

Kaşlarım çatıldı. "İstihbarattan ötürü mü?" diye sordum tahmin yürüterek.

İstihbarat izliyordu bizi, kolyeyi bilirlerse bizden alır babamın peşine düşebilirlerdi ve bunu istemiyordum. Belki de doğru olan bu olurdu ama istemiyordum.

Kafasını salladı. Elimi tutuşu sıkılaştı hafifçe. Ares gelmişti aklına sanırım.

"Tahmin ettiğin şey doğru gibi duruyor," dedi baş parmağı elimin üzerini okşarken. "Sinyal yayıyor gerçekten. Gps olma ihmali yüksek."

***Benim onu bulduğum gibi o da dilerse bir nergiste bulabilir beni.* Bulunmak mı istiyorsun baba? Annem seni bulsun mu istiyorsun? Yoksa varlığının onu teselli edeceğini bildiğin için mi?**

***Annen uyurken onu koruması daha kolaydı, şimdi uyanık. Onu korumak ne kadar zor bilemezsin,* demişti Hükümdar Çakırca. Belki de kolyenin anneme dönmesini istiyordu babam. Kolye belki de annemde olmalıydı.**

"Lina."

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Babamın dediklerini ve babanın dediklerini," dedim dürüstçe. "Belki de kolye annemde olmalı."

Babasından bahsedince kaşları çatıldı. "Babam ne dedi sana?"

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. "Dün satranç oynarken babanı yendim demiştim ya," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken. "Beyaz oydu. Oynamaya başladık, tahmin edilemez olmak için Sicilya değil Hollanda savunması yaptım. Babam olsa öyle yapardı diye düşünerek."

Kafasını salladı beni onaylar gibi. Belki de o da babamla satranç oynamıştı daha önce.

"Bir süre sonra oyun çok tanıdık gelmeye başladı. Sonra ikimizin de ezbere oynadığını fark ettim."

Kaşlarını çattı hafifçe fakat bu babasından beklediği bir şey gibiydi. Oyun kurucudur demişti dün zira. Gerçekten oyunu kurmuştu ben gitmeden ve ben fark etmeden beni yönlendirmesine izin vermiştim.

"Najdorf'un Polonyalı Ölmezi'ydi. Najdorf'u babama benzetti... Najdorf da Polonyalı ve savaşta ülkesine dönmeyip Macaristan vatandaşı oluyor. Babamın hikayesine benziyor gerçekten."

Beni teselli etmek ister gibi okşadı elimi parmakları. Halbuki ben birazdan ona söyleyeceğim konu hakkında endişeliydim daha çok. Düşüneceği ihtimallerden ve elimizde olmayacak olan şeylerden. Üstelik daha yarım sat önce umutla dolmuşken.

Elini daha sıkı tuttum. "Babamın yaşında tilki yokmuş hiç," dedim doğrudan. "Babamı özel yapan bu sanırım."

Kaşları çatıldı. Ne demek istediğimi anlamadı başta. Bu yüzden kavrayabilmesi için ona daha fazla bilgi verdim. "Mutasyon tilkileri güçlendiriyor ama bu onlara zarar da veriyor. Babanın söylediklerinden çıkardığıma göre bu yüzden çok yaşayamıyorlar ve babam bu sınırın üzerinde. Bunun sebebi annem olabilir. Çünkü annemin ve benim ne kadar önemli olduğumuzdan haberimin olmadığını söyledi."

Aral'ın kaşları çatıldı. Gözlerinde önce şaşkınlık, daha sonra öfke, merak ve endişe gelirdi. Oturuşu dikleşti, gerildiğini gözlerimle görebildim.

Gözlerime bakarken "Sen... iyisin ama değil mi?" diye sordu cevabından korktuğu belli olan bir ifadeyle.

Aral'ın rüyasını düşündüm gözlerine bakarken. Yarım saat önceki gözler değildi bu baktıklarım. Ne kadar yaşayacağımın belli olmaması bir kenara – bunu zaten kimse bilemezdi- ben genlerimde mutasyon taşıyordum. Çocuğumda olmasını istemeyeceğim genler taşıyordum. Korktuğum genler taşıyordum. Aral'ın rüyasındaki gibi bir çocuk veremezdim ki ona böyle bir dünyada. O gözlerde yaşamak rüyadan ibaret gibi geliyordu.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Bilmiyorum ama öyle olmalı," dedim onu endişelendirmek istemeyerek. "Konuşacağım annemle. O cevabı biliyordur."

Ellerinin yavaş yavaş ısısını kaybettiğini fark ettim. Ne zaman çok endişelense elleri buz kesiyordu. "Annenle konuştuktan sonra hastaneye gidiyoruz," dedi itiraz istemeyen bir sesle. "Check up yaptıracağız sana."

Kafasında hangi ihtimaller dönüyordu emin değildim ama annem onu yeterince ikna edemezse karşı çıkmayacaktım ona. İçi rahat etsin istiyordum. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve önünde dikilirken yanağına dokundum sevgiyle.

"İyiyim olacağım merak etme" dedim buna kendim de inanmak isteyerek. "Eğer benim de mutasyonum varsa annem bununla mutlaka ilgilenmiştir. Hem babam bırakmaz beni çaresiz. Sen söyledin."

Yutkundu gözlerime bakarak. Onayladı beni. Sanırım babam hakkında söylediğim onu daha çok rahatlatmıştı. Ayağa kalkıp beni kolları arasına aldı ve sarıldı bana. Bu bana gerçekleri söyleyeceği zamanı hatırlattı. Korkuyordu yine beni kaybetmekten. Ve bu kez zihinsel değil bedenseldi işin boyutu.

"Eğer hayatınla ilgili bir pürüz olsaydı bilirdim," dedi kendini ikna etmek istiyormuş gibi. "Kadir abi de annen de ilgilenmiştir."

Kafamı salladım. Ellerimi sırtına yerleştirip sırtını sıvazladım yavaşça. "İyi olacağım," dedim dudaklarımı omzuna yaslamışken. Bir de öpücük bıraktım omzuna dudaklarım yaslıyken. "Her şeyi geride bırakıp seninle istediğin hayatı yaşayacağım."

Saçlarımı okşayıp bir de öptü beni saçlarımdan. "Öyle yapacağız," diye onayladı beni.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. "Aslanım yaparım."

Gülümsedi hafifçe. O gülümseyince gerilen tüm kaslarım gevşedi. "Aslansın," dedi gözlerime bakarak, sol eli yanağımı okşadı. "Yaparsın."

Kafamı salladım. Gözlerime bakarak derin bir iç çekip. Dili dudaklarını ıslattı ve eli elime yerleşti usulca. Başka bir şey söylemedi. Arka bahçeye doğru adımladım öylece. Onu takip etti ayaklarım.

"Babamın peşinde olmadığını söyledi baban," diye mırıldandım sırtına bakarken. "Asaf'la iş birliği yapmıyor yani baban."

Dişlerini sıktığını gördüm ama bir şey söylemedi. Şu an umurunda değil gibiydi. Arka bahçenin kapısına geldiğimizde gözlerime baktı ama kapıyı açmadı. Gözlerime bakarken gelmek için davet edilmeyi beklediğini fark ettim. Eğer hayatım tehlikedeyse bunu ona söylemenin kolay bir yolu yoktu. Bu yüzden o an orada olması işleri benim açımdan daha kolaylaştırabilirdi en azından...

Bu bencilce düşünceyle elini sıktım hafifçe. Gözlerindeki o neşeyi, hayata karşı umudu söndürmeyi hiç istemiyordum. *Birini sevmenin neden tehlikeli olduğunu şimdi anlıyorum Aral. Hayatı tehlikede olan benim fakat ben seni düşünüyorum. Sevmek bu yüzden yasak edilmiş bize. Sevince öncelikleri değişiyor insanın.*

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve elini bırakmadan girdim içeri. Burnuma tanıdık yağmur kokusu doldu. Arka bahçeleri öyle büyüktü ki cam bir serayı andırıyordu ve yüksek tavanlara uzanan koca saksılarda ağaçları bile vardı ve hep yağmur gibi kokuyordu. Aral'ın burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Belki de annesini hatırlatıyordu burası ona. Annesine gidemediği için giymiş gibi hayal diyordu belki de. Bunu düşünmek istemedim. Ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Annem ve Güneş ablanın gözleri bize çevrildi. Anneme bakarken ne kadar yaşlandığını fark ettim o an. Ender Hanım'ı gördükten ve Aral omzumda ağladıktan sonra annemi görünce içimde derin bir hüzün doldu. Yaşadığımız hayat ve bizi getirdiği noktayı düşündüm ona doğru adımlarken. Dizinde yatmak istediğim bir sürü şey gelmişti başıma ama saçlarımı okşayan annem değil Aral olmuştu hep.

"Hoş geldiniz," diyei neşeyle karşıladı bizi Güneş abla.

Gülümsemeye çalıştım elimden gelenin en iyisini yaparak ve bu işte iyiydim eski mesleğimdi. Sadece sevdiğim insanlara rol yapmak iyi hissettirmiyordu.

Annem yüzünde buruk ama mutlu bir tebessümle bize bakıyordu. Aral anneme selam verdi saygı dolu bir sesle. Halini hatırını sordu. Koltuklara yaklaştığımızda elini belime yaslayıp beni annemin yanına oturmam için teşvik etti. Geri çevirmeyip annemin yanına oturdum. O da ablasının yanına oturdu yavaşça. Rol yapmakta iyiydi gerçekten, sanki az önce endişeyle bana sarılan adam o değil gibiydi. Bu dik duruş ona yük edildiği için sevmedim bunu.

Annem, yüzünde buruk bir tebessümle Aral'la sohbet ederken içinde olduğum ortama dikkat kesildim bir an. Güneş abla biliyor muydu dün olanları? Aral anlatmış mıydı? Kurabiyelerini yemiş miydi acaba? Ender hanım nasıldı? Ekin'i arayıp sormuş muydu Aral hiç?

Aral, annemle konuşurken dün Ender Hanım'la Aral olmadan tanıştığımı anımsadım. Böyle hayal etmemiştim hiç. Aral'la annemin tanışması da istediğim gibi olmamıştı zira. Eve götürecektim onu hayalimde. Annemle kuruttuğumuz meyvelerden çay ve vanilyalı kek yapacaktım onun için. Annem, Aral ve ben güzel bir öğle vakti çay içerken sohbet edecektik. Aral, beyefendiliği, düşünceleri ve karakteriyle annemin beğenisini kazanırken ben kendi kabuğumda annemin her ifadesini inceleyecek merak ve heyecan içinde

izleyecektim ikisini. Aral'ı yolcu ettiğimde annemle utana sıkıla onun hakkında konuşacak ve muhtemelen annemden onun hakkında övgüler duyacaktım. İşler ciddiye binene kadar babam bilmeyecekti. Aral beni annesiyle tanışmaya götürdüğünde ona annesinin sevdiği çiçeklerden alacaktım, ondan öğrendiğim gibi konuşacak; Aral'ı gururlandırmak isteyecektim. Fakat hiçbir şey istediğimiz gibi olmuyordu. Annem ve Ender Hanım eski arkadaşlardı. Hükümdar Çakırca eski dostum demişti babam için ve dürüst bir adamsa gerçekten yalan değildi bu. Annem neden kimsenin bilmesini istemiyordu? Neden Aral'ın bilmesini istemiyordu? *Neden anne? Neden bu kadar korkuyorsun? Yapamadığın için mi yoksa ne yapacaklarını bildiğin için mi?*

"Sen nasılsın Linacım?"

İsmimi duymak beni düşüncelerimden sıyırırken gözlerimi şömineden çekip Güneş ablaya baktım. Şimdi gözlerine bakınca bir kez daha ne kadar annesine benzediğini farkediyordum. Tüylerim diken diken oldu ona bakarken.

"İyiyim," diye mırıldandım mavi gözlerine bakarken. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi güzel bir gülümsemeyle.

Uzun zamandır yüzüne bakmamış gibi hissediyordum kendimi. Bakmakla görmek farklı şeylerdi çünkü. Şimdi ona bakarken karnının büyüdüğünü fark ettim artık kendini daha da belli etmeye başlamıştı. Üzerinde krem rengi triko bir elbise vardı ve karnı tatlı bir şekilde belli ediyordu kendini. Bir çocuk dünyaya getirmek çok büyük sorumluluktu ve bizim gibi insanların hayatı bu kadar anormalken Güneş abla nasıl buna cesaret edebiliyordu merak ettim. Alpaslan abi şüphesiz harika biriydi ama babasının hayatının getirdiği bir hayatı da vardı ister istemez. Nasıl ikna olmuştu iyi olacaklarına?

Ellerini dizlerine sürtüp kalkarken Aral'ın koluna girdiğinde Aral da onunla kalktı ve ablasının yüzüne baktı.

"Beni dışarı kadar çıkarır mısın?" diye sordu Aral'a.

Aral ablasını onaylarken bana baktı. Gülümsedim hafifçe gitmesi için. Sorun değildi. Güneş abla annemle beni yalnız bırakmak istiyordu. İkimiz de farkındaydık bunun. Belki annemle bunu konuşmam daha rahat olabilirdi. Olumlu bir cevap duymayı bekliyordum. Böylece Aral'a anlatması daha kolay olabilirdi.

Bizi arka bahçede yalnız bıraktıklarında annem bana döndü yüzünü. Gözlerimi ona çevirdim. Annemin gözlerinin mavi tonu daha farklıydı Ender Hanım'dan. Biri benim annemin gözleriydi, diğeri Aral'ın ama ikisi de hüzün içinde bakıyordu bana.

"Nasılsın?" diye sordum geçekten merak ederek.

"İyiyim," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Sen nasılsın annecim? İyi misin gerçekten?"

Yavaşça derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Eğer birkaç sorumu cevaplarsan daha iyi olabilirim."

Oturduğu yerde yavaşça bana dönerken gözlerinde hüzünden başka bir şey yoktu. Çekinir gibi uzanıp kucağımdaki elimi tuttu.

"Ben sana istiyorum diye susmadım hiç Lina," dedi kısık derinden gelen sesiyle. "Mecbur kalmasam, susar mıyım hiç? Sen ağlarken, seni teselli edemediğim için ben mutlu muyum sanıyorsun?"

Bir şey söylemedim. Herkesin kendince gerekçeleri vardı ve bunları çürütmekle uğraşmayacaktım. Herkes haklıydı kendince.

"Dün Hükümdar Çakırca'yla konuştum," dedim doğrudan konuya girerek. Kaşları çatıldı ismini duyunca. Fakat sessiz kalıp devam etmemi bekledi. "Babamın yaşında tilki olmadığını söyledi bana."

Gözlerinde endişe pırıltıları gördüm. Gözlerini kırptı birkaç kez, elimi tutuşu sıkılaştı.

"Lina," dedi beni uyarır gibi. "Bundan öylece her yerde bahsetmemelisin."

Kaşlarımı çattım hafifçe. Evet tehlikede olduğumuzu biliyordum ama her yerde dediği yerde yalnızdık ve eve yen yakın yerleşim alanı on kilometre yarı çapında bile değildi. Neden bu kadar endişeleniyordu? Çakırcalara mı güvenmiyordu? Yoksa tilkilerin neler yapabileceklerini benden daha iyi bildiği için mi bu kadar korkuyordu? Hatırladığım o küçüklük anımı anımsadım. Annemi saçlarından sürükledikleri o anı. Bir sebebi olmalıydı her şeyin. Bu kadar korkuyor olması, senelerdir bu korkuyla yaşıyor olabileceği gerçeği inanılmaz öfkeli hissettiriyordu bana. Korkuyla yaşamak demek ölecek gibi olup bir türlü ölememek demekti.

Elini tuttum korkup cevaplardan kaçmaması için. "Anne," dedim yumuşak ve istediği gibi sessiz bir sesle. "Mutasyonun tilkilerin ömrünü mü kısaltıyor?" Gözlerime endişe içinde bakarken cevap vermesi için kendimi ileri sürdüm. "Ben de mi otuzlarımda öleceğim?"

Kaşlarını çattı, "O nasıl söz Lina? Allah korusun," dedi bunun düşüncesine bile dayanamıyormuş gibi. "Sen çok daha uzun yıllar yaşayacaksın. Babanın genlerini taşıyorsun. Herkesten iyi olacaksın. Harika bir hayatın olacak. Alma ağzına öyle kelimeler."

***Babanın genlerini taşıyorsun...* Rahatlamalı mıydım bunun için? Yoksa korkmalı mıydım? Hükümdar Çakırca benim çok önemli olduğumu düşünüyor. Eskiden babamın yerini bildiğimi sandıkları için önemli olduğumu düşündüğünü sanırdım ama kastettiği şeyin bununla bir ilgisi olmadığını henüz yeni yeni kavrıyordum. Babamın mutasyonlu genlerinin negatif yanlarını annem bir şekilde iyileştirmişse eğer bu benim doğuştan buna sahip olduğum anlamına gelebilirdi ve bu açıdan düşünmemiştim hiç. Ben normal bir kızıl tilki olarak eğitilmemiştim. Ben mutasyonlu genleri geliştirilmiş bir kızıl tilkinin çocuğuydum. O genlerle doğmuştum. Bu yüzden mi önemliyim?**

"Anne," dedim zihnimde bir sürü şey dönüp dururken adrenalin kanımda geziniyordu. "Bunu babama sen mi yaptın? Bu yüzden mi uyuttun kendini?"

"Lina," dedi sitem eder gibi. "Lütfen." Ellerimi sıktı hafifçe. Gözleri etrafımızı örten camdan duvarlarda gezindi korkuyla. "Sessiz ol."

Ensemdeki tüylere kadar ürperdim. *Annem yapmıştı gerçekten. Annem, tilkilerin ömrünü kısaltan faktörü bulmuş, buna bir şekilde tedavi geliştirmişti ve babam bunun en büyük örneğiydi.*

Kafamı toparlamaya çalıştım. Şaşkına uğramanın donup kalmanın sırası değildi. Annem cevap veriyorken her şeyin cevabını almam gerekti fakat düşüncelerim karman çorman olmuştu.

"Peki ben? Neden?" diye mırıldandım kafamı toplayamayarak. "Kaçırıldığımda mutasyonum güçlendirilmedi mi? Beni de mi tedavi ettin?"

Kafasını iki yana salladı. "Gerek yoktu ki," dedi ağlayacakmış gibi. Sanki bana bakarken dört yaşında kaybettiği kızına bakıyordu. "Onlar için mükemmeldin." Gözleri dolarak göz yaşları düştü teker teker. "Özür dilerim Lina," dedi ağlayarak. "O gün seni parka götürmeseydim sana yapamazlardı bunu."

Karnıma bir ağrı girdi. Alin ne zaman parka gitmek istediğini söylese annemin gözlerinde tedirginlik görür bunun agorafobisiyle ilgili

olduğunu sanırdım ama gerçek bambaşkaydı. Belki de asıl gerçek annemin agorafobisinin olmasının sebebiydi.

"Böyle olsun istemedim," dedi ağlayarak ve birden hüngür hüngür ağlamaya başladı ellerimi tutarak. "Böyle bir hayatın olsun istemedim. Baban da istemezdi... Sekiz sene Lina," dedi ağlayarak. "Babanın onlardan kurtulduğuna inanması sekiz senesini aldı. Babanın benden bir çocuk istemesi sekiz senesini aldı."

Sekiz sene. Ben yirmi üç yaşıma girecektim bu sene. Annem ve babamın evlilikleri ise yirmi aldı. Bu sekiz senenin beş senesi sevgili üç senesi evlilerken geçmiş. Çocuk yapabilmeye sekiz sene sonra cesaret edebilmişler. Gerçekten kurtulduklarını düşünerek hem de...* Kendimi düşündüm. Aral'ın rüyasını. Aral'ın bakışlarını, kızımız vardı derken ki yüz ifadesini düşündüm. *Aral da istiyordu baba olmak ve o anlattıkça ben bile istemiştim bunu. Şu an asla söz konusu değildi ama ikimizin de bu işlerden kurtulup kendi hayatımızı kuracağımıza dair umudumuz vardı. Daha annemin yanına gelmeden önce herşeyden kurtulacak ve onunla yaşayacağımı söylemiştim Aral'a. O gün gelecek olsa kurtulsak her şeyden ve seneler sonra bir çocuğumuz olsun istese Aral, her şeyin bittiğine ikna olmuş olsam; hayatımıza yeni güzel bir sayfa açmak ve Aral'la bir çocuğum olması fikrine o kadar da uzak olmazdım. Sekiz sene sonra ben otuz bir Aral otuz yedi yaşında olacaktı. Vukuatsız geçen sekiz sene, beni ikna ederdi. Hatta o kadarına bile gerek kalmazdı belki de. Mümkünse Aral daha erken baba olsun isterdim. Sekiz sene aranmadığına ikna olmak için çok uzun bir süre ve çok acımasızca.

Annem hıçkırıklarla ağlarken gözlerimden birer yaş düştü benim de. Dişlerimi sıktım öfkeyle. O sırada açılan kapıya çevrildi gözlerim. Aral'ı gördüm. Kapıyı açıp gözleri anında benimle buluştuğunda durdu adımları, girmedi içeri. Gözlerinde ağladığım için olsa gerek hem endişe hem de hüzün gördüm. Kafamı iki yana salladım düşündüğü gibi olmadığını söylemek isteyerek.

Omuzları gevşedi. Anneme baktı bir anlığına. Sonra da bana baktı. Kafasını yavaşça sol omzuna doğru eğdi annemi işaret ederek. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlayan anneme baktım. Aral, annesine gidemiyor. Bense anneme küstüğümden sarılamıyordum. Fakat onu anlıyordum sanırım. Ya da artık ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Yumruklarımı sıkıp kollarımı açtım ve anneme sarıldım yavaşça. Başımı omzuna yaslarken annem bunu bekliyormuş gibi kollarını sardı bana ve ağlaması şiddetlenirken benim de gözlerim doldu. Aral'ın sessizce çıktığını işittim. Yüzümü annemin omzuna gömdüm. Annemin omzunda gözlerimden boncuk boncuk yaşlar düşerken annemin ağlamasının sakinleşmesini bekledim. Kısa saçlarımı okşarken onlarca kez özür diledi benden. Uzun zaman sonra ilk kez gerçekten anneme sarılıyormuş gibi hissettim. Benimle dertleşen saçlarımı okşayan anneme sarılıyormuş gibi hissettim. İçimde büyük bir nefretle bilendim durdum. Ona bunu yapanları, bana bunu yapanları, bize bunu yapanları pişman edecektim.

"Anne."

"Efendim bir tanem," dedi saçlarımı okşarken.

"Aral'ı da iyi olacağıma ikna eder misin?" diye rica ettim ondan kısık bir sesle.

Hafifçe geri çekildiğinden ben de geri çekildim. Gözlerini yüzümde gezdirirken sağ elinin parmakları yanağımda gezindi. Yanağımı okşayıp saçımı kulağımın arkasına götürdü narince. "Olur," dedi boğuk ama sevgi dolu sesiyle. "Ederim tabii. Endişelenmesin senin için." Gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Çok seviyor seni. Belli her halinden."

Kafamı salladım. "Ben de onu seviyorum," dedim çekinmeyerek. Aral'ı anneme anlatmayı hep çok istemiştim nedense. Güneş ablaya değil ona gitmeyi, ne yapmam gerektiğini ona sormayı isterdim. "Ya pişman olursa beni sevdiğine?"

"Ben hiç olmadım," dedi annem gözlerime bakarak. "Bunun için bana kızdığını biliyorum. Özür dilerim Lina. Ama babanı sevdiğim için hiç pişman olmadım. Sana sahip olmak istememiz dışında hiçbir şey öyle istediğimiz için olmadı." Göz yaşlarından yaşlar düştü yine. "İsteyerek sahip olduğumuz bir birbirimizin kalbi bir de sen vardın elimizde. Koca hayatta Lina," dedi onu anlamamı istiyormuş gibi. "Koskoca hayatta sadece şu ikisiydi. Hayat zaten çok gördü bize, sen de çok görme ne olur?" dedi yanağımı okşarken. Kalbim acıdı öyle söyleyince. Bir şey diyemedim.

"Peki Alin?"

"Alin'i istemedim," dedi annem üzgün bir sesle. "Seni kaybettikten sonra bir çocuğa daha cesaretim yoktu. Baban çok istedi Alin'i. Hem

bana hayat olacak hem de yeni hayatımıza neşe olacaktı." Annemin sesinde saf hayal kırıklıkları ve acı vardı. "Diyorum ya Lina. Hiçbir şey istediğimiz gibi olmadı."

"Üzgünüm," dedim tüm kalbimle.

Kafasını salladı paramparça gözlerle. "Ben de öyleyim."

Gözlerimi kaçırıp gözlerimi sildim ve derin bir nefes alarak sakinliğimi korumaya özen gösterdim. Ardından annemin gözlerine baktım tekrar.

"Dün Ender Hanım'la tanıştım. Hükümdar Çakırca beni eski dostumun kızı diye tanıttı. Babam ve Hükümdar Çakırca arkadaşlar mıydı?"

"Bizden ötürü tanışıyorlardı," dedi kısık bir sesle.

"Neden kimse bilmesin istiyorsun peki?" diye sordum merak ederek. "Aral'a söylemek istiyorum çünkü bunu. Babamla babasının bu şekilde bir yakınlığı olduğunu biliyor mu bilmiyorum ama bilseydi o bana söylerdi."

Kafasını iki yana salladı annem. "Bilmesi bir şey değiştirmeyecek," dedi bilinmesini istemeyerek.

"O halde neden istemiyorsun?"

"Gidip soramayacağı soruları olacak," dedi üzgün bir sesle. "Sana, kendine yardım etmek istediği halde gidip soramayacak annesine."

Kafamı salladım. "Ama bazen sorabilsen de değişmez sonuç," dedim elimde olmadan bizim durumumuza dikkat çekerek.

"Üzgünüm Lina," dedi yine. "Elimden daha iyisi gelmediği için."

Kafamı iki yana salladım özür istemediğimi belli etmek için. "Söyleyeceğim yine de."

"Sana karşı çıkamam. Zekisin Lina, sebepleri sonuçları birleştirebilirsin kafanda."

"Neden bilsin istemiyorsun anne?" Diye sordum tekrar. "Babalarınızdan ötürü mü?" O an anne annemin kızıl ve Polonyalı olduğu gerçeğini anımsadım tekrar. "Anne annemle mi ilgili? O da kızıl ve Leh. O da mı işin içinde? Üstelik dedem askerdi değil mi?"

Gözlerinde yine o endişeyi gördüm. "Lütfen," diye rica etti annem elimi tutarak. "Onları karıştırma Lina."

Doğru sorularımı soruyordum yoksa sadece ailesini mi sevmiyordu? Neyden bu kadar endişe ediyordu? Hükümdar Çakırca'nın kendinden emin halini anımsadım. O da kayın pederine güveniyor olabilir miydi?

Aral'ın dayısını sevdiğini biliyordum ama dedesi konusunda pek bir bilgim yoktu. Bilinmeyen sorulara biri daha ekleniyordu sürekli.

Annemin istediği gibi sesimi kısarak ona yaklaştım. "Anne annem hakkında ne düşünmeliyim anne? Bir ipucu ver bana. Evet ya da hayır de. Sen bulduysan çözümünü tilki değil demektir. Aksi taktir de şu an yaşıyor olmazdı. Ne peki?" O an aklıma gelen fikirle tüylerim diken diken oldu. Babamın notlarında bahsettiği katolik kesimi anımsadım. *Tilkilerin yönetiminde görev alan katolikleri. Anne annemin beni kiliseye götürmelerini. Şimdi düşününce aslında babama ne kadar üstten baktığını. Dedemin üst rütbesini. Babamın hem tilki hem MİT olabilmesini.*

"Kahretsin," diye mırıldandım elim alnıma giderken. "Onlar da işin içinde."

"Lina," dedi annem yalvarır gibi. "Lütfen sessiz ol. Kimseye söyleyemezsin."

Yerin kulağı var diye korkuyordu sanki. Ya da tilkilerin... kahretsin gerçekten. Aral bana istihbaratın beni sorguya alamadığını söylediğinde dedem sanıyordu muhtemelen etkisi de vardır ama nedense asıl etken anne annemmiş gibi hissediyordum. Annem hasta olduğunda anne annemin neden gelmediğini, tedavisi için kılını bile kıpırdatmayışını anlayabiliyordum artık sanırım. *O bize sevmek yasaklayanlardan biri.*

Bir şey söylemedim. Ayağa kalktım yalnızca. "Lina," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Uzanıp elimi tuttu. "Üzgünüm bir tanem ama kimseye söyleyemezsin bunu. Aral'a bile. Bunu bildiğini ve başkalarına söylediğini öğrenirlerse başın çok büyük belaya girer. Onlar hakkında ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Lütfen. Lütfen söyleme kimseye."

Aral bilirse başı belaya mı girerdi? Sakin değil miydi başımız belada? Aral bilse bunları saklar mıydı benden? Bir şey söylemedim. Düşünecektim.

Annemin yüzünde hüzünlü bir bakış oldu. "Beni anlıyorsun değil mi?" dedi çaresizce gözlerime bakarken. Ağlamak üzereydi yine. Fakat anlıyordum. Çaresizliğin pek çok formuna şahit olmuştum. Aral haklıydı. Seçim yapmak zorunda bırakılınca bazen insan tetiği çekmek zorunda kalabilirdi ve bu kötü olduğu için değildi. Bazen başka seçeneği kalmazdı insanın. Kendi kafasına sıkmaktan başka.

Kafamı salladım sadece. Ardından ellerimi boynuma götürüp kolyeyi çıkardım boynumdan. Annem dikkatle beni izledi.

"Babam bir mektup bırakmış gitmeden önce," diye mırıldandım ona eğilip kolyeyi boynuna takarken. "Dilersen onun seni bulduğu gibi sen de onu bir nergiste bulabilirmişsin."

Eli özlemle nergise dokunurken "Kadir," diye fısıldadı özlemle. "Yaşıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. "Bence yaşıyor."

Gözleri umutla ışıdı uzun zaman sonra ilk kez. Kafasını salladı. "Atlayacağız bunu da." Gülümsemeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Kafamı salladım. Derin bir nefes aldım tekrar. "Aral'ı getireyim ben," dedim gözlerine ricayla bakarak. "Lütfen cevaplayabildiğin kadar cevapla sorularını. Benim için önemli."

Kafasını salladı. Ben de kafamı salladım ve kapıya doğru adımladım.

Aral'ı görmek, ona sarılmak, mola vermek hatta onu yatağa götürüp saatlerce onunla uzanmak istiyordum. Kafamdaki sorulardan, yarından, tablolardan, Ares'ten, bilmecelerden.... Her şeyden kaçmak istiyordum. ***Ben dursam öylece ne olurdu ki? Belki de böylesi daha iyiydi. Bazen kıpırdamamak derin denizde yüzeye taşırdı seni. Çırpınmak bastırabilir insanı. Yakınındakini tutarsan onu da derine çekebilir kendinle öldürebilirsin. Aral'a bu olsun istemiyorum.***

Aral bahçenin önünde, sırtı bana dönük, sağ eli cebinde telefonda konuşuyordu. Kısık sesle konuşuyordu ama duyuyordum ne konuştuğunu.

"Tamam, sana bırakıyorum o zaman."

Neyi kimse bırakıyordu bilmiyordum ama ben de kendimi ona bırakmak üzereydim. Ona yaklaşıp alnımı sırtına yasladım. Kalp atışını işittim anında. Kulaklarımdaki implantların sevdiğim tek yanı buydu. Çok net duyuyordum kalp sesini. Dudaklarımı gömleği üzerinden kalbinin olduğu yere bastırdım. ***Ne yapacağım ben Aral? Söylersem sana annene gidip soramayacağın için üzülür müsün? Babana gider misin? Gurur yapmazsın biliyorum ama ben yapıyorum. Gururumun mantığımın önüne geçmesine izin vermem hiçbir zaman. Fakat babasına gitmesini istemiyordum. Benim yüzümden gitsin istemiyordum. Ona bir şey kazandıracağı belli olmayan bir ihtimal için gitsin istemiyordum. Bilmesen daha iyi demişti annem. Aral ne kadar az***

bilirse o kadar iyiydi. Babam da anlatmamış ona. Ben de susmalıyım belki de. Üstelik bir tek ona konuşabiliyorken.

Aral'ın yavaşça bana döndüğünü hissettim ama kıpırdamadım. Dudağıma sürten gömlek dudaklarımı gıdıkladı ama tepki vermedim. Tamamen bana döndüğünde bir adım atıp ona yaslandım. Kolları beni kabul etti. Kollarımı beline sardım, avuçlarımı sırtına yasladım. Yüzümü göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Çok mu zordu?" Diye sordu saçlarımı okşarken. "İyi misin?"

"Hım," diye mırıldandım. Derin bir nefes aldım, kokusu ciğerlerime doldu. "Yoruldum."

Saçlarımdan öptü beni. "Şu an seni koltuğa taşıyıp tüm gün tembellik ederek film izleyemediğimiz için üzgünüm."

Ben daha üzgündüm. Fakat üzülmeler kurtarmıyor bizi.

Yanağımı göğsüne sürterek göğsüne yerleştim iyice. "Hangi filmi izlerdik?"

"Pirates of The Carabbian," dedi muhteşem bir ingiliz aksanıyla. "Hem de tüm filmlerini."

Bu cevap hafifçe gülümsetti beni. Kafamı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım ve yüzüne baktım. "Çok severim. Harika olurdu."

Yanağımı okşadı gözlerime bakarken. "Biliyorum. Korsanları seviyorsun."

"Senin en sevdiğin film ne?" Diye sordum merak ederek.

"Interstellar sanırım."

O filmi babam da severdi. Hatta izlerken ağlamamak için zor tutmuştum kendimi. Babama sarılmak isteyip utandığımdan yapamamıştım ama babama beni kolu altına alıp saçlarımdan öpmüştü beni gözleri dolmuş bir şekilde. Onu ilk kez öyle üzgün görünce ona sokulup ağlamıştım biraz. Şimdi düşününce o neden ağladığını anlayabiliyordum. O da beni hayatının bir noktasında bıraktığı yaştan farklı bulmuştu aslında. Dört yaşında kaybettiği kızını altı yaşında bambaşka bir halde bulmuştu.

"Onu izlerdik o zaman," dedim gözlerine bakarak. "Senin sevdiğin olsun."

"Benim sevdiğimi izleyeceksek babanın kasetlerinden aşırdıklarımı izleyebiliriz," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken, içim sıcacık oldu. Elimde olmadan gülümsedim.

"Aşırdın mı?"

Kafasını salladı. "Yiğit'in haberi yok."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Gerçekten aşırdın mı?"

Kafasını salladı yine. Pek de bir gurur duyuyor gibiydi bununla. "Aşırmazsam affetmezdim kendimi," dedi gözlerime çok güzel bir şeye bakıyormuş gibi bakarken. "O kadar güzelsin ki Lina. Görmen lazımdı kendini sevgilim. Öyle tatlısın ki."

Gözlerimi kırpıştırdım. Babamın küçükken çektiği kasetlerde mi vardı içlerinde? Ben henüz izlememiştim ama Aral çoktan bazı yerleri aklına kazımış gibiydi. Sol elinin parmakları yüzümde gezindi. Hatta yetmedi yüzüme eğilip kaşımın üzerine bir öpücük bıraktı dudakları sevgiyle.

"Define adasını okuduğun bir kısım var," dedi tenimin üzerine. "Bayılıyorum o kısımdaki bakışlarına, yüz ifadene, gülüşüne."

İç çekerek hafifçe uzaklaşıp gözlerime baktı. Yüzlerimiz arasında santimler vardı. Öpme isteğiyle oldum.

"Seni öpmek için köşe bucak bulmam gerekiyor," diye sitem etti bundan hazzetmiyormuş gibi. "Bizim evimiz olsa öyle olmazdı."

Gülümsetti bu söylediği beni. Çok tatlıydı gerçekten. "Çocuk? Ev? Sen benim bilinçaltıma bir şeyler mi yerleştiriyorsun acaba?" Diye sordum onu taklit ederek.

Gülümsedi tatlı tatlı. "Ne münasebet," diye o da beni taklit etti.

Onunla konuşurken omuzlarımın çoktan gevşediğini, kasvetimin dağıldığını hissettim. Minnettarlıkla baktım ona. "Teşekkür ederim Aral," diye mırıldandım siyah güzel gözlerine bakarken.

Ne için teşekkür ettiğimi bilerek eğilip alnımdan öptü beni. "Etme güzel bebeğim," dedi sıcak karanfil kokan nefesi yüzüme dağılırken.

Sıkına sarıldım ona. Boynuna bir öpücük bıraktım. "Annem konuşmak istiyor seninle?" diye fısıldadım boynuna.

Tamamen geri çekilip yüzüme baktı. "Sen iyisin ama değil mi?" diye sordu gözlerime bakarak.

Az önce kafamı iki yana salladığımda sorun olmadığını anlamıştı ama sözlü de dile getirmemi istiyordu.

Kafamı salladım. "İyiyim."

Kafasını salladı. Elinden tutup onu anneme götürdüm. Annem biraz daha sakinleşmiş ve artık ağlamıyordu.

"Gel Aralcım," dedi onu yanına oturması için teşvik ederek.

Aral yanına oturdu, ben de onun yanına oturdum. Böylece Aral'ı ortamıza almış olduk.

"Lina gerçekten iyi olacak mı?" diye sordu Aral doğrudan annemin gözlerine bakarak. "Onu hastaneye götürmeli miyim?"

Annem hafifçe gülümsedi ona. Uzanıp eline dokundu Aral'ın. "Endişelenme," dedi elini sıkarak. "İyi olacak. Onun mutasyonu diğerlerininki gibi değil. Babasının genlerini taşıyor. Doğuştan özel biri o. Hep sağlıklı bir çocuktu. Hatta kolay kolay hasta bile olmaz. Olsa bile çabuk iyileşir."

Annemin ses tonu ve onu ikna etmek için verdiği detaylar kalbimi ısıttı. Çabaladığını bilmek en azından bana karşı duyarsız olmadığını bilmek iyi hissettirdi bana. Benim için bir şeyler yapmak istiyor ama elinden sadece bu kadarı geliyor gibiydi ve birine elinden bu kadar geliyor diye kızamazdım ki.

"Lina'yı kurtardıktan sonra onu kontrol ettiğiniz mi?" diye sordu Aral saygıyı elden bırakmıyor ama cevap da istiyordu. "Gerçekten emin misiniz sorun olmayacağına? Mutasyonlar bazen beklenmedik anlarda evrilebilir."

Annemin yüzünde buruk bir tebessüm oluştu birkaç saniyeliğine. "Her ay," dedi üzüntüyle. "Geçtiğimiz aya kadar, her ay kontrol ederdim... Lina iyi olacak merak etme. Yaşayacağı uzun, güzel bir hayatı olacak."

Kafasını salladı Aral. İkna olmuş gibiydi. Annem bana baktığında teşekkür eder gibi gözlerimi açıp kapattım yavaşça.

"Ona iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi annem Aral'a o sırada. Elini kaldırıp Aral'ın yanağına yasladı. "Umarım her şey güzel olur sizin için."

Tüylerimi diken diken etti bu. Annem, Aral'ı sevgilim olarak gerçekten onaylamakla kalmıyor, beni ona emanet ediyordu sanki. İçim bir tuhaf oldu. Aral annemin elinin üzerine bir öpücük bıraktı nezaketle.

"Aklınız kalmasın," dedi kendinden emin bir sesle. "İyi olması için elimden geleni yaparım."

Ben de ona zarar vermelerine izin vermezdim. Kendini canlı kalkan etmeyi falan düşünüyorsa çıkarsındı aklından. O sırada Aral'ın telefonu çaldığından özür dilerek kalktı koltuktan. Telefonu cevaplayıp kısaca konuşarak bana döndü.

"Çıkalım mı?" diye sordu yalnızca bana.

Kafamı salladım. Elbette koltukta uzanıp tembellik yapacak halimiz yoktu. *İşler beklemezdi. Yaşamak bekleyebilirmiş gibi sanki...*

Anneme bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım ne diyeceğimi bilemeyerek ve ayağa kalktım. "Çıkıyorum ben," diye mırıldandım. "Çıkıyoruz yani."

Annem kafasını salladı. "Dikkatli olun," dedi. "Sıkı giyin üşütme."

Kafamı salladım. Aral, annemle benden daha iyi vedalaşıp elimden tutarak bizi çıkardı arka bahçeden. Batı, Alin ve Güneş abla ile vedalaştıktan sonra evden çıktık doğrudan.

Bahçe kapısına yürürken Aral bana baktı. "Tablolara bakmaya gidiyoruz. Yiğit bizi bekliyor."

Kafamı salladım yalnızca. Ona neyi söylemeliyim neyi söylememeliyim bilmiyordum. Belki bu akşam dizinde oturur içimi dökerdim ya da uygun bir zamanı beklerdim ve bu hiç gelmezdi.

Tablolara dediğine göre dün Hükümdar Çakırcalarından evinden tablo benden önce çıkmış olmalıydı ki görmemiştim. Aral'ın da bakmak için şansı olmuş muydu emin değildim.

"Aral," dediğimde gözlerini bana çevirdi tekrar. "Dün hakkında konuşamadık hiç."

Kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp dudaklarıyla bir sigara çekti. Sigarasını yaktı ardından gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. "Ne konuşalım?" diye bana sordu.

"Güneş ablaya söyledin mi mesela?" diye sordum. "Ya da Deniz'e?"

Gözlerime bakarken kafasını salladı usulca. Adımlarımız da durmuştu. "Kahvaltıdan sonra hepsine söyledim," dedi. Sonra buruk bir tebessümle baktı yüzüme. "Kurabiyelerimi de paylaştım merak ediyorsan."

Kalbim acıdı öyle söyleyince. Yirmi dokuz yaşında bir adamın annesinin yaptığı kurabiyelerini kardeşleriyle paylaşması ve buna verdiği değer kalp kırıcıydı.

Gülümsemeye çalıştım. "Sen de yedin mi?"

"Yedim," diye onayladı beni. "Sana da ayırdım."

Bu kez gerçekten içten şekilde gülümsedim. "Eve döndüğümüzde yiyeceğim mutlaka."

Kafasını salladı. Sol eli uzanıp yanağıma dokundu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Annemin seninle konuşması. Sana benden bahsetmesi... Tüm bunlar hepimiz için yeni bir gelişme. Başta ben utandığımdan, diğerleri de annemi üzmemek için yalnız bıraktık onu. Sonra zamanla kabul ettik bunu öylece. Belki de zorlasam şansımı babam gibi, annem daha kolay atlatırdı her şeyi."

Gözlerindeki kırık parçaların her biri kalbime batmış gibi acıttı beni. Kafamı iki yana salladım böyle düşünmesini istemeyerek. "Öyle düşünmemelisin. Sen de kolay bir şey yaşamıyordun. Haksızlık etme kendine."

Gülümsedi hafifçe. "Haksızlık mı ediyorum kendime?"

Kafamı salladım. "Geçmişe yanma deyip duran ama geçmişe yanıp duran sensin."

Sağ elini kalbine yasladı. "Bu acıttı."

Ona bir adım daha yaklaşıp elinin üzerini öptüm. "Acımasın," deyip elinin tuttum sıkıca ve yanımıza indirip gözlerine baktım. "Acıtmasın artık canını. Şimdini yakmamaya bak."

Başını geriye yatırıp "Bak ya," dedi beni çok seviyormuş gibi. "Gerçekten kazanamam ben sana karşı artık."

Gülümsedim hafifçe bu haline. Kendinde olmasına, üzüntüsünün bir umuda filiz vermesine sevinmiştim. Ağladığından hiçbir şey yoluna girmeyecek gibi hissetsem de aslında Aral daha dik durmaya karar vermişti. Annesi sevgisi böyle bir şeydi sanırım tam olarak.

Parmaklarım ucunda hafifçe kalkıp kafasını geriye yatırdığı için daha da belirginleşen adem elmasını öptüm. Ne zaman böyle başını geriye yatırsa oradan öpesim geliyordu onu karşı koyamıyordum kendime. Ayaklarım üzerine inerken o da bana baktı.

Gözlerine baktım gülümseyerek. "Bunun büyük bir adım olduğunu düşünüyorsan istediğin herhangi bir zamanda bahanen olmaya hazırım ben," dedim tüm içtenliğimle. "Beni annenle tanıştırmaya götür mutlaka."

Gözleri parladı. Yutkundu yavaşça gözlerime bakarak. Sessiz kaldı birkaç saniye. Gözlerinden sevgi, merhamet, özlem, istek, minnettarlık bir sürü güzel şey gördüm.

Sol elini uzatıp çenemi yukarı kaldırdı ve yüzüme eğildi. "Çok isterim Lina," dedi nefes verir gibi.

"Ben de isterim," dedim dudaklarının üzerine.

Dudaklarıma ufak, yumuşacık bir öpücük bıraktı. Ardından burnumdan öptü "Üşümüşsün," dedi sıcak nefesi yüzümü ısıtırken. "Isıtalım seni" deyip kolunu belime sardığı gibi beni omzuna attığında ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

Beni omzunda götürürken kollarımı omuzlarına sardım. Tek koluyla beni taşıyabiliyordu.

"Kolun ağrımıyor mu?" diye sordum yüzüne bakarken.

"Hayır," diye cevapladı hemen." Dikişlerimi aldıracağım bugün."

Omzumda bir sızı hissettim. Dudaklarımı şakağına bastırdım sevgiyle. Ona bir daha kimsenin zarar vermesine izin vermeyecektim.

"Kedi oldun yine," dedi keyifli bir sesle.

"Olmadım," diye mırıldandım huysuzca. "Aslanım hâlâ gayet."

Gamzesi çıkacak şekilde gülümsetti bu söylediğim onu. İçim gitti. "Tabii. Minik aslan."

"Sen beni dövüşürsen görmedin herhalde," diye takıldım ona.

Dili dudaklarında gezinirken "Gördüm," dedi ve bahçe kapısına geldiğimiz için beni yere bıraktı yavaşça. Gözlerime baktı o sırada. "Nefes kesiciydin."

Böyle bir iltifat beklemediğimden karnım kasıldı istemsizce. Boğazımı temizleyip umursamaz görünmeye çalışarak önüme baktım.

"Yani," diye mırıldandım.

"Utandın mı sen?" diye takıldı bana hemen.

Kapıyı açarken oyalandığı için ben açtım kapıyı. "Ne münasebet?" diye sorarak çıktım bahçeden. Arkamdan geliyordu.

"Çok münasebet," dedi arkamdan ama ona bakamdım. Hayret bir şeydi gerçekten.

Olay yeri inceleme binasına doğru ilerlerken istemsizce gerilmiştim fakat bunu belli etmemeye özen gösterdim. Annemin söyledikleri, Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri, babamın yazdıkları... Hepsi kafamın içinde birbirine karışmış bir haldeydi. Üstelik Aral, yoldayken palyaçonun öldüğünü söylemişti. Bugün ona uzun bir ömrüm olmayabileceği ihtimalinden bahsederken ki bakışları anlam kazanmıştı böylece. Palyaçonun bir sürü rahatsızlığı vardı ve karaciğer iflas etmiyor olsa bile çok yaşamayacaktı. Aral'ı korkutan gerçek bu olmuşsa da annem onu yeterince ikna etmiştir ve gerçekten iyiyimdir diye umut ettim yalnızca.

Ellerimizde eldivenlerle olay yeri inceleme ekiplerinin delillerin fotoğraflarını çektiği bir alanda toplanmıştık. Stanczyk onu en son gördüğüm gibiydi. Bir şey değişmemişti ve hâlâ bakarken bir şey gelmiyordu aklıma. Fakat yanında sarılı bir şekilde duran, arabanın bagajında olduğunu buraya gelince öğrendiğim bir diğer tablo, *Karolina,* belki bana bir şeyler söylerdi.

Olay yeri inceleme uzmanı olduğunu öğrendiğim ve daha önce Aral'la adli tıp kurumundayken gördüğüm kadın üzerinde olay yeri inceleme kıyafetleriyle, tüm fotoğrafları çekti. Ardından düzgünce paketini açtı. Kendi çizimim olduğunu biliyor olsam da onu kendi gözlerimle görmek daha farklı bir histi. Tüylerim ürperdi. Yağlı boya tablo, Rönesans dönemlerinde çizilmiş gibi bir his uyandırıyordu. Profilden çizilmişti, yüzüm yan duruyor doğrudan gözlerimin içine bakıyordu sanki. Kızıl saçlarım uzundu, gözlerim saçlarımla aynı tonda can alıcı bir kızıldı ve elimde tuttuğum karo ası dudaklarıma yaslıydı. İçinde olduğu odanın duvarların detaylandırılmıştı fakat bakarken hâlâ bir şey ifade etmiyordu.

Olay yeri inceleme uzmanı, Yiğit onay verdiğinde tablonun arkasını çevirdi. İşte asıl bilmece buradaydı.

Akşam geceye kucak açar,
Ay güneşe meydan okur kazanır
Dağılırken kartlar yeniden
Davetsiz misafirler eşikte kalır
El, elini bilir yalnızca kendi
Kart ise kendini
Kurala uymayan tilki
Kollamalı kendini

Ayın tam tepede olduğu vakitte olacak davet. Yer hakkında bir fikrim yok fakat davetsiz girilmiyor içeri. Kart sahipleri hangi karta sahip olduklarını söyleyemezler birbirlerine, sahipsiz kartlarda hangi elde olacaklarını bilmiyorlar, hile yok demek istiyor. Görev seçme lüksüne sahip olmayan kartların el seçmeye kalkmaması için bir uyarı sanırım. Fakat belli bir tehdit var. Davetsiz misafir kelimesi Yiğit'i getiriyor aklıma doğrudan. Yiğit o davete gelse ve bir şekilde baskın yapılsa bile bu uluslararası bir karmaşaya dönebilir başımız daha çok belaya girebilirdi. Tilkilerin, Polonya'daki konumlarını bilmiyorduk ve dahası dedemin durumu kafamı karıştırıyordu.

"Evet?" dedi Yiğit bir cevap bekler gibi yüzüme bakarken.

"Pek bir şey yok," diye mırıldandım hâlâ yazıya bakarken. "Tek anladığım davetsiz misafir istemedikleri ve ayın en tepede olduğu vakitte bu davetin yapılacağı."

"Diğerini de çevirelim," dedi Yiğit, uzmana.

Olay yeri uzmanı diğer tabloyu da ters çevirdi. Bu tablonun arkası bir tür pamuklu tuvalete benzer bir kumaşla tabloya özenle zımbalanmıştı.

"Kumaşı kesebilir miyiz?" diye sordum içinde bir şey olduğunda dair ciddi hislerim vardı.

Yiğit onay verdi. Olay yeri uzmanı neştere benzer ufak bir bıçakla incelik içince bezi kesmeye başladı. Bez kesildikçe arkası ortaya çıkmaya başladı ve burnumda kötü bir koku doldu. Gerildim. Aral, kolunu belime sarıp beni kendisine çekti korumacı bir tavırla. Arka kısmı açıldıkça içinde borda kurumuş yapraklara benzeyen şeyler olduğunu gördüm. Kaşlarım çatıdlu, koku arttı ve bunun kan kokusunu anlayabileceğim bir boyuta ulaştı. Midem ekşidi. Açıklık büyüdükçe içinden koyu kırmızı çiçekler gözükmeye başladı ve bu tüylerimi diken diken etti. Olay yeri uzmanı bize şaşkın bir bakış atıp içindeki çiçeklerden birini çıkardığında bunun kırmızı örümcek zambağı olduğunu anladım. Fakat neden kan gibi koktuklarını anlayamadım. Tüylerim diken dikendi.

Arkasını tamamen açtığında içine yerleştirilen çiçekler yere döküldüler. Kurumuşlardı ve kan gibi kokuyorlardı. Tablonun arkasında kırmızı renkle yazılan tanıdık bir el yazısı ve tanıdık bir zarf gördüm.

Sepetim dolu çiçek
Gelincik, süsen ve örümcek
Hangisiysen onu seç,
O sana yolu gösterecek

Ares... Bunu nasıl yapabiliyordu? Bu tablo bir haftadır buradaydı. O zaman ne davet ne de babamın kartı konusunda bir fikrim yoktu. Sonradan mı yerleştirmişti bunu bir şekilde yoksa hep bekliyor muydu?

Olay yeri uzmanı zarfı çıkarıp bize yaklaştı ve önümüzdeki masaya koydu. Sürekli fotoğraf çeken görevli gelir her adımını çekmeye başladı. Zarfın iki yüzünü gösterdi bize. Değişmez bir şekilde K&Ç

yazıyordu. İstemsizce gerilirken elimi tutan sıcak bir el sessiz derin bir nefes almama yardım etti. Zarf açılırken ani bir reflekse uzanıp zarfı açmasına engel oldum.

"Lina," dedi Yiğit uyarır gibi.

Gözlerimi Yiğit'e çevirdim. "Onların bakmaması daha iyi olacak," dedim bana güven der gibi.

Kural ihlallerinin bedelini tilki ödüyordu. Bu durumda ben öderdim sanırım ve hiç niyetim yoktu buna.

"Dışarı çıkabilirsiniz," dedi Yiğit iki görevliye de. "Aral," dedi sonra sen devral der gibi.

İki görevlinin de çıkmasını bekledik. Ardından zarfı Aral'ın ellerine bıraktım. Zarfı açtı. Pahalı bir kağıt üzerine basılan bir kare koddu bu. Arkasında bir not düşmüştü.

Birini arıyorum ve bunu biz istedik. Onu bulursam kazanırım fakat o beni bulursa kaybederim. O halde ben neyim?

Ebe. Saklambaç oynuyoruz. O beni bulursa kazanır, ben onu bulursam kaybeder. Saklanırsan bulurum, o halde sen ben beni bul demek istiyor. Davetten kaçmamam için. Davete gitmem için. Ve saklambacı seçmesi çok manidar. Bu aklıma Alin'i getiriyor çünkü... Ares peşimdeydi ve Alin'i biliyordu. Onu kast etmemiştir değil mi? Beni Alin'le tehdit etmiyor. Hayır. Bunu düşünme. Bu ihtimali düşünme. Cesaret edemediğim için benim yüzümden ölen o küçük kızı düşünme. Bu kez kaçmayacağım. Düşünme. Alin için her şeyi yaparım.

"Lina," dedi yumuşak bir sevdiğim bir ses ama ona bakmadım.

Yumruklarımı sıktım sakin olmak için. Aral da benimle birlikte okuyabiliyordu her şeyi ama bilmece bilmek konusunda o kadar iyi değildi belki de emin değildim.

"Eğer davetin yerini bulursak ne yapacaksın?" diye sordum Yiğit'e. "Polonya vatandaşı onlar ve Polonya'da nasıl karşılandıklarını ne gibi bir durumda olduklarını bilmiyoruz. Ülkeler arası karışıklığa sebep olabilir."

Kaşları çatıldı Yiğit'in. Bunun o da farkındaydı.

"Üstelik Ares tehdit ediyor beni. Davetsiz misafir götürürsem bedelini ben öderim."

Aral'ın gerildiğini hissettim.

"Bana bunu sorduğuna göre cevabına göre senin de cevabın değişecek?" dedi Yiğit gözlerime bakarak.

Bir şey söylemedim.

"Yerini bulsak bile davete gitmeyeceğiz," dedi Aral net bir sesle. "İntihar demek bu."

Aynı fikirde değildim. Beni öldürmek için bir sebepleri yoktu. Üstelik bize seçenek sunulmuyordu. Ares ya gel beni bul ya da ben seni bulurum diyordu bana ve zamanımız azalıyordu.

"Katılmanız taraftarı değilim zaten," dedi Yiğit de. "Lina'yı oraya yolla intihar olur. Ne yapacaklarını ve ne istediklerini bilmiyoruz. Tehdite boyun eğersen kaybedersin."

Hiçbir şey söylemedim. Bilmeceleri düşündüm. Burada bir yerde konumla ilgili bir şey vardı ve benim aptal kafam bunu bulamıyordu. En başa gidelim. Palyaço geldi, ilk bilmece o palyaço ilk onu çözmem gerek muhtemelen. *Düşün Lina. Saklanırım göz önünde, gelir geçer önümde, ben hayalet değilim, hiçe sayar beni gözünde. Cevap ne Lily? Lily zambak demek. Kan kokuyor. Neden kan gibi kokuyorlar? Rüyamı anımsatıyor bu bana. Aral'ın öldüğü bir rüyamı. Düşünme Lina bunu. Bilmeceyi düşün. Sepetim dolu çiçek. Gelincik, süsen, örümcek. Hangisiysen onu seç. O sana yol gösterecek. Saklambaç. Ebe. Akşam geceye kucak açar, Ay güneşe meydan okur kazanır. Dağılırken kartlar yeniden. Davetsiz misafirler eşikte kalır. El, elini bilir yalnızca kendi. Kart ise kendini. Kurala uymayan tilki kollamalı kendini...*

"Lina."

İsmim beni düşüncelerimden sıyırıp çıkarırken tüylerim ürperdi. Bir el yüzümü yukarı kaldırdığında siyah gözlerini gördüm.

"Sakin ol," dedi gözlerime bakarak. Göğsümün ağır ağır inip kalktığını fark ettim.

"Alin," diye fısıldadım. "Onu da kaybedemem."

Aral'ın gözlerine öfke yerleşirken merhametle parlayan kısmı beni kolları arasına aldı. Başımı gösğüne yaslayıp saçlarımı okşarken. "Sorun yok," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Hiçbir şey olmayacak. Alin güvende. Sorun yok Lina."

Ona güvenmek istiyordum. Fakat normal insanlar değillerdi karşımızda duran kişiler. Suikatsçı olarak yetiştirilen mutant insanlardan bahsediyorduk. Bunun için eğitilmişlerdi. Hepsi onlar için bir oyundan ibaretti. Nefret ediyordum bundan. Hepsini öldürmek istiyordum.

"Çıkabilirsiniz," dediğini işittim Yiğit'in. "Bir şey bulursanız haberim olsun."

Aral onu onaylarken beni dışarı çıkardı. Elimden tutup bizi asansöre doğru götürürken belime sardığı koluyla kendine çekti iyice beni.

"Buradayım Lina ben," dedi beni sakinleştirmek isteyerek. *İyi ki buradaydı gerçekten.* "Bir şey olmayacak kimseye. Söz veriyorum. Alin'e de annene de bir şey olmayacak. Tamam mı?"

"Saklambaç," diye fısıldadım asansöre ilerlerken. "Saklambaçtan bahsediyordu. Bilmecenin cevabı ebeydi. Onu bulmazsam o beni bulacak ve o kazanacak. Davetin yerini bulmam ve gitmemiz lazım Aral. Gitmezsek o beni bulur ve ben kaybederim." Çenemi kaldırıp yüzüne baktım. "Neden saklambacı seçmiş Aral? O Alin'in en sevdiği oyun. Ya ona bir şey olursa?"

Asansöre bindiğimizde kapıları kapatıp gözlerini bana çevirdi. Sol elini yüzüme yasladı ve gözlerimin içine baktı. Öfke vardı gözlerinde ama korku yoktu. Sakinlik ve dinginlik vardı. Soğukkanlılık vardı. Ben de kaybetmemeliydim soğukkanlılığımı ama Alin zayıf noktamdı. Konu Alin olduğunda soğukkanlılığımı koruyamıyordum.

"Alin'e bir şey olmayacak," dedi üzerine basa basa. "Dün babam sana sizi koruduğunu söylemedi mi?"

Kafamı salladım. Söylemişti. O evde oldukları için bizi de korumak zorunda kaldığını ima etmişti.

"Alin'e hiçbir şey olmayacak tamam mı? Ne sana ne de ona bir şey olmasına izin vermem. İyi olacaksın. Herkesi iyi olduğundan emin olacağım. Halledeceğiz her şeyi. Korkma."

Gözleri, sözleri ve elleri... Büyülüydü sanki. Ne derse inandırabilirdi beni.

"Üstesinden geleceğiz değil mi?" diye sordum ondan duymak isteyerek.

"Geleceğiz," diye onayladı beni. "Sen çok zeki ve güçlüsün Lina. Bundan tereddüt etme." Belimdeki eliyle belime baskı uyguladı. "Dik dur sevgilim. Yaslanmak istediğinde tam burada olacağım."

Endişem, kendime olan güvenimin altında ezilirken minnettarlıkla baktım gözlerine. Sakin derin bir nefes alıp verdim.

"İşte böyle," dedi yanağımı okşarken. "Karşındaki kişi kim olursa olsun Lina, kas gücün ne olursa olsun, onu yenmek istiyorsan; zihnin berrak, kalbin cesur olmalı."

Kafamı salladım. Haklıydı. Soğukkanlılığımı korumalı, endişe tohumlarının zihnimi ele geçirmesine izin vermemeliydim. Aral'ı benden güçlü yapan şey buydu. Sakinliğini koruyabiliyor olması. Stresini yönetebiliyor olması.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

"Etme sevgilim," dedi yanağımı okşarken.

"Diğerini daha çok sevmiştim," diye mırıldandım onu gülümsetmek isteyerek.

Gülümsedi de. "Etme güzel bebeğim," dedi sonra.

İçim ferahladı biraz olsun. Hafifçe parmak uçlarımda kalkıp çenesinden öptüm. Sonra da kat düğmesine bastım o basmadığı için. Aşağı inip doğruca çıkışa ilerledik. Aral sıkıca elimi tutarken zihnim hâlâ bilmecelerle meşguldü. Kare kodu yukarda bırakmıştık. Kahretsin. Yiğit'in bakması sorun olmazdı umarım. Eğer Ares o kartı sonradan yerleştirdiyse biliyor olmalıydı Yiğit'in de işin içinde olduğunu. Zira bir kere olan olmuştu zaten, Yiğit işin içine girmişti ve korkuyla yaşamak istemiyordum. Aral haklıydı. Onlara istediğini vermeyecektim ve ben güçlü biriydim. Savaşabilirdim ve bu savaşta tek değildim.

"Spor salonuna gidebilir miyiz?" diye sordum arabaya doğru ilerlerken.

"Olur," diye onayladı beni Aral. "Neden?"

"Babamın ses frekanslarının kayıtları hâlâ duruyor olmalı. Dinlemek istiyorum."

"Lina-" demişti ki lafını böldüm. "Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. En azından hazırlıklı olayım."

"Gitmeyeceğiz," dediğinde adımlarım durdu ve yüzüne baktım. "Gitmem lazım."

Tekil konuştuğum için kaşları çatıldı. "Seni oraya sokmaya ben de hevesli değilim. Ama o çiçekler kan kokuyordu Aral," dedim işin ciddiyetini kavraması için. "Sana getirdiğim çiçekler... Saklambaç..." Yutkundum sakinliğimi korumak adına. "Tesadüf olduklarını sanmıyorum. Hem seninle hem de Alin'le tehdit ediyor olabilir beni. Davetin yerini bulup gitmem lazım ve her ne kadar beni öldürmemeleri için mantıklı sebeplerim olsa da hazırlıklı olmayı tercih ederim."

"Tekil konuşma," dedi bundan rahatsız olduğu açıkça belli olurken. Sağ eli sıkıntıyla yüzüne gitti. Saçlarını çekti. Küfrettiğini biliyordum.

Muhtemelen içinden küfrediyordu, dışından etmezdi. "Birlikte yapacağız her şeyi. Verdiğin sözü hatırlıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı o da. Spor salonuna gidip beni tetikleyecek olan sesleri benim üzerimde deneyecek olması hoşuna gitmediğinin farkındayım. En çok zoruna giden kişi bendim esasen ama artık akışına bırakmıştım. Takılmamaya çalışıyordum. Bazı insanlar böyle yaşar diyordum. Ben böyle yaşamak istiyorum diyene kadar böyle avutacak kendimi.

Hoşnutsuzluk içinde arabaya doğru adımlarken "Kızgın mısın?" diye sordum ona.

"Sana değilim," diye yanıtladı beni. "Bir inatlaşma ya da mantıksız bir girişim değil bu. Anlıyorum seni. En çok da bu sinirlendiriyor beni. Seni hamle yapmaya mecbur bırakmaları."

Polonyalı Ölmezi diye geçirdim içimden. Yenilmemek adına atılan beyhude hamleler. Fakat yenilmeyecektim ben. *Kaçıyor olmak sorun değildi, piyon elbet bir gün vezir olabilirdi. Yaratmak istedikleri tilkinin dişlerini boyunlarına geçirecektim onların.*

"Piyon yeterince kaçabilirse hamlelerden vezir olabilir," dedim profiline bakarken.

Onayladı beni. "Ve şah çekmesi en zevkli anlar biri."

Bir piyonsam eğer beni tutan elin Aral olmasını isterdim diye düşündüm o an. Bir kartsam da Aral'ın elinde olmak isterdim. Madem böyle oynamak istiyorlardı, onları kendi oyunlarında yenerdim.

Spor salonundaki dolabımdan temiz spor kıyafetlerimi bulmuş ve üzerime geçirdikten sonra kamera odasına Aral'ın yanına dönmüştüm. Babamın kayıtlarının tamamını izlediğinden müzik listesindeki her şarkının hangi tepki için olduğunu biliyordu ve gergindim. Kendime güveniyormuşum, ona zarar vermekten korkmuyormuşum gibi boynuna sarılmış ekrana bakıyordum ama deli gibi gergindim.

"Birinin sizi yönlendireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu gözleri bilgisayar ekranındayken.

Kafamı salladım. "Orada yetki sahibi biri olacaktır mutlaka. Bizi kontrol altında tutmak isteyebilirler ya da manipüle etmek. Bilemiyorum. Sadece. Tedbirli olmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Ben de isterim," diye onayladı beni. "Duyamadığım bir şeyle savaşması zor."

Öyleydi. Kürşat'ın bahsettiği köpek düdükleri geldi aklıma. "Bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerini bana çevirirken koltukta bana döndüğünde kollarımı açıp doğruldum. O da ayağa kalktı. "Sor," diye onayladı beni.

"Baban neden köpek eğitiyor bir fikrin var mı?"

Kaşları çatıldı hafiften. "Hayır, yok," dedi daha sonra. "Neden?"

"Belki de tilkilerle bir ilgisi vardır," diye mırıldandım. "Baban tilkiler hakkında bir sürü şey biliyor ve bilirsin. Tilkilerde köpekgillerden."

Kaşlarını çattı. "Buradan mı yürüttün bu mantığı yoksa başka bir şey mi biliyorsun?"

Annem ve annen arkadaşlar sevgilim ve baban, babamdan eski dost diye bahsediyor. İkimizin de dedeleri işin içinde olabilir ve baban kendine çok güveniyor bir sebepten diyemedim.

"Kürşat size özel düdükleriniz olduğunu söylemişti," diye mırıldandım ona söyleyemediğim için vicdan azabı çekerek.

Ne gibi bir zarar görebilirdi ki? *Kurala uymayan tilki kollamalı kendini. Annemin bahsettiği şey bu mu? Anneannem yetki sahiplerinden biriyse ve onu ifşa edersem başım belaya mı girerdi? Hayır, Aral'ın başı belaya girer miydi asıl sorun buydu.*

"Doğru," dedi Aral bundan hazzetmediği yüz ifadesinden belliydi.

"Hangi frekansta ses çıkarıyor merak ettim," diye mırıldandım. "Belki tilkiler üzerinde de etki ediyordur."

Kaşları çatıldı tatsız bir ifadeyle. Kalçasını masaya yasladı. "Bu muhabbetten hoşlanmadım. Bu yaptığımızdan da hoşnut değilim zira."

Biliyordum. Üzgündüm bunun için. Bacakları arasına girip kollarımı boynuna sardığımda kolları belime yerleşti anında. Gülümsedim hafifçe.

"Biraz çalışalım sonra randevumuza çıkalım," dedim keyfini yerine getirmesi için.

Dili dudaklarında gezindi, gözlerinde tatlı bir heyecan gördüm ama sönüktü. Sabahki kadar parlamıyordu gözleri artık. Bu üzdü beni.

"Keyfin yerinde değilse başka zamanda gidebiliriz yemeğe," dedi sol elinin parmakları saçlarımda gezinirken. "Eve gitmek istersen anlarım."

Kafamı iki yana salladım. Ellerimi yüzüne yaslayıp yüzünü sevdi parmaklarım. "Nefes almak istiyorum. En azından yarım saat bile olsa

sadece seninle olup dinlenmek istiyorum." Yüzüne eğilip burnumu yanağına sürttüm. "Aklımı başımdan al istiyorum."

Yutkundu yavaşça, dudaklarında da bir gülümseme vardı. "İstiyor musun?"

Kafamı salladım. "Çok istiyorum. Aşırı."

Burnundan güldü bu söylediğime. "Bak ya," dedi yanağıma doğru sonra da boynumdan öperken beni işaret parmağı boynumdaki künyenin zinciriyle birlikte tenimi okşadı. Tüylerim ürperdi. Dünü hatırladığımda boğazım yanıyormuş gibi hissettiğimden kendimi toparlayarak uzaklaştım ondan. Boğazımı temizlerken yüzünde yutkunmama sebep olacak bir gülümseme vardı.

"Acıkana kadar çalışalım," diye teşvik ettim onu hiçbir şey belli etmeyerek.

Derin bir iç çekip kabul ederek doğruldu. Ona başka şans bırakmamıştım zaten. Ringin olduğu alana doğru ilerlerken Aral arkamdan geliyordu. Kürşat ringin yanında dikilmiş, gömleğinin kollarını katlamış bizi bekliyordu. Aral dün Kürşat'ın profesyonel olarak dövüştüğünü söyleyince ondan benimle biraz çalışmasını istemiştim ve o da beni kırmamıştı. Aral, her ne kadar Asaf'la baş etmiş olmasa da onunla dövüşmeyi tercih etmezdim pek bazı sebeplerden ötürü.

"Hazır mısın?" diye sordum Kürşat'a gergin olduğumu belli etmeden.

Kafasını salladı. "Hazırım," deyip arkama çevirdi gözlerini. "Ama hazır olmamama pek gerek yok gibi."

Kaşlarımı çatıp arkama baktığımda Aral'ın gömleğinin düğmelerini açtığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ilgiyle izlerken onu.

Siyah gömleğinin tüm düğmelerini açıp yukarı çekerek pantolonunun da atından çıkardı ve omuzlarından sıyırdığında üzerindeki tek kalan künyesiydi. Onu ilk kez görüyor değildim ama hep loş ışık altında görmüştüm. Beyaz florasan ışıklarının altında bambaşka bir güzelliğe sahipti. Mermer gibi duruyordu teni. Hor kullanılmış güzel bir heykel gibiydi. Çizikler ve yara izleriyle bezeliydi.

Gözlerini Kürşat'a çevirdi bana cevap vermeyerek. Pantolonunun cebinden bir uzaktan kumanda çıkarıp Kürşat'a attı.

"Playe basman yeterli. Lina rahatsız olursa durdur."

Kafasını salladı Kürşat.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona tekrar. "Dikişlerini yeni aldırdık."

Buraya gelirken yol üzerinde hastaneye uğrayıp aldırmıştı omzundaki dikişleri. Bu yüzden mi aldırmıştı?

"Madem birlikte gidiyoruz, ikimizin de hazırlıklı olması daha iyi değil mi?" diye sordu bana karşımda dikilirken.

"Seninle dövüşemeyeceğimi biliyorsun," dedim ona kızarak.

Kafasını salladı. "Biliyorum," diye onayladı beni. "Ve bunu burada yeneceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Aral."

"Lina," dedi o da üstüne basa basa. Elimi tutup yara izinin üzerine yasladı. Kürşat buradaydı ama çekinmemişti. Kürşat biliyordu ona bunu benim yaptığımı. "Bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak istiyor musun?"

Dişlerimi sıktım. Kafamı salladım.

"Tekrarlanmayacak," dedi üstüne basa basa. "Bu konuya burada nokta koyacağız tamam mı?"

Bir şey diyemedim. Kafamı salladım sadece. Sonra da ondan uzaklaşıp koruyucu sargılardan getirdim ellerimize sarmak için. Sorun olmayacaktı. Dün de olmamıştı. Şimdi ringte onunla dövüşürken sorun çıkmayacaktı. Ona zarar vermezdim. Karşımdaki kişinin kim olduğunu unutmayacak, kendimi kaybetmeyecektim. Frekans hangi duygumu tetiklerse tetiklesin asla Aral'a karşı kana susamışlık sergilemezdim. Asla.

Omuzlarımı gevşettim. Kendi ellerimi sarıp ardından Aral'ın ellerini sarmaya başladım. Önce sağ ardından sol elini de sardığımda sağ elinin parmakları omzum üzerindeki benimi okşadı.

"Bitti mi?"

"Bitti," diyerek yapıştırdım bandajı ve gözlerimi gözlerine çevirdim.

Gülümsedi bana keyfimi yerine getirmek istiyormuş gibi. "Ciddi olacağım."

Kafamı salladım. "Evet, memnun olurum," diye onayladım onu. "Senin için," diye eklediğimde dudaklarını ıslatıp gülümsedi. "Bak sen."

"Kolla kendini Aral Çakırca," dedim huysuz bir sesle.

Kaşı kalktı. "Aral Çakırca?"

Kafamı sallayıp birkaç adım uzaklaştım ondan. "Resmiyet kazandırdım biraz, sevgilimi yumruklayacak değilim."

Burnundan güldü. "Bak sen?"

Kafamı salladım. "Bakarım."

O da kafasını sallarken Kürşat'a doğru adımladı ve eğilip ringin dışındaki Kürşat'a sessizce bir şeyler söyledi. Sanırım müziğin hangi sırayla gideceğini ben bilmesem daha iyi olacağındandı. Ardından karşıma geçti kulaklarımızı klasik müzik doldururken istemsizce gevşediğimi hissettim ama kendimi müziğe değil karşıma odaklamaya çalıştım.

Aral dikkatle beni izlerken yumruklarını kaldırdı. Aral'ın nasıl dövüştüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hangilerini bildiğini de bilmiyordum hiç.

"Kick boks mu bu?" Diye sordum duruşundan ötürü. Konuyu değiştirmek de işime geliyordu.

Kafasını salladı. O an Aral'ın bu cüssesiyle yumruk ve tekme savurduğunu hayal ettim. Gerçek bir dövüşte bana tekme atacak olsa darbe yemem durumunda kaburgalarımı, bloklamam halinde kolumu kırardı muhtemelen.

Bir şey söylemedim. Sessizleşerek odaklandım yalnızca. Yerimizde bir ileri giderek salınırken gözlerim her bir kasını izliyordu. Aral'ın boyunun uzun olmasının avantajı kol uzunluğuydu ama dezavantajı da kollarının kas hafızasından geliyordu. Kendi boyuna yakın kişilere yumruk sallamaya alışıktı, ben daha kısaydım ve onun kol hareketlerini tamamen görebiliyordum. Bu da benim avantajım sayılırdı.

İlk hamleyi yapmayacağını bilerek ben yaptım. Birkaç yumruk savurup ayak hareketlerini izledim. Yumruk atarken kolunun nereye kadar uzandığını, ne hızda olduğunu, tekrarlayan alıştığı hareketleri olup olmadığını anlamak için yaklaşık on beş dakika birbirimize taktik olmaksızın saldırdık. Zaman geçtikçe aklıma bunu yapma sebeplerim, Ares, annemin ağlamaları, Aral'a yaptıklarım gelip her yumrukta biraz daha öfkelendiğimi hissederken dişlerimi sıktım. Müzikle mi ilgiliydi yoksa düşüncelerim mi emin olamıyordum.

Aral gerçekten iyi dövüşüyordu ve artık daha hamlelerimiz ciddileşmeye başlamıştı. Ondan daha hızlıydım ama o daha tecrübeliydi ve kas gücü benimkiden fazlaydı. Yumruklarından

kaçarken açığını bulmaya odaklandım fakat öfkem de arttıkça artıyordu. Şimdiden ter içinde kalmıştım.

Yumruklar savurup bacaklarını izlerken gözlerimi gözlerine çevirdim ve bulduğum boşlukla dudaklarım arasından sessizce nefes verip aniden atağa geçtim. Yumruklarından sıyrılıp sol yumruğumu gösterip yanlış blokta bulunmasına sebep olurken sağ yumruğundan kurtulup ileri adım atarak karaciğerine vurmak üzeri ileri bir adım attım. Tam tüm gücümle karaciğerine vuracakken zihnimde kısa devreye benzer bir kırmızı alarm çalarak beni olduğum yerde kilitlediğinde Aral ona vuracağım yumruğumu tutup kaldırdı ve kolumu bana sararak sırtımı göğsüne yasladı.

Nefes nefese kalmıştım ve çok öfkeli hissediyordum kendimi ama durdurmuştum son anda kendimi.

Aral'ın ağırlaşan nefesini kulağımın dibinde hissettim. Terleyen tenimi ısıttı.

"Ciddileşmemiş miydik?" Diye sordu bana derinden gelen sesi. Bana kızmış gibiydi. "Açığımı bulmuştun."

"Sol yumruğunu suratıma indirebilirdin," dedim nefeslenirken.

"O yumruğu hesap etmemiş miydin?"

Etmiştim. Yumruğum sonrasında sağ kolumla yumruğunu savuşturup kilitleyecek ve dizini kullanmak isterse dizine basıp omuzlarına çıkarak boynunu kilitleyecektim, kafamdaki tasarı buydu.

"Öfkeme kapıldım," dedim tuttuğu sağ yumruğuma bakarken. "Ama durdurabildim kendimi." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Hangi frekansı kullanıyorsun?"

"Öfke," diye yanıtladı beni.

Tahmin etmiştim. Gittikçe öfkelenmemin sebebi buydu.

"Canına mı susadın?" diye takıldım ona çünkü tetiklendiğim halde durmayı başarmıştım. Bence geçer not diye buna denirdi.

"Kilitlenen ben değilim," diye meydan okudu bana.

"Bak sen," diye mırıldanıp dudaklarına uzandığımda Kürşat'ın varlığı onu kilitlerken gülümseyip bunu kullandım. Aniden atağa geçtim, şaşkınlığından faydalanıp kilidinden kurtuldum, sol kolunu sırtına kilitlerken diz kapağının arkasına hafifçe vurup sendelettim onu vce sırtından inince düşmemek için diz çöktü. Sağ kolumu beline sarıp tırnağımı şah damarı üzerine bastırdım sanki silahım olsa işi bitmiş gibi poz keserek.

Yüzünde çatık kaşlarıyla bana bakarken gülümseyerek şakağına bir öpücük bıraktım. "Berabere diyelim mi?"

"Hile yaptın."

"Yo yapmadım," diye üste çıktım. Gözlerimi Kürşat'a çevirdim çocuk parkındaki çocukları izliyor gibi bir hali vardı. Gülümsetti bu beni. "Kürşat sen övüş sona erdi demiş miydin?"

Kafasını iki yana salladı yüzünde keyifli bir gülümsemeyle. "Demedim."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Dövüş bitti denilmeden gardını indirmemelisin."

Gülümsedi alayla. "Diz çökmemi istiyorsan istemen yeterliydi," derken Kürşat'a baktı.

Kürşat müziği kapattı. Kolunu acıttığımı düşünerek kolunu serbest bırakıp kolumu gevşettim ve ondan uzaklaştım. Ayağa kalkarken nemlenen saçlarını sallayıp aralarından parmaklarını geçirdi.

"Kendini tutabilmenle gurur duyuyorum sevgilim," dedi tekrar gardını alırken. "Ama oraya gireceksen eğer beni iyi olacağına ikna et."

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatırken kafamı salladım. "Peki," diye onayladım onu. Kafasını salladı. Bir başka müzik çalmaya başladığında yutkundum yavaşça. Yapabilirim. İyi olacağım. İyi olacağız. Sevdiğim herkesi koruyacağım ve olmamı istedikleri kişi değil olmak istediğim kişi olacağım.

Yorgunlukla mindere yığılıp gözlerimi kapattım ve ağır ağır nefeslenmeye başladım. Yalnızca dövüşmek değil, tetiklenen duygularımı kontrol alıntında tutabilmek de çok yorucuydu. Beyaz ışığın altında öylece uzanırken bir anlığında ışığım kapatıldı ve yüzümde bir havlu gezindiğini hissederek açtım gözlerimi. Aral, bulduğu temiz bir havluyla terimi kuruluyor ve bunu çok büyük bir dikkatle yapıyordu o an. Kalbim sevgiyle attı ve bu duygumu tetikleyen tek şey karşımdaki adamdı.

"İyi misin?" diye sordu bana boynumu kuruladığı sırada.

"İyiyim," diye yanıtladım onu. "Dışarıdan bir müdahaleyle duygulanıyor olmak ve bunu kontrol altında tutabilmek zor ve berbat bir his ama şu an iyiyim. Sanki rahatlamış gibi hissediyorum."

Kafasını salladı. "Çok iyi başa çıktın," dedi gözlerime hayranlıkla bakarken. "Zihnin güçlenmiş bu konuda."

Bir şey diyemedim. Sebebi ona zarar vermemdi muhtemelen. Bu gerçekle yaşamayıp nasıl sildiysem onu, aynı şekilde aslında silinmeyen bu suçluluk duygusuydu zihnimi güçlendiren. Aynı zamanda bu olaydan sonra babam işleri ciddiye bindirmişti.

"İyi olacağız değil mi?" diye sordum yarın için.

Kafasını salladı. "İyi olacağız," diye onayladı beni.

Doğrulup, terli olmamı umursamadan kollarımı boynuna sardım. O da terlemişti ve rahatsız etmiyordu bu beni. Ensesindeki nemli saçları arasında gezdirdim parmaklarımı. "iyi ki varsın."

Başını eğip sol omzumdan öptü. "Sen de sevgilim."

Hafifçe geri çekilip yakışıklı yüzüne baktım ve dik tuttuğu sol dizine yasladım. "Duş almak istiyorum. Eve gitsek olur mu?"

Kafasını salladı. "Olur."

"Sonra yemek yiyelim," dedim hâlâ randevuya çıkmak istediğimi hatırlatmak için. Aral'ın hevesini kırmayı hiç istememekle birlikte ben de istiyordum onunla on dakika bile olsa birbirimize vakit ayırmayı.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Yanağımı sıktı hafifçe. "Aklımda."

Gülümsedim. Kafamın içi batan bir gemi karmaşasıydı ama Aral'la randevuya çıkma fikri sanki suyun altında hapsolan o nefes alma alanıydı ve ne yaşıyor olursak olalım belki de bu stresle yaşamaya alıştığımdandı bu yine de bir parça heyecanlı hissediyordum bunun için. Çünkü resmi olarak ilk kez randevuya çıkıyorduk şu an. Hayatımızın normal olabileceğine dair umutla dolmak istiyordum. Normal bir hayatımız olursa nasıl olurdu diye hayal etmek yerine bir yandan bunu yaşamak istiyordum çünkü babam da Aral da haklıydı. Bir işlerin yoluna girmesini beklerken yaşayacak vakti kalmayabilirdi insanın ve şimdi düşününce babamın o şiiri neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordu insan.

Sevgileri yarınlara bıraktınız,
Çekingen, tutuk, saygılı.
Bütün yakınlarınız
Sizi yanlış tanıdı.
Bitmeyen işler yüzünden
(Siz böyle olsun istemezdiniz)
Bir bakış bile yeterken anlatmaya her şeyi
Kalbinizi dolduran duygular
Kalbinizde kaldı.

Siz geniş zamanlar umuyordunuz
Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek.
Yılların telâşlarda bu kadar çabuk
Geçeceği aklınıza gelmezdi.
Gizli bahçenizde
Açan çiçekler vardı,
Gecelerde ve yalnız.
Vermeye az buldunuz
Yahut vaktiniz olmadı.

(Behçet Necatigil - Sevgilerde)

Sıcak bir duş alıp kaslarımı rahatlattıktan sonra dolabımı açıp Aral'ın bana aldığı inci beyaz saten elbiseyle bakıştım. Aral'a nasıl giymem gerektiğini sorduğumda bana 'sana aldığım elbiseyi giyebilirsin istersen. Seni ilk kez öptüğümde üzerinde o vardı' diye bir yanıt vermiş ve tüm algılarımı yerle bir etmişti. Şimdi istesem bile başka bir şey giyemezdim.

Elbiseyi askından indirip yatağımın üzerine bıraktım. Nereye gidersek gidelim bu elbiseyle gitmek istiyordum ben de artık. Saçlarımdaki havluyu saçlarımı birkaç kez daha kurulayarak bornozumla birlikte çıkardım. Beyaz bir iç çamaşırı takımı giymiştim ve elbisenin sırtı müsaitti sütyen takmak için. Elbiseyi özenle üzerime geçirip fermuarını zor bela kendim çekebildim. Saçlarımı tarayıp kendi halinde kurumaya bırakırken uzun zaman sonra makyaj yapmak için motivasyonum vardı. Özenerek kendime yakıştırdığım klasik makyajlarımdan birini, kırmızı rujla tamamladım. Aynadaki yansımam güzel hissettirdi bana kendimi. Derin bir nefes aldım. Belki de bu akşam son sakin akşamımız olacaktı. Yarın neler olacaktı kestiremiyordum ve elimden de bir şey gelmiyordu ama bu akşam benim ellerimdeydi. Güzel geçsin istiyordum. Güzel hatırlamak istiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Her gün Aral'la randevuya çıkmak istiyorum," diye mırıldandım. Kırmızı kan kokan örümcek zambaklarını ve saklambacı düşünmeden, yalnızca sevdiğim insanlara odaklanarak yaşamak istiyordum.

Kapım çalındığında gözlerimi aralanan kapıma çevirdim. Alin'i görmek kalbimi yumuşattı ve korku kalbimi ele geçirmek istedi ama buna müsaade etmedim. Zihnim berrak, kalbim cesur olmalıydı onu korumak istiyorsam.

"Minik sincap?" diye sordum başımı sağ omzuma yaslayarak onun gibi.

Gülümsedi. "Linacım?" dedi parlayan gözleriyle. "Çoook güsel olmuşsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederimi" dedim tamamen ona dönerken. "Beğendin mi?"

Kafasını salladı tamamen içeri girip bana yaklaşırken. Elbisemin kumağına dokunup dokusu hoşuna gitmiş gibi iki eli arasında okşadı. "Yumuşacık," deyip kıkırdadı.

Yanağını okşadım gülümseyerek "Senin gibi."

Gülümsedi bana mavi gözleri parlarken. "Neyeye gidiyoysun?"

"Sır tutabilir misin?" diye sordum ona takılmak için.

Heyecanla kafasını salladı. "Tutayım Linacım sös."

Gülümsedim. "Aral'la randevuya çıkacağım. Ama kız sözü bu tamam mı? Anneme söylemek yok."

Kafasını salladı heyecanla. "Ayalcımla yandevu ne demek? Hastane gibi mi?"

Genelde hastaneden randevu aldığımız için aklına hastane gelmesi her ne kadar üzücü olsa da gülümsedim ona burukça. "Randevu demek buluşup güzel vakit geçirmek demek."

"Sefgili gibi mi?"

Gülümsetti bu sorusu beni. "Evet öyle gibi."

Dişleri gözüktü utangaç bir gülüşle. "Sis sefgilisiniz deyil mi Linacım? Ayalcım ve sen?"

Kafamı salladım. "Evet öyleyis," dedim onun gibi.

Gülümseyerek bacaklarım arasına girdi. "O saman ben de Batıcımla mı sefgiliyim?"

Sorusu önce beni şaşırttı ardından elimde olmadan güldüm. "Hayır siz çok yakın arkadaşsınız," diye düzelttim onu. "Arkadaş olmak ve sevgili olmak farklıdır. İnsanlar büyüdükleri zaman ve birbirleriyle yaşamak istedikleri zaman sevgili olurlar," diye açıklmaya çalıştım.

"Hım," diye mırıldandı düşünüyormuş gibi. "Sis Ayalcımla biylikte mi yaşayacaksınıs o saman?"

Omuz silktim. "Belki ilerde."

Dudak büktü. "Peki ben Linacım?"

Çenesini tutup yüzünü kaldırdım ve yanağını öptüm sevgiyle. "Sensiz hiçbir yere gitmem minin sincabım. Sen de benimle yaşarsın."

Gülümsedi hemen. "Peki annecim?"

Kafamı salladım. "O da yaşar isterse?"

Kafasını salladı. "O saman tamam," dedi ikna olarak.

Gülmesi için karnını gıdıklamaya başladım. Alin'in kıkırtıları kulağıma dolarken içimde mutluluk filizlendi durdu. Rujumun ona bulaşmasını önemsemeden öpücükler bıraktım yüzüne. Sonra da aynada ona yüzünü gösterdiğimde kıkır kıkır güldü. Sonra da ona ruj sürmem için ısrar etti bana. Onu kırmayıp parlatıcı sürdüm dudaklarına. Minik dudakları şeker yemiş gibi duruyordu.

Güneş abla ve annem verandaya açılan cam cephenin olduğu kısımda oturuyorlardı ve yanlarına adımlarken biraz çekingenlik hissettim. Çünkü Aral'la çıkacağımızı biliyorlardı.

Güneş abla yüzünde kocaman bir gülümseme ve beğeniyle beni izlerken gülümsedim ben de.

"Harika olmuşsun," dedi heyecanla. O benden daha heyecanlı gibiydi ve bu tatlıydı.

Annem kafasını sallayarak Güneş ablayı onaylarken. "Çok güzelsin," dedi bana.

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca.

Güneş abla önlerindeki sehpaya ufak bir oje standı kurduğundan bunun benim için olduğunu bilerek yanına ilerledim.

"Oje sürmek istersin belki diye düşündüm," dedi heyecanlı bir sesle. "Kırmızı nasıl? Ya da beyaz mı?"

"Kırmızı," dedim düşünmeden. Ellerime kırmızı rengi daha çok yakıştırıyordum. Favori ojem koyu kırmızı renkti.

Güneş abla beni onaylarken hemen oje sürmeye başladı bana. Aral genelde benden önce hazırlandığından şu an neyle meşgul olduğunu bilmesem de Güneş abla bana oje sürerken onunla tekrar sohbet etme şansı bulmuştum ve bu iyi hissettirmişti. Kendimi kontrol edebildiğime daha çok ikna olmuş haldeydim ve bir gün onlara başımızdan geçenleri anlattığımızda daha dik durabilecektim hatamın arkasında. Öyle umuyordum.

Annem ve Güneş abla ile sohbet ederken Aral'ın bu randevudan onlara sabah kahvaltıdan sonra bahsettiğini anladım. Annemden izin bile almıştı ve bu çok tatlıydı. Merdivenlerde işittiğim sesle gözlerim merdivene çevrildi. Aral yakalarını düzelterek aşağı inerken onun da krem rengi bir takım ve beyaz gömlek giydiğini gördüğümde karnımda kırk bin tane kelebek varmışçasına bir kasılma peyda oldu. Onu daha önce açık renkli bir takım giyerken görmemiştim ve kesinlikle bambaşka bir havası vardı. O kadar iyi duruyordu ki takım üzerinde yutkunma ihtiyacı hissettim.

Gözlerimiz buluştuğunda gözlerindeki bakışlar tenimi ısıttığında gözlerimi kaçırdım. Annem ve güneş ablanın önünde kızarmak isteyeceğim son şeydi ve aklıma dün gece geldiği için hiç de kolay değildi işim. Bu adama gıcık oluyordum. Ne münasebetti gerçekten? Aklıma mı gidiyordu? Bilinçaltıma bir şeyler mi işliyordu? Bir de beni suçluyordu bununla? Resmen pesti ve imdattı gerçekten. Onca işin gücünde bir de o kocaman yer kaplıyordu zihnimin her bir köşesinde.

"İyi akşamlar," dedi nezaketle yanımıza adımlarken.

Annem ve Güneş abla ona cevap verirken ben vermedim.

"Lina'yı alabilir miyim?" diye sordu yanımda dikilirken.

Güneş abla gülümseyerek, "Tabii," derken annem de kafasını salladı ve bana baktı. "İyi eğlenceler bir tanem," dedi eğlenmemi çok istiyormuş gibi.

Ona hafifçe gülümsedim yalnızca. Ayağa kalkıp Aral'a baktığımda dili dudaklarında gezindi.

"Hazır mısın?"

Kafamı salladım. Onunla Güneş abla ve annemin önünde bu halde konuşmak zordu gerçekten.

Güneş abla ve anneme "İyi akşamlar," dileyip Aral'ın önünden geçtim ve odama ilerledim önce. Aral peşimden gelirken Batı ve Alin ona mani oldular. Onlara gülümseyip odama gittim. Ufak kol çantamı ve topuklu ayakkabılarımı alıp odamdan çıktığımda Aral beni koridorda bekliyordu. Gözlerinde tanıdık güzel bakışlarla beni izlerken ne diyeceğini bilemeiyormuş gibi dili dudaklarını ıslattı yine.

Elini bana uzatırken "Çok güzelsin," dedi. Çok güzel olmuşsun demedi, genel bir söylemdi.

Gülümsedim dudaklarıma engel olamayarak. "Teşekkür ederim." Ona adımlayıp uzattığı elini tuttum. Parmaklarımız birbirine

dolanırken çenemi kaldırıp dudaklarıma eğildi ve ufacık bir öpücük bıraktı kendini tutamamış gibi.

"Rujun bozulmasın," dedi sonra da.

Gülümsetti bu söylediği beni. Heyecanlı gibiydi sanki.

"Sonra bozarız," diye onayladım onu.

"Kesin bozarız," diye onayladı beni.

İçim kıpır kıpır olurken gülümsemeden edemedim. "Niye bu kadar heyecanlısın?"

"Değilim gayet," diye takıldı bana.

"Öylesin gayet," dedim bizi kapıya götürürken.

Gülümsemesi genişledi. Tüm gün bunu düşünmüştü sanki. Onun yüzünden ben de bunu düşünmüştüm ve onun yüzünden ben de heyecanlanıyordum.

"Acıktın mı?"

Kafamı salladım. "Acıktım."

Kafasını salladı gözlerime bakarak. Üzerine siyah bir kaban giyerken ben de siyah bir kaban giydim. O kadar uyumluyduk ki bir fotoğrafımız olmasını isterken buldum kendimi. Halbuki fotoğraf çekilmekten nefret ederdim. Hepsi onun yüzündendi.

Topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip bağcıklarını bağlamak üzere eğileceğim sırada Aral benden önce davrandı. Kalbim bu görüntü karşısında ritmini göğüs kafesim içinde kaybederken bağcıklarımı bağladı özenle. Ardından varla yok arası yırtmacımın açıkta bıraktığı sol bacağımın diz kapağının birkaç santim üzerine bir öpücük bıraktı. Tüylerim ayağa kalkarken yutkundum yavaşça. İmdattı gerçekten. Bu adamın benimle çok büyük dertleri vardı.

Doğrularak karşımda dikeldiğinde yüzüne bakmak için önemi kaldırmam gerekti ve gözlerine bakara kerin bir nefes aldım.

"Lina, Lina, Lina," dedi üzerime eğilerek arkamdaki kapıyı açarken. "Bana öyle bakarsan rujun bozulur sevgilim."

Ses tonu içi titretti. Gerçekten onunla randevuya çıkmak böyle bir hisse bunu her gün yapmak istiyordum ve böyle bir hayat motivasyonu tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıp çıktım açtığı kapıdan.

Topuklu ayakkabı giydiğim için Aral düşmemden ve ayaklarımın su içinde kalmasında nendişe ederek eğilip beni kucakladı nazikçe.

"Üzerin kırışacak," dedim ama halimden de oldukça memnundum. Kollarımı boynuna sardım.

"Pek rahatsız olmuş gibi değilsin," dedi gülümseyerek.

"Harika görünüyorsun," dedim içimde tutmayarak. "Bu takımı daha önce giymediğin için yargılanman lazım."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Zamanı varmış demek ki."

Kafamı salladım. "Yandın sen," dedim yanağını okşarken. "Artık hep randevuya çıkmak istersem ne yapacaksın?"

Gözlerime baktı ciddiyetle. "Yandım zaten ama benim senin için hep vaktim var."

Kalbim ağır ağır çarptı göğsüme. *Senin için hep vaktim var.* Hayatımda aldığım en iyi, rahat ve güvende hissettiren cümleydi belki de. Bu ve bunun türevlerini de hep Aral'dan duymuştum ama bu cümle artık yeni sığınağım gibiydi.

"Hep mi?"

"Hep," dedi gözlerime bakarak. "Bir kolum, bir omzum, bir bacağım, aklımın bir yanı hep senin."

"Sol taraftakiler mi?"

Gülümsedi hafifçe. "Sol taraftakiler."

"Kalbinin olduğu yer yani," diye sağlamlaştırdım.

"Kalbimin olduğu yer," diye onayladı beni gözlerime bakarak. Gözleri boynuma inip ardından gülümseyerek yüzüme baktı. "Çıkarmamışsın künyeni."

"Neden çıkarayım?" diye sordum bahçe kapısına yaklaşırken.

"Elbisene uymaz diye çıkarırsın belki düşündüm. Hep takman gerekmiyor. Sende kalsın yeter bana," dedi ama yine de tam tersini duymak ister gibiydi.

Kafamı iki yana sallayıp kalbimden geçeni söyledim ve bunlar onun da duymak istediği şeylerdi. "Hep takacağım," dedim gözlerine bakarak. "Hep olmak isteyeceğim çünkü."

"Hep olacaksın o zaman," dedi o da.

Dudaklarını öpme isteğiyle dolarak iç çektim. "Ruj sürdüğüme pişman oluyorum yavaştan."

Gülümsedi dudaklarımız arasında birkaç santim varken. "Kiss proof değil mi bu?"

Kaşlarım çatılırken kafamı iki yana salladım. "Değil ama sen nereden biliyorsun öyle şeyleri?"

"Ablamda görmüştüm," dedi sıcak nefesi dudaklarıma çarparken. "Hoşuma gitmedi şu an sebebi ama benimleyken sürebilmen için sana alacağım mutlaka."

"İşe yaramıyor mu acaba?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum deneriz," dedi ciddiyetle.

Güldürdü bu beni. "Mutlaka deneyelim."

Derin bir iç çekti. "Yapılacaklar listesine ekledim."

Kıkırdadım ve dudaklarımızı hareket ettirmeden bir öpücük bıraktım dudaklarına. Geri çekilip parmaklarımla temizledim dudaklarını.

Beni yere bıraktı ve çıktık bahçeden. Doğruca arabaya bindik. Aral sanki başka bir şey düşünmemi istemiyormuş gibi beni hiç kendimle baş başa bırakmadı. Deniz'in restoranına geldiğimizde gözlerimi ona çevirdim gülümseyerek.

"Bugün özel bir gün gerçekten," dedim el ele restorana ilerlerken. "Önce ilk görüşmemizdeki gibi giyindik, şimdi de ilk randevumuzun olduğu yere geldik."

Onayladı beni. "Özel olsun istedim," dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim. "Öylesin."

Gülümsedi bana ama yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. El ele restoran girdik. İki gün önce geldiğimizde ayrıydık ve bizim masamızda oturan bir çifti deli gibi kıskanmıştım. Fakat şimdi Aral elimden tutmuş bizi o masaya götürüyordu. Aynı masayı ayırtması içimde çocuksu bir hevese sebebiyet verdi. Her şeye rağmen bugün çok güzel bir gün oluyordu ve şaşkındım. Tehdit edilmiştim. Ötesi yoktu bunun ve burada sanki hiç derdim yokmuş gibi Aral'la yemek yemeye gelmiştim. Gitsem evde yatağıma girsem yine bir şey değişmeyecekti hayatımda biliyordum ve Aral sanki bunu bildiği için bana iyi hissettirmek istiyormuş gibiydi. Bunun için bile minnettardım ona.

Masamıza geldiğimizde kabanımı çıkarırken Aral beni bekledi. Ardından sandalyemi çekip oturmama yardımcı oldu nezaketle. Ona teşekkür ettim. Kendi kabanını da çıkarıp sandalyenin sırtına bıraktı, ardından karşıma oturdu o da. Yüzünde hem heyecanlı hem de dikkatli bir ifade vardı. Benim duygu durumumu analiz ediyordu sanki sürekli.

"İyiyim," dedim rahatlaması için. "Burada olduğum için memnunum."

Sol dirseğini masaya yaslayıp şakağını da yumruğuna yasladı ve gözlerime baktı öylece. Bir garson gelip bizimle ilgilendi. Yemek sipariş edip sohbet ettik. Anı olarak saklamak için ellerimizin fotoğrafını tekrar çekmek istediğimde seve seve kabul etti. Aynısını çekmeye çalıştım ve bu kez bu fotoğrafın onda yara olmaması için kendime söz verdim.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra garsonlar masamızı toparlarken kendimi rahatlamış ve sakinlemiş hissediyordum daha çok. Harika vakit geçiriyordum ve tam şu anda kucağına oturup ona sokulmak, sarılmak ve mümkünse birkaç öpücük almak istiyordum.

Dirseğimi masaya, sağ yanağımı da avucuma yaslamış Aral'ı izlerken gözlerime bakıyordu.

"Aral," dedim düşünceli gözlerle gözlerime bakarken.

"Efendim?" dedi ilgiyle.

"Yan koltuğuna geleyim mi? Burası çok uzak gelmeye başladı?"

Bu söylediğim onu hafifçe gülümsetirken "Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Ben geleyim."

"Olur," dedim onu onaylarken.

Yavaşça ayağa kalktığında müzikte değişti. Güzel hoş bir müzik çalmaya başladığında Aral masanın yanında durup elini cebine attığı sırada ellerinin titrediğini fark ettim. Kaşlarım çatıldı hafifçe. Gözlerine baktığımda heyecandan başka bir şey göremedim gözlerinde ve karnıma ağrılar saplandı o an. Gözlerimi kırptım birkaç kez. Aral cebinden koyu kırmızı bir kutu çıkarıp önümde diz çöktüğünde her şey saniyelik gelişiyordu sanki. Olayın farkındalığı mideme yumruk yemişim gibi nefesimi keserken şaşkınlık ve heyecan içinde ona bakakaldım.

Titreyen sesimle "Aral," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Gülümsedi bana gözlerinin içi parlarken. "Bugün özel bir gün olsun istedim çünkü bir sürü sebebim var Lina, biliyorsun."

Biliyordum, dün gece söylemişti hepsini. Yüzük parmağımı öperken aklından bu mu geçiyordu gerçekten? Karnımdaki ağrıların şiddetti arttı. Gözlerime bakarken derin bir nefes aldı.

"Seni ilk gördüğümde tekrar yaşamak istemiştim Lina ama seninle yaşayınca sensiz yaşamak istememeye başladım ve bunu durdurmamın bir yolu. Çok seviyorum seni. Korktuğun her şeyi biliyorum, yapmak istediklerini de. Hepsini içimde taşıyorum ben de. Bazı insanlar böyle

yaşar diye değil, nasıl istiyorsa yaşa istiyorum. Benimle yaşa istiyorum."

Ağlayacakmış gibi hissediyordum kendimi. Bir aydır zor zamanlar geçiriyorduk ve her gün benim hakkımda bir sürü şey öğreniyorduk. Benimle ilgili bir sürü kötü şey vardı ve devamı geliyordu sürekli ama Aral buna rağmen önümde diz çökmüş onunla yaşamamı istiyordu benden. Bugün rüyasını anlatırken bana gözlerinin içi parlıyordu ve ona öyle bir hayat vermeyi her şeyden çok istiyordum ama çok korkuyordum ona bir şey olur diye.

Kutuyu açtı yavaşça. Çok güzel bir tek taştı. Gözlerimin içine baktı. Kıyamıyormuş gibi şefkat ve sevgiyle bakıyordu yüzüme.

"Zor geliyorsa evet demek hayır de," dedi, buruk bir gülümsemeyle. "Hazır olduğunu hissettiğim an tekrar teklif edeceğim bu yüzden içinden geleni söyle bana."

Genzim sızlarken "Aral," diye sitem ettim.

Gülümsetti bu onu. "Benimle yaşa Lina," dedi gözlerime bakarak. "Olmaz mı sevgilim?"

Ona ne zaman olmaz mı diye sorsam senin için olur diyen bir adama nasıl olmaz diyebilirdim ki ben?

Bulanık gören bir görüşle kafamı sallarken hem korku hem de sevgiyle çarpan bir kalple ona uzanıp kollarımı boynuna sardım. Restoranda bir alkış sesi yükselirken Aral'ın kolu belime sarıldı. Ayağa kalkarken beni de kaldırdı ve bedenlerimiz tamamen birbirine yaslandı.

"Sesli bir cevap alırsam ben de rahatlarım Lina," dedi Aral sıcak nefesi omzumu ısıtırken.

"Seninle yaşamak istiyorum," diye yanıtladım onu. "Senin istediğin gibi bir hayat istiyorum."

Gerilen omuzları gevşedi bir nebze. Hafifçe geri çekilip yüzüme bakmak istedi. Gözlerime baktığında sağ eli yanağıma yerleşip düşmek üzere olan göz yaşımı sildi yavaşça. Yüzündeki mutluluk, ellerinin titreyişi ve gözlerindeki bakışlara içim giderken o an etrafımızda olan kimseyi düşünemedim.

Hafifçe parmak uçlarımda kalkıp dudaklarını öpüp sevgiyle. Sonra da gözlerine baktım. "Seni, seviyorum," diye fısıldadım.

Nefes verir gibi gülümsedi ve dili dudaklarını ıslattı. "Seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Tanıdığım herkesin önünde beni

öpsen bile."

O an gözlerimi etrafımıza çevirdiğimde bizi alkışlayan ve tezahürat eden Güney ve Şahin'i gördüm ilk önce. Gözlerimi şaşkınlıkla birkaç kez kırparken etrafımızdaki tanıdık kalabalıkla yüzleştim aniden. Kuzey, Doğu, Ekin, Deniz, Tarık, Kürşat, Yasemin, Mehmet Ali ve Balın'ı da buradaydı. Gülümseyerek bizi alkışlıyorlardı.

Gözlerimi Aral'la çevirdim. "Sen mi çağırdın?"

Gülümsedi hafifçe içi içine sığmıyormuş gibi onun da. "Şahin'e ve Deniz'e evlenme teklifi edeceğimi söyledim sadece."

"Ben taktik verdim," dedi Şahin eğlenen bir sesle. "Çiçeği unutmasa iyiydi."

Aral çatık kaşlarla ona baktı. "Akıl mı kaldı?" diye sordu ona.

Gülümsedim bu haline.

"Bagaj da kaldı abi," dedi Kürşat o sırada.

Şahin, Kürşat'a baktı. "Hadi Aral da yeni gelin heyecanı var sana ne oluyor Kürşatcım? Sen niye hatırlatmıyorsun adama?"

"Aklımdan çıkmış," diye kendini savunurken Yasemin aralarına girdi.

"Üstüne gitmesene adamın," diye çıkıştı Şahin'e. "Rol çalıyorsun şu an abi. Sessiz ol az."

Sonra da gözlerini Aral'a çevirdi. "Aral abi yüzüğü takmayı unuttun."

Aral'la ikimiz de gözlerimizi sol elinde tuttuğu kutuya çevirdik. "Unutmadım," dedi bana. "Aklımdaydı."

Gülümsedim ona. "Benim de," diye katıldım ona.

"Bak ya," dedi kısık bir sesle. "Akıl bırakmadın bende."

"Ben bir şey yapmadım," diye savundum kendimi.

Dili dudaklarını ıslatırken yüzüğü yerinden çıkarıp kutuyu masaya bıraktı. Sağ elime uzandığında ellerim hâlâ titriyordu. Yüzük parmağıma yüzüğü taktığında tam olmuştu ve çok güzeldi. Elim üzerine bir öpücük bıraktı. Sonra da alnıma bir öpücük bıraktığında ona sarıldım sıkıca.

"Teşekkür ederim Lina," dedi saçlarımın üzerine. "Ne zaman istersen her şeyi o zaman yaparız. Kabul etmen yeter bana."

"Susmazsan seni bir daha öperim," diye tehdit ettim onu. "İmdat gerçekten."

Güldü saçlarıma. "Kızma minik aslan." Saçlarımı okşayıp geri çekildi ve yanağımı okşadı sevgiyle. Sonra elimi tuttuğunda herkes bizi tebrik etmek için yanımıza geldiler. Herkesin tebriğini kabul ederken Aral'ın tüm kardeşlerinin bana sarılması içimde çok farklı bir sevgiyi tatmama sebep oldu. Özellikle Deniz ve Ekin'in sarılması kollandığımı hissettirmişti bana. Ekin'i gördüğüme şaşkındım hâlâ ama geldiği için memnundum. Onunla daha yakın hissediyordum artık kendimi.

Ekin, Aral'ı tebrik ederken ona sarıldı. Birbirlerinden ayrılırken saçlarını okşadı Ekin'in ve geldiği için minnettardı sanki. Kardeşiyle paylaşamadığı pek çok anısı olmalıydı ve en azından artık paylaşabilecek olmaları iyi bir histi.

Masalar birleştirilip tatlılar siparişi verilirken ve Deniz bana gülerek şampanya önerirken ben hiçbirini istemedim çünkü hâlâ karnım ağrıyordu. Aral yanımda otururak sol kolunu belime sardı ve beni kendine çekti hafifçe. Ona sokuldum iyice. Güney ve Şahin bizim taklitimizi yaparlarken Aral o an sadece benimle meşguldü. Sağ eli sağ elimi tutmuş, yüzük parmağımı okşuyordu.

"Tatlı yemeyecek misin?" diye sordu huzurlu bir sesle.

Kafamı iki yana sallayıp çenemi kaldırdım yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. Gözlerim dudaklarına düştüğünde onu öpmemek haksızlıktı. Artık Aral'ın özgürlükten kastını çok iyi anlıyprdum.

Gözlerimi gözlerine kaldırdım ve sadece onun duyabileceği bir sesle "Ben tatlımı evde yiyeceğim," dedim gözlerine bakarak.

Gözlerindeki bakışları değişirken dili dudaklarını ıslattı ve sağ eli yüzüme çıkıp saçlarımı kulağımın arkasına iterken kulağımı okşadığında tüylerim diken diken oldu.

"Ben de öyle yapacağım," dedi derinden gelen sesiyle. İçimde bir yangın düşmüş gibi hissettim.

Benim söylediğim anlamda mı söylemişti bunu bir fikrim yoktu ama karnımdaki ağrıların sebebiydi.

Tarık ve Yasemin bana çektikleri her şeyi gösterirlerken ikisinde de çektikleri her şeyi istedim ve gönderebilmeleri için hem telefon numaramı hem de mailimi verdim onlara. Tarık'ın makinesine bakarken Kürşat ve Yasemin'in sohbet ettiklerini gördüm göz ucuyla. Yasemin sözünü esirgemeyen bir kızdı ama Kürşat'ın yanında bariz bir şekilde daha sakindi ve bu tatlıydı. Hoşlanıyordu ben de o da Kürşat'tan. Balın'la da sohbet ederek yüzüğüm hakkında konuştuk

biraz. Gerçekten çok güzeldi ve Aral seçerken ondan yardım istemişti anladığım kadarıyla. Epey önce bu konu hakkında konuştuklarını söylediğinde Aral'ın yüzüğü ne zaman aldığını merak ettim.

Saat on bire gelirken gece yarısına az kalmış olması bana Ares'in yazdığı notu hatırlatırken aklıma karekod geldi yine.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Kalemin var mı?"

Ceketinin cebinden bir kalem çıkarıp bana uzattığında elinden kalemi aldım ve bir peçete alıp gördüğüm karekodu çizmeye başladım. Görsel hafızamın iyi olması iyi bir şeydi. Çok net bir şekilde hatırlıyordum karekodu. Aral ne çizdiğimi anladı ama bir şey demeyip bitirmemi bekledi. Bitirdiğimde de kalemimi ve kâğıdı alıp cebine kaldırdı.

"Bugün benden başka bir şey düşünmek yasak sana," dedi Ares'i düşünmemden nefret ediyormuş gibi. Haklıydı da. Suçlulukla doldu içim.

"Özür dilerim, unutmamak için," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Unutmaman gereken bu gece sevgilimi" dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Aral çayını bitirip ayağa kaktı yavaşça. Herkesin gözleri bize çevrildi.

"Bize müsaade," derken ben de ayağa kalktım.

Balın ve Yasemin bana el sallarken ben de onlara el salladım.

"Linacım mesajlaş benle lütfen," dedi Yasemin kıkırdayarak. "Çok hayranım sana."

Şahin onun ağzını kapatırken Kürşat'ın gülümseyerek Yasemin'i izlemesine baktım gülümseyerek. Onlara el salladım gerçekten mutlu hissederek kendimi. Kürşat arabanın anahtarlarını Aral'a verdi ama bizimle gelmedi. Onları arkamızda bırakıp araba geri döndük.

Aral arabayı kullanırken bir eli hep ellerim arasında kaldı. Ona nereye gidiyoruz diye bile sormadım. Fark etmezdi. Bu gece yalnızca onu düşünecektim. Yüzüğüme bakarken yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi. Hayal bile etmezdim bunu. Hayatımın hiçbir döneminde böyle bir şey yaşayacağımı düşünmemiştim. Aral gibi birinden özellikle.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama arabadaki hava bile o kadar yoğundu ki alamadım. Araba tanıdık yüksek binanın önünde durduğunda içim içime sığmıyordu. Aral arabadan indi, arkasından dolandı. Bagajdan büyük bir çiçek demeti aldı. Ardından benim kapımı

açtı. Elini tutarak indim arabadan. Çiçeklerimi kucakladım gülümseyerek. Elini belime yerleştirdi. Birlikte girdik binaya. Asansöre bindik ardından.

Aynadaki yansımamıza bakarken kalbimin ritmi her katta hızlandı. Bir ay önce kucağımda ölüm çiçekleriyle gitmiştim kapısına tek başıma. Şimdi mutluluk çiçekleriyle elimde onun verdiği bir yüzükle ve sırtım göğsüne yaslanmış bir şekilde onunla çıkıyordum. Hayat çok garip ve en güzel yanı sensin sevgilim.

Aral elleri karnıma yaslayarak bana arkamdan sarılırken ellerinin sıcaklığı saten kumaşın üzerinden bile tenime işliyordu. Yutkunmama sebep oldu. Saçlarımdan öptü beni. Asansörden indik. Kapıyı açtı. İçeri girdik el ele. Aral kabanını çıkarıp eğildi ve ayakkabılarımı çıkarmama yardım etti. Dizime bir öpücük bıraktı yine ve iç çekmeme sebep oldu bu. Kollarımı boynuna sardım. Çiçekleri bir yere koymayı akıl bile edememiştim. Kolları belime sarılırken bana eğildi. Ensesindeki saçlarını okşadım.

Alnımdan öptü beni. Dudakları yanağıma inerken gözlerimi kapattım. Ardından eğilip beni kucağına aldı. Yüz yüze geldiğimizde dudaklarımı sol gözünün hemen altındaki benine yasladım. Ruhumun izi çıktı yüzünde. Yanağına ve yüzünün farklı yerlerine öpücük bırakırken odasına götürdü bizi. Karnıma ağrılar girdi.

Odasına girdiğimizde eğilerek yere bıraktı beni yavaşça. Ellerimde çiçeklerimle karşısında dikildim öylece. Tam önümde dikiliyordu o da. Yüzüme baktı. Göz bebekleri büyümüştü ve gözlerinde kıyamamam, sevgi ve aşktan başka bir şey göremiyordum yine.

Aramızda sanki çok büyük mesafeler varmış gibi yaklaştı bana, belimdeki eliyle beni kendisine çekerken çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. Yüzüme eğildiğinde yakasından kokusu doldu ciğerlerime.

"Lina," dedi dudaklarımın üzerine. "Evet dedin değil mi bana?"

Bunu inanamıyormuş gibi söylemesi kalbimi acıtsa da ona bunun ne kadar gerçek olduğunu göstermek için hiçbir yere gitmeyecektim.

"Evet," diye onayladım onu. "Evet dedim sevgilim."

Yutkundu. "Öpmeler ve sevmeler," diye fısıldadı dudakları dudaklarıma çarparken. "Yetmez ki bana."

Çiçek avuçlarımdan kayıp düşerken "Al bende neyimi istiyorsan," diye fısıldadım ve bu Aral'ın dudaklarım üzerine tuttuğu nefesi verip

beni öpmesine sebep oldu. Kollarımı boynuna sardım.

Sol eli enseme yerleşip beni derinden öperken kendimi ona teslim ettim tamamen. Aklım fikrim her şeyim yalnızca ona dair işliyordu. Öpücükleri başımı döndürdü. Üzerindeki ceketini sıyırdım omuzlarından. Dudakları boynumda gezinirken titreyen parmaklarımla gömleğinin düğmelerini açtım. Gömleğini de sıyırırken omuzlarından sol eli ensemden boynuma oradanda sırtıma kayarak çıplak tenimi okşadım. Ufak bir inilti döküldü dudaklarımdan. Nefes nefese ayrılırken dudaklarımdan gözlerimin içine baktı ve izin ister gibi bakarken gözlerime. Gülümsedim ona. Ellerimi yüzüne koyup onu kendime çektim ve öptüm dudaklarını. Sol elinin parmakları fermuarı tuttu ve nazikçe indirdi aşağı. Omuzlarımdaki askılarından dolayı elbise düşmedi üzerimden. Ellerimi ensesinden boynuna ce göğsüne indirdim. Tenini okşadım. Dudaklarından ayrılıp dudaklarımı yanağında ve boynuna ilerlettim. Sol elinin saçları saçlarımda gezinirken göğsünün tam ortasına bir öpücük bıraktım. Yatağına oturması için onu hafifçe geriye ittiğimde yatağına oturdu. Elbisemin eteklerini yukarı kaldırıp yavaşça kucağına çıktım. Dudaklarımız birleşti tekrar. Parmaklarımı künyesinin zincirine takıp kendime çektim onu ve kendimi ona doğru ittim. Dudaklarıma bir inilti hediye etti. Belimden bir ürperti yükseldi. Ufak bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Ellerini omuzlarıma yaslayıp beni kendine yaslarken parmaklarını omuzlarımdaki askılara taktığında karnım kasıldı.

"Aral," diye fısıldadım dudaklarına nefes nefese.

Omuzlarımdan askılarımı indirdiğinde elbise karnıma kadar açıldı. Yalnızca gözlerindeki bakışlarla bile tüketebilirdi. Dudaklarını boynumda ve gerdanımda gezdirdi. Kollarımı askılarından çıkarıp omuzlarına tutundum. Göğsümün açık olan her yerine öpücükler bırakırken nefesim ağırlaşmıştı ve ismini sayıklamaktan başka hiçbir şey yapmıyordum. Dünden daha farklı hissettiriyordu. Beni yine dünkü gibi yatağına yatırdığında elbise karnıma yığıldı. Nefes nefese ona bakarken üzerime eğildi ve öpücüklere boğdu beni tekrar. Dokunuşları öpücükleri gibi yumuşak ve zarifti. Dikkatliydi her zamanki gibi. Beni incitmekten ödü kopuyor gibiydi ve bunun sebebini biliyor olmak kalbimi sıkıştırdı.

Dudaklarını öpmek için ona uzandığımda gözlerine baktım. "İstediğin her şeyi yapabilirsin," dedim dudakları üzerine. "Neyim

varsa senin."

Ağır bir nefes verdi dudaklarım üzerine. "Ne yapacağım ben seninle?"

Gülümsedim ve ona yüzümü gösterdim. "Aldın başına belaya."

Gülümsedi. "Aldım değil mi?"

Kafamı salladım. Gülümseyerek öptü beni. Alnımdan öptü daha sonra. "Canını acıtırsam bilmem izin ver," dedi gözlerime bakarak. "İstemediğin, hoşuna gitmeyen bir şey olursa."

Kafamı salladım. "Söyleyeceğim," diye onayladım yanağını okşarken. "Ama benim acı eşiğim epey yüksek, biliyorsun değil mi sevgilim?" diye hatırlattım ona. "Kimle evlenmek istediğinin farkındasın değil mi Aral?" Bu sorumda ciddiydim. O da bunu biliyordu.

Kafasını salladı yanağımı okşadı. "Seni istiyorum. Lina'mı," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken. "Ya sen ya hiç."

Kafamı salladım. "Sadece sen."

Dudaklarımın üzerine "Ah sen, ah sen," diye fısıldadı ve öptü beni dudaklarımdan. Öpüşünde bin türlü tat vardı. Sevgi vardı. Merhamet vardı. Aşk vardı. Tutku vardı. Kıyamayış ve minnettarlık vardı. Her şey vardı. Her şeyiyle öptü. Neyi varsa onunla sevdi beni. Nefes alışverişlerimiz ve isimlerimizi sayıklaşyışlarımız içinde birbirimize karıştık. Tuttuğu sağ elimi hiç bırakmadı.

Vücutlarımız sakinleştiğinde ve kasılmalarım durduğunda onu birlikte duş almaya da ikna ettim. Duş alırken karnında öpmediğim tek bir nokta bile bırakmayarak zaferle gülümsedim. Sırtımı göğüne yaslarken "Artık rahatlayabilirim," dedim memnun bir gülümseme ile.

Kulağıma güzel bir gülüş sesi dolarken çok sıcak olduğunu iddia ettiği fakat benim için ideal olan bir sıcaklıkta duş aldık. Onunla duş almak harika bir şeydi. Alışkanlık yapabilirdi. Saçlarımı artık hep o yıkasın isteyecektim.

Duştan çıktığımızda üzerimde bir yorgunluk çökmüştü. Her ne kadar mutant olsam da dövüşüp sonra da sevişince gücünüm tükeniyordu benim de anlaşılan. Sınırını bilmesi ne iyi insanın...

Yerdeki kıyafetlerimizi kaldırırken Aral uyumamız için çarşafları değiştrdi. Yerden çiçeğimi alıp kokladım ve gülümseyerek komodinin üzerine bıraktım.

"Yarın vazoya koyarım," diye mırıldandım.

Aral kolunu karnıma sarıp beni kucağına çektiğinde kucağına oturdum ve gülümseyerek yüzüne baktım. Gözlerinde huzur vardı ve hep böyle baksın istiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana merakla.

"Harika," diye cevapladım onu. "Sen?"

Burnunu yanağıma sürttü. "Uzun zaman sonra açık ara en iyi hissettiğim anlardan biri."

Gülümseyerek başımı başına yasladım ve çiçeklerimize baktım. Aklıma tekrar Aral2ın doğum günü gelirken çiçeğinin buketindeki amblem tanıdık geldi ve o an zihnimde bir domino taşının düştüğünü hissettim. Herkes birbiri sırasına bir domino taşı gibi düşerken zihnime bir bir tekerlemek bir biri tekrar etti.

Saklanırım göz önünde
Gelir geçer önümden,
Ben hayalet değilim
Hiçe sayar beni gözünde
Cevap ne Lily? Zambak demek.
Sepetim dolu çiçek,
Gelincik, süsen ya da örümcek
Hangisiysen onu seç,
O sana yolu gösterecek...

Örümcem zambaklarını çok seven bir kadın tanıyordum. Onlara çok önem veren bir kadın tanıyordum. Aral'a da getirdiğim çiçekleri de o yetiştirmişti. Beni işe alırken çok hevesliydi. Gözümün önünde saklanıyordu ve ben onu hiçe sayıyordum. Halbuki aylarca yanında çalışmıştım ve farkında bile değildim...

- Devam Edecek -

23.12.2022

Yılın son bölümüyle sizlerle birlikte olmak harikaydı. Seneye de birlikte olalım. Sizi seviyorum.

- Sizi sen Filiz buradaydı *-*

Bölüm 26 | Bir Aral Noktası

İyi akşamlar <3

Bugün Aral'ın doğum günü. İki sene önce bugün bilgisayarımı dizlerime aldığımda annem ciddi bir korona süreci atlattığı için büyük bir üzüntüye kapılarak depresyona girmiş bir haldeydim. Lina'yı bu yüzden annesi hasta ve depresyonda bir kız olarak yazdım. Aral'ı yazarken aklımda olan tek düşünce beni kurtarmasıydı. Lina'yı kurtarırken beni de kurtarsın, yaşamak için bir sebep versin istedim. Lina'yı kurtarırken beni de kurtardı. Tekrar o yaşam şevkini ve yazma hevesini aşıladı bana. Bu yüzden her zaman ayrı bir yeri olacak benim için.

Bugüne kadar 662.679 kez okunmuşuz. Her bir okunma için teşekkür ederim. Desteğiniz ve sevginiz için de teşekkür ederim.

*Bu bölüm Aral'ın doğum gününe geldiği için memnunum *-**

Keyifli okumalar dilerim...

Cennette açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 26 | BİR ARAL NOKTASI

♪ *Senden Ayrı - Canozan*

♪ *Ne Zamandır Sendeyim - Madrigal*

♪ *Wannabe - why mona*

♪ *After Dark - Mr. Kitty*

♪ *Neon Blade - MoonDeity*

İnsan doğmak değil ama kalabilmek büyük bir meziyet esasen. İnsan gibi yetişmek ve kalabilmek o çizgide. Kendi özgürlüğünün sınırlarını değdirmemek kimseye. Özgürlük dediğin kısıtlamadan başkasını uçabilmek dolu dizgin göklerde. Yaşamak ve alçalmak yalnızca kendinle. Özgür bırakmak herkesi, kendin olmak istediğin kadar ve yetse bile gücün ezme arzusu gütmemek içinde. Hepsi bir meziyet. Damarlarımızda gezinen kibir, bize miras kalan atalarımızdan. İnsan seçer yolunu ama şeytandır zalim olan. Bir gülümseme kimine hayat verir kimininse gücüne gider. Hayat yüzünü dönmedi diye ona, tüm gülümseyişlere düşman kesilir. Bir insanı öldüren silahlar değil o silahı tutan eldir. O eli

tutan bir bakış açısı, onu ölçeklendiren duygular ve davranışa yansıyışları. Baksa benimle aynı pencereden, görse onun gözlerini, cennet kalbine yerleşir. Bazı insanlar böyle yaşar diye ömür idame mi edilir? Edilir. Senin için. Her şey sana dair...

Asansörün kabinindeki yansımamıza bakarken aklımdan tüm bir ay teker teker geçiyor, karanlıklarım aydınlığa dönüyordu yüzünü. Sebebi güneş bana yüzünü döndüğünden değil, Aral bana güldüğündendi. Güler yüz göstermekle kalmayıp beni kollarında teselli ettiğinden, göz yaşlarımı sildiğinden, dizinde derdimi dinlediğindendi.

Tam bir ay önce bu asansörde kollarımda ölüm çiçekleriyle, soğuktan üşüyerek, uykusuz ve mutsuz bir halde kimi göreceğimden habersiz işimi bitirip bir an önce geri dönüp ısınmayı düşünüyordum yalnızca. Borçlarımı düşünüyordum. Hayata dair ne bir beklentim ne de bir şevkim vardı. Bazı insanlar böyle yaşar diye diye attığım her adım, aldığım her bir nefes bir köşede ayağıma çelme atmak için beklerken, şimdi sırtımı göğsüne yasladığım, sıcak eli saten kumaş altından tenimi yakan bu adamın gazabına uğramıştı. Ayağıma dolanan ipleri kesmiş, kesemeyecek olanları ayağıma dolanmasın diye beni kucağında taşımıştı. Hayatım boyunca bulutların üzerinde yaşama hissini tattığımı söyleyemezdim ama onun omuzlarının üzerinde yaşamak nedir biliyordum ve oradan uzaklaşmak istemiyordum. Benim gökyüzüm onun omuzlarının hemen üzerinde olacak kadar yakındı bana, bir baş eğişi, beni kucaklayışı ve kucağına çekişleri yeterliydi bulutlara ulaşmam için. Gökyüzüne kısa yol bir bilet, iadesiz ve sonsuz uçuşlar birbirimizi sevdiğimiz sürece.

Gözlerim sağ elimdeki yüzüğe çevrildi. Karnım kasıldı. Kucağımdaki turuncu laleleri sıktım biraz daha. Aynadaki yansımamıza bakarken ve elinin sıcaklığı karnımı kavururken biraz daha yaslandım ona. Tenimin yalnızca onun temasıyla ısındığı anlardan birindeydik. Kanım damarlarımda fokurduyor, Aral'ın içimdeki o fitili yakmasını bekliyordum yanmak için. Onun için yanıyordum, benimle yansın istiyordum. Asansörü bedenlerimizin uyarılarıyla doluyor, hava yoğunlaşıyordu.

Onun ne düşündüğünü merak ederek yansımasıyla göz göze geldiğimde eğilip saçlarıma bastırdı dudaklarını, karnıma yasladığı eli beni kendine daha çok çekti. Tamamen yaslanırken ona tenindeki gerginliği ve şişkinliği hissetmemek mümkün değildi. Yutkunmama

sebep oldu bu. Tatlımı evde yiyeceğimi söylerken onu kastettiğimin ikimizde farkındaydık ve ben oldukça ciddiydim fakat Aral ne ölçüde ciddiydi emin olamasam da içimi saran heyecana engel olamadım.

Asansörün kapıları açıldı. Birlikte çıktık, adımlarımız kapıya ilerlerken sağ kolu hâlâ belime sarılıydı. Kabanının cebinden çıkardığı anahtarıyla kapıyı açarken eli karnımdan indi usulca. Kapıyı açtığında eli elime dolandı ve içeri girerken beni de soktu peşi sıra içeri. İçeri girdik el ele. Çiçeklerimi bırakmadan kabanımı üzerimden sıyırırken Aral kabanını çıkarıp astı. Ardından benim kabanımı aldı üzerimden. Kendi kabanının yanına astıktan sonra önümde eğildi yine. Kalbimi tekletti bu görüntü. Karnımı içime çektim istemsizce. Çiçeklerimi bırakmadığımdan ayakkabılarımı çıkarmama yardım etti.

Ayak bileğimde dolanan sıcak parmakları tüylerimi diken diken ederken nazikçe çıkardı bileğimdeki bağcıkları. Ayaklarım üzerine inerken sol derin yırtmacımın açıkta bıraktığı sol dizimin biraz üzerine dudaklarını bastırdığında sessizce iç çektim. Tenim karıncalanıyor, kasıklarımda bir zonklamaya sebep oluyordu her hareketi. Avuç içlerim terliyordu sanki. İçimde bir kıpırdı, heyecan, bir sızı vardı. Gözlerini bana kaldırdı, göz bebeklerindeki büyümeyi fark edebiliyordum. Gözlerine o kadar çok bakıyordum ki büyüklüklerini ezbere biliyordum. Onun da içinde işler sakince ilerlemediğini anlamak zor değildi.

Usulca tam önümde doğrulurken çiçekleri bırakmayı akıl bile edemeyerek kollarımı boynuna sardım. Elleri belime yerleşirken çenemi kaldırdım yüzüne bakabilmek için. Sol elimin parmakları saçlarını okşarken sıcak nefeslerimiz birbirimizin yüzüne esti. Dudaklarımdan öperek beni odasına taşımasını istiyordum. Beni yatağına götürsün, kalbimi değil yalnızca içimi doldursun, ona doyana kadar beni öpsün, tüketsin istiyordum.

Gözlerime dünyadaki en güzel şeye bakıyormuş gibi bakarken dudakları tenime en yakın olduğu yeri, alnımı öptü önce. Dudaklarının tenime değişiyle içim titrerken iç çektim yine yavaşça. Dudakları yavaşça şakağıma oradan da yanağıma inerken gözlerimi kapattım. Nefes alışverişim ağırlaşmıştı.

"Çok seviyorum seni," diye fısıldadı tenime. "Evime tekrar hoş geldin sevgilim."

Hatırlıyordu. Hayır. O da benim gibi o günü düşünüyordu. Dokuz Ocak kapının ardındaydı da o eşiği geçip bugüne ve bu hale gelmiştik sanki.

"Buradayım," diye fısıldadım yüzümü dudaklarına yaslarken.

"Buradasın," diye fısıldadı dudakları çenemden boynuma ilerlerken.

Karnım kasıldı. Öpmesi için yer açtım ona memnuniyetle. Sol eli kısa saçlarımı kulağımın ardına itip parmaklarının sırtıyla sağ omzundan başlayıp elime kadar okşadı tenimi ve ensesindeki elimi tuttu. Boynumdan öperken beni nazikçe sağ elimi tutuyordu sıkıca. Yüzüğümün varlığını hatırlattı bana sanki unutabiliyormuşum gibi. Ardından elimi göğsüne indirip yasladı. Ritmi her zamankinden farklıydı, göğsünde benim kalbimi taşıyordu yine. Yüzü yüzüme hizalandı.

"Buradasın," diye fısıldadı yüzüme.

İçimde hissettiğim her bir duygu hem yabancı hem de bir o kadar tanıdık ve bana aitti. Sanki hep içimde taşımış ama yabancılaşmıştım kendime. Onu kaybedecek olmak, onu bir kez daha unutabilecek olmak hep bir ihtimaldi ve bu ihtimaller korkuturken kalbimi bir adım daha attım ona. Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine geçirdim. Onun elini göğsüme yasladım ben de. Çenemi kaldırdım biraz daha, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekken sıcak avucu kumaş altındaki tenimi değil yalnızca, içimi de yakıyordu.

"Senin," dedim gözlerine bakarak. "Seninim tamamen. Ne istiyorsan yap benimle."

Dişlerini sıktığında çenesi gerildi, sağ elinin belimi tutuşu sıkılaştı ama öpmedi beni. Yutkundu yavaşça, hareket eden âdem elması karnımın kasılmasına sebebiyet verdi. Dili dudaklarını ıslatırken biraz daha dışarı çıkmış olsaydı benim dudaklarıma da dokunabilirdi ama dokunmadı. Eğildi gözlerime bakarak, omzumdaki benimi öptü, beni kucağına aldı. Bunun bir kabul ediş olduğunu biliyordum o an. Heyecanım arttığı kadar da rahatladım geri çevrilmediğim için. İçimdeki sevgi selimin önüne beceriksizce dizdiğim her bir barikat yıkıldı ve ona doğru çağlamaya başladı.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı ama öpüşme başlatmadık ikimizde. Onu öpmeyi çok istiyordum ama öpersem odasına kadar gidemezmişiz gibi geldiğinden öpmedim. Sağ elimi yanağına yerleştirip yanağını okşarken dudaklarım eşlik etti elime. Sol gözünün hemen yanındaki

benini öptüm sevgiyle. Rujumun izi gözünün hemen kenarına çıkıp beyaz tenini hoş bir kırmızıya benim dudak şeklimi boyadı ve bu sessizce iç çekmeme sebep oldu. *Nasıl böyle güzel olurdu?* İçim giderek yüzünü öpücüklerimle bezedim. Aldığı her nefes gerdanıma dağıldığında karnımda ağrılar girdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadığım sırada odasına girdik.

Usulca yere bıraktı beni. Ellerim hâlâ omuzlarındaydı, bir adım bile uzaklaşmak istemiyordum ondan. Bazı insanlar böyle yaşar diyerek yaşadığım her bir an bana ait değilmiş gibi geliyordu tam o anda. Her boşluğun yerini bazı insanlar böyle yaşar diyerek doldurabilirdim ama onun yerini artık bununla dolduramazdım. Bir kez doldurmuştu bu söz her şeyin yerini, doldurması için aylarımı veriştim ama artık yapamazdım. Gözlerine baktıkça ve bakıp ona doğru çekildikçe her bir saniye, bunu yapamayacağımla daha derinden yüzleşiyordum. Artık, Aralsız olup yaşamak diye bir şey mümkün değildi. Aralsız bir hayatta yaşamak mümkün değildi. Ancak hayatta kalmak mümkün olabilirdi ve yaşamak ile hayatta kalmanın farkını bile bana o öğretmişti.

Aramızda sanki çok büyük mesafeler varmış ve ona da bu yakınlık yetmiyormuş gibi yaklaştı bana. Elleri belime yerleşmişti yine ve attığı adımla değil yalnızca, beni de kendine çekerek mesafemizi milimetrelere indirdi. Gözlerime bakarken gözlerinde kıyamamam, sevgi ve aşktan başka bir şey göremiyordum yine. Çenemi kaldırdığım sırada o da yüzüme eğildi. Her hareket ettiğinde burnuma dolan kokusu baş döndürücü ve normal şartlarda bir sakinleştiriciyken şimdi yangımıza yakıcılık kazandıran bir ögeydi.

"Lina," dedi dudaklarımın üzerine. "Evet dedin değil mi bana?"

Bunu inanamıyormuş gibi söylemesi kalbimi acıtsa da bunun ne kadar gerçek olduğunu göstermek için hiçbir yere gitmeyecektim. O beni nerede görmek istiyorsa orada, ne kadar mesafe isterse o kadar uzakta duracaktım.

"Evet," diye onayladım onu bir kez daha. "Evet dedim sevgilim."

Yutkundu. Belimdeki sol eli sırtımı okşayarak enseme çıkarken "Öpmeler ve sevmeler," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Yetmez ki bana."

Avuçlarım saçlarına ve ensesine dokunmanın özlemiyle sızlarken çiçeğimi bırakabileceğim yakın bir yer bulamadım. Usulca yere bıraktım, demetim yere düşerken avuçlarım ensesine ve saçlarına

yaslandı. Onu biraz daha kendime doğru çekerken istemsizce parmak uçlarımda yükseldim.

"Al bende neyimi istiyorsan," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Aral dudaklarım üzerine kesik bir nefes verip tekrar alamadan dudaklarımızı birleştirdiğinde dudaklarında iç çeken taraf bendim. Sol eli kısa saç diplerime yerleşti, kafasını sağ omzuna yatırdı, öpüşmemize ivme kazandırdı. Dudaklarına ayak uydurmaya çalışırken kendimi tamamen ona teslim ettim. Ne istiyorsa yapabilirdi bana gerçekten. Bunu istiyordum. Aral gönlünce öpsün, sevsin beni ve yaşadığımı hissettirsin bana. Yaşamanın ne olduğunu, istediği hayatın ne olduğunu göstersin bana ve her şeyi bana da heves ettirsin istiyordum.

Öpücükleri başımı döndürürken ellerimi omuzlarından göğsüne indirdim. Gömleği üzerinden göğsünü okşayarak ellerimi ceketinin altına soktum ve omuzlarından sıyırdım ceketini. Her bir eli birkaç saniyeliğine ama asla aynı anda olmadan tenimden ayrılıp kollarından sıyırdı ceketini. Ceketi yere düştü usulca. Nefes nefese kaldığımızdan öpüşmemize ara vermek zorunda kaldık ama Aral dudaklarının durmasına müsaade etmedi. Öpecek başka şeyler buldu kendine. Tenimde hep yaptığı bir gezintiye çıktı.

Beni öpüşlerini, burnunu tenime sürüşlerini ve gerdanıma dağılan nefeslerini seviyordum. Başımı sol omzuma yatırarak ona boynumda yer açarken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Göğsüm inip kalkarken sağ elimle ensesini okşadım. Sol elim omzuna tutundu. Gerilen kasları gömleğini dolduruyordu. Gömleği üzerinden sıyırmayı çok istiyordum.

Aral öpücüklerinin arasında tenimi ufak ufak emmeye başladığında dudaklarımdan ufak tefek iniltiler kaçmaya başladı. Sol elimi belini sırtına yaslayıp gömleğini avucuma sıkıştırdım ve pantolonunun altından çıkarmak için çekiştirdim. Başını omzumdan kaldırıp benimle yüz yüze geldi, ağırlaşan nefesi yüzüme esti ve gözlerine bakarak yaptığım şeye devam ettim. Bu kez sağ elim de eşlik etti bana. Gömleğini pantolonunun altından çıkarıp gözlerine bakarak heyecandan titreyen ellerimle düğmelerini çözmeye başladım. Karşı çıkmadı bana. Sol eli kafamın arkasında parmaklarını saç köklerime yaslamış, yüzümü kendine yakın tutarken çenesi gerildi yine. Ben gözlerine bakarak düğmelerini açarken gömleğinin sağ eli yüzüme dökülen saçlarımı geriye iterek sevdi yüzümü. Yanağıma yerleşti, sol gözümü okşadı. Dişlerini sıkışları, gerilen kasları kendini tuttuğunun

bir işaretiydi. Kocaman bir adamdı fakat narin davranmaya o kadar alışkın ve meyilliydi ki bu anda bile tutuyordu kendini. Sanki kırılacak, dağılacaktım ona göre.

Yüzümü sağ avucuna sürtüp parmak uçlarımda kalktığımda öpülmek istediğimi bildiğinden istediğimi verdi bana. Öptü yine beni. Gömleğinin son düğmesini öpüştüğümüz için daha yavaş açabildim. İki yakası ayrılırken birbirinden avuçlarımı karnına yasladım ve bu ikimizin de öpüşleri arasında iç çekmesine sebep oldu.

Sıcacıktı teni ve biraz da terlemişti. Hafif nemli teni gerginlikten normalden daha engebeliydi sanki. Ellerimi karnından gezdirdim, tırnaklarımı tenine sürterek göğsüne doğru çıkardım ellerimi. Göğüsleri benim göğüslerimden neredeyse daha büyüktü ve çok büyük haksızlıktı. Göğüs uçlarını okşadım belki hoşuna gider diye. Gerilmesine sebep oldu yalnızca, hoşuna gidip gitmediğini anlayamasam da kasıklarımda bir zonklamaya sebep oldu. Dün kumaş üzerinden benim göğüs uçlarıma yaptıklarını hatırladığımdan bacaklarımı birbirine bastırdım, göğüs uçlarım sızladı, inledim kısıkça elimde olmadan.

İnlemem Aral'ın hafifçe dudaklarımı ısırmasına sebep oldu ve bu bir kez daha inlememe sebep oldu. Gömleğini omuzlarından sıyırdım. Yine teker teker kollarını çıkardı ve gömleği de ceketi üzerindeki yerini aldı. Nefes nefese kaldığımdan ayrıldı dudaklarımdan ama oksijen umurumda değildi. Künyesine tutunup asıldım ve kendime çektim onu. Onu öpmeme izin vermeden alnını alnıma yasladığında nefes nefeseydim. Dudakları üzerine nefeslenirken sol eli saç diplerimden enseme, oradan da çıplak sırtıma doğru yavaşça tenimi okşayarak aşağı inerken kesik kesik nefesler aldım. Karnım kasıldı. Yüzünü yüzümden uzaklaştı, eli fermuarın üzerinde durdu ve gözlerime izin ister gibi baktı.

Hâlâ izin istiyor oluşu kalbime sıcak bir cam parçası batmış gibi canımı yakarken gülümsedim ona, onu rahatlatmak istedim. Her şeyin yolunda olduğuna ve her şeyin bizim isteklerimiz doğrultusunda ilerlediğine onu ikna etmek istedim. Künyesine daha çok asıldım ve dudaklarını öptüm.

"Oksijene değil sana ihtiyacım var," diye fısıldadım huysuz bir sesle dudaklarına. "Beni öpmeyi bırakma."

"Bak ya," diye fısıldadı dudaklarım üzerine.

"Bakarım sevgilim," diye onayladım onu.

Yüzündeki gülümseme tutkulu bir ifadeye bıraktı kendini yavaşça. Alt dudağını ısırdı. Yutkundu ve fermuarımı tuttu. Nefesimi tuttum ben de istemsizce. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerime bakarak elbisemin fermuarını indirdi aşağı ama omuzlarımdaki askılarından dolayı elbise düşmedi üzerimden. Nefes nefese dudaklarımı çenesine bastırdım. Onun bana yaptığı gibi dudaklarımı boynuna ilerlettim. Boynuna öpücükler bırakıp dudaklarımı göğsünün tam ortasına bastırdım.

Kollarımı beline sarıp sırtını okşarken "Aral noktası," diye fısıldadım tenine. "Burası sadece benim."

Kalp atışlarını dudaklarımın altında hissediyordum ve her şey zihnime kazınıyordu bir daha unutulmamak üzere. Unutmayacaktım bu anı hiç. Üzerine yürüdüm arkasındaki yatağına doğru adımlamasını isteyerek. Bana istediğimi verdi. Yatağına doğru geri adım attı ve birkaç adım sonrasında yatağına oturmak zorunda kaldı. Dudaklarım teninden ayrıldı. Bacakları arasında ayakta dikilirken yatakta oturan adama baktım. Kalbimi ve beni bu hale getiren adama baktım. Sağ yüzük parmağımda alevden halkanın sebebi olan adama baktım.

Titrek bir nefes çekerken içime ellerimi elbisemin eteğine götürdüm ve yukarı çektim hareketlerimi kısıtlamaması için. Derin yırtmaç daha da yukarı çıkarken gözleri bacaklarıma kaydı birkaç saniyeliğine ve ne yapacağımı adı gibi bilerek elleri bana uzandı. Sağ eli tamamen açıkta kalan sol bacağımın arkasına yerleşerek beni kucağına çekerken kucağına çıktım usulca.

Dizlerim yatağa yaslı bir şekilde kucağına oturmadan yerleşirken kollarımı boynuna sardım. Ondan yüksekte olduğumdan başını geriye yatırmak zorunda kaldı. Bu görüntü kalbimle oynarken dudaklarımız birleşti sabırsızca. Aral'ın elleri dokunduğu her yerimi ateşe verdi, ona yaslandım tamamen ve kucağına oturdum usulca. Ben bacaklarım arasında hissettiğim baskıyla o ise tam üzerine oturduğum için inledik dudaklarımız üzerine. Belimden bir ürperti yükselirken bir iç güdü gibi kendimi ona ittim istemsizce. Kucağına daha iyi yerleşmek istiyordum ve bu hareketim dudaklarımı ısırmasına sebep oldu, gerildi tüm kasları.

Ellerimi yüzüne yaslamış bir halde öperken onu belime yerleştirdiği elleri tenimi okşayarak omuzlarıma çıktı ve parmaklarını kol

askılarıma taktığında dudakları üzerine "Aral," diye fısıldadım dayanamıyormuş gibi buna. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Sabırsızlanıyordum gittikçe.

Omuzlarımdan askılarımı indirdiğinde ellerimi yüzünden indirip askılarımı kollarımdan çıkarmasına yardım ettim. Saten elbise omuzlarımdan çıktığında tenimden kaydı ve karnıma kadar açıldı. Aral elbisenin tenimde kayışının ve beni karşısında sutyenimle bırakışının her bir saniyesini izlerken yalnızca gözlerindeki bakışlarla bile beni tüketebilirdi. Kasıklarımdaki baskı artarken her bir saniye kasıklarımdaki sızı da arttı. Dün yaptığı her şey yalnızca zihnimde değil, tenim de tazeydi. Hâlâ dudaklarını göğüslerimde hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatmam yeterliydi hissetmem için fakat hayaline sığınmama gerek yoktu. Aral pek tabii gerçeğe dönüştürebilirdi bunu.

Sol elini sırtıma yaslayıp beni kendine doğru çekerken başını göğsüme doğru eğdi ve gerdanımdan öptü beni. Yutkundum, arından gözlerim kapandı ve başımı geriye yatırıp belimi yay gibi gererek geriye doğru eğildim ve ona yer açtım. Aral tenimin açık her bir santimine öpücükler bırakırken dudakları gittikçe aşağılara iniyor, sutyenin kapatamadığı yerlere doğru yol alıyordu. Dudaklarım aralanmıştı ve nefes nefeseydim. Göğsüm körüklü gibi inip kalkıyordu.

"Burası evim," diye fısıldadı tenime. "Burası sadece benim."

Kalbimden bahsediyordu sanırım ve öyleydi. Yalnızca onun için bu ritimle atıyor, sadece onun için böyle şeyler arzu etmeme sebep oluyordu. Beni kendime yabancı ediyordu onun sevgisi ve bir o kadarda tanıyordum kendimi.

"Aral," diye fısıldadım sabırsızca yine. Saçlarını çektim yavaşça ve kalçamı hareket ettirdim.

İkimizin de inlemesine sebep oldum. Hafifçe kalktığını hissettiğimde bacaklarım arasındaki baskı saniyelik olarak daha da arttı, ardından sırtımın yatağa yaslandığını hissederek gözlerimi araladım. Bacaklarım arasında tüm heybetiyle üzerime eğilmiş bana bakarken karnım kasıldı. Bacaklarım iki yana açıldığında elbise karnıma doğru toplanmış, bacaklarımın tamamı açıkta kalmıştı. Neredeyse yalnızca iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Dili dudaklarını ıslatırken göğüsü ağır ağır inip kalkıyordu onun da. Pantolonunun önündeki şişlik gittikçe büyüyordu. Onu öpmek için

kendime çekerken elleri elbisenin altından belime yerleşti, sıkıca değil, aksine gevşekti ve beni öperken işin ciddiyetine ters oranda artık daha yavaş ve sakin olmaya çalışır gibiydi. Dokunuşları da öpücükleri gibi yumuşak ve zarifti. Dikkatliydi her zamanki gibi. Beni incitmekten ödü kopuyor gibiydi ve bunun sebebini biliyor olmak kalbimi sıkıştırdı. Kimseyle uyumamasının, cinsel bir hayatının olmamasının, kimseyle sevişmeyi bırak öpüşememesinin sebebini adım gibi biliyordum ve şimdi, şu anda, öpmeler bize yetmezken ve sevgiden başka hiçbir şey hissetmezken bunları düşünsün istemiyordum.

Dudaklarını öpmek için ona uzandığımda gözlerine baktım. "İstediğin her şeyi yap bana," dedim dudakları üzerine kendimden emin bir sesle. "Neyim varsa senin."

Gözlerime bakarken onu anladığımın, aklından ne geçirdiğini bildiğimin, onu ne kadar istediğimin ve bu anın sadece biz istediğimiz ve birbirimizi çok sevdiğimiz için çok özel olduğunun bilincindeydi.

Dudaklarım üzerinden derin bir nefes aldı ve verdi yavaşça. Gözlerime bakarken, omuzlarımın hemen yanına yasladığı sağ kolunun parmakları yüzüme dokundu. "Ne yapacağım ben seninle Lina?"

Gülümsedim ve ona yüzüğümü gösterdim. Hâlâ inanılır gibi değildi. "Aldın başına belayı."

Gülümsedi. Alt dudağını ısırdı ve kafasını salladı. "Aldım değil mi?"

Kafamı salladım.

"Ama nasıl güzel," dedi dudaklarımın üzerine.

Gülümsedim. "Güzelim değil mi?"

İç çekip ufacık bir öpücük bıraktı içi giderek. "Çok."

Karnım kasıldı. Bayılacaktım. İmdattı gerçekten. Alnımdan öptü daha sonra ve gözlerime baktı yakından. "Canını acıtırsam bilmeme izin ver," diye fısıldadı bana. "İstemediğin, hoşuna gitmeyen bir şey olursa, durmamı istersen ya da en basitinden devam etmek istemezsen Lina, bileyim."

Kafamı salladım. "Söyleyeceğim," diye onayladım onu. Dudaklarını okşadım. "Ama durmanı istemiyorum," dedim üstüne basa basa. "Hem benim acı eşiğim epey yüksek, biliyorsun değil mi sevgilim?" diye de hatırlattım ona. "Kimle evlenmek istediğinin farkındasın değil mi Aral?"

Bu sorumda ciddiydim. O da bunu biliyordu.

Kafasını salladı gözlerime bakarken. "Biliyorum. Sadece seni istiyorum. Lina'mı," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken. "Ya sen Lina ya da hiç."

Kafamı salladım. "Sadece sen."

Dudaklarımın üzerine "Ah sen, ah sen," diye fısıldadı ve öptü beni dudaklarımdan. Öpüşünde bin türlü tat vardı. Sevgi vardı. Merhamet vardı. Aşk vardı. Tutku vardı. Kıyamayış ve minnettarlık vardı. Her şey vardı. Her şeyiyle öptü. Neyi varsa onunla sevdi beni.

Elbiseyi üzerimden sıyırıp yere bıraktı usulca. Göğsümün tam ortasından öpüp aşağılara inerken "Beyaz giymişsin," dedi derinden gelen sesiyle artık içinden nasıl geliyorsa öyle dokunuyordu, benden ve beni istediğinden başka hiçbir şey düşünmüyor gibiydi ve bu sızılarımı arttırıyordu. Kıvrandım altında.

"Yine," dedi üstüne basa basa. "Yine beyaz giymişsin."

Sutyenime kadar inip burnunu iki göğsümün arasına sürttüğünde ufak kesik bir nefes kaçtı ağzımdan. "Aral."

Beni oradan öptüğünde dudaklarım aralandı. Bir elimle omzunu sıkarken sağ avucum içine saçlarını hapsetmiştim ve onu kendime bastırıyordum elimde olmadan. Künyesi karnımda hareket ettiği her an soğuk metali tenimde dolaşıyor ve beni deli ediyordu.

Tenimden hafifçe uzaklaşıp gözlerini bana çevirdi. Dudakları ıslaktı ve parlıyordu. Emmek istiyordum onları.

"Beyaz giymenin sebebi ne?" diye sordu ciddi ciddi. "Beni deli etmek mi?"

Tüylerim ürperirken karnımı içime çektim yine. Sol elini parmakları sağ göğsüme değene kadar belimden yukarı kaydırdı. Parmakları sutyenimin üzerindeydi ama benim şimdiden nefesim hızlanmıştı. Baş parmağı göğüs ucumun olduğu noktayı adı gibi biliyormuşçasına sutyenim üzerinden okşadığında belim gerildi.

"Bu gece sevişeceğimizi düşünmemiştim," dedim nefese nefese.

"Beni düşünerek giymedin yani?" diye sordu bu kez.

Dairesel hareketlerle kumaşın üzerinden göğüs ucumu okşarken delirecekmiş gibi hissediyordum. İşkence ediyordu resmen bana.

"Seni düşündüm," diye itiraf ettim gocunmadan.

Çenesi kasılırken yüzünü yüzüme hizaladı. Burnunu yanağıma sürterken ağır nefesi yüzüme dağıldı ve derinden gelen sesiyle "Dün geceyi mi düşündün güzel bebeğim?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. Beyaz pijama takımımı giyerken de onun için giymiştim ama işlerin oraya gideceğini düşünmemiştim. Aynı zamanda bugün bunları giyerken de o vardı aklımda ama yine işlerin buraya geleceğini düşünmemiştim. Şanslıydım sanırım birazcık bu konuda ve bana güzel bebeğim demesi beni mahvediyordu. Sevişirken söylemesi yasaklanmalıydı yoksa artık bunu her söylediğinde tahrik olacaktım.

Alt dudağını ısırdı. "Yanıyorsun," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Benim için."

Cevap vermedim. Onu kendime çekip dudaklarını öptüm. Alt dudağını ısırdım ve dilimi dudaklarından içeri kaydırdım. Dillerimiz birbirine değdiğinde inledim kısıkça. Belim ürperdi. Parmakları işkencesine devam ederken sağ eli yatakla arama girdi ve kopçamı buldu kolayca. Nefesimi tuttum. Biraz uğraştıktan sonra açtı ve sutyen üzerimde gevşedi. Heyecanla kıpırdandım. O sırada Aral'ın sol elinin parmakları gevşeyen sutyenimden içeri girdi usulca. Artık kumaşlar yoktu aramızda, göğüs ucuma dokunduğunda başımı geriye yatırarak inledim derinden. Dudaklarımız ayrıldı. Sutyenimi tenimden sıyırıp yavaşça yere bırakırken karnım kasıldı. Sağ elinden destek alarak yükseldi hafifçe. Gözleri üzerimde gezindiğinde ufak bir utançla kıpırdandım fakat büyük bir utanç duymadım. O gözlerle içimi görüyordu benim, tenimi görmesinden çok daha şahsiydi bu ve ona kendimi açmıştım tamamen.

"Çok güzelsin," dedi gözlerime bakarak.

Karnım kasıldı. Elleri üzerinde yükseldiğinden artık ensesinde ve sırtında değildi ellerim, onları nereye koyacağımı bilmediğimden kollarına yaslamıştım ellerimi.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Sol elinin parmakları göğüs ucumu okşadığında dudaklarım aralandı yine. Alnı neredeyse alnıma değecek kadar üzerime eğilip gözlerini kapattı ve yutkundu. Adem elmasının hareket edişi kasıklarımı sızlattı yine.

"Bu oluyor gerçekten," dedi buna inanamıyormuş gibi.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı dudaklarıma sürttüm öpüşmeyi çok isteyerek. "Seni istiyorum," diye fısıldadım.

Dili dudaklarını ıslarken bu kez benim de dudaklarıma çarptığında ikimizde iç çektik. Gözlerini açıp bana baktı. "Akıl bırak bende," dedi gözlerime bakarak. "Bırak biraz aklım kalsın."

Kafamı iki yana salladım. "Hepsi benim olsun."

Yutkundu. "Tek lokmasın benim için derken ciddiydim," dedi beni uyarıyormuş gibi.

İçim titredi. Sol elinin baş parmağını dudaklarıma sürttü. "Ağzın küçücük," deyip alt dudağımı aşağı çekerek elini boynumdan aşağı tenimi okşayarak aşağı indirip baş parmağını göğüs ucuma sürttüğünde inledim kısıkça. "Bunlar da küçük."

Kaşlarım çatıldı. "Değil," diye karşı çıktım. "Senin ellerin büyük," dedim nefes nefese. Gülümsetti bu onu ama kendimi tutan bir gülümsemeydi. Göğsümü okşarken içi içine sığmadan tek kişi ben değildim. Göğsü ucumla oynayıp bacaklarım arasındaki sol dizini tam o noktaya doğru baskı uyguladığında dudaklarım biraz daha aralandı. "Burası da küçük," dedi gözlerime bakarak. Yüzüme eğildi, "Gerçekten tek lokmasın benim için."

Ağzımın içinin kuruduğunu hissederken inledim dudaklarına doğru. Beni öpmesi için ensine baskı uygulamadım ama öpmedi. "Öpüşmek mi istiyorsun?" Diye sordu dudaklarıma üzerine. "Yoksa seni tüketmemi mi?"

"İkisini de," diye cevapladığımda alt dudağını ısırdı. Kaşlarımı çattım bunu yapan ben olmalıydım esasen.

"O benim," dedim dudaklarına bakarken. "Sen benimkini alabilirsin."

Dişlerini sıkıp alt dudağını bıraktığında "Lina," dedi nefes verir gibi fakat devam etmesine engel oldum. Serbest bıraktığı alt dudağını ben ısırdım, çekiştirdim ve emdim. İniltileri ve nefes alışverişi kulağımı doldururken diğer eli de göğsüme çıktı. İnledim. Elleri göğüslerimle meşgul olurken tüm iniltilerimi yuttu. Öpücükleri aşağı indi. Nefes nefese kesik kesik iniltilerle altında kıvranırken dudaklarını sol göğüs ucumda hissetmemle çıkaracağım yüksek sesi avuç içime hapsettim. Belim yay gibi gerildi. Dün yaptığı şeyi bu kez dudakları ve tenim aramda hiçbir şey yokken yaptı. Önce ısırdı hafifçe beni, iniltilerim avuç içime hapsolurken öptü, ardından dudaklarını araladı ve emdi beni. Gözlerimi kapatıp geriye yatırdım olabildiğince. Saçlarına asıldım, omzunu tırnaklarımı batırdım ve iniltilerimi tutamadım. Kumaş üzerinde tattığım o duygudan daha farklıydı.

İniltilerin doldurdu odasını. İki göğsüme de yeteri kadar ilgi gösterdi. Ardından dudakları karın çizgimi takip ederek kasıklarıma

kadar indi. Öpücükler bırakarak üzerimdeki son parça kumaşın sınırlarında gezindi. Üzerimden çıkaracağını sanırken dizleri üzerinde yükseldi yavaşça. Titreme ve kasılmalar içinde bacaklarım arasında dikilen muhteşem adama baktım. Ağırlaşan nefesinden ötürü göğsü ağır ağır inip kalkarken nemlenen teninde gerilen kaslarıyla muhteşem duruyordu. Çok güzel bir şeye bakar gibi beni izlerken bir eli alnına dökülen saçlarını geriye doğru çekerken bir eli kemerine gitti. Bu görüntü karnıma kramplar girmesine sebep olurken ellerimi uzatıp karnına yasladım. Engebeli ve nemli teninin okşadım. Tırnaklarımı tenine sürterek pantolonunun beline getirdim ve parmaklarım parmaklarına katıldı. Birlikte açtık kemerinin tokasını. Göz göze geldiğimizde yutkundum ve doğruldum yavaşça. Karnıyla yüz yüze geldiğimde gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. Aralık dudaklarından ağır ağır nefeslenirken yutkundu.

Sol eli yüzüme yaslanıp saçlarıma doğru hareket ettirdi. Ellerimi belinin iki yanına yaslayıp onu yerinde sabitlerken dudaklarımı ıslattım gözlerine bakarak. Dişlerini sıktı bu görüntü çok hoşuna gitmiş gibi. Ağzımın içi kuruyordu sürekli, gözlerine bakarak dudaklarımı kanına bastırdım. Aral, derin bir nefes alarak gözlerini kapattı yavaşça, alt dudağını ısırdı ve dudaklarım altındaki karnı gerildi. Memnun bir gülümsemeyle gözlerimi karnına çevirdim. Sol eli başımın arkasına ilerleyerek parmaklarını saçlarım arasına sokarken dudaklarımı karnında gezdirdim. Tenindeki her bir yükseltiyi öptüm doyasıya, yara izi üzerine öpücükler bıraktım fakat bunu dramatikleştirmedim. Kabul ettim. Hatamı ve bedelini kabul ettim. Kendimi kabul etmek için kendimi ona adamayı içtenlikle ona beyan da etmiştim. Bu yüzden oyalanmadım yarı izinde.

Dudaklarımın ulaştığı her bir noktayı öptüm, belirgin adonislerinde dudaklarımı gezdirirken ellerimi sırtına doğru uzattım tenini okşayarak. Aral'ın nefes alışverişindeki değişimi anlık olarak duyuyor ve hissediyor olmak kasıklarımdaki sızıyı arttırıyordu. Sol adonisi üzerindeyken dudaklarım belirgin damarları yutkunmama sebep oldu. Dudaklarımı aralayıp dişlerimi sürttüm tenine, ardından ısırdım onu ve emdim. Fakat onun üzerindeki saltanatım çok sürmedi. Bu yaptığım dudakları arasından inlemeye benzer bir ağır nefes bırakmasına sebep olurken sol eli çenemi kavrayıp başımı kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde gördüğüm görüntü kasılmama neden oldu. İnlememek için sıktım kendimi. Çenesi sımsıkı olmuş bir halde bana bakarken baş parmağı alt dudağımı okşadı. Dudaklarımı aralayıp parmağını dilimle parmak ucuna dokundum. Dişlerini daha çok sıktı.

"Lina," dedi zorlanan sesiyle.

İsmimi söyleyişi iyi hissettirdiğinden dudaklarımdan bir nefes bıraktım. Bana dokunması için kıvranırken çenemi tuttuğu halde yanağımı yüzümle neredeyse aynı hizada duran şişkinliğine yasladım.

Dişlerini sıktı. Çenemi acıtmadan ama sıkıca tutarken kendine çekti beni. Beni kendine çerken aynı zamanda üzerime eğildi. Hayır üzerime eğilmedi, adeta bir sıradağ gibi üzerime çöktü. Dudaklarımız tutkuyla birleşirken birbiriyle, sırtım yatakla buluştu. Elleri sol kolum boynuna dolandı, tenimi okşayarak kalçalarıma getirdiği elleri işaret parmaklarını lastiğe geçirip sıyırdı üzerimden. Kasılarak üzerimden çıkarmasına yardım ettim. Artık çıplaktım ve titriyordum fakat üşüdüğümden değil aksine ateşe verilmediğimdendi. Öpüşlerine karşılık verirken titreyen ellerimle pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

Ardından sol elinin bacak içimde gezindiğini hissettim. Heyecanla kıvranırken dudakları üzerine kısık kısık inledim. Dün akşam yaptığı gibi dokundu bana ama bu kez daha tutkulu ve öz güvenliydi. Kafam sanki sarhoş olmuşum gibi bulanırken ismini sayıklamaya başladım yine. Beni okşuyor, öpüyor, seviyor, kendine hazırlıyordu. Bense her şeyini kabul ediyordum.

O da kendi üzerindeki tüm kumaşlardan kurtulduğunda ikimiz de nefes nefese ve hazırdık. Titriyor ve istemsizce kasılıyordum. Dünden çok daha farklı bir hisle yanıyordu tenim. Sızlıyordu her kasım ve kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyordu. Aral'ın nefes alışveriş sesinin önüne geçmişti kalbimin sesi. Aral bacaklarımın arasında dikildiğinde onu karşımda böyle görmek bile dudaklarımdan iniltiler dökülmesine sebep olduğundan sol elimin tersini dudaklarıma kapattım. Ellerini iki yanıma yaslayarak üzerime eğildi. Sağ eli sol elimi tutarak dudaklarım üzerinden çekti ve parmaklarımızı kenetleyerek başımın yanına yasladı. Kendini sıktığını görebiliyordum. Rahatlaması için sağ elimi yüzüne yasladım. Yüzüğüm loş ışıkta parlıyor sanki ikimizin de içini açıyordu. Yüzünü avucuma çevirip öptü avuç içimi.

"Seni seviyorum," dedi gözlerime bakarak.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim nefes nefese. "Çok."

Gülümsedi bu söylediğime. Yüzüme eğildi ve sol eli tekrar vajina girişimi okşadı. İnledim derinden. Önce bir parmağını ardından ikinci parmağını itti ileri. Tüm bedenim tekrar kasılırken kesik kesik inledim her hareketinde.

"Aral," diye fısıldadım ismini sarhoş bir hisle. Bacaklarım titriyordu. Karnıma sürtünen sıcaklığın biraz sonra içimi dolduracağı gerçeğine alışamıyordum.

"Söyle güzel bebeğim," dedi boğuk sesiyle sıcak nefesi yüzüme dağılırken.

"Lütfen," diye fısıldadım iniltilerim arasında.

Yeterince hazırlamıştı beni. Parmaklarını çok seviyordum ama artık yalnızca o hareket etsin istiyordum. Dili dudaklarını ıslattı. Onun da ağzı kuruyordu benim gibi belki de. Parmaklarını daha derinime ittiğinde başımı yastığa yaslayıp belimi kaldırdım istemsizce.

"Yeterince hazır mısın?" Diye sordu emin olmak ister gibi.

Kafamı salladım zorlukla. "Evet, lütfen. Seni istiyorum artık."

Açık sözlülüğüm onu beyefendi çizgisinden çıkmaya zorlarken yutkundu yine. Neler yutuyordu bana söylemediği merak ettim. Keşke hepsini beni öperken bana döküyor olsaydı. Her şeyini istiyordum. Bu gece her şeyini yutmak istiyordum. Onu kendime hapsetmek ve ona hapsolmak istiyordum.

Sağ avucumu öptü tekrar ve parmaklarını çıkardı içimden. Cinsel hayatı olmadığından prezervatifi olduğunu sanmıyordum ve gelirken öyle heyecanlıydık ki almak aklımıza da gelmemişti. Fakat sorun etmedim bunu. İkimiz de sağlıklıydık ve doğurganlık dönemimde bile değildim, hamile kalma ihtimalim çok düşüktü.

Aral nefes nefese dizleri üzerinde dururken az önce benim içimde olan sol elinin parmaklarıyla kendisine dokunduğunda aldığım nefesler artık yetmiyordu bana. Çenesini sıkmaktan dişlerini kıracaktı. Bense kasılmaktan çok fena hamlayacaktım.

O karşımda kendine dokunurken yutkunamadım. Titreyen sağ elimi ona uzatıp ona dokunduğumda eli durdu. Sıcak ve sertti. Tıp okuyor olmanın verdiği tüm bilgiler kafamın içindeydi fakat ona dokunmak çok daha farklıydı. Teori ve uygulama bambaşka bir şeydi. Özellikle birazdan onun içimde olacağını bilmek bambaşka bir şeydi.

"Prezervatif almalıydım," diye kızdı kendine.

"Sorun değil," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. "Bu ilk seferimiz," diye de kılıf buldum.

Ben ona dokunurken sağ elini yatak başlığına yaslayarak üzerime eğildi. Gittikçe büyürken avucumun içinde sol eli elimi yönlendirdi. Tam o noktama sürttüğünde ikimiz de kendimi nefesimizi tuttuk. Aral alnını alnıma yasladı. Kalbim heyecan ve zevkten duracakmış gibi gelirken can havliyle künyesine tutundum.

"Söyle bana," dedi boğuk sesiyle. Sol gözümden öptü beni. "Hangi anda olursak olalım Lina, canın yanarsa, istemediğin bir şey olursa söyle bana. Durdur beni."

"İstediğim tek şey şu an içimde olman," diye fısıldadım nefes nefese. "Yoksa aklını kaybeden ben olacağım."

"Ah sen," diye inlerken hafifçe içimde ilerlediğinde omzunu sıkıp kesik bir nefes aldım. Usul usul içimde kaymaya başladı. "Ah sen," dedi tekrar. Dişlerini sıktı. "Lina. Lina. Lina," diye fısıldadı kulağıma ismimi. İsmim, her söyleyişinde biraz daha doldurdu içimi ve ben biraz daha nefessiz kaldım. Acıdan değildi bu nefessiz kalış. Yabancı olduğu kadar bana ait olan zevk ve heyecanın verdiği bir nefes kesicilikti.

"Gevşe sevgilim," dedi derinden gelen sesiyle.

Fakat hiç kolay değildi bu söylediği çünkü kasılmalarım istemsizdi. Kollarımı boynuna sarıp iniltilerim arasında başımı yastığa bastırırken saçlarını çektim. Aral acıdığını düşünerek durdu.

Bundan hiç hoşlanmayarak "Aral," diye fısıldadım sitemle.

"Söyle sevgilim," dedi yumuşacık bir sesle. Yüzüme öpücükler bırakıyordu. Tutkusunun şefkatine örtemeyişine bir kez daha aşık oldum. "Acıyor mu canın?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı iki yana salladım. "Hareket et lütfen," dedim büyük bir arzu ve sabırsızlıkla. "Harika hissettiriyor," diye fısıldadım sarhoş bir sesle. "Al aklımı sevgilim."

Dişlerini sıktı, saçlarımı okşadı ve dudaklarımdan öptü beni. Beni öperken dediğimi yaptı. Aldı aklımı benden. Bir ritim tutturdu kendine. İnlemelerimiz duvarlara çarpıp kulaklarımıza geri gelirken belim yay gibi geriliyor farkında olmadan onunla eş zamanlı hareket ediyordum. Sağ elimle çığlık atmamak için ağzımı kapatırken sol elim şişen kol kaslarına tutunmuştu. Dudaklarım kapalı olduğundan parmaklarımı öptü, yüzüğümü öptü ve yüzüğüme her öpücük bıraktığında daha derinlerime ulaştı sanki. Ensesini tutup dudaklarıma

çektim onu, inlemelerimi içine döktüm. Sol eli yastıkla başım ardına girip beni kendine çekerken gidip gelmelerinin hızı arttı ve zevkten aklımı kaybedeceğimi düşündüm. Dakikalar hem saniye hem de saatler gibi gelirken içimde patlamaya hazır bir his oluşmuştu. Dün bana dokunurken hissettiğim bu tanıdık hisle sona yaklaştığımı hissederek kesik kesik nefesler verdim. Aral boynuma, gerdanıma, omuzlarına öpücükler bıraktı, künyemin zincirini parmağının tersiyle okşadı.

"Ev sensin," dedi tenime üzerine. Sol göğsümü öptü. "Evimsin."

Kollarımı boynuna daha sıkı sararken yanağını okşadım nefes nefese. "Sadece benimsin."

Gülümsetti bu onu. Alnımı öptü.

"Aral," dedim titreyerek. "Ben..."

Ne demek istediğimi anladığından alt dudağını ısırıp sol kolunu belime sarıp daha sert ittiğinde kendini başım geri düştü. Derinden inledim. Daha yavaş ama derinden hareket etmeye başladı. O kadar iyi hissediyordum ki yıldızlar görüyordum resmen.

Aral hızlanan nefesleri ve inlemeleri arasında her "Güzel bebeğim," dediğinde daha da iyi hissettim kendimi.

"Aral," diye inlerken sarsıldı bedenim, bir sıcaklık hissettim kasıklarımda.

Aral hareketlerine devam ettikten bir süre sonra bir başka sıcaklık daha katıldı aramıza. Nefes nefese birbirimize bakarken Aral dağılan saçlarımı nazikçe yüzümden çekti. Yüzüme öpücükler bırakıp, ağırlığını bana vermeden yüz üstü yanıma uzanırken beni kolları arasına çekti, omzumu öptü. Bir kolu sıkıca tutarken beni ve diğer eli örterken üzerimizi ona sokulmakla meşguldüm sadece. Dakikalardır o kadar yakındık ki en ufak bir mesafeye tahammülüm yoktu o an, bir saniye uzaklaşsın istemiyordum. Nefeslerimizi toparlamak için birbirimize zaman tanırken yüzlerimiz birbirine yaslıydı ve ikimizin de dudaklarında bir gülümseme vardı. Onu gülümsemesinden öptüm ufacık.

Sağ elinin parmakları saçlarımda gezinirken "İyi misin?" diye sordu derinden gelen sesiyle.

Sol elinin parmakları da yüzümü ve saçlarımı okşamaya başladı. Gülümsedim ve yüzümü yüzüne sürttüm. "Harika hissediyorum" diye mırıldandım. "Bir kere daha mı yapsak?"

Dili dudaklarını ıslattı, dudakları arasından ufak bir kıkırtı kaçtı, kulaklarımı şenlendirdi. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

"Değilim de gayet," diye mırıldanırken ona sokuldum yine. "Duş almayacak mıyız?" Diye sordum ona sırnaşırken. Burnumu burnuna sürttüm. "Duş alalım sevgilim."

Yutkundu. "Ben seninle ne yapacağım Lina?" diye sordu gözlerime bakarak. "Yanımda olsan yeter diye avutabiliyordum ben kendimi. Şimdi ismimi sayıklayışlarını, sana dokunduğumdaki nefes alışlarını biliyorum ve öyle bir yerdeyiz ki sevgilim artık hiçbir şeyin yetmeyeceğini biliyorum. Ne yapacağım ben seninle?"

Yanağını okşadım sevgiyle. İçimde sevgiden başka hiçbir şey yoktu sanki o an. O an yalnızca Aral vardı, başka hiçbir şey düşünemiyordum ve daha önce hiç böyle bulanık olduğu kadar berrak bir zihne de sahip olmamıştım.

"Doyma bana hiç," diye fısıldadım gözlerine bakarken. "Aç kalma bana. Ama doyma da hiç."

Başını yanağımı öperek boynuma gömdü ve boynumdan öptü beni derin bir nefes alarak. "Bir daha bakmayacağım arkandan," diye fısıldadı tenime. "Bir daha özlemeyeceğim seni o kadar. Günlük, saatlik ve dakikalık özlemler olacak sensiz geçirdiğim zaman çizelgesi. Her defasında seninle dindireceğim özlemimi."

Saçlarını okşarken aynı şeyleri diliyordum ben de. Aynı kalbi değil yalnızca aynı zihni de paylaşıyorduk onunla. Birbirini seven insanların birbirine benzedikleri gerçeğini tüm gerçekliğiyle kavrıyordum onunla geçirdiğim her saniye. Onunla geçirdiğim her saniye biraz daha Aral oluyordum. Aral'sa biraz daha benim gibi oluyordu sanki. Sözlerimiz değildi yalnızca dilimize bulaşan, kalp ritimlerimiz ve beynimiz içindeki nöronların açtığı yol bile bir gibiydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım içimde halledemeyerek onunla ilgili hiçbir şeyi.

Sol omzunu öptüm. Dudaklarımı uzun uzun yarası ve yanık izi arasında gezdirdim.

"Çok seviyorum seni," diye fısıldadı kulağıma.

"Güzel bebeğim," diye fısıldadım bunu duymak isteyerek.

Burnundan bir gülümseme sesi işittim. "Çok seviyorum seni güzel bebeğim."

O an neden bilmiyorum sanki bu an bozulacakmış gibi kendimi kötü hissettim bir anlığına ve kollarımı daha sıkı sardım ona. İçimi bir karamsarlık ele geçirmek ister gibi ensemde beklerken "Duş alalım," diye fısıldadım omzu üzerine. Sessizliği bozmak istiyordum düşüncelere dalmamak adına. Ondan başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

"Alalım," diye onayladı beni.

Sağ dirseği üzerinde yükseldi yavaşça, ellerim sırtında kaydı ama düşmedi omuzlarından. Onu bırakmak istiyordum ve bunu anlıyormuş gibi çok uzaklaşmadı o da benden. Belki de o da aynı şeyi hissediyordu. Emin değildim. Bana bir gülümseme verdi, burnuma ufak bir öpücük bırakırken kolları etrafıma sarıldı ve o dizleri üzerinde kalkarken beni kucaklamış bir haldeydi. Şaşırmadım bu kuvvetine, beni sürekli kucağında taşıdığı için alışıktım beni istediği gibi kucaklayabiliyor olmasına. Dizleri üzerinde birkaç adım atıp ayağa kalktı ve odasının banyosuna taşıdı beni.

Banyoya, duşa kabinin altına girdiğimizde ayaklarım üzerine indim, tam karşısında dikildim. Arkamdaki bataryaya uzanıp suyu açtığında gelen soğuk suyla irkilip ona yaslandım, dudaklarımdan ufak bir çığlık da kaçmıştı ve bu onu güldürdü. Kolu bana sarılırken suyu ayarlamaya çalıştı.

"Dondum," diye söylendim ona.

Biraz uğraşıp "İyi değil mi?" diye sordu soğuk sudan biraz hallice suyu sanki ayarlamış gibi ciddiyetle sorarken.

Başımızdan aşağı akan suya aldırış etmeden başımı kaldırıp ona baktım. "Ayarladın mı ki?"

Dili dudaklarını ıslatırken beni onayladı. "Çok mu soğuk geldi?" O sırada elinin tekrar bataryaya uzandığını hissettim. Gerçekten bu ayarda mı duş alıyordu? Hasta olmaması harikaydı gerçekten.

"Sen üşümüyor musun gerçekten?" diye sordum ama üşüdüğüne dair hiçbir belirti yoktu vücudunda. Tüyleri bile ürpermemişti. Ben mi anormal olduğum için bu kadar soğuk geliyordu yoksa bu kez o mu anormaldi anlamak zordu.

"Sen ayarlamak ister misin?" diye sorduğunda kafamı salladım.

Ona arkamı döndüm, soğuğun ortaya biraz yakın kısmındaydı batarya başlığı. Onu sıcak kısma çevirdim doğrudan, biraz ortaya doğru olsa da sıcak kısma daha yatkındı.

Arkamda bir nefes sesi işittim. Ona döndüğümde bana yaklaşmıştı biraz ve su üzerine yağmur gibi yağarken inanılmaz güzel görünüyordu.

Gözleri yüzümü incelerken elleri benden uzakta duramıyormuş gibi belime yerleşti. "Neden duştan çıktığında teninin kızardığını anladım," dedi suyun çok sıcak olduğunu kastederek.

"Senin için çok mu sıcak?"

"Senin için de çok sıcak," dedi onaylamayan bir sesle. "Tansiyonun düşmüyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben sıcağı severim."

"Kedisin ondandır," diye beni onaylarken arkama uzanıp bir tık azalttı sıcaklığı.

Gülümsetti bu cevabı beni. Herkes beni bir tilki olarak görürken Aral'ın beni turuncu bir kediden ibaret sayması içimi yumuşatmakla kalmıyor, bunun gerçek olabileceği hayaline daha sıkı tutunmama buna inanmama sebep oluyordu.

Dudaklarımı göğsünün tam ortasına bastırdım. *Kalbimin tam ortası... Bir Aral noktası...*

"Acıyor mu buralar?" diye sordu bana tenimi okşarken.

Ne demek istediğini anlamadığımdan gözlerimi okşadığı belime çevirdim. Vücuduma ilk bakışımdı o an ve belimin çeşitli bölgelerinde parmaklarının izinde morluklar mevcuttu. Karnım kasıldı. Beyaz tenim çok hassas olduğundan en ufak şeyde morarırdı ve yatakta belimi sıkıca tuttuğu için parmaklarının izi tenime çıkmıştı.

"Acımıyor," diye fısıldarken gözlerim göğüslerime ve karnıma doğru indi ve bu bacaklarımı birbirine bastırma isteği uyandırdı içimde.

Dişlerinin izi o kadar netti ki karnım kasıldı. Emdiği yerler morarmış, ısırdığı yerlere dişlerinin izi çıkmıştı.

"Tenim hassas olduğu için," diye açıklarken ona bana eğildiğini hissettim. Aynı zamanda karnıma yaslanan bir sertlikte mevcuttu artık. Yutkundu yavaşça. "Aynı duşa girmek mantıklı değildi."

"Neden olmasın?" diye sordum beni kendisine yaslarken.

"Duramayacağımızı bilmemiz gerekirdi."

"Bilerek geldim ben," diye yanıtladım onu.

Yutkunarak başını geriye yatırdı o sırada. Enfes görünüyordu. Göğsünü öpüp dizlerimi kırarak karnına doğru ilerledim ve öpülmedik nokta bırakmadım teninde. Onun bana yaptığını yapmak ister gibi

karnını ısırdım. Her bir çıkıntıyı ısırırken sol eli saçlarımda gezindi. Canımı acıtmadan saçlarımı tuttu.

Doğruldum dudaklarımda memnun bir gülümsemeyle sırtımı göğsüne yaslayıp çenemi yukarı kaldırarak ona bakarken "Artık rahatlayabilirim," dedim muzip bir gülüşle. Baklava ikramı konusunda isteyince çok cömertti gerçekten.

Kulağıma gülüşü dolarken beni kendine çevirdi. Ardından beni kolayca kaldırıp kucağına aldı. Bacaklarım beline sarılırken ikimizin de nefes alışverişi düzenini kaybetti tekrar. Bana yetmediği kadar ona yetmediğini de bilmek karnımda ağrılara sebep oluyor, bacaklarımda uyuşmalar peyda oluyordu. Kollarımı boynuna sarıp dudaklarımızı birleştirdim zaman kaybetmeden. Bir kez daha her şeyimizle birlikte olduktan sonra beni bebeği gibi yıkadı. Onunla duş almak harika bir şeydi. Alışkanlık yapacak gibiydi. Saçlarımı artık hep o yıkasın isteyecektim.

Duştan çıktığımızda üzerimde bir yorgunluk çökmüştü. Her ne kadar mutant olsam da dövüşüp sonra da sevişince gücünüm tükeniyordu benim de anlaşılan. *Sınırını bilmesi ne iyi insanın...*

Aral'ın bornozlarından biriyle yerdeki kıyafetlerimizi kaldırırken iç çamaşırlarımı geçirdim üzerime. Ardından saçlarımın nemini bornozla alıp üzerime Aral'ın rastgele bir tişörtünü giydim. Aral uyumamız için çarşafları değiştirdi o sırada. Yerden çiçeğimi aldım usulca, turuncu lalelerin kokusunu içime çekerken komodine ilerledim, yavaşça komodin üzerine bıraktım.

"Yarın vazoya koyarım," diye mırıldandım.

Aral kolunu karnıma sarıp beni kucağına çektiğinde kucağına oturdum yavaşça ve gülümseyerek ona baktım. Huzur bir gözde yansıyabilseydi o gözler Aral'ınkiler olurdu o an. Bana hep böyle baksın istiyordum. Dünyaya hep böyle bakabilsin istiyordum ve bunun için her şeyi yapardım. *Her şeyi...*

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana merakla.

İkinci kez yapmış olmak onu biraz endişelendiriyordu sanırım. Çok tatlıydı gerçekten.

"Harika," diye cevapladım onu. "Sen?"

Burnunu yanağıma sürttü. "Uzun zaman sonra açık ara en iyi hissettiğim anlardan biri."

Gülümseyerek başımı başına yasladım, sağ elimi sağ yanağına yaslarken çiçeklerimize baktım. Aklıma yine o asansör geldi. Yine o güne gittim bir anda. Buketin süslemesindeki amblem tanıdık gelirken çiçekler kırmızı örümcek zambaklarına dönüştü. Kırmızı örümcek zambağı zihnimin ortasına düştü, bir domino etkisi yarattı zihnimde. Her şey birbiri üzerine devrildi, tekerlemeler tekrar etti kendini, birbirine bağlandı.

Saklanırım göz önünde
Gelir geçer önümden,
Ben hayalet değilim
Hiçe sayar beni gözünde
Cevap ne Lily? Zambak demek.
Sepetim dolu çiçek,
Gelincik, süsen ya da örümcek
Hangisiysen onu seç,
O sana yolu gösterecek...

Örümcek zambaklarını çok seven bir kadın tanıyordum. Onlara çok önem veren bir kadın... Aral'a getirdiğim çiçekleri de o yetiştirmişti. Beni işe alırken de çok hevesliydi...

Tıpkı tekerlemedi ki gibi. Gözümün önünde saklanıyordu ama ben onu hiçe sayıyordum. Halbuki aylarca yanında çalışmıştım ve farkında bile değildim...

Tüylerim diken diken olurken Aral'ın başını benden uzaklaştırdığını hissettim.

"Lina?"

Kırmızı örümcek zambakları... Ölüm demek... Kan kokan örümcek zambakları... Rüyamda Aral'ın kanıyla kırmızıya boynana örümcek zambakları... Kahretsin. Beyaz örümcek zambağı kupayı temsil eder, kırmızı ise maçayı. Maçalar mutlak ölüm görevlerine gider. Çiçeklerine kırmızı rengini veren pigmenti değil, kurbanın kanıdır esasen... Bu bilgiyi babamın notlarında okumadım ama hatırladım bir yerden. Tüylerim diken diken oldu. Tablonun içinden çıkan çiçekler bu yüzden kan kokuyorlar. Ares beni ölümle mi tehdit ediyor yoksa babamı öldürmekle mi? Yalnız başına mı mesela? Yoksa bir maçayla birlikte mi? Kırmızı örümcek zambaklarını Aral için kullandığını düşünmüştüm fakat belki de ölüme işaret ediyor yalnızca. O çiçekleri Ekin seçti çünkü, abisinin gerçekten ölmesini istemesine imkân yok.

Çiçeklerin anlamını biliyor gibiydi, belki de tilkilerin genel sembolü olduğunu düşünüyordu. Belki de bunun bana hatırlatacağını düşündü.

"Lina."

Çeneme yerleşen eli nazikçe yüzümü kendisine çevirdiğinde gözlerimi dikkatle yüzünde gezdirdim Aral'ın. Soğukkanlılığımı kaybetmeme çalıştım çünkü en son ihtiyacım olan şey bir panik haliydi.

"Bu çiçekleri nereden aldın?" diye sordum gözlerine bakarken. "Hangi şubesinden aldın?"

Kaşları çatılmıştı hafiften, kafamın içinde bir savaş çıktığını anladı. "Beşiktaş'tan."

Benim çalıştığım yer Fatih'teydi ama diğer şubelerde de tilki olup olmadığını bilemezdim. Ellerimi yüzüne yerleştirip istemsizce kontrol etmeye başladım onu.

"Ne var aklında?" diye sorarken bana dizinden kalktım.

Yutkundum. Söylemeli miydim? Kural dışı mı bu? Fakat Aral, onlara göre kart sahibi. Bilmesinde sakınca olmamalı. Bu mantıkla Aral'lı da tehdit edemez, ona zarar veremezler ama sevmek kural dışı. Kahretsin. Gittikçe denizin dibine çekiliyorum sanki.

"Tekerlemeyi çözdüm," diye mırıldanırken tişörtünün eteklerini tutup üzerinden çıkarması için yukarı sıyırdım.

Kaşları beni anlamaya çalışken daha çok çatıldı ve ellerimi tuttu. "Ne peki? Anlat bana."

"Yanında çalıştığım çiçekçi, Melek Hanım," diye mırıldandım. "Muhtemelen bir Sinek. Davetler için diğer kartlara ve sahiplerine yardımcı oluyor olmalı. Kırmızı örümcek zambağı yetiştirmeye takıntılı biriydi." Tişörtünü avucum içinde sıkarken gözlerine baktım endişeyle. O fark etmeden ona bir şey yapmış olabilirlerdi. "Sen mi gidip aldın bizzat? Dokundu mu sana biri? Ya da yakınında biri durdu mu? Erkek? Ya da kadın, bilmiyorum. Anormal bir şey oldu mu hiç?"

Ares, iğne kullanıyor. İğne... Bazı iğneler battıklarında hissettirmez bile kendini. Bu yüzden alanında çok iyi. Bu yüzden alanında en iyi suikatsçılardan biri. Bu yüzden Kupa As'ı çok küçük yaşlarından beri. Bu yüzden tereyağından kıl çeker gibi Asaf'ı aldı elimizden ve MİT görevlisini bayıltabildi. Alanında çok iyi. Kahretsin.

Aral, endişelerimi anlayarak beni bacaklarının arasına geri çekerken ellerini belime yerleştirdi.

"Sakin ol," dedi sakin gözlerle bakarken yüzüme. "Sorun yok iyiyim."

"Bakacağım," dedim tişörtünü hâlâ tutarken.

"Yarım saat önce baktın," dedi buna karşılık. "Yok bir şeyim Lina, iyiyim. Bir şey olmuş olsaydı şimdiye kadar olurdu, sabah adli tıbba giderken aldım çiçekleri. Üzerinden on altı saat geçti."

Gözlerimi o an komodindeki saate çevirdim. Gece yarısını geçiyordu saat. Kahretsin. Davet bu geceydi ve ben henüz yeni çözebiliyordum bilmeceyi. Ondan uzaklaşıp kıyafetlerini kaldırdığım yere yöneldim. Çantam neredeydi emin değildim arabada unutmuştum sanırım bu yüzden Aral'ın ceketine ilerledim. Koltuğun üzerinden ceketini alıp iç cebinden telefonunu ve bu akşam çizdiğim karekodu çıkardım.

Aral ayaklanıp yanıma gelirken Aral'ın telefonunu açtım kolayca.

***"Ay, güneşe meydan okur, kazanır*," diye mırıldandım sessizce.**

Kafamda dönüp duran şey buydu. Bu gece olacaktı ama saati tam olarak bu bilmecede saklıydı. Telefonundan hava durumu hava durumu uygulamasına girip gün doğumu ve batımına baktım. Gün doğumu 08.04, gün batımı 18.31. Gece yaklaşık 13 saat 33 dakika sürüyor. Ay'ın güneşe kazandığı nokta yarısından bir fazlası.

"02:08"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Gözlerime bakıyordu o da. Cevabın ne olduğunu anlamış zorlanmadan hesaplamıştı çünkü dakika saymakta ustaydı. *Ne yazık ki...*

İki saat on dakikamız var orada olmak için.

Telefonu parmaklarım arasında sıktım. "Buradan Fatih'e gitmek ne kadar sürer?"

Dili dudaklarını ıslatırken gözlerini bir an olsun yüzümden çekmiyordu. "Gidecek miyiz gerçekten?" diye sordu bunu asla istemediğini biliyordum ve her haline yansıyordu bu.

Kendi için değil benim için endişelendiğini biliyordum. Düz bir mantıkla evet, o bir kart sahibi olarak bizzat Ares aracılığıyla davet ediliyordu ve ona zarar veremezlerdi, ilk kez Hükümdar Çakırca'ya bu sebepten minnettar hissettim. Aral hoşlanmıyor olsa da kart sahibi statüsünde olması onu koruyacaktı, muhtemelen Hükümdar Çakırca'nın amacı da buydu. Aral'ın beni bırakmayacağını bildiğinden beni kart olarak almış, kart sahibini de oğlu yapmıştı... Fakat... Stanzcyk'ın içinden çıkan kan kokulu örümcek zambakları vardı.

Benim Aral'ı konu alan korkunç rüyalarım ve Aral'ı bir ıslıkla yaraladığım gibi bir gerçek vardı. Dişlerimi sıktım.

Ona cevap vermedim. Peçeteye çizdiğim karekoda verdim dikkatimi. Sessiz derin bir nefes alarak telefonunun kamerasına girdim, sol alt köşede çıkan son çektiği ellerimizin fotoğrafına bakmamaya çalıştım. Şimdi korkmanın, isyanlar etmenin sırası değildi.

Kamerayı peçeteye okuttuğumda bir web sitesine yönlendirmek istedi beni. Dudaklarımı ıslattım, hatalı çizmiş olmaktan endişe etmiştim ama hatasız çizmişe benziyordum. Görsel hafızama yanıltmamıştı beni.

Uzantıya tıkladım. Siyah bir ekrana götürdü beni ilk önce, ardından ekranda kırmızı beyaz renklerde bir çadır belirdi ekranda gittikçe netleşerek. Tüylerim diken diken oldu. Altın çerveçeli bir giriş paneli karşıladı ardından bizi. Gerçekten web siteleri mi vardı bu manyakların? Şaka mıydı bu?

Kullanıcı adı ve şifre gibi bir şeye sahip olduğumu hatırlamıyor olsam da mantık yürüttüm. Kullanıcı adıma Karolina, şifre kısmına ise doğum yılımı denedim fakat kabul etmedi. Şifre kısmına deste yılımı ve rütbemi girmenin mantıklı olacağını düşündüm. *2002KaroAs.* Kabul edildi. Gerçekten dalga mı geçiyordu benimle yoksa ciddi ciddi bunu mu kullanıyorlardı emin değildim. Ta ki ekranda açılan sayfaya kadar. *Karolina'ya* ait bir profilin içindeydim ve açılan ilk sayfa babamın dosyaladığı diğer tilkilerin bilgilerinin olduğu sayfaların birebir aynısıydı. Tüylerimi diken diken etti bu. Üstelik görselim de günceldi. Kimlik fotoğrafımla aynıydı ve aktif olarak gözüküyordum.

Aral'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Sol elini elimin altına yaslayarak biraz daha yukarı kaldırdı daha iyi görebilmek için ve baş parmağı ekranı yukarı kaydırdı.

Boyumdan kiloma kadar her şey güncel gibiydi. Sanki hiçbir zaman kurtulamamıştım onlardan. Sanki hep takipteydim. O an aklıma Asaf'ın çekmesinden çıkan dört yıl önceki fotoğraflarımı anımsadım. Belki de hep peşimdeydiler ve babam bu yüzden Aral'a gitti. Belki de babam herkesten ve her şeyden kurtulmak istedi. Belki de bu yüzden hem tilkiler hem de MİT arıyordu babamı...

Korkarak görev kısmına çevirdim gözlerimi.

Atanan Görev: 17 (Güncel)

Bekleyen Görev: 1 (Güncel)

Tamamlanmış Görev: 15 (Güncel)
Askıya Alınmış Görev: 1 (Güncel)
Başarısız Görev: 1 (Güncel)

Tüylerim diken diken olmakla kalmamış enseme batarken bekleyen görev üzerine tıkladım fakat bu sayfayı uygun rütbeye sahip olmadığımdan görüntüleyemeyeceğime dair uyarı aldım. Aral'sa atana görev kısmına tıkladı. Ufak bir panel açıldı ve görev isimleri gizlenmişse de verildiği tarifler yazıyordu. En son verilen görevin 2004'te olduğunu görmek bir nebze rahatlattı beni. Omuzlarım gevşedi.

Aral eğilip saçlarımdan öptü beni. "Bu kafanın içi bir tek sana ait, korkma sevgilim" dedi neyden korktuğumu adı gibi bildiğinden. Bir boklar yiyip unutmuş olmaktan ödüm kopuyordu.

Kafamı salladım. Alt paneldeki bildirim kısmının üzerinde yazan iki rakamı derin bir nefes almama sebep olurken beklemeden tıkladım üzerine. Çok zamanımız yoktu ve en doğru kararı vermek istiyordum.

Bildirime tıkladığımda bildirimler açıldı. İlki davetiye biletlerine yönelikti. Bir diğeriyse kanımdaki adrenali arttırdı.

Ares isimli kullanıcıdan bir sesli mesajınız var.

Dişlerimi sıktım. Üzerine tıklamadan önce kaydetmek için ekran görüntüsünü kaydetmeye başladım ve mesajını açtım.

"Merhaba Lily."

Kulaklarıma dolan yabancı ama baskın erkek sesine ek olarak arkada çalan müzik gerilmeme sebep oldu. Her şeyi beklerdim ondan. Bu yüzden yumruklarımı sıkıp kalp atışımı kontrol altında tutmaya odaklandım.

Burundan bir nefes sesi ve ona eşlik eden ufak bir gülüş duyuldu. "*Korktun mu? Korkma. Köpekler korkuyu hissederler, tilkiler de köpekgillerden ve sen La Hire'ın kızısın. Seni böyle eğitmedim, sesur ol."*

Ellerimin buz kestiğini hissettim. *Seni böyle eğitmedim mi? Kahretsin. Gerçekten beni eğitmiş mi?*

"Bu mesajı davete katılmayı düşünmemen ihtimaline karşı bir önem olarak atıyorum. Kesinlikle gelmelisin. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, o gülümsemeni görmeyeli ise neredeyse iki yıl."

O an söylediği şey kanımı buz kestirirken ağzımdan bir nefes verdim. *İki yıl önceki gülümsememden kastı, Aral'a olan mı?*

"Hâlâ gülümseyebiliyor musun?"

Eğer Aral, elimi tutmuyor olsaydı elim yanıma düşerdi. Zihnimin karıncalandığını, kafamın arkasının uyuştuğunu hissettim.

"Anlıyorsun beni değil mi?" diye sordu gülen sesiyle. ***"Anlıyorsun."***

İki sene öncesi. Bir kız gecesi, bir gülümseme ve kulaklarıma dolan ıslık sesi... Sebebi o hepsinin.

"Yapmak zorunda olduğun şeyler var, eğer yapmazsan bedelini yine başkası öder, biliyorsun değil mi Lily?"

Ölen küçük kızdan bahsediyor. Yaşaması için pes ettiğim ama dövüşmediğim için cezasını ödeyen o küçük kızdan bahsediyor.

"Kız kardeşinde o yaşlarda şimdi değil mi? Sana benziyor tıpkı, kızıl olmaması büyük şans."

Öfke bedenimi esir alırken ellerim titremeye başladı.

"Seni davette görmeyi iple çekiyorum Lily. Bazen gülümseyişlerin, La Hire'e olan hayranlığımdan daha çok ilgimi çekiyor. Korkmazsan, ısırmam. Endişelenme. Davette görüşürüz."

"Lina," demişti ki Aral, telefonunu titreyen ellerimle eline tutuşturup üzerime giymek için elbiseme uzanacaktım ki Aral kollarımdan tuttu beni. "Lina."

"Gitmem lazım," dedim içimdeki korkunun damarlarımda dolaşmasına engel olmak için çaba gösteriyordum ama vücudum titriyordu. ***Beni Aral'la tehdit ediyordu. Beni Alin'le tehdit ediyordu. İki zayıf noktamla da vurabilecek anımlarımın katiliydi kendisi ve bunları üzerimde kullanıyordu.*** **"Öldüreceğim o orospu çocuğunu!"**

"Sakin ol," dedi kendisi bile öfkeli olduğu halde. Ellerini yüzüme yerleştirdi. "Seni manipüle ediyor."

"Umurumda bile değil," dedim ellerini yüzümden indirmek isteyerek ama izin vermedi. Ellerini tuttum sıkıca. Öfkemden çıldırmak üzereydim. "Öldüreceğim onu."

O kadar öfkeliydim ki önümde çıkan her şeyi yıkmak istiyordum o an.

"Kimseyi öldürmüyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Sakin olman lazım."

"Nasıl sakin olayım?" diye sitem ettim ona kızarak. "Duymadın mı ne dediğini? Hepsi onun yüzünden! O gece o."

Devamını getiremedim. Onun yüzünden seni bıçaklamışım, seni unutmuşum ve dört yüz gün girmiş aramıza diyemedim. Sırf sana gülümsedim diye yapmış diyemedim. Bir gülümseme yaşamak

demekken biri için bir diğeri için ölüm mü gerektiriyordu? Gülümsem bile yasak mı benim?

"Kaçamam bundan gitmem lazım," dedim sakinleşmeye çaba göstererek. Eğer pes etmek yerine küçük arkadaşımla dövüşse ve kaybetseydim o şimdi yaşıyor olacaktı. Ares haklı, o küçük çocuk da Alin yaşlarındaydı. Yaşasın diye pes ettim ama yaşaması için savaşmam gerekirdi. Savaş mı istiyordu? Çok yanlış kişiyi dürtüyordu. Eğer gözümü karartırsam gözümün hiçbir şeyi görmeyeceğini çok iyi biliyordum, Aral da farkındaydı bunun ve belki de istediği buydu onun da. Tilki olmamı istiyorlardı belki de. Sanki bir tek benimle ayakta kalabilirlermiş gibi. Sanki bana çok ihtiyaçları varmış gibi. Ne istiyorlar benden? Bıktım artık.

"Alin'e bir şey olursa yapamam," dedim ne yapacağımı ve düşüneceğimi bilmeyerek çaresizce gözlerine baktım Aral'ın. "Sana bir şey olursa yapamam."

"Olmayacak bir şey," dedi üstüne basa basa. Gözlerimin içine bakarak konuştuğunda ona güvenmeden edemiyordum ve iyi ki vardı.

"Soğukkanlılığını yitirmemen gerek. Fevri kararlar veremeyeceğimiz bir noktayız, bu yüzden sakin olman lazım."

Kafamı salladım. Biliyordum. Ama kalbime onun kadar iyi söz geçiremiyordum. Babam eğer burada olsaydı, belki daha kolay olurdu her şey. Ama yoktu.

"Annen onlar için mükemmel olduğunu söyledi. Hâlâ seni istiyor olabilirler ve sen zorluk çıkarmadan ayaklarına git diye o it, geçmişi kullanıyor sana karşı. Korkularını kullanıyor. Ve sen işe yaradığını gösterirsen ona kaybedersin Lina. İki sene öncesi hakkında yalan söyleyip seni kışkırtmak istiyor belki de. O olayı Asaf da biliyordu çünkü. Birçok kişi daha biliyor muhtemelen."

Haklıydı ama nedense Ares'in yalan söylediğini düşünmüyordum. Eğitmenimse gerçekten beni ıslıklarla uyarabilecek en uygun kişi de oydu. Hangi ses aralığında eğitildiğimi, hangi kodlarla eğitildiğimi ve beni nasıl tetikleyebileceğini en iyi o biliyor demekti.

"Alin'e bir şey olmasına izin vermem," dedi gözlerime bakarak. "Tüm kardeşlerim o evde benim. Batı, Lina," dedi farkına varmam için üstüne basarak. "Elimde büyüttüğüm, kardeşimden çok çocuğum gibi benim, biliyorsun." Biliyordum. "Alin'in yanında. İzin verir miyim bir şey olmasına?"

Vermezdi. Her şeyi yapardı. Biliyordum. Deniz, Ekin, Kuzey, Güney oradaydılar. Çocuklara bir şey olmasına izin vermezlerdi. Spor salonunda Aral'la dövüşürken mola verdiğimiz bir sırada Kürşat bana Çakırcaların kick boksta değil, Krav Maga'da profesyonel ölçüde iyi olduklarından ama bunu mecbur kalmadıkça kulanmadıklarından bahsetmişti. Krav Maga, İsrail tarafından geliştirilen ölümcül bir dövüş sanatıydı, doğduran ölümcül vuruşlara yönelik bir sanattı. Yani olası bir acil durumda Alin'in yanında olmasını istediğim kişiler Çakırca kardeşler olurdu. İyi olacaklardı. Annem de Alin de güvendeydi. Hem Hükümdar Çakırca gibi bir babaları vardı. Çocuklarını korurdu ve çocuklarını koruması demek Alin'i ve annemi de koruması demekti. Kendi ağzıyla söylemişti bunu. Ben Ares'i evden uzak tutacaktım o da annemi ve kardeşimi koruyacaktı. Evet. Sakin ol Lina. O orospu çocuğunun gırtlağını kesmeyeceğiz.

"Eğer Kadir abi olsaydı oraya adım dahi atmanı istemezdi," dedi, kendisinin de gitmemi istemediği her halinden belli olurken.

Babamı bulmak veya genlerimi araştırmak için beni istiyor olabilirlerdi, biliyordum. Babama karşı beni kullanabilecekleri gibi bana karşı da sevdiklerimi kullanabilirlerdi ve Ares açık açık tehdit ediyordu beni bununla.

"Burada değil ama," diye söylendim elimde olmayarak. "Başıma bunları ben sarmadım. Hiçbir şeyi bile isteye yapmadım. Sana ya da Alin'e zarar gelsin ister miydim?"

Ares, çaldığı bir ıslıkla Aral'a zarar vermeme sebep olmuştu bir kere ve yine aynısını yapabilirdi. Ya bu kez Alin'e ya da anneme zarar verirsem? Bir kere yaptırdı bana yine yaptırırdı.

"Gitmem lazım."

"Bu halde gidemezsin," dedi üstüne basarak. "Göz göre göre seni onun olduğu yere sokmamı isteme benden."

Göğsüne baktım gözlerine bakamadığım için. "Gideceğim," dedim net bir sesle.

Bu korkuyla yaşamak istemiyordum. Ares istediği her an saldırabilirdi bize, etrafımızdaydı, oyun oynuyordu benimle. Annemin ödü kopuyordu aldığı her nefeste. Duvarların onu dinlemesinden korkuyordu. Böyle yaşamayacağım ben. Gerekirse kafasına sıkacağım oradaki herkesin, bir tane de kendime ama bu korkuyla yaşamayacağım.

Çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "İm değil iz," diye düzeltti beni gözleri alev alev yanarken. Yine derin siyah gözlerinde öfkeden bir yangın başlamıştı. "Tek olmayacaksın hiçbir zaman. Çoğul eki kullan Lina."

"Gitmek istemiyorsun. Bir şey olacağını düşünüyorsun. Beni seninle tehdit ediyor ve daha önce zarar verdim sana. Böyle bir durumda nasıl senin adın karar vermemi bekliyorsun benden?" diye sitem ettim ona elimde olmadan.

***Kurallara uymayan tilki, kollamalı kendini. Ben ilk kurala uymadım, Aral'ın karnındaki yara izi bile bunun bir bedeli. Aral'ı kaybedemem. Aral'ı kaybetmek istemiyorum. Aral'a bir şey olsun istemiyorum.* Onun gelmesini de istemiyorum zira. Dediği gibi, tuzaktı bu belki de. Yaptığımız şey düpe düz tilkinin inine girmekti. Üstelik çok seviyordum ben onu ve Ares biliyordu bunu. Gitmezsem eğer bana karşı Aral'ı onu kullanacaktı ve her şey daha kötü olacaktı. Korkmazsam ısırmayacağını söylemişti, konuşmak istiyordu belki de yalnızca. Palyaço ile gönderdiği kartta babamın sağlığından endişe ettiğini yazmıştı. Ne yapacağı belli olmayan biriydi. Belki de gerçekten babamı kendisi yenmek istediğinden endişe ediyordu sağlığından. Hem Aral kart sahibiydi artık ve bir tilki kart sahibine zarar veremez diye umuyordum. Kendisi yapamıyor diye bana yaptırmasına da izin vermeyecektim bu kez. Zihnimi ele geçirmelerine izin vermeyecektim. Hem içimde bir yerlerde babamın beni izlediğine ve yardım edeceğine dair bir inanç besliyordum içten içe.**

Aral sağ elimi tutup kaldırdığında yüzüğümü kastettiğini biliyordum. Yüzük parmağımda tatlı sızı bırakan ateşten bir çemberdi sanki. Kalbimi ısıtıyor bir o kadar da varlığıyla yakıyordu.

"Bunu sana ben taktım," dedi gözlerime bakarak. "Tam da bu yüzden benimle ilgili söz hakkına sahipsin ve işte tam da bu yüzden bizi tek değil bir yapar bu ve Lina, işte tam da bu yüzden bir karar verirken iki kişilik düşünmen gerekir. Sonuçları ikimizi de etkiler çünkü."

Biliyordum. Yutkundum yavaşça. İçimdeki öfkeyi yutmaya çalıştıkça daha da kabarıyordu sanki içimde. Yutkundum bir kez daha.

"Korkuyorum," diye fısıldadım dürüstçe. "Ya seni sevdiğim için seni kaybedersem?"

Kaşları çatıldı hafifçe. Bana böyle hissettiren herkese nefret duyduğunu biliyordum. Aynı nefreti ben de içimde taşıyordum.

Sol kolu belime daha sıkı sarılıp beni kendisine yasladı tamamen. "Kaybetmeyeceksin." Alnımdan öptü yavaşça. "Güçlü biriyim ben. Bana da kendine de birbirimizi koruyabileceğimize güven Lina. Tasasız olma demiyorum elbette. Fazla güven kibri, kibir küçümsemeyi, küçümsemeler de savunma açığı getirir. Korku bizi hayatta tutan hayati bir duygu, korkmaktan korkma. Korku duymak hayatta tutar bizi ama korkaklık zihnini kitler insanın. Cesur olmalıyız sevgilim."

***Cesur olmalıyım*. Tam bir *aral* noktasındayım, yaşamak ve kaçmak arasında. Yaşamak korkaklara göre değil, korkarak nasıl yaşanır? Cesur olmak istiyorum. Ben Aral gibi yaşamak istiyorum. Rağmenlerle cesurca yaşamak, hayatın benden istediğini ona vermeden kendi istediklerimi almak istiyordum. Annemin onun için söyledikleri geldi aklıma. Aral'ın bana gelmesi zor olmalıydı onun için de fakat bir kere gitmiştim ona ve o benimle olmayı seçmişti. Benimle olmayı değil yalnızca benimle yaşamayı seçmişti. Ben de yaşamak istiyordum. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil, nasıl istiyorsam öyle yaşamak istiyordum. Sevdiklerimi elimden almalarına izin vermeyeceğim bir daha. Koruyacağım onları.**

Sağ eli yanağıma yaslandı, saçlarımı geriye iterken yanağımı okşadı parmak uçları. "Gitmek mi istiyorsun? Gideriz. Ama bu korktuğundan değil Lina, en mantıklı hamle bu olacağından olur. Tehdit edildiğinden değil meydan okuduğundan olur. Göz dağı verildiğinden değil o dağ sen olduğundan olur."

Aral, sıradağ demek.

"Kim olduğumu da bendeki yerini de biliyorsun. Korkma, buradayım ben." Ellerini arkamdaki şifonyere yaslayıp üzerime eğildi gözleri yanıyor, içimdeki öfke ateşini harlıyordu. "Benim olan her şey senin. Sahip olduğum her şey senin. Beni kullanmaktan çekinme."

Babasını kullanabileceğimi mi söylüyordu? Kara Çakı da dahildi buna. Olmak istemediği biri olsun istemiyordum ama hayat bizi bazen tercih yapmak zorunda bırakıyordu. Ben de tilki olmak istemiyordum ama buysa benden istedikleri, mutlaka boyunlarına saplayacaktım yuvasını ateşe verdikleri tilkinin dişlerini.

O an yeni bir farkındalık ve cesaret kazandım sanki. Korkum dindi, bilincim arttı, bakış açım genişledi, adrenalin tam ölçüsünde kanıma

zerk edildi. Odaklanarak zihnimi berraklaştırdığım o nadir anlardan birine girdiğimi hissettim. Bu Tilki olarak eğitilmemin bir getirisiydi fakat bu farkındalığa istediğimde ulaşamıyordum. Sanırım ya çok korkmam ya da çok güvende hissetmem gerekiyordu, emin değildim. Belki de koruma iç güdüm devreye girdiğinde bu ruh haline giriyordum, emin değildim ama öğrecektim. Bu bakış açısına ve dik duruşa ihtiyacım vardı.

"Anlaştık mı?"

Kafamı salladım. Herkesi korumak istiyorsam kendime ve babamın bana öğrettiklerine güvenmem gerekiyordu. Aral'a ve babama güvenmem gerekiyordu. İyi olacaktım. Herkes iyi olacaktı.

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. "Şimdi en mantıklı kararı verelim."

Kafamı salladım. Hafifçe geri çekilip arkamdaki şifonyere bıraktığı telefonunu aldı ve benim de görebileceğim şekilde tutarken ekranını davetiye bildirimine tıkladı. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ares'in ses kaydına öfkelenmişti, gözleri de alev alevdi ama vücudu sakindi. Soğukkanlılığını kaybetmeme konusunda bir dünya markasıydı resmen. Sebeplerini düşünmek bile istemedim.

Davetlilerin olduğu bildirimi açtığında bizi karşılayan ilk şey iki barkoddu. Altında bu sefer ki davete önlem amaçlı bu şekilde giriş sağlanacağından bahsedilmiş ve bir de incelenmesi üzerine uyulması gereken kurallar için bir link bırakılmıştı. Aral, linke tıkladı. Bir liste karşıladı bizi.

· Kapılar davet saatinden bir saat önce açılır. Davet saatinden kapanır ve davet bitene kadar bir daha açılmaz.

· Kart sahiplerine ellerinde bulundurduğu kartları ve kendisi için kişiye özel davetiyeler gönderilir. Davete yalnızca bu şahsa özel davetiyelerle girilebilir. Kart sahibi kendi adına bir başkasını gönderemez veya vasi atamayaz. Ancak kartlarının sahibini değiştirmesi durumunda yeni kart sahibine şahsi davetiye verilir ve eski kart sahibinin bileti geçersiz sayılır.

· Davete katılmayı kabul eden her kart sahibi müzayede sırasında yaşanan ve yaşanabilecek olan her şeyi bir gizli tutmak, üçüncü kişilerle paylaşmamak mecburiyetindedir. Aksi taktirde Şirket kural ihlali saptanan kart sahibi hakkında yaptırım uygular ve bu yaptırımın detayları Şirket altında gizliliğe tabidir.

· *Şirket,* davet boyunca tüm kart sahiplerinin güvenliğinden sorumludur. Aksi durumda, kuruldan çıkacak olan kararla kart sahibinin zararı en uygun şekilde telafi edilir.

• *Kart sahipleri, davete elinde bulunan tüm kartlarıyla katılabilir. Ancak, müzayedenin yapılacağı ana salonda kendisine eşlik etmesi için yalnızca bir kart bulundurabilir. Diğer kartları bekleme salonunda beklemek zorundadır.*

· *Davete katılan her kart ait olduğu grubun çiçeğini üzerinde taşımak zorundadır. Ne şekilde olduğu kartın kararı olmakla birlikte diğer davetlilerce görünmesi zaruridir. Joker olan kartlar, kart sahibinin avantajı için Joker olduğunu belli edecek her tutumdan kaçınmalıdır. Sahibi olmayan Joker sahipleri değerini arttırmak için kartını kullanabilir fakat okunacak tüm meydan okumaları da kabul etmiş sayılır.*

· *Açık arttırmaya çıkarılmak istenilen Kartların temsili eşyası müzayede saatinden en az bir saat önce teslim edilerek gerekli belgeler imzalanmış olmalıdır, aksi taktirde hiçbir sebeple açık arttırmaya konulamazlar. Ancak kart sahibi dilerse kartlarını takas edebilir.*

· *Müzayedede listeye alınan kartların dışında davete katılan tüm kartlara meydan okunabilir ve kart sahibi meydan okunma isteyebilir. Meydan okumanın kabul edilmesi halinde yapılacak düelloya, müzayedede görevli olan en yüksek rütbeye sahip kart karar verir. Aynı karta en fazla üç kez meydan okunabilir. Düello salonu davet bitene kadar açık kalacaktır.*

· *Davet süresince -şayet düelloya çıkmıyorsa- tüm kartlar işlevsizdir. Emir almış olsa dahi herhangi bir kart sahibine suikast yapamaz, girişimde bulunamaz, tehdit edemez, düşmanlık gösteremezler. Kurallara uymayan kartlara Şirket'in el koyma hakkı vardır.*

Keyifli bir gece dileriz.

Kıyafet Kodu: Siyah

Kuralları okudukça Kart sahibini koruma altına almak adına konulan kurallar biraz olsun içimi rahatlattı. Aral neyse ki kart sahibiydi ve bunun için Hükümdar Çakırca'ya minettar olacağım aklımın ucundan geçmezdi. Belki de Aral'ın yanından ayrılmayacağını bildiğinden onu kart sahibi yapmıştı. Böylece koruyabilirdi oğlu bir nebze. Gerçekten zeki bir adamdı.

"Kart sahiplerinin güvenliğinden bahsetmişler ama kartlar için bir şey demişler. Muhtemelen meydan okumalarda zarar göreme ihtimalleri olduğu için," diye mırıldandı Aral keyifsiz gergin bir sesle. Gözlerini bana çevirdi. "Babanın noktalarında genelde alt rütbeler üst

rütbelere meydan okuyordu, mantıken kendinden alttaki birine meydan okuması saçma olur. Ama Ares, babanın Joker'in sende olduğunu biliyor. Bunu bahane ederek sana meydan okuyabilir."

Kafamı salladım. "Ya da kendi destesinde benden düşük rütbeye sahip birinin bana meydan okumasını isteyebilir. O da Joker sahibi, destesinde söz hakkına sahip."

Kaşları daha çok çatıldı bu söylediğimle. Elimi kaldırıp çenesine dokundum rahatlaması için.

"Kabul etmeme hakkımız var ve en fazla üç kez meydan okuyabilirler. Kabul etmeyiz, olur biter."

Düşünceli bir ifadeyle alt dudağını ısırırken hafifçe kafasını salladı. "Gidiyoruz yani?"

Başımı ve duruşumu dikleştirip gözlerine baktım. "Gidiyoruz."

Dili dudaklarını ıslattı yüzüme bakarken. "İşte o aşık olduğum dik duruş," dedi dudaklarımı okşayarak.

Göğsüm kabardı istemsizce. Onun tarafından taktir edilmeye zaafım vardı sanırım. Bana eğilip şakağımdan öptü beni.

"Hazırlanıp çıksak iyi olur," diyerek benden uzaklaşacağı sırada uzanıp elini tuttum. Durdu ve bana döndü ilgiyle. Onu tuttuğum elimi tuttu sıkıca.

"Aral," dedim düşünceli bir sesle. Ona anne annem ve dedemden bahsetmediğim için kendimi kötü hissediyordum. Belki de bu müzayedenin düzenleniyor olmasın da bile bir parmakları vardı.

"Söyle güzelim."

Gözlerine baktım sakin bir ifadeyle. Endişelensin istemiyordum. "Babam sana hiç annemin ailesinden bahsetti mi?"

Kaşları çatıldı biraz. Düşündü. "Hatırlamıyorum," dedi dürüstçe. "Sanırım bahsetse hatırlardım çünkü deden pek unutulacak bir profil değil."

Kafamı salladım. Gerçekten unutulacak biri değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ilgiyle. "Bir şey mi geldi aklına?"

Babam da söylememiş sana. Ben söylersem gerçekten tehlikeli olur senin için sanırım. Annem bildiklerinin seni tehlike atacağını söyledi Aral. Kurallardan mı bahsediyordu o da? Yoksa genel bir durum mu bu? Anne annem ve dedem annemi ziyarete bile gelmediler Aral. Bana ya da sana merhamet edip yardım mı edecekler sanki? Öyle olsa babam yardım alırdı onlardan. Kan kokan örümcek zambaklarındaki

kan kimin kanı Aral? Babamın olabilir mi? Babam iyi mi gerçekten? Ya benim yüzümden babama bir şey olursa? Bir kez olmadı ama ya bu sefer olursa? Bu işin içinden nasıl çıkacağız Aral? *Seninle konuşabiliyor olmak beni iyileştiren şey. Ya bunu bile alırlarsa elimden? Öpmemek, sarılmamak ayrı, konuşamamaksa apayrı bir mahrumiyet. Kafamın içiyle tek başıma kalırsam kimin arkasına sığınacağım ben?*

"Bilmemin beni tehlikeye atacağı bir şey biliyor olsaydın yine de söyler miydin bana?" diye sordum gözlerine bakarken. "Çok önemli bir şeyi?"

Gözlerime baktı ilgiyle. Belime yasladığı sol elinin tutuşu sıkılaştı korumacı bir tavırla. "Nasıl bir tehlikeden bahsediyoruz? Şu anki tehlikemizden daha mı yüksek ihtimali?"

Yutkundum yavaşça. Kafamı salladım. "Kural bozmak gibi düşünebilirsin."

Gözlerime baktı birkaç saniye. Tarttı kafasında söylediklerimi. Dili dudaklarını ıslattı. "Doğru zamanı beklerdim," dedi dürüstçe. "Her doğrunun söylemesi gereken doğru zamanı vardır ve hiçbir doğru senin hayatından önemli değil. Ama dürüstlük de kolay bulunan bir meziyet değil. Sana söyleyebilmek için saniyeleri kollardım."

Yutkundum. *Saniyeleri kovalama Aral, saatler peşimize düşer sonra.*

"Evlenmek istiyorsun ama benimle," diye mırıldandım. "Az önce hayatının üzerinde söz hakkına sahip olduğunu söyledin."

Anne annem ve dedemin de işin içinde olduğunu, babamın bu durumda olmasının ve benim bu durumda olmamın sebebinin onlar olabileceğini bilsen ister miydin yine de bu işin içinde olmayı? Bir tek ben yokum sonuçta hayatında. Beni sevdiğin için onları da içine çekiyorsun bu hayatın içine. Kurtuluş sandığın şey kapan olabilir sana.

Burnunu tenime sürttü ve sol gözümden öptü beni. "Ve hiçbir şey değiştiremezdi bunu," diye fısıldadı tenime. "Sana güveniyorum sevgilim, ne zaman söyleyebilirsen o zaman söyle bana. Ne erken ne de geç."

Tüylerim diken diken oldu. *Ona yaptıklarımı ve yapabileceklerimi bildiği halde güveniyor bana. Bunu boşa çıkarmak istemiyorum.*

Cesur ol,* diye telkin ettim kendimi. *Kaybetmek istemiyorsan ağlamalar ve kaçmalar boşuna. Tecrübe ettin hepsini. Savaşman gerek Lina. Aral gibi olmak istiyorsan savaş sevdiklerin için.

Derin bir nefes aldım, sevdiğim siyah parlak gözlerine baktım. "Ben bir tilki değilim. Lina'yım. Sadece senin sevdiğin Lina olmak istiyorum ve bunun için her şeyi yapacağım." Sağ elimi kaldırıp yüzüne yasladım. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim bu kez. Seni korumak için her şeyi yaparım."

Yüzünde memnun bir ifade olurken kafasını salladı ve yüzünü çevirip avuç içimi öptü. "Öyle yap sevgilim."

Gülümsedim hafifçe. Bana dik bir duruş, sakin bir kafa, kalbime cesaret, sığınabileceğim kollar veren bu adamın gerçekten hastasıydım.

"Geç kalmak istemiyorsak hızlı olmalıyız."

Kafamı salladım. Ellerimi iki yanıma indirip üzerime, dolabına ve ona baktım. "Siyah bir gömleğini giysem çok mu kısa olur?" Siyah giymek gerekiyordu ama bir şeyim yoktu burada. Tişörtü mini elbise gibi oluyordu. Gömleği daha iyi durabilirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece gömleğim mi?" diye sordu ciddi misin der gibi. "Sen kendini 1.50 falan mı sanıyorsun Lina? Bebeğimsin ama o kadar da değil."

Gülümsetti son cümlesi beni. "Yanımda bu beyaz elbiseden başka hiçbir şeyim yok. Siyah giymem lazım. Çözüm düşünüyorum."

"Ablam karşımda oturuyor," diye hatırlattı bana. "Tüm kıyafetlerini götürmüş olamaz."

Rahatladım o an. "Anahtarı var mı?"

Kafasını salladı. Arkamdaki şifonyerin bir çekmecesini açıp kolayca buldu anahtarı. "Ne bulacağımızdan emin değilim umarım iyi bir fikirdir," derken elimi tuttu ve odasının dışına adımladık.

"O ne demek?" diye sordum gülümseyerek onu takip ederken.

"Dikkatim dağılmasın yani," dedi alttan alttan mesaj vererek. "Üşüme, kış günü."

"Bak sen," diye mırıldandım bu tatlılığına.

Kabanımı alıp giymem için uzattı bana. Kabanımı giydim. Kapısını açtı ve karşı daireye adımladık.

Güneş ablanın evine girdiğimizde Aral bizi giysi odasına götürdü doğrudan. İzin almadığımız için rahatsızdım ama arasak ona ne söyleyebilirdik emin değildim. Bu yüzden sessiz kaldım.

Giysi odası o kadar düzenliydi ki birkaç saniye elbiselerine bakakaldım. Yarısı boşalmıştı odanın ama kalan kısmı da çok şık parçalardı. Kalan birkaç parça siyah elbiselere ilerledim ve elimi

attığım ilk elbiseyi çıkardım askıdan. Aslında takım bulsak daha kullanışlı olabilirdi ama burayı aramakla da zaman kaybetmek istemiyordum.

Elbisenin ön kısmına bakarken gayet iyi olduğunu düşündüm ama Aral'ın düşünceli bir tavırla olmayan sakallarına dokunduğunu görünce arkasını çevirdim. Evet... Derin bir sırt dekoltesi vardı. Sutyen takamayacaktım. Elimi diğer üç siyah elbisede gezdirdim fakat diğerlerinin de pek bir farkı yoktu. Çok iddialı giysilerdi. Güneş abla gerçek bir moda ikonuydu gerçekten...

"Sıkıca bağlarız," deyip ona bakmadan ve itiraz hakkı sunmadan makyaj masasına ilerledim.

Güneş abladan içimden özür dilerek rimel ve suj aldım yalnızca.

"Ya açılırsa?" diye sorduğunu işittim Aral'ın arkamdan. Ona baktığımda dizlerini kırmış Alt rafta dizili olan topuklu ayakkabılara bakıyordu benim için ve çok tatlıydı. "Her şey bir düğüme mi bağlı olacak?"

Bu gerilimi gülme istediği oluştururken yanına adımladım. "Gemici düğümü öğren istersen," diye tavsiyede bulundum ona. O sırada parmaklarına taktığı topuklularla doğruldu karşımda. "Çünkü sen bağlayacaksın."

Dili dudaklarını ıslattı. "İçim nasıl ferahladı anlatamam."

Gülümsetti bu söylediği beni. Her ne kadar gerçekten açık kıyafetlerden pek hazzetmiyor olsa da söylediği çoğu şeyi beni güldürmek için yaptığının farkındaydım ve minnettardım bunun için. Gerilimi azaltmak, beni sakinleştirmek için her şeyi yapıyordu gerçekten. Aral Çakırca gerçekten bir arka bahçeydi.

Hızlıca onun evine geçip on dakika gibi kısa bir sürede hazırlandık. Sırf yüzüme renk gelmesi için sürdüğüm kırmızı ruju parmağımla dağıttığım sırada Aral'ın arkamda durduğunu hissettim. Aynadan ona baktığımda o sırtıma bakıyordu. Bir anlığına göz göze geldik. Hiçbir şey söylemeden iplerini tuttu elbisemin. Nazikçe ipleri çekiştirerek elbiseyi üzerimde oturturken ben de ona yardımcı oldum.

"İyi mi böyle?" diye sordu bağlamadan önce.

"İyi," diye onayladım onu.

İpleri gerçekten sıkı olduğunu düşündüğüm şekilde bağlayıp eğildi ve ensemden öptü beni. İçim sıkındı. Kalbime dokundu sanki bu öpücük.

"Hazır mısın?"

Saten eldivenleri elime geçirip kafamı salladım. "Çiçekçiye gitmeden önce spor salonuna uğrayabilir miyiz?"

Alışkanlıkla kendisine parfüm sıkıp ardından gözlerini bana çevirdi ve bana da sıktı. "Şimdi çıkarsak uğrarız," diye cevapladı beni.

Kafamı salladım yine. Elimden tuttu usulca. Odasından çıkıp kapıya doğru ilerledik. "Yiğit'e söyleyemezsin, biliyorsun değil mi?"

Bana bakmadan doğrudan önüne bakarken yüzünde bunun bilincinde olan ama hiç hoşuna gitmeyen bir ifade vardı. "Biliyorum," dedi sadece.

Siyah topuklu ayakkabıları da giyip Kabanımı aldım ve evden girdiğimiz gibi çıktık. Asansöre binerken mahcubiyetle doldu içim.

"Özür dilerim," diye mırıldandığımda bana çevrildi bakışları.

"Ne için?"

"Bu gece yalnızca bizi düşünemediğim için."

"Dileme," dedi kafasını iki yana sallarken. Elimi tutuşu sıkılaşırken gözlerinde o ateş gördüm yine. Ardından o alevli harelerini asansörün kapısına dikti. "Asıl özrü sahipleri dileyecek."

Tüylerim diken diken oldu öyle deyince. Her zaman karizmatik biriydi ama bazı anlarda bu o kadar yüksek oluyordu ki tüylerimi diken diken ediyordu.

Binadan ayrıldık. Aral bizi en hızlı şekilde spor salonuna götürdü. Babamın bıçaklarını sakladığını bildiğim ama savcıya göstermediğim zulasına götürdüm Aral'ı. Elektrik paneli gibi duruyordu dışarıdan ama aslında arkasında bir vitrin saklıyordu. Önce ilk kapağını açtım. Ardından formaliteden devrelerin olduğu kısmı da bir noktasına basarak kaldırdım ve onu da açtım.

Aral kafasını salladı. "Şaşırmadım."

Bence de şaşırmamalıydı. Önünde dikildiğimiz camın ardındaki raflardaki dizili bıçaklar tanıdıktı ama silah görmeyi beklemiyordum pek. Birkaç farklı boyutta silah vardı ve silah kullanmak hiç cazip gelmiyordu. Bunun için pek çok sebebim vardı. Kabuslarımdan gerçeklerime kadar. Bu yüzden bıçaklara verdim dikkatimi. Bıçak kullanmakta daha iyiydim.

"Kurallarda silah taşımanın yasak olduğuna dair bir şey yok," diye mırıldandım cam vitrini açarken. Zira Ares'in elleri başlı başına bir silahtı zaten. "Meydan okumalarda kullanabilmek için eminim hepsi

hazırlıklı gelecektir. İçerde sorun yok ama dışarda sorun çıkarabilir Ares bize."

Aral'ın hoşuna gitmiyor olsa da bu yaşananlar karşı çıkmadı söylediklerime. Çünkü o da bunun farkındaydı ve bu yüzden buraya gelirken torpidodaki silahını kontrol etmişti.

Orta kısmı delikli olan çok ince bıçaklara baktım. Uzun ve oldukça inceydiler, minyatür kılıçlara benziyorlardı. İkisini de alıp işaret parmağımda bir tur çevirip avucuma hapsettim onları. Bunları kullanmayı çok küçük yaşlarda öğrenmiştim babamdan. O zamanlar havalı geliyordu. Şimdiyse gerçekten koruma iç güdüsüyle tutuyordum onları.

"Nasıl taşıyacaksın yanınd?" diye sordu Aral beni izlerken dikkatle.

Camdaki yansımama bakarken sessizce saçlarıma uzandım. Önden tutamlarımı kafamın arkasında kalemle tutturur gibi bir bıçakla tutturup diğerini de çapraz olarak soktum saçıma. Çapraz duran iki kılıç gibi duruyor olmalıydılar, öyle hayal ediyordum. Çiçekçiden aldığım çiçeği de saçıma takacaktım ki çok göze çarpmasın.

Ona baktım "Nasıl oldu?"

Dili dudaklarını ıslatırken derin bir nefes aldı yüzüme bakarken. "Çekici," diye yanıtladı beni. Sonra da eli saçlarıma uzandı. "Saçlarını kesmezler değil mi?"

Sorusu kalbimi kırdı. Çok kesinlerdi bu yüzden saçlarımdan çıkarırken kesme ihtimalim vardı ama dikkat çekmeden taşıyabileceğim başka bir yer gelmemişti aklıma.

"Kesmezler," diye yalan söyledim. "Merak etme."

"Ederim," dedi gözlerime bakarak. "Seninle ilgili her şeyi merak eder, endişelenirim Lina. O yüzden çok dikkatli olacağız tamam mı? Yanımdan ayrılmayacaksın hiç ve elimizden geldiğince bunları kullanmak zorunda kalacağın hiçbir durumun içinde bulmayacağız kendimizi."

Kafamı sallayarak onayladım onu.

"Sen Kart sahibisin, sana zarar veremezler ama kartlar tilkiler ve hile yapabilir, kuralların etrafında dönüp durabilir boşluklarını bulabilirler. Ares bana karşı seni kullanmak için bir yolunu bulabilir. O yüzden dikkatli ve sakin olacağız."

Kafasını salladı beni onaylayarak.

"Hiçbir yere dokunmak, bir şey yiyip içmek yasak," diye ekledim. "Kimseyle tokalaşma, adım atarken nereye bastığına dikkat ve Ares'in iğne kullandığını aklından çıkarma."

Beni onaylarken ellerini belime yasladı. "Soğukkanlılığını yitirmek, fevri hareketlerde bulunmak ve kafanın dikine gitmek yok," dedi o da buna karşılık.

Kafamı salladım. "Aramızda müşteri ve çalışan ilişkisi olacak. Beni korumanmışım gibi düşünmeli ve o şekilde davranmalısın. Ares aramızdaki şeyi biliyor ama bunu ne kadar az tilki bilirse o kadar iyi. Bizi birbirimize karşı kullanmalarına izin vermemek için mesafeli olmalıyız. Ne olursa olsun korumacı olma."

Söylediklerim hoşuna hiç gitmedi, bu statüde olmanın da zoruna gittiğini biliyordum ama yapmak zorundaydık.

"Açık arttırmaya katılan insanların ve tilkilerin kim olduklarını öğrenmeye çalışalım. Mutlaka olan bitenler hakkında konuşuyor olacaklardır, babam hakkında bir şey öğrenebilecek miyiz bir bakalım. Tek dertleri ben olsaydım çoktan beni yakalamış olmaları gerekirdi ama tek dertleri ben değilim onların. Babam için yem olarak kullanıyorlar beni muhtemelen. Nasıl tepki vereceklerini ve yöneticilerin kim olduklarını bulmaya çalışalım. Boşuna gitmiş olmak istemiyorum. Gerçekten tedavinin mi peşindeler yoksa başından beri yalnızca beni mi istiyorlar bilmek istiyorum." Yumruklarımı sıktım. "Onca zaman sonra neden şimdi ortaya çıktıklarını bilmek istiyorum. Neden şimdi olduğunu bilmek istiyorum. Babamdan ve bizden ne istediklerini bilmek istiyorum."

Kafasını salladı itiraz etmeden beni dinlerken. "Bir şey demeyecek misin?" diye sordum bu sessizliği garip geldiğinden.

Kafasını iki yana salladı. "Düşünmüşsün her şeyi," dedi saçlarıma dokunurken. "Ne istediğini de ne yapılması gerektiğini de biliyorsun kafanın içinde. Soğukkanlılığını korumayı daha da başarırsan harika bir operasyon lideri olur senden."

İltifatına karşılık ne diyeceğimi bilemedim. Aral'ın varlığı omuzlarıma yıkan her şeyi güçlü kollarıyla kaldırıyormuş gibi bir his oluşturuyordu içimde. İsmi gibiydi. Dağ gibi arkamda duruyordu. İhtiyacım olduğunda ona yaslanabiliyor, yükümü verebiliyordum. Keşke ona böyle hissettirebiliyor olsaydım.

Öylece yüzüne baktım. "İyi ki varsın."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak ya," dedi yanağımı okşarken. "Hani uzak duracaktık birbirimizden? Kurdun aksına kuzu sokmak bu yaptığın."

Bana iyi hissetme arzusu gülümsetti beni. Her andan, her konudan bana iyi hissettirebilecek bir bakış açısı buluyordu kendine ve beni de aynı bakış aralığına çekiyordu. Onunla aynı pencereyi paylaşabilmek için cesur olacaktım.

"Evdekiler iyi olur değil mi?"

Kafasını salladı. "Deniz'e, Ekin'i eve götürmesini söylemiştim. Kürşat'ı da aradım, gitmişti çoktan. Murat ve Şahin de orada olacaklar."

Şaşkınca yüzüne baktım. "Ekin'i eve mi davet ettin?"

Kafasını salladı. "İnat etmediyse gitmiştir."

Gülümsetti bu beni. "Senin sözüne değer veriyor, gitmiştir."

"Bak sen," dedi kaşlarını kaldırıp. "Bana pek öyle gelmiyordu."

"Onunla konuşmadığın içindir," diye mırıldandım.

Yanağımı sıktı hafifçe. "Ne zamandır onun tarafını tutuyorsun sayın Lina Kara biraz zaman sonra Çakırca."

"Biraz zaman sonra Çakırca mı?" diye tekrar ederken onu güldüm elimde olmayarak. "Hani ben ne zaman istersemdi? Bilinçaltıma işlemeye başladın hemen."

Yüzünde tatlı bir gülümseme büyürken yanağımdan makas aldı. "Benim birazımla senin birazın bir mi sevgilim? Benim bir adımla senin bir adımın, bir kol mesafemle seninki bir mi? Benim birazlarım senin için yeterli olabilir."

Yüzümdeki gülümsemeye hüzün bulaşırken parmak uçlarımda kalkıp dudaklarına bir öpücük bıraktım usulca. Her şeyi arkamızda bıraktığımızda tamamen seninim Aral demek istiyordum ama anne ve babamın hayatı bir gerçekti gözlerimin önünde. Sekiz sene ikna etmiş onları kurtulduklarına. Sonra babam beni kurtardıktan ve on yaşımdaki baskından sonra olaysız geçen bir dokuz sene daha... Evlensek yarın mesela, hayatımızın normale dönüp dönmediğinden emin olamayacağız hiçbir zaman. Yaşayabilir misin böyle bir hayatı Aral? Memnun eder mi bu seni? Bilmiyorum.

Bu yüzden sessiz kaldım. Ona, onu teselli edecek hiçbir şey diyemedim. O da benden bir söz beklemedi. Eğilip dudaklarımızı birleştirdi tekrar. Dudaklarımda ruj olmasına rağmen derinden öptü

beni ve beni öperken kaybetme duygusunu yaşayan tek insan olmadığımı fark ettim. Hep kendi korkularımla baş etmeye çalışıyordum ama Aral da korkuyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu. Garipti. Beni kaybetmekten bu kadar korkması hep garip geliyordu.

"Aral," diye fısıldadım dudakları üzerine. "Geç kalacağız."

Alt dudağımı son kez öpüp hafifçe uzaklaştı benden. Yüzüme baktı. "Gerçekten çıkmıyormuş," dediğinde ruju kastettiğini anladım. Bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. "Tenin üzerinde sadece dudaklarında ve tırnaklarında görmek isteyeceğim bir renk bu," diye fısıldadı. "Dikkatli olacağına söz ver."

"Söz," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Yutkundu. "Uslu kedi."

Ardından uzaklaştı benden. Derin bir nefes alarak dolabı kapattı benim için. Gözlerimi parmağıma çevirip yüzüğüme baktım. Onu da çıkarmam lazımdı. Yutkundum.

"Aral."

Dolabı tamamen kapatıp bana baktı.

Yüzüğümle oynadığımdan yüzüğüme baktı birkaç saniye sonra gözlerime baktı. "Sorun değil," dedi karşımda öylece dikilirken. "Tekrar takacaksan tabii."

Kafamı salladım. "Takacağım tabii ki."

Kafasını salladı ve çıkarmamı izlemeden salonda ilerlemeye başladı. Kalbimi kırdı bu. Yüzüğümü taktığı gün çıkarmak zorunda kalmam ve bu yaşadıklarımız hepsi öfkelendiriyordu beni. Ayaklarım onu takip ederken yüzüğümü çıkardım. Boynumdaki künyesini elbisenin altından çıkarıp klipsini açtım ve yüzüğümü ona takarak elbisenin içine soktum tekrar. Bu olayı atlattığımız an tekrar takacaktım yüzüğümü.

Aral birkaç adım önümde giderken bana bakmadı ama elini arkasına doğru uzattı tutmam için. Yüzüğümü çıkarışımı izlemek istemese de aklı hep bendeydi. Çok seviyorum onu gerçekten.

Elini tuttum ve arabasına geri döndük. Bu kez rotamız doğrudan çiçekçiyeydi. Tanıdık yollardan geçtik ve tanıdık camdan duvarların önünde durduk. Derin bir nefes aldım sessizce.

Aral kapısını açarak indiğinde ben de indim. Arabanın etrafından dolanarak bana doğru gelip bir an elini uzattı ama sonra artık onun bir

kart sahibi benimse kart olduğum zamanda olduğumuzu fark edip ellini yanına bıraktı.

Gülümsedim ona kötü hissetmemesi için ve gerilsem de bunu belli etmeyerek girişe ilerledim. Attığım her adım beni geçmişe götürdü sanki. Buraya ne şekilde nasıl bir ruh haliyle geldiğimi hatırlıyordum ama sanki uzak bir geçmişti bu. Sanki o kişi ben değildim, bana ait olamayan bir bedenin içine hapsolmuştum aylarca. Sonra Aral beni kurtarmış gibiydi.

Girişinde durup derin bir nefes verdim ve kapıyı açtım. Rüzgâr çanının tanıdık sesi doldurdu sessiz geceyi. Kasanın ardından ayakta dikilen siyah takım içindeki tanıdık kadına baktım. İçeride bizden başka kimse yoktu o an. Melek Hanım'ın gözleri bana çevrildi doğrudan ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Mekanik ya da samimiyetsiz değildi. Aksine eski bir dostu görmüş gibiydi fakat eğer bir tilkiyse böyle şeyler duymasına imkân verdiğini düşünmek zordu.

"Hoş geldiniz," dedi saygılı bir tonla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Süsen," dedim gözlerine bakarak. Bilmeceye göre birini seçmem gerekiyordu ve bu bana yol gösteren şey olacaktı. Bir tür şifre olarak kullanıyorlardı sanırım aynı zamanda.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi ikimize bakarak. Duruşu daha da dikleşmiş ve emir bekler bir haldeydi artık. Doğrudan Aral'a baktı. "Ben Angela. Sizlere bu davette rehberlik edeceğim."

Kaşlarım çatıldı. Sinek olduğunu tahmin etmiştim ama müzayede de görevli olarak bize rehberlik edeceğini düşünmemiştim. Herkese özel rehber mi veriyorlardı yoksa bu Ares'in jesti falan mıydı?

"Herkesin rehberi oluyor mu?" diye sordum ona.

"Elbette," diye yanıtladı beni. Ardından tekrar Aral'a baktı. "Sizi biraz bekleteceğim," deyip masanın altından önceden hazırlamış olduğu kırmızı süseni çıkardı ve bana uzattı. "Lütfen görünürde bir yerinize iliştirin. Genelde yakalarına ya da saçlarına takarlar."

O da yakasında bir gelincik taşıyordu. Uzattığı süseni alırken ona dokunmamaya özen gösterdim, kimseye güvenmiyordum. Kırmızı süseni saçlarıma götürüp elimi kesmemeye dikkat ederek bıçakların arasına yerleştirdim. O sırada Aral'ın parmaklarını hissettim. Çiçeğe dokunarak düzeltti ve bunu yaparken yüzünde ifadesiz bir bakış vardı. Rol yapmakta iyi olması hem iyi hem de kötüydü.

"Şimdi, prosedür gereği sormak zorunda olduğum birkaç soruyu cevaplamanızı rica edeceğim. Lütfen acele etmeden, dilediğiniz şekilde cevaplayın."

Tavırları ve sesindeki ezilmeye hazır bu ton dişlerimi sıkmama sebep oldu. Tanıdığım kadından bambaşka biriydi. Hiyerarşiyi ve o kabullenilmişliği iliklerime kadar hissediyordum. Aral'ın karşısında ezilmeye hazırdı sanki. Ona vursam, diğer yanağını uzatacaktı sanki. Benim tanıdığım, bana iş veren kadını anımsadım. Nazik olduğu kadar ayakları üzerinde duran, güler yüzlü, hoş sohbetli, eğlenceli bir kadındı. Benimle bile dertleşmeye çalışırdı. Rol müydü hepsi? Yoksa rolü olmak istediği hali miydi? Bir insanı zorla başka biri yapabilmek mümkün mü? Benlik eninde sonunda bulduğu en ufak bir açıktan bile belli etmez miydi hiç kendini?

"Bu sizin ilk davetiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı onu Aral. Şaşırdım bu cevabına fakat Asaf'ın davetini sayıyor olabilirdi. Ya da tecrübeli olduğunu düşünmesini istiyordu karşı tarafın.

"Müzayede de elden çıkarmak istediğiniz bir kartınız var mı?".

"Hayır," diye yanıtladı Aral onu. Sesi buz gibi ve mesafeliydi.

"Takas etmek istediğiniz kartınız var mı?"

"Hayır."

"Meydan okumayı düşündüğünüz bir kart var mı?"

Aral'ın gerileceğini düşündüm ama kılı bile kıpırdamıyordu. "Belki."

Bu cevabı şaşırtmadı beni. Eğer cevapları yukardakilerle paylaşılıyor ve bir şekilde davetliler buna erişebiliyorsa Aral'ın kartını kaybetmekten çekindiğini düşünmelerini istememiş olmalıydı. Kartına güvenen ama aynı zamanda gözü tok bir kart sahibi kimliğine bürünmüş gibiydi.

"Bu gece açık arttırmaya çıkan kartlara talip olmayı düşünüyor musunuz?"

"Karta bağlı," diye yanıtladı onu Aral.

İyi bir cevaptı. Aksi taktirde neden gelmiş olalımdı? Takas istemediğini belirtmişti az önce açıkça.

"Cevaplarınız için teşekkür ederim," deyip, yine masanın altından bir zarf çıkarıp uzattı Aral'a. "Hâlâ Açık arttırmaya kart ekleme saati içerisinde olduğumuzdan size elinizdeki kartın güncel değerini bildirip

tekrar sorma durumundayım," diye açıkladı. "Karar vermek için bir dakikanız var hâlâ."

Aral'ın bir anlığına dişlerini sıktığını gördüm. Uzatılan kartı aldı ifadesizlik içinde. Fakat açmadı. Kabanının cebine kaldırdı.

Melek Hanım ya da onun dediği gibi Angela, onun beni elden çıkarmayacağını anlayıp iş gülümsemesiyle baktı ve uzanıp masa üzerindeki servis çanına bastı.

"Saat 01:08. Açık arttırma listesi kapandı," diye bildirdi bize. "Ardından bir zarf daha çıkarıp Aral'a uzattı. "Size davetin yapılacağı yere eşlik edecek, tüm davet boyunca sizinle meşgul olacağım. Eğer takas yapmak veya meydan okumak isterseniz bu temsili kartı kullanabilirsiniz."

Zarfı açtı Aral bu kez. İçinde altın işlemeli Karo As'ı vardı. Altın mı?

Aral'la bir an göz göze geldik. Aral kartı çıkarıp arkasını çevirdi. Tilkilerden ve çiçeklerden oluşan bir desen vardı ve tam ortasında 2002 yazıyordu. Deste yılım.

"Kartınız yıllardır kayıp olup tekrar desteye alınan kartlardan biri," diye bilgilendirdi Aral'ı ama o an sanki beni de bilgilendiriyormuş gibi hissettim. "Sınır sayıda oldukları için karların yeri doldurulamaz. Bu yüzden bu kartlar *Koleksiyoncuların* gözdeleridir. Eminim bu akşam çok fazla teklif alacaksınızdır."

Koleksiyoncular... Tabii... Aynı desteye ait suikastçı biriktiren ruh hastaları eksikti hayatımızda...

"Sizin desteniz nedir?" diye sordum Angela'nın gözlerine bakarken.

"1995, Sinek Kızı."

Tüylerim ürperdi bu cevabına karşılık. *Ares'le aynı destedeler. Ares hep peşimdeymiş gibi hissettiriyor bu.*

"Açık arttırma listesi kapandığına göre listeye bakabilir miyim?"

Bunu öyle bir sordu ki Aral. Rica eder ya da sorar gibi değildi. Daha çok emir verir gibiydi çünkü bakıp bakamayacağını o da bilmiyordu ve daha önce geldiğini söylemişti.

"Elbette, arabada detaylı olarak bahsedeceğim," deyip eliyle çıkışı gösterdi. "Dilerseniz yola çıkalım. Geç kalmak istemeyiz. Aracınız sizi bekliyor."

Yer gizliliğinden ötürü özel araçlarla götürülüyor olmak mantıklı olan olsa da tedirgindim. Bilmediğimiz bir yere kontrolünün bizde olmadığı bir araçla gitmek gericiydi. Aral'ın elini belime yerleştirdiğini

hissettim. "Gidelim," dedi mesafeli sesinin altında beni yatıştıran bir tonla.

Kafamı salladım ve Angela'nın peşine takıldık. Aral ayarlanan araca binmeden önce arabasına ilerlediğinde onunla gittim ve Angela'nın görüş açısını kapattım. Aral torpidodan silahını alıp beline yerleştirdi. Ardından kapıları kilitledi.

Ardından bize ayarlanan VIP araca bindik. Angela elinde bir tabletle karşımızda otururken camlar o kadar siyahtı ki hiçbir şey görünmüyordu dışarıya dair.

"Müzayedenin kendi asil listesinde; İki Joker olmak üzere, bir adet Kupa As'ı, iki adet Kupa İkilisi, bir ader Sinek Onlusu bulunuyor. Kartların hangi yıla ait oldukları hileleri önlemek amacıyla müzayede sırasında kartların kendileriyle ifşa edilebilir."

Kaşlarımı çattım hafifçe. Bu kartlar aynı zamanda müzayede tarihinin bilmecesi olan kartlardı. Davet tarihlerinin bir kuralı olmaması ve davetsiz misafirleri uzak tutmak adına müzayede tarihine asil listeye giren kartların kombinasyonları karar veriyordu o halde? Ya da buna göre düzenleniyorlardı. Garip bir kuruluştu gerçekten. Tüylerimi diken diken ediyordu her hareketleri.

"Şirket'in belirlemiş olduğu asil listesinin dışında siz kart sahiplerinin elden çıkarmak istediği kartların listesi, belgeler onaylandıktan sonra belirlenecek olduğundan müzayede başlamadan önce sizi bildirmiş olacağım."

"Hileden kastın ne?" diye sordu Aral bu kez.

"Bildiğiniz üzere Şirket, *Kart ve El'i* bir araya getiren güvenli ortak alandır. Bu yüzden Kart sahiplerinin ve kartlarının güvenliği Şirket'e aittir. Fakat bu güvenlik Şirket'e girdiğiniz ve içerisinde bulunduğunuz anı kapsar. Joker sahibi kartlar daha çok ilgi görseler de hangi kategoride Joker olduğu da Kart sahipleri için önemli bir detaydır. Örneğin gizli bilgiler isteyen bir El, joker olsa dahi bir sinek almak istemeyecektir fakat Joker Karo'daysa, el için bulunmaz bir parçadır ve rakiplerini elemek istemesi doğaldır. Bu yüzden Joker'in hangi kategoride olduğu Şirket'e girene kadar gizli tutulur."

İnsanlar kart için birbirilerini yolundan çıkarmak isterler elbette ama tek sebebi bu değil. Hangi kartın joker olduğunu bilirlerse kimse diğer kartlar için para ayırmayabilir ve bu açık arttırmanın mantığına

ters düşen bir durum. Tek bir kart için bekleyen kişiler yüzünden diğer kartlar değerinin altında elden çıkarabilir.

"Davet alanına gidene kadar güvenliğinizden kendi kartınız ve ben sorumlu olacağım. Şirket'e girdiğimiz anda ise yalnızca keyfini çıkarın ve bir ihtiyacınız olursa bana söyleyin."

Aral onu onaylarken dizi üzerinde yasladığı elini bacaklarımız arasına indirdi ve benim elime yasladı elini. Ellerimizin sırtları birbirine dokunurken gerilen kaslarım gevşedi. Halledebilirdik. Kupa Papazı listede değildi. Bu ya Ares'in görevli ya da sahipli olduğu anlamına geliyordu. Sahibi varsa işimize gelirdi, görevliyse de işimize gelirdi bir yandan çünkü bana meydan okuyamazdı. Beni korkutamayacağını ve ıslıklarından korkmadığımı ona göstermek istiyordum. Ona gücün ezmek değil ezebileceğim halde bunu tercih etmemek olduğunu göstermek istiyordum.

Araba durdu. Kapı açıldı. Önce Angela indi. Ardından ben. Ardından da Aral indi. Angela ve ben Aral'ın önünde ilerledik. Nerede olduğumuza dair bir fikrim yoktu fakat orman içinde gösterişli bir binanın önündeydik. Bir araç geliyor, biri gidiyordu ve içinden kadınlar ve adamlar iniyorlardı. Kapı girişinde yakalarında kırmızı gelincik olan görevliler vardı.

Bu kadar tilkiyi bir arada görmek tuhaftı. Bu insanlar yarın insanların arasına karışacak normal bir vatandaş gibi yaşayacaklardı ama aslında normal değillerdi. Garip.

Merdivenleri çıkıp kapının girişinde durduk. Aral ve kendim için olan barkodu gösterdim. Okuttular ve içeri geçmemiz için kapıyı açtılar. Angela ve ben önde Aral arkamızda içeri girdik. Yüksek tavanlı bir binaydı bu ve aydınlatmasından aksesuarlarına tam bir kraliyet havası içindeydi. Nedense daha çok sirk gibi bir yer bekliyordum.

"Ana bekleme salonuna geçelim," dedi Angela bize yolu gösterirken. "Herkes orada toplanıyor."

Adımlarımız onu takip ederken göz ucuyla Aral'a baktım. O da bana bakıp göz kırptı her şey yolunda der gibi. Sessizce derin bir nefes aldım. Uzun bir hole girdiğimizde holün sonundaki kapılarda bekleyen Venedik soytarılarını gördüğümde ensemdeki tüylerim ürperdi istemsizce. Eğlence merkezinde de bu maskelerden vardı bolca ve hiç hazzetmiyordum. Kocaman gülümsemesi olan maskenin ardındaki kişi yavaşça kafasını çevirip bana baktığında ben de ona baktım gözlerimi

kaçırmayarak. Kapıları açtıklarında kulağıma dolan Chopin'in müziğinin sesini içerdeki uğultu bastırdı. Gözlerimi içeri çevirdim. Siyah giyinen adamlar ve kadınlardan oluşan kalabalık bir güruh vardı içeride. Masalar etrafında toplanmışlar, kendi hallerinde konuşuyorlardı. Sanki normal bir akşamdı herkes için.

Davetlilere değil, üzerinde çiçek olan kişiler üzerinde gezdirdim gözlerimi hızlıca. Kadından erkeğe içlerinde henüz on sekiz olduğundan şüphelendiğim çocuklar bile vardı. Midemde bir ağrıya sebep oldu bu. O çocuğu buradan çıkarmamın bir yolu olsun isterdim. Buna gücüm yetkin isterdim.

Kimse dikkatini verip de dönüp bakmadı bize. Kendi halindeydi herkes sanki ama tilkilerin her şeyi takip ettiklerini biliyordum. Bazılarıyla göz göze geldim, ifadesizlik içinde bakıyorlardı ama ne düşündüklerini anlaması zordu.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordu Angela bizi bir masaya getirdiğinde.

"Hayır, teşekkürler," dedi Aral ve Angela şaşırdı bu teşekküre.

Aral dikkatini salona verdiğinde bir anlığına rolünü unutmuştu sanırım.

"Tam 02:08'de başlayak. Yarım saatimiz var. Dilerseniz burada ya da ana salonda bekleyebilirsiniz."

Kafasını salladı Aral ama bir şey demedi. Etrafa bakıyor, kafasında tartıyordu. Aynı şeyi ben de yapıyordum. Etrafımızdaki insanlar hakkında bilgi toplamaya çalıştım.

Henüz gözüme kırmızı örümcek zambağı takan biri çarpmamıştı. Beyaz örümcek zambağı taşıyan beş kişi vardı. Üçü erkekti ve yanılmıyorsam üçü de bir kadına aitti. Kadın otuzlarındaydı en az, siyah uzun saçları ve güzel bir yüzü vardı. Tilkilerin de modellerden eksik kalır yanı yoktu. Biri kadının içeceğini tutuyor, diğeri ona kanepe yediriyor, diğeri ise tam arkasında duruyordu. Başka masalarda tam tersi durumlar da mevcuttu ve bu midemi bulandırdı. Buradaki insanlar parayla tilki dedikleri, çocukken alıkonulup buna zorlanan insanları satın alıyor, onlara insan değillermiş gibi davranıyorlardı. Onlar bir oyuncakmış gibi koleksiyon yapıyorlar ya da onlardan faydalanıyorlardı belli ki. Belki tilki olmaktan memnun olan da vardı içlerinde fakat iki türlü de midemi bulandırıyordu.

Kırmızı süsen taşıyan benimle birlikte on iki kişi vardı. Çoğunluğu bir fazlayla erkekti ve gözleri benimkiler gibi en çok hareket edenler de onlardı. Ajan diye geçirdim içimden. Bilgi toplamak bir rutin onlar için.

Dikkatimi çeken bir diğer unsursa ben hariç kimsenin kızıl saçlı olmayışıydı. Genel olarak siyah ya da kahverengiydi saçları. Bir tek ben orijinal saç rengini kullanan tilkiydim ve bu dikkatini çekiyordu herkesin. Bazı kartların bana bakarak aralarında konuştuklarını gördüm. Özellikle karo kartları benimle epey ilgili gibiydiler.

O sırada bir soytarı zilli pabuçlarıyla salona girdiğinde herkes dikkat kesildi. Odayı artık yalnızca adım atıkça çalan zil sesi ve Chopin dolduruyordu.

Elindeki kağıtlarla absürt bir yavaşlıkta dümdüz ilerliyordu. Yolu üzerinde olmayanlar çekilmeseler bunu umursamaz o kişiye çarpar gibi duruyordu. Aral'ın elinin belime yerleştiğini hissettim. Diğer kartlar ve sahipleri arasında belli bir çizgi olmadığında Aral bana yakın durmayı tercih etmişti elbette.

"İşte başlıyor," diye fısıldadı o sırada Angela. "Soytarıyı takip ederek ana salona geçebilirsiniz."

Lobiye benzer alanın tezgâhı üzerine bir çırpıda çıkıp ayağıyla sanki dikkatimiz onda değilmiş gibi servis çanını çaldı. Üç kez.

"Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!" diye bağırmaya başladı neşeyle ve kollarındaki kağıtları saçtı kahkahalarla. Kağıtlarda soytarı çizimleri vardı. "İmza istemeyecekseniz. Ana salona geçebilirsiniz!"

Bazıları güldü buna, bazıları küfrederek aşağıladı ve dalga geçti onunla. Birden fazla kart getirenler, kuraldaki gibi yanına yalnızca birini alarak ana salonun yolunu tuttu. Aral'a baktım tüm bunlardan birkaç saniyeliğine uzaklaşmayı isteyerek.

Angela biraz uzağımızda beklerken bizi Aral bana "İyi misin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "İyiyim. Sen?"

Kafasını salladı. "İyiyim... Gidelim mi?"

Kafamı salladım. Diğerleri gibi biz de ana salona ilerledik. Ana salonda bizi elleri belinde ritim tutarak bekleyen bir başka soytarı bekliyordu. Angela bize yerimizi gösterdi. Aral otururken ben onun solunda ayakta dikildim, Angela ise Aral'ın diğer yanında ayakta dikilecekti herhangi bir isteğimizi yerine getirmek için.

Herkes yerine otururken soytarı bir kahkaha attı. "Ah siz yok musunuz siz!" deyip sahnede volta atlamaya başladı. "Bu kadar yolu herhalde öylesine gelmediniz." Ellerini yüzü hizasına kaldırıp başını salladığında yüzündeki Venedik maskesinin zilleri çaldı. "Birbirinden lezzetli şaraplarımız, tatlılarımız..." Sonrada sır verir gibi elini ağzına götürüp siper etti. "Bir de hatırı sayılır kartlarımız var."

Birkaç kişi güldü buna. Sanki komikmiş gibi.

"Uzatmayayım, bilirim hem mühim hem de acelesi kimselersiniz!"

Sol elini havaya kaldırdığında sahnenin hemen üstündeki ekran aydınlandı ve bir liste belirdi. "İşte bu bu akşamki açık arttırmadaki son listemiz."

Angelina'nın bahsettiği son liste olmalıydı bu. Ardından diğer elini kaldırdı ve nedense bana bakıyormuş gibi hissetim.

"Ve işte bu da burada bulunan tilkilerimiz!"

Kaşlarımı çatarak aydınlanan ekrana baktım. Rütbelere göre sıralanan listede ilk sırada bir Maça olması gerileme sebep oldu. Maça As'ı Wielki. Hemen sonraki en yüksek rütbesi ise Kupa Papazı Ares'e aitti. Kanıma karışan adrenalin artarken gözlerimi soytarıya diktim.

Kürsüye ilerleyip açık arttırma tokmağıyla üç kez vurdu çocukça. "Saat sıfır iki, sıfır sekiz!" diye duyurdu saati ve kapıya doğru dönerek reverans yaparken "Ve işte karşınızda majestelerimiz," diyerek eğildi.

Tam o saniye salona bir sessizlik hakim oldu. Arkamızda birbiriyle sekron olan iki farklı adım sesi işittim. Tüylerim diken diken oldu. Sahneye inen merdivenlere çevirdim gözlerimi geçerlerse görmek için ve geçtiler. Kırklı yaşlarında bir adam ilerde tilkisi onun peşindeydi.

O tilkiyi ilk kez gördüm ama kim olduğunu biliyordum. Uzun boylu, düz beline kadar uzanana saçları kan kırmızısıydı boynunun sağ tarafında, gömleğinin saklamadığı kırmızı örümcek zambağı dövmesi vardı ve neredeyse saçlarıyla aynı renk gözleriyle doğrudan ileri bakıyordu. Yüzünde tek bir mimik, duyguya dair hiçbir şey yoktu sanki. Maça As'ı. Wielki...

Ona bakmak bile beni germiş, elimi saçlarıma götürme isteği doğuruyordu içimde. Sahibini takip ederek sahneye çıktı ve bir adım arkasında durup gözleri ruhsuzca tararken etrafını gözleri benim üzerimde durdu. Bir an göz göze geldik ve o ölümcüllüğü gördüm göz bebeklerinde. Kana susamışlık üstüne sinmişti adamın. Üstelik mimik bile oynatmıyordu. Gözleri usulca Aral'a çevrildiğinde korumacı bir

tavırla öne çıktım ve bu tekrar bana bakmasına sebep oldu. Emin olamadım ama dudak ucuyla gülümsetti bu onu sanki ve bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyordum.

Aral'ın elimi tuttuğunu hissettim, masanın altından parmaklarımız birbirine dolanırken "Sakin ol," diye fısıldadığını işittim.

Dediğini yapmaya çalışırken takip ettiği adama çevirdim gözlerimi. Kırklı yaşlarında ama hâlâ dinç ve otoriter duran karizmatik bir adamdı.

"Hepiniz hoş geldiniz!" dedi gür sesiyle. Mikrofona bile ihtiyacı yoktu sesini duyurmak için.

"Açık arttırma birazdan başlıyor olacak. Kuralları bir kez daha hatırlayın ki bu gece güzel bir gece olsun. Açık arttırma birazdan başlayacak. Takas ve meydan okuma taleplerinizi sizin için orada bulunan görevlilere bildirebilirsiniz. İyi eğlenceler dilerim."

Majesteleri denildiğine ve tilkisi bir Maça As'ı olduğuna göre yüksek rütbeden biriydi. Kimse çıt çıkarmıyordu o an. Wielki ile birlikte kürsüden indi. Yakasında kırmızı gelincik olan bir adam geçti kürüsüye.

"Takas etmek ve meydan okumak istediğiniz kartları lütfen size ait Sinek'e bildirin."

Angela Aral'a baktı doğrudan. "Takas etmek veya meydan okumak istediğiniz bir kart var mı?" diye sordu.

Aral onu "Hayır," diye cevapladı tekrar.

"Öyleyse ben bildirip, varsa tekliflerinizle geri döneceğim," diyerek yanımızdan ayrıldığında Aral gözlerini bana çevirdi.

O otururken ben ayakta olduğum için memnuniyetsiz bir ifade vardı yüzünde. Bir anlığına gözleri arkama çevrilip ardından sol eli bacağımın arkasına yerleşerek beni kendisine çektiğinde ona yaklalıp elimi omzuna yerleştirdim.

"Aral?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Herkes sana bakıyor," dedi bundan asla hoşlanmadığını belli ederek. "Bundan hoşlanmadım." Evet, ben de farkındaydım bunun.

"Korumacılık yaparsan bu onları kışkırtır," dedim gözlerine bakarak.

"İçi ölmüş bu insanların Lina," dedi siniri bozulmuş gibi. "Üç adamla evcilik oynayan bir kadın, kızı yaşında birine asılan bir it

gördüm az önce, benim seni kendime çekmem mi kışkırtır gerçekten?"

Haklıydı. Midem almıyordu benim de.

"Yine de dikkatli olalım," diye mırıldandım. "Wielki'den hoşlanmadım."

Kafasını salladı. Omuzları gerilmişti ismini söyleyince ama yine de beni rahatlatmak ister gibi "Öpmemeye çalışırım seni," diye onayladı beni.

Ona gülümseyecekken tuttum kendimi. Tenim karıncalanıyor gibi hissederken kendimi gözlerimi sağıma bir noktaya çevirdim ve onu gördüm. Ona baktığımda yüzünde bir gülümseme belirdi. Ellerinde eldivenleri, yeşil gözleri ve geriye yatırdığı kızıldan pembeye doğru giden saçlarıyla Ares beni göz hapsine almıştı. Sahibi olduğunu düşündüğüm birinin önünde durduğundan kim olduğunu göremedim ama bir anlığına görüş açımı Angela kapattı. Aral'a baktı doğrudan.

"Tahmin ettiğim gibi birçok takas ve meydan okuma teklifi var efendim."

Cümlesini bitirdiği sırada omuzları irkilir gibi dikeldiğinde kaşlarım çatıldı, o sırada kulağıma bir ıslık çalındı. Tüm bedenim gerildi. Ellerim koruma iç güdüsüyle benden habersiz hareket etti. Saçlarımdaki bıçağı değil, Aral'ın belindeki silahı çekerken Angel korkuyla geri çekildi, bense Aral'ın önüne geçtim ve silahın namlusunu bir anda Angela'nın arkasında beliren Ares'e çevirdim. Aral'ın arkamda dikildiğini hissederken Ares'in ıslığı adımlarıyla durdu. Yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle eldivenlerini çıkarmadığı sağ elinin iki parmağını alnıma doğrulttu.

"Aramıza hoş geldin Lily."

- Devam Edecek -

09.01.2023

Artık domino etkisindeyiz. Her şey bir birini tetikleyecek. Canavarla savaşacak olan, canavar olmamaya dikkat etmeli. Tam da o noktayız..

Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 27 | Joker's Wild

İyi akşamlar <3

Bir araya gelişimizden bu yana iki ay geçmiş ve bu gerçekten uzun bir süre. Bunun bir ayı Şubat ayı ve anlatmama gerek yok neler yaşandığını biliyoruz hepimiz. Söyleyebileceğim tek şey çok üzgün olduğum. Gerçekten çok üzgünüm. Her şey için. Zeynep için, Nazlı için, Simge için ve adını bilmediğim ulaşmadığım her bir okurum ve insanımız için çok üzgünüm yalnızca. Umarım daha güzel günlerde, gökyüzünde, bulutlar ve güneş için bir araya gelebiliriz onlarla.

Bu bölüm dönüm noktalarından biri. Bu yüzden yazmakta en zorlandığım bölümdü kendisi. Daha önceki bölümde domino etkisine girdiğimizi söylemiştim size. Ne demek istediğimi anlayacaksınız okudukça. Sorularımız azalmayacak ama yerinde de saymayacak cevap aldıklarınız da olacak çokça ve yeni sorular doğacak bunlardan. Dikkatle okumanızı tavsiye ediyorum bu yüzden.

Bekleyen herkese teşekkür ederim. Farkında olmadan uzun bir ara vermiş oldum ama bölümle meşgul olduğum için hiç öyle hissetmemiştim. Yine kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Twitterdan #Biby teriyle attığınız her twiti okuyor olacağım. Hikayemize destek verirseniz mutlu olurum.

Aynı zamanda oy ve yorum bırakmayı da unutmayın lütfen. Neler düşündüğünüzü ve hissettiğinizi merak ediyorum <3

filizpuluc , gunestozu perisi & baziinsanlarboyleyasar kullanıcı isimleriyle hesaplarıma ulaşabilirsiniz.

Çokça öpüldünüz <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 27 | JOKER'S WILD

♪ In This Shirt - The Irrepressibles

♪ Gravity - a2zMP3

♪ Scopin - Kordhell

♪ Homelander in Hallway - Christopher Lennertz
♪ Kendime Rönesans - Adamors

İnsan olarak geldim bu dünyaya. Sevmek istedim bana kollarını açanı. Merhametim her eğdiğinde başımı, geçirildi boynuma bencilliğin tasması. Boyun eğmek bile genetiğimin bir mirası. Kanımı emenler; omuzlarımda en çok taşınmak isteyenler. Şeytanlar, cehennemi terk ettiler, artık yeryüzündeler. Boynundaki kayış iki karış ve boynuna sarılan kurbanının parmakları. Hangi kutsal kitap kabul eder bu yaptıklarını? Geçen üç yüz elli milyon yıl ve öğrenemediğimiz insanlık. Sürüdüğüm ayaklarım; hepsi birer adım. Temiz sandığım kirli ellerim. Ve arkamda bıraktığım kanlı olay yerim. Yerde yatan soğumamış cesedim. Bu hikâyenin katili değil kurbanı benim. Onca hayalim, keşkelerim. Yasaklı bir gülüş ve değişen ritimlerim. Şimdi birer birer terk ediyorlar beni. Uyu şimdi küçük tilki. Bırak yaksınlar evini. Ateş değil, ateşi tutan el öldürdü seni. Şimdi başka dünyaya gitme vakti...

Her şey saniyeler içinde gelişmiş, benim Ares'e silah çekmemin ardından onun bana parmaklarını uzatmasıyla Aral taşıdığını bilmediğim siyah bir çakıyı Ares'in bana uzattığı kolunun altına, brachioradialisine uzatması bir olmuştu. Onun gibi birinin tek bir bakışta branial arteri bulmanın çocuk oyuncağı olmasının yanı sıra şayet kaslarına zarar verecek olursa sağ elinin işlevinin yüzde ellisini kaybedeceği bir ihtimalden fazlasıydı. Tenimin her santimetre karesinde nabzımın baskısını hissedebiliyordum. Algım açık ve içimdeki öfke patlamaya hazır bir bomba gibi. Uğultu içinde, yarım metre çapımdaki her kişinin nabzını işitebiliyorum ve en ufak harekete karşı duyarlıyım sanki. Bu adanmışlık ve odaklanmışlık tanıdık, anılarım zihnimde dönüp duruyor şimdi. Tetiğin yalnızca yarım kilo ağırlığı ve namlum Ares'in alnın ortasına hizalı. Tek yapmam gereken yarım kiloluk bir baskı, ardından ondan geriye kalacak olan yalnızca kafası patlayan bir et parçası. Benden geriye kalacak olansa en büyük korkumun gerçek olması; *insanlığımı kaybetmek...*

Bu tetiğin ağırlığını tonlarca arttıran da bu ve o, bunun olmasını istemediğimden tetiğe basamam sanıyor. Ona seçimler ve mecburiyetler arasındaki farkı öğreteceğim. Daha önce de söyledim: *Bir kuzunun çaresiz kaldığında nasıl kurt avına çıktığını göstereceğim onlara. Azdan az çoktan çok giderdi.*

Silahın horozuna yerleştirdiğim baş parmağıma baskı uygulayacağım sırada sahnenin iki yanından bize doğru ilerleyen Viyana maskeli soytarıları gördüm. *Şirket, kart sahiplerinin güvenliğiyle sorumlu.* Ardından yaklaştığını öncesinde fark edemediğim bir ayak sesi katıldı aramıza. Algılarım açıktı fakat son ana kadar bana sağımdan yaklaştığını fark etmemiştim. *Wielki... Maça Ası değil boşuna...*

Varlığını fark ettiğim an gözlerim ona çevrilirken sağ elim de bana eşlik etmeye hazırdı. En ufak şüphemde Ares'i Aral'a bırakıp onu hedefim haline getirebilirdim fakat temkinli davranıp soğukkanlılığımı kontrol altında tutmakta fayda vardı. Gözlerim Wielki'nin kızıl gözlerine perçinlendiğinde arkamdaki bedenin korumacılıkla bana bir adım daha yaklaştı ve gözlerimin hedefini değiştirmesindeki açığımı kapattı. Aynı ruhu paylaşan iki beden gibi hareket ediyorduk yine. Birbirimizi *mutlak güvenlik* altında tutmak üzerine iç güdüsel adımlar atıyorduk.

Aral'ın attığı bir adım Wielki'nin gözlerini ona çevirmesine sebep oldu ve bu ölesiye rahatsız etti beni. Buradaki kimsenin ona değil bir elle bir çift gözle dahi dokunmasını istemiyordum ve bu listenin başındaki iki kişi bir metre yarı çapımızda bitmişti. Wielki'nin dikkatini kendime çekmek isteyerek silahın horozunu çektim. Tık sesi Ares'in yüzünde ona bakmadığım halde görebildiğim yüzünde şeytani bir haz ifadesine neden olurken, Wielki'nin gözleri istediğim gibi bana çevrildi. Kan kırmızı gözleriyle gözlerime tekrar baktığında onu daha önce gördüğüm hissine kapıldım ve bu his zeminsiz bir sezgi değildi. Muhtemel ve yüksek ihtimaldi.

Kan kırmızı saçlarıyla aynı renk gözleri, boyundaki kan kırmızı örümcek zambağı ve ifadesiz suratıyla aramızda gezinen ölümün bir tasvirini üstlenmiş gibiydi. Tanıdığım herkesten uzak durmasını isteyeceğim türde biriydi ve öyle yapacaktım. Uzak tutacaktım onu tanıdığım herkesten.

Odadaki neredeyse herkesin ilgisi bizim üzerimizdeyken çıkan tek ses Viyana maskeli soytarıların etrafımızı sararken attıkları her adımda çıkardıkları zil sesi ve Chopin'in Prelude E Minor'den ibaretti. Viyana maskeli soytarılar salonun iki duvarı boyunca dizilip, doğu ve batı cephesinden üçer kişi olmak üzere etrafımızda bir çember oluşturana kadar geçen bir dakikada kimseden çıt çıkmadı.

Wielki hâlâ gözlerimin içine bakarken çelik gibi bir ses ve temiz bir Lehçe'yle *"Burası düello salonu değil,"* dedi. Ses tonu tüylerimi diken diken etti. Ardından Ares'e çevrildi gözleri. *"Bu size yaptığım ilk uyarı."*

Ares'in yüzündeki haz duyan ifade değişmedi. Bana gülümsemesi midemi bulandırıyordu. Aral'a yaptığım şeyin sorumlusuyken benimle bu şekilde eğlenmesine tahammül edemiyordum. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmeden alnıma doğrulttuğu parmaklarını avucuna hapsedip Aral'a ve onun doğrulttuğu bıçağa imalı bir ifadeyle bakıp elini yavaşça yanına bıraktı. Dişlerimi sıktım yüzündeki bu ifadeye. Aral'ın uzattığı bıçak belki de gerçekten *o bıçak*tı.

Aral, soğukkanlılığını yitirmeden, öfkesinin peşine düşmeden sol elini yanına bıraksa da ben silahımı indirmedim. Doğrudan, yalnızca bakarak bile midemi bulandıran suratına tutuyordum silahımı. Az önceki gibi umarsızca çaldığı bir ıslık yüzünden arkamda dikilen adamı neredeyse öldürmüş olacak olmayı ve onun bununla dalga geçebiliyor olmasını hazmedemiyordum. Öfkem, yuttum dedikçe midemi bulandırıyor, kusma isteği doğuruyordu içimde. Öfkemi sahibine kusmak istiyordum.

Herhangi bir adımda müdahale etmeye hazır gibi etrafımızda çember oluşturan Viyana maskeli soytarılara baktım bir anlığına. Aral güvende olduğu sürece hepsiyle her şeyle baş edebilirdim. Bu gücü bulabiliyorum içimde. İnsan arkasının kollandığını bilince bir şeylere daha kolay cesaret edebiliyordu ve ben o güveni artık yanımda taşıyordum. *Kürkümü mü istiyorlar? Diş izlerimi de alacaklar mutlaka. Genetiğimden bir miras bu bana kalan. Kaslarımın hafızası ve avuçlarıma oturan kan. İnkâr edemeyeceğim bunları hiçbir zaman. Kaçmak da kaderse geçmişten kaçamam. Artık kabul ediyorum bunu. Her şeyimle savaşacağım ve aydınlığa erdiğimizi göreceğim. Bu sabah mutlaka eve döneceğim ve ellerim boş olmayacak asla. Ya babamı bulacağım ya da ona bir daha yakın olacağım.*

Wielki ifadesiz gözlerini gözlerime dikmiş silahımı indirmemi bekliyordu ama ben ona değil namlumun hedefine bakıyordum aldırmadan. Kafasını patlamak istiyordum ama olmamı istedikleri kişiyi de olmak istemiyordum esasen. Ona zarar vermek istiyordum. Hıncımı almak istiyordum. Yakasına yapışıp nedenini sormak istiyordum. Motivasyonunu öğrenmek ve aynı acıyı ona da yaşatmak istiyordum. Tüm hırslarım ve kafamın içindeki kaos sıcak bir

dokunuşla kafamın içinde dağıldı. Aral'ın sıcak avucu sağ elimin altından tenime yaslandı. Baş parmağı horozu kaldırdı, avuç içi tenimi okşayarak parmaklarım arasında gezindi. Silah çekmek için haklı sebeplerim olsa da Wielki tarafından uyarılmışken bu tutumumu bozmayışımın zorluktan başka bir şey getirmeyeceğinin farkındalığıyla silahı almasına izin verdim. İçeri girdiğimiz an değil, buraya katılacağımıza karar verdiğim andan beri yalnızca fiziksel değil psikolojik bir savaş da vereceğimizin farkındaydık fakat Ares'in daha ilk baştan böylesine umarsız ve kışkırtıcı hareket etmesini beklemiyordum.

Silah el değiştirip Ares pişkin pişkin suratıma bakarken mikrofona üç kez vurulmasıyla çıkan tiz ses zihnimde yankılandı. İrkilerek gözlerimi kırpmamak ve o yöne bakmamak için kendimi frenlemem gerekti. Ares'in yüzünde rahatsız olduğuna dair hiçbir emare belirmedi fakat direnişimin farkındalığıyla gülümsedi. *Onun da kulakları benim gibiyse şayet bu onu da rahatsız ediyor olmalı. Buna nasıl gülümseyebiliyor? Bunu kendine nasıl yedirebiliyor? Hiç mi bir birey gibi hissetmiyor kendini? Hiç mi karşı çıkmak gelmiyor içinden?*

O sırada heyecanlı bir nida doldurdu kulaklarımızı. "Vay canına!" Sahneye çıkıp mikrofona vuran bizi içeri davet eden soytarıydı. Ses tonundan tanımıştım onu. "Ne heyecan ama!" diye haykırdı heyecanlı bir sesle. "Kupa Papazı Ares ile Karo Ası Karolina karşı karşıya!"

Salondaki herkesin dikkati hali hazırda üzerimizdeydi fakat bu duyuru gerilen ortamı kırdığında insanları gevşetti bariz bir şekilde. Bilinçli yapılmış bir girişimdi şüphesiz.

Soytarı uzun boyundan ötürü mikrofona biraz daha eğildi. "Ama izin verin haddim olmayarak hatırlamama! İtaatsizliğin cezası basit değildir kurtulamazsınız yalnızca bir kınama ya da bir uyarıyla!"

Ses tonu eğlenen bir tondaydı, yüzünde bir maske vardı fakat bize baktığına ve ciddi olduğuna neredeyse emindim. *Maskesi, giyimi, sesi, gülmeleri ve kendini koyduğu kefe...* Ona bakmak içimdeki öfkeyi körüklüyordu baştan aşağı. Bir insanın getirildiği radde midemi bulandırıyordu. Oyuncak edilmek istenilmek ve bu kadar düşürmek kendini ayaklar altına... *Neden? Ne uğruna? Babam çok katılırmış bu davetlere... Düşünme Lina. Babanı düşünme...*

Sanki ilk saldıran benmişim gibi, "Yalnızca hoş geldin demek istemiştim ama bu da olur," dedi Ares buna karşılık.

Normal bir ses tonuyla konuşuyordu fakat herkes duyabiliyor olmalıydı onu. Zira tanındığına da emindim. Sahnenin üzerindeki o ekranda ikinci sıradaydı ve öylesine popülerdi ki Hükümdar Çakırca bile tanıyordu onu. Uzak durmamı istemişti benden. En büyük oğlunu bıçakladığımı ve bunun sebebinin o olduğunu biliyor muydu acaba? Tilki olduğumu biliyordu. Belki de her şeyi biliyordu. Annem ile eşi arkadaşlar. Babamdan eski dostu olarak bahsediyor. Belki de biliyor her şeyi. Ekin'in de bu kadar şey biliyor olmasının sebebi budur belki.

Ares gözlerime bakarak yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti. "Ben Kupa Papazı, Ares. Sahibimin izniyle iki Joker'im olduğunu beyan ediyorum," diye duyurdu. "Ve Karo Ası Karolina'nın meydan okumasını kabul ediyorum."

Cümlesi zihnimin ortasına bir ateş gibi düşerken salonu inanılmaz bir uğultu, şaşkınlık ve çoşku esir aldı. Salondaki herkes heyecanlanırken beni düşürdüğü tuzağın farkındalığıyla dişlerim birbirine kenetlendi. *Yüksek rütbe, alt rütbeye meydan okuyamaz. Mantıklı değil ve art niyetli: Düzen bozmaya yönelik bir girişim olacağından kabul görmeyecektir. Bu yüzden Ares benimle dövüşmek isterse bunu yalnızca benim meydan okuyamam halinde yapabilir demek bu. Islık çalmasının sebebi ona tepki vereceğimi bilmesiydi belki de. Ona silah çekmiş olmam bir meydan okuma olarak kabul görebilirdi. Tuzaksa bu kurduğu ilk adımda düşüvermiştim tuzağına. Zekânla övünüyordun Lina. Ne oldu şimdi?*

Wielki benden daha hızlı tepki verdi. "Meydan okuma kabul edilmedi," dedi ifadesiz bir yüzle Ares'e bakarak.

En yüksek rütbe düelloları yönetecek olan kişi olduğundan buna karar verme hakkına sahip olmalıydı. Meydan okunmayı reddetmesi gerilen omuzlarımı bir nebze gevşetmiş olsa da kendime kızmaktan uzaklaştırmadı beni. İç güdüsel hareketlerime mâni olamazsam buradan birlikte çıkmamız mümkün olmayabilirdi. Kendime gelmeli, iç güdülerime ve koşullanmalarıma hâkim olmalıydım.

Wielki'nin reddinin ardından salon tekrar bir uğultuya kapılırken sahnedeki soytarının eğlenen kahkahaları ve heyecan dolu nidaları doldurdu salonu. En çok o eğleniyordu burada olan bitenden.

Wielki bu uğultudan yararlanarak Lehçe *"Bu ikinci uyarın,"* dedi Ares'e.

İlk başta ikinci uyarıyı ne için verdiğini anlamadım fakat ikimizin ortasından geçip sessiz adımlarıyla sahneye doğru adımladığı sırada bir anlığına gözlerini bana çevirip dudaklarını kıpırdattı ve yalnızca bizim gibilerin duyabileceğini düşündüğüm bir seste konuştuğunda uyarının ne için olduğunu anladım. *"Islıktan korkacak yaşı geçmiş olman gerek."*

Sağ yumruğumu sıktım. Islığa verdiğim tepkiyi normalleştirmiş, tepkiyi verdiğim yaşımı normalleştiremiyordu. İçinde bulunduğumuz ortamın normalleri ile bizim normallerimiz iki uç noktadaydı ki kan donduruyordu. Bambaşka bir dünyaya aitlerdi sanki. Kendilerine bir krallık inşa etmiş, soytarılar edinmişlerdi.

Gözlerimi tekrar Ares'e çevirdiğimde Wielki'nin arkasından bir çocuk gibi "Ne demek kabul edilmedi," diye söyleniyordu yapay bir oyunculukla. "Bana silah çekmesi bir meydan okuma olarak kabul edilmeli. *Majestelerine* ileteceğim bu durumu."

Gözlerimi ona çevirdiğimde alaylı gülümsemesi genişlemiş oynadığı role bir son vermişti. Eldivenli parmaklarını dudakları üzerinde gezdirirken "Şaka... yaptım," dedi gülümseyerek.

O sırada sahne üzerindeki ekranların birinden ting diye bir ses doldurdu salonu. Bu ses yüzündeki gülümsemeyi büyüttüğünde gözlerimi ekrana çevirdim. Ekranda hâlâ burada bulunan tüm kartların bulunduğu liste vardı fakat ilk gösterildiği halinden eser yoktu. İsmim en üste taşınmış ve bu hareketliliği belli etmek ister gibi yanıp sönüyordu ekranda.

"Amanın!" diye bağıran Soytarı tüm dikkati tekrar kendi üzerine çekti. "Şu listenin son haline bir bakın!" Uğultu daha da yükseldi ve bir hararet doldurdu salonu.

"Ups," diye fısıldadı Ares eğlenen bir ifadeyle. "İstemeden değerini arttırdım." Gözlerini arkama çevirip Aral'a baktı. "Rica ederim."

İstemeden değerini arttırdım... Tüm bu oyun bunun için miydi? Meydan okunmasının kabul olmayacağını bildiğinden mi yapmıştı bunu da? Dövüştüğünü göreceğim demişti sesli mesajında. Dövüşmem için miydi tüm bu çaba?

Aral'ın tüm bedeni hali hazırda kaskatıydı fakat son iması daha da öfkelendirmiş olmalıydı onu. "Sanki becerebilirmişsin gibi," diye yanıtladı onu.

Ares burnundan güldü alaylı bir ifadeyle. Gözleri bana çevirdi. "Tutuşunu sevdim ama sıkabilir miydin gerçekten?" Kafasını iki yana salladı yapamazdın der gibi. "*Sinek olamayacak kadar zeki, kupa olamayacak kadar korkaksın. Kaç bakalım küçük tilki. Daha ne kadar kaçacaksın."*

Arkamdaki bedenle tüm mesafemiz kapandı. Sırtım, Aral'ın göğsüne yaslandı. Sağ elindeki tuttuğu silahı beline yerleştirirken yüzü saçlarıma doğru eğildiğini hissettim, sıcak nefesi saç diplerimde dağıldı ve Aral'ın fısıldadığını işittim.

"Beni duyabiliyorsun değil mi?" diye sorduğunda konuştuğu kişinin ben olmadığımı sesindeki o tondan anlamıştım. Kulaklarımızın iyi duyduğunu bildiği için söyleyeceklerinin yalnızca Ares'in duymasını istiyor gibiydi. Ares'in gözleri ona çevrilirken yüzündeki alaylı yüz ifade yoktu artık.

"Bir dahaki sefere silahı ben çekeceğim ve değil tetiğe basmak ona uzanan her bir parmağından tırnağını sökeceğim."

Ses tonu tüylerimi diken diken ederken neden fısıldadığını anladım. Kart sahibinin bir kartı tehdit ettiği görülmemiş bir şey olsa gerekti. Aral'ın söylediklerinden çok söylerken ki ses tonu kendime olan güvenimi tazeledi. Kendime güvenim değil yalnızca ona olan güvenim de arttı. Onun kim olduğunu da kim olmak istemediğini de biliyordum. Neler yapabileceğini ise tahmin edebiliyordum yalnızca fakat kabul etsek de etmesek de o nihayetinde Hükümdar Çakırca'nın oğluydu, bu gerçekle eğitilmişti. Bense La Hire'ın kızıydım, onun tarafından eğitilmiştim. Olmak istediklerimiz ile olmamızı istedikleri farklı olsa da aynı bedende farklı kimliklere sahiptik ikimizde. O kişiler değildik, olmak istemiyorduk ama bu o rollerimizi üstlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Bir evimiz olması için ve o eve gitmek için bu gece bu salonda Kara Çakı ve Karo Ası'ydık ve mutlaka bir parça alacaktım alacaklılarımdan.

Ares ona gülümsedi ve ellerini kaldırdı hafifçe. "On parmağım var," deyip işaret ve orta parmağını ters yönlere hareket ettirdiğinde parmakları arasında bıçak gibi keskin çelikten bir kupa papazı tutuyordu. Sakladığı yerden ne zaman çıkardığından emin değildim fakat illüzyonda bir usta olduğu su götürmez bir gerçekti. *Sihirbaz lakabı boşa değil ne de olsa.* "Bana biri bile yeter," dedi Aral'a bakarak.

Aral geri adım atmadı. "Fazlasına ihtiyacın olacak."

Ares bize gülümseyip Aral'a kart sahibi olduğundan ötürü olduğu samimiyetten yoksun alaylı bir reveransta bulundu. Arkasını dönerken "Konuşacak çok şey var. Sohbet etmek istersen eğer," dedi ve sessiz adımlarla geldiği yöne doğru ilerlemeye koyuldu. "Beni bulabileceğinden eminim."

Gözlerim önce arkasındaki Viyana maskeli soytarılara ardından onların da arkasında kalan boş koltuğa çevrildi. Sahibi ya burada değildi ya da gitmişti. Zira kendi başın karar verebilme yetkisi var gibi duruyordu.

Etrafımızı saran soytarılar yerlerine geri dönerlerken arkamdaki beden önüme geçerek görüş açımı kapattı. Açıkta bıraktığı düğmeleri boynundaki o gümüş zinciri görmeme izin veriyordu. O an bu zinciri neden bu kadar sevdiğimi anımsadım. Babamı anımsattığı için güvende hissettiriyordu bu bana sanırım. Küçükken korkarak uyanıp babamın omzunda onun tesellileriyle ve bana öğrettiği şarkıları fısıldayarak tekrar uyuya kalmayı beklerken ensesindeki zinciri izlerdim uykulu gözlerimle. Gözlerimi kapatmadan hemen öncesinde en son gördüğüm şey o gümüş zincirin parıltısı olurdu. Şimdi Aral'ın künyesine bakarken yine aynı güven hissini taşıyordum içimde. *Birini kaybettim. Bunu kaybetmeyeceğim.*

"Lina."

İsmimi duymak beni anılarımdan kopardı. Gözlerimi boynundan gözlerine çıkardım. Siyah gözlerde endişeden çok öfke vardı. Bana olan mı yoksa kendine olan güveni miydi endişesini bastıran yoksa Aral'lık mı yapıyordu emin değildim ama endişemi bastırmakta onun kadar başarılı olduğumu düşünmek istiyordum. Soğukkanlılığımı kaybedecek bir durumda değildim. Aynı hataya ikinci kez düşemezdim.

"İyiyim," dedim gözlerine bakarak. "Az önceki olay için üzgünüm. Elimde olmadan-"

Kafasını iki yana salladı biliyorum der gibi. Sol avucu bana dokunmadan yapamıyormuş gibi sağ dirseğime yaslandı. Dili dudaklarını ıslatırken gözlerimin içine baktı şefkatle. "Önümde değil, yanımda dur," dedi yalnızca.

Kızmadı yaptığım şey için. Fevriliğime kızardı normalde ama elimde olmadan yaptığımı biliyordu. Ona bıçak çektiren şeyle aynı şeyin silahı bana çektirdiğini biliyordu. Tek bir farkla. Bu kez zarar vermek değil korumak için hareket etmiştim.

Kafamı salladım. "Kontrolüm altında," dedim buna kendimden de çok inanmak isteyerek.

Kafasını salladı. "Her şey yolunda," dedi gözlerime bakarak. "Hallediyoruz. Hep hallederiz."

Onun sakinliği ve bize olan güveni gerilen tüm kaslarımı yumuşattı, birbirine perçinledi. Sessiz derin bir nefes alıp verdim kafamı sallayarak. Baş parmağı tenimi okşadı yavaşça, sıcaklığı dalga dalga yayıldı içime. O an onu sevdiğimi söyleme isteği uyandı içimde ve söyleyemeyeceğimin bilinciyle kaşlarım çatıldı hafifçe. Sevgiyi dile getirme eylemine bu kadar alıştığımı henüz şimdi fark ediyordum. Garip hissettirdi bu. Sevgiyi dile getirmek değil yalnızca derinden hissetmek aslında asıl konu. Üstelik etrafımdaki diğerleri gibi yasak edilmesine rağmen bana.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu çatık kaşlarıma bakarken.

Kafamı iki yana salladım. "Bir şey söyleyecektim," dedim gözlerine bakarak. "Ama yeri değil şimdi."

"Ben de," diye onayladı beni o sırada ve derin bir nefes aldı yavaşça. "Çok."

Konuşarak anlaşabilmek olağan fakat ben bunu bile çok sonradan öğrendim. Şimdi konuşmadan anlaşılabiliyor olmak, seviliyor olmak bunca şeye rağmen 'çok'ça... Beni buraya ait olmadığıma, onlardan biri olmadığıma her saniye daha çok ikna ediyordu.

Derin bir nefes alarak konuyu değiştirdim. "Cebinde çakı taşıdığını bilmiyordum."

"Hep yanımda taşırım," dedi gözlerime bakmadan.

Önceden kemerinde taşıdığı çakıyı benim yüzümden cebine kaldırmıştı demek ki. Deniz kolay kolay cebinden çıkmayacağını söylerken mecazi konuşmuyormuş fakat karşımda dikilen bu adam o çakının kendisiydi şimdi.

"Kara Çakı ve Karo Ası," diye mırıldandım. Gerçek oluyordu bu...

Dişlerini sıkarak sol elini yanına bıraktı ve elini cebine soktu. Gözleri bir anlığına arkamdaki sahnedeki ekrana çevrildi. Öfkesinin ateşinin harelerine sarılışını izledim an be an.

"Kara Çakı'yı merak ediyordun," dedi nefretini ses tonuna kadar yansırken. "Zihninde çok misafir etmemeye çalış."

Hiç zamanı değildi fakat her bir kelimesi ve karşımda dururken ki özgüveni ufak çaplı nefesimi kesti. Karnım kasıldı. Kendime olan

güvenim tazelendi. Üzerimdeki gerilim azaldı. Kim olduğumu unutma demişti Aral buraya gelmeden önce. Ona kolay kolay zarar veremezlerdi ve ben La Hire'ın kızıydım. Buraya ölmeye gelmedim. Hesabını soracağım yaşadığım her şeyin...

İçimde kilit vurduğum birine zarar vermekten, kontrolünü ve aklını kaybetmekten korktuğumdan bastırdığım tüm güdülerimin ve öfkemin içimde serbest kaldığını hissettim. Gözlerime baktığında karşısında duran kişi Karolina'ydı ve bunun o da farkındaydı. Bizi mecbur bıraktıkları kimliklerimizi üzerimize yalnızca birbirimiz ve sevdiklerimiz için giyiyorduk ve bunu birlikte yaptığımız ilk andı. Onun ve ailem için her şeyi yapardım. O da yapardı ve birbirimizi en iyi anlayacak kişilerin yine birbirimiz olması en büyük tesellimizdi.

"Değerli kart sahipleri dikkatini iyice vermeli bana," diye sesi yükseldi soytarının. "Görüyorsunuz ki artıyor kartların değeri ikinci ekranda. Fakat bu kartlar dahil değiller açık arttırmaya. Onlara düello ve takas yoluyla sahip olabilirsiniz yalnızca. En iyi strateji yürütmenizde size tahsis edilen kartın fayda var yardımını almakta"

Yüzünü bizim olduğumuz tarafa çevirdi ve gözlerimin içine bakıyormuş gibi hissettim yine.

"Maça Ası Sir Wielki gibi kızıllığını gizlemeyen cesur bir kart daha. Karşınızda aniden yükselişe geçen La Hire'ın kızı Karo Ası Karolina. Babası gibi yasaklı bir kart olmasının yanı sıra Mihenk kart da aynı zamanda. Öyle muhteşem bir geceki bu gece hepimizi şaşırtarak çıktı ortaya. Bu yüzden şaşmamalı gecenin en rağbet gören kartı olmasına."

Açık bir şekilde ortamı kızıştırmak için sarf ettiği sözler Aral'ın ona küfretmesine sebep olsa da ben daha çok meraklıydım söylediği her kelime hakkında. Yasaklı kart ve mihenk karttan kasıt neydi tam olarak emin olamasam da tahminlerim vardı ve bunların değer arttırdığı su götürmez bir gerçekti. Alıcı gözleri üzerimde hissediyordum ve bu midemde hoşnutsuz bir his oluşturuyordu. Gözlerin üzerimde olmasından nefret ederdim. Beni izlemesinden hoşlandığım kişi sayısı iki elin parmağını geçmezdi.

Soytarı heyecanla güldü ve sır verir gibi kürsüye doğru eğildi. "Sadece birkaç saat önce değeri 27 milyon dolardı. Şimdi ise aşmak üzere 100 milyon doları!"

Duyduğum sayı zihnimin içinde yankı uyandıracak cinstendi. *100.000.000$*

Aral'ın küfrettiğini işittim kısık bir sesle. Sol eli cebindeydi hâlâ ve cebindeki bıçağını sıktığını anlayabiliyordum. Her değer biçme söz konusu olduğunda öfkesini bastırmakta zorlanıyor soğukkanlılığını kaybetmese de öfkesi küfürle dışa vuruyordu kendini.

"Buradaki her şey sen izin verdiğin kadar gerçek," dedim o sıkı bir çeneyle ekrana bakarken. Gözleri ateş saçıyordu. "Düşünürsen gerçek olur."

Gözlerime baktığında gözleri öfkesinden alev alevdi. Çenesini sıktığında çene kemikleri daha da belirgin bir hal almıştı. Bana bakmak onu daha da öfkelendirdi. Eğer yalnız olsaydık burada beni öpe seve sana bunu nasıl yapmışlar cennet çiçeğim diye hayıflanarak başkalarının verdiği zararı telafi etmeye çalışacağından emindim. Fakat Aral için ruhum her ne kadar savunmasızmış gibi dursa da onun sandığından daha güçlüydüm. Sinirlerim onunla tanışmadan önce neredeyse çelik gibiydi benim. Karolina'ya dair denilen hiçbir kelime kalbime ulaşamıyordu. Yalnızca yapmak istedikleri ve bana yaşattıkları şeylerin intikamını güdüyordum içimde.

Gözlerime bir süre baktıktan sonra kafasını salladı dudaklarını ıslatarak. Bana kıyamıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Ben onu buradan ne kadar çıkarmak istiyorsam o da beni buradan çıkarmayı o kadar istiyordu fakat yeni gelmiştik ve tilki nasıl avlanır gösterecektim onlara. Ne demişti Hükümdar Çakırca. Evinin önünde ateş yakmak mı? Boşversene. Evlerini yakacağım onların. Evlerini başlarına yıkacağım onların.

Aral gözlerime bakarak derin bir nefes alıp Angela'ya çevirdi baktı. Ben de dikkatimi ona verdim. Angela'nın elinde tuttuğu tabletinin ekranı yanıp sönüyordu ve bunun az önceki şovun bir sonucu olduğunu söylemek için dahi olmaya gerek yoktu. Muhtemelen teklifler geliyordu. Koleksiyonculardan bahsetmişti Angela daha önce.

Aral "Yaptığın işte esas olan şirketin iyiliğimi mi yoksa benimki mi?" diye sordu ona mesafeli bir sesle.

Angela'ya çevirdim ben de bakışlarımı. Ares'ten çekindiği belliydi ama şimdi yüzünde ifadesizlik hakimdi.

"Kurallar çerçevesinde kart sahibinin çıkarını gözetmem emredildi," diye cevapladı Aral'ı.

Soytarının dediğine göre yardımcıları strateji için kullanmakta fayda vardı. *Güvenebilirsen tabii.* Aral da bunu sorguluyordu. Kart ve kart

sahibi benzetmesi içinde olduğumuz duruma oldukça uyan bir tanımdı esasen. Bir kumar dönüyordu ortada bir nevi.

Aral hafif hafif kafasını sallarken sol eli cebinden çıkmış düşünürken yaptığı gibi dudaklarına dokunuyordu. Soruları onun sormasından sakınca görmediğimden ve öyle olması içinde olduğumuz duruma daha çok uyacağından sessiz kalıp etrafı incelemeyi tercih ettim. Açık arttırma salonundaki herkesin yüzünü ezberimde tutmak istercesine baktım. Bakmakla kalmadım içimde saydım.

"Burada konuşmam stratejimize zarar vermeyecek mi peki?" diye sordu Aral bu kez.

Yalnızca babamın notlarını okumakla kalmamış, az önce bizzat kendisi de şahit olmuştu kulaklarımızın ne kadar iyi duyduğuna. Burada konuşmak bu yüzden pek akıl işi sayılmazdı fakat masaları ve müziği buna göre ayarlamışlardı. Zira ben olduğum yerden bize en yakın masada konuşulanları dikkatimi versem dahi duyamıyordum. Bazı kartlar maske takıyorlardı, bazıları konuşurken kart sahibinin kulağına eğiliyorlar bazıları da tablet üzerinden iletişim içinde kalıyorlardı. Sanırım kurulacak olan iletişime kart sahibi karar veriyordu daha çok.

"Kapılar açılana dek işitme duyumuzun normalden farkı yok. Siz ne kadar duyabilirseniz biz de o kadar duyabiliyoruz."

Kaşlarım çatıldı hafiften. Mesafe ve uğultu değil miydi sebebi?

"Düşük frekansta duymamızı engellemek için kırmızı gürültü kullanılıyor şu an. Bu gürültü diğer ses frekanslarını karıştırdığı için normalde duyabileceğimiz ses aralıklarını duymamıza engel oluyor. Yalnızca uğultudan ibaret duyduklarımız. Rahatça konuşabilirsiniz benimle fakat dudak okunmasına dikkat etmekte elbette fayda var."

Duyduğum uğultununun sebebi bu muydu yani? Duymamızı kısıtlamak için belli frekans aralığına yerleştirilen bir tür gürültü, o ölçüdeki frekansları anlamlandırmayı zorlaştırıyordu. Uçakta daha az duymak gibi tıpkı. Her şeyi düşünmüşlerdi. Kontrol manyaklığının en iyi örneğiydi bu belki de.

Duydukları Aral'ın hoşuna gitmedi. Yapılan muameleden zerre hazzetmiyordu fakat ben üstüme alınmıyordum. Aral kısa bir baş sallamasında bulundu. Bir pazarlığa oturmayacağından stratejinin bir önemi yoktu esasen onun için. Yalnızca işleyişi bilmek ve ihtimalleri

hesaplamak istiyordu. Her ihtimali aklının bir köşesine kazımak istiyordu.

Sahnedeki Soytarı ellerini havaya kaldırıp üç kez vurdu. "Bu akşamki resmi açık arttırmada bir Sinek Onlusu, bir adet Karo 2'lisi, iki adet Kupa 2'lisi ve bir Kupa As'ı yer alıyor. Bu beş kartın herhangi ikisinde joker kartı bulunuyor ve bu bilgiyi sizlerle paylaşma özgürlüğünü yalnızca kendileri ellerinde tutuyor."

Angela yoldayken hile yapılabileceğinden bahsetmişti Angela. Bu Ares'in blöfünü getirdi aklıma tekrar. Dövüşmem için hileye başvurması şaşırtmazdı beni. Rağbeti arttırmasının sebebi de buydu zira. Soğukkanlılığımı kaybetmeden, dikkatli ve tetikte olmalıydım.

"Açık arttırma başlıyor," dedi tekrardan Soytarı.

Keyifli birkaç gülüş ve ufak bir alkış senfonisinin ardından sahneye yakasında kırmızı gelincij olan iki adam dikkatle sahnenin ortasına bir tablo taşıdılar. Asaf'ı hatırlattı bu bana. Şu an neredeydi? Ares neden almıştı onu yanına? Asaf kimdi gerçekten? İşlevi neydi? Onun gibi albino olan kimse çarpmamıştı koca salonda gözüme.

"Açık arttırmaya katılmamakta kararlı mısınız?" diye sordu Angela teyit etmek ister gibi.

Aral yalnızca ona dümdüz bakarak mümkünse bahsinin bir daha açılmamasını açıkça belli etti. Angela başını salladı. "O halde bu salonda kalmamızı gerektirecek bir durum kalmadı. Buyurun," diyerek bize yol gösterdi. "Daha sakin bir yere geçelim dilerseniz."

Aral yürümeden önce alışkanlıkla elini belime yaslayarak bana yol gösterdi. Aral'ın da dediği gibi buradaki çarpık ilişkilerin içinde bizim yakınlığımız göze batmayacağından onu uyarma gereği duymadım. Kokusunu ve sıcaklığını hissetmek soğukkanlılığımı korumamda motive edici unsurlardı.

"Kapılar ne zaman açılıyor?" diye sordum Angela'yı takip ederken.

"Genellikle dört saat kapalı kalır," diye yanıtladı beni.

Angela'dan alabildiğimi aldıktan sonra belki Ares'in teklifine uyar, onu öldürmemeye çalışarak biraz sohbet ederdim.

"Asaf diye birini tanıyor musun?" diye sordum salondan çıkarken. Kimse bize yeterince yaklaşmadan duyamayacağına göre ona aklımdaki her şeyi sorabilirdim.

Aral'ın belime yerleştirdiği elinin tutuşu sıkılaştı. Sırtımı yasladığım kolu gerildi.

Angela'nın yüzünde tiksinç bir ifade oluştu bir anlığına. "Evet," diye yanıtladı beni. "Güvercin."

Kaşlarımı çattım. "Yani?"

Gözlerini bana çevirdi. "Açıkçası bu biraz uzun bir hikâye."

"Zamanım var," diye yanıtladı Aral onu cevap ister bir sesle. "Dört saat kadar."

Angela onu onayladı bir baş sallamasıyla. Bizi restorana benzer bir yere getirdi. Sıradan bir restoranmış gibi yer yer doluydu masalar. Gülüyor, sohbet ediyorlardı. Hemen arkalarında da yakalarında çiçek taşıyan kimseler dikiliyordu.

Angela bizi herkesten uzak bir masaya yönlendirdi. Bizi masaya ilerlerken gözler bir anlığına bize çevrilmiş olsa da çok durmadılar.

Angela'nın bizi getirdiği masaya oturduk ikimiz de. Angela oturmaya yeltenmedi fakat Aral oturması için elini önündeki sandalyeye doğru uzattı otur der gibi. Angela ikiletmedi. Sandalyeyi çekip karşımıza oturdu usulca. Tableti masanın üzerine bırakıp sürekli aydınlanıp duran ekranı görmemek adına ekran kılıfını örttü.

"Bir şey içer misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Aral onu.

Angela kafasını sallayıp gözlerini ikimiz üzerinde gezdirdi. "Transhümanizm terimini duymuşsunuzdur sanıyorum ki, bilim insanısınız siz de."

Transhümanizm. İnsanı kendi istekleri dışında gelişen ihtiyaç ve yaşlanmalarından teknolojiyi ve bilimi kullanarak kurtarabilmeyi amaçlayan bir hareket. Yalnızca kitaplarda okuduğum filmlerde izlediğim hayali bir şey. Fakat şimdi düşününce çok da uzak değil benim için. Kulağımda daha iyi duymamı amaçlayan bir implant taşıyorum ben de. Mutantım üstelik. Tıpkı diğerleri gibi...

"İkinci dünya savaşında Alman Nazileri ve Ruslar, Polonya'yı işgal ettiklerinde isimleri olmadığı için resmi kayıtlarda geçmiyor olsalar bile en büyük askeri desteği kiliseler Kızıl Tilkileri savaşa yollayarak yaptılar. O zaman kadar Polonya'nın ajanları olarak Kızıl Tilkiler Rusya'da çoktan nam salmışlardı. İşgal başladığında İntihar Timleri olarak en ön saflarda savaşa yollandılar. O zamanlar henüz bilim gelişmediğinden ve transhümanizm gibi bir terim doğmadığından yalnızca zor şartlarda hayata tutunma ve savaşma iç güdüleri becerisi gelişmiş neredeyse sıradan insanlardı."

Söylediği her kelime hayalimde canlanıyor, bize tarih derslerinde bize anlatılanlardan çok daha farklı bir pencere açıyordu. Karanlık geçmişe bakan bir pencere...

"Ölümden korkmayan bu ordular elbette silahlara karşı savunmasızlardı fakat çoğunluklarına rağmen Rusların içine bir korku salmışlardı. 17 Eylül'de Sovyetlerin Kızıl Ordu diye adlandırdığı bir ordu Polonya topraklarına girdi. Bizi bizimle silahımızla vurdular akıllarınca."

Angela'nın yüzünde geçmişe duyduğu öfkeyi görebiliyordum. Sanki bundan yetmiş yıl öncesinden değil henüz bir hafta öncesinden bahsediyormuşçasına bir nefret duyuyordu içinde. Garipsemedim bunu. Muhtemelen küçük yaşlarından beri bu hikayelerle büyümüştü. Aksi taktirde bu işi bu kadar sadakat içinde yapamazdı. Beyinleri yıkanıyor, vatanları için bir silah olmayı bir hiç olmayı göze alıyorlardı. İnsanlıktan çıkmayı dahi...

"Polonya işgal edildiğinde kilise toparlanmak için geri çekiliyor. Gizli gizli güçlenmek için kış uykusuna yatıyor. O sırada Naziler bazı deneyler yapıyor. Saha ajanlarından biri ölüme terk edilen bir deneği kilise getirmeyi başarıyor. Muhtemelen kansere yakalanan kirpiklerine kadar bembeyaz Polonyalı bir çocuk bu. Kızıl Tilkiler'den esinlenen Naziler, farklı bulduğu her çocuğu esir alıp üzerlerinde deney yapmaya başladığı bu şekilde öğreniliyor. O senelerde albino hakkında çok fazla bilgiye sahip değil doktorlar. Çocuk çok yaşamıyor elbette. Kilise bunun üzerine tüm albino çocukları bünyesine toplamaya başlıyor. Tıpkı kızıl çocukları topladığı gibi."

Dişlerimi sıktım. Tırnaklarımı elbisemin kumaşına batırma isteğiyle dolduğum sırada sıcak bir el kapandı elim üzerine. Tenimi okşayarak avuç içime ilerledi parmakları ve avucu avucuma yaslanırken parmakları parmaklarıma dolandı. Sıkıca tuttu elimi ve baş parmağı tenimi okşadı.

"Albinonun tirozin kinas hareketsizliğinden kaynaklanan bir hastalık olduğu 1950'lerde keşfedildi. Bu tarih aynı zamanda Transhümanizm fikrinin ilk ortaya atılışını kapsıyor. Şu an ki modern hali kastedilmemiş olsa da insanüstülük fikri bilim insanlarımızın dikkatini çekti. Bu çocukları yalnızca iyi değil çok daha iyi yapabilirlerdi. Ülkemizi kurtarmak için bir insan daha fazla fazlası olması lazımdı bazılarının."

Söylediklerine o kadar inanıyordu ki onu suçlamıyor olsam bile hayret etmeden yapamıyordum. Aral haklı, ne düşünürsen onun eserisin tamamen.

"Circus'un kiliselerden ayrılmasıyla birlikte bilime daha çok yer verildi. Albino çocuklarla birlikte Kızıl Tilkiler de geliştirilmeye başlanıldı. Albinolar, Kızıllar kadar şanslı değillerdi. Bu yüzden Kızıl Tilkiler kadar gelişim gösteremediler fakat yine de vazgeçilmediler. Kansere yakalanma riskleri neredeyse sıfırın altına indirildi ve görmedeki büyük problemleri minimuma indirilerek başka bir oluşum olarak Kızıl Tilkilerden ayırıldılar. Onlara Güvercin denildi. Geçmişte, günümüzdeki kadar genetik üzerinde söz sahibi olunamadığından Kızıl Tilkiler kadar gelişim gösteremeyerek diplomasi ve işletmeyle ilgili görevlendirilmeleri onlar için daha uygun bulundu."

Hararetle bunu anlatırken sanki korkunç bir gerçekten değil akıl almaz bir bilimden bahsediyor gibi bir hali vardı. Midemde bir bulantı hissediyordum fakat devam etmesi için hiçbir şey söylemedim. Masanın altından dizim üzerindeki elimi avucu içine aldı Aral. Elimin üzerini okşadı. Elini sıktım hafifçe.

"Asaf Soylu da bu topluluğun bir parçası. Bir ay öncesine kadar İstanbul merkezinin diplomasisinden sorumlu kişiydi. Yükselmek istedi fakat bu onun batışı oldu."

Yükselmek istedi fakat bu onun batışı oldu. **Hükümdar Çakırca onun babamın yerine geçmek isteyen sürüngenden bir farkı olmadığını söylemişti. Ona gönderilen mektubu anımsayabiliyordum hâlâ. Şirket babamın peşindeyse şayet, Asaf babama ihanet etmiş olabilirdi. Dahası Asaf bana babanın ne olduğunu bilemedik ensemize dayanana kadar demişti. O zaman babamın tilki ya da istihbarat çalışanı olduğunu bilmiyor olabileceğini düşündüm fakat belki de kastettiği babamın yalnızca Şirket'e değil MİT'e de ihanet ettiğiydi. Zira anne annem işin içindeyse bu kadar babamı MİT'e sokan da onlar olmalıydı ve aslında babamın ihanet ettiği kişiler aynı kişilerdi. Bu yüzden kaçmıştı her iki taraftan da çünkü her iki tarafa da güvenemezdi.**

Yutkunamadım, boğazıma bir yumru dizildi. Babamı gördüğüm en son anı anımsadım. Yüzündeki yorgunluğu, birkaç gündür ortalıkta olmayışları... Hepsinde kendi için ve bizim için mücadele veriyordu belki de. Anlamamıştım. Nasıl anlamamıştım? ***Kötü iletişim becerilerinin arkasına mı sığınacaksın bunun için de Lina?***

"Babamı tanıyorsun değil mi?" diye sordum Angela'ya durgun bir sesle.

Angela'nın gözlerindeki bakış değişti. Asaf'tan bahsederken tiksinen ve küçümseyen bir ifade vardı yüzünde fakat şimdi gözleri parlıyordu. Saygı mıydı bu? Yoksa hayranlık mı? Emin değildim.

"Elbette, onu tanımayan yoktur. Fakat benim eğitmenimdi," diye yanıtladı beni.

Tüylerim diken diken oldu. Ares'le aynı desteden olduğu kesindi artık. Ares gibi o da babam tarafından eğitim görmüştü beli ki.

Dikkatle izledim onu. "Kaç sene öncesinden bahsediyoruz?"

"On iki."

Ben on yaşımdayken. B*eni kurtardıktan sonra eğitmenlik mi yapmış demek bu. Beni kaçıranlar babamı öldürmek istiyorlardı. Üstelik babam beni kurtardıktan sonra bile bir ıslık sesi duyduğumu anımsıyordum. Belki de kurtulamamıştı babam oradan. Beni geri almasına karşılık boyun eğmişti onların isteğine. Mecbur mu kalmıştı gerçekten beni kurtarmasına karşılık? Kahretsin... Belki de onu geri getirmek için kullanmışlardır beni...*

"Babamın eğlence merkezindeki konumu neydi?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Sir La Hire, en önemli ve nadir karttır," dedi gözlerime bakarak. "Açıkçası konumunu açıklamak zor. Bu konu hakkında konuşmamız da hoş karşılanmaz."

Ondan Sir olarak bahsediyor. Soytarı da Wielki'den Sir olarak bahsetmişti. Tahmin ettiğim gibi hiyeraşi tilkiler arasında da geçerli.

"Burada herkes tanır mı birbirini? Yoksa La Hire'ın kızı olduğum için mi beni tanıyor herkes?"

"İkisi de açıkçası," dedi dürüstçe. Yalan söylemek bile hiyeraşiyle mümkündü burada. Sinekler yalan söyleyemezler. Mutlak dürüstlük ve yararcılıktan ibaret olmalılar.

Bir sürü şey geliyor aklıma. O kadar girdi var ki hepsini doğru yere koymak için bile iki gün hiçbir şey yapmadan düşünmem gerek fakat zamanım yok bunun için. Angela ile oturmuş alabiliyorken tüm sorularımın olmasa bile onun cevap olabileceği her soruyu sormam lazım. Gelen ilk karttan buraya girdiğimiz ana kadar olan her detayı düşmem dorğu soruları sormam lazım. Düşün Lina. Düşün.

"Ares'in yaptı şey şahsi o halde," dedi Aral bunu bildiği halde Angela'dan neler öğrenebileceğini bilmek istiyordu.

Angela kafasını salladı. "Karo As'ı az önce içerde de duyurulduğu gibi hem Mihenk hem de Kilit bir kart. Mihenk Kart rütbesindeki yerini en az üç yıldır koruyan kartlara verilen bir isimdir. Yasak kartlarsa en az iki yıldır görevlendirilmemiş fakat rütbesini de kaybetmemiş, tam olarak kayıp olmayan ama iletişim sağlanamayan kartlardır. Kilit kart da denir ve çok nadirlerdir."

***Ne kayıp ne de iletişim kurulabiliyor...* Hiç izini kaybettirememiş mi babam bunca sene?**

Aral'ın bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. Lina, buradan çıkana kadar bir dize oturup teselli edilmeyi bekleyebilirdi. Şimdi teselliden daha mühim şeyler vardı. Karolina'nın ateşe vereceği yerler vardı.

"Yasak kart olduğum için otomatikman mihenk kart da oluyorum o halde?"

Angela onayladı beni. "Öyle. Tüm bu etkenler sizi zaten bu gecenin en değerli kartlarından yapıyordu fakat Sir Ares'in meydan okuması işleri kızıştırdı."

Aral "İçerde yaptığı şeyi nasıl açıklıyorsun peki?" diye sordu.

"Sir Ares, Sir Wielki kadar gözde bir kart. Normal şartlarda As olması gerekirken Kupa Papazı'nı vermemek için destesindeki iki Joker'e de meydan okuyarak ikisine de sahip oldu. Yıllardır ne rütbesi ne elindeki Joker sayısı ne de sahibi değişti. Kendisine rakip görmediği kimsenin meydan okumasını kabul ettiği de görülmedi. Yalnızca mensup olduğu aileye yakışacağını düşündüğü kartların meydan okumasını kabul eder ve kazandığı kartları kendisi eğitir."

Bu da değerimi yalnızca sözde meydan okumamı kabul ederek nasıl arttırdığını açıklıyordu. Bir tür piyasası vardı bu işlerin.

"Hangi aileye hizmet ediyor?" diye sordu Aral bunun üzerine.

Angela dudaklarını birbirine bastırdı. "Korkarım buna cevap veremem. Kurucu ailelerden birine hizmet ediyor. İsimleri kesinlikle ifşa edilemez."

Aral düşünceli bir ifadeyle dudaklarını ıslattı. *Kurucu aile... Anneannem ve dedem olabilir mi?* Şaşırmazdım. Fakat Aral bilmiyordu bunu. Gizli bilgi olduğunu da açıkça söylemişti Angela. Aral bilse, sorun olur muydu onun için buradaki durumundan daha fazla?

"Sarışın, yirmilerinin sonunda, bu kurucu aileye hizmet eden bir kadın kart var mı?" diye sordum bu kez.

Çok kısa bir süre düşündü yalnızca. "Helena," diye yanıtladı beni. "Kupa Kızı."

Bana gönderilen kartları eğer Ares göndermişse bu birlikte çalıştıkları ve Ares'in alt rütbesi olduğu anlamına gelirdi. İkisi de aynı aileye hizmet ediyorlardı ve Helena'nın annem ve babamla fotoğrafı vardı. Yalnızca babamla olsaydı bunu eğitmeni olmasına bağlardım fakat annemle de fotoğrafı vardı ve Helena'nın getirdiği karttaki şarkı herkesin bilebileceği bir şarkı değildi. Bu beni tek bir kapıya çıkarıyordu şimdi. Ares, çok yüksek ihtimalle bizzat anneannem ve dedeme hizmet ediyordu. Üstelik kurucu aile olarak anılıyorlardı. Annemin, Aral'ın bunu bilirse başına bir iş gelmesinden çekinmesinin sebebi buydu. *Hükümdar Çakırca'nın babamın peşinde olmayışı ve kendisine bir şey olmayacağından korkmayışı. Asaf Soylu'dan beni kolayca alışı ve Asaf'ın ona sığınma planları...*

Gözlerimi Aral'ın elimi tuttuğu sağ eline çevirdim. Elini tutuşum sıkılaştı. Neyin içindeyiz biz Aral? Annem ve annen arkadaşlar, bunun sebebi dedelerimizin arkadaş olması muhtemelen. O halde senin ailen de mi bu işin içinde? Baban bu işin içine annenle evlendiği için girmiş olabilir belki de. Her şeyin suçlusu baban sanırken annenin ailesi olabilir belki de. Bunu bilmek çok mu üzer seni? Her şey yıkılır mı içindeki? Senin de dünyan yıkılsın istemiyorum hiç. Emin de değilim hiçbir şeyden fikir yürütmek yaptığım tek şey. Ya annen biliyorsa her şeyi Aral? Babanı sevdi de bu hayatın içine soktu onu diye kızar mısın ona? Benim sana yaptığım şey bu çünkü... Sen de kızar mısın annene seni doğurduğu için? Belki de annene kızıyordun babanı sevdiği için. Gerçekse düşündüklerim ne yapacaksın? Belki de baban bu yüzden annene benzetti beni...

Aral'la ellerimize bakarken Aral içimdeki sıkıntıyı hissediyormuş gibi baş parmağıyla yüzük parmağımı okşadı yavaşça. Tenim yandı o yüzük parmağımı okşadıkça. Aral'ı bu işe soktuğum için içimdeki pişmanlığı hiç söndüremeyecekmişim gibi geliyordu ama aslında sandığımdan daha çok içindeydi bu işin belki de. Eğer öyleyse gerçekten seni yanımdan ayırmamak için daha da dört elle sarılırım sana Aral. Bu bencilce mi?

"O şerefsizin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Angela'ya.

Kimden bahsettiğini anladım ama Angela anlamadı.

"Asaf... Burada mı o da," diye açtı terimi.

"Şirket bünyesindeki her bir topluluktan yalnızca Kızıl Tilkiler bu katta, Kart Sahipleriyle bir arada bulunur. Fakat aksi halde bile o burada olamazdı."

Burada değil dememişti. Aksine detayla bilgi vermişti. Bu kat demişti mesela özellikle. Diğer katlarda birileri vardı. Bizi izliyorlardı. Çünkü bu kattaki her bir salon birer kumar masası. Masa sahipleri sahipsiz bırakmaz burayı. Fakat bunu bilerek mi söylüyor?

"Neden? Nerede?"

Angela dudaklarını birbirine bastırdı. "Nerede olduğunu bilmiyorum, bilsem de söyleyemezdim fakat işlerin onun lehine gitmediğini söylemem sizi memnun eder sanırım."

Asaf, Circus'tan deli gibi korkuyordu. Kızıl Tilkiler'den de hazzetmiyordu açıkça. Ares onu polis merkezinden çıkaran kişiyse eğer onu öldürmüş olma ihtimali vardı belki de. Anneannemin beni sevdiğini düşündüğümden değil ama bunu Ares'ten o bile istemiş olabilirdi. Yetkisi vardı sanırım buna. Başım zonkladı. Duyduğum sesten ötürü kafamın içinde bir karıncalanma olmasının yanı sıra düşünecek her bir detay başıma bir ağır sokuyordu. Düşünecek şeyleri sıraya sokamıyordum. Ares'i gördüğüm an bana yaptırdığı şey geliyordu aklıma, onu öldürme isteğiyle doluyordum fakat beni sohbet etmeye davet etmişti. Belki de dişimi sıkabilirsem biraz ona tahammül edebilir önemli soruların cevabını ondan öğrenebilirdim.

O sırada bize doğru ilerleyen bir topluluk fark ederek gözlerimi onlara çevirdim, ayak sesleri bu kez onları fark etmemden sonra ilişti kulağıma ve bu sinir bozuyordu. Bize yaklaşanlra dikkat kesildim. Etrafını dört kadının çevrelediği, onlardan kısa kalan 170 boylarında, tıknaz, seyrek saçlı, yüzünde şeytani bir gülümseme olan doğrudan bana bakan bir adamdı bu. Elinde tuttuğu kadehi yakasında kırmızı gelincik olan kadına uzatıp göğsüne dökülen kırıntıları silkeledi.

Bize yaklaştıkça yüzü tanıdık geldi. Onu nerede gördüğümü hatırladım. Asaf'ın odasına girdiğim o gün onu ziyarete gelen adamdı bu karşımdaki adam. Onu takip eden kadınlardan biri Angela ile aynı takımı giyiyordu. Diğer üç kadın belli ki onun için çalışıyorlardı ve yakalarında kırmızı gelincik taşıyorlardı onlarda. Bu nedense özellikle Sinek rütbesini seçiyormuş gibi hissettirdi bu bana ve sebebi hakkında tahminde bulunmamaya çalıştım. Mide özsuyum şimdiden kaynamaya

başlamıştı. Bana bakarken takındığı o ifadeden, gözlerindeki bakıştan zerre hazzetmemiştim.

Angela koruyucu bir tavırla ayağa kalkarken ben de aynı adımı attım. Karolina olarak ayağa kalkıp sandalyemin arkasına, Aral'ın arkasında sağında durdum ifadesizlik içinde doğrudan o adama bakarken. Aral solaktı, bense sağlaktım. Bu yüzden o benim sol kolum bense onun sağ kolu olacaktım tüm gece. Hep olduğu gibi solumda duracaktı hep.

Adam masamızdan biraz uzakta durdu. "İyi akşamlar," dedi sanki tanışıyorlarmış gibi laubali bir tavırla. Yüzünde içten pazarlık ettiğini belli eden bir ifadeyle "Oturabilir miyim?" diye sorup cevabını beklemeden oturmaya kalktı.

Aral buz gibi otoriter bir sesle "Böyle iyi," diyerek durdurdu onu saniyesinde. "Öyle kal."

Ses tonu ve bunu söylerkenki tavrı tüylerimi diken diken etmekle kalmadı, bana Hükümdar Çakırca'yı anımsattı. Zira görünüş olarak da babasına çok benziyordu. Karşımızdaki adamın Aral'dan böyle bir karşılık beklemediği yüzünden belli oluyordu. Anlık bir şaşkınlık ve öfke belirse de hemen örtbas etti bunu. Zorlama bir gülüş yerleştirdi yüzüne fakat elini sandalyenin sırtından çekmedi.

"Ayıp ediyorsun ama," dedi hâlâ laubali tavrını korurken. "Burada biz bizeyiz. Değil mi ama? Düşman istemeyiz."

Söylerken şaka yapıyor gibi duruyor olsa da yüzünden alttan alta Aral'ı uyardığını biliyorduk hepimiz. Fakat bu ne Aral'ın ne de benim içimde bir yaprak bile oynatmıyordu. Aynı hatayı yapmazdım fakat kartları benden yüksek rütbeli olmamasının yanı sıra kurallar kartları kapsıyordu, kart sahiplerini değil ve Aral, buradaki kart sahiplerini yalnızca zekasıyla değil yumruklarıyla yenmekten de çekinmeyecek biriydi.

"Babana ne kadar benziyorsun," diye övdü Aral'ı aklınca. "Benim kabalığım kendimi tanıştırmadım," deyip yüzündeki yapmacık gülümsemeyi silerken ayağını denk al dercesine kim olduğunu söyledi. "Ben Tekin Tekdor. Bu ülkeye tek bir silah girse bilirim. Baban da çok iyi tanır beni."

Aral'a göz dağı vermeye, ona verilmeyen saygıyı korku ile satın almaya çalışıyordu fakat çok yanlış masaya gelmişti. Bazı yanlışlardan dönüş olmayacağını öğrenecekti.

"Yazık olmuş," dedi Aral buna karşılık. "İyi tanınmış hedeften daha kolayı yoktur."

Tekdor'un yüzündeki zoraki alaylı ifade aldığı cevapla yüzünden sıyrılıp giderken gözlerindeki öfkeyi gördüm. Aral'ın onu küçümsüyor olmasına dayanamadığı her halinden belli oluyordu. Oynamayı bıraktı. Yüzünde inanılmaz bir öfkeyle gözlerini Angela ile aynı takımı giyen yanındaki kadına çevirdi. Tek kelime etmeden başıyla işaret etti masayı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye öfkeyle fısıldadı dişlerinin arasından. "İşini yap aptal."

Kadın ona hiçbir şey söylemeden elindeki tableti Angela'ya uzattı. Angela tableti teslim alarak Aral'ın önüne bıraktı fakat Aral oralı olmadı. Tablette ne olduğuna bile baktı. Doğrudan adama bakıyprdu hâlâ. Yüzünde ilgisiz ve aşağılayan bir tavır vardı. Bunu babasından öğrendiğine emindim ve bu karnımda bir ağrıya sebep oldu. Aral'ın böyle bir adam olabileceğini rüyamda bile göremezdim fakat şimdi canlı canlı izliyordum bu yabancı adamı. Rolünde oldukça iyiydi ve bu, neden onu bu halde görülmek istediği son kişi olduğumu anlamamı sağladı. Onu yeterince tanımıyor olsaydım eğer bunun bir rol olduğuna inanmaz zor olurdu belki de.

Aral tablete göz ucuyla bile bakmadı fakat tablette ne olduğunu biliyorduk. Aral'a bizzat gelerek benim için teklif getirmişti. Bana olan bakışları daha rahatsız edici hale geldi bu yüzden. Dişlerimi sıktım. Asaf'a gittiğimde bana davetten bahsettiği ilk zamandı onu gördüğüm zaman. Belki de o gün de teklif vermek için gitmişti Asaf'a. Yumruğumu sıkarak tırnaklarımı avuç içime bastırdım. Bir sorun daha çıkaramazdım. Meydan okunma sayılması değil yalnız, Wielki'den bir kez uyarı almıştım. Bir daha almak işimize hiç gelmezdi.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu Aral'a haddini aştığını söylemek ister gibi onun üzerinde baskı kurmaya çalışırken. Parmağıyla tableti işaretti ve büyüklük tasladı ona. "Bizzat gelip yapıyorum teklifimi. Sırf iyi niyetten!" sinirden ne yapacağını bilemiyormuş gibi öfkeyle elini cebine attı. "Babanın verdiği-"

Aral sözünü tamamlamasına izin vermedi, dişlerini sıkıp ardından ifadesizliğini korumaya çalıştı. "Varlığın yetmez."

Adamın gittikçe öfkesinden kızarmaya başladığını görebiliyordum ve bundan haz duydum. Yüzünü dağıtma isteğim her saniye artarken

yapabildiğim tek şey burada dikilmekti fakat Aral'ın ona istediği hiçbir şeyi vermediği her saniye tatmin oluyordum en azından.

"Sen kimsin?" diye sordu öfkeden titreyerek. "Sen! Kim! Oluyorsun!"

Masaya adım atacak olduğunda Angela hemen önde çıktı. Angela onu engellediğinde öfkeyle eli kalktı fakat bu kez önüne çıkan engel bendim. Öfkeyle bileğini tututp ateş saçan gözlerle baktım gözlerine.

Öfkeyle bana çevrildi gözleri ve bir adım geri atarak kolunu elimden kurtarıp hırlsa soludu. "Hıh!" Üzerini düzeltirken gitmeye hazırlanıyordu. "Güzellikle değilse zorla," dedi tükürür gibi. Tüm çirkinliğini gösteriyordu şimdi. "Bunun için ne kadardır bekliyorum haberin var mı senin?" diye söylenirken kaşlarımı çattım. Benden mi bahsediyordu? "Baban o aptal beyaz orospu çocuğunu kandırıp onu elimden aldı diye kendinizi bir şey mi sandınız ulan siz?" diyerek hırsla söylenerek yanındaki kadını itti dönmek için yeterince yere sahip değilmiş gibi. Etrafındaki kadınları ittira kaktıra arkasını dönerken "Babası aradan çıksın diye bekledim ne zamandır sana yedirir miyim böyle güzelliği?" dedi terleyen ellerini ceketine sürdü.

Öfkeden titreyen elleri ceketinin cebinden bir sigara pekti çıkarırken arkamdaki sandalyenin sesini işittim. Tüylerim ayağa kalktı. Ben Aral'a dönemeden Aral yanımdan geçti.

"Aral," diye bildim.

Ben onu tutamadan adamın omzuna elini koyup kendisine dönmesini sağlamasıyla suratının ortasına yumruğunu indirmesi bir oldu. Adam dengesini kaybedip yüz üstü yere yığılırken ben hariç kimse Aral'a yönelik bir harekette bulunmadı. *Şirket, kart sahibinin güvenliğinden sorumlu olduğundan kart sahipleri dokunulmazlardı fakat bu kart sahiplerinin birbirine zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu.* Aral da muhtemelen buna yönelik hareket etmişti fakat daha büyük sorun çıkmasını istemediğimden uzanıp sol bileğini tuttum bir daha vurmaması için.

Aral kenetlenen bir çeneyle ona bakarken yerde yatan Tekdor'u kaldırmaya yeltendi iki kadın. O sırada herkesin gözü bizim üzerimizdeydi fakat tek bir taraftan büyük bir kahkaha sesi yükseldi. Kahkahanın sahibine bir anlığına başım çevrildiğinde bar tezgâhında oturan soytarıyı gördüm. Katıla katıla gülerek tezgâhtan zıpladı ve

bize doğru gelmeye başladı. Koruma iç güdüyle bir adım atarak Aral'ın önüne geçmek istedim ama sol elini önüme uzatarak engel oldu bana.

Yardımcıları Tekdor'u kaldırmaya çalışırlarken onlara öfkeyle bağırıp ittire çekiştire ayağa kalktı. Burnunu tutuyordu fakat tek bir bakışta kırıldığını söyleyebilirdim. Üstelik elmacık kemiği için de aynı şeyi rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Seni mahvedeceğim," dedi boğuk bir sesle. "Hayatını kaydıracağım senin. Baban bile kurtaramayacak seni. Peşine düşeceğim senin!"

Aral yalnızca baktı ona. Onu kaale alıp tepki dahi vermedi ve bu daha çok çıldırtı onu. Soytarı gülerek aramıza katıldı o sırada.

Elleri arkasında yanımızda dikilmiş adamı izlerken gülüyordu.

Tekdor öfkeli gözlerini ona çevirip hıncını alabileceği birini bulmuş gibi tüm öfkesini ona yönlendirdi. Ona küfürler ederek taleplerini sıralamaya başladı. Kırıkları henüz taze olduğundan mı yoksa hırsı acısından büyük olduğundan mı emin olamasam da bağırdıkça bağırıyordu. Hastaneye gitmesi gerektiğini ve Aral'ı şikâyet edeceğini hatta davet sonrasında kendisini kollarsa iyi edeceğini söyledi.

Soytarı yüzünde Viyana maskesiyle "Ne yazık! Ne yazık!" dedi dramatik bir sesle. "Çok acıyor olmalı ama dayanmanız gerekecek azıcık."

Tekdor burnundan akan kanı durdurmak için elini burnuna bastırırken küfür yağdırarak etrafındakilere bir şeyler yapmalarını emrederken Soytarı'ya cevap vermekte de gecikmedi.

"Sen neyden bahsediyorsun ucube!" diye bağırdı acısıyla. "Öldüreceğim seni de! Hepinizi öldüreceğim! Lanet itler!" gözlerini sağındaki kadına çevirdi. "Ne duruyorsun! Öldür şunu!" dedi Soytarıyı kastederek.

Kadın ruhsuz bir ifadeyle baktı yüzüne ve "Yapamam," dedi yalnızca.

Kanlı ellerini kadının kahve tutamları arasına sokup saçlarına asıldı. "Ne işe yararsınız!" diye bağırdı ve iterek uzaklaştırdı onu kendinden. "Süs köpekleri! Şişme bebekler sizi! Güzellik dışında neye yararsınız!"

Aral daha fazla dayanamayarak bir adım öne attığında ben de attım ve bu kez onu durmak için değil destek olmak içindi bu adım fakat Soytarı bir adım öne çıkarak önümüzü kesti o sırada.

"Beyefendi! Beyefendi!" dedi fakat bu kez sesinde güldüğüne dair hiçbir belirti yoktu. Aksine ölümcül bir ton vardı ve bunu acısına

rağmen Tekdor bile fark etti. Soytarı kambur duruşunu düzelterek dimdik karşısında durduğunda olduğundan on santim daha uzamıştı sanki. Aral kadar uzundu neredeyse artık. Arkasında birleştirdiği eldivenli ellerinin iki parmağını bileklerine doğru durduğunu fark ettim. *Bıçak saklıyor kol manşetlerinde...*

"İster misiniz acınızı dindirme mi?" diye sordu ölümcül bir sesle.

Tekdor o an içinde odluğu yeri henüz yeni fark ediyormuş gibi gözlerine bir korku yayıldı fakat öfkesi hâlâ korkusundan baskın çıkıyordu. Dişlerini sıkıyor, öfkesinden kuduruyordu. "Alçaklar!" dedi hırsla fakat sesi eskisi gibi gür çıkmadı. İnledi yine acıyla. "Burnumu kırdı bu it!"

Soytarı "Size bir hikâye anlatmama izin verir misiniz?" dedi onun ne dediğini asla umursamayarak. "Cimri bir adam, meşhur Doktor Abernethy'e para vermemek için 'düşünün ki' demiş, 'adamda görülen belirtiler şunlar şunlar, sizce bu adamın ne yapmasını önerirsiniz?"

Tekdor, acı içinde onu dinliyor gideceği hiçbir yer olmadığında kıpırdayamıyordu fakat beni olduğum yere çivileyen şey bambaşka bir detaydı.

"Abertnethy 'ne almasını mı öneririm?' demiş. 'Tıbbi tavsiye almasını öneririm elbette.' " deyip yarım adım attı ona doğru ve kısa boylu adama doğru eğildi usulca. "Şimdi beyefendi... Benden sizi tedavi etmemi ister misiniz?"

Tüylerim diken diken oldu. Doktordan istenilen tedaviyse, suikastçıdan istenilen ölümün ta kendisiydi. Bir Soytarı açık açık bir kart sahibini tehdit mi ediyordu yoksa yalnızca korkutmak mıydı amacı emin değildim fakat anlattığı hikâyenin beni olduğum yere çivileme sebebi bambaşka bir detaydı. *Ben bu hikâyeyi çok sevdiğim birinden dinlemiştim; babamdan...*

Tekdor hiçbir cevap veremedi, nefesini tutmuş gibi acı içinde öylece dikilirken Soytarı doğrulup gülmeye başladı. Parmaklarının duruşunu düzeltip ellerini havaya kaldırdı ve alkış yaptı. O gerdiği ortamı aniden bozmuştu sanki şaka yapıyormuş gibi fakat şaka yapmadığını hepimiz biliyorduk.

"Elbette istemezsiniz," dedi gülerek. "Doktor değilim ne de olsa ben deniz."

Ellerini üç kez vurduğunda içeri iki soytarı girdi ve bize ilerlediler doğrudan.

"Beyefendiyle ilgilenebilirsiniz," dedi Tekdor'un arkasındaki kadınlara bakarak.

Sanki onlara bunun için izin veriyor gibiydi ve bu kaşlarımı çatmama sebep oldu. Soytarı sahipli kartlar üzerinde bile bir yetkiye sahip gibiydi. O an büyük bir detayı fark ettim.

Angela bu katta yalnızca Kızıl Tilkilerin kart sahipleriyle muhatap olduğunu söylemişti fakat açık arttırma yapılan salonda majesteleri diye taktim edilmişti biri. Yöneticilerden biri olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi anlıyordum ki bu bir metafordu aslında. Alay ediyorlardı salondaki herkesle. Majesteleri sahneye çıkıp iyi eğlenceler diliyor ve iniyordu sahneden. Ardından sahneye çıkan soytarı çıkıyor ve o yönetiyordu her şeyi. Kocaman bir trajikomedi oynanıyordu içerde aslında.

Soytarı saraya girdiğinde kral olmaz, saray sirke dönüşür derler. Burası bir *şirket* değil *sirk.* Burayı krallar değil soytarılar yönetiyor ve kimse akıl edemiyor olsa da karşımızda dikilen bu soytarı en yüksek rütbelerden birini taşıyor.

Tilkiler, Tekdor'u diğer soytarıların eşliğinden bir yere götürmek üzere hareketlendiler. Soytarı onlara el salladı ve arkasından "Keyfini çıkarın size yakışır hizmetimizin," dedi mutlu bir sesle.

Kişiliği miydi bu davranışlarının sebebi yoksa kasti mi böyle davranıyordu, rolü mü buydu emin değildim ama tüylerimi diken diken ediyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarını usulca bana çevirdi. Geldiğimden beri bana baktığını hissediyordum ve bunun için birçok sebep sayabilirdim fakat bu kez bakarken tuhaf hissettim kendimi. Anlattığı hikayeydi buna sahip olan fakat bunun özel bir anlamı olmayabilirdi. Kendisi okumuş olabilirdi en basit ihtimalle. Ya da babam onu da eğitmiş ve ona bu hikâyeyi anlatmıştı bana anlattığı gibi ve en düşük ve kafamı kurcalayan o ihtimal; karşımdaki soytarı bilerek anlatmıştı bu hikâyeyi.

Yüzüme uzun uzun bakıp sonra santimlik bir açı değiştirdi, "Amanın," dedi elini yanağına yaslayarak. "Tahriş olmuş kıymetli eliniz."

Aral'a söylüyordu bunu. "Siz de doktora görünmek ister misiniz?"

"Yanımda getirdim," dedi Aral buna karşılık.

Soytarı böyle bir karşılık beklemediğinden anında gözlerini bana çevirdi ve bir gülüş döküldü dudaklarından. "Hahahaha!" diye

gülerken ellerini de birbirine vuruyordu. "Ne derler bilirsiniz. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş."

"Güneş girmeyen eve doktor girer," diye onayladı onu Aral.

İkisi de saçmalıyor gibi gözükebilirdi ama aslında birbirlerine laf sokuyorlardı. Soytarı doktordan kastın ben olduğumu bildiğinden suikastçı olmamı kast ederek ölmek isteyenin Azrail ayağına gelir,' demek istemişti. Aral'sa beni güneş kastederek ası tedavinin ben olduğumu söylemişti, ve bu Soytarının çok hoşuna gitmiş gibiydi.

"Haddim olmayarak sevdim sizi," dedi gülerek. "Ve tilkinizi," diye de ekledi ve oyuncu bir tavırla ayaklarını fazlasıyla yere basarak adım attı bize. Zil sesi çınladı kafamın içinde.

"Size bir tüyo vereceğim bu yüzden," diye fısıldadı ellerini maskesinin iki yanına yasladı ve gözlerimin içine bakarak beni o küçük ihtimale inandıracak şeyi söyledi. "Doktor Abertnethy benim."

İSTANBUL – 16 KASIM 2019

"Lina?"

Dalan gözlemlerimi babamın sesiyle doğrudan ona çevirdim. "Efendim," diye cevaplarken onu bu kez onun yüzüydü incelediğim.

Kaşları çatıldı yüz ifademi görünce hafiften. "O bakışlar ne öyle?" Hafifçe gülümsemişti bunu söylerken. "Bir şey mi oldu?"

Olmuştu. Hep oluyordu. Sadece anlamadığım şeylerdi bunlar. Bir sürü de insanla ilgiliydi bunlar. Bir sürü insan... Bu terimi kullanmak garip. Bu terimi kullanama sebep olan kişiyi bu kadar düşünmek de garip...

Düşündüğüm şeyle gözlerimi kaçırdım babamdan. Ne düşünüyordum Allah aşkına? Daha büyük dertlerim vardı. Bir de bir adamla uğraşmak istemiyordum.

Boğazımı temizledim ve hafifçe omuz silktim bir şey yok der gibi. Onun gibi her şey yolunda tavrı takındım. "Hiç," diye mırıldandım. "Ne olacak acaba? Derslerimi düşünüyorum." Yalan sayılmazdı pek. Ders kitabını alacağım kişiyi düşünmemin sebebi de dersti neticede.

"Şimdiden çok mu zorluyorlar?" diye sordu yüzünde keyifli bir gülümsemeyle.

Zorlanmamdan zevk alıyordu sanki. Nedense günlük rutinlerim eğlendirirdi onu. Bu onu sevimli yapıyordu, inkâr edemezdim. Hiç de sevimli yüz hatları olmadığı halde hem de. İfadesiz bakışları ürkütücü denilebilirdi, bazen dışarda onu gördüğümde şaşırıyordum evdeki adamla

aynı adam olmasına. Ne zaman bundan bahsetsem Joker Face diye espri yapıyordu.

"Hem de nasıl."

"Yaparsın sen," dedi her zamanki gibi destekleyerek beni. Parmaklarını şakağına yasladı. "Zehir gibi burası."

Dudak kıvırdım övgüsüne nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden. "Her anne baba çocuğunu deha sanır."

Güldü bu söylediğime. "Hiç de öyle değil," deyip yanıma oturdu usulca. Birlikte balkona attığımız ufak koltukta yan yana otururken gökyüzüne baktık. "Çocuklar zekasının çoğunu annesinden alır biliyorsun," diye mırıldandı. "Annen de çok zeki bir kadın. Yani görüyorsun ya, bilimselim tamamen."

Gülümsetti bu beni. Babam hayatımda tanıdığım en zeki en ufku geniş insandı. Nasıl bilim insanı olmadığına şaşardım ne zaman bunu düşünsem. Onu tanımadan duruşuna, oturuşuna ve konuşmasına şahit olsam ilimin tüm basamaklarını tırmandığını sınırlarını zorladığını düşünürdüm. Palyaço olacağı ihtimalini hiç düşünmezdim fakat öyleydi. İnsanları görünüşüne göre yargılamak ve işine göre yargılamak en çok içine düştüğümüz yanılgıydı. İyi görünüme sahip olanları iyi biri, din ile uğraşanı günahsız, okuyanı ufku geniş sanırdık. Fakat özbenlik bambaşka bir şeydi. Babam sık sık seni kim olarak gördükleri ya da ne olmanı istedikleri önemli değil. Önemli olan senin kendini kim olarak gördüğün ve kim olmak istediğindir derdi.

"Annemle nasıl tanıştınız?" diye sordum ona merakla.

"Biliyorsun zaten," dedi gülümseyerek.

Ona baktım. Biliyordum. Babamın değişiyle bir soytarının işi bir prensese düşer. Onu gözden uzak bir köşe başında bekler. Ondan yardım ister ve güzel kalpli prenses soytarıya çare olmakla kalmaz bir de kalbini verir.

"Detaylı anlatmıyorsunuz hiç. Annem çok çekingen tamam. Peki sen?"

Dili dudaklarını ıslatırken koltukta aşağıya doğru kaydı hafifçe. Yorgunca başını arkasına yasladı, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Annemden bahsetmek üzüyordu belki de onu. Belki de artık evde daha az zaman geçirmesinin sebebi buydu. Her yerde annemi görüyor ama yokluğuna alışamıyordu belki de. Ben de öyleydim. Fakat aşk belki de çok daha fazlasıydı bunun. Sol kolunu sırtıma uzatıp tek koluyla sarıldı bana hafifçe ve kendine çekti.

Karşı çıkmadan başımı omzuna yaslayıp ona sokuldum ufaktan.

"Ben çekingen olamaz mıyım?" diye sordu parmakları saçlarımda gezinirken. "Utanç babalar için de vardır."

Huysuz bir ifadeyle ona baktım. "Tamam Kadir Bey, aşkınız size kalsın. Yemedik."

Burnundan güldü bu söylediğime. Gözlerini kapattı huzurla sonra. Çok yorgun gibiydi. Çok mu yoruyorlardı onu acaba? Kötü davranıyorlar mıydı? Bazen vücudunda morluklar görüyordum. Nasıl oldu diye soramıyordum cevabından korktuğumdan. Filmlerde ne zaman bir palyaçoyla alay etse birisi içimdeki ağlama isteğini bastıramıyor, televizyona bakamıyordum. Onunla da dalga geçiyor mıydı mesela? Ya da iş yerinde kötü muamele görüyor muydu? Soramıyordum hiç. Korkaktım gerçekten.

"İşler nasıl?" diye sordum öylesine sohbet eder gibi.

"İş gibi," dedi gözleri kapalı. "Senin işler nasıl?"

"İş gibi," diye yanıtladım onu.

"Aral'la konuşuyor musunuz?"

İsmini duymamla tüylerim diken diken oldu istemsizce. Gerildim biraz. İçimde bir tutam da utanç doğdu. Gözlerimi babamın karnına indirdim.

"Hım," diye mırıldandım umursamaz bir şekilde. "Arada."

"Yardımcı oluyor mu?"

"Evet, iyi biri."

"Öyledir," diye yanıtladı beni.

Kaşlarımı çattım hafiften. Onu bu kadar övmesi garip geliyordu. Gören de öz evladı sanırdı. Ayrıca o kadar da iyi değildi bence. Bir insanın bu kadar iyi olması normal değil. Erkek bir de üstelik. Erkeklere güven olmazdı. Yoktu da aslında onunla tanışana kadar. Kalmamıştı. Ama o yanında getirmiş... "Cennete gitsin madem."

Güldü bu söylediğime. "İnşallah."

Beni de gülümsetti bu istemsizce. İstemeden Aral'ın gülümseyen yüzünü düşündüm saniyelik ve bu kabul etmek istemediğim bir şekilde karnımda ağrıya sebep oldu. Derin bir nefes aldım.

"Eee?" dedim kafamın içinde kaçarak. "Annem diyorduk. Tanışma falan."

Saçlarımdan öptü beni. "Kıvranma da sor."

Kaşlarımı çattım. "Ne sorayım? Sordum ya zaten?"

"O değil," dedi parmakları saçlarımda dolanırken. "Bir şey soracağın zaman bağlantılı bir şey soruyor asıl sorununu söylemeden kendin yol almaya çalışıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hayır yapmıyorum," diye karşı çıktım. Yapıyor muydum cidden? "Konu annemdi zaten. Konuyu bile sen açtın kaçma şimdi."

Kafasını salladı. "Birinden mi hoşlanıyorsun?" diye sordu sonra pat diye. Sağ elini gösğüne yasladı. "Alıştırarak söyle ama. Artık yaşlı bir adamım."

Utançla dolarken hafifçe karnına vurdum. "Baba ya," diye sitem ettim. "Hayır."

Burnundan güldü. "Kızmayacağım. Söyleyebilirsin bana her şeyi."

"Söyleyemem gayet," diye sitem ettim. "Öyle bir şey olsa bile -ki yok katiyen ve kesinlikle- seninle bunu konuşacağımı nereden çıkardın? Ne münasebet?"

"Neden olmasın?" diye sordu o da. "Benimle konuşmayacaksın da kiminle konuşacaksın?"

Evet. Kiminle konuşacaktım? Annemin de iletişim becerilerinin benden altta kalır bir yanı yoktu. Babamsa öyle değildi. Müthiş bir iletişim becerisine sahipti. Eminim babam olmasaydı ondan çok daha fazla şey öğrenirdim. Ama babam olunca işler değişiyordu, kendimi çok açamıyordum ona üzülür diye. Yine de iyi ki babamdı.

"Cimri bir adam Meşhur Doktor Abernethy'e muayene ücreti vermemek için bir gün yolda yürürlerken miş gibi yaparak kendisinde ne varsa hepsini bir tanıdığı yaşıyormuş gibi anlatmış," diye mırıldandı saçlarımı okşarken. "Şurası şöyle ağrıyormuş burası böyle zonkluyormuş diye anlatmış anlatmış sonra da doktora dönüp demiş ki siz olsanız bu adamın ne yapmasını tavsiye ederdiniz? Doktor Abernethy de demiş ki. Tıbbi tedavisi almasını öneririm."

Anlattığı hikayeyle ne demek istediğini anladım ve kalbim sıcacık oldu. Sevildiğimi hissettim. Ne olursa olsun anlaşılacağımı hisssettim. Babam dudaklarını saçlarıma bastırdı ve hafifçe doğrulup gözlerime baktı.

"Anlıyorsun değil mi Lina?" diye sordu.

Kafamı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Anlıyordum. Ne sorunum olursa olsun doğrudan ona gitmemi istiyordu. Her sorununu bana anlat ben çözerim demek istiyordu. Kafamı salladım gözlerine bakarak.

Kafasını salladı o da. Saçlarımı okşayarak yüzüme düşen bir tutumu kulağımın arkasına attı. "Senin doktor Abernehty'in benim... Her zaman."

İSTANBUL – 10 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ

Kilitlenmiş bir halde karşımdaki Soytarıya bakıyordum. Maskenin arkasındaki adam babam olamazdı. Bu ihtimali elemiştim anında. Sesini bir şekilde değiştirebilmiş olsa bile boyu babamdan çok daha uzundu ve genç biri olduğu her halinden belliydi. Babam değildi ama babam için çalışıyormuş hissinden alıkoyamadım kendimi. Bunu gözlerime bakarak kısık bir sesle söylemişti. Sanki dinlenilmekten endişe ediyor gibi fakat bunu belli etmeyecek kadar da profesyoneldi.

Gözlerini bile görmüyordum ama sanki bana gülümsediğini hissediyordum. Soytarı ellerini maskesinin iki yanından indirip ellerini temizler gibi üzerine sürdü ve sağ elini bana uzattı tokalaşmak isteyerek. Aral mani olmak ister gibi oldu ama yüz ifademde her ne görüyorsa yapmadı bunu. Elimi kaldırıp elini tuttum. O sırada elini tuttuğu açıdan ötürü fark edemediğim fakat elini tutunca hissettiğim bir kâğıt hissettim avuçlarımız birbirine yaslandığında. *Kart.*

Tüylerim ayağa kalkmış, kalbim damarlarımda bir maratona çıkmıştı. "Bu da kartvizitim," dedi gözlerime bakarak aynı kısık tonda. Kimsenin bizi duymayacağından emindi o an sanki. "Lazım olursa diye." Anlam veremiyordum fakat ellerimiz ayrılırken kartı onun sakladığı gibi parmaklarımı kıvırmadan avucumda sıkıştırarak aldım ve tıpkı onun yaptığı gibi avucumda bir şey olduğunu belli etmeden elimi yanıma indirdim usulca, Aral bir adım önümde olduğundan elimi indirirken kartı cebine yerleştirmek çocuk oyuncağıydı benim için.

Aral cebine bir şey koyduğumu fark etti fakat belli etmedi bunu, çok doğal bir şekilde sol elini cebine attı.

Soytarı yavaşça geri geri yürümeye başladı. "Kartlar el değiştirirse sahibi de değişir. Kural bu."

Sahibi biz miydik yani artık? Bunu mu demek istiyordu? Ellerini havaya kaldırdı bir sihir gösterisi yapacakmış gibi. Bir şey anlatmak istiyordu bana. Ama ne?

"Kartı nereye sakladığımı görebildin mi?"

Bıçaklar manşetlerinde fakat kartını saat cebinde taşıyor olmalı. Elini o kadar indirmeye ihtiyaç duyması ve benimle el sıkışmadan önce ellerini temizler gibi üzerine sürmesinin sebebi bu. İllüzyonun asıl sırrı

bu; her hareketi karşı tarafın anlamlandırması ve bu harekete inanması.

"Sihirli kelime Joker's Wild," dedi geri geri adımlarken. "Tik. Tak. Tik Tak... Düşün küçük tilki." Kısıkça güldü eğleniyormuş gibi. "Bir ateşi nasıl yakarsın? Düşün bakalım... Dediği kadar var mısın."

Babamdan mı bahsediyordu gerçekten? Babamla iş birliği mi yapıyordu? Yoksa buna inanmamı mı istiyordu? Hayır, beni manipüle edebilmek için bu kadar isabetli tahminlerde bulunamazdı. Kelimesi kelimesine aynısını söyleyemezdi. Kalbimin ritmi dakikada 140'tı.

Geri geri yürümeyi bırakıp bize arkasını dönerek başını bir yöne çevirdi sanki hissetmiş gibi ve o yöne el salladı. El salladığı yöne baktığımda Wielki'yi gördüm. Bizi izliyordu. Şüphelenmiş gibiydi bir şeyden. Ya da yalnızca kolaçan ediyordu etrafı, emin değildim. Yine de olağan davranmaya gayret ederek gözlerimi Angela'ya çevirdim.

"Eli için buz getirir misin?" diye sordum ona.

Angela bir şeyler olduğunun ve onu Aral'la konuşmak için uzaklaştırdığımın farkındalığıyla kafasını salladı.

"Tabii."

O bar tezgâhına doğru ilerlerken son kez Wielki'ye baktım fakat olduğu yerde yoktu. Soytarı da kaybolmuştu ortalıktan. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Dikkatle gözlerime bakıyordu.

"Çok başka bir şey oluyor," dedi gözlerime bakarken.

Yutkunarak kafamı salladım. "Buzu getirdiğinde lavaboya gidip eline bakalım," dedim fakat o asıl sebebin bu olmadığını biliyordu.

Kimsenin bizi duymasını ya da görüntülemesini istemiyordum esasında. Üst kattakiler her yeri izliyor olmalıydılar bu yüzden bana kartı verirken çok dikkatliydi. Angela bu kat diye belirtmişti özellikle. İzlenmeyecek bir yer varsa burası yalnızca tuvaletler olmalıydı.

Angela çok geçmeden bir bardak buz getirdi. "Lavabo ne tarafta?" diye sordum.

Eliyle yönlendirdi bizi. Meraklı bakışlar altında ilerledik tüm yolu. Bekleme salonu bir sürü yakası çiçekli insanla yoluydu, tam karşı salondan ise eğlence sesleri yükseliyordu. *Düello Salonu... Wielki orada olmalıydı. Ares neredeydi?*

Gözlerimi etrafta gezdirdim fakat onu görmedim. "Ares'i görürsen haberim olsun," dedim Angela'ya. "Her gördüğünde ne yaptığına dikkat et mutlaka."

Angela neden bunu istediğime emin olmasa da onayladı beni. Uzun şık, kırmızı halı döşeli, duvarları altın işlemeli bir koridora çıktık. Kadınlar ve erkekler zıt iki ucundaydı lavaboların. Kart sahiplerinde kadın oranının daha az olduğunu saptamıştım, kadınlar kısmında daha az kadın karta rastlamak mümkünse de erkeklerin bu 'kumara' daha meraklı olduğu açıktı. Üstelik lavaboyu kartın boşaltmasındansa bir kart sahibinin kartını peşinden sürüklemesi daha olası olduğundan erkekler kısmına adımladım doğrudan. Aral'ın hiç hoşuna gitmedi bu.

Kapının önüne geldiğimizde yalnızca bir görevli vardı kapı önünde, şans bizden yanaydı. O sırada içerideki adam da çıktı dışarı. Ellili yaşlarına gelmiş biriydi, yakasında beyaz örümcek zambağı taşıyan bir adam peşi sıra onu takip ediyordu. İkisi birlikte çıktılar ve Kızıl Tilki ile göz göze geldik birkaç saniyeliğine. Çok meşgul olmadı benimle. Yanımızdan geçip giderlerken Aral içeriyi kontrol edip bileğimden tuttu nazikçe.

"İçeri kimseyi alma," dedi Angela'ya ve beni içeri çekti. Lavabo şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli ve aydınlık lavaboydu. Duvarları lacivertti, aynaları varaklı ve aydınlatmalıydı. Gözlerim duvar köşelerini ve aydınlatmaları kontrol ederken yine de güvenemeyerek Aral'ı bir kabine çektim.

Kabin de oldukça geniş ve temizdi. Aral kapıyı arkasından kapattığında elimdeki bardağı klozetin üzerine bıraktım. O da sol cebindeki kartı çıkardı.

Baş ve işaret parmağı arasında tuttuğu kart bir Joker kartıydı ama ne altın ne gümüş ne de bronzdu. *Kızıldı.*

"O soytarı diğerlerinden daha farklı," diye mırıldandım. "Kızıl olmasının sebebi bu olabilir belki."

Aral "Diğerleri üzerinde otoriterisi var," diye onayladı beni kısık bir sesle. Gözlerine baktım. O yüzümü inceliyordu ve sakin görünüyordu. Kafasında çarkalar dönüyor olmalıydı. "Joker Wild, pokerde kullanılan bir terim. Joker çekersen onu istediğin herhangi bir kart gibi kullanabilirsin."

Kaşlarımı çattım hafifçe. "*Kart el değiştirirse sahibi de değişir.* O halde artık sahibi sensin ve bu onunla her şeyi yapabileceğimizi söylüyor?"

Kafasını salladı. "Bunu kastettiğini düşünüyorum fakat neden yapsın bunu?"

Evet.Neden yapsın bunu? **Aral gözlerime bakıyordu beklentiyle. Bir şeyleri çözdüğümün farkındaydı.**

"Bana güveniyor musun?" diye sordu fakat kastettiği sır saklamak değildi. Her anlamdaydı.

Kafamı salladım yavaşça. Mevzu o değildi ve o da bunun farkındaydı. Fakat bana bir şey olmaz demek istiyordu. Ya olursa?

Sağ eli kalkıp buraya geldiğimizden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Yüzüme dokundu. Çenemi kaldırdı hafifçe, böylece yüzüne bakıyordum artık tamamen. Işığı kapattığı için gölgesi üzerime düşüyordu ve hiçbir gölge bu kadar içini ferahlatamazdı insanın.

"Ne geçiyor o güzel kafandan?" diye sordu bana. "Soytarı konuşurken ki gözlerini gördüm. Anlat bana."

Onu anlatması en kolay konu buydu. "Doktor Abernethy benim," dedim gözlerine bakarak. Kaşları çatıldı hafifçe anlamayarak. Fakat "Bunu bana babam söylerdi," diye devam ettiğimde benim düşündüğüm fikirler onun da zihnine düştü ve tam da bende olduğu gibi toprağa düştüğü gibi filizlendiler. Mantıklı olmasaydı zihninde yeşermezdi fikirler, biliyordum.

Düşünceli bir ifadeyle dili dudaklarını ıslattı. "Kadir ab," demişti ki sustu. Sesini biraz daha alçaltıp biraz daha eğildi bana. "Kadir abiyle birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tesadüf mü bunlar?" deyip sol elinde tuttuğu karta çevirdim gözlerimi.

"Eğer öyleyse bu kartı bize vermesini açıklar," deyip hafifçe doğruldu, sakallarını okşadı sıkıntıyla.

"Angela'nın verdiği kart nerede?" diye sordum ona merak ederek.

Ceketinin iç cebine kaldırmıştı. Zarfı çıkardı hafifçe.

"Rekabet arttığı için kartı senden çalmaya çalışabilirler," diye mırıldandım. "Diğer kartı da kolayca ulaşamayacakları bir başka yere koy."

Benim kartımı karanfil tabakasına, kırmızı jokeri ise sigara paketine sakladı ve farklı ceplerine koydu. Sol elindeki tahriş dikkatimi çekti o sırada. Klozete bıraktığı bardağın içinden buz çıkarıp elini avucum içine aldım ve eklemleri üzerinde gezdirdim.

"Buraya gelmeden önce bahsettiğin söyleyemeyeceğin şeyin Ares'in hizmet ettiği aileyle bir ilgisi var mı?" diye sorduğunda elim durdu.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Gözlerime bakıyordu doğrudan. Biliyor muydu? Yoksa tüm bu olanlardan tahmin mi yürütmüştü? Zira istihbaratın beni sorguya çekmemesinin sebebinin dedem olduğunu ima etmişti daha önce. Aral da belki de bir şeyleri çözüyor fakat bana zararı dokunur diye susmayı tercih ediyordu. Belki de değildi. Muhtemelendi. İkimiz de birbirimizi korumaya çalışıyor doğru zamanı bekliyorduk hep.

Parmaklarım arasındaki buzu sıktım. Kafamı salladım hafifçe. "Muhtemelen. Ama bilmesen daha iyi olur sanırım."

Anlayışla baktı yüzüme. Bayılıyordum bu adamın beni benden çok anlamalarına.

"Fakat çözemediğim bir şey var," dedi gözlerime bakarak. Cevap bende olabilir gibi bakıyordu. "Ares'in hizmet ettiği aile düşündüğüm kişilerse eğer Ares'in seni aileye almasını anlarım fakat Ares'in seni dövüşmeye zorlamasını anlayamıyorum." Evet iyi bir noktaya parmak basıyordu. "Ayrıca böyle bahsettiğim için özür dilerim ne kadar rahatsız olduğumu en iyi sen biliyorsun ama eğer zaten kurucu ailedenlerse bu kişiler senin halihazırda onlarla olman gerekmez miydi? O *soysuz* ne alaka?"

Onların elinde olman gerekmez miydi bile diyemeyişi öyle sevimliydi ki onu öpme isteğiyle doldu içim fakat yeri değildi şimdi. Yine çok mantıklı bir soru sormuştu. Ayrıca doğru tahminde bulunduğunun da bir kanıtıydı bu. Aral, o kurucu ailenin anneannem ve dedem olduğunu biliyor sayılırdı. Zeki bir sevgilim olduğu için şanslıydım, yoksa vicdan azabından öteki tarafı boylardım.

"Maalesef cevapları bende değil sevgilim," diye mırıldanırken düşünceli bir ifadeyle sevgilim kelimesi öylece ağzımdan çıkıvermişti.

Aral'ın düşünceli yüz ifadesi benim sevgilim dememle bir anlığına dağıldı. Sonra da iç çekti gözlerime bakarak. "Sroun değil," dedi saçlarıma dokunarak. "İyi gidiyoruz."

"Tabii," diye onayladım onu. "Ben bir uyarı aldım sen de birinin burnunu kırdın ilk saatte. Çok iyi gidiyoruz."

"Hak etti o-" Sustu küfretmek istemediğinden.

Kafamı salladım konusunu açıp onu tekrar sinirlenmek istemeyerek. Derin bir nefes alıp yutkundu ve sol elini kaldırıp saçları arasından geçirdi.

"Dikkatli olalım her şey karşı," diye tembihledi beni. "Böyle giderse kapıların açılmasının üç saat süreceğini sanmıyorum."

Kanımdaki adrenalinin arttığını hissederken onayladım onu. Babam gerçekten işin içindeyse bence de bu gece sakince sona ermeyecekti.

"Belki de bu yüzden buraya gelmem için bu kadar uğraştı Ares," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Babama karşı yine beni kullanmak istediler belki de."

Buz tuttuğum elini elimden kurtarıp beni kolları arasına çekti.

"Öyle düşünme sevgilim," diye fısıldadı sıcak nefesi yüzüme dağılırken. "Herkes kendi kararlarıyla buraya geldi."

"Mecbur kaldık."

Kafasını salladı. "Olur bazen öyle," dedi yumuşak bir sesle. İçimi rahatlatmak için her şeyi sineye çekebilirmiş gibi olması kalbimi yumuşatıyor fakat bir yan da çekiçle döverek kırılmaz hale getiriyordu sanki.

İç çektim. Aklımda Soytarının dedikleri dönüp duruyordu hâlâ. "Soytarının ne demek istediğini çözmedim hâlâ," diye mırıldandım gözlerine bakarken. "Nasıl ateş yakılır biliyor musun ne demek? Yangın mı çıkarmamı istiyor?"

Kaşları çatıldı Aral'ın. O an birbirimize bakarken ikimiz de aklına aynı kişiyi düştüğüne emindim. *Hükümdar Çakırca. Beni gördüğü ilk gün ateş ve tilkilerle ilgili bir hikâye anlatmıştı.*

"Yok artık," dedim nefesimi tutarak. "Olabilir mi?"

Aral dudaklarını araladığı sırada kapının ardından biri sesini yükseltti. İkimizde sanki görebilecekmişiz gibi o yöne çevirdik bakışlarımızı. İçeri girmek isteyen bir kart sahibi Angela'ya çıkışıyordu.

Aral gözlerini bana çevirdi tekrardan. "Bilmiyorum," dedi kararsız bir ifadeyle. "Sen diyene kadar ihtimal vermedim."

"Babamın peşinde olmadığını söylemişti," diye fısıldadım.

***Olabilir miydi gerçekten?* Kafasını iki yana salladı.**

"Kadir abi babamla çalışmaz," dedi net bir sesle. "Öyle olsa benden değil babamdan yardım isterdi."

Haklıydı fakat hiç mantıklı değildi bu. "O halde baban biliyor," demiştim ki kapının açıldığını işittik.

"Sahibin tek kalmak istiyorsa majestelerine iletsin," dedi buz gibi bir ses.

Kaşlarımı çattım, içeri iki kişi girdi. Aral sessiz ve çevik bir hareketle yerlerimizi değiştirdi. Klozetin kapağı üzerine oturup beni de kucağına çekti. Kucağına oturduğumda sol kolu belime sarılırken sağ kolu bacaklarıma sarıldı ve yukarı kaldırdı ayaklarımın gözükmesini istemiyormuş gibi. İnsanların ne düşüneceğinin bir önemi yoktu benim için fakat Aral düşünülsün istemiyordu. Yalnızca kendine değil en çok da bana yakıştıramadığından istemediğini biliyordum.

Kalbimde ufak bir sancı hissettim şefkatten doğan. Kolumu omzuna iyice sarıp sol gözünün hemen yanındaki benine bir öpücük bıraktım. Yutkundu yavaşça, derin bir nefes alarak başını bana yasladı o da. İçeri giren kişi sayesinde ufak bir zorunlu mola vermiştik fakat bu ufacık sürdü. Çünkü muhtemelen kart ve kart sahibi olan bu iki kişinin konuşmaları oldukça dikkat çekiciydi.

"Gözünü o kızıl şeytandan ayırma," dedi içeri girerken duyduğumuz otoriter ses.

Wielki'den mi bahsediyordu? İçeride birinin olduğunu biliyor fakat bunu hiç umursamıyordu. Neye benzediğini dahi görmeden güçlü bir karakteri olduğu anlaşılıyordu.

"Emredersiniz efendim," diye yanıtladı tek düze bir erkek sesi.

"Bu sefer de alır mı dersin?"

"Bu sefer farklı olacağını düşünüyorum açıkçası."

Güldü kart sahibi hafifçe. "Neden? Sen de babasının kızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Ares ve benden bahsediyorlardı.

"Açıkçası evet. Ayrıca kart sahibi bir Çakırca."

Aral'ın beni tutuşu sıkılaşırken gözlerimi yüzüne çevirdim. Dişlerini sıkmıştı. Artık babasının bu bilgilere dışarıdan değil içeriden ulaştığına emindim neredeyse. Ne kadar içerideydi?

"Ares'e çektiği silahla beni şaşırttığını kabul etmeliyim fakat yine de gerçek bir Karo As'ı değerinde olduğunu düşünmüyorum. Genetik de bir yere kadar. Tabii La Hire kızını sakladığı senelerde eğittiyse işte o zaman iş değişir."

Sakladığı seneler mi? Bu kadar özgürken mi? *Baba, gerçekten benim için mi geri döndün? Aral'ın sorduğu sorunun cevabı bu belki de. Benden uzak durmaları koşulunda sana sahiplerdi fakat seni kaybettiklerinde beni istediler ve Asaf bir sebepten onlara ihanet ederek beni Hükümdar Çakırca'ya verdi.*

"Eğittiğine eminim," diye yanıtladı onu kartı. "Duruşu kusursuzdu."

"Sahibi konusunda da hakkın var," diye onayladı kart sahibi onu. "Aral Çakırca, babası gibiyse hamle yapmakta iyi olmalı." Güldü hafifçe. "Tekdor onu nasıl sinirlendirdiyse kartını değil bizzat kendi yumruklarını kullanması iyi bir hamleydi. Buradaki kimse kendi ellerini kana bulamaz, düşman istemez kendine ama o adamda babasının gözü karalığı var."

"Ares'e doğrulttuğu bıçak var bir de," diye onayladı kartı onu. "Wielki müdahale etmemiş ve Ares ileri gitmiş olsaydı sağ elinin işlevini kaybetmesi muhtemeldi."

"O şeytanın kanının aktığını görmek beni memnun ederdi. Her halükârda beklediğimden daha ilgi çekici bir davet oluyor," dedi keyifli bir sesle adam. "Bu kadar olay olacağını düşünmemiştim. Karo Ası ve Kara Çakı işleri ilginçleştirdi. Ares, Karo As'ının değerini arttığından krediye ihtiyaç duyacak hesapsız ve aceleci kart sahipleri olacaktır. Bir gözün kulağın elden çıkarılmak istenen işe yarar kartlarda olsun. Ares, gece bitene kadar tabloyla oynayıp duracaktır, her an takipte kal. Gece henüz başlamadı beni."

"Emredersiniz efendim."

İkisi birlikte çıktılar dışarı. Aral alt dudağını ıslattı, ısırdı kapıya bakarak. Sonra da yutkundu. Babası hakkında düşündüğüm ve duyduğu her şeyi yuttu. Onun yuttukları benim mideme oturdu.

"İyi miyiz?" diye sordum güzel yüzünü izlerken.

Kafasını salladı. "İyiyiz," diye onayladı beni. Gözlerini bana çevirdi. "O şerefsizin karın ağrısı neymiş öğrenecek, alabildiğimizi alacak ve eve gideceğiz."

Kafamı salladım. "Tamam."

Kafasını salladı. Sonra gözleri dudaklarıma düştü. Başını hafifçe kaldırıp dudaklarımı öptüğünde gözlerim kapandı. Sol elimi ensesine yaslayıp biraz daha kendime çekerek ben de onu öptüm sevgiyle. Zoruna giden her şeyi üzerime almak onu hafifletmek istiyordum. Keşke onun beni hafiflettiği gibi onu hafifletebiliyor olsaydım. Onu öpmek zihnimi sakinleştirdi, her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirdi. Aral'ın bir özel gücü olsaydı eğer bu olurdu muhtemelen.

Kısacık bir öpücükten sonra ayrıldık birbirimizden. Kucağından kalktım yavaşça. Birlikte kabinden çıktık. Ellerimizi yıkadık. Yarasını

iyice temizlettim ona. Ardından o ellerini kurularken kendi üzerime sonra da onun üzerine çeki düzen verdim.

"Asaf da onlara ihanet etmiş gibi," diye mırıldandım ceketinin yakasında olmayan tozu silkelerken.

Bir şey söylemedi. Kafasını salladı sadece. Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Ceketini alabilir miyim?"

Kafasını sallarken neden olduğunu bile sormadan üzerinden çıkardı usulca. Kartları içerisinde bırakırken giymem için tuttu. Kollarımı ceketinden geçirdim, o ceketini üzerimde düzeltirken saçlarımdaki bıçakları çıkardım. Kaşarı çatıldı hafifçe beni izlerken.

"Sana yenisini alacağım mutlaka," derken bıçakları ceketinin kumaşın altına soktum keserek.

Bıçağın yuvarlak kısmı avuçlarıma geliyordu. Parmağımı takıp bıçağı çıkarabilirdim kolayca. Soytarıdan ilham almıştım, keşke baştan akıl etmiş olsaydım.

"Önemli değil," dedi saçlarıma dokunup parmaklarını boynuma kadar indirdi. "Smokini sen seçebilirsin dilersen."

Kalbimin ritmi bir saattir ilk kez sevgiden heyecana kapıldı. "Seçerim," diye onayladım onu.

Dili dudaklarını ıslattı. "Anlaştık... Hazır mısın?"

Kafasını salladım. Dışarı çıktık.

Angela kapıda bizi bekliyordu. Ben Aral'ın solunda kaldım bu kez. Birlikte geldiğimiz yere geri dönerken Angela ilgiyle Aral'a baktı.

"Açık arttırmaya katılmadığınız içini dilerseniz Düello Salonu'na geçelim. Diğer misafirlerimiz genelde orada vakit geçirirler."

Duymak istediğim bir teklifti. Ares de muhtemelen oradaydı ve gözlem yapmak istiyordum. Bir şeyler olacaktı fakat ne olacağını henüz tam olarak kestiremiyordum.

Uzun koridorda adımlarken yanımızdan geçen yakasında kırmızı süsen olan bir tilki ile göz göze geldim o an. Gözleri hepimizi taramıştı. Karo. Aristokrat. Bilgi işlemek mutlak görevi. Ben de bir Karo Ası'yım ama diğerleri kadar iyi miyim gerçekten? Benden daha mı iyiler? Zekasına çok güvenip rehavete düşecek biri değilim fakat bu konuda kötü olmadığımın da farkındayım. İyiyim. Fakat ne kadar iyiyim? Eğer bu yaşıma kadar Circus'ta kalmış olsaydım yerimi koruyabilir miydim gerçekten? Lavaboda konuşan adamın dediklerini düşündüm. Angela da herkesin strateji yaptığından hatta hileye başvurduklarından

bahsetmişti. Yakalanmadıkları sürece sorun yoktu. Muhtemelen bu yüzden olsa gerek birden fazla kartı olan herkes yanında mutlaka bir Karo taşıyordu. Sebebi bu belli ki. Hileler yapılabilmek ve gerekirse kart çalabilmek için strateji ve plan yapabilmeli. Noktaları iyi birleştirmeli.

Kart el değiştirirse sahibi de değişir çünkü.

"Kartı nereye sakladığımı görebildin mi?" Saat cebi.

"Sihirli kelime Joker's Wild." Joker's Wild. Jokerin Vahşeti. Joker'i istediğin bir kart gibi kullanmak demek bu. Neye ihtiyacın varsa onun için kullanmak ya da? Neye ihtiyacın var Lina? Hangi karta ihtiyacın var? Kart değişirse el değiştirir. Bir kart çalacak olsaydım kimin kartını çalardım?

O an zihnime oturan taşlarla kanımdaki adrenalinin arttığını hissettim. *Soytarı bunu mu demek istemişti bana? Yanıma kart çekmemi mi? Bir ateşi nasıl yakarsın? Bir tilki nasıl avlanır biliyor musun? Yuvasının önünde bir ateş yakarsın. Kaçarsa belki kurtulur ama korkarsa duman sonu olur. Bu bir Tilki avı. Joker's Wild. Joker'in Vahşeti. Kaldır kesme işaretini. Oldu sana Jokerlerin vahşeti. Tarafında ne kadar çok tilki olsa o kadar iyi.*

İçimdeki Aral'ı bir kenara çekme dürtüsünü bastırmak için ellerimi arkamda birleştirdim. Gözlerimi etrafımızda gezdirdim. Ares'i yine göremedim. Bu iyi.

Adımlarımı biraz hızlandırdım, elimi çok az ileri uzattım, parmaklarımı Aral'ın bileğine dolarken işaret parmağımı avucuna kaydırdım ve ona bir mesaj bırakmaya başladım.

Aral'ın kaşları saniyelik çatıldı, ardından dümdüz ileri bakmaya devam etti hiçbir şey yokmuş gibi. Avucuna şu mesajı bıraktım.

Bilmeceyi anladım. Wielki'nin kartını çalacağım.

Wielki'nin giydiği kıyafette de bir saat cebi mevcuttu ve onun da tıpkı soytarı gibi bir sahibi yoktu. Yani bu o da soytarı gibi kartını kaptırırsa sahiplenilebilirdi. Kart sahibinden kart çalmak bir şey kazandırmazdı bize aksine yük olurdu Aral için fakat şirketten çalmak çok daha cazip ve avantajlıydı. Avantajlı olduğu kadar da zor bir işti kartı elde etmek. Wielki'ye yeterince yaklaşabilsem bile onun gibi birinden kartını çalabilmek hiç kolay olmayacaktı. Onu her kandırabilmek için kusursuz bir illüzyon kurmalıydım. Babamdan öğrendiklerimi zekice kullanmalıydım. Riskliydi. Olur da

beceremezsem ikinci bir şansım olmayacaktı, tek bir atış şansım vardı. Boşa giderse şayet değil Wielki'nin başka bir kartı almam da mümkün olmayacaktı. Fakat olur da Wielki bizim tarafımızda durursa işler lehimize dönerdi.

Ellerimiz usulca ayrıldığında Aral hiçbir zayıflık göstermedi, ifadesiz sert bir yüzle yürümeye devam etti. Kendine değil yalnızca bana da koşulsuz güvendiğindendi bu. Yalnızca zekâma değil dövüş becerime ve irademe de güveniyordu. Birbirimize olan güvenimiz bana özgüven aşılıyordu her saniye.

Angela bizi düello yapılan alana götürürken gözlerimi etrafa gezdirdim. Tüm tilkileri saydım, hangi kartlar olduğunu not ettim. Kapıya çevirdim gözlerimi, göze çarpan bir şey var mı diye ilgiyle izledim her şeyi. Kapının önünde artık dört kişi duruyordu ve sanki benim oraya baktığımı fark etmiş gibi biri başıyla selam verdi ya da ben kafamda kurdum. Emin olamadım. *Kapıda yak ateşi.*

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Hükümdar Çakırca bu ortamı bile bile, benim kim olduğumu bile bile beni almakla kalmayıp Aral'ı kart sahibi yapar mıydı? Çocuklarını koruma içgüdüsüyle onları dağlayan bir adam, Aral'ı korumak için beni kendisi kullanmaktan çekinir miydi? Aral haklı olabilir babam çalışmak istemez onunla belki ama ya zaten istememişse? Her şeyi isteyerek yapmıyoruz ki bu dünyada. Ya mecbur kalmışsa? Olamaz mı?

Gözlerimi tüm alt katın duvarlarını kaplayan soytarılarda gezdirdim. Kafamda alt katın krokisini çıkarmaya çalıştım.

"Kaç çıkış var?" diye sordum Angela'ya.

"Tek bir çıkış var," diye yanıtladı beni. "Pencereleri görmüşsünüzdür demir iskeletli cam mozaiktir hepsi. Cam kırılsa dahi bir insanın iskeletten geçmesi mümkün değil pek.

"Davetlilere davetiye nasıl ulaşıyor?" diye sordum bu kez. "Hediye yoluyla kart sahibi olanlara?"

"Kartı tarafından bilgilendiriliyorlar," diye cevapladı beni basitçe.

"Yani bir tür bulmaca çözmek zorunda değiller. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

Onayladı beni. Fakat biz buraya o şekilde gelmemiştik. Ares doğrudan bir kod vermek yerine bir sürü bulmaca vermişti bana. Tarihi bile ben çözmüştüm. Beni çözmem gerekiyormuş, buraya gelmem gerekiyormuş gibi hissettirmişti. Beni en zayıf iki noktamla

tehdit etmişti. Buraya gelmem o kadar önemliydi onun için. Babamın peşimden geleceğini düşünüyorlardı ve sanırım öyleydi.

Gözlerimi soytarıların üzerinde gezdirdim bir kez daha. "Geleceğimizi biliyor muydun?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Senin olman tesadüf mü peki?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Açıkçası değil. Fakat bunu açıklayamam." Bunu söylerken sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Ares'ten mi korkuyorsun?"

Kafasını iki yana salladı. "Ondan korkmuyorum. Ondan nefret ediyorum."

Anlaşılabilirdi. "Ben yanında çalışırken görevde miydin?"

"Evet." Bana baktığında ben de ona baktım. Yüzünde hafif bir gülümseme oldu o an ve "Benden rica etmişti," diye kısık bir sesle mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu. *Babamdan mı bahsediyor?* O an ensem karıncalandı. Ekin beni adrese gitmem için ısrarcı olurken o da gitmemi istemişti. Normalde hiç yaptığı bir şey değildi benden kuryeye çıkmam. Ekin'i ya da Aral'ı tanıyor muydu? Biliyordu muydu?

O sırada kafamdaki soruya cevap olacak bir şey söyledi. "Bir araya gelmenize sevindim."

Aral'ın da bakışları ona çevrildiğinde içtenlikle baktı ona da.

"Sen," dedim şaşkınlığımı gizleyemerek.

Gülümsedi hafifçe. "Sinek olduğum için yararsız görünüyor olabilirim ama fakat bunu kendim tercih ediyorum. Görünmez sayılmaz benim en etkili silahım."

Etkisiz eleman sayılmanın verdiği hafife alınmışlığı avantaja çeviriyordu. O an Ares'ten korkmuş gibi davranmalarının sebebinin de bu olabileceğini fark ettim. Onu küçümsüyor değildim yalnızca pek güvenemiyordum fakat şu an ona bakarken işinde çok iyi bir stratejist görüyordum ve bizim tarafımızda olduğunu düşünmeye meyilliydim. *Çünkü Melek Hanımı hep iyi bir insan olarak tanımıştım.*

"Az önce olan şey hakkında bir fikrin vardır öyleyse," dedim Soytarıyı kastederek.

Kafasını salladı. Çevremizde kimse yoktu fakat ses düzeyimizi aşağıda tutuyor ve konuşurken dudaklarımızı çok kıpırdatmıyorduk.

"Daha önce bu olaya hiç şahit olmadığımı söylemeliyim," dedi önüne bakarken. Sonra bir anlığına bana bakıp tekrar önüne döndü. "Kırmızı Jokeri bilen kart sahibi çok yoktur. Sahipleri olmayan, başka bir değişle elden çıkarılmasına sıcak bakılmayan değerli kartların sahip olduğu özel bir Joker'dir. Kırmızı elmastan yapılırlar. Nadirlerdir. Kimde oldukları şirket içinde dahi birkaç kişi tarafından bilinir yalnızca. Elden çıkarılmazlar bu yüzden, şirketin lehine kullanılması tercih edilir."

Neden kırmızı Joker deyince bana baktı bir an? Babamı mı kastetti? Elden çıkarılması sakıncalı görülen kart. Babam gibi mi? Fakat babamın jokeri bendeydi zaten ve altındı. Belki de kırmızı jokere geçmeden önceki kartıydı bu? Olabilir miydi? Hayır. Eskisini verip yenisini alıyor olmalı.

Kaşlarımı çattım. Ares, notunda sana ait olmayan bir Joker kartı olduğunu biliyorum demiş ve ben de sahibini arıyorum diye eklemişti. Babamdan bahsettiğine zerre şüphem yoktu, hatta beni müttefikliğe davet ediyordu bir nevi ve buraya gelmemde çok ısrar etmişti. *Siktir. Bendeki Joker Ares'in olabilir mi? Sahibini arıyorum demişti yalnızca çünkü babamı düşüneceğimi biliyordu ama belki de onundu bu kart. Babam Ares'ten uzak durmamı söylemişti fakat kart el değiştirirse sahibi de değişir. Belki de bu yüzden Ares bana yaklaşamasın diye kartını çalıp bana bırakmış olabilir mi? Siktir. Gerçekten Ares, bir Joker kartını babama kaptırıp bunu saklamış olabilir ve o kadar şu an bizde olabilir...*

"Bir Joker'in hangi karta ait olduğunu bilmek mümkün mü?" diye sordum Angela'ya.

"Elbette, her karta yılı gizlenir. Dışardan bakıldığında görülmez fakat özel bir çip vardır her birinde. Okutulmadıkları sürece takip edilemezler," deyip tabletini salladı hafifçe. "Tablete okutulan her kart tüm bilgileriyle kart sahibine özel olan bu tabletlere işlenir."

Fakat bu riske giremezdik. Kart Ares'e değil babama ait çıkarsa şayet bizde olduğunu ilan etmiş olurduk ve işler sarpa sarabilirdi.

"Ares iki Joker'i olduğunu söyledi. Gerçekten iki tane mi?"

"Evet," diye onayladı beni.

Kaybetmiş olsa bile ondan başka kimse bilemezdi. Tabii ki saklayacaktı bu durumu.

"Peki birini çalarsam? O zaman ne olur? Sonuçta iki tane?"

Kaşları çatıldı hafiften düşünceli bir ifadeyle. "Emin değilim," diye yanıtladı beni. "Onun iki Joker'i olması istisnai bir durum. Üstelik

güçlü bir ailede olması onu avantajlı kılıyor. Fakat biz de Çakırca ailesine hizmet ediyoruz. İki aile de güçlü diyebiliriz." *Hükümdar Çakırca'nın arkasında Aral'ın dedesi var ve benim dedemle yakın konumdalar o halde.* "Bu durumda sanırım karar Sir Wielki'ye kalırdı."

Wielki'nin de tıpkı o Soytarı gibi diğer kartlar üzerinde bir yetkisi var ve bu yalnızca Maça olduğu için değil. *Muhtemelen o da Kırmızı Joker.*

"Pekâlâ," dedim düello salona açılan kapıya ilerlerken etrafa bizden başka kimse kalmamıştı. "Bir kart çalmak istiyorum."

Angela önce Aral'a ardından merakla bana baktı. "Ares'ten mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Wielki'den."

O an Angela'nın yüzünde şaşkınlıktan çok düşündüğüm şeyleri anlıyormuş gibi bir merak ve hayranlık gördüm. Cesaretime hayran kalmıştı sanırım fakat aynı şeyi bu kez Aral için söyleyemezdim. Zarar göreceğim endişesi olaya dahil olduğunda cesaretle düşman olabiliyordu. Neyse ki kindar biri değildi bana karşı. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Denemek istiyordum yalnızca. Fırsat bulursam neden çalmayayımdı?

Geniş kemere bağlı iki kanatlı bir kapının önüne geldik. Lavaboya giderken sesler geliyor olsa da şu an çıt çıkmıyordu içerden. Sanırım o sırada kapılar açık olmalıydı çünkü bu kapıların ses geçirmesi pek mümkün gibi görünmüyordu. Bina eski fakat güçlü bir yapıydı. İçerisini gezerken kendimi kilise geziyormuş gibi hissediyordum. Kapıları oldukça ağır ve büyüktü. Kapıda bekleyen soytarılar selam vererek kapıyı açtıklarında beklediğimden çok daha farklı bir ortam karşıladı bizi.

Sanırım bir dövüş alanı bekliyordum fakat daha çok tiyatro salonunu anımsatıyordu. Büyük salonun ortasında genişçe dikdörtgen bir alan vardı ve en çok ışık alan alandı. Wielki tam ortasında dikiliyordu. Alanın etrafını localar çevrelemişti. Salonun duvarları yüksekti, şarap kırmızısıydı ve çeşitli büyüklükteki tablolarla bezeliydi. Tavanında Hz. İsa'nın çarmıha gerilişinin bir tasviri vardı. Localar duvar kenarlarındaydı ve orta alana nazaran karanlıkta kalıyordu.O karanlık duvar kenarlarında ise soytarılar bekliyordu.

İzleniyor hissiyle gözlerimi önüme çevirdiğimde Wielki'yle göz göze geldim. Çok uzun sürmedi bu bakışmamız fakat ona bakarken bir

farklılık sezdim sanki.

Arkasında, alanın dışında yakalarında kırmızı gelincik olan iki görevli duruyordu. Wielki'ye düelloları yönetmesinde yardımcı oluyorlardı belli ki.

"Sırada düello için lütfen tekliflerinizi bildirin," dedi Wielki.

Angela bizi yönlendirirken onu takip ettik. Wielki'den kartını çalmam için ona çok yakın olmam gerekirdi fakat Wielki alanın en dışına gelse bile locaya uzaklığı minimum üç metreydi. Alanın içinde olmadan ona yaklaşmam mümkün değildi. Alanın içinde olmam da öyle.

Angela'yı takip ederken tek başına oturan biri çekti dikkatimi. En ortadaki locada tek başına oturmuş bizi izliyordu. Ona baktığımda gülümsedi ve mutlu olmuş gibi el salladı yavaşça. Sonra da yanına çağırdı beni küçük çocuk çağırır gibi. Angela o tarafa doğru yürüdüğü için ona baktım.

"Her Kart sahibinin oturacağı yer önceden belirlidir," diye yanıtladı beni.

Muhtemelen bunu da Ares belirlemişti. Aral hiçbir şey söylemedi. Öylece Ares'in yüzüne bakıyordu. Yüzüne duvardan yansıyan kırmızı ışık düşüyordu ve sert ifadesini daha da keskinleştiriyordu. Ona bakarken ufak bir ürperdi geçti üzerimden. Garip. Her halini sevmek birinin, akıl işi değil gibi.

Dikkatimi Ares'in üzerine toplarken sol işaret parmağımı bıçağın yüzüğüne iliştirdim. Locamız, Ares'in locasının hemen yanıydaydı. Şaşırmadım. Ares ve Aral'ın ortasında durabilmek için kenarda durmayı tercih ettim. Aral bana memnuniyetsiz bir bakış atsa da karşı çıkmadı, sağıma geçti. Ares yüzünde memnun bir ifadeyle alana çevirdi gözlerini.

"Gözlerim yollarda kaldı," dedi Wielki'ye bakarken.

"Yola akmasını tercih ederdim."

"Bu kadar güzellerken mi?" diye sordu alayla. "Hiç acıman yokmuş."

Aral'ın sol kolunun belime sarıldığını hissettim usulca. Yanımdaki kolçaktan Ares göremiyordu fakat elinde bir çakı tutuyordu. Hangi ara çıkarmıştı da açmıştı emin değildim ama tetikteydi o da benim gibi. *Bir şey olacaktı. Hissediyorduk ikimiz de.*

"Bilmeceleri çözebilmen taktire şayan." Gözlerini bana çevirdi. "Eğlenmişsindir umarım."

Ben de ona çevirdim ifadesizlik içinde.

Gülümsemesi genişledi. "Neden gülmüyorsun?" diye sorup gözlerini Aral'a çevirdiğinde işaret parmağımı ileri uzatarak iyice avucuma aldım ve bıçağın sapını sıktım.

"Bir bakalım her şeyi anlamış mısın?" deyip bana baktı tekrar. "Elindeki beyaz gül kana bulanmış, ters THE FOOL. Ne anladın bundan?"

İfadesizlik içinde bakmaya devam ettim ona. O sırada salonda bir tür oyun oynanıyordu fakat dikkatimi çekmiyordu hiç.

"Ters Aptal, göreve bir çağrıdır. Dikkatsiz olmamasına karşı bir uyarı. Beyaz çiçeğin kana bulanmasını anlamışsındır. Eski zamanlarda kupalar hedefini öldürdüklerinde beyaz örümcek zambağını hedefinin kanına bular kanıt olarak getirirmiş. Maçanın sembolü haline geldi daha sonra. Kan bir güvercin kanıydı bu arada," deyip kocaman gülümsedi. "Rica ederim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Güvercin kanı mı? Asaf'ı öldürdüğünü mü söylüyor? Hem de planlamış mı bunu? Neden? İhanet ettiği için mi? Bu kadar basit mi gerçekten?

"Aptalı uçurumdan koruyan köpeğin kim olduğu belli sanırım," deyip Aral'a baktığında dişlerimi sıktım. "Alınmıyorsun ya," dedi sonra tatlı tatlı. "Teşbihte kusur olmaz. Ben de Tilkiyim sonuçta."

Bıçağımı çekme isteğiyle dolsam da Aral oldukça sakindi. Hatta parmağıyla parmaklarımı okşuyordu. O anlatmasını istiyordu. Bense sesini kesmesini istiyordum.

"Gelelim ikinci karta," deyip biraz bana doğru döndü. "Helena seni orada bırakmamış olsaydı eğer, şimdi burada olmamıza gerek olmayacaktı."

Kaşlarımı çattım. "Sana mı getirecekti beni?"

Kafasını iki yana salladı. "Bir nevi olman gereken yere."

"Zaten öyle," dedi Aral buz gibi bir sesle ona karşılık.

Ares'in yüzündeki şeytani gülümseme genişledi. "Garip birisin," dedi Aral'a. "Senin için değerini arttım ama sen dönüp tekliflere bakmadın bile. Zengin değilsin, babanı reddetmişsin. Bir sürü kardeşine bakıyorsun. Para lazım değil mi? Hayatlarını kurtarabilirdin onların?" Gözlerini bana çevirdi. "Evet güzel bir

kadın. Fakat tek değil. Eminim daha iyisini bulursun. Zaman varken al parayı ve git. Boş zamanlarında sana göndeririz, döne dolaba falan binersiniz. Ne eğlenceli. Ne diyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bu yüzden mi rekabeti arttırmıştı yani? Para Aral'ı cezbeder diye mi ummuştu?

"Siktir git," dedi Aral dümdüz.

Ares güldü. "Açıkçası o insanlardan olsan ikimizin de işi daha kolay olurdu," deyip saçlarını geriye yatırdı. "Onu bırakmak için ne olması lazım? Seni öldürmesi mi?" diye sorduğunda buz kestim.

Aral oturduğu yerde daha da dikleşti öfkesiyle gerilerek. Yerimden kalkacaktım ama tuttu beni. Eğer tutmasaydı bıçağı saplardım Ares'e gözümü kırpmadan.

Ares "Neyse, geçti artık," deyip elini salladı havada. "Gelelim ikinci karta. Babanın kartını göndermiştim. Bir de bir şarkı."

"O şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordum şüpheyle gözlerine bakarken. Bunun anneannemin fikri olduğunu sanmıyordum.

Yüzünde alaylı bir ifade oldu. Güldü nedense birkaç saniye siniri bozulmuş gibi. Ruh hastası.

"Affedersiniz sinirim bozuldu," dedi alayla. "La Hire benim hocamdı hatırlatırım."

"O, o şarkıyı öyle söylemez."

Gözlerinde o an bir küçümseme gördüm. Bana karşı mıydı babama karşı mı emin değildim.

"*Tom korsanın oğluydu. Çalmayı gençken öğrenmişti. Çalabildiği tek melodi. Tepelerin üstünde ve uzakta idi.* İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı. İşte göründü kara. Yo ho ho yo ho ho karşınızda korsanların adası Korsa."

Doğrusunu biliyordu. Fakat neden bu şekilde yazmamıştı?

"O bara gittiğinde ne buldun küçük tilki?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Zekisin değil mi? Çöz bakalım. O barda ne buldun?"

Hiçbir şey. Hiçbir şey bulamamıştım. Pars, Aral'a olan güvenimi kırmak istemişti yalnızca ve hiçbir şey söylememişti bana doğru düzgün... Pars. Corse. Tom korsanın oğluydu...

Düşündüğüm şeyle kalbimin ritmi yukarı tırmanmaya başladığında Ares'in yüzünde memnun bir ifade yakaladım. Kafasını salladı sanki kafamın içini görüyor gibi.

"La Hire, transhümanizmin en büyük eseriyken onun genlerini israf edeceklerini düşünmemişsindir umarım."

Kulaklarım uğuldamaya başladı.

"Pars'ın şansızlığı o muhteşem gen havuzundaki işe yaramayan genlere sahip olması. İlk denemenin günahı olmaz tabii, en azından şirket için çalışabiliyor hâlâ."

Aral'ın kolu biraz daha bana sarılırken "Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi dişlerinin arasından öfkeyle.

"Biyolojik olarak kardeş olduklarını açıklıyorum," dedi çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Onu senden alamayacak kadar beceriksiz hem de. Tilkiler içinde büyüsen de it, ittir."

Midem bulanmaya başladı. *Pars neredeyse Aral'la yaşıt. Annemden olamaz. Dediği doğruysa eğer babamın genleri kullanıyorlar açıkça. Annem kurtulduklarını düşününe kadar babamın çocuk sahibi olmak istemediğini söylemişti. Haberi var mıydı bundan? Babam bu şarkıyı bu yüzden mi söylemişti bana? Bir gün onu bulmama gerekir diye mi? Biliyor mu Pars'ın onun oğlu olduğunu? Kusma isteğiyle doldu içim. Pars da biliyor mu bunu?*

Ares "Sandığımdan çok şaşırdın," dediğinde öfkeli gözlerimi yüzüne kaldırdım.

"Kes sesini," dedim avucum içindeki bıçak tenimde bir sızı bırakmaya başlarken.

Güldü önce sonra da yüzünde tiksinen bir ifade belirdi. "Gülsene yine?" dedi öfkeyle kolçağa doğru eğilirken. "Her gece ağlamıyormuş gibi o kıza gülümsediğin gibi gülsene yine. Baban kurtardı seni diye her şeyi unutup arkandan ki adama güldüğün gibi gülsene yine? Neredeyse öldürdüğün adama güldüğün gibi gülsene. Eğlenmiyor musun? Her şey bok gibiyken gülsene yine?"

Aral sol elini ona savurduğunda iyi bir refleksle geri çekildi. Salondaki herkesin salonu birer birer terk ettiğini fark ettim o an. Ares ifadesiz bir yüzle bakarken bana sağ gözünün altında ince bir kırmızı çizgi belirdi önce, ardından çoğaldı ve yanağında kandan üç şerit yol almaya başladı.

Aral bıçağı o kadar hızlı kullanmıştı ki Ares vaktin kaçamamıştı ve bıçağı o kadar keskindi düz temiz bir kesik açmıştı yüzünde. Şimdi karşımda kan ağlıyordu sanki. Biraz daha üste savurmuş olsaydı sağ gözünü kaybetmiş olabilirdi.

Ares dilini çıkarıp yanağından akan kanına dokundu. Ardından gülümsedi memnuniyetle. O sırada Aral ayağa kalkıp beni de kaldırdı ve elimden tutarak bizi kapıya götürmeye başladı. İlk başta ne yaptığını anlamadım ama gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. *Salonu herkes terk etmişti. Soytarılar ve Wielki hariç kimse yoktu içeride.*

Biz kapıya varamadan kapı kapatılıp önüne soytarılar dizildiğinde bunun bir tuzak olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Aral'ın elimi tutuşu sıkılaştı.

"Yine kaçacak mısın?" diye seslendi arkamdan Ares.

Öfkeli gözlerimi ona çevirdim. Wielki sessizce sahnenin ortasında dikiliyordu. Bıçaklarımı çıkardım ve ona döndüm öfkeyle yanarak.

"O bir kart sahibi," dedim dişlerimin arasından. "Eğer ona bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüm."

Gülümsedi. "Karo Ası Karolina'nın *Şirkete* iade edilmesi isteniyor," dedi Aral'a bakarak. "Kabul ediyor musun?"

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Aral ona buz gibi bir sesle.

Gülümsedi bu cevaba. "Orada belki tekrar karşılaşırız ama sen benden önce gidersin gibi."

Açık açık tehdit ediyordu Aral'ı. Gözlerimi Wielki'ye çevirdim. Öylece dikiliyordu salonun ortasında. Wielki ve Ares'i halledebilsek bile salon içerisindeki soytarılarla baş edemezdik. Köşeye sıkışmıştık resmen.

Bir soytarı ileri atıldığında Aral benden önce tepki verdi. Daha önce görmediğim birkaç harekette hayati noktalarına vurdu ve soytarı önce dizleri üzerine ardından yüz üzeri yere düştü. Çevik bir hareketle silahını çekip Ares'e doğrulttuğunda Ares tepkisizce ona bakıyordu.

"Kokuyu alıyor musun?"

O diyene kadar kokuyu duymuyordum fakat tuhaf bir koku almaya başladım o an.

"Yanıcıdır, dikkat etsen iyi olur. Sevgilinin de üzerine sinmiştir."

Aral ona küfrederek elimden tuttu ve soytarılardan en uzak noktaya salonun ortasına götürdü bizi. Düello alanı üzerindeydik şimdi. Wielki diğer ucundaydı. Onun arkasında da Ares bıraktığımız yerde, oturuyordu öylece.

O sırada Soytarılar bir adım daha ileri attılar. O adımlara devam ederlerse çevremizi saracaklardı. Gözlerimi kapıya çevirdim tekrar. Bu kadar kişiyi atlatmak üç kişi için imkansızdı. *En azından yara almadan.*

Ne yapmalıyım? Düşün Lina. Soytarıyı kullanabiliriz ama bu dört eder. Yeterli değil hâlâ. Wielki hiçbir tepki vermiyor fakat yanımızda olacağını sanmıyorum o şirketin kartı ve babamı yakalamak için yapıyorlar belki de bunu. Beni köşeye sıkıştırıp babamın ortaya çıkmasını saklamak istiyorlar.

Dört bir yönden birer adet soytarı duvardan ayrılıp bize ilerlemeye başladığında bıçağı sıktım ve parmaklarımda çevirerek pozisyon aldım. Aral silahını kaldırırken bıçağını çekti tekrar ve öylece beklemeye başladı.

"Sakın yaralanma," diye fısıldadım ona.

Gözlerime baktı. "Dikiş atmak yok."

Kafamı salladım. O onların ona yaklaşmasını beklerken gözlerimi Angela'ya çevirdim. Bir şey söylemedim ama Aral'ı koruması gerektiğini anladı.

Aral'ın aksine onları beklemedim ileri atıldım çünkü benim en büyük avantajım hızım ve çevikliğimdi. Hareket ahalinde olmadığım sürece dövüşebiliyordum. Sağımdan gelenin üzerine atılıp kuzeyden geleni de kendime aldım. Babamdan öğrendiğim her şey zihnimde tekrar canlanırken gözlerim hareketlerim kadar hızlı hareket ediyordu. Gözlerimi bedenime ayak uydurabilsin diye çok çalışmıştım.

Sağdakini savurup ileri atıldım ve dönerek yüzünün sol tarafına bir tekme savurdum. Blokladı. Fakat ellerim üzerine yere düşüp kollarımdan güç alarak bu kez yüzünün diğer tarafına tekme attım. Bunu bloklayamadı. Soluna doğru sendelerken, dengemi topladım, dizim üzerine durup ileri atıldım ve karaciğerine vurdum. Kaburgaları çatladı. Diğer taraftan tekrar yumruk attım, çenesini çıkardım. Bıçakla çeşitli kesikler bırakıp doğruldum ve onu hafifçe yere ittiğimde yere yığıldı.

Öldürmemiştim fakat iç kanama olmadığını garanti edemezdim. Uzunca bir süre uyanacaklarından emin olmuştum sadece. Arkamı dönüp Aral'a baktığımda bıraktığım gibiydi ama iki kişi yatıyordu hemen ayaklarının dibinde. Gözlerini etrafta gezdiriyordu ve kaşlarını çatmıştı.

Ona adımladım benim de kaşlarım çatılırken. Rahatsız gibi bir hali vardı.

"Yaralandın mı?" diye sordum kullandığı bıçakların zehirli olmalarından endişe ederek.

Kafasını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. O an artık uğultu olmadığını fark ettim. Bunu fark etmemin sebebi ise Aral'ın bozulan kalp ritmiydi. Dövüştüğü için hızlanması normaldi fakat farklı bir şey vardı.

Ares "Sevgilin nefes alamıyor gibi," dediğinde kalbimin ritmi bozuldu.

Aral'a baktım, yutkundu yavaşça. Nefes mi alamıyordu? Neden? Bahsettiği kokudan mı?

O sırada Aral öksürdüğünde kaşlarım daha çok çatıldı. Alnının terlediğini ve boynunun kızardığını fark ettim. O an damarlarımdaki tüm kanım çekildi. *Alerji...*

"Aral," dedim endişeyle ellerim ona uzanırken.

"İyiyim," dedi ama sesi kısılmıştı şimdiden.

Sesinin kısıldığını duymak korkumu daha çok arttırdı. Nasıl tutmuştu alerjisi? Bu kokudan mı? Gözlerimi havalandırmalara çevirdim ve koltukların altındaki havalandırmaya ilişti gözlerim. Koyu renk koltuktan ötürü uçuşan toza benzer parçacıklar seçiliyordu ancak çok dikkatli bakıldığında.

"Siktir," dedim endişemi gizleyemeyerek. Soğukkanlılığımı kaybetmemin son demlerinde olduğumu hissettim o an. "Buradan çıkman lazım."

Gözlerini bana çevirdi. Yutkundu yine fakat zorlanıyor gibiydi.

"Sorun değil," dedi sakinliğini kaybetmeyerek fakat alnından bir ter damlası süzüldü çenedine doğru.

Gözlerimi Wielki'ye çevirdim. "O bir kart sahibi!" diye bağırdım ona. "Bir şey yap!"

"Yapamaz," diye yanıtladı beni Ares. "Çünkü hiçbir şeyi habersiz yapmıyorum."

Angela'nın dediğini anımsadım o an. Yalnızca altta tikiler olur demişti ve bu salon çok yüksekti. Gözlerimi tavana yakın camlara çevirdim. *Normal cam değiller, aynalı camlar. İzliyorlar bizi. Hepsi göz yumuyor buna. Babamı ortaya çıkarmak için kuralları çiğniyorlar. Kart sahibini gözden çıkarıyorlardı. Çakırca olmasına rağmen.*

Göğüs kafesim endişeyle çarptı, Aral bir kez daha öksürdü.

"Onu buradan çıkarmamız lazım," dedim gözlerimi Angela'ya çevirip.

"Tek bir çıkış var," dedi Angela gergin bir sesle.

O sırada Aral bana bir adım attığında üzerime düşecek sanarak kollarımı ona sardım fakat tek yaptığı bana yaklaşmaktı. "Sakin ol," diye fısıldadı bana. "Yok bir şey."

Vardı bir şey. **Alerjisi aldığı her nefeste kötüleşiyor, nefes almasını zorlaştırıyordu ve bu kısır döngüye sokuyordu onu her saniye. Onu tuttuğum için sağ kolunu belime saçlarımdan öpüp elini ceketinin cebine soktu. Ardından cebinden bir adrenalin otoenjektörü çıkardı. Buraya gelmeden önce arabadan aldığı şeylerden biri de bu olmalıydı. Ben aptaldım. Benim akıl etmem gerekirdi. Tahmin etmeliydim bunu. Ares'in bir şey yapacağını biliyordum. Alerji yemekle içmekle bulaşmaz ki bir tek.**

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Hepsi benim suçum."

"Şşş," diye fısıldadı ağır ağır nefes alırken. Sonra da alışmış gibi kendisine enjekte etti adrenalini.

"Çıkman lazım buradan," dedim yine soğukkanlılığımı her saniye kaybederken.

Adrenalin anafilaktik şoklarda ilk müdahaleydi yalnızca. Buradan çıkması lazımdı, hastaneye gitmesi lazımdı. İlaç alması lazımdı. ***Aral'ı buradan çıkarmam lazım. Yoksa onu kaybedeceğim. Kaybedemem. Kaybedemem.*** **Gözlerim boynundaki zincire ilişti.** ***Evi bana verdi. Ölüm onda kaldı. Gidemezsin Aral. Seni kaybedemem. Bu kadar sabit bir nedenden olmaz. Benim yüzümden olmaz. Yine olmaz. Bıktım bundan. Özür dilerim.***

Çıkar onu. Çıkar onu. Yapabilirsin Lina. Yeterince güçlüsün. Korkaklığı bırak. Onları öldürmezsin ölecek. Kaybedeceğin neyin kaldı? Bir tek Aral var. Bir tek Aral var. Öldür hepsini. Kaybedemezsin. Kaybetme. Kaybetme. Kaybetme. Öldür. Sen bir insan değil yalnızca bir silahsın. Öldür. Öldür. Öldür.

Zihnimde bir şimşek çakmış gibi hissettim. Üzerimde soğuk su dökülmüş gibi buz kestim bir anda. Bir sakinlik yığıldı üzerime kurşun gibi. Ruhum sanki bir uçurumda salınıyor gibi. Bedenimi uzaktan izleyebilmek gibi bir his bu. Korkunç ama güçlü hissettiriyor sanki. Her şeyi yapabilirmişim gibi.

Gözlerimi Angela'ya çevirdiğimde yüzümde gördüğü ifade neydi bilmiyordum ama korkmuş gibi geldi. Tepki vermedim ona.

"Aral'ın yanından ayrılma."

Kafasını salladı. Aral bileğimden tuttu beni. "Sen de ayrılmıyorsun."

Zorlukla ayakta durduğunu bildiğimden yüzüne bakamadım. Bakarsam kırılacak gibi bu his. *Kıramazdım. Şimdi olmaz.*

Göğsüne yaklaştım ve yüzümü göğsüne yasladım. Derin bir nefes aldım. Kalp atışını dinledim. Hızlanıyordu gittikçe. *Dursun istemiyorum. Bir daha yaşamam. Sen yaşamazsan bazı insanlar böyle yaşar diye yaşayamam Aral. Sen yaşarsan yaşarım.*

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Ben," dedi duraksayarak. O an sendelediğinde onu tuttum. "Özür."

"Dileme," dedim ceketini sıkaca tutarak. "Lütfen. Yaşa sadece."

Gözlerimden bir damla yaş düştüğünü hissettim fakat kalbim o kadar sakindi ki bu tuhaf geliyordu. Nefret ediyordum kendimden o an. Onun için bu kadar korkarken nasıl bu kadar sakin olurdu? Nasıl yapardı bunu bana? "*Yaşama iç güdüsü,"* dedi kafamın içindeki babamın sesi. *"bir zebrayı kapan bir bacakla dört nala koşturan, bir mermiyi topa kaldıran da budur."*

Aral'ın kolunun altına girip onu en yakın koltuğuna götürdüm. Aral koltuğa oturduğunda eteğimi yırtıp burnunu ve ağzını kapatacak şekilde kapattım ağzını bir nebze filtre görevi görmesi için. Eğilip alını öptüğüm sırada zil sesleri doldu kulağıma soytarılar bir adım daha yaklaşmışlardı alana.

Terle kaplanan yüzüne baktım. "Sakın uyuma."

Gözlerimi Angela'ya çevirdim. "Yanından ayrılma."

Onayladı beni. Üzerimden ceketini çıkarıp koltuğa bıraktım ve arenaya doğru ilerledim. Ares arenanın bir diğer ucunda oturuyordu. Wielki ortalıkta yoktu. Gözlerimle hızlıca etrafı taradım. *Düşün Lina. Düşün. Çıkman lazım buradan. Ama nasıl?*

"Gelmeyi kabul etsem bile ona yardım etmeyeceksin," dedim Ares'e doğru adımlarken bunu teyit etmek isteyerek. Eğer beni aldıklarında ona yardım edeceklerse kabul ederdim. Sorun değildi. Hiçbir şey şu an Aral'dan daha önemli değildi.

"Sanırım o teklifi reddetti," diyerek yüzündeki çizgiyi işaret etti. Ayağa kalktı ben ona doğru adımlarken. "Dövüşümüz bitene kadar eğer yaşarsa ilaç veririm belki."

O sırada zil sesleri doldurdu tekrar odayı. Soytarılar bir adım daha atmıştı. Saldırmamalarının sebebi babamı çıkması için ikna etmeye çalışıyor olmaları olabilirdi. Alanın ortasında durdum. Ares'i

umursamadan etrafıma bakmaya başladım. Duvarlardan aşağı sarkan büyük perdelere, ışıklara, borulara, duvar kenarındaki karanlık bir her köşeye.

O sırada ıslık gibi bir rüzgâr sesiyle refleksle geri çekildim fakat sağ gözümün altında ince bir sızı oldu.

Ares'e çevirdim gözlerimi "Gözlerini düşmanından ayırmamalısın," dedi bir kartı dudaklarına vururken.

Gözlerimi bana fırlattığı karta çevirdim. İki bıçağım var yalnızca ve küçükler. O kartlar bıçaklar çok keskin ve her tarafı öyle.

Bir rüzgâr sesi daha fakat o kadar hızlı hareket ediyorlar ki bedenim ayak uyduramıyor bu hıza. *Henüz.*Bu kez sızı kolumdaydı. Göz ucuyla bıçağın düştüğü yere baktım. Geldiği yön Ares değildi bu kez. Soytarılardı. On saniye sürmüştü iki kartın arası.

Acele et Lina. Aral için her saniye önemli.

"Neden öyle duruyorsun?" diye sordu Ares bana.

Gözlerimi ona çevirdim ifadesizlik içinde. "Sen neden öyle duruyorsun?"

Güldü. "Hamle yapmanı bekliyorum. Daha ne kadar korkaklık edeceksin?"

Tekrar ıslık sesine benzer bir ses ve diğer koluma aldığım kesik. Pozisyonu mu aldım. Gözlerimi kapattım, dinledim. Zili işitmeye çalıştım. Çeliğin içindeki ufak çelik topun cılız hareketi, ayağından alıyor gücünü kartı atmadan önce çünkü. Solumdan gelecek. Islık sesi, kulak yüksekliğimden aşağı, bacağım olmalı. Bacağımdan keskin bir sızı hissettim ve nereye düştüğüne baktım.

Acele et. Acele et. Acele et. Hayır. Hayır. Hayır. Sakin ol. Şimdi değil. Şimdi değil.

Ares'in anlamsız bakışları üzerimde gezinirken bir sonraki kartı bekledim. *Şimdi!*

Bu kez sızı parmaklarımdaydı. Kartı tutmuştum. Kartı iki parmağım arasında kaldırdığım kendi kanım aktı avuç içime.

Ares "Bunun için miydi hepsi?" diye sordu gülerek.

İfadesizlik içinde ona bakarken kartı havaya fırlattım ve ileri atıldım. Ares'in kaşları çatıldı. Ben yerdeki kartları alırken yukarı fırlattığım kart boruya saplandı ve tazikli su fışkırmaya başladı. Bir kartı da Aral'ın oldu kısımdaki boruya fırlattım. İçerideki havayı

olabildiğince seyreltmek istiyordum. Fakat başka bir kart alamadan soytarılar çıktı karşıma.

Hepsini aşmaya çalışarak kartlardan birine ulaşmaya ya da onlardan kart almaya çalıştım. Yere serdiğim bir soytarıdan aldığım kartı perdelerden birine fırlattığımda yeterince güçlü atamamış olacağım ki ipe saplandı ama tam olarak kesmedi.

O sırada üzerime bir topluluk gelirken arkamda beliren zil sesi diğerlerinden daha tanıdıktı. Bunu fark etmiştim içerde olduğum süre boyunca. Onun zil sesi diğerlerinden daha farklıydı. Bu yüzden ne zaman yanımda olsa ayaklarını sertçe yere basmış bunu fark etmemi istemişti.

"Doktorun ayağına geldi," diye fısıldayarak yanımdan geçti usulca arkasında duran ellerini iki yanına açtığında ellerinde kart vardı, parmaklarını açtı, kartları çoğalttı ve ellerini havaya savurduğunda bir on bıçağı aynı anda fırlattı.

Benim yapmak istediğimi yaparak perdeleri kapattığında üst kattakiler artık burayı izleyemiyorlardı. Diğer altı kartsa tablolara saplanmıştı. *Gizli kamera. Ve her hedefi aynı anda vurabiliyor.* Tüylerim diken diken oldu.

"Ah," dedi heyecanla gülerek. "Hep bunu yapmak istemiştim." Kollarını havaya kaldırdı gülerek. "Hadi biraz kendi aramızda oynayalım! Eskisi gibi!"

Sesindeki psikopatiye zerre takılmadım fakat bu diğer soytarıları olduğu yerde zımbalamıştı. Ares'in yüzünde öfkeli bir ifade vardı artık.

"Seni orospu çocuğu," dedi tükürür gibi. "İhanet mi ediyorsun?"

Güldü maskenin ardındaki. "Sen neden etmiyorsun? Uslu köpekçik?" Elini ileri uzattığında bir tür mekanizması olduğu belli olacak şekilde bir bıçak ileri atıldı. "Baba problemlerini çözmemi ister misin kardeşim?"

Sesi eskinden farklı çıkıyordu. Ares'in yüzünde ilk kez o ölümcül ifadeyi gördüm. Aynı mekanizmaya sahip bir bıçak kaydı avuçlarının içine. Sol elini dudaklarına götürüp eldivenini çıkardı. *Sol el, ölüm demek.*

Arkamdan bana doğru ilerleyen zil sesleri duyduğumda tam zamanında tepki vermemiş olsaydım muhtemelen aortumu kesmiş olacak bir bıçağı savuşturdum. Eline vurup göğsüne tekme attım. Geriye doğru sendeledi. Etrafımı sarmak üzere yayıldılar. O sırada

birinin karnına bir bıçak saplandığında bunun yapanın arkamdaki olduğunu biliyordum.

"İdare edersin onları sanırım?" diye sordu sakin bir sesle. "Senin için sorun değilse ben Ares'i alacağım."

"Dışarı çıkmam lazım," dedim gözlerimi Aral'ın olduğu yere çevirip.

Gözleri kapanmıştı fakat göğsünün inip kalktığını seçebildim. Angela başında dikiliyordu fakat elinden bir şey gelmiyordu.

"Hepimizin lazım," diye yanıtladı beni. "Bilirsin. Her zaman isyan çıkarmıyorum."

Kahretsin. Bir de o vardı. Odanın kapısına bir ton insan yığılmış olmalıydı. Buradan çıkamayacaktık. Aral'ı kaybedeceğim. *Hayır! Çıkmak zorundasın! Çıkamazsan Aral'ı kaybedersin.*

"Kedi sevmek yasak." Dedi zihnimdeki o ses. Kedimi köpeklerin içine atıyor. "Hadi kurtar onu."

K*endimi kaybettim o an. Her şey göz açıp kapayana kadar olmuştu sanki. Soytarı ile dans eder gibi üzerimize gelen bir soytarıyla dövüştük. Tenim kesiliyor, darbe alıyordum fakat düşmüyor, yığılmıyordum. Bir saniye durmuyordum yerimde. Sanki bir tür ilaç almışım gibi hem bedenimin için de hem dışındaydım. Bir kuklacıydım sanki kendi bedenimi oynattığım. Her şeyi yaptırabiliyordum ona. Ares'e ulaşmak için önüme kim çıkarsa çıksın alıyordum. Soytarı'yla bir süre sonra o kadar uyumlu hareket etmeye başladık ki üzerine bile düşünemedim. Elim sırılsıklam ve sıcaktı. Terden değil, kendime mi yoksa başkasının mı bilmediğim kandandı. Kana boyanıyordu her yer sanki. Kendimi kaybetmişim gibi hissediyor ama kendimi durduramıyordum. Aral ve kedimdi tek düşünebildiğim. *Kurtar. Kurtar. Kurtar. Kurtar.

Son soytarı da yere düştüğünde arkamda kalan Ares'e dönecektim fakat Wielki'yle karşı karşıya kaldım bir anda. Nefes nefese yüzüne bakarken avucumda tuttuğum bıçağı sıktım.

Yapabilirdim. Onu da yenebilirdim. Tam adım atacağım sırada nasıl yaptığını anlamadım. Bir anda tam önümde belirdi. Omuzlarımız birbirine yaslandı sarılıyormuşuz gibi. Tenime sokulan bir metal hissedeceğimi sandım ama karnıma yaslanan bir kutuydu yalnızca. Bense tutmamış olsaydı abdominal aourtuna hatrı sayılır bir hatıra bırakmış olacaktım. Bıçak tuttuğum elimi tutmuştu. Bir diğer eli ise karnıma bastırıyordu bir şeyi.

"Onu kurtar," dediğinde titrek bir nefes verdim ve o ona kadar titrediğimi o zaman fark ettim. Bakışlarımı karnıma indirdiğimde bir acil yardım kitine benzer bir şey tuttuğunu gördüm. Ben elimi kutunun üzerine koyduğum an bıraktı ve yanımdan geçerken elini başımın üzerine koydu. "İyi savaştın," dediğinden sesinde işittiğim şeye anlam veremedim.

Titreyen kana bulanmış ellerimle elime tutuşturduğu siyah şeye baktım. Wielki'nin adım sesleri benden uzaklaşırken Ares'e yaklaşıyordu.

"Ne o?" diye sorduğunu işittim Ares'in. "Kardeş sevgin mi kabardı?"

"Yeter," dedi otoriter buz gibi bir sesle.

Ne konuştuklarını umursamadım. Kafam allak bullaktı zira. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Sendeledim ilk başta ama sonra dengemi toparlayıp Aral'a adımladım hızla. Titreyerek kan ve kesik içinde önünde dizlerim üzerine çöktüm. Kiti açtım. İçinde bir iğne ve flakon gördüm. Üzerinde yazanlar ihtiyacım olan şeydi ama içinde gerçekten üzerinde yazan şey olduğuna güvenebilir miydim? Neden bunca zaman vermemişti öyle olsa? Tam kurtuldum derken bana kendi ellerimle Aral'ı öldürtmek mi istiyorlar?

Titreyen ellerimi biri tuttuğunda refleksle bıçağı ona uzattım. Angela gözlerini dahi kırpmadı.

"Benim," dedi sakin bir sesle. "İlacı yapmalıyız."

Kendine gel Lina. Angela bizden biri. Ona güvenebiliriz? Güvenebilir miyiz?

Dizlerim üzerinde kalkıp "Aral," diye sesledim ona.

Ses vermedi. Bileğini tutup nabzına baktım. Nabzı yavaşlıyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordum korkuyla. Çok uzun sürdü. Çok uzun sürdü.

"On sekiz dakika," dediğinde şaşırdım. Ne? Sadece o kadar mı?

Arkamda bıraktığım savaş alanına bakamadım. *Odaklan! Odaklan! Aral'ı kaybedeceksin böyle giderse! Anafilaktik şok geçirirse dönüşü olmayabilir. Bir daha uyanmayabilir.*

Göz yaşlarım gözlerimden dökülürken Angela ağladığımı görünce şaşırdı.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum çaresizce.

Angela kafasını salladı. "Güvenebiliriz. Sir Wielki zehir kullanmaktan da yalan söylemekten de nefret eder."

Ellerim titreyerek iğneye ilacı çektim fakat hâlâ emin değildim. *Ya onu öldürürsem? Ya zehirse?*

"Aral ne yapmalıyım?" Diye sordum onun bana cevap vermeyeceğini unutarak. Onun cevapsız kalışı o kadar sarstı ki o an beni. Nefesim daralıyormuş gibi hissettim.

Ne yapacağımı bilemeyerek yardım ister gibi "Baba!" diye bağırdığım tüm salon inledi. "Yardım et!"

Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. O an ışıklar söndü, arkamda biri belirdi son anda bir zil sesi işittim ve bu kez tanıdık değildi. Tepki vermekte gecikmiştim. Arkamdan uzanan eli elimdeki iğneyi alıp Aral'a yaptığında o tanıdık eli izleyebildim yalnızca. Kalbim saniyede belki de yüz altı atıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "İyi olacak," dedi neredeyse bir yıldır duymadığım o ses. Saçlarımdan öptü beni. "İyi olacaksın."

Arkamı dönüp yüzüne bakamadım. Halüsinasyon mu görüyordum? Zehirlenmiştim sanırım. Sanrıya mı sebep oluyordu? Kafamın içi uğulduyordu? Gözlerim de iyi görmüyordu pek.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, Wielki silahını yüzüne doğrultmuşken Ares dizlerinin üzerindeydi.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, soytarı kıyafetleri içindeki Ekin'in kucağındaydım.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, bir arabanın içindeydim.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, arkamızda bıraktığımız o ev şimdi yangın yeriydi.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, Aral'ın uyuyan yüzüyle yüz yüzeydim.

Gözlerimi kapattım. Ne yerdeydim o an ne de gökteydim.

- Devam edecek -

BİZ GELDİK !!!!!!!
10.03.2023
BAŞLIYORUZ YENİDEN!
EHEHEHE
SİZİ SEVEN FİLİZ BURADAYDI <3

Bölüm 28 | Otuz Beş Binde Bir

İyi akşamlar <3

Size yine detaylı bir bölüm getirdim. Bildiğiniz üzere artık cevaplar aldığımız bölümlerdeyiz. Bu yüzden dikkatli okumanızı isterim. Sonra da bunu tartışalım istiyorum. Çok heyecanlıyım gelecek bölümler için.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın, keyifli okumalar diliyorum hepinize <3

*Twitter'da #Biby tayini kullanarak attığınız tüm twitlerinizi okuyorum. Hikayemize destek olabilirsiniz *-**

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 28 | OTUZ BEŞ BİNDE BİR

♪ *Distrations - Fabrizio Paterlini*
♪ *Low Mist: Day 1 - Ludovico Einaudi*
♪ *Nocturne No. 20 - Chopin, Joshua Bell*
♪ *Dance For Me Wallis - Abel Korzeniowski*

Bir dizi izlemiştim seneler önce. Her sabah mezarda koşan bir kadın vardı. Mezarda koşmamasını söyledi ablası ona; bu ölülere hava atmaktır dedi ona. Fakat o ana kadar yaşamıyla hava atan değil ona tutunmaya çalışan birini izlediğimi düşünmüştüm. Koşuyoruz hepimiz bir patikada. Yolun kenarları bir zamanlar değer verdiklerimizin mezarı. Sapmalar, sancılar ve çığlıklar, uykumuzdan uyandıran bizi. Geleceğe yürümek için geçmişi arkada bırakmak zaruri. Fakat yolun rotası onun elinde çizili. Ne bırakabilirsin ne de tutabilirsin elini. Bu omuzlarımdaki kimin izi? Zihnim güvenli sığınayım. Oraya kaç kişiyi

sığdırayım? Kalbimdeki kırıkları nereye ayırmalı ki canımı yakmasın? Hangisi doğru? Hangisi yanlış? Kime kulak asmalı? Kimi dar ağacına? Etiğe mi kurulmalı ahlaka mı vicdan mahkemesi? Kimin yönetecek kadar var muhakemesi? Güvenin olmadığı yerden doğar mı insanın güneşi? Elbet solar sıradağda filizlenmeyen cennet çiçeği. Ve işte o gün güneş batıdan doğacak bizim için.

Bir koridorda yürüyorum. Kırmızı halı döşenmiş yerlere. Öyle sıcak ki yer, yanıyor ayaklarım. Kırmızı bir elbise var üzerimde. Ağırlığı altında eziliyorum. Birini arıyorum. Koridor kapılarla dolu fakat kilitli her biri. Anahtarlarını bulamıyorum bir türlü. Bir kapı, iki kapı derken zaman geçiyor. Yirmi dokuzuncu kapıdayım. Elimde anahtarı. Kan var ellerimde. Bu kimin kanı? İçimde bir korku var. Yine kimi kaybettim? Ben miyim sebebi? Niye bu kadar korkuyorum? Ben yapmadım. Ben yapmadım.

Anahtarı kapıya sokmak istiyorum ama bir anahtar değil bu, bir bıçak. Kapının arkasından sesler geliyor. Gülüyorlar sanki. Kapıyı tıklatıyorum beni de içeri almaları için. "Aral!" diye sesleniyorum içeri. Açmıyorlar. Beni içeri almıyorlar. Kapıyı elimdeki bıçakla açmaya çalışıyorum. Zorla açıyorum kapıyı. Herkes içeride. Aral, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu, Batı, Melek, Güneş abla, Alpaslan abi, Mehmet Ali, Balın, Şahin, Kürşat, Alin, annem... hatta Hükümdar Çakırca, Ender Çakırca ve babam bile orada. Ben yokum bir tek. Bensizken gülen yüzleri, asık şimdi beni gördükleri için.

"Aral'a bir şey oldu sandım," diyorum çok mahcup hissederek kendimi. Onların huzurunu kaçırdığımın farkındalığıyla öyle mahcup oluyorum ki ne yapacağımı bilemeyerek kapının eşiğinden duruyorum öylece. Aral'a bakıyorum umutla. Bana bakmıyor. Sırtı dönük bana. Sanki ben yokmuşum gibi. Sanki ben hiç onun için olmamışım gibi. Babamla ve kardeşleriyle sohbet ediyor gülümseyerek. Mutlu görünüyor. Bensiz mutlu görünüyor. İyi görünüyor bensizken. Belki de doğrusu bu.

"Lina."

Gözlerimi yanımda duran kızıl saçlı adama çeviriyorum.

"Seni bekliyoruz," diyor gözlerime bakarak. "Geç kaldın. Hadi."

"Ama," diyorum isteksizlikle. "Aral'a söylemek istediğim bir şey vardı."

Kafasını iki yana sallıyor. "Çok geç artık."

"Çok zamanımı almaz."

Çenesiyle arkamı işaret ediyor. "Artık önemi yok söyleyeceklerinin."

Gözlerimi arkama çeviriyorum. Aral, kolunda bir kadınla beyaz bir halı üzerinde yürüyor. Kalbime bir ağrı saplanıyor. Gözlerimi elime çeviriyorum.

"Benimle evlenecekti," diyerek parmaklarımı kontrol ediyorum ama yüzüğüm yok parmaklarımda. Ellerim kesik ve kan içinde. Yüzük parmağımdaki bir çemberden kan sızıyor. Beyaz halıya düşerken kana buluyor onu.

"Herkes olması gereken yerde."

"Hayır," diye fısıldıyorum müthiş bir kalp ağrısıyla. "Ben onu seviyorum."

"Sevmek yasak. Tekrar et."

"Hayır! Seviyorum!"

"Sevmek yasak. Tekrar et."

"Seviyorum. Lütfen. İzin ver."

"Unut. İnsan olduğunu unut."

"Yapamam," diyorum ağlayarak. "Bir kere yaptım. Yapamam... Çok üzülür."

Çenemi kaldırıp onlara bakmaya zorluyor beni. Aral her adımda benden daha da uzaklaşmakla kalmıyor, içimden kopuyor sanki.

"Bırak gitsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Yoksa bir dahakine onu öldüreceksin."

Gözlerimi açtığımda duyduğum tek ses etrafımı çevreleyen stabil nabzım ve makinelerin sesiydi. Akşam saatleriydi ya da henüz yeni sabah oluyordu. Yüzümde bir oksijen maskesi vardı. Mide bulantısıydı hissettiğim; sızlayan tenim ve ağrıyan kalbim. Nefes almak sancılı. *Neredeyim?*

Neden burada olduğumu kavrayabilmek için yaklaşık bir dakika boyunca tavana bakmam gerekti. Zihnim uyanamaya zorlarken kendini parça parça anılar ziyaret etti zihnimi. Aral'ı en son gördüğüm an zihnimin ortasına saplandı bir şarapnel parçası gibi. Elimi yüzüme götürmek için yeltendiğimde elim normalinden daha yavaş hareket etti. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. Uyuşmuş haldeydim kaldırmaya zorladıkça titriyordu elim. Önce doğrulmaya yeltendim fakat bir el dokundu koluma. İrkildim.

"Şşş," diye fısıldadı tanıdık bir ses. Saçlarımı okşarken "Bir şey yok bebeğim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi.

Sakinleşmek istemiyordum halbuki. Kalkmak istiyordum. Aral'ı görmek istiyordum.

"Aral," diye fısıldadım zorlukla.

"O iyi," dedi tanıdık uzaktan gelen bir ses. "İyi olacaksınız. Uyumaya devam et bir tanem."

Soracak sorularım ve söylemek istediklerim vardı ama ağzımdan çıkan tek kelime Aral olmuştu yine. İsmine ne çok şey sığdırabildiğimi o an yarı uyanık yanı uykulu zihnimle fark ettim ve bu farkındalık vurucu olduğu kadar uyuşturucuydu da.

"Her şey yoluna girecek," dedi boğuk ses. ***Anne?***

Neden ağlıyor? Ne oldu bana? Neredeyim? Hastane de mi? Aral iyi mi gerçekten? Annem mi yanımdaki gerçekten? Buraya nasıl geldi? Annem evden tek başına bu kadar uzaklaşamaz ki.

"Görmem," diye mırıldandım zorlukla. "Lazım."

"Uyu Lina. Uyandığında ikiniz de daha iyi olacaksınız."

Bu ne demek? Neyi var Aral'ın? İyi değil mi? İyi olduğunu söyledi.

"Aral," diyebildiğim yine sadece.

Yüzüme oksijen maskesini takarken şuurumu tekrar kaybettiğimi hissettim. Direnemediğim bir uyku hali esir aldı zihnimi. Canımı acıtmak, etimi kesmek istedim. Uyanmak, bu uyuşukluk halinden kurtulmak istedim ama yapamadım. Yenildim kendi bedenime bir kez daha. Bedeni ve zihni arasında esir tutulan bir ruh gibiydim. Onu da Aral'a vermek isterdim.

Gözlerimi açtığımda duyduğum tek ses etrafımı çevreleyen stabil nabzımın sesiydi. Güneş doğuyor ya da batıyordu. Ayırt etmesi zordu. Tavana bakarken neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Dejavu hissiydi yaşadığım. Bedenim kurşun gibi ağırdı ve sızlıyordu tenimin her bir santimetresi. Kesiklerden ötürü olmalı. ***Kesikler... Kartlar... Ve Aral...***

Kalbim korkuyla çarparken elimi kaldırmak istedim ve her zamankinden ağır geldi. Yüzümdeki maskeyi çıkardım. Görüş açıma ilk giren annemi anımsatan bir simaydı. Ardından yanında uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı biri.

"Aral?" dedim heyecanla.

İyi görünüyordu gerçekten. Başımda beklemişti. Kalbim rahatlayacak oldu. Ta ki kulağındaki parıltıyı fark edene kadar. Kaşlarımı çattım.

"Benim," dedi Deniz bana daha da yaklaşırken yavaşça. Kalbime bir ağrı saplandı. Aral neredeydi? "Her şey yolunda."

Her şey yolunda mıydı gerçekten?

"Sakin ol," dedi annem elimi tutarken.

Umursamadım ikisinin de söylediğini. "Aral nerede?" diye sordum kalbimin ritmi monitörden yankılanırken.

"O iyi," dedi Deniz sakin bir sesle. "İyi olacak. Sakin ol."

Kafamı iki yana salladım. *Bir şey olmuş. Deniz neden benim başımda? Aral iyi olsaydı eğer burada olurdu. Burada değil. İyileşecek olsa Deniz onun yanında olur neden benim yanımda olsun? Aral'a bir şey olmuş. Söylemiyor bana. Bir şey olmuş. Kötü bir şey olmuş.*

Bedenimin titremeye başladığını hissetsem de zorlayarak doğruldum yataktan. Ellerim damlar yollarıma gittiğinde Deniz ve annem durdurmaya çalıştı beni.

"Bırak," diye bağırdım ve bu çok acıttı sanımı. Sanki içim yanmıştı. "Aral'a gideceğim, bırak."

"Lina yapma lütfen," dedi annem üzgün bir sesle. "O da tedavi altında. Senin de tedavi olman gerek."

"İstemiyorum," dedim genzim ağrırken. "Onu göreceğim. Bırak," diye kızdım Deniz'e. "Lütfen bırak."

Deniz'in yüzünü net göremiyor olsam da üzgün bir ifade seçebiliyordum o an. "İyi değilsin," dedi sakin bir sesle. Yerinden çıkardığım damar yolunu yavaşça çıkardı kolumdan. "Ayağa kalkmaman gerek. Bu tedaviyi olmalısın. Abim çok kızar, biliyorsun."

"Onu görmem lazım," dedim ağlama isteğiyle dolarken içim. "Lütfen."

Yataktan kayarak yere indim. Çıplak ayaklarım betona bastığında o kadar üşüttü ki beni kemiklerimde hissettim. Başım döndüğünde ikisi de tuttu beni.

"Aral'a gideceğim," dedim gözlerimi açık tutmaya çaba göstererek. Nefesimi kontrol altına alıp bir adım attım ileri. Bir adım daha. Kolay iş. Yürü Lina. Yürümen lazım. İyi olduğunu görsem yeter. Sonra istedikleri kadar tedavi olurum.

Deniz önümden çekilmesi için güçsüzce göğsüne bastırdım. Diretmedi. Aksine beni kucağına aldı yavaşça. Dokunduğu her yerimde ince bir sızı hissettim, fakat derin bir sızı değildi bunlar. Sinek ısırığı gibiydi. Acı eşiğinin yüksek olması ne iyi bir şey diye geçirdim

üzerimden. Kalbimin alan dışı kalması ne büyük şansızlık. Üstelik en büyük korkum ve sınavımken Aral'sızlık...

Deniz beni odadan çıkarırken "İyi olacak abim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım kalbim ağrırken. Gözlerim önünde beyaz noktalar patlıyordu. Gözlerimi kapatıp açıyordum sürekli. Beni bir tekerlekli sandalyeye oturttu. Biriyle konuştu ama pek anlamlandıramadım duyduklarımı. Gözlerimi her açıp kapatışımda farklı bir yerdeydik sanki. Duyuyor, anlamlandırmaya çalışıyordum her şeyi. Gözlerimi açık tutmak epey külfetli bir işti. Florasan ışıkları gözlerime hiç iyi gelmiyordu. Açık tutamıyordum onları.

Yoğun bakım yazısını gördüğüm ve anlamlandırabildiğimde kalbimdeki adrenalin seviyesi biraz daha uyanık hissettirdi bana. Gözlerimi açtım direnerek. Zorladım kendimi. Sağ yumruğumu sıktım canım acısın diye. Hatırladığım kadarıyla çiziklerle doluydu avuçlarım ve kollarım. Canım acısın da uyanayım istiyordum. Kalbim acımasın tenim acısın. Aral tenimi öper geçer ama kalbim acırsa Aral'ı bile üzer. *Üzmesin*.

Bekleme alanındaki kabalağı ancak o zaman fark edebildim ve yüzlerini seçemiyor olsam da içim bir utançla doldu. Hepsi Aral'a gelmiş gibi bir üzüntü ve utançla iki büklüm oldum sandalyede. Gözlerimi kapattım.

"Hepsi benim yüzümden," diye fısıldadım içim titrerken.

"Abi?" dediğini işittim Ekin'in.

Dikkatleri üzerimize çekti. "Lina'nın ne işi var burada?" Yok olmak istedim. *Ama yok olursam Aral'ı çok özlerim.*

"Abimi görmek istiyor, tutamadım," dedi Deniz kısaca. "Kuzey nerede? Hemşire'den rica etsin, Lina görsün birkaç dakika. Kötü olduğunu düşünüyor."

O sırada saçlarıma birinin dokunduğunu hissettim. "O iyi mi?" diye sordu endişeli bir ses ve o endişeli sesteki şefkat kalbimi ezdi. "Neden getirdin buraya?"

"İyi değil," dedi Deniz sıkıntıyla. "Öldüğünü sanıyor sanırım."

Ufak bir nefes çekti Güneş abla içine. "Allah korusun," dedi korkuyla. Sonra yüzüme dokundu nazikçe. "Lina. Duyuyor musun beni?"

Kafamı salladım yalnızca. Gözlerim açıktı fakat kapatırsam bir daha açamam diye kırpamıyor, kimsenin yüzüne de bakamıyordum.

"O iyi olacak," dedi üzgün bir sesle. "Hayati tehlikeyi atlattı. Sorun yok."

Hayati tehlikesi varmış Aral'ın. Bunu atlatmış ama varmış. Ya ölseydi? Ya kaybetseydim onu yine aynı kişi yüzünden? İki kez yenildim Ares'e. Onu öldürmeliyim mutlaka üçüncü görüşümde.

Ekin yanında Kuzey'le döndü. Kuzey, Deniz'le konuştu sonra yürüyen sandalyemin arkasına o geçti. Beni yoğun bakıma soktu. Bir odanın önünde durduk. Kalkmama yardım etti, tek kelime etmiyordu ve benden nefret ettiğini düşündüm. En başından beri bana karşı mesafeli olan kişiydi Kuzey. Abisine zarar vermemden endişe duyuyordu ve veriyordum da. Ben olsaydım ben de sevmezdim beni. Aslında Aral olmasa kimse sevmezdi beni. O benim sevilecek tek yönümü öyle çok öne çıkarıyordu ki herkes o parçamı bütünüm sanıyordu.

Camın arkasında yatan o adama baktım. Kalbinin düzgün ritim çizgisini ve simasını bulanık da olsa seçebiliyordum. Yüzünü göremediğim için gözlerimden nefret ettim o an. Boğazımı düğümledi bu durum. O bir hastanede, benim yüzümden yoğum bakımda yatıyordu ve ben onu göremiyordum bile. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi. Onu görmeyi bile hak etmiyormuşum gibi.

O sırada Kuzey "Numaralarım seninkilerden küçük ama idare et," diyerek yüzüme bir gözlük taktı yavaşça. Görüşüm daha netleştiğinde artık yüzünü seçebiliyordum Aral'ın ve onu görmek kalbimdeki ritmi bozdu.

Her zamanki Aral'dı. Benim bildiğim Aral'dı. Hiçbir şişkinliği ya da yarası yoktu. Oksijen maskesi olmasa öylece uyuyor gibi duruyordu.

"O iyi mi gerçekten?" diye sordum titreyen bir sesle.

Kafasını salladı. "İyileşiyor. Hayati tehlikesi yok. Vücudun toparlaması için uyutuluyor sadece."

"İyi olacak," dedim kalbimin ritmi kulaklarıma kadar ulaşırken. Midem bulanıyordu. Titriyordum sanırım.

"Lina," dediğini işittim son olarak. Vücudum aniden hafifledi, zihnim bilincini kaybetti.

Simsiyah bir denizde süzülmeye başladım. Aral yoktu. Yalnızdım. Soğuktu ve korkmuş hissettim. Dışarıdan gelen bir uğultu vardı,

kulaklarıma ulaşmıyordu ses. Köpek sesleri, düdükler ve ıslıklar işittim. İsmimi söyleyen onlarca farklı ses vardı içimde. Biri bile ne Aral'a ne de babama aitti.

Gözlerimi açtığımda bir dejavuya hapsolmuş gibiyim. Yaşadığım şey rüya içinde rüya görmekti sanki ama gördüklerim kabustan ibaretti yalnızca. Tekrar ediyordum her şeyi. *Yüzünden çıkar maskeyi. Dikeldiğin an vuran bir baş dönmesi. Deniz ve annemden gelen bir ikaz listesi. Kapı açıldığı an gözlerine hücum eden ışık huzmesi. Tanıdık bir kalabalığın sesi. Utanç ve mahcubiyet sillesi. Yok olma isteğinden adımlarının yok sesi. Bitmeyen zamanın bekleyişi ve sensin tüm bunların sebebi...*

En uzak köşede tek başıma bir duvar kenarında oturmuş saati izliyordum. Bugün ayın on ikisiymiş. Aral'ı uyanık göreli 50 saat olmuş çoktan. O alerjiden bense zehirlenmeden yatmışız yoğun bakıma. Zehrin ne olduğu bilinmediğinden benim durumum başlarda ondan daha kötü olsa da bir süre sonra ondan daha hızla toparlamaya başlamışım. Sebebi antidot almam ama nasıl oldu bilmiyor doktorlar. Fakat bunun için hepimizin kızıl bir tahmini var...

Şimdi öğlen olmak üzere. Tüm Çakırcalar hâlâ buradalar. Dönüşümlü olarak arabada kestirip yukarı çıkıyorlardı. Alpaslan abi, Güneş ablayı, Melek'i ve Batı'yı gece eve götürmüş – Doğu burada kalmak için ısrar etmişti - sabah geri getirmişti. Alpaslan abi de işe gitmiyordu o da diğerleri gibi. Hükümdar Çakırca da buradaydı. Herkesten uzakta bir köşede durmamın sebeplerinde biri de ondan çekinmemdi. Bana tek bir kelime etmemişti henüz ama beni en başında uyarmıştı. O tilkiyi çocuklarımdan uzak tut demişti, bense Aral'ı kendi ellerimle götürmüştüm tilkinin inine. Üstelik ben buradayım ama o uyuyordu. Benim yüzümden ikinci kez bu haldeydi. Görmek istemediğim bir haldeydi. *Üstelik göremiyorum ve ona yaklaş diyemiyorum bile. Kimsenin yüzüne bakamıyorum. Tenimdeki her kesik sızlıyor onunla yokluğuyla ve ben gönlümce ağlayamıyorum bile o yok diye. Kalbim ağrıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Panik atak geçirecek gibiyim sanki ama geçiremiyorum. O yok diye. Hepsi ona dair. Her şey onun için. Ama o uyuyor. Bensiz. Benim yüzümden.*

Adım sesleri duydum bana doğru atılan ve kim olduğunu anladım ama tepki vermedim. Kaçabileceğim bir şey değildi bu üzerime gelen. Eninde sonunda yüzleşecektim onunla.

Bana yaklaşırken Deniz'in korumacılıkla önüne çıktı. "Baba," dedi usulca yapma der gibi.

Onu ilk kez baba derken duyuyordum. Yorgun ve biraz daha sitemli çıkıyordu sesi. Babalarına öfkeleri hiç dinmiyordu sanki. *Benim de mi öyle olacak sence Aral? Babam geldi sanırım ama ben onu hiç affetmeyecekmişim gibi geliyor. Hele bugünden sonra çok zor. Seni bu duruma sokan kişilerden biri de o çünkü. Sana gelmemiş olsaydı burada olmazdın şimdi. Çok garip bir şey fark ettim seninle. Aile her şeyden önce gelir sanıyordum. Sonra fark ettim ki aile kurmak kan bağıyla gerçekleşmiyor en başında. Aile, duygu ve davranışlarla inşaa ediliyor başlı başına ve bu yüzden bu iki temel sağlam değilse yıkılıyor başımıza. Ve şu an yalnızca sen varsın aklımda. Sen benim için aileden de ötesin. Bu seni orada yatmanın sebebi. Tilkilerin bir evi olmaz ki olsun bir ailesi. Ben hak etmiyorum seni. Bunu inkâr ettiğim her an hayat yüzüme vuruyor gerçeği. Ne yapacağım ben Aral? Kalsam kaybediyorum, gidersem de çok özlerim Alin'i ve seni. Ne yapmalıyım Aral? Kendimle baş başa kaldım yine. Dizinde oturmaya, sana anlatmaya ve bana yol göstermene ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Uyan lütfen. Uyan lütfen.*

Deniz onu vazgeçirememiş olacak ki adımların sahibi elli santimetre uzağımda duruyordu artık.

"Kalk hadi," dedi tanıdık otoriter ses. "Dışarı çıkalım biraz seninle."

"Yatağında olması gerekiyor zaten," dedi Deniz usulca. "Bu halde dışarı çıkarma."

Hükümdar Çakırca, "Fiziksel olarak bir şeyi yok. O bir Kara," dedi.

"Lina," diye düzeltti Deniz babasını. "Abimin sevgilisi," diye de ekledi.

"Tebriklerimi kendisine daha önce iletmiştim," dedi Hükümdar Çakırca net bir çizgi çekerek. "Onun senin korumana ihtiyacı olmadığı gibi koruman gereken kişi de ben değilim... Gözünüz abinizde olsun."

Hükümdar Çakırca'nın pes etmeyeceğini ve bundan kaçamayacağımı bilerek yavaşça doğruldum. Tenimde bir sızı yükseldi fakat umursamadım bunu. Gözlerimi yerden çevirmeden öylece yanından geçip asansöre ilerledim. Hükümdar Çakırca peşimden gelip yanımda yürümeye başladı. Birlikte asansöre bindik önce. Ardından dışarı çıktık. Sigara içme alanında dikilene kadar ona hiç bakmamıştım. Fakat kesiklerim soğuktan sızlama şiddetini arttırdığı

sırada onun da yalnızca bir gömlekle dışarı çıktığını fark ettim. Her zaman düz keskin bir çizgi gibi nizamlı olan o adamın çizgisi bu kez titrek bir eldeymiş gibi bir hali vardı. Sarsılmıştı. Endişelenmiş olmalıydı Aral için. Özellikle ilk gün daha zor olmalıydı. İlk gün şuursuz yattığıma hatta ondan daha kötü durumda olduğuma memnumdum. Keşke hâlâ öyle olsaydı. Keşke Aral'la yer değiştirebilseydim. ***Özür dilerim sevgilim, duygusal acı çekmeni istediğim değil, artık yükümü kaldıramadığımdan.***

Hükümdar Çakırca cebinden gümüş bir tabaka çıkarırken "İyi misin?" diye sordu bana.

Bir ana alığına tabakasına takıldı gözlerim. Aral'ın tabakasına öyle çok benziyordu ki hüzünle gözlerimi kaçırdım ve cevapsız kaldım ona.

Bir sigara dalını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Dikkatle süzdü beni. "İyi dövüşmüşsün," dedi sonra sigarasını yakarken. Derin bir nefes alıp sağ elinin parmakları arasında dudaklarından ayırdı sigarasını. "Elinden gelen her şeyi yaptın mı?"

Ağlayamadığım için sızlayan bir burunla kafamı salladım usulca. Elimden geleni yapmıştım ve gelen buydu yalnızca.

İçimde bir fırtına kopuyor gibi hissediyordum. Bir şey dönüyordu göğüs kafesi boşluğumda ve her şeyi birbirine katıyordu sanki. Ağlama isteğiyle doluydum. Aynı zamanda da kan kusma isteğiyle. Ares'i bulmak ve öldürmek istiyordum onu. Kimseyi öldürmem, öldüremem sanıyordum iki gün öncesine kadar. Benden beni değil yalnızca beni ben yapan her şeyi çalmışlar, çalmaya çalışmışlar hatta buna alışmışlardı. ***Önce beni, sonra babam ve annemi aldılar elimden şimdi de Aral'ı ve Alin'i istiyorlar. Bir tek ikisi var. Onlardan ne istiyorlar?***

"Onu ben götürdüm," dedim çatlak bir sesle.

O sırada burnumdan sıcak bir şeyin akmaya başladığını hissettim ama tepki vermedim. Burnumdan akan kan usulca dudaklarım üzerinden aktı ve çenemden aşağı üzerime damladı.

Hükümdar Çakırca beni izlerken kafasını salladı yavaşça. Eli cebine gitti. "Sen Kara'ysan o da bir Çakırca," dedi cebinden bir mendil çıkarıp uzatırken bana. "Aral'a istemediği bir şeyi yaptırmak çok zordur."

Mendilin üzerindeki E harfi içimdeki ağlama isteğini daha da arttırırken kafamı iki yana salladım almak istemeyerek. Ender Hanım'a ait herhangi bir şeyi kana bulamak istemiyordum hiç.

Özellikle Aral yukarıda alerjisinden ötürü yatarken. *Aklıma annesiyle ilgili anlattı anısı gelmişti o mendile bakınca. Annesiyle uyumak için yediği bir avuç kuruyemiş...*

Hükümdar Çakırca mendilini almayınca cebine geri götürdü. "Kendini suçlamaya başlarsan sonu gelmez."

Bana hesap sormasını beklerken onun tarafından teselli ediliyor olmak ensemi uyuşturdu bir anlığına. Yüzüne şaşırmış ifademi gizleyemeyerek baktım.

"Ender bilmiyor olanları," diye itiraf etti beni izlerken. "Söylemedim. Bu yüzden hiçbir zaman söylemiş olsaydım nasıl tepki vereceğini ve sonucun iyi mi yoksa kötü mü olacağını bilmeyeceğim. Aral'ın iyi olacağına eminim ve Ender'i korumak istiyorum. İhtimalleri düşündüm ve ona söylememenin daha iyi olacağına karar verdim. Ender bir gün bunu öğrenip bana öfke duyduğunda bununla yüzleşmeye ve sebeplerimi açıklamaya hazırım. Kaçarak hiçbir yere varamaz yalnızca hayatı kaçırırsın."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Gözlerime baktı doğrudan. Gözlüklerim olmadığından yüz hatları çok belirgin değildi ve Aral'ın ona ne kadar benzediğini bir kez daha iliklerime kadar hissettim.

"Oraya girmek senin fikrin olabilir. Ben de buna Aral karar verebilsin diye o kartı onun adına aldım. Herkes kendi seçimleriyle geldi bu noktaya. Bunun için seni ya da onu suçlamıyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama sana Ares'i ailemden uzak tutmanı söylemiştim."

Tüylerim diken diken oldu yine. İçim hem öfke hem de mahcubiyetle doldu. "Özür dilerim," diye fısıldadım mahcubiyetim eğerken başımı. "Nasıl yapacağımı bilemedim."

Hükümdar Çakırca, Aral'ı bıçakladığımı ve hatta bunun sebebinin Ares olduğunu biliyordu belki de. Ekin bile benim bilmediğim birçok şeyi biliyordu, Hükümdar Çakırca'ydı kaynağı ve her şeyi biliyormuş gibi hissediyordum zamanla.

"Kaldır başını," diye kızdı bana. Sol elini çeneme dokunup yukarı kaldırdı. Parmakları kanıma bulandı ama bundan rahatsız olmadı. "Başını eğerek koruyamazsın elindeki hiçbir şeyi. Dik dur seçimlerinin arkasında."

Gözlerine baktım. "Her şeyimi kaybettikten sonra ne anlamı var başımı dik tutmamın?"

"Ama henüz her şeyini kaybetmedin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ölene dek kaybetmiş sayılmazsın ve dik başlı ölüm diye de bir şey yoktur."

Her bir kelimesi içime işliyor tüylerimi diken diken ediyordu. Ona hesabını sormak istediğim bir sürü şey vardı. Aral'ın çocukluğunun hesabını sormak istiyordum. Neden yaptın bunu ona, neden bu hayatın içine sürükledin onu da diye hesap sormak istiyordum fakat yüzüm yoktu şimdi. Üstelik karşımda konuştukça ailesini korumak isteyen bir adam görüyordum. Kaybetmekten korkan ve bunu nasıl becereceğini kestiremeyen öfkeli bir adam. Biraz bana benziyordu sanki.

Sigarasını bitirdiğinde cebindeki tabakayı çıkardı tekrar. Bir tane daha yakacak sandım ama tabakayla birlikte tanıdık bir telefonu ve şeffaf bir poşeti uzattı almam için. O an tabakanın, telefonun ve poşetteki diğer eşyaların Aral'ın olduğunu anladım ve titreyen ellerimle aldım onları.

"Aral'ın ilk sigara yaktığı gün benim onu yaktığım gündü," dediğinde buz kestim.

Bakakaldım yüzüne.

"O gün," deyip sustu. Gözlerinde Aral'ınkine benzer bir nefret ateşi gördüm. "Cinnet halinde bir karar aldım. Yapmamam gerekirdi belki de ama o an yapmam gereken şeyin bu olduğuna inanırdım. Kararımın sonuçlarından kaçmadım yüzleştim her biriyle. Onları kaybetmekle bile." Gözlerimin içine bakıyordu gözlerini bile kırpmadan. "Yöntemlerim tartışılabilir elbette. Fakat tek bir an bile kötülüğünü düşünmedim çocuklarımın. Diliyorsa uzak dursunlar benden, ben onları yine bildiğim gibi koruyacağım." Eli yanına düştü usulca. "Bana verilen mesajı çok iyi anladım. Sonra çocuklarımın omuzlarını dağladım ki kim olduklarını bilsin düşmanım. Onlardan herhangi birine dokunmadan önce bilsin ki; başkası onların canını yakamasın diye ben yaktım onları. Olur da başka biri yakarsa onların canını, dünyalarını başına yıkarım." Tüylerim ürperdi. Yüz ifadesindeki o kararlılık düşmanını titretecek cinstendi. "Anlıyorsun değil mi beni?"

Şirket'e düşman olmaktan mı bahsediyordu? Bunun için sağlam bir gerekçesi vardı fakat yapabilir miydi bunu? Güçlü müydü gerçekten bu kadar?

"İlişkinize karışmam o ikinizin arasında," dedi net bir sesle. "Fakat seçimlerinin sonucundan kaçma, yüzleş onlarla."

Kafamı salladım yavaşça. ***Yüzleş ve seviyorsan koru elinden gelenin en iyi şeklinde. Aral gitmek isterse gider ama sen kalmak istiyorsan kalmalısın olduğun yerde. Çünkü kabul etmelisin sonuçlarını, kaçmak korkakların işi ve Hükümdar Çakırca'nın bu savaşta bana ihtiyacı var belli ki.***

"Nasıl yapabildiniz?" diye sordum avuçlarım içinde sıkarken tabakasını. "İnsan nasıl sevdiğinin canını böyle yakar?"

Hükümdar Çakırca'nın yüzünde ifadesizlik vardı ama gözlerinin ardında kötülükten eser yoktu sanki. "Bir kere yakarsam kimse yakamaz dedim. Bin gün yanacağıma bir kere yakarım dedim," dedi gözlerime bakarak tereddüt dahi etmeden. "O anı bir daha yaşayacağıma hepsini kendime düşman ederim dedim. Ettim de," derken gözlerindeki nefret alevlenmişti yine. Eşinin başına gelenleri hâlâ aşabilmiş değildi. Nasıl aşsındı her gün görürken onun halini.

"Değdi mi peki?" diye sordum bu kez kendime engel olamayarak.

"Sen söyle," dedi.

O an anladım ki Hükümdar Çakırca onları kendilerine düşman etmemiş olsaydı babam belki de Aral'ı bu işe hiç sokmayacaktı. Anladım ki Hükümdar Çakırca o gün Aral'ı yakmasa ben bugün burada onun için yanmayacaktım... Benim için senin sevgin her şeye değer Aral ama senin canın bana değmez Aral...

"Değmez," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Aral'ın değil yalnızca hiçbirinin canına hiçbir şey değmez." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Korumak demek zincire vurmak mı sizin için? Dört zincir geçirmişsiniz Aral'ın boynuna. Dördünü de duvarlarınızdan sökmüş ama zincirleri hâlâ boynunda. Biri de ayağında ve hâlâ sizin duvarınıza bağlı. Bir kuşu altın kafese kapatırsanız teselli olan kuşu kapatan eldir yalnızca. Kuş altından anlamaz parmakları bilir sadece. Onu zincire vurup sonsuz uzunluk verseniz dahi o zincirler varken özgür hissettiremez hiçbir mesafe."

Hükümdar Çakırca hiçbir şey söylemedi. Bana baktı yalnızca kısa bir süre. Belki de umursamadı söylediklerimi. Belki de onun da farkında olduğu bir gerçekti. Belki de kabul etmek ya da tartışmak istemiyordu. Bilmiyordum ama ona olan öfkem konuştukça, hatırladıkça artıyordu içimde. Tüm hıncımı ondan almak geliyordu içimden. Yıkılmaz duran otoritesini yıkmak, tüm zincirlerini kırmak istiyordum.

"Böyle bir hayata sahip olup çocuğunun evden uzaklaşmasını istemeyen tek kişi olduğumu sanmam."

Dişlerimi sıktım. Annem ve babamı kastediyordu. Başıma gelenleri kastediyordu.

"Başıma gelenlere rağmen hiçbir zaman mecbur etmedi babam beni bir şeylere."

"Ben de bir yere kadar onları evden uzakta okuttum," dediğinde zihnim uyuştu.

Bir yere kadar çocuklarını evden uzakta okutmuştu... Aral, söylemişti bunu. Liseyi bile yatılı okumuş annesinden uzak... Ta ki o olaya kadar... Gerçekten evden uzak tutmak istemiş mi başta yani? O olaydan sonra mı bu kadar takıntılı hale gelmiş çocuklarına ve evden ayrılmamaları için? Hükümdar Çakırca hep otoriter biriymiş ama o olaydan sonra bambaşka biri olmuş Aral ve Ekin'in anlattıklarına göre. Hükümdar Çakırca'nın istediği Aral'ın varis olması değil belki de. Yalnızca evde olması... Peki o çocuklar niye? Bir can basit mi bu kadar? Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydı? Hem ne oldu da sonradan izin verdi Aral'ın gitmesine? Gerçekten Ekin kalmak zorunda mıydı? *Aral... Ne oldu o evde?*

"Her şey bir ihtimal ve seçim," dedi sarsılmaz bir sesle. "Doğru ya da yanlış. Arkasındayım ve bedelini ödüyorum hepsinin."

Hatamı kabul ediyorum demek mi bu? Aral o eve girmiyordu bile. Hükümdar Çakırca gibi bir adam için Aral'ı kaybetmek büyük ceza olmalı. Hükümdar Çakırca hep düz bir çizgi üzerinde yürüyen bir adammış gibi hissettiriyordu bana. Geri dönemiyor, hiçbir yerde duramıyor, kalmıyor ve vazgeçemiyor gibiydi sanki. Her zaman ileri gidiyordu, sonunun iyi olmasını bildiği halde yürümeye devam ediyordu seçtiği yoldan.

Elimde tuttuğum sigara tabakasına baktım. Aral'ın tabakasından sigara içmesindeki hüznü o an daha iyi anladım. Aral, ilk sigarasını babası onu yaktığı gün yakmış. Hükümdar Çakırca belki de şimdi o tabakadan içtiğinde sigarasını, tüm yaşanmamış ihtimallerin pişmanlığı ve seçimlerinin sonuçları aklındaydı. Belki de yalnızca bir teselli arıyordum içten içe. Aral'ın babasının o kadar da kötü olmamasını diliyordum. Bunca şeye rağmen. Bazen yeterince zorluk yaşarsa insan, mecbur kalmışlıklardan bile empati kurarak teselli

ediyordu kendini. Affetmek istiyor insan en yakınından alınca darbeyi. Ve tutunmak istiyor, son dalı kalmışken kaybetmediği.

Yüzüme bakarken "Çok mu seviyorsun onu?" diye sordu bana.

Böyle bir soru beklemediğim için bir anlığına duraksadım. Beni ilk gördüğünde Ender Hanıma benzetişi geldi aklıma. Sanki Hükümdar Çakırca da o an bunu düşünüyordu. Birbirinden berbat hayatları olan iki kişi birbirini öyle çok seviyordu ki bu hayatlara rağmen tutunacak son dal gibi birbirine sarılıyordu.

Kafamı salladım bundan utanç duymayarak. "Çok seviyorum."

Kafasını salladı yavaşça. "Bir insan günde otuz beş bin karar verir. Aral'ı sevmek o kararlardan sadece biri. Arkasında durup durmamaksa bir başka karar. Şimdi yine karar verme zamanı. Vazgeçecek misin ondan? Yoksa savaşacak mısın onun için?"

***Otuz beş binde bir.* Ufacık bir detay gibi duruyor fakat geriye kalan otuz dört bin dokuz yüz doksan dokuz kararın her birini etkiliyor. Hayatımı köklerinden sarmalıyor ve sarsıyor.**

Kafasını salladı yavaşça. "Karar verirken unutma ki kaçanlar kaybetmeye mahkumdur ve kaçışların geri dönüşü olmaz her zaman." Bana arkasını döndü yavaşça ve girişe adımlamadan önce son kez "Geri döneceksen dik bir başla dön," dedi.

Hiçbir şey söylemedim ona. İçimde derin bir üzüntüyse arkasından baktım yalnızca. Görüş açımdan çıktığında gözlerimi ellerime çevirdim. Şeffaf poşetin içinde bir saat, iki künye, bir de yüzük vardı. Yüzük bir künyeyle aynı zinciri paylaşıyordu. Kalbimde bir sızıyla arkamdaki sandalyelerden birine oturdum halsizce. Bitkin hissediyordum. Yatağa dönmeli tedaviyi kabul etmeliydim fakat iyileşmek gelmiyordu içimden onun iyileştiğini görmeden önce.

Buz gibi sandalyeye oturup elimdekileri kucağıma bıraktım. Şeffaf poşeti açtım. Titreyen sarılı ellerimle içindeki saati çıkardım. Saatinin camı çatlamıştı ama çalışıyordu hâlâ. Bu berbat hissettirdi bana.

"On üç dakikan için başımın etini yedin," diye fısıldadım üzüntüden ölecek gibi hissederken. "Sana bu elli saatin bedelini çok fena ödeteceğimi biliyorsun değil mi? Elli sene boyunca başına kakacağım bunu." Burnumu çektim yavaşça. O sırada yelkovan akrebin üzerine devrildi. "Artık elli bir," diye mırıldandım.

Burnumu çekerek saatini koluma taktım. İçindeki künyeleri çıkardım. Aral'ın künyesini okşadı parmaklarım.

"Künyeleri değiştirelim," diye fısıldarken onunla kendi künyemi değiştirmek için klipsini açtım. "Cenaze sende kalmasın, ev senin olsun." Künyeleri değiştirdim.

Klipse taktığım yüzüğüme baktım birkaç dakika. Parmağıma takıp takmamakta tereddüt ettim. Geri takacağıma söz vermiştim. Takmalı mıydım şimdi? Ama hangi yüzle? Aral uyansın, tekrar taksın istiyorum. Beni öperek kolları arasına alsın, bir daha çıkarmamam için beni tatlı tatlı tehdit etsin istiyordum. Künyesine ve yüzüğüme öpücük bırakmak istedim ama kanım bulaşır diye korktuğumdan yapmadım. İki zinciri de boynuma astım.

Telefonunu aldım elime. Ekran aydınlandığında Cerbe ve Arte'nin tanıdık bir fotoğrafı karşıladı beni. Köpeklere bakmak istemediğimden yukarı kaydırıp şifresini girdim. Ekranı açıldığında bu kez farklı bir ekran resmiydi gördüğüm. Dizinde otururken çekildiğimiz fotoğrafı koymuştu ekranına. İlk kez görüyordum ve kalbim sancıdı fotoğrafımıza bakarken.

"Sinir oluyorum sana," dedim burnumu çekerken. "Hep böyle sevimlilik peşindesin." Burnumu çektim tekrar. "Gerçekten çok sinir oluyorum."

Galerisine girdim merakla. Favorilerine girdim ardından. Çok yukarı çıkmaya gerek kalmadan çekildiğimiz ilk fotoğrafı buldum kolayca telefonunda. *Aral, ben ve babam*. Burnum sızlamaya başladı tekrardan.

"Ne yapacağım Aral?" diye sordum ekrandaki yüzüne bakarken. "Yukarı çıkmalı mıyım? Yoksa arkama bakmadan kaçmalı mıyım?" Burnumda tekrar bir sıcaklık hissettim. "Ama sana söz verdim. Çok seviyorum seni." Burnumdan akan kan dizlerime damladı. Umursamadım onları.

"Kaybediyorum hep," dedim öfkeyle. "Benim yüzümden bu haldesin yine." Fotoğrafını okşadım. "Seni kaybetmek istemiyorum. Neden yaşayamıyorum Aral. Bencilce belki ama bensiz ne yapıyorlarsa onu yapsalar olmaz mı? Neden istiyorlar beni bu kadar? Ben bir kişiyim. Beni bana bıraksalar olmaz mı? Herkes gibi yaşasam olmaz mı Aral? Susar, unuturum yine her şeyi. Normal bir hayat istiyorum. Bu beni kötü biri mi yapar?"

Burnumu çektim. .kan sigara tabakasına damladığında dizime sildim hemen. Ona ait hiçbir şeyde kan olsun istemiyordum. Tabakasını

okşadım parmaklarımla. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini düşündüm, Aral'ı düşündüm. Yaktığı ilk sigarayı düşündüm. Ufak kilidine basıp açtım kutuyu. Kızıl Joker oradaydı ama bakmak istemedim o karta. Midemi bulandırıyordu o geceyi düşünmek bile. Bir süre sigaralarına baktım. Bir sigara çıkardım içinden. Titrek parmaklarımla dudaklarım arasına yerleştirdim. Çakmağını aldım parmaklarım arasına. Aral'ın avuçlarımı diktiği gün avuç içine tuttuğu ateşi anımsattı bu bana. ***Daha önce hiç sigara içmedim. Şimdi içsem Aral kızar mı? Kızmaz. O bana kızmıyor hiç. Ama üzülür belki. Hoşuna da gitmez sanırım.***

Çakmağı yaktım. "Burada olsaydın o zaman," diye fısıldadım sigara dudaklarımdayken.

Bir nefes aldım. Sigarayı tutuşturdum. İçime dolan duman öksürmeme sebep oldu ama bir iki öksürükten sonra alıştım. Sevmedim hiç. Ama Aral'ı anımsattığından söndüremedim de. Dumanı içimde her çekişimde tilkilerin evini yakmakla ilgili olan o hikâyeyi anımsadım. ***Duman Aral'dı. Aral'ı içime çekmek hiç ölüm gibi gelmiyordu. Hükümdar Çakırca haklı. Birini çok sevmek farkında olmadan ölmek gibi.*** **Her nefeste babamın orayı yakışını hatırladım. Her nefesimde Hükümdar Çakırca ve babamın arasındaki ilişkiyi anlamaya çalıştım.**

"Lina."

Sigaradan bir nefes daha alıp bakışlarımı o yöne, Kürşat'a çevirdim. Bana doğru adımlıyordu. Yüzünü göremiyordum ama sesinde bir şaşkınlık ve endişe sezmiştim.

"Aral'a bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sen iyi misin?" diye sordu karşımda dururken artık.

Kafamı salladım. "İyiyim." Değildim. Fakat Aral dışında kimseye iyi olmadığımı söylemek istemiyordum.

Kürşat hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. Çaprazımdaki sandalyeyi çekip oturdu yavaşça. Ceketinin iç cebinden bir mendil paketi çıkardı. Tek kelime etmedi. Mendili ufakça bölüp tampon haline getirdi. Sonra da bana neredeyse hiç dokunmadan burnuma sıkıştırdı onları. Tepki bile vermedim bu yaptığına. Bekledim öylece. Bunu genelde Aral yapardı bana.

"Kızgın değil misin?" diye sordum bulanık yüzüne ruhsuz bir ifadeyle bakarken.

"Neden?" diye sordu sakin bir sesle.

"Aral... benim yüzümden bu halde." Yutkundum zorlukla. "Eğer vazgeçseydi benden, burada olmazdı."

Kafasını salladı. "Belki de" diye onayladı beni. "Belki de eğer ölmemişse hâlâ Corse'da bir köşede kendini kaybetmiş bir halde içiyor oluyordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Öyle söyleme," diye kızdım ona.

"İhtimallerden bahsetmiyor muyuz?" diye sordu bana sakince. "Adrenalini yanına aldığına göre başına ne gelebileceğini tahmin etmiş. Buna rağmen girmiş o kapıdan. Neden sana kızayım? Sana sıra gelene kadar kızılması gereken çok kişi var."

Bir şey söylemedim. Gözlerimi parmaklarım arasındaki sigaraya indirdim. Neredeyse bitmek üzereydi. Çoğunu içememiştim bile.

"Aral görse üzülürdü," dedi sigarayı kastederek.

"Sanki kendisi kullanmıyor," dedim huysuzca.

"En çok da o yüzden üzülürdü," diye onayladı beni. "Onun için sigara yakma."

Boğazım bir yumru dizildi. Elini uzattı bana küçük çocuklardan bir şey ister gibi. Beni daha fazla incitmek istemiyordu sanki. Aral için önemli olduğumdan mıydı bu hassasiyeti yoksa kendisi de öyle olduğundan mı bilmiyordum ama Kürşat hep bana kendimi anımsatıyordu. Eğer normal bir hayatım olsaydı Kürşat gibi olurdum sanırım.

Parmaklarım arasındaki sigarayı ona verdim istediği gibi. Sigarayı bir kül tablasında söndürüp ezdi.

"Ben sarhoş olunca da üzülüyor mu?" diye sordum merak ederek.

"Mutsuzluktansa dert ediyor," dedi dürüstçe. "Alkolde teselli aramanın ne olduğunu en iyi kendisi bilir. Senin de öyle olman isteyeceği en son şey."

"O yüzden mi içmiyor hiç?"

Kafasını salladı. "Keyif için olsa bile içmiyor artık. Bir keresinde ne zaman alkol görse aklına senin geldiğini söylemişti. Seni düşününce keyifli bile olsa alkol alamadığını çünkü seni düşünürken zihninin bulanmasından hoşlanmadığından bahsetti."

Aral'ın odasında alkol vitrini vardı ve içmediği halde neden öyle bir vitrini olduğunu ya da kaldırmadığını merak etmiştim hep. Benden önce o eve gidemediğini söylemişti Aral. Benden sonra gidince olurda geceleri hüzün basar da içmek isterse diye göz önüne koymuştu belki de. Onlara bakarken beni hatırlayıp vazgeçmek için. Bana tutunmak için. O evdeki varlığıma tutunmak için belki de.

"Ona söyleme olur mu?" diye sordum tabakasına bakarken.

"Söylemem," diye onayladı beni. "Sırrını tutarım."

"Tutar mısın gerçekten?"

Kafasını salladı. İçimdeki derin hüzünle taşıyamadığım o yükü serbest bıraktım bir anda.

"Aral'ı ben bıçakladım," dedim titreyen dudaklarımla.

Sessizliği birkaç saniye sürdü yalnızca. "Biliyorum," dedi sonra. "Oradaydım."

Ensemdeki tüyler uyuştu. Orada mıydı? Bir keresinde ona Aral gelme dese bile gider misin peşinden diye sormuştum ona. İçime sinmiyorsa cebimden paramı alsa yürüyerek takip ederim demişti bana. O günde içine sinmemişti belki de. Belki de hissetmişti bir şeylerin ters gideceğini.

"Özür dilerim," dedim yere bakarken.

"Dileme. Sahibi ben değilim onun. Zira sahibi de istemiyordur artık."

İstemiyordu. Aral'ın benden tek istediği onu sevmem ve yanında kalmamdı. Bu kadar sabitti aslında. O kocaman kalbi hep kucak açıyordu bana. Dizinde hep bir yer vardı benim için. Otuz beş binde bir karardı vermemi istediği. *Severek kalmak yanında. Bunu da yapamazsan yazık sana Lina.*

"Onu çok seviyorum," dedim çaresizce. "Yanında kalmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Öyle yapmalısın," diye onayladı beni. Ceketini çıkarıp yavaşça omuzlarıma bıraktı. "Buz gibisin. Yatağına götüreyim seni. Uzan biraz. Yarın uyandıracaklarını söylemişlerdi. O zamana kadar senin de toparlanman gerek."

Kafamı salladım yalnızca. Kürşat beni oturduğum yerden kaldırdı. Yavaşça içeri götürdü düşeceğimden korkar gibi.

"Kürşat," diye mırıldandım girişe adımlarken.

"Efendim."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. O da bana baktı. "Aral'la iddiaya girseniz... Aral ne derdi sence? Gider mi derdi kalır mı derdi?"

"Kalacak derdi."

"Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Konuşulması zor olanları atlattınız. Bu diğerlerinden daha kolay bir sınav ama o kadar içindesinki ve üst üste geldi ki çıkamazsın gibi geliyor. Ama geçecek Lina."

Kafamı salladım. Her şey üste üste ve iç içeydi. Fazla geliyordu ve korkuyordum, canım yanıyordu. Aral uyanacaktı, yine dizinde oturacaktım. Sonrada bize yapılan her şeyin hesabını soracaktım. Otuz beş bin kararımdan biri Aral'ı sevmekte. Biri kalmaktı. Biri kalkmaktı. Biri ise hesap sormaktı. Yapacaktım.

Girişe çok yaklaştığımız bir sırada bir araba durdu birkaç metre ötemizde. Kürşat'la gözlerimiz o yöne çevrildi. O sırada tam önümüzden Hükümdar Çakırca ve Deniz geçti. Arabanın kapısını açtığında sitem dolu bir tanıdık bir kadın sesi işittik. Ardınan zarif kolları Hükümdar Çakırca'nın omuzlarına sarıldı. Arabadaki kişinin kim olduğunun bilinciyle tüylerim diken diken oldular. Karnıma ağrılar girdi. Deniz'in yüzündeki o inanamaz ifadeyi, şaşkınlığı ve bir o kadar da mucize görüyormuşçasına mutluluk gördüm. Göz göze geldiğimizde ne yapacağını bilemeyen biri gibiydi. Yanımda bir başka Çakırca durdu. Ekin daha fazla ileri gidemiyormuş gibi yanımda durdu. Şaşkın gözlerimi ona çevirdiğimde mavi gözlerindeki parıltıyı seçebildi gözlerim. Aldığı nefes ağırlaşmıştı.

"Abim," diye mırıldandı şaşkınlık içinde bakarken. "Uyandı."

tüylerim diken diken oldu. Hastanenin önüne kadar gelen, Hükümdar Çakırca'ya kızan sitem eden ve şimdi onun kollarında teselli edilen kadın, Ender Çakırca'dan başkası değildi ve Aral sanki annesinin ona geldiğini hissetmiş gibi, tıpkı eskisi gibi, uyanmıştı...

TÜRKİYE - ANKARA – 30 Ağustos 1986

Genç adam, çevresi askerle çevrili mülke adımını attığı ilk andan itibaren daha önce şahit olmadığı bir durumun içinde olduğunun bilincindeydi. Mesleğinden ötürü içinde olduğu her durumda bir olağandışılık olsa da bu kez farklıydı, biliyordu. Yalnızca Türkiye'nin değil dünyanın önde gelen nüfuslu Tuğgenerallerinden Mehmet Ali

Durmuş'un kendisi ve yüzbaşısıyla görüşmek istediğini duyduğu andan itibaren mevcut stresi hat safhalara çıkmıştı. Hali hazırda Kuzey Irak'daki PKK terör örgünütünün mağaralarını bombalamasında strateji konusunda önemli bir rol alıyordu. Fakat gündemlerinde taze bir daha vardı. Üçüncü cumhurbaşkanın vefaatı vuku bulmuştu. Defin törenin üzerinden henüz iki gün geçmişken Tuğgeneral'ın kendisini ve yüzbaşını evine mesai saatleri dışında formaliteden uzak bir biçimde çağırmış olmasının hayra alamet olmadığının bilincindeydi.

Hükümdar Çakırca sebepleri düşündü, ihtimallerini ölçeklendirdi. Tuğgeneral'ın cenazede mevcut cumhurbaşkanına eşlik ettiğini biliyordu. O sırada bir şey gelişmiş olabilir miydi? Bildiği kadarıyla Kuzey Irak'taki durumda henüz beklenmedik bir durum söz konusu değildi. Muhtemelen cenazede bir şey yaşandı diye düşündü.

Tuğgeneral'e ait mülkte Yüzbaşı ve generalin'ın korumasıyla duvarları tablolarla dolu bir koridordan geçiriyorlardı. Evin yapısından ötürü uzun koridorda yürürken kimse ile karşılaşmadılar. Koridor onları evin güney kanadına taşıdı. Çakırca ve yüzbaşı resmi kıyafetler içerisinde değillerdi. Çakırcanın üzerinde şans ederi sahip olduğu en değerli takım elbise vardı, şehit babasının en sevdiği takımını giyiyordu. Babası altı sene önce bir suikastte şehit olmuş, annesini de kısa bir süre sonra veremden kaybettiğinden bu yana vatanından başka kimsesi kalmamıştı yanında. Dışardan bakıldığında varlıklı bir İstanbul Beyfendisi sanılsa da babası Bolu'lu orta halli bir ailedendi. Çakırcalar geçmişte Milletler Cemiyeti'nde Türkiye'yi temsil eden isimler arasında olduğundan bir aile geleneği olarak mesleki hayatları askeri alanda ilerlemiş ve yer etmişti. Bu yüzden bir aile geleneği olarak Kuleli Askeri Lisesi'nden mezun olmuş, Kara Harp Akademisin'de yükseköğretim alarak karmaşık harekât planları kurma konusunda uzman subaylığa yükselerek Kurmay Subay olmuştu. Doğru hamleler, zeki ve çalışkan halkla birlikte ülkesini ne denli ileri taşıyabileceklerinin bilincindeydi.

Hükümdar Çakırca da bunu devam ettirecek parlak gençlerden biriydi. Zekası, disiplini, cesareti ve gerek silah gerekse dövüş sanatlarındaki ustalığıyla henüz yirmili yaşlarının ortasında dikkat çekmeye başlamıştı. Kalbindeki devlet ve vatan aşkı öyle büyüktü ki son altı senede yaşadıklarına rağmen idealinden vazgeçmemişti. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ilkelerini kalbinin derinliklerinde taşıyor,

demokrasi isteğiyle yanıp tutuşuyor, isterse bu durumu düzeltebileceklerine dair inancını diri tutuyordu. Devlet baki, hükûmet geçiciydi. Siyasi görüşü ne olursa olsun vatanını korumak her zaman bir başka mevzudan ibaretti.

Askeri koruma iki kanatlı bir kapının önünde durup kapıyı çaldı ve misafirlerin geldiğini iletti. Gür bir ses içeri kabul etti. Önce Yüzbaşı Demir, ardından da kendisi girdi. İki asker de General'e selam durdu. General, Çakırca'nın babasının saygı duyduğu biriydi. Bu yüzden büyük bir saygı duyuyordu kendisine.

"Yüzbaşı Demir."

"Kurmay Subay Çakırca."

General selamlarını kabul edip oturmaları için karşısındaki koltuğu işaret etti. İkiletmeden oturdular. Çakırca'nın gözünden ne General'ın masasın üzerindeki jammer ne de gözlerindeki stres kaçmadı. Genetik mi denirdi büyüdüğü çevre mi yoksa aldığı eğitim ve tecrübe mi bilinmez insanları ve içinde olduğu ortamı analiz etmekte büyük bir yeteneğe sahipti. En çok da bu yüzden yaptığı işte iyiydi kuşkusuz. Duygularına yenilmediği kadar gerektiğinde insanların duygularını onlara karşı manipüle edebilen biriydi. Strateji ve tatikleri genç yaşı ve az tecrübesine rağmen tutarlı ve nokta atışıydı. General'ın da bu yüzden dikkatini çekmişti ve zihnindeki kurtları ancak onun gibi stratejik bir deha vakit geç olmadan öldürülmelerinde yardımcı olabilirdi.

General askeri korumasına mülkün oldukları kanadına kimsenin yaklaşmamasını emretti. Ortada ciddi ve gizli bir bilgi olduğunun bilincindeki iki askerin duruşları dikleşti.

"Beni kulağınızı dört açıp dinleyin," dedi otoriter ses. "Bu söyleyeceklerim içinde olduğumuz durumda vatana ihanet olarak nitelendirebilir şeyler fakat ben Tuğgeneral Mehmet Ali Durmuş, vatanıma ihanet edeceğime yalnızca kendi kafama değil benden olan çocuklarımın dahi kafasına bir kurşun sıkar toprağını kanımla sularım. Bundan şüphe ediyorsanız şimdi çıksın dışarı, görmezden geleceğim tek seferliğe mahsus."

Ne Yüzbaşı ne de Çakırca kıpırdamadı yerinden. Gözlerini dahi kırpmadılar. Mimiktense eser yoktu yüzlerinde. Emir bekliyorlardı. O emrin demiri kesmesini bekliyorlardı.

Albay Mehmet Ali Durmuş, Türkiye Cumhuriyeti'nin yetirdiği nice şerefli askerlerden yalnızca biriydi. Verdiği kararlar ve aldığı görevleri bir an olsun bencillik veya kâr amacı gütmeksizin safi vatanseverlikle uygulamış, uygulanması için canla başla çalışmıştı. Ölene kadar da bu vatan için kan ter ve göz yaşı dökmeye devam edecekti şüphesiz. Fakat kafasının içinde kurtlar vardı. Ruhunu kemiren, kalbini kemiren ve zihnini kemiren kurtları vardı General'in. Kayıpları kalbini, koruları ruhunu, düşmanları ise zihnini kemirirdi.

"Bir şeyler oluyor çocuklar," dedi General, öfkeli otoriter bir ses tonu vardı. Kafasını kurcalayan mesela çok ciddiydi. "Gözden kaçan bir şey. Fakat edemediğimiz her saniye içimize sızan, bizi kirleten gizlenen bir şey var. Eğer zamanında durduramazsak bunu sonuçları ağır olacak."

İki asker de tam olarak bahsi geçen olayı anlamamış olsalar da tüyleri diken dikendi. Pür dikkat General'i dinliyorlardı. General dikkatle Hükümdar Çakırca'nın yüzüne baktı. Ona bakarken bir an babasını görür gibi oldu. Silah arkadaşı bir suikaste kurban gittiğinde olay yerinde bulunan tek ipucu beyaz örümcek zambağından başka bir şey değildi. Araştırmalar sonuç vermemiş zira araştırmak içi pek vakit de olmamıştı. Bu olay darbeyi tetiklemişti ve ortalık ana baba gününe dönmüştü. Faili hiçbir zaman bulunamadığından General geceleri hâlâ başını yastığa koyduğunda dostunu yad ediyor, helallik istiyordu. Fakat bir gece öncesi tek mesela helallik değildi kafasındaki. Arkadaşına rüyasına girip olan biteni anlatmak için umutsuzca yalvarmıştı General. Çünkü katıldığı cenazede gördüğü beyaz örümcek zambağı ona silah arkadaşını hatırlatmıştı tekrar ve bu tesadüf (!) General'i ölesiye rahatsız etmişti.

Çiçek, Türkiye'de sık rastlanan bir çiçek değildi. Ender, endemik bir çiçekti ve tesadüflere inanmaması için yeterince tecrübe sahibiydi. O örümcek zambağını gördükten sonra Albay'ın aklına bir ay kadar önce bir akşam yemeğinde Albay olan yakın dostlarından birinin eşinin yakasında gördüğü broş gelmişti. Cenazeden döndüğünde kendisini çalışma odasına kapatıp saatlerce düşündü General ve vardığı varsayımlar hiç hoşuna gitmedi. Otuz senelik askeri hayatı ona bir şeyler öğretmişti ve sezgilerinin onu yanılttığı hiç olmamıştı. Bir şey vardı ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu General'in. Zihninin bir köşesine kıvrılan her bir orada kaldıkça olgunlaşarak

birer kurda dönüşüyordu artık ve yılanın başını küçükken ezmenin önemini çok iyi biliyordu.

Bu yüzden sessiz sedasız ama geç olmadan harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Fırsatlar varsa değerlendirilmesi yoksa da yaratılmalıydı. Ona emir komuta edeceği cesur, zeki ve gerçek vatan sefer askerlere ihtiyacı vardı. General o gece kendi emir komuta zincirinden en güçlü halkaları seçti kendisine. Bunlardan da en mühim ikisini çağırmıştı bu görüşme için.

"Askeri profili yüksek bir şahsın yasal olmayan birtakım işlerle ilgilendiğinden şüphe ediyorum," dedi. "Fakat asıl mevzu işin içinde bir başka yapılanmanın da olabileceği. Bilgi paylaşımı ve ihanet gibi suçlar konu bahis. Fakat resmi bir soruşturma başlatılacak olursa henüz darbenin rüzgarları dinmemişken tekrar bir iç karışıklığa sebebiyet verebilir. Bu yüzden gizli bir operasyonla ilerleyecek, yılanın başını o fark etmeden ezeceğiz. Askerliğini ve hayatını yakmaktan korkan varsa şimdi dışarı çıkmasının tam vakti."

Yüzbaşı ve Çakırca yerlerinden kıpırdadılar. Sopa yutmuş gibi dimdik otururlarken emir almayı bekliyorlardı yalnızca. Çakırca'nın kalbi hiddetle çarpıyordu göğsüne. Çok ciddi ithamlardı bunlar ve Generali tanıyordu yıllardır. Bu ülke için yaptıkları düşünüldüğünde sezgisinin boşa olmadığını biliyordu her ikisi de. Şüphelinin kim olduğunu merak ediyordu deli gibi.

General memnundu gördüğü görüntüden. Umut vadeden parıltı gözler ve sarsılmaz bir irade örneğiydi karşısındaki.

"Çakırca," dedi otoiter bir sesle.

"Emrinizdeyim komutanım," dedi Çakırca net sarsılmaz bir sesle.

"Millî İstihbarat Teşkilatı'nın seni istedikleri göreve atanmana izin vereceğim. Hazırlıklı ol."

Hükümdar Çakırca'yı bu emir şaşırtmadı. Duraksamadan başıyla da onaylayarak "Emredersiniz Komutanım," diye yanıtladı Tuğgeneral'i.

Bir süre önce Milli İstihbarat Teşkilatı, TSK'dan bir görev için Kurmal Subay Hükümdar Çarkıca'nın atanaması talebinde bulunmuştu. General, son gelişmelerden ötürü Kumar Subayını görevlendirmek istemese de işler değişmişti. İçten oyulurlarken en kalifiye elamanını ileri sürmesi daha mantıklıydı. Hükümdar Çakırca da aynısını düşünüyordu. Kendini beğenmiş biri olmasa da mütevazi de sayılmazdı.

General "Kıdemli Yüzbaşı Durmuş'la işbirliği içinde olacaksınız," dedi MİT mensubu olan oğlundan bahsederken. "Yüzbaşı Demir ikinizi de TSK'da destekleyecek."

İki askerde emirlerini sesli bir şekilde kabul ettiler. O sırada aralarına Kıdemli Yüz Başı Atilla Durmuş da katıldı. General birkaç detaydan bahsederek onlara nereden başlamaları gerektiği bilgisini verdi. İki asker yaklaşık iki saat General'in odasında kaldılar. Çakırca, ona verilen yalnızca birkaç bilgiyle hatır sayılır bir strateji üretti. MİT'te kaldığı süre boyunca Kıdemli Yüzbaşı Atilla Durmuş ile arkadaşlığını ilerletmiş gibi davranacak ve sık sık General'in evine girip rapor verebilmek için bunu bahane edebilecekti. Zira Kıdemli Yüzbaşı kendisinden üç yaş büyüktü yalnızca bu yüzden dostluk kurmakta zorlanacaklarını düşünmüyordu. Herkes, aynı taşın altına elini seve seve koymuş bir şekilde General'in odasından çıktılar.

Odadan çıktıkları an kulaklarını hüzünlü bir keman melodisi doldurdu. Hükümdar Çakırca daha önce böylesine hüzünlü bir melodi dinlemediğini düşündü. Gözleri sesin geldiği yöne çevrildi ama kaynağını göremedi.

Askeri koruma ve Kıdemli Yüzbaşı, misafirlerine eşlik ettiler. Atilla Durmuş, nerede nasıl davranması gerektiğini bilen bir adamdı. Gerginliği azaltmak ve Kurmay Subay'ın omuzlarından yük almak ister gibi oldukça kolay bir şekilde sohbet açtı çıkışa ilerledikleri sırada. Üç asker sohbet ederek çıkışa ilerlerken ana salonun önünden geçtikleri sırada Çakırca büyük camların arkasında, yeşil bahçede keman çalan bir kadın gördü. Duyduğu keman sesinin kaynağı oydu. Yalnızca çaldığı müzik değil kadının kendisi de hüzünlüydü. Sanki kemanı değil kalbinin melodilerini çalıyordu. Hükümdar Çakırca'nın içinde bir merak uyanmak üzereyken kendine gelmesi için uyarılmış gibi aniden bakışlarını başka bir yere çevirdi ve ifadesizliğini koruyarak yoluna devam etti.

Dışarı çıktıklarında sesin kaynağı hâlâ sağındaydı Hükümdar Çakırca'nın. Dönüp bakmaması gerektiğinin bilinciyle savaştı. Eğer keman susmasa ve o *ender* çiçek dönüp kendisine bakmasa bu savaşı kazanırdı da. Ama kaybetti. Gözlerini sağına çevirdi ve o hüzünlü gözlerin sahibi kadınla göz göze geldi. Artık hüzünlü bakmıyordu, müziği bittiğinde hüznü de havaya dağılıp gitmişti sanki. Yüzünde zarif ve utangaç bir ifade vardı şimdi. Hayatında gördüğü en güzel en zarif

kadındı. Batan yaz güneşi omuzlarına dökülen kumral saçlarını sıcak bir kızıl tonda gönderiyor, üzerindeki uzun çık mavi elbise gözlerinin mavisini daha da belirginleştiriyordu. Çakırca, o güzel kadına bakarken onun General Mehmet Ali Durmuş'un biricik kızı, en büyük hazinesi Ender Durmuş olduğunu ve General'in son olaylardan bu yana aşırı korumacılıktan ötürü kızını kısıtladığını biliyordu. Ender Durmuş'a bakarken neden gözünden bile sakındığını anladığını hissetti ve bu yabancılaştırdı onu kendine. Gördüğü ilk güzel kadın değildi ama sadece bakışlarıyla kalbinin ritmiyle oynayan ilk kadındı.

Hükümdar Çakırca ifadesiz bir yüz, büyük bir irade ve saygıyla başıyla selamladı yavaşça küçük hanımı. Ardından gözlerini önüne çevirdi. Kalbinin ritmine öfke duyarak onu dindirdi. Beyni günde ortalama otuz beş bin karar veriyordu. Beynine işine bakmasını söyledi. Hayallere kapılmanın, saygısızlık etmenin lüzum yoktu. Zira statü farkı gibi bir gerçek söz konusuydu. Hükümdar Çakırca ayrı dünyaların insanı olma deyimine inanırdı. Bir prenses ile şövalye gibiydi durumları. Prensesler prenslerle evlenecek, şövalyeler savaş meydanlarında can verecekti. Öyle düşündü Hükümdar Çakırca fakat kader o andan itibaren birbirlerine örmeye başlamıştı bile kaderlerini. Çakırca, çok yakın bir gelecekte General'in şüphelerinde haklı olduğunu öğrenerek onu fedaisi olacak, kendini her gün verdiği otuz beş bin karardan en az birini Ender Durmuş uğruna verirken bulacaktı.

TÜRKİYE – İSTANBUL – 15 EKİM 1991

Bir Salı sabahı Haliçte güneş doğuyordu. Köprü üzerindeki satıcılarından birinin radyosundan sabah haberleri sunuluyor iki gün önce generale yapılan silahlı saldırıyı bir solcu partinin üstlendiği izah ediliyordu. Genç adam haberi dinlerken sessizdi, sessiz şehri izliyordu. Bu haberi duyan insanların ne düşündüğünü akıllarından ne geçtiğini merak ediyordu. Olayın üzerinden henüz iki gün geçmişti fakat belki de çoğu insanın umurunda değildi artık olan biten. Belki de umursuyor ve haberleri dikkatle takip ederek birbirlerine karşı kin güdüyorlardı. Emin değildi. Tek bildiği hiçbir şeyin hiçbir zaman düşünüldüğü gibi olmamış ve olmayacak olmasıydı. Kendisi de gerçeklerinin başkaları tarafından belirlendiği bir dünyada doğmuştu, içinde olduğu toplumun

da bundan bir farkı yok gibiydi. Bir illüzyondu sanki yaşadıkları. İnsanlar neye inandırılmak isteniyorsa ona inandırılıyorlardı.

İzmaritini yere bırakıp üzerine bastı. Kızıl gözlerini yol kenarı satıcısına çevirip cebinden bin lira çıkarıp bir simit aldı.

"Yazık oldu," dedi haber için. Türkçe'si bir İstanbul Beyfendisi kadar iyiydi.

"Öyle," dedi satıcı. "Seçime az kaldı. Karıştırıyorlar ortalığı işte."

Genç adam onayladı onu. Beş gün sonra genel seçimler vardı. Sebebi buydu gerçekten. Fakat bir suç silahı tutanın mı o silahı yapanın mı yoksa o ele verenin mi tartışılırdı. Genç adam iki senedir bunun savaşını veriyordu kafasının içinde ve işte buradaydı. Doğduğu yerden uzakta, bildiğinden farklı bir isimle, farklı bir kimlikle, olmasını istedikleri farklı bir kişi olarak. Buradaydı.

Elindeki simitle orta hızlı adımlarla Eminönüne doğru ilerlerken ellerindeki kanı düşünmemeye çalıştı. Ellerine bulunacak kanı da düşünmemeye çalıştı. Bunu bir daha düşünmemek için ne yapabileceğini düşünmeyi tercih ediyordu uzun süredir. Küçüklüğünden bu yana o kadar role girmişti ki hangisinin gerçek kişiliği olduğunu bulmaya çalışıyordu. Kendisine iyi biri demeye çalışıyordu. *En azından emir almadığı zamanlarda... En çok da bu yüzden yeni işi için hevesliydi. Gerçek bir askeri kimlik belki her şeyi mecburiyete dökmeye yardımcı olurdu. Askerler öyledir. Emir demiri keser her zaman.*

Simitinin yarısını kendi yiyip bir diğer yarısını bir sokak köpeğiyle paylaştıktan hemen sonra derin bir nefes aldı. Bundan sıyrılabileceğine dair içinde müthiş bir umudun yeşerdiğini hissetti yükselen güneşe bakarken. Sonra da evinin yolunu tuttu takip edildiğinin bilinci içinde. İstese kaybettirirdi izini ama izlenilmek aynı zamanda izleme fırsatı veriyordu kendisine ve onu takip eden adam Hükümdar Çakırca, epey ilgisini çekiyordu nedense. İstihbarata katıldığından beri bir istihbarat mensubunun kendisini kıskaca almış olmasını beklemediğinden şaşırmış ama bunu üstüne bildirmemişti. Nasıl dikkat çekebildiğini merak ediyordu. Hata yapmazdı, yapmamıştı da. Geldiği andan itibaren kıskaca alınmasının sebebi o gelmeden önce ekilen şüpheydi. Majesteleri o kadar da dikkatli değil, diye geçirdi içinden. Karşı tarafın şüphesi ne kadar köklüydü bilmiyor olsa da doğru yolda olması heyecanlandırmıştı kendisini. İttifak kurmak onun kurtuluşu için

sağlam bir adım olabilirdi fakat önce karşı tarafın amacını ve sağlamlığını test etmek istiyordu.

Askeri servis kullanarak yeni görevine doğru yol aldı. İşe başladığından beri dikkat çekmemek adına General'le hiç yüz yüze görüşmemişti. Zaman içinde planlı bir şekilde General'in korumaya ve izlenmeye ihtiyacı oluşmuş ve bu göreve çömez olan kendisi atanmıştı. General'in mülküne yakın bir noktada inip orta hızda yürüdü. Kapıdaki korumalara kimliğini gösterdi. Geleceğinden bilgisi olan Askeri korumalar onu içeri kabul ederken dış bahçe kapısını açtı koruma ve tam o sırada dışarı çıkan bir kadınla çarpışmaktan müthiş motor refleksleri sayesine son anda durdu.

Kahverengi küt saçları omuzlarına dökülen, cam gibi mavi gözlü bir kadın yüzünde bir mahcubiyet ifadesiyle kızardı. Saat tam 09:10'du. Kadir Kara'nın orta hızda adımları atmasının sebebiydi. Onunla kapıda karşılaşması elzemdi.

Genç kadın "Affedersiniz," dedi telaşla. Kolunda sıkı sıkıya defter ve kitaplarını tutuyordu

Büyütüldüğü baskıcı ortamı tahmin edebildiğinden bu ürkekliği ve telaşı anlayabiliyordu genç adam. Empati duydu ve kendisi de öğrenilmiş bir boyun eğişle başını eğerek özür diledi. Geçmesi için yol verirken gözleri notlarını taradı. Bu güzel kadının kim olduğunu ve neler yaptığını biliyordu. Evden kaçta çıkıp döndüğünü, hangi yemeği sevdiğini, neler dinlediğini ve izlediğini biliyordu. Üniversitede moleküler biyoloji ve genetik üzerine okuduğunu da muhtemelen annesinin teşviki ile araştırma yaptığı konuyu da biliyordu. En çok da ilgisini bu konu çekiyordu. General Mustafa Selim Kotan'ın kızı Celina Kotan, uysal adımlarla kendisini bekleyen araca ilerlerken Kadir Kara o an idealini izliyordu. Her gün verdiği otuz beş bin kararlardan birinde özgür olmaya karar vermişti. Majesteleri evine kendisini eğlendirsin diye bir soytarıyı saraya davet etmişti. Fakat soytarının prensesin peşinde olduğundan bir haberdi.

- Devam Edecek -

Bölüm kısa gelecektir ama tam olarak bu şekilde tasarladım bu bölümü aslında. Şu an planlarıma göre dördüncü kitabın ilk bölümündeyiz. Artık her şey sırasıyla açığa çıkıyor olacak, ne, nasıl, neden, ne için gibi sorularımızın cevaplarını alıyor olacağız. Detaylı oldukları için yazmam zaman alıyor ve bu uzunlukta okursanız daha iyi anlarsınız diye düşündüm, dikkatizi başka yöne çekecek olayları bir arada vermek istemedim. Önce bi olanları sindirelim tartışalım istiyorum.

Bölümde geçen yıllar ve tarihler tesadüf değil, eğer o yıllarda Türkiye'de yaşanan olayları araştırmak ister de Vikipedi'den şöyle bir bakarsanız yazdıklarım size daha zevkli gelebilir zira ben yazarken çok zevk alıyorum ehehehe

*Kurum ve kuruşlarla ilgisi yoktu yazdıklarımın. Sadece tarihi olaylara mantık çerçevesinde yorum katıyorum. FBI ajanım kapıma dayanmazsa sevinirim *-**

Yetiştirebilirsem haftaya tekrar birlikte olacağız. O zamana kadar bizi özleyin <3

- Sizi seven Filiz buradaydı <3

Bölüm 29 | Keder Meleği

İyi akşamlar <3
Gecikmeli geldik ama nihayet geldik!!!
oy ve yorumlarınızı bekliyorum. yine kritik bir bölümle sizlerleyiz.
çokça öpüldünüz.
Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 29 | KEDER MELEĞİ
Ezio Family - Jesper Kyd
Bir Beyaz Orkide - Cihan Mürtezaoğlu

Damlarımda akan ağır kan. Üzerimde taşıdığım ruh yalnızca yedi gram. Al benden neyimi istiyorsan. Kendisine olan saygısını da yitirdiğinde ne yapar insan? Kim açar kapısını, kendinden bile kaçsan? Kalmak mı zor gitmek mi? Otuz beş binde verilen bir karar. Hangisi yaşatır, hangisi derinden yaralar? Verilmesi zor cevaplar. Tek tesellisiyse; bazı insanlar böyle yaşar...

Ender Çakırca o arabadan indiğinde ve muhtemel yıllar sonra gördüğü oğlunun yüzüne, kazandığı bir cesaret ve bolca da çaresizlikle baktığında daha önce hissedeceğimi düşünmediğim şeyler hissettim. Aral mıydı bunun sebebi yoksa ben gerçekten olmamı istedikleri kişi değil miydim bilmiyordum artık. Tek bildiğim Aral'ı düşündüğümdü. Ender Hanım'a bakarken, Deniz'e bakarken hatta aynaya bakarken bile Aral'ı düşünüyordum. Omzum sızlıyordu mesela tam onun yandığı yerden. Sonra onu yakanı düşündüm. Sebebini ve şimdi bu anı görmek için her şeyini verebilecek olan ve kendisi her şeye değer olan o adamı düşündüm. Sanki annesinin endişesini hissetmiş gibi uyanan o adamı düşündüm. Dik bir başla yukarı çıkmamı istiyor Hükümdar Çakırca. Fakat karşımdaki şu manzara bile bir nevi benim eserim. Aral... Şu görüntüye hangi yönünden bakarsam kendimi temizlerim? Ben ellerimi temizleyebilir miyim Aral? Sızılarımın sebebi sensin ama kesik

içinde benim tenim. Kesiklerin nasıl olduğunu gördün mü Aral? Gözümün nasıl döndüğünü gördün mü?

Gözlerimi bir an olsun karşımdaki görüntüden ayıramadım. Deniz'in annesini kolları arasına alışını, onu göğsüne yaslayışını, yüzünü saçlarına gömüşünü, sırtını sıvazlayıp buğulanan gözlerine rağmen dik bir duruş ve güven verici bir ses tonuyla onu teselli edişini izledim. Gözlerim iyi göremediğinden buğulu silueti o kadar Aral'ı anımsattı ki bu anın gerçek olmayışı çok sıktı canımı.

Ekin kaskatı kesilmişti yanımda. Kalp atışını duyabiliyordum, rayından çıkmış bir tren gibiydi; hızlı, dengesiz ve sarsıcı. Kalakalmıştı öylece. Bu ne yapacağını bilmezlik, Aral için endişe ederken adım atamayışından tanıdıktı.

Aral olsaydı ne yapardı diye düşündüm farkında dahi olmadan. Kriz anında Aral gibi hareket etmek üzerine bir savunma mekanizması geliştirmiştim. Kafamın içindeki Aral, benim otomatik pilotumdu. Elim kalktı yavaşça, Ekin'in sırtına yerleşti ve hafifçe baskı uyguladım ona. Eğer şimdi gitmezse o yabancılaşmayı atlatması daha zor olacaktı. Annesinden adım adım kopmuş biri olarak çok iyi biliyordum bunu. Tıpkı Deniz abisinin yaptığı gibi ayak uydurmalı ve adapte olmalı, annelerinin işini kolaylaştırmalıydılar yoksa arayı kapatması yine zaman alacaktı.

Ekin bana baktı, mavi gözlerinin içi titriyordu. On dört yaşında annesini kaybeden o çocuğa bakıyordum sanki. Birkaç gün önce bahçe kapısında sarıldığım o çocuktu. Ona kafamı salladım yapmalısın der gibi. *Aral burada olsaydı seni o götürürdü ama ben yapamam Ekin, yüzüm yok. Ama seni harekete geçirecek o ivmeyi kazandırabilirim sana Aral'ın bana yaptığı gibi.*

Ekin birkaç donuk adım sonrası toparlayıp birkaç adımda Deniz'in yanına gitti. Ender Hanım, en küçük oğlunu gördüğünde dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Ellerini Ekin'in yüzüne yasladı, hıçkırıklarla ağlayarak onu kendisine çekti. Çocuklarının yakında ufacık kalıyordu artık ve bunun fiziki farkındalığını belki de on iki sene sonra ilk kez deneyimliyordu. Aral da kocaman bir adamdı. Annesi omuzlarından biraz daha aşağıda, kalp hizasında kalırdı belki de. *Aral'ın annesi hep kalp hizasında kalıyordu... Aral'ın sevdikleri hep bir kalp hizası, bir omuz yarası. Tüm Çakırcalar artık bir arada. Bir ben Kara kaldım aralarında, bir leke gibi.*

Eşinin arkasında duran Hükümdar Çakırca'ya baktım. Yüzünde derinden bir üzüntü vardı o an, geldikleri hale inanamıyordu belki de o da. Zaman, biz acı çekerken geçmez sanırdık ama o bizi alıştırırdı kendine; usulca geçip giderken. Gözlerimizi açıp kapatır ve senelerin geçtiğini fark ettiğimizde buraya nasıl geldiğimizi merak ederdik; her günü o acının içinde yaşadığımız halde. Altı gün sonra bir sene olacak içine düştüğüm acı içime yerleşeli fakat daha dün gibi sanki. Aral'ın elli bir saatlik yokluğuysa ebedi. O yokluğa alışmaktansa uçurumu gözünü kırpmadan izlemek daha iyi.

Hükümdar Çakırca o an tam da böyle hissettirdi bana. Ona bakarken evlerine gittiğim gün bana yenildiğini söylediğinde kastettiği şeyi anladım. Ben yıllardır şeffaf bir fanusta yetiştirdikleri o narin çiçeğe yaklaşan, onunla konuşan ve ona dokunan ilk yabancıydım. Söylediklerimle belki de Ender Hanım'a cesaret vermiş belki de geçen zamanın farkındalığını kazandırmıştım ona. Acının üzerimize örttüğü alışılmış uyuşukluğundan uyandırmıştım belki de onu. Buraya gelmesinin sebebi olmak istedim. Buna inanmak istedim. Aral'a hep zarar vermediğime ikna olmak istedim. Aral'a canın yanıyor mu diye sorsam inkâr etmez ama dermanı var der teselli ederdi beni. En büyük derdinim belki ama sana anneni getirdim diye teselli edebilmek istiyordum ben de kendimi.

Deniz kolunu annesine sardığında Ender Hanım gözyaşları içinde ona yaslandı, diğer kolunu da Ekin'in koluna sardı yanından ayrılsın istemiyormuş gibi. İki oğlunun kollarında girişe doğru ilerlerken yok olma isteğiyle doldu içim. Yok olmak istedim. Gözlerimi yere indirdim ve beni görmemesini diledim. Ama yıllar içinde kazandığım o görünmezliği Aral'la kaybetmiştim. Titrek, soğuk bir el tuttu elimi. Bakışlarımı karşıma çevirdim. Ağlayamıyordum bile. Herkes ağlarken onun için ben Aral yok diye onun için ağlayamıyordum bile.

Ender Hanım gözyaşları içinde gözlerime baktı. Dudakları titriyordu, konuşamadı ama elini kaldırıp yüzüme dokundu teselli eder gibi. Sonra da yanımdan geçtiler yavaşça. Ender Hanım'ın elinin yokluğunu Hükümdar Çakırca doldurdu, kaldırdı başımı.

"Bir zafer kazanıldığında *Soytarının* başı *Hükümdar*'dan daha diktir," dedi usulca. "Ona sahip çık."

Bu bir zafer mi kazandığım? Kayıplara rağmen? Kayba rağmen kutlanırsa zaferler, Hükümdar nerede duracağını nasıl bilecek?

Soytarının görevidir belki de bu.

Bir süre giremedim içeri. Yukarıda yaşananları hayal etmek bile çok kalp kırıcı olduğundan şahitlik etmek istemedim, benim de parmaklarımda boyası olan o esere. Fakat aşağıda bekledikçe daha da çok yukarı çıkmak istedim. Aral'ı görmek istedim. İyi olduğunu hissetmek, iyi olacağını gözlerimle görmek istedim. Ağlayabilmek ve hepsinden özür dilemek, affedilmeyi dilemek istedim. Ben Aral'ı hakketmiyorum ama onu çok seviyorum demek, bunu onlara kanıtlayabilmek istedim.

Sırtıma bir el yaslandığında gözlerimi acil yazısı üzerinden çekip Kürşat'a çevirdim. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bakıyordu yüzüme.

"Hadi biz de içeri girelim."

"Ben... Nasıl davranmalıyım bilmiyorum," diye mırıldandım ne yapacağımı bilemeyerek. "Aral olsa-" sustum. ***Aral var. Bir Aral'ın var senin Lina.***

"Lina gibi," dedi gözlerime bakarak. "

Lina gibi... Lina'yım çünkü ben. Hiçbir şey böyle olsun istemedim.

Yutkundum. Aral nasıl her şeyi yutuyorsa ben de öyle yuttum. Kürşat'la yukarı çıktım. Kanımdaki toksin tamamen temizlenmiş miydi emin değildim ama vücudum her zamanki gibi değildi. Göğsümün daralmasının sebebi kanımda gezen zehir miydi Aral'sızlık mı emin değildim. Belki de panik atak geçiriyordum ama Aral olmadığı için bunu bile fark edemiyordum. İşlevimi yitirdiğim gerçeğiyle yüzleştim aniden. Aral'a o kadar entegre olmuştu ki her şeyim, onsuzlukla idare edemiyordum.

Yoğun bakım katına çıktığımda ufak topluluk çekti dikkatimi. Güneş Ablayı seçtim gözlerim net görmese de. Etraflarını çevreleyen uzun böyle adamlar vardı. Güneş Abla ağlayarak annesine sarılırken eşi, babası ve kardeşleri tarafından çevrilmişti etrafları.

Gözlerim önce Alin'i ve annemi aradı fakat bulamadım. Ardından Batı ve Doğu'yu aradı gözlerim istemsizce. Herkesten ayrı, bir köşede Güney'in yanında durduklarını gördüm. Adımlarım Batı'ya yöneltti beni. İçimdeki vicdan azabı boynuma geçirdiği ipi sıksa da Aral'ın gözbebeği olduğunu bildiğimden onu teselli edebilme isteğiyle doldu içim. Yaklaştıkça gözlerinin dolduğunu gördüm. Kaburgalarım göğsüme batmaya başladı.

Yeterince yaklaştığımızda Güney, Kürşat'a gelişmeleri anlatmaya başladığı sırada bacağıma yaslanan o küçük başla kalbim ağırlaştı. Küçük eli sargılı avuçlarıma tutundu usulca. Benden ilgi ve sevgi istediğini biliyordum. Abisini kaybetme korkusunu kalbinin derinlerine işleyen kişiden biliyordu bunu ve bilmiyordu bunun sebebi olduğumu. *Soytarı. Soytarı. Yüzün gül açtırır, elindeyse ölüm fermanı...*

Dişlerimi sıktım. Ruhum daralıyordu ama Hükümdar Çakırca bir noktada haklı. Ağlayıp sızlamanın faydası yok, bir suçluysan eğer cezasını ödemen gerek.

Kaçmadım Batı'dan. Yanağını okşadım sevgiyle.

"Abim uyanmış Linacım," diye mırıldandı. Ha ağladı ha ağlayacaktı. Bir babayı kaybetmenin korkusunu çok iyi biliyordum. Aral, Batı için bir babaydı ve ufacık yaşında ikinci kez yüzleşiyordu bununla. Bu düşünceyle omuzlarım daha da ağırlaştı.

"Her şey iyi olacak," dedim zorlansam da devam etmek için kendimi zorlayarak. "Abin çok iyi olacak."

Gülümsedi bana, kafasını sallayıp yanağını dizime yasladı. O sırada yoğun bakım kapısı açıldı, çıkarılan yatakta yatan siluet içimi titretti. Onu bu halde görmek ve yanına gitmeye cesaret edememek zoruma gidiyordu. Ailesi ona atıldı ama biz geride kaldık. Aral olmadığında ne kadar kimsesiz kaldığımızı fark ettim o an. Bu aile senelerce birlikte yaşamıştı, hepsi de iyi insanlardı ama Aral bu aileyi bir tutandı. Aral, beni bile bu aileye dahil eden yegane insandı. Onun kalbine sahip olabilmiş olduğuma o kadar hayret ettim ki o an kendimden daha çok nefret ettim ona bunları yaşattığım için.

Ben olmasam daha iyi olmazdı hayatı belki ama daha kötü olmazdı en azından. Eğer ki normal biri olabilseydim, işte o zaman belki de normalden bir nebze daha iyi olurdu hayatı. O işe giderken ben okulda olurdum. Birkaç günde bir mesai bitimlerinde görebilirdik birbirimizi anca ama ben elimde kanını değil yüzüğünü taşırdım sadece. Hastaneye geldiğimizde sıfatımız hasta değil doktor olurdu ikimizin de. Her şey daha güzel olabilirdi. Ben böyle olmasaydım. Nilay gibi olsaydım eğer. Böyle hissetmez, kimse de böyle hissettirmezdim Aral. Normal biri olsaydım yine de sevmez miydin beni Aral? Haberim bile olmadan kurtaramaz mıydım seni düştüğün o boşluktan? Cevabı bilemeyeceğiz hiçbir zaman. Ve ben buna tutunacağım Aral hep. Başka

şansım yok güzel sevgilim. Yanında kalabilmek için başka tutunacak dalım yok.

Deniz ve Kuzey'in hemşirelerden müsaade isteyişlerini, Ender Hanım'ın sessiz gözyaşları içinde Aral'a gidişini, elini tutuşunu, yüzünü sevip alnından öpüşünü izledim. Aral henüz tam olarak kendinde değildi, göremedi belki de annesini ya da anlamadı ama hissettiğine emindim.

Kuzey yanından bir an olsun ayrılmadan onunla asansöre bindi. Ekin, Alpaslan abi ve Hükümdar Çakırca, Güneş abla ve Ender Çakırca'yı muhtemelen Aral'ın odasının olduğu yere götürmek üzere hareket ederlerken Deniz onları asansöre bindirip bizim yanımıza adımladı. Herkese göz kulak olma görevi Aral'dan ona geçmişti. Aral olmadığında büyük abi oydu. Batı ona atıldığında ona eğildi sevgiyle. Gözlüklerim olmadığından Deniz o kadar Aral'a benziyordu ki kalbimi kırıyordu bu. Batı boynuna sarıldı, kucakladı onu kaldırdı.

Karşımda durdu. "Abimi normal odaya aldılar," dedi, sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde. Abisi, ablası, kardeşleri ve şimdi de annesi. En büyük abi olmak zor olmalı. "Ziyaretçi almazlar bir süre."

Kafamı salladım. Biliyordum. Prosedürü biliyordum. Bilmekten başka şeylerde yapabilmek istiyordum. Tıp dördüncü sınıfım. Kuzey gibi olabilirdim. Olamıyorum.

Sıkıntıyla nefes alıp Doğu'unun saçlarını okşadı. "Aç mısın?" diye sordu ona şefkatle.

Kafasını iki yana salladı Doğu.

"Peki sen acıktın mı küçük adam?" diye sordu Batı'ya.

"Acıkmadım," diye yanıtladı Batı onu. "Alincimle yedim ben."

Yüzümde nasıl bir ifade oldu emin değildim ama Güney "Celine Hanım, Alin'le odana çıktı," diye bilgilendirdi beni. Deniz ve Hükümdar Çakırca hareketlenince endişelenmiş kendini odama kapatmış olmalıydı. Agora fobisi vardı. Onun burada olması bile büyük bir adımdı onun tek evlik dünyasında.

"Benim odama gidelim o zaman," diye mırıldandım burada dikilmelerini istemediğimden.

Ender Hanım'ın muhtemelen dört kardeşten haberi yoktu. Kendilerini yabancılaşmış ya da dışlanmış hissetmelerini istemedim. O duyguyu çok iyi biliyordum çünkü. Bu dört kardeşe belki belli edemiyordum ama çok değer veriyordum esasen. Hem çok iyi insanlar

oldukları için hem de Aral için değerli olduklarından büyük bir değer veriyordum onlara ve gönülleri kırılsın istemezdim hiç. Aral'ın yokluğunda ablalık edemezsem onlara, Aral kırılırdı. Aral bana kırılsın istemiyordum ben hiç.

Deniz'in gözlerinde minnettar bir bakış görmek biraz olsun iyi hissettirdi bana ama kalıcı değildi. Aral tesellisi gibi hissettirmiyordu hiçbir şey. Birlikte asansöre bindik. Odama gittik.

Annem camın önündeki koltukta huzursuzca otururken Alin masanın başında oturmuş bir deftere bir şeyler çiziyordu. Biz içeri girince bakışları bize çevrilmişti. Gülümsedi ve koşarak yanımıza geldi hemen. İçimde bir sevgi ışıdı. Eğilip onu kucakladım. Sıkıca sarıldım ona. Teselli bulmaya çalıştım minik kollarında. Daha önce bulabiliyordum. Yine bulabilmeyi denedim.

Deniz, Güney ve Doğu anneme selam verdiler. Koca odadaki koltuklardan birine iliştiler. Batı'nın hüznü Alin'le konuştukça dağıldı. Bir süre sonra Alin'le masanın başına geçip Aral'a hediye etmek için resim çizmeye koyuldular. Annem, hepimizi Aral'ın iyi olacağı konusunda teselli etti. Teselli etmekte iyi biriydi ama gerçekçiliği ve dürüstlüğü tartışılırdı. Sessizce onu dinledim ve izledim bir süre. Deniz neden gitmiyordu annesinin yanına bilmiyordum ama Ender Hanım'ın burada olduğundan annemin haberi var mıydı merak ettim. Neden onunla konuşmadığını ve neden bunu Aral'ın bilmesini istemediğini merak ettim.

Annemi bildim bileli mütevazi ve ürkek biriydi. Çok zeki ve başarılı bir genetik mühendisi olduğunu gerçeğinin büyüklüğünü liseye giderken ancak idrak edebilmiş ve hayret etmiştim. Evden çıkmıyor, pazara aynı yollardan gidiyor, aynı insanlardan alışveriş yapıyor, aynı saate çıkıyor aynı saate eve dönüyordu. Sosyal fobisi ve kaygı bozukluğu vardı. Hasta olduğunda kendini bu denli motive edebiliyor olmasına bu yüzden şaşırmıştım. Belki de genetik bilgisine ve kendisine güveniyordu. İnsan değildi ona zarar veren, bir hücreydi ve annem insanlardan korkuyordu yalnızca. Sebebini şimdi anlayabiliyordum. Birine aşık olmuş, hayatına bu şekil vermiş. Korktuğundan sekiz sene çocuk yapamamış. Ama bu bile planlanmış aslında. Gözünden sakındığı kızını gözlerinin önünde kaybetmiş. Tam iki sene. Tam iki sene hiç haber alamamış ondan. Sevmemesi gereken birini sevdiği için bunların hepsi. Kocası bulmuş getirmiş sonra kızını. Kim bilir neler

uğuruna ve nelere rağmen. Kaçtıkları yere geri dönmüşler belki de. Olay yerine dönenler şimdi katil mi yoksa her şeye şahit mi?

Şirket, küçük bir Karo uğuruna bir Soytarı aldı kendine. Babam bu süreçte geri dönmüş olmalı Sirke. Diğerlerini eğitmesinin tek yolu bu. Hem eğlence merkezinde hem de MİT'te çalışmış olmalı bu sürede. Eğlence merkezinde çalışan kapıcı babamın her davete katıldığını söylemişti bana. Babamın sözde öldüğü tarih 19 Şubat. Bizim katıldığımız tarih 10 Şubat. Davet hep şubat aylarında yapılıyorsa eğer o davette bir şey olmuş olmalı. Babamın kendini ölü göstermesinin bir sebebi olmalı. Asaf'ın babamın öldüğünü düşünmesinin gerçekçi bir nedeni olmalı. Babamın yerine koyduğu kişi de bir tilki. Belki de o davette ölmesine karar verildi. Emin değilim. Fakat bir sebep arıyor zihnim. Tüm bu yaşananlar için bir çare arıyorum çaresizce.

Pars gerçeği var bir de. Pars gerçekten abim mi? Babam, diğer tilkilerden daha uzun yaşıyor. Şirket için mükemmele yakın bir genetiğe sahip. Kolayca bırakmazlar elbette peşini. Babam beklemişse çocuk yapmak için şüphe etmiş olmalı bir şeylerden. Gerçekten yok mu Pars'tan haberi? Peki Ares ve Wielki? Onlar da mı biyolojik olarak kardeşim? Neredeler şimdi? Babam geldi ve yaktı Şirket'i. Ne olacak şimdi? Şirket nasıl bir karşılık verdi? Verdi mi? Verecek mi? Ekin ve Kuzey neden oradaydı? Sorulacak çok soru var alacak zihnim yok sanki.

Midemdeki bulantı aniden bastırdığında ayağa kalktım. Gözler bana çevrildi ama sorulan sorulara cevap vermedim. Doğruca banyoya girip öğürmeye başladım. Midemde hiçbir şey yoktu ama öğürmeme engel olamadım.

Annem ve Deniz'in sesini duydum kapının ardından. Annem içeri girdi. Deniz kapının önünde durdu. Annem saçlarımı topladı. Kuzey ve Deniz'in serumdan bahsettiklerini işittim. İstemiyordum hiçbir şey ama cevap veremedim onlara. Stresten bulanan midemin sakinleşmesini beklerken kafamın içinde Aral'la olan anılarım geziniyordu. Bir savunma mekanizması haline gelmiş Aral benim için. Onu düşünerek sakinleşmeye çalışıyordum. Her şey yolunda Lina diye fısıldıyordu sesi bana. Her şeyi hallederiz. *Bizim bir öpücükle çözemeyeceğimiz bir şey yok.*

"İyi misin bir tanem?" Annem saçlarımı ve sırtımı okşadı. "Her şey iyi olacak. Geçecek hepsi. İyi olacaksın."

Teselli edilmeyi isterdim hep. Tesellilerin verdiği güven kadar iyi hissettirdiğini şimdi fark ediyorum. Aral'ın tesellileri ile annemin tesellileri arasında sıradağlar var.

Sifona basarken "İyiyim," diye mırıldandım usulca. Değildim. Ama bir tek Aral'a söyleyebiliyorum bunu. Hayır. Söylemiyorum. Ama o anlıyor beni. O anlıyor yalan söyleyip söylemediğimi. Dizine çekiyor beni. Geçmiyor hiçbir şey ama geçeceğine ikna edebiliyor beni.

"Serum takalım," dedi Deniz kapının eşiğinde beklerken. "Ayakta durmaman lazım senin. Tedavin tam olarak bitmiş değil."

"İyiyim," diye tekrar ettim.

Ellerimi yıkamak istediğimde ellerimin sargılı olduğunu fark ettim. Yumruklarımı sıktım hafifçe. *Avuç içlerini düşünme. Dikiş atmak yok. Ellerini düşünme. Aral'ı düşünme. Dikiş atmak yok. Sus artık. Düşünme.*

"Değilsin."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. "Neden annenin yanında değilsin?"

"Lina," dedi annem üzgün bir sesle.

Belki de susturmak istiyordu beni. Susmak çözüm değil ki. Öyle olsa benden özgürü olmazdı. Susulanlar özgür mü anne? Hani senin kanatların nerede? Uçuyor değil her susuşunda ayağına bir mezar bağlıyor gibisin halbuki.

Deniz'in gözlerinde bir anlığına şaşırma gördüm. Bunun gerçekliğine şaşırdı bir an. Annesi buradaydı ve gitmiyordu. İçim titriyordu. Panik atak geçirecektim sanırım. Vücudum alarm veriyordu. Gözlerimin titrediğini hissediyordum. Çıkmam lazımdı buradan.

Kapıya doğru adımladım. "Beni düşünme," dedim yanından gerçekten neredeyse yalvaracaktım bunun için. Kapıyı açıp kendimi koridora attım. Aral'ın odasını bilmiyorum. Deniz'e sormak istemiyorum. Danışmaya sorsam söylerler mi bana? Ailesi değilim ki. Ben hep iki numarayım. İki de kalmalıyım.

Deniz peşimden dışarı çıkıp peşime takıldığında bu berbat biri gibi hissettirdi bana. Karşıma geçtiğinde adımlarım durdu.

"Annemin ihtiyaç duyduğu herkes yanında. Senin iyi olduğunu görmeden gidemem," dedi beni ikna etmek ister gibi. *Yapma Deniz. Kendimden nefret ettiriyor bu bana.*

"İyiyim ben. Git lütfen."

"İyi değilsin. Gidemem," dedi gözlerime bakarak. "Abimin emanetisin sen bana."

Ben hak etmiyorum bunu. Hak etmiyorum. Bilmiyorsun. Neden bilmiyorsun? Bilsen böyle demezsin.

"Aral'ın bu durumda olmasının sebebi benim," dedim dayamayarak. Hiçbir şeye dayanamıyorum. Susmak istemiyorum Aral. Aksine haykırmak istiyorum her şeyi. "Aral'ı ben bıçakladım." Nefes alamıyorum sanki. Bu gerçeği yenemiyorum. İyi bir yalancıya ihtiyacım var Aral. Gel söyle ne olur. "Ben yaptım." Ellerime baktım. Bana yaklaşıyor ve nabzımla birbirine karışıyor bir sürü ayak sesi. Kendimi kaybetmekten korkuyorum. Hep böyle mi yaşayacağım? "Ben bıçakladım."

"Ne?" dedi arkamdan biri.

Korkuyorum Aral. Benden nefret ederler diye değil. Seni benden alırlar diye.

"Lina?"

Özür dilerim sevgilim. Seni ve güzel günleri bekleyemedim söylemek için. Bence en doğru zaman şimdi. Yara bandını bir anda çekmek gibi. Ya yara bandı benden kendisiyle götürürse seni?

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Genzim ağrıyordu ama ağlayamıyordum. Ağlayamıyorum Aral. Bana böyle öğrettikleri için. Sen üzülüyorsun bunun için ama şimdi buna ağlamadığım için nefret edecekler benden.

Yuttum her şeyi. Aral gibi. Gözlerimi Güneş ablaya çevirdim. Alpaslan abi, Mehmet Ali ve Şahin yanındaydı.

"Özür dilerim," dedim tekrardan. Yumruklarımı sıktım ama gözlerimi kaçırmadım. Kaçmak yok Lina. Artık, kaçmak yok.

"Ben," yutkundum. Başı dik ölüm diye bir şey yok Lina. Hükümdar Çakırca bir konuda haklı. Kusursuz değiliz hiçbirimiz fakat hatalarımızı kabul etmek ve devam etmek gerek. "İstemeden Aral'ı bıçakladım ve unuttum onu. Hatırlıyor olsaydım bir daha yaklaşmazdım yanına ama o bana yardım etti yine. Yine kollarını açtı bana. Özür dilerim. Şimdi burada olmasının da sebebi benim." Gözlerimin önünde siyah beyaz noktalar patlıyordu. Avuçlarım sıcaktı ama Aral'ın elinin varlığından değildi, kendi kanımdandı.

"Özür dilerim her şey için. Böyle olsun istemedim hiç. Ben gerçekten üzgünüm ama ağlayamıyorum. Gerçekten üzgünüm. Ben Aral'dan başkasına... ağlayamıyorum. Özür dilerim... Bana... Böyle..."

Cümlemi tamamlayamadım. Her şey aniden sessizliğe ve karanlığa gömüldü.

Gözlerimi açtığımda ter içindeydim. Karanlık bir tavana bakıyordum. Biri elimi tutmuş dua ediyordu. Tanrıya her şeyin iyi olması için yalvaran o cılız sesi tanıyordum. Tanrı belki de sevmiyordur bizi. Belki de umursamıyordur bile. Hayvanlardan üstün gördüğümüzden kendimizi, hayvanların kaçımın umurumuzda? Tanrı ki tüm evrene sahip. Neden umursasın ki bizi?

"Lina," diye fısıldadı tanıdık o ses. "İyi misin bir tanem?"

"Değilim," diye mırıldandım tavanı izlerken.

"İyi olacak her şey," diye fısıldadı umut vermek istediğinden ama üzerimde hiçbir etki etmedi.

"İtiraf ettim," diye mırıldandım usulca. "Aral'ı bıçakladığımı itiraf ettim."

İçimde bir korku duymuyordum. Yalnızca Aral'ı düşünüyordum. Aral kızar mıydı? Belki kızardı. Ama kollarının arasında kızardı. Benden alırlar mıydı o kolları? Ya alırlarsa Aral? Ben iki numarayım. Bir şey olursa aileni seç dedim. Şimdi sözümden dönemem ki.

Annem saçlarımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Bu Aral'ı ikinci kez ölümün eşiğine getirişim,"diye fısıldadım içim acıyarak. "Batı, Doğu, Güney ve Kuzey, Ekin, Deniz, Güneş Abla benim yüzümden bu kadar üzülüyorlar..." Yutkundum. "Ender Hanım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundum. "Ender Hanım benim yüzümden burada. On iki senedir çıkmıyormuş dışarı. Ben çıkardım. Aral ölüyor sandı belki de. Aral o eve giremiyordu." Duraksadım.

Aral'ın ağlayışını anımsadım. Kaç saattir uyuyordum? Aral uyanmış mıydı tamamen? Odasına ziyaretçi alıyorlar mıydı artık? Annesi girmiş miydi içeri? Görmüş müydü annesini? Ziyaret saati bitmiş olmalı ama fark eder mi Çakırcalar için? Hükümdar Çakırca için fark eder mi? Etmez. Görmüş olmalı annesini. Aral annesin kavuşmuş olmalı. Aral... Bununla kendimi teselli etsem bu beni eder mi soytarı?

Annemin usulca göz yaşını gördüm göz ucuyla. Neydi onu bu kadar üzen? Hayatımız mı? Ben mi? Babam mı? Biliyor mu babamın bizi kurtardığını? İnanın başına belayı açanı olabilir mi aynı zamanda kahramanı? Oluyor. İnsanları böyle böyle kendine bağlıyor devler adamları.

Doğrulduğum yavaşça yattığım yerken. Ayaklarımı aşağı sarkıttım. Annem beni izledi hüzünlü gözlerle. Kollarıma bağlı kablolara ve damar yoluna baktım. Seruma baktım. Bitmek üzereydi. Uzandım, kapattım. Ardından damar yolunu ve kabloları çıkardım. Yatağın üzerine bıraktım.

Gözlerimi anneme çevirdim usulca. "Niye kaçıyorsun Ender Hanımdan?" diye sordum tek düze bir sesle.

Mavi gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Cevaplar yük yalnızca. Bilmek hiçbir şey kazandırmaz sana acıdan başka."

"Bir tekerleme gibi," diye mırıldandım. "Babamdan öğrenmişsin bunu."

Annemin gözlerinde şaşırmış bir ifade geçti. Artık babamın cümlelerini ayırt edebiliyordum. Tekerleme gibi konuşuyordu ve bu bir alışkanlıktı. Neden bir alışkanlık olduğunu biliyordum artık. Balo gecesi tanıdığım o soytarıyla bir gün içinde o kadar aydınlanmıştım ki; içine düştüğüm karanlığı aydınlatamazdım belki ama önümü görebilirdim.

"Bir teori geliştirdim," diye mırıldandım ayağa kalkarken. "Beni korumayı amaçlayarak benden bu kadar şey saklarken çok rahatmışsınız çünkü soru soramayacağımı biliyormuşsunuz. Susarsanız sorgulamayacağımı, kabul edeceğimi düşünmüşsünüz hep." Gözlerimi annemin yüzüne çevirdim. "Çünkü bana böyle öğretildi. Değil mi?"

Annemin gözlerinden birer yaş daha düştü.

"Babam her şeyi hesaplamış. Bir tek Aral'ı sevebileceğimi düşünmemiş. Sanki kendisi aşık olmamış gibi." Alayla gülümsedim. "Aral'ın beni değiştirebileceğini düşünememiştir belki."

"Lina."

Elimi uzatıp göz yaşını sildim. Onu destekliyor değildim ama anlıyordum. Korkularını anlıyordum. En çok da Aral'a susarken anlıyordum onu. Affedemiyordum ama anlıyordum.

"Ağlama," diye rica ettim ifadesizlik içinde. Alin'in bunu görmesini istemiyordum. "Cevapları kendim bulurum. Sen Alin'in yanında ol hep. Yeter benim için."

"Özür dilerim," dedi yalnızca.

Bir şey demedim. Çıktım odadan. Koridorda kimsenin olmayışı rahatlattı beni. Bir yandan da üzdü çünkü artık önemsemiyorlardı

belki de beni. Ne durumda olduğum artık kimsenin umurunda değildi. Aral'ım vardı bir tek. Onu da elimden alacaklardı. Kızamıyordum bile bunun için. Aklın yolu birdi. Ben de olsam, çok sevdiğim birinin benim gibi biriyle olmasını istemezdim. Ben ne kadar iyi biri olsam bile istemezdim. Ben ne kadar çok seviyor olsam, o beni ne kadar çok seviyor olsa bile istemezdim. Aşk kör edici olabilir, aklımız hayatta tutan bizi ve sevgilim hayatta olmak daha iyi. Unutmak insan için. Çok üzülürsün ama bir gün geçer, terk eder içindeki sevgi seni. Yaşamak çok daha iyi. Yaşaman, benden daha kıymetli.

Koridorun çıktığı bekleme alanın bir köşesinde Kürşat'ı gördüğümde ondan kaçmak için artık çok geçti. Kürşat oturduğu yerde doğrudan koridoru izliyordu. Beni görünce ayağa kalktı hemen. Kürşat biliyordu ona yaptığımı ama hiç kızmamış, hatta gönül bile koymamıştı bana. Ya da öyle yansıtıyordu bana. Bilemezdim içini. Ben bir tek Aral'ı biliyorum. Tüm bildiğimi alacaklar benden. Eski Lina olacağım yine. Eski Lina olmayı istemiyorum Aral. Ama sen iyi ol, sorun değil.

"Aral iyi mi?" diye sordum karşımda durduğunda.

Kafasını salladı. "İyi, uyuyor."

Yutkundum. "Uyandı mı hiç? Ziyaretçi aldılar mı?"

"Aldılar," diye onayladı beni. "Ender Hanım ve Hükümdar Bey ziyaret etti."

Tüylerim diken diken oldu. *Aral annesini görmüş. Uyuyamaz ki. Uymuyordur, sabah olsun diye bekliyordur. Belki de beni bekliyordur. Beni görmek istiyordur değil mi? O Aral çünkü. O beni her şeye rağmen hep istiyor. Hep ister mi gerçekten? Aral'ın da bir sınırı var. Yokmuş gibi duruyor olsa da var. Nerede durması gerektiğini biliyordur o. Ben bilmiyorum Aral, ama sen biliyorsundur. Ben. Ben bir tek senin yanında durmak istediğimi biliyorum Aral. Başka da bir şey yok kafamın içinde. Ne yapacağım bilmiyorum. Şimdi yanına gelmek istiyorum ama gelemiyorum.*

"Ender Hanım," deyip duraksadım birkaç saniye. "İyi mi?"

"Görüşmeden sona tansiyonu düşünce süit odalardan birine aldılar. Herkes yukarda. Aral'ı ziyaret ediyorlar arada bir."

Boğazıma bir yumru daha oturdu. *Aral biliyor muydu annesinin fenalaştığını? Bilip de kalkamamış, yanına gidememişse eğer kalbi çok kırılmıştır. Aral elinde olmayan şeyler için bile özür diliyor. Bana*

diletmiyor ama kendisi özür diliyor kolayca. Biliyor mu bunu acaba? O gece alerjisi tuttuğunda bile benden özür dilemişti. Kendine kızdığına emindim. Halbuki her şey benim yüzümden. Yine de seviyor beni her şeye rağmen. Çok garip. Niye seviyor ki beni bu kadar? Bazen gerçekmiş gibi gelmiyor. Aklım almıyor Aral. Beni bu kadar sevmen bazen kendimden nefret ettiriyor.

"Onu görmek ister misin?"

Şaşırdım bunu sormasına. Normalde izin vermezlerdi ama Çakırca olunca iş değişiyordu demek ki. Yutkundum. Kafamı salladım yavaşça. İsterdim. Hep istiyordum.

"Görebilir miyim?"

Bunu ne anlamda sorduğumu anladığı için yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "İstersen sokarım ben seni içeri."

Arada bir gidip geliyorlarmış. Kuzey ve Deniz, Aral'ı tek bırakmazlar. Sık sık gidip geliyorlardır. Muhtemelen beni orada görmek istemezler. Kürşat, Aral'ın koruması ve ondan alıyor emirlerini ama yine de Deniz ona kızsın istemezdim hiç. Kürşat bir koruma değil onlar için bir arkadaş. Araları bozulsun istemiyordum.

"Ziyaret saatinde görürüm," diye mırıldandım siyah gömleğinin düğmelerine bakarken. "Uyuyordur belki. Dinlenmesi iyi olur."

Aklıma telefonda konuşmak geldiği için elim istemsizce eşofmanımın ceplerine gitti. Hissettiğim boşlukla kalbim sancıdı. Aral'ın telefonu ve sigara kutusu bendeydi ama ceplerim boştu. Gözlerimi Kürşat'a çevirdim.

"Aral'ın telefonu..."

"Sen bayılınca ben teslim aldım," dediğinde rahatladım ama yüzündeki keyifsiz ifade bunun için erken davrandığıma işaretçiydi. "Hükümdar Bey isteyince ona teslim ettim. Telefon Aral'da ama sigara tablası için ona gitmeni söyledi."

Hükümdar Çakırca bayıldığımı biliyorsa öncesini de biliyor olmalıydı. Aral'ı bıçakladığımı bilmiyor olamazdı ama neden beni yanına çağırdığını anlayamadım. Kürşat ceketinin iç cebine uzanıp iç cebinden varlığını bile unuttuğum telefonumu çıkarıp bana uzattı.

"Şarjı bitmişti, taktım. Belki lazım olur."

Minnettarlıkla baktım ona. "Teşekkür ederim," dedim mahcup olarak.

Telefonumu aldım elinden. Şarj etmiş ama açmamıştı bile. Nedense içimde bir huzursuzlukla açtım telefonu. Ya babamdan bir arama ya da mesaj varsa? Ya da Ares'ten? Ya Aral aramış ya da mesaj atmışsa bana. Yanına çağırırsa beni gitmeden edemezdim ama gidersem de sorun olabilirdi. *Ya kaybedersem seni Aral?*

Telefonum açıldığında ekranıma birkaç arama ve mesaj bildirimi düştü. Kimden olduğunu görmemek adına elimi yanına indirdim. Kalbim kasıldı. Hava alma ihtiyacı hissettim.

"Ben... hava alacağım," diye mırıldanarak Kürşat'ın yanından geçip asansöre ilerledim.

Kürşat peşime takıldığında yerine başka bir adamın geçtiğini gördüm. Koridor korunuyordu. Annemi tek bırakmamalıyım belki de. Ama ben Aral'ı koruyamıyorum daha. Annemi nasıl koruyacağım? Alin'i nasıl koruyacağım ben? Babam nerede? Kaça bölüneceğim ben? Herkese verirsem kendimi benden geriye ne kalır Aral?

Asansöre binip, sırtımı kabine yasladım ve derin bir nefes alarak telefonumun ekranına çevirdim gözlerimi.

***Bilinmiyor** (4 Mesaj)*

***Bilinmiyor** (Cevapsız Arama)*

***Banka** (Hesabınıza Para Geldi)*

Bilinmeyen numaradan gelen arama ve mesaj karnımın kasılmasına sebep oldu. Asansörden inip dışarı çıktım. Yüzüme çarpan soğuk hava tüm uyuşukluğumu aldı götürdü benden. Bir iki adım uzaklaştığımda kapıdan kulağıma tanıdık bir ses çalındı fakat Aral'ın adını duyduğumda verdim ancak dikkatimi. Mehmet Ali ve Şahin'di konuşanlar. Tartışıyor gibiydiler. Daha iyi duymak isteyen bir iç güdüyle birkaç adım attım. Benim yüzümden tartıştıklarını anladığımda durdu adımlarım. Deniz, Ekin, Şahin ve Mehmet Ali normalde duyamayacağım bir uzaklıkta ayakta dikiliyorlardı sigara içerlerken. Karanlıktı, yüzlerini seçemiyordum bile ama duyuyordum onları.

"Biz değiliz karar verecek olan," dediğini işittim Deniz'in. "Kimseye de laf düşmez."

"Nasıl düşmez?" diye sordu Mehmet Ali kızgın bir sesle. "Abinin neyin içine düştüğünün farkında mısın sen? Neyden kaçıp neye tutulduğunun farkında mısın? Aral'ı bıçaklamış. Farkında olmadan. Ne demek bu farkında mısın? Kontrol edemiyor kendini."

"Olayın tamamını bilmiyoruz," dedi Şahin. "Fevrilik edip sakın Lina'ya bir şey söyleme."

"Tamamı mı var bu işin Şahin? Şu an neredeyiz ne yaşıyoruz farkında mısınız? Nasıl bir duruma düştüğümüzün farkında mısınız?"

"Farkındayız," dedi Deniz tersler bir sesle. "Farkında değil miyim sence?"

"O olay tam olarak öyle değil," dedi Ekin beni savunur gibi. "Lina, abime bilerek ya da bilmeyerek zarar veremez artık."

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Mehmet Ali. Sesini alçalttı sonra. "Suikatçı olarak eğitilmiş lan bu kız. Delirdiniz mi? Savunduğunuz şeyin farkında mısınız? Çocuk oyuncağı mı bu?"

"Değil," dedi Ekin geri adım atmayarak.

"Eee? Değer mi oğlum aşk için ölmeye? Yeşilçam mı çekiyoruz anasını satayım? Bir kız için değer mi? Yanlış mı düşünüyorum abicim? Mafyaya falan benzemez bu. Adamlar içimize girdi, adamlarını aldı karakoldan. Bizden birini uyutup gittiler. Aral'ın durumu da ortada. Lina'nın kanındaki zehirin miktarının farkında mısınız? Ona rağmen yaşıyor lan kız. Aral'dan önce uyandı."

"Aral için değer belli ki," dedi Şahin net bir sesle. "Sen bilmezsin ama ben çok topladım Aral'ı bar masalarından. Ölüyordu lan bu adam zaten. Bir kız için dediğin Lina olmasa mezarına diktiğimiz ağaç meyve veriyordu şimdi. Aral'ı hayata bağladı bu kız yokluğuyla. Tek bir fotoğrafıyla umut verdi Aral'a. Yaşamak için sebep verdi. Çok seviyor onu. Her şeyi anlatır bana ama bana bile söylememişti bunu. Lina beni hatırlamıyor, bıçaklandığımı görünce tetiklendi, geçmişteki olaydan ötürü unuttu beni dedi. Çünkü hâlâ çok seviyordu onu. Ameliyattan sonra evde dinlenirken ne zaman görsem telefonundan fotoğraflarına bakarken buluyordum adamı. Aral'a umut veren o hayat Lina'nın zihninden kendisini sildiğinde bile bir an olsun kızmamıştı Lina'ya. Lina'nın yaptığını bilirsem hâlâ sevdiği için ona kızacağımı ya da vazgeçirmeye çalışacağımı düşündü belki de. Belki de yapardım, çok tanımıyordum Lina'yı ama şimdi öyle değil. Aral'a çok değil iki ay önce gitsem gel dolar alalım köşede dursun desem kardeşlerime yetecek kadar param var, seneyle sonra ilgilenirim derdi. Adam yatırım yapmaya, ev bakmaya başladı. Bunca derdin içinde kendine yeni bir hayat kuracağına o kadar emin ki gitti evlenme teklifi etti lan. Ben

evlenmem diyen adam daha iki gün önce evlenme teklifi etti. Hepsinin tek sebebi şimdi suçladığın o kız."

Kalbim ağırlaştıkça ağırlaştı her kelimesinde.

"Tamam ayıralım ikisini de. Lina'ya şu an git ayrıl Aral'dan desek bırakır o da Aral için. Ki ayrılmıştı zaten Aral'dan. Demek ki sebebi buymuş. Lina da henüz yeni yeni hatırlıyor belli ki olan biteni ve Aral, ikna etmeye çalıştı kızı. Ölüp bitiyor kıza ama hadi diyelim ki Aral'ı da ikna ettik ayrılmaya. Ailen dedik, kardeşin dedik ikna ettik, vazgeçtiler birbirlerinden. Aral şimdiki gibi olur mu? Adam kendisi için değil kardeşleri için yaşayacak yine. Bu mu lan yaşamak? Adam otuz yaşına geldi hâlâ nasıl yaşaması gerektiğini söyleyebileceğimizi iddia ediyoruz burada. Yakasından düşün gözünüzü seveyim. Salın adamı. Bırakın kendi istediği gibi yaşasın. Kimse de vicdanına oynayıp Lina'yla kendisi arasında bir seçim yaptırmaya kalkmasın. Kim olursa olsun üzerini çizerim. Ben bu kadar söylüyorum. Saatlerdir siktin beynimi."

Hiçbiri bir şey söylemedi bunun üzerine. Kalbime kendi kanlı ellerimle diktiğim o korku endişe tohumunun içime kök saldığını hissediyordum her saniye. Sanki her saniye Aral'ı kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordum. Ölümden gelen kayıp değildi bu kez sebebi. Onu benden alacaklarını hissediyordum. Lunaparkta konuştuklarımız geldi aklıma. *Ben iki numarayım. Ailesi ve benim aramda kalacak olursa ona ailesini seçmesini söyledim.*

Aral... İnsan son kez yaptığı bir şeyi bir daha yapmayana dek son kez yaptığını bilemiyor. Belki de seni bir daha öpemem. Ve bunu bile bilemem. Bilememek benim lanetimdir belki de.

Dışarıda olduğum halde havasız kalmış hissediyordum kendimi. Sığamıyordum sanki hiçbir yere. Kabullen diyordum içimden. *Buna alışkın olmalıyım ama bu fikre dayanmıyorum şimdi. Neden bu kadar korkuyor bu Aral? Bazı insanlar böyle yaşar. Yaşadım. Yaşarım. Biliyorum. Ama sessizlikten korkuyorum adeta. Bana ne yaptın?*

Kafamı geriye yatırıp derin bir nefes çektim içime ve sakin olmaya çalıştım. Panik atak ihtiyacım olan en son şeydi. *Sakin ol Lina. Şahin haklı. Aral neredeyse otuz yaşında. Kendi kararlarını kendisi verir ve ona dönmemi isteyen de oydu. Aral bırakmaz beni. Bırakmaz. Ama onun için iyi olan bu mu gerçekten? Bırakmamalı mı beni? Mehmet Ali haklı. Bir aşk için değer mi bunca şey? Aral'ın en başından bahsettiği kendi çıkarına olan hiçbir şey görmedim şimdiye kadar. Hükümdar Çakırca'ya*

dokunacak hiçbir şey görmedim. Değiyor mu Aral gerçekten buna devam etmene? Sonunda değecek mi gerçekten?

"Lina," dedi Kürşat arkamda dikilirken. "İyi misin?"

Değilim. Ama söyleyemiyorum. Bana böyle öğretildi çünkü. Acısa da canım ağlayamıyorum. İyi değilsem söyleyemiyorum. Korktuğumdan soramıyorum. Sevemiyorum. Aral'ım var bir tek. Ona da gidemiyorum. *Sıkıştım kaldım yine Aral.*

O sırada avucumda sıktığım telefonum titremeye başladı. Yutkundum. İçimde bir belirsiz bir duygu peyda oldu. Korku mu endişe mi bilmiyorum. Gözlerimi avucumda sıktığım telefona baktım. Ekranda yazan Bilinmeyen Numara yazısını izledim öylece. Kimdi? Ne istiyordu? Ne istiyorlar benden? Benimle ne bir şey tam ne de bensiz eksik. Neden beni kendi halimle bırakmıyorlar? *Rahat bırakın beni.*

Kürşat telefonumda yazan yazıdan rahatsız olmuş gibi gerilirdi ama ben öfke hissediyordum yalnızca. Her kimse canına okumak istiyordum. Aramayı cevapladım, buz gibi bir ifadeyle kulağıma yasladım. Gözlerimi karşıma diktim.

"Nihayet," dedi telefonun diğer ucundaki ses. Sesi boğuk geliyordu. Ağzına bir şey kapatmıştı sanki. Cevap vermedim. Dinledim yalnızca.

"Mesajlarımı okudun mu?"

Cevap vermedim. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Canımın peşine düşmüş vere gibi geziyordum. Halbuki bunun için bile zamanım yoktu. Şirket'in bunu yanımıza bırakacağını sanmıyordum. En azından benim yanıma kalmayacağı kesindi. Babam ortaya çıkmış anladığım kadarıyla isyan çıkarmıştı. Savaş henüz şimdi başlıyordu. Ağlamak için bile zamanım yoktu.

"Kendini toparlaman tahminimden uzun sürdü."

Burada... Beni izliyor...

Kalbimin ritminin bir düzen içinde arttığını hissettim. Bir iç güdüyle adrenalim artarken öfkem adrenalimi besledi. Bir adım attım ileri doğru. Yürümeye başladım. Etrafından gelen seslere odaklandım. Araba sesleri net bir şekilde duyuluyordu. Bazı aralar duruyor, bazıları geçip gidiyor ama hızlı değiller. *Otoparkta.*

"Konuşmayacak mısın?"

Yanından geçtiğim süslemenin saksının içinden birkaç süs taşı aldım.

"Yoksa ava mı çıktın?"

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Güldü hafifçe.

"Asaf'ı sana bırakmalıydık."

Otoparkı gözlerimle tararken tam karşımda siyah bir motosiklete yaslanmış öylece duran birini gördüm. Kafasında kask olduğundan yüzünü göremiyor, nereye baktığını bilemiyordum ama başının açısı doğrudan bana bakıyormuş hissi yaratıyordu. Avucumdaki taşı sıktım. Ona doğru adımlarken Kürşat'ın beni takip eden seslerini de işitiyordum. Aramızdaki mesafeyi açarken ona doğru yürümeye devam ettim.

"Lina," diye seslendi bana.

"Lina," diye tekrar etti telefonun diğer ucundaki ses. "Annen mi verdi bu ismi gerçekten sana? Yoksa Jadwiga Zielinska mı?"

Avucumda sıktığım taşı duyduğum öfkeyle yirmi metre ötemdeki adama fırlattım. Taş sertçe kaskına çarpıp vizörünü çatlattı ama hiçbir tepki vermedi. Tepkisizliği doğru kişi olduğuna dair kanaatimi desteklerken Kürşat küfür mırıldanarak beni durdurmak ister gibi karşıma geçecek oldu ama onunla aramızda girmesine izin vermedim. İzin vermemekle kalmadım, belindeki silahını çektim ve namlusunu doğrudan karşımdaki adama çevirdim.

"Lina," dedi Kürşat beni kendime getirmek ister gibi. Kendimdeydim halbuki.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," dedim buz gibi bir sesle çatlayan vizörüne bakarken. "Kafanı dağıtırım. Hastanede olman bile fayda etmez."

Güldü hafifçe. Yaslandığı yerde dikelirken ellerini havaya kaldırdı teslim oluyormuş gibi. Fakat güven vermedi bana. "Düşmanın ben değilim," dedi. "Öyle olsam kartımı hediye etmezdim."

Kaşlarımı çattım. *Kırmızı Joker'in sahibi olan Soytarı...*

Tabancasının kabzasını sıktım. Bana yardım etmiş olsa da gardımı indirmeye niyetim yoktu. Ben efendisi değildim neticede. Mantıken Aral'a vermişti o kartı. Benden yüksek bir rütbedeydi, dilerse bana saldırabilirdi.

"Ne işin var burada?"

"Size göz kulak oluyorum," dedi öylece ayakta dikilirken. "Görevim bu."

Görevim bu... Babam mı istedi bunu ondan? Yoksa kartı Aral'da olduğu için mi burada bekliyordu? Zira kartının Aral'da olmasının

sebebi de babam olmalı. Boğazımda bir ağrı peyda oldu. Babam nerede? Biliyor mu?

"Ha," dedi bir şeyi unutmuş gibi. Kafasını motosikletinin arkasındaki ufak çantaya çevirdi. Sonra bana baktı tekrar. "Gerçi görmesen daha iyi."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Teslim etmem gereken bir buketim var," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Kan kırmızı örümcek zambakları." Kan kırmızı örümcek zambakları... Hedefin kanıyla kırmızı rengini alan beyaz örümcek zambaklarına verilen isim bu. Midemde bir bulantı baş gösterdi. Soytarı tablosunun arkasına doldurulan kan kokulu çiçekleri anımsadım.

"Ne yaptın?" diye sordum mide bulantımı bastırmaya çalışırken.

Omuz silkti yavaşça. "Asaf artık solak."

Bunu öylesine normal bir şeymiş gibi söyledi ki bir anlığına buz kestim. Aral'ın Asaf'a artık solaksın dediği an zihnimde tazeydi. Aral bu cümleyi kurarken hayal edebileceği en yüksek hasar elini kolunu kırmak olurdu fakat karşımdaki adam elini kesmekten bahsediyordu. Aral bunu duysa her şeye rağmen belki de vicdan ederdi kendine.

"Bunu Aral'a söyleme," dedim buz gibi bir sesle.

"İstemiyorsan söylemem," deyip kafasını sol omzuna yatırdı namludan kaçar gibi. "İndirecek misin artık?"

"Neden buradasın?" diye sordum sorusunu umursamadan.

"Zaten cevapladım bu sorunu."

"Kim verdi sana bu görevi?"

"Kimi düşünüyorsan doğru düşünüyorsun." *Babam...*

"O nerede?"

"İstersen bulabileceğin bir yerde. Ama dilersen götürürüm."

Şimdi gidemem. Her ne kadar onunla yüzleşmek, yakasına yapışmak istiyor olsam da şimdi gidemem. Aral'ı burada bırakır gidersem Aral hem üzülür hem de çok kızar. O yapsa çok kızardım. Kızmıştım da. Asaf'ı bulup yanına gittiğinde canına okuyasım gelmişti.

"Lina," dedi Kürşat arkamdan. Gideceğimi düşünmüştü sanırım. Ya da ihtimal vermişti. Ama gitmek istesem bile ondan kurtulamazdım kolay kolay. Ne olursa olsun peşime takılırdı. Aral'a yaptığı gibi. Çünkü ben ona Aral'ın emanetiyim şu an.

"Peşimdeler mi?" diye sordum son kez ona.

"Hepimizin öyle değiller mi?" diye sordu gülen bir sesle.

Dişlerimi sıkmaktan diş etlerime kan oturduğunu hissederek namlumu indirdim. Kürşat'a uzattım. Ona güvenmiyordum ama babam güveniyordu. Kendi gözlerimle görsem inanmazdım yine ama yardıma ihtiyacımız olduğu gerçeğini inkâr etmek de aptallık olur Aral, değil mi?

Arkamı döndüm öylece. Geldiğim yolu geri yürümeye başladım.

"Adım Jan," dedi arkamdan. *"Nie bój się siostro. Będziemy się świetnie bawili."*

Korkma kardeşim. Çok eğleneceğiz.

"Ben senin kardeşin değilim," diyerek kapattım telefonu.

Avucumdaki telefonu sıktım. Mehmet Ali buradaydı, MİT izliyordu beni. Söylediğim yaptığım her şeye dikkat etmeli, soğukkanlılığımı yitirmemeliydim. Yalnızca kendi başımı değil Çakırcaları da belaya sokacaktım bu gidişle.

Telefonumun ekranındaki fotoğrafımızın üzerinde beliren bildirimlere baktım öfkeyle. Muhtemelen kapalıyken o aramıştı beni yine. Attığı mesaja tıkladım.

Rica ederim.

İlaç için de rica ederim.

Ares seni çokça kez zehirlemiş olmalı.

Daha çabuk toparlamanı beklerdim.

Diğer mesajlara bir anlam verdim fakat ilk mesajına anlam veremedim. Telefonumdaki bir diğer bildirim bankadan olduğundan ve peş peşe geldikleri için kaşlarımın çatılmasına sebep oldu düşündüğüm şey. Adımlarım durdu. Banka bildirimine tıklayıp hesabıma girdiğimde gördüğüm manzara dişlerimi sıkmama sebep oldu. Ondan henüz çok uzaklaşmadığım içim arkamı dönüp ona baktım. Bir milim bile kıpırdamamıştı olduğu yerden. Öylece dikiliyordu. Ona attığım taşı tutabileceği halde tutmamış izin vermişti. Gerçekten iyi niyetini kanıtlamak istiyor gibiydi ama amaçlarını anlamıyordum. Gerçekten kurtulmak mı istiyordu o da? *Bir tek sen mi özgürlük istersin sandın Lina? Özgürlük bir tek Karalar için mi sanki? Belki de Ares senden bu yüzden nefret ediyordur...*

Ona doğrudan bakarken telefonumu kaldırıp salladım. O da bana el salladı sanki ona el sallıyormuşum gibi. Derin bir sabır nefesi çektim içime. Arama gereği duymadım, fısıldasak bile duyardık birbirimizi.

"Ne bu?"

"Telefon."

"Paradan bahsediyorum."

"Ha," dedi sanki başta anlamamış gibi. Aptallığı silah olarak kullanıyordu. Her zaman en tehlikeli insanların aptalı iyi oynayan dâhilerin olduğunu söylerdi babam. Jan öyle biriydi.

"Asaf'ın sana ödemesi gerektiği halde ona muhtaç olman hoşuna gittiği için ödemediği soytarılık ücreti. Ve ona ödediğin borç."

"Bunun içinde Hükümdar Çakırca'nın da parası var mı?" diye sordum çünkü yirmi sekiz milyon iki yüz otuz bin dolardan bahsediyorduk. Hükümdar Çakırca'nın bana ödediği ücret muhtemelen 27 milyon dolarken benim borcumda yalnızca otuz bin dolardı. Fazladan 1 milyon ikiyüz bin dolar kalıyordu geriye.

"Geri kalanı peki?"

"Asaf'ın ödemesi gereken derken Hükümdar Çakırca'nın parasından bahsetmiyordum. Şirket her bir kartına kendini geliştirmesi ve hayatını idame ettirmesi için aylık ödenek sunar. Uzun zamandır yasak kart olduğun için pek bir birikmişin yok. İş yapmıyor olsan bile rütben As olduğundan aylık yüz bin dolar ödeneğin var."

"Ben kart değilim," dedim buna tahammül edemeyerek.

Omuz silkti. "Ol ya da olma. O para senin hakkındı. Aptallık edip istemiyorum demeden önce yaşadığın hayatı düşün. Bundan daha fazlasını hak ediyoruz."

Çoğul ve ciddiyetle konuştuğundan tüylerim diken diken oldu. Gerçekten bir baş kaldırı yükseliyordu ve bunun arkasından babam olduğunu bilmek vücudumdan bir akım geçmişçesine kaskatı ediyordu beni. Bir şey demedim. Arkamı döndüm yine. Öylece hastaneye doğru yürüdüm. Bir akşam üstü sevdiğim adamı muhtemelen kaybetmiş ve hiç yoktan milyoner olmuştum

Bu parayla kocaman bir ev alabilirim Aral. Ama hiçbiri senin göğüs kafesin kadar ev hissettirmeyecek bana. Kolların gibi gelmeyecek. Dizinde oturduğum kadar ait hissetmeyeceğim.

Kürşat öylece yanımdan ilerlerken ona silahını uzattım. Teslim aldı usulca.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "İkisini de denedim," diye mırıldandım. Hastanenin girişine adımlarken. "Konuşarak hiçbir şeyin çözüldüğünü

görmedim." *Belki de bu yüzden bana bunu öğretmişlerdir...*

Kapalı alana girmek istemediğimden asansöre binmedim. Merdivenleri çıktım. Odama da gitmek istemedim. Aral'a gitmek istedim. Kollarına girmek istedim. Onu da yapamadım. Bekleme alanın da Mehmet Ali ve Şahin'i gördüm. Adımlarım durdu. Yanlarına gitmek, yüzleşmek istemedim başta. Ama sonra bundan kaçamayacağımın gerçeğiyle yüzleştim bir kez daha. Aral burada yokken yapmak onun canını daha az sıkardı. O görmeden, duymadan, bilmeden yüzleşmek daha iyiydi. Buna şahitlik etsin, arada kalsın ya da bana karşı mahcup hissetsin istemiyordum.

Kürşat'la yanlarına gittik. Kürşat'ın gerildiğini hissettim. Mehmet Ali'nin tepkisinden endişeliydi sanırım. Mehmet Ali başından beri önyargılıydı bana. Zamanla hak vermiştim ona. Şimdi de hak veriyordum. Vermemeyi dilerdim ama haklıydı. Mafya bile az kalırdı benim hayatımın yanında. Suikastçılardan, ölüm makinelerinden bahsediyorduk. Aral'ın tuzağa düşmesine ve şuursuzca iki gün uyumasına sebep olmuştum. Değil benim, kimse için canından olmasına değmezdi. Kahraman olmak bir tercih belki ama mecburiyet değil. Her seven kendisini kurşunların önüne atmamalı. Bazen o kurşun kaderindir ve bazen sahibini vurması gerekir. Önüne geçmemek kötü yapmaz kimseyi. Zira Aral, kötü olmaktan çok ötede biri.

Kürşat boğazını temizledi. Şahin yerinde doğruldu.

"Dışarda mıydınız?" diye sordu Kürşat'a. Ardından bana "İyi misin Lina?" diye sordu.

Kafamı salladım alışkanlıkla. Mehmet Ali, hiçbir şey söylemedi.

Şahin'in tüm ilgisi benim üzerimdeydi. "Aç mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Değilim." Yutkundum. "Bana söyleyeceğiniz bir şey varsa eğer," deyip gözlerimi Mehmet Ali'ye diktim. "Aral yokken söyleyin."

Mehmet Ali gözlerime baktı birkaç saniye. Yüzünde öfke yoktu bana karşı. Ne yapacağını bilemez, canı sıkkın bir adamdı o an.

"Ne dememi bekliyorsun?" diye sordu. Terslemekten uzaktı sesi. Merak ediyordu. "Sen olsan ne derdin?"

"Ben ona söylemem gereken her şeyi söyledim," dedim gönül rahatlığıyla.

Söylemiştim. Yapmıştım da. Ayrılmıştım ondan. Ama uzak kalamamıştım işte. Ona bir daha zarar vermeyeceğime kendimi ikna edip geri dönmüştüm ona koşarak. Hata etmiştim belki de. İki gün ağlar, üçünü gün özler, dördüncü gün alışır, beşinci gün o *yaşayabilsin diye böyle yaşamalıyım* diyerek yoluma devam ederdim. Yapmamıştım.

"Ayrıldım da. Ama ona bir daha zarar vermeyeceğime ikna olmak istedim. Çok istedim. O ikna etmeye ben de ikna olmaya çok hevesliydim, oldum. Belki de olmamalıydım. Özür dilerim hepinizden. Benim bencilliğim hepinizin hayatını etkiliyor belki de. Ama ben hayatımda ilk kez bir şeyi çok istedim. Aral'ı çok istedim ve yemin ederim ona bu kadar zarar verebileceğimi hiç düşünmedim. Çünkü ben de kendimi onunla keşfediyorum. Eğer bilseydim..." Sustum. *Konuşmak zor Aral. Kendimi ifade etmek için çırpınıyorum. İnsanlar bana inansın, samimiyetime güvensin diye çırpınıyorum ama becerebilip beceremediğimden emin değilim.* "Eğer bilseydim ona asla yaklaşmazdım... Normal biri olmayı her şeyden çok isterdim. Ama değilim. Özür dilerim bunun için de. Sordun ya Deniz'e bir kız için değer mi diye. Değmez." Mehmet Ali ve Şahin onları duyduğumu anladılar. Devam ettim. "Şahin de haklı. Ben..." *Söyle Lina. Söyle. Olması gereken bu esasen. Biliyorsun sen de bunu içten içe.* "Ben Aral için Aral'dan vazgeçerim. Hiç istemem ama yaparım." Yutkundum. "Ama Şahin haklı. Aral neredeyse otuz yaşında. Ben bir kere onun adına karar verip sonra da bir daha yapmayacağıma söz verdim. Ben ondan ayrılamam. Ama o benden ayrılırsa... Onu yanımda tutmak için çabalamam. Bu yeterli mi sizin için emin değilim. Ama daha iyi bir açıklamam yok."

Ne kadar çok ama kullanıyorsun Lina. Açıklayamıyorsun çünkü kendini. Aral olsa anlar, anlatamasan bile inanır sana. Ama onlar Aral değil. Kimse de olmayacak. Bir tane Aral var yalnızca ve sen teksin, hepsi bir. Sen ikisin, onlar bir. Arasında kalırsan, biri seç dedim ona. Öyle de olmalı. *Ama Aral. Onların onları var. Benim bir tek Alin'im bir de senim vardı. Biraz benim olsan olmaz mı gerçekten? Hiç mi olmaz? Aral iki şeyin arası demek... Çok güzel bir ismin var Aral. Sevginin kelime anlamı sanki. Çok garip. Kendin değil yalnızca, ismin bile aşk gibi ama hep aralık benim yüzümden. Lina Kara hep karanlık. Önümü göremiyorum artık. Cennet bize çok uzak, cehenneme de dönemeyiz artık. Sevgilim... sanırım sonsuza kadar Araf'ta kaldık...*

Arkamdan iki farklı adım sesi duydum. Ekin ve Deniz... Ekin beni tanıyordu en başından beri. Onun benim hakkımdaki düşünceleri sabit. Ama Deniz ne düşünüyor benim için bilmiyordum hiç. Hep en çok Deniz'den çekinmiştim. Şimdi yine en çok onun tepkisinden çekiniyordum. Çünkü o bana karşı kötü hisler beslerse çok üzülürmüşüm gibi hissediyordum. O hasta olduğumda ve Aral yokken hep arkamı kolluyordu benim. Abilik ediyordu bana aslında. Ve her ne kadar alışık olmasam da bu duruma onların bana olan iyi duygularının değişmemesini istiyordum çaresizce.

Yutkundum usulca. Aral'dan vazgeçemediğimden kendimi arsızlığa vererek bir en köşedeki tek sandalye gidip oturdum. Kimseyle göz göze gelmek istemeyerek yere diktim gözlerimi. Adımlar yaklaştı ama durmadı. Hedefi olmaktan kaçamadım. Deniz'in söyleyeceklerinden korkarak bekledim öylece.

Deniz önümde durdu, sonra da eğilerek benim hizama indi. Elinde bir poşet dolusu su vardı. Bir su şişesi çıkardı poşetten.

"Su içmen lazım," dedi yumuşak her zamanki Deniz sesiyle. "Kanının daha hızlı temizlenir. Bol bol su içirmemiz lazım sana."

İçimde öyle bir mahcubiyet doğdu ki genzim ağırdı. Burnum akmaya başladı. Yerdeki gözlerimi kaldırıp yüzüne bakamadım.

"Deniz ben," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Dilemen gereken ben değilim," dedi usulca. "Sahibi kabul etmiş ki boynunda yüzüğünü taşıyorsun."

Ellerimi sıktım. Aral ayrılmak isterse benden diye parmağıma bile takamıyorum o yüzüğü Deniz...

"Bak bana Lina," dedi elini sandalyemin koluna yaslayarak.

Gözlerimi yerden kaldırıp yüzüne baktım. Aral'a o kadar benziyordu ki onları tanımıyor olsam ikiz olduklarını düşünürdüm.

"Biz bize öğretilenler kadar değiliz, kendimize kattıklarımızdan ibaretiz. Nasıl büyüdün bilmiyorum, dinlemedim hiç senden. Sormadım da sana ama gördüm seni Lina. Abimden ayrıldığında nedenini bilmiyordum ama şimdi anlıyorum sebebini. Ben senden önce abimi neredeyse kaybediyordum bir kez. Sebebi öz babam ve bize vermeyi seçtiği hayattı. Biz de sıradan hayatlar yaşayarak gelmedik buraya. Şahin, abimin hayatını kurtardığını söylediğinde şaşırmadım. Abimi ne zaman tek başına salonda uzanırken bulsam bir fotoğrafa bakarken bulurdum. Annemin fotoğrafına bakıyor sanırdım hep.

Sonra bir gün uyuya kaldığında seninle bir fotoğrafına baktığını gördüm. Seni restoranıma getirip benimle tanıştırdığında sana âşık olduğunu biliyordum. Sen yokken bile teselli ediyordun abimi. Nedenler ve sonuçlarla hesaba otururursak bizim de çok eksiğimiz çıkar. Abim gözünün kör olmasında da çok korkar. Sana evlenme teklifi edeceğini söylediğinde gözü körlük değil aklı başında bir umut görmüştüm yüzünde. Senin yüzünde zerre kötü niyet görmedim şimdiye kadar. Abimi çok sevdiğini biliyorum. Bir yıl önce restoranıma gelip sarhoş olan o çekingen ama abime hayranlıkla bakan kızı da tanıyorum. Benim sana hiçbir düşmanlığım yok. İkiniz de iyi olun isterim. Diğerleri ne düşünüyor bilmiyorum ama ben ilişkiniz üzerine konuşacak haddi görmüyorum kendimde. Ben hâlâ beni tanıdığın Deniz olacağım. Sen de benim için kafeme gelip sarhoş olan o kız olacaksın hep."

Eğer ağlayabiliyor olsaydım ağlayarak teşekkür ederdim ona ama ağlayamadım. Burnumdan akan sıcak sıvı dizlerime dalmadığında Deniz'in kaşları çatıldı hafifçe. Burnum kanıyordu yine çok üzüldüğüm için. Bir başka adım yaklaştı o sırada tetikle bekliyormuş gibi. Bir peçete uzattı burnuma.

"Zorlama kendini," dedi anlayışlı bir sesle.

Abinin omzuna dokunup oturması için bir sandalye çekti ona. Deniz elindeki poşeti Ekin'e verirken karşıma oturdu. Ekin'den aldığı bir başka peçeteyi parçalara bölerek top haline getirdi. Sonra da burnumu kapattığım peçeteye uzandı eli. Peçeteleri burnuma yerleştirdi kanamanın durması için.

Ekin de yanımızda dikiliyordu dikkatle izlerken bizi.

"Bu bugün ikinci," diye mırıldandı abisini izlerken.

Deniz'in kaşları çatıldı. Gözlerime baktı. "Ağlamadığın için mi oluyor?" diye sordu keyifsiz bir ifadeyle. "Yoksa düşerken mi oldu?"

"Ağlayamadığım için sanırım," diye mırıldandım. Genelde ağlayamadığımda oluyordu. Kendimi çok sıktığım için kanamaya başladığını düşünüyordum.

"Kuzey'e söyleyeyim mi?" diye sordu Ekin.

Deniz kafasını salladığı sırada ben onaylamazca kafamı iki yana salladım. "İyiyim ben," diye fısıldadım. "Bir şey olmaz bana."

Cevabım ikisinin de hoşuna gitmedi ama ısrarcı da olmadılar. Ekin su şişesini açıp bana uzattı. "Biraz su iç."

Deniz onayladı onu. "Odana gidip dinlenmek ister misin? Abim yarına kadar kendine gelemez tamamen."

Kafamı iki yana salladım. "Burada durayım... sorun olmazsa."

"Olmaz," dedi net bir ifadeyle. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Kafasını iki yana salladı. "Etme. İzin vermiyorum ki ben sana Lina. Abim dışında kimseden de isteme."

Aral... Deniz ve Ekin seni benden almayacaklar galiba. Belki diğerleri de almak istemez. Belki de kendi ufak cennetimi kurabilmemizin hâlâ bir yolu vardır...

Tüm gece gözümüzü kırpmadan sessizce bekleme alanında oturmuştuk. Kimse uyumaya gitmemiş, bir anlığına bile olsa gözünü kırpmamıştı. Zaman zaman dönüşümlü olarak sigara molasına çıkmışlardı ama kimse uyumamıştı. Bense her an bir şey olacak gibi tetikteydim ve tetikte olma hali çok uzak hissettiriyordu kendimden. Endişe duymamak adına eğitilmiş, stresimi yönetmek üzerine büyütülmüştüm. Korkularımın -zorbalarımın- üzerine giderdim. Kaçmayı değil hep savaşmayı öğretirdi babam. Fakat konu Aral olunca ibre hep tersini gösteriyordu sanki. Bu duruma Alin'den ötürü çok yabancı değildim ama Alin'i, Aral'ı gördüğüm kadar kaybetmeye yakın görmemiştim. Her ne kadar içimden her şeyin iyi olacağını fısıldıyor olsam da kendime, bunları Aral söylemediğinden o kadar etkisi olmuyordu üzerimde. Sabah olup doktorlar vizite çıktığında koridorda ufak tefek hareketlenmeler yaşandı.

Bu hareketlenmelerden biri de ben ve Kürşat hariç herkesin ayaklanmasıydı. Bir süre sonra Kuzey sorumlu doktorun arkasında diğer arkadaşlarıyla çıkageldiler. Doktor aile yakınlardan bir tek Deniz'in girmesine izin verdi. Neyse ki kapı açık kalıyordu, bu yüzden odaya giremesem de duyabildim ve doktorun nasılsın sorusuna tanıdık bir sesin verdiği 'iyiyim hocam' cevabı tüm tüylerimi diken diken etti. Sesi pürüzlüydü yeni uyandığından ama bu sese aşinaydım. O an gerçekten iyi olduğuna inandım ve tek sebebi bunu kendisinin söylüyor olmasıydı. Gerilen omuzlarım gevşedi bir nebze. İçimdeki endişenin bastırdığı derin özlem gün yüzüne çıktı. Yüzünü hayal etmeye çalıştım. İleri gittim, onu gördüğüm ilk an neler yapacağımı nasıl tepki

vereceğimi hayal etmeye çalıştım. Beni görünce nasıl tepki verirdi? Gülümser miydi bana? Teselli mi ederdi ilk yoksa kızar mıydı yaralarım için? Ya da önce endişemi dizinde giderip beni öperek teselli mi ederdi? Ben ağlar mıydı hemen? Yoksa biraz daha tutabilir miydim kendimi?

"Doktor içerde mi?"

Güneş Abla'nın duyduğum sesiyle içimde oluşan yok olma isteği doğru orantılı olarak içimde bir mahcubiyet büyüttü. Alpaslan abiyle aşağı inmişler, kapının önünde bekleyen ufak kalabalığa dahil olmuşlardı. Göz göze gelmekten çekindiğimden bakmadım o tarafa. Doğrudan önüme, ayaklarımın dibine baktım.

"Evet, konuşuyorlar," diye yanıtladı Ekin ablasını.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim abla. Sen?"

Ekin'i ilk kez abla derken duyuyordum. Daha önce Melek, annesinin Ekin'e çok kızdığından sonra da onun için ağladığından bahsetmişti. Bu olay yalnızca annelerine değil, Ekin'i de kardeşlerine kavuşturmuştu ama o kadar suçluydum ki bundan memnun bile olamıyordum.

İç çekti Güneş abla. "Karman çormanım dünden beri," diye fısıldadı sesini alçaltarak. "Lina nerde? İyi mi?"

"Bekleme alanında oturuyor. Pek iyi değil."

Sıkıntıyla ofladı Güneş abla. "Ne yapacağız?"

"Şimdi bunu konuşmanın sırası değil," dedi Alpaslan abi yumuşak bir sesle. "Aral biraz daha toparlasın, konuşuruz daha sonra."

"Biliyorum," dedi Güneş abla. Sesi üzgün, ne yapacağını bilmez çıkıyordu. "Aklım almıyor hâlâ yaşananları."

Ona kızmak bir kenara aksine anlıyor ve hak veriyordum. Benim de kardeşim bir suikastçıya zarar gördüğü ve görmeye devam ettiği halde ona aşık olsa buna engel olmak isterdim. Güneş abla Aral'la böyle bir konuşma yapacak olsa hak verirdim ona. Ama yine de kırılırdım sanırım. Ben eskiden kırılmıyordum bile Aral. Üzülüyordum ama kırılmak daha farklı bir şeymiş. Üzüntüyü insan unutuyor. Kırılmak gerçek bir kırık gibi. Bir süre iyileşmesini bekliyorsun ve iyileşmiş gibi görünse de aslında hiçbir şey eskisi gibi olmuyor.

"Lina'ya da çok üzülüyorum. Ama ya Aral'a da bir şey olursa?" sanırım ağlamak üzereydi. Sesi titriyordu. "Ben kötü biri miyim Alp?"

Yutkunamadım. Hayır değilsin Güneş abla. Aral'ı benden daha çok seviyor olmanda bir sorun yok. Benden korkmanda ve onu benden korumak istemende de bir sorun yok. Hepsi normal. Normal olmayan benim ve bir çözümüm yok bunun için...

Bir süre Güneş ablanın Alpaslan abinin tesellileriyle vicdan mahkemesinden bir çıkış arayışını dinledim ve o an anladım ki her ne kadar Deniz ve Ekin bu işe karışmayacak olsalar bile Aral benim ile ailesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Aral'a daha önce ailesini seçmesini söylemiştim. Aklım hâlâ aynı cevabı veriyordu ama kalbim ağrıyordu. Birler her zaman ikilere tercih edilir ve benim gelebileceğim en yüksek numara bu. ***Çok garip Aral. Önceden ilk on bile yeterli gelirdi. Sonra beş bile az geldi. Şu ansa ikiye tahammül edemiyorum.***

"Şşş," diye fısıldadı Alpaslan abi ağlayan eşini teselli ederken. "Hallolur her şey. Sıkma canını sevgilim. Çözeceğiz."

Alpaslan abiye olan dikkatimi doktorun konuşması böldü.

"Bu sabah alınan kan sonuçları da gelsin duruma göre seni eve gönderelim, orada dinlen."

Aral'ı taburcu edecek olması içime bir nebze daha su serpti. Derin bir nefes aldım yavaşça. ***Sorun yok Lina. Ayrılıklar da sevdaya dahil. Aral beni seviyor. Belki gizli saklı buluşuruz. Hem ben kurtulacağım bu hayattan. Bazı insanlar böyle yaşar diye değil nasıl istersem öyle yaşamak için yaşayacağım. Bu hayatta değil belki ama o hayatı kazandığımda Aral yanımda olur yine. Aral'da beni beklemesini istesem bekler beni, biliyorum. Bir süre ara vermiş gibi oluruz. Olsun. Uzak mesafe ilişkisi gibi düşünürüm. İnsanlar birbirini görmeden senelerce sevgili kalması başarıyorlar. Biz de yaparız Aral değil mi? Sen askere gitmişsin gibi düşünürüm. Ya da tahininin çıkmış gibi düşünürüm. Ve gittiğin yerde internet ve telefon çekmiyormuş. Hiç konuşamıyor ve göremiyormuşuz birbirimizi ama sayılı gün çabuk geçer. Sen beni görmemeye dayanabilmiştin Aral. Ben de dayanırım. Yaparız değil mi? Bence yaparız Aral.***

"Lina."

Kafamın içinde kurduğum dipsiz kuyuya daldığım tek nefes beni boğmak üzereyken gözlerimi bana seslenip beni oradan çıkaran Kürşat'a çevirdim.

"Güneş Hanımla, bizimkiler girdi içeri. Onlar çıktıktan sonra sen girmek ister misin? Götüreyim mi seni?"

Kürşat'ın benim gidemeyeceğimi tahmin ettiğinden beni götürmeyi teklif etmesi içimde bir ağlama isteği oluşturdu ama Aral olmadığından ağlayamadım. Burnum sızladı. Yutkundum. Kafamı salladım yavaşça.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarını birbirine bastırıp bana üzülüyormuş gibi baktı bana. "Her şey yoluna girecek. Sıkma canını. Aral halledecektir her şeyi."

Aral halleder değil mi her şeyi? Benim de tüm tesellim bundan ibaret...

Aral'la sürekli iddiaya girdiklerini ve Kürşat'ın kazandığını anımsayarak dudaklarımı araladım. "Aral'a... bir taraf seçmesini söylesek... sence kimi seçer?"

"Seçenek sunmayanı," dedi düşünmeden. "Aral'ı on senedir tanıyorum. Hayatı hep birilerinin seçenek sunmalarıyla geçti. Mecbur kalırsa seçer belki bir tarafı ama hangi tarafı seçerse seçsin seçeneği sunan taraf Aral'ı kalben kaybeder."

En azından ben Aral'ı kalben hiç kaybetmeyeceğim. Belki bunda teselli bulabilirim... Hatta ben bununla bile yaşarım Aral...

Ben sabırla sıramı beklerken Alin uyanıp Batı ve Doğu'yu da peşinde sürükleyerek beni bulmak için keşfe çıkmaya karar vermiş ve kolayca bulmuştu. Ben yokken Batı ve Doğu'nun da benim odamda kaldıklarını öğrenmiş oldum böylece. Doğu ve Batı abileri görebileceklerini öğrendiklerinde ikisinin de gözündeki parıltıyı izledim saniye saniye. Bu çocukların gözündeki parıltıya bir kez daha gölge düşürürsem kendimi hiç affetmeyecektim. Batı, Doğu'nun elinde tutarak hoplaya zıplaya Aral'ın odasına gitti. Bizi de çağırdı ama içeri sınırlı sayıda insan aldıkları için önce kardeşlerine izin verdiklerini söyleyerek ikna ettim onu. Neyse ki Alin de ısrarcı olmamış kucağıma kurulmuştu hemen uysal bir kedi gibi. Bir süre kendi aramızda sohbet edip hasret giderdik. Alin'le dertleşmeyi seviyordum. Keşke beni daha çok anlayabiliyor olsaydı.

Bir süre sonra Ekin çıktı odadan. Yanımıza gelip yanıma oturdu yavaşça.

"Abim iyi," diye haber verdi bana. "Kan sonuçlarına baktırmış Kuzey, taburcu olacak."

Rahatladım. İyi demekti bu. Toparlıyordu hızla. Aral güçlü biriydi. Aslandı. Yapardı. Aral her şeyi hallederdi. O Aral çünkü.

Ekin gözlerini kucağımda oturan Alin'e çevirdi. Alin onunla daha önce tanışmadığından merakla ona bakarken utanarak yanağını omzuma yasladı ve sokuldu bana. Bu gülümsetti Ekin'i.

"Merhaba. Biz tanışmadık seninle."

"Meyaba," diye mırıldandı Alin kısık bir sesle.

"Adın ne?"

"Alin."

"Ekin ben de," deyip iki parmağını uzattı ona tutması için.

Alin iki parmağını tuttuğunda tokalaştılar. Ekin'in ona bakarken ki gülümsemesi genişledi iyice.

"Kaç yaşındasın?"

"Döyt," diye ezbere söyledi Alin.

"Aral diye birini tanıyor musun?"

Alin kafasını salladı hızla. Aral'a bayılıyordu. Gözleri ışıldamış yüzünde bir gülümseme belirmişti hemen. "Hı hı."

"Seviyor musun onu peki?"

Gülümsedi hafifçe. Yanakları pembeleşti. "Seviyoyum."

Ekin de gülümsedi bu tepkisine. "Peki beni?"

Alin ilk başta duraksayıp ne diyeceğini bilemedi. Sonra da "Linacım yabancılayla konuşma dedi," diye bahane uydurdu. Onu tanımadığı için sevmeye nedeni yoktu ama bunu yüzüne söylemekte istememişti. Ayıp olurdu çünkü.

Ekin hafifçe gülümsedi bu cevabına. "Ben yabancı sayılmam aslında."

"Ayalcım senin de mi abin?" diye sordu Alin merakla.

"Evet, benim de abim."

Alin gülümsedi ona. "Ayalcım benim de abim," diye de havasını attı.

Ekin onayladı onu. "Peki Kuzey'i seviyor musun?" diye sordu. Kuzey'le zıtlaşması bir kural gibiydi ama hastanede olduğumuz süreçte birbirlerine ters bir hareketlerini görmemiştim.

Alin hızla başını salladı. "Efet."

Ekin alayla gülümsedi. "Ayalcın artık abin değil poğaça."

Alin ona kaşlarını çattı. "Ben pooça deyilim," diye kızdı ona. "Hem de Ayalcım benim abim. Kendisi de söyedi. Hem benim için tıyaş da

oldu. Çunku beni seviyoy ve abiley kaydeşleyini sevey. Ablalay da sevey. Linacım gibi. Di mi Linacım?"

Ona gülümsedim hafifçe. Beni gülümsetebilen yegane insandı ve küçücüktü. Buna rağmen çok büyük şeyler başarıyordu ve bundan bihaberdi.

"Öyle küçük sincap."

"Bak," dedi Ekin'e gururla. "Efet dedi."

Ekin gülümsedi ona. "Kızma minik sincap," dediğinde bu bana Aral'ı anımsattığında karnıma yumruk yemişim gibi yüzümdeki gülümseme donuklaştı. Aral her kardeşinin içinde bir parçasını yaşatıyordu sanki. Gerçek bir büyücüydü kendisi.

Ekin nasıl yaptı bilmiyorum, yanımızda oturduğu on iki dakika boyunca sadece Alin'le sohbet edip onu güldürerek kendisine Ekincim dedirtmeyi başararak daha önce de yine Çakırcaların kırdığı bir rekoru kırarak Alin'in koca kalbinde cimli bir yere sahip oldu.

Onların hoş sohbeti benim kaotik zihnime kısa bir mola verdirmiş olsa da kapı sesi molayı bitirdi. Ziyaretçiler bir bir ayrıldı. Alpaslan abi, Aral taburcu olacağından Güneş abla ve Ender Hanım'ı eve götürme taraftarıydı. Deniz'le bunu planlıyorlardı. Anladığım kadarıyla dün akşam Ender Hanım'ın isteği üzerine aile evine gidecek Aral iyileşene kadar orada zaman geçireceklerdi. Aral o eve dönmek istemiyordu ama annesi için dönerdi ve bu ona iyi bile gelirdi. Annesiyle olmak ona iyi gelirdi. Ben o eve gidemezdim ama sorun değildi. Onun iyi olması her şeyden önemliydi.

Kolumdaki Aral'ın saatine baktığımda Hükümdar Çakırca'nın benimle görüşmek istediğini anımsadım. Gitmeden onu görsem iyi olurdu. Tüm gece düşünmüştüm ve bir sorum vardı sorulacak.

Alpaslan abi Güneş ablayı da alıp gittiğinde Deniz, Güney, Doğu ve Batı bekleme alanına yanımıza geldiler.

"Biz de eve geçelim o zaman," dedi Güney, Deniz'e. "Haberleşiriz sonra duruma göre."

Deniz onayladı onu. "Celina Hanım'ı da alırsınız."

Artık o eve gidemeyiz. Kendi evimize dönmenin vakti geldi. Babam var artık. Jan'ı babam gönderdiyse koruyacaktır bizi. Böyle düşünmekten başka çarem yok. Başka bir ev alabilecek param var artık ama neresi güvende hissettirir bilmiyorum.

"Biz eve dönelim artık," diye mırıldadım Deniz'in gözlerine bakarak. "Eşyaları almaya gelirim bir ara. Biz eve dönsek daha iyi olur."

Kaşları çatıldı Deniz'in ama ısrar etmedi. Israr etmesine olanak vermeyecek bir ifadeyle bakıyordum yüzüne. Diliyle dudaklarını ıslattı. Saçlarını geriye doğru yatırırken Kürşat'a baktı.

"Halledelim o zaman Kürşat. Lina'yla kalacaksın sen."

Kafasını salladı Kürşat. O sırada Aral'ın odasından Şahin ve Mehmet Ali çıktılar. Mehmet Ali bekleme salonuna uğradan doğruca asansöre yönelirken Şahin yanımıza yöneldi.

"Ben de kalırım," dedi o sırada konuşmaya kulak misafiri olduğu için.

"Deniz onayladı onu. "Eyvallah," dedi omzuna dokunarak.

Şahin gözlerini bana çevirip hafifçe gülümsedi ve göz kırptı bana. "Birbirinizi biraz daha görmezseniz birinci kedi isyanı başlayabilir," diye takıldı bana. "Seni bekliyor. Git hadi."

"Ben de ben de," dedi Alin heyecanla.

Şahin ve Ekin aynı anda ona uzanıp birbirine baktılar. Sonra Alin'e bakıp ellerini uzattılar kucaklarına onu istiyormuş gibi. Alin'in dikkati dağılarak kıkırdadı.

"Bana gel minik sincap," dedi Şahin sevecen bir sesle.

"Bana gelirsen sana beş bin lira veririm," dedi Ekin dümdüz.

Alin kıkırdayarak Ekin'in kollarına gittiğinde Şahin sakallarına dokundu. "Hadi para teklif ediyorsun anlarım da kız ona kadar anca sayıyor neden beş bin kardeşim?"

Ekin eğlenen bir ifadeyle Alin'i kollarında havaya kaldırıp onu güldürdü. "İnsani şartları düşünerek asgari bir tutar söyledim."

"Asgari ücretten fazla o yalnız."

"İnsani şartlar diye belirttim."

İkisi atışırken minnettarlıkla baktım hepsine. Aral'la yalnız kalabileyim diye yaptıklarını biliyordum çünkü. Bana zaman yaratıyorlardı. Üstelik ne yaptığımı da biliyorlardı. Buna rağmen beni onunla yalnız bırakıyorlardı. Bana mıydı güvenleri, Aral'ın hislerine mi bilmiyordum ama önemli de değildi. Minnettardım her şey için. Onlar Alin'in dikkatini dağıtırken aralarından sıyrılıp nefesimi tutarak Aral'ın odasına ilerledim.

Kapının önüne geldiğimde duraksadım yine. Metal kapı koluna baktım. *Bu kapı o kapı değil Lina. Aral'ı kaybetmedim. O iyi. Bu hastaneden bir torbada değil ayaklarının üzerinde çıkacak. Bir sıradağ gibi arkanda duracak yine. Avuçlarında hissi kalmayacak bir daha.*

Demir kapı kolunu tuttum. Avuçlarımdaki sargılar sayesinde hissetmedim o soğukluğu. Kapıyı açıp içeri girdim usulca. Odası benim odama benziyordu. Ufak bir holden sonra yatağı görebiliyordun yalnızca. Korkak adımlarla adımladım. Aral'ı görmeyi hem istiyor hem de korkuyordum göreceğim şeyden ama beklediğimin aksine yatağında değildi. Ayaktaydı, sırtı bana dönükken üzerine bir kazak giyiyordu. Ben girince bana döndü yüzünü. Göz göze gelince adımlarım durdu. Aral, Aral gibiydi. Sanki hiç uyutulmamış gibi dikiliyordu karşımda. Yorgun görünüyordu ama bir yabancılık yoktu yüzünde. Toparlamış gibiydi. Şişlik ya da bir başka gözle görülür belirtisi kalmamıştı. Tanıdığım, bildiğim Aral'dı. Benim Aral'ımdı. Bana bakıyordu. Bana bakarken de benim Aral'ım gibiydi. Sanki hiç üç gün geçmemiş gibiydi. Bana evlenme teklifi ettiği o günün sabahındaydık sanki. O lanet gece hiç gitmemiş gibiydik. Bunu her şeyden çok dilerdim.

İkimiz de birbirimizi incelemeyi bitirdiğimizde ellerimi hatırlayarak saklamak ister gibi arkamda birleştirdim ellerimi. Yüzümde ne gördü emin değildim ama beni incitmek istemiyormuş gibi elini bana uzattı yavaşça. Bana ağlamayı zorlaştıran bir el kaldırışsa eğer, beni azat eden bu el uzatıştı. Bu eli tutmayı her şeyden çok istiyorum. Her gün bir öncesinden daha fazla. Bir insanı her şeyden çok sevmek mümkün mü? Kaybetmekten bu kadar korkmak ve hayatına devam edeceğini bile bile çekilmez olacağına bu kadar derinden inanmak mümkün mü? Babamı kaybettiğimi zamanlarım oldu. Bu yüzden mi bu kadar korkutuyor bu his beni? İleriye dönmek isteyenler geriye doğru çekiliyor hep sanki.

"Neden orada duruyorsun sevgilim?" diye sordu özlediğim sesi. Biraz daha kalın gelmişti sesi ama bunu düşünmemeye çalıştım. Alerjisinin ona ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. *Çok bilmek bir lanet Lina. Bilmiyorsun hiçbir şey. Aral'ı düşün.*

"Nerede durayım?" diye fısıldadım düşüncelerimi toparlayamazken.

Dili dudaklarını ıslattı. Arkasındaki yatağına ilişti, eli hâlâ bana uzanır haldeydi. "Nerede durmak istiyorsun?" derken bana kucak açıyordu.

Yanında durmak istiyorum. Kollarının arasında kalmak istiyorum. Benim evim sensin Aral.

Görüşüm gittikçe netliğini kaybetti. Korkaklığımı ve çekingenliğimi yenerek adım attım ona. Sağ elim sol avucunun içine kayarken gözlerimden birer yaş düştü ve kendimi kolları arasında, ait olduğum yerde buldum. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve omzunda ağlamaya başladım sessizce.

"Bensiz uyuma bir daha bu kadar," dedim ağlayarak.

"Ağlama güzel bebeğim," diye fısıldadı. Omzumdan öptü beni. Parmakları saçlarımdan gezindi. "İyiyim."

"İyi misin gerçekten?"

"Şimdi daha iyiyim," diye onayladı beni. Boynuma bir öpücük bıraktı.

"Çok korktum," diye sızlandım ona. Hâlâ korkuyorum Aral. Seni benden alacaklar. "Aklımı kaybettim."

Saçlarımı okşadı. "Özür dilerim. Ağlama Lina. Düşman etme beni kendime."

Hiçbir şey söylemedim. Yokluğundan arınıp varlığına tekrar alışmaya çalışırken dökemedim göz yaşlarımı döktüm ona. Kalbimin ritmini düzene sokmaya çalıştım. Belime sardığı koluyla beni yönlendirip sol dizine oturttu beni. Dizine otururken sanki yıllardır evimden uzaktaymışım da nihayet eve dönüp yatağıma uzanmışım gibi hissettim. Sırtım göğsüne yaslanırken yüzümü de yüzüne yasladım. Dudaklarını şakağıma yaslayıp öptü beni. Kulağıma içimi rahatlatan teselliler fısıldadı. Ağlamam sakinleştikçe kucağına daha çok yerleştim.

Saatini taktığım bileğimi okşadı. "Borcum ne kadar?"

"Elli bir sene," diye fısıldadım burnumu çekerken.

Aral, usulca burnunu yanıma sürtüp öptü beni yanağımdan sevgiyle. Özlemle karıncalanan avuç içlerimi rahatlatmak için sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım.

"Çokmuş," diye fısıldadı tatlı tatlı. Gönlümü almak ister gibiydi ama benim gönlüm tamamen ona aitti.

Yine de burnumu çekip sitem etmekten alıkoyamadım kendimi. "Başına kakacağım sürekli," dedim kızarak. "Başının etini yiyeceğim sürekli."

"Elli bir sene boyunca mı?"

Kafamı salladım. Başını başıma yaslayıp hafifçe gülümsedi bana.

"Muhteşem bir hayat planı sevgilim," diye onayladı beni. "Dizimde oturur günde en az bir kere, ben seni böyle dizime oturtmuş öperken fırça atarsın bana bu sebepten, ödeşiriz."

Gerçekten elli bir sene boyunca her gün bunu yapar mıyız Aral? İzin verir mi hayat gerçekten? İçimdeki kendini gerçekleştirmeye hazır olan o kehanet, onu kaybedecek olma korkusu tekrar tüm kalbimi endişe kapanına alırken yüzünü görme ihtiyacıyla doldum. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Yanağını okşadım özlemle.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sonra gözlerine bakarak. "Benim yüzümden oldu Aral. Sen gitmek istemedin."

Kafasını iki yana sallayıp sağ baş parmağını dudağıma yaslayarak susturdu beni. Dudaklarımı ve gözümü okşadı. Göz yaşımı kuruladı.

"Dileme güzel bebeğim," diye fısıldadı yüzlerimiz çok yakınken. "İkimizin de kararıydı gitmek. Senin suçun değildi. Hiç olmadı."

Kafamı iki yana salladım. Ama o beni buna ikna etmek ister gibi kafasını salladı.

"Alerjiye sahip olmayı ben seçmedim Lina, bu beni suçlu mu yapar?"

Bir şey söyleyemedim. Benim elimde olmayan öğretilerim, Aral'ın da kontrolünün dışında bir alerjisi var. Bunlardan vurulmak bizi mi suçlu yapar? Yapmaz. Ama herkes bunu kabul etmek zorunda değil Aral. İşte tam da bu yüzden seni benden alacaklar. Biliyorum. Korkuyorum Aral.

"Neden sargılı her yerin Lina?" diye sordu bana. "Yine neden sargılar içindesin sevgilim?"

Burnumu çektim. "Önemli değil. İyileştim bile."

Dili dudaklarını ıslattı. Dişlerini sıktı. Öfke duyduğunu biliyordum. Belki de kendine kızıyordu alerjisi yüzünden.

Sıktığı çenesini okşadım. "İyiyim," diye tekrar ettim. "Sen iyi ol yeter. Bana bir şey olmaz."

"Dikiş attırmak yok demiştim."

Kafamı salladım. "Attırmadım da sana." Kaşlarımı çattım. "Uyuyordun."

"Bak ya," dedi başını sol omzuna yatırdı hafifçe. "Kız bana sevgilim ama benden daha fazla kızamazsın bunun için bana." Yanağımdan öptü beni.

"Alerjin senin kontrolünde değil," dedim beni öptüğü için istemsizce gözlerim kapanırken. "Sen bunun için kendine kızarsan ben kendime kızmaktan seni sevemem."

"Sen sev," dedi tenim üzerine. Sonra da geri çekilip gözlerime baktı. "Bizim seninle bir öpücükle çözemeyeceğimiz hiçbir sorunumuz yok Lina."

Bizim yok ama insanların bizimle olabilir Aral. Ve bunu bir öpücükle çözemeyiz sevgilim.

"Seni öpmek istiyorum," dedim kalbim patlayacak gibi hissederken.

İçi gidiyormuş gibi bana bakarken gülümsedi bana. "Söylene gerek yok sevgilim."

"Ama kanımda toksin var. Sana da bulaşırsa diye endişeliyim."

Kaşları çatıldı önce. Sonra da derin bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı, yuttu. Öfkelenmektense beni teselli etmeyi tercih etti.

"Tedavi görmüyor musun?" diye sordu saçlarımı kulağımın arkasına iterken nazikçe.

"Gördüm."

Kafasını salladı. "İstediğini yapabilirsin sevgilim."

"Nefesini tutacaksın ama," diye mırıldandım sonra ama Aral bunu duymazdan gelerek yüzüme eğildi.

"Sevdiğim biri oksijenden çok sana ihtiyacım var demişti," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Karnım kasıldı. Seviştiğimiz gün demiştim bunu ona. Hiç utanması yoktu gerçekten. Ben kahroluyordum o bunu mu hatırlamıştı şimdi?

"Ahlaksız adam," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Gülümsedi. Onu gülümsemesinden öptüm özlemle. O da beni öptü. Öpüşmemiz tutkulu değildi, uzun da sürmedi. Birbirimizi öptük yalnızca.

Dudaklarından ayrıldığımda "Seni çok seviyorum Aral," diye fısıldadım. Kalbim ağırlaştı yine. Bir daha bırakma beni demek istedim ama bunun yükünü omuzlarına yüklemeye kıyamadım ona.

İç çekti gözlerime bakarak. "Lina, Lina, Lina," dedi içi gidiyormuş gibi. Yüzünü yüzüme yasladı. "Ben daha çok seviyorum."

Ona sokuldum. Kollarımı boynuna sarıp başını göğsüme yasladı. Kokusunu içime çektim. Vücut ısımı ona göre ayarladım. Sonsuza kadar böyle kalmayı diledim.

Yüzünü okşadığım sol elimin bileğindeki saate baktı.

"Birazdan çıkış için gelirler." Yutkundu. "Lina," diye mırıldandı usulca. "Annem geldi beni görmeye..."

Kalbim sancıdı. Evet. Bir de bu vardı onunla uzun uzun konuşmak, onu dinlemek, kollarımda teselli etmek istediğim ve zamanımız olur mu bilmediğim. Kalbimdeki ağrıyı görmezden gelerek yanağını okşamayarak onu sevmeye devam ettim. "Ne hissediyorsun?"

"Rüya sandım ilk başta. Ama sonra zihnim uyandıkça gerçek olduğunu fark ettim. Elimi tutuyor, sessiz sessiz ağlarken saçlarımı okşuyordu. Çocukluğumdaki gibiydi."

Yutkunamadım.

"Sanki hiç uzaklaşmamışız gibi hissettim ama çok da zoruma gitti. Ağladım sanırım o an. Çok kendimde değildim."

Parmaklarımı saçları arasında gezdirirken saçlarını öptüm. Onu teselli edebilmeyi gerçekten çok isterdim. Başını yavaşça göğsümden kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki o hüzün kalbimi öyle kırıyordu ki düşman ediyordu beni kendime.

"Annem beni eve çağırıyor," dedi gözlerime bakarak. "Öyle söylemiş Deniz'e ama yanıma gelip kendisi söylemedi bana." Gözlerindeki hüzün gittikçe büyüdü. "Annem yine benden çekiniyor galiba Lina. Sanki biz hiç aşamayacağınız bunu."

Boğazıma bir yumru oturdu. Yanağını okşadım sevgiyle. Kafamı iki yana salladım. "Öyle düşünme. Benim için de gelip seni görmesi zordu. Seni ne halde bulacağımı, bana ne diyeceğini bilemedim. Korkarak geldim. Annen bir kendi kafasının içinde bir kapana kısılmış Aral. Benim de kafamda bir zindan vardı, gardiyanımda kendimdim. Biliyorsun. Oradan çıkmama yardım ettin. Annen o kapandan kurtulmak için bir adım attı ama ondan koşmasını bekleyemezsin, ağır aksak ilerlemesi normal sevgilim. Sen beni bulduğunda ben ayakta bile değildim. Sen bana konacak bir omuz gösterdin. Annene de biraz zaman ver. Eminim o da-"

Lafımı tamamlayamadım. Kapının ardından yaklaşan adım sesini seçti kulaklarım. Kafamı kapıya doğru çevirdim. Aral da baktığım yere baktı. Kim olduğunu anlayarak yüzümde hüzünlü bir gülümsemeyla ona baktım. Aral yalnızca gözlerime bakarak annesinin geldiğini anladı. Dizinden kaldım usulca. Aral da gergin bir heyecanla kalktı. Elimi tuttuğunda ona baktım. Gözlerime bakarak parmaklarımızı birbirine doladı. Elleri titriyordu.

"Elimi bırakmasan olur mu Lina?"

Yutkundum. Kafamı salladım. "Bırakmam sevgilim."

Bana derinden bir sevgiyle baktı. Kapı tıklatıldı.

"Girin," dedi Aral elimi daha sıkı tutarken.

Kapı aralandı. Hükümdar Çakırca'ydı kapıyı açan. Nezaketli bir tavırla kapıyı açtığında sol tarafında bekleyen Ender Hanım'ı gördük. Ender Hanım'ın mavi gözleri ağladığını kanıtlatmak ister gibi kızarıktı ama o an ağlamıyordu. Biraz önce ağlamış ama sakinleşmiş gibiydi. Aral'ı ayakta gördüğünde gözlerinin tekrar doluşunu izledik. Bir an içeri girmeyecek sandım. Aral da öyle hissetmiş gibi elimi tutuyordu sıkıca. Hükümdar Çakırca eşine bense Aral'a destek olmak için oradaydık o an. Karışmamayı tercih ediyordu Hükümdar Çakırca. Belki de ben de öyle yapmalıydım. Ama hayatımda yalnızca bir kere Aral Çakırca'ya sahiptim. Onunla yollarımız ayrılmadan önce onun için elimden geleni yapamazsam nasıl onu hak ettiğimi iddia ederim?

Yutkundum. İleri bir adım attım. Aral duraksadı bir an ama karşı çıkmadı bana. O yedi yaşındaki Aral'ı elinden tutarak annesine götürdüm. Ender Hanım bana minnettarlıkla bakarken onun da eline uzandım. Titreyen elini tuttum.

Gözlerim doldu. Aral olduğu için bu kez ağlayabilirdim ama ağlamamak için tuttum kendimi.

"Bana kurabiye vermiştiniz. Onu hak eden kişiye verdim," dedim Ender Hanım'ın gözlerinin içine bakarken. "Ben de size sahip olduğum en değerli şeyi getirdim. Siz de ona iyi bakın lütfen."

Ender Hanım ağlayarak kafasını salladı. Eline uzandım nazikçe, Ender Hanım bana elini verdi. Aral'ın tuttuğum eliyle birleştirdim ellerini kalbim sancıyarak. Ender Hanım sıkıca oğlunun elini tuttu. Sol eli yüzüne uzanıp Aral'ın göz yaşını sildiğinde kalbim ezildi. Aral özlemle eğilip annesinin kolları arasına girdi. Kocamandı ama annesinin kollarında ufacık bir çocuktan ibaretti sanki. Odanın girişinde birbirlerine sarılırlarken Hükümdar Çakırca ile onları yalnız bıraktık.

Hükümdar Çakırca hiçbir şey söylemedi ama adımlarım onu takip etti. Deniz ve Ekin yüzlerinde hüzünlü bir ifadeyle odanın kapısında kaldılar öylece. Biz Hükümdar Çakırca ile dışarı çıktık. Sigara içme alanında Hükümdar Çakırca, Aral'ın sigara tabakasından bir sigara yaktı yine. Aral'ın sigarasından içmesinin sebebinin pişmanlıkları

olduğunu biliyordum ama onu teselli edecek hiçbir şey söylemedim. Aral haklı. Bazı insanlar yaptıkların ve yapamadıklarından pişman olmalı.

"Sana üç kez yenildim," dedi derin bir nefes verirken sigarasından. "Kimseye borçlanmam ama sana iyilik borcum var artık."

Hiçbir şey söylemedim. Karşıma baktım öylece.

"Benimle konuşmak istediğiniz konu neydi?"

"Ne yapmak istediğini merak ediyorum," dedi o da ufka bakarken. Aral'ın sigara tabakasını salladı hafifçe. "Bunlarla."

Kartları kastediyordu.

"İstesem de istemesem de bir savaş başlatıldı. Kaçsam kaçamam bundan, kendimi inkâr etmek olur bu. Kaçarak saklanarak da yaşamak istemiyorum. Aral'la o nasıl istiyorsa öyle yaşamak istiyorum. Savaşacağım. Mecburum buna. Üç gün önce yaşananların bir bedeli olacaktır mutlaka." Gözlerimi ona çevirdim. "Değil mi?"

"Borsayı takip eder misin Lina?" diye sordu gözlerime bakarken. "Bugün iki gün öncesinden daha fakiriz ve bu yalnızca başlangıç. Bu savaş yıllardır var fakat savaşlar artık topla tüfekle yapılmıyor yalnızca. İçinde olduğun durumu tam olarak kavrayabildiğini düşünmüyorum."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Bu bir soğuk savaş esasen. Türkiye ayağında yedikleri bir darbenin bedelini ödetmenin çeşitli yolları var. Paramızı değersizleştirebilir, iç karışıklık çıkarabilir, krizler yaratabilirler. Güçlü kimseler bunlar. O davetiyedeki her kart sahibi söz hakkına da sahip. Hayatlarımız kumar masasına yatırılmış sanki. ***Bu savaş yıllardır var... Ne demek bu?***

"Tarih kendini tekrar etmez, devam ettirir. Her din örgütlenir, kendini korumak için var fedailer yetiştirir. Tapınak şövalyeleri, haşhaşiler, kızıl tilkiler... Var olmak ve var etmek için savaş verenler hep vardı, her var olacaklar. İdeal devlet kendini dinden ayrı idame ettirebilendir. Bizler bunun için savaşırız."

O an kafamın içinde ağır bir taş onu koyduğum ama bir türlü tam oturmadığı o yerden yuvarlandı, her yeri birbirine katarak asıl yerine oturdu. Hükümdar Çakırca'ya baktım. Aral bana hiçbir zaman babasının mesleği hakkında net bir şey söylememişti. Mafya minvalinde birini olduğunu söylemlerden ve duyumlarımdan yola çıkarak ben kafamda oluşturmuştum. Yer altı adamı demişti Pars onun

için ama yer altına her zaman elleri kana susayanlar girmezdi. Aral'ın silaha sahip olabilmesini, küçük yaşta yaptığı buz banyolarını, aldığı eğitimleri, bedenindeki izleri düşündüm. Ben de benzer şekilde büyüdüm demişti Aral. Nerede gitsem beni bulur demişti. Ne yaptığımı bilir demişti. Ne zaman dışarda konuşsak dinleneceğimden şüphe etmişti. Hayatım bir savaş alanı sanırdım haklı savaşı askere gidince öğrendim demişti. ***Bir asker gibi yaşamış hep... Babası bir asker gibi yetiştirmiş onu hep... Hükümdar Çakırca da babam gibi askermiş... Yer altından sanıyorlar onu. İstihbarat için çalışıyor belki de yalnızca. Babamla tanışıklıkları buradan geliyor olmalı. Düşmanlıkları niye peki? Babam da onun istediği şeyi istiyor esasen. Neden ters düşmüşler birbirlerine?***

"Benim kartım, Karo Ası daha öncesince babamdaydı değil mi?"

Kaşları çatıldı hafifçe bu soruma karşın. Bunu nereden çıkardığıma anlam veremedi ama konuşmaya devam ettim.

"İki gün önce davette beni almak isteyen biriyle tanıştım. Babam mani olmuş buna öyle söyledi. Asaf'la tanışıyorlardı. Eğer Asaf'ta olsaydı verirdi ona. Fakat veremedi çünkü bir süreye kadar Asaf'ta değildi. Asaf'ın çekmecesinde babamın cebinde taşıdığı fotoğrafım vardı üzerinde kan lekesiyle. O halde babamın öldüğü sanıldığı zamanda ele geçirilmiş olmalı. Babam gerçekten ölmediğine göre ya bilerek bıraktı ya da çok yaralı olduğu için kartı kurtarmaya vakti olmadı. Babamın sözde ölümü 19 Şubat. Bu sene yine şubat ayında yapıldı. Babam davetlere katılırmış hep. Geçen sen davette bir şey olmuş olmalı. Bir şey oldu ve babam ölü görünmesi gerektiğine karar verdi ve o sırada kartım Asaf'ın eline geçti. Mektupta bir davetten bahsediliyordu ama o davet iki gün önceki davetti. Asaf'ın yaptığı davet kendi uydurduğu bir şeydi. Bir sebepten benim kartımı gerçek davetten önce elden çıkarmak istedi. Bir tür karaborsa belki de. Sonra nasıl olduysa babamın elinden çıkan kartı bir kara borsada rakipsiz bir şekilde aldınız."

Hükümdar Çakırca etkilenmiş bir ifadeyle izlerken beni gözleri arkama çevrildi birkaç saniyeliğine. "Seni arıyor," dediğinde Aral'dan bahsettiğini anladım. Fakat soruma cevap alamamıştım. Gözlerini bana çevirdi.

"Cevap istediğine emin misin? Onunla paylaşabilecek misin bunu?"

Söyledikleri tüylerimi diken diken etti. Söylediğim şeyi düşündüm. Hükümdar Çakırca'nın babamla işbirliği yapıp yapmadığını soruyordum bir nevi. Aral, babamla kendi babasını yenmek için iş birliği yapıyordu. Eğer gerçek ilk ihtimalse Aral ne düşünürdü? Babamın onu kullandığı anlamına mı geliyordu bu? Babam yapar mıydı? Bilmiyordum. Artık kimse için bunu yapar ya da yapmaz diyemiyordum. Ben bile bilmiyordum kendi sınırlarımı. Ama Aral babama çok kıymet veriyordu. Çok kırılırdı. Hatta belki de umutlandığı için yıkılırdı. Yıkılır mıydı? Aral Çakırca'ydı o. Yıkılır mıydı sahiden?

"Herkes doğru cevabı hak eder," dedi gözlerime bakarak. "Ama her omuz kaldıramaz. Kaldırabileceğine inandığında her zaman gelip kahvemi içebilirsin."

Aral'ın sigara tabakasını bana uzattı. "O iki kızıl jokeri nasıl aldınız bilmiyorum ama aferin. Tilkilikte babana çekmişsin."

İki kızıl joker mi? Bir Altın joker bir de kızıl jokerimiz var sanıyordum. Diğeri kimin? Tüylerim diken diken oldu. Wielki'nin mi? Ben almadım. O mu verdi? Olabilir mi?

"Tilki demişken... Haşhaşilerin sonu nasıl geldi biliyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu söylediği sözle. Gözlerine baktım. "Liderlerini kaybettiler."

Kafasını salladı. "Bu savaşı bitirmek istiyor musun Lina," deyip sigarasından son bir nefes aldı ardından izmaritini küllüğe bastırdı ve gözlerime baktı. "*Hasan Sabbah'ı* bul."

Ensemdeki tüyler birer bıçak gibi tenime battı. Hasan Sabbah... Haşhaşilerin kurucu lideri. O öldüğünde tarikat kendine yön veremedi. Benden kurucu lideri bulmamı istiyor. *Hayır. Benden onu öldürmemi istiyor...*

"Lina."

Özlediğim o sesin ardından adım sesleri tam arkamda durdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu mesafeli bir sesle babasına.

"Yok," dedi Hükümdar Çakırca. "İyi misin sen?"

"İyiyim."

"İyi ol," diye onayladı onu Hükümdar Çakırca. "Annen nerde?"

"Arabada. Bizi bekliyor."

"İyi bakalım," deyip yanımızdan geçerken bana baktı. "Kendine iyi bak Lina."

Bir şey söylemedim. Aral kolunu karnıma sararken başımın üzerine bir öpücük bıraktı.

"Sen hazır değil misin?" diye sordu bana.

"Ben gelmiyorum ki," diye mırıldandım.

Beni kendisine çevirdi. "Annenden ötürü mü?"

Kafamı salladım. Benim varlığım artık aileni huzursuz ediyor diyemedim. "Onları yalnız bırakmayayım," diye annemi bahane ettim.

İç çekti gözlerime bakarak. "Sensiz uyumayacaktım hani?" diye sordu yanağımı okşarken.

Mideme bir yumruk yemişim gibi hissettim. Ya son kez uyumuşsak ve bir daha uyuyamazsak Aral? Ya annen de ne yaptığımı öğrenir seni bana geri vermezse? Ben seni annenden alamam ki Aral.

Aral kaşlarını çattı hafifçe. "Lina," dedi çenemi kaldırıp. "Bir şey mi oldu? Bir şey mi söyledi babam sana? Niye bu kadar üzgünsün sevgilim?"

"Yaşadıklarımızdan sonra nasıl güleyim?" diye mırıldandım. Aslında gülerim Aral. Sen olsan. Ben yine gülerim. Gülecek bahane bulurum kendime. Ama sen olmaz bulamam.

"Geçecek hepsi," dedi gözlerime bakarak. Eğilip alnımdan öptü beni. "Güzel günler göreceğiz sevgilim. Güneşli günler."

İçim titredi. İlk kez Aral'ın tesellisi kalbimi sakinleştirmedi. Çünkü karşımdaki rakibim ondan bile güçlüydü. Bizi yenebilirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım bir daha söyleyemeyeceğim diye korktuğumdan.

"Ben de seni," dedi saçlarımı okşarken. "Çok."

"Ben de çok."

Gülümsedi bana. Çenemi biraz daha kaldırdı. "Gülümsersen inanırım."

Gülümsedim ona. Gülümseme üzerine bir öpücük bıraktı. Doğruldu sonra gitmesi gerektiğinden. Elimden tuttu, birlikte otoparka yürüdük. "Aklım sende kalacak." Gözlerini bana çevirdi. "Anneni de davet edelim. Gelmez mi?"

Annem, annenden kaçıyor Aral. Gelmez.

Kafamı iki yana salladım. "Annemi biliyorsun. Buraya gelmesi bile büyük bir şey."

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. İç çekti. "İyi bakalım," dedi hoşnutsuzlukla. "Liseliler gibi telefonda görüntülü araşır, kafelerde

buluşuruz."

Gülümsetti bu söylediği beni. Sevimlilik yapıyordu tamamen ama aslında bu söyledikleri içimde kalan şeylerdi. Bizim sevgililiğimiz bile normal gelişmemişti. Önce birlikte yaşamaya, sonra uyumaya başlamış daha sonra sevgili olmuştuk. Tersine işliyordu işler bizim için hep. Şimdi evlenme teklifi etmişti bana ama onun haberi olmasa da evlerimiz ayrılmıştı ve dediği gibi bir süre telefonda flörtleşecek kafelerde buluşacaktık.

"Buluşalım mutlaka," diye onayladım onu. Onunla bir kafede oturmayı çok istiyordum. Buna takıntım vardı resmen. Bir kafede tanışmayı takmıştım kafama. Yaşamak istiyordum bunu. O an bir anı anımsadım. Blogumda da bahsetmiştim hatta bu anda. Bir adamı izlemiştim uzun uzun, yıl 2016 falan olmalıydı. Kahvesine bakmış bakmış sonra bir karar vermiş gibi kalkıp gitmişti. O adamın Aral olduğunu fark ettim o an ve bu aydınlanma neden bilmiyorum içimde bir mutluluğa sebep oldu. Kalbim sanki istediği bir şey olmuş gibi çarptı göğsüme. Ben gerçekten Aral'ı ilk kez bir kafede görmüştüm. Kaderimiz gerçekten bir kafede kesişmişti. O zamanlar ne düşünüyordu o masa, bilmeyi çok istedim. Geçmişte onun yanına gitmeyi onun yalnızlığını bölmeyi ve yalnızlıklarımızı aramızda pay etmeyi çok istedim.

"Ne oldu?" diye sordu Aral yüzüme bakarken.

Gülümsedim ona sevgiyle. "Hiç."

Derin bir nefes aldı. "Öyle olsun bakalım."

Kafamı salladım. "Olsun bakalım."

Bir şey söylemedi. Arabanın yanına gelmiştik zira. Ender Hanım'ın benimle görüşmek için beklediğini öğrenince mahcup hissettim. Bana sarıldı sıkıca. Saçlarımı okşadı ve teşekkür etti içtenlikle. Küçüldüm bu sevgisi karşısında. Çünkü bilse neler yaptığımı böyle hissetmezdi biliyordum.

Kürşat ve Şahin benimle kalırken Güneş abla hariç diğer tüm Çakırcalar bir aradaydı ve bu garip hissettiriyordu herkese. Onlar gittiğinde geride üçümüz kaldık. Gözlerimi varlığını tenime batan iğneler gibi hissettiğim Jan'a çevirdim. Elinde kahve bardağı vardı. Pipeti kaskının altından geçirmiş doğrudan bana bakıyordu öylece.

"Ne oldu?" diye sordu Şahin baktığım yönü fark ederek.

"Kardeşlerimden biri," diye mırıldandım önemsiz bir detaymış gibi.

Şahin şok olmuş gözlerini yüzüme çevirdi. "Ne?" Sonra da Kürşat'a baktı. "Kürşat?"

Kürşat omuz silkti yavaşça. "İşlerler karışık abi. Sanırım biyolojik aynı babadan kardeşler."

Şahin bana baktı tekrar. "Aral burada olduğunu biliyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilse gitmezdi. Düşman değil. Şimdilik."

"Nasıl eminiz?" diye sordu bu kez.

"O yardım etmeseydi ikimizde ölecektik," diye özetledim kısaca.

Kürşat bana katıldı. "Abi ben Ekin'e sordum. Sıkıntı yok dedi. Hükümdar Bey de biliyormuş."

Bu bilgiyi ben de yeni öğreniyordum. Ekin'in konuya hâkim oluşu şaşılacak iş değildi ama Kuzey'i de görmüştüm ve anlam veremiyordum buna.

"İyi bakalım," dedi Şahin. "Napıyoruz şimdi? Sen eve mi gitmek istiyorsun?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. "Artık orada kalamayız. Benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler bunu bizimle birlikte yaşamak zorunda değiller. Hem artık, eskisi gibi yalnız da değiliz." Artık babam var diyemedim. İçimden gelmiyordu artık.

Şahin anlayışla başını salladı. "Celina Hanım'ı da alıp eve dönelim o zaman?"

Kafamı salladım. Annemi ve Alin'i alıp kendi evimize döndük. Yıllar sonra eve dönmüş gibi yabancılaşmış bir his oluştu içimde. O an artık hiçbir yeri ev gibi görmeyeceğimi fark ettim. Ama annem ve Alin memnundu halinden. İkisi de kendi evlerini özlemişlerdi. Bir tek yadırgayan bendim, yerini...

ꕥ ꕥ ꕥ

Evde duramadığımdan kendimi sokaklara atmıştım. Kafamın içi susmuyor, korkularım da ona eşlik ediyordu. Onları susturmak için gördüğüm yer tabelayı okuyarak nereye gittiğimi düşünmeden yürüyordum. Kürşat yalnız kalmak istediğimin farkındalığıyla uzaktan takip ediyordu beni. Bir bankanın önünden geçerken aklıma hesabımdaki o büyük meblağ gelmişti. Bankadan içeri girmiştim düşünmeden. Hükümdar Çakırca'ya parasını geri göndermiştim. Geriye kalan paradan vergiler kesildikten sonra kendime deli gibi çalışarak biriktirdiğim otuz bin doları bırakıp geriye kalan tüm parayı Alin'in hesabına yatırmıştım.

Bankanın karşısında bir pırlantacı vardı. Vitrinine 14 Şubat sevgililer günüyle ilgili bir reklam asılmıştı. O an yarın sevgililer günü olduğunu anımsadım. Aral'la ilk hatta belki de tek sevgililer günüm olacaktı. Ona bugün söylemeyeceklerini biliyordum. Alpaslan abi biraz toparlanmasını söylemişti Güneş ablaya. En azından yarımız var Aral. Yarın da bizim. O an bir anda dört elle on dört şubata tutunmak istedim. Daha önce de on dört şubat fikrine sığındığım olmuştu. Kötülükten sevgiye sığınarak kaçmak her zaman mümkün değil, pek çok tecrübe ettim.

Otuz bin dolarım var Aral. Hepsini kendim kazandım. Didindim Aral bu para için. Yemek almadım, su almadım, çalıştım. Alnımın teriyle kazandım. Kendi param bu benim. Ben kendi paramla mezar bile aldım Aral ama sevdiklerime hiç hediye alamadım. Benim sevdiklerim yoktu senden önce Aral. Bir Alin vardı, ona da her istediğini almak isterdim ama çok param olmazdı. Şimdi var. Harcayacak kimsem kalmadı.

Yutkundum zorlukla. Mağazadan içer girdim usulca. Yüzüklere baktım istemsizce. Evlenmek Aral'dan önce aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi Aral yarın evlenelim dese onunla koşarak nikah dairesine giderdim beni bırakmasın diye.

"Buyrun," dedi görevli beyefendi. "Yüzük mü bakıyorsunuz?"

Kafamı salladım. "Güzel bir yüzük." Yutkundum boğazımdaki yumruyu yutmak için. "Güzel bir erkek yüzüğü istiyorum. Günlük hayatta kullanabileceği bir şey."

Mehmet Ali'ye onu bana bağlayacak bir şey yapmam dedim. Nişan yüzüğü almıyorum sonuçta Aral. En azından sana bunu alamaz mıyım?

Görevli bana yüzükleri gösterirken saatler çekti dikkatimi. Bir sürü saati vardı Aral'ın. Ona saat almayı hiç düşünmezdim bu yüzden ama öyle bir saat gördüm ki başından ayrılamadım. Saat normal saatler gibi değildi. Üzerinde hiçbir çentik yoktu. Yalnızca ibreleri vardı. Lacivert ve gümüş renklerindeydi. Olurda ayrılırsak saatleri sayacağını biliyorum Aral. Bir daha saat saydırmayacağıma söz verdim sana halbuki.

Gözlerimi kaldırıp beyfendiye baktım. "Şu saati de alacağım."

Adam beni onaylayarak çıkardı onu vitrinden. Gözlerimi yüzüklere çevirdim. Aral'ın takabileceği bir şey olsun istedim. Anlamlı olsun

istedim. Beni hatırlasın, çıkarmasın hiç istedim.

"Dilerseniz içerisine not da yazabiliriz."

Gözlerimi adama çevirdim. "Ne kadar sürer?"

"Hemen yaparız, bekletmeyiz."

Kafamı salladım. Gözüme en hoş gelen, en sade ve şık duran yüzüğü seçtim.

"Ne yazalım?"

Hiç düşünmemiştim. Aklımdan anlamlı bir şey olması için onlarca anımız geçti ama kafam öyle doluydu ki hiçbirini anlamlı bir cümle haline getiremedim.

"Ne senden öncesi. Ne senden sonrası," diye mırıldandım. İkimiz için özel olsun istemiştim ve bu gelmişti aklıma. "Çok mu uzun?"

Gülümsedi adam sanki keyfimi yerine getirmek ister gibi anlayışla yaklaşıyordu bana. "Sıkıntı etmeyin hiç. Çok ufak yazdığımız için estetik duracaktır."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım zorlayarak kendimi. Hiç halim yoktu esasen iletişim kurmaya ama adamın çabası duygulandırmıştı beni.

Çok beklemedim söylediği gibi. Kutularımı güzel, pahalı bir kutuya koydu. Ücretini ödedim. Pahalı şeylerdi ama hesabımdan düşen para dolar bazında olunca görünürde çok bir fark yaratmadı. Para harcıyormuş gibi de hissetmedim. Çok garip Aral. Kendime yapacak olsam kırk gün düşünür, almazdım ama insan birini sevince hiç düşünmeden harcayabiliyormuş.

Mağazadan çıkıp bir süre daha yürüdüm. O kadar üzgündüm ki bir tekel bayinin önünden üç kez geçtim. Birincisinde Kürşat'a izimi kaybettirdim, ikincisinde kendimi alkol almamaya ikna ettim ama üçüncüsünde vazgeçtim. Alkol anlayışım şaraptan ibaret olduğu için en masumu gibi duran gazoza benzer bir içecek aldım ama alkol oranını yürürken fark ettim.

Kürşat'ın üçüncü aramasını cevapladım. Ona Jan'ın benimle olduğunu, onun anneme göz kulak olmasını rica ettim. Bana fırça atmasına izin vermeden aramayı bitirdim ve telefonumu kapattım. Kendi kendime kalmak istiyordum ama bu peşimde dolanan kuyruğum yüzünden mümkün değildi. Karda yürüyor ayak izi bırakmıyordu ama beni takip ettiğini biliyordum.

Gazoza benzer alkolü içerken var olan tek mülküme gittim. Üzerinde Kadir Kara yazan mezarın yanına oturdum yavaşça. İkinci şişemi içtim sessizce. İçimde bir yangın baş gösterdi ama sarhoş hissetmedim kendimi. Gözlerimi mezar taşındaki Kadir yazısına diktim.

"Baba," diye mırıldandım. "Ben Aral'ı kaybetmek istemiyorum ama kaybediyorum. Ne yapacağım?" yutkundum. Kollarımı toprağa başımı da kollarıma yasladım. "Gidecek yerim bile yok. Hiçbir yere ait hissetmiyorum kendimi. Yine savrulmaktan korkuyorum."

Adım sesleri duydum. Bir an için babam sandım ama bu heyecanım adım aralıklarıyla sekteye uğradı. Kasklı biri oturdu yanıma.

"Neden buraya geldin?" diye sordu bana.

"Sahip olduğum tek yer burası," dedim nefes alamayarak gökyüzüne bakarken.

"Telefonunu açık tutman gerek. Tehlikeli senin için."

Güldüm bu söylediğine. "Kim için tehlikeli?" dedim gülerek. Kahkaha gittikçe büyüdü.

"Niye bu kadar üzgünsün?"

Kalbime bir sancı girdi. Öfkeyle doldu içim. Hâlâ acıtacaksa eğer neden alkol alıyorum?

"Onu kaybettim," diye mırıldandım. "Kaybetmek hissini biliyor musun?"

Kafasını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Tek bildiğim kumarda kaybetmekti, onu da en çok on sene önce yaşadım. Kaybettiğim pek bir şey yok. Sahip olduğumsa hiçbir şey."

Yutkunamadım. "Benim vardı," dedim acıyla. "Benim sahip olduğum biri vardı."

"Ayrıldı mı senden?"

Kafamı iki yana salladım. "O ayrılmaz benden," dedim ve bu eminlik daha çok acıttı kalbimi. "Ailesi onu bıçakladığımı öğrendi."

"Kötü olmuş," dedi dümdüz bir sesle.

"Çok kötü oldu," diye onayladım onu. "Artık nefret edecekler benden. Eğer normal biri olsaydım böyle olmazdı." Burnum akmaya başladı. Kanıyordu sanırım yine. Dilimle dudaklarımı yaladığımda kan tadını aldım. "Nilay gibi olsaydım severlerdi ine beni."

"Nilay kim?"

"Aral'ın üniversiteden arkadaşı. Çok iyi biriymiş. Babası da zenginmiş." Toprağa a harfi çizdim içten içten ağlarken. "Eğer ben

Nilay olsaydım. Her şey daha güzel olurdu." Acıyla yüzümü toprağa sürttüm. "Ben Nilay olmak istiyorum."

"Nilay olsaydın sever miydi yine seni?"

Kafamı salladım. "O benim Linası olduğumu anlar severdi."

Güldü hafifçe. "Seni yine Lina olduğun için seviyor ama."

Burnumu çekerken omuz silktim. "Nilay olsaydım da severdi. Sen tanımıyorsun onu."

"Uzanma. Hasta olacaksın."

"Sana ne," diye çemkirdim ona. "Öleyim de kurtulun."

"Ölmenin bir kurtuluş olduğu anlatılırdı bize ama artık öyle düşünmüyorum."

Toprağa Aral'ın adını yazmayı tamamladığım sırada "Ben yaşamak istiyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Evet," diye onayladı beni. "Tüm savaş bunun için değil mi zaten?"

"Sen de mi istiyorsun?" dedim ona da üzülerek.

Güldü ama cevap vermedi. "Aral'ı selsin ister miydin?"

Kafamı salladım. "İsterdim ama o bilmiyor daha. Beni böyle görürse üzülür."

"İstediğinden sonrası pek önemli değil," dedi.

O sırada mezarlık içinde atılan tanıdık adım seslerini işittim. Kaşlarım çatıldı. Jan ayağa kalktı.

"Annene burnunun kanadığını söyle," dedi benden uzaklaşırken. O ne demekti anlam veremedim fakat asıl önemli olan bana yaklaşan adımlardı.

"Lina."

Özlediğim o ses içimdeki ağlama dürtüsünü tetikledi ve bu kez o geldiği için gözlerim doldu hemen. Yok olmak isteyerek yüzümü kollarıma daha çok kapattım.

"Lina," dedi o güzel yumuşak ses. Mezarın yanında yanıma çöktüğünü hissettim. Elini saçlarımda hissettim. "Lina. Bakmayacak mısın bana?"

Kafamı iki yana salladım. Bakarsam boynuna sarılır beni bırakma diye ağlarım diye korkuyordum.

"Ne üzüyor seni bu kadar cennet çiçeğim? Anlat bana."

"Bana öyle seslenme," dedim ağlayarak. "Sevmiyorum."

"Güzel bebeğim," dedi bu kez yumuşak bir sesle. "Hadi evimize gidelim?"

"Evim yok benim," dedim bu kez göz yaşları içinde. "Bir burası var elimde kalan." Yüzünü görme isteğime mani olamayarak başımı çevirip ona baktım. Göz yaşları süzüldü gözlerimden. "Cennet çiçekleri mezarlıkta açar. Benim yerim burası."

Saçlarımı okşadı narin parmakları. "Senin yerin sen nereyi istersen orası olur. Ben seni orada sever büyütürüm. Nerede büyümek istiyorsun güzel çiçeğim? Ben artık evin değil miyim?"

"Seni alacaklar benden," dedim ağlayarak. "Her şeyi kaybettiğim gibi seni de kaybedeceğim."

"Kaybetmeyeceksin," dedi kafasını iki yana sallayarak. Elini uzattı. "Ben bırakmam seni. Güvenmiyor musun bana?"

Göz yaşlarım düştü. "Bırakmaz mısın beni gerçekten?"

"Bırakmam," diye onayladı beni. Kolları arasına alıp kucağına kaldırdı beni. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm. "Ama ben onları yenemem ki Aral," diye sitem ettim. "Onlar çok ben tekim. Ben hep tekim. Bir tek senim var benim. Bir de Alin var. O daha çok küçük. Bir de senim olsun olmaz mı?"

"Senin bir *ben*in var zaten Lina. Sen bana sahipsin. Ağlama bunun için. Buradayım ben."

Kafamı iki yana salladım. "Ben de bir olmak istiyorum," diye ağladım bu kez. "İki olmak istemiyorum Aral. Ben de bir olmak istiyorum. Bir olayım ben de."

Omzumu öptü. "Öylesin. Sen benim bir numaramsın. Hep öylesin."

"Gerçekten olmak istiyorum ama. Ben de aileden olayım istiyorum."

"Ailemsin," diye fısıldadı.

"Değilim... Olamayacağım. Seni alacaklar benden."

"Kimse almayacak beni. İyi olacak her şey."

Kafamı iki yana salladım. "Olamayacak. Ben normal olsaydım böyle olmazdı. Nilay olsaydım böyle olmazdı Aral. Severdi herkes beni."

"Seni herkesin sevmesine gerek yok ben çok seviyorum yetmez mi?"

"Yeter," dedim burnumu çekerken. "Bir tek Aral'ım olsun yeter."

"Var," diye onayladı beni. "Hep olacak. Sen istediğin sürece hep bir Aral'ın olacak senin."

"Hep mi?"

Kafasını salladı salladı. Arabaya kucağında benimle bindi. Göz yaşımı kuruladı. Beni omzunda sakinleştirdi. Biraz sakinleşmiş hissettim kendimi.

Leventteki evine geldiğimizde bir kolu belime sarılırken kapıyı açtı. Birlikte içeri girdik. Buraya geri dönmek tüylerimi diken diken etti. Karnım kasıldı. En son evlenme teklifinden sonra gelmiştik buraya.

Burnumu çektim. "Burası bizim evimiz mi?"

Kafasını salladı, eğilip şakağımdan öptü beni. "Öyle. Evlenince başka yerden alırız. Burada bizimkiler yaşar. Biz sen nereden istersen oradan yeni bir ev alırız."

"Fark etmez benim için," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Bizim evimiz olsun yeter."

İçi giderek baktı bana. Sol gözümden öpüp beni yatağına oturttu yavaşça. Toprak olan hırkamı çıkardı çıkardı nazikçe. Ona müsaade ettim. Yüzümü de ıslak bir mendille temizledi özenle.

"Birlikte mi uyuyacağız bugün?" diye sordum hevesle.

Gülümsedi bana. Kafasını salladı. "Önce neden üzgün olduğunu anlat bana. Sonra duş alırsın, karnını doyurur uyuruz."

Boğazım bir ağrı girdi yine. "Anlatmak istemiyorum," dedim tekrar burum akmaya başlarken.

Üzerimdeki kazağı çıkardı usulca. "Biri sana bir şey mi dedi Lina?" diye sordu karşısında sütyenimle kaldığım sırada.

"Demedi," dedim kafamı iki yana sallayarak.

İç çekti gözlerime bakarak. "Öyle olsun bakalım."

Sonra gözleri boynumdaki künyelere takıldı. Başımı eğip baktım ben de. Burnumu çektim. Yüzüğümü görünce yine göz yaşları doldu gözlerime. Yutmaya çalıştım. Aral'ın künyesini boynumdan çıkardım.

"Üzerindekini bana ver," dedim boynuna takmadan önce.

Üzgün yüzüme bakıp iç çekerek yanağımı okşadı. Sonra da ikiletmeden üzerindekini çıkardı. Kazağı bana giydirmek üzere bana uzandığında künyesini boynundan geçirip ucuna asıldım ve onu kendime çektim. Dudaklarını öptüm sevgiyle. Sabahki öpüşmemizden daha uzun öpüştük ama ayrılan Aral oldu bu kez. Benden ayrıldığı için küsmemeyim diye tekrar öptü sonra beni ama minicikti. Kazağı boynumdan geçirdiğinde ofladım.

"Neden daha uzun öpüşmedik," diye huysuzluk ettim. "Canın mı acıyor yoksa?"

"Acımıyor," dedi kafam kazağından çıktığında saçlarımı düzeltti. "Sarhoşsun."

"Seviştik zaten," dedim burnumu çekerken. "Yine sevişelim."

Dili dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Kafasını salladı. "Ayılınca."

"Ya da evlenince," dedim ellerimi dizine yaslarken.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Gülümsemesine baktım. Yanağımı okşayarak sevdi beni. Ona baktıkça onsuzluk düşüncesi dayanılmaz gelemeye başladı.

"Evlenelim," diye mırıldandım onu izlerken.

Şaşırdı önce. "Ne?" dedi. Sonra şaka yapmışım gibi gülümsedi.

"Evlenelim," diye tekrar ettim. "Yarın."

Kafasını salladı. "Evlenelim tabii," deyip eğildi, sol gözümden öptü beni.

"Çok ciddiyim bak," diye sitem ettim güldüğü için.

Elimi tutup kaldırdı, bol yüzük parmağımı öptü. "Sen bana kızmadan önce benim sana verdiğim yüzüğü tak minik aslan."

Kalbim sancıdı. "Ben," dedim gözlerim dolarken. "Takacaktım ama... Takamadım Aral. Sen tak istedim ama sen uyuyordun."

Aral beni ağlattığını düşünerek üzüldü hemen. "Lina," dedi telaşla göz yaşlarımı silerken. "Ağla diye söylemedim. Ağlama. Ben takarım sana, ağlama güzel bebeğim." Dizlerim üzerine kalkıp dizine oturdum. Kolları arasına aldı beni.

"Takayım mı tekrar?" diye sordu dudaklarını şakağıma yaslamışken.

Kafamı salladım. Künyemden yüzüğümü çıkardı. Parmağıma bir öpücük bırakıp tekrar taktı yüzüğümü.

Dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp boynuna sarıldım. "Yarın evlenecek miyiz? Yarın evlenelim."

"Neden yarın evlenmek istiyorsun?"

"Çünkü yarın on dört şubat Aral. On dört şubat güzel bir tarih değil mi sence?"

"Sen seviyorsan güzeldir."

"Ben en çok seni seviyorum Aral. Keşke her günüm senin olsa."

"Kim üzdü seni Lina? Söyle bana sevgilim."

"Kimse üzmedi beni. Haklı herkes Aral. Mehmet Ali de haklı. Güneş abla da haklı. Ben seni hak etmiyorum. Bir sevgi hayatından önemli değil senin. Bir kız için değmez Aral. Benim için değmez. Ama yine de çok seviyorum ben seni. Özür dilerim böyle olduğum için. Keşke Nilay olsaydım ama Lina'yım Aral. Özür dilerim."

"İyi ki Lina'sın," dedi omzumu öperken. "Benimle senin arana girecek kimse yok Lina. Korkma güzel sevgilim."

Aral'ın omzunda uyuya kaldım. Rüyamda o geceyi gördüm. Kuzey ve Güney vardı. Ares, Pars'ın yanlış genlerinden bahsediyordu bahsediyordu. Sonra Hükümdar Çakırca geliyordu. Bir kafesten Kuzey'i ve Güney'i alıyordu...

- Devam Edecek -

Gecikme için üzgünüm. Bölümün yarısını bugün yazdım yetiştirebilmek için tekrar okuyamadım yazım yanlışlarım için affınıza sığınıyorum.

Kuzey ve Güney'in hayat hikâyesine göz atacağız yakında.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın hayadımlar.

sizi seven Filiz buradaydı <3

11.06.2023

Bölüm 30 | Çirkin Tilki Yavrusu

İyi akşamlar <3

Yine yetiştiremediğim bir bölümle karşınızdayım. Ben bölümleri neden istediğim yerde bitiremiyorum ya hep düştüğüm bölüme fazla geliyo... Size bir test yapmıştım ya o 31. bölüme kaldı dostlarım. Etik ve Ahlak'ı bol bol ve tahmin edemeyeceğiniz insanlarla tartışıyor olacağız. Son kısımlarda ufaktan da çıtlattım. Ehehehe. Yeni bölüm çok uzakta değil diye düşünüyorum. Biliyorsunuz ki ilk kitabı yayınevime teslim etmekle ilgileniyorum. Teslim edip tekrar bölüm yazmaya başlayacağım.

Keyifli okumalar dilerim. Oy ve yorum bırakırsanız çok mutlu olurum. Yorum sayımız epey düştü. Kırıcısınız kdkdkdkdkdkd

Sizi seviyorum, öpüldünüz <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 30 | ÇİRKİN TİLKİ YAVRUSU

Hayat bir çember değil tekrar etsin kendini. Ama düz bir çizgiden de ibaret değil bilmesin sonunu. Aynı acının etrafında dönebilir, şekillenebilir ve aynı acıyla yüzleştirebilir seni. Fakat aynı hislerle attırmaz bir daha hiçbir acı kalbini. Bir kalpte aynı acıya iki kez yanılmaz, bir nehirde iki kez yıkanılmayacağı gibi. Her acının kendine has var bir ritmi. Hayatımızı bir adım daha götüren ileri. Belki de ayıran birbirinden ve birleştiren bizi. Öldürmeyen acı her zaman güçlendirir mi? Yoksa bu ölmeden önceki son teselli mi? Bilmiyorum, bilsem bile artık dönemem geri...

ARAL ÇAKIRCA

En eski anılarından biri bir öğle vakti, ablam keman kursundayken biz üç erkek kardeş arabamızın arka koltuğunda oturmuş annemin güzel sesiyle bir şarkıya eşlik edişini dinlerken pikniğe gittiğimiz o anı.

Hatırladığım en eski ve mutlu anım bu. O zamanlar altı yaşlarındaydım muhtemelen. Şimdi yirmi dokuz yaşımdayım. Aklımda o anı var. Şimdi daha büyük bir arabanın içinde yanımda iki erkek kardeşim kardeşimle anne ve babamla birlikteyim. Annemle birlikteyim. Hayal gibi geliyor bu hâlâ. Böyle yüzüne dik dik bakmamalıyım belki de ama gözlerimi alamıyorum ondan. Sanki yok olup gidecek bir göz kapayışımla. Elini tutmak istiyorum, yere oturmak, başımı dizlerine yaslamak istiyorum. Yapmamın nedeni utanmak değil çekinmek daha çok. Nasıl tepki verir, bu ona ne hissettirir bilmiyorum. *Ya bu ona fazla gelirse? Fazla gelir miyim Lina? Sen de çok ürkektin başlarda, fazla geldim mi sana hiç?*

Lina'nın ellerimizi birleştiği anı anımsadım annemin ellerine bakarken. O anı hiç unutmayacaktım. Kırk yıl aralıksız düşünsem uyusam rüyamda görmeyeceğim bir andı o yaşadığım. Aşık olduğum kadın elimi tutarak beni anneme götürmüş atamadığımız o adımı bizim için atmış, ellerimizi birleştirirken bunu beni ona hediye ederek yapmıştı. Göğsümde saf sevgiden bir ateş yandı. *Ben sahip olduğu en değerli şeymişim.* İçinde olduğum ortamın gerginliği ve ne yapacağını bilmezliğinden ötürü Lina'yı daha çok özledim. O yanımdayken daha dingin hissediyordum kendimi. O yokken dik durmak zorunda olduğum aklımın bir köşesindeydi her zaman. Ama varken bir insan olduğumu hatırlıyor, o dizimde otururken başımı omzuna yaslayarak dinlenebiliyordum. Tam şu anda ona ihtiyaç duyuyordum. Fakat annesini bırakmasını isteyemezdim ondan. Kuzey'e, Güney'e ben dönene kadar kardeşlerimize iyi bakmalarını, Şahin'e ve Kürşat'a, Lina ve ailesiyle ilgilenmelerini tembihlemiştim tekrar tekrar. Fakat aklım yine de onlarda kalmıştı.

Annemin solgun mavi gözlerine baktım tekrar. Ne yaşadığımızın ne kadarını biliyordu bilmiyordum. Fatma Hanım, en güvendiği yardımcısı ona evde olan bitenin ne kadarını anlatıyordu emin değildim. Çok detay vermiyor olmalıydı. Aksi taktirde yanında oturduğu adamla değil yan yana durmak bizi bile aynı ortama sokmazdı. Annemi tanıyordum. On iki senedir onunla hiç konuşmamış olsam bile...

Boğazımdaki yakıcı hissi silmek isteyerek yutkundum. Boğazımda ve göğsümde hâlâ yanma hissi mevcuttu ve uzun süre uyutulduğumdan zihnimi toparlayabilmiş değildim. Annemi görmüş olmaktı beni bu

kadar diri tutan. Adrenalin ve dopamin salgılıyordum durmadan. Fakat yine de çok açık değildi zihnim.

Babam sessizlikten hoşlanmadığından ve muhtemelen anneme rahat hissettirmek istediğinden otobana çıkarken Deniz'le bir sohbet başlattı. Deniz de aynı sebepten onunla sanki normalde de muhabbetimiz varmış gibi sohbet etmeye başladı. Annem sessizdi. Gözlemliyordu. Gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu ve ben hali hazırda ona baktığım için bana baktığında yüzünde bir çekingenlik oluyordu. Sanırım bir keresinde Lina ifadesiz halimin sert olduğundan bahsetmişti. O an annemin yetişkin halimle yüz yüze ilk gelişi oluşunu bir kez daha hatırlattım kendime. Annem ona kızgın ya da kırgın olduğumu düşünüyor olabilirdi yüz ifademden ötürü. Boğazımdaki yakıcı histen kurtulmak için bir kez daha yutkunup sağ elimi ona uzattım. Onun karşı koltuğunda ve en uzağında oturan bendim.

Ben elimi uzattığım sohbet bir anlığına kesildi. Annemin yüzünde bir hüzün bulutu yerleşti. Elimi tutacak mı merak ettim. Belki de temastan hoşlanmıyordu artık Lina gibi. Bilmiyordum ama bilmeye ihtiyacım vardı. Ona ne kadar yaklaşabileceğimi bilmeye, sınırlarını görmeye ve o sınırları aşmak için ne yapabileceğimi bilmeye ihtiyacım vardı. Eve gittiğimizde yarın odasından çıkacağına inanmaya ihtiyacım vardı.

Annem titreyen mavi göz bebekleriyle gözlerime bakarken sağ elini kaldırdı, ufak kalıyordu eli avucum içinde. Soğuk eli avucum içine yerleşti. Elimi tuttu sıkıca. O ele tutundum. Yıkılmaz değildim ama soğuk zarif iki el vardı beni yerden her seferinden kaldıran. O iki zarif soğuk el elimi tuttuğu sürece her şeyin üstesinden geleceğimi biliyordum.

Oturduğum yerden kalktım usulca. Herkes beni izlerken anneme bir adım attım, elini sol elime alıp iki koltuğun arasına annemin ayaklarının önüne oturdum yavaşça. Sırtımı arabaya başımı annemin dizine yasladım yorgunca.

Annem endişeyle sağ elini yüzüme yaslayıp "Annecim iyi misin?" diye sorduğunda gülümsetti bu soru beni. *Annecim...* Bu sesten bunu duymalı o kadar uzun zaman oldu ki utanmasam ağlardım.

Elini daha sıkı tutup yanağımı dizine daha yasladım. "Artık iyiyim," dedim gözlerimi kapatırken. "Daha iyi olacağım. Hepimiz daha iyi olacağız artık."

Annem saçlarımı okşarken bir an kokusu burnuma çalındı ve beni saçlarımdan öptüğünü hissettim. Bir damla yaş düştü saçlarım arasına.

"Seni çok seviyorum," dedi ağlayan sesi. "Sakın aklından çıkarma tamam mı? Annen seni çok seviyor."

Dişlerimi sıktım ağlamamak için. Boğazıma oturan her yumruyu yuttum. "Ben de," diyebildim yalnızca. Gözlerimi açamadım bir rüyadan uyanmaya korkar gibi. Ruhsal mı yorgundum, bedensel olarak mı yoksa annemin dizine yattığımdan mı bilmiyorum. Uyuya kalmışım. Üstelik yol boyunca da değil. Neredeyse iki saat uyumuşum. Uyandığımda arabadaydım hâlâ, saçlarımda gezinen parmaklardı ilk hissettiğim. Başta uyku sersemi halimle Lina'nın eli sanmıştım saçlarımda gezinen ama sonra nerede olduğumu fark etmiştim ve bu farkındalık kalbimin ritmiyle oynamıştı. Annem uyuduğum süre boyunca benimle kalmış, saçlarımı okşamıştı. Kalbime ılık ılık bir şey aktı.

Kafamın hafifçe geriye yatırdığımda "Uyandın mı?" diye sordu kadife kadar yumuşak sesi. "Her yerin ağrımıştır şimdi. Uykun dağılınca çıkalım, odana uzan biraz."

Gözlerimi açıp ona baktım. Beni izliyordu. Mavi gözleri kızarıktı ama ağlamıyordu artık. Sesi daha iyiydi, varlığıma daha alışkındı sanki. Yutkundum güzel yüzüne bakarken.

"İyiyim anne," dedim pürüzlü bir sesle. "Daha iyi olamazdım."

Annem hüzünle gülümsedi bana. Gözleri parladı yaşlarla dolduğundan. "Daha iyi olacağız," dedi buna inanarak. Yanağımı okşadı sevgiyle. "Hep yanınızda olacağım." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Göğsümde bir öfke ateşi parladı. Benden uzaklaşıp yanağımı severken başımı iki yana salladım. Toparladım kendimi, kalkmadan önce dizlerinin önünde tek dizim üzerinde doğruldum. Ellerini öpüp gözlerinin içine baktım.

"Geçmişe yanma güzel annem," dedim elini sıkıca tutarken. "Şimdimizi yakmamaya bakalım yeter bize."

Gözlerime bakarken sanki benden güç alıyormuş gibi elimi sıktı o da. Diğer sol elini yanağıma yasladı. Kafasını salladı buruk bir gülümsemeyle.

"Çok güzel bir çocuktun hep," dedi sevgiyle yanağımı okşarken. "O yataktan kalkan sensin ama yine de herkese güç verensin. Hep

öyleydin. Kocaman güzel bir adam olmuşsun ve sırtını yaslayacak birini bulmuşsun." Gülümsemesi genişledi bu onu mutlu etmiş gibi ve bu heyecanlandırdı beni ufak bir çocuk gibi. Annemin Lina'yı sevmesini çok istiyordum. Onunla iyi anlaşmasını onunla konuşup gülmesini her şeyden çok istiyordum.

"Artık annen de yanında," dedi yanağımı okşayan eli omzuma yerleşti. Omzumu sıvazladı yükümü silkeler gibi. "Annen arkanda olacak hep."

Alt dudağımı ısırdım. Yutkundum zorlukla. Derin bir nefes verip başımı eğdim. Derin bir nefes aldım sonra. *Kimse düşüremez beni artık.*

Saçlarımın arkasına dokundu başımı eğdiğim için. "Bir yerin mi ağrıyor Aral?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim içtenlikle. Başımı iki yana salladım. "Tek bir yerim ağrımaz artık."

Yüzüme uzanıp sol kaşımdan öptü. "Hadi eve girelim," dedi uzaklaşırken.

İç çekip uzandım ve kapısını açtım aracın. Önce ben indim. Ardından annemin elini tuttum. İnmesine yardım ettim. Kolumu omzuna sardım. O da bir kolunu belime sardı. Sanki eksikmişim de tamamlanmışım gibi hissettim o an.

"Yemek yapayım sana. Ne istiyor canın?" diye sordu eve ilerlerken.

Sanki yıllardır bu soruyu bekliyormuş gibi "Güveçte türlü," dedim düşünmeden.

Annem kafasını salladı. "Yapayım hemen."

Gözlerimi ona çevirdim. "Yorgun değil misin? Yarın yap istersen," dedim onun da yorgun olabileceğini düşünerek.

Kafasını iki yana salladı. "İyiyim ben," dedi elini göğsüme koyup. "Çocuklarıma yemek yapmak iş bile değil."

Derin bir nefes aldım. Başımı başına yasladım ve gireceğimiz o kapıya baktım. Bu eve bir daha girmem diye düşünüyordum. Beş gün önce Lina içeri girerken dışarıda beklemiştim onu. Ama şimdi annemle girecektim bu kapıdan içeri. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi...

Kapının eşiğinde bizi bekleyen Fatma Hanım'ı gördüm. Kendini ağlamamak için tutuyor olsa da gözleri buğulanmıştı. Bu evdeki her çalışan yıllardır buradaydı ve bu ailenin trajedisine tanıktı. Birçoğunun yüzünde hüzünlü buruk bir tebessüm vardı şimdi annemle bana bakarken. Başıyla selam verip hoş geldiniz dediler bize. Bu

eşikten geçmeyeli beş sene, annemle bu eve girmeyeli on iki sene oluyordu.

Fatma abla, önce annemden kabanını aldı. Sonra benim montumu aldı. Yanaklarımı okşayıp dua etti sağlığım için. Elinde büyümüş sayılırdım. Annemin her zaman yanındaydı. Bizden daha çok...

Annem koluma girdi tekrar. Onunla yıllardır geçmediğim koridoru ilerledim. Koridoru ilerledikçe içeriden tanıdık sesler işittim. Ekin ve Melek'in atışması çalındı kulağıma. Ablam da gelmişti ben arabada uyurken belli ki. Annemin kolumu tutuşu sıklaştı. Gerildiğini sandım ama yüzüne baktığımda gözlerinde heyecanın baskın olduğunu görmek yalnızca rahatlatmadı beni, öylesine mutlu da etti. Lina, belki de anneme bu cesareti veren, ona neleri kaçırdığını hatırlatan ilk kişiydi. Bu yüzden onu gördüğüm ilk anda öpücüklere boğmak istiyordum. Sol tarafım tanıdık bir özlemle sancıdı.

Annem heyecandan gerilen gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedim ona. Lina'dan alışkındım bu duygu durumlarına. İyi yönetebiliyordum sanırım çünkü Lina'yı bile alıştırmıştım aile ortamına. Annemi kendi ailesine alıştırmak daha zor olmasa gerekti.

"Doyurman gereken çok karın var bugün," dedim gülümseyerek.

Sanki her zaman yapılan rutin bir ziyaret gibiydi ses tonum. Normal bir olaymış gibiydi. Çünkü çocukların annesini ziyaret etmesi ve bir annenin çocuklarına yemek yapması normaldi. Geç kalmış değildik hiçbir şeye ve yabancı da değildik uzak kalmış olsak da birbirimize. Ne kadar normalize edersek o kadar kolaylaşırdı hepimiz için.

Annem nezaketle göz yaşını silerken başıyla onayladı beni. Güldü bu söylediğime. Gülüş sesini uzun süre sonra duyduğum için tüylerim diken diken oldu.

"Doyururum ben sizi," dedi bunu çok istiyormuş gibi. "Her şeyden istediğiniz kadar yaparım."

Ağlamayayım da karizmam çizilmesin diye güldüm. "Göbek yaparız böyle söylersen."

Annem itiraz eder gibi kafasını salladı. "Yapmazsınız merak etme. Kocamansınız hepiniz, eritirsiniz. Hem biraz göbekten bir şey olmaz."

Gülümsetti bu beni. Onunla salona girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. O sırada ikimiz de gülümsediğimiz için ayağa kalkarlarken yüzlerinde bir gülümseme peyda oldu hepsinin. Ne yapacağını bilmez

bir şekilde bizi beklerlerken abilik ve en büyük oğul olma görevimi üstlendim.

"Başımda beklediğiniz için teşekkür ederim," dedim kardeşlerime. "Size tatlı getirdim," diyerek annemi kastettiğimde annem kızaran yakalarıyla şaşkınca bana baktı.

Alpaslan abi de buradaydı ve bu onu utandırmıştı.

"Aral," diye sitem ettiğinde gülümsedim içtenlikle ve göz kırptım.

O an herkes annemize istediğimiz gibi dokunabileceğimize, o can yakıcı görünmez sınırların ortadan kalktığına dair mesajı aldı. Deniz dişlerini sıkmayı bırakıp anneme bir adım attı ve onu kolları arasına alıp yüzünü boynuna gömerken "En sevdiğim tatlı," diye fısıldadı.

Benim de öyleydi. Vanilyalı kekim vardı bir de. Keşke burada olsaydı. İyi miydi şu an? O güzel kafasında nelerle uğraşıyordu mesela? Keşke yanımda olsaydı da teselli edip sevebilseydim onu biraz.

Ekin ve ablam da annemi aralarına alıp dilediklerince sarılıp hasret giderirken bacağıma sarılan küçük insanla gözlerimi meleğime çevirdim. Parlak gözleriyle bana sinirli bakışlarını attı ama bacağıma sarılıyordu aynı zamanda. Uyanır uyanmaz bana bir güzel fırça atıp ağladıktan sonra aramız biraz bozuk gibiydi ama bana olan siniri Lina'yı anımsatıyordu. Bana kızarken sarılıyordu onun gibi. Lina da bana kızarken dizime oturuyor olurdu genelde.

Yanağını sıktım. "İyi miyiz?"

Bana gıcık olmuş gibi bakıp yanağını bacağıma yasladı. "Bir daha hasta olmayacağına söz ver."

"Söz," dedim yanağını okşarken.

Çenesini bacağıma yaslayıp bana baktı. "Linacım ne kadar ağladı haberin var mı? Seni görmek için çıkmaması gerekirken odasından kaçtı iki kez. Deniz dayım bile tutamadı. Prensler prensesleri gidip kurtarır. Linacım prens gibiydfi daha çok," diye de laf soktu bana.

Yanağını daha çok sıktım. "Haberin olsun acıtıyor," diye takıldım ona ama gerçekten acıtmıştı. Lina ben uyurken delirmiş olmalıydı. Zaten zar zor aştığımız bir engel vardı aramızda bir de ikincisi eklenmişti. O odama geldiğinde kendini suçlayıp benden kaçmadığı için sevinmiştim ama şimdi uzak kalacağım birkaç günde benden uzaklaşır diye endişe etmiyor değildim. Yine kendini suçluyor olmalıydı.

İç çektim sıkıntıyla. Her şeyi halledecektim. Lina bir daha benim yerime karar vermeyeceğine söz vermişti. Bunu da hallederdik. Sıkıntı

değildi. Tek yapmam gereken geçtiğimi son üç gün ne olduğuna vakıf olmak ve hepsini sırasıyla çözmekti.

Annem Alpaslan abiyle ilk kez resmi olarak tanıştı. Ardından gözlerini Melek'e çevirdi. Babam ona Melek'ten bahsediyor ve fotoğrafını gösteriyordu. Tek torunu olduğu ve kız çocuğu olduğu için de çok seviyordu onu. Bu yüzden annemin Melek hakkında pek çok bilgisi olduğuna emindim ama onların da ilk yüz yüze tanışmalarıydı. Hastanedeki karmaşa da tanışmışlar mıydı emin değildim.

"Annecim," dedi ablam Melek'i yanına çağırmak için elini uzatırken.

Melek bacağıma sarılmayı bırakıp utangaç adımlarla annesine ilerledi.

"Anneannenle tanıştın mı?"

Melek kafasını iki yana sallarken anneme gülümsedi. "Merhaba anneanne," dedi tatlı bir ifadeyle. Göğsümde hoş bir his oldu. İstemsizce annemin benim kızımla tanışmasını hayal ettim. Başımı geriye yatırdım. *Yavaşla Aral. Önce sevgilimi okurken evlenmeye ikna edeceğim, sonra onu mezun edeceğim, sonra onu uzman edeceğim. Sırasıyla. Çok güzel olurdu ama sırası var her şeyin.*

Abi "Yorgun musun?" diye sorduğunu işittim solumdan bir sesin.

Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde ilgiyle bana baktığını gördüm. Bu evde en son birlikte bulunduğumuzda bana Kuzey'in abilik ettiği kadar ona abilik etmediğimi söylemişti. Sesi kulağımda yankılanıyordu hâlâ ara sıra.

"Değilim," dedim mavi gözlerine bakarken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi samimiyetle. Gözlerini anneme çevirdi. "İyi olacağız."

İyi olacaktık. Aşılmaz sandığımı bir duvar gözlerimizin önünde yıkılmışken bir daha umutsuzluğa kapılamazdık. Kaçmak yoktu artık. Üzüleceğinden ya da o öyle istediğinden sevdiğim birini acısıyla baş başa bırakmayacaktım artık. Bunu Lina'yla kırmıştım ve şimdi annem ve Ekin için de geçerliydi. Hayatımda ilk kez babama, annemin göz yaşlarına rağmen kendisiyle arasına bir perde çekmesine izin vermediği için hak verdim. Bundan sonra sevdiğim kimsenin benden ve kendisinden kaynaklanmayan bir neden için aramıza mesafe koymasına müsaade etmeyecektim. *Çözeceğim her bir düğümü*

boynuma iliklenen. Sevdiklerimi kendime daha çok bağlayacağım her biriyle.

Annemin gözleri bize çevrildi bir anlığına. Hepimize yetmek istiyor ama yetemiyormuş gibi bir ifadeyle baktı bana. Bu buruk bir tebessüm oluşturdu yüzümde. Bir sürü yavrusu olan anne kedi gibi hissediyordu şu an belki de. Hepsi ilgisine muhtaçtı ve üçü cüsse olarak ondan büyük olduğundan eskisi gibi tek eliyle ikimizin elinden tutamıyordu artık. Mecburen sıramızı bekleyecektik. Ben sıramı savmış sayılırdım bir süreliğine. O yüzden annemi onlarla paylaştım.

Mavi güzel gözlerine bakarken ona göz kırptım sevgiyle. Yanakları kızarırken gülümsedi bana. Ona güç veriyormuşum gibi gevşeyen omuzlarıyla Melek'i sevdi.

Sonra da "Fatma Hanım," diye seslendi nazik sesi. Bu sesleniş Deniz'le birbirimize bakmamıza sebep oldu. İkimizin de aklından aynı anılar geçiyordu.

Fatma hanım girdi içeri. "Aral'ın odası hazır mı? Dinlensin biraz."

"İyiyim ben böyle anne," dedim uzanmak istemeyerek.

Annem bana baktı kararsız bir ifadeyle. "Doktor dinlensin dedi ama."

Gülümsedim ona. "Ben de doktorum annecim."

Annemin yüzündeki o farkındalık kırıcıydı ama kırılan tarafıma yatmamayı öğretmişti bu hayat bana.

Deniz onayladı beni sırtıma hafifçe vurarak. "İyi ya maşallahı var."

Annem bize gururla bakarken ikimizin de ilgiye muhtaç genç bir çocuk gibi gururla kabardığımıza emindim.

"Yemek yapayım ben o zaman size," dedi annem ayaklanırken.

Deniz "Olur," dedi hevesini saklamayarak. Ona adımladı ve kolunu annemin beline sararken "Birlikte yapalım mı?" diye sordu.

Annem ona sevgiyle bakarken kafasını salladı. "Yapalım annecim."

Deniz gülümsedi ona. "Senin kadar değil tabii ama çok güzel yemek yaparım," diye övdü anneme kendini.

Kocaman adamdık annemize kendimizi beğendirmeye çalışıyorduk. Alpaslan abi gülümseyerek izliyordu bizi. Karizmayı çok çizmeseydik bari. Yumuşadığımızı sanıp ablamıza yanlış yaparsa hayatına öylece devam edebileceğine dair motivasyonu olurdu sonra.

Ekin, "Ben de çorbayı karıştırayım mı?" diye sorduğunda gözlerime ona çevrildi.

Eskiden hafta sonları yatılı okuldan geldikten sonra yemeği hep annem yapardı. Ona hepimiz yardım ederdik. Ben salatayı yapardım, Deniz anneme yardım ederdi. Ekin en küçük olduğundan hep en sıkıcı olan işi üstlenir çorbayı karıştırırdı. Ablam her şey hazır olduğunda sofrayı düzerdi. Nostaljik his kalbime çöreklenirken orayı yaşanmamışlıkla zehirlemesine izin vermedim.

Elini uzatıp sarı saçları arasına sokup nefret ettiğim nizamını bozdum. "Ben de salata yaparım," dedim.

"Ben de tatlı yaparım," dedi ablam hevesle o an.

Melek utangaç bir gülümsemeyle. "Biz de babamla süsleriz," diye cıvıldadı.

Babasını eksik etmese olmazdı. "Baban eksik kalmasın tabii," diye takıldım ona.

Bana dil çıkarıp kollarını babasına sardı. "Neden kalıcakmış?" diye sordu.

Güldüm bu sorusuna. Annem de gülümseyerek izliyordu bizi.

"Çünkü o bir Çakırca değil canım," dedim sanki bununla gurur duyuyormuşum gibi. Sırf annem gülümsesin diye söylemiştim.

"Annem de değil canım," dedi o da bana. "Dinçer."

Annem gülümseyerek ne kadar zeki ve tatlı olduğunu Deniz'e söylerken içim ısındı. O an olduğum anın farkındalığını daha çok hissettim omuzlarımda. Ailem bir aradaydı. *Altı kişi eksikle ama çekirdek haliyle bir aradaydı işte. On iki sene hiç olmamış gibi davranmaya hazırdı herkes. Telafi etmek için mücadele etme hevesiyle doluydu. O hevesi kalbime doldurdum, güç aldım. Tam o an hayata dair öyle umutlandım ki, annemin kurabiyesini yiyip Lina'nın göğsünde uyuduğum gün gördüğüm rüyanın gerçekleşeceğine her şeyden daha çok inandım. Öyle inandım ki mutsuz bir son olabileceği ihtimalini zihnimden silip attım. Her ihtimali düşünen ve aklımdan çıkaramayan biriydim. İlk kez bir ihtimali çok inanarak sildim zihnimden. Artık aksi takdirde böyle insanlar böyle yaşar diyerek bile yaşamayacağımı bilecek kadar sildim.*

Mutfakta, herkes akşam yiyeceğimiz yemek için bir şeyler hazırlarken herkes kendi hayatından bildiğimiz bilgileri sunuyordu annemin yokluğunu ona hissettirmeden kendi hakkındaki her şeyi güncele çekmeye çalışıyorduk. Salatayı en sona bıraktığımız için sandalyeden birinde oturmuş Melek'e kurabiye süslemesinde babasıyla birlikte yardım ediyordum.

İçinde olduğum ortam bir o kadar ait ama bir o kadar da eksik hissettiriyordu bana. Hep böyleydi. Batı, Doğu, Güney, Kuzey ve Alin'in de burada olmasını istiyordum. Kalabalık ailemin içinde gerçek bir aile hissiyle zerre yabancılaşmadan bir arada olsunlar, Lina da burada tam şu an bu ortamda bulunsun, bizimle konuşsun, gülsün istiyordum. Alin ve Batı, Melek'e süslemede yardım ederken Güney aptal şakalarını yapsın. Doğu annemle çok iyi anlaşsın, Kuzey ve Ekin birbirleriyle atışsın, Lina herkesten gizli gizli bana sırnaşsın istiyordum.

Burada olmam gerektiğini biliyordum, zira Lina beni zorla bile yollardı buraya ama aklım Lina'da kalmıştı. Ne o gece hakkında ne de sonrası hakkında konuşamamıştım onunla ve canı sıkkındı. Keşke tam şu an yanımda olsaydı. Kafasını dağıtır, karnını doyurur yaralarını kendi ellerimle öperek sarardım.

Ablam merakla Ekin'e sevgilisi olup olmadığını sorduğunda dikkatimi onlara verdim. Ekin çorbayı karıştırmayı henüz yeni bitirmiş annemin yanına oturmuştu. Ablama sevgilisi olmadığını söyleyip bunun için zamanı olmadığından bahsetti daha önce bana verdiği cevap gibi. Annem ona gülümseyip yanağına dokundu sevgiyle.

"En güzeli olur inşallah."

O sırada Melek kıkırdayarak bana baktı. "Aral Dayımın sevgilisi var anneannecim biliyor musun?" dedi beni anneme ispiyonlar gibi. Yüz ifadesi gülümsetti beni. Gözlerini anneme çevirdi gülerek. "Adı Lina. Çok güzel bir kız. Böyle deniz kızı gibi aynı."

Lina'yı böyle anlatması bana öyle bir zevk verdi ki gülümsemeden edemedim. *Anneme karşı yeğenimin sevgilimi övüyor olması harika bir hismiş.*

"Bak ya," dedim yanağını sıkarken.

Kıkırtısı mutfağı doldururken annem yüzünde mutlu bir ifadeyle baktı bize. "Biliyorum anneannecim," dedi sevgi dolu yumuşak bir sesle. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Dayın da isterse eğer yarın kahvaltıya getirir Lina'yı, birlikte kahvaltı yaparız."

Kalbim göğsümde ritmini değiştirdi o an. Annem ve Lina'yı tanıştıracaktım ve bunu bizzat annem istiyordu benden. Bu gerçekten yaşanıyordu şu an.

Alt dudağımı ısırmayı bırakıp "Getiririm," dedim. Yutkundum. *Çok isterim anne. Lina da ister, biliyorum.*

Melek anneme sır verir gibi bir şeyler anlatırken ablamın suskunluğu çekti dikkatimi. Ona baktığımda bana gülümsedi ama gözlerini çabucak işine çevirdi. Genelde Lina'dan bahsetmeye meraklı olan o olurdu ama şimdi farklıydı sanki. İçimde bir kurt düşürdü bu. Ablamdan beklemezdim ama acı insana her şeyi yaptırırdı bazen...

Lina'ya olan özlemim artık susturulamaz hale geldiğinden Melek'i öpüp kucağımdan kaldırdım ve onu kalktığım yere bıraktım. Annemin meraklı gözleri üzerimde gezinirken eğilip saçlarına bir öpücük bıraktım.

"Lina'yı arayacağım," diye haber verdim ve bu garip hissettirdi bana.

Bana kızaran yanaklarıyla gülümsedi. Ona gülümseyip çıktım mutfaktan. Eşofman altımın cebinden telefonumu çıkarırken sigara tabakamın yokluğunu fark ettim. Hastane bahçesinde Lina'yı ararken babamın sigara tabakamı Lina'ya verdiğini görmüştüm ama sonra ondan almak aklıma gelmemişti. İçime bir tedirginlik yayıldı. Kartların Lina'yla birlikte kalması pek iyi bir karar sayılmazdı teoride.

Rehberde son aramalarımdan ismini bulup üzerine tıkladım kış bahçesine girerken. Telefon kapalı olduğuna dair sesli bir mesaj verdiğinde kaşlarımı çattım.

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldadım bahçe içinde adımlarken. "Biz iyi ki birlikte yaşıyoruz seninle yoksa adamı meraktan öldürürsün sevgilim." Ona dışımdan kızıp içimden severken Kürşat'ı aradım. İlk aramamda açtı. Keşke bu özelliği Lina'ya entegre edebilseydim.

"Efendim abi," dedi Kürşat'ın tanıdık sesi.

"Lina'yı bıraktınız mı eve?"

"Bıraktık abi," dedi biraz bekleyerek. Bu da canımı sıktı. "Dışarı çıktı ama sonra. Yürüyor şu an."

Şüphemin yerini Lina'nın can sıkıntısı aldı. O gece olan bir şeylere sıkıyordu canını belli ki. Nasıl çıkmıştık oradan bilmiyordum ama ya ondan ya da bizimkilerden öğrenecektim birazdan.

"Geleyim mi?" diye sordum içinde olduğum durumu en iyi bilen kişilerden biri olduğu için onun düşüncesini merak ederek.

"Yok abi. Gelirsen önce sana sonra bana kızar. Ben senlik bir durum olursa ararım zaten. Aciliyetini renklendirecek olsam turuncu derdim. Zira o sen yokken genelde turuncunun tonlarıdır."

Bu söylediği içimde bir kıyamama ve sevgi seline sebep oldu. Kürşat bir senedir onun peşindeydi, onu izlemekte bir usta sayılırdı. Durumun acilliğini belirtmek için renkleri kullanırdım hep. Babamdan kalan bir alışkanlığımdı bu da. Kırmızı acil durum demekti. Benim iki renk kodum daha vardı. Kan kırmızı benim için hayat memat meselesi demekti, can kırmızı canımdan çok onun kıymeti var demek. Kürşat Lina'dan hep turuncu diye bahsederdi. *O hep turuncunun tonlarında yaşıyordu hayatı. Ölümle yaşam arası. Hem de bu kadar yakışırken ona...*

İç çektim. "Benimleyken hangi renk gibi geliyor sana?" diye sordum merak ederek.

"Sarı," dedi düşünmeden.

Kaşlarımı çattım. "O kadar mı?"

"Sarı Lina için çok iyi abi."

Bu herif benim sevgilime suratsız mı demek istiyordu? "Sen bir de onu benimle yalnızken gör," dedim kabul etmeyerek. "O kadar beyaz ki."

O an aklıma beyaz giydiği anlar gelince kaşlarım daha çok çatıldı. *Hayır. Onu kast etmedim.*

"Son söylediğimi unut," dedim sanki özelimizi açmışım gibi kıskançlık ederek.

"Neyi abi," dedi Kürşat.

Gülümsetti bu beni. "Minik aslan sana emanet o zaman," dedim minnettarlıkla.

"Eyvallah."

"Aramak için kırmızı olmasını bekleme."

"Tam zamanında çeviririm," dedi garanti verir gibi. "Merak etme. Aklın kalmasın. Sen evdeki işlerini hallet. Bekliyoruz biz."

Onun gibi bir arkadaşım olduğu için bir kez daha memnun oldum. "Eyvallah."

"Selam söyle herkese. Bir şey olursa ara. Buradayım ben hep."

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Görüşürüz akşam."

"Aldım mesajı," dedi akşam çıkacağımı anlayarak. "Görüşürüz."

Telefonu kapattım. Bir iki adım atarak kış bahçesindeki çiçek raflarının arasında çıkıp adımlarımı kış bahçesinin dış bahçeye açılan kapısına yakın masada oturduğuna emin olduğum babama yönlendirdim. Burada olduğunu biliyordum. Herkes mutfakta birlikte vakit geçirirken o burada duruyordu muhtemelen. Belki de

istenmediğini bildiğindendi bu kararı ama o genelde bizim verdiğimiz kararları kendine uymazsa geçerli saymazdı.

Bir bitki topluluğundan daha çıktığımda onu o masada otururken buldum. Masanın üzerindeki taşları tahtanın çeşitli yerlerinde olan satranç tahtasını izliyordu. Parmakları arasına şahı tutuyordu. Normalde düzen hastasıydı, bu halde bırakmazdı ama bu oyunu düzeltmemişti. Lina'yla oynadıkları oyun olduğunu biliyordum içten içe. Lina onu yendiğini söylemişti. Elinde kendi taşı olan şahı tutmasının sebebi buydu belki de. Lina'yla ilgili bir şey düşünüyordu. Telefonu avucumda sıktım. Lina'ya hastane bahçede her ne söylediyse Lina'nın gözlerinde anlam veremediğim bir ifadeye sebep olmuştu. Ona yaşamla ölüm arasında hissettiren herkesten hesap sorma isteğiyle kavruldu içim. Şimdi oturacaktık ve o bana benim bilmediğim her ne varsa anlatacaktı. Derdini söyleyecekti ve devayı benim sevdiklerimde aramaya bir son verecekti. Vermezse zorlaydı artık. O çocuk büyüdü, korkacak bir şeyi yok artık. İpler benim elimde.

Ona adımlarken sigarasından derin bir nefes aldı. Annem burada sigara içtiğini görse ona kızardı ama o da dalgınlıkla içiyor gibiydi. Yoksa anneme ait hiçbir şeye saygısızlık etmezdi. Sanki biz o kadının bir parçası değildik. Belki de annem kadar olan yarımıza saygı duyuyor diğer yarımıza kendisine davrandığı gibi kötü davranıyordu. Bilemiyordum kafasının içinden ne geçirdiğini.

"Nasılsın?" diye sordu sigarasından derin bir nefes alırken. "Osman'ı çağırayım mı?"

Osman Bey, aile doktoruydu.

"Lazım olursa kendim hallederim," dedim yalnızca.

Gözlerini bana çevirirken gülümsedi hafifçe. "Doğru," diye onayladı beni. "Adli Tıp Uzmanısın neticede."

Bir yorum yapmadım. "Lina'yla ne konuştunuz?"

İsmiyle gülümsedi. Parmakları arasındaki şahı çevirdi. "Çok zeki bir kadın."

Öyleydi. Hayrandım zekasına. Bu kadar ilerleyebildiysek onun sayesindeydi.

"Sana da cevabını kaldıramayacağı sorular soruyor mu?"

Kaşlarım çatıldı hafifçe bu sorusu karşısında. Soruyordu. Her zaman sorardı. Fakat bana sorduğu sürece ben onun yükünü hafifletirdim. Babama sorarsa o ağırlaştırırdı. Babama sormak

zorunda kalması, babamın cevaplarına mecbur kalması öfkelendiriyordu beni. Keşke ona cevap olabiliyor olsaydım ve cevaplar bu kadar üzüyor olmasaydı onu.

"Ne sordu?"

Derin bir nefes aldı. Biz geldiğimizden beri duş almış, üzerini değiştirmişti. "Otursana," dedi karşısındaki koltuğu işaret ederek.

İşimizin kısa sürmeyeceğinin bilinciyle Lina'nın dört gün önce oturduğu o koltuğa oturdum. Parmaklarındaki şahı tahtaki yerine koydu. "Hadi baştan başlayalım," dedi. Bu tüylerimi diken diken etti. Sonra da yavaşça taşları düzeltmeye başladı.

"Evden gittiğin gün," dedi kaleyi yerine koyarken. "O günü dünden ayıran neydi? Sana o adımı attıran neydi?"

Kaşlarımı çattım. Neden bunu sorduğunu anladım ama neden şimdi sorduğunu anlamadım. Ben cevap vermezsem onun da cevap vermeyeceğini bildiğimden ve muhtemelen cevabımı bildiğinden ondan saklamadım. Ekin'in benden nefret etmesine sebep olan cevap da buydu aynı zamanda.

"Kuzey," diye yanıtladım sorusunu.

Kuzey, babamla konuştuğu bir akşam sonrasında birkaç saat ortadan kaybolmuş, eve bir gece vakti üstü başı kan içinde geri dönmüştü. Onu kan içinde gördüğünde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Doktora gitmesine izin dahi verilmediği için Osman Bey, ben ve Deniz, onu atölyedeki masanın üzerinde yatırıp yaralarını orada dikmiştik. Alkolü yeni bıraktığımdan ellerim hala titreyerek ona mesaj atarken öfkemden deliriyordum. Kuzey çıt çıkarmadan öylece kan kaybı içinde uzanırken üzerimdeki kanın hepsi benim değil abi, diye teselli etmişti beni o gün. Güney bir köşede göz yaşları içinde sıkıca Kuzey'in elini tutarken ölmemesi için dua etmişti ona. O gün neredeyse ölecekti Kuzey. Eğer bu evde, bu adamın emirleri altında kalırlarsa öleceklerini biliyordum. O kan bizim de ellerimize bulaşacaktı. En çok da benim.

Ellerimde Kuzey'in kanıyla bir sigara yakıp Kadir Abiyi aramıştım başka kimi arayacağımı bilemeyerek. Ablam evlenmiş ve kendine bir aile kurmuştu. Onu arayıp ailesiyle sıkıntı yaşasın istemiyordum. Para biriktirmeye başlamıştım evden ayrılmayı daha öncesinde kafaya koyduğumdan. Para da değildi sorun. Gerekirse kendim yemez kardeşlerime bakardım ama babamdan kurtulamayacak olmaktı

endişem. Özellikle Kuzey, Güney ve Doğu'ya yapabilecekleriydi beni endişelendiren. Kadir abiden yardım istemiştim. Biliyordum babama karşı kullanabileceği bir şeyleri olduğunu. Onun göründüğünden fazlası olduğunu her zaman biliyordum.

"Kuzey biraz iyileştiğinde hâlâ istediğin buysa çık o evden, arkanda olacağım," demişti bana. Ona güvenmiştim. Kuzey biraz daha iyileştiğinde ve babamın evde olmadığı bir gece söylediğim saatte herkes aşağıda olacaktı. O gece aşağı inmeyen tek kişi Ekin'di. Onu almak için odasına çıktığımda koridorda karşılaşmıştık. Benim gerçekten gitmek için hazırlandığımı gördüğünde öfkeyle bakmıştı bana.

Evden kaçmayı her zaman ilk o söylerdi. Babam kendini kaybettiğinde evden gitmek istediğini söylemişti ama onu götürememiştim çünkü hiçbir gücüm yoktu onlara bakabilmem için. Henüz on yedi yaşımdaydım. Ablam da bir şey yapamazdı. Daha sonrasında Kuzey geldi ve babam anlayamadığımız bir şekilde ona çok yüklenmeye başladı. Bir çeşit eğitime tabii tutuyordu onu. Yerime onu geçireceğini düşündüm. Küçüklükten beri eğitime tabii tutardı bizi. Ekin, Kuzey geldiğinde bizden vazgeçtiğini düşünerek bir kez daha evden gitmek için yalvardı. Bu olayın üzerine Kuzey, evlatlık olduğu halde çakı lakabı aldı ve bu beni bir vicdan azabı içine sürükledi. Benim yüzümden kötü bir hayattan çok daha kötü bir hayatın içine sürüklenmiş gibi hissettim. Gidemedim. Ekin her gitmek istediğinde bir çocuk geldi. Ben bir türlü gidemedim. Fakat şimdi gidecek gücü buluyordum kendimde.

Ekin gelmek istemediğini söyledi. En çok o gitmek isterdi bu evden ama gitmek istemedi. Geç kaldığımı artık gidemeyeceğimizi söyledi. Dışarda barınamayacağımızı, hatta yaşayamayacağımızı söyledi bana nefretle. Kuzey'e nefret kustu. Onun Güney'e ettiği abilik kadar ona abilik edemediğimi bağırdı yüzüme. *"Gidelim dedim ilk anda gitmiş olsaydık hayatımızı yaşayabilirdik ama artık yaşayamazsın," d*emişti bana. O kadar inanıyordu ki bu söylediğine o an bunu sorgulayamadım. Alkolü yeni bırakmıştım, hiç iyi bir psikolojide değildim. Tutunduğum tek şey hiç görmediğim bir kızın gülümsemesinden ibaretti. Öfke duymuştum Ekin'e bu yüzden. Benim kendime faydam yokken kaldıracağımdan çok daha ağır şeyler

kaldırmamı istedikleri için çok kızmıştım. O psikolojiyle onu arkamda bırakmıştım.

Babam cevabımı onayladı taşları dizmeye devam ederken. "Kuzey sana hiç geçmişinden bahsetti mi?" diye sordu.

Bunu sorması tüylerimi diken diken etti. Kuzey hiç geçmişinden bahsetmezdi. Normalde de konuşkan değildi ama geçmişi konusunda bir kaya kadar sessizdi.

"Bahsetmedi."

Kafasını salladı. "Peki hiç dikkatini çeken bir davranışı olmadı mı?" diye sordu bu kez. Gözlerime baktı. "Ya da artık birine benzetebileceğin?"

İması ensemdeki tüyleri bir bıçak etti. Artık birine benzetebileceğim... *Lina gibi mi? Çok konuşmamak. Sormadan cevap almamak. Arkadaş edinememek. Çok iyi bıçak kullanmak. Tenlerinde köpek dişi izleri. Her şeye karşı temkinli olmak... Kuzey aslında Lina'ya benziyor.*

O an Ares'in davette Pars için söyledikleri geldi aklıma. Pars, Lina'nın abisiydi. Gen havuzundan ona düşen vasıfsız genlerin Pars'ı bir tilki değil köpek ettiğinden bahsetmişti. Babamın köpek imalarını anımsadığımda dişlerimi sıktım. Kuzey de Kızıl Tilkiler gibi genleriyle oynanan bir çocuk mu? Bu yüzden mi babam aldı onu? Bir kart almak gibi? Kahretsin.

"O bir Tilki mi?" diye sordum kanım damarlarımda buz keserken.

"Onlar," diye düzeltti babam gözlerime bakarken. "Teorik olarak tilki değil, köpekler. *Yardımcı köpekler gibi*."

Dişlerimi o kadar sıktım ki diş etlerime oturdular. "Onlardan ismen bahset," dedim üstüne basa basa.

"Hareket olarak söylemiyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Kendilerini nasıl tanımlıyorlarsa o şekilde sesleniyorum."

"Kendilerini onlar bu şekilde tanımlamıyorlar," dedim öfkeyle. "Kimse kendini Tilki ya da Köpek olarak tanımlamaz."

Alayla gülümsedi babam ama gözlerinde öfkeyi gördüm. "Alerjini tetikleyen piç Tilki olmaktan gurur duyuyor. Pars da köpek olmakla öyle. Kişisel algılayan ve gurur yapan yalnızca senin benim gibi onurlu insanlar."

"Umurumda değil," dedim net bir sesle. "Kardeşlerimden ve Lina'dan bahsedeceksen isimlerini kullan."

"Peki kayınpederin?" diye sordu alaylı bir ifadeyle. "Ona yaşlı Tilki demem üzer mi seni?" Dili dudaklarını ıslattı. "Zira kardeşlerini almamı isteyen oydu."

Söylediği şey bir süre öylece ona bakmama sebep oldu. Beynimde bir şimşek çaktı. Her şey bu söylediği şeyin yalan ya da doğru olma ihtimalini tarttı. Babam yalan söylemezdi, gerçekleri kaldıramayacak olanları kendinden nefret ettirecek kadar dürüsttü. Canımı yakacak kadar dürüst. Batı'yı düşündüm. Babam bana al büyüt dediğinde tahminen beş aylık kadardı. Doğu geldiğinde açlıktan ölecek gibiydi ve yara bere içindeydi. Güney geldiğinde Doğu'dan daha iyi durumdaydı ama korkaktı. Kuzey, bir savaştan çıkmış saldırgan vahşi bir hayvan gibiydi. *Sürekli dövüştürülen güçlü köpekler gibi diye geçirdi iç sesim.* Göğsüm Lina'nın yaşadıklarının da bilinciyle öfkeyle kabardı. Yaşadıkları hayatı az çok tahmin edebildiğimden öfke duydum. Kadir abi babamdan onları almasını istemişse eğer hayatlarını kurtarmak istediğinden olmalıydı. Bu yüzden ne Kadir abiye ne de babama kızamadım o an.

"Nasıl isteyebildi bunu senden? O kadar yakın mıydınız?" diye sordum.

"Eskiden," diye onayladı beni. Nasıl yakınlaştınız diye sormadım çünkü aynı şeyi istiyordu ikisi de. Babam bu örgütü çökertmek istiyorsa eğer Kadir Kara onun en büyük şansı olurdu.

"Ne oldu peki? İkinizde aynı şeyi istiyormuşsunuz." *Ne oldu da ters düştünüz? Kadir abi sana sırtını dönüp bana geldi?*

Babamın gözlerinde öfke gördüm. Parmakları arasındaki şahı sıktı. "Deden öldürüldü," dedi yalnızca.

Annemin babası Mehmet Ali Durmuş, babam için rol modeldi. Biliyordum. Dedemin öldüğü zamanı da hatırlıyordum. Annemin başına gelenlerden bir süre sonraydı. Babam delirmişti çünkü *ölüm sebebi suikastti*. O an bir farkındalık daha çöreklendi omuzlarıma. Kaşlarımı çattım. Tilkiler.

"Kadir abi biliyor muydu?" diye sordum. Kadri abi biliyor olsa söylerdi. Bir şekilde durumu çözerdi. Bilmiyorum. Susmaz gibime geliyordu.

"Umurumda değil," dedi net bir sesle. "Eğer bu işi sonlandırmak istiyorsa geç olmadan dediğimi yapmalıydı."

O an neden bilmiyorum. Kadir abiyle olan tanışmamızı hatırladım. Bugüne kadar olanları tarttım kafamda. En kötü anımda tanıştım Kadir Kara'yla. Tuttu kaldırdı beni. Kızını gösterdi. Onu bana anlattı. Yaşadıklarına rağmen gülümsemesine aşık oldum. Onun gibi olmak istedim. Kız kardeşi için yaptığı anneliği kardeşlerime yapmak istedim. Onlara örnek olmak istedim. Alkolü bıraktım. Kardeşlerime tutundum. Babamdan korumaya çalıştım. Rest çekmeme sebep oldu Kuzey'in hali. Kadir abiden destek aldım. Babam garip bir şekilde izin verdi gitmemize. Muhtemelen Kuzey'in *'korumacılığına'* güvenerek. Ekin arkamda kaldığından babamdan kurtulmak için Kadir abiyle plan yaptım. Kardeşlerimi büyüttüm, yaşamaya çalıştım. Aşık oldum. Kaçtım. Tutuldum. Sevdiğim kadın tarafından vuruldum. Hastaneye yattım. Unutuldum. Kadir abinin isteğiyle ondan uzak durdum. Kadir abiyi kaybettim. Aylar sonra ondan bir telefon aldım. Ardından Kadir abinin mezarını kazdım. Lina'yı bir morgun önünde tekrar buldum. Onunla, kardeşim tarafından babamın isteğiyle tehdit edildim. Asıl gerçekleri adım adım onunla öğrendim. Kadir abi ve babam eski arkadaşlar. Aynı şeyi istiyorlarmış. Kadir abi babamın dediğini yapmamış. Kadir abi yapmadığı için bu buradayız? Neden babamı Lina'dan uzak tutmamı istedi gitmeden önce? Sebebi babamın istediği şey mi?

"Ondan ne istedin?"

"Bir fedakarlık," dedi sadece.

Dişlerimi sıktım. Söylemediğine göre benim de karşı çıkacağımı bildiği bir şeydi ve bu beni Lina'ya getiriyordu. Lina'yla ilgili bir şey istemişti Kadir abiden. Kadir abinin Lina'dan uzak durmamı ve babamdan uzak tutmamı istemesinin sebebi buydu.

"Ne söyledin Lina'ya?"

Parmakları arasındaki piyonu çevirdi. "Çok mu seviyorsun onu? Onsuz yaşamak çok mu zor?"

"Öyle," dedim tereddüt bile etmeden.

Kafasını salladı sanki bir şeyi kabul etmiş gibi. O sırada içeri Murat girdi. "Efendim. Geldiler," dedi yalnızca.

Babamın yüzündeki beklediği haberi almanın verdiği bir durgunluk ama kim olduğunu bilen bir öfke vardı. Ayağa kalktı yavaşça. Üzerini düzeltti. Ayağa kalktım ben de.

"Kapımıza sahipsiz bir köpek gelmiş," dedi gözlerime bakarak. Eğer sahipsiz dememiş olsaydı Kuzey'den bahsediyor sanırdım ama kastettiği Şirket'e ait bir Köpekti ve bu tüm kaslarımı gerdi. "Gidip terbiyesini verelim. Daha sonra konuşmamıza devam ederiz."

Kürşat'ı arayıp Lina'nın iyi olup olmadığını sormamak için telefonumu sıktım. Diğer yandan annemin, ablamın ve Melek'in evdeki varlığı gerdi beni. Fakat babamın rahatlığı inkar edilemez bir güç gösterisiydi.

Murat peşimize takılırken Deniz ve Ekin'in salonda bizi beklediğini gördüm.

Babam "İkiniz de annenizle kalın," dedi onlara. "Bir köpek için abiniz bile çok gelir."

Deniz'in kaşları çatıldı ama onayladım babamı. "Kürşat'ı ara," dedim Deniz'e yanından geçerken.

İkisini arkamızda bırakıp çıktık dışarı. Dışarı attığım tek bir adımda Aral değil Çakırca'ydım o an. Attığım her adım babamın bir gölgesi gibiydi. Hiç istemediğim halde. Öfkem damarlarımda bir kol gibi geziyordu. Dış bahçenin kapısı açılmış önünde iki genç adam duruyordu. Duruşları tekin insanlar olmadığını beyan ediyordu. Biriyle göz göze geldim. İkimiz de birbirimize ölüm saçan gözlerle baktık. Yüzünün sol tarafında sol gözünün üzerinden geçen bir iz vardı ve bu izin sebebi gözünü kör ettiğinden gözüne mavi bir perde inmişti.

"Sana öyle bakmasının tek sebebi sevgilini istiyor olmaları değil," dedi babam onlara doğru adımlarken. "Sol gözüyle gördüğü son kişi Kuzey'di ve o gözünü seni takip ettiği için kaybetti."

Her bir adımımda kanımın damarlarımda daha yoğun aktığını hissettim. Öfkem soğukkanlığımı elden bırakmak ve ona sıkıca tutunmak arasında bir beşik gibi sallıyordu beni.

Bana kitlenenin tam karşısında dikildiğimde babam biraz gerimdeydi. Artık üzerimde bir uyuşukluk hissetmiyordum tamamen dinçtim. Sevgilimi mi istiyorlardı? Gelip almayı deneyebilirdi. Adil bir savaşta diz çöken taraf asla olmayacaktım.

Yanındaki adam aradaki gerginliği azaltmak ister gibi babama saygıyla baş selamı verdiğinde yakasındaki kırmızı gelincik rozeti çarptı gözüme. *Sinek.*

"Beyfendiyi ayakta ve dinç gördüğümüze oldukça memnunuz," dedi beni kastederek.

Daha sonrasında ceketinin iç cebinden çıkardığı zarfla dişlerimi sıkmama sebep oldu. Tanıdık krem rengi pahalı bir kâğıttan yapılma zarfın üzerine kırmızı mürekkepten Çakırca Ailesi'ne yazılmıştı. Ailem adına bir zarf alıyor olmak soğukkanlılığımın sınırlarını zorladı. Karşımdaki adamı yere yığmak Lina'nın tenindeki her bir kesiğin ve başta annem olmak üzere ailemde göz yaşı döken herkesin hesabını sormak istiyordum.

Zarfı zarif ve saygıyla babama uzatırken eğik duruyor ve babama alttan bakıyordu. "Şirketimiz adına son gelişen olaylardan ötürü oldukça üzgün olduğumuzu temsilen iletmek isterim," dedi fakat sesinde pişmanlığa dair hiçbir belirti yoktu. "Sorumlu olan kişilerle Şirket bizzat ilgilenecek olup görmüş olduğunuz maddi ve manevi zararınızı karşılamak için dostluğumuzu göz önünde bulunduracağına inanarak tekliflerinize açık olduğumuzu bildirmekle görevlendirildim."

Zarfın kâğıdından ve kırmızı mürekkepten kimden olabileceğine dair iki ihtimal vardı zihnimde; Ares ya da kart sahibi. Mektup olma fikri kafamdaki bir şemayla eşleşirken Lina'nın korktuğunun başımıza geliyor olduğunu hissettim. Mektupların sahibi ona hiç de uzak biri değildi. *Hiç bahsini açık açık açmamıştık ama Lina ve benim kafamdaki aynı isimdi. Mustafa Selim Kotan.*

Babam uzatılan zarfı almadı. Öylece yüzüne bakıyordu karşısındaki adamın. "Değil bir tilki, bir köpek bile benim ailemin ayağına dolanamaz," dedi babam otoriter bir sesle. "Her ikisi de ya kuyruğundan tutacağımı ya da inini yakacağımı bilir."

***Sinek*, tatlı dilin işe yaramayacağını, bir anlaşma olmayacağını anladığında belini doğrulttu. Kartını aldığı yere geri soktu.**

"Git sahibine söyle," dedi babam buz gibi bir sesle. "Av başladı."

Karşımdaki dişlerini sıktığında yumruk atmamak için elimi cebime soktum ve bu dikkatini çekti. Gözlerimin içine baktığında ben halihazırda ona bakıyordum. Sağ elimle gözüme dokunup ovdum sakinleşmek istediğimden.

Elimi yanıma bırakıp "Sorumlu olanla ilgilenmenize gerek yok," dedim gözlerine bakarak. "Bizzat kendim ilgileneceğim. Kendisine verdiğim bir söz var."

Bir daha Lina'ya dokunacak olursa tırnaklarını sökeceğime söz vermiştim ona.

Hareket etmedi ama Sinek sanki bir şey yapacağını sezmiş gibi elini aramıza sokup eğildi tekrar.

"O halde daha fazla rahatsızlık vermeyelim," deyip ölümcül bakışlarını yanında dikilen adama çevirdi. "Gidiyoruz."

Birlikte geldikleri araba binip sokaktan çıkana kadar izledim onları. Ardından gözlerimi babama çevirdim. Açık açık ava davet etmişti.

"Bu işe girmeyeceksin sanıyordum," dedim sert yüzüne bakarken. "En azında alanen?"

Kafasını iki yana salladı. "Lina'nın kartını aldığım an resmi olarak girdim zaten."

Kullandığı cümle hali hazırda gergin olan kaslarımı gerdi yine. "Niye aldın?" diye sordum sesime kızgınlık yansırken. "Sevdiğim insanları bana yük etmekten zevk mi alıyorsun?"

Kaşları çatıktı. Onu anlamadığım için kızıyordu bana. Anlıyor ve hak vermiyordum esasen. Onun kabul edemediği buydu.

"Ben almasaydım, iki gün önceki davette sevgilin için fiyat arttırılışını izlerdin," dedi canımı yakmak istiyormuş gibi özellikle fiyat arttırmaktan bahsederek.

Mide özsuyum kaynarken dişlerimi o kadar sıktım ki biraz daha sıkarsam kırılacaklardı. "Teorik anlamda bile olsa," dedim üstüne basa basa, "kelimelerini dikkatli seçebilecek kadar kelime dağarcığın olduğuna eminim."

"Üzerine giymen gereken gerçekler demirde dövülen tonluk bir zırh ve sen onun bir tüy kadar hafif olduğunu düşünmek istiyorsun. Ama değil. Görmek, duymak istemiyorsun ama gerçek bu. Ne kadar seversen sev Lina bir Tilki olarak doğdu ve öyle eğitildi. Bu amaç için var edildi ve bu amaçta ölecek." Sonra yüzümde her ne gördüyse devam etti. "Bir şeyleri değiştiremezsek."

"Annem seni nasıl sevebildi diye sorduğumda o zamandan bu zaman çok kayıp verdim demiştin," dedim gözlerinin buz gibi bakarken. "Bir sevgi insanın hayatını değiştiremez mi sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi. Hükümdar Çakırca ilk kez karşılık vermedi. Bir süre yüzüme bakıp arkasını döndü yalnızca. Kapıya çıkan Deniz ve Ekin geçmesi için ona yol verdikten sonra Ekin babamın onu çağırmasıyla peşinden giderken Deniz bana doğru adımladı. Ben de ona doğru yürüdüm.

"Kürşat'ı aradın mı?" diye sordum tam şu an Lina'yı görmeyi çok isteyerek.

Kafasını salladı, "Her şey yolundaymış bir yaramazlık yok dedi."

Kafamı salladım. Yemeğe kadar kalacak sonra bir şekilde evden çıkacak Lina'yı görecektim. Deniz merakla az önce olanları sorarken ona az önce olanları anlattım ama ifadesini alamadan ve yaşananların üzerine düşünmeye fırsat bulamadan annem yemek için hazır olduğumuzu söyledi. Tüm sorularımı boğazıma dizdi bu. Açamadım konuyu. Sustum, öylece takip ettim annemi.

Seneler sonra bir arada yemek masasına oturup hiçbir şey olmamış gibi yemek yedik o sofrada. Annem odasına çıkana kadar ayrılamadım yanından. Annem her zamanki gibi saat dokuzda hepimizi öperek odasına çekildiğinde herkeste garip bir sessizlik oluştu. Bu sessizlikten faydalanıp kız bahçesine Lina'yı aramak için çıktığımda Kürşat benden önce davranmıştı. Canımı sıktı bu.

"Hangi renk?" diye sordum doğrudan.

"Kızıl," diye cevapladı hiç düşünmeden.

Kızıl. Ama Lina gibi kızıl. Kırmızıya çok yakın.

Göğsümde bir yanma hissi oluştu. "Geliyorum. Neredesin?"

"Mezarlıktayım," dedi keyifsiz bir sesle.

Kaşlarımı çattım bahçeden çıkarken.

"Sarhoş biraz."

"Kürşat," dedim sinirle. "Bu zamana kadar aranmaz mı lan?"

Sıkıntıyla nefes aldı. "Deniz yemek yiyeceğinizi söyledi abi," dedi tatsız bir sesle. "İki arada bir deredesin zaten boğul istemedim. Lina da onu takip etmemden rahatsızdı, açtım o yüzden arayı biraz, ondan müdahale etmedim."

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Neden bu kadar üzüyordu kendini bu kadar? Değer miydi üzülmeye bu kadar? Çözeceğiz diyordum, güvense bana, biraz vurdum duymaz olsa olmaz mıydı? Her şeyi alıyordu üstüne haklı haksız. Keşke babamın iddia ettiği kadar duygusuz olsaydı biraz.

"Geliyorum," dedim telefonu kapatmadan önce.

Bahçenin çıktığı yemek salonuna girdiğimde Ekin'le karşılaştım. Üzerinde hâlâ bir takım vardı ve öylece volta atıyordu koridorda. Ne içeri gidebiliyor ne de dışarı çıkabiliyor gibiydi. Gözlerinin kız bahçesinde olduğunu görünce başta benimle konuşacak sandım ama

sonra anladım ki annemin odasından tekrar çıkıp çıkmayacağı konusunda endişeliydi. Kalbimde bir sızı ve onu arkamda bıraktığım için pişmanlıkla gönlünü ferahlatma iç güdüsüyle doldum. Onu annemin yarın bize kahvaltı hazırlayacağına ikna ederken fark ettim ki aslında annem odasına çekildikten sonra oluşan o sessizlik hepimizin yarına olan endişesinden kaynaklanıyordu.

Ekin bir yere gitmek üzere olduğumun bilincinde olduğundan beni tutmak istemiyormuş gibi konuşmayı uzatmadı. Evi terk ettiğim gece onunla tartıştığımız yerde şimdi yine evden çıkmak üzereyken karşılaştığımız için içimi huzursuz dejavu hissi sarmıştı. Bu yüzden ona uyuması için abilik taslayıp, sabah Lina'yı kahvaltıya getireceğimi söyledim. Geri geleceğimi bilsin istedim.

Lina'yı görmeye gittiğimi zaten biliyormuş gibi alayla gülümsedi. "Sevgilini görmek uğruna gece evden gizlice çıkmak için fazla büyüksün," diye laf dokundurup "Murat bıraksın seni. Yengeme de selamlar," diye de ekledi.

Sırf abiliğimden kaşlarım çatık bir ifadeyle suratına bakıyor olsam da Lina'ya yenge dediği ve bunu gıcıklık etmek için değil samimiyetle söylediği için tuhaf bir his oluşmuştu içimde. Lina'nın da zaman zaman Ekin'in tarafını tuttuğu anlar oluyordu ve kardeşlerimin Lina'yla ettikleri tek bir güzel diyalog beni inanılmaz mutlu ediyordu. Zira Ekin ve Lina birbirlerine benziyorlardı biraz. Lina da onu kendine benzetiyordu muhtemelen.

"Eyvallah. Soran olursa söylersin nereye gittiğimi," dedim omzuna dokunarak yanımdan geçerken. O da benim omzuma dokunmuştu ve o an kardeşimi kazanmışım gibi hissettirdi bana.

İçimde buruk bir hisle evden çıkıp Murat'la mezarlığa doğru yollandık. O sırada telefonumu bilinmeyen bir numara aradı. Gerildim istemsizce, cevapladım.

"Lina'yı eve götür, kayboldu," dedi tanımadığım aksanlı bir erkek sesi. Slav aksanı telefonu sıkmama sebep oldu.

"Sen kimsin?"

Sesim o kadar ölümcül çıktı ki Murat dikiz aynasından bana bakıp hızını arttırdı.

"Doktor Abernety," dediğinde davet gecesi Lina'ya kızıl joker kartını veren Soytarı'yı anımsadım.

"Onu takip mi ediyorsun?"

"O öyle istedi," dediğinde ondan kastının kim olduğunu biliyordum. "Lina ne derse onu yapmakla görevliyim."

"Yoldayım," dedim yalnızca.

Hiçbir şey söylemedi. Telefonu kapattık. Telefonu avucumda sıkarken Neyin içinde olduğumuzu anlamaya çalıştım. O gece ben şuurumu kaybettikten sonra neler olduğuna hâkim olmam elzemdi. Fakat önceliğim Lina'nın güvenliği ve rahatından ibaretti.

Mezarlıkta Kürşat'la buluşup ardından Lina'yı nerede bulacağımı bilerek adımladım mezarlığın içinde. Bir süre sonra onu babasının mezarında yüz üstü kapanmış ağlarken buldum. Adımlarım durdu bu görüntünün kalp kırıklığını taşıyamadığından. *Bir melek kaybına ağlıyordu sanki...*

Onu ufak kız kardeşinin elinden tutmuş babasını tek başına defnederken izlemiştim uzaktan. Bir daha uzaktan izlemeyecektim onu. Yanına adımladım onu bu halde görmeyi daha fazla kaldıramayarak. "Lina."

Sesimi duyduğunda kolları üzerine daha çok kapandı. Canımı sıktı bu. Yanına kadar gelip "Lina," dedim tekrar yumuşak bir sesle. Yanına çöktüm, onu kaldırmak istedim ama sanki dokunsam dağılacak gibi durduğundan dokunamadım. "Lina. Bakmayacak mısın bana?"

Kafasını iki yana salladı yavaşça. Yutkundum.

"Ne üzüyor seni bu kadar cennet çiçeğim? Anlat bana."

"Bana öyle seslenme," dedi boğuk üzgün bir sesle. "Sevmiyorum."

Pot kırdığımı fark ederek gözlerimi kapattım kısa bir süreliğine. O çiçekler Lina için ölüm demekken benim için yaşamdan ibaretti halbuki.

"Güzel bebeğim," dedim bu kez en çok bunu söylememi sevdiği için. "Hadi evimize gidelim."

"Evim yok benim." Ağlıyordu. "Bir burası var elimde kalan." Kollarına yasladığı yüzünü bana çevirdiğinde göz yaşı düştü gözünden burnun üzerine. "Cennet çiçekleri mezarlıkta açar. Benim yerim burası."

***Ne üzüyor seni bu kadar Lina? Hani evin bendim?* Kalbim göğsüme sığmazken yüzüne uzandım. Güzel saçlarını çektim güzel yüzünden. "Senin yerin sen nereyi istersen orası olur. Ben seni orada sever büyütürüm. Nerede büyümek istiyorsun güzel çiçeğim?" diye sordum göz yaşını silerken. "Ben artık evin değil miyim?"**

"Seni alacaklar benden," dedi ağlayarak. "Her şeyi kaybettiğim gibi seni de kaybedeceğim."

Babamın söyledikleri anımsatırken kendini dişlerimi sıktım. Kafamı iki yana salladım. "Kaybetmeyeceksin," dedim net bir sesle. Ben de seni kaybetmeyeceğim. "Ben bırakmam seni. Güvenmiyor musun bana?"

Gözlerinde mutlu bir parıltı oldu geldiğimden bu yana ilk kez. "Bırakmaz mısın beni gerçekten?" dedi buna çok inanmak istiyormuş gibi.

"Bırakmam."

Başıma gelenlerden ötürü kendini suçladığına emindim ama Lina sen benim hayatımda yokken bile takip ediyorlarmış her bir adamımı. Bu olaya beni sokan sen değilsin bizzat babam. Bilsen bunu, bu rahatlatır mı kalbini?

Elini kaldırıp onu seven elimi tuttuğunda onu sevmeme ve eve gitmeye hazır olduğunu anladım. Onu kucaklamak için yaklaştığımda onu kucağıma alacağımı anladı ve kolları hevesle boynuma sarıldı. Göğsü göğsüme yaslandığında her şey tamamdı. Yüzünü boynuma gömerken ayağa kalktım yavaşça. O kadar üzgündü ki her zamankinden daha ağırdı...

Mezarlığın dışında yürürken "Ama ben onları yenemem ki Aral," diye sitem etti. "Onlar çok ben tekim. Ben hep tekim." Her bir kelimesi kalbime batırılan bir iğne gibiydi, acısını kalbime işliyordu farkında olmadan. Saçlarımı okşadı. "Bir tek senim var benim," dedi içli içli. "Bir de Alin var. O daha çok küçük. Bir de senim olsun olmaz mı?"

Lina bir şey istemeyi hiç öğrenememiş. Ne zaman bir şey istese karşısındaki kişiye soruyor olup olmayacağını. Ne zaman benden bir şey istese olmaz mı diye soruyor önce. Olmayacak hiçbir şeyi dilemek bile gelmiyor içinden. Hayal etmek bile suç sanki. Hayal ederde olmazsa yıkılacakmış gibi sanki. Tam da bu yüzden bana ne zaman olmaz mı diye sorsa oldurmak boynumun borcu benim.

"Senin bir *ben*in var zaten Lina," dedim ona içim giderek. "Sen bana sahipsin. Ağlama bunun için. Buradayım ben."

Kafasını iki yana salladı. "Ben de bir olmak istiyorum," dedi göz yaşları içinde. "İki olmak istemiyorum Aral. Ben de bir olmak istiyorum. İki yetmiyor bana artık."

Adımlarım duraksadı bir anlığına. Lina ilk kez bir olmak istiyordu. Sevgiliyken ve beni öperken bile ailenle benim aranda kalırsan aileni seç diyen Lina, bir olmak; ailem olmak için ağlıyordu kollarımda.

İçim giderek omzumu öptü. "Öylesin. Sen benim bir numaramsın. Hep öylesin."

"Gerçekten olmak istiyorum ama. Ben de aileden olayım istiyorum."

"Ailemsin," dedim tüm kalbimle. Şu an takmıyor olsa da parmağına yüzüğü öylesine takmamıştım.

"Değilim," dedi göz yaşı kazağımı ıslatırken. "Olamayacağım. Seni alacaklar benden."

O an ikilimler oluştu kafamda. Beni kaybetmekten mi yoksa bensiz kalmaktan mı korktuğunu anlayamadım ama fark etmezdi. "Kimse almayacak beni," dedim sakinleşmesi için. "İyi olacak her şey."

Kafasını iki yana salladı. "Olmayacak. Ben normal olsaydım böyle olmazdı," dedi kendine kızarak. "Nilay olsaydım böyle olmazdı Aral. Severdi herkes beni."

O an ikilemim sona erdi. Lina ölmemden değil ben yaşarken bensiz kalmaktan korkuyordu. Hastanede yattığım o iki günde bunun için kendini suçlamış ve muhtemelen ailemin de onu suçlayacağını düşünmüştü. O an ablamın Lina'dan bahsedilirken ki sessizliği içime bir kurt düşürdü.

"Seni herkesin sevmesine gerek yok," dedim tüm samimiyetimle. "Ben çok seviyorum yetmez mi?"

"Yeter," dedim burnumu çekerken. "Bir tek Aral'ım olsun yeter."

"Var. Hep olacak. Sen istediğin sürece hep bir Aral'ın olacak senin."

"Hep mi?"

Kafamı salladım. "Hep."

Kürşat arabanın yanında bizi beklerken kapıyı açtı girmem için. O kucağımdayken arabaya bindim. Yaşlı gözlerle yüzümü izlerken göz yaşlarını sildim. Bana sokulup başını omzuma yasladı. Saçlarını ve sırtını okşayıp sakinleştirdim onu. Ağlaması dindi. Parmakları yüzümü okşarken arada bir boynuma öpücükler bıraktı. Sarhoş mırıldanmaları eşliğinde Levent'e geldik. Biraz hava almak istediğinde ayakta dikildik binanın önünde. Göğsüme yaslanıp soluklandı biraz.

O sırada Kürşat ön koltuktan iki ufak karton çanta uzattı bana.

"Lina'nın," dedi sadece.

Bilindik bir aksesuar markasının amblemi olan çantaları alırken Lina'ya baktım. O an birkaç saat sonra 14 şubata gireceğimizi fark ettim. Kafam allak bullaktı. Onun da öyleydi ama bu halde gidip bana hediye alma ihtimali vardı. Lina'ydı çünkü.

Göğsümde uyuklarken eğilip saçlarını öptüm. Eğilip onu tekrar kucağıma alırken gözlerimi Kürşat'a çevirdim. "Geçen sene yapmaktan vazgeçtiğim bir şey vardı ya," dedim Kürşat'a. Hemen anladı ne demek istediğimi. "Onu yapacağım galiba."

Kürşat'ın yüzünde buruk bir tebessüm yer edinirken Lina'ya bakıp kafasını salladı. "Yarına hazır olur. Nereye getireyim?"

Lina'ya baktım. Yarın sabah onu kahvaltıya götürmek istiyordum esasen ama Lina ne isterdi bilmiyordum hiç. Yine de kafamdaki gibi olursa Lina için daha anlamlı benim için de unutulmaz olacağını bildiğimden risk aldım.

"Eve götür."

Şaşırdı bu cevabıma. Ben de kırk yıl düşünsem bu cümleyi kuracağımı düşünmezdim.

"Eyvallah," dedi.

"Eyvallah," dedim ben de.

Lina'yı eve çıkardım. En son buraya geldiğimizdeki haliyle şu anki hali arasında yüz seksen derece fark vardı. Saçlarını öptüm. Onu bu kadar üzen hayattan alacak o kadar şeyim vardı ki her bir sebebi pişman etmeden ölmeyecektim.

Odama ilerlerken başını kaldırıp yüzünü yüzüme yasladı ve burnumu çekti. "Burası bizim evimiz mi?"

Sorusu kalbimi ısıttı. Bu kadın akla zarardı. Şakağını öptüm sevgiyle. "Öyle," diye fısıldadım. Sonra belki başka bir ev ister diye düşünüp ona hemen seçenek sundum belki mutlu olur diye. "Evlenince başka yerden alırız. Burada bizimkiler yaşar. Biz sen nereden istersen oradan yeni bir ev alırız."

Başını kaldırıp bana baktı baktı. "Fark etmez benim için. Bizim evimiz olsun yeter."

Bizim evimiz... Bu kadın isterse beni herkese düşman edebilir...

Onu içim giderek sol gözümden öpüp yatağıma oturttum. Toprak olan hırkasını çıkardım yaralarını olduğunun bilinciyle özen göstererek. Göz yaşlarından ötürü yüzü toprak olmuştu. Komodinden

bir ıslak mendil alıp nazikçe yüzünü sildim. Yüzünü silerken sakince beni izliyordu.

Başını sağ omzuma yatırdı yavaşça ve gülümsedi. "Birlikte mi uyuyacağız bugün?"

Gülümsedim bu haline. Birkaç saat bensiz kaldığında üzüntüsünden sarhoş olup mezarda ağlıyor, biraz dizimde oturduktan hemen sonra tek derdi ben oluyordum.

"Önce neden üzgün olduğunu anlat bana," dedim pazarlık yapmayı deneyerek. "Sonra seni temizler, karnını doyurur uyuruz."

Gözleri tekrar dolarken omuz silkti umutsuzca. "Anlatmak istemiyorum."

Ağlayacağını hissettiğimden dişlerimi sıktım. Sarhoşken bile inat ediyorsa ayıldığında hiçbir şey anlatmayacağına emindim. Üzerindeki kazağını çıkarırken "Biri sana bir şey mi dedi Lina?" diye sordum yumuşak bir sesle. Bir ipucu bulursam en azından kimi sıkıştıracağımı bilirdim. Kazağını çıkardığımda gördüğüm görüntü avucumdaki kazağı sıkmama sebep oldu. Yalnızca kollarında kesikler var sanıyordum ama teninin farklı bölgelerinde pansuman bantları vardı.

Sayacak oldum ama Lina başını iki yana sallayarak dikkatimi kendisine çekti. "Demedi," dedi inatla. Dediğini biliyordum ama söyleyemeyecek gibiydi.

İç çektim gözlerine bakarak. "Öyle olsun bakalım."

Gözlerim boynundaki iki zincire kaydı daha sonra. Künyemi ve saatimi takıyordu. Yüzüğü de künyesindeydi hâlâ. Ben bakınca o da bakmış sonra da benim künyemi boynundan çıkarmıştı.

"Üzerindekini bana ver," dedi.

Her sarhoş olduğunda beni soyması çok tatlıydı ama bugünkü mutsuzluğu yüksek ritimden olduğundan eskisi kadar gülümsetemedi beni. İç çekip yanağını okşadım. Dediğini ikiletmedim. Kazağı üzerimden çıkarıp ona giydirmek için uzandığımda künyemi boynumdan geçirip ucuna asıldı ve öptü beni. Nefes verir gibi bir ses çıkardım istemeden künyemden çektiği için. Kazağı tuttuğum elimi yatağa, sol elimi kafasının arkasına yasladım ve istediği gibi öptüm onu. Dudaklarındaki likör tadını sevmiyordum ama onu öpmek her şartta cennette dolaşmaktan ibaretti. Alkol almasından hiç hoşlanmıyordum çünkü keyif değil dert içicisiydi.

Dudaklarından ben ayrıldım çünkü Lina ne kadar öpersem o kadar ileri gitmek isteyecekti. Biliyordum. Suratı asılınca dudaklarına ufak üç öpücük daha bıraktım ve ondan uzaklaştığım saniye kafasından kazağı çevirdim. Ofladı ve bu onu tatlı yapıyordu. Gördüğüm en tatlı sarhoş da en üzücü sarhoş da oydu.

"Neden daha uzun öpüşmedik," diye huysuzluk etti kollarını kazağa geçirirken. "Canın mı acıyor yoksa?"

"Acımıyor," dedim elektriklenen saçlarını düzeltirken. "Sarhoşsun."

"Seviştik zaten," dedi burnunu çekerek. "Yine sevişelim."

Bunu isteyeceğini biliyordum. Dilimle dudaklarımı ıslatıp yutkundum. Hayır dersem küseceğini biliyordum. Onayladım bu yüzden onu. "Ayılınca."

Ellerini dizime yaslayıp bana doğru uzandı. "Ya da evlenince," dedi tatlı tatlı.

Gülümsetti bu söylediği beni. Akıl bırakmazdı insandı. Akla zarar biriydi. Yanağını okşadım sevgiyle.

"Evlenelim," diye mırıldandı bir an gözlerime bakarken.

Kaşlarım kalktı. "Ne?" dedim böyle bir şey istemesini beklemediğimden. İstemsizce güldüm. Bu kız böyle konuştuğunda onu alkolik yapmak gelişyordu içimden.

"Evlenelim," diye tekrar etti. "Yarın."

Kafamı salladım. "Evlenelim tabii," deyip eğildim, sol gözünden öptüm.

"Çok ciddiyim bak," diye sitem etti güldüğüm için.

Boş sağ elini kaldırıp yüzük parmağını öptüm. "Sen bana kızmadan önce verdiğim yüzüğü tak minik aslan."

O an canı acımış gibi bir ifade oluştu yüzünde söylediğime pişman oldum. "Ben," dedi gözleri dolarken. "Takacaktım ama... Takamadım Aral. Sen tak istedim ama sen uyuyordun."

"Lina," dedim ağlamaya başlayacağından korkarak. Islanan kirpiklerini sildim hemen. "Şaka yaptım güzelim. Ben takarım sana, ağlama güzel bebeğim."

Üzüntüyle dizleri üzerine kalkıp kucağıma geldi. Dizime oturdu benden ayrı kalmak istemiyormuş gibi. Dudaklarımı şakağına yasladım. Lina, Soytarıların karşısında bile geri adım atmıyor, korkmadan yürüyebiliyordu ama beni kaybetme korkusuyla baş edemiyordu. İçimde büyüttüğüm sevgi dallanıp tüm ruhumu sararken

iç çektim. Onu hayatta bağlamak isterken farkında olmadan onu hayatta tutan can damarı haline gelmiştim. Artık bir tahmin değildi bu, farkındaydım. Lina beni kaybederse artık *Turuncu Lina*olmayacaktı. Kızıl bile olmayacaktı. *Kan kırmızı olacaktı. Benim canım kırmızı olacaktı.*

"Takayım mı tekrar?" diye sordum gönlünü almak isteyerek.

Kafamı salladı. Künyesinden yüzüğünü çıkarırken o an künyelerimizi değiştirdiğini fark ettim. Kendime ayırdığım künyede birkaç çizik olduğundan onu kendime saklamıştım ama Lina değiştirmişti onları. *Cenaze diye mi kendine aldın Lina? Hiç yakışmıyorken üstelik mezarlar sana...*

Sağ elini kaldırıp bir öpücük bıraktım yüzük parmağına. Sonra da tekrar taktım yüzüğünü parmağına. Yüzüme uzanıp dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. Sonra da boynuma sarıldı sıkıca.

"Yarın evlenecek miyiz?" diye sordu tekrar. "Yarın evlenelim."

"Neden yarın evlenmek istiyorsun?" diye sordum saçlarını okşarken.

"Çünkü yarın on dört şubat Aral," dedi dudaklarını tenime yaslamış bir halde içli içli konuşurken. "On dört şubat güzel bir tarih değil mi sence?"

İç çektim. "Sen seviyorsan güzeldir."

"Ben en çok seni seviyorum Aral," dedi bu kez. "Keşke her günüm senin olsa."

Kalbimi bu kadar sevgi ve öfkeyle dolduran hiçbir cümle olmamıştı daha önce.

"Kim üzdü seni Lina?" diye sordum o kişiye dünyayı dar etme isteğiyle. "Söyle bana sevgilim."

"Kimse üzmedi beni. Haklı herkes Aral. Mehmet Ali de haklı. Güneş abla da haklı. Ben seni hak etmiyorum." Duyduğum iki isim karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. "Bir sevgi hayatından önemli değil senin. Bir kız için değmez Aral." *Sen bir kız değilsin yalnızca. Öyle mi söylediler sana Lina?* "Benim için değmez." *Sen her şeye değersin.* "Ama yine de çok seviyorum ben seni." *Sen bir de benim içimi gör Lina.* "Özür dilerim böyle olduğum için." *Dileme, dileteceğim herkesten özürleri.* "Keşke Nilay olsaydım ama Lina'yım Aral." *İyi ki öylesin sevgilim.* "Özür dilerim." *Dileme, hesabını soracağım herkesten.*

"İyi ki Lina'sın," dedim omzumu öperken. "Benimle senin arana girecek kimse yok Lina." Üstüne basa basa söyledim bunu. "Korkma güzel sevgilim."

Bir şey söylemedi. Sessiz kaldı öylece. Bir süre sonra sızdığını anladım. Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Lina, toprak, alkol, kan ve hastane gibi kokuyordu. Dişlerimi sıktım.

"Sana yakışmayan her şeye kendini nasıl yakıştırabiliyorsun Lina?" diye sordum fısıltıyla.

İçimdeki sevgisi tekrar içimi sararken omzunu öptüm. Kollarımı etrafına sarıp onu kucakladım. Memnuniyetsiz mırıltılar çıkardı. Anlamsız birkaç şey söyledi. Tek anladığım içinde benim de olduğumdu. Adımı anlamıştım yalnızca. Dizimi yatağa yaslayarak yatağıma uzattım onu. Ağladığı için iç çekerek kıpırdandı yatağımda.

"Uyumak istemiyorum," diye mırıldadı uykulu bir sesle. "Sen de uyuma bir daha."

Kafamı salladım saçlarını yüzünden çekerken onu severek. "Uyumayacağım," diye onayladım onu.

Yine mutsuz bir ses çıkardı ağlayacakmış gibi. "Özür dilerim Aral," dedi yanağını elime yaslayarak. Göz yaşı aktı usulca gözlerinden. "Bırakma beni."

"Bırakmam," dedim tüm samimiyetimle. Yüzüne eğilip sol kaşını öptüm. "Gitmiyorum hiçbir yere, buradayım."

Yüzünü yüzüme sürterek sırnaştı bana. Sevimliliği kalbimi ısıttı. Hem yakıcı hem de iç ısıtıcıydı Lina'yla sevgili olmak. Can yakıcı yönleri vardı sebebi kendisi olmayan ve dünyanın en iyi hislerini yaşatıyordu insana.

"Hep," diye mırıldandı uyuya kalmak üzereyken.

"Hep," diye onayladım onu.

İkna olmuş gibi uykusuna direnmeyi bıraktı. Uyuya kaldı. Alnından öpüp doğruldum. Onu izlediğim birkaç saniye boyunca kendime kızdım. Alerjim benim elimde değildi ama eğer şurumu kaybetmemiş olsaydım her şeye anında müdahale edebilirdim belki. Ben uyurken belli ki bir şeyler yaşanmıştı ve Mehmet Ali ile ablamın söylediği bir şeye takılmıştı.

Mehmet Ali öfkesine sahip çıkamayıp Lina'ya bir şey söylemiş olabilirdi ve gerçekten Lina'ya bir şey demişse bu kez belasını sikerdim

ama ablamı tanıyordum, Lina'yı yaşadıklarım için suçlamazdı ama acı insana istediği şeyler yaptırırdı bazen. Burun kemerimi sıktım.

Lina'nın güzel yüzüne bakarken sıkıntıyla bir nefes aldım. Üzerindeki eşofman altı da çamur olduğundan ve karnında gördüğüm bantların kasıklarına doğru gittiğini fark ettiğimden tenindeki yaraların boyutunu merak ederek eşofman altını çıkardım usulca. Pansuman bantlarının vücudunun üst kısmında olduğu gibi bacaklarını da da yer yer kapladığını gördüğümde çenem kilitlendi öfkeden. Canım acıyordu resmen bantlara bakarken. Nazikçe uyluğundaki bir bantı okşarken yüzüne baktım tepki acıyıp acımadığını merak ederek. Hiçbir tepki vermeden uykusuna devam etti. Ya ağrı kesicileri kuvvetliydi ya da acı eşiğinin yüksek olması bir teşekkür sebebiydi.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey Lina'nın bir kart tarafından yaralanmasıydı. Muhtemelen o kartlar kesmiş olmalıydı tenini. Eğilip diz kapağının yukarısında kalan bir bantın üzerini öptüm. Bu kesiklere ve Kuzey'in dediğine göre kesiklerin sebep olduğu zehirlenmeye rağmen hâlâ ayakta durabiliyordu. Lina'yı fiziksel olarak yıkması zordu ama psikolojik olarak sınırda geziyordu. En çok da bu üzüyordu beni. Ben hariç kimseye belli etmiyor, kimseye pabuç bırakmıyor ve sanki aradıkları Kızıl Tilki'ymiş gibi davranıyordu ama gerçek Lina şimdi burada, duygusal bir acı içinde sarhoş bir halde yatağımda uyuyordu. Gözlerimin önünde iki farklı kişiye bölünüyordu ve her ikisi de birlikte var olamamış gibi biri diğerini yok etmek istiyordu.

"Keşke günlerce burada, bu yatakta ve kollarımın arasında kalsan," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Göz yaşları ve mecburiyetlerimiz olmadan."

Titrek bir nefes alarak bana doğru döndü. Saçlarını okşayıp yataktan kalktım yavaşça. Ona giydirebileceğim bir şey aradım ama bir şey bulamadım. Canımı sıktı bu. Onu alışverişe çıkaracaktım mutlaka. Üzerime bir tişört geçirip yanına uzandım. Üzerimizi örttüm. Yanına uzandığımda varlığımı hissetmiş gibi kollarıma geldi hemen. Teni kesiklerle doluydu ama sızlanmadı hiç, öylece göğsüme yasladı başını. Acı eşiğinin yüksek olmasını sevdiğim tek anlardı bunlar.

Onu kollarımın arasında severek uyuttum. O uyurken bu kez ben onu izledim. O iki gün ne durumdaydı bilmiyordum ama düşünmek de gelmiyordu içimden. Ona evlilik teklifi ettikten ve bu odaya geldikten

sonra bir daha çıkmamış olmak istiyordum. Lina hali hazırda iyi değildi ama son üç gün onu daha da yıpratmıştı. Bir kez ölecek olmamdan korktuğundan ikinci seferi yıkıcı olmuş olmalıydı. ***Aptala dönmüştüm. Keşke hastaneden çıkmadan önce onu her şeyin iyi olacağına ikna etmiş olsaydım...***

Güzel yüzünü izlerken göğsüme yasladığı sargılı elindeki yüzük parmağını okşadım. Uyanamam diye korktuğundan yüzüğünü bile takmadığını söylemişti ama tanıyordum Lina'yı. Takmamı istemesinin sebebi ben takarsam beni kaybetmeyeceğine ikna olacağıydı. Beni kaybetmekten korkuyordu ve bu ölmek değil yaşarken kaybetmekti. Mehmet Ali çenesini kapalı tutmadığı barizdi ve Lina yine Nilay'ı takmıştı o güzel kafasına. Güneş doğduğunda iki çift lafım olacaktı ona. Fakat asıl takıldığım ablamdan bahsetmesiydi. Ablamın ona bir şey söylemiş olabileceğine ihtimal veremiyordum. Ne kadar üzülürse üzülsün alerjim tuttu diye Lina'yı suçlamazdı. Mehmet Ali her ne kadar öfkesine yenilip Lina'ya bir şey söylemiş olma ihtimali yüksek olsa da, Lina'nın durumdan bizimkilere bahsetmiş olması düşük ihtimaldi. Öyle bir hata yapması için hayattan bıkmış olması lazımdı ama intiharın daha kolay yolları da vardı...

Yutkundum. "Uzun uzun uyumak istediğim zamanlarım olmuştu ama çok yanlış bir zamanda uyuyasın tuttu," diye kızdım kendime.

"Aral," diye fısıldadı o sırada Lina.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Buradayım sevgilim," dedim saçlarını okşarken.

"Kaybettim," dedi gözlerini aralarken.

Gece terörü geçirdiğini düşünerek kaşlarımı çattım. Gözlerini ovalayıp yatakta doğruldu.

"Lina," diye seslendim ona uyanık olup olmadığını anlayamayarak.

Bana üzüntüyle bakıp sanki çok kötü bir şey olmuş gibi elini alnına koydu. "Kaybettim kesin," dedi üzüntüyle. Elini karnıma yaslayıp dizleri üzerine kalktı ve üzerinden diğer tarafa geçerek yere eğildi bir şey arar gibi.

Yatakta oturur pozisyona geçtim. "Sorun ne sevgilim?" diye sordum. Onu ürkütmek istemediğimden yerimden kalkmadan elimi uzattım yavaşça.

"Bulamıyorum," dedi üzüntüyle. Kanındaki alkol damarlarında seyrine devam ettiğinden sesi ve ifadesi mahmurdu.

"Neyi arıyorsun?"

Sıkıntıyla kısa saçlarını yüzünden çekerken elini ona uzattığım elimin içine kaydırdı. Elini tuttum sıkıca. Eli titriyordu. Dişlerimi sıkmama sebep oldu bu. Düşünmemeye çalıştım ama içten içe ellerinin titremesinin stresten olmadığı gerçeği zihnimde yüzeye çıkıp duruyordu. Onu batırdım. *Bu elleri kurtaracağım onu titreten, üzerinden iz bırakan her sebepten.*

Sıkıca tuttum elini ama sonra yaralarını anımsayıp gevşettim parmaklarımı canı acısın hiç istemediğimden. Usul ve uysal adımlarla bana adımladı ama gözleri etraftaydı hâlâ. Söyleniyordu kendine.

"Ne arıyorsun Lina?" Diye sordum tekrar onu kendime çekerken. Bacaklarım arasına girdi.

"Ben hediye almıştım," dedi neredeyse ağlayacak bir sesle. "Kaybettim galiba. Yok." Sağ elini gözüne kapattı hüzünle. "Rüyamda sana verdiğimi gördüm. Aklıma geldi birden. Sevgililer günü hediyemdi. Sana almıştım."

Salona bırakmıştım içeri girdiğimizde. Kalbimde eşsiz bir his oluştu. Ne yüz güldürüyordu ne de ağlatıyordu. *Arasıydı ama Aral zaten iki şeyin arası demek. Lina'ya çok aşık olmakla aynı şey. Acı tatlı bir his.*

"Kaybetmedin," dedim sakinleşmesi için. "İçerdeler."

Yüzü aydınlandı bir nebze. "Nerede? Hani?"

"Salona bıraktım."

"Baktın mı?" Diye sordu endişeyle. Gerçekten bir sürpriz yapmak istiyor gibiydi ve bu hevesi göğsümde bir ateş yaktı.

"Bakmadım."

Gerilen omuzları gevşedi. "Tamam o zaman," deyip sakinleşti hemen bana güvenerek.

Rahatlamış bir ifadeyle bacaklarını iki tarafıma atıp kucağıma oturdu. Kollarını omuzlarıma sararak başını boynuma gömdü. İçimdeki o yoğun hisle artık omuzlarını örtmeyen saçlarına dokunup boynunu öptüm. Memnuniyetle mırıltılar çıkardı. Bir ay önceki haliyle şimdiki hali kafamın içinde bir kıyas döndürürken kalbimin ritmi sevgiyle arttı.

"Aral," diye fısıldadı ensemdeki saçlarımı okşarken.

"Efendim sevgilim."

"Sen sadece benimsin değil mi?"

Sorusu gülümsetti beni. O kadar tatlı soruyordu ki normal bir duygu durum içinde olsa güldürürdü bu beni. Onu sadece onun olduğuma ikna etmek için sözleşme imzalatırdım. Ama durum farklıydı. Lina çok üzgündü. O kadar üzgündü ki o gece ne olduğunu da ben yokken ne yaşandığını da sormaya dilim varmıyordu ağlar diye korktuğumdan.

"Öyleyim."

"Hep mi?"

Sırtını okşadım. "Hep."

"Ayrılsak bile mi?"

Ayrılma ihtimali boğazımı yaktı. İki gün ayrılmıştık ve ben nefes alma eylemi mi bile halledemez hale gelmiştim.

"Hep," diye üstüne bastım. "Ayrılmak kimler için demiştim?"

"Aşkı ölenler için," dedi kolları daha sıkı sarılırken bana. "Bizim için değil."

Kafamı salladım. "Senin yerin burası."

Doğruldu. Güzel yüzünü birkaç santim uzağımdaydı. Ellerini yüzüme yerleştirip iyice kucağıma yerleştiğinde yutkundum. Sarhoş halleriyle baş etmesinin en zor yanı buydu. Cesur ve fütursuz oluyordu ve libidosu tavan yapıyordu. Kollarını omuzlarımdan aşırıp dikeldi ve burun buruna geldi benimle.

"Evlenicek misin benimle?"

Bu bunu sorduğu ikinci seferdi. Her ne konuşulduysa beni kaybedeceğine emin olduğundan beni garantiye almak istiyor gibiydi. O an ailemi seçeceğini düşündüğünü fark ettim. Ailemin bana onunla kendisi arasında bir seçim yapmamı isteyeceğini ve ailemi seçeceğimi düşünüyordu. Bu yüzden bir numara olmak ve evlenmek konusunda ısrarcıydı.

"Neden evlenmek istiyorsun sevgilim?" diye sordum düşüncemde haklı olup olmadığımı bilmek isteyerek. Kimse bana bu seçimi sunamaz Lina. Sunan kaybedeceğini bilir sevgilim.

Burnunu burnuma sürterken "Sevgililer günü," dedi yine. Bana sokulurken iç çektim. Aklımla oynuyordu bu kız. "İlk sevgililer günümüzde kocam olsan güzel olmaz mı?"

Yutkunamadım. Kocam kelimesi zihnimde altın yaldızlarla çevrelendi. *Bak ya.... Kocam demesi nasıl bu kadar güzel olabilir ve bu kadar iyi hissettirebilir? Daha önce bana kocam diyeceğini bile düşünmemiştim.*

"Olurdu," diye onayladım onu.

Yüzü düştü.. "Neden geçmiş zaman? İstemiyor musun artık?"

"İstiyorum," dedim hemen, yanlış anlayıp daha fazla üzülmesini istemeyerek. "Ama sen kendini evlenmeye hazır hissettiğinden değil beni kaybetmekten korktuğun için istiyorsun."

Kaşları çatıldı. "Hazırım," diye kızdı bana. Sağ elindeki yüzüğü gösterdi. "Bak," deyip yakınlaştırdı gözüme sokar gibi. "Evet dedim ya. Evet demek ben de evlenmek istiyorum demek."

Eli aramızdan çekmeden önce üzerine bir öpücük bıraktım. Yüzü yumuşadı hemen. Elini yanağıma yerleştirip hayran bakışlarla dudağımı okşadı. Nefes kesici ve akıl karıştırıcıydı ve zerre bir fikri yoktu kendine dair.

"Ben söyleyene kadar evlenmeyi bile düşünmüyordun."

Kafasını salladı. "Sen yapana kadar öpüşmeyi de bilmiyordum," dedi ve bu savunma hazırlıksız yakaladı beni. Gülümsedim elimde olmadan. Ergen gibi hissettiriyordu bazen bana. Gülümsememi okşadı. Yüzünde muzip bir ifadeyle gözlerime baktı. "Sevişmeyi de bilmiyordum."

Alt dudağımı ısırdım. *Bak ya... Bu kadınla savaşamam ben.*

"Birlikte duş almayı da," diye de ekledi.

Başımı geriye yatırdım. Dayanılmaz biriydi. "Lina, Lina, Lina," dedim iç çekerek.

O sırada dudaklarını âdemelmasımda hissettim ve bu yutkunamam sebep oldu. Beni tahrik edecek her şeyi kıvrak zihninde bir yerlere not etmiş gibiydi. Verdiğim tepki hoşuna gitmiş gibi mırıltılar çıkardığında elimi ensesine yerleştirip onu kendimden uzaklaştırdım. Kafasını kaldırdığında dudaklarını öptüm sevgiyle. Kollarını boynuma sarıp öpüşüme karşılık verdi. Beni öperken çıkardığı mırıltılara hayrandım. Mest ediyordu beni.

"Aral," diye fısıldadı dudaklarım üzerine. "Daha çok."

Teni karanlıkta bile kızardığını belli ederken kazağımın altındaki teninin gittikçe daha da ısındığını hissedebiliyordum. Normalde ısınmayan teni benimle öpüşürken alev alıyordu ve sevişirken ki vücut ısısını aklıma kazanmıştı. *O anı düşünme Aral. Sırası değil hiç.*

"Sarhoşsun."

"Değilim," diye sızlandı.

"Her yerin sargı içinde."

"Öpersen geçermiş," dedi tatlı tatlı. "Lütfendi."

Yutkundum. Kucağımda kıvranıyordu. Akıl bırakmazdı insanda.

"O işi yapmayacağız," dedim net bir sesle.

Kızdı bana bunun için. Dudağımı kızgınlıkla ısırıp kucağımdan kalktı ve küser gibi yatağıma uzanıp bana sırtını döndü. Gülümseyerek ona baktım.

Elimi uzatıp saçlarına dokundum. "Kızdın mı kedi?"

"Hep senin dediğin oluyor," dedi kızgınlıkla ve başını çevirdi saçlarına dokunmamı istemiyormuş gibi. "Sen istersen sevişiyoruz, sen istersen evlenebiliyoruz," diye sitem etti. "Hep senin dediğin önemli."

Buruk bir tebessüm oluştu yüzümde. İç çektim. ***Ben yalnızca pişman ol istemiyorum Lina. Daha 22 yaşındasın. İlk sevgilinim ve öyle bir anda geldim ki sana tutunabileceğin tek dal benim senin için. Seni hak etmiyor değilim, çok seviyorum seni ama bu kadar kimsesiz olmasan bu kadar evlenmek ister misin benimle emin değilim. Yürüyecek çok yolun yaşayacak onlarca şeyin var. Normal bir hayatta bile beni iste istiyorum sevgilim. Acelemiz yok bizim. Sana o normal hayatı getireceğim ve o hayatı dibine kadar yaşarken kucağıma gelip evlenmek istiyorum dediğinde sana söz bir dakika bile beklemeyeceğim. Bu konuşmayı yarın sabah sen ayıldığında bu kez dışımdan yapacağım seninle. Ama şimdi gönlünü almam lazım. Bana sırtını dönüp uyuman bana kötü şeyler hissettiriyor Lina. Keşke küssen bile sırtını dönmesen öyle. Ben yapsam paylarsın beni kedi. Adil değil bu hiç.***

***"*Hem ben çağırmadım zaten seni," diye söylendi. "Herkesin telefonunu açma. Dediğime de inanma. Ne dedi de geldin mezarlığa? Ya sana bir şey yapsalardı?"**

Doktor Abernty'den **mi bahsediyordu? Biliyor muydu onun beni aradığını? Beni ararken yanında mıydı? Kürşat bir şey söylememişti. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu bilgi.**

"Lina'yı eve götür kayboldu dedi. Gelmese miydim?" diye sordum kolunu okşarken.

"Kaybolmadım. Gelmeseydin," dedi üzgün bir sesle. "Annenle kalsaydın."

"Olmuştun. Ev diye gittiğin yerde ben yoktum Lina."

Yüzünde mutsuz bir ifade yerleşirken sağ elinin parmaklarını kendine sarılır gibi yukarı kaldırıp okşadığım kolu üzerindeki

parmaklarımı tuttu ama hiçbir şey söylemedi. İçimde ona karşı bir şeyler eriyor gibi hissettim.

"Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum gerçekten merak ederek. "İlişkimizde hep benim dediğim mi oluyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım düşündüğüm kadar sarhoş değildi ya da kafasında bir şeyler kurup önlem alarak fikrinde ısrarcı olmadı. Beni kaybetme korkusu içindeydi geldiğinden beri. Verdiği kararlar da bu yöndeydi. Bir şekilde sanki bana sahip olabildiği kadar olmak hatta beni ceplerini doldurmak istiyordu. Ona bu kadar kötü hissettiren olayı her dakika daha çok merak ediyordum. Deniz'e sormak için bir saat daha uyumasına izin verecektim. Her şeyi anladıktan sonra da Mehmet Ali'nin gevşeyen çene yayını sikecektim.

Kafasını iki yana salladı usulca. "Sevişmeyi ilk ben istemiştim," diye fısıldadı.

Burnumdan güldüm bu söylediğine. "Lina," diye mırıldanırken sağ kolumu üzerinden geçirip diğer tarafında yatağa yasladım ve onu kafesledim. "Baksana bi bana."

Omuz silkti huysuzca. Eğilip yanağını öptüm. Sıcacıktı teni. Titrek bir nefes aldı. Dudaklarım altındaki teni kıpırdandı. Ağırlaşan nefesiyle sırt üstü dönerken elleri yüzüne yaslandı. "Hep böyle kal," diye fısıldadı. "Bir milim bile uzaklaşma benden."

Dudaklarımı yüzünde gezdirdim. "Sadece sen," diye fısıldadım. "Sen neyi nasıl istersen o öyle olur Lina. Biliyorsun."

"Özür dilerim," dedi kollarını bana sararken. "Öyle demek istemedim. Çok seviyorum seni."

Dudaklarımı boynuna ilerlettim. "Ben daha çok." İtiraz eden mırıltılar çıkardı. Tırnaklarını enseme batırıp boynunda yer açtı benim için.

"Her yerinden öpeyim mi seni? Geçsin?" diye sordum onu küs uyutmak istemediğimden orta yolu bularak. Sarhoş Lina'yı küstürmek benim için dünyayı kendime küstürmekle aynı şeydi.

Kafasını salladı hemen. Gülümsedim ona içim giderek. Dudaklarımı boynundan uzaklaştırıp tişörtü yukarı sıyırdım. Loş ışıkta kızaran tenine bakarken dudaklarımı karnına bastırdım. Karnını içeri çekti ama eli saçlarımdaydı. Beni kendisine bastırıyordu. Öpücükler bırakıp ısırdım onu. Isırılmaktan hoşlanıyordu. Karnına bir öpücük daha bıraktım. Ufak bir karnı vardı ve bu yükseltiyi çok seviyordum.

Burada büyüyecek bir bebek hayali canlanıyordu kafamda ne zaman baksam.

Tüm yara izlerini öptüm özenle. Ellerini yüzüme yaslayıp beni kendisine çekti. Dudaklarımı öptü. Onu benden istediği gibi derinden öptüm. Beni yatağa yatırıp üzerime çıktı. Daha ileri gidecek sandım ama yüzümün yer yerine öpücükler bırakıp üzerime uzanmakla yetindi. Başını boynuma gömüp yanağımı severek uyuya kaldı.

LİNA KARA

Gözlerimi açtığımda Aral'ın kokusuyla çevrelenmiştim ama aynısını sıcaklığı için söyleyemezdim. Yatakta yalnız olduğumu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yoktu. Zira banyodan gelen sesi duyuyordum. Gözlerimi aralayıp huysuzluk içinde banyo kapısına diktim gözlerimi. Bir süre suyun sesini dinledim fakat değişmeyen ritim kaşlarımı çatmama sebep oldu. Hiçbir hareket yokmuş gibi akan su sesi Aral'ın daha dün hastaneden çıktığı gerçeğiyle bir olup kafamda korkunç senaryolar kurmama sebep olduğunda yataktan kalktım.

"Aral?" Diye seslendim fakat içerden ses gelmediğinde daha çok endişelendim. Paranoyaklaşmış olabilme ihtimalimi de göz önünde bulundurup geri de duramayarak içeri girmek üzere adım atarken sol elimle gözlerimi kapattım. Görmemiş değildim ama özel alanına saygı duymak başka bir konuydu. Kapıyı açtım yavaşça.

"Aral," diye seslendim tekrar hafifçe içeri girerken.

O an su kapatıldı. "Lina?" Dedi sevdiğim o ses. "Bir şey mi oldu sevgilim?"

Gerilen omuzlarım gevşerken rahat bir nefes verdim. "Seslendim ama duymadın," dedim kafamda bir sürü şey kurduğum gerçeğine değinmeye gerek duymayarak.

"İyiyim," dediği sırada duşa kabinin açılıp kapanma sesini işittim. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye mırıldanırken bana doğru atılan adımlarını işittim. Nasıl göründüğünü hayal etmesi hiç zor olmadığından istemsizce karnım kasıldı. Bana başka başka şeyler hissettiren şeylerin başını kendisi çekiyordu. Birkaç saniye sonunda varlığı bir adım ötemde ıslak dudakları gözlerimi kapatan elimdeydi. Özellikle yüzüğüm üzerine bir öpücük bırakıp beni kolları arasına alırken beline sardığı havluyu

hissettim ve gözlerimi araladım. Nemli yüzü yüzüne yaslanıp yanağımı öperken ona sokuldum istemsizce.

"Mide bulantın ya da baş ağrın var mı?" Diye sorarken "I-ıh," diye mırıldanarak ellerimi belinin iki yanına yasladım ondan uzak durmak istemeyerek.

Dün ve beş gün öncesinde aramızda geçen her şey zihnimin en özel yerlerinde capcanlı duruyordu ve onca kötü şeye rağmen bu kolların arasına girdiğim an tek düşünebildiğim şeyin o ve bana hissettirdikleri olması çok garipti. Sevmenin neden yasak olduğunu en çok bu anlarda anlıyordum.

"Kızardın," dedi burnunu tenimde gezdirirken.

Dudaklarımı göğsüne yaslayıp sabun konusunu içime çektim bunu çok severek. "Bensiz duş almışsın," dedim huysuz bir sesle. İnsan sevgilisini de düşünürdü.

Burnundan güldüğünü işittim. Kazağın altından tenime yaslandığında gözlerim kapandı. "Sen bu bantlarla duş alamazsın," dedi bandı okşarken.

"Üf," dedim mutsuzca. Gerçekten her şey yoluma çıkıyordu. Ben de duş almak istiyordum. Kendimi pis hissediyordum ama evet alamazdım. En fazla saçlarımı yıkayabilirdim ve bu da Aral yaparsa mümkündü. Aral biraz daha eğilip boynumdan öptüğünde iç çektim. "Sözüm olsun sevgilim."

Bu tatlılığı gülümsetti beni. Hafifçe geri çekilip güzel yüzüne baktım. "Üf değil o zaman."

Gülümsedi bu söylediğime. Yanağımı sıktı. Güzel yüzüne baktım özlemle. Dün neler konuştuğumu hayal meyal hatırlıyordum ve pot kırmıştım. Mehmet Ali'ye o bırakırsa beni kal demem demiştim ama dün benimle evlenmesi için ısrar etmiştim resmen. Bir şeyler anlamış gibiydi ama o açmadan ben açmayacaktım konusunu.

Bugün 14 Şubat. Bir daha bir araya gelemeyebiliriz ve göz yaşlarının bir sonu ve çözümü yok. Ayrı düşeceksek eğer seni hak eden o hayatı kazanacağım Aral. Ne olursa olsun bir daha bazı insanlar böyle yaşar diye yaşamayacağım. Nasıl istiyorsam öyle yaşayacağım. Bugün geçmişe yandığım son gün Aral. Bir daha şimdi yakmalarına izin vermeyeceğim.

"Kahvaltıdan sonra saçlarımı yıkar mısın?"

Sorumla birlikte yüzünde yumuşak ve biraz heyecanlı bir ifade belirdi. Meraklandırdı bu beni. Nemli eli yanağıma yerleşip tenimi okşadı.

"Annem seni kahvaltıya getirmemi istemişti dün," dedi siyah gözleri yıldız gibi parlarken yüzünde. "Gitmek ister misin?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Güneş abla belli ki ona hiçbir şey dememişti henüz ve ben de pot kırmış olsam da Aral anlamamış gibiydi ne olduğunu. Yakında annesi de öğrenecekti. İstemeyecekti beni Aral'ın yanında. Kimse istemezdi. *Ama önemli değil artık Aral. Ne kadar sürerse sürsün kazanacağım seni mutlaka. Alin'i büyütecek, seninle güzel bir hayat süreceğim.*

Ona gülümsedim ve henüz olmayan felaketlerin gölgesini heyecanımın üzerine düşürmeden kıpırdandım. "Olur, gidelim."

Aral gülümsememe bakarken şaşırdı. Dünkü ruh halimden eser yoktu ve buna sebep olan şeyi bilmiyordu henüz. Dün gece üzerine uzandığımda uyuduğumu sanmıştı ama bir süre uyuyamamıştım hiç. Kalbini dinlemiş düşünmüştüm tüm gece. Bana yapılanları ve yaptıklarımı düşünmüştüm. Yapabildiklerimi ve öğrendiklerimi düşünmüştüm. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini düşünmüştüm. Zihnimde tek bir gerçek ihtimal vardı o an. *Eğer gerçekten istersem kazanabiliriz.* Kazanacaktım. *Ağlamalar ve kaçmalarla varabileceğim yere vardım. Sırtımı çaresizliğime dayadım, sevgilimin dizinde oturdum, omzunda ağladım. Artık savaşmaya hazırım. Mutlaka kazanacağım Aral.*

Aral baş parmağıyla gülümsememi okşarken "Ama çok pisim," dedim rahatsızlık içinde. Ne olursa olsun annesinin karşısına böyle çıkmak istemiyordum. Berbat bir haldeydim.

Verdiğim cevap gülümsetti onu. "Pis değilsin."

"Öyleyim," diye karşı çıktım nezaketine. "Kaç gündür hastanedeydim. Kan ve ilaç gibi kokuyorum."

Dili dudaklarını ıslattı. Bir çare düşünüp "Seni temizleyelim," dedi sonra.

Kaşlarım kalktı. "Nasıl?"

"Yıkanamayan hastalara yaptığımız gibi."

Yani beni silecek miydi? Emin olmayan bir ifadeyle baktım ona. "Temizlenecek miyim ki?"

Kafasını sallarken alnımdan öptü. "Zaten öylesin, arınsan yeter," diye teselli etti beni. "Saçlarını da yıkarım."

Başka şansım yoktu zaten. "Peki o zaman," diye mırıldandım.

"Küvete geç geliyorum," deyip odasına geçti üzerini giymek için. Yanaklarımı şişirip ellerimi kazağıma götürdüm ve üzerinden çıkardığında iç çamaşırlarımdan başka üzerimde künyesi, saati ve yüzüğüm kalmıştı ama onları çıkarmak istemedim. Siyah iç çamaşırlarımla zıt olarak beyaz olan bandajlarıma bakarken ne kadar çok olduklarını o an fark ettim. Küvete geçtim söylediği gibi. Birkaç dakika sonra üzerini giymiş bir şekilde geldi. Dolaptan iki tane ufak temiz havlu çıkardı.

Adli Tıp Uzmanı olduğu için bir ay önce bana bunu yapacak olsa kendimi ölmüş gibi hissederdim ama şu an bunu sevgilim olarak yaptığı için aklıma kötü hiçbir şey getirmedim. Beni bir bebek yıkıyormuş gibi temizledi. Saçlarımı yıkadı. Kurulandım. Güneş ablanın kıyafetlerini giymek istemediğim için üzerime burada bıraktığım beyaz elbisemi giymeyi düşündüm ama Aral odasındaki koltuktaki poşetleri işaret etti. Varlıklarını o zaman fark ettim.

"Bunlar nereden çıktı?" diye sorarken poşetlere ilerledim.

"Senin için aldım," dedi kendi dolabını karıştırırken. "Senin burada hiç eşyan yok, alışverişe çıkalım mı bugün?"

Eve kadar kıyafet getiren bir uygulama olduğunu anımsıyor gibiydim. Poşetleri açarken kafamı iki yana salladım. Sevgililer günümü avm gezerek heba etmeye niyetim yoktu.

"Belki sonra," dedim. Param da vardı. Artık onunla alışverişe çıkmaktan çekinmeme gerek yoktu.

Aral'ın benim için seçtiklerine bakarken kalbimde bir sıcaklık hissettim. Sanki kalbime sarılıyor gibi bir histi bu. Birini düşünmek zor bir eylem değil ama düşünülmek insanı iyileştiren bir şey.

Birkaç makyaj malzemesi, beyaz ince bir kazak, krem rengi palazzo bir pantolon, krem rengi topuklu ayakkabı ve beyaz iç çamaşırları.

Bralete bakarken gözlerimi Aral'ın sırtına çevirdim. Gömleğini giyiyordu. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldik ve o an yüzünde tatlı bir gülümseme oluşurken göz kırptı bana. Belimden aşağı bir ürperti yolladı. Bak ya...

Ona arkamı dönüp elimi arkama götürdüm ve kopçamı açtığımda odaya sessizlik hakimdi ve bu beni gülümsetti. Üzerime aldığı braleti giyip ona döndüm. Beni izliyordu. Dili dudaklarını ıslattı.

"Çok güzel oldu," dedi beğeniyle.

Ben de beğenmiştim. Onayladım onu. "Dilersen sen çıkarabilirsin."

Çenesi kasıldı bir anlığına. "Bak ya," deyip gözlerini başka yöne çevirdi ve gömleğinin kollarını düğmelemeye koyuldu.

Yüz ifadesine gülümseyip kıyafetleri yanıma alarak banyoya ilerledim. Yanından geçerken yanağına içimden çok gelerek bir öpücük bırakıp banyoya girdim. Aral sargılarımı da yenilediğinden yüzüğümü daha rahat takıyordum. Bileğimde Aral'ın saati vardı hâlâ ve bol olsa da çıkarmak istemiyordum. Saçlarımı tarayıp hafif bir makyaj yaptım. Odaya geri döndüğümde Aral saçlarını konsolun üzerindeki aynadan kendine bakarak saçlarını yapıyordu ve o kadar nefes kesici bir görüntüydü ki bu sessizce derin bir nefes aldım. Bakışları bana döndü. Beni süzüp sadece bakışlarıyla sevdi sanki beni. Ellerini her yerimde hissettim.

"Çok güzelsin," dedi gözlerime bakarak.

Yanına adımlarken "Sen de öylesin," dedim samimiyetle. "Aşırı yakışıklısın."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Hatta gamzesi çıktı bir anlığına. Kaşını kaldırdı. "Sabah sabah ne bu tatlılık?" diye sordu merakla. "Ne yaptın sarhoş sevgilime?"

Kendimi tutmayıp güldüm bu söylediğine. Dana sonra yanına adımlarken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kızdın mı?" diye sordum kendimi kötü hissederek. Ailesiyle geçireceği zamandan çalmışım gibi hissettim o an. Dün akşam Jan onu arayıp çağırmamış olsaydı ailesiyle olacaktı.

Sakalına dokundu. "Kızmadım," dedi ama kızmış gibiydi. "Sadece üzüldüğünde sarhoş olman hoşuma gitmiyor. Sınırını bilmeden içiyorsun. Keyif değil sert içicisisin ve çok iyi bilirim kafasını."

Kalbim sancıdı. Aral'ın ona benzediğimi söylediği zamanı anımsadım anlık.

"Bir daha içmeyeceğim," dedim söz verir gibi.

Kafasını salladı. "Kötü hissedersen bana gel." Saçımı dokundu el alışkanlığıyla. "Telefonunun da açık tut."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet. Haklıydı. "Tutarım."

"Yeni bir telefon alalım sana, seninki ölmüş."

"Öldüğü yok," diye itiraz ettim. "Soğuya dayanıyor benim gibi."

Yanağımı sıktı. "Bu normal değil."

"Seninki kapanmıyor mu?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. ***Soğuya dayanamayan telefonlar da vardır.***

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazırım."

Kafasını salladı. Konsolu açıp saatlerine uzandığında aldığım hediyemi hatırladım. Kahvaltıdan sonra ne yapacaktık emin değildim ama ona hediyesini verirken özel bir an yakalayabilirdim emin olmadığımdan ona burada vermek istedim. Çünkü bu ev benim için ve bizim için özel bir yere sahipti.

Elinden tuttuğumda bakışları bana çevrildi. Elini tutup onu odasındaki koyu gri tek kişilik koltuğa oturttum.

"Geliyorum," deyip hızla odasından çıktım. Dün içerde olduklarını söylemişti. Adanın üzerinde duran iki poşeti kaptığım gibi odasına döndüm. Ellerim arkamda odasına girdim ve ona adımladım. Beni bekliyordu bıraktığım gibi.

"Bugün sevgililer günü," dedim ona adımlarken. Kalbim hem sevgiyle hem de hüzünle doldu. ***Bugün bizim ilk sevgililer günümüz Aral. İkincisi olsun diye elimden geleni yapacağım.***

Aral yüzünde tatlı bir gülümseme ile bana bakarken kolunu açtı bana. Dizine oturup kucağıma koydum poşetleri ve siyah güzel gözlerine baktım.

"Bu benim ilk sevgililer günüm," dedim güzel siyah gözlerine bakarken. "İlk kez sevgililer günü kutluyorum ve bu iyi ki seninle Aral. Ne öncesi olsun isterdim ne de senden sonrası olsun istiyorum."

Gözlerime sevgiyle bakarken "Bak ya," diye fısıldadı iç çekerek.

"Hayatıma kattığın her şey için teşekkür ederim." Kucağımdaki kutuyu sıktım. "Sen olmasaydın bu kadar yaşadığımı hissettim. Seni sevmek ve senin tarafından sevilmek çok şey öğretti bana. Kaçtığım zamanları dün kadar yakın bir zamanda arkamda bıraktım. Senin için, bizim için, kardeşim ve en çok da kendim için savaşacağım."

Aral gözlerime gurur duyan bir ifadeyle baktı o an. "Seni öpmeyi çok istiyorum," dedi derinden gelen bir sesle.

Gülümsetti bu beni. Ben de isterdim. "Önce hediyelerine bak," dedim şu an öpüşmekle ortamı bozmak istemeyerek. Öpersem durmazdım.

Gözlerini kucağıma çevirdi. "Neden iki tane?"

"Biri sevgililer günü için diğeri seni çok sevdiğim için bir hatıra gibi düşün."

Her bir kelimemi can kulağıyla dinlerken "Hangisini açarsam seni öpmek için biraz daha bekleyebilirim?" diye sordu.

Gülümsedim. Yüzük daha çok hoşuna giderdi sanırım.

"Önce sevgililer günü hediyen o zaman," deyip ona içerisinde saat olduğu belli olan kare bir paket verdim.

İlk kez birine hediye veriyordum ve bu kişi sevgilim olduğu için heyecanla kıpırdandım dizinde. Saati alma amacımı öğrenmeden hayal kırıklığına uğramasından endişe ederek "Çok klişe olduğunu biliyorum," dedim.

Saatin kutusunu açarken "Saç tokanı versen bile takardım," dedi samimi bir gülümsemeyle gözlerime bakarak. Sonra kutuyu açıp ibresiz saati gördü. Kaşları kalktı. Saatin ibreleri kalbimdeydi o an.

"Saat takmayı sevdiğini biliyorum ama onları dakika saymak için kullanmanı hiç sevmiyorum. Bu saati görünce aklıma sen geldin." Gözlerini bana çevirdi ve bakışları bana o kadar iyi hissettirdi ki doğru seçim yaptığımı anladım. "İbresi yok. Saatin kaç olduğunu bilebilirsin ama istesen de sayamazsın dakikaları. Bir daha dakika saydıramasınlar sana istedim."

Dili dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Yüzünü yüzüme yasladı. Kolunu bana sardı sıkıca. Şakağıma bir öpücük bıraktı. "Bu hayatımda aldığım en anlamlı hediyeydi Lina. Teşekkür ederim sevgilim," dedi derinden gelen sesiyle. "Çok seviyorum seni."

Söyledi her kelime bir sihir gibi güç depoladı içime. Yüzümü yüzüne sürtüp sırnaştım. Elmacık kemiği üzerine bir öpücük bıraktım. "Diğeri de çabucak aç da öpüşelim."

Onu güldürmek için söylemiştim ve başardım. Gamzesi çıkacak şekilde güldü bu söylediğime. Gülüşünü izledim hayranlıkla. İçimde tuhaf bir sakinlik vardı o an. Kendime ve sahip olduğum güce, Aral'a ve bana olan sevgisine daha çok inandım. Başaracaktık gerçekten. Başarmak zorundaydık artık. Başka ihtimal yoktu sanki.

Diğer ufak kutunun paketlemesini açıp hoş bir kutuyla karşılaştı. Kaşları çatıldı hafifçe ne olduğunu anlayamadığından. Sonra açtı ve yüzüğü açığa çıkardı. İçindeki yazı gözükecek şekilde koydukları için Aral yüzüğü çıkarıp içine baktı dikkatle.

"Ne senden öncesi ne senden sonrası," diye fısıldadı.

Ensesindeki saçlarını okşarken "Ben sende tutuklu kaldım," diye tamamladım onu.

Aral'ın elinin titrediğini gördüm o an. Bu titreyiş kalbime yansırken yüzüğü avucu içine hapsedip bana baktı. Beni öper sandım ama o yüzünü boynuma gömerek bana o kadar sıkı sarıldı ki bir an donup kaldım. Ufak bir çocuk gibi sevgisini nasıl göstereceğini bilemeyip boynuma sarılmış gibi bir histi ama tutuşu çocuk olamayacak kadar sıkı ve güçlüydü. İçim ezildi.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Son iki on dört şubatta hep kollarımın arasında olmasını hayal ettim. Her birinde bambaşka hediyeler aldım sana sonra da verebilecek olsam nasıl olurdu diye hayal ettim. Hiçbirinde bana ne hediye alabileceğini hayal edememiştim Lina." Kollarımı boynuna sarıp saçlarını ve sırtını okşadım.

"Seneye daha güzel şeyler alacağım sana," dedim sırtını okşarken.

Kafasını salladı. Kokumu çekti içine. "Ne aldığın önemli değilmiş ki Lina," dedi. "Bu dizde oturup bu kolların arasında olmanmış sahip olmak istediğim." Hafifçe uzaklaştı benden. Burun buruna geldik. "Bu kalbe bu kadar sahip olabilmekmiş gerçek hediyem."

Kollarımı boynuna dolarken çenemi yukarı kaldırdım beni öpmesi için.

"Beni sevdiğini söyle," dedi fısıldadı dudaklarım üzerine.

"Seni çok seviyorum," dedim tüm kalbimle.

O kadar sevgi dolu öptü ki beni dudaklarımdan istemsizce bir inilti döküldü. Derinleştirdikçe derinleştirdik öpüşmemizi. Nefeslerimiz ağırlaşana kadar ve nefessiz kalana kadar öptük birbirimizi. Avucu içinde sıktığı yüzüğü avucundan alıp sol orta parmağına taktım.

Gözlerinin içine baktım yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakınken. "Bu sevgilimiz ve hatta evliliğimizden bile bağımsız bir yüzük olacak," dedim neden yüzük parmağına takmadığımı açıklayarak. "Beni sevdiğin her an tak istiyorum. Hiç çıkarma." Elimi benim için kalbinin üzerine koydum. "Bu kalp benim için böyle attığı her an için tak."

Ağırlaşan nefesi yüzüme eserken "Ben sende tutuklu kaldım," dedi gözlerimin içine bakarak.

Dudaklarına bir öpücük daha bıraktım saf sevgiyle. Sonra ona kolumdaki saatini gösterdim. "Bu saat benim olabilir mi?"

Kafasını salladı düşünmeden. "Neyim var senin."

İçim sıcacık oldu. Aral'la konuşmak üzerime bir zırh giymek gibiydi. Kutusundaki saati çıkarıp koluna taktım.

Birlikte el ele çıktık evden. Ona arabada o egece olan her şeyi ve kardeşlerimi anlattım. Kartları koyduğu sigara tabakasını ona teslim ettim. Tek bir eksikle. Ares'in olduğunu düşündüğüm Altın Joker'i kendime ayırdım. Onunla çok önemli bir işim vardı. Kafamın içindeki Hükümdar Çakırca kendini tekrar etti. *Hasan Sabbah'ı bul. Buna önce Kadir Kara'yı bulmakla başlayacaktım...*

10 SAAT SONRA

Aral'ın arabasının hız limitlerini zorlarken arabaların arasında makaslar atmaya başladım. Her şansımı zorladığımda babamın neden ileri sürüş teknikleri kursu almam için ısrarcı olduğunu ve Jan'ın motorsiklet kullandığını anladım. Yan aynamdan deli gibi motor kullanan Jan'a ve onun hemen arkasındaki tanıdık motora baktım.

"Bir misafirimiz var," dedi kulaklığımdan gelen sesi.

Farkındaydım. *Mehmet Ali peşimdeydi.* Aral'la araları bozulmamışsa Aral'a da haber vermiş demekti. Direksiyonu sıktım ama gaz pedalına dokunmadım.

"Onu ine götürecek misin küçük tilki?" diye sordu eğlenen bir sesle.

Cevap vermedim. Hızımı arttırdım yalnızca. Gülüşü doldurdu kulağımı. Jan'la dövüşürken eşleşmemizdeki gibi araçlarımız da sekron bir hale getirdik. Jan öyle kör noktalardan geçiyordu ki insanları şerit değiştirmek zorunda bıraktı. Mehmet Ali'yi yavaşlattıkça yavaşladı ve bir sonra ona kaybettirdik kendimizi. Vicdan azabımı boynuma astım.

"Sağınını solunu öğretmeli biri sana," dedi Jan gülerek. "Kıçını kurtaracağım derken ölüyordum."

"O kadar kolay öleceğini sanmam," dedim eğlence merkezinin olduğu sapağa girerken.

Keyifle güldüğü sırada "*Gözünü dört aç kardeşim,"* dedi lehçe. "Yeni bir dünyanın perdesini aralamak üzeresin."

Tüylerim diken diken oldu. Arabayı palyaço müzesinin önünde durdum. Büyük bir soğukkanlılıkla indim arabadan. Palyaço müzesine adımlarken arkamdaki adım sayısı birdi bir rüzgar esmiş gibi ikiye katlandı. Nefesimi konrtol altında tuttum. Sol arkamda yürümeye başlayan adımların sahibini biliyordum, daha önce de sessiz adımlarını işitmiştim.

Wielki ve Jan arkamda benimle birlikte ilerlerken ikisinde de çıt çıkmıyordu. Doğruca kapıya ilerledim. Polis tarafından çekilen şeritin altından geçip parmağımı duvar üzerinde gezdirdim ve mekanizmayı çalıştım. Kalbimin ritmi gerilimden gittikçe yükselirken kapıdaki hazneye babamın bana bıraktığı altın jokeri yerleştirip babamın numarasını tuşladım.

"Joker's Wild," diye mırıldandığımda kapı açıldı.

Jan'ın heyecanlı kıkırtısını işittim. Kalbim göğsüme dar gelirken açılan kapıdan içeri girdim ikinci kez düşünmeden. Merdivenleri indim. Bir koridordan geçtim. Geniş bir alana çıktığımda ilk gördüğüm boğazında bir kelepçeyle duvara bağlanan Ares ve onun önünde sırtı bana dönük duran tanıdık adamdı.

Ares'le göze geldiğimizde bir kahkaha kopardı. "Hahaha!" diye gülmeye başladı. "Beni bulacağını biliyordum! Bana geleceğini biliyordum!" Kahkahası geniş alanın duvarlarına çarparak kulaklarımıza doldu.

POLONYA – 2008

Wictor kana bulanan ikiz kardeşi Marcel'e bakarken korkudan titriyordu. Midesi o kadar bulandı ki kusacak olma düşüncesi onu daha çok korkuttu. Korkudan kustuğu öğrenilirse kardeşine ceza verirlerdi. Biliyordu.

Marcel, yerleri kan etmemek için elini yarasına bastırarak yavaş adımlarla yatağına doğru adımlarken "Böyle giderse öleceksin," dedi kardeşine bu kadar korktuğu için.

Korkak kardeşi Wictor'un midesi o öyle deyince daha çok bulandı. "Ölmek istemiyorum," dedi korkmuyor olsa ağlayacak bir ifadeyle. "Ölmeni istemiyorum."

Marcel korkudan ses titreyen ikizine baktı. Sevmek yasaktı ve bu kardeşler için de geçerliydi. Fakat Wictor onun doğduğundan, kendini bildiğin beri yanındaydı ve hiçbir kötülük kalbinde yer edemiyordu. Korkak kalbi cesaret nedir bilmiyordu. Hiçbir sınavdan geçemiyordu. Tilki olmadığı için şanslı diye düşünürdü kardeşi her zaman. Öyle olsa ilk o ölmüş olurdu.

"Korkma," dedi kardeşine ve ona ruhsuz bir gülümseme verdi. Kan kaybettiği için bayılmak üzereydi. "Yarınki görevde senmişim gibi yine

ben gideceğim. Ben yaralı olduğum için dinlenmek için izin verdiler. Revide benim yerime sen uyuyacaksın."

Wictor kafasını iki yana salladı mutsuzluktan ölecek gibi hissederek. "Olmaz. Yaralısın. Tedavi olmalısın. Ya ölürsen?"

Kafasını iki yana salladı. "Bu kadarcıkla ölmem korkak tavuk," dedi kardeşini korkutmak istemediği için. "Ama senin ben olduğumu düşünmeleri için seni yaralamamız gerekecek," dedi bunu hiç istemiyor olsa da güçsüzlüğünü kardeşine göstermedi. Yarın Tilkilerin antremanına o çıkarsa kesin kötü yaralanırdı.

"İstemiyorum," dedi Wictor. "Ben giderim. Sen iyileş."

"Sen çıkarsan ölürsün," dedi Marcel net bir sesle. "Yarın Ares olacak. Özellikle senin canını yakacaktır. Korkaklardan hoşlanmıyor."

Wictor daha çok korktu. "O zaman kesin ben gideceğim," diye diretti. "Yaraların daha kötü olacak."

Marcel yorgunca betona uzandı. Yatağına uzanıp kana bularsa dayak yiyeceğini biliyordu. SOpuk betona uzanmak iyi geldi.

"Marcel iyi misin?" dedi kardeşi korkuyla. "Doktoru çağıracağım," deyip koşmaya başladı kardeşi. Marcel engel olmak için elini uzattı ama kardeşi onu kurtarmak istediğinde çoktan koşup gitmişti.

"Aptal," diye fısıldadı. "Benim yerime geçmen gerekiyordu."

Wictor, o antremanda ikiz kardeşinin ölmesinden korktuğunda Marcel'ın yerine geçmedi. Ertesi gün ikiz kardeşinin yanındaki yatakta sargılar içinde yatarken uzun zaman sonra kardeşine yük olmadığı için kendini mutlu hissetti. Ateşi olduğu için sayıklıyordu.

"Aptalsın," dedi Marcel kardeşinin gülen yüzüne bakarken. "Neye gülüyorsun?"

Wictor'un tutmaya çalıştığı göz yaşları düştü. "Ben de senin hayatını kurtardım."

Marcel'in içinde uzun zaman sonra bir ağlama isteği oluştu ama kulak asmadı. Ona göz devirip tavana baktı. "Pelerinin eksik."

Kıkırdadı Wictor her şeye rağmen. "Bir gün ben de iyi bir abi olmak istiyorum Marcel," dedi. "Cennete gittiğimizde ailemizde yine kardeşin olmak istiyorum. Bir de abimiz olsun istiyorum."

"O neden?" diye sordu Marcel.

"Seni koruması için," dedi Wictor ateşler içinde.

Marcel'i zengin bir adam sahiplendiğin Wictor tek kaldığı için üzgün olsa da Marcel kurtulduğu için mutlu oldu. Kardeşi Marcel, Kuzey

olarak o zengin adamla geri döndü. Onu yanına alan adam ona yalnızca yeni bir hayat değil yeni bir isim ve bir de hayalindeki gibi bir abi verdi.

- Devam Edecek -

15.07.2023

Sizi seven Filiz Buradaydı...

Bölüm 31 | Aslan Evi ve Tilki Yemi

İyi akşamlar <3

Artık her bölüm geçmişe gidip günümüze geleceğiz. Her şeyi öğreniyorsunuz artık. Bu yüzden yazmayı biraz daha zor oluyor ama uzun bölüm yazmak için uzun süre bekletmek yerine yazıp yazıp atacağım size. Şimdi siz bu bölümü okurken ben yazmaya devam ediyor olacağım. Kısa aralarla bölüm atmayı hedefliyorum umarım başarabilirim.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın canlarım<3

öpüldünüz *-*

Cehennemde Açan Cennet Çiçeklerin....

BÖLÜM 31 | ASLAN EVİ VE TİLKİ YEMİ

♪ *On The Nature of Daylight - Max Richer*

♪ *Time - Adamors*

♪ *Leni - GoodBooks*

♪ *She Knows - J. Cole*

Sevdiğiniz birinin sizi ve kendini koruyabilmek için olmak istemediği birine dönüştüğünü izlemek, dünyadaki en berbat hislerden biri. Onun dönüştüğü kişi sizin inkâr ettiğiniz kimliğinizin ta kendisi ve arkamdaki kanlı ayak izleri, silsem de götürmez beni geri.

Hayat ikili oynama şansı veriyorsa sana ikili oynamak hile midir? Halbuki ip cambazı olmak böyle bir hayatta işten bile değil.

Sirkte büyümüşse insan hilebazlık kanından mı gelir?

Elinden mi gelir?

2004 YEDİLER MANASTIRI – MUĞLA / TÜRKİYE

KADİR KARA

Tanrı inancı kalbimde her zaman sahip olduğum bir olguydu. Dogma bir inançla sıkı sıkıya bağlıydım buna. Bir gün çektiğim acılardan ötürü mükafatlandırılacağıma inanmak her zaman güç

aldığım bir fikirdi. Bazen yalnızca bir fikir insanı ayakta tutar. Yeri gelir yalnızca o fikir insanı hayatta tutar. *Ve ben o fikre olan inancımı kaybediyorum... Her şeyde olduğu gibi...*

Sıcak nefesim soğuk havada dağılırken karanlık orman içerisinde ilerlediğim her bir adımda ormanı dinliyorum. Saatlerdir yürüyorum ve zerre yorgunluk hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim; onun uğruna düşeceğime emin olduğum tuzak ve zerre pişmanlık duymadan aşacağım her şeyi... Aşarım. Eğer ona ulaşacaksa bu biçare kollarım, her şeyi aşarım. Bu ellerle pek çok şey yaptım, elçilik ettim ölümle ve yaşam arasında. Hayatını kurtardığım onca çocuktan sonra, kendi çocuğumu kurtaramazsam nasıl yaşarım? Böyle bir kayıp yaşarsam hangi ödülle hafifler ki acım? *Tanrım. Lütfen bağışla. Ben zaten kimsesiz bir adamdım. Gözüm yok daha fazlasında. İzin ver yetineyim sahip olduklarımla...*

"Bana gideceğim yolu bildir çünkü duam sanadır," diye mırıldandım karanlık ormanın içinde ilerlerken. "Düşmanlarımdan kurtar beni, ya RAB; Sana sığınıyorum. Bana istemini yapmayı öğret çünkü Tanrım'sın benim. Senin iyi Ruhun, düz yolda bana öncülük etsin! Ya RAB, adın uğruna yaşam ver bana, doğruluğunla kurtar beni sıkıntıdan. Sevginden ötürü, öldür düşmanlarımı, yok et bütün hasımlarımı çünkü senin kulunum ben."

Tam o anda işittiğim köpek sesiyle başımı o yöne çevirmemle birlikte ayaklarım öğrenilmiş bir refleksle ileri atıldı. Üzerimden attım ölü toprağını. Dudaklarımı büktüm, belli bir frekansta belli bir ritimde bir ıslık çaldım. Kafatasımın içinde, temporal loblarıma doğrudan sinyal gönderen titanyum lehvalar bir diyapozon gibi dudaklarımdan çıkan sese tepki verdiğinde öğrenilmiş bir tepki verdi vücudum. Adrenalinim yükseldi, görüş açımın netliği ve kas gücüm arttı. Çocukken bizi tetikledikleri frekansları kendimi en iyi performansımla kullanabilmek için kendimi tetiklemeyi öğrenmiştim zaman içinde. Vücudumdaki hormon seviyesini kendim yükseltiyor alçaltıyordum. Bir süre sonra bu beni diğer manipülasyonlara karşı duyarsızlaştırdı. Sevmek yasak olduğu halde bir kadına âşık oldum ve beni iyleştirdi; diğerlerinin aksine gen mutasyonlarıma rağmen günden güne ölmüyorum. La Hire. *Sefil şövalye. Kadir. Ya da kiralık Tanrı... Hepsi meziyetlerimin bana verdiği isimler. Benim işitmek istediğimse tek bir güzel kız çocuğundan duyacağım 'baba'dan ibaret...*

Köpeklerin sesi yürüdüğüm yönden otuz derece sapıyordu. Adım seslerinin aralığından kız ve bir metre boylarında olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk tepeye doğru değil göle doğru koşuyor onu üç köpek takip ediyordu.

Köpeklerin ve ayak seslerinin çıkacağı yeri zihnimde saptarken göle çıktığımda duyduğum ufak çığlık ve buzun kırılma sesiyle gözlerimi altı yüz metre kadar ötemde göl kenarında durmuş havlayan köpekleri görmemle birlikte kanımdaki adrenalin arttırdı kendini. Suyun içinde çırpınan ufak elleri gördüm. Her şeye yetti bu, içimde bir yangın baş gösterdi. *Kaybetmek... Tattım sanıyordum bu duyguyu. Fakat şimdi daha güçlü duyuyorum bunu içimde. O eli tutmak için o eli tutan o güzel kızın bana bir kez daha bakması için bana baba demesi için her şeyimi veririm. O bir dakika için her şeyimi veririm. Tanrım lütfen. Ona güç ver.*

MCR1 genlerim mutasyona uğradı. Soğuya olan töleransım normal insanlardan daha düşük. Bir insan düşerse en geç yarım saat içerisinde ölür. Bizim gibi insanlarsa on dakika içinde.

Göle doğru koşarken yerden aldığım büyük taşı yerle paralel olacak şekilde göle doğru savurdum. Taş buzun üzerinde varla yok arası bir çizik açıp kayarak ilerlediğinde ikinci kez düşünmeden peşine takıldım. Kenarları ince olsa da ortası kalın olmalıydı. 187 boyunda, yaklaşık 92 kiloydum. Bir taştan daha ağır olmam bir kenara uyguladığım basınç işin yalnızca fizik tarafıydı. Fakat fiziği hesap edecek zamanım yoktu. Tatlı su onu kaldırmıyor, ıslanan kıyafetleri de onu aşağı çekiyordu.

Çevremizi saran Tilkilerin varla yok adım sesleri kulağımı doldururken belimdeki silahı çektim hızımı düşürmeden koşmaya devam ederken. Arkamdan gelen buzun kırılma sesi nereye koşmam gerektiğine dair yol gösterdi bana. Zikzaklar çizerek benim biricik kızım olduğunu düşündüğüm o küçük kıza ulaşmaya çalışırken bir ıslık sesi işittim. Beni tetiklemedi fakat o ıslık sesiyle suya düşen ufak kız sıçradı son kez can havliyle. *Ölüme çok yakınken bile tetikleniyor biraz daha yaşamak uğruna savaşması için...*

Ufak kız can havliyle köpeklere rağmen kıyıya doğru atıldığında köpeklerden biri de ona atıldı. Namlumu o köpeğe çevirdiğimde buza yayılan kan tetiğe basmak için ikinci kez düşünmeme izin vermedi. Bir el ateş ettim düşünmeden.

Ateş etmemle birlikte ayağımın altındaki buz kırıldığında buz gibi suya gömüldüm. Bu durdurmadı beni. Bir an bile duraksamadan on

metre ilerimdeki küçük kıza yüzerken suyu kızıla bulayan kanın görüntüsü kalbimin sesini kulaklarıma taşıyordu.

Kana bulanan suyun içinde dalgalanan kısa kızıl saçlarını gördüm ona yaklaştıkça. Yüzünü bana döndüğünde hayatımda ikinci kez yaşadığım bir hissi yaşadım. Celina'yı ilk gördüğümde ve ufak, güzel kızımı kucağıma ilk verdiklerinde ne hissettiysem onu hissettim kalbimin en derinlerinde. Yıllardır sahip olduğun ama sanki yıllardır görmeyip kavuşmuşsun gibi bir histi bu. Daha öncesinde temel anlam içermezdi. Ama bu an içeriyordu her birini.

Bu yüz; hayalini gördüğüm yüz, ilk gördüğümde yeni doğan benmişim gibi hissettiren, bana her gülümsediğinde, bana baba dediğinde yaşadığımı ve mükafatlandırıldığımı hissettiren o güzel yüzdü. *Lina'ydı... Benim Lina'mdı.* DNA testine bile gerek yoktu o olduğunu bilmem için. Elinde sıkıca tuttuğu buz parçası avucunu kestiğinden elinden kan sızıyordu. Onunla birlikte batan köpekten sızan kan iki farklı noktadan aktığından ben harekete geçmeden önce akan kanın ona ait olmadığını anlayıp rahatladım.

Ona ulaştığımda soğuktan tenime yüzlerce kesik atılıyordu sanki. Ben böyle hissediyorsam onun nasıl hissettiğini düşünmek bile istemedim. Tek istediğim onu eve götürmekti. Asla kollarımdan alamazlardı onu bir daha.

Kollarımı ufak bedenine sarıp suyun yüzeyine çıktığım gibi dışarı çıkmam bir oldu. Düştüğü yer çok kenardaydı zira. Dizlerim üzerinde onunla birlikte karaya çıktığımız ilk an kulaklarımıza dolan şey bir ıslık sesi oldu. Islığın harekete geçirdiği tek şey köpekler olmadı. O an soğuk suydan ötürü sızlayan tenimdeki bir sızının içimi ısıttığını fark ettim. O ufak an da kollarım arasındaki ufak kız titreyerek elleri kan içinde buz parçasını bıraktı ama buz parçası yere düşmedi. Diğer ucu karnımın içindeydi.

Titreyen bedenine, kanlı ellerine, mosmor dudaklarına ve içerisinde kimse yokmuş gibi bana bakan kan çanağı gözlerine baktım.

Titreyerek parça parça *"Kork-mak yok,"* diye fısıldadı Lehçe.

Karnımdaki o yarayı bile unutturdu bana yüzündeki o ifade. Gözlerimin içine baktığı o ifadeyi gördüğüm andan itibaren etrafımızı saran Tilkilerin ayak sesleri, kulağımıza dolan ıslıklar ve köpek düdükleri, hiçbir şey durduramazdı beni. Durduramadı da... Onlara aradıkları Tanrıyı göstermeden hemen önce içimdeki merhametin ta

kendisinin gözlerinin içine baktım. Onu kaybedersem bir daha eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Lehçe *"Her şey yolunda,"* diye fısıldarken sonunda özlemle ismini de ekleyip "Lina," dediğimde irkildi. Gözlerini kaldırıp gözlerime baktı o an. O an, bana bakıp birkaç kez göz kırptıktan sonra başını sağ omzuna yatırıp yüzüme bakarak cılız, titrek bir sesle emin olamayarak *"Ba-ba-cım?"* diye bana seslendiğinde uzun zamandır birlikte yaşadığımı reddettiğim ölümün eli yıllar sonra tam anlamıyla omzuma yerleşti tekrar. Onu bu kez reddetmedim, bir hırka gibi üzerime giydim.

Elim karnımdaki buz parçasına yerleşip ayağa kalkmak üzere hareket ederken ona doğru eğilerek buz gibi olan tenine bir öpücük bıraktım.

"Baban burada bir tanem,"* diye fısıldadım. Onu hemen ısıtmazsam kaybedeceğimin bilincinde fakat çaresizlikten yere düşmemesi için güçsüz düşen bedenine kollarımı sarıp yavaşça yere uzattım. Yanağını okşadım. *"İyi olacaksın."

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde titreyen o ufak el cılızca elimi yakaladı. *"Bı-rak-ma."*

Her bir hece omuzlarıma giydiğim ölümün iştahını kabartırken acı eşiğimi zirvelerine çıkardı. Tuttuğum buz parçasını tek bir kasım oynamadan çekip çıkardım ve avucumda sıktım. Yanağını okşadım saf sevgi ve merhametle. O kadar güzel bir çocuktu ki benim bir parçamı taşıyor olması inanılmazdı.

"Sakın uyuma Lina. Baban seni eve götürecek."

Dudaklarında cansız bir gülümseme belirdiğinde içimde bir ağlama isteği uyandırdı. *"Lina. Eve. Git-mek. İs-ti-yor."*

Yutkundum zorlukla. *"Gideceğiz. Baban kötü insanları cezalandırıp gelecek. Uyumak yok."*

Kafasını salladı ama gözleri kapanmak üzereydi. Acele etmem gerektiğinin bilinciyle ayağa kalktım. Karşımda duran kızıl saçlı, benden muhtemelen küçük olan genç adamın göğsüne baktım. Yüzüne bakmadım. Bakarsam yapamazdım. *Kızın ölüyor. Kurtar. Kurtar. Kurtar.*

***Hayatta kal. Ayakta kal.* Sessizce derin bir nefes alıp dudaklarımı aralayıp bir ıslık çaldığımda ve aynı anda çalan bir köpek düdüğüyle bilincimi kaybettim sanki. *Bu bir savaş meydanı.* Bedenim bilincimden**

daha hızlı hareket ettiği zamanlarım olurdu. *Dost kim? Düşman kim?* İçimde bir tekerleme söylerim o anlarda. *Önce kimden kurtulmalı?* Elimi savurduğum her an bir satırını okudum içimden. *Kimin canı yanmalı?* Ve bu bir savaşın başlayacağı anlamına gelir her zaman. *Bu canı kim almalı?*

4 dakika 47 saniye. Olduğum yerde üzerimdeki kan ve vücut ısımdan ötürü buhar tüterek doğrulduğumda hesap ettiğim süreydi bu. Yerdeki enkazım bakmadan arkamı döndüm ve Lina'nın bunu izlememiş olmasını diledim. Yedi can almıştım. Artık havlamalar ve ıslıklar yoktu. Yalnızca benim karda yürürken çıkardığım hışırtı vardı. Ben suda yürür iz bırakmam. Bana böyle öğretildi. Ama yerde yatan o ufak bedene ilerlerken ve arkamda bıraktığım cansız bedenlerin ardından tonlar ağırlıkta adımlarım şimdi.

Kalbimde korku yeşermezdi ona ve onu bana hediye eden kadına sahip olmadan önce. Neden sevilmenin yasak olduğunu en iyi bu zamanlarda anlardım. Ben, La Hire, Kiralık Tanrı... Korkuyorum. Tek istediğim iyi bir eş ve baba olan Kadir Kara olmak. Bir daha Kadir Kara olmamaktan korkuyorum. En çok korktuğum şeyse on metre ilerimdeki o ufak bedenin göğsünde atan kalbin bir daha atmayacak olması.

Dudaklarımdan bıraktığım nefesle üzerimdeki ağırlıkları silkeleyip ona koştum.

"Lina," diye seslendim ona yaklaştıkça dönüp bana bakmasını isteyerek ama kıpırdamadı. Yerde gözleri kapalı yatan kızımın yanına dizlerim üzerine çöküp onu kollarım arasına aldığımda parmaklarım korkarak nabzını yokladı. Parmak uçlarımdaki kan tenini kızıla boyarken ellerim ilk kez titredi. Narin teninin altında atan zayıf nabız gerilen omuzlarımı gevşetirken kontrolü ele almam bilinciyle korkumu bastırdım. Kollarımı sıkıca ona sardım vücut ısımı onunla paylaşmayı isteyerek. Onu yaşatmayı çok isteyerek... *Lütfen yaşa Lina... Lütfen... Babanı bağışla...*

Başımı başına yaslayıp saçlarını okşarken dudaklarımı saçlarına bastırdım. Diğer elimle sırtını sıvazladım kan akışını devam etsin, vücudu ısınsın istediğimden.

"Buradayım Lina," diye fısıldadım burada olduğumu bilsin diye. Onu bir daha bırakmayacağımı bilsin, döndüğümü bilsin istedim.

"Ba-ba-cım?" diye fısıldadı ve bu kez daha tanıdıktı bu fısıltı. Türkçe konuşmuştu ve ufakken kucağımda uyuduğu zamanları bana anımsattığında genzim yandı. Yıllar sonra ilk kez belki de kaybetmeye çok yakın olduğumdan gözlerimin yaşarmasına engel olamadım. Burnum akmaya başladı. Tam şu anda kollarımda o varken ve sağlıklıyken Celina'nın dizlerinde ağlamak istiyordum.

"Buradayım bir tanem," dedim omzunu öpmeden hemen önce. "Geç kaldığım için özür dilerim." Bir kez daha öpüp onu daha sıkı sardım. "Özür dilerim."

Güçsüz zayıf kolları boynuma daha sıkı sarılırken buz gibi burnunu boynuma yasladığında ağladığını fark ettim.

"Bı-rak-ma," diye fısıldadı.

İçim parçalanıyormuş gibi hissederken geri çekilip alnını öptüm. "Bırakmam," dedim içim giderek. "Bir daha asla. Hep birlikte olacağız.""

Kollarımla onu daha sıkı sararken bizi uzaktan izleyen asıl düşmanıma doğru attım adımlarımı. Bana yüzünde küçümseyen bir tavırla bakarken onun için tüm bunların kendini tatmin etmekten öte olmadığını bilmek öfkelendirdi beni. Bir ıslık çaldığında Lina kollarımda irkildi. Daha sıkı sardı kollarını ve korkuyla gözlerini açtı. Şuurunu kaybetmek üzere olduğu o noktada bile tetiklenince bilincini kazanıyordu. Ona acılarını unutması için bilincini kaybetmesine bile izin vermiyorlardı.

Lina'ya "Bakma," dedim onu görmemesi için. O adamı hayatından çıkamayacaktım ve onun aslında kim olduğunu bilmek Lina'ya faydadan çok zarar getirirdi. "Açma gözlerini."

Lina omzuma sinerken kirpiklerinin ufak kıpırdanışını sezdim. "Korkuyor musun?" diye sordum. Hayatımızı bir kabusa çeviren o adama doğru adımlarken sormuştum bunu çünkü bu burada bitmeyecekti ve cesur olmalıydık.

Yüzünü boynuma gömerken "Ar... Ar-tık. Kork-mu-yo-rum," dedi.

Kafamı salladım. *Elbette korkmuyorsun benim biricik güzel kızım... Sen dünyadaki en cesur kızsın...*

"İki elim kanda olsa seni bulurum Lina," dedim üstüne basa basa ve Mustafa Selim Kotan'ın gözlerinin içine baka baka. "Babanın vazifeleri var ama senin için dünyayı yakarım. Korkma."

Mustafa Selim Kotan üzerinde üniforması ve arkasında giydiği üniformaya ters düşen Tilki ordusuyla karşımda dikilirken yüzünee küçümser alaylı bir ifade yerleştirmişti. Geçip gitmeme öylece izin vermesi bir mucizeye eş değerdi. Öyle de oldu. Öylece geçip gitmeme izin vermedi. Onu öldürmeyi çok isterdim ama yapamayacağımı biliyorduk. Hallettiğim tilkiler benim seviyemde bile değildi ve daha şimdiden içimde bunun pişmanlığını duyuyordum. Halbuki onlar da hayatı çalınmış, beyni yıkanmış insanlardı... Yaralıydım, Lina iyi değildi ve ben tek başımaydım onlarsa birdi.

"Neredeyse seni öldürmeyi başarıyordu," dedi kucağımdaki kızıma bakarken. "Seni öldürmeye en çok yaklaşan kişinin o olması şaşırtıcı değil."

O an kendi kızımı beni öldürmesi için eğittiklerini anladım. Hatta yapabilirse bugün beni ona öldürteceklerini fark ettim. Çünkü bir tek ona karşı zayıf olduğumu biliyorlar, savunmam bir tek ona karşı yok. Yediler Manastırı ve Latmos antik kaya mezarlığının ortasında Kiralık Tanrı'sını öz kızına kurban etmek metaforik ve epik bir son olmalıydı Jadwiga Zielinska için.

Mustafa Selim Kotan, elini Lina'ya uzattı teslim alınmak istenen bir kartmış gibi. Hareket dahi etmedim. Yüzüne baktım öylece. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu ve bunu biliyordu. *Lina ölüyordu. Her saniye vücut ısısı düşüyor, kalp ritmi yavaşlıyordu.*

"Onu vermezsen seni alırım," dedi buz gibi net bir sesle.

"Ona dokunmayacaksın," dedim gittiğim yolla düzlüğe çıkamayacağımı beni süründürdüğü iki senede anlayarak.

İki senedir ona beni geri alıp kızımı vermesini söylemiş hatta yalvarmıştım. Fakat Jadwiga, istediğim hayatın bir bedeli olacağını söyleyerek beni cezalandırmak için en değerli kartını kullanmak şöyle dursun olduğum yere bile bakmamıştı. *Acı çekmem için. Bir daha karşı çıkmamam için. Hiçbir değerim olmadığını göstermek için.* Ve şimdi kızımı bana bir hediye gibi vermeyi teklif ediyordu kendi hayatım karşılığında.

Gözlerime ölümcül bir ifadeyle baktı. "Bir daha itaatsiz bir Soytarı olmayacaksın."

Lina'yı tek kolumda tutarken sol cebimde koca bir ağırlık olan kendi kanıma bulanmış Kızıl Elmas Joker'i ona uzattım. Yanında duran sadık köpeklerinden biri eldivenli elleriyle uzattığım kartı alıp bana

Altın işlemeli bir Karo As'ı uzattı. Kartını parmaklarım arasında sıkarak cebime, eskiden kendi kartımın olduğu yere kaldırırken öylece yürümeye devam ettim.

Kollarımda kızım karnımda açtığı yarayla, celladımdan aldığım izinle, gururum ayaklarımın altında ama inancım hala dizimde, bir arabaya binip kızımı bırakmadan üzerindeki anahtarı çevirdim ve yola koyuldum. Arabanın klimasını sonuna kadar açıp bir elimle sırtını sıvazlarken üzerindeki kıyafetlerini çıkarmaya başladım gözlerimi yoldan ayırmadan.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadım buna hem kendimi hem de onu inandırmak isteyerek. "Söz veriyorum Lina, sana çok daha iyi bir hayat vereceğim."

Karın boşluğumdan akan onu kendi kanıma bularken hızımı biraz daha arttırdım. Lina'nın üzerinden çıkardığım bir parça kumaşı parmağıma dolayıp yaranın içerisine soktum parmağımı. Hissettiğim acı katlanılmayacak gibi değildi, kumaşı iyice derine yerleştirip üzerine kumaşı bastırdım ve Lina'nın ağırlığını kumaşın üzerine gelecek şekilde dengeledim. Ellerim boşa çıktığında biriyle direksiyonu tutarken hâlâ diğeriyle göğsümde baygın yatan Lina'nın çıplak sırtını okşadım. Alnını öptüm yasaklanan o saf sevgiyle.

Diz çökmeyeceğim Lina. Söz veriyorum yalnızca sana ve bana değil alıkonulan her çocuğa yapılanların bedelini ödeteceğim onlara. Daha az canım yansın diye canımı yakana boyun eğmeyeceğim. Boyun eğdiğimi sandıkları her an ayaklarımıza bağladıkları ipleri kesiyor olacağım ve soytarılık ederken onlar için kestiğim her bir ipi boyunlarına asıyor olacağım. Gün güne alçaldığımı düşündükleri her an gölgelerle yükseliyor olacağım. Ruh duymayacak Lina. O kadar yükseleceğim ki onları gölgemde asıyor olacağım...

14 ŞUBAT İSTANBUL – GÜNÜMÜZ
LİNA KARA

Evden çıktığımızda Kürşat'ı dışardaki bitkilerin yanında çay sigara yapıp günvenlikle laflarken bulduk. Yine sabah erkenden gelmişti. Hangi ara eve gidiyordu gerçekten bir fikrim yoktu ama anladığım kadarıyla geceleri başka biri bakıyordu yerine. Vardiyalı gibi çalışıyorlardı ama Kürşat'ın mesaisi hangi noktada bitiyordu emin

değildim. Onu görünce bir miktar mahcup hissettim. Dün ona yolumu kaybettirmiştim.

"Günaydın," diye selamladı Aral onları.

Kürşat bakışlarını bize çevirdiğinde Aral'a ardından bana baktı. "Günaydın."

O sırada ağaçların arkasından bir kask kafalı biri ileri uzanıp bize baktığında onun güvenlik olmadığını fark ederek kaşlarım çatıldı. Kürşat'la sohbet ediyor olmalarına bir yandan şaşırırken diğer yandan Kürşat'ın ne kadar temkinli biri olduğunu bildiğimden onu göz önünde tutup çözebilmeye çalışmasını anladım.

Aral'ın elimi tutuşu korumacı bir tavırla sıkılaşırken bir adım önüme geçmişti. Kara Çakı kimliğini giydi sanki üzerine ama elimi tuttuğu el Aral'a aitti. Bana dönük olduğu taraf, sol tarafı tamamen bana aitti.

Daha dik durduğunda bu görüntü davet gününü anımsattı bana ve peşi sıra kötü anıları da beraberinde getirdi. Ona anlatmam gereken bir sürü şey vardı ama nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Ne zaman başlayacağımı da.

Jan bize baktığı sırada tehlikeli olmadığını belli etmek istercesine oldukça yavaş ve uzun aralıklı bir el sallayışta bulundu. "Günaydın," dedi neşeli bir sesle. Sanki günlük güneşlik bir an yaşanıyordu kafasının içinde. "Sizi iyi gördüğüme sevindim." Sizden kastı Aral'dı yalnızca ve davetteki olayı kastettiğinin farkındaydım. Sanki kim olduğunu belli etmek ister gibi davetteki konuşma tarzında konuşuyordu.

Aral konuşma tarzından ve kurduğu cümleden yola çıkarak mı yoksa Jan dün onu aradığı sırada aralarında bir şey geçtiği için mi emin değildim ama onun kim olduğunu anladı.

"Ziyaret saatini kaçırdın," dedi Aral neden burada olduğunu anlamadığından ötürü.

Jan güldü hafifçe. "Aksine," dedi buna katılmayarak. "İlk ziyaretçin bendim."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ı ziyaret mi etmişti? Neden? Nasıl fark etmemişti kimse bunu? Bana panzehir veren de o muydu?

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu Aral ifadesiz bir sesle.

Jan "Lina'ya et," dedi alaysız bir sesle. "Garip bir şekilde çok şey ifade ediyorsun onun için."

"Hep ediyorum bunun için," dedi Aral samimiyetle. "Artık Lina'nın tarafını mı tutuyorsun?"

Güldü hafifçe. Başığını sağa doğru yatırdı. "İlk başta da öyle değil miydim?" Sonra kafasını hafifçe eğdiğinde ellerimize baktığını fark etmeme sebep oldu.

Yüzüğümü taktığım sağ elimle Aral'ın yüzüğünü taktığım sol elini tutuyordum ve yüzüklerimiz birbirine yaslanmıştı. Kalpten ona bağlıymışım gibi hissettirdi bu farkında olmadığım detay. Aynı zamanda bunun Jan için aslında hiçbir şey ifade etmediğini bildiğim için ellerimize bakması rahatsız da etti beni.

"Taraf tutabilmek için kendi kararlarımı veriyor olmam ve tecrübe ettiğim kadarıyla bir tarafa sadakat veya sevgi hissediyor olmam ya da bir çıkarım olması gerek. Ben genelde hepsinden muaf tutulurum."

Söyledikleri kötü hissetti bana. "Neden buradasın o zaman?"

"Meraktan," dedi düşünceli bir sesle. Hâlâ elimize bakıyordu. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "Sonunun nereye varacağını ve buna değip değmeyeceğini merak ediyorum."

"Değer," dediğimde sesime karışan ses duymayı en çok sevdiğim sesti. Benimle aynı anda yanıtlamıştı Jan'ı ve aynı zaman kipini kullanmıştı. Nereye varacağı önemli değildi, bu verdiğimiz savaş her şeye değerdi.

Bu Jan'ı keyifle güldürdü. "Tıpkı ona benziyorsunuz."

Ondan kastettiği kişi karnıma bir ağrı saplanmasına sebep oldu. *Babam...*

Aral ona "Şu anda da muaf mısın bu saydıklarında?" diye sordu.

Omuz silkti yavaşça. "Hayatımla ne yapacağım konusunda ilk kez seçim hakkı veriliyor bana. Biraz da bu tarafta savaşmak istiyorum. Zira bana öğretilen savaşmak yalnızca. Onu merak ediyorum; beni Soytarı edenlerin karşısında dikildiğim tacımla."

Dün yaşamaktan bahsederken söylediklerini anımsadım yarım yamalak. Tilkileri bu hayatta yaşadıkları zorluklara karşılık öbür dünyayla müjdeler, beyinlerini bu inançla yıkarlardı. Değersizleştirilir, cennette mükafatlandırılacağımıza inandırılırdık. Fakat dün Jan artık buna inanmadığını söylemişti. *İnsan yalnızca ölene kadar insan. O halde ne insan bu dünyada cehennemi yaşayıp öldükten sonra cenneti?*

Aral öylece ona bakarken "Adil," dedi yalnızca ikna olmuş gibi.

Onu ikna etmek zordu ama kendi hayatının iplerini eline ilk kez alan birinin o ipleri kendini soytarı edenlere vermeyeceğine inandığını biliyordum. Hepimiz aynısı için savaş veriyorduk. Her şeye rağmen o ipleri elimizde tutmak içindi bu savaş. Jan ilerde belki vazgeçer bizim yanımızda durmazdı ama karşımızda da durmayacaktı. Buna inanıyordum içten içe. Belki de oyun oynuyordu bize, zihninin bir köşesinde hâlâ öğretisini tekrar ediyordu içinden, en savunmaz anımda bıçaklardı beni sırtımdan. Fakat bunu kafasının içine girmeden bilmemizin hiçbir yolu ve ihtimaller için endişelenecek vakit de yoktu. Güvenmeyi seçtim imkânlar ölçüsünde. Özellikle de onu gönderen kişiye; babama.

Hükümdar Çakırca'nın babam için söylediklerini anımsadım o an. Aral'la konuşmam gerekiyordu. Ama ne zaman? *Doğru zaman ne zaman Aral? Nasıl anlıyorsun geç olmayacağını? Uzun zamandır beklediğin ve beni birkaç kez buna dahil ettiğin bir şey gerçekleşiyor bu sabah. Yıllar sonra annenle kahvaltı yapacaksın ve ben de olacağım yanında. Ama ablan istemiyor beni o masada aslında. Kurtarıcın sandığın babam, belki de celladın olan kişiyle aynı adam. O davette ellerimi kana buladım mesela, ben daha tehlikeli olabilirim sandığından. Nasıl emin olacağım Aral, doğru şeyi yaptığımdan?*

Elini sıktım hafifçe. Belki de hepsini yeri geldikçe söylemeli ki birikmesin üzerinde. Seçenekler bizim olsa da sonuçların bir ucu hep diğerinin elinde. İstediğim kadar düşüneyim, varamayacağım tek başıma bir sonuca.

"O benim kardeşim," diye mırıldandım Jan'ın vizörüne bakarken.

Aral'ın bakışlarının bana döndüğünü hissettim.

"Beni böyle çağırman epey tatlı," dedi Jan gülümsüyormuş gibi. "Gururum okşandı."

"Lina," dedi Aral ona bakmam için.

Ne görmeyi umuyordu bilmiyordum ama gözlerimi ona çevirdiğimde mutsuz bir Lina değildi baktığı. Her şeyi kabul eden bir Lina'ydı. Gülümsedim hafifçe siyah gözlerine bakarken.

"Biyolojik olarak," diye detaylandırdım. "Ares'in dediklerini hatırlıyorsundur; babamın genlerini taşıyan çocuklar... Biri de o işte. Pars ve Wielki de var tabii." *Ve sanırım Ares... Emin değilim bundan ama eğer öyleyse anlayabilirim bana olan nefretini...*

Jan kafasını salladı aşağı yukarı. "Doğru."

Aral tepki vermeden öylece gözlerime bakıyordu. Gözlerime bakarak ne hissettiğimi görmeye çalışıyor ama beni nasıl teselli edeceğini bilemiyor gibiydi. Fakat teselliye ihtiyacım yoktu esasen. Sorun değildi. Bu diğer dertlerimin yanında solda sıfırdı. *Hem kim suikastçı abi istemez ki? Herkesin Aral Çakırca gibi bir abisi olacak değil...*

"Ne yapabilirim senin için?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

Bir sürü şey söylemesini hatta beni Aral'lık edip bir şekilde teselli etmesini bekliyordum ama benim için ne yapabileceğini sorması kalbimi kırdı çünkü hassas bir noktaya vermişti ağırlığını. Beni düşünen tek kişi olduğunun gerçeği kırılgan bir yapıya sahipti kalbimde.

Omuz silktim yavaşça ve gülümsedim ona tüm içtenliğimle. "Beni güzel bir kahvaltıya götürüp daha sonra sevgililer günümü kutlayabilirsin."

Gözlerinde saf şefkat ve sevgi vardı o an yalnızca. Bu konunun bu sabaha etki etmesini istemediğimi anladı. İstemeyeceğimi de bilirdi zaten. Elimizde bir kere yaşayabileceğimiz bir sabahımız vardı. Bazı konular bekleyebilirdi kahvaltıdan sonrasını.

Dili dudaklarını ıslattı, derin bir nefes aldı ve kafasını salladı yavaşça. "Nasıl istersen öyle yapalım," deyip saçlarıma dokundu sevgiyle.

Gözlerim hareketlene Jan'a çevrildi. Elini düşünür gibi kaskın ucuna yaslamış bize bakıyordu. Kast takıyor diye her hareketi o an ne yaptığını belli etmek istercesine gösterişli ve abartıydı adamın.

"Ne bakıyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle.

Jan başını bana çevirip iki elini havaya kaldırdı ve sol işaret parmağıyla sağ yüzük parmağını işaret etti. "Dün onu kaybetmekten bahsetmiyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. Sarhoşken söylediklerimi böyle ulu orta söyleyebileceğini ona kim söylemişti?

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaştığında ben cevap veremeden o verdi. "Kaybetmeyecek," dedi net bir sesle.

Jan başını usulca ona çevirdi. "Onu ağlatmasan iyi edersin," derken tehdit ediyor gibi değil tavsiye veriyor gibiydi. "Tilkileri ağlatmak uğursuzluk getirir."

Bir Tilkiyi ağlatmak çok zordur ve eğer ağlarsa uğursuzluğu peşinde getirir. Doğru söylüyor. Ama o an bunu söylerken uğursuzluk kendisi olacakmış gibi bir havası vardı ve kardeşini korumak için göz dağı veren bir abi pozisyonunda olduğundan garip hissettirdi. Öyle tuhaf bir histi ki ona baka kaldım öylece. Böyle cümleleri babamdan öğrenmiş olabilirdi. Hatta babam söyletmiş bile olabilirdi.

"Biliyorum," dedi Aral onu onaylarken. "Huzursuzluğunu deneyimlediğim oluyor."

"Boş şans," dedi Jan, arından gözlerini sokağa doğru çevirdiğinde sanki izleniyormuşuz gibi hissettiğimden tüylerim diken diken oldu.

Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde hiçbir şey fark etmedim ama Jan fark etmişti.

"Birkaç agresif köpek yalnızca," dediğinde ona baktım. "Bana bırak. Gölgen gibi olacağım. Aydınlığa çıkmamı istersen sihirli kelimeyi biliyorsun."

Ürperdim. *Joker's Wild...*

Bize iki parmağıyla selam verip öylece yürümeye başladığında gözlerimle onu takip ettim. Aral'ın arabasının arkasındaki motosiklete bindi.

Aral, "Sen eve gidip çocuklar ve Celina Hanımla kal Kürşat" dediğinde gözlerim direkt Kürşat'a çevrildi ve onunla göz göze geldik o an. Aral evden ayrıldığımızı bilmiyordu ve Kürşat aynı anda farklı yerlerde olamazdı.

Aral'a bakıp "Eyvallah abi," dedi Kürşat açıklamayı bana bırakarak ve o an o kadar minnettar hissettim ki dün onu atlattığım için biraz daha mahcup oldum.

"Dün için üzgünüm," dedim samimiyetle. "Seni atlatıp işini zorlaştırmak değildi amacım. Yalnız kalmak istedim."

Kafasını salladı biliyorum der gibi. "İşimi zorlaştırmadın. Yalnız kalmak istediğini anladığım için alan verdim sana yalnızca. Üzülecek bir şey yok merak etme," dedi anlayışla.

O an daha da garip hissettim. Atlattım sanıyordum onu ama o bana zaman vermişti yalnızca. Gerçekten arkadaş gibi değil gerçek bir abi gibi hissettiriyordu bana zaman zaman.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi hafifçe. "Rica ederim." Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp uzattı. "Size iyi eğlenceler."

Uzattığı anahtarı Aral'dan önce davranıp aldım. Her ne kadar iyi görünüyor olsa da hastaneden çıkalı henüz yirmi dört saat bile olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu bu.

Ben arabaya ilerlerken Aral "Haberleşiriz," deyip Kürşat'la vedalaştı.

Peşimden gelen adımlarını işittim. Bu adım aralığı, yere bastığı sağlam adımları ve atma hızı... Zihnimde öyle bir yere sahip ki içimde vuku bulduğu duygular şaşılası. Kendimi koruyabilmek için adımları sesinden tanıyorum küçüklüğümden beri. Babamdan sonra hiçbir adımın sahibi bu kadar güvende hissettirdi beni. Babamı kaybettim. Belki onu da kaybetmenin eşiğindeyim. Ben doğduğumdan beri ölümün beşiğindeyim. Fakat yaşamak, onsuz cazip gelmiyor artık bana...

Anahtarı avucumda sıkarken göz ucuyla motorun üzerinde oturan Jan'a baktım. O da beni izliyordu sanki. Damarlarımızda gezen kan ve DNA'nın benzerliği belki de %80'den fazla. Hayatlarımız bir birbirinden ayrılan o çizgiyse yalnızca bir teğet uzaklıkta. Savaşmak için geç değil hâlâ ve hak ettiğimiz hayatı alacağız mutlaka.

Sıcak bir el saçlarıma dokunup başımın üzerine bir öpücük bıraktığında tüm düşüncelerim *ona*bölündü.

"O ellerle kullanabilecek misin?" diye sordu sıkkın bir sesle.

Ellerime baktım. "Sürerim, göründüğü kadar kötü değiller."

İç çekti ama karşı çıkmadı. Usulca yoluna devam edip arabanın etrafını dolaştı. Onu izlerken yüzümde bir gülümseme vardı o an. *Bu adam ilaç falan değil çarenin ta kendisi.*

Arabasının kapısını açtım ve montumu çıkarıp arka koltuğa bıraktıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim. Aral kabanını arka koltuğa bırakıp yan koltuğuma geçti o sırada. Kemerini takmadan önce koltuğumu biraz ileri çekti ben rica etmeden. Uzaklaşmadan hemen önce yanağına bir öpücük bırakıp kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım. Yola çıktığım an Jan senkronize bir şekilde peşime takıldı.

Aral yan yandan onu izlerken ışıkları geçene kadar sessiz kaldık ikimiz de. Son bu sessizliği o bozdu.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine ona çevirip başımla onayladım. "İyiyim, merak etme." Gülümsedim hatta. "Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni."

Sol eli uzanıp saçlarıma dokundu. "Ne zaman istersen buradayım. Anlatmak ya da sadece susmak istersen dizim hep müsait."

Kalbim ısınıyor, sırtım sıvazlanıyordu o benimle böyle konuştuğunda. Gülümsemem samimi ve sıcak bir hâl aldı. "Biliyorum, teşekkür ederim."

"Etme güzel bebeğim," dedi tatlı tatlı.

Rica edemeyince kendine böyle tatlı şeyler buluyordu. İnanılmazdı gerçekten.

"Ellerin nasıl?"

"İyi," diye mırıldandım ellerime baktım ve bu bir sürü anıyı ve gerginliğimin asıl sebebini getirdi aklıma.

Dün sarhoşken ağzımdan bir şeyler kaçırmıştım. Aral henüz sormamış olsa bile bir şeylerin farkında olmalıydı. Kahvaltıda Güneş abla da olacaktı ve orada olmamı istemediğine emindim. Beni istememesi benim için de sorundu ama sorun etmemeye çalışır, Aral için sıkıntı etmezdim kendime. Asıl sorun edecek ve üzülecek olan kişi Aral'dı ve o üzülsün istemiyordum hiç.

Direksiyonu sıktım hafifçe ve avuçlarımdaki sızıyla kendime geldim bir nebze. Ne yaptığını merak ederek Aral'a baktığımda ilgiyle beni izlediğini gördüm. Düşünceli bir ifadesi vardı ve beni analiz ediyordu sanırım. İkimizde bir şeylerin farkındaydık ama dile getirmiyorduk. Ben gün güzelsin diye ağzımı açmıyordum, o da ondan kahvaltıya gitmeyi ve sevgililer günümü kutlamasını istediğim için konuya giremiyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum dudaklarımda bir gülümsemeyle ortamdaki gerilimi azaltmak isteyerek.

Hafifçe bana doğru yaklaşıp sol dirseğiniz aramızdaki kola yaslarken "Seni izlemek hoşuma gidiyor," dedi öylece. "Daha iyi bir manzaram yok."

Ses tonu ve konuşma şekli her zaman karnımda bir kasılmaya sebep oluyordu. Özellikle bana dair güzel şeyler söylediğinde karın ağrısına sebebiyet veriyordu. Bunu ona söylesem ne düşünürdü acaba.

"Öyle dersen seni kaçırırım," dedim alaya alarak.

Güldü kısıkça. "Nereye?"

Omuz silktim. "Bilmem." Sonra merakla gözlerine baktım. "Fark eder mi?"

Dili dudaklarını ıslattı ve ne yazık ki sadece bu kadarına bakabildim. Araba kullanırken onu izleyemeyeceğimin farkındalığını o an baş gösterdi ve bunu hiç sevmedim. O araba kullanırken onu izlemek en sevdiğim aktivitelerden biriydi çünkü bir süredir.

"Etmez," dedi kesin bir ifadeyle.

O an kalbim sevgiyle ritim bozarken nedense aklıma Defne'yle gitmediği geldi. Elbette onun teklifi ile benim teklifim arasında dünya kadar fark vardı ama istemsizce kendimi iyi hissettim.

Keyifle gülümsedim. "Bak sen."

Sol elinin parmakları yüzüme doğru kalkıp parmaklarının sırtıyla yanağımı okşadı. "Bakarım."

Yanağımı istemsizce parmaklarına yaslandı. Aral'ın parmakları yanağımda, çenemde ve saçlarımda vakit harcarken aklımı yalnızca kendisiyle meşgul etti. Gerginliğimi zaman içinde yenebildim ama köprüyü geçerken evlerine yaklaştığımızın bilinciyle gerginliğim geri geldi.

"Bir yere uğrayacak mıyız?"

"Nereye uğramak istiyorsun?" diye sordu neyi kastettiğimi tam olarak anlamadığı için.

Kararsızlıkla omuz silktim. "Bilmem," diye mırıldanıp birkaç saniyeliğine ona baktım. "Her gün sevgilimin annesiyle tanışmıyorum. Ne götürmeliyim bilmiyorum ama elimiz boş gidemeyiz."

Kurduğum cümlenin heyecanı saniyelik gecikmeyle karnıma vurdu. O kadar Güneş ablaya odaklanmıştım ki Aral'ın beni annesiyle tanıştırmaya ve aile kahvaltısına getirdiği gerçeğiyle o an tekrar ve daha gerçek bir heyecanla yüzleştim.

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. O da bu ana inanamıyordu ve onu anlıyordum tüm kalbimle. İç çekti sonra. "Anneme en sevdiğim tatlı diye seni veremem tabii," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Neden bilmiyorum kızardığımı hissettim. Boğazımı temizledim ve gözlerimi yola kilitledim. *Tamam sakinim. Yok bir şey. Bir şey söylemedi. Sağa çekip onu öpmeyeceğim. Köprüde sağa çekemem çok tehlikeli.*

"Eve yakın bir pastane var. Oradan dilediğini alırız," dedi sonra gülen bir sesle. Sanırım gerçekten kızarmıştım ve bununla eğleniyordu.

Sonra "Kalbine doğru döneceksin," dedi sağımı solumu karıştırdığım için. Refleksle ikinci kez düşünmeden ona doğru sinyal

verdiğimde sol eli uzanıp sinyali tam ters yöne verdi ve "Diğer kalbine doğru," dedi derinden gelen sesiyle. *Gerçekten imdattı!*

"Kaza yapacağım," dedim diğer kalbime doğru dönerken.

"Neden?"

Bir anlığına ona bakıp huysuzlukla ona baktım. "Senin yüzünden."

Gülümsedi. "Ben ne yaptım şimdi?" diye sordu ve gerçekten masum göründü o an.

Alt dudağımı ısırdım hafifçe. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylendim.

"Kalbine diye bana dönen sensin, dikkat dağıtan ben miyim?" diye sordu eğlenen bir sesle. "Üstelik dikkatin dağılmasın diye o an seni öpmedim bile."

İmdat. Gerçekten imdat.

Sağ elimi yüzüne uzatıp ağzını kapattığımda elime çarpan nefesinden güldüğünü anladım. Ardından sağ eli elimi dudaklarına daha çok bastırıp avucuma öpücükler bıraktı. Kalbimin ritmi yine yoldan çıkarken sevgiyle doldu içim. Elimi yüzünden indirip üzerinden ve bir öpücük bıraktı ve direksiyonun üzerine koydu usulca.

"İki elinle kullan sevgilim sonra beni suçlarsın bunun için de."

Gülümsetti bu söylediği beni. Tekrar bir yol ayrımına geldiğimiz de "Bu sefer kendi kalbine doğru dönebilirsin," dedi tatlı tatlı az önce kalbine dediğinde ona doğru sinyal vermemden müthiş bir haz duymuş gibi. "Şu ilerdeki beyaz suvun arkasında duralım. Pastane şurada."

Dediği aracın arkasına park edip indim arabadan derin nefesl alarak. Montumun cebinden kartımı alıp beni bekleyen Aral'a ilerledim hızlı adımlarla. Çalan telefonunu cevaplarken diğer elini bana uzattı. Parmaklarımız birbirine dolandılar, o telefonda konuşurken pastaneye girdik.

Kulak misafiri olduğum konuşmasından Şahin'le konuştuğunu anladım. Şahin'e kardeşlerini sorarken özellikle Batı ve Kuzey'le ilgilenmesi kaçmadı dikkatimden. Batı ufak ve ona düşkün olduğu için özellikle onu sormasını anlıyordum ama Kuzey'i sorarken ki ses tonu nedense içimde bir kurt düşürdü.

Üzerine düşünmeye fırsat bulamadım çünkü camın ardındaki çalışan bana nasıl yardımcı olacağını sordu.

Normalde klasik olarak baklava alırdım ama Aral'ın da yiyebileceği bir şey olsun istediğimden "İçerisinde kabuklu yemiş olmayan

tatlılarınız neler?" diye sordum kadına.

Bana kuruyemiş olmayan tatlıları sıralarken Aral telefonu kapatıp tatlı seçmekte bana katıldı.

"Annenin sevdiği bir şey mi var mı?" diye sordum karın ağrım artış gösterirken.

"Sütlü hafif tatlılardan hoşlanır," dedi derken gözleri trileçeye kaymıştı. "Tirleçe sever misin sen de?"

Kafamı salladım. "Severim. Ondan mı alalım?"

Kafasını salladı o da. "Bence makul."

Kalabalık bir aile oldukları için üç kutu rica ettim. Buna ek olarak da kahvaltıya gittiğimiz için bir şeyler almak istedim ama Aral o kısmın annesi tarafından çoktan halledildiğini tatlının yeterli olacağına ikna etti beni.

Cüzdanını çıkarmaya kalktığında onu durdurup kasadaki görevliye kendi kartımı uzattım.

"Misafir olan benim."

Cüzdanını yerine kaldırırken parmak uçları yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Misafir değilsin," diye mırıldandı. "Benim olan her şey senin."

Gözlerimi ona çevirdiğimde beni izliyordu. Siyah gözlerindeki anlam saf sevgiden ibaretti ve ne zaman bu gözlere baksam yaşamak için bana hep bir sebep verdi...

Yüzünde güven veren huzurlu bir gülümseme oluşurken "Beni ailenle tanıştırdığında telafi edeceğim," dedi.

Şu an yaşadıklarımızın farkında olmaması imkansızdı. Her an her şeyin farkındalığı içindeydik ve bizim lanetimizdi çoğu zaman. Fakat hiçbir şimdi, Aral'ın geleceğe dair umudunu baltalamaya yetmiyordu. Tam şu anda Aral bu söylediklerinin yaşanacağına tüm kalbiyle inanarak yüksek bir ihtimal veriyordu ve onun gibi tüm ihtimalleri hesaplayan gerçekçi bir insanın benimle bir gelecek ihtimaline bu denli inanıyor olması beni teselli etmekle kalmıyor, cesaretlendiriyordu. Onunla yaşadığım her bir dakika bir öncekinden daha cesur biri oluyordum.

Kalbim güven ve hırsla doldu. Bugün ya da yarın ne olursa olsun sonunda ne seçimler yaşanırsa yaşansın vazgeçmeyecek, normal bir hayat için savaşacak ve Aral'ın bizi görmek istediği yerde onunla birlikte olacaktım. Hak edecektim bunu.

Yüzümde hafif ama güçlü gülümsemeyle yüzüne baktım. "O gün tatlıları Manalyo'dan alalım mutlaka."

Aral gözlerime bakarken orada ne gördü bilmiyorum ama bu onu hem mutlu hem de hüzünlü gösterdi. Yanağımı okşayıp alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra "Alalım," deyip paketleri teslim aldı. El ele çıktık pastaneden.

Hemen köşede bir çiçekçi görüp ikinci kez düşünmeden "Çiçek," dediğim anda zihnimin ortasına Aral'ın annesine geç kalma sebebi düşerken ağzımı açtığıma pişman oldum.

Aral susma sebebimi anlamış gibi tuttuğu elimi okşadı nazikçe ve bana gülümsedi hafiften. "Sorun değil," dedi samimi bir sesle. "Aştım bunu seninle."

Kalbime bir ağırlık çöktü. Aral bana çiçek alıyordu gerçekten. *Bana benziyor diye...*

Güzel yüzüne baktım hafifçe gülümserken. "O zaman çiçek alalım mı annene?"

Gülümsedi. "Alalım," diye onayladı beni. "Anneme."

Bu cümlenin onun için kıymetini bildiğimden bunu benimle yapıyor olması inanılmaz iyi hissettirdi. Birlikte çiçekçiye adımlarken kendimi her şeye hazır hissettim. Her şeyi yeneceğimi üstesinden geleceğimi ve bugün her dakikamdan -özellikle kahvaltıdan- zevk alacağıma yalnızca Aral'ı ve bizi düşüneceğime söz verdim kendime.

"Bana ilk kez doğum günümde çiçek almıştın," diye mırıldandım bu olayın nasıl gerçekleştiğini merak ederek. Aşmışsa eğer gerçekten bunu, farkında olmadan bunu nasıl yaptığımı merak ediyordum. Aral'la hiç ilklerimiz hakkında konuşma fırsatı bulamamıştık. Bu yüzden aşkımı anlatmak için bir yerden başlayacaksak eğer bugün güzel bir gündü.

Gözlerini bana çevirip birkaç saniye gözlerime baktı sanki bunu hatırlamam hâlâ ona inanılmaz geliyormuş gibi. Sonra "Doğru," diyerek başıyla onayladı beni. "Beşiktaş'ta akşam trafiği vardı ve kafeye gelmeye çalışıyordum. Yol üzerinde bir çiçekçi gördüm, batan güneşin ışıkları turuncu lalelerin üzerine düşüyordu. Gördüğüm an aklıma kötü hiçbir şey gelmedi, sadece sen geldin. O kadar senin tonundular ki onları sana almazsam yazık olacaktı ve aklımda kalacaktı. Arabayı yoldan bile çıkarmadım. Öylece indim, sadece seni

düşünerek, aklıma hiçbir kötü anı getirmeden çiçekleri aldım ve geri döndüm."

Karnımda fazla sevginin sebep olduğu bir ağrıyla gözlerine baktım. ***Güneş batarken görmüş çiçekleri ve onları bana benzetmiş. Yıllar sona bana benzettiği için çiçek almış. Aral ben yokken bile beni hayatına dahil edebilmiş. Seni benden alacak olsalar aynı şeyi ben de yaparım Aral. Hayatımdaki tüm engelleri ve beni üzen her şeyi senin hayalinden güç alarak aşarım. Seni hak etmek için her şeyi yaparım.***

Aral gözlerime baktığında tüm içtenliğimle "Seni çok seviyorum," dedim.

Böyle bir yanıt beklemediği için bir anlığına duraksadı, sonra gözlerindeki bakışları yumuşarken dili dudakların ıslattı. Yutkundu. Derin bir nefes aldı sonra.

"Bak ya," dedi içi giderek. "Ben de çok seviyorum Lina."

Gülümsememe engel olamadım ve buna çalışmadım. Gülümsedim gönlümce her şeye rağmen. Çiçekçiden Aral'ın annesi için beyaz orkideden güzel bir buket yaptırdık. Çiçekler benim, tatlılar onun elinde arabaya ilerlerken huzur içindeydim. Fark ettim ki Aral elimi tutarken bir şeyleri boş vere de biliyordum her zamankinden daha fazla.

"Lina."

Gözlerimi Aral'a çevirdim ilgiyle.

"Bir şeyler olduğunu, detaylı bilmiyor olsam da ne hakkında olduğunu tahmin ediyorum ve bunun seni üzdüğünü biliyorum," dedi gözlerime bakarak. Sesi yumuşak gözleri saf sevgiden ibaretti. "Konuşacak şeylerimiz var ve ikimizin de aynı amaca hizmetten sustuğunun farkındayım ama şunu bil istiyorum sevgilim; senin ve benim aramda olanlar yalnızca senin ve benim aramda. Kimseye, söz hakkı vermedim, vermem de. Kim için ne ifade ettiğin umurumda değil, ben benim için ne ifade ettiğini çok iyi biliyorum." Arabasının yanında tam karşımda durup elimi tutan elini yüzüme uzattı ve çenemi tutup hafifçe kaldırdı. Yanağımı okşadı. "Sen de biliyorsun... Değil mi?"

Yutkundum usulca yakışıklı yüzüne bakarken. "Biliyorum," dedim yanılma payı olmadan.

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. Eğilip yanağımı öptü ama dudakları hemen ayrılmadı. "Seni dizime oturtup güzel ağzından her

şeyi cımbızla alana kadar bu anı düşünüp durabilirsin."

Tenim ısındı, en az kalbim kadar.

"Ahlaksız adam," diye mırıldandım.

Burnundan gülerek benden uzaklaştı ve kapımı açtı binmem için. "Senin aklın fikrin başka yerlerde," diye beni suçladı.

"Değil," diye karşı çıkarak oturdum.

Kapımı kapatıp yan koltuğa ilerledi. Yüzümde bir gülümsemeyle onu izledim. Bana verdiği söz kalbimi endişeden arındırdı. Artık onun üzülmesinden de korkmuyordum. Duygulardan korkmak mantıksız, onlar bizi biz yapanlar ve bizi hayatta tutanlar. Aral, üzülecek ve hatta kırılacak zaman zaman. Bunları engelleyemem belki ama o tüm bunları yaşarken yanında olmak için elimden geleni yapacağım.

Pastaneden büyük Çakırca Malikanesine gitmek yalnızca bir dakika sürdü. Arabayı bahçeye bıraktığımda Aral anahtarları Ekin'in yakın koruması Murat'a attı yavaşça.

Murat bana bir baş selamı verdiğinde ben de yanı şekilde karşılık verdim. Aral çiçekleri bana verdi, boşta kalan eliyle elimi tutup gözlerimin içine baktı. Gözlerinde heyecan gördüm ve bu beni daha da heyecanlandırdı. Kıpırdandım yerimde.

"Hazır mısın?" diye sordu gülümseyerek.

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Birlikte daha önce Ekin'le girdiğim evin girişine adımladık. Girişteki kapı açıktı ve evin yardımcıları bekliyorlardı bizi. İlk gelişimde Ender Hanım'ın yardımcısı olduğunu anladığım Fatma Hanım gülümsedi bize.

"Hoş geldiniz," dedi sevecen bir sesle.

"Hoş bulduk," diye mırıldandım kendimi tuhaf hissederek.

Aral elindeki tatlıları bir görevliye teslim edip, kendi kabanını astıktan hemen sonra montumu çıkarabilmem için çiçekleri aldı elimden. Montumu bekleyen görevliye verip çiçekleri tekrar teslim alırken avuçlarımın nemlendiğini fark ettim. Aral'la sevgili olmadan önce kardeşleri içinde yaşamaya başladığım için onlarla bir arada olmayı hep olağan karşılamıştım ama ailesiyle Aral'ın sevgilisi olarak resmi bir tanışma yaşayacağım için tahminimden daha fazla geriliyordum.

Aral sıcak avucunu belime yaslayıp bana yol gösterdi. Koridorda tanıdık bir yüz karşıladı daha sonra bizi. Ekin her zamanki klas görünümüyle karşımızda duruyordu, gülümsedi hafifçe.

"Hoş geldiniz," dedi resmiyetten uzak bir tonda.

En başından yaşananlar akla geldiğinde bu durumda olmamız acayip geliyordu. Ekin'in de bu duruma şaşırdığını tahmin edebiliyordum.

Aral omzuna dokunup "Günaydın," dedi ona. Birlikte salona ilerlerken herkesin bizi beklediğinden bahsedince daha çok gerildim.

"Babam ilk kez kahvaltısını geç yapacak," dediğinde şaşırdım.

Aral da şaşırmıştı. "Önceden yapmadı mı?"

Ekin kafasını iki yana salladı. "Çay bile içmedi henüz. Herkes gibi bekliyor o da."

"Annem için," dedi Aral kesin bir dille. Onun beklendiği ihtimaline yer bile vermedi.

Ekin yorum yapmadı bu konuda. Koridoru geçip sağa döndüğümüzde geniş büyük camların aydınlattığı büyük salondaki koltuklarda oturmuş sohbet eden bir kalabalıkla karşılaştık. O an görüntü o kadar samimiydi ki kendimi çok tuhaf hissettim. Sanki buraya ait değilmişim gibi bir his ele geçirecek oldu beni ama elimi tutan o el izin vermedi soyutlanmama.

Varlığımız anında fark edildiğinde yüzler güldü ve ayaklandılar. Gözlerim doğrudan Ender Hanım'a ilişmişti. Üzerinde oldukça zarif bir beyaz gömlek, kahve tonlarında uzun bir etek giyiyordu. Beyazlayan sarı saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Harika görünüyordu. Bize bakarken gözlerinin içinin güldüğünü hissettim. Benim annemin en son ne zaman gözlerinin içinin güldüğünü hatırlamıyordum.

Aral beni salonun ortalarına doğru götürürken Ender Hanım "Hoş geldiniz," dedi nazik bir sesle.

Ellerimdeki çiçekleri ona uzattım. "Merhaba Ender Hanım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Merhaba Lina," dedi ismimi çok hoş telaffuz ederek. Ona uzattığım çiçekleri yüzünde bir gülümsemeyle aldı. "Teşekkür ederim, çok incesin."

Aral, annesine bir adım daha yaklaşıp onu saçlarından öptü. Bir an şaşkınlığımı gizleyemedim ama çabuk toparladım. Hastanede onu annesine ben götürmüş elini ben tutturmuştum o buna cesaret edemediği için ama dün birlikte vakit geçirmeleri onlara seneler kazandırmış gibiydi. Çekinmeden annesine dokunup onu öpebiliyor

olması mutlu etti beni. Biri adına mut olabilmek ancak bu kadar çok olabilirdi.

Hükümdar Çakırca'yla göz göze geldim o sırada. Ender Hanım'ın hemen yanında duruyordu, öylece beni izliyordu. Bana başıyla hafifçe selam verdi. Aynı şekilde selamladım onu. Ardından sağ elini uzatarak herkesi sofraya davet etti.

Tüm kardeşler sohbet ederlerken Melek aralarından sıyrılıp benimle selamlaştı.

"Selam Linacım," dedi tatlı tatlı.

Ona gülümsedim. "Merhaba Melek."

"Çok şık olmuşsun," dedi olduğu yerde ellerini arkasında bağlamış sallanırken. Beğeniyle süzdü beni. "Dayımla çok uyumlu olmuş."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin bugün."

Kıkırdadı. "Biz de annemle babama uygun giyindik," deyip annesini ve babasını işaret etti.

Gözlerimi otomatik bir şekilde Güneş ablaya çevirdiğimde yüzünde huzursuz bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Göz göze gelince gözlerinde hüzünden başka hiçbir şey yoktu. Gözlerini kaçırdı benden ve bu tuhaf hissettirdi bana. Eskiden olsa normal karşılardım normali bu sandığımdan. Ama normal olmadığını biliyordum. Bir kere onun arkadaşlığını, ablalığını tatmıştım ve şimdi benden uzaklaştığını görüyor olmak kalbimi ummadığım bir şekilde kırıyordu. Üstelik hakkı vardı bunun için.

Güneş ablanın aksine Deniz ve Ekin'in davranışlarında hiçbir değişim yoktu bana karşı. Zira Deniz'in hastanede yaptığı konuşma kalbime dokunmuştu ve beni en çok Ekin'in anladığına emindim. Ekin'le bu kadar yakın olacağım, onunla empati kuracağım aklımın ucundan geçmezdi.

Kış bahçelerine kurulan yuvarlak masada yerlerimizi aldık. Aral soluma, Deniz sağıma oturdu. Ender Hanım ve Hükümdar Çakırca masada Aral ve benim karşımıza gelecek şekilde oturuyorlardı.

Aral kahvaltıdaki sohbeti yönetirken Deniz ve Ekin ona yardım ettiler. Böylece Ender Hanım benim varlığıma daha kolay alıştı ve zamanla merak ettiği her şeyi sormaya başladı. Aral yüzünde gülümsemesi eksilmeden annesin tüm sorularını yanıtlarken onun

hevesine eşlik ettim utanmazca görünse bile. Tüm samimiyetimle cevapladım sorularını Ender Hanım'ın.

Kahvaltı tahmin ettiğimden daha rahat ve güzel geçti. Kahvaltıdan sonra herkes salona geçmeden hemen önce Ender Hanım beni ve Güneş ablayı çay içip sohbet etmek için kış bahçesindeki kendisine ait alana davet etti. Hükümdar Çakırca'ya da aynı şeyi oğulları ve damadıyla yapmasını tavsiye ettiğinde Aral'la göz göze geldik.

Oda içerisindeki kimsenin Ender Çakırca'nın en ufak isteğine karşı çıkmaya gücü yoktu. Herkes heveslisiymiş gibi kabul etti. Ben de öyle.

Ender Hanım ayaklandığın ben de ayağa kalktım. Aral sandalyemi çekip çıkmam için nezaketle yol açarken hafifçe bana doğru eğilmişti.

"Seni almamı istersen mesaj atman yeterli."

Gülümsedim. "Bu kadarını halledebilirim," diye fısıldadım.

Kafasını salladı hafifçe. "Aslansın, yaparsın."

Ona kısa bir bakış atıp Ender Hanım'ın peşine takıldım. Güneş abla ile yan yana Ender Hanım'ı takip ettik.

Bahçe oldukça genişti, tahmini yüz elli metre kareden daha büyük bir alana yayılıyordu.

"Ellerin nasıl Lina?" diye sordu nezaketle Ender Hanım.

"İyiler, teşekkür ederim," dedim peşinden giderken.

"Onlara iyi bakmalısın, doktor edecek o eller seni."

Başımı sallamakla yetindim. Bir çiçek rafını geçtiğimizde gördüğüm manzara o kadar güzeldi ki eğer bu ev benim olsaydı ben de buradan çıkmazmışım gibi hissettirdi bana. Her eşya üzerinde hatıralar taşıyormuş gibi eski ama bir o kadar da bakımlı ve güzeldi. Bir tekli bir de ikili koltuk bulunuyordu. Tekli koltuğa Ender Hanım oturduğunda Güneş ablayla yan yana oturmak durumunda kaldık.

Fatma Hanım çoktan bizim için atıştırmalık ve çay hazırlamıştı. İngiliz tarzındaki fincanlardaki çayın üzerinde buharı tütüyordu ve kurabiyeler bana küçüklüğümü hatırlattı. Aral'ın sevdiği kurabiyelerdendi belki de.

"Çekinme lütfen," dedi Ender Hanım kendi bardağını alırken.

Ender Hanım'ın yemek yiyişi, yürümesi ve konuşması o kadar nezaket doluydu ki onun gibi olma isteği uyandırıyordu içimde. Normal bir hayatta böylesine asil bir davranış biçimine sahip olmayı çok isterdim.

Fincanımı tabağıyla birlikte elime alıp dizlerime yasladım ve bir yudum aldım çaydan. Tadı öyle güzeldi ki bu yüzüme de yansıdı. Ender Hanım gülümsedi tepkime.

"Şükür ki çayı seviyorsun," dedi memnun bir ifadeyle.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle onayladım onu. "Bitki çayını severim."

"Aral söyledi," dedi gözleri parlarken. "Tatlı da seviyormuşsun. Senin için yaptım kurabiyeleri, umarım onları da seversin."

Kalbimde bir çeşit ağrı peyda oldu o an. Aral'ın annesinin ben seviyorum diye benim için bir şeyler yapması çok garip hissettirdi bana. Sanki kalbimde kırılan bir yere dokundu. Sanki değil. Tam olarak annemin kırdığı bir noktaya dokundu.

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca. Başka şeyler de demeliydim belki ama ne demeliyim bilemedim. Hiç iştahım olmasa da bir tane kurabiye aldım. Tadı gerçekten anne kurabiyesi gibiydi.

"Ellerinize sağlık. Aral'ın neden bu kadar sevdiğini anlıyorum."

Yüzünde sıcak bir ifadeyle beni izliyordu. "Afiyet olsun. Sık sık gelin, yaparım ben size."

Ender Çakırca'nın gözlerine bakarken annemin eski yüzünü görüyordum sanki onda. Mavi parmak gözleri o kadar saftı ki içinde zerre kötülük barındırmıyordu sanki içinde. Benim annemin de kötülük olmazdı gözlerinde ama yakın bir zamanda sırlarla karardığını fark etmiştim. Neden annemin Ender Çakırca'yla artık görüşemediğini tahin edebiliyordum aslında artık. Ender Çakırca'nın hiçbir şeyden haberi yok gibiydi ama annem her şeyin tam merkezindeydi. Bana bile bir şey söylememişken babam, Aral'ı bu işin içine çekmişti. Ender Çakırca'nın yüzüne bu yüzden bakamıyordur belki de.

"Gelirim," dedim normal bir hayatta bunu çok isteyerek.

"Aral, seni gerçekten çok seviyor." Gözleri hüzünlü bir mutlulukla ışıldadı. "Şükür ki bugün sizi izlerken senin de onu bir o kadar sevdiğini hissettim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece dinledim.

Mavi gözleri parlıyordu buğulandığı için. "Sana birçok şey borçluyum. O gün bana Aral'dan bahsetmeseydin bu kadar cesaret eder miydim bilmiyorum. Onun hayatında olduğun için minnettarım.

Onu sevdiğin ve ona güç verdiğin için... En çok da onu bana getirdiğin için teşekkür ederim Lina."

O an tüylerim diken diken olurken Güneş ablanın usulca ayağa kalktığını hissettim dayanamıyormuş gibi.

"Ben Melek'e bakayım," diyerek izin istedi.

Bu bana kendimi berbat hissettirdi. Aral'ı neredeyse ikinci kez öldürecekken annesinin Aral'ın hayatında olduğum için bana teşekkür ediyor olması Güneş ablanın midesini bulandırıyordu belki de. Ona utanmaz biri gibi görünüyordum belki de.

Ender Hanım yüzünde hüzünlü bir bakışla Güneş ablanın yanımızdan ayrılışını izledikten sonra gözlerini bana çevirdi. Bir şeyler sezdiğini anlayıp üzülmemesi için gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Dudaklarını birbirine bastırdı, uzanıp elimi tuttu. Nazik parmakları elimin üzerini okşarken Ender Hanım gözlerimin içine baktı.

"Zor olmalı," dediğinde ne demek istediğini başta anlamadım. "Herkese tüm doğru ve yanlışlarınla kendini açıp kabul görülebilmek."

Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim.

"Yıllar önce Celina'nın tam burada oturduğunu ve hamile olduğunu söylediği anı hatırlıyorum. Gözlerinin içi parlıyordu." Kalbimin ritmi değişti. Kim olduğumu biliyordu. Ne zaman anlamıştı? "Yıllar sonra Celina'yı tekrar bu koltukta gördüğümde göz yaşları içindeydi, seni kaybetmişti."

Seni kaybetmişti... Kaçırıldığım zaman... Annem ona mı gelmiş? Neden?

Gözlerinde çok üzgün bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. "Hükümdar senden eski bir dostumun kızı dediğinde sen olduğuna inanamadım."

"En başından beri biliyor muydunuz?" diye sordum ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kafasını salladı hafifçe. "Bunca şeye rağmen iyi olmana çok sevindim Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama sormaktan vazgeçemedim.

Korksam da Ender Hanım'ın gözlerine bakarak sordum. "Ne olduğumu biliyor musunuz?"

Gözlerinde hüzün gördüm yalnızca. Kafasını iki yana salladı. "Sen onlar gibi değilsin," dedi buna inanarak. *Tilkilerden haberdardı.* "Senin gözlerinde ölüm değil yaşam var Lina."

Ama nerdeyse oğlunuzu öldürüyordum.

"Benim tanıdığım Celina ve Kadir Kara bunun olmasına izin vermezlerdi."

Ama şimdi buradayım...

"Beni sevmesi rahatsız etmiyor mu sizi?"

"Ben de Hükümdar'ı seviyorum," dedi hüzünle. Yüzünde bir sürü ifade geçti. Pişmanlık, korku, üzüntü, endişe. Bir sürü şey. "Aynı şey değil elbette ama benzer durumlar. Aral'ın kimi sevebileceğini söylemeye hakkım yok. Onlara hak ettikleri gibi bir hayat veremedim." Mavi gözleri üzüntüyle parladı. "Böyle olacağını hayal etmemiştim... İşlerin bu raddeye geleceğini, bu kadar sene süreceğini ve bizden birçok şey alacağını düşünmemiştim. Bilseydim..." Sustu. Bilseydi Hükümdar Çakırca ile evlenmez miydi? Evlense bile çocuk yapmaz mıydı? Bir sürü cümle gelebilirdi peşi sırada ama anlamsızdı. Yaşanıyordu şu an.

"Baban tanıdığım en iyi insanlardan biriydi," dedi samimiyetle. "Aral tüm bunları bilerek seni seviyorsa çok büyük bir sebebi vardır, eminim."

Yutkundum yalnızca. Burnum sızlamaya başladı. Ender Hanım'ın gözlerinden birer yaş süzüldü.

"Aral küçüklüğünden beri çok sahiplenici ve korumacı bir çocuktu. Hâlâ öyle. Sanki abi, iyi bir eş ya da ya da iyi bir baba olmak için gelmiş bu dünyaya. Sana iyi bakacağına eminim. Lütfen sen de ona iyi olur mu Lina?"

Burnum akarken kafamı salladım yalnızca. O an itiraf etmeyi çok istedim. Ama yapamazdım.

"Onun iyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim tüm samimiyetimle. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermem."

Ender Hanım usulca kafasını sallarken elini yanağıma yaslayıp okşadı. "Kendine de dikkat et mutlaka."

İçimde yoğun bir ağlama isteği hissettim. Tam o sırada olduğumuz yere atılan adım seslerini işittim. Can kurtaran gibiydi. Birkaç adımda yanımıza gelip usulca yanıma oturdu, sıcak bedeni annesine dönerken bana yaslandı ve sağ kolu koltukla arama girip sıcak avucunu belime yasladı buradayım der gibi. Vücudum onun varlığının sinyallerini kalbime gönderirken sakinleştirmeye başladı onu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ender Hanım gülümsedi ona. "Yolunda annecim," dedi sevecen bir sesle. "Lina'ya teşekkür ediyordum."

Aral bana bakıp sonra annesine baktı dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Ne için özel değilse?"

"Seni bana getirdiği için," dedi Ender Hanım sevgi dolu gözlerle Aral'a bakarken. "Ve böyle güzel, zeki, sevgi dolu bir kadın olduğu için."

Aral'ın gülümsemesi genişledi. "Sevgi dolu," diye onaylarken onu bana imayla baktığında kaşlarımı çattım.

Ne yani değil miydim? Öyleydim? Değil miydim? Tanımadığım insanlara soğuk, somurtgan ve biraz da agresif olabiliyordum yerine göre ama sevgimizi herkese dağıtacak değildik. Ona veriyordum ya daha ne istiyordu? Hak edene veriyordum gayet.

Yüz ifadem onu keyiflendirdi.

Ender Hanım "Bugün sevgililer günü," dediğinde ona çevrildi bakışlarımız. İkimize bakıp gülümsedi. "Çok tutmayayım sizi."

Aniden aklıma bu sabahki öpüşmemiz geldiğinden tenim ısındı utançla. "Estağfurullah."

"Tutmuyorsun bizi merak etme canım."

Aral'ın ilk kez canım dediğini duyduğum ve bunu annesine söylediği için kalbim bir tuhaf oldu. Çok güzel demişti. Bana da diyebilirdi dilerse.

"Lina'ya odasını gösterip ihtiyaçlarıyla ilgilen bir tanem olur mu? Misafir gibi hissetmesin."

"Oda?" dedim şaşırarak. Sonra Ender Hanım'a çevirdim bakışlarımı. "Odaya gerek yok, teşekkür ederim. Zahmet etmeyin o kadar."

Kafasını iki yana salladı. "Ne zahmeti? Bu gece misafirimizsin. Akşam çok güzel yemek yapacağım size."

O kadar hevesle söyledi ki karşı çıkamadım. Onayladım yalnızca Ender Hanım'ı. Aral masadaki kurabiyelerden birini alıp Güneş ablanın dokunmadığı çayını içerken üçümüz sohbet ettik bir süre. Aral o kadar tatlı yedi ki kurabiyeleri tok olduğum halde onunla beş tane kurabiye daha yedim. Bugün iştahımın çektiği tek şey olmuştu o kurabiyeler.

Ender Hanım bizi orada yalnız bıraktığında başımı Aral'ın koluna yasladım ihtiyaçla. Gerilen omuzlarım gevşedi.

"Konuşmalıyız," diye fısıldadım daha fazla dayanamayacak gibi hissederken. Kafamın içini susturamıyordum. Aral sol elini sol dizine vurdu hafifçe. Derin bir nefes alıp kalktım yerimden. Aral oturduğu yere yerleşirken bacakları arasına girip sol dizine oturdum usulca. Sırtımı göğsüne, başımı da omzuna yasladım yorgun bir şekilde. Kolları etrafıma sarıldı, karnımda birleşti elleri. Dudakları şakağıma yaslandı.

"İyi misin?"

Yutkundum usulca. "İyiyim," diye fısıldadım camdan tavana yağan karı izlerken. Sanırım ısıtmalıydı cam, bu yüzden çatısında hiç kar yoktu.

Sol elinin parmaklarını sağ elimin parmaklarına geçirirken "Anlat bana sevgilim," diye fısıldadı beni teşvik etmek ister gibi.

Dilimi dudaklarımla ıslattım ve aklıma gelen ilk yerden başladım.

"Hastaneyken sana yaptığım şeyi söyledim," dedim kısık bir sesle.

Sırtımı yasladığım göğsü gerildi bir anlığına. "Neden yaptın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Genzim acıdı ama ağlamayacaktım. Ağlamak için iş işten geçmişti artık. "Deniz bana çok iyi davranıyordu, dayanamadım."

"Ablam bir şey mi söyledi sana?" Ses tonu sakindi, anlayama çalışıyordu her şeyi.

Kafamı iki yana salladım. "Yüzüme karşı değil ama onu Alpaslan abiyle konuşurken duydum. Birlikte olmamızı istemiyor. Haklı."

Aral yorum yapmadı. "Mehmet Ali peki?"

Yutkundum. "Şahin, Deniz ve Ekin'leydi, ben Kürşat'la uzaktaydım ama duydum uzaktan. Yüzüme karşı hiçbir şey söylemedi."

"Ne dedi Lina?" diye sordu soruyu geçiştirmeme izin vermeyerek. Sinirliydi Mehmet Ali'ye.

"Sana zarar verebileceğimi, mantıklı olmadığını, değmeyeceğini söyledi," diye kısaca özetledim. "Ona kızmana gerek yok. Haksız değil. Korkuyorlar senin için."

"Bu şekilde, bu kelimelerle söylemediğine eminim ama ben kendim yüzleşeceğim zaten onunla," dedi uzatmayarak. "İsterdim ki bunu makul bir zamanda benimle açıkla ama dayanamadım diyorsun Lina. Öyle dersen karşı çıkamam hiçbir kararına. Üzgünüm o an yanında olamadığım için. Bunu tek başına göğüslemek zorunda kaldığın ve böyle şeyler duyduğun için. En başından beri bunu kimsenin bilmesine

gerek duymadım, sen ve bendik muhatabı ve biliyorduk zaten artık. Çözmüştük. Ama sen kendini onlara karşı yeterince dürüst hissetmediğin ve özür borçlu gördüğün için karşı çıkmadım bu isteğine. Fakat bu demek değil ki bu onların meselesi. Neredeyse otuz yaşımdaydım ve on kişilik düşünürdüm aldığım kararın hepsini. Sen o tüm kararlın içindeki tek bir tanesin. Bana özelsin. Her şeye yorum yapabilir, dilerlerse söz hakkına bile sahip olabilirler üzerimde ama Lina sen ve sana dair her şey o sınır çizgisi."

Aral'ın söylediği her kelime zihnime kazındı. Artık her teselli aradığımda belleğim bana bu satırları hatırlatacaktı.

"Üzgünüm," diyebildim yalnızca.

"Geçmişe yanma," dedi dudakları kulağıma çok yakın bir noktadayken. "Artık ben varım ve kimse alamaz beni senden."

Sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım avuç içimi onu sevme isteğiyle dolarak. Biraz mola verdim bunu da atlattın Lina der gibi. Parmak uçlarım yanağını okşarken o geceyi anımsadım. O gecen başlamak en iyisiydi.

"Ben o gece babamı gördüm Aral," diye fısıldadım içimde tarifsiz bir his gün yüzüne çıkarken. Bastırdığım o his Aral'ın dizine oturduğum gerçeğiyle gün yüzüne çıkabildi. Çünkü ancak o zaman kaldırabilirmişim gibi hissediyordum.

Aral'ın bir anlığına göz bebekleri büyüdü. Gözlerini bana çevirdi şaşırmış bir ifadeyle. Daha sonra o ifade hüzne dönüştü gözlerime bakarken.

"Aslında görmedim. Arkam dönüktü ama..." Yutkundum. "Babamdı Aral. Wielki'nin verdiği ilacı sana o enjekte etti."

Sol eli başımın arkasına yaslanıp beni kendisine çektiğinde yüzümü boynuna gömüp kollarımı ona sardım.

"Baban yaşıyor," diye fısıldadı.

Kafamı salladım yavaşça. "Hım," diye mırıldandım ağlayacak gibi hissederken ama o kadar öfkeliydim ki ağlamak istemiyordum. Jan'ı babamın yolladığı bir gerçekti fakat babamın hâlâ yaşıyor olduğu bambaşka bir gerçekti ve Aral da bunu anlıyordu.

Saçlarımı okşadı, omzumu öptü. "Her şey yoluna girecek Lina."

Sessiz kaldım. Bir an önce girse iyi ederdi. Burnumu çektim sessizce. O an aklıma Jan'ın anneme burnumun kanadığını söylememi söylediği geldi ama üzerinde çok durmadım şimdilik.

Hafifçe uzaklaşıp yüzüne baktım Aral'ın. "Partide Ekin'i ve Kuzey'i gördüm," dedim gözlerine bakarak. Anlam veremiyordum ve Aral'ın bugün Kuzey'i aramak yerine onu Şahin'den sorması dikkatimi çekmişti. Kuzey hastanede de gergindi bir sebepten.

Aral'ın gözlerinde anlam veremediğim bir bakış gördüm. Beni tutuşu sıkılaşırken sıkıntıyla bir nefes verdi. "İnanılmaz gerçekten," dedi düşündüğü şeye hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Sorun ne?" diye sordum yüzünü izlerken.

"Kuzey," dedi gözlerime bakarak. "Kızıl gene sahip olmayan çocuklardanmış." Yutkundu. "Ben de dün öğrendim."

Kalbimin ritmi değişti. "Yoksa o da?" dedim endişeyle.

Aral endişemin onun da biyolojik kardeşim çıkması olduğunu anlayıp kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Öyle olsa," deyip sustu.

Kaşlarımı çattım. "Öyle olsa ne?"

Dili dudaklarını ıslattı. Söylemek istemiyor gibiydi ama mecburdu artık.

Yutkundu. "Öyle olsa baban, babamdan onu evlatlık almasını istemezdi." Tüylerim diken diken oldu. "Kendi çocuklarını kendi etrafında toplamış gibi duruyor."

"Babam," deyip sustum kafamı toplayamayarak. Babam, Hükümdar Çakırca'dan Kuzey'i evlat edinmesini söylemiş. O halde Güney de öyle olmalı. Hatta Doğu ve Batı bile belki de. Evlatlık almasını babam mı söylemiş? Ne için? Kurtarmak için mi? Nasıl bir kurtuluş bu?

Aral'ın gözlerine bakarken içim ezildi. Eve gelen her çocuğun o evden gidemesin diye geldiğini düşünen Aral'ı düşündüm. Kardeşleri için teninde birçok iz taşıyan, onları kurtarmak için savaşan, kendi öz kardeşini arkasında bırakan Aral'ı düşündüm.

"Başına gelenlere," dedim içimde bir hüzün ve öfke kasırgası koparken. "Babam mı sebep oldu?"

"Baban bir şeye sebep olmadı Lina," dedi kafasını iki yana sallarken. "Onları kurtarmak istedi ve elindeki tek seçenek babamdı belki de. Babamın onları bana karşı kullanacağını bilemezdi. Belki de bu yüzden vicdan edip hayatımı kurtarmak istemiştir seninle."

Benim babam kötü biri değildi Aral. Tüm bunlardan önce söylese biri bana yalan derdim ama şimdi neye inanacağım bilmiyorum.

Kendime bile güvenemiyorum ben. Babama güvenebilir miyim?

"Peki diğerleri?" diye sordum üzüntüyle.

Kendi yaşadıklarımı düşününce onların da benzer şeyleri yaşamış olabilecekleri gerçeği kalbime çöreklendi. Batı henüz bebekken almışlar. Belki çok zarar görmemiştir ama ya diğerleri? Kuzey'in ilk günden bu yana bana karşı her tutumuna hak verdim o an. Ben bilmiyordum ama o biliyordu belki de benim kim olduğumu ve Tilkilerden nefret ediyor olmalıydı. Ares onlardan köpek diye bahsederkenki yüz ifadesi hâlâ aklımdaydı.

"Onların da olma ihtimali yüksek," dedi Aral keyifsiz bir ifadeyle.

Elimi yanağına koydum kalbim ağırlaştıkça ağırlaşırken. "Çok üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı Aral. "Yaşadıkları için ben de öyle ama bu şekilde bile olsa kardeşim oldukları için mutluyum Lina. Mükemmel değildi belki ama çok daha iyi bir hayat yaşayabildikleri için memnunum."

Bu adam dünyaya sevmek için gelmişti. Koşulsuzca, kalbinin yettiği kadarıyla sevmek için yaşıyordu sanki. Sevgisinden öldürmek diye bir şey olsaydı ilk kurbanlarından biri ben olurdum.

Yanağını okşayıp dudaklarımı yanağına bastırdım sevgiyle. "Sen bu dünyaya çok fazlasın."

Yüzünü yüzüme yaslarken kolu daha sıkı sarıldı bana. "Belki de bu yüzden bana kendi dünyamı vermişlerdir."

Kalbim fazla sevgiden infilak etmek üzereydi. Şu an burada susmak, birbirimizi öperek teselli etmek ve edilmek istedim ama susmanın sırası değildi şimdi.

Burnumu çektim hafifçe. "Annen kim olduğumu biliyor," diye fısıldadım dudaklarım hâlâ yanağına yaslıyken.

"Biliyorum," dedi o da. "Dün konuştu benimle. Seni ilk gördüğünde anlamış."

Ağlama isteğimi bastırdım. "Annen kötü biri olmadığımı düşünüyor."

"Öylesin," dedi net bir sesle.

"Annene söyleyemeyeceğim gerçeği." Boğazıma bir yumru oturdu. "Benden nefret etsin istemiyorum."

Sırtımı okşadı. "Söyleyemeyelim," dedi yumuşacık bir sesle. "Öptün geçti. Biz bilsek yeterdi sevgilim, en başından beri."

Kafamı salladım. "Annem annenle arkadaşmış," dedim bu kez. "Annem başta sana söylememi istedi. Nedenini sorduğumda gidip annene soramayacağını söylemişti. O halde şimdi bilmenin sakınca yoktur diye düşündüm. Annem ben kaçırıldığımda annene gelmiş. Babam ve baban da yakınlarmış eskiden. Muhtemelen aynı şey istedikleri için. Sonra bozulmuş araları bir sebepten. Benim Karo kartım babam öldüğünde geçmiş olmalı Asaf'ın eline. Asaf karaborsaya çıkardığında baban aldı kartımı. Tesadüf gibi gelmiyor hiçbir şey."

Benden hafifçe uzaklaşıp yüzüme baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade gözlerinde merak vardı.

"Ne düşünüyorsun Lina?" diye sordu nasıl bir sonuca vardığımı merak ederek.

Derin bir nefes alıp aklımda kurduğum düşünce zincirini ona sakince baştan sona anlattım.

"Davetteki o tıknaz adamı hatırlıyor musun? Beni almak istediğinden ama babamın buna mani olduğundan bahsetmişti?"

Aral dişlerini sıktı hafifçe fakat onayladı beni sabırla.

"O adamı, olayları öğrendikten sonra Asaf'ı görmeye gittiğim gün görmüştüm. Asaf'ı ziyarete gelmişti. Asaf'la önceden beri tanışıyorlar, eğer Karo As'ı Asaf'ta olsaydı verirdi ona. Fakat veremedi çünkü bir süreye kadar Asaf'ta değildi. Asaf'ın çekmecesinde babamın cebinde taşıdığı fotoğrafımı bulmuştuk, üzerinde kan leke vardı. Muhtemelen babam her zaman kartımı taşıyordu yanın ve kendini ölü gibi gösterdiği gün fotoğrafı ya kaybetti ya da inandırıcı olması için orada bıraktı. Babamın sözde ölüm günü 19 Şubat. Davete 12 şubatta gittik. Ares bizimle eğlenmek için bilmece halinde verdi tarihi ama herkese böyle olmadığını söylemişti Angelina. Belki de her sene zaten 12 şubatta yapılıyordur. Asaf'ı görmeye gittiğim gün korumasının bana babamın davetlere katıldığını söylediğini söylemiştim size. Babam geçen sen davete katıldı, bir şey oldu ve bir hafta içinde kendini ölü göstermek zorunda kaldı. Asaf, babamın öleceğini biliyordu, Karo As'ım onun eline geçti ve davet zamanı da geçtiği için kart ona kaldı. Ona gönderilen mektupta bir davetten bahsediliyordu ama o davet bizim gittiğimiz davetti esasen. Asaf babamın ölmediğini anlayınca kaçmak istedi ve sahte bir davet düzenledi. Kartımı elden çıkarıp yüksek mebla parayla hem karttan kurtulacak hem de kaçacaktı. Sonra nasıl olduysa babamın elinden davet sonrası çıktığı için elden çıkarılamayacak olan

kartım sahte bir davette rakipsiz bir şekilde babanın eline geçti. Baban daveti de kartımın da orada olacağını biliyordu."

Aral'ın kaslarının gerildiğini hissettim. "Birlikte çalıştıklarını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim yavaşça. "Bilmiyorum. Belki de o kadar iyi düşmanlardır ki birbirlerini çok iyi tanıyorlardır." Tırnağımı gömleğine sürttüm düşünceli bir ifadeyle. "Baban satrancı babamın öğrettiğini fark ettiğinde oynayacağım her hamleyi biliyordu."

Aral kafasını salladı. "Baban, babamı seni korumak zorunda bıraktı," dediğinde gözlerine baktım. Yüzünde alaylı bir ifade görmeyi beklemiyordum. Her şeyi anlamış gibi güldü hafifçe. "Birbiriyle iletişim bile kurmuyorlar ama koca bir satranç tahtası üzerinde hamle yapıyorlar. Biri seni korumaya çalışıyor, diğeri beni uzak tutmaya çalışıyor."

Yutkundum ve Hükümdar Çakırca'nın ona söyleyemeyeceğimi düşündüğü şeyi söyledim. "Ve seni bu işe babam soktu. Babandan intikam al diye. Ama aslında aynı şey istiyor ikisi de."

Gözlerime bakarken düşündüğümün aksine hayal kırıklığı görmedim.

"Beni bu işe baban sokmadı," dedi gözlerime bakarken. "Ben sana yardım etmek istedim. Ne yapabileceğimi sordum. O da yanında olmamı istedi sadece."

Kalbim sıkıştı. "Babamın elindeki şeyler her neyse babamı içeri sokar demiştin," diye mırıldandım.

Kafamı salladı. "Öyle," diye onayladı beni. "Buna inanıyorum ama hiçbir öncelik olarak bunun peşinde değildim. Hep senin peşindeydim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ona kızmak isteyerek. "Hani babana cezasını çektirip kardeşlerinle normal bir hayat yaşayacaktın?"

"Ona cezasını çektirmek zor," dedi keyifsiz bir sesle. "Ama bu iş bittiğinde Lina, o dediğimi yapacağım sevgilim, göreceksin."

"Ya babam babanla çalışıyorsa hâlâ?"

Omuz silkti. "Bak bana Lina, kim için nerdeyim şu an?"

Annen için kaçtığın o evdesin.

"Seni kurtaracaksa eğer ben de babamla yürürüm."

Kafamı iki yana salladım bunu istemeyerek. "Olmak istemediğin biri oluşunu izlemek istemiyorum ben senin," dedim net bir sesle. "Olmayacağına söz ver."

Gülümsedi bana. Başını eğip yanağımı öptü. Dudakları tenime öpücükler bırakarak boynuma ilerlerken tüm bedenim gevşedi.

"Aral," diye mırıldandım. "Söz ver."

"Seni seviyorum," dedi yalnızca.

Ensesindeki saçlarına tırnaklarımla dokundum. "Söz ver."

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı boynuma.

"Önce söz ver."

Benden uzaklaşıp birkaç santim uzağımda tuttu yüzünü ve gözlerimin içine baktı. "Bana baktığın üzüleceğin bir adam olmayacağım," dedi net bir sesle.

Bazen yetinmen gerektiğini öğretti bana hayat. Aral Çakırca bana yeterdi. "Seni seviyorum," dedim gözlerine bakarak.

Derin bir nefes aldı. Dili dudaklarını ıslattı. "Çok aşığım sana. Söylemiş miydim hiç Lina?"

Kalbim sanıyordu resmen. Bu hızlı atmak değildi, sancımaktı artık.

Dudaklarını öpecektim ama o an bahçeye giren araba sesini işitmemle başım o yöne çevrildi.

"Ne oldu?" diye sordu Aral duyamadığı için.

"Bir araba geldi," diye mırıldandım.

O sırada telefonuma bir mesaj düştüğünde Aral'la göz göze geldik. Cebimden telefonumu çıkardım. Jan'ın bana mesaj attığı numaradandı.

Kulaklarını tıka.

Her anlamda.

Aral'la birbirimize baktığımız sırada olduğumuz yere gelen adım seslerini işitip ayağa kalktım. Aral da kalktığı sırada Ekin geldi. Gergin görünüyordu.

"Atilla dayım geldi," dedi Aral'a doğrudan bakarken.

"Mehmet Ali burada mı?" diye sordu Aral buz gibi bir sesle.

Kafasını salladı Ekin. "Dayıma anlattığını sanmam," dedi Aral'ın bakışlarından ona kızgın olduğunu anlayarak.

Aral dişlerini sıktı hafifçe. Şahin Aral'ın dayısını çok sevdiğinden bahsetmişti. Fakat şimdi durumlar değişebilirdi. *Aral'ın bir Tilki'ye âşık olduğu gerçeğiyle...*

Ekin'le göz göze geldiğimizde cebinden ufak bir kutu çıkardı ve Aral ne olduğunu anlamış gibi kaşlarını çattı.

Ekin yüzünde mahcup bir ifadeyle bana uzattı. "Belki lazım olabilir," dediğinde Aral'ın gerildiğini hissettim. Ekin'in bana uzattığı şeyler kulak tıkacıydı. Jan'ın mesajını anımsadım.

O sırada evin içerisinde atılan adım seslerini işittim. Jan'ın uyarısına uyarak tıkaçları çıkarıp kulaklarıma taktım. Aral'ın dert ettiği kadar dert etmedim bunu.

Fatma Hanım yanımıza geldi. "Hükümdar Bey ve Atilla bey çalışma odasına geçtiler. Babanız sizi ve Lina hanımı çalışma odasına çağırmamı istedi."

Aral'ın gerildiğini hissettim ama duruşu daha da dikleşti. Gözlerini bana çevirdi. Bu el elimi tuttukça en zor sınavı geçebilirdim. Kafamı salladım Aral'a.

Elimi tuttu. Birlikte ayaklarımız yere basa basa yürüdük. Ekin peşimizden geldi.

"Dayım MIT müsteşarı," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

Bu bilgi tüylerimi diken diken etti. *Babamın peşindeler ve beni takip ediyorlar. Beni sorguya çekemiyorlar çünkü dedem buna izin vermiyor. Aynı çatı altında bir güç savaşı.*

Çalışma odasına girdiğimizde ayakta dikilen iki adamın da gözleri bize çevrildi. Hükümdar Çakırca yoktu, Mehmet Ali'nin yanında duran sarışın adama baktım. Mavi gözleri şimşek çakıyordu sanki. Odayı gerginlik sarmıştı. Siyah bir takım giyiyordu, altmışlarına yaklaşmıştı.

Göz göze geldiğimiz an gözlerinde nefreti gördüm. Daha sonra o gözler Aral'a çevrildi. Bu kez hayal kırıklığı vardı gözlerinde. Bana olan nefretinden daha çok sıktı canımı. Beni sevdiği için sevdiği insanlarla arası açılsın istemiyordum.

"Eğittiğiniz köpekler paslanmış," dedi dayısı gözlerini Ekin'e çevirip daha sonra bana baktı. "Gözlerinden bir tilki kaçmış gibi duruyor."

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaştı. "O bir tilki değil," dedi buz gibi bir sesle.

Dayısı ona baktı. "Öyle mi?" eliyle karnının spesifik bir yerini gösterdi. "Bana karnındaki beş santimlik yaradan bahsetmek ister misin?"

Aral doğrudan Mehmet Ali'ye baktığında Mehmet Ali başını eğdi. Ona kızmadım. Mecbur kalmış bile olabilirdi. En başından beri suç benimdi. Benimle ilgiliydi.

"Ben," demiştim ki gözleri bana çevrildi.

Elini kaldırdı susmam için. "Aslanlar konuşuyor küçük tilki."

"Dayı," dedi Aral öfkeli bir tonda.

O sırada arkamızdaki kapı açıldı. Hükümdar Çakırca yanımdan geçerken "Misafirime saygı göster Atilla," dedi otoriter bir sesle. Doğruca ilerleyip karşısında durdu.

"Dalga mı geçiyorsun Hükümdar?" diye kızdı Atilla Durmuş. "Babamı kimin öldürdüklerini unuttun mu?"

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın dedesini tilkiler mi öldürmüştü?

"Lina," dedi üstüne basarak. "Tilki falan değil. Onların yaptıklarıyla onu sorumlu tutamazsınız."

Atilla Durmuş sinirle alt dudağını ıslattı. O sırada avucunda sıktığı bir şey olduğunu fark ettim. Sigara büyüklüğünde bir kadar bir şeydi. Benzerini Aral'da da, Ekin'de de görmüştüm. *Köpek düdüğü... Kulaklarını tıka. Her anlamda. Siktir. Düdük köpekler için değil.*

"Bana onun tetiklenmediğini söyleyebilir misin?" diye sordu Aral'a.

Gerildim. Ya beni tetiklerse? O düdük ne işe yarıyor Allah aşkına?

"Tetiklenmiyor. Yiğit'e de ispatladı."

Alayla gülümsedi. "Bilimsel kanıtınız var mı? Ufak deneyinizden başka?"

"Onu tetiklemeyeceksin," dedi Aral kesin bir dille.

"Hayır," dedi Hükümdar Çakırca da bunun üzerine. Gözlerini Atilla Durmuş'a dikti. Buz gibi bir ifadesi vardı. Otoriterleri savaşıyordu. "Ender'i ürkütecek bir şey yapmaya kalmayacak elbette."

"Bu sesi yalnızca tek bir kişi duyabilir bu odada," dediğinde benden bahsediyordu.

O an Aral önüme geçip onun tam karşısında dikildiğinde görüş açım tamamen kapandı. "Bir daha," dedi sütüne basa basa ve üzerine yürümeyeceğini bilsem de diğer elimle de kolunu tuttum. "Ondan bu şekilde bahsetme. Öfkeni çıkarak birini arıyorsan beni kullanabilirsin."

Atilla Durmuş derin bir nefes aldı. Küfür mırıldandı.

"Sevecek başka kız yok muydu be oğlum?" diye kızdı Aral'a. Sonra Hükümdar Çakırca'ya döndü. "Eğer o herifin kafasına sıkmış olsaydın

belki oğlunu bu bataktan kurtarırdın."

Babamdan mı bahsediyordu?

"Aynı taraftayız," dedi Hükümdar Çakırca. "Yolu bir tek o biliyor."

"Sikmişim tarafını," diye öfkeyle soludu. "Bu kızın Tilkiler tarafından kullanılmayacağını garanti ediyor musun sen bana? Yoksa götüreyim mi?"

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken gözlerim odayı taradı. Gerekirse kaçardım çünkü. Niyetim yoktu hiç tutulmaya.

"Hiç kimse bir yere gitmiyor," dedi Aral net bir sesle.

"Lina Kara'nın sorumluluğu bana ait," dedi Hükümdar Çakırca. "Oyunun en güzel anında tahtanın önünde duruyorsun Atilla. Benim bölgemdesin. Atını alıp geri çekilmen akıllıca olurdu."

"Son şans," dedi yalnızca. "Tek hatasında alırım ve şerefsiz Kotan mani olamaz."

Kotan... Dedem.

Atilla Durmuş bize doğru ilerledi. Yanımızdan geçerken "Sen benimle gel," dedi Aral'a.

Gitmesini istemedim ama Aral elimi bırakıp Ekin'e baktı beni işaret ederek ama bana bakmadı. Kendini mahçup hissettiği içindi. Biliyordum. Kalbim ağırlaştı.

Mehmet Ali, Atilla Durmuş ve Aral odadan çıktıklarında Hükümdar Çakırca da onlara katılmak üzere bize doğru ilerledi.

"Kulak tıkaçları kimin fikriyse ona teşekkür etmelisin," dedi gözlerime bakarken. "Onlar olmadan düdüğe maruz kalmanı istemeyiz. O ufak düdüğün tilkiler üzerinde kötü etkileri var."

Tüylerim ürperdi. Bir köpeği durdurmak gibi tıpkı. Tilkileri etkisiz hale getiren düdükleri var.

"Ares'in yerini biliyor musun?" diye sordu bana.

Bilmiyordum. "Hayır."

"Onun kimin kartı olduğunu biliyor musun peki?"

Bir tahminim vardı ama cevap vermedim.

"Sahibi dün özürlerini iletti ama onlar da yerini bilmiyormuş."

Kaşlarımı çattım. Özürlerini mi iletmişlerdi? Ares kendi başına hareket etmişti belli ki tamamen ve Hükümdar Çakırca'yı karşılarına almak istememişlerdi.

"Kim oyundan kaçacaksa oyuna çağırır ki?" diye sordu bana Ares'i kastederek. Bizi davete çağıran oydu. Kaçmış olamazdı. Hükümdar

Çakırca bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Şahını sıkıştırdıklarında onu koruma altına almak için ne yaparsın?" diye sordu bu kez.

"Rok," diye yanıtladım onu.

Kafasını salladı. "Kalen yıkılmadan kazansan iyi edersin küçük tilki."

Gözlerine baktım öylece. O da bana bakıyordu. "Seni çok zeki bir kızsın. Bu odada konuşulanları tekrar düşüğünde rehberini bulacaksındır."

Rehber. Yol gösterici. Yolu bir tek o biliyor. Babam. Oyun. Ares. Gönderdiği kartlar. Eğlence merkezi. Kahretsin. Nerede olduklarını biliyorum. En başından beri...

- Devam Edecek -

11.08.2023

oy ve yorum atmayı unutmayıııın <3 öpüldünüz.

- sizi seven filiz buradaydı

Bölüm 32 | Rok ve İleri

İyi akşamlaaar <3

Size yine kafa yormalı, sır açıklamalı ve aksiyonlu bir bölüm bıraktım. yorum ve oy bırakırsanı mutlu olurum. Yakın zamanda tekrar görüşmek üzere öpüyorum çok <3

BÖLÜM 32 | ROK VE İLERİ

♪ Shamless - Camila Cabello

♪ Toxic - AnnenMayKantereit

♪ Leni - GoodBooks

♪ Own Paradise - LXAES

Hak etmem gerek. Aldığım tek ders bu eksiksiz. Doğdum tek başıma ve çaresiz. Karnımı bile doyuramam bir annesiz. Herkes doğar kimsesiz ama bazılarının daha zor elde etmesi. Aklım sonradan gelir, sevgi ise karşılanmasını bekler bir şartlar listesi. Kendisi olduğu için sevilebilir mi insan birini? Hak mı etmem gerek her şeyi? Uydurduğum ayaklarım başkasının sanki. Kader diye yazılan bir tiyatro metni ve ben bile seslendiremem kendimi. Ya sevmezlerse beni? Hak etmem gerek. Hak etmem gerek.

Aral yaklaşık bir saat dayısı ve babasıyla kaldı. Aşağı inip Güneş abla veya Ender Hanım'la yüzleşmek istemediğimden Ekin'le çalışma odasında kaldım. Bileğimdeki Aral'ın saatinden geçen dakikaları sayıyordum. Sabırsızdım güneşin batması için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ekin.

Kulaklarımda tıkaç olduğu halde onu duyabiliyordum, zira dudaklarını okuyabiliyor olmak da fayda veriyordu.

"Hiç," diyerek yalan söyledim.

Gözlerimin içine baktı inanmamış gibi ama üstelemedi.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu bu kez.

"Yapılması gerekeni."

Kaşları çatıldı hafifçe. Üstü kapalı bir cevaptı.

"Abimle konuşacak mısın?"

Bilmiyordum. Hastaneden daha dün çıkmıştı ve uğraştığı şeyleri hak etmiyordu. Kulaklarımdaki tıkacı çıkardım. Bir saattir bir şey olduğu yoktu, bu saatten sonra da eğer o düdüğü kullanacak olursa tıkaçların beni pek koruyacağını düşünmüyordum.

"Olayın ne kadarını biliyorsun?" diye sordum mavi gözlerine bakarken. "İlk andan beri daha fazlasını biliyorsun." Elimdeki tıkaçları salladım bir de bunları der gibi.

"Küçükken görünmez bir çocuktum ama bir o kadar da zekiydim. Babamın anlamayacağımı düşündüğü şeylere kulak misafiri olur kafamda birleştirirdim. Görünmez insanların her şeyi kolayca öğrenebilme gibi basit kabiliyetleri vardır."

Benim gibi.

"Babam işinde çok sıkıdır. Abim benim gibi silik bir çocuk olmadığı için benim kadar bilgili ya da ilgili değildi. İstediğinden nelere kulak tıkayabileceğini bilsen şaşarsın belki de. Bu ev ona hem her şeyi görüp duymayı hem de kör ve sağır olmayı öğretti. Babamla ilgili her şeye kulak tıkar görmezden gelirdi. Bu şekilde dayanabiliyordu."

Sol omzumda bir yangın başladı kalbimi yaktı sanki.

"Baban neden bana bir damga gönderdi o gün?" diye sordum merak ederek. "Ne zaman konuşsa o kadar düşmanca görünmüyor."

Alayla gülümsetti son kurduğum cümle onu. "En başından beri seni abimden uzak tutmak istedi," diye açıkladı. "Abime o günü hatırlatarak bir mesaj veriyordu. O kızı uzak tutmazsan ya bizden olacak ya da zarar görecek."

"En başından beri," diye mırıldandım. En başından beri Aral'ı benden uzak tutmak istiyordu. Ama babam onu bu işe sokmuştu. Aral ve babam hiç tanışmamış olsaydı, Aral'ın sıradan bir hayatı olabilirdi. O an Şahin'in sesi yankılandı zihnimde; *Ya da mezarına diktiğimiz ağaç meyve vermişti.*

"Neden onunla gitmedin?" diye sordum bu hikâyeyi çok merak ederek.

Gözlerinde bir parça öfke gördüm. "Çok geçti," dedi keyifsiz bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Oturduğu koltukta aşağı kaydı biraz ve kafasını geriye yasladı. "Gitmek için," dedi durgun bir sesle. "Evi boş bırakmak için."

Tüylerim diken diken oldu. Aklıma türlü şey geldi.

"Kuzey bir tür tilki," dediğinde bunu uzun zamandır bildiğini fark ettim. "Kızıl genleri baskın olması için mutasyona maruz bırakılmış ama başarılı olamamış deneklerden sadece biri. Kızıl Tilkilerin eğitiminde kullanılan gözden çıkarılabilir denekler olarak anılıyorlar."

Söylediği her kelime canımı sıktı ama bunu küçümseyerek söylemiyor öylece anlatıyordu.

"İlk gidebileceğimiz fırsatta Kuzey geldi ve abimi olduğu yere mıhladı. Güney'i yanına alabilmek için babamın gözüne girdi. Babamla benden daha fazla zaman geçirmiştir."

Babasından nefret ettiği halde bunu kıskandığını fark ettim. Hep görmezden gelinmiş bir çocuktu Ekin sanki. Hiç kimse ondan bir şey beklememiş sanki ve Ekin buna hep içerlemiş. Birinin ona ihtiyacı olmasını çok istemiş ve eminim Aral onu arkasında bıraktığında yıkılmıştır.

"Güney de alındı ve abime bunu hiç anlatmadı," dedi Kızgın bir sesle. "Abim her çocuk onu eve bağlamak için alınıyor ve kötü muamele görüyorlar sanırken Kuzey susuyordu sadece. Her şeyi bilmesine rağmen."

Kuzey'in bunu Aral'a kötü hissetmek için yaptığını sanmıyordum. Muhtemelen emir alıyordu ve bu hayatı o da istiyor, kaybetmekten korkuyordu. Anlayabilirdim. Aral'a olan saygısını ilk andan beri hissediyordum. Ona değer veriyordu. Onu kaybetmekten korkuyor olmalıydı.

"Korkmuş olmalı."

Alayla gülümsedi Ekin. Başını omzuna doğru eğip bana bakmak için gözlerini aşağı çevirdi. "Biz de Alice Harikalar Diyarı'ydaydık zaten."

Kızgın olmasını anlıyordum. Ona Kuzey'i savunduğumu düşünmesini istemediğim için "Onu sana savunmuyorum," dedim samimiyetle. "Seni anlıyorum. Ben de olsam öfkelenirdim. O her şeyden önce senin abindi."

Kafasını salladı. "Öyle," dedi net bir sesle geniş zaman eki kullanmadan. "Gittikleri geceden birkaç gece önce babam Kuzey'den abimi takip eden bir Köpek'le ilgilenmesini istemişti. Hakaret için söylemiyorum, onlara böyle deniyor," diye de bir parantez açtı ve devam etti. "Kuzey bir gece ortadan kayboldu. Bir gün sonra geri döndüğünde neredeyse kan kaybından ölüyordu."

İçim titredi. Aral'ın yeni mezun olduğu zamanlar olmalıydı ve düştüğü dehşeti düşünemiyordum. Onun yüzünden bir kardeşinin ölmek üzere olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Kuzey iyileştiğinde gitmeye karar verdiler," dedi Ekin tatsız bir sesle. "Fakat olabilecek en kötü zamandı. Kuzey bir Köpek'e saldırmıştı ve sahibi muhtemelen karşılığını isterdi. İşlerin bu kadar içinde olmayınca gitmek daha kolay ama bilince gidemiyor insan." Tavanı izleyerek anlattığı hikâye içimi sıkmaya başladı. Aral'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. En küçük kardeşi her şeyden haberdardı ve tüm yükü kendisi sırtlanıyordu.

"Abime anlatamadım," dedi neredeyse fısıltı gibi bir sesle. "O iyi değildi. Annemden sonra her şey için kendini suçladı, toparlayamadı kendi. Ne kalabiliyor ne de gidebiliyordu. Askere giderken öyle mutluydu ki eski abimi görür gibi olmuştum ona bakarken." Gülümsedi ama içten değildi. "Evden ayrılıyordu ve bu mecburiyetten olduğu için vicdanı rahattı. Uzun zaman sonra yalnızca kendini düşündüğü bir hayatı olmuştu orada."

Aral'a sarılma ihtiyacı hissettim. Tam şu anda onu bulmak kollarımı boynuna sarmak, onu öpüp sevmek ve gülümsetmek istedim ama öylece oturdum orada.

"Askerde mutluydu. Ama sonra belki ona da iyi gelir diye askerde tanıştığı kaçık bir kadınla sevgilicilik oynadı ve bu ona daha çok zarar verdi." Ekin'in gözlerinde bir nefret parıltısı belirdi daha sonra. Defne'ye nasıl baktığını hatırladım. "Alkole başladı. Her ihtimali hesaplamaya takıntılı olan zihnini uyuşturmaktan başka hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi içmeye başladı. Kuzey'i neredeyse ölmek üzereyken bir garajda dikmek ve onu yaşatmak zorunda kaldı." Elini yüzüne götürüp sıkıntıyla iç çekti. Geriye taradığı saçlarının içinden geçirdi elini ve bir süre orada bıraktı. "Bu yüzden anlatamadım," dedi üzgün bir sesle. "Neden gidemeyeceğimizi. Gitsek bile bundan kurtulamayacağımızı çünkü yanında götürdüğü adamların asıl belası olacağını söyleyemedim. Babam hiçbir zaman abilerimin evden ayrılmasına izin vermezdi. Fakat Aral Çakırca artık yalnız değildi. Yanında onun için her şeyi yapabilecek bir Köpek ve gölgelerinde saklanan Kiralık Tanrı olduğunu biliyordu."

Tüylerim diken diken oldu. Babam, Aral'a o evden çıkması için yardım etmiş...

"Babam ona yardım mı etti?"

Gözlerini bana çevirip kafasını salladı. "Hatta," deyip sustu kararsız kalarak.

"Hatta ne?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

"Abim, Levent'teki evi alabilmek için annemin ona hediye ettiği apartmanlardan birini satışa çıkarmıştı. Baban o evi değerinin üzerine satıp Levent'teki evi almasına yardım etti. Abim bilmiyor ama o evi baban almış. Bildiğim kadarıyla resmi olarak ölünce senin üzerine geçmiştir."

Şaşkın bakışlarla yüzüne baktım. Aral'a annesinden kalan evi babam almış ve resmi olarak ölünce benim üzerime mi kalmıştı?

"Böyle bir şey olsaydı bilirdim," dedim fakat sonra komik geldi bu söylediğim. Elbette bilmezdim. Ben daha kim olduğumu bile yeni keşfediyordum.

Sonra bir şeyi daha fark ettim. "Babam zengin miymiş?" diye sordum şaşırarak.

Yüzünde acı bir ifade belirdi ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Bildiğim kadarıyla babanı kontrol altında tutmak için deden onu beş parasız bırakmış."

Kontrol altında tutmak...

"Anladım," diye mırıldandım içimde nefret ve kırgınlıklar birbirine girerken.

"Bir şey daha," dedim hazır onunla bu kadar açık konuşabiliyorken cevap almak isteyerek. "Pars'ın kardeşim olduğunu da biliyor muydun?"

Dişlerini sıktı. Biliyordu. Dişlerimi sıktım.

"Peki... Nasıl... Yani bu nasıl olmuş? Benden büyük... Hepsi."

Dili dudaklarını ıslattı. Gözleri kapıya gidip geldi. Ardından öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve gözlerime baktı. "Annen babana her ne yaptıysa bu yalnızca babandan işe yarıyor Lina," dedi kısık bir sesle. "Babanı çoğaltamayacakları için."

"DNA'sını çoğalttılar," diye mırıldandım.

Kafasını salladı fakat daha fazlasını anlatmaya istekli değildi. Ama bilmem gerekiyordu.

"Lütfen," dedim gözlerine bakarak. "Bilmek istiyorum. Anlat bana."

Kararsızdı fakat gözlerine kararlılıkla baktığımda diretmedi.

"Baban bunun olacağını tahmin ettiği için hiçbir zaman çocuk yapmayı düşünmüyormuş fakat annenin babandan aldığı numune örnekleri o farkında olmadan buna hizmet etmiş gibi görünüyor. Babanın kontrolleri sırasında ondan alınan spermlerle suni döllenme yapıldığını düşünüyoruz. Birkaç bebek döllendiğini ve bunlardan ilkinin Pars olduğunu biliyorum yalnızca. Muhtemelen kızıl olanlar gizleniyordur. Babamın dediğine göre babanın bunu öğrendiği zamanlar hemen hemen seni kaybettiği zamanlarla aynı."

Bununla mı ilgiydi beni de elinden almaları? Belki de babam onları da istemişti ve buna karşılık beni de almışlardı elinden. Bilmiyordum. Tek bildiğim hayatımın koca bir trajedi olduğuydu.

Ekin'e annemi neyin bu kadar korkuttuğunu da soracaktım ama koridora giren adım seslerini işittim. Gözlerim kapıya çevrildiğinde Ekin ses işittiğimi anladı. Oturduğu yerde dikleşti.

"Gidiyorlar," diye mırıldandım.

Ekin ayağa kalkarken gözlerimi ona çevirdim. "Teşekkürler," dedim içtenlikle.

Kafasını iki yana salladı önemsiz der gibi. "İyi bir başlangıç yapmadık ama abimle olduğun için memnunum Lina," dedi samimiyetle. "Uzun zaman sonra abim ilk kez kendisi için bir şey yapıyor ve kendisine bir şey istiyor. Başkası için yaşayacağı bir asırdansa kendisi için bir ay ayı tercih ederim."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. "Ona bir şey olmasına izin vermem."

Gülümsedi. Gözlerinde güven vardı. "Biliyorum. Ben de öyle."

O an Ekin'le çok yakın arkadaş olacağımı hissettim. Böyle şeyler hissetmezdim halbuki.

"Son bir şey," dedim çıkmadan önce. "Defne'yle onu sen mi ayırdın?"

Gözlerinde memnun bir parıltı gördüm. "Hayır, abimin kendisi ayrıldı," deyip yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Ben de bir daha ona yaklaşmamasını sağladım."

O an aklıma mahkeme salonundaki bir anımız geldi. Defne'ye gülümseyerek 'İstanbul'a temelli mi döndün?' diye sormuştu alayla. Onun ülkeden gitmesinde Ekin'in parmağı olduğuna emindim o an.

Gülümsememe engel olmadım. "Teşekkürler."

Gülümsemesi genişledi onun da. "Rica ederim."

Ayağa kalktım ona elimi uzattım. Kaşı kalktı ama sorgulamadan uzattığım elimi tuttu.

"Kötü bir başlangıcımız oldu dedin," dedim az önce söylediğini kastederek. "Ben Lina. Tanıştığıma memnun oldum Ekin."

Ekin'in gözlerinde birkaç ifade geçti. Hüzün mü mutluluk mu emin olamadım. Yutkundu yavaşça. Sonra da alayla gülümsedi. "Ben de memnun oldum Lina. Abime iyi bakarsın umarım."

Kafamı salladım. "Ona iyi bakacağım."

Kafasını sallarken gülümsemesi genişledi. "Abim bizi tokalaşırken görürse seni kötü bir şeye ikna ettiğimi düşünür."

Güldüm hafifçe. "Ya da benim seni."

İkimizin ittifak olması Aral'ın yeni kâbusu olabilirdi gerçekten. Ellerimiz ayrıldı. Ekin beni oda da yalnız bıraktı fakat benim burada yalnız kalmış olmam Hükümdar Çakırca'nın hoşuna gitmeyeceğinden daha sonra Ekin'e kızmaması için odadan çıktım.

Merdivenlerin başında Fatma Hanım'la karşılaştım. Yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Ben de size geliyordum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Aral bey sizi odanıza götürmemi rica etti."

Sanırım sıra aile toplantısındaydı ve Aral bunu görmemi istemiyordu. Hükümdar Çakırca'nın umursayacağını düşünmüyordum.

"Atilla Bey gitti mi?" diye sordum merak ederek.

"Ender Hanım'la kış bahçesindeler," diye yanıtladı beni.

Bir an Atilla Durmuş'un benden Ender Hanım'a bahsedeceğinden endişelendim ama Hükümdar Çakırca buna göz yummayacağına inancım tamdı. Ender Hanım'ı ürkütecek hiçbir şey yapmayacak derken netti. Hükümdar Çakırca'nın tam olarak kim olduğunu merak ediyordum.

"Aral," dediğimde Fatma Hanım bana baktı. "Nasıldı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz öfkeli gördüm."

Kafamı salladım anladım der gibi. Benim için ailesiyle tartışsın istemiyordum. Açıkcası Aral'ın beni sevmesi bile çok büyüktü bana. Bir tek o sevsin yeterdi. Bir tek o iyi düşünsün bana yeterdi. Aral öyle değildi. Aral sevilmeyi, saygı duyulmayı, anlaşılmayı tatmış hep. Yaşamanın ne olduğunu biliyor. Hayatta kalmakla yetinmek istemiyor

ve bu öfkelendiriyor onu. Bir adli tıpçıya göre yaşam hakkında ölümden daha çok şey biliyor.

Bir odanın önüne geldiğimizde benim için kapıyı açtı Fatma Hanım ve yüzüme gülümsedi. Her şey yoluna girecek der gibiydi. Bu evde nelere şahit olmuştu kim bilir. Çakırcalar bile bir araya geliyordu, her şey mümkün görünüyordu belki de ona.

"Onu burada beklemenizi istedi."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi bana. Kenara çekildiğinde odaya girdim. Bir misafir odası bekliyordum ama oda bariz bir şekilde birine aitti. Yalnızca birine ait değildi üstelik. *Tıp öğrencisi Aral Çakırca'ya aitti.*

Fatma Hanım arkamdan kapıyı kapatırken olduğum yerde kala kaldım bir süre. Duvardaki tablolar, komodinin üzerindeki kitaplar, konsol üzerindeki imzalı basketbol topu, birkaç fotoğraf, çalışma masası üzerinde tıp kitapları, kalemler, dikiş setleri... Ve yatağının üzerinde ufak tefek hediye paketleriyle birlikte beni bekleyen bir buket turuncu laleler.

Kalbimin ritmi hızlanıp yavaşladı. Dudaklarımda buruk bir tebessümle yatağına adımladım. Dizlerim üzerinde yatağına çıkıp çiçeklere dokundum. Kürşat'a mı aldırmıştı çiçekleri yoksa başka birinden mi rica etmişti emin değildim ama bugün alınmış gibi tazeydiler. Büyüklü küçüklü bir düzine hediye paketine bakarken karnım ağırdı. Ne almıştı bu kadar? Üstelik hangi ara almıştı? Bugün almış olamazdı. Telefonuna bile bakarken görmemiştim. Dün ben sarhoşken mi yapmıştı?

İç çektim paketlere dokunurken. Muhtemelen böyle vermeyi düşünmediği için açmadım hiçbirini. Gözlerimi odasına çevirdim tekrar. Ayağa kalkıp merakla konsola ilerledim. Konsolun üzerindeki fotoğraflara baktım yakından. Annesiyle, kardeşleriyle, Şahin ve Tarık'la bir sürü fotoğraf vardı. Fotoğrafları seviyordu gerçekten. Gülümsedim. Gençliğinin farklı zamanlarından fotoğraflardı ve yüzü o kadar değişmemişti. Liseli halini gördüğümde bir an için kalbim çarptı. İnanılmaz yakışıklıydı. Erkek lisesine gitmiş olmasına memnun oldum.

Sevimli yüzünü okşadım. Toz zerresi bile yoktu üzerinde. İmzalı basketbol topuna dokundum. Basketbol oynamayı seviyormuş sanırım. Topun hemen arkasında duvara imzalı bir basket forması çerçevelenip asılmıştı. Konsoldan ayrılıp çalışma masasına gittim. Derli toplu bir

masaydı. Sütur atmak için çalıştığı eşyaları az önce bırakmış gibi duruyordu. Burada nasıl çalıştığını hayal ettim. En üstteki tus hazırlık kitabından rastgele bir sayfasını açtım. Çözülmüştü hepsi neredeyse. Çok çalışkan biri olduğunu anlaması zor değildi. Yalnızca zeki biri değildi çok da çalışkanmış. Belki de kafasını bu şekilde meşgul ediyordu. Kalbim sızladı. Aldığı ufak notları okudum. İçimde ders çalışmayı özleyen bir yanım onunla ders çalışmayı o kadar istedi ki bu his sıkıştırdı göğsümü birkaç saniye.

Bu masaya oturup ders çalışıyor olabilirdik... Onu senelerdir tanıyor ve benim olması için dua ediyor olabilirdim. İç çektim yavaşça. Eğer ailelerimiz bu duruma gelmemiş olsaydı ona platonik olurdum şüphesiz. O zaman da sever miydi beni? Normal biri olsaydım dikkatini çeker miydim? En başından dikkatini çeken şey hayatımdı. Eğer tanışık olsaydık her zaman bana abilik eder ve muhtemelen bu türden bir sevgi oluşturmazdı içinde. O an neredeyse bu şekilde olduğuna sevinecek oldum.

Biraz çalışma masasını kurcaladım. Çekmecelerinden birinde bir albüm buldum. Bana kızmayacağına düşünerek albümle yatağına ilerlerken gözlerim giysi dolabına takıldı. Oda çok sıcaktı ve yatakta uzanmak istiyordum ama pantolonumu kırıştırmak istemiyordum. Ender Hanım'ın hiçbir şeyden haberi olmadığı için akşam yemeği için aşağı inmek durumunda kalma ihtimalim vardı. Aşağıda ne konuşursa konuşulsun Aral'ın beni alıp gitme olasılığını da yine aynı kişi sıfıra indiriyordu. Bu yüzden albümü yatağına bırakıp giysi dolabına ilerledim.

Giydi dolabında hâlâ kıyafetleri var mı emin değildim ama odada hâlâ Aral buradaymış gibi bir his olduğu için içimden bir his hiçbir şeye dokunulmamış gibi hissettiriyordu. Dolabının sürgülü kapısını açtığımda hâlâ kıyafetleri olduğunu gördüm. Burnuma temiz bir koku doldu. Gerçekten hiç gitmemişti sanki. Elimi kıyafetleri üzeinde gezdirirken yerleştirilme biçiminin diğer odalarında da aynı şekilde olduğunu anlamam çok zamanımı almadı. Bu yüzden Tişörtlerini koyduğu yeri kolayca buldum. Tarzı pek değişmemişti ama artık daha klasik giyinirken beş sene önce daha fazla rahat kıyafete sahipmiş.

Oversize lacivert bir tişört buldum kendime. Özellikle onu seçtiğimi inkâr etmeyecektim. Üzerimdeki kıyafetlerimi çıkarıp özenle bir koltuğun üzerine bıraktım. Lacivert tişörtü üzerime giydiğimde mini

elbise gibi oldu ve yeterliydi. Bacaklarımdaki pansuman bantlarını görmeden gelerek yatağına geçip hediyelerimin yanına uzandım ve albümü karnıma yaslayıp ilk sayfasını açtım. Lisede olduğu zamanlar karşıladı beni. Fotoğrafı Tarık'ın çektiğini anladım çünkü bu fotoğrafı kafede de görmüş gibiydim. Dudaklarımda bir gülümse ile sayfalarını çevirdim. Erkek Lisesinin bahçesinde üzerlerinde lisenin özel eşofman takımıyla oldukları aşırı havalı bir fotoğrafla dudak büktüm. Nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi? Şu anki halini hiçbir şeye değişmezdim ama liseli hali resmen manken gibiydi. Oyuncu olsa milyoner olurdu. Bir sayfa daha çevirdiğimde kulağında gördüğüm küpeyle oturur pozisyona geçtim heyecanla. Küpeli hali kalbimin ritmiyle oynadı. Bambaşka bir havası vardı artık. O efendi halinin yerini çapkın bir hal almış gibiydi ve tahmin ettiğim daha fazla yakışmıştı. Şu anki halinden bambaşka biri gibi duruyordu. Bir sayfa daha çevirdiğimde Okul üniformasıyla birlikte boynunda elektro bir gitarla verdiği rockçı pozu kıkırdamam sebep oldu. Babasının bu fotoğraftan haberi var mıydı merak ettim ve bu beni daha çok güldürdü. Babasını kızdırmak için küpeden daha başka şeyler yapmış gibiydi. Birkaç fotoğraf sonra lisede bir müzik grubu olduğunu fark ettim. Okulunun konferans salonunda ışıklar altında gitar çalarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Terlemişti, yüzünde ciddiyet vardı. Işığın altında terleyen teni ve kulağındaki küpesi parlıyordu.

"Babana seni erkek lisesine gönderdiği için teşekkür edebilirim," diye mırıldandım yüzünü okşarken. Hâlâ çalabiliyor muydu? Kesinlikle bana da çalmalıydı.

Fotoğraflar Aral'dan beklendiği gibi kronolojik dizilmişti. Gittikçe azaldı ve Aral'ın yüzündeki gülümseme canlılığını yitirdi. Lise sonda olduğunu elindeki sigarasından anladım. On yedi yaşındaki Aral'ın artık ne küpesi, ne gitarı ne de canlı çapkın bir gülümsemesi vardı artık. Fotoğraflara dümdüz bakıyor ya da bazen tebessüm ediyordu zorla. Kalbim acıdı.

Artık Deniz ve Ekin de dahildi fotoğraflara. Deniz'le çok benziyorlardı ama liseli halleri neredeyse birebirdi. Ekin o kadar ufak tefek duruyordu ki şu anki haliyle alakası yoktu hiç. Aral'ın Ekin'i sırtında taşıdığı bir fotoğraf vardı. Ekin dizleri kan içindeydi ama gülüyordu. Aral'ın dudaklarında bir sigara vardı ama gülümsüyordu. Deniz ve Şahin'in omuzunda iki şer çanta vardı bir şeye gülüyorlardı.

Tarık zafer işaretiyle kameraya bakan tek kişiydi. Bu fotoğrafın hikayesini merak ettim.

Sayfalar ilerledi. Sayıları daha da azaldı ama her fotoğrafta biraz daha büyüdüler. Aral istikrarla daha yakışıklı ve uzun olmaya başladı. Üniversitede spora kafayı takmış gibiydi çünkü her fotoğrafta biraz daha kalıplanmaya başladı. Şu anki halini alıyordu yavaş yavaş. Denize gittikleri bazı fotoğraflar gördüm. Bir an için karşıma Defne çıkacak diye korktum ama sonra bu evden gidene kadar Defne'nin hayatında olmadığını hatırlayıp rahatladım.

Kapı tıklatılana kadar o kadar dalmıştım ki kapıya yaklaşan adım seslerini duymamıştım. Gözlerim kapıya çevrildiğinde kapı hafifçe aralandı. Aral'ı gördüm. O kadar fotoğrafa bakıp ardından onu görmek tuhaf hissettirdi. Müsait olduğumu görüp odaya girerken yüzünde ifadesizlik vardı ve bu beni biraz endişelendirdi. Çünkü duygularını gizliyordu yine ve onun duygularını gizlemesinden nefret ediyordum. Gözleri elimdeki albüme kayarken albümü kapattım. Tek kelime etmeden yanıma adımladı. Dizini yatağa yasladığında uzanacağını anlayıp albümü komodine bıraktım. Bana biraz daha yaklaştığında bacaklarım arasına girmesine izin verdim. Kollarım omuzlarına sarılırken geriye doğru bıraktım kendimi. Üzerime uzanması yıkılmak gibiydi ama böyle düşünmeme çalıştım.

"İyi misin?" diye sordum omzunu ve saçlarını okşarken.

Yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim," diye fısıldadı içten bir mahcubiyetle.

Kalbim acıdı. Fakat şimdi sırası değildi. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Kafamı iki yana salladım. Daha sıkı sarıldım ona.

"Özür dilemeye başlarsak benimki günler sürer," diye mırıldandım.

Burnunu boynuma sürttü. Boynumdan öptü beni. "Senden duymak istediklerim listeme hiç girmemiş bir kalıp bu halbuki," diye fısıldadı tenime.

Eğer kaderimi birinin ellerine bırakacak olsaydım o eller Aral'ın elleri olurdu.

"Benim de öyle," diye fısıldadım tüm içtenliğimle.

Onu öpmek istedim ben de ama yapamadığım için kıpırdanıp ona daha çok sırnaştım.

"Hem bu kulakların tek marifeti her sesi duymak değil," diye mırıldandım hüznünü dağıtmak için her şeyi alaya alarak. "İstersem

sadece bebeğim ve sevgilimle biten cümleleri duyabiliyorum."

Boynuma bir öpücük daha bırakıp dirseği üzerinde kalktı üzerimden. Gözlerimin içine baktı hüzünlü bir ifadeyle. Sol eli saçlarımı yanağımdan çekip yastığa düşürdü saçlarımı. Parmak uçları tenimi okşadı kıyamıyormuş gibi.

Gözlerime bakarken iç çekti. "Sen bildiğim en güzel şeysin."

İçim titredi ama onu gülümsetmek için oyunuma devam ettim. "Hımm. Duyamadım."

İstediğimi bana verdi. Gülümsedi. "Sen Lina," dedi baş parmağı dudağımı okşarken. "Sahip olduğum en güzel şeysin sevgilim."

Kalbim sıcacık oldu. Dudağımı okşayan parmak ucuna bir öpücük bıraktım.

"Sen her şeye değersin," dedim gözlerine tüm samimi duygularımla bakarak. "Göründüğümden daha güçlüyüm ben Aral. Sen incitmeye kıyamadığından cam gibi görünüyorum sana belki ama elmastan bir kalbim var benim." *En azından senden önce öyleydi.* "Beni kırabilecek kişi sayısı bir elin parmak sayısı ve en güçlü kozu olan sensin. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü dert etmene gerek yok. Geçmişim değiştiremeyeceğim gerçeğim ve yaratıcı biliyor eğer yapabiliyor olsaydım yapardım senin için ama değiştiremiyorum. Sen inanılmaz iyi bir insan, evlat, kardeş, abi, arkadaş, kuzen ve sevgilisin. Seni kimseye değer görmemekte haklılar. Bu yüzden seni hak etmek için elimden geleni yapıp onları ikna etmesi gereken benim. Yapacağım da. Bizim için savaşacağım sonuna kadar. Bir gün evet Lina da Aral'ı hak ediyor diyecekler. Ama o zaman kadar başkalarının benim hakkımda düşündükleri için üzülmeni istemiyorum. Buraya geldiğim ve annenle tanıştığım için mutluyum ve bugün nasıl güzel başladıysa öyle bitsin istiyorum."

Dili dudaklarını ıslattı. Gözlerinde hayranlık ve sevgi dolu gözlerle kafasını salladı hafifçe.

Elim yanağına uzandı. Parmak uçlarımla yanağını sevdim. "Çok mu kötü konuşma?"

"Hangisi?" diye sordu dudaklarına dokunurken.

"Dayınla iyi geçmiş olamaz," diye mırıldandım. "Aile toplantısını sormuştum."

Dili dudaklarını ıslattı. "Ablam nasıl büyüdüğünü bilmiyor. Beni bıçaklayıp hayatımdan çıktığını sonra da işin düştüğü için bana geri

geldiğini sanıyordu."

O an utançla doldum. Böyle düşünmekte haklıydı. Açıklamamıştım hiç kendimi. Onu ben bıçakladım demiştim yalnızca.

"Peki şimdi?" diye sordum merakla.

"Üstü kapalı hayatından bahsettim biraz. Farkında olmayadan yaptığını, Kuzey'den nasıl korkmuyorsa senden de korkmamasını söyledim."

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Kuzey gerçeğini bu açıdan düşünmemiştim. Kuzey onların kardeşiydi ama aslında o da bir nevi benim gibi büyümüştü. Tetikleniyor muydu o da bir fikrim yoktu ama Kuzey aileden kimseye zarar vermiyordu.

"Ne dedi peki?" diye sordum merakla.

"Ağladı," dedi keyifsiz bir sesle. "Herkes için üzülüyor olabildiğince."

"Üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Halledeceğim her şeyi," dedi kendinden emin bir sesle. Yüzüme eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Her şey yoluna girecek."

Kafamı salladım ona inanarak. Sonra öpücükleri boynuma doğru yol alırken tekrar üzerime uzandı. Mola verdiğimizi anladım. Kısacık bir konuşma bile sinirlerini yıpratıyordu. Yüzünü tekrar boynuma gömerken kolları yatakla belim arasına girip bana sarıldığında içime sevgiyle doldu. Ona sarıldım.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım boynumda ona yer açarken.

Boynumu öperken "Sıkıldın mı?" diye sordu usulca.

"Albümüne baktım," dedim tenim öpücükleriyle ısınırken. "Liseli halin kalbimi o kadar hızlı attırdı ki bayılabilirdim."

Hafifçe güldü. Onu güldürdüğüm için kendimi bir nebze sevdim. "O kadar beğendin mi?"

"Bayıldım," dedim dürüstçe. Parmaklarım saçlarında gezindi. "Erkek lisesine gittiğin için minnettar kaldım." Kulağını okşadım. "Küpe ve elektro gitarla okulun popüler çocuğuymuşsun."

Boynuma çarpan nefesten güldüğünü anladım. "Öyleydim biraz," dedi mütevazilikle. Kesinlikle öyleydi. Aksi mümkün değildi. "Ama artık o kadar genç değilim"

Ona daha sıkı sarıldım. "Şu anki halini hiçbir şeye değişmem," dedim samimiyetle. Şu an ne kadar yakışıklı ve karizmatik olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

"Bak sen," dedi memnun bir sesle.

Gülümsedim hafifçe. "Aynı liseye gidiyor olsaydık zorbalarımın hepsi sana âşık olurdu."

Burnunu tenime sürttü. Kolları daha sıkı sardı beni. "Ben yine de sınıfın en sessiz ve zeki kızına âşık olurdum."

Gülümsetti bu söylediği beni. Hayali kafamda canlanırken iç çektim. "Harika olurdu. Yüzlerindeki ifadeyi görmek isterdim."

"İsimlerini hatırlıyorsan nerede yaşadıklarını bulur, onlara ne kadar harika olduğunu gösteririz."

Cazip bir teklifti. "Yapalım mutlaka," diye onayladım onu. "Sana ve sana ait bir yüzüğe sahip olmam tıp okuyor olmamdan daha çok kudurturdu onları."

"Sığlıkları kumsal kenarı, ufukları on metre, varlıkları kan ve et yığınından ibaret," diye mırıldandığında hayatımda duyduğum hakaretsiz aşağılayıcı cümleydi.

Kıkırdadım. "Bu cümleyi yalnızca sen kurabilirdin."

Derin bir nefes alıp boynuma bir öpücük bıraktı. Arından kalktı üzerimden. Ellerini başımın iki yanına koydu ve dizleri üzerinde doğruldu. Bacaklarım arasında dizlerinin üzerinde durduğunda karnım ağrıyordu. Nabzım artıyordu. Özellikle üzerinde takım varken...

Elimden tutup kaldırdı beni de. Gözlerini yanına uzandığım hediye yığınıma çevirdi.

"Açmamışsın."

Dizleri önünde bağdaş kurdum. "Seni bekledim."

Gözlerinde kıyamayan bir bakışla yüzüme uzanıp yanağımı öptü. "Açabilirsin artık."

Ardından bacaklarını aşağı sallayarak oturan bir pozisyon aldı. Heyecanla kutulardan birini elime aldım.

"Neden bu kadar çok hediye var?"

"Geçmiş hediyelerin de var içinde," dedi ilgiyle yüzümü seyrederken.

Karnım kasıldı. "Geçmiş?"

Kafasını salladı. "Birkaçını 20. yaş günün için karasız kalarak almıştım. Sonra Dorian Gray'in Portesi'nin ilk basımı getirdim.."

Onu daha ne kadar sevebilirdim bilmiyordum.

"Onu da farkında olmadan ödünç aldın. Sende olmalı."

Tüylerim diken diken oldu. Çünkü o kitapla bir fotoğraf paylamıştı. Doğum günümde benim için okuduğunu bilmek kalbimi pır pır ettirdi.

"Ondan sonraki seneler için iki 14 Şubat hediyesi ve bir doğum günü hediyesi daha var."

İçimde bir ağlama dürtüsü oluştu yine. Onu unuttuğum ve ona çok ağır şeyler yaşattığım için. Fakat ağlamayacağıma söz vermiştim. Bir daha ağlamayacaktım. Beni ağlatan herkesten hesap sormadan bir daha ağlamayacaktım.

"İlk hangisini açmayalım?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. Ona bakarsam sözümü tutamayabilirdim.

Bana diğerlerinden daha büyük olanı verdi. İçimde heyecan ve merakla açtım paketi. Beni bir şakpa karşıladı. Fakat bu sıradan bir şapka değildi. Kaptan Jack Sparrow'un şapkasıydı. Heyecanla bir nefes kaçtı dudaklarımdan ve gülerek şapkayı çıkardım. Gerçeğinden hiçbir farkı varmış gibi durmuyordu. Gerçek deri gibiydi ve içerisinde orijinal ürün olduğunu gösteren bir marka sembolü vardı. Aynı zamanda Jack Sparrow'un saç boncukları ve bandanası da vardı.

"Bu harika," dedim samimiyetle. Şapkayı başıma geçirip sağımda kalan dolanının boy aynasından kendime baktım. Yüzümde bir tebessümle ona baktım.

"Doğum günü hediye seçeneklerimde bu vardı ve sen kitap mı getirdin bana," diye çıkıştım ona gülümseyerek.

Gülümsedi. "Çok düşünülmüş olur diye getirmedim," diye açıkladı kendini. "Çünkü çok düşünüyordum seni."

Kalbim küt küt attı. Kafamda şapkamla ona uzanıp dudaklarına bir öpücük bıraktım.

Ondan ayrıldığımda gözlerime baktı. "Hepsini aç da öpüşelim," dedi bu sabah ona söylediğimi taklit ederek.

Gülümsedim içtenlikle. Kafamı salladım ona çok katılarak. Şapkamı kenara bırakıp bir sonraki hediyemi vermesini bekledim. Bu kez dikdörtgen bir şeydi. Kadife bir kutu karşıladı beni. Kutuyu açınca içinde bir neşter olduğunu gördüm. O kadar güzeldi ki kalbim

ağırlaştı. Elim bir neşterle hayal edemiyordum artık kendimi. Sanki artık bir hayaldi geçmişte yaşadığım tüm deneyimlerim.

Sessizliğim Aral'ın gözünden kaçmadı elbette.

Sol eli, başımı eğdiğim içim yüzüme dökülen saçlarımda gezindi. "Aynısından benim de var," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Yine ağlama isteği oluştu içimde. Başımı kaldırıp ona baktım. "Sence gerçekten doktor olabilecek miyim?"

Sorum gözlerindeki bakışlarını derinleştirdi. Yanağımı okşadı. "Olacaksın," dedi net bir sesle. "O kadar neşter tutacaksın ki sevgilim yemek yaparken tavuğu tekniklerle böldüğünü bile fark etmeyeceksin."

O an Aral'ın yemeklerini bölme tarzını anımsadım. "Yemek yerken bile mi?"

Kafasını salladı. "Yemek terken bile."

Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Kutuyu kapattım. Yatağa bırakıp dizlerim üzerine kalktım. Kollarımı boynuna sarıp kucağına oturdum.

"Hediyelerimi biraz da burada açayım," diye mırıldanıp kucağına yerleştim.

Kolları etrafıma sarıldı. Şakağımı öptü sevgiyle. "Harika bir doktor olacaksın."

Hafiften titreyen ellerimi görmezden mi geliyordu yoksa bana da mı açmıyordu konusunu emin değildim ama ellerimde titreme vardı. Tekrar örgüye başlardım. Sorun değildi. *Değil mi Aral?*

"Sanırım Adli Tıp istiyorum," diye mırıldandım sıradaki kutumu bana verirken. *Hem titreyen ellerimin orada sorunu olmazdı.*

"Gerçekten mi?" dedi şaşırmış gibi.

Kafamı salladım. "Biri dikkatimi o yöne çekti."

Burnundan güldü. "İşimi yaparken beni bir kez gördün onda da kanını aldım Lina."

Muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Kan çekermiş," diye espri yaptığımda bunu beklemediği için gamzesi gözükecek şekilde güldü. Ben de onunla güldüm.

Aral bir başka kitabı verdiğinde kitap olduğunu tahmin ettim. Paketini açtığımda bir kitaptı beni karşılayan ama sıradan bir kitap değildi.

"Define Adası," dedim gülümseyerek.

Kapağını açtığımda ilk basım olduğunu gördüm. Kalbim yumuşadı. Hakkımda o kadar çok şey biliyordu ki onu, onun beni tanıdığı kadar tanımamış olmak kalbimi mengeneye alıyordu.

"Sahaflarda aramıştım," diye mırıldandım kapağını okşarken. Bir yerde bulmuştum ama çok pahalıydı. Alamamıştım bu yüzden. "Çok istiyordum." Başımı çevirip yanağını öptüm sevgiyle. "Teşekkür ederim."

Başını yüzüme yasladı. "Artık sende oldukları için mutluyum," diye mırıldandı.

Fazla sevgi göğsüme ağır geldi. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Bana bir paket daha verdi.

"Yirmi birinci yaşın için," diye belirtti.

O gün çiçek getirmişti bana. "Neden o gün vermedin?" diye sordum merakla.

"Aynı sebepten," dedi kolu biraz daha sarılırken. "Kendimi ele veririm diye endişelendim."

Paketi açtığımda adı bilindik bir mücevherat markasına ait kadife bir kutu karşıladı beni. Kutuyu açtığımda içinde kolye olduğunu gördüm. Kolyeye bakarken neden kendini ele vereceğini düşündüğünü anladım. İki kalpli charmdan oluşuyordu kolye. Biri gümüş biri kırmızıydı. O an aklıma kolyemi gördüğü için bozulması geldi.

Gözlerimi güzel yüzüne çevirdim. "Kolyeme bu yüzden mi bozulmuştun," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Onunla aynı hediyeyi almış olabileceğimi düşünmek öfkelendirdi beni," diye onayladı beni.

Çok garip bir histi. O günü hatırlıyordum net bir şekilde artık ve onun beni o zaman seviyor oluşunu hazmedemiyordum hâlâ. Hâlâ çok garip geliyordu.

"Eğer boynum boş olsaydı orada verir miydin bana hediyeni?" diye sordum merakla.

Dili dudaklarını ıslattı. "Çakmağımla dilek tutarken boynunu boş görmüş olsaydım verirdim sanırım," dedi gözlerime bakarken.

"Artık boş," dedim gülümseyerek.

Kolye artık kendi sahibindeydi. Boş boynuma baktı. Sonra da sol eliyle kolyeli kutusundan aldı. Sırtımı ona döndüm birkaç saniyeliğine. Kolyeyi takıp ensemi öptüğünde ensemdeki sıcaklık belime bir ürperdi

gönderdi. Gözlerimi kapattım birkaç saniye. Ona yasladım. Dudaklarını boynuma ilerlettiğinde ona yer açtım ve başımı omzuna yasladım.

"Ne dilemiştin o gün?" diye sordu boynuma bir öpücük bıraktıktan hemen sonra.

"Mutlu olmayı," diye yanıtladım onu.

Kulağımın altını öptü. "Mutlu musun?"

Yutkundum. Sol elim kalkıp yüzüne yaslandı. "Seninle mutluyum."

İç çekti. "Çok seviyorum seni."

Kalbim küt küt attı. Aral hiçbir zaman sevgisini saklayan biri olmamıştı fakat bunu her söylediğinde taşikardi olmaktan geri duramıyordu kalbim.

Başımı ona çevirdiğimde burun buruna geldik. "Ben de çok," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Dudaklarımız neredeyse birbirine çarpacaktı. "Hediyelerini bitir," dedi dudaklarımın üzerine.

Gülümsetti bu söylediği beni. "Ufak bir mola mı versek?"

Cıkladı. "Uzun uzun öpmek istiyorum seni."

Karnım kasıldı. Dilimle kuruyan dudaklarımı nemlendirip hediyelerime baktım. Son paketi uzattı bana. Hafifçe gerildiğini hissettim.

"Yirmi ikinci doğum günün için."

Onu unuttuğum zaman bile hediye almış benim için...

Paketi açtım. Bir defter karşıladı beni. Kullanışmış durduğu için kalbim kasıldı. İlk sayfasını açtığımda Aral'ın el yazısını tanıdım hemen.

Aral Çakırca

Bunun bir günlük olduğunu fark etmemle nefesimi tuttum. "Aral." İsmi dudaklarımdan dökülürken emin olmak isteyerek ilk sayfasını açtım ve gözlerim köşedeki tarihi okudu. *24.10.2018*

"Günlük tutmuyorum," dedi sesi kulağımın hemen arkasından gelirken.

Gözlerimi sayfadan alamadım. Beni anlatan satırlara bakarken gözlerimi bile kırpamadım.

"O gün senden kaçınca kimseye anlatamadım başta. Şahin ve Kürşat'a bile. Ben de masamdaki bir deftere yazdım öylece. Sonra anlatamadığım şeyleri yazmaya başladım."

Yutkunamadım. Onu unuttuğum doğum günümde bana bunu hediye etmek istemesi kalbimi öyle çok acıttı ki inlememek için dişlerimi sıktım.

"Beni hatırla istedim," dedi usulca. "Neredeyse kapına bırakacaktım oku diye." Çenesini omzuma yasladı. "Bir cumartesi günü, çiçekçide tek başına otururken yanında olmak istedim. Sana pastayı Angela değil ben almak istedim. Seni teselli etmek, mutlu etmek, öpmek istedim."

Zihnim bahsettiği anıma gitti o an. O gün cumartesiydi ve çiçekçide nöbetçiydim o gün. Melek Hanım, yani Angela, doğum günümü hatırlamış ve bana ufak bir pasta kesmişti. Şimdi anlıyordum ki bunu ondan babam istemiş olmalıydı. Aral'sa uzaktan izlemiş beni.

"Yirmi üçüncü doğum günümü mutlaka birlikte kutlayalım."

Kafasını salladı. "Kutlayalım."

Kalbim acıyordu ve endişe damarlarımda kol gezdi o an. Panik atak geçirecekmiş gibi hissettim aniden. Onunla doğum günümü kutlayamayacakmışım gibi hissettim. Onunla uzun süre kalamayacakmışım, hayatım hiç istediğim gibi gitmeyecekmiş gibi.

Derin nefes almaya başladım. Titreyen ellerimle defterini kapattım. Parmaklarım arasında sıktım.

"Lina," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Sorun yok sevgilim. Her şey güzel olacak."

Baş parmağı bileğimi okşadı. Panik atak eksikti tam da şu an. Kucağında dönüp kollarımı boynuna sardım ve yüzümü boynuna gömdüm kalbim endişeyle gümbürderken.

Saçlarımı okşadı. "Her şey iyi olacak. Sorun yok. İyi olacağız. Korkma sevgilim. Korkulacak hiçbir şey yok. Hep burada olacağım."

Elimi ensesindeki saçları arasına sokup avucumda sıktım. "Doğum günümde Manolya'da olalım," diye fısıldadım sakinleşmeye çalışırken. Buna inanırsam yaşardım. Buna inanırsam başarırdım. *Buna inanıyorum. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Aral beni özlemeyecek. Aral'ı özlemeyeceğim.*

"İyi misin?" diye sordu parmakları saçlarımda ve ensemde gezinirken.

Kafamı salladım. "Hediyelerimi bitirdim," diye mırıldandım dudaklarım omzuna yaslıyken. Öpüşmek istiyorum."

Nefesi ensemi gıdıkladığında güldüğünü anladım. "Sevgililer günü hediyeni henüz vermedim."

Ama tüm paketleri açmıştım çoktan. Merakla doğruldum.

"Burada değil," dedi gözleri yüzümü incelerken. "İyiysen gidip getireceğim."

"İyiyim," deyip yatağa kaydım ayağa kalkabilmesi için.

Beni sol gözümden öpüp kalktı ve odasından çıktı. Ben de ortalığı biraz topladım dikkatimi dağıtmak için. Paketleri ve hediyelerimi bir araya toplayıp masasına koydum düzenli bir şekilde.

Aral odaya geri döndüğünde merakla gözlerimi kapıya çevirdim. Elindeydi sanırım ama bir avuç ne olabilir bir fikrim yoktu. Gerçi avuçları pey büyüktü. Her şey çıkabilirdi.

"İnsanın kalbinin büyüklüğü nedir?"

"Yaklaşık sağ yumruğu kadar," diye yanıtladım onu.

Kafasını salladı. "Bunların ikisi bir yumruğum kadardır," deyip karşımda durdu. "Aç elini."

Kaşlarım kalktı merakla. Avuçlarımı açtım. Avucuma bir şey bıraktığında sivri bir şey sandım parmağıma bir şeyler batınca ama sonra avucuma koyduklarının iki kuş olduğunu görünce kalbimin ritmi değişti. Biri siyah beyaz tülü diğeri sarı turuncu tüylüydü. *Sevda papağanı...*

"Aral," dedim avucumda birine sığınan iki papağana bakarken. Öylece avucumda oturmuş birbirlerine sokuluyorlardı.

Aral gülümsedi. Sevgiyle gözlerimin içine baktı. "Kızınca ısırıyorlarmış ama sevgilim de öyle iyi anlaşırlar dedim," dediğinde ağlamak üzereydim. Saçımı kulağımın arkasına iterken yanağımı okşadı. "Eğer sabredersek birkaç kelime konuşabilirlermiş." *Ufak Lina'nın onunla konuşmayan, uçup kaçamayan Bay Cesurlarına karşı Aral'ın Lina'sının konuşan papağanları olacaktı...*

Burnum sızladı. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Aldığım en güzel sevgililer günü hediyesi."

Bana eğilip alnımdan öptü. Sonra odasının kapısını açıp kenara koyduğu bir şeyi alıp geri döndü. Şahane bir kafes almıştı. Onları alıp içeri bıraktı. O sırada koluna ceketini astığını fark ettim. Yanıma gelirken ceketinin iç cebinden zarf çıkarıp ceketi yatağa attı.

"Kuşlar bu yüzük gibi genel bir hediyeydi," diyerek orta parmağındaki yüzüğümü kastetti. "Asıl sevgililer günü hediyem bu sevgilim," diyerek zarfı bana uzattı.

Zarfı alıp açtım. İçerisinden iki bilet çıktı. İtalya'ya uçak biletleriydi. Fakat tarihi yoktu.

Elleri belime yerleşirken bana yaklaştı. "Ne zaman istersen gidebiliriz," dedi bana eğilirken. "Süresiz. Bir haftalık otel rezervasyonuyla birlikte aldım."

Çeneni kaldırıp gözlerine baktım. "Neden İtalya?" diye sordum merak ederek. İtalya'ya gitmeyi hep çok istemiştim. "Blogunda İtalya'ya gitmek istediğinle ilgili bir yazı okumuştum. Fransa'da yapılan evlilik tekliflerinin yerine İtalya'da yapılanların daha estetik olduğunu yazmıştın."

Karnım kasıldı. "Bana tekrar evlenme teklifimi edeceksin?"

Gülümsedi. "İstersen evet ama balayını tercih ederdim."

Böyle bir cevap beklemiyordum. Belimden bir ürperdi geçti. Gözleri dudaklarıma düştü. İçimde bir yangın baş gösterdi. Sadece o söndürebilirdi. Parmak uçlarımda kalkıp dudaklarımızı birleştirdim. İç çekti onu öptüğümde ve bu kasıklarımı sızlattı.

Kollarımı boynuna sardım. Güçlü kolları beni kendisine çekerken elleri kalçama kaydı. Tişörtümün üstündeki sıcak elleri tenimi yakıyordu. Arkaya doğru birkaç adım yürüyüp oturduğunda bacaklarımı iki yanına yaslayarak kucağına oturdum. Dili dudaklarımın arasından dilime dokunduğunda ufak bir inilti kaçtı ağzımdan. Onu öpmek hiçbir zaman yetmiyordu. Her şeyini istiyordum ama burada alamazdım. Bu yüzden ikimiz ide zor duruma sokacak hiçbir şey yapmayacak kadar sağ duyumu elimde tuttum.

Uslu durmam onu gülümsetti. "Çok uslusun," dedi dudaklarım üzerine.

"Burası bizim evimiz değil maalesef," diye mırıldandım. "Bir de sevgilim prezervatif almayı akıl edemiyor."

İlk cümlem gözlerinde derin bir bakışa sebep olurken ikinci cümlem eğlen bir gülüş belirmesine sebep oldu güzel yüzünde ama hiçbir şey söylemedi.

"Almayı düşünüyor musun bari?" diye sordum onu güldürmek için.

Güldü hafifçe. Dudakları dudaklarıma hâlâ o kadar yakındı ki karanfil kokan nefesi dudaklarımdan içeri kaçtı. "Belki."

Aral'ın belkilerini evete çevirmekte yetenekli olduğum gerçeği karnımı ağrıttı. Heyecanlandım.

"Eve giderken markete uğramamız gerek."

"Bak ya."

Dudaklarını öptüm. Sonra yanağını geçtim ve ona öpücükler bırakmaya başladım. "Bakarım sevgilim," diye mırıldandım onu öpücüklere boğarken.

Kulağını öpüp ısırdım hafifçe. "Hâlâ gitar çalabiliyor musun?"

"Yıllardır çalmadım," dedi dudakları boynuma yaslıyken. "İstersen denerim."

Gülümsedim memnuniyetle. "İsterim."

Boynuna uzun bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kucağında yer değiştirdim. Sol dizine oturdum ve başımı omzuna yasladım. Hazır konusu açılmışken onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenme isteğiyle doldu içim. "Basketbolu çok mu seviyorsun? Takımda mıydın?"

Kafasını salladı. "Lise sona kadar okul takımındaydım sonra bıraktım, ders çalıştım." Tek nedeni ders değil gibiydi ama oralara hiç girmedim.

Saçlarına dokundum. "Boyunun sebebi anlaşıldı."

Gülümsedi. Duvardaki tabloyu ve topu gösterdim. "Futbolla ilgilendiğini görmedim ama basketbolda takım tutuyor gibisin."

"Lisedeyken babam bizi maçlara götürürdü," dedi beni onaylarken. "Arka bahçede bahset sahası bile yaptırmıştı bizim için. Sürekli oynardık. O formayı gittiğimiz ilk maçta imzalattım. Takım kaptanına."

Liseli Aral'ın heyecanını ve gururla formasını çerçeveletişini gözümde canlandırdım.

"Hâlâ oynuyor musunuz?"

"Evet," dedi dudakları şakağımda gezerken. "Bazı akşamlar oynamaya gidiyoruz bizimkilerle."

"Bizimkiler kim?"

"Ben, Deniz, Kuzey, Güney, Doğu, Şahin, Kürşat, Tarık."

"Bir gün ben de gelebilir miyim?

"Gel tabii," dedi hemen. "Benim takımımda olursun."

"Ekin de gelir karşı takımda olur," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Onsuz olamaz."

Kafamı salladım. Burnundan güldü.

"Arkadaş mısınız?"

Gülümsedim hafifçe. "En iyi arkadaş," diye düzelttim.

"Bak sen," dedi tatlı tatlı.

Gülümsemem genişledi.

"Çok sık takılmayın," dediğinde kıkırdadım.

"Çok geç."

Onun anılarından bahsetmek çok hoşuma gittiğinde ve bir süre odasına kalmamızın daha iyi olacağını düşünerek kalktım kucağından. Yatağına uzanırken onu da yanıma çektim. Aral sırtını yatak başlığına yasladı ben de başımı bacağına yasladım. Akşam yemeğine kadar ona hakkında merak ettiğim her şeyi sordum. Birlikte albümüne baktık. Bana her fotoğrafın anısını anlattı. O anlattıkça daha çok dinlemek istedim. Dinledikçe onunla yaşamış olmak istedim. Onunla büyümek istedim. Saatler birbirini kovaladı. Kuşlarımı sevdim ve onlara isim düşünmekle ilgilendim.

"Turuncu olanın adını Mandalina koyacağım sanırım," diye mırıldanırken ufak kafasını okşadım. "Siyah olan da Aralık."

Aral yatağında uzanmış beni yüzünde huzurlu bir gülümseme ile izlerken dudaklarını ıslattı.

"Harika bir seçim," dedi neden isimlerini öyle koyduğumu bilerek.

Kuşların tüylerini bilerek öyle aldığına emindim. Birbirine kut yapan Mandalina ve Aralık'a baktım.

"Onlar sevgili miydi yoksa sen onları tanıştırınca mı âşık oldular?" diye sordum merakla.

"Onları ilk gördüğümde Mandalina, Aralık'a sırnaşıyordu. Gördüğün an bizim olmalılar dedim."

Kıkırdadım. "Birilerine benzettim."

"Ben de," diye onayladı beni.

İçim yumuşacık oldu. "Birlikte mi bakacağız?"

Kafasını salladı. Alt dudağımı ısırdım. Ona evden ayrıldığımı söylememiştim hâlâ.

"Sana bir şey söylemem lazım," diye mırıldandım.

"Evden ayrıldığını biliyorum," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Sanırım az önce aşağıda yaşanan konuşmalar sırasında ortaya çıkmıştı bu.

Kafamı salladım. "Hedef annem ya da Alin değil. Dertlerinin benimle ilgili olduğunu ve dedemin yetki sahibi olduğunu biliyoruz. Annem ve Alin iyi olacaklardır."

"Eve geri dönüyorsun," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

"Aral," demiştim ki sözümü böldü.

"Ablamlar yurtdışına gidiyor."

Kaşlarım çatıldı. Sonra da içim sıkıldı. "Benim yüzümden mi?"

Doğrulurken kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bu olay seninle başlamış değil Lina," dedi babasını ve kardeşlerini kastederek. "Alpaslan abi, ablamın ve Melek'in sağlığından endişeleniyor. Sen bize ilk geldiğin sıralarda Çin'deydi. Orada yeni bir ortalık kurmuştu, böyle bir planları hep vardı. Erkene çektiler. Çin'de bir süre kalıp hem işini yürütecek hem de ortalığın sakinleşmesi için zaman verecekler."

Yanına oturdum usulca. Elini tuttum. "Üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi. Uzakta daha iyi olurlar. Onun artık kendi ailesi var. Beni düşünmesindense kendi ailesini düşünmesini tercih ederim."

Güneş abla, Aral'ın ona bile abilik ettiğini hatta babalık ettiğini söylemişti. Evlendiğinde ayrılmış evden ve Hükümdar Çakırca her şeyden uzak tutmuş onu tek kızı olduğu için. Erkek çocukları o kadar şanslı değillermiş. Güneş ablaya fazla gelmesi normal. Kimse buna katlanmak istemez.

"İyi olacaklar," dedim elini tutarken.

Kafasını salladı. "Biz de iyi olacağız."

Kafamı salladım. Uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Ardından yataktan kalkıp koltuğun üzerine bıraktığım kıyafetlerimi giyindim. Başka odaya gitmeye gerek duymadım bunun için. Giydiğim tişörtünü koltuğun üzerine bıraktım tekrar giymeyecektim ama Aral bunu bilsin istemedim.

Üzerimi giydiğimde birlikte aşağı indik. Sohbet ediyorlardı. O an far kettim ki Güneş abla tam annesine kavuşmuşken gidiyordu. Bunda birazcık olsa bile payım olduğu için vicdan azabı çektim.

Ender Hanım harika yemekler yapmıştı. Sohbette sessizdim ama masada konuşmalar hiç susmadı. Her şey normalmiş gibi sohbet ettiler. Aral, babasıyla bile konuştu ve onları ilk kez normal bir diyalog içinde gördüm.

Ender Hanım, eşinin çocuklarına ne yaptığını bilse ne yapardı diye düşündüm. Bunu kaldıramazdı muhtemelen. Kendini suçlardı. Bu yüzden kimsenin bu konu hakkında ağzını açmayacağına emindim. Fakat Hükümdar Çakırca'nın kalbinde hep bir korku olacaktı bence.

Yemekten sonra Deniz'e tatlı servis etmesi için yardım ettim. Mutfakları çok güzeldi. Aldığım Tirleçeleri servis ederken ona tabak uzatıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu üstün dikkatle tabaklara tatlıyı yerleştirirken. Gerçekten işini çok ciddiye alıyordu.

"İyiyim. Sen?" diye sordum bir diğer tabağı uzatırken.

Bana baktı ilgiyle. "İyiyim." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Gerçekten iyi misin? Kan değerlerin pek iç acıcı değildi."

Kaşlarım çaldı. Jan'ın anneme burnumun kanadığını söylemem geldi yine aklıma. Fakat Ares yüzünden zehirlenmiştim. Kan değerlerimin iç acıcı olmaması normaldi.

"İyiyim," dedim tekrar.

"İnanılmaz bir bünyen var," dedi hayran kalmış gibi. "Yine de kontrole gitmelisin."

"Giderim mutlaka," diye mırıldandım. "Aral'a söyledin mi?"

Gözlerime baktı. "Söylemeli miyim?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Sinirleri iyice yıpransın istemiyorum."

İç çekti ama bir şey demedi. "Adamı uyutmadılar."

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. "Benim suçum."

Kafasını iki yana salladı. "Sıraya girmen gerek tatlım."

Deniz sadece çok samimi olduğu insanlara böyle alaylı sevgi sözcükleriyle hitap ederdi. Yavrum, tatlım, canım gibi kelimeleri kardeşlerine ve Şahin'e derken duymuştum. Son yaşananlardan sonra bana bu şekilde hitap etmesi tüylerimi diken diken etti.

"Bana kızgın değil misin hiç?"

Bana baktı. "Hastanede konuşmamış mıydık bunu?"

Omuz silktim. "İntihar etmemden korktuğun için de söylemiş olabilirdin tüm onları."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Eder miydin?"

Kafamı iki yana salladım. Kafasını salladı. "Güzel." Ardından tatlıları yerleştirmeyi bitirip doğruldu ve bana ciddiyetle baktı.

"Birlikte masaya oturduğun insanlardan bir çocuk, bir hamile ve bir anneyi çıkardığında kalan herkesin elleri silah sayılıyor," dedi gözlerimin içine bakarak. "İnan bu aileye gelin olarak daha azını beklemezdim. Başına gelenlerden ve yetiştirilme tarzından haberdarım ve korkmuş bir çocuğu suçlamam hiçbir zaman."

"Çocuk değildim," dedim suçlulukla yüzüne bakarken.

"Korkun bir çocuğa ait," dedi gözlerimin içine bakarak.

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Elinde bir bıçak vardı o an. Ustaca parmakları arasında çevirdi ve tezgâhın üzerindeki kesme tahtasına attığında saplandı.

"Şakalaşırken sana zarar versem benden nefret eder miydin?"

"Hayır."

"Çünkü bilinçle yapmamış olurdum. Asla yapmam." Gözlerimin içine baktı. "Aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Kafamı salladım. "Asla yapmam."

"Biliyorum," dedi gerçekten inanarak. "Gördüm."

İki tabak alıp bana uzattığında tabakları elinden aldım. Tabakları tuttuğumda çenemi yukarı kaldırdı. "Dik dur ve gülümse Lina. Bugün bir daha yaşanacak değil. Sadece bir kez yaşarız."

Dik dur ve gülümse. Hükümdar Çakırca'nın onlara öğrettiği bir şey gibi ama devamı Aral'dan ibaret. Ona minnettar bir bakışla gülümsedim.

Tabakları servis etmek üzere mutfaktan çıktığımda koridorda Güneş ablayla karşılaştım. Deniz'le konuşmamıza tanık olduğunu anladım. Gözleri dolu doluydu. Dudaklarımı açıp özür dilemek istedim ama fırsatını bulamadım. Güneş abla bana öyle sıkı sarıldı ki elimdeki tabakları neredeyse düşürecektim. Bana sıkıca sarılması olduğum yerde çiviledi beni. Kalbinin sesinden ve aldığı nefesten içten içe ağladığını hissettim.

"Üzgünüm Lina," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Her şey için çok üzgünüm." Her şey gerçek anlamda her şeyi barındırıyordu içinde ve bu kalbimi kırdı. Burnumun sızladığını hissettim yine. Ağlamayacağıma söz vermiştim ama bugün çok oluyordu gerçekten.

"Her şey yoluna girecek," diye teselli etti beni. Güneş abla hiçbir zaman yüz yüze bir şey söylememişti bana. Kırgınlığını bile dile getirmemişti ama şimdi teselli ediyordu beni. "Ona iyi bak lütfen."

Kafamı salladım. "Bakacağım. Onun iyiliği için her şeyi yaparım."

Akşamın geri kalanı daha samimi ve canlı geçti. Herkes o andaydı ve aklına hiçbir şey getirmedi sanki. Herkes derdini geceye iteledi ve gece geldi.

Ender Hanım odasına çekildi. Güneşi abla Melek'i uyutmaya götürdü. Deniz, Ekin ve Alpaslan abi sigara içmek için bahçeye

giderken Ekin'e Aral'ı da götürmesi için gözlerinin içine baktım. Aral hastaneden yeni çıktığı için sigara kullanmadığından yanımda kalmıştı hep. Ekin abine laf atarak onu da yanlarında sürükledi. Aral saçlarımdan öpüp hemen döneceğini söyledi. Tek kaldığımda ayağa kalktım ve ayaklarım beni kış bahçesine yönlendirdi. Hükümdar Çakırca'yı buraya ilk geldiğim yerde buldum. Satranç masasına bakıyordu. Tahta onu en son bıraktığım halindeydi.

Gözleri bana çevrildiğinde beni bekliyor gibiydi. Duruşunu hiç bozmadı. Gidip karşısına oturdum. Elini havaya kaldırdığında bir görevli belirdi. İkimize de sade Türk kahvesi söyledi. Bu sembolik sipariş neden burada olduğumu bildiğinin bir göstergesiydi. Hastane çıkışında konuştuğumuz ana ithafendi.

"Aral'a şüphelerimden bahsettim," dedim gözlerine bakarken.

"Peki neden burada tek başınasın?" diye sordu bana.

"Çünkü bu benim vermem gereken bir karar," dedim dürüstçe. "Aral, Hasan Sabbah'ın peşine düşmemi istemez. Ellerimiz temiz kalsın istediği için Yiğit'le çalışıyor."

Gözlerimin içine baktı. "Ne yapmak istiyorsun Lina?"

"Buna bir son vermek istiyorum." *Yaşamak istiyorum.*

"Baban çok daha önce yapabilirdi," dedi kızgın bir tonda.

"Nasıl?"

Gözlerimin içine baktı seninle der gibi.

"Beni koruduğu için mi aranız bozuk?"

Tahtadan bir piyon aldı. "Beni kızından uzak tutmaya çalışır ama kendisinde çocuklarımı benden alabilecek hakkı görür."

Söylediği cümle tüylerimi diken diken etti. Babam Aral'ın evden ayrılmasına yardım etmiş. Ekin söylemişti daha bugün. Aral'la iletişime geçen de babamdı aynı zamanda; onu Hükümdar Çakırca'ya karşı kullanabilmek için... Nefretini anladım bu yüzden. Kendi kızına hiçbir şey anlatmayan bir adam onun ailesine köpek olarak bahsedilen çocuklardan sokmuş ve onun en büyük oğlunu benimle tanıştırmıştı.

"Peki şu an birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Kafasını iki yana salladı. "O yaşlı Tilki'nin, kartını alacağımı bilerek arkasında bıraktığına eminim."

"Gitmeden önce Aral'a sizi benden uzak tutmasını söylemiş," diye mırıldandım taşlar kafamda bir düzlüğe otururken.

Gülümsedi, "Eminim söylemiştir."

"Bunu nasıl açıklarsınız peki?"

"Bu işe Aral'ı sokmadığı sürece ben de seni sokmadım. Ama sonra Aral bir sebepten gidip babamın mezarını açtı. Tüm okları üzerine çekmesi yetmiyormuş gibi Ekin, seni onun kapısına kadar götürdü ve Aral da dünden razı bir şekilde seni yanına aldı. Zamanlama iyiydi. Davete çok yakındı ve Asaf işi batırmıştı. Babanın yaşadığı gerçeği ve senin üzerinde kurduğu baskının varlığıyla yapabileceği en aptal şeyi yaptı. Senin kartını düzmece bir davette elden çıkarıp kayıplara karışacaktı. Sanki çok da becerebilirmişim gibi. Asaf'ın aptallığı kartını piyasaya çıkardı ve onun için en iyi alıcı bendim."

Ekin'in Asaf'ın kaçmasına yardım edişini hatırladım.

"Ortak düşmanınız oldu."

Kafasını salladı. "O bana kartı verdi ben de kaçması için zaman tanıdım." Gözleri karardı o sırada öfkeden. Tüylerimi diken diken etti. "Sana uyuşturucu verdiğini bilmiyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Aral'a yerini siz mi söylediniz?" diye sordum merakla.

Aral aniden Asaf'ı bulmuştu çünkü.

"Mehmet Ali'ye söyledim," diye onayladı beni. Aral'a yerini bildiğini söylemek istememiş gibiydi. Oğluna karşı biraz bile olsa mahcubiyet gösteriyordu belki de.

"Babam tarafından hesap edilen hamleyi mi yaptınız yani?" Onun gibi bir adamın başkasının yapmasını beklediği şeyi yapması garipti. Neden garipsediğimi anladı.

"En iyi hamle başkası tarafından hesap edilmişse yapılacak en doğru şey rakibini tebrik etmektir. Kibre kapılıp yanlış hamleyi oynamak aptallar içindir."

En iyi hamle Hükümdar Çakırca'nın kartımı alması mıydı yani? "Babam kartımı almanızı istedi o halde."

"Aral'ın sana aşık olduğunu biliyordu," demesini beklemiyordum. "Ben de biliyordum. O yüzden kendim için değil Aral için aldım. Ona aynı şeyi yaşatmam bir daha."

Babam benim için Hükümdar Çakırca'nın Aral'a olan düşkünlüğünü kullanıyordu. Aral bir kez annesinin tacizine şahit olmuş, onu koruyamamış ve bizzat babası tarafından damgalanmıştı ve Hükümdar Çakırca onu bunlarla baş başa bıraktığı için bence içten içe

pişmandı ve kefaret ödemeye çalışıyordu. Aral'a yaptıklarının kefaretini ödemek için beni koruyordu. Babam onu çok iyi tanıyordu.

"Kefaret mi ödüyorsunuz?" diye soru verdim ona karşı nefret duyarak. "Teşekkür mü edeyim?"

Tavrımdan hiç hoşlanmayan bir ifadeyle yüzüme bakarken "Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Ama unutma Lina, seni oraya çıkaran ben değildim bizzat babandı. Bu gerçeği aklından çıkarmasan iyi olur."

Yumruğumu sıktım. "Ender Hanım kaçırıldığım gün annemin buraya geldiğinden bahsetti."

Kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi.

"Neden buradaydı?"

"Yardım istedi," dedi dümdüz bir ifadeyle. "Seni kimin kaçırdığını biliyordu çünkü."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne?"

"Seni bizzat anneannen aldı annenden."

Ensemdeki saç diplerim uyuştu. Anneannem zihnimde beni kiliseye götürdüğü birkaç anıdan ibaretti yalnızca. Hiçbir şey hatırlamazdım kilise hakkında. Yalnızca annemin ona çok kızdığını hatırlardım. Müslüman olduğum halde beni kilise götürdüğü için kızdığını sanırdım. Fakat şimdi işlerin bu kadar masum olmadığını fark ediyordum.

"Annen benden yardım istedi. Babana seni bulması için yardım ettim."

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum merak ederek. "İşler nasıl buraya geldi?"

Dişlerini sıktı. "Ender'in babası suikasta uğradı."

Atilla Durmuş'un bugün öfkeyle söylediği sözleri hatırladım.

"Tilkiler mi?"

Kafasını salladı. "Rahmetli babamda da olduğu gibi rahmetli kayınpederimin yanında da beyaz örümcek zambağı vardı."

Bu adamın Tilkilere düşman olmak için çok haklı sebepleri vardı. Geçmişe dayanan husumet kan dondurucu ve gerçek ötesi hissettiriyordu.

"Hiçbir zaman kanıtlayamadım ama emri Mehmet Selim Kotan'ın yaptığına eminim," dedi öfkeyle yanarken gözlerinin içi. O an annemin neden Ender Hanım'la konuşmadığını anladım. En yakın arkadaşının babasını kendi babası öldürtmüştü gerçekten.

"Baban seni bulduğunda onu geri dönmeye mecbur bıraktılar."

Kalbim sıkıştı. Duyacaklarıma hazır mıydım emin değildim ama mecburdum. Bilmek zorundaydım.

Gözlerimin içine bakarken söyleyeceklerinin ağır şeyler olacağını anladım. "Seni babandan kurtulmak için eğitmişlerdi. Neredeyse başarıyordun."

O an kurtulduğum günü anımsadım ve avuçlarım buz kesti. Fakat buz hissi gerçek gibiydi. Avuçlarım sızladı, kan zihnimde her yerdeydi.

"Neden aramızın bozulduğunu merak ediyordun değil mi?" diye sordu öne hafifçe eğilerek. "Ondan seni kurtuluşumuz için eğitmesini istedim. Çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Geri adım atmadım. Korkmadım. Ağlamadım. Buz gibi bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Neden?"

"Çünkü sen Lina'sın," dedi bariz bir gerçekmiş gibi. "Gördüğü iki senelik eğitim, onca koşullanma, gen aktarımı, gen mutasyonu ve kışkırtmaya rağmen hiç kimseyi öldüremeyen tek Tilki'sin. Sen kendini kaybetsen bile bilinçaltında şiddetle bunu reddeden bir tarafın var ve bu kimseyi öldürememene sebep oluyor."

Ben tetiklensem bile kimseyi öldüremiyor muydum?

"İşte tam da bu yüzden," diye devam etti sözlerine. "Yalnızca istersen sen yapabilirsin."

Kulaklarımda bir söz çınladı: *Canavarlarla savaşan kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etsin...*

Kahveyi içmedim. Kalktım. Kapıya ilerlerken arkamdan "Bugün deden bir zarf gönderdi Aral için," dediğinde adımlarım mıh gibi yere çivilendi. Aral böyle bir şeyden bahsetmemişti. "Özür maiyetinde."

Olduğum yerde dönüp ona baktım. Aral kart sahibi olduğu halde Ares ona saldırmıştı. Şirket'in itibarı yerle bir olmalıydı. "Ne teklif ettiler?"

"Zarfı almadım," dedi buz gibi bir ses ve çelik gibi bir otoriteyle. "Savaştan kaçan taraf hiçbir zaman olmadım." Tüylerim diken diken oldu. "Bir savaş yaklaşıyor. Av mı olacaksın avcı mı bir karar ver küçük Tilki."

Yumruklarımı sıktım. Hangi tarafta olduğum barizdi. Yalnızca hangi taş olacağıma karar vermem gerekti. Piyon mu olacaktım? Vezir mi?

Yumruklarımı sıktım. Gözlerimde için için yana bir öfkeyle Hükümdar Çakırca'ya baktım. "Kartı kim getirdi?"

Neden bu soruyu sorduğumu anladı.

"Ares onlarla birlikte değil," dedi gözlerimin içine bakarak. "Onlar da peşindeler. Önce kim bulur sence?"

Ares'i son gördüğümde Wielki onu dizleri üzerine çöktürmüş ve ağzına silahın namlusu sokmuştu. O an garipsememiştim ama bu Ares için fazla aptalca bir durumdu esasen. Zeki biriydi ve babama kafa tutabilecek onu yenmeyi takıntı haline girebilecek biriydi. İki Joker'i vardı. Wielki'ye bu kadar çabuk yenilir miydi?

O an zihnimde bir taş oynadı, yerine oturdu. Onca kart, bilmece ve kandırmaca zihnimde tekrar bir sıraya dizildi. Bana verdiği her bir ipucunu ve sonuca bağlamadıklarımı düşündüm. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini üzerine ekledim, topladım yeni bir bilmece ürettim. Düşündükçe bir ipe dolandığımı hissettim.

Önce *şahı kandır, sonra veziri ayak altından kaldır. Kaleyi öne çıkar ve Şah'ı iki adım yana kaydır. Bazen kaçmak gibi görünen atılan adım en iyi adımdır. Her şey planlı esasen her şey örüşmüş ilmek ilmek. Rok atıldı, şimdi benim sıram ileri gitmem gerek.*

Hükümdar Çakırca'ya hiçbir şey söylemeden çıktım bahçeden. Zihnimdeki düşünceler birbiri ucuna bağlanırken adımlarımı Aral'ın odasına yönlendirdim. Onu orada beklemek ve sakinleşmek için zaman tanımak çok iyi iyidi. Aksi taktirde Aral bir sorun olduğunu anlardı ve ben bir daha onu Ares'le aynı ortama asla sokmazdım. Asla.

Aral'ın dikkatini çekmemek için odasına çıkıp onu orada beklemeye karar verdim. Mandalina ve Aralık uyuyordur belki diye ışığı açmadım. Yavaşça gidip yatağa oturdum.

***Hasan Sabbah'ı bul...* Artık birçok anlama geliyordu bu. Hasan Sabbah tek bir kişi değildi ve onları en güçlülerimiz bile yenemezdi. Bir koyunun tilki inine girmesi lazımdı. Birinin tilki yemi olması lazımdı. Ölümcül bir yem olması lazımdı.**

Ellerime baktım. *Kendimi kaybetsem bile ölümcül hasar veremiyormuşum.* Peki ya bilinçli yapabilir miydim bunu? Birini öldürebilir miyim gerçekten? Bana bunu yapanları öldürebilir miyim? *Bize bunu yapanları öldürebilir miyim gerçekten?* Annemi, babamı, Alin'i ve Aral'ı düşündüm. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'yı düşündüm. Müzayede de olanları ve geçmişimi düşündüm. Jan'ı ve Pars'ı bile

düşündüm. Tüm bunları düşünürken öldürmek eylemi o kadar da korkutmadı beni ve bu rahatsız etti her bir zerremi.

"Olmamı istedikleri kişi oluyorum galiba Aral," diye fısıldadım ellerime bakarken. "Doktor olamayacağım bence ben."

Ayak seslerini duydum. Kapı usulca açıldı ve içeri süzüldü ışığı açmadan. Tüm dikkatimi ona verdim. Nefesim ağırlaşıyordu sanki. Suyun altına çekiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Neden orada öyle oturuyorsun sevgilim?" diye sordu elleri gömleğinin düğmelerini açarken.

"Düşünüyordum," diye mırıldandım yalan söylemeyerek ama konusunu da kendime saklayarak.

Sonra ayağa kalkıp daha iyi bir şey düşünmek için ona ilerledim. Onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmalı ve uyutmalıydım gidebilmek için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken karşısında durup düğmelerini açmasında yardım ettim ona.

"Seni." Yalan sayılmazdı bu.

"Hım," diye mırıldandı. "Bak sen."

"Bakarım," dedim son düğmesini de açtığımda.

Ellerimi karnına yasladım. Karın kasları avuçlarımda engebeli bir his bırakırken sol elimin altında kabarık bir iz içimi sızlatıyordu. Tenini okşayarak ellerimi omuzlarına çıkardım. Gömleğini omuzlarından aşağı iterken bana doğru bir adım atıp ellerini belime yerleştirdi.

"Prezervatifimiz yok," diye hatırlattı bana.

Gülümsetti bu beni. "Evet, aklımda," diye onayladım onu. "Sadece üzerinden gömlek çıkarmak hoşuma gidiyor." Gözlerimi gözlerine çevirdim muzip bir ifadeyle. "Aklın fikrin oralarda hep," dedim onun bana dediği gibi.

Gülümsedi ama huzurlu bir gülümseme değildi. Huzursuzluğumun farkındaydı. Bense onu uyutup gidecek olmanın vicdan azabını karnımda taşıyordum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu gözlerime bakarken

"Burada sevişemeyeceğimizi hatırladım," dedim alaya alarak.

Çenemi tutup kaldırdı yavaşça ve karanlıkta bile parlayan siyah gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Babamla ne konuştun Lina?"

Nereden biliyordu emin değildim ama biliyordu. Dışarı çıkarken beni de çağırmıştı ama ben soğuk diye gitmemiştim. Tek kalmayı boşuna istemeyeceğimi bilecek kadar tanıyordu beni. Ona babasıyla aramda geçen konuşmaları anlatmamayı hiçbir zaman düşünmemiştim açıkçası. Sadece ne zaman anlatacağım konusunda kararsızdım. Vermem gereken kararı verip mi konuşmalıydım yoksa kararsızlık içinde ona anlatıp onun korumacı sevgisiyle beni her olumsuzluktan kaçırmasına göz mü yummalıydım bilmiyordum. Aral asla ellerimi kana bulmama izin vermezdi ama kendisi olsa buna mecbur kalan aynı şeyi kendisi için de verir miydi bilmiyordum. Özellikle bugün bana söz verirken tam bir söz vermemişti bile. Bu yüzden bu detaylı konuşmayı erteliyordum. Biriyle daha konuşmam lazımdı. Babamla yüzleşmem lazımdı ve onunla birkaç saat sonra yüzleşebilme ihtimalim kalbimin her bir santimini geriyordu. Kalbim hayati bir ihtiyaçla Aral'ı yanımda istiyordu ama gittiğim yerde bolca Tilki olacağına – özellikle de nefret ettiğim birinin- neredeyse emindim ve Aral'ı bir daha asla öyle bir ortama sokmayacaktım. *Bir daha asla.*

Üstelik Aral bugün ana konunun ben olduğu epey hararetli geçen iki ailevi meseleye maruz kalmıştı ve hastaneden yeni çıkan biri için inanılmaz yorucu günler geçiriyordu. Hem mental hem de fiziki olarak yorgun olduğunu gözlerine bakınca bile görüyordu. İşte bu yüzden bana çok kızacağını bildiğim halde tek başıma gidecektim. Aral beni korumak için en iyi hamlesini yapmıştı ve ben de beni koruyan kalem yıkılmadan evvel ilerlemeliydim.

"Neden babamla aralarının bozulduğunu sordum," diye mırıldandım tek düze bir sesle. "Bana dedelerinden bahsetti. Pek şaşırtıcı şeyler değildi." Sonra hatırlamış gibi ekledim. "Bir de müthiş bir şey öğrendim kendi hakkımda."

"Müthiş olması beklenmedik değil," dedi alayıma karşılık. Acımla alay etmemeden hiç hoşlanmıyordu. Çünkü bu kaçmak demek ve ben ona kaçmayacağıma söz verdim. "Nedir?"

"Ben eğitildiği, koşullandığı, genetik aktarımı ve gen mutasyonu olduğu halde kimseyi öldüremeyen tek Tilki'ymişim," dedim sahte bir gururla.

Kaşları çatıldı hafiften. "Öyle mi söyledi babam?"

Kafamı salladım. "Evet. Sanırım beni rahatlatmaya çalıştı."

"Babam mı?" dedi inanamamış gibi. "Senden bir şey mi istiyor?"

Babasının bir şey istemeden bir iyilik yapmayacağını düşünmesine şaşırmadım. Çünkü gerçekten istiyordu.

"Tek istediği ailesine zarar vermemem," diye mırıldandım. Yalan sayılmazdı bu da. Ana fikir buydu neticede.

Kaşları çatıldı bu cevabıma. Sıcak elleri kazağımın belinden içeri girip tenime yaslanırken iç çektim sessizce. İstemsizce ona yaklaşıp parmak uçlarımda kalktım ona her an sokulabilmek için anı kollayarak.

"Bu kadar mı?" diye sordu şüpheyle.

Dudaklarımız arasında çok kısa bir mesafe alırken kollarımı boynuna sardım.

"Şimdilik bu kadar."

Hoşlanmadı cevabımdan ama beni köşeye de sıkıştırmadı. Dudaklarını öptüm ihtiyaçla. Ona ve bana iyi hissettiren her bir zerresine ihtiyacım vardı. Konuşmanın verimli geçmediğini düşünse bile öptü beni istediğim gibi. Gömleğini kırışmasından korkmayarak yere bıraktı. Burada onlarca gömleği olduğuna emindim. Öpüşmemiz derinleşmeden hemen önce kazağı yukarı sıyırdığında dudaklarımız ayrıldı. Kazağı üzerimden çıkardı. Benim kazağımı koltuğa bıraktı kendisinin gibi yere bırakmak yerine. Sonra da koltuğa bıraktığım tişörtünü aldı. Pantolonumu çıkardım ben de o sırada. Tişörtünü başımdan geçirip bana giydirirken gözleri tenimde geziniyordu ama şehvetli gözler değildi bunlar. Doktor gözleriydi.

"Pansuman yapalım," derken kollarımı tişörtten geçiriyordum.

"Yarın halledelim," dedim şu an hiç bunu istemeyerek.

O yaralarımı görsün istemiyordum. Üstelik bana pansuman yaptıktan hemen sonra onu uyutup Tilki inine girecek olmam da bana kendimi daha kötü hissettirirdi. Çok kızacaktı ama mecburdum.

Aral ricam üzerine pansuman konusunda üstelemedi. O pantolonunu çıkarırken uslu bir şekilde yatağa oturup dizlerim üzerinde yatağın soluna doğru ilerledim.

"Başka odada uyuyacaksın sanmıştım," dedim oturup onu beklerken.

Aral Çakırca, saygısından ötürü ailesinin evinde – anne ve babasının içinde bulunduğu bir evde- benimle sevişmek bir kenara aynı odada bile asla uyumazdı normalde.

Dolabını açtı ve eliyle koymuş gibi bir eşofman altı buldu kendine.

"Öyle yapacaktım," diye onayladı beni. "Üzerimi değiştirmek ve seni görmek için gelmiştim ama kalmaya karar verdim."

Gülümsedim hafifçe. "Yoksa öpücüğüm seni büyülendi mi?"

Eşofmanı altına geçirip banyoya ilerlerken bana elini uzattı. "Her zaman," dedi gözlerime bakarken. "Ama gizlesen bile canının sıkkın olduğunu anlıyorum." Diş fırçalayacağını anlayıp uzattığını elini tutarak kalktım yataktan ama hiçbir şey söylemedim bu konuda. Banyonun ışığını yakıp aralık kapıdan yüzüme yansıyan ışıkla gözlerimin içine baktı. "Bana anlatmak istemesen de bir şey canını sıkıyor ve ben seni kendinle baş başa bırakmamam gerektiğini bilecek kadar seni tanıyorum sevgilim."

***Onu çok seviyorum gerçekten.* İç çektim sessizce.**

Esasen beni yalnız bırakması gidebilmem için daha kolay olurdu ama yine de "Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. Umarım bir gün beni sevdiğine pişman olmazdı.

Banyoya girdik. Aynaya bakana kadar makyaj yaptığımı unutmuştum. O kadar uzun süredir yapmıyordum ki aynaya bakınca aklıma gelmişti. Aral dişlerini fırçalardan yüzümü sabunlayarak yıkadım ve az miktardaki boyadan arındım. Ardından bana verdiği yeni diş fırçasıyla ben de dişlerimi fırçaladım. Aral iki dakika kuralına uyduğu için ben ondan önce bitirdim işimi. Ağzını çalkalamak için eğildiğinde önüme sunulan tatlıyı geri çevirmeyip ensesine bir öpücük bıraktım. Aynadan bana attığı bakış kalbimi ısıttı. Tam olarak doğrulmadan beni omzuna aldığında dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı.

Odaya kadar taşıdı beni. Sırtım yatağa yaslanırken o da üzerime uzandı öylece.

"Ağır mıyım?"

Öyleydi elbette ama rahatsız etmiyordu. Aksine onun ağırlığını seviyordum.

"Bir avuç kadarsın," diye alay ettim.

Alay ettiğim için omzumu ısırdığında hafif bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "Alaycı kişiliğin bugün formunda," dedi göğsüme yaslarken başını.

Elimi saçları arasında gezdirdim. "Sevmemiş gibisin."

"Acınla dalga geçmeni sevmiyorum."

"Sen yapıyordun."

Kolları etrafıma dolandı. Sol eli çıplak uyluğumu okşadı yavaşça. "Söylediğimi yap yaptığımı yapma."

Gülümsedim. "Tam bir doktorsun."

Bir an kendimi garip hissettim. Aral gerçekten doktordu. Bu gerçek çok garip geliyordu bazen.

"İşi özlüyor musun?" diye sordum merak ederek. O uyuyana kadar kafamı dağıtmak istiyordum. Hem uyurken birinin konuşmasını sevdiğini söylemişti.

"Özleminden ölüyorum diyemem," dedi sıcak nefesi tenimi okşarken. "Ama çalışmayı seviyorum."

Hak veriyordum. Kim çalışmayı özlerdi ki? Özellikle de ölü bedenlerle çalışmayı.

"Kaç yaşındaydım burada en son uyuduğunda? Yirmi dört mü?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Mezun olmuş muydun?"

"Bir senedir mezundum Tus'a hazırlanıyordum."

Okula erken başladığından bahsetmişti bir kez. O bir senelik mezuniyetinde askere gitmiş olmalıydı. Sonra o malum askerlikte de Defne'yle tanışmıştı ve bu ona alkolü getirmişti. İçim yine bir öfkeyle oldu. O kadından nefret ediyordum zira ben kolay kolay nefret duymazdım insanlara.

"Evden ayrıldığın sene beni tanıyor muydun?" diye sordum tanıdığını bildiğim halde. Ekin bu evden babamın yardımıyla ayrıldığını söylemişti. O zamanlar tanışıyorlarmış. Beni tanıyor olmalıydı.

"Hım," diye mırıldandı burnunu boynumda gezdirirken.

Kendimi çok garip hissettim. "Bu odada beni düşündün mü hiç?" Sonuçta bir ayrılık sonrasında babamla tanışmıştı. Beni düşünebilirdi. Düşünmüş olsun istiyordum. Bencilce.

"Evet," dedi dudakları kulağıma çok yakınken. "Ama bu şekilde değil."

Karnım kasıldı. Tüm bedenimi sıcak bastı aniden. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı ve daha önce bir insanın bana bu kadar şeyi aynı anda hissettirebileceğini düşünmezdim.

Başım ona çevirdim. "Ne şekilde?"

Yumuşak bir bakış vardı yüzünde. Banyonun ışığını aşık bıraktığı için loş bir ışık düşüyordu yüzüne. "İlham perisi gibi daha çok," dedi

gözlerime bakarken.

"Neye dair?"

"Hayata dair."

Kalbim ağırlaştı. "O kadar etki etti mi gerçekten?"

Kafasını salladı. "Tokat yemek gibiydi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öpücük olmasını tercih ederdim."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Seni öpmeyi hayal bile edemezdim Lina."

"Asıl ben seni öpmeyi bile hayal edemezdim," dedim buna karşılık. "Doğum günümde seni gördüğümde inanılmaz biriydin. Şu an bu halde olmamızı hâlâ garipsiyorum."

Sol eli yüzüme yerleşip yanağımı okşadı parmak uçlarıyla. "Sen bir de benim içimi gör Lina."

Yanağımı avucuna yasladım daha çok. "Ben seni ilk ne zaman gördüm biliyor musun?" diye sordum bu anıyı ona anlatmayı o an çok isteyerek.

"Doğum gününde."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Kaşları çatıldı bu yabancı bilgiyle. "Okulda mı?"

Kafamı yine iki yana salladım ve merakını yanıtladım. "Bir kafede."

Kaşları kalktı hayretle. "Ne zaman?"

"Telefonunu verirsen sana gösterebilirim."

Şaşkınlığı daha da büyüdü. "Nasıl?" derken uzanıp komodinden telefonunu aldı ve bana verdi. Şifresini girip kendi bloğuma girdim ve yukarı kaydırıp aşağılara indim. Sabırla beni beklerken bir gönderime tıklayıp aşağısındaki tarihine baktım.

"31 Ağustos 2016"

"Ne?" Sesi de en az yüzü kadar şaşkındı.

Elimi tuttu telefonun ekranına bakmak için ama ben ona kolaylık sağlayıp okumaya başladım.

"Bir adam gördüm bugün sık sık gittiğim bir kafede. Bir bardak kahve ne kadar uzun süre izlenilebilirse o kadar uzun süre izledi kahvesini. Yüzünü görmedim, fakat hüznü sırtına yansıyan insanlardandı. Ne görüyordu kahvesine bakarken bilmiyorum ama onun sırtını izlerken mekânın da verdiği atmosferden dolayı Edward Hopper'ın Nighthawks tablosunu izliyormuş gibi hissettim kendimi.

İçmedi kahvesini. Uzunca bir süre bardağı içindeki kahvesini izledi yalnızca. Belki de varlığını unutmuştu çoktan. Hiçbir zaman meraklı bir insan olmadım. Bu yüzden onu neyin bu kadar üzdüğünü merak etmek benim için de sürpriz oldu. O kalkmadığı için ben de kalkamadım. Birini mi bekliyordu? Beklediği kişi gelmemiş miydi? Bu yüzden mi üzgündü bu kadar? Neden hiç kaldırmıyordu başını? Kahveye bakarken ne görüyor ne düşünüyordu?"

Kısa bir nefes molasında gözlerine baktım. Sanki o günü tekrar yaşıyor gibiydi. Hatırlamıştı. Devam ettim. Çünkü ne yazdığımı ben de hatırlamıyordum ve okudukça hafızam tazeleniyordu benim de.

"Sonra başını kaldırdı, kalktı masadan. Masada otururken ki o biçareliği görünmez bir pelerinle örtülmüş gibi bir dik duruşla ayakta dikildiğinde onun hakkında merakım daha çok arttı. Ceketini alıp sol koluna asarken fincanını düzeltti ve yüzünü ancak o zaman gördüm. Hatrı sayılır güzellikte bir yüze ve hüzne sahipti. Masanın yanından ayrıldı. Kahvesinden tek bir yudum dahi almamıştı ve o son düzeltiş nedense bir vedalaşma gibi hissettirdi. O adam gittikten sonra ben de çayıma baktım belki o da bana bir şeyleri anlatır diye. Garip olan şu ki başımı kaldırdığımda çayım soğumuş ve neredeyse bir saat geçmişti. Üstelik çayıma bakarken düşündüklerim o adamın olası dertleri ile kendi dertlerimi karşılaştırmaktan ibaretti. Dertler yarışamazlar, onları yarıştıran ve kendi tahammül seviyemizden değer biçenler bizleriz. Aslında bizi altında ezen şey dertlerimizin büyüklüğü değil o derde ortak bulamamak. Senin derdine aynı gözle bakabilecek bir çift göze bakamamak. Belki de asıl ezici olan, bir insana değil bir fincan kahveye sığınmak ve bu yüzden o kahveden bir yudum bile alamamak..."

Okumayı bitirdiğimde Aral'ın yüzündeki şey tam anlamıyla hayretti. Bu yazıyı ben de yıllar sonra ilk kez okuyordum ve ben de şaşkındım yazdıklarım hakkında. Derdiyle dertlendiğim adamın şimdi yatağında uzanıyor, onu göğsümde yatırıyor, dertlerimizi paylaşıyorduk. Bu dünyadaki en garip histi.

"O sendin değil mi?" dedim gözlerine bakarak.

Sağ kolu üzerinde hafifçe yükseldi yüzüme daha iyi bakabilmek için. "Ne zaman hatırladın bunu?" diye sordu bu ana inanamıyormuş gibi.

"Sen dün liseliler gibi kafede buluşuruz dediğinde," diye mırıldandım. "Ben liseden yeni mezun olmuştum o zaman. O yüzden

aklıma geldi birden ve o gördüğüm adamın sen olduğunu fark ettim. Seninle hep bir kafede tanışmak istememin sebebi belki de budur."

Alt dudağını ısırdı gözlerime müthiş bir şey keşfetmiş gibi bakarken.

Elimi kaldırıp yanağına yasladım ona dokunmadan edemeyerek ve gülümsedim. "Seni ilk ben bulmuşum."

Yüzünü elime yaslarken derin bir nefes aldı. "Siktir," diye fısıldadı buna mest olmuş gibi. "Özür dilerim ama duygularımı ifade edebileceğim başka bir dışa vurum bulamadım."

Gülümsetti bu beni. Çok sık küfretmiyordu ve bu küfredişi aşırı çekici gelmişti.

"O gün neye karar verdin?" diye sordum merak ederek. "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi kafasını hafifçe sallarken. "Ertesi gün Deniz'in doğum günüydü ve benden abisini geri istemişti."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. Defne'yle mutsuz ve alkolik olan abisinden eski abisini geri istemiş olmalıydı.

Jetonum düştü. "Ona abisini verdin," dedim gözlerine bakarak.

Kafasını salladı. "Defne'den ayrıldım. Alkolü bıraktım," diye sıraladı. "En azından bir hafta."

Defne'den ayrılma kararıymış onu kahvesine baktıran. Yutkundum kanımda gezen kıskançlığı bastırmak için. "Zor olmalı."

Kafasını salladı. "Duygusal olarak değil ama mental olarak öyleydi ama sonra bir kızın gülümseyen yüzüne baktım."

Kalbim ısındı. Gülümsetti bu söylediği beni.

"Evet," dedi yüzüme eğilirken. "Tam olarak bu."

Dudaklarımdan öptüğünde yanağındaki elimi ensesine ilerletip onu kendime çektim daha çok. Kıskançlık derin bir öpüşmenin fitilini ateşledi karnımda ama kendimi frenledim.

Ağırlaşan nefeslerimiz birbirimizin yüzüne eserken "İnanılmazsın," dedi dudaklarımın üzerine. "Nasıl her önemli anımda varsın Lina, bu kadar yokken yanımda?"

Kalbim acıdı öyle dediğinde. Ensesine tırnaklarımı batıracak kadar sıkı tuttum onu. "Artık varım." Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Hep olacağım."

Sol eliyle ensesindeki sağ elimi tutup indirdi ve başımın yanına yaslayıp yüzüklerimiz birbirine yaslanacak şekilde parmaklarımızı birbirine geçirirken yutkundum.

"Ne senden öncesi," diye fısıldadı karanfil ve nane kokan nefesi yüzüme dağılırken. "Ne de senden sonrası Lina."

Sağ elimin parmaklarını sıkıp elini tuttum hayata tutunur gibi. "Ben sende tutuklu kaldım," diye tamamladım onu.

Siyah göz bebekleri büyüdükçe büyürken bana kısa ama derinden bir öpücük verdi. Yanıma uzandı. Beni kolları arasına aldı. Uyuyana kadar sohbet etti benimle. Bünyesi hâlâ eski formuna geri dönemediğinden bir kolu üzerimde uyuya kaldı benden önce. Genelde kollarının sihrine kapılır ilk ben uyuyakalırdım.

Uyuyan yüzünü izledim bir süre. Vicdan azabı karnımın üzerindeki kolundan daha ağırdı. Kaldırmakta zorlandım. Onu uyandırmadan kolunun altından sıyrıldım ve parmak uçlarımda yürüyerek üzerimi giyindim. Hep görünmez olduğumu düşünmüştüm ama şimdilerde anlıyordum ki bu bana öğretilen bir şeydi. Bunu Aral için kullanacağımı düşünmezdim. Ceketinin cebinden sigara tabakasını da alarak kuşlarımızı uyandırmadan odadan çıktım. Merdivenler indim. Evden çıktığımda korumalardan bazılarının bakışları bana çevrildi ama sanki bunu bekliyor gibiydiler ve Çakırcaların evinde sankiye yer yoktu.

Murat'a ilerledim doğruca. Aral arabasının anahtarlarını ona vermişti. Elimi uzattığımda sorgulamadan bana anahtarları verdi.

"Araba kapıda," diye bilgilendirdi beni. "Ekin Bey dikkatli kullanmanızı söyledi."

Kafamı salladım yalnızca. Beni kapıya kadar takip etti. Kapının önündeki Aral'ın arabasına ilerleyip bindim ve anahtarı kontağa taktım. Direksiyonu sıktım. Aral çok kızacaktı. *Aral'ı düşünme. Tabii bu nasıl mümkünse...*

Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini ve bu sabah buraya gelen Şirket'in adamlarını düşündüm. Öfkem, Aral'ın kızgınlığının bir adım önüne geçtiğinde start tuşuna bastım. İkinci kez düşünmeden yola çıktım ve evden yeterince uzaklaştığımda çıkaracağım sesten çekinmeyerek gaza bastım. Birkaç dakika sonra yan aynamdan bir motosiklet belirdi yokluktan var olmuş gibi.

Hızla sürdüğü motosikletin gidonunu bırakıp cebinden bir telefon çıkardığında beni aradığını biliyordum. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp telefon tutuca yerleştirdim ve Aral'ın ara konsola bıraktığı kulaklığını telefonuma bağladım. Dayısını gördükten sonra

dinlenebiliyor olma ihtimali zihnimin bir köşesinde kırmızı alarm gibiydi.

Birkaç saniye sonunda telefonum çaldığında cevapladım. O sırada neredeyse yanıma gelmişti.

"Nereye gidiyorsun *kızıl öfke*?"

"Birini ziyaret edeceğim," dedim buz gibi bir sesle.

Eğlenceli bir nefes işittim. "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı.

Eğlence anlayışımız birbirinden çok farklıydı.

"Bazı misafirlerin var." Sesi kayıtsızdı ama benim kanıma adrenalin zerk edilmesine yetti. Gözlerim yan aynalarım arasında gidip gelirken diğer araçların arakasında ilerleyen birkaç motosiklet daha fark ettim.

Direksiyonu sıktım. "Tilki mi?"

Kıkırdadı. "Tilki olsaydılar anlardın tatlım. Birkaç başıboş köpek yalnızca. Eminim halledebilirsin."

Halledebilir miyim? Neyi?

"İçlerinden biri Ares'in sadık köpeklerinden. Birkaç sene önce Aral'ı takip ediyordu. Oldukça saldırgandır, dikkatli ol. Gözün aynada olsun."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın mı peşindeydi? Ekin'in Kuzey'in başına gelenlerden bahsedişi geldi aklıma. Emin değildim ama Kuzey bu yüzden zarar görmüş olabilirdi. Şimdi benim peşimdelerdi çünkü benim Ares'e gittiğimi biliyorlardı. Onları ona götüremezdim. İzimi kaybettirmem gerekiyordu.

Adrenalin kanımda yükselirken kalp atışım yavaşladı. Soğukkanlılık omuzlarıma bir hırka gibi otururken gözlerimi yola diktim, ayağım gaz pedalına her saniye daha da basmaya başladığında Jan bir nefes verip ciddiyetle motorunun üzerine eğildi. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama ikili durumları yönetmekte ustaydı. Davetteki dövüştü o kadar ayak uydurmuştu ki bana sanki aynı zihni kullanıyorduk birlikte. Araba sürerken de aynısının olduğunu hissettim. Köprüden önce yolumuzu kaybettirmem gerekiyordum. İleri sürüş dersleri almıştım ama daha önce kullanmama gerek kalmamıştı. Şimdi neden babamın ısrar ettiğini anlıyordum.

Jan'la sekronize şekilde hızımızı arttırdım ve onunla birlikte makas atmaya başladım. Hızla birlikte damarlarımdaki adrenalinde artarken yan aynada fark edildiklerinin bilincindeki motorlar bir bir çıkmaya

başladı. Hızla bana yaklaşan motorlar sanki bir yarış yapılıyormuş gibi hava yarattığında otoban bizim motor sesimizle inliyordu.

Jan motoru öylesine savurgan ve estetik kullanıyordu ki yalnızca o bu şekilde kullanabilirdi. Yaptığı hareketler tehlikeli fakat estetikti. Vücudunun bir parçası gibi kullanabiliyordu. Sanki ne yapabileceğimi görmek ister gibi önümden giderken aracımın üç tarafı da motosikletle sarıldı. Beni bir kafese aldılar. Beni yönlendirebileceklerini sanıyorlardı. *Kimseyi öldüremeyen Tilki.* Gözlerinde korkaktım. Hükümdar Çakırca'nın 'kimse senden bunu beklemez,' sözleri kulağımda çınlıyordu.

"Bu iyi görünmüyor," dedi Jan tek düze bir sesle.

Direksiyonu sıktım. Kızıl gözlerimin öfkemden parladığını hissedebiliyordum. Gözlerimi hemen yanımda süren motora çevirdim. Bana doğru yaklaşıp uzaklaşıyor beni şeridimde çıkarmaya çalışıyordu. Neden bilmiyorum o an küçükken annemi saçından sürükleyen adamları, beni küçümseyen ve bir köpekmişim gibi bana ıslık çalan adamları düşündüm. Bugün Aral'ın benim için verdiği savaşı düşündüm. Atilla Durmuş'un elindeki düdüğü ve bana söylediklerini düşündüm. Küçük görülmekten bıkmıştım.

Motosikletini tekrar bana kırdığı an ben de ona kırdığımda son anda bana çarpmaktan kurtuldu ve dengesini son anda toparlarken önündeki arabaya çapmamak için frene basmak zorunda kaldı. Benim arabamında dengesi bozulurken frene basmadım. Sanki yıllardır bunu yapıyormuşum gişbi büyük bir soğukkanlılıkla el freni çekerek etrafımda dönüm ve o sırada arabamın kıçı diğer yanımdaki motoru teğet geçti ama onun da dengesini bozdu.

"Siktir," diyerek güldüğünü işittim Jan'ın.

Arabam orta şeritte ters bir şekilde hizalandığında hızla geriye alıp arkamdaki araba bana bana çarpmadan evvel gaza basabildim ve otobanda geri geri geri araba kullanmaya başladım. *Bir şey yok. Yapabilirsin. Sorun yok. Sorun yok. Sağını solunu karıştırma. Sakın karıştırma. Sarın karıştırma.*

Beni takip eden bir motor arkamdaki arabayla aramıza girdiğinde göz göze geldik. O an motorunu tanıdım. Tüylerim diken diken oldu. Beni takip eden yalnızca Şirket değildi.

Gözlerimi ondana çekip yan aynaya baktım. *Hakkımda ne düşünüyordu? Düşündüğü gibi biri olduğumu mu? Düşünme. Düşünme.*

Benim ters gittiğimi fark eden arabalar yavaşlıyor ya da olduğum şeritten çıkıyordu. Jan olduğum şeridi tamamen kontrol altına almıştı. Onun gazdan pedalını çekmeyeceğinin bilincindyedim ve onu incitemezdim. Gazımı daha da arrtırdım ve el frenini çekerek tam sağa kırdım. Arba savrularak tekrar önüme dönerken hız kesmeden yoluma devam ettiğim motorunun tekeri birkaç saniye tamponumda hissetmiştim. Arabanın motoru bağırırken vitesi değiştirip tekrar hızla yola atılmama birkaç saniye sürdü.

Jan yanımda sürerken bana baktı. "Bir misafirimiz daha var," dedi kulaklığımdan gelen sesi.

Farkındaydım. *Mehmet Ali benim peşimdeydi.* Aral'la araları bozulmamışsa şayet Aral'a da haber vermiş olma ihtimali yüksekti. Bu şekilde benim hakkımdaki düşüncelerini kanıtlayabilirdi ona. Direksiyonu sıktım ama gaz pedalına dokunmadım.

Jan sesiz kaldığım için burnundan güldü. Motor üzerinde salınırken ağırlığını geriye doğru verdi. "Onu inine götürecek misin küçük tilki?"

***Götüremem. Babamın MIT'ten kaçmasının bir sebebi var. Kimseye güvenemem. Kendime bile.* Ona cevap vermeyip hızımı arttırdım yalnızca. Jan'ın gülüşü doldurdu kulağımı.**

"Yolu göster," dedim ona buz gibi sesle. "Bizi yok et."

"Nasıl istersen," dedi eğlenen bir sesle.

Jan önüme düştüğünde peşine takıldım. Arabaların arasında benim arabamın geçebileceği boşluklardan geçerek bana bir harita çizerken öyle kıl payı geçişler yaşıyorduk ki damalarımda adrenalinden başka oksijene dair hiçbir şey yoktu sanki. Mehmet Ali'yi geride bıraktıkça bıraktık. Jan bana sağa dön dediğinde karıştırdığım için neredeyse yol ayrımındaki bariyerlere çakılacaktım. Son saniye yönümüzü değiştirdiğimizde Mehmet Ali'nin buna zamanı olmadı.

"Sağınını solunu öğretmeli biri sana," dedi Jan gülerek. "Kıçını kurtaracağım derken ölüyordum."

"O kadar kolay öleceğini sanmam," dedim doğruca eğlence merkezine sürerken.

Bu cevabım onu eğlendirdi. Eğlenme merkezine kadar tek kelime etmedik. Eğlence merkezine beş yüz metre kala "*Gözünü dört aç kardeşim,"* dedi lehçe. "Yeni bir dünyanın perdesini aralamak üzeresin."

Tüylerim diken diken oldu. Arabayı palyaço müzesinin önünde durdum. Büyük bir soğukkanlılıkla indim arabadan. Girilmez şeritleriyle çevrili araziye girip altından geçtim. Her adımımda içim öfkeyle yanarken bir yandan karşılacağım kişileri düşünüp geriliyordum.

Palyaço müzesine adımlarken arkamdaki adım sayısı birken bir rüzgâr esmiş gibi ikiye katlandı. Sanki bir anda belirmişti. Adım seslerini ya da hangi yönden geldiğini görmemiştim. Tüm bedenim gerilirken nefesimi kontrol altında tuttum. Onun burada olmasını beklemiyordum ama sol arkamda yürümeye başlayan adımların sahibini biliyordum, daha önce de sessiz adımlarını işitmiştim.

Wielki ve Jan arkamda benimle birlikte ilerlerken ikisinde de çıt çıkmıyordu. Doğruca kapıya ilerledim. Polis tarafından çekilen şeritin altından geçip doğruca duvara ilerledim. Parmağımı duvar üzerinde gezdirdim, mekanizmayı çalıştırdım. Kalbimin ritmi gerilimden gittikçe yükselirken kapıdaki hazneye Aral'ın sigara tabakasındaki babamın bana bıraktığı altın jokeri yerleştirip babamın numarasını tuşladım.

"Joker's Wild," diye mırıldandım. Bu kelimenin kapının açılmasıyla ilgisi yoktu, Jan'ı gölgeden çıkarmak içindi yalnızca. Arkamı koruması içindi ve bunu biliyordu. Kıkırdadı bu yüzden.

"Arkandayım tatlım."

Kalbim göğsüme dar gelirken açılan kapıdan içeri girdim ikinci kez düşünmeden. Merdivenleri indim. Bir koridordan geçtim. Geniş bir alana çıktığımda beton duvarlardaki loş ışıkların aydınlattı geniş alanın en uzak cehpesindeki kişiyle göz göze geldim. Aradığım kişi tam karşımdaydı. Ares boynuna geçirilen bir demirinle duvara zincirlenmişti ve ağzında köpek ağızlığı vardı. Sanki misafirmiş gibi öylece rahat bir şekilde oturuyordu ve karşısında tanıdık bir adam dikiliyordu.

Ares, beni ve arkamdaki iki adamı gördüğünde gülmeye başladı. "Söylemiştim," dedi gülerek. "Beni bulacağını biliyordum! Bana geleceğini biliyordum!" Psikopatları anımsatan histerik bir kahkaha attı.

Karşısında duran kişi omzu üzerinden bana baktığında tanıdık öfkeli gözleri gördüm. Abisiyle tanıştığımda bana temkinli yaklaşan o adamla. Aral'a en çok saygı duyan adamla. Onun gibi olmak isteyen

adamla. Burada olacağımı bilen adamla. Beni bekleyen adamla. Kuzey Çakırca'yla...

- Devam Edecek-

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın *-*

25.08.2023

Sizi seven Filiz Buradaydı <3

Bölüm 33 | Ahlâktan İp, Etikten Tabure

İyi akşamlaaar <3

Bu akşam burada olmaktan mutluyum ve sizi çok özledim. Bildiğiniz veya bilmediğiniz üzere Bazı İnsanlar Böyle Yaşar kitap oluyor ve bu süreçte onunla ilgilendiğim için bölüm yazmaya yoğunlaşamamıştım. Artık kitaplaşma süreciyle ilgili tüm işlerimi bitirdim, yakında sizlere kapağımızı göstereceğim ve umuyorum ki uzun aralıklı uzun bölümler atmak yerine her hafta yazdığım kadarını sizlerle paylaşabileyim. Kısa aralıkla bölüm atmaya çalışacağım. Yapabilirim umarım.

Yarın Kocaeli Kitap fuarında olacağım. Kitaplarım olmasa bile biby konuşmak için yanıma gelin mutlaka <3

Oy ve yorum bırakırsanız harika motivasyon olur, sizi seviyorum.

En kısa zamanda yeni bölümde görüşmek üzere, keyifli okumalar dilerim.

Instagram: filizpuluc

Twitter: gunestozuperisi & filizpuluc

Twitter'dan attığınız twitleri okuyor olacağım <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 33 | AHLÂKTAN İP, ETİKTEN TABURE

♪ Heathens - Twenty One Pilots

♪ Gansta - Kehlani

♪ Rahatı Kaçan Ağaç - Sezen Aksu

♪ Árstíðir - Ró

♪ One The Nature of Daylight - Max Richter

İnsan bir şeyi doğru bilip kabul edince dönüp bir daha sorgulamaz bildiğini. Halbuki bildiği bir çıkarım yalnızca, çoğunluğun kabul ettiği. İnsan, sorgulamaya olduğu kadar kabul etmeye de meyilli. İster ki hiç sıkılmasın canı, insanı insan yapan aklı ve o aklı selim kılan etik kuralları. Etik de yalnız gezemez hiç, yanında hep var bir ezeli düşmanı. Etik gözetir faydayı, ahlaksa günahlarımın bekçisi. Hangisinin peşine takılsam mutlu edemem kendimi. Kurulsa bir kez zihnime etik ve ahlak mahkemesi; hüküm giymeden çıkmanın sıfır

ihtimali. Doğru bildiğim yanlışlarım yanımda taşıdığım celladım. Topladım mahkemeyi, astım kendimi ahlak ipinden, bastım omuzlarına etiğin. Yükseldim göğe çoğunluğun faydası için. Sonra döndüm baktım geriye. Bir hayat yaşamışım: Kendim hariç herkes için.

Beklediğini bulamamak. Eğer hayatımı iki kelimeyle tanımlayacak olsaydım bu iki kelimeyi seçerdim. Beklediğini bulamayan. Her zaman böyleydi bu. Hayatımdaki en iyi şey olan Aral için bile geçerliydi. Aral hiç beklediğim gibi biri çıkmıştı. İnsanlara olan inancımı kendi elleriyle inşa etmiş, sevgisiyle tekrar yaşamaya ikna etmişti. Hiç beklediğim gibi biri değildi. Hayat iyisiyle ya da kötüsüyle hiçbir zaman beklediğim şeylerle karşılaştırmıyordu beni. Buraya babamı bulmak için gelmiştim, bulacağımdan emindim ama bulduğum bambaşka bir şeydi yine.

Kuzey, beklenmedik bir misafir olduğumu belli eden gözlerle bana baka kalmıştı. Burada olmaman gerekirdi diyordu gözleri. Biliyordum. Hiçbirimizin burada olmaması gerekiyordu esasen. Fakat Aral'dan tek gizli saklı iş yapan kişi ben değildim. Beni yargılayamazdı. Artık beni kimse yargılayamazdı Aral'dan başka. Çünkü herkesi anlıyor ve bir o kadar da herkesten nefret ediyordum iki kişi dışında. Aral'ın ve Alin'in yaşadıklarını düşündükçe nefret duyuyordum her şeyden.

Dünya üzerinde ne nefret ettiğim kişiye hızla yükselen ve duvara kelimenin tam anlamıyla çivilenen o kişiye nefret duyuyordum en çok da. Hayatımı zehir etmişti. Son iki senemin sorumlusu olduğu gerçeği her saniye zorla ehlileştirdiğim öfkemi hırçınlaştırıyor ve burada öylece eli kolu bağlıyken onu öldürebileceğim gerçeği zihnime sızıyordu usulca. Çaldığı tek bir ıslıkla Aral'a yaptığım şeyi, onu unutmamı ve davette Aral'ı alerjisinden vurmasını... Her şeyin bedelini tam şu anda boynuna atacağım tek bir kesikle ödetebilirdim. Bu kadar basit olurdu. Fakat yalnızca teoride. Bir kesik atardım ve bir duvar örülürdü Aral ve Alin ile aramda. İstemiyordum. İstediklerini vermeyeceği onlara.

"Nihayet gelebildin," dedi gülümseyerek. "Bu köpekçikten sıkılmaya başlamıştım."

Jan arkamdan alayla güldü. "Seninle epey ilgilenmişse benziyor."

Kuzey için kullandıkları terim istemsiz bir korumacılık doğursa da içimde, ses etmedim. Jan'ın kast ettiği şeye odaklandım yalnızca. Ares, ayakta kolları ve boynu duvara sabitlenmiş bir şekilde bağlanmıştı. Altındaki pantolunu hariç çıplaktı ve yüzü gözü kan içindeydi.

Vücudunun farklı yerlerinde yer yer morluklar oluşmaya başlamıştı. Kuzey'in içeri girdiğim sırada elini sildiği bezdeki muhtemelen onun kanıydı. Ares'le bir arada kalmaya fırsat bulduğu ilk anda intikamını almak için zamanı olmuşa benziyordu ama bu içimi zerre kadar soğutmadı. *Herkesin intikamı kendine. Herkes kendi elini bulamalı o kana.*

Kuzey konuşulan hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yalnızca bana bakıyordu. "Burada olmamalısın," dedi onaylamaz bir ifadeyle.

Haklıydı. Burada Lina'ya yer yoktu. Lina, Aral'ın kollarında uyuyordu. Ama Karolina olması gereken yerdeydi. Tilkinin inindeydi. Düşmanının tam önündeydi.

"Babam nerede?" diye sordum ortaya. Ares için gelmemiştim ve onun da bir yere gidebildiği yoktu belli ki. Önce babamla konuşmam lazımdı.

Jan derin bir nefes aldı. "Belli ki burada değil."

Ares güldü. "Küçük tilki, kızıl tilki, hani nerede bunun ilki?" diye bir bilmece mırıldandı.

Gözlerimi öfkeyle Ares'e çevirdiğimde dikkatimi ona verdiğim için yüzünde memnun bir ifade vardı.

Ona istediğini vermemekte kararlıydım. "Seni bugün öldürmeyeceğim," dedim soğukkanlılığımı elden bırakmayarak. "Kes sesini."

Bu söylediğim onu o kadar eğlendirdi ki mide öz suyum kaynadı.

"Öldürmek?" dedi gülerek. "Sen mi? Beni mi? Hahahahaha!" Başını eğip siniri bozulmuş gibi güldü. Gözlerini sol arkama çevirdi sonra. "Bunu duydun mu?"

Wielki cevapsız kalırken Kuzey öfkeli bir tonda dönüp ona bakmadan "Şansını zorlama," diye yanıtladı onu. Gözleri hâlâ benim üzereydi.

"Ağızlığına bayıldım çok yakışmış," dedi Jan eğlenen bir sesle. Başını Kuzey'e çevirdi. "Ama epey işlevsiz. Markası nedir?" diye sordu merakla.

Ares, Jan'ın ağızlıktan bahsedip bunu Kuzey'e sormasına öfke duydu. Köpeklere karşı bir kompleksi vardı ve belli ki o ağızlığı ona Kuzey takmıştı.

Ares "Yaklaşmak ister misin?" diye sordu Jan'a. "İşlevlerini gösteririm."

Jan hafifçe gülüp ona doğru adımlamaya başladı. Ares'e bir saniyemi bile ayırmak istemiyordum halbuki. Eli kolu bağlıyken ve bir şansım varken nu öldürmekten endişe ediyordum.

Jan, Kuzey'e ilerlerken "Seni bir yerden gözüm ısırıyor," dedi Kuzey'e.

Kuzey öylece Jan'ın suratına bakarken, "Aynı şeyi ben de söylemek isterdim," diye cevapladı onu, kask taktığı için yüzünü göremediğinden.

Jan bir anlığına Kuzey'in karşısında durdu. "Marcus muydu ismin?"

Kaşlarım çatıldı. Kuzey'in evlat edinilmeden önceki isminden mi bahsediyordu?

Kuzey ifadesizlik içinde ona bakarken cevapsız kaldı ama bu Jan'ı durdurmadı. Başını omzuan yatırıp bulmuş gibi parmağını şıklattı. "Marcel."

Kuzey bu kez "Kuzey," diye düzeltti. "Adım Kuzey."

Kuzey'in söylediğini umursamayarak "Marcel," diye tekrar etti Jan uzaklara dalmış gibi. "İkizini korumak için onunla yer değiştiriyordun değil mi?" Bu çok komikmiş gibi söylemişti bunu ve söylediği şey tüylerimi diken diken etti. Fakat Kuzey'in yüzünde en ufak bir ifade yer almıyordu.

"Ares bu yüzden sana kafayı takmıştı." Jan onaylamazca kafasını iki yana salladı. "Sizi her zaman ayırt eder özellikle kardeşini seçerdi. Sen onun yerine geçtikçe ondan nefret edeceğini düşünüyordu." Kafasını sola eğip arkasındaki Ares'e baktı. Ardından Kuzey'in omzuna dokunarak yanından geçti. "Sergilediğin çalışmaya hak veriyorum."

Jan, Ares'in karşısında dikilip sanki hayvanat bahçesinde sergilenen vahşi bir hayvana bakıyormuş gibi bir süre öylece onu izledi. Ona her açıdan baktı, hatta birkaç fotoğrafını bile çekti. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak sessizce izledim onu. Her şeyi alaya alan her şeyle dalga geçen biri gibi görünüyordu fakat bunun onun yarattığı persona olduğunu o gün o davette, Aral'ın beni kendine isteyen bir adamı yumruk atarak yere serdiği an anlamıştım. O alaylı Soytarı bir anda Wielki kadar tehlikeli ve ciddi birine dönüşmüştü. Sadece bir anlıktı ama biliyordum, Soytarı personası onun en güçlü yanıydı. İnsanların gardını indirmesine sebep oluyordu bu tutumu. İnsanların tetikte

olmaması, onu ciddiye almamasını istiyordu. Fakat yaptığı hiçbir şeyin boşuna olduğunu sanmıyordum. Ares'le yaptığı selfienin bile.

Fotoğraf çekmeyi bırakıp telefonunu deri ceketinin cebine kaldırırken merakla işaret parmağını göğsündeki büyük haç dövmesinin iki yanında konumlandırılan metinlere doğrulttu.

"Bu nedir? Kutu içeriğin mi?"

Ares kanlı dişleriyle gülümse. "Yasa'nın tekrarı 32:22 ve 32:41. Kısaca ateşle yaklaşma." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Ama yanında getirmişsin."

Jan güldü sessizce. "Yanacağının farkındasın yani?"

"Asla yalnız yanmam," dedi gözlerinde karanlık bir gülümsemeyle. Kafasını geriye yatırıp gülümsedi. "Kız kardeşin az önce babanızın yerini sordu."

***Babanızın... Gözlerimi bir anlığına Kuzey'e çevirdim. O da olabilir miydi?* Kuzey gözlerime baktı neden ona baktığımı bilmeyerek. Fakat Ares sanki kafamın içinde dönen her şeyi görüyormuş gibi cık cıkladı.**

"O köpekçik hariç," dedi eğlenerek ve alayla ışıldadı gözleri. "Ailemizin tek yüz karası Pars olarak kalacak."

***Ailemiz kelimesini vurgulayışı, Pars'ı ve Kuzey'i sırf kızıl olmadıkları için aşağılayışı ve sanki tutsak olan o değilmiş gibi olan kendinden emin tavrı... Her şeyi...* Yerimde durdukça onun canını yakmamam için her hücremin isyan etmesine sebep oluyordu.**

Alaylı gözlerini sol arkama çevirdi. "Abilikten sıkıldın mı? Neden ona cevap vermiyorsun?"

Wielki "Öyle duygularım yok," dedi buz gibi sesle. "Senin için bile."

Ares kıkırdadı bu cevabına. "Kırıcı olma. Ben olmasaydım o cehennemde canın sıkılırdı."

Göz ucuyla Wielki'nin başını salladığını gördüm. "Kafanı patlatmama izin verseydi bu gerçek mi öğrenebilirdim."

O akşam davette bilinci kaybetmeden hemen önce Wielki'nin Ares'i diz çöktürdüğünü ve silahının namlusu ağzına soktuğunu hatırlıyordum. Ona izin vermeyen kişi babam olmalıydı. Bu düşünce tuhaf hissettirdi bana. O an belki de ilk kez babamın suikastçı olduğu ve hepimizin biyolojik olarak onun çocukları olduğu gerçeğini bu denli iliklerime kadar hissettim.

Ares bu kez "Baban nerede küçük tilki?" diye bana sordu.

Dişlerimi sıktım. *Neden herkes bunu bana soruyor?* Asaf'ın ilk andan itibaren babamın nerede olduğunu bildiğimi düşündüğünü anımsadım. Ares'le ne gibi bir ilişkileri vardı bilmiyordum ama bir ilişkisi vardı her şeyin birbiriyle.

Gülümsedi, sonra "Biliyordum," dedi keyifle. "Senin bulacağını biliyordum." Kıkırdadı. "Buraya geleceğini biliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. *Benim bulacağımı biliyor muydu? Neyi bulduğumu düşünüyordu?* "Neyden bahsediyorsun?"

Sorumu umursamadı. "O gün görevini kabul etmeliydi."

Hangi gün? Babamdan mı bahsediyor?

Gözlerinde nefret dolu ama memnun bir bakışla "O gün o ıslığı çaldığımda tepki vereceğini biliyordum," dedi gözlerime bakarak. "Onu bıçaklayacağını biliyordum." Dudaklarından eğlenen bir gülüş döküldü. "Bunu sana ben öğrettim."

Onu bıçaklayacağını biliyordum. Bunu sana ben öğrettim...

O an içimde bir şeyin koptuğunu hissetim. İçimdeki vicdan mahkemesini dağıttım. Süperegomun aramaları kapattım. Benliğimi idimle baş başa bıraktım. İçimdeki nefret omuzlarıma bir soğukkanlılık pelerinini bıraktı. İçeri girdiğimdeki gerginliğim saniyeler içinde uçup gitti üzerimden.

Gözlerim kapandı, omuzlarım gevşeyerek hafifçe düştü, aralık dudaklarımdan dışarıya sıcak bir nefes bıraktım yavaşça. Gözlerimi tekrar açtığımda doğrudan bana bakıyordu hâlâ fakat bu kez gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. Bu yaptığı bardağı taşıran son damlaydı. İkinci damla ondan akan kandandı.

Ona istediğini verdim. İçimdeki öfkeyi serbest bırakarak ona adımlamaya başladım. Kuzey'in dik bakışlarına karşılık vermeden Ares'e doğru ilerlerken bir anlığına Kuzey karşıma çıkacak oldu arkama attığı bir bakışla vazgeçti bundan. Rüzgâr gibi yanından geçtim. Jan bir adım geri çekildi.

"Çok yaklaşmasan," diye uyaracak oldu beni ama etin ete çarpma sesi susturdu onu.

Sıktığım yumruğu suratının ortasına indirdiğim an, kafamın içinde en başa gittiğim ve kendimi kaybettiğim andı. Aral'ın bana gülümserken ve bana kimsenin bakmadığı gibi bir sevgiyle bakarken bir ıslık yüzünden kendimi kaybedip onu kendi bıçağıyla nasıl bıçakladığımı hatırladım. Gözlerindeki hayal kırıklığını, kendisi

ölüyorken beni teselli edişini tekrar tekrar izledim sanki kafamın içinde. Sanki dün olmuştu tüm bunlar. Onu kollarımda kaybettiğimi sandığım günün ertesi günüydü sanki davet. Davette boynu kızarırken sık sık nefesler alışını, her zaman dik durmaya alıştığından yine her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmasını, koca bedeni kan ter içinde kalmış ve nefes almaya çalışırken benden özür dilemeye çalışmasını tekrar yaşadım. Hastanede iki gün şuursuz yattığı o günleri tekrar yaşadım.

Etin etine çarpma sesi kulaklarıma dolan tek sesten ibaretti. Buz kesen elimi ısıtan sıcak sıvı ve sızlayan avuçlarımdı tek hissettiğim. Karşılık vermedi, istese de veremezdi ve bu bana kötü hissettirmedi. Eli kolu bağlı olmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Kendi bedenimde zihnim başkasının kontrolünde yaşamak ne demek bilirdim.

Ona bir kez daha vuracağım sırada biri bana doğru uzandığında odağım bana uzanan ele kaydı ve o bana dokunamadan refleksle ben onu tuttum. Bir anlık duraksamamda nefes nefese ve kan ter içinde kaldığımı fark ettim.

Jan'dı kolumu tutan ve Wielki tam arkamdan seslendi bana. "Lina."

Tüylerim diken diken oldu. İsmimi duymak içimde tuhaf bir hisse sebep olurken duyarlılığımı geri kazandım. Kendimi bir bedeni paylaşan iki farklı insan gibi hissettiğim en yoğun andı o an. Ensem uyuştu. *Kendimi mi kaybediyorum? Yoksa olmamı istedikleri kişi mi oluyorum? Hayır. Her an insan kontrolünü kaybeder. Kontrol altında tutulmaya alıştığım için yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyorum ama bu beni canavarlaştırmaz. Canavarlaştırmaz değil mi?*

Nefes nefese Jan'ın tuttuğum bileğini bırakıp gözlerimi Ares'e çevirdim. Yüzü kan içinde olsa da yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu bana hâlâ. Dudaklarından bir kıkırtı döküldü yine. Tırnaklarında zehirli iğneler taşıyabilecek kadar yüksek acı eşiğine sahip birinin canını yumruklarımla yakabileceğimi düşünmek yersizdi. Aksine beni bu kadar kontrolden çıkardığı için memnundu sanki. Acı hissetmeyen insan mutluluk hisseder mi? Pişman olabilir mi? Empati duyabilir mi? Beni memnun edebilecek herhangi bir tepki verebilir mi? Dahası insan olabilir mi? Sanmıyorum..

Ares başını geriye yatırıp gözlerimin içine baktı. "Bu kadar mıydı?"

"Şansını zorlama," dedi Wielki. "Acı hissetmiyor olabilirsin ama ölümsüz değilsin."

Jan, Wielki'yi onayladı. "Üstelik son kullanma tarihin geçmek üzere."

Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Gerçekten uzun yaşamıyorlar mıydı? Onlar bile mi? Ölecekler miydi gerçekten? Yakın bir zamanda mı? Dahası ölecekleri günü biliyorlar mı?

Ares, Jan'ın bu söylediğine güldü, dişleri kan içindeydi. "O kimseyi öldüremez," dedi sanki bu utanılması gereken bir şeymiş gibi. "Gerek de yok. Babası onun için yapar mutlaka."

Kaşlarımı çattım son cümlesine karşı. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum nefretle solurken. "Çok sıkıldım imalarından."

"Her şey saçmalık belki ama benim ağzımdan çıkanlar bunlardan biri değil."

"Senin benimle derdin ne?!" diye bağırdım öfkeyle. "Ne istiyorsun benden?! Ne?! Söylesene açık açık!"

O an sanki dünyanın en ilginç sorusuna bakıyormuş gibi baktı bana. "Gülümsüyorsun," dedi buna hiç anlam veremiyormuş gibi.

"Ne?" diye sordum anlamayarak.

Kanlı dudaklarını yaladı. "Gülümsüyorsun," dedi tekrar. "O cehennem çukurunda da bir tek sen gülümsüyordun."

Tüylerim diken diken oldu. *Gülümsüyor muydum?*

"Öleceğini bile bile bir aptal gibi o ufak kıza gülümsüyordun." Dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. "Onunla dövüşmen gerekiyordu. Yapmadın." *Biliyorum.* "Senin ölmen gerekiyordu." *Biliyorum.* "Ama yaşıyorsun." *Yaşıyor muyum?*

"Bu mu yani sebebi?" dedim öfkeyle ona bakarken.

Gözleri öfkeyle ışıldadı. "La Hire'ın mirasçısı olduğun için sürekli kayırılıyorsun," dedi gözlerinde derin nefretle. "Bu yüzden bir cehennemin ortasında bile gülümseyebiliyorsun."

Her bir zerreme iğne batırılıyormuş gibi hissettim. *La Hire'ın mirasçısı.* La Hire, babama takılan bir isim. Böyle anıyorlar onu ve beni mirasçısı olarak mı görüyorlar? Kayırılmış mıyım? Bunca şeyi yaşarken mi?

"Sen kafayı yemişsin," diye mırıldandım suratına bakarken.

"Hayır, dinle küçük tilki," dedi kabul etmeyerek. "La Hire'ın genlerini taşıyan tek kişi değilsin," deyip Jan, ben ve Wielki'ye baktı.

"Ama o cehennem çukurundan bir tek sen çıkarıldın." Dudakları alayla kıvrıldı. "Üstelik Tilki olabilecek kapasiten bile yok. La Hire neden senin için bunları göze alıyor? Neden bunca şey yaşanıyor? Ve sen neden hep en son gülensin?"

Ensemin uyuştuğunu hissettim. *Ares, babamın genlerini taşıyor ve bunu çok uzun zamandır biliyor.* Babam notlarında Ares'in kendisine takıntılı olduğunu fakat bunun kartıyla ilgisi olmadığını La Hire'ı yenmek istediğini yazmıştı. Ares'in, duygusal hiçbir şey hissettiğini sanmıyordum, güçlü olduğu halde neden tercih edilmediğini merak ediyordu. Tüm sorunu onun yerine seçilmiş olmamdı belki de. Sanki bunu ben istemişim gibi.

Yüz ifadem onu keyiflendirirken güldü. "Sen gülümserken kaç kişi öldü biliyor musun?"

Kalbim ağırlaştı. "Ben hiçbir şey yapmadım!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Onlara umut verdin," dedi öylece. "Onlara gülümserken her şeyin düzeleceğini söyledin değil mi?" Güldü. "Sana her şey düzelmiş gibi mi geldi?"

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Durma, evlen onunla. Şirketi daha mutlu edemezdin."

Öfkeyle uzanıp çenesini kavradım ve sıktım. Dişlerim birbirine kenetlendi. Aral'a boş umut vermiyordum ve onu da elimden almasına izin vermeyecektim. Onunla bu işten sıyrılmadan da evlenmeyecektim ama ondan ayrılmayı düşünmüyordum.

"Artık çocuk değilim," dedim gözlerinin içine hiddetle bakarken. "Ona bir daha zarar vermene izin vermem."

Kıkırdadı. "Ona zarar veren ben değilim Lily. Karnını ben deşmedim."

"O ıslığı sen çaldın," diye nefret kustum ona.

"Hiçbir zaman elimde o bıçağı tutmadım."

Verdiği cevabı umursamamaya çalışarak "Neden?" diye sordum bu kez. "Neden o gün?"

Dişleri gözüktü. "Neyinin bu kadar değerli olduğunu merak ettim," dedi gözlerime bakarken. "Her şeyi unutup öylece mutlu olabiliyorsun ve bu hiç eğlenceli değil Lily." Kafasını sol omzuna yatırdı. "Eli hiç kana bulamamış olman mı bu kadar sevilesi olmanın sebebi? Seni o kadar istiyorlar ki benim de istememe sebep oluyorlar. Ve buradasın.

Bana geldin ve benim yanımda durmayı seçeceksin. Çünkü istediğin şeyi yalnızca benim verebileceğimi anlayacaksın yakında."

Öfkeyle ittim yüzünü. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bu gözlere daha önce de baktım." Gülümsedi gözlerimin içine bakarak. "Yaşamak istiyorsun."

"Sen bana yaşama dair hiçbir şey veremezsin."

"Ama yolu gösterebilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" İşbirliğinden mi bahsediyor? Bana yardım mı edecek öylece? Sanmıyorum hiç.

Ares'in yüzüne öylece bakarken bu anın geleceği günü bekliyormuş gibi halinden memnun bir ifadeyle kafasını geriye yatırdı yavaşça. Rahatlamış gibi omuzları çöktü, derin bir nefes aldı.

"Cevap ver," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ey İsa," diye mırıldandığında tüm tüylerim diken diken oldu. "Özgür kıl bizi, kurtar bizi."

Okuduğu duayla birlikte içimde bir huzursuzluk peyda oldu. Geçmiş korkulu bir rüya gibi izini belli etti. "Kes şunu."

Beni umursamadı. Duasını okumaya devam etti.

"Sana geldiğimden kastın ne?" İçimdeki o tekinsiz his büyüdükçe büyüdü. "Ne istiyorsun Ares?"

Gözlerini tavana dikmiş sarhoş gibi duasını okurken hiçbir soruma cevap vermedi. Burada kaldığım her saniye içimdeki huzursuzluk git gide büyürken bir şey olacakmış hissine kapılmadan edemedim. Hali, tavrı, söyledikleri ve okuduğu dua o kadar huzursuz hissettirdi ki bana o an Aral'ın kollarında olmak istedim. Hiç gelmemiş olmak istedim. Onu aramak sesini duymak istedim.

Artık konuşmayacağını anladığımdan daha fazla orada duradım. Arkamı dönüp doğruca kapıya ilerledim. Annem ve Alin'i kontrol etmem ve Aral'ı aramam lazımdı. İyi olduklarından emin olmak istiyordum. Oyuna mı gelmiştim? Ares neden sanki ben tutuluyormuş gibi davranıyordu? Amacı buydu belki de. Oyun oynuyordu benimle ve ben her defasında yeniliyordum ona. Öfkeyle attı kalbim. Babam neredeydi?

"Tekrar görüşeceğiz," diye seslendiğinde adımlarım durdu.

Gözlerimi ona çevirdim. Gözlerinde alaya dair hiçbir ifade yoktu ve yüzüne baktığımda orada bağlı olan o değil de benmişim gibi hissettim.

"İyi düşün küçük Tilki," dedi gözlerimin içine bakarak. "Kartları düşün, onları sana kimin verdiğini ve seni buraya neyin getirdiğini. Nerede ve ne şekilde olduğumuzu düşün. Çok yakında tekrar görüşeceğiz."

Kartları bana o verdi. Buraya davetten önce geldim, kapıyı keşfettim ama açamadım. Babamın şifresini çözebildiğimden nasıl açacağımı öğrendim ve bunu öğrendiğimde o çoktan buradaydı.* Onu Wielki'nin alt ettiğini kendi gözlerimle görmüştüm halbuki. Ama şimdi orada dururken sanki hepsini planlamış gibi duruyordu ve bu tüylerimi diken diken ediyordu. *Neden? Bunu neden yapıyordu? Babamla yüzleşmek için olamazdı zira bir şekilde yenilmişe benziyordu. Fakat yenilmişliğin zerresi yoktu üzerinde. Ya böyle eğitildiği içindi ya da hislerim beni yanıltmıyordu, tuzağa düşen bendim, en başından beri...

VARŞOVA – POLONYA | EKİM 2004

Uygulama alanında 2002 numaralı destenin tüm kartları kendi grupları ve rütbelerine göre dizilmiş bir halde beklerken salondan çıt dahi çıkmıyordu. Yaş ortalamaları altı olan bu çocuklar rutin sınavlardan birine tabii tutulmak için beklerken karşılaşacakları rakiplerinin aylardır sevmekte özgür oldukları eşleri olacağından bir haberdi.

Ares, henüz on bir yaşındaydı ama eğitmenlerin arasında yer alıyordu. Yaşına rağmen kendisinden büyükleri bile tedirgin eden bir havası vardı. Geleceğin La Hire'ı olabilecek potansiyeldeki kartlardan biriydi. Bu yüzden Kupa'daydı ve Maça olmaya yanaşmıyordu. La Hire'ın bir üst rütbesi olan Kupa Papazı olacak, o kartla bir gün La Hire'ı mutlaka alt edecek, ihaneti için onu cezalandıracaktı ve o an elindeki en büyük kozlarından birine bakıyordu. Karo As'ı ve kendisinden yaşça küçük olan korkak kıza bakarken eğitimlerini anımsadı. Onun eğitmenliğini yapıyordu ve onu sık sık tetiklediği halde henüz hiçbir Köpek'i hayati bölgesinden yaraladığı olmamıştı. Halbuki Köpekler bunun içindi ve bir Tilki'nin bu kadar korkak olmasına dayanamıyordu. Bir Köpek olan Marcel ondan daha yürekliydi. Bu korkak kedi La Hire'ın mirasçısı mıydı gerçekten? Neden kendisi olamıyordu? Saçmalıktı.

Ares tüm bunları düşünürken o an midesini bulandıracak bir şeye şahit oldu. Lily'nin eşleştiği küçük kıza gülümsediğini gördü. Üstelik gözlerinde bariz bir korku vardı.

"Yine gülümsüyor," diye mırıldandı kendi kendine. Fakat burada kendi kendine konuşmak imkansızdı. Yanında dikilen Wielki onu duymuştu. Ares ondan hoşlanmazdı hiç. Kendisine rakip olabilecek tek kişi oydu ve aynı destede olmadıkları için ona meydan bile okuyamıyordu. Bir an önce kiralanıp karşı karşıya gelebilecekleri anı iple çekiyordu. Uyuması yasak olan gecelerde onu nasıl yenebileceğini binlerce an düşünürdü.

"Seni de sinirlendirmiyor mu?" diye sordu Wielki'nin duyduğunu ve hatta neyden bahsettiğini bilerek. Gözlerini hazzetmediği suratına çevirdi.

"Ne?" diye sordu Wielki boş gözlerle ona bakarken.

"Gülümsemesi."

Wielki hafifçe gülümsedi, "Senin kadar değil," dedi ona bir çöpe bakıyormuş gibi bakarken.

Bakışları Ares'in içinde hiçbir şey uyandırmadı. Wielki ile normalleri buydu. Bu yüzden ifadesiz bir yüzle Lily'e baktı tekrar.

"Onu öldürmek birkaç dakikamı almazdı."

"Ve bununla övünüyorsun," dedi Wielki alaylı bir tonda.

"Hayır," dedi Ares düz bir ifadeyle. Sonra Majestelerinin ve soytarısının yüz ifadesini hayal ederek gülümsedi ve Wielki'ye baktı tekrar. "Soytarının ifadesini hayal etsene."

Wielki onaylamazca kafasını iki yana salladı. "Yapamazsın."

"Kim duracak beni sen mi?"

Wielki kafasını salladı hiçbir mimik kullanmadan. "Sir La Hire'ın mirasçısı, Şirket'in şahsi hazinesi ve nihai silahıdır. Şirket için en yararlı şekilde kullanılması için eğitilmesi ve güvenliğinin sağlanması asli görev ve mecburiyettir."

Ares bu zırvalığı zaten biliyordu. Fakat kabul etmiyordu. La Hire'ın genlerini taşıyan tek çocuk o değildi. Kendisi ve hatta karşısındaki ucube bile o genlere sahipti ve kanlarındaki mirası ondan çok daha iyi taşıyorlardı. Kendisi seçilmese bile Wielki'nin olmasını tercih ederdi, böylece onu öldürdüğünde kendisine geçerdi. Fakat bu öyle bir şey değildi. Gen havuzunun şanslı kısmından yararlanan bu korkak kedi, tüm yeteneksizliğiyle mirasçıydı. Ona bakınca midesi bulanıyordu. Nefret duyuyordu bu yüzden.

"Mirasçı ben de olabilirim," dedi umursamazca. "Sen de." Sonra Wielki'nin kırmızı çalan gözlerine baktı. "La Hire'ın genlerine sahibiz

ve ondan daha iyiyiz."

"Ama otuz seneden fazla yaşamayacağız," dedi Wielki öylece. Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu sanki. "O yaşayacak. Örgütün devamlılığı için onun genlerine ihtiyaçları var."

Ares buna katlanamıyordu. Gözlerini o kıza çevirdi. "O Tilki olamayacak," dedi kesin bir ifadeyle. "Karıncayı bile öldürmez o. Hâlâ babasının onu kurtaracağını sanıyor."

Wielki ona cevap vermedi. Biyolojik olarak korkak kediyle aynı babaya sahiplerdi fakat o kız hariç hiçbiri La Hira'ın onları kurtaracağını düşünmüyordu. Kurtarılmak da istemiyorlardı. Görevlerinin ve varlıklarının önemini biliyor, görevlerini hayatlarının nihai amacı olarak yerine getiriyorlardı ve bundan pişmanlık duymuyorlardı. Sevmek yasaktı ama sevgi hissedebilse işine karşı hissedebilirmiş gibi hissediyordu. Güçlü olmak ve hayat kurtarmak hoşuna gidiyordu. Tanrı'nın övgüsünü kazandığını ve taktir edildiğini biliyordu. Kiralık Tanrı'nın onu kurtarmasına ihtiyacı yoktu fakat haksızlığa gelemiyordu. Sırf şanslı olduğu için değerli olmasına katlanamıyordu. Şanstan nefret ederdi, çünkü onu kontrol edemezdi. Büyükdükçe şansa olan takıntısı gelişecek, kurbanlarına yaşam hakkını yazı tura atarak şansla belirlediğini düşündürtse de öldürüp öldürmeyeceğine hangi kutsadığı elle tuttuğuna göre kendisi karar verecekti.

Hakemlik edecek olan Maça Ası ortaya çıkıp bugünün sınavının kurallarını ve detaylarını açıklarken Ares pür dikkatken korkak kediyi izledi. Kızın gözleri korkuyla dolduğu her an Ares biraz daha keyifleniyor, bundan has duyuyordu. Sonucu merak ediyordu. Kendini, kızın sevdiği bir şeyi kaybedeşini görmek isterken buldu. Kimseyi öldüremiyor olsa da ölmekten korkuyordu ve o ufak kızdan çok daha yetenekliydi. Karşılık bir dövüşte ufak kızı yenememesine imkân yoktu. Sahiplendiği küçük kızı öldüremezdi ama onu yendiği an dolaylı yoldan ölmesine sebep olacaktı. Ares artık hiçbir şey hissetmiyordu ama hissizleşmeden önce tanıdığı insanları kaybettiği zamanlarda nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu. Onun nasıl hissedeceğini, yüzünün nasıl bir ifadeye bürüneceğini sabırsızlıkla bekledi.

Ares, daha on yaşında bir görev sırasında deşifre edilmiş ve günlerce işkence çekmişti. Ölmek üzere olduğu bir anda, işkencecisinin bir anlık dalgınlıklıkla çaldığı bir ıslık kendi hayatına mâl olurken Ares'e ikinci

bir hayat vermişti. Bilinçaltı ve içgüdü öyle güçlü bir silahtı ki ölüme çok yaklaşıldığında daha güçlü hale gelirdi. O ıslık Ares'i hayata bağlayan tetikleyicinin ta kendisi olmuş, tesise üzerinde on bir ajanın kanıyla geri döndüğünde *Şeytanın Oğlu* lakabını alarak Ares ismini kazanmıştı. Bu onun ilk cinayetiydi. Tesise geri döndüğü gün fiziksel değil ruhsal olarak çöktüğünden üç gün şok içinde uyumuştu. Uyandığında artık bambaşka biriydi ve bunun farkındaydı. Artık insan yaşamının ve sınırlarının farkındaydı ve ne olursa olsun güçlü olan tarafta olmaya kararlıydı.

Karşısındaki korkak kediye de öyle olur sandı. Öleceğini anladığında o sınırı geçer sandı. O ufak kızla rigte karşı karşıya gelip eli kalktığında pozisyon aldığını sanarak heyecanlandı ama korkak kedinin eli pozisyon almaktan çok uzaktı. Titreyerek göğe yükseldi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Pes ediyorum," derkenki cılız sesi odaki herkesçe net bir şekilde duyuldu. Karşısında korkudan ağlayan ufak kıza şefkatle bakarken gözlerindeki yaşları daha fazla tutamadı ve indirdiği elini karşısındaki ufak kızın saçları üzerine koyup "Her şey yolunda," dedi ve dudakları ağladığını reddercesine kıvrılarak ona yine gülümsedi.

Bu görüntü karşısında Ares'in uzun zaman sonra ilk kez kalbinde ritim değişti. O an az önceki gülümsemenin bir vazgeçiş olduğunu, gözlerindeki tedirginliğin kendi hayatından vazgeçtiği için olduğunu anladı ve bunu bu kadar kolay kabul edebilmesine anlam veremedi. Kendi hayatından vazgeçebilmek onun hiçbir zaman yapmayacağı bir şeydi. Kimse için yapmazdı ve ölmeye razı gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Onun gibi korkak birinin bunu yapabilmesi onu dumur etti.

"Saçmalık," diye mırıldandı gülümseyen dudaklarına bakarken. Gözlerini Wielki'ye çevirdi. "Bu yasak değil mi?"

"Değil." Wielki gözlerini Ares'e çevirdi. "Onun güçsüz olduğunu mu düşünüyordun?"

Ares dumura uğramıştı. Hakem olan Maça Ası, Lina'ya ringden inmesini emrettiğinde ufak kız Lina'ya sarılmak istedi ama As buna izin vermedi. Lina kendisinin öleceğini düşünerek ufak kıza el salladı.

Ares, Karo As'ı olabilecek kadar zeki ve korkak bir kızın ölüme nasıl bu kadar kolay yürüyebildiğine anlam veremedi. Bu cehennem çukurunda onları canlı tutan ölüm korkusuydu halbuki. Korkmadığı

için gülebildiğini düşündü. Onun korktuğu bir şeyin Lina'yı etkilememesini kaldıramıyordu. Ufak kıza baktı öfkeyle. Onu kedinin elinden almak istedi. Manşetlerine sakladığı bıçak avucuna yavaşça kaydığında Wielki elini önüne uzattı.

"Hayır."

Ares öfkeli gözlerini ona çevirdi.

Wielki ona "Tilkileri öldürmeyiz," diye hatırlattı. "Öyle düşünmelerini sağlarız," dedi üstüne basa basa. "Ama bizden olanı öldürmeyiz."

2002 Destesindeki her kart eşleştiği kişinin öleceğini sanıyordu. Fakat onlar gen mutasyonuna uğramış özel çocuklardı, kolayca gözden çıkarılamazlardı ve bu deneye maruz kalan hiçbir tilki bunu bilmeyecekti. Sevmenin yasak olduğunu sevdiklerini kaybettiklerine inanarak kabul ettikleri o gece ellerini Hz. İsa'nın huzurunda birleştirip içtenlikle dua ettiler.

Ey İsa, özgür kıl bizi, kurtar bizi,
Sevilme arzusundan kurtar bizi,
Muhteşem olma arzusundan kurtar bizi,
Onurlu olma arzusundan kurtar bizi,
Övülme arzusundan kurtar bizi,
Tercih edilme arzusundan kurtar bizi...

GÜNÜMÜZ | LİNA KARA

Hava almak için kendimi eğlence merkezinin bahçesine attığımda kalbimin ritmi ağırlaştıkça ağırlaşıyordu sanki. Buraya babamı bulmak için gelmiştim ama tuzağa düşmüş gibi hissediyordum kendimi.

"Sakin ol," dedi Jan arkamdan gelirken. "Seni manipüle edip yönetmesine izin verme. Ne hissetmeni istiyorsa ona yönlendirecek şeyler söylüyor sana."

Olabilirdi ama etkisini azaltıyor değildi.

Aral'ın arabasına ilerlerken içimi yiyen vicdan kurtlarının sözcüsü Kuzey oldu. "Buraya gelirken aklında ne geçiyordu?"

"Babamı bulmak," dedim ona dönüp bakmadan arabaya ilerlerken.

Keyif alıyor değildim burada olmaktan ve geri döndüremezdim hiçbir şeyi. Elimde binlerce seçenek vardı da ben en kötüsünü seçiyor değildim.

"Abimin burada olduğundan haberi yok değil mi?" diye sordu bu kez. Yargılayıcı bir soruydu. "Onunla kalacağını sanıyordum."

Öfkeyle ona döndüm. "Bana sakın tek gizli saklı iş yapan benmişim de onu hiç düşünmüyormuşum gibi davranma," diye uyardım onu.

Gözlerinde sert bir bakış vardı. "Ben ona ömür boyu birliktelik sözü vermedim," dedi ifadesiz bir suratla. "Bana âşık olduğunu da sanmıyorum."

Dişlerimi sıktım. Aral'a karşı hep çok korumacıydı ve sebeni artık daha iyi anlıyor olsam da kendisini benden daha iyi biri gibi görmesine öfkelenmeden edemiyordum. Aynı şartlarda büyümüş sayılırdık ve o benden çok daha uzun süre buna maruz kalmıştı. Neden ben kötücül kukla sayılıyordum da kendisi koruyucu melek oluyordu? Ben miydim Aral'ın düşmanı?

"Zevk alıyorum gibi mi görünüyor oradan bakınca?" diye çıkıştım ona öfkemi yönlendirecek en kolay rotayı kafam ona çizerken.

Beynimin bir köşesindeki o susturamadığım sevdiğim ses karşımdaki adamın kardeşi olduğunu hatırlatıp durdu bana. Onun için önemli olan herkes benim için önemli hale geliyordu ve Kuzey'de onlardan biriydi. Kafamdaki o sesin hatırına kelimelerimi dikkatli seçmeliydim ne kadar öfkeli olsam da.

"Buraya gelmen aptallık," dedi buna karşılık. "İstediği de buydu zaten; kafanı karıştırmak. Çok çabuk ve sık oluyor bu."

Dişlerimi sıktım. Pars'la olanları mı kastediyordu? Ne kadarına hakimdi olan bitenden bir fikrim yoktu ama kafam karışıyor da yanlış yöne gidiyor değildim sürekli.

"Kafam karışık değil," dedim üstüne basa basa. "Nerede duracağımı ve hangi soruyu soracağımı biliyorum."

"Nasıl yanıt alacağını ve bu yanıtla ne yapacağını bilmiyorsun."

"Kimse yanıtı almadan onunla ne yapacağını bilemez çünkü!" diye sesimi yükselttim.

Tam o sırada sessizdeki telefonumun titreşimi aramızdaki boşluğu doldurdu. Kalbimin ritmi değişti. Ekrana bakmadım ama Aral'ın aradığını biliyordum. Kuzey de biliyordu. Gözlerinde onaylam bir ifadeyle ne yapacağımı izledi. Derin bir bir nefes alıp montumun cebinden telefonumu çıkardım.

Aral Çakırca.* İsmine baktım öylece. *Şu an ne hissediyor? Kızmış ve endişelenmiş olmalı. Ama şu an en baskısını hangisi? Açmazsam korkar

mı? Peki açarsam ne söyler? Sesi nasıl olur? Nerde mesela şu an? Yola çıktı mı? Yolda başına bir şey gelir mi?

Aral Çakırca. **İsmine baktım öylece.** ***Neden değiştirmemişim daha önce? Soyismiyle çok mesafeli kalmış. Soy ismi ona yakışıyor. Dikkat etmemiştim hiç. Bir süre sonra benim de soyadım olabilir bu soy isim. Lina Çakırca. Garip gelmiyor kulağa. Aidiyet hissi böyle bir şey sanırım. Lina Kara kadar bana ait gibi hissettiriyor. Ama Ares, şirleti daha mutlu edemezdin dedi. Aynı şey nasıl olur da mutlu eder hayatımı çalanlarla beni...***

Aral Çakırca. **İsine baktım öylece. Bu üçüncü arayışı.** ***Çıldırıyor olmalı ve benim hakkım yok onu mutsuz edecek hiçbir şeye. Onunla mutlu olabilir miyim gerçekten?***

Aramasını cevapladım. Bana kızacak olsa bile sesini duymaya ihtiyacım vardı. Sesini duyarsam her şey yoluna girerdi.

"Lina," dedi açtığım için rahatlayan ama gergin olduğu bariz bir ses. "İyi misin?"

Neredesin değil ilk sorduğu şey. İyi olup olmadığım.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Endişelendirdiğim için özür dilerim."

Derin bir nefes aldı. Öfkesini yuttuğunu biliyordum.

"Olay yerindeyim Lina," dedi kızgın bir sesle. Olay yerim. Bana ait bir olay yeri. Kazaya mı sebep olmuştum? Başım belada mıydı?

"Üzgünüm," diyebildim yalnızca. O sırada telefonumun izini takip edebileceklerini fark ettim. Akıl edememiştim başta ama Jan da bunu sorun etmemişti. Şu an telefonumuzun dinlendiğine de emindim.

Sessiz kaldığı süre boyunca yutkunduğunu ve dudaklarını ıslattığını hayal edebiliyordum. Hayal kırıklığı hissediyordu belki de.

"Kuzey orada mı?" dedi sessizliğin ardından.

İsmini söyleyişinden Kuzey'e de kızgın olduğunu anlayabildim.

"Evet."

"Arabayı o kullansın," dedi net bir sesle. "Yiğit ehliyetine el koyacak muhtemelen."

İtiraz edemedim. "Tamam," dedim yalnızca. "Eve gideceğim," diye de haber verdim.

Sessiz kaldı. Bir sürü şey söylemek istiyordu muhtemelen ama dinlendiğimizi bildiğinden ya da beni dinlemeden bana kızmak istemediğinden susuyordu. Öfkesiyle baş etmeye çalışıyordu.

Yiğit beni şu an sorguya almadığına göre Aral araya girmiş olmalıydı ve onu sürekli arada bıraktığım için kendimi berbat hissediyordum. Fakat seçenekler yığını içinde atmıyordum adımlarımı.

"Gelecek misin?" diye sordum onu görmeyi isteyerek. Bana ne kadar kızgın olursa olsun Aral gelirdi ama Kuzey haklıydı. Benim bu gece Aral'la olmam gerekiyordu. Dayısıyla benim için tartışmıştı ve babasıyla konuştuğumu bildiği için gelip benimle uyumuştu. Hayal kırıklığı duyuyordu belki de. Haklı da olurdu.

"Yarım saate orada olurum," dedi nefes verir gibi. "Konuşacağız."

Rahatladım. Konuştuğumuz sürece gönlünü alabilir sebeplerimi açıklayabilirdim. Konuştuğumuz sürece Aral beni anlardı.

"Tamam," dedim usulca.

"Telefonunu açık tut."

"Tamam," dedim yine. Kapatmamıştım hiç halbuki. Ama muhtemelen o gizli odada çekmiyordu telefon. Aral'ın ilk arayışı az önceki değildi belli ki. "Görüşürüz."

Arama bitti. Telefonu usulca cebime kaldırıp derin bir nefes verdim sıkıntıyla. İstemeye istemeye gözlerimi Kuzey'e çevirdim.

"Aral arabayı senin kullanmanı istedi."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Gözlerimi Aral'ın arabasına çevirdim. "Yiğit ehliyetime el koyacakmış."

"Ne yaptın da el koydu?"

"Peşinde birkaç başı boş köpek vardı," diye yanıtladı Jan beni yerime. "Ciddi bir şey değildi. Mavi gözlü ispiyonlamış olmalı."

Jan için önem arz eden durum ne olurdu bilmek istemiyordum pek. Onun normalleriyle benim normallerim arsında uçurum vardı. İşin kötüsü kendimi boşa gelmiş tüm bunları boşuna yaratmış gibi hissediyordum. Ares'i bulmam hiçe sayılacak bir şey değildi ama o da bulunmak istiyordu zaten bariz bir şekilde. Buraya ilk geldiğimde sebebi oydu. Beni o gizli kapıya getiren, yerini bulduran, gizli kapının bulunduğu duvarın üzerinde asılı olan tablonun arkasına ipucu bırakıp o davete götüren ve o davette yakalanınca buraya geleceğini adı gibi bilen ve beni bekleyen yine oydu. Biliyordu her şeyi. Hatta içimden bir ses oradan istese çıkabilecekken çıkmadığını söylüyordu. Ona gideceğimi düşünüyordu. Neden? Ne planlıyordu?

"O mavi gözün derdi ne?" sorusu beni kafamın içinden çekip çıkardı.

Odağımı önce Jan'a ardından arkasında kalan dönme dolaba kaydırdım. O dönme dolaba bindikten sonra acı bir gerçekle yüzleşmiştim.

"Aral'ın bir suikatçıyla sevgili olması," diye cevapladım Jan'ın sorusunu. "Haksız diyemezsin. Oldukça büyük bir dert."

"Ondan farkımız ne?" diye sordu bu kez ciddi ciddi. "O da kendi ülkesi için bizim yaptığımız şeyi yapıyor. Onun elleri daha mı az kirli?"

Bu soru karşısında bir anlığına duraksayarak gözlerimi ona çevirdim. Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim. Mehmet Ali de bir tür ajan sayılırdı sanırım.

"Aramızdaki tek fark birini öldürmek için devlet izni alıyor olması. Fakat yalnızca Tanrı'dır günahların affedicisi. O halde ülkesi için birini öldürüyor olmak bizi eşit yapar."

Jan bunları söylerken hiç olmadığı kadar ciddiydi o an. Hatta biraz Wielki'yi anımsatmıştı bu yüzden.

Ciddiyetinden ötürü söylediklerini ciddiye aldım ve mantığını anlamaya çalıştım. "Davette ülkeniz uğruna bir şey yapıyor gibi değildiniz."

Ne demek istediğimi anladı ve bu onu güldürdü. "Hayal kırıklığın uğramanı istemem ama katil kiralamıyoruz *tatlım*." Tatlımı lehçe söylemişti yine. "Hem yanlış hatırlamıyorsam o gece revaçta olan bir Karo Ası'ydı."

O an aydınlandım. Para için suikastçı kiralıyorlar diye düşünmüştüm. Fakat asıl gerçek başkaydı. Suikastçıları para karşılığı kiralayarak hizmet veriyor gibi görünüyorlardı ama esasen kiraladıkları kişilerin bilgilerini çalıyorlardı. Suikastçı kiralayarak hem para hem de bilgi kazanıyorlardı...

Jan yüzümden aydınlandığımı görmüş gibi hafifçe güldü. "Maça ve Kupa dağıtıyor değiller," dedi. "Yeni çağda bilgi her şeydir. Artık birini öldürmek moda değil, kuklalaştırmak ve perdenin arkasında dünyayı yönetmek istiyorlar.

Tüylerimi diken diken etti bu ifade. "O gün el kitabında üç tane Kupa vardı."

Kafasını salladı. "Kupalar nihai ölüm görevlerine gitmezler. Kesin sonuç ve müdahale gerektiren görevlere atanırlar. En büyük güç

bilgidir ama öldürmeye karşı da değiliz. Bu dünyanın yaşanabilir olması için bazılarının ölmesi ve bazılarının da elini ona kana bulaması gerek."

Bu fikirden haz etmedim. "Sonu yok bunun," dedim onaylamazca.

Omuzlarını silkti. "Belki. Ama denemeye değer." Sağ elini kaldırdı hafifçe. "Bu elle sadece bir kişi öldürerek kaç hayat kurtardığımı bilemezsin. İnsanlar kaybedilene fazla odaklı fakat pragmatizmde çoğunluk önem arz eder."

Tanıştığım tüm tilkilerde olan kendini beğenmişlik ve yüceltilme arzusu onda da vardı. Bundan hoşlanmıyordum. "Karar merci değilsiniz," dedim net bir şekilde. "Kimin öleceğine başındakiler karar veremez."

Burnundan güldü. "Bir rayın üzerinde çalışan beş kişi. Tren ezmek üzere hepsini. Çekecek misin o kolu yoksa ezsin mi diğer yoldan geçen birini?"

Bu ikilemlerden nefret ederdim. Psikolojide en nefret ettiğim sorulardı bunlar ve cevapsız kalırdım hep ne yapacağımı bilemeyerek. Ellerim temiz kalsın istiyordum.

"Bazen kaderin önüne geçemezsin," diye yanıtladım onu bu yüzden.

Kafasını omzuna yatırdı. "Peki ya tanıyorsan hepsini?"

Zihnimde sevdiğim iki elin parmağı insan belirdi. Sessiz kaldım.

"Peki," dedi bu konuşmadan zevk duyuyormuş gibi. "Ya Çakırca'yda beşi ve Ares olsaydı öteki."

Dişlerimi sıktım. O kolu çekerdim ve bunu o da biliyordu...

"Etik ve ahlak ikilemleri. Hiçbirimiz masum değiliz ve tanrı katına yükselemeyiz. Kaos yönetilmeli ve bazıları kendini feda etmeli."

"Her öldürdüğün insanın bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun yani?"

Kafasını salladı. "Öyle. Hiç pişmanlık duymadım."

Nasıl duymazdı? Bu kadar basit mi bir insanın hayatı?

"Vicdan insanı insan yapar."

"Vicdan insanı güçsüz yapar ve bunun her zaman bir bedeli olur," dedi net bir sesle. "Ayrıca bizler normal değiliz Lina," dedi hatırlatır gibi. "Transhümanizmin en iyi örnekleriyiz." Yine kendini üstün görme vardı sesinde. Buna katlanamıyordum.

"Ölüm bir çözüm mü?" diye sordum sesime öfke karışırken. "Çözüyor mu her şeyi?"

"Bazen ölüm çözüm olabilir," diye onayladı beni. "Hitleri konuşarak ikna edebilir miydin sence?"

Sanmıyordum.

"Yaptıklarını ve sonuçlarını bilmiyor olabilir mi?"

Olamaz.

"Peki Lina," dedi merakla. "Hitleri öldürme şansın olsaydı onu öldürmez miydin?"

Tüylerimi diken diken etti bu sorusu. Polonya'da yaşattıkları yüzünden özellikle onu örnek verdiğini biliyordum. Hayal meyal tesisteki anılarımda Hitler nefreti aşılandığını hatırlıyordum. Bir insanın ölümü milyonların hayatını kurtaracak olsaydı ve buna imkânım olsaydı onu öldürür müydüm? Düşünmeye bile gerek duymuyordum, yapardım.

Jan kafasını salladı. "Ben bu kadar düşünmezdim. Hatta arttırıyorum tatlım. Henüz bir bebekken bile gözümü kırpmazdım."

Bir bebeği büyüdüğünden korkunç biri olacak diye öldürebilir miydim? Yapabileceğimi sanmıyordum.

"Öldürebilmek mümkünse onu daha farklı büyütebilmek de mümkün," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Ben işimi şansa bırakmam," dedi net bir sesle. "Genetiği reddedemezsin Lina. Bizler bunun en iyi örnekleriyiz."

Hiçbir şey söyleyemedim. Jan kafamın içinde bambaşka bir bakış açısının penceresini aralamıştı. O camdan ne kadar bakardım emin değildim ama varlığını artık hiçe sayamazdım.

"Tanrı sence cezalandırmayacak mı seni elinde ki kanlar için?" diye sordum son kez. Tanrı inancı Kızıl Tilkilerde o kadar yüksekti ki günahlarını bile onun için işlediklerini söylerlerdi.

"Böyle olmayı ben seçmedim," dedi öylece ve tüylerim diken diken oldu. "Beni böyle yarattı ve ben de onun için bir amaç edindim. Doğru yolu arıyorum." Arkasındaki moturuna bindi usulca. "Bir gün öleceğim ve olur da onu görürsem. Henüz yolu bulamamış ama bulmak için çok çabalamış bir çocuğu olduğumu söyleyeceğim."

İçimde buruk bir his yarattı söyledikleri. Pişman olmamakla yaptıklarından zevk duymak arasında bir fark vardı ve Jan konuşurken Ares'de olduğu gibi zevke dair hiçbir şey hissetmemiştim. Aksine iyi bir şey yaptığına o kadar inanıyordu ki ona kızamadım bile aslında. Tek bir kişi öldürerek bir sürü insanı kurtarabileceğini

düşünüyordu ve doğru yolu arıyorum diyordu. Henüz yirmili yaşlarının sonundaydı ve belki de o bir gün çok yakındı.

Motorunu çalıştırıp bana çevirdi yine başını.

"Sen de doğru yolu arıyordun değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evine git küçük tilki."

Tüylerim diken diken oldu, zihnim uyuştu o an. *Ben babamı arıyordum. Babam evdeydi...*

Jan motoruyla bizi takip ederken arabayı Kuzey kullandı. Yol boyunca Jan'ın söylediği son cümlelerinden başka bir şeyi düşünemedim. Anladığım şeyin ihtimalinin varlığını ve yokluğundan başka hiçbir şey düşünemedim. Ağlamak istedim, öfkelenmek istedim, bir an önce eve varmak ve eve hiç varamamak istedim. Evet gerçekten evdeyse ne yapacağımı bilemedim. Kaçmak istedim ama gidecek yerim de yok benim.

Araba durdu tanıdık sokakta. Saat gecenin bir yarısı ve sanki elimden kayıp gidecek her şey attığım tek bir adımda. Fakat duramam da yerimde. Gitmem ve görmem lazım. Bunun için geldim buraya. Her şey bunun için aslında.

Buz kesen tenimle çıkarken merdivenleri hiçbir şey yok aklımda. Adımı bile bilmiyorum o an sanki halbuki neler düşünüyordum onu ilk gördüğümde yapabileceğim, hesap sormak adına. Fakat hiçbir şey yok içimde. Ne öfke duyuyorum ne de üzüntü. Korkuyorum yalnızca. Yokluğu mu korkutuyor beni varlığı mı yoksa? Önce ağlamalı mıyım yoksa hesap mı sormalı? Ama ya tatmin etmezse beni cevapları? Yıkılır mı insanın dünyası iki kez başına? Birinde Aral vardı ikincisinde ya olmazsa?

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

Bir basamak.

İki basamak.

On basamak.

Ne zor yaşamak.

Evine giremezken.

Bir vuruş.

İki vuruş.

Açıldı kapı birden.

Tanıdık bir omuz genişliği,

bir zincir boynunu süsleyen,
ve "Lina?" diye bir sesleniş
bana ismimi verenden...

Bazen insan bir gerçekle yaşamadığından silermiş bu anları. Buna insan zihninin yaşama arzusu sebep oluyor. Kaç ya da savaş gibi aynı. Burada, tam karşımda biri duruyor; babama benzeyen. Ama yüzüne bakamıyorum korktuğumdan ve nefes de alamıyorum sanki. Kafamın içi darmaduman, kalbimse bir savaş yeri. Aral diye çalışıyor beynimin sirenleri. Kaçmam lazım kaçmam lazım kaçmam lazım.

Geriye doğru bir adım attım yavaşça. *Babam burada.* Daha fazlasını görmekten korkarak gözlerimi yere indirip çıktığım basamakları indim bir bir. *Babam evde.* Ya dizlerim titriyordu ya da on bir şiddetinde bir depremdi ayaklarımın altındaki. *Babam yaşıyor.* Nefes alamayarak kapıyı açıp kendimi dışarı attım. *Babam eve gelmiş.*

Nefes alma ihtiyacıyla kıvranıyor olsam da derin nefes alamıyordum. Şoka mı girmiştim? Bilmiyordum. Tek odaklandığım ayakta durmak ve ileri bakmaktı. O sırada bana doğru adımlayan tanıdık bir adım aralığı işitim. Kafamın içindeki alarm çaresizce uğuldadı kafamda.

Aral'ın kızgın yüzü yüz ifsdemi gördüğünde endişeye büründü.

"Lina?" dedi endişeyle karşımda dikildiğinde. Sol eli yüzüme yaslanıp çenemi kaldırdı ve endişeli gözleri yüzümde gezindi alelacele.

"Bir şey mi oldu?"

"Babam," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken ve bunun yanlış bir hamle olduğunu gözlerine baktığım an gözlerim dolduğunda anladım. Gözlerine baktığım an içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir ağlama ve kırıp dökme isteği uyandırdı.

"Lina," dedi Aral şoka girdiğimin farkındalığıyla diğer kolunu belime sararken tüm yükümü kollarına aldı neredeyse. "Sorun yok. Anlat bana," dedi yumuşak bir sesle. "Yavaş yavaş. Anlat bana sevgilim. Sorun ne?"

"Evde biri var," dedim göz yaşları yüzümden öylece akmaya başladığında.

Göz bebekleri büyüdü.

"Evde babama benzeyen biri var Aral."

"Lina," demişti ki sözünü kestim.

"Yüzüne bakamadım Aral," dedim emin olamayarak. "Ben daha önce de tanıyamamıştım. Belki değildir. Sen bak," dedim korkarak.

"Ben bakamam sen bak lütfen."

Aral'ın gözlerine her zaman şefkat olurdu ama hiç bu kadar üzgün olduğu kadar kızgın da olan bakışlarını görmemiştim. İçim titriyordu. Karşıma çıkarsa onu gerçekten vurmaktan korktuğum babam evdeydi şimdi ve ben onun yüzüne bakmaya korkuyordum. Ares haklı, ben hiçbir şey yapamam.

Aral göz yaşlarımı sildi önce. Sıcak parmakları buz kesen tenimi bir nebze ısıtırken "Buradayım," diye fısıldadı durdu. Sol gözümü öpüp "Halledeceğiz her şeyi," dedi yine beni sakinleştirmek isteyerek ama o da kolayca sakinleşemeyeceğimin farkındaydı. İstemiyordum da. Eğer gerçekten oysa evdeki sakinleşmek istemiyordum. Çıldıracaksam eğer bir gün şu an tam zamanıydı çünkü.

Aral'ın elini tutup onu içeri soktum. O önden çıkarken tam arkasından çıktım basamakları ve kapıyı çaldığında arkasında saklanıyordum sanki bundan kaçabilirmişim gibi.

Aral'ın bir eli sıkıca elimi tutarken bir eli kapıyı çaldı. Kapının açılması çok zamanımızı almadı. Aral'ın büyük bedenine o kadar yakın duruyordum ki kapıda kimin durduğunu görmedim. Ama elimi tutan eli sıkılaştı ve duyduğum sesi bir ömür geçse yine unutamazdım.

"Neden orada saklanıyorsun Lina? Aradığın ben değil miyim?"

Kabusların gerçek değil Lina.

Gerçeklerin kabustan ibaret.

İSTANBUL – ARALIK 2019

Bir kış akşamı Kadir Kara evindeydi. Dizlerinde uyuyan kızının yüzünü izlerken düşünceliydi. Düşüncesinin sebebiyse cebindeydi. Bir mektuptu cebindeki. Kaliteli bir kağıda işlenmişti kırmızı mürekkeple yazanlar üzerindeki.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Hedef: *Hükümdar Çakırca*

Görev: *İnfaz edilmeli.*

- Devam Edecek -

13.10.2023

Sizi seven Filiz Buradaydı <3

Bölüm 34 | Tilki Kapanı ve Ateşten Yelkovanı

İyi akşamlar dilerim <3

Geçen hafta söz verdiğim gibi bu hafta yazdığım kadarını sizinle paylaşıyorum. Böyle daha sağlıklı ilerleyeceğimize inancım tam. Yorum yaparsanız çok mutlu olurum. Teşekkür ederim desteğiniz için <3

Bazı İnsanlar Böyle Yaşar kitap oluyor diye duyurmuştum birkaç ay önce. Birinci kitabımız baskıda ve biz dördüncü kitabın ortalarındayız şu an. Yakında sizinle kapağını paylaşacağım ve bir de sürprizim var sizin için. Sabırsızlanıyorum sizinle bunları paylaşmak için. Gerçekten çok az kaldı. Yakında Bazı İnsanlar Böyle Yaşar için yaptığım şeyleri sizlerle paylaşmış olacağım ve çok yakında satırlarının altını çizebiliyor olacağız.

Bir kitabı da raflarda görme motivasyonu ve desteği verdiğiniz için minnettarım, hep de olacağım. Sizleri seviyorum. Ben hep buradaydım. Hep de burada olacağım. Geçerken bir uğrayın, hep evde olacağım.

- Sizi seven Filiz hep buradaydı <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 34 | TİLKİ KAPANI VE ATEŞTEN YELKOVANI

♪ *Ro - Arstioir*

♪ *Oppenheimer - Ludwing Göransson*

♪ *On The Nature Of Daylights - Max Richter*

Tanrının emriyle geldim dünyaya. Şeytanın elinde büyüdüm daha bir bebekken kundakta. Kaderim yazılı bir ferman ama şeytanın sesiyle okunurdu bana. Arındım sevgiden ve iyi olan her şeyden. İnsanlığımı sıyırdılar üzerimden. Açtım ellerimi İsa'ya, dua ettim ellerimdeki kan yüzünden. Ölünce rahat edebilir miyim arka bıraktığım kanlı ayak izlerimden? Cennetle müjdeledi beni şeytan, korktuğumdan kabirimden. Öldürmemi istedi, yaşatmak için. Yaşadım, öldürmek için her hedefi. Ne bu dünyada yaşayabildim ne de diğer dünyada yaşayabileceğime umudum var cenneti.

Tanrının bir çocuğuydum saf ve temiz. Ellerim kirli, kalbim temiz. Tanrı beni hangisiyle yargılar bilinmez şüphesiz. Ellerimi kaldırıyorum

çaresiz ve artık dua değil isyan ediyorum: "Tanrım ben doğru yolu arayan bir çocuğundum. Neden bıraktın beni kimsesiz?"

İSTANBUL – 2019 ARALIK
KADİR KARA

Hayat bana birçok şey öğretti. Sessiz adımlar atmayı, bir ölüm kadar yakınında dururken hedefimin asla gözüne batmamayı ve birçok kişi olmayı. Birçok kişiyim fakat tek istediğim baba olmak, o güzel kızın, izlediğim.

Hissizliğe alıştırıldım ve böyle eğittim kendimi. Fakat ona bakarken engel olamıyorum bu eli titrekliğe. Korkmak benim sonum olur ve bu güzel kızı sevmek getirecek biliyorum bunu. Sarılı elleriyle tuttuğu kalemi defteri üzerinde hareket ettirirken aklından ne geçiyor merak ediyorum ama soramıyorum korktuğumdan. O bir tıp öğrencisi, yaraya bakınca anlıyor sebebini veya nasıl meydana geldiğini. Sürtünmeden meydana geldi o yara avuç içlerindeki ama kek yaparken yaktığını sanıyor halbuki. Avuç içlerine baktığında beyni soruyor olmalı ona bunun sebebini ve ben merak içindeyim verdiği cevaplar için. *Ya hatırlıyor ama gizliyorsa benden? Ya korktuğundan susuyorsa ve bu suskunluk alırsa kızımı benden?*

Zihnimdeki düşünceleri kesen şey aniden beliren bir varlık hissi. Ona böyle yürümeyi ben öğrettim fakat iyi mi ettim emin değilim.

"Temiz," dedi yavaşça yanımda durduğunda.

Sigaramdan derin bir nefes çektim içime. "Emin misin?" diye sordum Lina'yı izlerken uzaktan.

"Burada olsaydı saklanacağını düşünmüyorum."

Gözlerimi ona çevirdim. Ağzına taktığı maske, siyah güneş gözlüğü ve beysbol şapkasıyla yüzünü neredeyse tamamen saklıyordu. Dikkat çekici görünüşüne rağmen yok olmayı iyi beceriyordu. Bu yüzden Lina fark etmiyordu onu hiç. Aral da farkında değildi belli ki. Aral'ın Lina'yı görmeye geldiğini söylediği için gelmiştim buraya fakat Lina hâlâ hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi.

İşim olduğundan fazla kalamazdım. Jan'a gözlerimi çevirdim. "Gözün üzerinde olsun."

Tek bir baş sallamasıyla kabul etti söylediğimi. Boyu benden biraz daha uzundu ve yirmilerinin sonundaydı. Biyolojik olarak babası olduğum dört erkek çocuğundan biriydi. Diğerleri bu konuda bir şey

hissetmiyor ve beni herhangi biri gibi görüyor olsa da Jan içlerinde kendime en çok benzettiğimdi. Onu ne zaman dua ederken görsem bana gençliğimi hatırlatırdı ve bir hayat yaşasın istiyordum. Onlara yeterince babalık edebildiğimi söyleyemezdim, şansım olmamıştı zira bunu gönülden dilerdim fakat ne olursa olsun onlara bir yaşam verecektim.

"Fazla dikkat çekicisin," dedim yüzüne bakarken. "Özellikle sabit kaldığında."

Elindeki kaskı kaldırdı hafifçe. "Onu izlerken kask takıyorum."

Kask takarken nereye baktığı belli olmayacak ve bir yere girip çıkarken göze çarpmayacaktı. Akıllıcaydı. Yüzünü saklamakta yılların verdiği bir beceresi vardı. Yarattığı persona onun en gizli silahıydı ve bunu o kadar akıllıca kullanıyordu ki ilk fark ettiğimde henüz reşit bile değildi ve şaşırtmıştı beni. Zira ben çok şaşırmazdım.

"Pekala," dedim yalnızca.

Halletmem gereken işler için ayrılacağım sırada "Bir kuş var," dedi.

Öfkeli harelerimi ona çevirdim dikkatle.

"Onu takip ediyor," diye ekledi.

İçimde bastırmaya çalıştığım öfke gün yüzüne çıkmak için yükseldi. "Seni gördü mü?"

"Gözleri o kadar iyi görmüyor." Tek bir cümle söylediği ve bir sürü ipucu saklıyor.

Kafamı salladım yalnızca ve arkamı döndüm.

"Aral Çakırca'ya ne olacak?" diye sordu arkamdan.

Aral'ın Lina yanından öylece geçip gittiğindeki ifadesini hatırlamak öfkemi harladı. "Uzak duracaktır," dedim arabaya ilerlerken.

"Lina demesi yeterliydi," dedi anlamamış bir sesle. "Muhtemelen hatırlardı."

Lina şartlandırmalarla büyümüş, travmaları tetiklenerek savunma mekanizmaları geliştirilmiş bir çocuktu. Unutmaksa onun sigortasıydı. Ona öğretilen bu çaresizliği ona unutturamadığımdan onu korumak için tüm koşullamalarından onu kurtaracak, ona güvende hissettirecek bir başka koşullama uygulamıştım ve bu her zaman çalışacak bir kelimeydi. Güzel ismi. Lina. Yalnızca Lina diye seslenmek bile ona güvende hissettiriyor, tetiklenmelerini hafifletiyordu. Adını seslenmek ona hafızasını geri verir diyemezdim ama Aral ona seslenmiş olsaydı ve

dönüp Aral'a baksaydı, evet, belki de hatırlardı. Fakat Aral bunu deneyene kadar cevabı bilemeyecektik.

"Ondan korkuyor mu?"

Arabanın kapısını açıp kafamı salladım.

"Onu sevdiğini sanıyordum," diye ekledi anlamıyormuş gibi. Sevginin ne kadar kırılgan bir duygu olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ama ben Aral'ı anlıyordum.

"Sevdiği için korkuyor zaten," diye onayladım onu keyifsiz bir ifadeyle.

Jan, bir şeyi istemekten ve sevmekten uzak büyütülmüş bir çocuktu ve sıradan insanlar bunu yapabiliyorken neden yapmadığına anlam veremediğini anlıyordum. Her duygunun faydasını arayan bir çocuktu. Bu yüzden insanların birbirini sevdiği halde uzak durmasına anlam veremiyordu.

"Bazen birini sevdiğinde onun iyiliği kendinden önce gelir." Yüzümde acı bir tebessüm oldu. "Bu yüzden sevmemiz yasak."

Anladım der gibi kafasını sallayıp bana iki parmağıyla asker selamı verdi. "Gözüm üstünde olacak."

Kafamı salladım. Oradan ayrılıp eğlence merkezine gittim doğruca. Palyaço müzesi buradaki en nefret ettiğim yerdi. İçeri girip soytarı tiplemesinin önünde durdum bir süre. Yaşlandığım için mi bilinmez eskisine oranla öfkeme daha zor hakim olabiliyordum. Birkaç dakika kimseyi öldürmeyecek kadar sakinleşmeyi bekledim. Ardından "Asaf'ı çağır," dedim öylece.

Sesimi duyan biri gidip çağırırdı elbet. Çok geçmedi. Tanıdık adım sesleri karın ağrısıyla birlikte geldi. Yanımda durduğunda bile gerildiğini yalnızca duruşundan değil kalp ritminden bile anlıyordum ama bu orospu çocuğu konduğu dalı hiç kırılmaz sandığından arkamdan iş çevirebileceğini düşünüyordu.

Camekanın üzerine düşen siluetine bakarken elimi kaldırıp omzuna koyduğumda tüm kasları avucum altında gerildi. "Nasılsın?"

"İyiyim efendim," dedi hissiz bir tonda.

Efendim kelimesini zoraki söyleyerek beni öfkelendirebileceğini ya da bana kötü hissettirebileceğini düşünmesi acınasıydı. Hem de benden bu kadar korkuyorken.

Elimi omzundan indirip camekanı işaret ettim. "Temiz mi?"

Sessiz kaldı öylece. Parmağımla işaret ettim bir kez daha. "Yakından bak. Temiz mi?"

Açıkça temizdi fakat önemli olan bu değildi. Dişlerini sıksa da bir adım ileri atıp gönülsüzce cama baktı.

"Temiz."

"Daha yakından bak," dedim gözlerimi yüzüne dikmişken.

Umarım karşı çıkardı da onu öldürmek için bir sebep verirdi bana.

Ne yazık ki karşı çıkmadı. Yüzünü cama biraz daha yaklaştırdığında kafasını öyle sertçe cama vurdum ki kurşun geçirmez cam vuruşumun etkisiyle kırılamadığından aynı sertlikte tepti ve burun kemiğinin kırılma sesini işittim.

İnleyerek burnunu tuttuğunda cam artık kirliydi. Ensesinden sertçe tutmaya devam edip kulağına eğildim.

"Artık kiri görüyor musun?" diye sordum öfkeyle dişlerim birbirine kenetlenmiş bir haldeyken. "Bir daha seni kızımın etrafında görürsem bu camı kanınla boyar seni içine asarım."

Hiçbir şey söyleyemedi. Söylemesini de beklemedim. Korkak bir köpekti ve anca leş yiyebilirdi. Ancak ben öldüğümde sefasını sürecekti.

Onu öldüremeyeceğim gerçeğinden nefret ederek bir adım geri çekildim ve çıkışa doğru adımladım. "O camı temizle."

Nefret ettiğim çadırdan çıkıp arabaya ilerledim doğruca. Tanıdık sahilin kenarında usulca oturdum banka. Gözlerimi Boğaziçi köprüsüne diktim.

"Aral nasıl?" diye sordum köprüyü izlerken.

"İyi olacak," dedi yalnızca. "Lina nasıl?"

Gözlerimi ifadesiz gözlerine çevirdim. "İyi olacak."

Kafasını salladı yavaşça. "İyi olacağına eminim. Unutan taraf her zaman daha çabuk iyileşir."

Dişlerimi sıktım fakat öfkem ondan daha ötesineydi. "Kızım hakkında konuşma," diye uyardım onu sakinlik içinde.

Güldü hafifçe. "Sen benim oğlumu işin içine sokabilirsin ama ben oğlumu bıçaklayan kızın hakkında bir şey söyleyemem," dedi kafasını sallayarak.

"İsteyerek yapmıyor," dedim sakin bir öfkeyle yanıtlayarak onu. "Ayrıca Aral'ı işin için sokan ben değilim."

"Öyle mi?" dedi alayla.

Alaylı gözlerine baktım. "Oğlun ölüyordu," dedim oalyın tüm gerçekçiliğiyle. "Ender'e olanlardan sonra hiç konuştun mu onunla?"

Gözleri hiddetle ışıdı. "Sakın," dedi üstüne basa basa. "Ender'in adını ağzına alıp çocuklarımla olan ilişkime karışma."

Kafamı iki yana salladım. "Aral kimin yanında duruyor diye değil neden senin yanında durmuyor diye düşün Hükümdar," dedim eski bir dostu olarak. "Yoksa her şeyini kaybedeceksin."

"Tecrüben mi konuşuyor benimle?"

"Lina'yı kaybetmeyeceğim," dedim net bir ifadeyle. Diğer türlüsü mümkün bile değildi. "Kim çıkarsa çıksın karşıma. Ben ölene kadar kimse alamaz onları benden."

"On sene önce dünyayı avucumda tuttuğumu sanırdım," dedi Hükümdar, sesinin ardından gizlenen bir acı vardı. "Dünyam elimden alınana kadar."

Göğsümde bir sızı işittim. Celina'nın başına gelse bu olanlar, dünyayı sırtımda taşırdım. Üzgün ve öfkeliydim olanlar için ama dile getirmemden hoşnut olmazdı Hükümdar. Acısını da gizli yaşardı, ağlamazdı dışardan. Aral'a ettiklerinden deli gibi pişmandı ama ona sarılmayı değil başı boş bırakmayı seçmişti. Aral gitmek istiyorsa gidebilirdi, halbuki o çocuğun ihtiyacı olan iyi bir babaydı. Hükümdar'ın dört çocuğu vardı, benim ona verdiklerimden gayrı. Benimse iki tane, biri henüz söyleyemez bile kendi adını. Celina bana yaşamı sevdirdi, Lina'ysa nasıl yaşanır onu öğretti. Lina ve Alin. İki kızımın ismi. Babalık edemeyeceksem ne işime yarar varlığım, cismim? Nasıl durabiliyor bu adam öylece, biri hariç uzak ona hepsi?

Hükümdar usulca derin bir nefes aldı. "Katılacak mısın davete?" diye sordu asıl konuya girerek.

Başımı salladım. Mecbur olduğumu biliyordu.

"Atilla kafana sıkmamı istiyor," dedi öylece.

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bana söylemen iyi olmadı."

"Bilsen bile kurtaramazdı bu seni elimden," dedi emin bir sesle.

Buna karşı çıkamazdım, ikimizin de çok şansı olmuştu bunun için.

"Bana davetiye lazım. Orayı görmem, kim olduklarını bilmem lazım."

Sıkıntıyla bir nefes aldım. Bu adam inatçı yaşlı bir keçiydi. "Giremezsin," dedim otuz ikinci kez. "Davetiyem yok."

"Kartı bana verirsen bir davetiyem olur."

"Kartım bende değil."

"Biliyorum," dedi kafasını sallarken.

Dişlerimi sıktım hafifçe. Lina'nın kartını kastediyordu.

"O kartı işletmeyeceğim," dedim net bir şekilde. "Lina'yı karıştırmayacaksın."

Kafasını iki yana salladı. "O bu hayatın içine doğdu Kadir," dedi üstüne basa basa. Bu konuşmayı belki de yüzüncü kez yapıyorduk. "Artık küçük bir kız değil. Bunu daha ne kadar saklayacaksın?"

"Hatırlamıyor," dedim tekrar. "Hatırlamamasının bir sebebi var Hükümdar. Kaldıramıyor yaşadıklarını. Lina iyi değil. Suikatçıysa hiç değil. Onu bu işe sokmayacağım. Kimsenin de sokmasına izin vermem."

"Sadece Lina yapabilir," dedi bu söylediğine inanarak. "Biliyorsun."

"Yapamaz," dedim onun düşündüğünün aksine. "Lina benim gibi değil."

"Sen de yapamıyorsan kimse yapamaz yani öyle mi?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Yapacağım," dedim net bir ifadeyle. "Yapmak zorundayım, senin ideallerin için değilse bile kendim için yapmak zorundayım. Lina artık küçük değil, bunun farkında olan yalnızca sen değilsin. Onu istiyorlar ve bana yapılanın aynısını yapacaklar ona. İzin verir miyim sence buna?"

Gözlerime baktı. Artık eskisi gibi yan yana duran dostlar değildik, her şey bir boncuk biri dağılmıştı ama tanıyor, biliyordu beni. Onun idealleri için savaşmayacaksam bile kendi ailem için savaşacağımı biliyordu.

"Umarım Atilla haksız çıkar," dedi beni vurmamaya o an karar vermiş gibi.

Fakat hiçbir zaman beni öldürmeyi düşünmediğini biliyordum. Ne kadar öfkeli olursa olsun zeki bir adamdı ve zaruriyetimin farkındaydı. Dostluğumun artık bir kıymeti yoktu belki ama benden ona düşman olmayacağını da biliyordu.

"Aral'ı Lina'dan uzak tut," dedi daha sonra. "Eğer Aral'ı ondan uzak tutarsan ben de Lina'dan uzak dururum."

Sebebini anlıyordum. Lina tetiklenip Aral'ı bıçaklayalı henüz bir ay bile olmamıştı. Aral, Lina'nın onu hatırlamadığının biliyordu ve ben de Lina'nın iyiliğini bahane ederek ondan bir süre Lna'dan uzak

durmasını istemiştim. Fakat esasen Aral'ı da korumak istiyordum. Başta Aral'a Lina'yı anlatırken yalnızca onunla dertleşmekti amacım ama Lina'yı seveceğini düşünmemiştim. İşin garip yanı Lina da onu sevmişti ve onunlayken bir çiçek gibi açtığını görmüştüm kendi gözlerimle. Lina'nın hiçbir zaman oyun arkadaşı olmamıştı. Onu diğer çocuklar gibi oynarken şımarıklık ederken hiç görmemiştim. Fakat Aral hayatına girdiğinde Lina oyun arkadaşını bulmuştu sanki. Onu sohbet ederken, gülümserken, utanırken görebilmiştim ve bu normal bir hayatı olsaydı nasıl bir Lina olurdunun cevabıydı benim için. Bunu bile elinden almışlardı onun. Buna da izin vermeyecektim. O normal hayatı verecektim kızıma. Her şeye rağmen.

"Lina'ya aşık," dedim denize bakarken. "Biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı Hükümdar. "Aşk kavuşamayınca olur zaten."

Kavuşamadığın şeye isim vermenin anlamı niye? Daha mı çok acıtsın diye insanın canını?

"Elini çabuk tutsan iyi olur," diyerek kalktı.

Aral için miydi bu isteği, bir an önce kavuşması için mi yoksa görevim için mi bilmiyorum. Hepsi için de söylüyor olabilirdi.

Derin bir nefes çekip içime bir süre daha deniz izledim. Eğer sıksaydı kafama, denize düşerdim. Batmadan önce biraz yüzerdim ve belki de doğduğumdan beri ilk kez gevşerdim.

"Ölmenin sırası değil," diye fısıldadım. "Önce yaşatmam lazım yaşatamadığım her şeyi."

Eve dönerken Lina'yı okuldan aldım. Yol boyu dışarıyı izledi öylece. Altı yaşındaki dinginlik vardı sanki üzerinde. Bilinç unuttuğu bilmiyor ama bir şeylerin yolunda olmadığının farkında. Kaygılı bu yüzden ve yüksek kaygı düşünmesine izin vermiyor.

"Okul nasıldı?" diye sordum gözlerimi yüzünde gezdirirken.

Dikkatini bana verip "İyi," diye mırıldandı keyifsiz bir sesle. "Şey."

Kaşlarımı kaldırdım merakla. "Ne?"

Omuz silkti söylemekten vazgeçmiş gibi. "Boş ver."

"Söyle," dedim yumuşak bir sesle. "Anlat bana Lina. Anlatmazsan bilemem. Çare de olamam."

Derin bir nefes aldı nefes alamıyormuş gibi. "İçimdeki sıkıntından kurtulamıyorum," dedi usulca. "Sanki her an kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Sanki biri beni izliyor."

Son cümle ensemdeki tüyleri diken diken etti. Yutkundum. Elimi uzatıp saçlarına ardından yüzüne dokundum sevgiyle.

"Sorun yok bir tanem," dedim sevgiyle. "Düzelecek her şey."

Kafasını salladı buna inanmak isteyerek. "İnsan duyguları çok garip. O kadar endişeli hissediyorum ki daha önce hiç mutlu olmamışım sanki."

Canımı acıttı bu söylediği. Unuttun çünkü Lina, diyemedim. İçimde öfkemle durdurdum arabayı evinin önünde. Lina merdivenler çıkarken önümden bir kez daha yemin ettim, bu eve bir gün döndüğümde daha mutlu göreceğim seni.

Akşam yemeğinden sonra Lina ders çalışmak için odasına kapandı. İçimdeki sıkıntıyla Celina'nın dizine yattım, göğsüme Alin'i uzattım. Onun saçlarını okşarken onumşa birlikte Celina'nın dizinde biraz olsun uyumaya çalıştım. Yaşım neredeyse elliydi ama hiçbir yer bu kadının dizinde uyumak kadar güvenli değildi. Uykularım aralıklı ve sığdı. Bir tek Celina'nın dizinde uyurken dalabilirdim. Bu yüzden geceleri değil akşamları dinlenirdim. Bir saat kadar uyuduktan sonra kurulu bir saat gibi uyandı beynim. Celina gözlerinde hüzünlü bir yansımayla beni izliyordu. Düşünceliydi. Anlatmazdı genelde içindeki derdini. Sormak lazımdı uzun uzun ki anlatsın canını sıkan şeyi. Ama ben yüzüne bakınca anlıyordum canını neyin sıktığını. Lina'ydı derdi. Lina bizim en değerliğimiz hem de ortak derdimizdi. Anlardım o yüzden.

Ağzımı açamadan yüzüme eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Erken uyandın," dedi yumuşak sessiz bir sesle. Alin göğsümde uyuyordu hâlâ.

"Bir saat olmuştur," dedim pürüzlü ama sessiz bir sesle.

Yanağımı okşadı uzun narin parmakları. Tenime bu kadar narin dokunmasını hâlâ garipsediğim olurdu. Yüzüme dokunmayı sevdiğinden kızlarımıza da ondan öğrenmişti. Kiralık Tanrı olarak anıldığım zamanlarda kimse yüzüme dokunamazdı. Ama şimdi bu üç birbirinden farklı avuç için yüzümün kaşındığı oluyordu.

Yanağımı da öpüp Alin'in de saçlarını öperek doğruldu. "Lina hâlâ çıkmadı odasından," dedi üzgün gözlerle. "Lina'ya bakayım olur mu?"

Lina'yla konuşmaktan korkuyordu. Ona anlatamadıkları, susmak zorunda kaldıklarının yanı sıra kendi öz annesinin kızına yaptığı şey için vicdan azabı çekiyor, iyi bir anne olamadığı için Lina'nın gözlerinin içine bile bakamıyordu. Onunla defalarca konuşsam da

vicdan mahkemesini ortadan kaldıramıyor, onu bir türlü beraat ettiremiyordum. Fakat her şey bittiğinde tüm mahkemeleri kapatacaktım.

"Olur bir tanem," dedim güzel mavi gözlerine bakarken. Alin'i sarsmadan doğruldum dizlerinden. Saçlarıma dokunup ayağa kalktı ve Lina'nın odasına gitti doğruca. Başımı koltuğuna arkasına yaslayıp kulak kesildim istemsizce. Bu evin içinde konuşulan her şeyi duyabiliyor olmak bazen lütuf bazen bir cezaydı.

"İyi misin bir tanem?"

"İyiyim annecim."

"Bitirdin mi çalışmayı?"

"Az önce bitirdim."

"O zaaman ellerine bakalım uyumadan önce."

"Ben hallederim anne, uyu sen."

"Acıyor mu çok?"

"Yok, hissetmiyorum pek."

"Genel olarak nasıl hissediyorsun peki? Endişeli misin hâlâ?"

"Evet... Geçer ama sanırım. Bir kere daha böyle olmuştum."

"Geçecek... Her şey yoluna girecek bir tanem."

"Biliyorum."

"Seni çok seviyorum Lina. Biliyorsun değil mi?"

"Ben se seviyorum anne."

"Babanla bak ellerine olur mu?"

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler bir tanem."

Ardından Celina'nın tanıdık adımlarını işittim. Gözlerinde hüzünlü bir bakışla yanıma gelip Alin'i kucağına aldıktan sonra bana verdiği bir öpücükle birlikte odamıza gitti. Lina'yı bekledim ona zaman vererek. Sorun olmadığını söylemek bazen ona daha kötü hissettiriyordu çünkü bir sorun olduğunu hissediyordu. Haklıydı da. Bu yüzden ona zaman veriyordum.

Lina'yı beklerken durduğum bir tıkırtıyla birlikte gözlerim bir rekfleks gibi dış kapıya çevrilirken aniden yerimden kalkıp dış kapıya değil balkon kapısına yöneldim. Balkona çıkıp balkondaki kiler dolabına sakladığım silahımı el çabukluğuyla çıkarıp çalıştırılan motora çevirdiğimde onu vurabilirdim ama vurmadım. Tanıdık plaka ensemdeki tüyleri batırdı tenime.

Silahı yerine bırakıp balkondan çıktım ve dış kapıya ilerledim. Gözlerimi Lina'nın odasının ve yatak odamızın kapısına çevirip görmediklerinden emin olarak kapıyı açtım. Tokmağa iliştirilen tanıdık bir zarf dişlerimi sıkmama sebep oldu. Kapıyı kapattım. Salona ilerlerken zarfı açtım. Tanıdık bir mürekkep ve el yazıyla yazılana baktım.

Hedef: Hükümdar Çakırca

Görev: İnfaz edilmeli

Zarfı avucumda sıkarken dişlerim öylesine kilitlendi ki diş etlerime kan oturması muhtemeldi.

"Baba?"

Lina'nın sesiyle gözlerimi açıp zarfı avucumda gizleyerek ona fark ettirmeden cebime kaldırdım. Derin bir nefes aldım ve ona döndüm.

"Neden ayakta duruyorsun?" diye sordu merakla bana bakarken.

"Balkona çıkacaktım," dedim güzel gözlerine bakarken.

Elinde ilk yardım çantasıyla gelmişti. Kimsenin yarasına dokunmasından hoşlanmazdı. Annesi benden daha yatkındı, yaralardan en iyi o anlardı ama Lina küçüklüğünden beri sadece benim yaralarına dokunmama izin verirdi.

"Gel bakalım," dedim hâlâ gözümde altı yaşından biraz olsun ufak görünmeyen kızımı yanıma çağırırken. "Ellerin uf mu oldu?"

Onunla alay ettiğimi sandığından dudak büktü. "Baba ya," diye sitem etti. "Komik değil. Çok cringe."

"Cringe?" diye sordum hayrele. CIA ve FBI'la bile sohbet etmişliğim vardı ama bu kız duyduğum en acayip kelimeleri kullanabiliyordu bazen.

"Utandırıcı yani," diye açıkladı yanıma gelirken. "Yaşlanıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu kırıcıydı."

Gülümsedi hafifçe. Koltuğa oturduğunda yanına oturdum ben de. Ellerindeki titreme azalmış gibi duruyordu, el işine başlamak iyi gelmişti belli ki. Ellerinde tireme kalır diye endişelenmiştim. Doktora götürememiştim onu ama psikolojik olduğunu düşünüyordum.

Sol elini kucağıma alıp sargısını açarken Lina beni izliyordu. Yıllarca Kiralık Tanrı olarak anılan ve birini öldürürken elleri bile titremeyen benim Lina'nın ellerini sararkenki dikkat ve elli titrekliğimi görseler oturur ağlarlardı.

Lina başını omzuma yaslayıp "Tuhaf," diye mırıldandı.

"Neymiş o?" diye sordum yarasını görmemesi için büyük ellerimin avantajını kullanırken.

"Bu yaş esprisini daha önce yapmışım gibi hissettim ama hatırlayamıyorum ne zaman yaptığımı. Çok da espri yapmam halbuki."

Bir anlığına. Sadece bir anlığına duraksadım. Aral'dan bahsediyordu. Aral ondan altı yaş büyük olduğundan Lina'nın sevdiği bir çizgifilme hakim değildi ve Lina ona espri olsun diye artık yaşlı olduğunu söylediğinde Aral'ın moralinin bozulmuş ve Lina bunu fark edince beceriksizce gönlünü almaya çalışmıştı. Aral'ı gülümsetmek için erkeklerin geç olgunlaşmasıyla ilgili psikolojik etmenlerden bahsedip olgun erkeklerin daha iyi olduğuna onu ikna edişini izlemiştim uzaktan. Hastanenin bahçesinde yaşandığı için bu olay uzaktan şahit olduğum bu an kızımı bir erkekten kıskandığım ilk andı.

Sessiz kalıp kötü hissetmesini istemediğimden. "Nedenini anlayabiliyorum," diye esprisi yaptım.

Başını yasladığı kolumu ısırdı hafifçe. Gülümsedim bu yaptığına. Küçüklüğünden beri beni ısırmayı seviyordu.

Sarmayı bitirdiğim elini kucağına çekip diğerini uzattığı sırada "Baba," dedi bir şey söyleyecekmiş ama kararsızmış gibi.

Gözlerimi yüzüne çevirip ona güç verdim. "Efendim bir tanem?"

"Sence doktora gideyim mi?" diye sordu gözlerime bakarken. "Psikiyatr ya da psikoloğa?"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Gitmek istiyorsan elbette," dedim tüm kalbimle. Korkmuyor değildim gün yüzüne çıkarsa bir şeyler diye ama ona destek vermezsem de yapamazdım. Sessiz kalamazdım benden böylesine yardım isterken.

Gözlerini kaçırdı. "Masraf olur ama."

Öfkeyle gözlerimi kapattım. Olmazdı. Milyonlarca dolarım vardı halbuki. Ellerimi buladığım kana karşılık milyarlarca liram vardı. Ve dilediğimce kullanamıyordum bile ödediğim onca bedele karşı. Öldüğümde bile eğer istemezlerse ona bırakamayacaktım. Öfkeyle oldum tekrar.

"Olmaz bir tanem. Hallederim mutlaka," dedim bana güvenmesi için. Uzanıp saçlarını öptüm. "Gitmek istiyorsan en iyisini bulur gideriz."

Kafasını salladı. "Tamam ben. Düşüneyim biraz daha."

Kafamı salladım. "Tamam, olur. Düşün sen."

"Teşekkür ederim."

Sarmayı bitirdiğim elinin üzerine bir öpücük bıraktım. "Rica ederim bir tanem."

Uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı usulca. Sonra da yanıma kıvırılıp dizime koydu başını. Elimi tutup saçlarına koydu okşamam için. Ufakken de yapardı bunu. Ne istediğini genelde söylemez işaretle anlatırdı. İstediğini dile getirmek tilkilere yasaktı ama ben onu bir tilki diye değil bir bebek diye büyütmüştüm. Yine de bazı şeyleri değiştiremiyordum o güzel kafasındaki.

Lina dizimde uyurken saçlarını okşadım. Güzel yüzüne bakarken Hükümdar'ın söylediklerini ve cebimdeki kâğıdı düşündüm. Bu kâğıdın bugün gelmesi tesadüf değildi, bekliyordum. Beni takip etmeye cesaret edebilecek biri olduğunu ve Jadwiga'nın yanında durduğunu biliyordum. İşler sarpa sarıyordu ve ben ölümün kokusunu alıyordum.

Lina dizlerimde uyurken başımı geriye yasladım. Bir süre tavanı izledim.

"Bir gün öleceğim," diye fısıldadım. "Ama Lina. Sana söz. Tüm şeytanlarını yanımda götüreceğim."

İSTANBUL - 12 ŞUBAT 2020

Üzerimde pahalı bir takım var ama aynada kendime bakarken gördüğüm süslü bir soytarıdan ibaret. Tiksiniyorum yaptıklarım ve mecbur olduklarımdan ama atmak zorundayım her bir adımı. Majeste ardım sıra yürürken peşimden yanından geçtiğim her şeyi kaydediyor zihnim birer birer. Salonu avucumun içi gibi biliyorum ve çok değil bir sene sonra burada başlatacağım yangını görebiliyorum. Sabır ve zaman en büyük silahım ve ipleri elime alırken boyun eğmeyi çocukken öğrendim.

Soytarı kıyafetleri içerisindeki her bir Tilki'nin üzerinde gözlerimi gezdirdim. Sıradan insanlar belki fark etmeyebilir ama ben onların rütbelerini en ufak ayrıntılarından bile seçebiliyordum.

"Efendim."

Arkamdan seslenen majesteye dikkatimi verdiğim sırada tanıdık bir koku aldı burnum. Majestenin neden bana seslendiğini anladım.

Adımlamayı mecburen bıraktım ve istemeyerek kenara çekilip kukla oynatıcıma selam durdum.

Jadwiga'nın kızıl gözlerinde boyu benden kısa olduğu halde yukardan bakan kibirli bakışları vardı yine. Bana, duyduğu nefret ölçüsünde takıntılıydı da.

Yaptığım zoraki referansı beğenmemiş olsa da zorakiliğim onu gülümsetti. Bir kuklacı, kuklası onun sözünü dinlemese de kontrol onda olduğu sürece asiliğini umursamazdı. İlk asiliğim Lina'sız iki seneye mal olmuştu fakat artık daha yaşlıydım, aynı hatayı tekrarlamayacaktım.

"Bugün senin için harika bir planım var," dedi gözlerime bakarak.

"Eminim Celina bunu duyduğuna sevinir," dedim gözlerine bakarken.

Anneliğine dokunması umduğum için değil, yalnızca her zamanki gibi zoraki ama uysal olduğumu göstermek içindi bu söylediğim. İçinde annelik ve sevgiye karşı zerre barındırmadığını Celina'nın elinden küçük kızımızı alıp onda geri dönülmez bir travma bıraktığı andan beri biliyordum. Ya da hasta olduğunda bir kez olsun onu ziyaret etmeyişinden.

"Lina nasıl?" diye sordu sorumu görmezden gelerek.

Bilerek bana Lina'yı soruyordu çünkü en zayıf noktam olduğunu biliyordu. *Uslu dur* demek istiyordu: *Bu gece hiçbir sorun çıkarma*.

Cevapsız kaldım tam da istediği gibi. Bu ona daha da güçlü hissettiriyordu ve bu illüzyonu bozmaya niyetim yoktu henüz.

"Ares'i yanında göremiyorum."

Gülümsedi. "Ona bir görev verdim."

Dişlerimi sıktım fakat cevap vermedim ona.

"Sana verdiğim görevin nasıl gidiyor?" diye sordu bu kez.

"Üzerine çalışıyorum," dedim kılımı bile kıpırdatmadığım halde. Bunu o da biliyordu. Hükümdar'ı öldürmeye niyetim yoktu fakat görev bir Soytarı'ya atandıysa o görevi yerine gerektirmesi mecburi olsa da zamanı Soytarı'ya bırakılırdı, bu yüzden üzerimde baskı kuramazdı. Hükümdar'ın teşkil ettiği tehdittin boyutu ve önceliğinin farkındaydım bu yüzden onu ne zaman öldüreceğim benim insiyatifimdeydi. Yöneticiler soytarısının sözüne ve sezgisine güvenmekle tabiiydi. Geç kalırsam bedelini öderdim ama geç kalmadığım sürece beni cezalandıramazdı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ifadesizlik içinde yüzüme bakarken. "Meşgulsen devretmeye hakkın var."

O sırada Jadwiga'nın arkasında dikildiği halde iyiliği için varlığına ket vurduğum genç adam, "Her zaman buradayım," diyerek sohbete katılmak gibi bir gaflette bulundu.

Gözlerimdeki öfkeyi gizlesem de otorite ve karanlığımın yüzüme yansımasına engel olmayarak yüzüne baktım. Lina'nın destesinden bir Maça asıydı. Saçlarını sıfıra vurmuştu ve Ares'in gözde öğrencilerinden biriydi.

"Yerini bil," dedim tehditkâr bir tonda. "Küçük tilki."

Gözlerinde bana karşı olan nefreti seçebiliyordum. Beden nefret etmesi önemli değildi ama kendine örnek aldığı kişi gibi Lina'ya takması hayati bir tehlikeydi. Islık çalanın Ares olduğuna dair kanıtım yoktu ama biliyordum. Onu takip etmemesi kendi yararına olurdu.

Jadwiga yüzünde memnun bir gülümsemeyle "Bu geceyi sana emanet ediyorum," dedi ve yanındaki tilki eşliğinde ayrıldı yanımdan.

Celina'nın beni tedavi ettiği zamanlarda gen mutasyonumu çözmeye çalışırken farkında olmadan gen bilgilerimi Şirket'in ele geçirmesine sebep olmuştu ve bunun sonucunda genlerime sahip dört çocuk dünyaya getirilmişti. Ve bu yeterince korkunç değilmiş gibi bu çocuklar bir gün beni öldürmesi için yetiştirilmişti. Lina'yı kurtardıktan sonra Circus'a dönmek zorunda kaldığımda öğrenmiştim bu gerçeği ve onları kazanmaya, o cehennemden kurtarmaya çalışmıştım. Ares, hiçbir zaman bana yanaşmamıştı. Aksine Jadwiga'nın düşmanım olduğunu bildiğinden küçüklüğünden beri Şûra'ya ait bir kart olmak için çalışmış, nihayetinde Jadwiga'nın ana kartlarından biri olmuştu. Jadwiga onu yalnızca çok yetenekli olduğu için değil benden en çok nefret eden kişi olduğu için yanında tutuyordu. Eğer bana meydan okuyabiliyor olsaydı okurdu fakat ölmesini istemediğimden ona bu fırsatı vermemiştim hiç.

"Efendim," dedi Majeste.

Gözlerimi ona çevirdim.

"Misafirlerimiz gelmek üzere."

Dişlerimi sıkıp başımla onu onayladım. Misafirler gelmeden önce yerimize geçmemiş ve tüm daveti yönetmem gerekiyordu. O sahnede Majeste soytarıya hizmet edendi ama misafirlerin geneli bunu fark etmezdi. Bir trajikomediydi aslen sahnelenen. Onlara kendi paralarıyla casusluk yapardık. Hizmet için para öderler ve bilgilerini sattıklarını

fark etmezlerdi. Şirket, kaz gelecek yerden tavuk esirgemiyordu. Ya da hükümdar gelecek yerden soytarı...

"Wielki nerde?" diye sordum Majeste beni takip ederken.

Kızıl gürültü uzak mesafeden işitmemizi hatrı sayılır ölçüde kısıtlasa da dudaklarımı kıpırdatmadan konuşmakta uzmanlaşmıştım. Yakınımdaki yardımcımla iletişimde kalmamı kolaylaştırıyordu bu.

"İşittiğim kadarıyla görevdeymiş efendim."

Jadwiga, yılın en önemli gününde Wielki'yi göreve göndermişse eğer bunun iki sebebi olabilirdi. Ya buna mecbur kalmıştı -çünkü Wielki, en güçlü kartlarından biriydi ve bu özel günde hepimizi bir araya getirip güç gösterisi yapmayı severdi- ya da bugün yolunda olmayan bir şeyler vardı ve Wielki'nin casusluk yapması için onun görevde olduğa dair dedikodu yayıyordu. Bahis oynuyor olsaydım ikincisine tüm paramı yatırırdım.

"Kulağını dört aç," dedim Majesteye. "Bu gece kartlar yeniden dağıtılacak."

Bir baş sallamasıyla emrimi aldı. Sahne arkasına geçip kol saatimden saati kontrol ettim. Celina'yı tekrar hastaneye yatırmam gerekmişti. Lina ve Alin onunla birlikte hastanede olmalıydı ve ben buradan çıkamıyordum. Celina ve kızlarımın yanında olmam gerekirdi. Fakat burada bu aptal role bürünmek zorundaydım. Dişlerimi sıktım. Tanıdık bir zil sesi bakışlarımı pek uzağımda durmaya soytarıya çevirdi.

Yüzünde Venedik maskesi olmasına rağmen Jan olduğunu zil sesinden ayırt edebiliyordum. Onun burada olması demek Lina'nın şu an korumasız olması demekti. Jadwiga'nın emriyle Ares'in onların yakınında bir yerde olduğunu düşünmek bile öfkelendiriyordu beni. Son tetiklenişinin ardından Lina, Şirket'in dikkatini daha çok çekiyor gibiydi ve bu gece öğrenecektim bunun sebebini.

Saat tam saatini vurduğunda Majeste bu kez arkamda değil önümde yürüyordu. Konuşmasını yapıp hakemliğimi ilan etti. Jan soytarılığını konuştururken gözlerimi misafirlerin yüzünde gezdirdim. Bir an önce bu odadan ayrılmak ve düello kısmına geçmek istiyordum. Ana hedefim, birbirlerine meydan okuyan kartların yeteneklerini adil bir şekilde sergiledikleri düello salonunun gizli asma katındaki yönetici ailelerdi. Çok nadir bir araya gelirlerdi ve bu hayattan kurtulmak

istiyorsam Jadwiga'dan değil yalnızca her bir aileden kurtulmam gerekti. Fakat o aileye nasıl ulaşabileceğim asıl sorundu.

Açık arttırma salonunu Jan'a emanet edip asıl görevimin olduğu deüllo salonuna adımlarken Angela peşime takıldı.

"Dinliyorum," dedim dudaklarımı kıpırdatmadan doğruca düello salonuna ilerlerken.

"Yüksek şura toplandı efendim."

"Ulaşım?"

"Olumsuz."

"Suikast?"

"Olumsuz."

"İhtimal?"

"Sıfırın altında."

"Jadwiga?"

"İçerde."

"Ares?"

"Olumsuz."

"Wielki?"

"İçerde."

"Müttefik?"

"Sir Wielki'yi sayarsak bir."

***Sayarsak tabii.* Wielki gördüğüm en içine kapanık ve anlaşılmaz insanlardan biriydi. Jan ya da Ares gibi değildi. İnsan olduğundan şüphe ettirecek kadar hissizleşmiş fakat insaniyetini henüz tam olarak kaybetmemiş bir çocuktu. Empatiden yoksun olduğu bir gerçekti fakat sebepsiz yere bir ölüme sebep olduğunu görmemiştim, her bir ölümün arkasında gerçekçi nedenleri olurdu ama sorgulamazdı. Circus'un Transhümanizm idealine en yakın formun Wielki olduğundan bahsederdi Celina, ona göre uzun yaşamayacak olması Circus için büyük kayıptı. En çok ikilemi de bu zamanlarda yaşardım. Wielki yaşar da onu kontrol altında tutacak, ona dürtülerini yönlendirebileceği hedefler koyacak bir otoriteyi artık bulamazsa kendini kaybeder miydi? Yoksa artık sebebi olmadığı için kimseyi öldürmez miydi? Ardından bırakabilir miydi her şeyi? Biyolojik olarak babası olduğum bu çocukları yaşatmalı mıydım yoksa Circus'u yıkıp onları kaderlerine mi terk etmeli?**

"İletişim?" diye sordum bu kez.

"Denenebilir."

"İhtimal?"

"Yüzde kırk yedi."

Angela bir matematik dehasıydı. Her ihtimali değişkenleriyle birlikte bir olasılıkla hesaplar ve bu yüzde doksan sekiz doğruluk payı taşırdı. Circus'un finansal gücünün altında yatan dehalardan biriydi. Benim paramı işleten kişi de kendisiydi fakat o parayı kullanmam yasaktı ölene değin. Benim gibi Soytarılara asla finansal güç verilmezdi. Yaşayacağım kadarını kullanabilirdim.

"Onaylandı."

"Anlaşıldı."

Yanımdan geçerken saniyenin onda birlik kısmında ceketimin cebine bir şey bıraktığını hissettim. Salona gitmeye devam ettim öylece. Doğal bir şekilde elimi cebime sokup fasulye büyüklüğünde kulaklığı parmaklarım arasına kalıp kulağıma dokundum ve yoluma devam ettim. Saç kesimim sayesinde kulaklarım çok açıkta durmazdı hiçbir zaman. Çoğu suikastçı de bu yöntemi kullanırdı.

Düellonun yapılacağı alanın tam ortasına geçtim. Yüksek duvarları kaplan tabloların ardında gizlenen yüksek şuranın yönetici ailelerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Birkaç düelloya hakemlik ettim fakat hiçbir ses işitemedim. Fakat ne zaman ki bir Maça Ası ve Papazı birbirlerine meydan okudu, kızıl gürültü saniyelik kesintilere uğrayarak kulaklığımdaki frekansın duvarların arkasındaki frekansa uyum göstermesine imkân verdi. O birkaç dakika içindeki o kısacık kesintiler hayati önem taşıyan bir cümleyi duymama olanak sağladı.

"Devamlık için La Hire'ın kızına ihtiyacımız var. Artık bu projenin meyvelerini toplamanın vakti geldi."

"La Hire ne olacak?

"Öldürürüz. Kiralık Tanrı'nın çocuğu da onun gibi uzun yıllar yaşayacak. Onun çocukları da öyle. Ölümsüz asi bir yaşlı tilkidense ölümsüz uysal küçük tilkileri tercih ederim."

Eksik duysam da tam anlamlandırdığım kelimelerin her biri zihnime kazanırken soğukkanlılık bir pelerin gibi omuzlarıma serildi. Sahipleri öyle dilediği için birbirlerine hayati ölçüde zarar vermek üzere olan iki karttan biri olan Maça Ası'nın bir diğerine fırlattığı bıçaktan kartın izleyeceği yola attığım tek bir adımla girip kartı iki parmağımla yakaladığım gibi rastgele gibi görünse de doğruca kızım hakkında

konuşan şerefsizin olduğu tabloya fırlattığımda duvara saplandı. Salonda büyük bir sessizlik çöktüğünde üzerimde gözler olduğunu bilinciyle gözlerimi doğrudan oldukları tabloya diktim, kollarımı iki yana saçtım. Beni gördüklerini bilerek ve dudaklarımı açtığımdan itibaren olacak her şeyin bir önizlemesini görerek onlara meydan okudum.

"Öldürmeyi dene bakalım orospu çocuğu."

İSTANBUL | 18 ŞUBAT 2020 - 22:56

Bugün, cellatlarıma meydan okumamın ardından geçen altıncı gün ve neredeyse bitmek üzere. Günlerdir hastaneye neredeyse hiç uğrayamadım. Meydan okumam beklediğim gibi sonuçlandı. Artık beni öldürmeyi hedefliyorlar. İşin iyi yanı beni öldürdüklerinde Lina'yı hemen almayacak olmaları. Jadwiga bir insanın çaresiz kaldığında neler yapabileceğini biliyor. Ben ortadan kalktığımda Lina'yı kendisine mecbur edebileceğini biliyor. Çünkü ben olmadığımda Celina'ya bakacak kimse kalmayacak ve Lina, anneannesinin zengin olduğunu biliyor. Çaresizlik içinde ona giderse her istediğini yaptırabileceğini biliyor. Kendi kızı, toruna karşı kullanabileceği en güçlü silah.

Alnımı ovarak Celina'nın odasının olduğu kata çıktığımda Lina'yı kucağında Alin'le koridorda otururken gördüm. Gittikçe kötüye gidiyordu ruh hali. Onu bu kadar yalnız bırakmamam gerekirdi ama elimden daha fazlası gelmiyordu. Daha iyi bir hayat için yapmam gereken şey neyse onu yapacaktım ve bu yaptığım kalbi kırsa bile bir gün beni anlayacaktı. Buna inanmak istiyordum. Yaptığım her şey onların içinken beni bencillikle suçlarsa yaşarım ne için?

Lina'ya adımlayıp usulca yanına oturdum.

Öylece yeri izliyordu dalmış gibi. "Neredeydin?" diye sordu ruhsuz bir sesle

Yutkunup başımı duvara yasladım. "İşim uzadı."

Peşime taktıkları birkaç kişiyi buna pişman etmek zorunda kalmıştım.

"Böyle bir işte çalışmak zorunda mısın gerçekten?" diye sordu bana kızan bir sesle. "Bir insan neden palyaço olur ki?"

Asıl kızdığı şeyin işim olmadığını biliyordum. Daha önce işimi dert ettiği hiç olmamıştı. Canını sıkan başka bir şeydi. Tanıyordum kızımı.

"Lina," dedim yumuşak bir sesle. "Canını bir şey mi sıktı?"

"Her şey sıkıyor benim canımı," dedi öfkeyle. Gözlerini bir an olsun yerden kaldırmıyordu. "Annem hasta. Beş paramız yok. Hem çalışıp hem de Alin'e baktığım için derslerime odaklanamadım, komitem çok kötü geçti. Belki de geçemem. Bana kafede çalışma diyeceksin şimdi," deyip gözlerini yerden kaldırdığı gibi gözlerime çevirdi. Kızgın bakıyordu ama güzel kızıl gözlerinin arkasında öfkeden çok hüzün vardı halbuki.

"Alin'e mama aldığım için bitti param ama o kadar salağım ki mamasını yapmadan çıkmışım evden. Bir liram yok diye sıcak su alamadım."

Söylediği her bir kelime canımı sıkarken gözleri doldu. "Sen neredeydin o sırada?" diye hesap sordu bana haklı olarak. "Annem hasta tamam, sen niye yoksun? Alin'in annesi yok zaten ama babası neden yok?"

Haklıydı ve hiçbir zaman telafi edemeyecektim geçen zamanı. "Özür dilerim," dedim tüm kalbimle. Saçlarına dokunmak, sevmek istedim ama izin vermeyerek çevirdi kafasını.

"Dileme istemiyorum," dedi öfkeyle. "Ben özrünü istemiyorum! Babamı geri istiyorum!"

Kucağında uyuttuğu Alin irkilerek kıpırdandı. Gözlerimi ikisinin güzel yüzünde gezdirdim. Bir şey yapmam gerekiyordu geç olmadan ve karar vermemekte geciktiğim her an koparıyordu onu benden.

"Başka biri mi var hayatında?"

Düşüncelerim arasına bir şok dalgası etkisi gösteren sorusu karşısında anlamayarak kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Şüpheyle baktı gözlerime. "İki aydır bir anormallik var sende."

Başka bir kadını sevip onlardan uzaklaştığımı mı düşünüyordu? Bazen Angela'nın aradığı olurdu geceleri, rapor verebildiği nadir zamanlardan biriydi. Keskin işiten kulakları kadın sesini ayırt etmiş olabilir, gizli kelimeleri yanlış yorumlamış bile olabilirdi. Canımı sıktı böyle düşünüyor olması.

"Çalışıyorum Lina," dedim tekrar başka bir yalan bulamayarak ve kendimden duyduğum nefret sesime bir bıkkınlık gibi yansıdığını fark ettim. *Kahretsin.*

Lina'nın gözlerinde hayal kırıklığı gördüm. Bu ifadeyi görmeye dayanamadığım iki yüzden biriydi onun yüzü. Dudaklarımı aralayacakken o konuştu.

"Daha önce neden bu kadar çalışmıyordun o zaman? Hastaneye bile uğramıyorsun artık. Ben hem okula hem işe hem de hastaneye gitmek zorundayım. Alin'i yanımda taşıyorum her yere. Önceden Alin'e bakıyordun, artık onu da yapmıyorsun. Annem yalnızlıktan korkuyor, biliyorsun. Neden gelmiyorsun? Neden Alin'e hem annelik hem de babalık etmek zorundayım? Benim de anne ve babama ihtiyacım var. Neden yoksun bu kadar?"

"Lina-"

"Bahane duymak istemiyorum!" diye kızdı bana göz yaşalrı neredeyse düşecekken. "Aptal mıyım ben? Saklıyorsun bir şeyler benden!"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım dilimle. Soğukkanlığını korumak La Hire'ken kolay ama bir babayken ve kızın ellerinin arasından kayarken zor.

"Sakinleş lütfen," dedim yorgun bir ifadeyle. "Nasıl hayatımda başkası olduğunu düşünürsün? Anneni, sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Sesimde mani olamadığım bir sitem vardı. Her şeyden çok seviyordum onları, yasak olduğunu bile bile. Nasıl şüphe ederdi benden?

"Herkes bırakıp gidiyor. Annesi babası bile terk etti annemi sen neden etmeyesin bizi?" diye sordu bana.

"Lina-"

Lafımı tamamlamama izin vermedi. "Keşke annem değil sen ölüyor olsaydın," dedi son kez.

Susturdu içimdeki her şeyi. Yeterliydi. Ne anlamda söylediğini biliyordum. Neler hissettiğini ve kafasından neler geçtiğini hayal edebiliyordum. Gözlerindeki pişmanlığı cümlesinin bittiği an gördüm ama bu cevap yeterliydi her şey için. Tüm şüphelerimden arındırdı beni. Kadir Kara ölmeliydi. Ben öldüğümde Lina iyi olacaktı. Bensizliğe alıştırmıştı kendini, bir süre daha idare edebilirdi. Ölsem daha iyi olur diye de düşünüyordu, ölürsem ikna olurdu. O öldüğüme inanırsa, herkes inanırdı. Ölü bilinirsem görünmez olurdum, beni istemediğim kimse bulamazdı.

Lina'nın güzel yüzüne bakarken kalbimde peyda olan o sızı onu altı yaşında kanlar içinde bulduğum günkü kadar sızladı o an. Gerçekten ölecek değildim belki ama o bunu böyle bilecekti ve Lina'ya hissettirecekleri kalbimi sıkıştırıyordu. Hele Celina... *Yapmak*

zorundasın Kadir. Onlar inanmazsa kimse inanmaz. Ölmezsen hiç kimseyi yaşatamazsın.

Lina ağladığını görmemem için bana küsmüş bir halde kız kardeşiyle birlikte yanımdan kalkıp acil çıkış kapısını açarak yangın merdivenlerine oturdu. Kapı yavaşça kapanana dek onu izledim. Kapı kapandı. Acil çıkış yazısına baktım uzun uzun. Kafamdaki senaryoyu yüzlerce kez oynadım durdum. Sonra ayağa kalktım, Celina'nın odasına girip elini tuttum. Saçlarından öpüp onu uyandırmadan hastaneden ayrıldım.

Hükümdar'la buluştuğumuz sahilde öylece ayakta dikilirken cüzdanımda taşıdığım Lina'nın 18. yaş günü fotoğrafına uzun uzun baktım. Ya bu kızı yaşatacaktım ya da kendimi en yakın köprüden asacaktım. Yaklaşık on dakika sonra beni öldürmek için yaklaşıyor bir tilki adım adım. Bir el ateş ediliyor sonra, silahtan çıkan yanımda taşıdığım. Bir kurşun ve bir kilogram kuvvet yalnızca tetiğe uyguladığım. Sonucu kafatasında açtığı bir delik ve bir can sıkıntısı saniyelik. Yerde yatan bedene bakıyordum ifadesiz. Benden genç ama bir tilki için ölmeye de çok yakın ve çaresiz. Şura göze alamıyor genç bir tilkiyi öldürme riskini, bu yüzden gözden çıkarabildiklerini yolluyor benim için. Bu yüzden üzülüyorum ona ve dua ediyorum tanrıya yaşayamadığı bir hayatta verdiği tüm kararları bağışlaması için.

Kendi kıyafetlerim ve özel eşyalarımla birlikte onu denize bırakıyorum yavaşça ve Lina'nın elimde tuttuğum fotoğrafına kendimi kanımı damlatıyorum birkaç damla. Angela'ya teslim ediyorum kartıyla fotoğrafı, götürdüğü kişi midemi bulandırsa da nihayetinde varmasını istediğim kişiye ulaşacağını bilerek. Ve Asaf'a vermesini istiyorum müjdeyi: Duyan duymayan kalmasın. 19 Şubat 01:24'de La Hire tek bir kurşunla kendini infaz etti...

- Devam Edecek -

Bölüm 35 | Yüzleşme

İyi akşamlaaar <3

Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. Ben burada yokken Bazı İnsanlar Böyle Yaşar'ın kapağını yayımladım ve onu elime almakla kalmayıp iki imzamda sizlerle birlikte onu kucakladım.

Birçoğunuz görmüştür ama yine de kapağımızı ve ayracımızı bırakmış olacağım. Ayraçta Kadir Kara'ya ait olan Kupa Valesi'ni ve ona air olan tablo Stanzcyk'ı kullandım. Ayracın arkasındaki karekök kitapta geçen siteye yönlendiriyor sizi. Devam kitplarında site gittikçe okuduğunuz haline bürünecek ve sizler için birkaç sürprizim olacak içinde. Henüz 1. kitapta olduğumuz için spoiler barındırmaması sebebiyle çok başlangıç halinde. Çok güzel şeyler yapıyor olacağım bizim için.

En başından beri yanımda olan her cennet çiçeğime teşekkür ederim. Birinci kitabı artık ellerimizde tutuyoruz...

Oy ve yorum bırakmayı lütfen unutmayın. Keyifli okumalar diliyorum <3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 35 | YÜZLEŞME

♪ Elimi Tut - Toygar Işıklı

♪ Acımı Kim Dindirecek - Toygar Işıklı

♪ Carousel - Evgeny Grinko

Evde hissetmek. Tanımlanamaz bir his bu ve dört duvarın varlığından çok uzak. Eve gitmek bir sene önce bambaşka bir histi benim için ama artık bir çift kolun arasında girmekten ibaret. Dört duvarın içindekilerdi bir an öncesinde ta ki hepsi bana yabancılaşana dek. Babam suskun asi bir kukla, annem susmuş bana en başta ve kardeşim henüz beni anlamayacak yaşta.

GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

"Neden saklanıyorsun Lina? Aradığın ben değil miyim?"

Bu cümle beynimde mikrosaniyelerce yankılandı durdu. Zaman durdu da milyon kez içime seslendi durdu sanki. Bu sesin sahibinin bana yaşattığı son on bir ay bir ölüm anındaymışım gibi kesitler halinde üşüştü zihnime, beni kendine düşman etti. Bir saat kadar önce omuzlarıma örtülen soğukkanlılık ve öfke tekrar yer etti kendine. Ensemin arkasının çok düşünmekten uyuştuğunu hissettim.

Önce titremimi kontrol altına aldım. Sonra Aral'ın elimi tutan elinden elimi yavaşça sıyırdım ve sakladığım yerden çıktım. Canavar dolabın değil kafamın içinde ve yenmem lazım onu. Evden ayrılmak istemiyorum, yatağımı seviyorum ve dolabın içinde canavar olduğu düşüncesi uzaklaştırıyor beni sevdiğim şeylerden. Yüzleşmem gerek.

Gözlerimi doğruca karşıma çevirdim. Babam olduğunu iddia eden kişi kapının önünde dikiliyordu. Boyu benden uzun olduğundan göz hizama boynu ve omuzları giriyordu. Üzerinde bir takım vardı, *her zaman takım giyerdi. Bu yüzden hep zordu onu palyaço gibi hayal etmesi. Belki de üzerindeki bir Soytarı süiti...*

Ona bir adım atıp ellerimi ileri uzattığımda ona sarılacağımı sanarak ellerini iki yana açtı ama ama amacım sarılmaktan çok uzaktı. Ellerim doğruca boynuna uzandı. Ona sarılmayacağımı anlayıp durdu öylece. Belki onu boğmaya kalkardım. Kimse bilemezdi şok halinde ne yapacağımı ama o hiçbir şey yapmadı. Çenesine dokunup tenini hissettim önce, sıcaktı. Parmak uçlarıma yayılan sıcaklık hissi avuç içlerimi karıncalandırdı. Çenesini hafifçe tutup yüzünü çevirip ve tenini inceledim. Bu bana yeterli gelmedi. Gömleğinin yakasına indi ellerim. Tek kelime etmeden birkaç düğmesini açtım. Delirdiğimi düşünebilirdi pek çok kişi fakat beni izleyen iki adamın da zeka seviyesi ortalamanın üzerindeydi. Delirmediğimi biliyorlardı ama sınırda olduğum da aşikardı.

Düğmeleri göğsüne açıp çenesini yukarı kaldırarak boynunda herhangi bir doku değişikliği var mı diye kontrol ettim. Daha sonra gömleğin yakasını omzuna kadar çekip kol kısmına baktım aynı sebepten ve silikon bir maske olma ihtimalini sıfıra indirdim.

Ardından gözlerimi tenindeki yara izlerinde gezdirdim. Neyin sebep olduğunu tahmin etmenin kanını dondurabileceği tanıdık birkaç yara izine sahipti küçüklüğümden beri. Onları aradı ve kolayca buldu gözlerim. Yerli yerindeydi hepsi. Birkaç yeni yarası vardı sanırım ama

canımı yakmasına izin vermedim. *Ölülerin canı yanmaz Lina. Can acısı yaşayanlar için.*

"Küçükken en sevdiğim kitap neydi?" diye sordum boğazında atan damarı izlerken.

Cevap önemli bile değil aslında. *Gerçekten o.*

"Define adası," dedi o tanıdık ses.

Bu ses gerçek. Bu an gerçek.

"Kuşumun ismi?"

Bu an yaşanıyor. O yaşıyor.

"Cesur."

O benim babam...

Cesur... Küçüklüğümden beri imrendiğim bir özellik bu. Bu yüzden evcil heyecanımın ismi bu. Cesıur olmak istedim hep. Korkmak istemedim ne kendimden ne de başka birinden. İnsan olmak ve insan gibi yaşamak istedim. Dik başlı ve cesur bir hayat tek dilediğim. Ve alacağım bunu. Söz verdim kendime. Artık çizgilerin ve sınırların bir önemi yok. Dökülmüşsem bir kalıba önce eli sonra kalıbı kıracağım.

İçimdeki öfkenin ruhumu yaktığını hissediyordum. Kafamı yavaşça geriye yatırıp ölüm saçan gözlerimi neredeyse bir yıldır görmediğim benimkiyle aynı renk olan kızıl gözlere diktim.

"Söyle bana La Hire," dedim buz gibi sesle. "Benim Hasan Sabbah'ım kim?"

Bana bakarken genişlemiş olan göz bebekleri sorduğum soruyla küçülürken gözlerinde ölümcül bir bakış belirdi. Benimkilerin aksine hedefi karşısındaki kişi değildi. Dişlerini sıktı önce. Sonra gözlerini kapattı ve tekrar açtığında tüm öfkesi silinmişti ifadesinden. Artık karşısındaki kişiydi yalnızca gördüğü ve gözlerine öfkeden çok görmek istemeyeceğim türde bir sevgi gördüm.

"Bu soruyu sana kim sorduruyor Lina?" Sesinde kızgın bir ton vardı.

"Fark eder mi?" diye sordum yüzüne öfkeyle bakarken. "

"Eder," dedi net bir şekilde. "Senin bir liderin yok."

Hafifçe gülümsedim. "Öyle mi dersin?"

Dişlerini sıktı, sonra da bana uzandı eli ama elimi kaldırıp bana dokunmasına mani oldum.

Gözlerine baktım. "Kurbanlar katillerine dokunmamalı."

"Lina," dedi yapma der gibi yumuşak bir sesle.

Bu sesi duymayı ne kadar özlediğime, ona sarılmak istediğime ve yaşadığına inanmak istediğime dair tüm dürtülerimi göz ardı ettim.

"Yanlış," dedim öfkeyle. "Karolina diyeceksin."

"Lina." Bu kez yapma demek isteyen kişi Aral'dı. Çünkü nefret ediyordu kendimden böyle bahsetmemden.

Gözlerimi Aral'a çevirdim ve gözlerimdeki öfke ona baktığım an ona sarılıp ağlama isteğimle bir savaşa girdi. "O benim babam değil," dedim siyah gözlerine bakarken. "Benim babam öldü. Lina'nın bir babası yok artık. Gömdüm ben onu. Mezarı var." Yanan gözlerimi tekrar sahibine çevirdim. Gözlerinde öylesine derin bir acı vardı ki içimden bir ses tüm bunları unutturabilecek bir sebebi olabileceğine inanmak ve bunu kabul etmek istedi ama boyun eğmedim bu isteğime. Onu gömdüğüm gün dün gibiydi zihnimde. "İstersen Karolina'nın babası olabilirsin. Diğer dört çocuğuna olduğun gibi. Ne kadar başarabilirsen..."

Gözlerinin parladığını görmeyi beklemiyordum. Söyleyecek tek kelimesi yokmuş gibi yutkundu, buğulanan gözlerini kaçırmadan burnunu çekti sessizce ve yavaşça bir adım geri çekilerek açık kapıyı daha fazla araladı. "İçeri gel Lina," dedi gözlerime bakarak. "Lütfen."

"Hayır," dedim içeri girmek istemeyerek.

Fakat binadaki insanları gecenin bir vakti rahatsız ettiğimizin farkındaydım. Üstelik onlar da babamın öldüğünü biliyorlardı. Onu görmeleri ne onların akıl sağlığına iyi gelirdi ne de bizim hukukla olan karmaşık ilişkimize.

"Konuşmak istemiyor musun?"

Nefret ediyordum bu tutumundan. Konuşmak şimdi mi aklına gelmişti. Bir anda ortaya çıkıp benimle konuşmaya mı karar vermişti? Neden şimdi?

"Konuşacak zamanı kaçırdın!" diye sesimi yükselttim kendime engel olamayarak. "Annem nerde?" Elimi kaldırıp duvarı işaret ettim. "Ağlıyor değil mi duvarın arkasında?" Hayal kırıklığıyla baktım yüzüne. "Ben burada parçalara ayrılırken seni içeri alabiliyor ama ben kapıyı açtığımda kapıyı açmaya bile cesaret edemiyor." Histerik bir şekilde güldüm. "Ne mutlu bir aile tablosu!"

"Lina, konuşalım."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok bizim! Sen benden kelimelerimi bile aldın!"

"Lina-"

"Ölüler konuşmaz!" diye bağırdığımda burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettim.

Göğsüm ağır ağır kalkıp inerken gözleri burnuma çevrildi. Gözlerine bir endişe yerleşti. Bu tanıdık endişe ifadesi, bana hatırlattıkları ve burnumdan akan kanın varlığı nefes darlığına sebep oldu içimde. ***Panik ataklardan nefret ediyorum.***

Tam o anda iki kişi endişeyle bana adım atıp el uzattı bana ama ben yalnızca birini kabul ettim. Endişeyle yüzümü Aral'a döndüğümde Aral tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp sıcak elini buz kesen yüzüme yerleştirip çenemi kaldırdı hafifçe. İsmimi söyledi ama sesi suyun altından geliyormuş gibiydi.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadım zorlukla.

Sesim çıkıyor muydu, beni duyuyor muydu emin olamadım. Gözlerim karardı hızlıca ve yer sanki kaydı ayaklarım altından.

Birtakım sesler duyuyorum beynimin içinde uğulduyor sanki.

"İyi olacak mı?"

Aral bu konuşan. Sesi endişeli gibi sanki.

"İyi olacak... İzin vermem daha fazla zarar görmesine."

Anne? Annemle mi konuşuyor? Neyden bahsediyorlar?

"Eminsiniz değil mi?"

Aral neden bu kadar endişeli? Sorun ne? Birine bir şey mi oldu?

"Eminim... Her ay kontrol ederim. Sadece bu son ay..."

Devamını getirmedi. Son ayda neler neler olduğunu düşündüm. Neler olmadı ki aslında.

"İyi olacak."

Bir adamın ses bu ve tanıdık... Acı bir şekilde hem de.

"Susarak öfkeni mi bastırıyorsun yine yoksa sıranı mı bekliyorsun?"

Sus. Ölüler konuşmaz.

"Lina uyandığında pek bir şey kalmayabilir benden geriye."

Ben... ölüm değilim ki uyanınca kalmasın başka bir şey kimseden geriye...

"Bu şekilde mi olması gerekiyordu?" diye sordu Aral. Sesinde bariz bir öfke seçiliyordu.

Zihnim gittikçe uyanırken neden uyuyor olduğumun bilincini kazanarak üzerimdeki yorganı sıktım. Gözlerimi sıkıca yumup yüzümü yastığıma bastırdım.

"Ona kaçma şansı verdim," dedi adam öylece. "Kaçsın istedim. Buraya ne için geldiğini biliyorum. Kaçsın bundan istedim." Kısa bir sessizlik içimde bir şeyleri koparan. "Öyle de yaptı, kaçtı ilk önce. Ama sonra beni teşhis etmen için seni getirdi yanında." Acı bir alay vardı sesinde. Sonra sessizce mırıldandı. "Artık korksa bile kaçmayacak kadar büyüdüğünü kabuk etmem gerekiyor sanırım."

Burnumda bir sızı, kalbimde bolca öfkeyle araladım gözlerimi. Ağlamamak için sıkarken kendimi sırt üzeri dönüp tanıdık olduğu kadar artık bir o kadar da yabancılaştığım tavana diktim gözlerimi. Sessiz derin bir nefes alıp yavaşça verdim. *Bu bir kabus değil, benim asıl gerçeğim. Bu yaşanıyor gerçekten. Rüya değil yaşadıklarımın hiçbiri. İçerde oturan adam ne bir hayalet ne de korkularımdan ibaret.*

Aral'ın sevdiğim sesinde ilk kez bu türden bir öfke seçerken bir soru daha sordu. "Lina'nın geleceğini biliyor muydun?"

"Biliyordum," dedi. "Sen de neden burada olduğunu biliyorsun."

Hükümdar Çakırca'yı kastediyor. Aral kızacak bunun için hem bana hem de babama. Halbuki Hükümdar Çakırca hiçbir şeyi zorla yaptırmış değil bana. Ben kendim karar verdim yola çıkmaya, bir sona varmaya ve Aral'ı arkamda bırakmaya. Onu Ares'le değil aynı ortamda aynı cümlede bile kullanmazdım son olanlardan sonra. Babamı bulacağım düşünüyordum hem aslında ve hazırlıklıydım buna. Öyle sanıyordum. Babamı kaybettiğim yerde bulacak yakasına yapışıp hesap soracaktım ama bilmediğim bir vakittir şuursuzca yatıyordum yatakta. *Zihnin öfkeli kalbin korkak. Dilin zehirli ama bilincin sarsak. Ve bu halde hayal edebiliyorsun bir savaştan galip dönmeyi...*

"Babamın söylediği hiçbir şey aklamaz seni," dedi Aral. Sakin konuşuyor olsa da kızgın olduğu anlaşılacak bir ton vardı sesinde. Yüz ifadesini hayal edebiliyordum.

"Aklanmak olmadı hiçbir zaman derdim," diye yanıtladı onu. "Ben sadece onun elleri temiz kalsın istedim. Babanın aksine."

"Lina'nın elleri temiz," dedi üstüne basa basa. "Öyle de kalacak. Kendini kanından başkasının kanına bulandığı yok ellerinin ve ben usandım onun ellerini kan içinde görmekten."

"O benim kızım," dedi adam da kızgın bir tonda üstüne basa basa. "O benim canımın yarası değil benden bile daha fazlası. Ben ister miyim ulan canı yansın eli kendi kanına boyansın, avuçlarında üç beş

günde bir dikiş atılsın? Oradan oraya savrulsun... çaresizce beni ararken..."

Söylediği her kelime bir yandan öfkelendirirken beni bir yanda da kalbime saplandı. Gözlerim daha çok dolduğunda ağlamamak için dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım beni bir başıma bırakan kimse için. Öfkeyle yorganı sıktım.

Aral öfkesinde biraz olsun azalma olmadan "Niye şimdi peki?" diye sordu.

Ben ne zaman babama kızsam ondan nefret etmeyeyim diye beni sakinleştirir bana anlamlı ihtimaller sunardı. Ama şimdi benim uyuduğumu düşünerek babamla tek başına yüzleşiyor, kendisi için değil üstelik, benim için ona olan öfkesini çekinmeden kusuyordu. Arayı bulması gerekmeyen bu kısa anda kızgınlığını çekinmeden yaşıyordu.

Adam da artık kızgındı ama öfkesi Aral'a değildi. "Çünkü neredeyse kazanıyordum," diye sesini yükseltti hafiften. "Çünkü eğer size bir şey olmasaydı orayı yakmakla bırakmazdım Aral. Ama Ares'in Lina'yı tetiklemek için ona karşı seni kullanabileceğini düşünmedim. Lina ve senin o davete katılman ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı unsurlardan en mükemmel olanıydı. Herkesin dikkati sizin üzerinizdeydi. Lina iyi ve kendinden emindi, yanında sen vardın. Her şey mükemmeldi. Fazla mükemmel." Duraksadı. O kadar dikkatle kulak kesilmiştim ki sakalını okşadığını tanıdık bir hışırtı sesinden anladım. "Sonra Ares kendi kurduğu oyunu oynadı. Hiçbir şeyi umursamadan, ölümü göze alarak körlemesine bir atış yaptı ve tam on ikiden vurdu. Sana oynadı. Lina'nın hala tetiklenebilir olduğunu Şura'ya kanıtlarken ikinizin de hayatını bir kumara yatırdı ve ben rest çekip ikinizi de alıp çıkmak zorunda kaldım. Eğer Ares o gün orada olmasaydı, hepsini öldürecektim. Herkesi öldürecektim Aral. Bitecekti. Ama Ares o gün oradaydı ve ikiniz de bu yüzden neredeyse ölüyordunuz. Kendi dünyamı kaybettikten sonra asıl dünyanın ne önemi var?"

"Daveti bekliyordun," dedi Aral bir şey fark etmiş gibi. "Niye beni aradın o zaman? Otopsi yapmasam Lina başta olduğu gibi tüm bunlardan uzak, Circus'un da senden haberi olmazdı."

Aral'ı mı aramış? Ne zaman? Bundan bahsetmemişti hiç bana. Biliyor muydu hep onun yaşadığını? Bilmiyorum demişti. Yalan mı

söylemişti bana? Neden düzeltmemişti? Belki söylese daha hazırlıklı olurdum her şeye.

"Lina için," dedi adam. "Her şey Lina için... Eğer yaşadığıma dair şüpheleri olmasaydı Jadwiga, Lina'ya gidecekti ve Lina da muhtemelen ananesinin yardımı için her şeyi kabul edecekti."

Aral "İstedikleri Lina'ysa onu almak için çok zamanları vardı?" dedi anlamayarak. Ona da kızgın hissettim ama eğer şu an ben konuşuyor olsaydım aynı soruları sorardım.

"Alamazlardı," dedi adam bu fikre karşı çıkarak. "Hükümdar, Lina'yı izliyordu herhangi bir işaret için ve Mustafa Selim Kotan bunu biliyordu. Jadwiga bu yüzden Lina'nın çaresiz kalıp ona gitmesini bekledi. Lina ona giderse hiçbir şeyi ispatlayamaz Hükümdar, karşı da çıkamazdı. Bu yüzden seni aradım. Önce sen şüphelendin, sonra bu şüphe Celina'nın şüphelerini besledi, sonra sıra Lina'ya geldi ve bu onu sana getirdi. Aradığı desteği ananesinde değil sende bulsun istedim. Senin yanında daha güvende olurdu. Senin onu koruyacağını biliyordum, Hükümdar da senin için onu korumak zorunda kaldı."

Ekin ben, Aral'a götürmese o gün savcılıkta yine de Aral'a gidecektim. Ekin'in o gün beni Aral'a götürmesinin de bir amacı vardır belki. Ona hediye vermenin ötesinde bir amaç.

"Niye yaptın peki? Böyle mi olmak zorundaydı?"

"Zorundaydı," diye onayladı. "Lina ve Celina inanmazsa kimse inanmazdı. Ölmezsem onlardan habersiz bir adım bile atamazdım ve eğer o gün ölmezsem Lina'yı buna ikna-"

Cümlesini duymaya dayanarak yataktan kalktığım gibi odanın kapısını çarparak kapattım susmaları için. Sonra da kapıyı kilitleyip kapının tam önüne oturdum. Söyledikleri zihnimde dolaşırken öfkeyle soluk alıp veriyordum. Yine mi panik atak geçirecektim? Nefret ediyordum bundan...

Ölmek zorundaymış. Ben ikna olmazsam kimse olmazmış. Katil olmak zorundaymışım. Jadwiga, yani ananem, annemin öz annesi, ona muhtaç olmamı beklemiş beni kullanmak için.

"Lina."

O adam Jadwiga'ya gideceğimi düşündüğünde Aral'ı aramış. Jadwiga'ya gitmeyi düşündüm. O halde üç ay önce olmuş olmalı.

"Lina, bir tanem."

Aral biliyormuş yani yaşadığını. Bu yüzden mezarı açtırmış. Bana anlatmadı bunu hiç. Yaşadığını bilmiyorum dedi. Belki de o süreçte bir daha haber alamayınca emin olamamıştır.

"Lina, iyi misin? Aç lütfen."

Saklamaz yoksa benden. Saklar mı? Saklamaz. Annem bile saklıyor her şeyi o da saklar. İyiliğim için susuyor Aral bazen, yine susmuştur. Herkes susuyor bana. Sussun herkes o zaman.

"Linacım."

O an duyduğum ses zihnimden çıkardı beni. Gözlerimi kırpıp bana seslenen sese doğru çevirdim başımı.

"Linacım," dedi tekrar. "Yeden açmıyoysun kapıyı?"

Yutkundum. Kimseyi görmek istemiyorum çünkü Alin.

"Linacım," dedi tekrar. Yanağını kapıya yaslamış gibiydi. "Hadi çık dışayı. Ben seni ösledim. Hem babacım da geydi bak."

Kalbime bir ağır girdi. O bizim babamız değil Alin. Bizim babamız bizi bırakıp gitmezdi. Bizim babamız beni katili etmezdi.

"Lina," dedi sevdiğim bir ses. "Aç kapıyı lütfen."

Açmak istemiyordum. Baba susan kimseyi görmek istemiyordum çok seviyor olsam bile.

Alin "Annecim," dedi üzgün bir sesle. "Linacıma ye oldu? Yeden bisi içeyi almıyoy? Hasta mı?"

Belki de hastayımdır gerçekten. Kafamdan, kalbimden, ruhumdan ve bedenimden hastayımdır belki de gerçekten. Belki de rüyadır bunların hepsi gerçekten. Gerçek birazdan kendini Aral'ın beni uyandırmasıyla gösterir belki geçerken.

"Bir şeyi yok Lina'nın," dedi annem. "İyi olacak bir tanem."

"Hastaysa Ayalcım onu iyileştiysin," dedi Alin. Beni gerçekten seven, benim için endişelenen ve benden hiçbir şeyi gizlemeyen tek kişinin dört yaşındaki kız kardeşim olması çarpıcı bir gerçekti gerçekten.

"Ayalcım Linacımı iyileştiy."

"İyileştireceğim," dedi sevdiğim ses. "Sen anne ve babanla mutfakta beni bekle olur mu minik sincap? Ben Lina'yı iyileştirip geleceğim."

Aral o an sadece Alin'le değil anne ve babamla da konuşuyordu aslında. İkisini de uzaklaştırıyordu buradan. Onlara kapıyı açmayacağımı biliyordu. En yüksek ihtimalin kendisine ait olduğunu da.

"Sös mü?"

"Söz."

"Tamam o saman," dedi ona güvenerek. "Linacım," diye seslendi sonra yine bana. "Ben annecimle seni mufakta bekliyoyum. Ayalcım seni iyileştiyecek. Çabuk iyileş tamam mı?"

İnsanların ruhu hastalanırsa iyileşmez Alin. İyileşmiş gibi yaparlar.

"Lina," dedi annem ağladığı her halinden belli olan bir sesle. "Lütfen aç kapıyı, endişeleniyorum."

"Celina Hanım," dedi Aral yumuşak bir sesle. "Ben onunla ilgilenirim. Siz oturun lütfen."

Annem ve onun adımlarından daha geniş eskiden tanıdık olan birkaç adım sesi uzaklaştı yavaşça. Onların kapımdan uzaklaşmasını dinledim. Ama Aral'ın kapının arkasındaki varlığı hâlâ oradaydı.

"Lina," dedi tekrar. "Sadece ben varım."

Sadece hep o vardı zaten. Burnumu çekip pes etmeyeceğini bildiğimden uzatıp kilidi çevirdim. Kilit sesini duyduğunda usulca açtı hemen kapıyı. Girebileceği kadar açılması için hafifçe önce doğru eğildim. Karanlık odaya girdiğinde yerde kapının önünde oturduğumu fark etmesi saniyelerini bile almadı. Kapıyı ardından kapatıp güven vermek ister gibi kilitledi ve yanıma diz çöktü yavaşça.

"Biliyor muydun yaşadığını?" diye sordum tek düze bir sesle.

"O şekilde olmadı," dedi durup düşünmeden. "Bugüne kadar hâlâ şüphem vardı yaşadığına dair."

Kafamı salladım yavaşça. Yalan söylememişti bana. Anlatmadı diye de kızmıyordum aklına bile gelmemiş ya da fırsat olmamış olabilirdi. Çünkü bana kızmaya bile vakti yoktu adamın. Tam kızacakken ölen babam çıkagelmişti çünkü.

"Buz kesmişsin," dedi yanağımı okşarken.

Burnumu çektim. "Ölen babamı gördüm ondandır," diye mırıldandım.

Dili dudaklarını ıslattı. Bir saniyeliğine dişlerini sıktı öfkeden ama tek kelime etmedi bu konuda. Arkasına uzanıp yatağımdaki yorganı çekti ve etrafıma sardı. Sonra yere oturdu, sırtını kapıya yasladı ve kolunu açtı bana kucağına gideyim diye.

Kafamı iki yana salladım. "Öfkeliydin bana," dedim içim titrerken. "Öfkeni bile çıkaramıyorsun benim yüzümden."

Kafasını salladı usulca. "Kucağıma gel Lina."

"Kız bana önce," dedim inatla. "Sen bana kızacaksın. Sonra ben de gidip ona kızacağım. Hepsi sırayla."

"Lina."

"Kız!" diye sesimi yükselttim hafifçe. "Hepsi sırayla!"

"Şu an içimden gelen tek şey seni sevmek," dedi sakince gözlerime bakarken. "Şu an sana kızmak gelmiyor içimden." Elini uzattı ısrarla. "Buraya gel sevgilim. Olman gereken yer burası."

İçimdeki ağlama isteğini bastırıp daha fazla direnmeden doğruldum ve kollarımı boynuna sararak kucağına yerleştim. Buz kesen yüzümü sıcak boynuna gömdüm.

"Senin de içinden gelen yıkıp dökmek değil," dedi saçlarımı okşarken. "O yüzden burada kendi kendine kırılıp dökülüyorsun."

Büyük eli sırtımı okşayarak sürtünme ve kan dolaşımımı hızlandırarak beni ısıtmaya çalışırken "Onun canını yakmak istiyorum," dedim. "Öyle yapacaktım. Öyle planlamıştım." Burnumu çektim. "Karşıma çıktığında onu gerçekten öldürmekten korktuğum zamanlar olmuştu," dedim öfkeyle. "Ona kızıp bağıracaktım Aral. Böyle hayal etmemiştim." Dişlerimi sıktım. "Yakasına yapışıp hesap soracaktım. Böyle fare gibi tir tir titreyerek saklanmayacaktım."

Omzumdan öptü sevgiyle. "Fare gibi değil," dedi bundan hoşlanmamış gibi. "Kedi gibi."

"Kedi olmayacaktım," diye kızdım. "Aslan olacaktım."

"Yine olursun," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ne olmak istiyorsan o olursun Lina. Kendine yüklenme bu kadar. Vücudun alarm veriyor görmüyor musun? Niye bu kadar körsün kendine karşı?"

"Beni yarı yolda bırakıyor hep. Aklım başka kalbim başka çalışıyor sanki. Bedenim aklıma ayak uyduramıyor. Nefret ediyorum bundan."

"Öldü sandığın babanı evinde buldun Lina," dedi kabul edemediğim o gerçeği bir çırpıda söyleyerek. "Kim olsa aynı tepkiyi verir."

Kafamı iki yana salladım. "Sen vermezdim. O da vermezdi. Ben veriyorum ama. Korkağım. Güçsüzüm. Her şeyimi kaybedeceğim bu yüzden."

İçime bir korku düştü. Her şeyimi kaybedecektim gerçekten.

"Hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin." Burnunu boynuma sürtüp "Buradayım ben," diye fısıldadı ve boynumu öptü. "Hep burada olacağım," dedi şah damarımın üzerine.

Kollarımı daha sıkı sardım ona. Sol elimin parmaklarını ensesindeki saçları arasına sokup kendime daha çok çektim onu. "Sadece sen," diye fısıldadım.

Aral beni kollarında ısıtıp bir süre sakinleşmemi bekledi. İkinci krizimi de kendimden başka kimseye zarar vermeden atlatabildim böylece.

Sağ eli uzanıp sol elimi kucağını çektiğinde ona izin verdim. Elimi eli içine hapsederken parmakları kolayca nabzıma yerleşti. Parmakları nabzımı sayarken dudakları alnımdan sıcaklığımı ölçtü tarttı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yanağımı omzuna yaslamış güzel yzüne bakarken "İyiyim," diye mırıldandım.

Kan ter içinde kalmıştım uyurken ve az önce ağlamamak için de sıkmıştım epey kendimi ama iyiydim şimdi. Bayılmak insanı deşarj ediyordu gerçekten.

Yumuşak bir sesle "Şoka girdin," dedi.

Fark etmiştim.

"Işığı açabilir miyim?" diye sordu komodinimin üzerindeki gece lambasını kastederek.

Esasen tek bir ışık bile istemiyordum ama Aral'ın endişesi inadımı kırıyordu hep.

"Olur," diye mırıldandım.

Düğmeye bastı ve loş bir ışık aydınlattı odayı. Yüzünü daha net görebildim. Gözlerinde bir sürü şey vardı yine ama en çok şefkat vardı bana bakarken. Az önce o adama hesap sorarken böyle bakmadığına emindim neredeyse. Onunla sevgili olalı uzun bir zaman geçtiğini söyleyemezdim ama birbirimizi görmediğimiz saatler uyuyor olduğumuz anlardı ve o anlarda bile çoğunlukla beraberdik. Dolu dolu bir aydan bahsediyorduk ve öyle bir aydı ki bu birbirimizin pek çok anına şahitlik etmiştik. Bu yüzden saç diplerindeki hafif ıslaklık canımı sıktı. Endişeden ve stresten terlemişti. O terlemezdi genelde. Soğukkanlılığını yitirmezdi öyle kolay kolay.

"Sen de iyi misin?" diye sordum ona.

Siyah gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. "İyiyim... Sen iyi ol ben iyi olurum," dedi ve bunun bir palavra olmadığı gerçeği kalbimi yumuşatıyordu. "Uyuşukluk var mı hiç?"

Kafamı iki yana salladım.

"Miden bulanıyor mu?"

"Biraz."

"Net görebiliyor musun beni peki? Benekler var mı?"

"Yok."

"Harika," dedi gözlerime bakarak. "Duygu durumun nasıl?"

"Sakinim," dedim gözlerine bakarak. Artık sakindim. *Sakin olmayacak bir şey yoktu. Herkesin başına böyle şeyler gelirdi. Adı üstünde: bazı insanlar böyle yaşardı neticede. Doğal. Benim doğalım bu. Kabul ettim artık bunu. Sakinim. Evet.*

"Çok sakinim hatta," dedim gözlerine bakarken. "Aşırı."

Annemin ve o kişinin varlığını sıfırlamıştım kafamda. İstediğim de böyle bir şey yapabildiğimi henüz yeni keşfediyordum.

Bu cevabım Aral'ı gerdi. Dili dudaklarını ıslattı gözlerinde bir parça endişe geçerken.

"Bugünün tarihi ne Lina?"

"On dört şubat," dedim düşünmeden. "Artık on beş gerçi."

"Neredeyiz peki?"

Cevap vermedim. Verecektim aslında ama dudaklarımı araladığım an ağlayacağımı fark ettim. Bu yüzden kafamı iki yana salladım sormaması için. Ev gibi gelmiyordu burası artık. Eskiden evimdi demek de istemiyordum. Söylersem ağlardım çünkü. Cesur acaba bu odada böyle mi hissetmişti Aral? Onun evi de burası değildi....

Aral'ın gözlerindeki endişe yerini sevgi ve hüzne bıraktı. Nabzımı ölçtüğü eli sıkıca tuttu elimi.

"Sıkma kendini," dedi yumuşacık bir şefkatli bir sesle. "Bırak gitsin Lina."

Kafamı iki yana salladım. Gözlerine bakmak yerine ilgimi başka bir şeye verdim. Tuttuğu elime baktığımda gördüğüm şeyle tüylerim diken diken oldu. Birkaç saat önce *Ares'i dövdüğüm ve bana söyledikleri aklıma gelirken* öte yandan *ellerimde hala kanını taşıdığımı fark ettim. Ellerim kanlı geziyordum ve o elle Aral'ın elini tutuyordum. Yüzüğüm kan olmuş... Aral'a ait bir şeyin kan olmasına tahammül edemiyorum.*

Mide bulantısıyla elimi kendime çekip hızla ayağa kalktım.

Aral peşim sıra ayağa kalkıp "Lina-" demişti ki "Ellerimde kan var," diye açıkladım kısaca ve aceleyle kapıyı açtım banyoya gitmek için.

Odadan hışımla çıkıp banyoya girdim aceleyle. Aral da peşimden geliyordu. Ellerim sargılı olduğu için açıkta kalan parmaklarıma kan bulaşmıştı yalnızca. Sargı da kan içindeydi ama onu değiştirmek kolaydı. Ben tenimdeki kanı temizlemek istiyordum en çok. Parmaklarımı suyun altına tuttum aceleyle. Ellerimi her kadar ovarak yıkasam da yüzüğüm yeterince temizlenmemiş gibi hissettirdi. Bu yüzden ikinci kez düşünmeden diş fırçama uzanıp yüzüğümü parmağımın üzerinde fırçalamaya başladım.

O sırada annemin "Lina," deyişini işittim. Beni ürkütmek istiyormuş gibi yanıma adımlayıp elini sırtıma koydu. "Temizlendi bir tanem. Hadi ellerini kurulayalım."

O an zihnime vuran bir anı canımı yaktı. Ağlayacak gibi hissettim. Aral'ın kanına ellerimi buladığım gece, bu banyoda, ellerimi temizlemek için ağlayarak ellerimi fırçalarken annem de bir yandan ağlayarak beni durdurmaya çalışmıştı tıpkı şu an yaptığı gibi. Ve yine başarılı olamamıştı. Neden beni çekmemiş buradan zorla mesela? Cinnet geçirmemden mi korkmuş? Yoksa benden mi? Ona da zarar veririm diye korkmuş mudur benden? Benim tilki-

"Lina."

Ve bir ses. Kafamın dışında değil yalnızca içinde bile kendimle beni baş başa bırakmayan beni hiç yalnız bırakmayan o ses ve sıcak elleri...

Dalgın gözlerimi kırpıştırıp suyun altına soktuğu büyük ellerine baktım. Suyun altındaki ellerimi tuttu. Annemin kenara çekildiğini bile fark etmemiştim.

Dudaklarını saçlarıma yasladı "Ellerin de yüzüğün de temiz sevgilim," diye fısıldadı sevgi dolu bir sesle.

İçimdeki ağlama istediği, hatırladığım anı ve onun varlığıyla daha çok artarken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Temiz değil," dedim kabul etmeyerek. "Kan var."

Sol elimi elinin içinden çıkarıp sağ parmağımdan çıkarmak istemediğim yüzüğümü elimin üzerinden fırçalamaya devam ettim. Tek derdim buydu. Başka derdim yok benim. Temizleyeceğim bu yüzüğü ve her şey düzelecek. *Tek derdim bu benim. Başka derdim yok. Temizleyeceğim ve her şey yoluna girecek. Başka hiçbir sorunum yok. Kapının önünde beni bekleyen başka bir sorunum yok. Babam ölmemiş gibi karşıma geçmiş değil. Yüzleşmem gereken tonlarca ağırlıktaki gerçeklerim de yok benim. Tek derdim bu Aral. Bu yüzük de kan olursa*

yapamam. Temizleyeceğim geçecek. Ne olur bırak da temizleyeyim gönlümce. Temiz değil. Biraz daha fırçalarsam geçer...

Aral önce suyu kapattı, ardından elimden fırçamı aldı. Ben ona karşı çıkamadan eline biraz sıvı sabunu alıp ellerimi elleri arasına alarak yıkmaya başladı.

Yüzüğümün üzerinde gezdirdi baş parmağını, ovaladı acele etmeden. Her parmağımı teker teker ovdu, tırnaklarımın içine kadar her yerini özenle temizledi. Avuçlarımın dikişli olduğunu bildiği için sadece parmaklarımla ilgilendi ama sargılarım ıslanmıştı biraz. Bana bunun için de kızmıştı belki de ama o an kızmadı. ***Aral'ın bana kızmak için bile vakit bulması lazım. Bir sürü şey borçluyum ona.***

Ellerimi durulayıp, kulağıma çok yakın duran dudakları "Tertemizsin," diye fısıldadı.

Önce kendi ellerini sonra da benim ellerimi havluyla kuruladı. Beli kolunu belime sarıp beni banyodaki klozetin üstüne oturtup anneme sargı bezi var mı diye sordu. Ellerime bakıyordum hâlâ.

"Sargı bezi varsa alabilir miyim?" diye sordu anneme.

"Tabii," dedi annem ağlayan bir sesle. "Getireyim hemen."

Aral önümde diz çöküp ellerimdeki sargı bezlerini açarken öylece ellerime bakıyordum.

"Lina," dedi bana.

"Hım."

"Gözlerime baksana bir benim."

Kafamı iki yana salladım.

Ona bakarsam ağlardım. Bu yüzden ellerime bakmayı tercih ediyordum. Ellerime bakınca kanın sebebini aklımda taze tutabiliyor ağlamamı bastırabiliyordum.

Eli uzanıp çeneme yerleştirdi ama yukarı kaldırmak için bir güç uygulamadı. Baş parmağı parmağı tenimi okşadı. "Ağla Lina."

"Ağlanacak bir şey yok," diye mırıldandım.

O sırada içeri annemden daha iri biri girdi. Aral'a ihtiyacı olan her şeyi verirken öylece dikildi orada.

Annem adamın arkasında göz yaşlarını dökerken arkasına saklandığı adama duyduğum öfke boğazıma tırmandı ama dilimi silah etmemem lazımdı. ***Zihnin öfkeli kalbin korkak. Bu yüzden farz sana ağzını açmadan önce her boğumda düşünmek.*** **Katil değilim.**

***Öldürmedim kimseyi. Ne elimle. Ne de dilimle. Bazen en büyük kurşun olabilir susmak. Sus bakalım Lina. Kim bu savaşı kim kazanacak*.**

Aral hızla sargılarımı tazeledi. O doğrulurken ben de doğruldum ve çekinmeden tuttum elini. Kapının önünde bekleyen sessiz kabuslarımın arasından geçtim peşimden onu da götürerek. Vestiyerdeki montumu aldım yavaşça.

"Eve gidelim," dedim Aral'a.

Aral'ın bana baktığını sevdim ama birkaç saniye sürdü bu yalnızca. Hiç karşı çıkmadı kararıma. Aral uzanıp kabanını aldığı sırada annemin titreyen eli uzanıp tuttu elimi.

"Lina," dedi ağlayarak. "Zaten evindesin annecim... Ne olur yapma böyle."

Boğazım birkaç yumru daha dizildi.

"Burası benim evim değil," dedim yüzlerine bakmamak için yere bakarken. Burnum akmaya başladı. "Evi sırtını dönmez insana."

İnce parmakları yüzüme dokundu. "Sıkma kendini," dedi ağlayarak. "Kendini sıktığın için burnun kanıyor. Ağla ne olur Lina. Ağlarsan hafifler için."

"Hafiflemesin," dedim sakin ama öfkeli bir sesle. "Hafiflerse geçer. Geçmesin." Öfkeli gözlerimi ona çevirdim ilk kez ve ağlamaktan şişen mavi gözlerine baktım. "Hiç unutmayacağım bana yaşattığınız bugünü."

Mavi gözlerindeki hüzün öyle yoğundu ki üzüntüden mide bulantım arttı. Ağlıyordu o da benim gibi ve öyle başarılıydı sessiz ağlamakta ona bakmamış olsam saatlerdir ağladığını fark edemezdim.

Elimi kendime çektim usulca. "Bana sustuğun hiçbir şeyi unutmayacağım anne."

"Annene değil bana kız," dedi kapının önünde duran adam. "Her şeyin suçlusu benim."

"Evet öylesin," dedim nefretle ama ona dönüp bakmadım. "Ve pişman bile değilsin yaptığından."

"Sizi yaşatmak için ne-"

Sözünü tamamlamasına tahammül edemeyerek öfkeli gözlerimi ona çevirdim. "Ölseydin," dedim doğrudan. O an kalbime yuvasından çok eskiden çıkmış yorgun bir mermi saplandı. Pişmanlıkla doldu içim. "Yine ölseydin ama beni katilin etmeseydin," dedim bu kez. "Ölmen

gerekiyorsa yine ölmüş gibi yapsaydın ama beni katilin etmeseydin," diye kızdım ona.

Başta susmakla cezalandıracaktım onları ama bir kez çıkmıştı ağzımdan kelimeler. Bir daha susamazdım. Bu yüzden onları serbest bıraktım.

"İkna etmen gerekiyormuş ya bizi. Tebrikler!" Sesim titrese de gözlerinin içine baktım. "Öyle ikna oldum ki öldüğüne her gün cesedini teslim almak için morgun önünde bekledim." Yumruklarımı sıktım. "Beni boş ver. Bana susmayı alışkanlık etmişiniz siz kendinize. Ya annem? Ne kadar kritikti o zaman durumu. Ya üzüntüsünden ölseydi o zaman? Ya ölmediğin halde öldüğün fikriyle onu öldürseydin?"

Kafasını iki yana salladı, üzüntüyle bakan gözleri. "Celina öldüğüme ikna olmazdı."

Onların da acı çektiğini üzüldüğünü görmek daha da öfkelendiriyordu beni. Onların üzülmeye hakı yoktu ki. Benim dünyamdı yıkılan tekrar tekrar.

"Tabii annem tanıyor seni," dedim kafamı sallayarak. "Kim olduğunu neyin içinde olduğunu benden daha biliyor. Bir tek benim, bu kadar içinde olup hiçbir şeyi bilmeyen aptalın teki. O yüzden bu kadar inandım seni öldürdüğüme."

"Linacım," dedi arkamdan ağlamak üzere olan bir ses.

Alin'in varlığını unuttuğumu fark edip gözlerimi kapattım.

"Bir şey yok bir tanem," dedi annem.

"Linacım ditmesin," dedi Alin ağlamak üzere olan bir sesle. "Bağırmayın."

Yutkunup gözlerimi açtım ve anneme sarılan Alin'e baktım. İçimdeki ağlama isteğini tetikledi onun korkan gözlerine bakmak.

"Alin'le gömdüm ya ben seni," dediğimde göz yaşlarımı daha fazla tutmadım içimde. Usulca süzülmeye başladılar gözlerimden. "Tek başıma. Yanımda üç yaşında bir çocukla, o korktuğundan ağlarken bir başıma yağmurun altında gömdüm ben seni..."

Bana uzandığından elini ittim. "Asaf gelip aşağılayıcı bir tavırla borcu ödememe gerek olmadığını söylediğinde sana da böyle baktığını hayal edip pişmanlıktan ölerek kapısına gittim onun bana iş versin diye..." Göğsünden ittim onu hafifçe ama sanki tüm gücüm uygulamışım gibi geriye doğru sendeledi. "Sana mezar taşı yaptıracağım diye yemek yemedim." Tekrar ittim. "Otobüse

binmedim. Notlarımı sattım. Üç işte çalıştım. Günde iki saat uyuyarak hayatta kalmaya çalıştım." İttim. "Annemi yaşatmaya çalıştım." Alin'in ağlayışı kulağıma dolup beni daha çok öfkelendirirken onu güçle ittim. "Alin'e bakmaya çalıştım!" Tekrar ittim. "Olmayan bir borç için..." Tekrar. "Tek başıma!" Tekrar. "Ölmediğin halde!" Tekrar. "Katilin olmadığım halde!" Ve tekrar. "Bir babam olduğu halde!"

Onu tekrar ittirmek üzere kalkan ellerimi bileklerimden yakalayıp beni kendisine çekip zorla sarıldığında onu itmeye çalıştım. "Bırak," dedim ağlayarak. "İstemiyorum."

İstemiyordum. Bir kolunu bana sıkıca sarıp kollarımı göğsünde sabitlerken diğer elini başımın arkasına yaslayıp beni kendisine yasladı tamamen.

Saçlarımdan öpüp "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bana sarılmasın izin vermek istemedim. İtmeye çalıştım onu. "Bırak!"

"Her şey için özür dilerim Lina."

"Her şeyi başıma yıktın benim!" diye bağırdım. "Bırak!"

Bırakmadı. Göz yaşlarım bir bir omzuna düşerken bir eli saçlarımı okşarken diğer kolu sıkcıca tutuyordu beni. Ellerim göğüslerimiz arasında sıkışıp kalmıştı. İstesem kurtulacağımı biliyordum ama güç kalmamıştı sanki kollarımda. Kollarının tanıdık varlığı, değişmeyen kokusu, kalp ritmi ve onun gerçekten benim babam olduğu ve ona Aral'a bile itiraf edemeyecek kadar çok ihtiyacım olduğu gerçeği her saniye direncimi kırıyordu.

"Her şeyin suçlusu benim. Her şeyi kabul eder sırtımda taşır, yüzleşirim ama hiçbir şey ben öyle istediğim için olmadı Lina. Mecburdum bir tanem. Tek şansımız olmasa tek bir saniye yalnız bırakmazdım seni Lina. Tek bir an Lina. Tek bir an şansım olsa sana tek bir saniyesini yaşatmazdım bu olanların. Özür dilerim bir tanem."

"Seni öldürdüm sandım," dedim göz yaşları içinde.

"Biliyorum," deyip saçlarımdan öptü yine. "Özür dilerim. Tek şansım buydu Lina. Sen inanmazsan kimse inanmazdı. Özür dilerim."

"Hiç unutmayacağım," dedim dudaklarımı omzuna yaslarken.

Şakağımdan öptü beni. "Biliyorum, özür dilerim."

Ona direnmeyi bıraktım. "Affetmeyeceğim seni hiç," dedim göz yaşlarım usul usul akarken.

Başını salladı usulca. "Affetme," diye onayladı beni. Bir kere daha öptü saçlarımdan.

Göğüslerimiz arasında sıkışan ellerimle gömleğini tuttum sıkıca. "İlk söylediğim," dedim zorlukla. "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum," dedi.

Gömleğini daha çok sıktım kaybolmasından korkarak. "Bir daha sakın ölme."

"Baba," dedi bunu duymaya çok ihtiyacı varmış gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım inatla.

Dudakları saçlarıma yaslıyken "Baba de," dedi nefes verir gibi.

Yutkundum. Onu kaybettiğimi sandığım gün, onu kaybetmeden önce onunla konuştuğum an hâlâ zihnimde taze ve pişmanlıkla doluydu.

Dudaklarımı omzuna yasladım bu yüzden. "Bir daha ölme baba," dedim ağlayarak.

Derin bir nefes verdi omuzları gevşerken ve "Ölmem," dedi derinden gelen boğuk bir sesle.

Ben omzunda ağlarken saçlarımı okşayan eli uzaklaştı benden. Birine uzandı. Alin'i de diğer omzuna aldığını ufak eli babamın boynuna sarılırken alnıma dokunduğunda anladım. Babam evimizin kapısının önünde, dağılmadan ve toparlanmadan bir adım önce, ikimiz de onun yüzünden omzunda ağlarken sorumluluk aldı. Bize eskisi gibi sarıldı ve kalbimizdeki tüm öfkeyi, kederi ve hüznü yumuşattı. İkimizi de teselli etti, saçlarımızdan öptü ve sevgisini esirgemedi hiçbir zaman yapmadığı gibi. Onu affetmem zaman alırdı belki ama ona, onun varlığına ihtiyacım vardı. Yaşamasına ihtiyacım vardı.

Alin babamın omzunda uyuya kaldı. Benim de sinir boşalması yaşamış ve ağlamış olduğum için uykum gelmişti ama uyumaya vakit olmadığının farkındaydım.

Burnumu çekerek omzundan başımı kaldırdım. Babamın sırtımdaki eli önce saçlarıma ardından yüzüme kaydı. Baş parmağıyla nemli kirpiklerimi kuruladı.

"Her şeyi düzelteceğim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yaşadıklarını unutturamam ama bir daha hatırlamayacaksın. Söz."

Kafamı iki yana salladım. "Söz verme."

Gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı hiç gitmeyen. Ona güvenmemi her şeyden çok istiyordu sanki. "Hak ettiğin o hayatı yaşatacağım sana."

Kafamı salladım buna inanmak isteyerek. Ben de bunun için savaşacaktım. Gözlerim Alin'in uyuyan yüzüne çevrildi. Korkmuş ve çok üzülmüş olmalıydı. Yüzüne bakınca yaşamaktan çok onu yaşatmak istiyordum.

Babam "Burada kal bu gece," dediğinde bana diyor sandım ilk ama sonra Aral'a baktığını fark ettim. "Lina bir sinir krizini daha kaldıramaz, senin de doğru soruyu sormak için kafanı toplamaya ihtiyacın vardır."

Aral'ın kafasını salladığını hissettim. Ben de karşı çıkamadım. Çünkü ne daha fazla nefret kusacak ne de hesap soracak halim kalmamıştı. Saatlerdir ayaktaydım ve psikolojik olarak o kadar yorulmuştum ki Aral ve Alin'le birlikte uyusam belki biraz olsun gevşeyebilirdi tüm kaslarım.

"Ben yatak hazırlayayım," dedi annem boğuk bir sesle.

"Ben hazırlarım," dedim ona bakmadan.

Ona bakmaktan neden kaçıyordum bilemedim o an. Vicdan azabı mıydı, aramıza giren soğukluk ya da kırgınlıklar mıydı bilmiyordum sebebi bilmiyordum ama bakamıyordum yüzüne. Babamdan daha kötü değildi yaptıkları, zira susmaktı tek yaptığı ama annem olduğu için ona daha fazla kırılma hakkı görüyordum kendimde belki de. Anneler de insan halbuki ama insan annesine daha çok içerliyor bir şekilde. Üstelik ya bir gün ölürse diye korktuğumdan haklı olsam da haklılığımı düşünmeden pişmanlık duyuyorum her seferinde. Yine de yüzümü çevirip özür dileyemiyorum utandığımdan. Aral'a anlatsam belki akıl verir bana ama ben onun aksine annesiyle vakit geçirmesine mani oluyorum onun.

Annem çekinerek bana uzattı elini. Saçlarıma dokundu hafifçe. Sonra da burnunu çekerek yatak odasına gitti. Muhtemelen Aral'ın uyuması için yastık yorgan falan çıkaracaktı.

Babam kucağında Alin'le odaya yönelmeden önce saçlarımdan öptü. "Annene kızma lütfen," diye rica etti. "Benim tüm sorumlusu."

Bir şey söylemedim. Sorumluluğu kimin üstlendiğiyle ilgilenmiyordum. Kimin yaptığıyla ilgileniyordum daha çok ve ikisinin de bana bunun için kırılmaya hakkı yoktu.

Babam Alin'i yatırmak için yatak odasına ilerledi. Uyumayacağını iliyordum. Babam geceleri çok nadir uyurdu ya da uyusa bile çok uykusu sığ olurdu. Ne zaman uyku girmese gözüme, mutfağa giderdim.

Ne zaman mutfağa gitsem birkaç dakika sonra yan sandalyemde o oturuyor olurdu. Bir gece yan yana oturup sohbet ederdik herhangi bir konudan, bir başka gece ben uykum gelsin diye kek yaparken o ya beni izler ya da ben fırını ayarlarken karıştırma görevini üstlenirdi. Artık fark ediyordum ki akşamları annemin dizine attığı birkaç saatten başka uyuduğu bir an yoktu esasen. Geceleri tetikte olmalıydı hep. Başına bir şey gelecek korkusuyla yaşamak zor olmalı.

Tam arkamda hissettiğim huzur verici bir varlık ve saç diplerime çarpan sıcak bir nefesle birlikte saçlarıma yaslanan dudaklar düşüncelerimi böldü.

"İyi misin?" diye fısıldadı dudakları saçlarıma yaslıyken.

Başımı salladım yavaşça. "İyiyim."

Annem odanın kapısını elinde yastık ve yorganla açtığında Aral doğruldu ve benden önce davranıp ileri atıldı yardım etmek için. Annemden yastığını yorganını teslim aldı ve teşekkür etti ona. İyi olup olmadığını sordu. Annem ona hüzünlü bir gülümseme verip yanağına dokundu minnettar bir şekilde. Aral'a iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti her şey için. Sonra da kahvaltı da istediği bir şey olup olmadığını sordu. Az önce hayatımızın en travmatik olayını yaşamıştık belki de ama annem o kadar ayıplanarak ve görev odaklı yetişmişti ki misafirinin kahvaltısıydı derdi. En çok da benim sevgilim olduğu için içi kan ağlıyor olsa da Aral bir şey isteyecek olursa hiç uyumadan onu yapmak için uğraşacağını biliyordum.

Annem hep susturulmuş hayatı boyunca sanki. Yüksek zekasına rağmen özgüvensizliği ve asosyalliği bu yüzden belki de. Babamı bu kadar seviyor olması bu yüzden belki de. Kendini ifade edemiyor olması ve ben kendimi kapattıkça yaklaşmaya daha da çekinmesi bu yüzden belki de. Bilmiyorum. Hepsi bir varsayım. Çünkü annem hiç anlatmadı bana kendini.

Aral elinde yastık ve yorganla yanım geldiğinde arkamı dönüp ona yol gösterdim. Misafir odasına girdik. Büyük koltuklardan birine ilerledim. Üzerindeki yastıkları kaldırdım. Aral da bana yardım etti. O çarşafı serdi ben de yastığını koydum. Kabanını çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. O an üzerinde gömlek ve pantolon olduğunun farkına vardım.

"Sana eşofman getireyim," deyip odadan çıkacaktım ki uzanıp elimi tuttu ve kendisi otururken beni de yanına çekti yavaşça.

Ona karşı çıkmayıp yanına oturdum. İlgiyle yüzüne baktım, o da aynı ilgiyle yüzüme bakıyordu.

"İyi misin gerçekten Lina?" diye sordu gözlerime bakarak.

Kafamı salladım. "Daha iyiyim," dedim sessizce. "Yarın daha iyi olurum."

Cevaplarım onu mutlu etmedi belki ama memnun etti. Beni onaylayarak kafasını salladı. "Hep daha iyi oluruz," dedi bana umut olmak ister gibi. Varlığı bile hayatımdaki en parlak ışıktı Alin'den sonraki. "Halledeceğiz her şeyi."

Kafamı salladım. Sonra aklıma bir diğer canımı sıkan gerçek üşüştü.

"Burada kalman sorun olmayacak mı?" diye sordum tereddüt ederek. "Annen seni evde sanıyordur. Dün de benim yüzümden kalamamıştın. Yine benim yüzümden gecenin bir vakti ayrıldın evden."

Yüzüme dökülen saçımı kulağımın arkasına itti. "Kalmamı istemiyor musun?"

İstiyordum. Hâlâ babamın bu evin içinde olduğu gerçeğini hazmedebilmiş değildim. Hatta onunla uyumak istiyordum ama şartlar pek fırsat verecek gibi durmuyordu. En azından bu evin içinde onun da olduğunu bilirsem biraz olsun belki uyurdum. Ama burada kalırsa aklı annesinde kalma ihtimali de vardı. Aral'ı sürekli iki şeyin arasında bırakmaktan nefret ediyordum. Aral, aralık demek. İki şeyin arası demek. Ama kalpken güzel. Aşkken güzel. İki şeyin arasında kaldığında değil.

Sessiz kaldığım için sol eli yanağıma yerleşti, yüzümü hafifçe kaldırdı, dışarıdan içeri vuran sokak lambasının loş ışığı yüzümüze vuruyordu. "Lina," dedi yumuşak ve sessizce. "Bir anlığında kendinden başka hiçbir şeyi düşünme." Baş parmağı usulca yanağımı okşadı. "Gitmemi mi istiyorsun kalmamı mı?"

"Kalmanı istiyorum," diye fısıldadım. "Ama annen-"

"Annemi düşünme," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Annemi ben düşünürüm. Sen bu gece sadece kendini düşün sevgilim."

İçimdeki sevgi öylesine sıcaktı ki bazen göğsüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Ona yalnızca bakarken bile hissediyordum bunu.

"Özür dilerim," dedim bu gece için.

Dili dudaklarını ıslattı gözlerime bakarken. Tüm öfkesini, söylenecek sözlerini yuttu sanki. Sonra kafasını iki yana salladı. "Dileme güzel bebeğim."

"Kızmayacak mısın?" diye sordum hüzünle.

"Şu an seni sevmekten başka bir şey gelmiyor içimden." Gülümsedi hafifçe. "Belki sonra kızarım ama."

Onu çok seviyordum. "Sonra kız mutlaka," dedim gerçekten kızmasını çok isteyerek. "Mutlaka kız bana."

Dolan gözlerime bakarken kaşlarını çattı. "Neden ağlıyorsun Lina?"

Sinirlerim bozulmuştu çünkü galiba. "Bana kızmana bile vakit olmuyor," dedim üzülerek. "Ben, sırf hayatım çok kötü diye beni sürekli alttan al istemiyorum. Bana karşı da duygularını dizginlemek ya da gizlemek zorunda kal istemiyorum. Üzeri örtülsün, halı altına süpürülsün, çözülmedikçe büyüyüp bana olan sevginden götürsün istemiyorum."

Gözlerime bakarak iç çekip bana doğru eğildi biraz. "Sanki bu mümkünmüş gibi," dedi sıcak nefesi yüzüme hafifçe eserken. "Söyledim Lina. Bizim seninle *konuşup* çözemeyeceğimiz derdimiz yok."

Aslında bir öpücükle çözmeyeceğimiz derdimiz yok derdi hep ama evin içinde babamın varlığının ve kulaklarının çok iyi duyduğu gerçeğinin farkındalığından ötürü biraz değişikliğe gitmişti üzerine basarak. Normal bir zamanda bu çok tatlı gelirdi belki ama normal bir anda değildik ve bu farkındalık beni de hazırlıksız yakaladı. Babamı ilk sevgilimle tanıştırdığım birkaç senaryo vardı aklımda varlığını unuttuğum. Bu ilk sevgili senaryolarının başrolü Atakan falan da değildi üstelik Aral'dı. Aral'ı babamla sevgilim olarak tanıştırmayı hayal ettiğim birkaç senaryo kurduğumu hatırladım bir anda ve bu kalbimde tuhaf bir ağırlık yaptı.

Çekinmeden "Seni çok seviyorum," dedim gözlerine bakarken. Kim duyarsa duysun utanmadım, utanacak bir şey değil ki sevmek.

Aral'ın gözlerine derin bir bakış yerleşti, sevgi ve şefkat somut bir şey olsa o an göz bebekleri olurdu.

"Çok aşığım sana," dedi o da gözlerime bakarak, çekinmeden.

Gülümsedim sevgiyle. "Yarın sana bir şey anlatacağım." Burnumu çektim. "Baş başa kalınca hatırlat mutlaka."

"Ne anlatacaksın?"

"Şimdi anlatamam," dedim malum sebepten olduğunu anlaması için gözlerimle kapıyı işaret ettim.

"Şimdi daha çok merak ettim," dedi hafifçe gülümseyerek.

Güzel gülümsemesine bakarken parmaklarımla dudaklarına dokundum. Onu öpmeyi öyle çok istiyordum ki eğer Aral'a ait herhangi bir odamızda olmuş olsaydık onu dakikalarca öperdim.

Merakla baktı yüzüme. "Benime mi ilgili?"

Kafamı salladım. Dudakları üzerindeki parmaklarımı öptü. "Şimdi daha çok merak ettim."

Gülümsedim hafifçe. "Tahmin bile edemezsin." Burnumu çektim. "Ben de bu şekilde olacağını tahmin edemezdim."

"Artık yazarak anlatmak zorundasın," dediğinde gülümsemem genişledi.

Kafamı iki yana salladım. "Beklemen gerekecek. İnan bana benden dinlemek istersin."

Kafasını salladı. "Ondan bir an bile şüphe etmem," diye onayladı beni. "Ama bu kadar meraklandırdıysan en azından ipucu vermen gerek." Burnunu yanağıma sürttü. "Yoksa..."

Yanağımı ona sürttüm. "Yoksa ne?"

Derin bir nefes aldı tenimden ve çok sessizce fısıldadı. "Çok ayıp şeyler söylerim."

Gülümsedim içimden gelerek ve dizginlemedim kendimi bunun için. Mutlu olmaya ihtiyacım vardı. Bir saniye bile olsa. Onunla olan birkaç saniye bile olsa...

"Normalde bile ayıp şeyler söylemiyorsun," diye fısıldadım ben de çok kısık bir sesle. Bu kadarını da duyuyor olmazdı babam bence.

Aral burnunu tenimde gezdirerek boynuma doğru ilerledi ve boynuma hafifçe bir öpücük bırakıp tenime "Öyle mi?" diye fısıldadı. Ses tonu ve beni öpüşü tüm tenimi karıncalandırdı. Birlikte olduğumuz akşam zihnimde şimşek gibi çarptı. Bana söylediği kelimeleri zihnim taradı ve tenimin ısısı arttı.

Burnundan güldü tenimin ısındığını hissetmiş gibi. Hafifçe boynumun bir başka yerini öptü yine. İç çekti. "Lina, Lina, Lina."

Biraz geri çekilip yüzüne baktım. "Gerçekten inanılmazsın," dedim sanki ben yapmışım gibi iç çekmesine.

Gülümsememe baktı. "Sen de öylesin."

Tüm konuşmayı beni gülümsetmek için yaptığının bilinciyle ona daha fazla âşık olmuş gibi hissettim. Onu her gün daha fazla sevdiğim bir gerçekti ama ben yalnızca daha fazla sevmiyordum, ben Aral'a

zaman zaman bir kez daha ve her seferinde daha fazlasıyla âşık oluyordum.

Yüzlerimiz arasındaki birkaç santimi ona birazcık uzanarak kapattım. Dudaklarına ufacık bir öpücük bıraktım. Bir santim kadar ondan uzaklaşıp gözlerine baktım. "Sana eşofman getireyim."

"Annen verdi." Nefesimi yüzüme çarpmıştı.

Koltuğun diğer ucunda duran takımı o zaman fark ettim.

"O zaman ben de kendime yastık getireyim."

Saçlarıma dokundu. "Burada mı uyuyacaksın?"

Kafamı salladım. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama seni görebileceğim bir yerde uyuması daha kolay olur."

Kafasını salladı yavaşça. Eğilip sol kaşım üzerinden öptü. "Bir yastık yorgan kap bakalım."

"Sen de üzerini değiştir. Gömlek oturma. Üzerinde kırışıyor."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Üzerimin kırışmasına karşı özellikle dikkat etmenin bir sebebi var mı?"

Öyle mi yapıyordum?

"Öyle mi yapıyorum?"

Kafasını salladı. "Kendi kıyafetlerini yere atıyorsun ama benimkileri koltuğa koyuyorsun," dediği anda yanında soyunduğum değil yalnızca onun da benim yanımda soyunduğu gerçeğini açık ettiğini fark edip kaşlarını çatarak kapıya bakıp utançla sol elini gözlerine kapattığında gülümsetti bu beni. Hafifçe güldüm hatta. O kadar tatlıydı ki yanağına dokunmadan edemedim.

Kalkarken kulağına yaklaşıp "Ayıp şeyler söyleme," diye fısıldadım çok kısık bir sesle.

Sonra da misafir odasından çıktım usulca. Sessiz adımlarla odama gidip yastığıma ilerledim. Yastığıma uzandığım sırada yatak odasının kapısı açıldı. Tanıdık adım seslerini işittim. Mutfağa gider sandım ama adımları benim odama yöneldi. Ona dönüp bakmak ve bakmamak arasında kaldığımda yastığımı sıktım.

"Lina," diye seslendi bana cılız bir sesle. "Birlikte uyuyalım mı bir tanem?"

Üzerine Aral'ı bastırdığım içimdeki derin yaranın tekrar derinden bir sızıyla birlikte kanamaya başladığını hissettim. Başta sessiz kalıp işime devam etmek geldi içimden. Israr edemezdi, tanıyordum annemi.

Ama sırf bu yüzden buraya gelip bunu sormasının bile ne kadar zor olduğunu biliyordum. En çok da kendimden...

Yastığımı yerine bıraktım yavaşça. Kafamı sallayıp yatağıma girdim üzerimi bile değiştirmeden. Aral haklı, onun kıyafetlerine karşı bu tutumum sanırım yalnızca. Ve utanmazın tekiyim. Aral'ı annesinden uzaklaştırıp kendi annemin kollarında yattığım için...

Annem yanımdaki boşluğa uzandı. Karanlıktı ama gözlerindeki hüzünlü parıltıyı seçebiliyordum. Ona sokulmaya çekindim sanki yedi yabancımmış gibi. Birkaç ay öncesine kadar en çok yıkıldığım dizler onundu halbuki.

Zarif eli yanağıma yerleşti. Saçlarımı yüzümden çekip sevdi beni küçük bir çocuk gibi. O bana sokuldu, sonra da kendine çekti beni.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi derinden gelen boğuk bir sesle. "Ama çok korkuyorum Lina... Her şeyimi tekrar kaybetmekten... Çok korkuyorum."

Teselli edemedim onu. Ben de korkuyordum ve teselli etmeyi hiç beceremiyordum.

Burnum aktı inceden. "Niye hiç konuşmadın benimle?"

Kolları beni daha sıkı sardı. "O kadar şeye susmam gerekti ki," dedi boğuk cılız bir sesle. "Senelerce Lina, o kadar fazla şeye sustum ki. Her gün okula gitmek için evden çıktığında geri gelecek misin diye düşündüm, geri geldiğinde beni sevecek misin diye düşündüm. Hatırlarsan nasıl olur diye düşündüm ya seni alırlarsa diye düşündüm. O iki seneyi hatırlama diye ne yapabilirim diye düşdüm. Bir sürü şeye susmam gerekti Lina. Seni korumak istedim sadece."

Gözlerim dolduğunda gözlerimi kapattım ağlamamak için. Burnumu çektim.

"Hatırladım ama," dedim sitemle. "O zaman da sustun anne."

"Sustuğum şeyler o kadar çok ki Lina, nasıl ki bir yalanın devam ettikçe büyür açıklanamaz hale gelir, benim sustuklarım da öyle büyüdü içimde. Sustuklarımı büyüttükçe açıklaması daha zor oldu. Üstelik seni koruyabilecek gücüm yok. Ne yazık ki yok. Keşke olsaydı Lina... Özür dilerim her şey için."

"Şimdi var mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Şimdi baban var," dedi saçlarımı okşayarak. "O seni korur."

"On ay önce de vardı," dedim burnum sızlarken. "Hiç kızmıyor musun bunun için?"

"Ona bu hayatı yaşatan benim ailem Lina," dedi acıyla. Titrek bir nefes verdi ağlayarak. "Sana bu hayatı veren..." Sustu devam edemeyerek. Yutkundu boğazındaki yumruyu yutmak ister gibi.

Kalbime kızgın bir taş batırılmış gibi hissettim. Sevdiği herkese bu hayatı yaşatan onun ailesiydi... Bu gerçeğin farkındalığı çarptı yüzüme o an. Annemin çektiği acının boyutunu o an biraz daha somut bir şekilde kavrayabildim.

"Sen de söyledin. Ben babanı çok iyi tanıyorum Lina. Onun bizim için, senin için neler yapabileceğini biliyorum. Mecbur olmasa bize bunları yaşatmayacağını biliyorum ve ona kızsam, affettirmeye çalışır kendini bunu da biliyordum ama benim ona kızmaya hakkım bile yok Lina. Tüm bunlara ben ve benim ailem sebep oldu."

Babamı yaşattığı için tüm bunlara sebep olduğunu düşünüp vicdan azabı çektiğini ilk kez o an fark ettim. Annem, babamı çok seviyordu. Onu yaşattığı için pişman olacağını kırk yıl düşünsem aklıma getirmezdim ama yaşadığı hayatın heba edildiğini görmek belki de onun yaşamaktan pişman olduğunu düşündürtüyordu ona. Çok sevdiğin birini yaşattığına pişman olmak hayal bile edemeyeceğim bir vicdan mahkemesiydi ve bu annemin göğsünde kurduğu mahkemelerden yalnızca biriydi.

"Seni çok seviyorum," dedi saçlarımın üzerine. "Dilersen hiç affetme beni, seni bu dünyaya getirdiğim ve bu hayatı yaşattığım için. Ama seni çok seviyorum Lina." Saçlarımı öptü. "Bir hayatın olsun istiyorum, içinde ben olmasam bile. Her şeyden çok istiyorum."

Boğazıma dizilen hiçbir kelimeyi ağlarım diye dile getirmedim ama yüzümü göğsüne yaslayıp uyuyana kadar burnumu çektim. Ağlayamadım ama burnumu çektim içli içli. Annem ben uyuyana kadar saçlarımdan öptü, beni sevdiğini söyledi. Özür diledi durdu, hissedene kadar kabul edildiğini. Fısıldayarak bir ipe dizdi tüm mecburiyetlerini sonra da bariz birinin varlığının verdiği güçle çekti ipini. Kafamın içinde astı her bir mecburiyetini, öldürdü tüm ihtimalleri ama affedilmenin yaşamakla yoktu bir ilişkisi. Zamana bırakmak gerekecekti.

Uyuyamam sandığım o gecenin karanlığında annemin kollarında uyuya kalmıştım. Bir kabustu beni derin uykumdan uyandıran.

Babamı öldürdüğümü ve Aral'ın babamı teşhis ettiği bir rüyaydı gördüğüm. Kan ter içinde açmıştım gözlerimi. Annem derin bir uykudaydı. Sabah yedi oluyordu neredeyse. Sessizce çıktım yataktan. Aral'a götürdü sessiz adımlarım beni. Onu annesinin yanından ayırıp geleceğim deyip yanına gitmemiş, kendi annemin kollarında uyurken onu yalnız bırakmıştım. Kalbim sancıdı bu yüzden. Eğer uyuyabilmişse bile şimdiye kadar çoktan uyandığını düşünerek adımladım misafir odasına. Yatağını nizami bir şekilde toplamıştı ama kendisi orada değildi.

Babamın da uyumamış olduğu geldi aklıma. Bir anlığına bir yere gitmiş olabilecekleri ihtimali gelseydi de aklıma başımı salona uzattığımda onları balkonda gördüm. Yan yana görmenin artık bir hayal olduğunu sandığım iki adam balkonda ayakta dikiliyor, konuşuyorlardı. Onlara bakarken içimde tarifsiz bir his peyda oldu. İyi veya kötü diyemezdim, alışılmadık bir histi.

Babamın gözleri bana çevrilmedi ama benim burada olduğumu anladığını hissettim. Dudaklarından ismimin döküldüğünü okudum. Aral'ın gözleri kapıya, olduğum yere çevrildi. Gözlerindeki bakışlar sakindi, güvenli bir ortam olduğunu düşündürdü bu bana. Derin bir nefes alıp yanlarına adımladım. Balkona çıktığımda tüm dikkat benim üzerimdeydi.

"Günaydın," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Hayatımın en anormal anlarından biriydi. Öldüğünü sandığım babam, hiç olmayacağını sandığım âşık olduğum adamla benim histeri krizimin sabahında balkonda sohbet ediyorlardı. Babam sigara içiyordu ama Aral içmiyordu.

"Günaydın bir tanem," dedi babam.

Garip hissettim.

"Günaydın," dedi Aral ilgiyle yüzüme bakarken.

"Ben Alin'e bakayım," dedi babam sigarasını söndürürken. Yanımdan geçerken saçlarımdan öptü.

Bizi Aral'la yalnız bıraktı balkonda.

"Uyuya bildin mi?" diye sordum mahcup hissederek.

Kafasını salladı. "Bir saat kadar uyudum. Sonra Kadir abi sigara içmeyi teklif etti."

"Annem geldiği için," demiştim ki kafasını iki yana sallayarak susturdu beni. "Biliyorum, gördüm sevgilim." Bana yaklaşıp dağılan

saçlarımı yüzümden çekti. "Ona kendini açıklamasına izin vermene sevindim."

"Sana karşı bencillik ediyormuş gibi hissediyorum."

"Benim annemle uyuyacak halim yok Lina," dedi yanağımı okşarken. "Ama bir gün dizine yattığımda, seni odamda bekletirim ben de."

Onu her yerde beklerdim. Geleceğini bildiğim her yerde hiç şikâyet etmeden beklerdim.

Aral saçlarıma dokunurken nemli olduklarını fark etmiş gibi kaşlarını çattı biraz. "Kâbus mu gördün?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. "Ne konuşuyordunuz?" diye sordum merakla.

"Seni," dedi öylece.

"Nasıl yani?"

"Geçmişten bahsi açıldı biraz," diye mırıldandı gözlerime bakarken. "Sana âşık olduğumu anlamış kaçtığım gün."

"Kaçtığın gün?"

Kafasını salladı. "20. doğum günün. Seni ilk gördüğüm gün."

İçimde tuhaf bir heyecan duydum onca şeye rağmen. Bu yüzden elimin ona uzanmasına mani olamadım. Yanağına dokundum usulca. "Biliyor muymuş?"

Kafasını salladı. "Hep biliyormuş."

Hep biliyormuş... Babam onun beni sevdiğini değil yalnızca benim de onu sevdiğimi hep biliyordu bence. Geçmişte konuşmalarımızı hatırladıkça fark edebiliyordum bu gerçeği. Bu yüzden ona gitmemi istemişti. Aral'ı tanıyor, beni ne olursa olsun koruyacağını biliyordu.

"Dün nereye gittin Lina?" diye sordu bana o sırada.

Yutkundum. "Biliyorsun."

Dili dudaklarını ıslattı. Tahmin ediyordu ve artık tahminin gerçekleştiğine emindi.

"Ellerindeki kan kimindi peki?"

Kana bulansa da artık temiz olan parmaklarımı yanağında gezdirdim sakinlik içinde. "Ares'in," diye mırıldandım. "Kızabilirsin istediğin kadar. Ama seni bir daha onunla değil aynı yerde aynı cümlede bile bulundurmam."

Sebeplerimi anlıyor olsa da ikna olduğu söylenemezdi. İkna olmasını da beklemiyordum. Aynısını Asaf için Aral bana yapsa ben de ona kızardım. Zira yapmıştı bir kez ve benim de ona kızmaya vaktim

olmamıştı bana annesini anlattığı için. Ne kadar benziyorduk gerçekten Aral'la.

"Ya zarar görseydin?" diye sordu hafif kızgın bir tonda.

"Görmedim," dedim diğer ihtimalleri yok sayarak. "Rahatlatacaksa eğer içini yalnız da değildim."

Kafasını salladı. "Evet. Kuzey de vardı," dedi ona da kızgın olduğunu belli eden bir bakışla.

"Onu orada bulmayı ben de beklemiyordum," dedim bu konuda ondan bir şey saklamadığımı bilsin diye.

"Ayrıca soracağım ona bunun hesabını," diye onayladı beni.

Dudaklarımı arayacak oldum ama o sırada sokağa giren arabayla dikkatim dağıldı. Gözlerim tanıdık bir arabaya çevrildiğinde Aral'ın da bakışları o yöne çevrildi ve gerildiğini hissettim. Araba binanın önünde durdu. İçinde kimin çıkacağını merakla bekledim. İçinden inen kişileri gördüğümde gözlerime inanamadım. Gözlerimi kırpıştırıp Aral'a baktığımda onun da yüzünde benzer bir şaşırmış bir ifade vardı. Binadan içeri girdiklerinden elinden tutup onu içeri soktum ve doğruca kapıya ilerledim gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını anlamayarak.

Babam sanki kimin geldiğini biliyormuş gibi kapının önünde bir kolu korumacı bir tavırla annemin beline sarılmış bir şekilde bekliyordu. Annemin gözlerinde kararsız ve çekingen bir ifade vardı. İşittiğim adım sesleri durup kapıyı çaldığında babam bir anlığına Aral'a baktı. Sonrasında kapıyı açtığında az önce gördüğüm şeyin gerçekten yaşandığına emin oldum. Ender Çakırca ve Hükümdar Çakırca el ele kapımızda duruyordu...

- Devam Edecek -

10.11.2023

Sizi seven Filiz Buradaydı...

Bölüm 36 | Bir Kelebeğin Kanadı

İyi akşamlaaar <3

Size yine içerisinde bir çok cevap ve detaylarla bezeli bir bölüm getirdim. Okurken dikkatli okuyun mutlaka. Bu bölüm bana çok nostaljik hissettirdi size de öyle hissettirir mi bilmiyorum ama sindirerek okursunuz umarım. Gerçekten öyle bölümlerdeyiz ki yokuş aşağı gidiyor sanki her şey. Bir kelebek kanat çırpar dünyanın diğer ucunda kasırga olur derler ya işte tam o bölümlerdeyiz. Her bölüm çok önemli ve birbirinin sebebi...

Hikayemize destek vermek isterseniz Twitter'da #Biby tamine atılan twitleri ve platformlarda yaptığınız editleri izliyor, beğeniyor, paylaşıyor ve sizinle konuşuyor olacağım her zamanki gibi <3

Okurken oy vermeyi ve yorum bırakmayı unutmaz , bol yol yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorum okumak buradaki en güzel motivasyonum, lütfen düşencelerinizi bilmem izin verin canlarım <3

Sizi seviyorum, keyifli okumalar dilerim...

Cehennemde açan cennet çiçeklerine...

BÖLÜM 36 | BİR KELEBEĞİN KANADI

♪ *Kuzey Yıldızı - Çağan Şengül*

♪ *Bir Beyaz Orkide - Cihan Mürtezaoğlu*

♪ *Sarı Söz - Cihan Mürtezaoğlu*

♪ *Ezio Family - Jesper Kyd*

Ölmeden önce... Her şeyi değerli yapan ve o çok korkulan gerçek ölümün ta kendisi. Biliyoruz bir gün başımıza geleceğini ve tüm çaba ölmeden önce yapabilmek istediğimiz her şeyi. Hayat doğdun gün çevrilen bir kum saati, yaşamaksa arkanı dönüp gönlünce hareket etmek izlemektense düşen kum tanelerini. Benim yüzüm hep dönüktü kum saatime. Her gün izlerdim düşen kum tanelerini. Öleceğim gerçek, zamanı meçhul ama hissi an be an benimleydi. Sonra biri geldi, tuttu elimi. Yüzümü çevirdi, arkamı döndüğüm bir hayat gösterdi. Arkamı döndüğüm imkân vermediğim bir ihtimal deniziydi ve o elin işaret ettiği

en güzeliydi. Hayalini kurmazdım benim olmayacağını bildiğimden, ihtimal bile vermezdim hayalinin beni öldüreceğinden. Ama o el yalnızca bir hayalden değil bir ihtimalden de bahsetmişti bana ve inandırmıştı buna beni. Artık dönüş yoktu bundan geri. O ihtimal gerçeğim olmalı yoksa öleceğim bu kadar istediğim için...

Hiçbir zaman hayal gücü geniş biri olmadım, gerçekçiliğim engeldi buna. Fakat yaşadığım gerçek bir hayal gibi gelmeye başladı zamanla. İçinde olduğum bu an şimdi gerçek gibi gelmiyor mesela. Hükümdar Çakırca ve Ender Çakırca kapımızda ve kapıyı açan babamdan başkası değil. Aral elimi tutmuyor olsa gerçek olduğuna inanmam ama tutuyor elimi. *Bir rüya olsaydı eğer elimi tutmuyor olurdu çünkü. Aral rüyalarımda elimi tutmuyor hiç, aksine hep ölüyor benim yüzümden... Tıpkı bu sabah gördüğüm gibi....*

Ama gerçek bu an. Aral iyi, yanımda her zamanki gibi ve içinde bulunduğumuz durum ikimiz için de alışamayacağımız kadar yeni ve aslında bir o kadar da acı verici. Ender Hanım artık dışarı çıkabiliyor, korkularını daha büyük bir korkuyla yenmiş belli ki. Ya da Aral için endişe duymak onun için artık bir tetikleyici. Babamsa o sahte mezarın içinde değil, dışında, tam karşımda dikiliyor. Canlı kanlı dipdiri. Annemin elini tutuyor sıkıca. Annem mahcubiyetle yere bakıyor, sanki başını kaldırsa bununla yüzleşemezmiş gibi.

Ben doğduğum evdeyim. Yanımda sevgilim duruyor ama bu hayal ettiğim bir araya gelme anı değil. Ne Aral'ın ailemle tanışması ne de onun ailesiyle benim ailemin bir araya gelmesi istediğim gibi değil. Tek derdim de bu değil. Ama insanın hiç mi bir hayali istediği gibi gerçekleşmez, anlamıyorum.

Hükümdar Çakırca'nın yüzüne bakınca bile anlayabiliyordum buraya kendi isteğiyle gelmediğini. Babama kızgın ve öfkeliydi fakat en dün gece biliyor muydu onun evde olduğunu emin değildim. Belki de dün gece benimle konuşurken haberdardı ve bir şeyleri tetiklemek istemişti. Çünkü babamın aksine beni işin içine sokmak istiyordu en başından beri.

Ender Hanım, Hükümdar Çakırca'nın elinden tutarken yüzünde nezaket gülümsemesi olan tek kişiydi. Yüzünde bir tebessüm vardı, kalp atışlarının telaşlı olduğunu işitebiliyordum ya da öyle olduğunu düşündüm, bilmiyorum. Gözleri kapıyı açan babamdan anneme ardından orada muhatap bulamayınca bize çevrildi. Önce Aral'a bakıp

sıcak bir gülümseme verdi ona sonra bana bakıp buruk bir tebessümle teselli etti sanki beni. Garip hissettirdi bu bana. Bu hayat bir şekilde yaşanmıştı ve Hükümdar Çakırca varlığıyla telafi edemediği şeyleri Ender Hanım yokluğundan döndüğü bir günde telafi etmişti sanki. Aynı şey bende de tam tersiydi. Annemin fırsatı varken teselli edemediği şeyi babam yokluğundan sonraki birkaç saatte ona sarılarak ağlamamla sonuçlandırmıştı.

Aral'ın baba, benimse anne tarafından zaiyatlarımız vardı. Onu benim babam, beni de onun annesi teselli ediyordu bu zamanlarda. Ne acıydı gerçekten. Varlığında yokluğunu çektiğimiz ilgisizliğin açtığı, sol omuzda ya görünür ya da görünmez bir yara her zaman...

Ben tüm bunları düşünürken bir dakika bile geçmemişti esasen ve o sürede kimse ilk adımı atmamıştı konuşmak için. Babam onları içeri davet eder gibi kapıyı biraz daha araladı "Buyurun lütfen," dedi sesinde en ufak bir düşmanlık barındırmadan. Hatta nezaket vardı sesinde.

Ender Hanım içeri girmeye yeltenecek oldu ama Hükümdar Çakırca sıkıca elini tutarken milim kıpırdamayarak buna sessizce mâni oldu. Ender Hanım gözlerini ona çevirdi sitem eder gibi. Hükümdar Çakırca da ona baktı. Ender Hanım'ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve tepkisine bakıldığında buraya da sırf onu kıramadığı için gelmişti fakat içeri girmemekte kararlıydı. Haksız diyemezdim, herkesin kendince haklı sebepleri vardı.

"Hükümdar," dedi Ender Hanım yumuşak bir sesle.

Ender Hanım'ı uzun zamandır tanıyor değildim ama biraz olsun onu tanımışsam eğer, kendi geldiği kapıda içeri davet edildiğinden girilmemesi onun gibi biri için kabalık olurdu.

Hükümdar Çakırca dudaklarını ıslattı, yavaşça bir nefes aldı, yutkundu. Aral'ın kendini kontrol edişini babasından öğrendiğini o an daha iyi anladım ve bu görüntü tüyleri diken diken etti. Aral yaş aldığında muhtemelen babasına benzeyecekti ve bu düşünce nedense kalbimi kırdı. Onun saçlarında beyaz görmek kalbimi kırardı ama o zamana kadar yanında olmak için Alin hariç her şeyimi verirdim.

Hükümdar Çakırca gözlerini babama çevirdi. "Kahvaltı için sessiz sakin bir yer biliyorum," dedi.

Babam sanki o yeri biliyormuş gibi kafasını salladı. "Arkandayım."

"Ben de," dedi Hükümdar Çakırca usulca başını sallarken. Ardından Aral'a çevirdi gözlerini bana da kısa bir bakış attıktan sonra. "Konuşalım mı?"

Aral onu onayladı yalnızca. Gece evden çıktığımdan haberdardı ama köprüde yaptıklarım yalnızca Aral'ın değil Hükümdar Çakıca'nın da başını ağrıtmış olabilirdi çünkü dizildiğimiz bu satranç tahtasında Hükümdar Çarkıca'nın en çok kullanmak istediği taştım. Beni hevesli olmadığı halde korumak zorunda kalıyordu hep.

Aral, elimi tutan sol elinin baş parmağıyla tenimi okşadığında ona baktım. Bana kısa bir bakış atıp arkama uzanarak kabanını aldı. Kabanını giyerken gözlerime bakıyordu sanki girme dersem gitmeyecekmiş gibi ama ondan bunu istemedim. Başını yeterince ağrıtıyordum onun. Gözlerimi kapatıp açtım iyi olduğumu bilsin diye. Eğilip saçlarıma varla yok arası ufacık bir öpücük bıraktı ve aralanan kapıdan dışarı çıktı. Ender Hanım bana hafifçe gülümsedi, ardından sevgi dolu bakışları Aral'a çevrildi. Hükümdar Çakırca onu merdivenlere yönlendirirken Ender Hanımın bakışları son kez anneme çevrildi. Ben de anneme baktım. Yere bakıyordu öylece ve hiç konuşmamıştı bu süre içinde.

Aral'ın babama başıyla selam verip annesi ve babasıyla aşağı inişini izledim. Garip bir his kapladı içimi. Bir yanım Aral'la gitmek istedi ama diğer yanım kalmam gerektiğinin bilincindeydi.

Babam kapıyı yavaşça kapatıp yüzünü anneme çevirdi. "Celina," dedi usulca.

"Yüzüne bakamıyorum," diye fısıldadı annem varla yok arası. Titrek bir nefes verdi. "Kimsenin yüzüne bakamıyorum."

O an Aral'la tanıştıkları anı anımsadım. Aral o ana kadar annemle hiç yüz yüze tanışmamıştı muhtemelen fakat annem onun kim olduğunu biliyor olmalıydı. Ne hissetmişti onunla konuşurken? Aral sekiz kardeş olduklarında Ender Hanım için canına sağlık demişti. Onunla tanışmayı ummuştu yüzünde bir gülümsemeyle ama şimdi fark ediyordum ki gülümsemesi hüzünden ibaretti. Aral'la normal bir sohbet etmeye çaba gösterirken bir yandan da kısa tutmaya çalışmıştı. Üstelik Aral'ı umduğumdan daha kolay kabul etmiş, benimsemiş, başkalarına karşı duyduğu güvensizliği duymamıştı ama Aral'ın evinde kaldığımız süre boyunca hep mahcuptu. Güneş ablayla konuşurken

bile çekingendi. Her şeyin sebebini düşündükçe daha iyi anlıyordum şimdi.

Annemi izlerken kalbimde bir sancı hissettim. Aral'ı bıçakladığımı hatırladıktan hemen sonra yüzüne bakmaya utanmıştım. Ona fütursuzca söyleyip, suçladığım her şeyden değil yalnızca onu her öpüşümden ve sevişimden bile utanmıştım. Hakkım yoktu çünkü buna, arsızlık da bir yere kadardı. Hâlâ utanıyordum kendimden zaman zaman ve onu hak etmediğimi ama kendini bana hediye ettiğini kabul etmiştim. Annemin Ender Hanım'a karşı yaşadığı utanç bu türden değildi. Benim Güneş ablaya karşı duyduğum türdendi. İşte tam da bu yüzden annemi anlıyordum. Annem, benim aksime ellerini kana bulamış değildi ama hayatımıza bir karabulut olarak çöken kaynağa o kadar yakındı ki bunun ağırlığından başını kaldıramıyordu. O kötülüğün kaynağı göklere yükselmek için çaplarken annem her gün yerin dibine giriyordu ve bu onu daha da suskunlaştırıyordu.

Babam onu göğsüne çektiğinde bunu daha fazla izleyemeyecek gibi hissettim. Benden çekinerek yatağıma gelen, en sevdiği insanı ailesinin elinden kurtaramayan değil yalnızca kızını da kaybeden, evden çıkmaya korkan, anlatmaya korkan, ölmekten değil ama onları kaybetmekten korkan, tek arkadaşını kaybeden ve yüzüne bakmaktan utanan o kadın annemden başkası değildi. Tüm bunlar başımıza gelmeden önce benimle konuşabilen, dertleşebilen, teselli edebilen o kadındı. Ben nasıl Aral'a anlatamıyordum her şeyi tıpkı Aral'ın da anlatamadığı gibi annem de anlatamıyordu ve ben bunun için kızıyordum ona hep. Haklıydım. O da haklıydı. Herkes haklıydı ve herkes tölare edebildiği ölçüde bir aradaydı.

Boğazımda bir yumru belirdi. Ağlama isteği oluştu içimde. Bir adım atıp elimi annemin sırtına koydum. Babam sağ kolunu açıp beni de göğsüne çektiğinde ben de anneme sarıldım. Babam sıkıca ikimize de sarılırken annemin titreyen omuzlarından ağladığını anladım. Belki de bir rahatlamaydı bu. Belki de affedildiğini hissetti hayatında ilk kez, bilmiyorum. Belki de ilk kez dürüst olabileceğini hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığını, artık güvende olduğunu hissetti. Bilmiyordum ama aynı rahatlamayı ben de hissettim. Burnum sızlasa da ağlamadım. Göz yaşlarımıza sebep olan herkesi içimin ateşinde yakacaktım.

Annem hafifçe başını kaldırıp, "Bizi bekliyorlar," diye fısıldadı. "Hazırlanalım, bekletmek ayıp olur."

Babam anneme baktı yüzünde buruk bir tebessümle. "Olmaz olmaz," dedi hafiften gıcık olmuş gibi. "Oğulları kızımıza yüzük takmış, bekleyiversin o yaşlı sırtlan."

Bu söylediği beni utandırdı sebepsizce. "Baba," diye sitem ettiğim sırada annem de "Kadir," diye kızdı ona hafiften. Aynı anda söylemiştik, babamın elleri saçlarımıza yaslıydı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Buradayım," diye fısıldadı buna şükreder gibi.

Gözlerimi kapattım ağlamamak için. Derin bir nefes aldım, kokusu burnuma doldu. Gerçekten buradaydı. Babam buradaydı, gerçek gibi gelmiyordu hâlâ.

Yatak odasının kapısının açıldığını işittiğimde gözlerimi açtım. Başımı kapıya çevirdiğimde uykulu bir ifadeyle adımlayan Alin'i gördüm. Uykusu bile dağılmadan ayağa fırlamıştı yine. Gözlerini ovalayarak koşar adım yanımıza geldi.

"Babacım kucak," dedi gülümseyerek kollarını yukarı kaldırıp. "Ben de sayılmak istiyoyum."

Babam bana sardığı kolunu açıp eğildi ve onu kolayca kucağına aldığında gülümsedim. Alin bir kolunu babamın diğer kolunu da benim boynuma sarıp kıkırdayarak bana sırnaştı. Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Günaydın Linacım," dedi mutlu bir ifadeyle.

Alin'i bu kadar heyecanlı ve mutlu görmemin üzerinden ene kadar geçmişti bilmiyordum ama bir aile olmamızın üzerinden hatır sayılır bir zaman geçmişti ve bu kalbimi ağırlaştırdı.

"Günaydın minik sincap," dedim sevgiyle. Onu göğüs kafesimde yaşatma isteği tekrar sardı içimi.

"Günaydın babacım," dedi bu kez parlayan gözlerini babama çevirip. Belli ki ben eve gelmeden önce babam Alin'e kim olduğunu hatırlatmış, ona yeniden kendini sevdirmişti. "Günaydın annecim," dedi daha sonra.

"Günaydın bir tanem," dedi annem sevgiyle.

Uzun zaman sonra annemin mavi gözlerinde bir parça da olsa huzur gördüm o an. Arkamdan uzattığı eli önce Alin'in yanağını okşadı. Sonra benim saçlarıma dokunup göz göze geldikten hemen sonra yanağımı öptü.

"Hadi hazırlanalım," dedi benden ayrılıp. Yanaklarını kuruladı. "Ayıp oluyor gerçekten."

Babamın hiçbir acelesi yok gibiydi. Alin'i öpüp ardından eğilip saçlarım üzerinden öptü ve arkasını dönüp yatak odasına doğru ilerledi. "Ender'e dua etsin," diye mırıldandı yatak odasına ilerlerken.

Peşi sıra adımladım kendi odama gitmek için. "Senin burada olduğunu biliyor muydu?" diye sordum merak ederek.

Yatak odasına girmeden hemen önce bana baktı. "Dinlemesine izin verdim," dedi gözlerime bakarak.

Kaşlarım çatıldı. O an evce telefonumun ne kadar zor çektiğini, zaman zaman hiç çekmediğini anımsadım. Babam evin dinlenilmek isteneceğinin farkındaydı ve sinyal kesici kullanıyordu. Fakat dün gece izin vermişti.

"Neden?" diye sordum yargısız bir sesle.

"Peşime düşmek istiyorsa kendisi gelsin," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca'nın beni gönderdiğini biliyordu. Başka neler bildiğini Allah bilirdi. Fakat ben de öğrenmek üzereydim.

Kafamı sallayıp odama girdim. Üzerime beyaz bir gömlek, ekru bir süveter, krem kumaş pantolon giydim. Saçlarımı tarafım yalnızca. Alin koşarak yanıma geldi. Annemin giydiği taltı bir takımın içinde bir ışık gibi parlıyordu. Onu kucağıma alıp doyasıya sarıldım, onu öpücüklere boğdum. Kıkırtısı kulağıma dolarken burnunu bana sürterek beni güldürmeye çalışıyordu. Gülümsetti bu beni.

"Ayalcım yeyde," dedi kıkırdayarak.

"Aşağıda bizi bekliyor," dedim gülümseyerek.

"Yeyeye gidiyoyuz?"

"Kahvaltı yapacağız," diye yanıtladım her şeyi alıp onu odamdan çıkarken. Babam üzerine kabanını giyiyordu. Merakla yüzüne baktım. Elini kolunu sallayarak evden çıkacak mıydı gerçekten?

"Nasıl gideceğiz?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Sizi Aral götürecek," dedi kabanının yakasını düzeltirken. "Ben arkanızda olacağım."

Birkaç saniye yüzüne baktım. "İyi olacak mısın?"

Yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu ama gözlerinde kendine güvenen bir canlı kanlı bir tehlike vardı.

Uzanıp yanağıma dokundu. "İyi olacağız," dedi güven veren bir ifadeyle.

Beni buna inandıran ilk kişiydi, onu kaybettiğimde yerini Aral'la doldurmuştum. İkisine de büyük bir güven duyuyordum ve ikisi de iyi olacağız derse buna koşulsuz inanırdım.

Annem de geldiğinde aşağı indik. Hükümdar Çakırca'nın geldiği VIP aracı gördüm, kapısı kapalıydı. Aral ve Kürşat kapının önündeydi, sohbet ediyorlardı. Bizi gördüklerinde dikkatlerini bize verdiler. Babam arkamızda kaldı, görünüre çıkmadı.

Aral önüme kadar geldi. "Hazır mısınız?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. Gözlerini arkama, babama çevirdi beklentiyle.

"Sana emanet," dedi babam ona. Sesindeki minnettarlık o kadar canlıydı ki ensemdeydi sanki.

Aral'ın gözlerinde daha önce görmediğim bir bakış gördüm. Babamla olan bağını hissetmemek imkansızdı.

"Dikkat et," dedi Aral.

"Ederim," dedi babam onu onaylarken.

Aral anneme bakıp nezaketle arabasına yönlendirdi bizi. Annem, Alin ve ben arka koltuğa geçerken son kez babama bakıp arabaya bindim. Aral yolcu koltuğuna geçerken Kürşat direksiyona geçti. Önce VIP araç hareket etti, ardından Kürşat ve hareket ettiğimiz an sokağa giren tanıdık bir motosiklet takıldı peşimiz. Bir süre sonra babam görüş açımızdan çıkmıştı. Sessiz bir nefes alıp gözlerimi önüme çevirdim. Ya aynadan Aral'la göz göze geldim o an. Beni izliyordu. Ona gülümsedim hafifçe her şey yolunda der gibi. Derin bir nefes aldı. Arkasına yaslanırken sağ elini koltuk ve kapının arasındaki boşluktan hafifçe arakaya uzattığında kalbimin ritmi değişti. Bu adama bazen kalan ömrümü vermek geliyordu içimden. İçimde kendimin uzayda kapladığı yerden daha fazla yer kaplayan bir sevgiyle hafifçe öne kayıp elini tuttum.

"İyi geçti mi?" diye sordum merakla.

Dikiz aynasından bana bakarken dudaklarını ıslattı. "Her şey yolunda."

"Yiğit?"

Alt dudağını ısırdı hafifçe. Gözlerini önüne çevirdi. "Babam müdahale etmiş," dedi dümdüz bir sesle. "Ehliyetin güvende."

Ehliyetim umurumda değildi. Bana bakmadan konuşmasından bile kızgınlığını anlayabiliyordum ama üzülmedim. Aksine memnun oldum. Kızsın istiyordum çünkü. Elimi tutan elini okşadım. "Üzgünüm."

Elimi tutan elinin bağ parmağı elimi okşadı. "Konuşuruz sonra."

Kafamı salladım. Annemin meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ne o sordu ne de ben açıklayacak motivasyonu bulabildim. *Annemin üvey kardeşlerimden haberi var mıydı acaba? Biliyor muydu dört abim olduğunu mesela? Ve onlara biçilen bir ömür olduğunu? Tedaviyi biliyor muydu gerçekten? Herkes için geçerli miydi? Onları tedavi eder miydi? Yoksa göz yummak her şeyin bitmesi için tek çare miydi?Bilmiyordum. Sormuyordum. Şimdilik.*

Yaklaşık bir saat kadar sürdü yolculuğumuz. İnsanlardan uzakta bir orman evine benziyordu, belki de askeri üyelere ait bir tesis falandı emin değildim. Fakat babamın kaçak olduğu ve Hükümdar Çakırca'nın da içerde mi dışarda mı olduğu belli olmadığında emin olamadım. Aral'a bunu sormayı kafamın bir kenarına not ettim.

Araçlar durduğunda aşağı indik. Alin inmek için hemen hareketlenirken gözlerimi anneme çevirdim. Kararsız ve tedirgindi. Göz göze geldiğimizde kafamı salladım cesaret vermek isteyerek. Bunlardan daha fazla kaçamazdı. Yüzleşirse rahatlardı, kendimden biliyordum.

"Bunlar kaçabileceğin şeyler değil anne," diye mırıldandım. "Yüzleşmen gerek."

Gözlerini kapatıp bir nefes aldı ve kapısını açtı. Aral arkamda durup elini belime yerleştirdi. Kürşat annemin kapısını açarak yardım etti ona. Annem arabadan indi. O sırada bir araç girdi geçtiğimiz patika yola. Jan'ı bir süre sonra gözden kaybetmiştim, belki de gerçekten askeri bir bölgeydi emin değildim.

Siyah arabadan babam indi. Annemin gözleri hemen ona çevrildi. Babam bize bakıp ardından annemin elinden tuttu ve arabanın etrafından dolanıp yanımıza ilerledi. Hükümdar ve Ender Çakırca bizi evin önünde bekliyorlardı. Bir sürü çalışan vardı görünürde. Belki de özel mülklerinden biriydi. Babam ve annem önümüzden geçip yürümeye başladıklarında biz de peşlerine takıldık. Aramızda en çok eğlenen Alin'di. Aral'ın elini tutmak için aramıza girdi.

Merakla bana baktı yüzünde bir gülümsemeyle. "Linacım Batıcım yok mu?" diye sordu heyecanla.

Aral, Batı'nın ismiyle Alin'e baktı. Onu özlediğini gördüm ifadesinde. Batı da onu özlemiş olmalıydı. Adamı hasta yatağından

çıktığı günden beri peşimde koşturduğumdan kardeşlerini görmeye bile vakti olmuyordu.

Alin'e bakıp başımı iki yana salladım. "Yok minik sincap," diye yanıtladım onu. "Ama belki dönüşte onu görmeye gideriz."

Kafasını salladı çok isteyerek. "Ye zaman diyey evimise gidices? Ben oyayı çok sevmiştim."

Aral'la göz göze geldik. Uzanıp Alin'in yanağına dokundu. "Bugün döneceği," dedi net bir sesle. Bunu o kadar net söylemişti ki babamla sadece benim hakkımda konuşmadıkları belli oluyordu. Babamla başka neler konuştuklarını merak ediyordum.

Gözlerimi karşıma çevirdim. Babam ve Hükümdar Çakırca hiç konuşmadılar, Ender Hanım yüzünde buruk bir ifadeyle evin verandasına davet etti. Gözlerimi Verandaya çevirdiğimde Ekin'i gördüm. Başak tüm Çakırcaların burada olduğunu sandım ama sayı artmadı. Muhtemelen Güneş ablayı bu işe bulaştırmayı asla istemiyorlardı ve Deniz'i de onun yanında bırakmışlardı.

Babam ve annem ilerlerken peşlerinden biz ilerledik. Ender Hanımla göz göze geldiğimizde bana gülümsedi.

"Merhaba," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Sabah da bir şey diyememiştim.

"Merhaba Lina," dedi hafifçe gülümseyip.

"Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi benimle birlikte yürürken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim buna ne kadar inanır şüphe ederek.

Anlayışla kafasını salladı. "İyi olacak her şey," dedi elini sırtıma koyup beni teselli ederek.

Ona karşı mahcup hissettim kendimi ve bunu hiçbir zaman aşamayacaktım. Masaya yaklaştığımızda babam annem oturmuşlardı. Hükümdar Çakırca, Ender hanıma bir sandalye çekti oturması için, kendisi de hemen yanına oturdu. Anne ve babamla karşılıklı oturuyorlardı. Alin'i annemin yanına oturttum, Aral benim için Alin'in hemen yanındaki sandalyeye çekti. Usulca iliştim sandalyeye. Masaya en son oturan Aral'dı. Ekin'in yanına benim karşıma oturmuştu. Bir anne, bir baba, en küçük ve en büyük kardeşten oluşan iki çekirdek aile karşılıklı oturuyordu o an. Kendimi garip hissettim. Hiç oturacağımı düşündüğüm bir masa değildi bu oturduğum.

"Servise başlayabilirsiniz," dedi Hükümdar Çakırca otoriter bir sesle.

Çalışanlar bu emri bekliyormuş gibi harekete geçtiler. Servisler açıldı, sofra dizildi, çaylar ve sular dolduruldu. Her şey tamamlanana tüm çalışanlar ayak altından çekilene kadar kimseden çıt çıkmadı. Ne zamanki son çalışan kapıyı ardından kapattı ve ayak sesleri duyamayacağım kadar uzaklaştı o zaman sessizlik bozuldu.

"Öncelikle," diye söze başladı babam. Gözlerimi ona ardından annemin babamın elini sıkıca tutuşuna baktım. "Celina senden özür dilemek istiyor Ender."

Cümlenin böyle bitmesini beklemediğimden gözlerimi anneme çevirdim. Babamın elini sıkarak ondan aldığı güçle mavi gözlerini masadan kaldırıp Ender Hanıma çevirdi doğrudan. Ender hanım yüzünde hüzünlü bir ifadeyle sessizce baktı anneme. Ender hanım anneme yıllardır kaçtığı üzüntüsünü ve suçluluk hissini dile getirme bu fırsatı verirken Hükümdar Çakırca'nın çenesi sımsıkıydı ama müdahale etmedi.

"Ben," dedi annem silik bir sesle. "Çok üzgünüm Ender." Sesi titriyor olsa da geri adım atmadı. "Sustuklarım günahlarımdan daha büyük ve ben artık bununla yaşayamıyorum," dedi çaresizce. "Özür dilerim her şey için."

Ender Hanımın mavi gözlerinin dolduğunu gördüğümde gözlerim istemsizce Aral'a çevrildi. Annesine bakıyordu bir saniye kadar önce. Ben ona baktıktan hemen sonra annesinin gözlerine bakamıyormuş gibi gözlerini kaçırmış ve benimle göz göze gelmişti. Ama benden de kaçırdı. Gözlerini bambaşka bir yere çevirdi. Arkamda bir yere baktı. Ne annesinin üzülmesine dayanabiliyor ne de onu üzen şeye öfkelenebiliyordu. Halbuki öfkelenmek hakkıydı her zaman.

"Hiçbirimiz böyle olsun istemezdik," dedi Ender Hanım anlayışla.

"Fakat yeri geldiğinde fedakârlık edebilirdik," diye devam ettirdi Hükümdar Çakırca soğuk bir tonda.

Gözlerimi ona çevirdim. Anneme değil babama bakıyordu. Babam da ona bakıyordu. Dışardan bakan biri ikisinin de sakin olduğunu düşünürdü.

"Yeterince ettim," dedi babam net bir sesle. "Ailemi asla feda etmem."

Kafasını salladı Hükümdar Çakırca, "Başkalarının ailelerini edersin."

"Sakın," dedi babam sakince ama o ses tonunun altındaki otorite bana bile çok yabancıydı. "Kendini benden daha iyi bir adam olarak düşünme."

Hükümdar Çakırca "Eğer Linayı-" demişti ki Aral müdahale etti.

"Eğer Lina olmasaydı," dedi üstüne basa basa babasının gözlerine bakarak. "Burada oturmuyor olacağımı biliyorsun."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Ender Hanım, bunu babasıyla arası bozuk olduğu için söylediğini sandı muhtemelen ama Ender Hanım, annem ve Alin hariç hepimiz Aral'ın bunu o anlamda söylemediğini biliyordu.

Hükümdar Çakırca gözlerini bana çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen," dedi o sırada Ender Çakırca üzgün bir ifadeyle. Önce kocasına ardından babama baktı. "Her iki aile de iyi zamanlar geçirmedi, geçirmiyor ve lütfen daha fazla zorlaştırmayın." Daha sonra Ender Çakırca uzanıp annemin masa üzerindeki elini tuttu. "Ben seni affettim," dedi içtenlikle. "Umarım bir gün sen de kendini affedersin Celina."

Ender hanımın söyledikleri tüylerimi diken diken etti. Annem gözleri dolsa da başını gözlerini kaçırmak için değil bu kez minnettarlıkla eğdi. Alin huzursuzlukla bana sokulduğunda gözlerimi ona çevirdim. Annemin ağlayacak olduğunun farkındalığı onda huzursuzluk yarattığından gülümsedim ona, kolumu sıkıca sarıp saçlarını öptüm.

Annem "Teşekkür ederim," dedi minnettarlıkla.

Ender Hanım dolan gözleriyle gülümsedi ona. "Kahvaltı yapalım olur mu?" dedi rica ederek.

Aral, Ekin'in arkasından elini uzatıp annesinin sırtına dokundu. "Misafire hürmet nezaketin olmazsa olmazıdır," dedi babasına kısa bir bakış atıp. "Celina Hanım, anne lütfen başlayın," dedi yumuşak bir sesle.

"Alin de acıkmıştır, buyurun lütfen," diye onayladı Ekin de ortamı daha da yumuşutmak ister gibi. "Eminim yıllardır süren bir dava, dört yaşında bir bebeğin masadan kalkmasını için biraz daha bekleyebilir."

Ekin'i ilk kez babasının olduğu bir ortamda onun otoritesine karşı çıkarken görmenin yanı sıra son cümleyi söylerken Alin'e bakmış ve yüzünde tuhaf bir ifade olmuştu. O an Aral'ın Ekin'in küçüklüğü

hakkında söylediklerini düşündüm. *Çelimsiz, korkak bir çocukmuş hep. Aral'a sığınır, Deniz'e şikâyetlerinmiş. Belki de Alin'in yaşlarında hep böyle masalara oturmuştu ve Alin'in buna şahitlik etmesi ona dayanılmaz geliyordu. Belki de bu gücü yanında oturan annesinden ve abisinden alıyordu.*

Ender Hanım iki oğluna da sevgi ve gururla bakıp annemi cesaretlendirmek ister gibi kafasını salladı. Ardından eşine ve babama baktı. "İkiniz buna kararlıysanız eğer her zamanki gibi birbirinizi yemeye kahvaltıdan sonra da devam edebilirsiniz. Ama önce çocuklar ve biz karnımızı doyuracağız." Ardından hafif kızgın bir bakışla kocasına baktı. "Onları kahvaltıya davet eden sendin. En azından nezaket göster."

Hükümdar Çakırca halinden memnun değildi ama hiçbir şey söylemedi. Kafasını salladı yalnızca. Olmayan iştahım kaçmıştı. Alin'in karnını doyurdum. Annem, Ender Hanım'a ayıp olmasın diye bir şeyler atıştırırken Ender Hanım da muhtemelen annem yesin diye bir şeyler atıştırdı.

Ekin bu gerilime oldukça alışık olan ve olaya ayak uyduran isimdi. Tabağını yeteri kadar doldurmuş ve hızlıca kahvaltısını yapmıştı. Bu beni memnun etmedi, aksine üzdü. Her kahvaltısı böyleydi belliydi ki.

Aral, önce benim boş tabağıma ardından kendi tabağına en azından bizi ayakta tutacak kadar bir şeyler doldurdu. Ona gözlerimle teşekkür edip zoraki atıştırdım. Kavga çıkacaksa eğer enerjiye ihtiyacım vardı.

Kahvaltıdan sonra Hükümdar Çakırca elini eşinin sırtına koyup ardından yanağına dokundu ve ayağa kalktı. Babam da aynı tavrı sergilediğinde gözlerimi Alin'e çevirdim.

"Ben birazdan geleceğim, annemle kal tamam mı?" diye sordum iğliyle yüzüme bakarken.

Kafasını salladı. "Tamam Linacım."

Saçlarını öpüp ayağa kalktım. Aral beni bekliyordu, ona adımlarken elini uzattı bana alışkanlıkla. Elini tutup onunla adımlamaya başladım. Ekin de görevlilerle konuşup peşimize takıldı.

Hükümdar Çakırca, babam, Aral, ben ve Ekin bir gölün hemen yanında dikiliyorduk artık. Hükümdar Çakırca ve babam sigara içiyor ama birbirlerine bakmıyorlardı.

Hükümdar Çakırca gözlerini bir süre sonra babama çevirdi. "Gözümden nasıl kaçabildin?" diye sordu dikkatle ona bakarken.

Babam sigarasından derin bir nefes aldı ona bakarak. "O sıralarda gözün yerde değil gökteydi," dedi doğrudan. "Herkesin gözü bir kuzgunun üzerindeydi ve farkında olmandan bana yardım etti."

Kuzgun öylesine bir kuş seçimi değildi. Geçen sene tüm ülkeyi ayağa kaldıran bir hackerdan bahsediyordu. Yaptıklarıyla ülkedeki adalet sistemini köklerinden sarsmıştı fakat o zamanlar hiçbir şey umurumda değildi kaybımdan başka. Nasıl sonuçlandığından bile emin değildim. Fakat sanırım yaptıkları işe yaramıştı. Bir kuzgun kanat çırpmış ve bir sürü şeyi tetiklemişti. Bir kelebek kanat çırpar dünyanın diğer ucunda kasırga kopardı... İşte bizim hikayemizde böyle başlamıştı. İnsanlığın kanına giren bir kızıl gen ve şimdi kanımdaki bu mutasyon beni bugün buraya getiren...

Hükümdar Çakırca anladım der gibi kafasını salladı. "Ne planlıyorsun peki?" diye sordu bu kez. "Ne yapmayı planlıyordun ki?"

Babam sigarasını karların üzerine attı. "Hepsini öldürecektim," dedi babam öylece.

Hükümdar Çakırca "Neden yapmadın?" diye sordu bu kez onu suçlarcasına.

Bir insanı öldürmekten o kadar kolay bahsediyorlardı ki öldürmek ve cinayet arasındaki farkı kendime hatırlatmam gerekti. Asker öldürür, sivil cinayet işler. Hükümdar Çakırca öldürür, Kadir Kara öldürür ama ben cinayet işlerim.

"Aral'ı kurtarmam gerekti," dedi ters bir ifadeyle.

"Kendi oğlundan mı?" diye sordu bu kez Hükümdar Çakırca.

"Bu şekilde mi devam edecek?" diye sordu Aral araya girerek. "Geçmişi mi konuşacağız yoksa ne yapacağımızı mı?"

"İkisini de," dedim net bir sesle. Hepsinin gözleri bana çevrildi. "En azından ben son bir senede ne yaşadığımı bilmek istiyorum."

Hükümdar Çakırca, "Hakkı var," dedi beni onaylayarak.

Aral ona sert bir bakış attı sadece. Babam gözlerini bana çevirdi.

"Her şeyi anlatacağım," dedi gözlerime bakarak. Ama şu an anlatmayacak gibiydi. Hükümdar Çakırca bilsin istemiyordu belki de. Sinirlerime hakim olup üstelemedim.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz peki?" diye sordum bu kez. "Belli ki artık herkesi öldüremezsin."

Hükümdar Çakırca, "O yapamaz," diyerek beni onaylarken doğrudan bana bakıyordu.

Tüylerimi diken diken etti. Beni kastediyordu. Ona göre ben yapabilirdim.

"Lina bu işe karışmayacak."

Hem babam hem de Aral'dı bu cümleyi kuran. Aynı cümleyi aynı anda aynı korumacılıkla dile getirmişlerdi.

Kaşlarımı çattım hafifçe Aral'a değil ama babama kızarak. "Beni bu işin dışında tutamazsın," dedim onun gözlerine bakarak. "İçine doğdum ve tam ortasındayım şu an."

"Olman gerekmiyor," dedi Aral bundan nefret ediyormuş gibi. Sanki bundan artık kaçabilirmişim gibi.

"Sen suikastçı değilsin," dedi babam da üzerine basa basa. "Seni o noktaya getirmesine izin vermeyeceğim."

"Getirdi zaten," diye kızdım ona. "Müzayede olanları biliyorsun," dedim ellerimi kana bulamadığımı dile getirmek istemeyerek. O kadar fazla insana zarar vermiştim ki belki de birini öldürmüştüm fakat bundan öyle korkuyordum ki üzerine bile düşünmüyordum bu ihtimalin. Ardından Aral'a baktım. "Nasıl olmayacağım?" diye sordum onun fikrini yargılamadan saf bir merakla. "Kaçmayı en başından ben istedim, bak neredeyiz."

"Artık yalnız değilsin," dedi gözlerime bakarak. "Bildiklerimi bilmediklerimizden az değil artık ve nerde durduğumuzu, kim olduğumuzu ve ne istediklerini biliyoruz. Onlarla yüz yüze gelmen gerekmiyor Lina gerekirse bir soğuk savaş sürdürürüz. Bu senin davan değil."

"Babası gibi mi?" diye sordu Hükümdar Çakırca bu fikre katılmayarak. "Kadir kaçarak yaşayabildi mi ki Lina yaşayabilsin?"

"Lina yaşayacak," dedi babam sakin bir öfkeyle. "Ve kaçarak değil kendi kararlarıyla sağlam adımlar atarak."

"Ütopya," dedi Hükümdar Çakırca. "Bu işi çözebilecek tek kişi Lina. Hep Lina'ydı ve hep o olacak."

"Lina ne bir Tilki," dedi Aral dişlerinin arasından. "Ne de emrinde altında bir asker. Kendi savaşında onu fedakâr bir er edemezsin."

"Bir hayat yaşamak istiyorsa eğer bir seçim yapması gerekecek," dedi Hükümdar Çakırca geri adım atmayarak. "Ve eğer kendi kararlarıyla yaşamak istiyorsa da fedakâr bir karar vermesi gerekecek."

"Kendinden vazgeçerek mi?" diye sordu Aral öfkeyle.

Hükümdar Çakırca kafasını salladı. "Kendisini kazanmak istiyorsa şayet. Her seçim bir vazgeçiştir."

Aral dişlerini sıktı. Babam bir adım atarak yerdeki sigarasını ezdi.

"Ve bu hayatı olmayacak," dedi ölüm gibi buzdan bir sesle. "Onun aklını bulandırma."

"Kimse aklımı bulandırmıyor," dedim üçünü de görebilecek açıyla dururken. "Kimsenin aklına ihtiyacım yok benim."

Babam gözlerini bana çevirdi ve "Lina," dedi kızar gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ellerimi temiz tutmak istiyorum," dedim kızgınlıkla. "Bir hayat istiyorum, kimseye hesap vermediğim, tek bir ıslıkla tetiklenmediğim ve her an birini kaybedecekmiş gibi hissetmediğim." Gözlerime aynı istek ve hüzünle baktı. "Ama şimdi buradayız, bizi istiyorlar ve alana kadar da belli ki durmayacaklar ve tek başına ikimizi de koruyamazsın. Keşke mümkün olsaydı."

"Seni istesem de dışarda tutamam artık," diye onayladı beni. "Fakat Hükümdar'ın kastettiği bundan daha fazlası ve sen o sirke bir daha girmeyeceksin."

Buna karşı çıkmadım. Aral'sa babamla aynı fikirdeydi. "Bir daha asla," diye net bir şekilde çizdi ihtimalin üzerini.

Hükümdar Çakırca'ysa bana bakıyordu öylece.

"Kürkçü Dükkânı," dedi sonra ortaya. Ardından babama baktı. "Ha bir sirk ha bir mezar taşı. Dönüp duruyorsunuz ikisi arasında, bu döngüyü nihayetinde kırman gerekecek ve sen sıfırı tüketmek üzeresin. Umuyorum ki ben haksız çıkarım ama bir kez bile yanılgı yaşamadım."

Babam dişlerini sıkarken gözlerinin içine baktı onun. "Sen hiç etrafına bakmıyor musun?" diye sordu ona. "Yaşattığın haksızlığı görmek istersen yüzünü sağına dönmen yeterli."

Hükümdar Çakırca'nın sağında Ekin ve Aral duruyordu. Bu söylediği tüylerimi diken diken etti. Aral ve Ekin burada olduğu için babamın böyle demesini istemezdim ama Hükümdar Çakırca bu sözleri hak ediyordu.

"Sakın bir daha ailem hakkında tek kelime etme."

Babam geri adım atmadı. "Benim kızımı savaşa göndermeden önce kendi oğlunda açtığın yarayı sarmayı öğren."

"Baba," dedim ileri gitmesini istemeyerek.

Aral elimi tuttuğunda ona baktım. Öfkeli gözlerini babasına dikmişti. Merakla cevap vermesini bekliyordu sanki.

Hükümdar Çakırca hiçbir şey söylemedi. Ne Aral'a ne de Ekin'e baktı. Öylece öfkeyle babama baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi babam kafasını usulca sallayarak.

Ardından bana çevirdi Aral'a ve Ekin'e çevirip kısaca baktı ve baba doğru dönüp kolunu omzuma attığında onları yalnız bırakmamızı istediğini anladım. Aral da o sırada elimi bırakmıştı. Babam beni onların yanından uzaklaştırırken istemeyerek adımlamaya başladım.

Yürümeye başladığımız an Aral'ın konuştuğunu işittim.

"Eğer Lina'yı da benden alırsan bu sefer yanında kimseyi bırakmam."

Bu söylediği kalbimde bir sancıya sebep oldu. İçimdeki huzursuzlukla babamın beni yönlendirmesine izin verdim. Babam bizi onlardan uzakta bir götürdü. Sanki burayı avucunun içi biliyordu.

"Daha önce buraya gelmiş gibisin," diye mırıldandım ağaçlarında arasında yürürken.

"Geldim," diye onayladı beni. "Hep gelirdik."

"Askeri bir yer mi?"

Kafasını salladı. "MIT'e ait. Özel bir bölge."

Gözlerimi ona çevirdim. "Hükümdar Çakırca şu anaktif bir asker mi?"

Gözlerime baktı. "O kısım epey karışık," diye yanıtladı beni. "Emekli oldu fakat kendi isteğiyle değil."

"Mustafa Selim Kotan yüzünden mi?"

Kafasını salladı babam. "Mecbur kaldı. Ya hain olacaktı ya da şerefiyle emekli olacaktı."

Gözlerimi önüme çevirdim. Hükümdar Çakırca'nın bizden nefret etmek için pek çok sebebi vardı.

"Mafya gibi duruyor dışardan bakınca," diye mırıldandım. "Mafya olduğunu düşünmüştüm."

Babam burnundan güldü. "Öyle olduğu düşünülsün istiyor. Onun gibi bir adamın devlete düşman olduğu sanılırsa, tüm devlet düşmanlarının dost olmak isteyeceğini biliyor. Yeraltında yaşanan her şeyden haberdar oluyor bu şekilde. Yerin altından nefret ediyor ama kendini adadığı devlet batmasın diye orada duruyor."

"Şahin'in babası Fikret Bey de mi asker?"

Kafasını salladı. "Eskiden öyleydi. Hükümdar ve çevresindeki herkes ya tecrit edildi ya da emekli."

Kürşat, Fikret Bey için "Mecbur kaldığında seçim yapmak zorunda kalmış biri sadece. Yaptığı işini aklamaz bu tabi ama onu, Hükümdar Çakırca'yla aynı kefeye koymayız hiçbirimiz," demişti. Sanırım şu an ki mafyacılık rolü gereği yapılanları kastediyordu ya da bu kadar detaylı bilmiyordu hiçbir şeyi. Ama Aral, Fikret Bey'in Kürşat'ı işinden ötürü istemeyeceğini söylediğinden ona kendisi başka iş mi yapıyor dediğimde o konuda yorum yapmamış Kürşat'ı üniversiteye yollayacağını söylemişti. Dişlerimi dudaklarıma sürttüm. Ne çok insanın hayatı birbirine bağlıydı. Üstelik kaçmaya çalışmıştım sanki mümkünmüş gibi. Benim yaşadıklarım Kürşat'ın bile hayatını etkiliyordu.

Gözlerimi yerden kaldırıp babama çevirdim. "Aral'ın dedesi Mehmet Ali Durmuş'u gerçekten bir tilki mi öldürdü?"

Babam derin, sıkıntılı bir nefes aldı usulca. Sonra onayladı beni. "Bana verilmişti o görev."

İçimde bir endişe peyda oldu. "Sen mi-"

Kafasını iki yana salladı hemen sözümü bitirmeme izin vermeden. Omzuma attığı eli beni kendine daha fazla çekti. "Ben yapmadım," dedi sıkıntılı bir sesle. Gözlerini karşısına çevirdi. "Belki de yapsaydım bu kadar uzun sürmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Adımları yavaşladı. Ardından durduk. Kabanının cebinden bir sigara çıkardı. Bir sigara yakarken başını eğdi ve saçlarının ne kadar beyazladığını daha net gördüm. Özellikle ön kısımları nerdeyse tamamen beyazlaşmıştı, arkaya doğru ve uçlarına doğru kızıllıkları kalmıştı.

Sigarasını yakınca bana çevrildi tekrar gözleri. "Angela ne kadarını anlattı?"

"Pek bir şey değil," dedim gözlerine bakarak. "Güvercinlerden ve transhümanizmden bahsetti biraz."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Notlarımı okudun değil mi?"

Kafamı salladım.

"Sirk, kiliseden ayrılıp özelleşti ve bir şirket haline geldi. Company, deniliyor. Kuralları, işleyişi, parayı ve politikayı orası yönetiyor. Sirk yalnızca kuklaların olduğu kısım."

"Sirki yakmak çözüm değil o halde."

Kafasını salladı. "Şirketi, Yüksek Şura yönetiyor. Her ülkenin temsilcilerinin olduğu krallar veya kraliçeler. Kazanmak istiyorsak krallığı yıkmalıyız."

Gözlerine baktım öylece. Söylediği şeyler çok önemli ve tehlikeli şeylerdi. Gözlerimi tedirgin olarak etrafta gezdirdim.

"Burada konuşman güvenli mi gerçekten?"

Onun için endişelendiğim için olsa gerek gülümsedi hafifçe. "Dinleme cihazı olsa bilirdim," dedi.

Anlamayarak yüzüne baktım. "Kulağımda bir uğultu oluyor."

"Kulağındaki implanttan dolayı mı?"

Kafasını salladı. "Hani eski hoparlörlere telefon yaklaşırsan bir ses oluşur ya o mantıkla düşünebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Ben hiç yaşamadım."

Kafasını salladı babam. "Seninkinin pili bitmiş olmalı uzun zaman önce."

Kafam karıştı. "Nasıl yani? Pille mi çalışıyor? Titreşimleri güçlendiren bir yapısı olduğunu düşünmüştüm."

Babam onayladı beni. "Doğru. Bir özelliği de örsü güçlendirmesi ve çevrende olan sesleri bu yüzden daha iyi duyabilirsin ama esasen işitme engeli olan insanların kullandıklarına benzer bir yapısı var, radyo sinyallerini duyulabilir kılıyor. Fakat sende yıllardır aynı pil takılı."

Anladım der gibi kafamı salladım. "Devam et lütfen," dedim konuyu dağıtmış olmak istemeyerek.

"Dediğim gibi asıl hedefim Yüksek Şura'ydı her zaman. Fakat Yüksek Şura'yı bir araya getirmek kolay değil. Bunun için büyük bir iş başarılmalı."

Tüylerim diken diken oldu. "Bir orgeneralin suikastı gibi."

Kafasını salladı babam. "Türkiye de yüksek şura en son o zaman toplanmıştı. O zaman harekete geçmiş olsaydım, belki de şimdi burada değildik."

"Tek başına yapamazdın," dedim kendini bunun için suçlamasını istemeyerek. "Ve Mehmet Ali Durmuş'u sen öldürmediğin için de memnunum," diye ekledim.

Babam sigarasından derin bir nefes çekti içine. Hafifçe gülümsedi. "Çok mu seviyorsun Aral'ı?"

Böyle bir soru beklemediğim için utandım bir an. Gözlerimi kaçırdım. O an Aral'la olan her anım geçti aklımdan. Onunla ilk tanışmam, konuşmam, elini ilk tutuşum, onu ilk öpüşüm, ilk sarılmam, ona ilk kızmam ve ona her şeyimle ilk teslim olmam... Kalbimin ritmi değişti.

"Çok seviyorum," diye mırıldandım ağaçlara bakarken. "Bu yüzden sana da kendimde çok kızgınım onu işe soktuğum için."

"Aral, Hükümdar benim peşime düştüğü gün işin içine girmişti Lina. Onu sen ne de ben soktum bu işe."

Gözlerimi ona çevirdim. "Hükümdar Çakırca senin peşine mi düştü?"

Kafasını salladı. "Her şey öyle başladı," dedi gözlerime bakarak. "Hükümdar'ın babası da asil bir orgenaraldi. Jadwiga, Hükümdar'ın babasını öldürdü. Mustafa Selim Kotan güç için onunla evlendi. Mehmet Ali Durmuş, Hükümdar'ı bu işin başına geçirdi. Jadwiga, olup bitenden haberdar olabilmek için Mustafa Selim Kotan'a beni sundu, o da beni yeni bir kimlikle MIT'e soktu. Mehmet Ali Durmuş bundan haberdardı, Hükümdar'ı beni takip etmesi için görevlendirdi. Zamanla aynı paydada olduğumuza ikna oldu fakat Mehmet Ali Durmuş öldüğünde dostluğumuza devam edemedi, Ender'e olanlardan sonra iplerimizi tamamen kopardı."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın anlattığı anısını anımsadım. Aklıma düşen korkunç bir ihtimalle gözlerinin içine baktım babamın.

"O olayla tilkilerin bir alakası yok ama değil mi?"

Babam gözlerime bakarak sigarasından derin bir nefes çekti. *Vardı...*

"Amaç tecavüz ya da taciz değildi," dedi usulca. "Hükümdar, Mehmet Ali Durmuş'un ölümünden sonra Mehmet Selim Kotan'ı doğrudan MIT'e hedef gösterdi. Atilla, soruşturma açmaya yeltendi. Mesaj iletmesi için iki köpek gönderdiler. Ender ikisinin de ortak noktasıydı ve en kırılgan olandı. Ender'i korkutup bir zarf bırakmaları emredildi. Ender, Aral'a zarar vereceklerini düşünerek normalde cesaret edemeyecek olduğu halde birine zarar vermiş. Zarar gördüğü için ileri gitmiş diğeri, kıyafetlerini çıkarmaya yeltenmiş o sırada Aral gelmiş."

Öfkeden içim titredi. Aral'ın yıllardır kafasında kurduğu şeyin aslını biliyordum artık. Aral, annesi kendini kapattığında cevapsız ve kendi kafasının içinde o düşmanla başbaşa kalmıştı.

"Biliyor muydun?" diye sordum bilmemesini umarak. "Bunların olacağını? Haberin var mıydı?"

Dişlerini sıktı. Sigarasından derin bir nefes aldı. "Sonradan öğrendim, birini kendimi tutmayıp kendim hallettim, diğerini her şeyi anlatsın diye Hükümdar'a verdim."

Ensemdeki tüylerim battı enseme. "Biliyor mu yani gerçeği?"

"Bilmiyorum," dedi babam. "Yanlarında değildim."

"Aral bilmiyor," dedim içimde bir ağlama isteği gelip giderken. "Orada ne yaşandığını bilmiyor. Kendini suçluyor bu yüzden. Babası biliyorsa bile hiç anlatmamış demek ki."

"Cinnet geçirmişti," dedi babam durgun bir ifadeyle. "Cinnet geçirip tüm çocuklarını mühürledi o gün."

Hükümdar Çakırca olanları dinledikten sonra cinnet geçirip tüm çocuklarını korkunç bir koruma içgüdüsüyle mühürlemişti. Aral'ın aklından geçenleri düşündüm. Kim bilir neler düşünmüştü. Cezalandırılıyor gibi hissetmişti belki de. İlk sigarasını o gün içmiş. Omzunda bir yanıkla hep kaçtığı annesinin baktığı o bahçede saklanarak belki de ağlayarak tek başına içmişti belki de. Ve şimdi yıllar sonra belki de babasıyla yüzleşiyordu şimdi. Ona gitmek, onu babasından uzaklaştırmak istedim. Dünyanın en iyi babasına sahip değildim şüphesiz ama babam bana hiç fiziksel zarar vermemişti. Aksine en çok susmalarından yara almıştım. Beni kör ve sağır büyüttüğü içindi benim yaralarım.

"Ender'i depresyona sokan yalnızca yaşadıkları değil, hem babasını çok yakın bir zamanda kaybetmişti hem de onu muhtemelen çocuklarıyla tehdit ettiler. Çocuklarını kendinden uzaklaştırmak istedi belki de diye düşündüm hep. O aileyi o zamanlarda bir arada tutan kişi Ender'di ve o kendini bir odaya kapattığında tamamen dağıldılar. Çocuklar Hükümdar'a sırtını döndü ve Hükümdar cinnet geçirip onları teselli etmek yerine onları mühürleyerek bunu öyle kolaylaştırdı ki."

Babamın sesinde mutsuzluk öyle kanlı canlıydı ki o konuştukça Aral'ı alıp götürmek geliyordu içimden. Babasıyla şu an ne konuştuklarını daha çok merak ediyordum.

"Aral'a gerçekten babasını içeri atacağına dair söz verdin mi?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı yavaşça. "Verdim," dedi. "Hükümdar, emekli. Yaptıklarının yasa karşısında savunulur bir durumu yok ama Atilla, onun zorla emekli ettirildiğini bildiği için davayı çözmeye devam etmesine izin veriyor. Ama eğer Aral isterse suçlayabilir Hükümdar'ı ve suçlaması için ona istediği kadar kanıt sağlarım. Ama Aral'ın istediği Hükümdar'ı bir hücrede görmek değil. Onu en ihtiyacı olduğu zamanda yalnız ve sevgisiz görmek, tıpkı Hükümdar'ın onlara yaptığı gibi."

Aral'ı görmek istiyorum. Aral'a sarılmak istiyorum. Aral'ı sevmek ve onu hiç bırakmamak istiyorum.

"Aral'ın evde ayrılmasına yardım etmişsin," diye mırıldandım biraz daha anlatmasını isteyerek.

Başka şeyler sormalıydım ama her şey başlamadan önce ne olduğunu bilmek istiyordum. Bir kelebek kanadıydı yaşadıklarımız. Aral'ın yaşadıklarının kaçınılmaz bir şekilde benim hayatıma sirayeti vardı.

"Ekin mi anlattı?" diye sordu merak ederek. "Aral bu konuları açmaz pek."

Kafamı salladım. "Ekin'le aranızda ne var? Müzayedeye de gelmişti."

"Aral evden ayrıldığında Ekin o evde tek kaldı. Hükümdar onu işlerden tutmak için mi bilinmez görünmezmiş gibi davranıyordu. Ne zaman mecburiyetten konuşacak olsak Hükümdar köpürüyor, sigara molasına çıkıyordu. Ekin o zamanlarda yiyecek bir şeyler almak için aşağı inerdi. O zamanlarda sohbet ederdik. Bana sorduğu sorulardan kulak misafiri olduğunu fark etmeye başladım, zamanla muhtemelen annesinin intikamını güttüğünden işin içine daha çok girdi. Hükümdar da bir oğlunun desteğine ihtiyaç duyuyor olmalı ki onu sağ kolu yaptı."

Babam hem Aral'la hem de Ekin'le konuşmuş, onlara bir nevi babalık etmiş gibiydi. Bir tilki olarak yetiştirildiği halde, sevmek yasak olduğu halde bu kadar kolları açık olması kalbimde bir sancıya sebep oldu. Bir notunda bir sürü çocuğu kurtardım kendi çocuklarımı kurtaramazsam nasıl yaşarım yazmıştı. Birçok çocuğa babalık edebilmişti gerçekten ama kendi çocuklarının bazıları için eksik ve bölük pörçüktü. Eğer bir sene öncesince olsaydık onun harika bir baba olduğunu söylerdim, son bir yılda öğrendiğim ve yaşadıklarım beni bölük pörçük etmişti ve ona hem kızgın hem de kırgındım. Fakat onu anlıyordum. Aynı mecburiyetleri yaşıyordum ve beni bu hayata

getirdiği için artık kızamıyordum. Çünkü yaşamak istiyordum. Her şeyden çok onlarla yaşamak istiyordum.

Babam biten sigarasını yere atıp bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve üzerime eğilip alnımdan öptükten sonra kollarını sardı bana birden. Beni göğsüne yaslarken sol eli saçlarıma üzerindeydi "Üzülme," dedi sevgiyle. "Halledeceğim her şeyi."

İçimde bir ağlama isteği oluştu. "Gerçekten yenebilir miyiz onları?" diye sordum içimde bir umutsuzluk yeşermeye yeltenirken.

"Yeneceğiz," dedi net bir sesle. "Sizin için her şeyi yaparım. Ölürüm de Lina, eğer bu bir hayat verecekse size gerçekten ölürüm de."

"Ölme," dedim kazağını sıkıca tutarak. "Ölme ve kendini affettir bana."

Saçlarımdan öptü yine. "Öyle yapacağım," diye onayladı beni. "Ama sen bu işe batmayacaksın. Ortasına doğmuş olabilirsin ama sen benim kızımsın. Ne bir sirk tilkisi ne de bir MIT erisin. Anladın mı beni?"

Kafamı salladım.

"Güzel," dedi saçlarımı okşarken. "Saçlarını da sakın kesme bir daha," dedi kızar gibi. "Sakın bir daha saçlarına dokunmalarına izin verme."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. Küçükken saçlarımı sıfıra vurmuşlar, saçlarım düz çıkmış. Şimdi daha iyi anlıyordum sebebini. Saçlarımı kesen hiçbir zaman annem ya da babam değildi. Babam bu yüzden tahammül edemiyor bu fikre tıpkı Aral gibi.

"Aral iyi midir?" diye sordum onu merak ederek.

"İyi olacaktır," dedi beni onaylayarak.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. "Onun da bu işe girmesine izin verme," diye rica ettim.

"Vermem," diye onayladı beni. "Seni korumak için her şeyi yaparım Lina ama bir başka çocuğun günahına girmem. Hele Aral'ın hiç."

Kafamı salladım. Ona gerçekten değer veriyordu. Bu yüzden Aral'ı aramıştı. Otopsiyi yapsın diye. Hatta belki de bana gelsin diye.

"Ne yapacağız peki şimdi?" diye sordum merakla gözlerine bakarak.

"Hamle yapmalarını bekleyeceğiz," dedi sakince.

"Ares'i ne yapacaksın?"

Sabırla yüzüne dokundu. "Doğru ana kadar misafir edeceğiz," sesinde memnuniyetten eser yoktu. O an Jan'ın kullama tarihinden bahsettiği an geldi aklıma.

Gözlerimi yüzüne diktim. "Gerçekten ölecekler mi?" diye sordum öylece bir an bile gözlerimi kaçırmadan.

Babamın gözlerime bakmadı. Yere baktı birkaç saniye. Ardından kafasını salladı kısaca. "Ölecekler," diye onayladı beni. Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Tedavi olmazlarsa."

Kendimi garip hissettim. Şu anki halleri ölüm makinesinden halliceydi ama en başında suçsuz birer çocuktan ibaretlerdi. Ne kendilerine dair kararları ne de bir hayatları olmuştu. Otuz senelerini onlara doğru yol olarak gösterilen bir yolu yürüyüp öleceklerdi. Üstelik öleceklerini biliyor, cennete gidecekleri gün mükafatlandırılması bekliyorlardı. Ne acıydı. Hayatları bir kumar masasına yatırılmıştı ve onları tutan elin kaybetmemesini ummaktan başka şansları yoktu. Fakat benim inandığım Tanrı'nın onları affetmesi düşük bir ihtimaldi.

"Tedavi sende mi?"

Gözlerime baktı. "Annende."

"Bu yüzden uyuttu kendini," diye mırıldandım.

"Korkuyor," dedi bu ona en büyük dertmiş gibi.

"Neden o zaman?" diye sordum merakla. "Neden daha önce ya da sonra değil? Sen öleli on ay olmuştu."

"Aral'a mezarı açtırttığımda Jadwiga'nın sonuçtan hemen haberi oldu. Ölmediğimi anladıklarında Jadwiga annene, Aral'a, Yiğit'e ve Hükümdar'a bir mektup göndertti. Annen tilkilerin tekrar peşimizde olduğunu anlamış ve sen Aral'la bir araya geldikten sonra kendini uyutmaya karar vermiş olmalı." Öfkeyle yumruğunu sıkıp açtı. "Annen üzerimde araştırma yaparken yalnızca ikimiz biliyorduk, beni iyileştirdiğinde her şeyi yok ettik. Jadwiga, Celina'nın bunun tesadüf eseri bulduğunu ve yalnızca benim genlerim için geçerli olduğunu sanıyordu. Celina, benim üzerimde çalışırken DNA dizilimi üzerinde uzmanlaşmıştı ve Tilkileri iyileştirebilecek tek kişi annen. Belki hatırlıyorsundur, sen on yaşlarındayken ve ben evde değilken eve iki köpek girmişti."

Hafızamdaki o anı anımsadım. Annem beni saklamıştı, ardından onu saçlarından sürüklediklerini gördüğümde dışarı çıkmıştım. Islık çalarak benimle alay ettiklerinde birini bıçaklamıştı. Daha sonrasını hatırlamıyordum ama babam gelmiş olmalıydı. Kafamı salladım yavaşça hatırlıyorum der gibi.

"Wielki, Jan ve Ares'in benden gelen genlerinden ötürü gen mutasyonu diğerlerinden daha güçlü fakat seninki gibi mükemmel bir dizileme sahip değiller. O sene yapılan sına ve testlerde üçü de yaşlarına nazaran diğer tilkilerden daha yüksek istatistiklere ulaştılar. Yüksek Şura, Jadwiga'dan Celina'nın daha önce yaptığı gibi hataları ayıklamaya çalışmasını istedi. Jadwiga eğer bunu başarırsa elinde büyük bir güç olacaktı. Bu yüzden Celina için köpeklerini gönderdi." Dişlerini sıktı öfkeyle. "Celina benim için yaptıklarının bir tesadüf olduğuna ve artık çalışmaya dair hiçbir şey hatırlamadığına, senden sonra mental olarak depresyona girdiğine ve çok hasta olduğuna ikna etti. Ben de Celina'yı rahat bırakması için üçünün sorumluluğunu aldım. Yüksek Şura'ya, La Hire'ın mirasçı yapacağıma garanti verdim."

Öğrendiğim her gerçek yalnızca zihnime değil kalbime de işliyordu.

"Annem onları ikna ettiyse neden annemin peşine düşsünler?"

"Annen sana hamil kalmadan önce genlerinin benimki gibi hatalı olmasından korkuyordu. Bu yüzden sen tüp bebeksin. Süper mutasyon diye adlandırdıkları şeyi annen sana hamileyken uzun bir ömrün olması için geliştirdi. Benden gelen hataları genetik mutasyonunu henüz sen annenin rahminde değilken dizdi. Jadwiga bunu bilmiyor, böyle doğdun sanıyor ve bu yüzden seni bu kadar istiyor. Fakat Ares, genlerini annenin dizdiğini biliyor."

"Seni öldürmek için yaşamak istiyor," diye mırıldandım. "Annem, Ares'in peşine düşeceğini tahmin etti."

Babam yutkundu yavaşça. Kafasını salladı. "Ares, yalnızca seni seçtiğimi düşünüyor. Bu yüzden senin de o sirke girmeni ve onunla aynı hayatı yaşamanı istiyor. Ölmek umurunda değil, senin yaşamanı istemiyor sadece."

Bana bir hayatı yalnızca kendisinin verebileceğini söylemişti halbuki. Cehennemi yaşadığımı gördükten sonra belki de tanrımı oynamak istiyordu.

"Onu sen uyandırdın değil mi?"

Kafasını salladı. "Aldığı ilaç ona zarar veriyor," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ares'in size yaklaşmasına asla izin vermezdim, uyumasını gerektirecek kadar tehlike teşkil etmiyordu. O küçük tilkiyi zapt edemeyecek kadar yaşlı değilim."

"Aral'a zarar verdi ama," diye mırıldandım.

"Seni tetiklemek için Aral'ı kullanabileceğini düşünemedim," dedi hatasını kabul ederek. "O kadar ileri gidebileceğini düşünmedim. Kim olursa olsun bir kart sahibine suikast düzenlemenin cezası çok ağırdır."

İçimde bir tedirginlik oluştu. "Ve sen binayı ateşe verdin."

Tedirgin olduğumu görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Uzanıp yanağıma dokundu, "Geçen seneki müzayedede onlara küfrettiğim anı görmeliydin."

Kaşlarımı çattım. "İçimi hiç rahatlatmıyorsun."

Yanağımı okşadı sevgiyle. Saçlarımı kulağımın arkasına itip elini çenemin altına getirdi ve hafifçe kaldırdı başımı. Gözlerine baktım.

"Söz veriyorum Lina," dedi gözlerime bakarak. "Bir gün öleceğim ama önce sana yaşanılabilir en güzeli hayatı vereceğim."

Özlediğim kızıl gözlerinin içine bakarken kalbim sancıdı. Kırgınlığım özlemime yenildi bir kez daha.

"Ölmekten bahsetme." Utanmasam yalvarırdım bunun için.

Gözlerinde saf özgüven vardı. O kadar güçlü hissettirdi ki onun güveni benim omuzlarıma örtülen bir pelerindi.

"Ölmekten korkma bir tanem, yaşayamamak kork."

Kafamı salladım. "Yaşa diyorum ben de," diye kızdım ona. "Yaşamaktan bahset. Kelimeler kaderin olur bazen."

Onun ölmemesini istemem onu mutlu ediyormuş gibi gülümsemesi genişledi. "Böyle şeylere mi inanıyorsun?" diye dalga geçti benimle ufaktan. Bu bana eskisi gibi hissettirdi. "Kim inandırdı seni buna? Aral mı?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Mümkündü, Aral bana hep konuşarak güç verirdi.

"Belki," diye mırıldandım.

Kafasını sallarken eğilip alnımdan öptü beni yine. Fırsatçı biriydi. Usul usul yaklaşıp fırsat yaratıp öpüyordu beni hep. Kızmıyor ya da kaçamıyordum bu yüzden.

Gözlerimi kaçırdım. "Sana kızgınım hâlâ," diye mırıldandım huysuz bir sesle.

"Affettiririm kendimi."

Aral'ın da bana böyle dediği bir an düştü aklıma. Hemen de affetmiştim onu. Ama bu kez o kadar kolay değildi.

Elini saçlarıma götürüp saçlarımı okşadı. "Kızma diyemem sana Lina ama annene çok kızma olur mu? O kadar çok şeye susuyor ki

artık istese de anlatamayacağı bir noktaya bir noktaya vardı. Bizden başka dinleyeni yoktu, en çok da bizim hayatımız onu susturdu. Suçlusu sen değilsin elbette, hepsi benim hatam. Fakat çok seviyorum sizi. Sizinle bir hayatı çok istedim ve küçük yaşlarda inandırıldığım Tanrı bana pek adil davranmadı."

Hiçbir şey söyleyemedim. Kırgın ve kızgındım ama anlıyordum. Hak verdiğim ya da vermediğim şeyler yok değildi ama anlıyordum tüm kalbimle. Çünkü birini sevmiştim ve onunla bir hayat kurmayı her şeye rağmen çok istemiştim. İki yüzlülük edemiyordum bu yüzden. Böyle bir hayata rağmen Aral'ın evlilik teklifine evet diyebilmiştim çünkü. Çünkü onun rüyasını yaşamayı çok istiyordum. Nasıl babama bunun için kızabilirdim? Ölmekten korkma, yaşayamamaktan kork derse nasıl kızarım ona fırsat verdikleri ufacık bir anlarda yaşamak istediği için. Bizi ayakta tutanlar ihtimaller ve umutlarımız nasıl vazgeçmesini beklerim ben de tutunurken aynı ihtimallere.

Kızıl gözlerine baktım birkaç saniye. Kafamı salladım tamam der gibi. Gözlerinde şefkat ve sevgi vardı yalnızca, bana bakarken. "Her şeyi halledeceğim. Sen önüne bak yalnızca."

"Beni dışına itme," dedim net bir sesle.

"İtmiyorum," dedi kafasını sallarken. "Sadece gelip bana 'Söyle bana La Hire, Hasan sabbahım kim?' diye sorma bir daha."

Utandım öyle deyince. "Üzgünüm. Kızgındım o an."

Kafasını salladı. "Biliyorum. Ama senin bir tarikat liderin yok. Sen bir Tilki değilsin. Hükümdar'ın da Ares'in de aklına girmesine izin verme."

Ares'ten bahsettiğinde tüylerim diken diken oldu yine. "Ares sanki orada olacağımı biliyordu," dedim tedirgin hissederek. "Senin onu oraya götüreceğini biliyordu sanki, kendisi oraya gitmeden önce beni oraya götürdü."

"İnsanların aklına girmeyi, onları manipüle etmeyi çok iyi biliyor," deyip parmaklarını şakağıma yasladı. "Buraya girmesine izin verme."

Gözlerimi göğsüne indirdim. "Aral'la evlenmemin Jadwiga'nın hoşuna gideceğini söyledi."

Sıkıntıyla bir nefes çekti içine. "Jadwiga, kendi yaptığı şeyin bir başka versiyonunu sana yaptırabileceğini düşünüyordur. O yüzden öyle söylemiştir. Sıkmasın canını, ne Ares ne de Jadwiga uzun vadede hayatında olmayacak."

Kaşlarımı çattım anlam veremeyerek. "Aral'la evlenince, Hükümdar Çakırca'yı sindirebileceğini mi düşünüyor?"

"Çakırca ve Durmuş en büyük düşmanı Kotanların. Evlendiğinizde sen ve Aral arada hava yastığı olacaksınız."

Alayla gülümsedim. "Atilla Durmuş'u medeni halimizin etkileyeceğini sanmıyorum, nefret ediyor benden, elinde olsa tutuklar bile beni."

Kaşları çatıldı babamın. "Sana kötü bir şey mi söyledi?"

Kafamı iki yana salladım. "Pek değil ama bayılıyor da değil."

Anladım der gibi başını salladı. "Sevmesin, çok lazım sanki," dedi çatık çatık bakarken. "Kendi oğluyla ilgilensin."

İstemsizce gülümsedim. Az önce ciddi bir tartışma içindeydi ama şimdi çocuk gibi laf sokuyordu.

"Atilla'yı bilmem ama Hükümdar'ın Aral'a zaafı var," dedi etrafa bakınırken. "İtiraf etmez belki ama senin günahsız ve harika bir kız olduğunu biliyor. Aral, senden iyisini mi bulacaktı?"

Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bile bakmıyordu bunları söylerken. Siniri bozulmuş gibiydi. Konu hayatımız olduğunda acımasız gerçekleri tek tek karşı tarafın yüzüne vuruyor, tehdit yağdırıyordu ama konu benim ilişkim olunca ağaçları sayıyordu. Tatlıydı ve bu yüzden ona gıcık olasım vardı. Affetmeyecektim bu kadar çabuk. Bu yüzden ben de gözlerimi kaçırdım. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

O sırada tanıdık adım sesleri işittim. Gözlerim hemen o yöne çevrildi. Aral'ı gördüm ağaçların arasında, bize doğru adımlarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki kaslar gevşedi bir nebze. Onu sevmek istedim. Ona koşmak, kollarına atlamak ve sevgi seline tutmak istedim.

"Gelebilir miyim?" diye sordu yaklaşırken.

"Tabii," dedi babam yumuşak bir sesle. "Nasılsın?"

Benden önce davranmıştı nasıl olduğunu sormakta. Meraklı gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Aral yanımda durdu, gözlerime her şey yolunda der gibi baksa da kırgınlıkla ve kızgınlıkların emareleri hâlâ göz bebeklerindeydi, onu henüz terk etmemişlerdi.

"İyiyim," dedi babama çevirirken gözlerini. "Zamanı gelip geçmiş bir konuşmaydı."

"Sözlerim sizi incitmek için değildi," dedi babam. "Kusura bakma."

Aral kafasını salladı anlayışla. "Biliyorum abi, zararı yok. Söylemek istediğim birkaç şey vardı benim de. Vesile oldu."

O babama bakarken bir an olsun gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Çünkü Aral üzülse de belli etmezdi. Onu tanıyordum, beli kırsalar yine de dik dururdu. Babasıyla konuştuğu her şeyi bilmek, hatta bir göz olup o anları izlemek istiyordum.

Aral ona ısrarla baktığım için gözlerini bana çevirdi. Göz göze geldik, yüzüne beni üzmemek için hafif bir gülümseme yerleştirip göz kırptı bana. Eli alışkanlıkla saçlarıma dokunduğunda babamın boğazını temizlediğini işittik ve ikimiz de gözlerimizi ona çevirirken Aral'ın eli yanına düştü usulca.

"Boğazımda gıcık var," dedi gözlerime bakarken.

Ona hafifçe gözlerimi kıstım. Hem Aral'ın hayatıyla ilgili üzücü şeyler söylemiş hem onun üzüleceği bir konuşmaya sokmak için teşvik etmiş hem de şimdi onu teselli etmemi kıskanıyordu. Gerçekten şaka gibi bir adamdı. İlişkime karşı ufak bir çocuk gibi mi olacaktı gerçekten?

"Su içmelisin," dedim buna karşılık.

Kaşı kalktı ve Aral'a baktı sanki o söylemiş gibi. "Kovuldum mu az önce?"

"Yok öyle demek istemedi," dedi Aral hemen arayı bulmak ister gibi.

"Önden gidebilir," dedim Aral'a bakıp. "Bizim seninle işimiz var."

Babam yine ben değil o söylüyormuş gibi ona baktı dik dik. "Ne işiniz var?"

"Özel bir işimiz yok," dedi Aral mahcup bir ifadeyle.

O an Aral'ın hafiften kulakları kızarmaya başladığını gördüğümde hem şaşırdım hem de o kadar tatlıydı ki utanmasam gidip Hükümdar Çakırca'ya onu üzdüğü için nefret kusardım.

Babam kafasını sallayıp elini Aral'ın omzuna koydu ve ağır ağır iki kez vurup, diğer eliyle saçlarıma dokundu ve aramızdan geçerek yürümeye başladı ve göz ucuyla bıyık altından gülümsediğini gördüm.

"On dakika sonra kızım görüş açıma girmiş olsun," diye mırıldandı geldiğimiz yöne doğru adımlarken.

Ona kulak asmayıp Aral'ın elinden tuttum ve onunla babamın aksi yönüne doğru yürümeye başladım. Aral benimle gelirken yüzüne dokundu sıkıntıyla, yukarı tırmandı, parmakları saçları arasına girerken elimi tutan parmakları parmaklarıma dolandı. Konuşmadık

ikimiz de. Babamın duyamayacağı kadar uzaklaşana kadar yürüdük. Babamın ayak seslerini işitemediğimde durdu adımlarım. Onu karşıma aldım ve uzanıp yanağına dokundum sevgiyle.

"İyi misin?" diye sordum gözlerine bakarak.

Yüzünü avucuma yasladı hafifçe. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. Yutkundu sonra.

"Yutma," diye rica ettim. "Bana dökebilirsin içini. Yaslanmak istersen buradayım ben, ayakta durmak zorunda değilsin."

Dili dudaklarını ısıttı. "Aklı varsa aynı yerden yanmaz insan," diye mırıldandı. "Aklım yok mu benim?"

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Derdin aklınla değil ki senin, kalbinle."

"Konu babamsa kalbimle düşünmeyi bıraktım ben uzun zaman önce."

"Kalbin kendi aklı var, değer vermeyi bırakamaz ki öyle ha deyince."

Kaşlarını çattı hafifçe. "Değerinde değil derdim, kalmadı da ama hâlâ-"

Devamını getirmedi. Sustu öylece. Hâlâ acıyor diyecekti belki de. Hâlâ ağır geliyor ya da üzüyor beni diyecekti belki de. Bilmiyordum ama anlıyordum bu hissi.

Yanağını okşadım sevgiyle. "Bazı insanlar yaptıkları ve yapmadıklarından ötürü üzgün olmalı demiştin bir keresinde bana. Ne konuştunuz bilmiyorum ama umarım en çok kalbi acıyan sen değilsindir sevgilim."

"Savaşırken verdiğin kayıpları, kazandığın zaferle örtemezsin ama galiba bu sefer ben kazandım."

"Ve bu mutlu etmiyor seni," dedim üzgün gözlerine bakarken.

"Dedim ya," diye fısıldadı bana eğilirken hafifçe. "Bir savaşın kaybını zaferle örtemezsin sevgilim." Dudakları dudaklarıma çok yakındı. "Savaştığım kişi kaybetmek istemeyeceğim biriydi ve buraya gelene kadar çok şey aldı benden." Sonra dişlerini sıktı. "Ama seni alamaz benden."

Tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı araladım alamaz demek için ama Aral dudaklarımı öptü. Söyleyemedim ama hissettirebilirdim. Gözlerim kapandı, onu her şeyimle öptüm. Daha iyi hissetsin istedim. Onu sevdiğimi iliklerine kadar hissetsin istedim. Onu sevdiğimi ve

tamamen ona ait olduğumu bilsin istedim. Yanağındaki elim ensesine kayıp onu daha çok kendime çekerken dudaklarımı aralayıp öpüşüşümüzü derinleştirdim. Bana daha fazla yaklaşmak için bana bir adım attı. Dengemi sağlamak için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldığımda tuttuğu elimi bıraktı ve hafifçe eğildiğinde sağ elimi boynuna sardım. Sol kolu kolayca beni kucağına kaldırdığında kucağına çıktım. Bacaklarımı beline sardım ve tamamen ona yaslanarak öptüm onu. Öpüşmemiz derin fakat sevgi doluydu. Üşüyen tenim onu öperken, parmaklarım yanağına ve boynuna dokundukça ısınıyordu.

Dudakları dudaklarımı nefesim ağırlaşana kadar öptü, ardından dudaklarımı bırakıp boynuma doğru ilerledi. "Sen benimsin," diye fısıldadı boynuma. "Seni alamaz kimse benden."

Kurduğu cümle metadan uzak, ona ait bir duyguyu ve kararı temsil ediyordu. Ben ne Sirk'teki bir Tilki ne de Hükümdar Çakırca'nın tahtasındaki Vezir'dim. Aral'ın Lina'sıydım yalnızca. Ona kalandım. Her şeye rağmen, her şeyi alınmasına rağmen onun yanına kâr kalandım. Ona ait karar, ona ait bir sevgi, ona ait bir arkadaş, sevgili, mola, sırdaş, ilk aşk ve birçok şeydim. Ona aittim.

Kollarımı ona sarıp sıkıca sarıldım ona sevgiyle. Ensesindeki saçlarını okşadım.

"Beni kimse alamaz senden," diye onayladım onu. "Çok seviyorum seni."

Tekrar öptü boynumdan. "Bir daha söyle lütfen," diye fısıldadı dudakları tenime yaslı bir halde.

"Çok seviyorum seni," dedim istediği gibi. "Al benden neyimi istiyorsan, hepsi senin."

Ondan öğrendiğim cümleleri ona söylediğim için "Bak ya," dedi iç çekerek. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "Hepsi benim mi gerçekten?"

Kafamı sallayıp yanağını öptüm ve yüzümü yüzüne yaslayıp "Senin," diye onayladım.

Burnunu tenime sürttü. "Çok seviyorum seni," dedi içi gidiyormuş gibi. "İyi ki varsın Lina."

Yanağım yüzüne yaslıyken sol elimin parmakları yanağını okşadı. "İyi ki var olan sensin," dedim sevgiyle. "Her şeyimsin."

Yanağımı öptü sevgiyle. "On dakikamız doldu mu?" diye sordu merakla. "Baban bizi böyle görürse bana daha fazla gıcık olabilir."

Gülümsedim. "Sana gıcık mı gerçekten?"

Kafasını salladı. "Sanırım dün söylediklerimi duydu," dedi tedirgin bir sesle. "Aklımdan geçen nikah tarihini, ne kadar yakın olduğumuzu, beni sevdiğini dile getirip getirmediğini sordu."

Şaşkınlıkla ona baktım. Dudaklarımda durduramadığım ufak bir gülüş döküldü. "Seni sevdiğimi söyleyip söylemediğimi mi sordu?" diye sordum emin olmak için.

Kafasını salladı. "Evet. 'Seni sevdiğini söyledi mi hiç? Emin misin? Lina duygularını dile getiremez, hayır demek de iyi değil,' dedi."

Kıkırdadım elimde olmadan. "Sen ne dedin?"

"Söyledi, dedim," dediğinde yüzünde biraz gurur vardı. "Sevdiğine çok eminim, dedim."

Gülümseyerek onunla burun buruna geldim ve gülmesi için muzip bir ifadeyle, "Baklava meraklısı çıktı demedin mi yani?" diye sordum.

Yine kulakları kızardı. Yutkundu. Dili dudaklarını ıslattı. "Hayır demedim," dedi yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. "Kızının kafasındaki imajını bozmaya gönlüm ve terbiyem el vermedi."

Kıkırdadım tatlılığına. "Gayet de terbiyeli ve uslu biriyim halbuki."

"Tabii gayet," diye onayladı beni.

Gülümsedim, o da sonunda gülümsedi ve tüm gerilen kaslarım gevşedi. Daha iyi hissettim kendimi. Her şeyin üstesinden bir öpücükle geleceğimize daha çok inandım.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım dudaklarının üzerine.

"Neyi?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Bizim gerçekten bir öpücükle çözmeyeceğimiz derdimiz yok bence."

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp "Öyle," diye onayladı beni.

Onu öptüm, birkaç saniye kadar sürdü. Ardından beni yavaşça yere bırakıp dudaklarımdan ayrıldı. Sol gözünün altındaki benin üzerine bir öpücük bırakıp doğrulmasına izi verdim. El ele yürüdüğümüz yolu geri yürüdük.

Verandaya yaklaşırken bıraktığımızdan kalabalık bir grup bekliyordu bizi. Deniz, Şahin ve Mehmet Ali'ydi aramıza katılan. Mehmet Ali'yi görmek tüylerimi ayağa kaldırdı. Babası burada değildi belli ki fakat kendini temsilen oğlunu göndermişti belki de. Hükümdar

Çakırca babamın ayağına gitmekten mutsuzdu, Atilla Durmuş kesinlikle buraya gelmezdi fakat burada olsa babamın kafasına sıkmak isterdi sanırım.

Onlara doğru yürürken bize gözleri çevrilen ilk kişiler Hükümdar Çakırca ve babam oldu. Hükümdar Çakırca bana baktı kısaca, sigara içiyordu o sırada ve yüzünde ifadesizlik vardı. Başı dikti her zamanki gibi fakat Aral'a bakmayışından yenildiğini anlayabiliyordum. Gözleri Aral'a uğramadan Mehmet Ali'ye çevrildi.

Dudaklarını okuyarak, "Toparlanın," dediğini anladım.

Mehmet Ali emir almış gibi başını salladı ve elini kaldırıp indirdi. İşareti kimin aldığından emin değildim ama ayrılmak için bizi beklediklerini anlayabilmiştim.

Gözler bize çevrildi yavaşça. Babam sessizce bizi izliyordu. Onun da yüzünde bir ifade yoktu. Annem, Alin ve Ender Hanım hâlâ verandada oturuyorlardı. Biz onlara yaklaşırken ayaklandılar. Babam gözlerini bizden ayırıp elini yanına doğru uzattı ve anneme çevirdi gözlerini. Annem verandadan inerken elini tuttu. Hükümdar Çakırca benzer bir tavrı Ender Hanım'a sergiledi.

Hükümdar Çakırca sigarasından son bir nefes alıp nefesini Ender Hanımdan uzağa üfledikten sonra izmaritini çöpe bastı. Ortama bir sessizlik hakimdi.

Ender Hanım meraklı gözlerini Aral'ın yüzünde gezdirdi ne olup bittiğini merak eden bir ifadeyle. Eşi ve oğulları arasında bir soğuk savaş olduğunun farkındaydı şüphesiz fakat olanların ne kadarını biliyordu emin değildim.

Evdeki bir görevli "Aracınız hazır efendim," diye haber verdi Hükümdar Çakırca'ya.

Hükümdar Çakırca onayladı onu. Ardından gözlerini babama çevirdi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi sadece.

Babam onu onayladı. "Sen de beni nasıl bulabileceğini biliyorsun," dedi ona bakarken. "Çocukları karıştırma."

Hükümdar Çakırca "Çocuklarımı karıştırma," diye onayladı babamı.

"Lütfen," dedi Ender Hanım sitemle. "Yanlış kişiyle çatışıyorsunuz."

Hükümdar Çakırca bir şey söylemedi. Mehmet Ali'ye bakıp "Yiğit'i ve babanı bilgilendir," diye talimat verdi ona.

Babam konuşmanın devamı ilgisini çekmiyormuş gibi Alin'i kucağına alıp annemi oradan çıkarmak için adımladı.

Mehmet Ali ufak bir baş sallamasıyla Hükümdar Çakırca'yı onaylarken onayladı onu. "Takip edecek miyiz?" diye sordu sonra merakla. Babamı kastediyordu sanırım.

Babam onun yanından geçerken elini usulca omzuna koydu, "Becerebilirsen geri durma," deyip yanından geçti öylece.

Bunu yüzüne bakamdan öylesine bir özgüvenle söylemişti ki iki tane babam var gibi hissetmiştim. La Hire olan ve Kadir Kara olan iki ayrı babam vardı gerçekten. O an iliklerime kadar hissettim bunu.

Hükümdar Çakırca da Ender Hanımla adımlamaya başladı o sırada. "O bizi takip ediyor olacak," diye yanıtladı Mehmet Ali'yi. "Hep öyleydi."

***Hep öyleydi...* Tüylerim diken dikendi...**

Geride Aral, ben, Deniz ve Mehmet Ali kaldığımız da biz de adımlarımızı yönlendirdik. Onları takip ederek araçların olduğu kısma doğru ilerlemeye koyulduk. Deniz ve Ekin kendi aralarında konuşurlarken Mehmet Ali ve Aral tek kelime dahi etmediler, zira Mehmet Ali Aral'a en uzak nokta da duruyordu. Aralarının açık olduğu bariz belliydi, dün araları daha çok açılmış gibiydi.

"Demek ehliyeti kaptırdın," diye mırıldandı Deniz ilgiyle gözlerini bana çevirdiğinde.

Gözlerimi ona çevirdim ve gözlerimi kıstım. Bu adam cidden benim şeytanım falan mıydı?

"Kaptırmadım," diye düzelttim onu. "Yiğit el koymak istedi."

Anladım der gibi kafasını salladı yüzünde alaylı bir gülümsemeyle. "Yani köprüde terör estirmedin?"

"Deniz," dedi Aral keyifsiz bir tonda. Mehmet Ali'nin yanında bunu konuşmak istemiyordu sanırım ve bu bana daha mahcup hissettirdi. Beni savunduğu günün gecesi yaptığım onu da zor duruma sokmuş olmalıydı. Üstelik bu konu hakkında henüz kızmamıştı bana ve bir güne iki tartışma çok gelirdi.

Arkamdan kolunu uzatıp Aral'ın omzuna vurdu yavaşça. "Bir şey demedim canım," dedi gülen bir ifadeyle.

"Kimseye zarar vermedim," diye savundum kendimi kısık bir sesle.

Deniz kısıkça gülerken onayladı beni. "Hayran kaldım açıkçası, senden öyle bir performans beklemezdim. Abim sağını solunu

karıştırdığını söylemişti."

Utançla yanaklarım ısındı. Gözlerimi önüme çevirip cevapsız bıraktım onu. Ben trafiği birbirine katmıştım ve Aral çok kızgındı bu konuda ama Deniz sanki çok normalmiş gibi benim sürüşümü övüyordu.

"Giderken haber verseydin birini de ben alırdım, stresim azalırdı."

Aral "Yok akıl hocası başka onun," dedi bana laf sokar gibi. Jan'ı kastediyordu sanırım.

Deniz kafasını sallarken "Kasklı eleman," diye onayladı onu. "Şekil çocuk."

Aral kafasını salladı, "Aynen, akıl hocalığına biraz daha devam ederse şekle sokacağım onu ve bir kişiyi."

Deniz burnunda gülüp gözlerini Ekin'e çevirdi alayla. "Sana diyor."

Ekin kafasını salladı. "Anladım canım sağ ol."

"Eh be oğlum," dedi Deniz kızdı hafiften Deniz Ekin'e. "Dayaklıksın ha."

"Sağ ol," dedi Ekin, "Yedim de geldim."

Kaşlarım çatıldı. Aral'ın ve Deniz'in adımları dururken Deniz'in yüzündeki ifade kaybolmuştu.

Deniz "Ekin," demişti ki Ekin abilerine bakıp ne sandıklarını anlayarak hafifçe gülümsedi. "Lafın gelişi."

Aral "Lafını geldiği yerde biraz dinlendir," dedi kızar gibi. Sonra bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Mehmet Ali'nin mi yoksa benim mi varlığımdan ötürü vazgeçti bilemedim.

Adımladığında gözlerimi Aral'a çevirdim. Yüzünde kızgın bir ifade vardı ama ne bana ne de Ekin'e karşıydı. Babasına karşı olduğunu biliyordum. Düşündüğü ihtimalin sebebine öfkelenmişti. Diğer elimle de elini tuttuğumda bana baktı. Yanağımı koluna yasladım. Kabanının cebinden sigara paketini çıkardı. Kutuyu açtı, dudaklarıyla bir sigara çekti. Sonra paketi Deniz'e uzattı. Deniz içinden bir dal alıp çakmağı da çıkardı. Önce Aral'ın ardından kendi sigarasını yaktı. Paketi Ekin'e uzattı. Ekin de bir tane yaktı. Babalarımız var diye sabahtan beri sigara içmiyorlardı ve Aral'ın nikotine ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum artık.

Sigarasından derin bir nefes çekerken gözleri bana çevrildi. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ekin'in suçu yok. O anahtarı vermeseydi taksiyle giderdim. Güvenliğimi sağladı sadece."

Nefesini verirken kafasını salladı. "Konuşuruz sonra. Şimdilik eve gidelim," dedi yorulmuş gibi.

Kafamı salladım. "Sonra kızarsın bana."

Bu söylediğim gülümsetti onu. Onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Kızılmaya bu kadar meraklı başka bir insan tanımıyorum," deyip sonra aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı ve sol tarafıma bir bakış attı. "Yok birini tanıyorum."

Ekin'i kastettiğini anlayınca gülümsedim ben de. "En iyi arkadaşım."

Onayladı beni. "Muhteşem bir birleşim."

"Belanın karesi," dediğimde Deniz'le birlikte sinirleri bozulmuş gibi güldüler.

Deniz "Sloganınız bu mu?" diye takıldı bana.

"Ben amatörlerle çalışmam," dedi Ekin alayla.

Ona baktım bayık bir ifadeyle. "Seni kurtarıyorum burada."

Alayla gülümsedi. "Teşekkürler biricik yengem," Sigarasından derin bir nefes çekti içine. "At beni ateşe ama üzerime bir bardak su dökmeyi de ihmal etme."

Şaka yapıyordu ama öyle deyince üzüldüm. Deniz üzüldüğümü fark etmiş gibi omzunu sıktı Ekin'in gülümseyerek.

"Ben etkisi içi bir bardak demezdim," deyip alayla Aral'a baktı. "Neler yaptırdı bu adama Allah bilir."

Ekin'in yüzünde şok ifadesi belirirken bana baktı merakla. "Ne yaptırdı?" diye sordu saf bir merakla.

Deniz gülmemek için kendini sıkarken Ekin daha çok merak etti, eli yavaşça ağzına kapanırken Aral'a bakıyordu.

Deniz, miyavlamasını ima ediyordu ama ben Aral'a daha neler neler yaptırmıştım... Tenimin ısındığını hissettim...

"Deniz," dedi Aral uyarır gibi. "Adam duyuyor abuk subuk konuşma."

Deniz'in hafiften küfrettiğini işittim. "Duyuyor mu?"

Kafamı salladım yavaşça. Deniz'in yüzündeki gülüş daha da büyürken gülmemek için kendini sıktı. Ekin söylemesi için telefonunu çıkarıp Deniz'e uzattığında Deniz burnundan güldü.

"Merak et," dedi yüzünde çarpık bir gülüşle. "Bu da senin cezan olsun."

Ekin bana baktı. "Belanın karesi," diyerek bana uzattı telefonunu.

Gözlerimi kıstım. "Ben amatörlerle çalışmam."

Deniz kendini tutamayıp gülmeye başladığında Aral'ın da burnundan güldüğünü işittim. Ona çevrildi gözlerim. Gülümsüyordu hafiften. Keyfi biraz daha yerine gelmişti sanırım.

"Herkesin keyfi yerinde neyseki," diye mırıldandı Mehmet Ali sinir bozucu bir şekilde.

Gözlerimi ona çevirdim. Haksız değildi düşüncelerinde ama gerçekten çomak zorunda mıydı?

"Bir şey söyleyeceksen geveleme," dedi Aral buna karşılık.

Neredeyse gelmiştik araçların olduğu alana ve tartışmalarını hiç istemiyordum.

"Aral," dedim onuna uymaması için. Bir yere varamayacaklardı.

"Ne aşkmış," dedi Mehmet Ali gözlerini Aral'a çevirip. "Kızı ailenle tanıştırmaya götürdün, babamı da beni de karşına aldın, gecesinde senden habersiz evden kaçıp İstanbul sokaklarında köpek temizleyip beni de atlattı ve sözde yerini bilmediği babasını saklandığı yerden çıkardı. Sen hâlâ hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

Aral'ın adımları durdu birden. Gözlerimi ona çevirdim. "Aral," dedim tartışmasını istemeyerek. Gözleri bana çevirdi. Sinirleri yıpranmıştı. Şu an babasıyla konuşmasının üzerine tartışırlarsa soğukkanlılığını daha ne kadar korurdu emin değildim. "Boş ver lütfen. Bir yere varamıyorsunuz."

Aral gözlerini annesine çevirdi. Onların yeterince uzaklaşmasını bekleyip sesini alçak tuttu ama öylesine keskindi ki havadaki gerilip kesip attı.

"Lina'nın aklını çok saygı duyduğun enişten bulandırdığı ve çıkmasına izin verdiği için çok sesin çıkmaz diye düşünmüştüm aksine," dedi buz gibi bir sesle. Elimi karnına yasladım bana bakması için ama bana bakmadı. "Madem çok sikindeydi benim gururum, Lina evden çıktığında peşine düşmek yerine sen arasaydın beni." Dili dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Söyleyeceklerini yuttu fakat ağzından dökülenler yine de ağırdı. "O siktiğim gururun fazlası at gözlüğü ve yenemediğin bir tabu olarak döner sana ve fazlasının kazandırdığı tek bir şey görmedim, izlemek istersen Çakırca ailesini daha iyi izle. Sana da çok lazımsa kullanmadığım kısmından veririm ama bir daha duyduğum aşk veya Lina hakkında tek bir yorumda bulunursan aradığın bela olacağım. Sabrımın son demindeyim."

Mehmet Ali'nin tek eklime etmesine müsaade etmeden adımlamaya başladı. Mehmet Ali tek kelime etmedi. Araçların olduğu alana vardık. Annem ve Alin, Aral'ın arasında bizi bekliyordu. Babamsa arabanın hemen önündeydi, sigara içiyordu. Eskiden bu kadar sık içmezdi.

Aral'ın arabasının yanına vardığımızda babam her şeyi duymuş gibi Aral'ın omzuna dokunup sıktı hafifçe. "Haberleşiriz," dedi ona.

Aral onu onayladı. "Benim eve götüreceğim Celina Hanım'ı," diye bilgilendirdi babamı.

Babam kafasını salladı. "Orada daha güvenli olur. Sağ ol."

Aral önemsiz der gibi başını iki yana salladı.

Babam "Annen seni bekliyordu," Aral'a sonra.

Aral onu onaylayıp bana kısa bir bakış attı ve elimi bırakıp kendi arabasının hemen önündeki VIP araca ilerledi.

Babam gözlerini yüzüme dikti. "İyi misin?" diye sordu ilgiyle.

"İyiyim. Sen?"

Kafasını salladı. "Olurum," deyip saçlarıma dokundu. "Eğer bir şey olursa Jan'a söyle. O hep etrafında olacak."

"Peki. Dikkat et kendine."

Gülümsedi hafifçe. "Her şey yoluna girecek."

Buna inandım. Halledecektik. Sorun yoktu. Babam, annemin saçlarına dokundu. Alin'in yanağını sevdi ve beni saçlarımdan öptü.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım yanımızdan ayrılıyor olması iyi hissettirmiyor olsa bile iyi olacağına inanarak. Kürşat'la selamlaştı ve Aral'a doğru adımladı. Aral, Deniz ve Ekin anneleriyle vedalaşmış dönüyorlardı.

Babam hepsiyle el sıkışıp kısaca vedalaştı. Hepsinin omzuna dokundu babacan bir tavırla. Aral'a "Konuşalım mutlaka," dediğini işittim. Aral onu onaylarken babamın sırtına dokundu. "Eyvallah abi," dedi.

Bu görüntü içimi ısıttı. Onları bir arada görebileceğime olan ümidim hiç yoktu halbuki bir süre öncesine kadar. Babam başını Mehmet Ali'ye çevirip tekrar Aral'a baktı. "Seni anlayacaktır," dedi buna çok inanarak. "Anlamak zorunda kalacak."

Neden böyle söylediğinden emin değildim ama o sırada Şahin'i gördüm. Babasıyla birlikte Aral'la doğru ilerlediler. Babası Şahin'in sırtına dokundu ve yanlarından ayrılıp Hükümdar Çakırca'nın aracına

ilerledi. Şahin, elini kaldırıp Mehmet Ali'ye seslendi. "Beklesene bir beni," dedi ona.

Bir sorun olduğunu anladım. "Bir sorun var," dedim Kürşat'a.

Kürşat beni onaylarken birlikte onlara doğru adımlamaya başladık. Şahin, Mehmet Ali'ye seslendiği için başta Atilla Durmuş'la ilgili sandım.

Şahin babamların yanına vardığında Aral'a bakıyordu. "Aral bir sorun var," dedi.

Aral'ın kaşları çatıldı. "Dayım-" diye başlayacaktı ki Şahin onun lafını böldü. "Yok abicim öyle değil. Kimseye bir şey olmadı, henüz. Mehmet Ali'yle ilgili. Dışarda."

Kaşlarımı çattım. Dışarda ne?

"Ne diyorsun oğlum?" dedi Aral anlamayarak. "Ne var dışarda?"

Şahin sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Balın'la ilgili," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Mehmet Ali de o sırada yaklaşmıştı yeterince. "Ne olmuş Balın'a diye sordu?" kaşları çatılırken. "Ne diyorsun oğlum düzgün anlatsana şunu?"

Şahin sabırla yüzüne dokundu. "Önce bir sakin ol tamam mı?"

Mehmet Ali'nin kaşları daha çok çatılırken. "Şahin bak adamı deli etme, düzgün anlat şunu? Balın ne alaka?"

Aral'ın yanına vardığımda Aral gözlerini Kürşat'a çevirdi. Kürşat'la sessizce anlaştılar, Kürşat arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla arabaya dönüp şoför koltuğuna geçti.

Şahin önce bana ardından babama baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Balın dışarda," dedi sadece. "Yanında biri var."

Mehmet Ali küfrederek yürümeye başladığı sırada Hükümdar Çakırca'nın arabacı hareket etti. Ormanın içerisinde yüksek duvarlar ve dikenli tellerle çevrelen alanın dökümden kapıları gürültüyle açıldı. Aral'ın elini tuttum gözlerimi beş metre ilerimizdeki kapıya dikmişken.

Dökümden kapılar açıldığında Hükümdar Çakırca'nın aracı çıktı, yolunda ilerlerken kapının iki metre kadar ötesindeki motosiklet ve bir aracın yanından geçti. O aracın önünde iki tanıdık sima ayakta dikilmiş bizi bekliyordu. Fakat beni şaşırtan Wielki'yi değil hemen yanında Balın'ı görmekti. Gördüğüm görüntü karşısında tüylerim diken diken oldu. Aral'ın tuttuğu elini sıktım. O an Balın'a dair her şey zihnimde tekrar canlanırken gözlerimi Mehmet Ali'ye çevirdim.

Kapıya yeterince yaklaşmıştı ve aralarında yalnızca iki metre kalmıştı. Şahin ve Deniz peşinden giderlerken biz öylece uzaktan izledik ama Wielki ağzını açtığında hepimiz duyduk ve söyledikleri tepeden tırnağa uyuşturdu beni.

"Ne derler bilirsin," dedi Mehmet Ali'ye bakarken. "Bir Tilkiye kin gütmeden önce köpeğini kimin beslediğinden emin ol."

- Devam Edecek -

Bir kelebek kanat çırpar dünyanın öbür ucunda kasırga kopar... Bir kelebek ezilirse neler olur hep birlikte göreceğiz. Her şey birininin bir sonucu, çığ olup büyüyor, altında mı kalırız daha derine mi kazarız yoksa gün yüzüne mi çıkarız hep birlikte göreceğiz... Kritik anlardayız.

Lütfen oy ve yorum bırakmayı bırakmayın, sizi seviyorum. Yakın zamanda yeni bölümde görüşmek üzere <3

Sizi seven Filiz buradaydı <3

17.12.2023

Bölüm 37 | Ağlama Duvarı

İyi akşamlar ...

Öncelikle hepimize baş sağlığı dilemek isterim. On iki şehidimizin olması inanılmaz bir acı. Başta aileleri olmak üzere ülkemizin ve her birimizin başı sağ olsun. Savaşların olmadığı, gencecik Mehmetçiklerimizi kaybetmediğimiz, insanları yermediğimiz, sevgi dolu günler umut ediyorum....

Oy ve yorumlarınızı bekliyor,

keyifli okumalar diliyorum.

BÖLÜM 37 | AĞLAMA DUVARI

♪ First Snow - Amity Fall

♪ When the End Comes - Andrew Belle

♪ Ezio's Family - Jesper Kid

İnanç bizi insan yapan şeylerden biri. Birbirimize duyduğumuz veya bir şey duyduğumuz inanç yaşatabilen bizi. Dayanma gücü veren. Hayal kurduran ve her gün yataktan kaldıran. İnanç var içimizde yaşamaya dair. Sevmeye ve hayal kurmaya cesaret etmeye iten bizi bu inanç içimizdeki. İyi olacağımıza, değer göreceğimize, hakkımızı alacağımıza, başaracağımıza ve eğer yeterince iyi biri olursak bizi koruyan ve seven bir Tanrı olduğuna inancımız var. Yoksa bazı insanlar böyle nasıl yaşar? Birine inanmalı insan, güç almalı ve yaslanmalı, zaman zaman düşmelere ve çokça sevilmelere ait. Bir inanç olmalı sonunda değeceğine dair. Eğer bir insanın inandıklarını elinden alırsan bir canavara dönüşmesi işten bile değil.

Olan biteni yaklaşık beş metre ötede babam ve Aral'ın arasında izliyor ve anlamaya çalışıyordum. Öylece bakakalmıştım. Wielki'nin söyledikleri kulaklarıma ulaştığı an anlamlandırmaya çalışmıştım. Balın'a dair her anım gün yüzüne çıkıp bir anlam ifade etmeye

çalışırken yaptığım çıkarımlar hiç hoşuma gitmedi. Balın'ın Kuzey'le aynı sınıfta olduğunu biliyordum. Arkadaş gibi değillerdi ama dolaylı yoldan bu aileyle onun sayesinde bir araya gelmişti. Mehmet Ali'yle bu şekilde tanışmış, onunla sevgili olmuştu ve Mehmet Ali'nin işinden haberdardı. Şahin, Balın'ın benimle tanışmak istediğinden, Aral'sa Balın'ın beni tanışmamızdan önce tanıdığından bahsetmişti. Balın'ın bana bakarken ki ifadelerini anımsamaya ve kafamda onu bir yere oturtmaya çalıştım. Fakat gerçek gün gibi ortadaydı sanki.

Mehmet Ali duyduklarını sindirmek için birkaç saniye beklemiş ardından "Ne diyorsun lan sen?" diye sormuştu buz gibi bir sesle. Sesindeki öfkenin ve cinnete kalan uzaklığını iliklerime kadar hissetmiştim.

Aral da bunu hissetmiş gibi "Burada kal," dedi ve elimi bırakıp ona doğru adımladı.

Wielki buz gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bir Tilki'yi ağlatmak kötü şans getirir," dedi öylece.

O an tüylerim diken diken oldu. Mehmet Ali'nin beni ağlattığına Jan'dı şahit olan. Dün gece Jan bana Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sorduğunda onunla aynı şeyi yaptıklarını söylemiş, Mehmet Ali'ye sinirlenmişti. Wielki'nin belli ki haberi vardı tüm bu olanlardan ve bu anı Jan planlamış gibi geliyordu şimdi.

Mehmet Ali "Seni de şansını da siktirtme," diye gürledi ve ileri bir adım atmak istediğinde Aral kolunu tuttu.

Öfkeli gözlerini Aral'a çevirip "Bırak," diye çıkıştı ona da. Hiddetle gözlerini Balın'a çevirdi.

"Bana gel," dedi buz gibi bir sesle ona elini uzatıp. "Hiçbir şey yapamaz bu siktiğimin tilkisi."

O an kalbimde bir sızı hissettim. Mehmet Ali aptal değildi ama aşkın kendisi aptallıktı. İnsanı inkâr sürüklüyordu. Tüm bariz gerçekleri bir kenara itiyor ve Balın'ın ona ihanet etmediğini, zorla alıkonulduğunu düşünmek istiyordu. Fakat Balın yerinden hareket etmedi. Bunun yerine Wielki'ye ardından babama baktı. Sonra gözleri bana çevrildi ve o an gözlerinde hüznü gördüm. Sanki olaya müdahale etmemi istiyordu. *Sanki Mehmet Ali beni dinlermiş gibi...*

"Balın!" diye sesini yükselti Mehmet Ali. "Yanıma gel!"

Balın yüzünde ifadesizlik içinde dümdüz ileri bana bakıyordu yalnızca. Mehmet Ali'ye bir an olsun bile bakmıyordu ve bu Mehmet

Ali'yi daha çok öfkelendiriyordu.

"Mehmet Ali," dedi Aral sakin bir sesle. "Hadi," diyerek onu geri çekmek isteyerek. "Zor durumda bırakma onu da. Belli ki-"

Mehmet Ali, "Belli ki ne lan!" deyip Aral'ı öyle bir hiddetle itti ki öne bir adım atacak oldum ama babam bileğimden tutup izin vermedi yaklaşmama.

"Bırak kozlarını paylaşsınlar."

Gözlerimi ona çevirdim. "Bir şey yap lütfen."

Gözlerime baktı o da. Yüzünde derinden bir sakinlik vardı fakat gözleri bir o kadar canlıydı. En ufak durumda anında müdahale edecek gibi bir hali vardı.

"Herkes nerede durduğunu anlamalı," dedi gözlerime bakarak. "Bırak herkes bilsin yerini."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Yüzünde öfke yoktu çünkü o an ne olduğunun en az benim kadar farkındaydı herkes gibi ve Mehmet Ali'ye üzülüyordu. İkisi benzer durumda sanılabilirdi ama hayır. Aral, beni severken neredeyse her şeyi biliyordu ve benden korkmak bir kenara, benim hayat mücadeleme hayranlık duyarak beni seviyordu. Ama Mehmet Ali, Balın'ın böyle bir topluluk içinde olabileceğine ve kendisini kullanmış olabileceğine ihtimal dahi vermemişti. İçindeki yıkımı hayal bile edemiyordum.

Aral onu ittiği için birkaç adım geri sendelemiş ve olduğu yerde kalmıştı.

"Bana ihanet edemez!" diye bağırdı Aral'a öfkeyle.

Tüm öfkesini ona kusmaya karar vermişti belki de ve bu canımı sıktı. Neden herkesin ağlama duvarı olmak zorundaydı? Kimse onun ağlamasına izin vermezken bu kadar?

Ardından kızan mavi gözlerini Balın'a çevirdi. "İhanet edemezsin bana!" diye bağırdı. "Bu kadar büyük hayal kırıklığı olamazsın sen benim hayatımda," derken sesi sona doğru kısılmıştı.

O an kalbimdeki sızı büyüdü. Ona her ne kadar kızgın olsam da bir o kadar da üzüldüm. Aral'ın da böyle hissettiğini biliyordum. Mehmet Ali onu hiç anlamamıştı ama artık onu en iyi anlayacak kişinin Aral olduğunu biliyordu. Kınadığını yaşamadan ölmezmiş insan gerçekten. Mehmet Ali bu anı yaşayacağını rüyasında bile göremeyeceğini sanırdı...

Gözlerimi Balın'a diktim. Artık bana değil ona bakıyordu. Yüzünde ifade yoktu hâlâ ama sanki ağlamamak için direniyordu. Ağlamak onun için de yasak mıydı acaba? Sevmek yasak mıydı? Sevmiş çünkü Mehmet Ali'yi. Yoksa bana onu kurtarmam için bakmazdı böyle. Mehmet Ali'nin ona zarar veremeyeceğini adı gibi biliyor ama parçalanıyormuş gibi duruyor. İçerden içerden.

Mehmet Ali bir duvarla konuşmaktan farksız olduğunu büyük bir hayal kırıklığı içinde kabul ederek yutkunup yüzüne dokundu. Ağladığını sandım başta ama gözleri kızarsa da tek bir damla yaş düşmedi gözünden öfkesinden.

"Hayatımı siktin," dedi alnını ovarken. Başını sakinleşmeye çalışır gibi geriye yatırdı. "Yemin ederim..." Yutkundu. "Hayatımı siktin." Dişlerini o kadar sıktı ki çenesi kaskatı kesildi. O sıkılı çeneyle gözlerini Balın'a dikti. "Benden alacağını almış olsan iyi edersin," dedi sonra ona tehdit eder gibi. "Bundan sonra bana dair alacağın tek şey bir kürek olur, üzerime toprak atacağın." Ardından ona arkasını döndü. Bir anlığına gözleri babama çevrildi. "İzinizi sileceğim sizin bu ülkeden."

"Mehmet Ali," dedi Deniz onu takip ederken. "Motorla gitme, bizimle gel."

"Bırak Deniz," dedi Mehmet Ali. "Giderim ben."

Şahin onların yanına varırken "Ben giderim onunla," dedi.

Üçü Mehmet Ali'yi tek başına bu halde motora binmemesi için ikna etmeye çalışırken Aral'a çevrildi gözlerim. Wielki'ye bakıyordu. Gerçek nihayet bir gün açığa çıkacaktı ama bu şekilde çıkması işleri beter haline getirendi.

Gözlerimi babama çevirdim. "Sen mi yaptın?" diye sordum o an ne hissedeceğimi bilemeyerek. O mu istemişti Balın'dan böyle bir şeyi? Mehmet Ali'yi mi kullanmıştı gerçekten? Aralarındaki her şey yalan mıydı? Ne kadarı gerçekti yaşadıklarının?

O sırada Şahin'in yanına bindiği Mehmet Ali güçlü bir motor sesiyle hızla basıp gitti öylece.

Babam kafasını iki yana salladı. "Onlara kötü muamele göstermedikleri sürece ne için kullanıldıklarına karışmam." Gözlerini bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Çocukların duygularıyla da oynamam ama Balın'ın da oyun oynadığını sanmıyorum."

"Neden burada peki?" diye sordum bu kez. Kendi isteğiyle buradaymış gibi durmuyordu. "Neden şimdi?"

Babam çenesiyle işaretti. "Ona sorman gerek."

Tüylerim tekrar diken diken oldu. İşaret ettiği kişiye baktım, Wielki de bize bakıyordu. Başıyla hafifçe selam verdi arkasını döndü ve Balın'ın yanından geçerken onu gerdiğini hissettim.

"Balın'dan o mu sorumlu?"

Babam beni başıyla onayladı. "Kuzey'den de."

Anladım der gibi başımı salladım. Kuzey, Balın'ı başından beri tanıyorsa belki amacını da biliyordur. Babamın bana eğildiğini hissettiğimden düşüncelerimden koptum. Başım üzerinden öptü beni.

"Görüşürüz bir tanem."

"Görüşürüz baba," diye mırıldandım kızıl gözlerine bakarken.

Yanağımı okşayıp adımlamaya başladı. Aral'ın koluna dokunup onunla ve Deniz'le vedalaştıktan sonra Wielki'nin şoför koltuğunda olduğu araca doğru ilerledi. Balın ona kapısını açtı. Ardından Wielki'nin yanına oturdu. Araçları uzaklaşırken Aral ve Deniz bana doğru adımladı. Aral, sağ kolunu kaldırıp omzuma atarken beni çevirdi ve bizi bekleyen arabasına doğru yürüttü beni de kendileriyle birlikte.

"Üzgünüm," diye mırıldandım sebepsiz yere kendimi suçlu hissederek.

Saçlarımdan öptü. "Üzülme bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir ilgimiz yok bizim bununla."

"Babam yapmamış," dedim buna karşılık. Onu da suçlasın istemezdim.

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Zira gönül koyacak olsam ilk Kuzey'le başlardım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hakkı vardı. Bir nevi Kuzey ön ayak olmuşu buna. Fakat onun da bundan zevk aldığını sanmıyordum. Muhtemelen umurunda da olmamıştı ama zevk de almazdı bundan, emindim. Kuzey kendi kardeşlerine karşı çok korumacıydı fakat diğer insanların yaşadıkları onu pek ilgilendirmiyordu. Kötülüklerini istemezdi ama üstüne vazife olmayan şeylere karşı yorumda bulunmuyordu. Zira bunu Balın'dan Wielki istemişse, Kuzey'in söz hakkı bile kalmıyordu. Wielki'nin bunu yapmaktaki motivasyonunu anlayamadım. Balın'ı kullanıyorsa olsa ne için ifşa etsin ki onu? Jan'la

konuşmamızı anımsatıyordu bu yüzden bu bana. Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sormuştu. Belki de bu Jan'ın fikriydi. Bilmiyordum. Gitsem sorsam kendince haklı bir sebep sunardı. Herkesin hakkı vardı. Herkes haklıydı. Bu yüzden aradığımız adalet Tanrı'nın merhametine kalmıştı...

Deniz ön koltuğa geçerken, Aral arka kapıyı açıp binmemi bekledi. Ben bindikten sonra yanıma oturdu o da. Alin annemin kucağında uyuyordu. Annem huzursuz bir ifadeyle baktı gözlerime. Dudaklarımı bastırıp gülümsedim hafifçe, her şey yolunda der gibi. Değildi ama yoluna sokardık. Babam ve Aral vardı. Her şeyin üstesinden gelirdik...

Araba hareket ettiğinde arkama yaslanıp yorgunlukla başımı Aral'ın omzuna yasladım çekinmeden. Sol elini kucağıma çektim ve iki elimle tuttum elini. Annem arabada olduğundan mı bilinmez bu konuda hakkında hiç konuşmadılar. Aral yarım saat kadar sonra Deniz'e Şahin'i arayıp sormasını istedi. Kendisi arayıp sormak istemiyor olsa da aklının kaldığını bilmek için zihnini okumaya gerek yoktu. Deniz, Şahin'i arayıp Veli abinin yanına gittiklerini öğrendi ve biraz Mehmet Ali'ye söylendi. Aral'a olan tavrından ötürü o da sinirliydi ona ama kimse düştüğü durumdan memnun değildi.

Kürşat bizi Aral'a annesinden kalan eve getirdi. Güvenlik sayısının artması fark ettiğim tek değişiklikti. Araçtan indik. Kürşat ben yeltenmeden annemin kapısını açmış ve Alin'i kucağına almıştı. Deniz de anneme karda yürümesi için bir kolunu vermişti. Onlar önümüzde yürürken Aral ve ben de arkalarından yürüyorduk. O an Aral'la eve doğru adımlarken aklımdan kürkçü dükkânı diye geçirdim. Bu ev gerçekten kürkçü dükkanımdı benim. Aral gibi... Beni ilk bu bahçede öpmüştü. Bana beni sevdiğini ilk bu evde söylemişti. İlk bu evde birlikte uyumuştuk. Onu ilk bu evde uyutmuştum. Aral bana ilk kez bu evde ağlamış ve bana ilk kez bu evde dokunmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Aral verandaya doğru adımlarken.

Omuz silktim yavaşça. "Bu evdeki ilklerimizi düşünüyordum," diye mırıldandım dürüstçe.

Gözlerime baktı sevgiyle. "Bu evin yeri hep ayrıydı benim için ama artık bambaşka bir anlamı var."

Başımı koluna yasladım. "Burası gerçekten kürkçü dükkanım galiba benim."

"Burası değil," deyip başımı yasladığım kolunu aramızdan çekerek belime sardı ve beni göğsüne yasladı. "Burası."

Gülümsetti bu yaptığı beni. Ne olursa olsun tatlılığı bir saniye bir elden bırakmıyordu.

"Çok tatlısın," diye mırıldandım ona sokulurken.

Kolunun tutuşu sıkılaştı. "Burası de," dedi rica eder gibi.

"Burası," diye onayladım onu.

Beni onayladı o da. "Doğru," diye mırıldandı. "Uçmaların kaçmaların başladı yine. Hatırlat kendine sık sık bunu."

Taş da gelmişti. Fakat şikâyet etmedim. Zira mutlu etti bu beni. Bana kızabilecek kadar iyiydi demek ki. Kendi duygularına, derdine ve baş belası Lina'sına zaman ayırabiliyordu demek ki şu an.

"Şimdi mi kızacaksın?" diye sordum merakla.

Cıkladı. "Yemekten sonra," dedi. Kızmadan önce karnımı doyurmayı düşünüyordu. Gerçekten bu adamı üzenlerin cehennemin yedinci katında yeri hazırdı.

Kapıyı Doğu ve Batı açtı. Batı özlemle önce Deniz'in sonra da Aral'ın bacağına sarıldığında içim ezildi. İçimde tanıdık bir sevgi yeşerdi. Aral botlarını çıkarıp eğildi ve onu kucağına aldı. Onu sevgiyle öpüp göğsüne bastırırken Doğu'nun saçlarını okşayıp kolunu omzuna attı. Gülseren Hanım bize "Hoş geldiniz" deyip içeri buyur ederken benimle birlikte arkalarından gitti. Gülseren Hanım buradaydı ama Güneş ablanın varlığına dair bir iz yoktu.

"Aç mısınız?" diye sordu Gülseren Hanım, "Her ihtimale karşı çorba yaptım. Sofra kurayım dilerseniz."

Aral başını omzu üzerinde çevirip minnettarlıkla gülümsedi Gülseren Hanım'a. "Çok iyi olur Gülseren Hanım," dedi. "Yeriz."

Yerdim gerçekten. Kahvaltıda zorla birkaç lokma yemiştik hepimiz. Yediklerimiz de boğazımıza dizilmişti. Gülseren Hanım, Aral'ı onaylayıp yanımdan geçerken sevecen bir şekilde koluma dokundu ve mutfağa ilerledi. Kürşat odalarımızın olduğu koridordan çıktı o sırada. Alin'i yatağına yatırmış olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim bize yaklaşırken.

"Rica ederim," dedi önemsiz der gibi bir bakışla. Ardından Aral'a baktı. "Ne yapayım ben?"

"Otur bizle," dedi Aral kucağında Batı'yla koltuğa otururken. Doğu da yanına oturdu usulca. "Çorba içeriz."

Kürşat itiraz etmeyip diğer koltuğa geçerken ben de onun yanına oturdum. Deniz de kendini yanıma bıraktı yorgunca. Batı bir süre Aral'a sarılıp hiç çekinmeden onu öperek sevdi. Aral, sevgisini karşılıksız bırakmadı. Onunla sohbet ederken saçlarını okşuyor, Doğu'ya laf atıyor, onlara gülüyor ve onları güldürüyordu. Deniz de eksik kalmıyordu, Doğu'yla uğraşıp duruyordu. Sanki az önce ufak bir kıyamet kopmamış gibi yalnızca Doğu ve Batı'yla ilgileniyordu ikisi de. Doğu, Batı gibi duygularını çekinmeden ifade eden bir çocuk değildi ama Aral ne zaman ona laf atsa ve saçlarını okşasa gözlerinin içi gülüyordu ve bu kalbimi kırıyordu her seferinde. Çünkü doğdukları ortamı ve sevginin ne derece kıymetli bir şey olduğunu biliyordum.

Onları izlerken Alin'i sevme isteğiyle doldu içim. Annem de geri dönmeyince ona bakmak için kalktım oturduğum yerden. Aral'ın yanından geçerken Batı'nın yanağını sıkıp Aral'ın saçlarına dokundum. Annemi, Alin'in odasında buldum. Alin uyurken yatağında oturmuş sırtını okşuyordu yorganın üzerinden. Beni gördüğünde gülümsedi hafifçe.

"İyi misin?" diye sordum kısık bir sesle içeri adımlarken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Sonra gözleri yine Alin'e çevrildi. "Sırtımdan bir yük kalktı sanki," diye fısıldadı Alin'e bakarken. "Ama hâlâ mahcup hissediyorum herkese karşı. Kendi çocuklarıma bile. Bu benim lanetim olacak hep, ölene kadar peşimden gelecek."

Bir şey söyleyemedim. Tesellisi bende değildi.

Komodine iliştim yavaşça. "İyi geçti mi konuşmanız?"

Ender Hanım'la ne konuştuklarını merak ediyordum.

"Ender harika bir kadın," diye mırıldandı. "Her zaman öyleydi. Etrafına neşe saçar, insanları birleştirirdi." Ses tonu öyle özlemle doluydu ki geçmişe karşı olduğu belli oluyordu yüz ifadesinden. "Hükümdar'a âşık olduğunda şaşırmamıştım. Pek çok kişi onun gibi cıvıl cıvıl birinin Hükümdar gibi sert mizaçlı, resmi bir adama hangi ara ve ne şekilde âşık olduğuna anlam veremezdi ama ben anlamıştım."

"Nasıl anladın?" diye sordum merak ederek.

Yüzünde buruk bir tebessümle bana baktı. "Hükümdar ona nefes aldırıyordu," dedi gözlerime bakarak. "Ender ve benim gibi çocuklar babalarımızın mesleğinden ötürü hep tehditler, gizlilik, sınırlı çevre, güvensizlik ve korunmak için birçok insanın gözü üstünde büyür.

Arkadaşlarımız hep yakın çevreden olur genelde. Ender kişiliği ve ailesinden ötürü cıvıl cıvıl bir kuştu, altın kafese kapatılan ve Hükümdar ona bir kafes değil bir gökyüzü anlatıyordu."

Aral'ın, annesinin korumalardan sıkıldığı için korumasız gezdiğinden bahsetmişti. Annemin de buna benzer bir hayatı olmuş olmalıydı. Ve belki de agora fobisini tetikleyen en büyük etkenlerden biri buydu. Aşırı korunmaya alışmış bir insan, yalnız başına geçirdiği güneş çarpmasıyla bile ölebilirdi. Annemin kanseri hücreleri değil ailesiydi...

"Hiç Hükümdar Bey'e benzemiyor anlattığın kişi," diye mırıldandım. "Eşine karşı çok nazik hâlâ ve ona tapıyor ama çocuklarına karşı öyle değil." Anlamayarak baktım ona. "Bu çok garip değil mi?"

Kafasını salladı annem. "Başlarda böyle biri değildi. Güneş doğduğunda çocuklarını Ender'in ailesinde olduğu gibi büyütmeyeceğine söz vermişti Ender'e hatta. Güneş bu yüzden tüm olanlara en uzak olan çocukları. Ne zamanki Ender'in babasını kaybettiler, o zaman Hükümdar, Mehmet Ali Durmuş'un ölümünde kendini suçladı ve ailesini korumak için çocuklarını onun gibi büyütmesi gerektiğine karar verdi. Çocukları güçlü olsun istedi. Bu yüzden onlarla ne çok samimi oldu ne de sevgisini gösterdi. Kaybetme korkusu oğullarını doyasıya sevmesine bile engel oluyordu ve Ender farkındaydı bunun. Hükümdar'ı psikoloğa gitmesi için ikna etmeye bile çalıştı ama yapamadı. Hükümdar çocuklarını kaybetmekten korktuğu için gönlünce sevemiyordu ve bu ona hepsini yaşarken kaybetmesine sebep oldu."

Tüylerimi diken diken etti bu. Kaybetmekten korktuğu için çocuklarını sevemiyor muydu? Ne acı. Artık yaşarken kaybettiğini iliklerine kadar hissediyor olmalıydı. Aral, ona takıntılı olduğunu söylemişti bir keresinde. Sevemediğinden çocuklarını takıntı haline getirmişti belki de. Bugün her ne konuştularsa Hükümdar Çakırca'ya çok koymuştu Aral'ın söyledikleri. Gözlerine bakınca bile anlaşılıyordu bu.

"Biri kaybetmekten korktuğu için çocuğunu sevemiyor, diğeri her şeye rağmen sevebilmek için bir çocuğa sahip olmak istiyor," diye mırıldandım. Aral ve benim babamın kısa özetiydi.

Annem ne demek istediğimi anlayarak onayladı beni.

"Eğer, babanı iyileştirdiğim için onun özgürlüğüne karşı seni alacaklarını düşünseydim-" Sustu. Derin bir nefes aldı sessizce. Yutkundu. Kafasını iki yana salladı sonra yavaşça. "Sana asla böyle bir hayat yaşatmazdım," dedi gözlerime bakarak. "Bu kadar aptal ve iyimser olduğum için özür dilerim... Ben..." Yutkundu mavi gözleri dolarken. "Annemin gerçekten bana bir hayat verebileceğini düşündüm."

Kalbim sancıdı. *Annem, annesinin ona babamı hediye edeceğine inanmış.* Hayır. Belki de bunu ona inandırmıştı. Annem o kadar kızıl tilki içinden yalnızca birini ona verebileceğine inanmıştı. Yüzlerce hatta belki de on binlercesinden yalnızca biriydi onun için ve babamı, tek kızına hediye edebileceğini düşünmüştü. Buna yetkisi ve gücü vardı çünkü. Buna inanmış, inanmak için de sekiz sene beklemişti.

Hafifçe gülümsedim buruk bile olsa. "Böyle bir hayat istemezdim," diye onayladım onu hafifçe başımı sallayarak. "Ama yaşamayı istiyorum. Alin'in ablası olmayı, Aral'ın sevgilisi olmayı, Şahin, Kürşat ve diğer Çakırcaların arkadaşı olmayı seviyorum." Yutkundum mavi gözlerine bakarken. "Lina olmayı seviyorum." Gözlerimi ellerime indirdim. "Celina ve Kadir'in ilk kız olmayı da seviyordum." Burnumun akmaya başladığını hissedince burnumu çektim sessizce. "Eğer bana en başından değil, en azından bir ay önce bile olsa susmamış olsaydın." Devamını getirmedim. Yine de severdim diyemedim çünkü hâlâ seviyordum. Yalnızca çok kırgındım ikisine de nasıl geçerdi bu kırgınlık bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedi annem içtenlikle. "Korkularımı bahane ederek kaçtım her şeyden. Seni korumak istediğim bahanesine sığınıp her şeyi Aral'ın ve babanın üzerine yıktım. Benim de Hükümdar'dan pek farkında yok aslında." Yutkundu. "Çok seviyorum sizi. Ama kaybetmekten korktuğum için susarak seni yanımdayken kaybettim."

Hiçbir şey söylemedim. Fakat söylediği şeyin gerçekliği kalbimi kırdı. Haklıydı. Hükümdar Çakırca onları kaybetmekten korktuğu için sevgisiz bırakmıştı. Annem de beni kaybetmekten korktuğu için beni yalnız bırakmıştı. En sonunda ikisi de kaybetmişti en çok korktukları şeyi. Sanırım kendini sabote etmek dedikleri tam olarak bu.

"Artık susmayacağım," dedi annem fısıltıyla. "Belki bir şey ifade etmiyordur artık senin için, bilmiyorum. Bana ihtiyacın da yok artık, baban ya da Aral pek çok şeyi cevaplayabilir pek tabii. Ama eğer

benden dinlemek ya da bana sormak istediğin bir şey olursa, burada olacağım ben geç bile olsa. Telafi etmeme izin verirsin umarım."

Cevap vermek yerine parkeye baktım öylece. Sessiz odayı akan burnumu çekme sesim doldurdu yalnızca. Yutkunup ayağa kalktım iliştiğim yerden. Mavi gözlerine baktım. Aral bile bana ikinci bir şans veriyordu, ben de verebilirdim. Çünkü onlar kaybedebileceğim birileri değil.

Gülümsedim hafifçe. "Gülseren Hanım çorba yapmış," dedim gözlerine bakarken. "Hadi gidip çorba içelim."

Annem yüzünde ağlamak üzere olan ama kendini tutan bir bakışla onayladı beni. Ona bir şans daha verdiğimi biliyordu çünkü beni iyi tanıyordu. *Benim eskiden hiç arkadaşım yoktu, insan kaybetmekten korkardım. Artık arkadaşım var ama korkularımı hâlâ yenemedim...*

Tam o sırada kapı çaldı. Aral'dı gelen. Yeni gelmemişti, adım seslerini duymuştum birkaç dakika önce. Babasının ismini duyunca kesilmişti adım sesleri. Bizi dinlediğini biliyordum ve dinlemesini sorun etmemiştim, bilmeyi hak ediyordu.

"Yemek yemek ister misiniz?" diye sordu anneme nazik bir ifadeyle.

Annem onu onaylarken ayağa kalktı. Birlikte çıktık odadan. Alin'in odasının kapısını açık bıraktım arkamızdan. Annem bizimle birlikte koridorda ilerlerken Aral'a baktım merakla. Yüzünde durgun bir ifade vardı yine. Az önce kardeşleriyle eğlenen neşeli halinden eser kalmamıştı. Bunun için bile hak ediyorlardı Tanrı tarafından cezalandırılmayı.

Elini tuttum sevgiyle. Gözleri bana çevrildi ama ayak üstü onu sıkıştırmak yerine ona yaslandım.

"Arka bahçede tokamı kaybettim sanırım," diye mırıldandım. Meraklı gözlerini bana çevirdi. "Akşam arayalım mı?"

Onunla randevulaştığımı fark ettiğinde dudaklarında hafif bir gülümseme oldu. "Arayalım," dedi iç çekerken. "Bulabilecek miyiz bakalım."

Buluruz. Bir çözüm buluruz hep. Bizim bir öpücükle çözmeyeceğimiz sorunumuz yoktu. Yüzümün hemen yanında duran kolunu öptüm gömleği üzerinden. Birlikte sofraya geçip çorba içtik ve sohbet ettik. Annem yemek sonrası bizimle değil Gülseren Hanımla oturmayı tercih ederek şöminenin olduğu kısma geçtiğinde "Şimdi ne olacak?" diye soran ben oldum.

Kürşat, Deniz ve Aral'ın gözleri bana çevrildi. Aral sessiz kaldı sanki umurunda değilmiş gibi ama umurunda olduğunu biliyordum.

"Şahin'e yazdım," dedi Kürşat bir gözü Aral'ın tepkisini ölçerken. "Mehmet Ali iyi değilmiş."

"Kuzey nerede?" diye sordu Deniz gözleri Aral'daydı.

Aral'ın gözlerinde kızgın bir bakış vardı. Çenesine dokundu. "Ares'in başında nöbet tutuyor."

Gözlerimi masaya indirip peçeteme dokundum. Beni eve getirdikten sonra yerinden ayrılmamış olmalıydı. Sanırım sabah Aral aşağı indiğinden de oralardaydı. O sırada konuşmuş olabilirlerdi.

"Balın'ı biliyordu değil mi?" dedi Deniz sıkıntıyla.

Aral onu onaylarken dili dudaklarını ıslattı ama sessiz kaldı.

"Ah be oğlum,"dedi Denizkızar gibi.

"Balın'ın Mehmet Ali'yle oyun oynadığını sanmıyorum," diye mırıldandım.

Gözleri yine bana çevrildi. Elimden hiçbir kanıt yoktu. Yalnızca babamın söyledikleri ve Balın'ın bana bakışları vardı.

"Bence," duraksadım. "Wielki, Mehmet Ali'nin canını sıkmak için öyle söyledi. Balın'ı kullandıklarını sanmıyorum. Hem kullanıyor olsa neden ifşa etsin ki?"

Aral'a bu söylediğim mantıklı geldi ama "Wielki neden Mehmet Ali'nin canını sıkmak istesin?" diye sordu anlam veremeyerek.

Dudaklarımı ıslattım. "Benim yüzümden olabilir," diye mırıldandım. "Dün gece bana Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sordu. Ben de kuzenin suikastçı bir sevgilisi olmasını istemediğini söyledim. Bunun üzerine Tilkilerin MIT'ten bir farkı olmadığına dair görüşlerini savundu."

Aral'ın kaşları çatıldı. Dün gece kaçtığım bir kere daha gündeme gelmişti çünkü. "Olabilir," diye mırıldandı. Gözlerime bakıyordu doğrudan. "O geceyi detaylı konuşacağız," diye ekledi.

Kafamı salladım. "Tamam."

"Mehmet Ali'yi kullanmamış olsa bile Mehmet Ali'nin affedeceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Deniz. "En başta ona yaklaşmasının sebebi buysa yine ihanete girer."

Buna karşı çıkmadım. Hakkı vardı elbette. Fakat belki de Balın da yalnızca izlemek için yaklaşmış sonra kendisini severken bulmuştu. Kızıl gen taşımayanlara sevmenin yasak olduğunu sanmıyordum.

"Wielki, Atilla Durmuş'a dair bir bilgi için Balın'ın Mehmet Ali'yi kendine aşık etmesiyle uğraşır mıydı emin değilim. Sevgiye inanmıyorlar."

Aral, "İnanmıyorlar değil," dedi gözlerime bakarak. "Sevmenin en büyük zaaflardan biri olduğunu biliyorlar."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Sevginin zaaf olduğu öğretisiyle büyümüş bu insanlar aşkı bir silah olarak kullanabilirlerdi. Ares'in bize yaptığı şey tam da buydu üstelik. Birimize olan sevgimizi birbirimize şarkı birer silah gibi kullanıyordu.

"Evet," diye mırıldandım gözlerimi önüme çevirirken. "Biliyorlar."

Aral aklıma gelen şeyi biliyormuş gibi saçlarıma dokundu sevgiyle. "Sıkma canını. Bu senin savaşın değil."

"Öyle. Ama ne bileyim." Sıkıntıyla bir nefes aldım. "İki senedir sevgililerdi ve sevme yasağı kızıl genleri olanlara mahsus bir yasak olmalı. Balın onu gerçekten sevmiş olmalı... Bana seviyormuş gibi gelmişti..."

Aral saçlarıma dokunurken baş parmağı çıplak ensemi okşadı. "Sen yaşananlara değil de ayrılmalarına üzülüyorsun sanırım."

Kafamı salladım. Gülümsetti bu onu. "İnsanların romantik ilişkilerine pek meraklısın," dediğinde gözlerim istemsizce Kürşat'a kaydı. Göz göze geldiğimizde hafifçe kaşları çatıldı neden ona baktığımı anlamayarak. Gözlerimi Aral'a çevirdim sonra.

"Ben herkes sevdiği insanla olsun istiyorum," dedim güzel gözlerine bakarken. "İkili ilişkiler arasına başka birinin ya da saçma sapan mecburiyetlerin girmesinden nefret ediyorum."

"Ben de," diye onayladı beni. "Ama bazı mecburiyetler vardır ve yaşanır. O zaman biraz ara ve zaman vermek gerekir ilişki için. Zaman affedilmez sanılan şeyleri affettirebilir, anlaşılmaz olanı anlaşılır kılabilir ve neyin daha önemli olduğunu fark ettirebilir."

Zaman... Hem düşman hem de derman... Fakat ben istemem. Ondan uzak kalmayı en ufak bir an. Yenmem lazım her mecburiyeti o zaman.

"Zaman alacak yani."

Kafası salladı.

"Peki eğer Balın gerçekten onu seviyorsa affeder mi sence?"

Gülümsedi hafifçe. Neden bu konuya bu kadar takıldığımı biliyordu. Korkuyordum çünkü. Ya ayrı düşersek ya bizim de mecburiyetlerimiz

olursa ya biz de geri alınamaz hatalar yaparsak diye. En çok da ben tabii...

Bana sevgililer gününde hediye ettiği kolyemin üzerinden boynumu okşadı. "Zaman gösterecek." Dili dudaklarını ıslattı. "Zaman kaybettiğini sana geri getirirse o hep senindir."

Yutkundum. Bana zaman seni bana getirdi demişti. Ben hep onundum o halde. Aral'ın zamanla arası çok iyi değildi ama aralarında derin bir ilişki vardı. Ona bir daha dakika saydırmayacağıma söz vermiştim. Aramıza dakikalar bile sokmayacaktım asla.

O sırada telefonu çaldığında ikimizin de gözleri masadaki telefonuna çevrildi. Ekrandaki ismi masadaki herkes görebildi. Şahin arıyordu. Aral derin bir nefes alıp aramayı telefon hâlâ masanın üzerindeyken cevapladı ve hoparlöre aldı.

"Efendim."

"Neredesin abicim?" diye sordu Şahin sıkıntılı bir sesle.

"Evdeyim. Sen neredesin?" diye sordu Aral da öylece.

"Mehmet Ali bizi Veli abiye getirdi. Oturuyor öylece, denize bakıyor geldiğimizden beri."

Aral kafasını salladı. "Baksın, iyi gelir... Düşünsün biraz."

"Atilla abinin haberi olmuş. Aradı ama açmadı. Ne yapayım? Eve de gitmez bu. Bana gidelim diyorum gelmiyor. Konuşmuyor da. Ne yapacağımı şaşırdım anasını satayım."

Aral sol kolundaki saate baktı alışkanlıkla. Fakat benim ona aldığım çentiksiz saatti kolundaki. Yine de saati anlamış gibi "Şokta olabilir hâlâ," dedi ifadesiz bir sesle.

"Ne yapayım yani?" diye sordu merakla. "Üzerini mi örteyim?"

Aral başını salladı. "Dışardaysa battaniye at üzerine. Çay içsin. Alkol almasına da izin verme. Şekeri düşmüştür belki yemek yedir."

"Sikeyim ya," dedi Şahin öfkeyle. "Cidden kazık mı attı bu kız bize?"

Küfrettiği için "Lina duyuyor," dedi Aral hafif çatık bir kaşla. "Öyle gibi duruyor ama ondan da dinlemek lazım."

"Selam mandalina ne zamandır konuşamadık, sabah selam veremedim kusura bakma," dedi ara verir gibi. Sonra da Aral'la konuşmasına devam etti. "Hayatta dinlemez bu Balın'ı."

Aral onayladı onu. "Çocuk ondan," dedi ifadesizlik içinde. "Dinlemeyi ve bir tek onun doğruları olmadığını anladığında büyük

büyük laflar etmemeyi öğrenecek."

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Şahin. "Gelmezsen hakkın zaten. Biliyorsun. Senin tarafındayım her zaman. Sadece ne durumdasınız bileyim diye sordum."

Cıkladı Aral. "Mehmet Ali'nin sivri dilini de doğrucu Davut tavırlarını da sineye çekerim ama," dedi üstüne basarak. "Lina'yı bir mezarın başında ağlatmayacaktı. Biraz da o yalnız ağlasın."

Ciddiydi ve o an Aral'ın ben kindar biriyimdir deyişini anımsadım. Aral'ın kin tutuşuna canlı canlı şahit oldum o an ilk kez. Ona baktığım için o da bana baktı ve bana bakınca gözleri yumuşadı. Parmakları saçlarıma dokundu sevgiyle.

"Bırak düşünsün biraz," dedi gözlerime bakarak. "Beni anlamaya başlayıp, onu gerçekten bir tek benim anlayabileceğimi fark ettiğinde it gibi pişman olup o gözünde büyüttü gururunu yener de beni ararsa gelir alırım sizi."

"Eyvallah," dedi Şahin anlayışla. "Öpüyorum canım."

"Dikkat et kendine," dedi Aral. "Eyvallah ilgilendiğin için."

"Rica ederim kardeşim, canımı iste senin."

Arkadaşlıkları öyle içten ve samimiydi ki Aral için mutlu hissettim kendimi.

"Benimki de senin," dedi Aral samimiyetle.

"Lina'dan sonra tabii," dedi Şahin alayla. "Lina geldi ortaklık bozuldu."

Gülümsedim. "Tabii ne sandın."

Güldü hafifçe. "Hep söylerim. En sevdiğim yengem sensin."

"Artık tek yengenim," diye mırıldandım.

"Evet," diye mırıldandı. "Benim şokumu kim üstlenip beni sarıp sarmalayacak acaba."

"Kapat uzatma," dedi Aral yalandan kızar gibi.

"Sizi seviyorum. Beni özleyin," deyip kapattı telefonu.

Telefon kapandığında sessiz kaldık bir süre. Gözlerimi Aral'a diktim. Onu kollarım arasına almak bir süre uzanmak istiyordum. Söylemese bile zoruna gittiğini biliyordum. Mehmet Ali'yle yakınlardı ama Mehmet Ali neyi nasıl söyleyeceğini bilmeyen biriydi. Benden bile beterdi. Aral'a söyledikleri şeyler öfkelendiriyordu beni. Keşke onu pamuklara sarabiliyor olsaydım.

Kürşat, "Ben Şahin'in yanına gideyim mi?" diye sordu gözleri Aral'ın üzerindeyken. Ne kadar kızgın olursa olsun aklının onlarda kalacağını biliyordu o da. "Sıkılmış belli."

Aral onayladı onu. "Olur, Şahin tek kalmasın."

Kürşat onu onaylayıp kalktı masadan kalktı yavaşça. Deniz iç çekti. "Dayımın duyması sıkıntı," diye mırıldandı.

"Önceliği Balın'ın ne bildiğidir," dedi Aral. "Lina'ya katılıyorum. Wielki onu kullanıyorsa bunu ifşa etmek için en kötü zamanlardan birini tercih etmezdi. Adam aptal değil."

"Belki de Mehmet Ali'nin hata yapıp dayımı zor duruma sokmasını istemişlerdir."

"Mehmet Ali'nin hataları ikili ilişkilerine özel, mesleki hatası yok neredeyse. Mesleğine her şeyden çok önem veriyor. O da farkındadır bunun. Kendi öğretileri Mehmet Ali tarafından küçümsendiği için ona ders vermiş olabilir belki."

Olabilirdi. O açıdan düşünmemiştim. Jan onların tarafında olmamasına rağmen öğretilerine hâlâ saygı duyuyordu. Yaptıkları şeyin kutsal olduklarına inanıyorlardı.

Deniz onayladı onu ikna olarak. Tam o sırada Aral'ın telefonu tekrar çaldı ve bu kez arayan kişi tüylerimi diken diken eden biriydi. Ekranda *Dayım* yazıyordu...

Saat gece yarısına gelmek üzereydi. Deniz, Arte, Cerbe ve ben davlumbaz ışığının altında ada tezgâhta oturmuş Aral'dan bir haber bekliyorduk. Aral telefondan sonra dayısına gitmek üzere çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Meraklı olduğum kadar gergindim de. Şahin'e mesajlar atıyor ama ondan da Aral'dan dönüt alabildiğim kadar alabiliyordum. Yani bir saatte bir ve detaysız şekilde.

Arte, Deniz'in ayakları altında uzanırken Cerbe yanımda oturuyordu. Öyle heybetli bir köpekti ki ben yüksekte oturmama rağmen yüzü diz kapağıma kadar geliyordu. Deniz herkes uyuduktan sonra onları serbest bıraktığı andan itibaren yanımdan ayrılmıyordu. Deniz'in yaptığı atıştırmalıklarımı onunla paylaşarak samimiyetimizi arttırmaya çalışmıştım. Aral onu çok seviyorsa ben de sevmek onun tarafından kabul edilmek istiyordum.

Aniden parmak uçlarımı yaladığında irkilerek ona çevirdim bakışlarımı. Parmaklarımı yalayıp gözlerini bana çevirdi gözlerimin

içine baktı. Ne istediğini anlayarak tabağımdaki son atıştırmalığı ona uzattım.

Deniz güldü sessice. "Onu tabağından beslediğin için abim kızacak," diye uyardı beni.

Aral, Arte ve Cerbe'nin yemek yenirken sahibinin tabağındakini istememeleri üzerine terbiye etmişti onları. Çünkü ne pişerse ve yiyebilecekleri bir şeyse Deniz onlara da yediriyordu ama sofranın başında beklemeleri yasaktı. Yemek saatinde herkes kendi tabağından yemek zorundaydı. Bense bilmeden onunla kendi yemeğimi paylaşmıştım.

Cerbe afiyetle atıştırmalığımı yerken gözlerine baktım. "Sakın Aral'a söyleme," diye fısıldadım. "Bu bizim küçük lezzetli sırrımız olacak."

Cerbe beni anlamış gibi beni başıyla onayladı. Şok içine ona baktım. "Gördün mü? Beni onayladı."

Deniz gamzesi çıkacak bir şekildi güldü. "Onaylamakla kalmadı söz verdi."

Gülümsetti bu tavrı beni. "Konuşmayı sökebilir her an."

"Belki bir yirmi sene daha yaşasa eminim sökebilir. Çok zeki bir köpek."

Öyle söyleyince Cerbe'nin yaşlı bir köpek olduğunu anımsadım. Yüzümdeki gülümseme yavaşça kaybolurken buruk bir hal aldı. Elimi biraz çekinsem de Cerbe'ye güvenerek başının üzerine koydum ve kısa tüylerini okşadım. "Sağlıklı görünüyor."

"Yaşına göre oldukça sağlıklı," diye onayladı beni Deniz. "Abim çocukları gibi bakıyor onlara. Bu aralar pek ilgilenemedi onlarla ama ben eksikliğini hissettirmemeye çalışıyorum."

Merakla ona baktım. "Acaba sizi ayırt edebiliyorlar mıdır? Çok benziyorsunuz Aral'la. Senin farklı biri olduğunu biliyorlar mı sence? Yoksa Aral 2 misin onlar için?"

Burnundan güldü. "Aral 2 biraz kırıcıydı."

"Öyle demek istemedim yani-"

"Şaka yaptım," dedi gülerek savunmaya geçtiğim için. "Kokularımızdan ötürü ayırt edebiliyorlar bence benim abim olmadığını ama dediğin gibi belki de onlar için Aral ikiyimdir."

Cerbe'nin çenesini kaldırıp başını Deniz'e çevirdim. "O Aral 2 değil Deniz," diye tanıttım onu. "Tanış bakalım."

Cerbe patisini kaldırdığında şok içinde Deniz'e baktım. Yüz ifademe gülerek Cerbe'nin kaldırdığı patisini tuttu. "Bu kızla ilişkini gözden geçir," diye tembihledi onu. "Seni küçümsüyor oğlum."

"Başka neler yapabiliyor," diye sordum merakla. "Yuvarlanıyor mu?"

Deniz kaşlarını çatarak Cerbe de bana bana bakmıştı. "Kaç yaşında adama yuvarlan mı diyeceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp Cerbe'ye baktım. "Affedersin."

Cerbe bana mırıltı gibi bir ses çıkardı. "Rica ediyor," dedi Deniz.

"Yüce gönüllü biri."

"Öyledir."

"Cerbe av köpeği demiştiniz, gerçekten iz sürebiliyor mu?"

Onayladı beni. "Tabii ki."

Kafamı sallayarak Deniz'in bana yaptığı bitki çayından dalgınla bir yudum aldığımda soğuduğunu fark edip yüzümü ekşitmiştim.

"Yenisini yapayım mı?" diye sordu bu yüzden.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bana papatya çayı değil tarlası lazım şu an."

Burnundan güldü. "Merak etme, iyidirler."

İç çektim sıkıntıyla. "Aral hastaneden çıktığından beri oturup dinlenemedi hiç," diye mırıldandım Cerbe'nin başını okşarken. "Kendimi aklamıyorum tabii, çoğunlukla suçlusu benim her şeyin."

"Dinlense iyi olur tabii," dedi beni onaylayarak. "Ama turp gibi zaten, endişelenme sağlığı için."

Endişeleniyordum. Her şey için. Telefonumu tekrar açıp Aral'ı bir kez daha aramak için son aramalarıma girdiğinde tekrar ismini okudum ve onu isim ve soyismiyle kaydetmiş olmam yine rahatsız etti beni. Rehberime girip onu aramadan önce ismini düzenlemeye karar verdim. Başta sevgilim yazmayı düşündüm fakat ismi A ile başladığı için rehberimde annemden sonra gelen numara onunkiydi. İki numaraydı. Bu değişsin istemiyordum. Kaşlarımı çattım. Neden kişileri istediğim sıraya sokamıyordum ki?

İsmine bakarken ismini de kadar çok sevdiğimi düşündüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve soyadını sildim. O sırada aklıma *Aral noktası* geldiği için yanına bir nokta onun yanına da beyaz bir kalp koydum. *Aşk gibi...* Şimdilik böyle kalsındı. Sonra sevgilim diye değiştirebilirdim belki. Böyle de çok tatlıydı.

İsmin kaydettiğim sırada telefonum titredi avuçlarımda ve ismini gördüm ekranda. Yüzümde saf sevgiden bir tebessüm oluştu. İyi insan adının üzerine geliyordu gerçekten. Cevapladım hemen aramasını.

"Aral?"

"Efendim sevgilim," dedi sanki ben onu aramışım gibi.

Sesi normal geliyordu. Bu yüzden gerilen kaslarım gevşedi. İyiydi sanırım gerçekten.

"Neredesin? Ne yapıyorsun ve iyi misin?"

"Arabadayım, eve geliyorum ve iyiyim. Sen ne yapıyorsun?"

"Deniz, Cerbe ve Arte'yle otururken seni merak ediyordum. Mesajlarıma dönmedin," diye sitem ettim biraz.

"Yazamadım güzelim," dedi gönlümü almak ister gibi. "Dayımla konuştuktan sonra dayım Mehmet Ali'yi almamı rica etti. Mehmet Ali içti biraz, eve de gitmiyordu, zorluk çıkarınca paketleyip araba attım. Araya bindiğim gibi de seni aradım. Onu bize getireceğim, Şahin'i yoracak belli ki."

Kafamı salladım anladım der gibi. "İyi yapmışsın," diye onayladım onu. Benden ötürü aralarında soğukluk olsun istemezdim. "Sen iyisin ama değil mi?"

Gülümsediğini hissettim. Kulağıma bir hışırtı sesi doldu nefes vermiş gibi. "İyiyim," dedi derinden gelen bir sesle. "Yarım saate orada oluruz."

"Tamam," dedim rahatlayarak.

"Deniz'e de ki paket varmış, servise o çıkaracakmış."

O an aklıma Mehmet Ali'nin kapıda döşeme esprisi geldi. Artık üzücü bir şaka olacaktı.

"Tamam, söylerim."

"Öpüyorum."

"Söylemekle olmaz," diye mırıldandım. "Gelince yap mutlaka."

"Bak ya," dedi sanki artık keyfi yerindeymiş gibi. "Yaparım mutlaka."

"Görüşürüz," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Görüşürüz sevgilim."

Telefonu kapatıp gözlerimi beni izleyen Deniz'e çevirdim. "Aral'ın sesi iyi geliyordu. Dayınla konuştuktan sonra Mehmet Ali'nin yanına gitmiş dayın rica ettiği için. Mehmet Ali sarhoş olmuş sanırım, arabaya atmış buraya getiriyormuş. Dedi ki paketi servise sen çıkacakmışsın."

"Hadi ya," dedi hafifçe gülüp. "Paket mi etmiş Mehmet Ali'yi?"

Kafamı salladım.

"Hak etmişti," dedi tekrar doldurduğu kahvesinden bir yudum alırken. "Dayak iyi gelmiştir."

"Onu dövmüş müdür gerçekten?" diye sordum merak ederek.

"En azından bir tane çakmıştır," diye onayladı beni. "Kendine gelsin diye. Sonra da," boynundaki bir yeri sıkmış gibi yaptı. "Küt."

Onun yaptığı taklit edip "Krav maga tekniği mi bu?" diye sorduö.

Onayladı beni. "Abimin birini paketlemesi için çok efor sarf etmesine gerek yok."

Müzayede de ona doğru gelen bir kartı birkaç hamlede yere sermişti. Eğer alerjisi tetiklenmemiş olsaydı hepsini alt ederdik gibime geliyordu. Şiddetten hoşlanmayan biri için uzmanlaştığı dövüş tekniği bile az ama özdü. Tam ona göreydi. Gerçekten her haliyle karizmatikti. Allah da bana sabır versindi...

"Hepiniz biliyor musunuz?" diye sordum dikkatimi başka şeylere yönlendirmek için.

"Profesyonel derecede," diye onayladı beni. Gülümsedi. "On yedi yaşımda nasıl magandalık ediyordum sanıyorsun?"

Gülümsetti bu söylediği beni. "Seni hiç kavga ederken görmedim."

"Bu iyi bir şey," dedi başını sallarken. "Kendimi kaybederim biraz."

Aral gelene kadar Deniz'le dövüş teknikleri hakkında ve çocuklukları hakkında konuştuk. Deniz bana eğitimleri sırasında anılarından bahsetti. Alt metni komik olmasa da anıları komikti ve gülerek anlatıyordu Deniz. Annemin dediklerini daha iyi anlayabildim. Hükümdar Çakırca kötülük ettiğini düşünmüyordu yalnızca kendilerini koruyabilsinler istiyordu. Aynı motivasyon ve takıntı onu onları damgalayacak kadar ileri götürmüştü. Babam da kendimi koruyayım diye bana dövüş sanatları öğretmişti fakat hiçbir zaman bana bir asker gibi hissettirmemişti, Hükümdar Çakırca'nın aksine.

Araba sesini işittiğimizde dördümüzde ayaklandık. Deniz yardım için dışarı çıktı, ben, Cerbe ve Arte kapıda onları bekledik. Aral ve Deniz yarı baygın gibi duran Mehmet Ali'yi iki kolu altına girmiş halde getirdiler. Şahin, Mehmet Ali'nin eşyalarını taşıyordu. Öne geçip eşyalarını bana teslim ettikten sonra Aral, Deniz ve Mehmet Ali'nin ayakkabılarını çıkarmalarında yardım etti. Aral ve Deniz Mehmet Ali'yi alt kata indirdiler. Evi gezdikten sonra hiç alt kata inmemiştim.

Bir misafir odası ve spor salonu vardı. Peşlerinden gitmeden önce Mehmet Ali'nin eşyalarını vestiyere bırakıp bir sürahi su ve bardak aldım yanıma.

Aşağı inene merdivenlere kadar geldiğimde Cerbe ve Arte'ye baktım. "Burada bekleyin," dediğimde ikisi de sözümü dinledi. Sözümü dinlemeleri beni istemsizce mutlu ederken vakit kaybetmeden aşağı indim. Onları misafir odasında bulduğumda Deniz, Mehmet Ali'nin kabanını çıkarıyordu. Mehmet Ali uyanıktı ama sarhoş olduğu bakışlarından belli oluyordu. Deniz'le anlamsız bir atışmanın içindeydi. Ben odaya girdiğimde gözleri bana çevrildi ve bir sessizlik oldu.

Aral sessizlikten ve sanırım Mehmet Ali'nin söyleyebileceklerinde rahatsız olarak yanıma gelmeye başladığı sırada Mehmet

Deniz ellerini usulca üzerinden çekerken Şahin, "Hassiktir," diye fısıldadı üzgün bir sesle.

Mehmet Ali ağladığı için anında kızaran mavi gözlerini yanıma gelen Aral'a çevirdi. Yutkundu nefes nefese kalmış gibi. Kalp hızı normalin üzerindeydi muhtemelen. Normalde belki ağlamazdı ama aldığı alkol duygularını vurmakta itici güç haline gelmişti.

"Hiç üzülmedin mi?" diye sordu acı içinde. "Onu çok seviyordum... Sen bu hayal kırıklığıyla nasıl başa çıktın?"

Aral ona bakarken yutkundu yavaşça. Dili dudaklarını ıslattı. "Hiçbir zaman hayal kırıklığı değildi," dedi öylece. "O her şeye değer."

Mehmet Ali başını iki yana salladı. "Değmez," diye karşı çıktı yine. Ama ağlıyordu. "Değmemeli," dedi sonra. "Bu kadar aptal olmaz insan. Zaaflarının kendisini yönetmesine izin vermemeli onları kendisi yönetmeli."

Kafasını salladı Aral. Adımlarının yönü değişti ve ona adımladı sonra. Ona acıdığını gözlerinden anlayabiliyordum. "Bunlar senin değil babanın sözleri... Bunlar bir askerin sözleri," derken ona uzanıp motorcu ceketini çıkardı. "Ama sen de insansın Mehmet Ali, kalbin olmasından ve kırılmasından korkma bu kadar."

Mehmet Ali, başını Aral'ın omzuna yaslayıp ağlamaya başladığında Aral elini sırtına koydu merhametle.

"Affet," dedi Mehmet Ali pişmanlıkla. Yutkundu. "Seni yine kaybetmekten korktum."

Kaybetmekten korkmak... Bu ailenin genlerine işlemiş bir lanet gibi hissettiriyordu.

"Kendini affettirmen gereken bir tek ben değilim," dedi Aral.

"Lina'dan da dilerim," dedi burnunu çekerken. Gözlerini bana çevirdi. "Özür dilerim Lina, eşeklik ettim."

Kafamı iki yana salladım. "Önemli değil."

Bana bakarken Balın'ı hatırlıyormuş gibi gözleri daha acıyla bakıyordu. "Lina," dedi gözlerime bakarken. "Harbiden Aral'ı seviyorsun değil mi?"

Bunu neden sorduğunu tahmin ettiğimden üzüldüm onun için. "Çok seviyorum," dedim dürüstçe.

"Peki o?" diye sordu nefes verir gibi. "O da sevmiş midir? Harbiden?"

Hiçbir şeyden emin değildim ama içimden geçeni söyledim ona. "Bence sevmiştir."

Göz yaşları düşerken kafasını salladı. "Teşekkür ederim."

Bir şey söylemedim. Aral gözlerini bana çevirip elimdeki sürahiye uzandığında. Bir bardak doldurup ona uzattım. O da Mehmet Ali'ye içerdi. Ardından onu banyoya götürdü. Deniz ben ve Şahin onların dönmesini beklerken Şahin'in yeşil gözlerindeki hüzün elle tutulur cinstendi.

"Nasıl toparlayacak?" diye sordu Deniz'e çaresiz bir derde derman arar gibi. "Mehmet Ali aşkından ölse affetmez. Tanıyorum ben onu."

Deniz sıkıntı içinde yatağı açtı. "Bilmiyorum," dedi öylece. "Bunu sadece Mehmet Ali ve Balın bilebilir. Bize söz düşmüyor."

Kafasını salladı Şahin düşünceli bir şekilde.

Deniz gözlerini Şahin'e çevirip "Güney nerde?" diye sordu sonra.

Ben de merak ediyordum nerde olduğunu. Fakat sormak istememiştim.

"Benim yanımdaydı," dedi Şahin sıkıntıyla elini saçlarına geçirirken. "Mehmet Ali, Güney'in üzerine yürüdü bir ara. Aral o zaman paketledi Mehmet Ali'yi işte. Güney de siz eve gidin ben gelmeyeyim dedi. Kuzey'in yanına uğrayacaktı."

Deniz sabırla yüzüne dokundu. "Güney'e bir şey yaptı mı Mehmet Ali?"

Şahin kafasını iki yana salladı. "Yok, müsaade etmedik."

İçim sıkılıyordu bu konudan ötürü. Kimi teselli etmeli insan şaşırıyordu. Mehmet Ali ve Aral banyodan çıktılar. Aral ona bir bardak

daha su içirip yatağa yatırdı. Mehmet Ali artık ağlamıyordu ama duygusal bir acı çektiği belli oluyordu yüzünden.

"Uyu biraz," dedi Aral ona üzülen bir ifadeyle. "Yarın bir yolunu buluruz."

Mehmet Ali kafasını sallayarak onayladı onu. "Yarın bana affetmeyi öğret," diye mırıldandı.

"Öğretirim," dedi Aral üzerini örterken. Doğruldu sonra.

"Ben de burada kalayım," dedi Şahin diğer yatağı işaret ederken. "Uyanır bir şeye ihtiyacı olur belki."

"Ben kalırım," dedi Deniz ona karşı çıkarak. "Sen benim odamda kal."

"Yok abicim ben kalırım," dedi Şahin itiraz kabul etmeyerek. Bana dönüp elimden sürahiyi aldı ve gülümsedi bana hafifçe. "İyi geceler mandalina."

"İyi geceler Şahin," dedim gülümseye çalışarak.

Daha sonra ikisini odada yalnız bıraktık. Merdivenlere yürürken Aral alışkanlıkla elimi tuttu.

"Güney iyi mi?" diye sordu Deniz aklı onda kalmış gibi.

Aral onu onayladı. "İyi merak etme," dedi normal bir sesle. "Kuzey'de kalmıştı onun da aklı. Ben de Kuzey'in yanına yolladım. Balın hakkında konuştuk biraz. Görev olduğunu düşünmüyorum dedi. Size ihanet sayılacak hiçbir şeyin içine girmeyiz, öyle bir durum olsa bilmenizi sağlardık dedi. Elimde büyüttüğüm çocuğa güveniyorum ben."

Deniz onayladı onu. "İkisinin de zerre şüphe etmem, sadece onlar için endişeleniyorum. Güney sakin ama Kuzey'in gözü kara. Bizim için _"

"Hiçbir şeye kalkışmayacak," dedi Aral net bir sesle. "Bu sabah da fırçaladım onu. Benim için bir çizik bile alacak olursa benim için artık Kuzey olamayacak."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Jan ona gerçek ismini söylediğinde Kuzey üstüne basa basa Kuzey demişti. Kuzey, Kuzey olmayı seviyordu. Bunu kaybetmek istemezdi ve Aral onun hayatını garantiye almak için onu bununla uyarmıştı. Elini daha sıkı tuttum istemsizce. Beni de bir gün kendisiyle uyarırsa ne yapardım hiç bilmiyordum.

Deniz, "Yıkılmış resmen," dedi Mehmet Ali için.

"Yeniden inşa etmek de onun elinde," dedi Ara. "Değip değmeyeceğine kendi karar verecek biz değil."

Birlikte üst kata çıktığımızda Aral bizi bekleyen Cerbe ve Arte'yi görüp gülümsedi hafifçe. Elimi bırakmadan onları sevmek için eğildiğinde elini ben bıraktım onları istediği gibi sevmesi için. İkisini de öpüp popolarına vurdu hafifçe.

"Hadi yatağa," dedi küçük çocuklarmış gibi.

Aral'ın emriyle birlikte koşarak meridvenleri çıktıklarında gülümsedim. Aral'ın onları neden svediğini daha iyi anlıyordum artık. Gerçekten sevimliydiler. Deniz bizimle vedalaşıp odasına çıktığında Aral doğruldu ve bana baktı.

Bir şey söylemedi ama gözlerinde konuşacağımızı ve vakit kalırsa beni öpeceğini anladım. Elini uzatıp kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekip saçlarımdan öptü. Kolumu beline sarıp ona yaslandım ve onunla arka bahçeye ilerledim.

Şömine yandığı için arka bahçe sıcacıktı. Etrafındaki bitkiler ve yağan kar hoş bir gölge oyunu sergiliyordu. Burada Aral'la saatlerce oturup film izlemeyerek tembellik etmek istiyordum. Aral üzerindeki kabanı çıkarmak için elimi bıraktığında öylece onu bekledim ayakta. O oturmalıydı ki ben de yerime oturabileydim. Bunu beklediğimi bildiği için gülümsedi bana. Kabanını koltuğa bırakıp gözleri gözlerimden bir an olsun ayırmadan koltuğa oturdu ve bacaklarını genişçe açıp kollarını açtı bana. Beklemeden ellerimi omuzlarına koyup dizine oturdum ve kucağına yerleştim iyice. Kollarım alışkanlıkla boynuna sarılırken ona doğru iyice dönüp bacaklarımı sağ bacağı üzerine doğru uzattım.

Kokusu ve sıcaklığı beni sarmalarken bir süre sadece sarıldım ona. Boynuna ufak öpücükler bıraktım, saçlarını okşadım ve yüzümü yüzüme yaslayıp biraz dinledim. İkimiz de sessizlik içinde birkaç dakika öylece kaldık. Ona sırnaşmakla ve onu öpmekle meşgul olmak istedim ama dikkati dağıtan kişi olmak istemedim. Çünkü konuşmamız lazımdı. Tatlıyı sona saklayacaktım bu yüzden.

"Nasılsın?" diye sordum güzel yüzüne bakarken.

"İyiyim," dedi dürüstçe. "Sen?"

"İyiyim," dedim o iyi olduğu için. "Dayınla iyi geçti mi?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Genel olarak Mehmet Ali'yle ilgiliydi."

Mahcup hissettim kendimi ve doğrudan konuya girdim. "Sana da kızdı yani," diye mırıldandım. "Dün o kadar konuştuktan sonra evden çıkmam da iyi görünmemiştir."

Bir şey söylemedi bu konu hakkında. "Bensiz gitmemen lazımdı," dedi gözlerime bakarken. "Geldim sordum sana Lina. Bana söylesen ayak bağı mı olurdum?"

"Olmazdın," dedim ona katılarak. "Ama ben seni bir daha asla Ares'le bir araya getirmem." Aklıma Aral'ın yere yığıldığı gelirken yutkundum zorlukla. "Asla."

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Ya sana zarar verseydi?" diye sordu bu kez. "Sen kendini iyi mi sanıyorsun Lina?" deyip bacağımı pantolonum üzerinden okşadı pansuman bantlarımı hatırlatmak ister gibi. "Yara bere içindesin."

Omuz silktim inatla. "Tek değildim. Hem bana verdiği sürece sorun da değil."

"Sorun," diye kızdı bana. "Ne dedim ben sana? Senin tenindeki her dikiş benim tenimde bir iz Lina. Gerçekten sinir hastası mı olayım istiyorsun?"

Sağ elimi yanağına kaydırıp kafamı iki yana salladım. "Hayır, istemiyorum tabii ki."

"Niye kızacağımı bile bile gidiyorsun o zaman?" diye sordu bu kez. "Sende bir şeyler olduğunu anladığım için geldim uyudum seninle. Söyledim de sana bunu," dedi gözlerime bakarak. "Üzerine yattım hatta. Ama sen uykuya düştüğüm an kaçıp gidiyorsun."

Üzüntüyle sancıdı kalbim. "Öyle deme," diye rica ettim üzüntüyle, yaptığım tam da buyken.

"Öyle ama," diye kızdı bana. "Seninle her uyuduğumda acaba kalkıp gider misin diye mi düşüneyim?"

"Hayır," diye itiraz ettim böyle hissetmesini asla istemeyerek. Bana güvenin kırılması isteyeceğim son şeydi.

"Varlığını hissedemediğimden uyanıp seni odada ararken Yiğit aradı beni ve o an Lina, sana bir şey oldu sandım. Yiğit açtığım an ne halt yediğimi sordu ve ben o an senden bahsettiğinin farkındaydım ve ne düşündüm biliyor musun? Ne halt yediğimi sorduğuna göre Lina iyi durumda en azından." Onu soktuğum durumun farkındalığı gittikçe daha belirginleşirken utançtan yerin dibine girmek istedim. "Ya kaza yapsaydın?" diye sordu kızarak.

"Yapmadım," diye mırıldandım üzüntü ive utanç içinde. "Kimseye zarar da vermedim."

Gözlerini kapattı birkaç saniye bana kıyamıyormuş gibi. Yutkundu.

"Sorun değil," dedim yutkunduğu için. Yanağına dokundu parmaklarım. "Kendini frenlemeden kızabilirsin."

Gözlerini açıp bana baktı. "Birine frenlemeden kızmak zorbalıktır Lina," dedi gözlerime bakarak. "Kiminle konuştuğunun farkında olmadan kızmak şuursuz ve zorbaların işi, ben senden öfkemi çıkarmaya çalışmıyorum. Sevgilime sitem ediyorum ve kafasından ne geçiyor anlamaya çalışıyorum."

Ne kadar utansam da uzanıp yanağını öptüm sevgiyle. Dudaklarım yanağına yaslıyken "Özür dilerim," diye fısıldadım samimiyetle. "Ama yine olsa yine de sensiz giderdim. Özür dilerim."

İç çekti sıkıntıyla. "Ne söyledi babam sana?"

"Babanın suçu değil," dedim dürüstçe. "O sadece her zamanki gibi şeyler söyledi. Ben onunla konuşurken babamın nerede olabileceğini fark ettim." Duraksadım bir an ama ondan hiçbir şey saklamamam gerektiğine bir kez daha karar verdim. "Ares en başından beri biliyordu," diye mırıldandım. "İpuçlarını çözeceğimi, o davete seninle gideceğimi ve babamın bizi kurtarıp onu da alıkoyacağını biliyordu. Babamın onu nereye götüreceğini bile biliyordu. Beni oraya yönlendirdi. Tüm okları önce babama, sonra kendine, eğlence merkezine ve ardından müzayedeye çekti."

Kaşlarını çattı hafifçe. "Hepsini planladığını mı düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Birçoğunu en azından," diye onayladım onu. "Eğlence merkezindeki kapıyı açamadık, sonuca varmayan tek ipucuydu. Sonra Ares'in eğlence merkezinde olduğunu fark ettiğimde düşündüm ki babam da orada olmalıydı. Gitmeye böyle karar verdim çünkü başka zaman sensiz gidemezdim. 'Tüm bunları planlayan biri ya benden seni almak için ya da kaçmak için yine seni kullanırsa?' diye düşündüm." Kollarımı daha sıkı sardım ona. "Bir değil Aral," diye fısıldadım üzüntüyle. "İki kez." Burnum sızladı. "Üç olmasına beni hiç affetmesen bile izin vermem."

Sol eli sırtımı okşayıp başını eğildi ve omzumu öptü sevgiyle. "İyiyim ben," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Bir şey olmayacak."

"Yine de onunla bir araya gelemezsin bir daha," dedim net bir sesle.

"Ne söyledi sana?" diye sordu merak ederek. "Benimle ilgili bir şey mi söyledi?"

Yutkundum. *Saklamak yok.* "Dedi ki seninle evlenirsem Jadwiga çok mutlu olurmuş."

Kaşları çatıldı hafiften. "Babamdan ötürü mü?"

Kafamı salladım. "Babama göre Jadwiga, seninle evlenmem halinde benim arada tampon görevi göreceğimi, kendi yaptığını yapabileceğimi düşünürmüş."

Aral, alayla güldü hafifçe. "Babam veya dayım?" dedi sorar gibi. "Sen varsın diye yumuşayacaklar?"

Gülümsedim hafifçe. "Ben de aynısını söyledim babama. Atilla Durmuş tek hatamı görse tutuklar beni dedim."

Hafifçe kaşları çatıldı bu ihtimale. "Tek başına yatmazdın ama baban ne dedi peki?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana bir şey mi söyledi dedi. Ben de seninle ilişkimizi pek onaylamadığını söyledim. Babam da o kendi oğluyla ilgilensin dedi."

"Balın'dan ötürü," diye mırıldandı Aral.

Kafamı salladım. "Evet. O an fark etmedim ama sonra anladım o yüzden öyle söylediğini."

Kafasını salladı. "Ares başka bir şey söyledi mi?"

Dudaklarımı ıslattım. "Bana istediğim hayatı kendisinin verebileceğini söyledi."

Kaşlarını çattı. "Affedersin ama siktirsin oradan," dedi öfkeyle. "Yaşamk nedir biliyormuymuş ki o?"

"Ben de öyle dedim," diye onayladım onu.

"Ellerinin kan olmasının sebebi bu muydu?" diye sordu ilgiyle yüzüme bakarken.

Sağ elimin parmaklarını saçlarına sürterken gözlerimi künyesinde gezdirdim. "Birazcık kontrolümü kaybedip saldırmış olabilirim."

Dili dudaklarını ıslattı sabır diler gibi. "Zehirlenmenin üzerinden doksan altı saat geçmeden gidip zehirlenmene sebep olan psikopata mı saldırdın?"

"Elleri bağlıydı," diye savundum kendimi.

Başını geriye yatırdı sabır diler gibi. "Lina, Lina, Lina," diye mırıldandı daha çok sabır için.

"Üstüme gelme," diye mırıldandım sesim gittikçe kısılırken.

"Hepsi bu mu?"

Kafamı salladım. "Bu," diye mırıldandım.

"Babanın evde olduğunu nasıl anladın?" diye sordu gözlerime bakarken. Yüzünde yine kıyamayan bir bakış belirdi. Dün yaşadıklarım kâbus gibiydi zira.

"Jan, eve git dedi," diye mırıldandım.

Anladım der gibi kafasını sallarken uzanıp yanağımı öptü sevgiyle. "İyi misin?" Sorusu tenimde dağılırken dudaklarını geri çekmeyip bir kez daha öptü. "Dün elimden bir şey gelmediği için kendime düşman olacaktım."

Ona bira daha sokulup yüzümü ona sürttüm. "İyi ki oradaydın," dedim minnettarlıkla. "Sen olmasaydın yapamazdım. Teşekkür ederim her şeye rağmen yanımda olduğun için. Sevgin kızgınlığını yenebildiği için ve yanımda durabildiğin için."

"Bak ya," dedi içi gidiyormuş gibi. "Teşekkür etme güzel bebeğim, böyle hissettiğin için memnunum."

İçim sevgiyle kabardı. İçim onunla doldu taştı yine. Kucağına hareket ettim ona daha fazla yaklaşmak isteyerek.

"Bitti mi kızman?" diye sordum merak ederek.

"Bitti," diye onayladı beni.

"O zaman senin babanla ne konuştuğuna geçelim mi? Sonra öpüşme aşamasına geçeceğiz çünkü hızımız kesilsin istemem."

Güldü sessizce son söylediğime. Burnunu tenime sürttü sonra. "Monologtu daha çok," dedi ifadesiz bir sesle. "Eğer senin manipüle etmeye ya da bir şeye mecbur bırakmaya kalkarsa artık sineye çekmeyeceğimi bilsin istedim. Öfkemi kustum bir nevi. İyi geldi."

Yanağını okşadım. "İyi geldi mi gerçekten?"

Onayladı beni. "Geldi gerçekten."

Geri çekilip gözlerine baktım. Dürüstlüğünü gördüm gözlerinde bu yüzden memnuniyetle yanağını öptüm. Sol kolu beni daha sıkı sararken gülümsedi hafifçe. "Başka ne kaldı konuşmadığımız?" diye sordu hatırlamaya çalışır gibi. "Epey birikmişti. Öpüşmeden önce konuşalım."

On bir şey olarak ona "Sence Balın'ı aramalı mıyım?" diye sordum. İlgiyle yüzüme baktı. "Aklıma geldi ama doğru olur mu, yanlış mı anlaşılırım emin olamadığım için sana sormayı bekledim."

"Ne için aramak istiyordun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Gerçeği merak ettiğin için mi? Onu merak ettiğin mi? Yoksa Mehmet Ali için mi?"

"Üçü de."

Dili dudaklarını ıslattı. "Eğer aramak istiyorsan ara sevgilim. Ama mecbur hissettiğin için değil öyle istediğin için yap."

Kafamı salladım. Sanırım yarın Balın'ı arayacak anlatmak isterse gerçeği ondan dinleyecektim.

"Bitti mi?" diye sordu dudaklarıma bakarken.

"Son bir şey," diye mırıldandım o yüzümü izlerken.

"Söyle sevgilim."

"Eğer ipucunu çözmemiş olsaydım ve seviştikten sonra uyumuş olsaydık yine de bugünü yaşar mıydık sence?"

"Bugünü 15 Şubat'ta değil belki 20 Şubat'ta yaşardık ama yine de yaşardık," diye onayladı beni. "O gün şekillenen şeylerin bir yansıması değil bugün, nedenleri derin geçmişte gizli."

Saçlarımı okşadım. "Ama belki sen hiç hastaneye yatmamış olurdun."

Dili dudaklarını ıslattı. "Belki de," diye onayladı beni. "Belki de daha kötüsü olurdu."

"Yaşanacak şeyler yaşanıyor mu yani?"

Kafasını salladı. "Öyle. Geçmişe yanmak bu yüzden faydasız. Şimdiyi yakmamak elimizden gelen."

"Ama ben hep yakıyorum sanki," diye mırıldandım yanağını okşarken. "İlk sevişmemizden hemen sonra uyumak varken seni bir müzayedeye götürdüm ve suikasta uğramana sebep oldum. Oraya gitmemek benim elimdeydi."

"Alin'le tehdit etmişti seni," diye düzeltti beni.

"Ama ipucunu çözmeseydim o mesajı dinlemezdim ve o mesajı dinlemediğimi bildiği için Alin'e dokunmazdı. Hem babam vardı, babam Alin'i mutlaka korurdu."

"İhtimaller denizi," dedi gözlerime bakarken. "Fakat şu an sahip olduğumuz geçmiş tek gerçek." Sonra somurtan suratıma bakıp gülümseyerek burnunu tenime sürttü. "Seviştiğimizi sık sık düşünüyor musun sen böyle?"

Tenim ısındı anında. Gözlerimi kırpıştırdım. "Yo." Gözlerimi kıstım. "Belki?"

Gülümsedi keyifle. "Kendini ifade etmen için seviştiğimizi belirtmene gerek yok ama özellikle belirtiyorsun."

"Psikiyatr mı oldun şimdi de?" diye sordum alayla. "Frued?"

Dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. Gülümsemesine bakarken dudaklarımı dilimle ıslattım. "Sen düşünmüyor musun?" diye sordum merakla.

Gülümsemesi yavaşça kaybolurken o da benim gibi diliyle dudaklarını ıslattı. Çok güzel dudakları vardı onu öpmek istiyordum tam şu an.

"Düşünüyorum," dedi dürüstçe ve sesi öyle derinden gelmişti ki tüylerim diken diken oldu. Karnımda kıpırtılar gezindi. "Sen varken aklıma gelmemesi mümkün mü?"

"Ben ne yaptım?" diye sordum alayla. "Uslu uslu oturuyorum."

Onayladı beni. "Her ufak temasımda ileri taşımak istemen, tırnaklarını enseme sürterken kucağımda kıpırdanıp durmak dışında tabii," dedi dudaklarıma doğru. "Seni her öptüğümde verdiğin nefes aklımı alıyor."

Yutkunamadım. Tenim ısınmaya, kalbimin hızı artmaya ve bacaklarımın arası karıncalanmaya başlamıştı.

"Aral," diye fısıldadım istekle.

Alt dudağını ısırıp yutkundu. Gözlerinde aynı isteği görüyordum onun da. "Prezervatifim yok Lina," diye hatırlattı yine.

"Kurye gelmiyor mu buraya?" diye sordum çaresizce.

"Üzgünüm sevgilim."

Kafamı iki yana salladım önemli değil der gibi. Gerçekten de değildi. İyi hissetmemiz için içimde olması gerekmiyordu. Olsa daha güzel olurdu tabii ama idare edecektik öyleyse. Yerimde doğrulup kucağında hareket ettim, sağ bacağımı soluna geçirip kucağına oturduğumda ikimiz de iç çektik. Beni kendinden uzaklaştırmak yerine ellerini belime yerleştirip beni kendisine doğru çektiğinde kollarımı boynuna sardım.

"Öpmelerle sevmelerle idare edeceğiz artık," diye fısıldadım yüzüne.

"Biraz akıl bıraksan bende olmaz mı?" diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Cevabını onu öperek verdim. Dudaklarımız birleştiği anda içimde bir iç çekiş döküldü. Kısıkça inleyerek kendimi ona ittim. Öpüşmemiz yavaş ama tutukluydu. Tırnaklarımı saç diplerine sürtüyor,

dudaklarını emiyordum. Öpüşmemiz gittikçe daha da derinleşirken Aral'ın nefesi ağırlaşmaya başladı. Dudaklarımdan kısık iniltiler dökülüyordu. Yalnızca onu öperek ve ona sürtünerek bile o kadar iyi hissediyordum ki bu aklımı karıncalandırıyordu.

"Aral," diye fısıldadım nefes nefese. Yeterli gelmiyordu, daha fazlasını istiyordum.

"Lina," dedi ağırlaşan sesiyle. Sol eli ensem, parmakları saçlarım arasındaydı ve beni yüzüne yakın tutuyordu sanki kaçarmışım gibi. Beni dudaklarımdan tekrar öpüp "Arkanı dön," diye fısıldadı.

Tekrar dudaklarını öpüp "Ne?" diye sordum anlamayarak.

"Kucağımda dön," dedi gözlerime bakarak.

Aklıma gelen şey beni heyecanlandırırken dediğini yaptım. Yavaşça kucağında ona arkamı döndüm. Sırtımı göğsüne başımı sağ omzuna yasladım. Kolları etrafımı sardı ve başını boynuma gömdü. Boynuma öpücükler bırakırken elleri gömleğimin içerisine girdi. Sıcak elleri tenimde gezerken dudakları boynuma sayısız öpücük bırakıyor hafifçe ısırıyordu ve aldığım zevkle kucağında kıvranıyor, kendimi istemsizce altımda büyüyen sertliğe sürtüyordum. Kendimi ona her sürtmem de Aral'ın nefesinde ve ritminde bir değişiklik oluyor ve bu beni daha da harlıyordu.

Aral'ın bir eli yukarıya sutyenime kadar çıkarken diğer pantolonumun düğmesini açtı ve o an tahmin ettiğim şeyi yapacağını anlayarak heyecanla titredim.

"Benim aldıklarım mı var üzerinde?"

Başımı salladım yavaşça.

"Benim çıkarmamı mı istemiştin?" diye sorarken sağ eli sutyenimden usulca içeri girdiğinde nefesimi tuttum. Dudaklarım aralandı, zevkle solurken kucağında kıvrandım.

Parmakları göğüs ucumu sıkıp ovarken sol elimi kaldırıp ensesine yaslayıp tırnaklarım esnesine batırdım zevkle. Boynumu öpüyordu, kulağımın çok yakınında nefesleniyordu ve bu beni daha fazla tahrik ediyordu.

"Ya biri gelirse?" diye fısıldadım nefes nefese.

"Kimse gelmeyecek," diye fısıldadı tenime. Ardından göğsümü sıktı. "Sessiz olursan tabii."

İnledim tekrar kısıkça. Başımı ona çevirdiğimde başını kaldırıp benimle burun buruna geldi. Ensemdeki elimle baskı uygulayıp onu

kendime çektim. Dudaklarını öptüm ihtiyaçla. Beni öperken o kadar tutkuluydu ki başımı döndürüyordu. Dudaklarımı emiyor, dili dilime dokundukça iç çekmeme sebep oluyordu.

Öpüşürken sol eli iç çamaşırımdan içeri girdiğinde nefesim kesildi. Doğrudan bana dokunduğunda dudaklarım daha çok aralandı ve inledim derinden ama sessizce.

Parmağı boylu boyunca beni okşarken "Ah," diye iç çekti. "Lina," fısıldadı dudaklarım üzerine. Bu beni daha fazla tahrik etti. İstemsizce eline doğru ittim kendimi.

Aral önce beni okşayıp doğru noktayı beni çıldırtacak kadar yavaşça ovduktan ve ezdikten sonra parmaklarından birini içime ittiğinde zevkle belim gerildi, başımı omzuna düştü. Derinden ama sessiz iniltilerim arttı. Her saniye her şey daha da hassaslaşıyordu. Sanki havadaki toz zerrelerini bile seçebiliyor, Aral'ın her bir nabzını işiyordum.

Beni alıştıracak kadar bir süre sonra ikinci parmağı dahil oldu ve yavaşça git gellerine başladı. Çığlık atacak gibi hissettiğimde sağ elini sutyenim içinden çıkarıp ağzıma yaklaştırdım ve işaret ve orta parmağını ağzıma aldım. Parmaklarını emdiğimde Aral'ın kısık iniltisi başımı döndürdü. Kendimi susturmak için kullandığım parmaklarının emmek bana umduğumdan daha fazla zevk vermekle kalmadı Aral'ı da daha fazla uyardı. Kalçamı ona sürterken elinin hareketine de uyum sağladım ve bu başımı döndürdü. Aral'ın aldığı sesli nefesler boynuma dağılırken çıldıracak gibi hissediyordum. Parmaklarını ağzımdan çıkarıp çenemi kavradı ve kendisine çevirdiğinde dudaklarımı öyle öptü ki başım döndü. Tüm iniltilerimi yutarken başka iniltilere sebep oldu.

Titreyerek boşaldığımda hareketlerine birkaç kez daha devam etti ve hassas olduğum için ismini sayıklamama sebep oldu bu.

Parmaklarını çıkardığında "Ben de istiyorum," diye sızlandım dudakları üzerine. "Sana dokunmak istiyorum."

"Benimle duşa gir," dedi derinden gelen bir sesle.

Kafamı salladım hemen. Beni kucakladığı gibi kaldırdı. Merdivenleri nasıl çıktık kıyafetlerimizi hangi ara çıkarıp suyun altına girdik hatırlamıyordum. Tek düşündüğüm o ve dokunuşlarıydı. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokundum. Öpüşlerimiz, dokunuşlarımız ve söylediklerimiz birbirine karışıyordu. Duştan tatmin olmuş ve

temizlenmiş bir şekilde çıktık. Kaslarım gevşemişti. Aral yatağa uzandığında dizlerim üzerine ona yaklaşıp üzerine uzandım ve başımı göğsüne koyduğum gibi uyuya kaldım.

3 GÜN SONRA

Kızıl gözlerinin içine bakıyordum ve o an kalbime, damarlarımda kan değil buz taşıyordum.

"Seçimini yaptın mı?" diye sordu.

"Seçim yok," dedim ölüm gibi bir sesle.

Gülümsedi. "Sirke hoş geldin."

"Siktir git," dedim ifadesizlik içinde. Soğukkanlılığımı kaybetmeyecektim. Şimdi olmazdı.

Elindeki butonu havaya kaldırdı. Sonra kez gözlerimi korkulu gözlerle beni izleyen iki çift göze çevirdim. "Gözlerinizi ve kulaklarınızı kapatın."

Dediklerimi yaparlarken gözlerim Michał'e çevrildi, elindeki butona gözlerime bakarak bastığı anda tüm kurşun geçirmez camlar saniyenin onda biri kadar sürede aşağı indi ve ikinci kez düşünmeden camın aşağı inmesinin saniyede yarıda biri kadar bir sürede tetiği çekmemle birlikte Cerbe, Tilki'ye atıldı. Silahtan çıkan kurşun henüz tetiği çekmeye vakit bulamayan adamın kafasına saplandı ve kan içinde yere yığıldı. Tilki'yse Cerbe'yi kolayca atlattı.

- Devam Edecek -

26.12.2023

Muhtemelen 2023'ün son bölümüyle sizlerleydim. Hepinize mutlu yıllar dilerim. 2024 bize daha güze şeyler getirsin. Sizleri seviyorum. İyi ki varsınız <3

- Sizi seven Filiz buradaydı<3

Bölüm 38 | Seçimler ve Tutulan Dilekler

İyi akşamlar <3

Finallerimin hemen öncesinde sizlerle uzun bir bölüm bırakıyorum. Bu hafta finallerime çalışırken diğer yandan edisyondan gelen ikinci kitabımızla ilgilenicem. Çok yakında ikinci kitabımız çıkmış olucak. Bu hafta sonu 20 Ocak'ta Adana'da olacağım, beni görmeye gelebilirsiniz.

Lütfen oy ve yorum yapmayı unutmayın. Son birkaç bölümdür yorum sayısı çok düştü ve bu beni üzüyor biraz. Okurken birkaç saniyenizi yorumunuzu bırakmak için ayırırsanız çok mutlu olurum. Pasaj yorumu okumak en sevdiğim şey çünkü. Teşekkür ederim şimdiden.

Keyifli okumalar dilerim. Öpüldünüz<3

Cehennemde açan cennet çiçeklerine....

BÖLÜM 38 | SEÇİMLER VE TUTULAN DİLEKLER

♪ Table for Two - Abel Korzeniowski
♪ Comme un saule - Ghostly Kisses

Kaderi değiştirilemez bir çizgi olarak görmezdim hiçbir zaman. Çizgi binlerce noktanın birleşimi esasen ve aralarında boşluklar var bizim doldurabileceğimiz. Bir yerde okumuştum, bir insan soruyordu Tanrısına; her şeyi planladın, yazdın madem kader defterime, neden yaşıyorum bunca acıyı sonu belliyken? Tanrı ona cevap veriyor, belki de bazı sayfalarına senin dilediğin gibi olsun yazmışımdır... Yaşadığım onca acı kaderimin bir parçası. Bir kere düşünce zor belki ayağa kalkması ama dileğine kavuşmak için ilerlemeye mecbursun. Şeytanların sayfaları çevire dursun, o defter benim de elime geçecek ve o gün Tanrı'dan isteyeceğim; bu kez de benim dilediğim olsun...

Aral'ın odasının balkonundan kar içindeki ormanı izlerken üşümek istediğimden hareketsizce ayakta dikiliyordum. Gördüğüm kâbus

sonrasında Aral'a sarılarak sakinleşmeye çalışmıştım ama babamın onların hamle yapmasını bekleyeceğimizi söylediği aklıma gelince kaygım tavan yapmıştı. Anksiyetemden ötürü titremeye başladığımda Aral'ı uyandırmak istemediğimden sakinleşmek ve uykumu açmak için balkona çıkmıştım. İnsan uykularında ve uyanmalarında daha korkak ve çaresiz oluyordu. Zihnim açıldığında bir çare bulabilir, o kadar da kötü görünmeyebilirdi belki de her şey. Ne kadar iyi görünebilirse şayet. Fakat bir süredir burada öylece dikildiğim halde içimde bir huzursuzluk vardı. Her an bir şey olacaktı sanki.

Aral'ın yatakta döndüğünü işitip gözlerimi içeri çevirdiğimde uyanıp yatakta doğrulduğunu gördüm. Çatık kaşlarıyla gözleri odada beni aradı ama çok sürmeden balkonun kapı camından beni gördü. Gördüğü an omuzları gevşedi. O rahatlama bana kendimi inanılmaz kötü hissettirdi. O gece yokluğumu hissederek uyanmış ve beni bulduğunda gelen telefonda bana kızmadan önce iyi olmama sevinmişti ve benim ona bunu yapmaya hiç hakkım yoktu. İstediğim de yoktu ama mecburiyetlerim belimi kırıyordu. Bu endişe onda alışkanlık yapsın istemiyordum.

Odasına girip arkamdan balkonun kapıyı kapatırken beni izledi öylece.

Ona doğru adımlarken "Neden balkondasın kedi?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

"Hava almak istedim," diye mırıldanıp dizlerim üzerinde yatağa çıktım. Ona doğru dizlerim üzerine ilerleyip kucağına çıktım ve kollarımı boynuna sardım ihtiyaçla.

Kokusu ve sıcaklığı beni sararken boynunu öptüm. İç çekerek beni kolları arasına aldı ve kendini yavaşça yatağa bıraktı. Üzerine yerleşip üşüyen yüzümü sıcak boynuna gömerken sağ koluyla beni sıkıca tuttu, diğer eliyle üzerimizi örttü.

Sol eli sırtımı okşayarak saçlarıma çıkıp başını çevirdi ve alnımı öptü. "Donmuşsun," diye fısıldadı.

"Üşüdün mü?" diye sordum uykusunu açmak istemeyerek.

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Senin için söyledim," dedi onun için bu sorun değilmiş gibi. "Kâbus mu gördün?"

Kafamı sallarken ona sokuldum biraz daha. Avucum ensesine yaslandı, ensesindeki saçlarını okşamak rahatlatıyordu beni.

Sol elinin parmakları saçlarıma dolandı. "Senin evin benim Lina," diye fısıldadı tenime. "Teselliyi başka yerde arama."

Söylediği her kelime tüm tesellilerden daha çok sırtımı sıvazlayıp saçlarımı okşamış üzerimi örtmüştü.

"Aral," diye fısıldadım ismini çok severek.

"Söyle güzel bebeğim."

"Ben seni gerçekten çok seviyorum."

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. Sesi gülümsüyordu sanki. Beni kolayca istediği gibi hareket ettirip saklandığım yerden çıkardı ve burnunu yanağıma sürterek yüzünü boynuma gömdü. "Ben de çok," diye fısıldadı tenime.

Boynuma bir öpücük bırakıp gözlerime baktı. "Uyumak ister misin?"

Kafamı salladım. Saat henüz erkendi.

"Koşmaya gitmeyecek misin?"

Cıkladı. "Bebeğimi uyutacağım."

Gülümsetti bu beni. Sevgiyle dudaklarını öpüp sonra da yanağını öptüm ve başımı yastığa Aral'ın yüzünün hemen yanına yaslayıp üzerine yayıldım.

"Ağır mıyım?"

Sağ eli sırtımı okşayarak aşağı inip bacağıma yerleşti gitmemi istemiyormuş gibi. "Üzerimdeki ağırlığını seviyorum."

Ensesindeki saçlarını okşarken "Ben de senin üzerimdeki ağırlığını seviyorum," diye mırıldandım.

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldarken iç çekti. "Sen her şeye değersin."

İçimdeki huzursuzluk Aral'ın kollarında silikleşirken uyku bastırmaya başlamıştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım sevgiyle.

"Çok seviyorum seni," dedi o da sıkıca sararken beni.

Saçlarımı okşarken üşüyüp kolları ardında ısınmış olmamın verdiği mayışmayla tekrar uykuya daldım.

Ne kadar uyuduk bilmiyorum, Aral'ın telefonunun titreşiminde gözlerim aralandı. Komodinin üzerindeki telefonunun ritmik titreşimiyle yerimde kıpırdandığımda Aral da uyanmış bana sardığı sol kolunu komodine uzatmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım merakla.

Aral telefonunu yüzüne yaklaştırıp aramayı cevaplarken ekranda yazan Kürşat yazısını ve saatin yediyi biraz geçtiğini görebilmiştim.

"Efendim," dedi Aral pürüzlü ama net sesiyle.

Kürşat'ın onu bu saatte aramış olması içimde endişeyle birlikte bir merak uyandırdı.

"Uyandırdım mı?" diye sorduğunu işittim Kürşat'ın.

Telefonu hoparlörde değildi ama söylediklerini kolayca duyabiliyordum olduğum yerden.

"Önemli değil," dedi Aral. "Hayırdır inşallah?"

"Hayır mı şer mi belli değil pek," dediğinde Aral'la göz göze geldik.

Sesinden bir sorun olduğu belli olduğundan sağ dirseğim üzerinde yükseldim yerimde duramayarak. Aral da doğrulmak istediğinde beni kendisiyle birlikte doğrulttu. Sol bacağı üzerine ata biner gibi otururken merakla yüzünü izledim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Aral biraz endişe duyduğu her halinden belli olarak.

"Yasemin," dedi Kürşat, derin bir nefes alarak. "Balın var yanında."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Aynı ifade Aral'ın da yüzündeydi. "Bu saatte ne işi varmış?"

"Balın dünkü olaydan sonra onu arayıp Mehmet Ali'yi sormuş, konuşmuşlar. Ben Balın'la konuşmamasını söylemiştim zira Şahin de söylemiş ama dinlememiş bizi. Balın ona her şeyi anlatmış sanırım, ona inandığını ve Mehmet Ali'nin onu dinlemesi gerektiğini ne yapabileceğimizi sordu dün gece beni arayıp. Ben de karışmaması gerektiğini söyledim ama Balın yanımda deyince yanına geldim. Fikret abi eve gelmemiş, Şahin de sizde. Mehmet Ali'nin sizde olduğunu biliyorlar. Balın o eve artık girmeyeceğinin ve Mehmet Ali istemezse artık beş kilometre yakınına bile yaklaşamayacağının farkında. Yasemin de ısrar ediyor bu yüzden onları size getirmem için."

Aral'la göz göze geldik. "İyi yapmışsın Yasemin'in yanına giderek," dedi anlayışla. "Şahinlerde misiniz hâlâ?"

Kürşat derin bir nefes aldı. "Yok, yoldayım abi," dedi sesi daha da mahcup bir hal alırken. "Evin önünde durmayayım laf olur diye aldım kızları yola çıktım ama turluyorum, sen ne dersen o."

İçimde bir sıcaklık oluşurken dudaklarımda buruk bir tebessüm oldu. Muhtemelen kimse laf etmezdi, zira muhtemelen Fikret beyin yaşamına alışmışlardı fakat insan kendi hislerinin farkında olduğunda herkes bunun farkında olacakmış gibi geliyordu. Kürşat, Yasemin'i

sevdiğinden herkes onun için olduğunu anlar sanıyordu. Yasemin'in ona karşı ne hissettiğini biliyor olmayı ve onun da Kürşat'ı seviyor olmasını çok istedim o an. Keşke onlar için bir şey yapabilseydim.

Aral'ın kararsız ifadesini görünce Kürşat'a kızmasını istemediğimden dizlerim üzerinde kalkıp kollarımı boynuna sardım ve yanağını öptüm sevgiyle. "Ona kızma," diye fısıldadım.

"Aral abi Kürşat'a kızma lütfen," diye seslendi o sırada Yasemin. "Kızacaksan bana kız. Onun bir suçu yok vallahi. Gerçekten ben çok ısrar ettim. Canından bezdirdim hatta."

Gülümsetti bu beni. Bir yerden tanıdık gelmişti bu durum... Acaba Yasemin sık sık Kürşat'la konuşuyor muydu? Hem Mehmet Ali dahil kendisinden büyük her bireye abi diyen Yasemin, Kürşat'a abi demiyordu. Bence bu bir işaret sayılırdı.

Aral, "Kızmadım," dedi tek koluyla bana sarılırken. "Nasıl kızayım? Aynı bela bende de var."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda Kürşat "Eyvallah abi," dedi rahatlamış gibi. Yasemin konuşmalarını duyamıyordu belli ki.

Aral "Telefonu hoparlöre alsana bir," diye rica etti Kürşat'tan.

"Aldım abi," dedi Kürşat birkaç saniye sonra.

"Mehmet Ali iyi değildi dün akşam," dedi Aral, Yasemin'le konuşuyormuş gibi dursa da aslında Balın'a da söylüyordu bunu. "Sarhoştu ama on senedir altıdan sonra uyandığını görmedim. Çoktan uyanmış hatta belki de gitmiştir."

Gitmemişti, gitseydi bilirdim. Artık uyurken bile tetikte olduğum için en ufak sesler bile uyandırıyordu beni uykumdan.

"Yasemin'e anlatırken gösterdiğin cesareti çok uzun zaman önce Mehmet Ali'ye göstermen gerekirdi ama o vakti kaçırdın. Neyle karşılaşırsın bilmiyorum ve hiçbir şeyi garanti etmiyorum. Senin için de öyle Yasemin." Aral'ın tavrı sert değildi ama açıkça bu konuda yardım etmeyeceğini bildiriyordu. "Ben Mehmet Ali'ye konusunu açarım ama Yasemin, kaş yaparken göz çıkarıyor olabilirsin. Mehmet Ali'nin kolayca sindirebileceği bir şey değil şu an yaşadıkları."

"Ben de öyle söyledim," diye onayladı Kürşat onu. "Ama dinletemedim."

"Neyi dinlememişim?" diye sordu Yasemin merakla.

"Neyi dinliyorsun ki?" diye sordu Kürşat da ona.

Aral ayağa kalkmak için hareketlendiğinde beni daha sıkı tuttu ve benimle birlikte kalkıp ayaklarım yere bastığında beni saçlarımdan öpüp bıraktı. Dolabına doğru adımladı üzerini giyinmek için. O sırada da Kürşat'ı başıyla onaylarken sanki empati yapıyordu. Yasemin bana benziyordu biraz galibası. Ama insan sevdiği adama da istediğini yaptıramayacaksa aşk olsundu...

"Aşk olsun," dedi o sırada Yasemin de üzgün bir sesle. "Aral abicim lütfen en azından abimin gazabından koru beni belli ki yapayalnızım bu savaşta."

Aral üzerini değiştirmek için telefonu hoparlöre alıp üzerindekini çıkarırken bana baktı imayla. Bu aşkın tek savaşçısı kesinlikle Yasemin değildi. Ama ben de şu ana iyi bir zaman mı emin değildim. Fakat diğer yandan Mehmet Ali dün gece ağlamıştı, Aral'dan affetmeyi öğrenmek istemişti. Belki de sıcağı sıcağına Balın'ı görmeli ve her şeyin gerçek olduğuna ikna olmalıydı ondan soğumadan önce.

Aral "Şahin çok kızacak," derken dolabını açtığında onun giyeceği şeyi seçme isteğiyle dolarak yanına adımladım ve önüne geçtim seçebilmek için. Bana müsaade ederken saçlarıma dokundu. "Hakkı da. Henüz Balın'ın amacını bilmiyoruz ve sen evime getiriyorsun."

Haklıydı. Yasemin'in iyi niyetini anlıyordum ama Kürşat'ı onları buraya getirmeye mecbur bırakmış üstüne Aral'ın ve Mehmet Ali'nin haberi olmadan emrivaki yapmıştı. Ben bile yapmazdım bunu. Ben Aral'la ilgili konularda cüretkârdım ama konu başkasıysa karışmazdım hiçbir şeye çekinirdim. Balın'ı gözümüzde düşman etmeyen tek etmen babamdı ama bu Aral ve benim için makul bir sebepti. Mehmet Ali için öyle olmak zorunda değildi.

Aral'a lacivert boğazlı kalın güzel bir kazak çıkarıp arkamı dönerek üzerine tuttuğumda "Ama Aral abi," dedi Yasemin mahcup bir sesle. "Balın zaten girebiliyordu bu eve düne kadar. Hiçbir şeyin değiştiği yok bir dinlesen anlarsın... *Sen anlarsı*n."

Aral'a bakarken içimde bir sızı oldu. Aral anlardı gerçekten ve herkes ona güveniyordu her şey için. En kötü sırrını bile insanlar ona açabilirdi sırf bu yüzden çünkü Aral hep anlardı.

Yasemin "Lina da ne kadar harika biri mesela," diye de ekledi kısık bir sesle.

Aral dudaklarını ıslattı. "Lina'yı karıştırma," dedi net bir sesle. "Balın her şeyi bile bile sustu herkese." Kazağı giymek için alırken sağ

elinin baş parmağı yanağımı okşadı. "Lina hep olduğu gibiydi hâlâ da öyle."

Sanırım bu iyi bir şeydi. En azından gizlim saklım yoktu pek gerçekten. Sakladıklarım Aral'ın iyiliği için olan ama ilişkimize zarar vermeyecek türden şeylerdi. Hem bizim bir öpücükle çözemeyeceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu.

"Öyle tabii," dedi Yasemin yanlış bir şey söylemiş gibi bir sesle. "Özür dilerim öyle demek istemedim."

Ben Aral'a pantolon seçerken Aral, "Gelin bakalım," diye mırıldandı. "Mehmet Ali belki kendini açıklama fırsatı verir."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Yasemin hemen onay aldığı için rahatlayarak. "Mehmet Ali abi hayatta kendi isteğiyle bir araya gelmez ve araya zaman girdikçe daha da nefret edecek ondan. Balın telafi etmek istiyor."

Aral, "Kürşat," dedi yalnızca.

O sırada ona koyu gri içerisinde lacivert kırçıllar olan yüksel bel bir kumaş pantolon seçmiştim.

"Efendim abi."

"Gelince haber ver, kapıdakilere haber vereceğim ben. Ablamın eşyalarını toplattım, kızları yan evde misafir edelim."

Öğrendiğim bilgi içimde bir üzüntü yeşertirken yavaşça ona döndüm, kalçamı dolaba yasladım ve yüzüne değil göğsüne baktım. *Güneş abla gerçekten gidiyordu yani. Benim yüzümden.*

"Tamam abi."

"Allaha emanet," dedi Aral kapatmadan önce. "Dikkat et."

"Eyvallah."

Kafamın hemen yanındaki rafta duran telefon kapandı. Aral elini o rafa koyarak üzerime eğildi hafifçe. Neden yüzümün düştüğünü adı gibi bilerek dudaklarını yanağıma yaslayıp nefes alarak uzun bir öpücük bıraktı.

"Asma yüzünü," dedi dudakları hâlâ yanağımdayken. "Her şey olacağına varacak." Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "İnsanlar kendi hayatları için adımlar atacak ve kimse bizimle aynı yolu yürümek zorunda değil. Kimseye gönül koymam ben, beni kendi yolumdan etmediği sürece. Herkes iyi ve mutlu olsun da kendi yolunu yürüsün. Elbet bir gün yollar bir araya gelir, paralel gider ya da ters

düşer bazen ama yeter ki iyi ve mutlu olsun herkes. Sorun değil. İyi olsunlar da canları nasıl istiyorsa öyle yaşasınlar."

Söylediği her kelime insanın yüreğine su serpiyor, umut ediyor ve teselli buluyordu. Kocaman kalbi vardı ve adımları en iyi yolları hak ediyordu. Onunla her yolu yürürdüm. Yeter ki benimle yürümek istesin.

"Her şeyi düzelteceğim," dedim gözlerine bakarak. "Senin yolunu sevdiklerinden ayıran değil yollarınızı birleştiren olacağım bir gün mutlaka."

Kafasını salladı buna en az benim kadar inanarak. "Bizim yolumuz bir oldukça düzletemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Kafamı salladım. "Her şeyi halledeceğiz."

Eğilip alnımdan öperken sol elini belime yerleştirerek beni kendisine çekti. Saçlarımdan ve yanağımdan öpüp doğruldu sonra. Elimdeki pantolonunu aldı.

"Odan da kıyafetlerin var mı?"

"Var. Götürmedim hiçbir şeyimi."

"Güzel," diye onaylarken beni, çekinmeden eşofman altını da çıkarıp yatağına bıraktı. Ona seçtiklerimi giyinmeye başladı. O sırada kolundaki saatini fark ettim.

"Saatini ne zaman taktın?" diye sordum merakla.

Gözlerime bakarak kazağını pantolonun altına sıkıştırırken "Dün duştan çıkınca," diye yanıtladı beni.

Gayet normal söylemiş olsa da tenim ısındı. Onunla yaşadığım bu tür şeylere ne zaman alışacaktım acaba? Alışacak mıydım? Yoksa hep heyecanlı mı olacaktı? Alışılabilir biri değildi. Hâlâ onu öperken heyecandan kalbim duracak gibi geliyordu.

"Ben aldığım için sürekli takmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Kafasını sallarken bana doğru adımladı. "Canım başka saat takmak istemiyor," deyip yüzük taktığı eliyle yanağımdan bir makas aldı ve kalçamın yanındaki bir çekmeceyi açtı. Kendisine bir kemer seçip kemerini takarken onu izliyordum dikkatle. Onu giyinirken izlemek çok zevkliydi.

Dikkatle izlediğim için yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Odasında gezinirken öylece onu izliyordum.

Önümden geçerken yanağımdan bir makas alıp "Banyoya gidiyorum," diye bilgilendirdi beni. "Film arası."

Arkasından onu izlerken "Ne yapacaksın banyoda?" diye sordum muzip bir sesle. "Kapıyı açık bırak."

Hafifçe güldü. "İlişkimizin heyecanını korumak için seni bundan mahrum bırakacağım."

Güldürdü bu beni. Banyoya girip kapıyı kapattığında derin bir nefes alıp yaslandığım yerden uzaklaştım ve dün üzerimden çıkardıklarımı giyindim. Odama gidene kadar biriyle karşılaşırsam eğer Aral'la uyduğum belli olurdu ama en azından uyumak en masum seçenekti. Aklıma banyoda yaptıklarımız tekrar gelirken kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Aklın fikrin orada gerçekten," diye mırıldandım kendime kızarak. "Ne oluyor sana kendine gel Lina."

Dünkü kıyafetlerimi giyinmiş bir halde Aral'ı beklerken uyanan Arte ve Cerbe'yle günaydınlaştım. Cerbe bana bir tarak getirince kaşınmak ya da taranmak istediğini düşünerek ikisini de taradım.

O sırada Aral da banyodan çıkmıştı. Gözlerimi ona çevirdiğimde saçlarına çeki düzen verdiğini fark ettim. Beni odanın ortasında oturmuş, iki köpeği iki dizime yatmış halde görünce bir anlığına duraksadı. Sonra yüzünde inanılmaz memnun bir ifade yerleşti.

"Kıpırdama," dedi hazırlanırken komodine bıraktığı telefonuna uzanırken.

Fotoğrafımızı çekeceğini anladım. Fotoğraf normalde beni gerse de konu o olunca artık eskisi gibi gerilmediğimi fark ettim. Dediği gibi kıpırdamadım. Telefonunu bana doğru tutarken dudaklarında bir gülümsemeyle fotoğrafımızı çekti. Telefonun kamera açısını bozmadan bana doğru adımlarken video ya da hâlâ fotoğraf çektiğinin bilinciyle karnım kıpırdandı. Çok tatlıydı.

"Sen de gel," dedim birlikte fotoğrafımız olmasını isteyerek.

Aral telefonunu iyi bir açıyla sabitleyip yanıma oturduğunda Cerbe dizimden kalkıp hemen ona yanaştı. "Satıldım," dedim gözlerimi kısarak.

Cerbe Aral'ın yüzünü yaladığında Aral söylediğime gülüyordu.

"Video mu çekiyor?" deyip ekrana baktığımda video olduğunu gördüm.

"Biz poz verelim video içinden alırım ben onu," dedi beni kendisine çekerken.

Gülümseyip ona yaslandım. Cerbe Aral'ın kucağına çıkarken Arte'yi kucağıma çağırdım. "Sen de buraya otur," dedim oturması gereken yeri işaret ederek.

Arte yanıma oturup bacaklarını kucağıma yerleştirdi. Sırtımı Aral'ın göğsüne yasladım, Aral da dudaklarını şakağıma bastırdı ve birkaç saniye öylece durduk.

"Bence oldu," diye mırıldanıp ona baktığımda dudaklarımdan öpünce ben onu öptüm.

"Sabit dur," dedi dudaklarımın üzerine. "Böyle bir fotoğraf istiyorum."

"Ama böyle sabit kalmak çok zor," diye fısıldadım. "Öpüşmek istiyorum."

"Bak ya," derken elimi yanağına yaslayıp daha fazla dayanamayarak onu öptüm. Arte ağırlığını bana verince ben de Aral'a verdim ve Aral dengesini kaybetti. Düşmemek için elini geriye attığında kıkırdadım. Arte patisini yüzüme koyduğunda dudaklarından ayrılmak zorunda kaldım.

"Köpeğin aramıza giriyor," diye şikâyet ettim.

"Ona köpek deme kadın, onun bir ismi var," dedi Aral eğlenerek.

"Arte," dediğimde Arte sessizce havladı.

"Söyle kadın diyor," dedi Aral.

"Aral benim sevgilim," dedim gözlerine bakarak. Aral'ın sol elini kaldırıp yüzüğünü gösterdim. "O senin enişten enişten."

Aral söylediklerime gülerken Arte bana bakıyordu öylece.

"Ben onun babasıyım," dedi Aral tuttuğum eliyle elimi tutup indirirken dudaklarını boynuma yasladı. "Sen de annesi oluyorsun. Kızımıza iyi davran."

Tüylerim diken diken oldu öyle deyince. "Annesi mi oluyorum?"

Kafasını salladı. "Benim olan her şey senin."

Ardından beni kucaklayarak ayağa kalktı kolayca. Telefonunu alıp yatağa oturduğunda dizinde oturuyordum. Şaşkınlık içinde yüzüne baktım.

"Senin kaç kilo kaldırabiliyorsun?" diye sordum hayretle. "Oyuncakmışım gibi kaldırıp indiriyorsun beni sabahtan beri."

Yüzünde tatlı bir gülümseme olurken gözleri telefonunun ekranındaydı. "İki yüzdü en son." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Söyledim ya, tek lokmasın benim için."

Karnım kasıldı. Kolları çok güzeldi, kas kütlesi abartılı değildi ama harika bir fiziği vardı gerçekten. Aklıma yine dün gece geldiğinde dudaklarımı ıslatıp yutkundum. Dikkatimi ben de telefonuna verdim. Aral poz verdiğimiz kısımları fotoğraf olarak kaydedip favorilerine ekledi. Ardından ekran fotoğrafı yaptığında kalbim ısınmış hissettim. Çok tatlıydı. Yanağını öptüm sevgiyle.

"Telefonunda ne diye kayıtlıyım?" diye sordum merak ederek.

"Bebeğim," demesini beklemiyordum.

Şok içinde yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

Kafasını sallarken son aramalarını açıp ekranı gösterdi bana. "Cennet Çiçeğim diye kayıtlıydın ama sana öyle seslenmemi sevmiyorsun ben de 'Bebeğim' diye kaydettim".

Kalbim ısındı. Bana bebeğim demesini çok seviyordum gerçekten.

"Ben sende ne diye kayıtlıyım?" diye sordu merakla yüzüme bakarken.

Telefonum aşağıda ada tezgâhın üzerinde kalmıştı. Bu yüzden ona gösteremezdim.

"Aral, nokta ve beyaz kalp," diye tarif ettim ve hemen ekledim. "Sevgilim yazarsam sıralamada aşağılara düşeceği için adını değiştirmek istemedim. İsminle kayıtlı olunca ikinci sırada oluyorsun. Favori iki numaramsın çünkü."

"Aşkım diye de kaydedebilirdin," dedi alaylı bir gülümsemeyle.

"Aral noktası da aynı şey," diye savundum hemen kendimi. "İsmini çok sevdiğim için öyle yazmadım."

"Bak sen," dedi tatlı tatlı. Burnunu tenime sürterken "Bana aşkım desene bir kez," dedi kulağıma doğru.

Tüylerim diken diken oldu nedense. Hatta utandım biraz. Ona âşık olduğumu ve onu sevdiğimi kolayca söylüyordum halbuki. Aşkım demenin bir farkı yoktu ama nedense tuhaf geldi.

Dudaklarımı ıslatıp "Aşkım," diye mırıldandım.

Yutkundu. İç çekti sonra. "Bunu hep söylemiyor olman iyi bir şey."

Karnım kasıldı. Kesinlikle çok hoşuna gitmişti. Ona sırnaşacak oldum ama işittiğim adım sesleriyle gözlerim kapıya çevrildi.

"Ufak birisi geliyor," dediğim sırada kapısı çaldı ve ikimiz de ayağa kalktık.

Kapısı ufacık aralandı ve Batı'nın tatlı yüzünün bir kısmını gördük. Burnunun sığabileceği kadar ufacık aralamıştı.

"Abicim," diye fısıldadı sessizce. "Girebilir miyim?"

Aral yüzünde bir gülümsemeyle gidip kapıyı açtığında Batı ona gülümsedi. "Günaydın," deyip beni de görünce el salladı bana hafifçe. "Sende mi buradaydın Linacım. Günaydın."

"Günaydın," deyip el salladım ona.

Aral onu kucağına alıp öptükten sonra elini bana uzattı. Elini tuttum. Birlikte odasından çıktık. Batı bize evde yokken neler olduğundan bahsetti. O kadar tatlı bir çocuktu ki küçük Aral'la konuşuyordum sanki. Aral resmen kendini büyütmüş gibiydi. Bana tatlı tatlı iltifat ettiğinde dayanamayıp yanağını öptüm sevgiyle. Batı bana bir gülümseme verip sonra utandığından yüzünü saklayınca içim eridi. Aral'a baktım kalbimi tutarak.

"Kendini büyüttüğünün farkında mısın?"

Aral'ı gülümsetti bu söylediğim. Sabahki kabusuma ve telefona rağmen huzurlu bir hava vardı üzerimizde. Birlikte odama gittik. Aral dolabımı açtığında Batı kıkırdadı.

"Linacımın kıyafetini biz mi seçeceğiz?"

Aral onu onayladığında gülümseyerek yanlarında durdum. Aral bana asimetrik kesimi olan gri kumaş bir midi etek, lacivert boğazlı bir kazak seçtiğinde güldüm sessizce.

"Zevk sahibisiniz beyefendi."

Kıyafetleri bana uzatırken "Öyleyimdir," diye onayladı beni.

Elindekileri alıp siyah tül çorap da alarak odamın karşısındaki banyoya gittim. Hızlıca giyinerek yanlarına döndüğümde ikisi de yan yana oturmuş beni bekliyorlardı. Karşılarında durup etrafımda döndüğümde beni alkışladılar.

"Güzel miyim?" diye sordum Batı'ya.

"Çok güzelsin Linacım," diye onayladı beni. Sonra abisine bakıp onu ayağa kalkması için çekiştirdi. "Abicim Linacımın yanında durur musun?"

Aral kalkıp yanıma geçtiğinde beğeniyle ıslık çalmaya çalıştı ve bu güldürdü beni.

"Çok güzel oldunuz," dedi beğeniyle. "Uyumlu olmuşsunuz. Harika, muhteşem ve harika oldu."

Sıraladığı kelimeler gülümsetti beni. O sırada işittiğim ayak sesleriyle gözlerimi kapıya çevirdim. Alin gözlerini ovalayarak içeri girdi. Hâlâ uykusu dağılmış değildi ama sesimizi duyunca kendisini yataktan atmıştı belli ki. Yarı uyur halde yanıma gelip yanağını bacağıma yasladığında eğilip onu kucağıma aldım.

"Linacım günaydın," dedi kollarını boynuma sararken.

"Günaydın minik sincap."

"Günaydın Ayalcım," diye mırıldandı sonra uykulu bir sesle ve yatağımda oturan Batı'yı fark edince gülümseyip ona el salladı. "Günaydın Batıcım."

"Günaydın Alincim," dedi Batı sevgiyle. "Biz de abimle Linacımı giydiriyorduk."

Alin "Ben de Linacımı giydiymek istiyoyum," dedi kıskanmış gibi. "Linacım ben de."

"Sen de ayakkabılarımı seçebilirsin," dedi saçlarından öptükten hemen sonra.

Tam o sırada araba sesi işitim. Gözlerim Aral'a çevrildiğinde yüz ifademden anladı. Tam o anda telefonu çalmaya başladı zira. Aral aramayı cevaplarken elimi Batı'ya uzattım.

"Batıcım hadi Deniz abini bulalım."

Batı yatağımdan kalkıp elimi tuttu. Aral Kürşat'la konuşurken salona çıktık. Deniz ve Şahin mutfaktaydılar. Mehmet Ali yukarı çıkmamıştı sanırım. Aral peşimden gelirken Deniz ve Şahin'in gözleri bize çevrildi. Şahin ikimize de bakıp yüzünde sinsi bir gülüşle baş parmağını kaldırdı.

"Çok emin olamadım ama galiba sevgilisiniz."

Gülümsedim hafifçe. Umarım Yasemin'e ya da Kürşat'a çok kızmazdı.

Aral telefonu kapattığında "Mehmet Ali nerde?" diye sordu.

"Uzanıyor," dedi Şahin keyifsiz bir tonda. "Başı ağrıyordu, ilaç verdim. Çıkar birazdan yukarı."

Aral onayladı onu. "Deniz, Batı ve Alin'le ilgilenir misin? Yan evde işimiz var bizim. Şahin sen de gel."

İkisi de merakla Aral'a baktı ama Deniz sorgulamadan onayladı Aral'ı. Gözlerimi Alin'e çevirdim.

"Ben diğer evimize gidip geleceğim minik sincap. Batı ve Deniz abinle kahvaltı hazırla olur mu?"

Gülümseyhip "Oluy," dedi beni onaylayarak.

Onu yere bıraktığımda Batı'yla el ele tutuşup Deniz'in yanına koştular. Şahin bizimle geldi. Kabanlarımızı giyip dışarı çıktığımızda Aral elimi tuttu ve merakla bize bakan Şahin'e çevirdi gözlerini. Kısa venet bir şekilde durumu açıkladığında Şahin, sabırlar dilemeye başlamıştı. Yasemin'in saflığından ve kafasının dikine gitmelerinden yaka silker haldeydi. Diğer yandan da Küşat'ın bunu nasıl kabul edebildiğine söyleniyordu. Aral, Kürşat'ı anladığı için Yasemin'in ısrarcı oluşuna değinerek Kürşat'ı koruduğunda ben de orta yolu bulmak için Yasemin'in iyi niyetine değindim.

"Kadir abi arada var diye bir nebze güveniyorum bir şey yapmaz diye ama bize kazık çaktı bu kız," diye sitem etti Şahin.

Haklıydı da. Eğer Wielki ve Jan bizim tarafımızda olmasaydı ve Jan bunu Mehmet Ali'ye ders oldun diye planlamamış olsaydı ben de Balın'ın iyi niyetinden şüphe ederdim. Bir de bana bakışları vardı tabii, onun mecbur kaldığını bana düşündüren.

Eskiden benim kaldığım tek katlı ve diğer eve nispeten ufak evin verandasına çıktık. Aral kapıyı çaldığında Kürşat açtı çok geçmeden.

Aral ona selam vererek bizi içeri soktuğunda Kürşat başını eğerek selamladı bizi.

"Şu kızın sözüne bakıp beni değil Aral'ı arıyorsun ya," diye sitem etti Şahin, Kürşat'a. "Beni arasaydın ben geri teperdim onun ısrarını."

Kürşat bir şey söylemedi. İçeri adımladığımızda Balın ve Yasemin salonda bulduk, ayakta dikiliyorlardı.

"Ben seni aramamasını rica ettim," dedi Yasemin abisine. "Lütfen Kürşat'a kızmayın."

"Ya Yasemin ben sana dün ne dedim?" diye sordu Şahin o sırada kızgınlıkla kardeşine dönerek. "Ben sana ne anlattım dün?" Sonra gözlerini Balın'a çevirdi. "Ya sen? Neyin içinde olduğunu bilmiyormuşsun gibi Yasemin'i neden sokuyorsun işin içine?"

"Özür dilerim," dedi Balın yere bakarken yalnızca. "Başka kime soracağımı bilemedim."

"Beni bir şeyin içine sokmadı," diye karşı çıktı Yasemin. "Ben arayıp ona hesap sordum."

Şahin sabırla sakalına dokundu. "Başın göğe erdi mi bari? Bir de Kürşat'ı arayıp ısrar ede ede ikna edip kızı Aral'ın evine getiriyorsun. Kızım sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Bu adam ne yaşıyor? Mehmet Ali ne yaşıyor? Kafan basmıyor mu?"

"Şahin," dedi Aral sakin olsun diye.

"Basıyor kafam," dedi Yasemin abisine kızarak. "Sandığınız gibi fanusun içinde yaşamıyorum, aptal değilim. Görüyorum ben de."

"Pek öyle görünmüyor buradan bakınca," dedi Şahin. "Aptal olmasan ne olduğu belli olmayan o kızı tutup Aral'ın evine getirmezdin. Aral, Lina'yı zor duruma sokmanı geçtim, Mehmet Ali ne halde haberin var mı senin? O istiyor mu sence şu an Balın'ı görmeyi? Sırası mı? Sana mı kaldı hem? Ne burnunu sokuyorsun?"

Yasemin'in yeşil gözleri kızarmaya başlamıştı ama gözlerinde hiddet vardı. "O benim arkadaşım!" dedi öfkeyle. "Mehmet Ali abim üzgün de Balın mutlu mu görünüyor? Sen Aral abim yapmadığı bir şeyle suçlansa durur bekler miydin?"

"Beklemezdim," diye onayladı Şahin onu. "Çünkü Aral hiçbir zaman ne bana ne de sevdiği kadına yalan söylemez, hainlik de etmezdi."

"Mecbur kalmış," dedi öfkeyle. "Ona gerçeği sormak da hakkımdı! Sordum! Anlattı! Ve ona inandım!"

"İyi bok yedin," dedi Şahin de. "Herkese inan böyle sen saf gibi."

"Tamam ben safım! Ne olmuş! Ayıp bir şey mi yaptım! Kürşat'tan yardım istedim, sordum. Aral abimi aradı o da. Aral abim de izin verdi. Ne bağırıyorsun bana!"

"Çünkü sabahın köründe adamı yalancı arkadaşın için arayıp evine getiriyorsun. Kürşat'ı kaçta aradın Allah bilir. Adamın doğru düzgün evine gittiği yok sen sıcakta yatağında uyurken."

"Ben çok mu mutluyum evine gitmemesinden? Benim mi suçum?"

"Vazifen olmayan şeye karışma yeter," dedi Şahin net bir ifadeyle.

Onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum ve bu gıcıklığından değildi Yasemin için endişesinden ve Balın'ı buraya getirerek Aral'ı zor duruma düşürdüğünü düşündüğündendi.

"Lütfen," dedi Balın o sırada gözlerini yerden kaldırıp Şahin'e bakarak. "Ona kızmayın hepsi benim suçum."

"Evet öyle," dedi Şahin. "Bir ay değil bir yıl değil tam iki sene gözünün içine baka baka yalan bir hayat yaşamışsın Mehmet Ali'yle.

Tabii ki senin suçun."

"Abi lütfen," dedi Yasemin üzüntüyle. "Biraz anlayışla dinlesen olmaz mı?"

Cıkladı Şahin. "Olmaz. O vakti kaçırdı arkadaşın."

"Mecbur kaldım," dedi Balın biraz sitemli bir sesle. "Amacım ne bilgi taşımak ne de içinize sızmaktı. Hiçbir zaman öyle bir görev almadım, ihtiyaç duyulsa bana değil Kuzey'e-"

"Sakın Kuzey'i karıştırma," dedi Aral net buz gibi bir sesle. "Kuzey asla bana ihanet etmez."

"O da sakladı sizden ne olduğunu."

"Kim olduğunu," dedi Aral üstüne basarak. "-biliyorum ben onun. Anlıyor ve kabul de ediyorum. Kardeşim çünkü onlar benim, ben büyüttüm onları. Fakat Mehmet Ali ve senin aranda olan böyle bir bağ değil. Sevgi ve güven üzerine kurulan bir ilişkinin güven ayağını yıkarsan üzerine devrilir."

"Ona âşık olacağımı düşünmemiştim," dedi öylece. Sanki dokunsalar ağlayacaktı. "Sizi izliyordum yalnızca... Tek vasfım Kuzey'e gelişmeleri anlatmaktı. Mehmet Ali'yle de tam o zamanlardan birinde tanıştım. Kuzey'in yanındaydım, bir şeyden bahsediyordum. Sonra Mehmet Ali ve sen geldiniz Kuzey'i almak için. Sen metrobüse kadar beni bırakmak için ısrar ettin, Kuzey'in arkadaşı olduğumu sandığın için." Konuşurken sesi titriyordu. "Mehmet Ali'yi bir daha göreceğimi bile düşünmedim. Ama gördüm işte. Konuştum, güldüm, anladım ve kahretsin ki sevdim. Sevmemem lazımdı, biliyorum. Kuzey'e ilk söylediğimde bana o kadar kızdı ki. Mehmet Ali öğrendiğinde seni affetmez şimdi söylesen de seni bu şekilde kabul etmez dedi. Haklıydı da. Ayrılacaktım da. Yemin ederim denedim. Ama yapamadım."

Şahin kafasını iki yana salladı kabul etmeyerek. "Lina, Aral'la sevgili olduğunda geçmişte ne olduğunu bile hatırlamıyordu ama hatırladığı an ağlaya ağlaya ayrıldı Aral'dan."Aral'ın elini daha sıkı tuttum. Onunla ayrıldığım iki günü düşünmek bile içimi sıkıyordu.

Balın onu onayladı. "Lina'nın onu her şeye rağmen seven ve kabul eden bir Aral'ı vardı ama," dedi sitemle. "Kadir Kara gibi bir babası, annesi, kardeşi ve arkadaşları vardı. Benim o güne kadar hiç kimsem yoktu! Mehmet Ali gözlerimin içine bakıyordu. Benimle konuşuyordu,

dinliyordu. Hayatımda kimsenin vermediği değeri veriyordu ve biri ilk kez bana bir köpek değil insan muamelesi yapıyordu!"

Kalbimde bir acı duydum. Hayatında hiç oyuncağı olmayan bir çocuğa vitrinden bir bebek verilmesi hikayesini çok iyi biliyordum. Balın'a birini sevmek öğretilmemiş ve hiç sevilmemişti ve o, o bebeği o kadar çok sevmişti ki severken onu kıracağının bilincindeydi ama sevmeyi o kadar istemişti ki bundan vazgeçmemiş nihayetinde de kırmıştı o çok sevdiği bebeği.

"Yaşadığın hiçbir şeyden memnun değilim," dedi Şahin. Artık öfkeli değil üzgündü yalnızca yaşanan her şey için. "Ama Kuzey haklıydı. Senin kim olduğunu o zaman söylemen gerekiyordu. O zaman onu sevdiğine inandırman ve bunu ona kabul ettirmen gerekiyordu."

"Biliyorum," dedi Balın, üzgün bir ifadeyle. "Bencillik ettiğimin farkındayım ama o kaybetmeyi göze alamadım. Ben ona ihanet etmedim, size yemin ederim. Sadece kim olduğumu söyleyemedim. Çünkü benden nefret ederdi."

"Etmezdi," dedi Aral. "Lina'nın benim için tehlikeli olabileceğini düşünene kadar Lina'yla ilişkim hakkında tek bir kelime bile etmemişti."

Haklıydı. Ben Aral'ı bıçakladığımı itiraf edene kadar Mehmet Ali'nin benimle bir sorunu yoktu hiç. Başta Aral'a bıçak çektiğim için bana kızmıştı ama sonra ii olmuştu aramız. Ta ki ben itiraf edene kadar. Sonra Aral'a zarar vereceğimi düşünmüştü zira o sırada Aral iki gündür uyuyordu hastanede bir nevi benim yüzümden. Mehmet Ali'yi hiçbir zaman suçlamamıştım bu yüzden.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordum gözlerimi Balın'a dikip doğrudan gözlerine bakarken. "Yoksa onun seni sevmesini mi seviyorsun?"

"Onu seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Onu her şeyden çok seviyorum."

Balın'ın yerinde olmayı hiç istemezdim. Aral, öfkelense de sakin kalabiliyor, onaylamasa bile gerekçelerini anlayabiliyordu insanın. Ama Mehmet Ali öyle değildi. Bu yüzden işi daha zordu Balın'ın.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Ne yapılacağını bilmiyordum ama Balın'la empati yapmadan da edemiyordum. Aral bana bakıp ardından derin bir nefes alarak Balın'a baktı.

"Mehmet Ali iyi değil," dedi Balın'a. "Şu an seninle konuşmak ister mi bilmiyorum. Dilersen burada otur, biz de durumu izah edip ne olacak görelim. İstersen evine git, Mehmet Ali'nin seni aramasını bekle."

Sessizce burnunu çekti. "Eğer sizin için sorun olmazsa beklemek isterim."

Kafasını salladı Aral anlayışla. Onu çok seviyordum gerçekten.

"Pekâlâ," dedi ona. Sonra gözlerini Yasemin'e çevirdi. "Bizle mi geleceksin, burada mı kalacaksın?"

"Balın'la kalayım," dedi Yasemin üzgün bir suratla. Abisiyle tartıştığı için bariz bir şekilde mutsuzdu.

"Dolapta her şey var, dilerseniz kahvaltı yapın. Kürşat da burada sizinle olacak." Gözlerini Şahin'e çevirdi sorun var mı diye sorar gibi.

Şahin sıkıntıyla bir nefes aldı. "Ben de kalayım," dedi sıkıntıyla. "Gönlünü alayım."

"Küsmedim," diye mırıldandı Yasemin ağzının içinde.

"Küsmüşsün işte," dedi Şahin ona gıcık olmuş gibi bakarken.

Bu tavrı gülümsetti beni. Tatlı ama aşırı korumacı bir abiydi. Kürşat belki de bu yüzden çekiniyordu en çok da.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içeri girdiğimizden beri ilk kez doğru düzgün Kürşat'a baktım. Öylece ayakta dikilmiş Yasemin'e bakıyordu ben ona bakmadan önce. Sonra ben ona bakınca bana çevirmişti gözleri. Ona hafifçe gülümsediğimde yüzünde bir aydınlanma belirdi. Onun Yasemin'i sevdiğini fark ettiğimi artık o da biliyordu. Yüzünde buruk bir tebessüm olurken başıyla selam verdi bana. Ben ona verdim hafifçe gülümseyerek.

Aral'la evden ayrıldığımızda gözlerimi ona çevirdim. "Ne olacak sence?"

Omuz silkti hafiften. "Bilmiyorum. Mehmet Ali'ye bağlı daha çok."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Mehmet Ali öfkeli biri, tepkisinden endişeleniyorum biraz. Sana kızabilir bunun için."

"Kızsın," dedi öylece. "En azından Yasemin'i ateş hattından çekmiş oluruz."

"Onu ateş hattından çekecek iki kişi daha var," diye mırıldandım. Ardından ona baktım yine. "Sence Yasemin Kürşat'ı seviyor mu?"

Dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe gözlerini kıstığında kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Yasemin benim de kız kardeşim sayılır," dediğinde aydınlanma yaşadım. "Yani o yüzden kız kardeşimin duygularını düşünmeyi tercih etmem."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bak sen."

Bana baktı gülümseyerek. "Jan senin için neler yapıyor mesela." Bunu söylerken ne tepki vereceğimi merak ediyordu sanki. Bu konu hakkında konuşmamıştık onunla doğru dürüst.

Bu konuda pek bir şey hissettiğim söylenemezdi. Dudak büktüm hafifçe. "Benim intikamımı mı aldı yani?"

Kafasını salladı. "Böyle bence."

Gözlerimi önüme çevirdim. "Öyle bir ilişkimiz yok ki."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve saçlarımdan öptü. "Seni babandan dinleyip sevmeyecek tek bir insan yok Lina."

Tüylerim diken diken oldu. Belki de Ares'in benden bu kadar nefret etmesinin sebebi buydu. *Babamın beni herkesin seveceği kadar iyilik ve sevgiyle anlatması...*

Diğer eve doğru adımlarken "Sen Mehmet Ali'nin yerinde olsan ne yapardın?" diye sordum.

"Kızardım sana," dedi öylece. "Dizimde."

Bakışlarımı ona çevirip gülümsedim. "Tatlılık yapma."

"Yapmıyorum gayet."

"Bak ya."

Güldü bana hafifçe. "Beni tanıyorsun," dedi sonra. "Eğer Mehmet Ali'nin yerinde ben olsaydım bana kendini anlatmak için binlerce an olurdu çünkü anlatırsan seni anlayacağımı bilirdin ve seni anlardım da. Önemli olan doğru zamanı bulabilmek." Omzuma attığı sol eli yanağımı okşadı. "Her doğru her zaman söylenmez şüphesiz fakat gerçekler mutlaka gün yüzüne çıkar. Korkulara yenilmeden doğru olanı yapmaya gayret etmek mühim olan."

"Eğer 18. Yüzyılda yaşasaydın bilge olurdun," diye mırıldandım.

Burnundan güldü. "Öyle mi?"

Kafamı salladım. "Dünya üzerindeki en mantıklı, zeki, hoşgörülü ve olduğu gibi insansın. Hiç korkmuyorsun sanki."

"Tabii ki korkuyorum," dedi omzumdaki eli çenemi okşarken.

"Öyle değil," diye mırıldandım. "Mesela ben lisedeyken kendim olmaktan çekinirdim, sevilmemekten, anlaşılmamaktan, hata

yapmaktan ve gerçeği itiraf etmekten korkardım. İnsanlar korktukları için yalan söyler ya da susarlar. Ama sen öyle değilsin."

"Yalan söylemek ya da gerçeğe susmak korkuyu geçiştirerek büyütür. Korkudan kurtulmanın yolu onu gizleyerek büyütmek değil doğru anda söyleyerek kurtulmaktır. Babam hatalarımızı cezalandırır fakat dürüstlüğümüzü de ödüllendirirdi. Ceza ve ödülle büyüdüm. Bu yüzden kaybetmekten korktuğum hiçbir şeyi yalanla veya susarak elde etmeye çalışmadım. Annem her zaman hak ettiğimin beni bulacağını söylerdi."

Ona yaslanıp başımı göğsüne yasladım. "Dün annemin söylediklerini duydun değil mi?"

Onayladı beni. "Duydum." Saçlarıma dokundu. "Celina Hanım haklı. Babam belki de bizi kaybetmekten korktuğu için sevgisini gizledi, belki de bu yüzden annemin babamı nasıl sevdiğini anlayamadım. Fakat bunlar onun korkuları, bizim değil. Babalar çocuklarını korur, korkularıyla çocuklarını yarıştırmaz. Bizler çocuğuz, onu anlayamazdık, ona babalık yapamazdık. O gün babamın beni teselli etmesini ve annemin iyi olacağını söylemesini beklerken üzerimde taşıyabileceğim son şey adının baş harfi olan bir damgaydı. O damga yalnızca Çakırca işareti değil aynı zamanda utancımın belgesi oldu benim için. O izi görmemek için üzerimi değiştirirken aynalara sırtımı dönerdim. Hâlâ üzerimde bir şey yoksa aynaya sırtımı dönerim." Söylediği her kelime kalbimi acıttı. Onu çok seviyordum ama daha çok sevmek ve bunu ona hissetmek istiyordum. Umuyordum ki gerçekten hissedebiliyordu onu ne kadar sevdiğimi.

"Benim bir babaya ihtiyacım varken o beni baba etti," dedi kardeşlerini kastederek. "Kardeşlerim için bir hayat kurmak istediğim için geldi kucağıma bir bebek verdi. Şimdi memnunum Batı'yı öyle bir yerden kurtardığı için fakat amacı gerçekten bir çocuk kurtarmak mıydı yoksa beni eve geri getirmek mi emin değilim. Batı'yı büyüttüğüm için hiç pişman değilim, öyle ki kendimi babası gibi hissediyorum ama bir çocuğu büyütmesi zordu."

Elbette zordu. Alin'i de ben büyütmek zorunda kalmıştım. Çok zordu. Tek başına olmak daha da zordu. Henüz ben anne ve babama ihtiyaç duyarken bir çocuğa anne ve baba olmak çok zordu.

"Bu yüzden sebepleriyle ilgilenmiyorum zira sakin bir kafayla düşünsem de anlayacağımı sanmıyorum. Onlarca örgütü çökerten,

teröristleri girdikleri deliklerinde öldüren Yürekli Hükümdar Çakırca, çocuklarının başını okşayamayacak kadar korkaktı ve çocuklarını kaybetti. Asıl gerçek bu. Ve değişmeyecek."

Verandaya vardığımızda bir basamak çıktım ve durup ona döndüm. Boylarımız eşitlendiğinden kollarımı boynuna sarıp sıkıca sarıldım ona. Sol omzunu öptüm. "Seni çok seviyorum," dedim sevgiyle. "Böyle bir baban olduğu için üzgünüm ama iyi ki seni dünyaya getirmişler."

Başını çevirip kulağımın altını, boynumu öptü. "Böyle bir hayatın olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama iyi ki seni dünyaya getirmişler."

Boynunu öptüm. Sonra hafifçe geri çekilip güzel gözlerine baktım. "Ben tüp bebekmişim biliyor musun?"

Bu bilgiyle kaşları çatıldı biraz. "Babandan ötürü mü?"

Kafamı iki yana salladım. Sanırım babam tilki olduğu için çocuğu olmayacağını düşünmüştü.

"Annem babamdan gelen mutasyonu düzenlemek için tüp bebekle sahip olmuş bana."

Göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü biraz. "Genlerini mi düzenlemiş?"

Kafamı salladım. "Bu yüzden mükemmel gen diyorlar bana."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Sen, babam, ben ve annem," diye sıraladım. "Ve sanırım Ares. Annem, babamın ölmediği öğrenilince Ares'in babam için annemin peşine düşeceğini tahmin edip uyutmuş kendini."

Anladım der gibi kafasını salladı. "Ares'e ne yapacak Kadir abi? Bir şey söyledi mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hamlelerini bekleyecekmişiz."

Dili dudaklarını ıslattı. "Bekleyelim bakalım." Sonra uzanıp muhtemelen kızaran burnumu öptü. "Kıpkırmızı oldun soğuktan," dedi sıcak nefesini yüzüme üflerken. "İçeri girelim."

Kafamı salladım. "Olur aşkım."

Aniden aşkım demem gözlerini kaç kez kırpmasına sebep olduğunda kıkırdadım. Ondan ayrılıp elini tuttum ve verandanın merdivenlerini çıkmaya başladım.

"Kalp bu da," dedi arkamdan. "Aniden söyleme öyle şeyleri."

"Aşkım derken haber mi vereyim aşkım?" diye sorup kapıyı çaldım.

Kafasını geriye yatırdı iç çekerek. "Bak ya."

Gülümsedim. Kapıyı Alin ve Batı açtı. Onlara gülümseyerek içeri girdim. Aral ve benim elimizden tutup bizi heyecanla masaya götürdüler. Mehmet Ali uyanmış akşamdan kalma bir şekilde masada oturuyordu.

"Günaydın," dedi keyifsiz ve biraz da mahçup bir ifadeyle.

Aral'ın düz bir ifadeyle baktığını görünce "Günaydın," diye mırıldandım aralarına soğukluk girmesini istemeyerek.

Ben söyleyince Aral de "Günaydın," diye mırıldandı.

Deniz ve Doğu birlikte sofrayı kuruyorlardı. Alin ve Batı aç olmadıklarını söyleyip Aral'dan ve benden daha sonra yemek için izin alıp heyecanla Batı'nın odasına çıktılar oyun oynamak için. Aral oturmam için Deniz'in karşısındaki sandalyeyi çektiğinde teşekkür ettim ona. Kendisi de soluma, Doğu'yla aramıza oturdu. Mehmet Ali tam karşısındaydı.

Bir süre sessizce tabaklarımızı doldurduk ama Aral'ın yaklaşık elli metre ötede Balın'ın olduğu gerçeğini Mehmet Ali'ye nasıl söyleyeceğini merak ediyordum.

Mehmet Ali "Dün için kusura bakma," diyerek bozdu sessizliği.

Aral'ın kurduğu her cümle nasıl insanın içini açıyorsa sessizliği o kadar boğuyordu insanı. Kinine maruz kalmayı isteyeceğim son kişiydi.

"Dayım istedi diye geldim," dedi Aral dürüstçe.

Hafifçe gülümsedi Mehmet Ali alınmış gibi. "Mecbur kaldın yani."

Aral çatalını bir zeytine batırdığı sırada "Mecburiyet seçeneksizliktir," dedi, tabağına bakıyordu. "Ben dayımın hatırını saydım."

Bunu söylerken hatırı vurgulamıştı çünkü Mehmet Ali, Aral'ın hatırını saymamıştı pek.

"Eyvallah," dedi Mehmet Ali. "Hakkın var."

Onayladı Aral onu. İkisi konuşurken tabaklarına bakarak kahvaltılarını ediyorlardı. Eğer Aral'ı bilmiyor olsaydım bunu pasif agresif bir tavır olarak yorumlardım ama Aral yalnızca ona bakmak istemiyor ama içinden geleni de doğrudan söylüyordu.

"Özür dilerim."

Gözlerim Mehmet Ali'ye çevrildi. Aral'a söylüyor diye bakmıştım ama bana bakıyordu. Mavi gözlerinde içtenlik vardı.

"Ben kendimi bildim bileli babam bu işi çözmeye çalışıyor. Küçüklüğüm Kızıl Tilkilerin suikast hikayeleriyle geçti. Dedemin, babamın, eniştemin yaptığı şeyleri dinleyerek, dedemin intikamını alıp bu örgütü bitirecek kişi olacağımı düşünerek büyüdüm."

"Mehmet Ali," dedi Aral uyarır gibi. O konuyu açmasını istemiyordu açıkça. Fakat sorun değildi, kaçamayacaktım bu gerçekten, utancını yaşamak istiyordum bu yüzden.

Mehmet Ali ona baktı üzgün bir ifadeyle. "Amacım onu üzmek değil, detaya girmeyeceğim sadece anlaşılmak istiyorum," dedi ve bana çevirdi mavi gözlerini tekrar. "Üniversiteden mezun olduğumdan beri bu örgütle yatıp kalkıyorum. Babanın durumunu biliyordum, Aral senin bilmediğini söylediğinde senin bilmediğine inanmadım başta. Ama seninle tanışıp vakit geçirdikçe seni tanıdıkça ne kadar acı çektiğini görünce güvendim sana. Sonra işler daha da sarpa sarmaya başladı. O gün ikiniz de hastaneye yattığınızda ikiniz için de endişe ettim. Aral iki sene önce bıçaklandığında da hastanede beklemiştim onu ve sen o gün onu ben bıçakladığım dediğinde çok öfkelendim. Daha bir ay önce Asaf'ın söylediklerinden sonra Manolya'dan çıkıp öfkenden Aral'ın böbreğine bıçak yaslamıştın."

"Kızıl tilkilerin ıslıkla tetiklendiklerini biliyordum. Asaf'ın seni kaçırdığı gün hastaneye gitmeden önce çalınan ıslığa tepki verdiğini de biliyordum. Bir kere olduysa neden bir daha olmasın diye düşündüm. Seni bu kadar etkiliyorsa Aral güvende değil demekti. Senin elinden bir şey gelmez bunun için, bile isteye de yapmazsın şüphesiz ama seni onunla bir tutmasam da daha önce bir kadın hayatını mahvetmeye çok yaklaşmışken yine aynı hatayı yapmasını istemedim. Hiçbir zaman romantik bir bakış açısına sahip olmadım, asker gibi büyüdüğüm ve asker olduğum için belki bu yüzden insanın canının, vatanının ve bayrağının sevdiğin her şeyden daha önemli olduğu fikrini savunurum hep. Aral'ın bunca şeye rağmen kendi canına rağmen senden vazgeçmemesi öfkelendirdi beni bu yüzden. Seninle derdim yok benim, Aral'ın zarar görmesinden endişe ettim ve Aral'ın bu ihtimali göze almasına öfkelendim."

Onu anlıyordum. Hep de anlamıştım. Ama insan onun gibi bazı değerler için her şeyden kolayca vazgeçemeyebiliyordu. Bazen bir insan, kaybolmuş hissettiğin bu topraklarda vatanın olabiliyordu.

"Lina ıslık sesine artık tepkisiz kalıyor," dedi Aral net bir sesle. "O olaydan sonra Kadir abi tepkisizleştirmiş Lina'yı."

Mehmet Ali onayladı onu. "Sevindim," dedi yalnızca. Sonra bana baktı yine. "Ben kötü biri değilim Lina," dedi üzgün bir sesle. "Sert mizaçlıyım ama kötü biri değilim. Senin böyle bir hayatı yaşamanı hiç istemezdim hiçbir zaman da senden nefret etmedim. Sadece Aral iyi olsun istedim. Senin de iyi olmanı isterim."

"Biliyorum," diye onayladım onu. "Anlıyorum."

Aral bir şey söylemedi. Mehmet Ali teşekkür etti yalnızca. Keyifsiz ve bitkin görünüyordu.

"Wielki ve Balın'dan haberim yoktu," dedim o bana kendini açıklarken hakkımda kötü düşünmesini istemeyerek. "Benim de o an haberim oldu."

Kafasını salladı anladım der gibi.

"Balın'la konuşacak mısın?" diye sordum bu kez merak ederek.

Yutkundu. "Bilmiyorum," derken eli saçlarının arasına karıştı. "Çok öfkeliyim. Hem ona hesap sorup her bir detayı bilmek hem de onu dinlemeden silip atmak istiyorum. Hem kırıp dökmek hem de öylece tepkisiz kalmak istiyorum."

Aral'a baktım söylemeli miyiz der gibi. Dili dudaklarını ıslattı ve Mehmet Ali'ye çevirdi gözlerini.

"Balın, Yasemin'le konuşmuşdün gece."

Mehmet Ali'nin kaşları çatıldı. "Sebep?" diye sordu agresif bir ifadeyle. Mavi gözlerine anında bir hiddet çökmüştü. "Ne yüzle?"

"Yasemin hesap sormak için aramış," dedi Aral ılımlı bir sesle. "Balın, seni merak ediyormuş ve Yasemin'den burada olduğunu öğrenmiş. Buraya gelmek istedi ben de izin verdim."

Aral, Yasemin'i ateş hattından çekmek için detayları kendisine saklayıp kendisini öne sürdüğünde kalbim ısınmış gibi hissettim. O kadar korumacı ve merhametliydi ki kalbim sıcacık oluyor ona sarılıp öpme hissiyle doluyordum. Zira gittiği de olmuyordu bu hissin pek.

Mehmet Ali'nin son cümlede kaşları çatılmıştı ve öylece Aral'a bakıyordu anlamaya çalışıyor gibi.

"Buraya mı geliyor?"

Aral kafasını iki yana salladı. "Hayır. Zaten burada."

Mehmet Ali çatalını tabağına bıraktı. "Oradan mı geliyordunuz?"

Kafamı salladım. Yorum yapmak istiyordum ama Mehmet Ali ile yaşadıklarımızdan sonra yorumumun öneminden emin olmamakla birlikte işleri daha da kötüleştirme ihtimalim olduğundan susmayı tercih ettim.

Mehmet Ali ayla gülümseyip saçları arasında elini geçirdi ve geriye doğru çekti saçlarını. "Bu mülke girebildiğine göre güveniyorsunuz ona?" Sonra bana baktı kısaca. "Kadir Kara'dan ötürü mü?"

Kafasını salladı Aral. "Wielki bizim tarafımızda."

Wielki'nin adını duyduğunda dişlerini sıktı Mehmet Ali. "Tabii."

"Bilinme boşuna," dedi Aral sakinlik içinde. "Alpaslan abinin kuzeni benim ablamı ağlatsaydı onun belasını sayardım. Lina'yı boş bir mezarda ağlattığında tepkisiz kalacaklarını mı düşündün? Kızıl Tilkiler intikamcıdır derdi babam. En iyi senin bilmen lazım."

Onayladı onu Mehmet Ali. "Çok da iyi aldılar intikamlarını," deyip masadan kalktı yavaşça.

Öfkeli değil, olsun bitsin der gibi bir hali vardı. Bitkin, keyifsiz ve sanki vazgeçmiş gibiydi. Üzüldüm ama yorum yapamadım. Aral peşinden masadan kalktığında ben ve Deniz de kalktık. Deniz, Doğu'nun saçlarına dokunup kahvaltıya devam etmesini ve Gülseren Hanım'la çocukların yanında kalmasını tembihledi.

Dördümüz de dışarı çıktığımızda gergindim. Aral elimi tutuyordu. Diğer yanımda Deniz yürüyordu ve Mehmet Ali önümüzden gidiyordu. Adımları hızlı değil hevessizdi.

"Sakin ol," dedi Aral yine de. "Yasemin de orada, korkutma kızı."

Mehmet Ali alayla gülerken montunun cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. "Öfkem bile kalmadı içimde kusmak istediğim," diye mırıldandı öylece. "Merak ettiğim tek bir şey var. Sonra herkes kendi yoluna."

Aral yavaşça kafasını salladı. Yorum yapmadı. Öylece onu takip ettik. Kapıyı çaldığında kapıyı Kürşat açtı yine. Mehmet Ali ona kısaca bir baş selamı verip geçti yanından. Kapı doğrudan açık plan mutfağa bakıyordu. Bu yüzden ada tezgâhın etrafında muhtemelen az önce oturan topluluk şimdi ayaktaydı. Balın'ın gözlerinde bir umut ışığı gördüm Mehmet Ali'ye bakarken. Ona bir çekingen olsa da birkaç adım attı.

"Ali," dedi cılız bir sesle. "Ben-"

Mehmet Ali öylece dikilirken doğrudan ona bakıyordu ve Balın ağzını açtığı an elini kaldırdı yavaşça. "Tek bir şey," dedi ölüm gibi hissiz bir sesle. "Beni mahcup edecek tek bir açık verdim mi? Benim aptallığım yüzümden canı yanan biri oldu mu hiç?"

Balın'ın canının yandığını gözlerinde görebildim. Boştaki elimi Aral'ın elimi tutan koluna koyarak biraz daha sokuldum ona istemsizce. Aral'la böyle bir duruma düşme korkusu taşımaya başlamıştım omuzlarımda. İnsan değer verdikçe korkuları artıyordu.

"Ali," dedi Balın canı yanmış gibi. "Ben sana ihanet etmedim. Asla etmem."

Mehmet Ali yüzüne dokundu sabırla. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belliydi. Alayla gülümsedi sonra. "Etmedin mi?" Burnundan güldü hiddetle. "Etmedin mi?!"

"Etmedim!" diye sesini yükseltti Balın. Sanki anlaşılmamaya dayanmıyordu ama belki de onu anlayabilecek tek kişiye yalanla yaklaşmıştı en başında. "Ben seni bu kadar severken-"

"Sevmek değil bunun adı!" diye karşı çıktı Mehmet Ali öfkeyle. "İnsan güven köprüsünü baştan yakıp sonra geç buradan demez!"

"Sensin o köprüyü yakan!" dedi sitemle Balın. "Hiç mi güvenmiyorsun bana!"

"Güvenmek mi!" diye kükredi Mehmet Ali. "Ben senin gözlerinin içine baktım lan! Ben yapamam dediğim ne varsa yaptım, mesleğimi bile söyledim belki istemezsin diye! Çok sevdim lan seni! Bu mu güvenmemek! Sen hiç bakmıyor musun aynaya! Her gün benden kim olduğunu hiç mi dokunmadı kanına.

"Söyleyemedim!" diye bağırdı Balın da ona. "Korktum!"

"Korksaydın da!" diye onayladı onu Mehmet Ali. "Ama yapsaydın! Gözlerimin içine baka baka ben böyle hesap edemedim ama aşık oldum sana deseydin!" Sonra alayla güldü. "Olduysan tabii."

"Oldum!" dedi öfkeyle Balın ve sinirle Mehmet Ali'yi göğsünden itti. Mehmet Ali yerinden kımıldamadı bile. "Aşık oldum!" diye onayladı onu Balın. "Ne olduğumu bilse bende nefret edecek olan sana deli gibi aşık oldum!"

"Ne değil kim!" diye sinirle düzeltti onu Mehmet Ali. "Eğer kim olduğunu bilseydim! Eğer her şeye rağmen karşıma çıkıp ben seni çok seviyorum ve nefretinden korktuğum halde sevginin bunu aşacağına inandığımdan sana gerçeği söylemeyi seçtim deseydin dinlerdim lan

seni! Kızardım! Bağırırdım ama şüphe etmezdim! Bir Tilkinin arkasında sen, benim karşımda görmezdim! O şekilde öğrenmezdim!"

"Affetmezdin!" dedi Balın net bir ifadeyle. "Nefret ediyorsun sen benim içinde olduğum şeyden! En büyük hayalin kökünü kazımak bunun! Yine ajan olduğumu düşünür nefret ederdin benden! O zaman silmesi daha kolay olurdu hem senin için."

Mehmet Ali dişlerini sıktı. "Niye çıktın lan o zaman karşıma!" diye kızdı bu kez Mehmet Ali. Mavi gözleri kızarmaya başlamıştı. "Madem bu kadar emindin affetmeyeceğimden niye girdin lan hayatıma! Niye girdin kalbime! Aklıma! Her anıma! Niye girdin Balın!"

"Çünkü seni çok seviyorum!" diye bağırdı Balın Mehmet Ali'nin yüzüne gözlerinden birer yaş düşerken. "Çünkü sevilmenin ne olduğunu seninle anladım ve bırakmaya cesaret edemedim! Çünkü bu beş para etmez hayatımda sadece sen vardın!"

Mehmet Ali dişlerini sıkıp öfkeyle arkasını döndü ve ellerini yüzüne kapattı. Ağlamaktan mı kaçıyordu yoksa Balın'a bakmaya mı dayanamıyordu bilmiyordum ama ikisi de acı içindeydi. Mehmet Ali ne affedebiliyor ne de nefret edebiliyordu. Araf belki de insanın içine düşebileceği en kötü yerdi, hem gerçek hem de ebedi dünyada.

"Ben senin gözlerinin içine baktım bir kere bile kaçırmadın gözlerini benden," dedi hâlâ hazmedemiyormuş gibi yaşadıklarını. Kendi kendine konuşuyordu sanki. "İnsan hiç mi gözlerini kaçırmaz yaşattığı yalanı gerçek sana aptaldan?"

"Ben sana yalanı yaşatmadım," dedi Balın üzüntü içinde. Göz yaşları sicim değil, cama düşen yağmur damlaları gibi yavaş ve arkasından her şeyi götüren cinstendi. "Yemin ederim tek bir kelime etmedim kimseye. Seni kimseye anlatmadım. Seninle olduğum zamanlar sadece Balın'dım." Yutkundu zorlukla. Mehmet Ali'nin sırtına bakıyordu öylece. "Yirmi dört yıllık hayatımda yalnızca seninleyken bir insandım ve sen benim sahip olduğum en değerli şeydin. Her şeye yalan de ama benim tek gerçeğimdi yaşadığımız her şey."

Mehmet Ali kızaran gözlerini kapatıp kafasını geriye yatırdı ve tavana baktı yorgunca. Yutkundu. Omuzlarını gevşetti. Kaskatı kesildiğini omuzlarını gevşettiğinde fark ettim. Balın çekinerek elini ona uzattı. Ona dokunup dokunmamak arasında kaldı ve ona dokunmaya cesaret edemeyerek elini yanına indirdi.

"Yüzüme bakmayacak mısın artık?" diye sordu Balın sessiz bir korku içinde.

Mehmet Ali, derin bir nefes aldı ve usulca verdi. Gözlerini açtı sonra, yutkundu. "Baksam da gördüğüm başka," dedi kalp kırıklığı içinde. Sonra da yavaş adımlarla kapıya, bize doğru ilerledi. "Bir ruletten ibaretmiş en başımızda başlattığın ve sonunda benim kafam, bir kurşunla dağıttığın. Dün nerde duracağına kadar vermiştin zaten."

"Sence isteyerek mi duruyordum orada," diye sitem etti ona arkasından.

Mehmet Ali kapının kolunu tuttuğu sırada durdu ve ona baktı hafifçe dönüp. "Bir tek beni kaybetmeye mi cesaretin var?"

Balın kafasını iki yana salladı. "Aksine, cesaretim olmayan tek konu sensin."

"Seni benimle mi tehdit etmişti? Siktir et. Ölen gider yerini doldurur, yaşarken kaybedilenin yarası kapanmaz." Kafasını salladı yavaşça. "Zaman öğretecek sana."

Balın üzüntü ve endişe içinde ona bir adım atıp "Mehmet Ali," dedi yalvarır gibi ama Mehmet Ali arkasını dönüp açtığı kapıdan çıktı ve arkasından kapattı. *Balını orada acı bir halde arkasında bıraktı...*

Aral, ben, Deniz, Şahin, Kürşat ve Yasemin salonda oturuyorduk. Annem ve Gülseren hanım hava almak için arka bahçeye çıkmış tabiri caizse gençleri yalnız bırakmışlardı konuşacaklarımız olduğunu düşünerek. Fakat kimsenin pek keyfi yoktu. Önce Balın, sonra Mehmet Ali gitmişti. Babasıyla telefonda konuştuklarını işitmiştim istemeden ve babasının yanına gittiğini biliyordum. Atilla Durmuş, oğluna sarhoş olup dağıttığı için fırça atmış sonra da babacan bir tavırla eve çağırmıştı. Atilla Durmuş, sert mizaçlıydı ama en azından babacan bir tarafı vardı Hükümdar Çakırca'nın aksine. Aral boşuna dayısını seviyor değildi.

"Sizce benim yüzümden mi oldu?" diye fısıldadığında dalgın gözlerimi Yasemin'e çevirdim.

Benimle birlikte herkes ona bakmıştı. Yasemin dokunsalar ağlayacak gibi bir ifadeyle önce abisine, sonra Aral'a ve bana bakmış sonra da teselli arar gibi Kürşat'a bakmıştı.

"Ben ısrar etmeseydim belki de bu kadar kötü olmazdı," dedi pişmanlık içinde. "Belki de zaman vermeliydim Aral abimin dediği

gibi. Burnumu soktum, kaş yaparken göz çıkardım."

Yeşil gözleri dolduğunda Kürşat'ın huzursuzca kıpırdandığını gördüm ucuyla.

"Sıkma canını," dedi Şahin elini uzatıp Yasemin'in omzuna dokundu şefkatle. "Olacağına vardı."

Aral onayladı Şahin'i. "Mehmet Ali kafasına bitirmişse zamanın bir önemi yok pek," diye teselli etti onu. "Balın da iyi karşılanmayacağını biliyordu ama gelmeyi o da istemişti. Senin suçun değildi. Sen yardım etmeye çalışıyordun. Fakat ikili ilişkilerde iki tarafı da ne kadar seviyorsan sev asla öne çıkmaman gerektiğini öğretsin bu sana."

"Seni ben getirdim," dedi Kürşat yumuşak bir sesle. "Bir suçlu aranacaksa benim. Senin bir suçun yok."

Kürşat'ın Yasemin'in dolan gözlerine bakarken içinin gittiğini görmemek imkansızdı sanki. Şahin'in bunu fark etmemesi bir kenara Yasemin bunu fark etmiyor muydu acaba gerçekten?

"Doğru diyor," dedi Şahin Kürşat'ı onaylayarak. Ortamı yumuşatmak ister gibi alayla gülümsedi. "Kürşat'ın suçu seni dinlemek. Sen reşit olalı kaç ay oldu?"

Yasemin gözlerini silerken huysuzca abisini itti. "Beş sene oldu beş," dedi huysuzca. "Çocuk değilim ben."

"Ağlama o zaman hemen çocuk gibi," dedi Şahin de onu gıcık etmek ister gibi. "Sorumluluk al azıcık. Kürşat'ta kaldı tüm suç."

"Aral abi," dedi Yasemin sitemle.

Aral, Şahin'e bakıp "Uzatma, üzülüyor kız" dedi gülümseyerek.

"Kızım senin abin benim ben," dedi Şahin gülerek. "Sen kimin kankasına kimi şikâyet ediyorsun?"

Yasemin ve Şahin didişirken gözlerimi telefonuna dikkatini veren Deniz'e çevirdim. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyle ekrana bakıyordu. İlgimi çekti bu. Telefonuyla çok meşgul olan biri değildi normalde. Dikkatini neyin çektiğini merak ettim bu yüzden. Bir şey okuyor gibi bir hali vardı. İstesem ekranına bakabilirdim ama saygısızlık etmek istemiyordum.

"Kitap mı okuyorsun?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Deniz ona sorduğumun farkındalığıyla gözlerini bana çevirdi ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. "Evet," diye onayladı beni. "Benim hakkımda."

Merakla kaşlarım kalktı. "Senin hakkında mı?"

Kafasını sallarken yüzündeki gülümseme genişledi. "Workshopuma katılan bir yazar vardı. Bir şekilde online bir platformda yazdığını keşfettim ve güncel olarak kitabın ana karakteri olduğumu fark ettim."

Heyecanla yerimde kıpırdandım. "Nasıl yani?" diye sordum merakla.

Merakım Deniz'i gülümsetirken sol elini yumruk edip şakağına yasladı bana dönerek. "Kitabındaki ana karakter bir kitap yazmak için aşçılık kursuna gidiyor ve oradaki şeften hoşlanmaya başlıyor."

Yüzümde bir gülümseme yeşermeye başladı. "O şef de sensin?"

Güldü hafifçe. "Adı Deniz değil ama fiziksel olarak bana benziyor," deyip baş parmağını dudağına sürttü düşünüyormuş gibi. "Hatta bence benim gibi konuşuyor. Kurabiye tarifimiz bile aynı."

İçimde heyecanlı bir kıpırtı oluşurken gülümsemem genişledi. "Ve bu senin hoşuna gidiyor?"

Yüzündeki tatlı gülümsemeyle kafasını salladı çekinmeden. Çakırcaların duyguları konusunda hiç çekincesi yoktu gerçekten.

Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan "Güzel olmasından öte çok sevimli," dedi. "Konuşulması eğlenceli ve zeki olduğu her halinden belli."

Aral'ın belime sarılı kolu daha da sıkılaşırken sırtım göğsüne yaslandığında bana doğru döndüğünü hissettim.

"Ne kadardır tanışıyorsunuz?" diye sordu ilgiyle.

Konuştuklarımıza kulak misafiri olduğundan dikkati tamamen bize kaymıştı.

Deniz omuz silkti hafifçe. "Sanırım iki ay oldu," dedi abisine bakarken. "Haftada iki kez düzenli olarak geliyor."

"Fotoğrafı var mı?" diye sordum merakla.

Deniz dikkatini telefonuna verip birkaç saniye sonra bana uzattı telefonunu. Bir Instagram profiliydi baktığım. Ne yazık ki takipleşmiyorlardı. Kızın tatlı bir yüzü, iç ısıtan bir gülümsemesi vardı. Kitaplarıyla, arkadaşlarıyla, yazarken, gezerken ve gülerken fotoğrafları vardı. Canlı ve sıcaktı. Profilinde gezerken imrenmeden edemedim. Kitaplarının isimlerini istemsizce aklım not ettim. Paylaştığı en son fotoğraf çokluydu, bir masanın üzerinde bir sürü kurabiye diziliydi. Konumun Deniz'in restoranı olduğunu gördüğümde gülümsedim hafifçe. Merakla sola kaydırdım fotoğrafı. Kendi yaptığı

kalp şeklindeki kurabiyelerden birini sağ gözünün önünde tutarken kocaman gülümsediği bir fotoğraftı. Arkada Deniz de çıkmıştı fakat Deniz başka bir şeyle meşguldü o sırada. Bir diğer fotoğrafta kurabiye Deniz'in üzerindeydi ve yüzünde munzır bir gülümseme vardı. Bu yüzden kıkırdadım fotoğrafa bakarken.

"Kitabını okumadım ama bence senden hoşlanıyor," dedim ona göz ucuyla bakıp.

"Bence de," diye onayladı beni hafifçe gülerek.

"Neden takipleşmiyorsunuz?"

Hafifçe omuz silkti. "Hem profesyonel olmazdı hem de emin olmadan rahatsız olsun istemedim."

Makul bir düşünceydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki kitabını okuduğunu biliyor mu?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hayır."

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. "Ama fanı olmuş gibisin."

"Ben genelde gizem, distopya, polisiye tarzında okurum ve o romantik yazıyor ama gerçekten güzel yazıyor. Dün başlamıştım, bugün son bölümdeyim. Nasıl bir sistem işliyor bilmiyorum ama devamını merakla bekleyeceğim."

Merakla yüzüne baktım. "Peki ana karakter ona benziyor mu sence?"

"Benziyor bence."

"O zaman onun hakkında fikir edinebilirsin. Düşüncesel olarak yani. Bir kitap yazrı hakkında çok şey anlatır bence."

"Katılıyorum," diye onayladı beni.

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Bana özellikle kitaplarımı okumayın lütfen dedi."

"Neden?" gülümsedim. "Seni yazdığı için mi?"

Gülümsedi. "Bilmem, belki de. Daha çok utanıyor gibiydi. Sanırım yazar olduğunu söylemekten utanıyor. Tesadüfen öğrendim ben de. Bir konuşma sırasında arkadaşı söylemişti, o şekilde öğrendim. O da gülerek lütfen adamı aratmayın ve kitaplarımı okumayın buraya gelmeyi seviyorum dedi."

Muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Neden sevdiği belli," deyip kalpli kurabiyeyi ve onu gösterdim. "Kurabiye yemeyi seviyor galiba."

Aral söylediğim şeye burnundan gülerken Deniz de kafasını koltuğa yaslayıp güldü bu söylediğime. "Bak ya," dedi Aral gibi.

O sırada Yasemin gözlerini hâlâ silerken "Bana da göstersenize," dedi merakla. "Moralim çok bozuk ama bilmezsem uyuyamam."

Bu hali beni gülümsetti. Üzülüyordu ama aşk dedikodusundan da ayrı kalamıyordu. Deniz telefonunu benden alırken ona uzattı ama vermeden önce "Sakın beğenme, takip etme veya mesaj yazma ilişki meleği," diye tembihle.

Yasemin dudak bükerek üzüntü içinden telefonu teslim alıp "Aşk olsun," diye sızlandı.

"Olur olur," diye onayladı Deniz onu alayla.

Şahin kardeşinin cılız zorbalığına keyiflenirken merakla ekrana baktı o da. İki kardeş Deniz'in muhtemel sevgilisine bakarlarken meraklı gözlerimi Kürşat'a çevirdim yine. O yine Yasemin'e bakıyordu. Yüzünde kıyamayan buruk bir tebessüm vardı az önceki konuşmadan kalma. Sonra ona baktığım için o da bana baktı. Gülümsedim ona. O da bana gülümsedi.

Yasemin, Deniz'e iyi dileklerden bulunurken "Yasemin," diye ona seslendim.

Gözlerini bana çevirdi. "Efendim."

"Kendime çay yapacağım ister misin?"

Aslında onunla konuşmak istiyordum ama bu çok belli olsun istememiştim. Hayatım boyunca insanlara teselli vermekten çekinmiştim ama Yasemin'le konuşmak, ona arkadaşlık etmek istiyordum.

Yasemin'in yüzünde bir gülümseme oldu. "Olur," diye onayladı beni. "Ben de geleyim birlikte yapalım."

Kafamı salladım. Yerimden kalkarken başımı çevirip Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktığımda saçlarıma dokundu sevgiyle.

"Siz ne istersiniz?" diye sordum ortaya.

Hepsi çay istedi. Yasemin'le mutfağa geçtik. Salon ve mutfak çok uzakta sayılmazdı birbirinden ama kısık sesle konuşulursa normal insanların duymasına pek imkân vermiyordu. Ben çay koyarken Yasemin de Deniz'in yaptığı atıştırmalıkları tabaklıyordu.

"Nasılsın?" diye sordum merak ederek.

Yüzünde buruk bir tebessüm oldu. "Pek iyi bir gün olduğu söylenemez," dedi kısık bir sesle.

Onayladım onu. "Öyle ama senin suçun yok gerçekten," dedim kötü hissetmesini istemeyerek. "İkisi de yetişkin insanlar ve sen kimseyi zorlamadan bir araya gelmeleri için. Yardım etmeye çalışıyordun sadece. Sadece... Bazen olmaz."

Kafasını salladı. "Onlara çok üzülüyorum," dedi keyifsiz bir sesle. "Salondaki herkes benim Güneş abla gibi tüm bu yaşananlardan uzak durmamı ve en yakın zamanda sevdiğim biriyle evlenip tüm bunlardan uzakta yaşamamı dilediğinden kör sağırı oynuyor ama ben kör ya da sağır değilim," dedi biraz kızarak buna sonra da ağzının içinde mırıldandı. "Uzakta bile değil hem."

İçimde bir kıpırtı olduğunda ipin ucunu yakaladım. "Kürşat mı?" diye sorduğumda tabağa bir parfe koyuyordu ve eli duraksarken yüzünde şaşkın bir ifade oldu.

Gözlerini birkaç kez kırpıp bana baktığında bana güvenebileceğini bilsin diye gülümsedim ona. Yüzümdeki gülümseme omuzlarında bir gevşemeye sebep oldu ve o sırada yeşil gözleri üzüntüyle parladığında kafasını sallayarak onayladı beni. O an Yasemin'in bunun imkânsız bir aşk olduğunu, bu yüzden de bunu hep kendisine sakladığını anladım. Balın'a bile bahsetmemişti bundan hiç. Belki de vazgeçmeye, unutmaya çalışmıştı ama gözlerine baktığımda Kürşat'ı sevdiğini görebiliyordum onun.

Elimi uzatıp omzuna dokundum şefkatle. "Neden üşüyorsun kendi Yasemin?"

Duyulmak istemediği için sırtını salona dönüp ellerini tezgâha yasladı. "Çünkü beni görmüyor," dedi üzüntüyle. "Hem görse bile abim çok kızar." Ağlamamak için kendini tutuyormuş gibi yumruklarını sıktı. "Ben onu sevdiğim için buradan sürülmek istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Bana baktı yüzünde alaylı ama içi acıyan bir gülümsemeyle. "Babam kendi çevresinden biriyle olmama asla izin vermez. Ona âşık olduğumu öğrenirse beni yurt dışına bile yollar." Sonra önüne baktı. "Lütfen Aral abime bile söyleme. Ben kendi kendime onu uzaktan bile olsa sevip bununla yetinebiliyorum."

Gözlerim istemsizce Aral'a çevrildi. Dördü sohbet ediyorlardı, yüzü Şahin'e dönüktü. Sonra Kürşat'a baktım. Onun yüzü biz doğru olduğundan dikkatini kolayca çekebildim. Bana ardından sırtı dönük

olan Yasemin'e baktı. Neden ona baktığımı anlamaya çalıştı. Gözleri tekrar bana baktığında ona gülümseyip gözlerimi kapatıp açtım yavaşça. O da seni seviyor, bir şey yap demek istiyordum aslında ama yalnızca gözlerimi açıp kapatabildim. Ama Kürşat sanki ne demek istediğimi anladı. Gözleri açıldı önce. Sonra kaşları çatıldı, ardından gözleri Yasemin'e çevrildi. Ben de Yasemin'e baktım. O da bana bakıyordu merakla. Gülümsedim ona hafifçe.

"Bir göz herkes üstünde olduğunda görülmediğimizi sandığımız zamanlar olur," dedim güzel yeşil gözlerine bakarken. "Ama bazı istisnalar olabilir ve o göz bazen sadece görmek istediğinden bakmış olabilir."

Söylediğim şey Yasemin'in göz bebeklerinin büyümesine sebep oldu. "Ne?" dedi cılız bir şaşkınlıkla ve Kürşat'a bakacakken son anda tuttu kendini. "Lina," dedi yardım ister gibi. "Ne demek istedin?"

Ona gülümseyip dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuz silktim. "Daha fazlasını söylemek benim üzerime vazife değil. Sadece zamanında biri benim görmeyen gözlerimi açmıştı. Şimdi ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Gözlerimi çaycıya çevirip işime dönerken yüzümde hafif bir gülümseme vardı. Kürşat, Aral'ı görmediğim zamanlarda yanımda oturur gözlerimi açardı. Aral'ın söylediklerini anlamadığımda Aral seni seviyor demezdi ama anlayacağım dilden anlatırdı. Ve şimdi ben de borcumu ödemiştim. Yasemin'e Kürşat seni seviyor diyemezdim ama gözlerini açabilirdim.

"Hep aynı yerden simit alıyor," diye mırıldandım çay doldururken. "Aral'ın Levent'teki evine en yakın fırından. Eminim yarın sabah yine aynı yerden alacaktır."

O sırada Yasemin aniden bana sıca sarıldığında az daha çayladı dökecektim ama bunu önemsemedim. Yasemin bana sıkıca sarılırken sessizce ve göz yaşları içinde onlarca kez teşekkür etti. İçimde bir iyilik ve huzur yeşerdi. Beni konuşamasam bile anlayan Aral'dan sonra ilk kez birini teselli edebildiğimi, ona yol gösterebildiğimi ve mutlu edebildiğimi hissettim. Aral'ın ayak sesleri yanımıza yaklaşırken arkamızda durup Yasemin'i ve beni kamufle etti.

Yasemin başını kaldırmadığında ağladığını anlayıp şefkatle sol elini saçlarına yasladı ve diğer kolu da bana sarılırken saçlarımdan öptü beni.

"Neden ağlıyor bu üzgün çiçek?" diye sordu Aral yumuşak bir sesle.

"Sanırım aşk falında seviyor çıkmış," diye mırıldandım.

Hafifçe gülümsedi. "Öyle mi olmuş?"

Kafamı salladım. "Galiba."

Burnundan gülüp şakağımdan öptü beni. "Sevgilimi bırakacak mısın falcı çiçek?"

Yasemin hafifçe gülerek beni bıraktı ve Aral'a baktı kızaran gözleriyle. "Yemedik Lina'nı abicim."

"Yiyemezsin zaten," dedi Aral kibirli bir sesle. "Kolay lokma mı sandın sen benim Lina'mı?"

Kıkırdadım. "Hiç yani."

Yasemin Aral'ın kötü esprisine oflayıp gözlerini sildi ve tabaklarını kaptı. "Duygusal bir momenttı ama sakinim şu an," diye telkin etti kendini.

Aral kolunu omzuma atmışken arkasından baktık gülümseyerek. Sonra Aral'ın kulağıma eğildiğini hissettim.

"Benim güzel bebeğim büyümüşte sevenleri bir araya mı getirmeye başlamış?"

Gülümsedim. "Galiba öğreniyorum bir şeyler."

Şakağımdan öptü sevgiyle. Gülümseyerek ona yaslanırken huzurla derin bir nefes aldım. Salonda sohbet eden dostlarımızı, ailemizi, birbirine kaçamak bakışlar atan platonik aşıkları izlerken uzun zaman sonra bize uğrayan huzur derimin altına işledi ama çok uzun sürmeyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

Öyle de oldu. O günden tam iki gün sonra Alin, Batı, Arte ve Cerbe'yle birlikte bahçede yürüyüş yaparken Aral'ın kabanının cebinden tüylerimi diken diken eden bir ses yükseldi. Bir sirk müziğiydi birkaç saniye süren. İlkimiz de dona kaldık. Bu sesin Aral'dan gelmesi beni o kadar tedirgin etti ki kabanının cebine uzattığım elim titriyordu. Ondan önce davranıp kabanının telefonunu çıkardığımda ekranda beliren tanıdık sirk çadırı ensemden soğuk terler akıttı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* O lanet müzayede günü Aral'ın telefonuna okuttuğum karekodla girebildiğim o site şimdi yine ekrandaydı. O karekodu okuturken Aral'ın telefonuna sızabileceklerini aklımın ucundan geçirememek benim aptallığımdı.

Görevler kısmında beliren bildirime tıkladım soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışarak.

Görev: Arama – Kurtarma. (Güncel – Başlangıç seviyesi.)

Şaşkın gözlerimi ekrandan kaldırıp Aral'a baktığımda kaşları çatılmıştı. Bana çevirdi siyah gözlerini.

"Sorun yok," dedi sakin olmamı isteyerek ama onun sakinliğini kazanamadan montumun cebindeki telefonum titredi.

Gerildiğini hissettim. Ben de öyleydim. Cebimden telefonumu çıkarıp ekrandaki bilmediğim bir numaradan gelen mesaja baktım.

*34 DNZ ***

BOOM!

"Deniz," dedi Aral nefes verir gibi.

Kalbimin ritmi değişti, kulaklarım uğuldadı. Tanrıdan bir dilek diledim o an dehşet içinde. Tanrım, lütfen bu kez benim istediğim olsun ve meleklerin sevdiğim herkesi korusun...

- Devem Edecek -

15.01.2024

Sizi seven Filiz buradaydı <3